Беседи на Учителя Петър Дънов 1936 година

1936 Съдържание:

1936 Март

1936 Май

1936 Юли

1936 Август

1936 Септември

1936 Октомври

1936_01_01 Като добрия син
лекция пред общия окултен клас

КАТО ДОБРИЯ СИН

5 ч.
"Добрата молитва"
Песента: "Аз смея да кажа"

(Учителя прочете пасаж от книгата "Царският път на душата", от стр.105, първия ред, до стр. 106, до последния нов ред.)

Трябва да се прави разлика между страдание и мъчение. Мъчението произлиза от нямане, а страданието – от преизобилие. Страда онзи, който е преял, мъчи се онзи, който нищо не е ял. Само мислещото същество може да страда.

Всеки ученик, който постъпва в училище, първоначално има мъчнотии. Той влиза и не е осведомен за буквите, за реда в училището. Но постепенно се научава. И колкото повече време минава, толкова повече той се просвещава и за него училището става любимо място. А в началото му треперят космите.

Страданието – това е програмата на живота. Страданията аз ги наричам предговор, встъпление към всяко велико съчинение. В предговора ще се кажат няколко реда и след това ще се навлезе в главния предмет. Вие сте една книга, трябва да се напише встъпление, предговор. На какво основание пишете вие тази книга? Животът ви се пише! Все има предговор книгата. Страдаш - предговор е това, не съдържа важното, то е само едно малко встъпление.

Не смесвайте мъченията и другите недоразумения със страданието. Те произтичат от съвсем друг фактор в света. По някой път човек трябва да се радва, че участва в страданието. Защото щом го разбереш, страданието моментално ще се превърне в радост. Всякога неразбраната радост е страдание, неразбраната любов е страдание, неразбраната истина е страдание, неразбраното добро е страдание. Всички добродетели, когато човек не ги разбира, са страдания. Някои казват: "Ако кажеш истината – страдаш, ако направиш добро – страдаш!" Представи си, че си търговец и идва при тебе един човек да купува дрехи; ти му казваш, че тия дрехи са хубави, но го излъгваш - един път, два пъти, три пъти – и той не идва вече.

А ако кажеш истината, спечелваш го за клиент. И въпреки тая велика истина, ти казваш: "Не си струва да се говори истината." Няма по - велико нещо от това, да говориш истината! Като направиш една малка погрешка, признай си. Като признаеш, ще дойде радостта в теб, защото ще я изправиш. В едно училище един ленив ученик, понеже не си знаел урока, казал: "Господин учителю, еди-кой си автор пише така и така." Искал да каже, че се различават мненията, че не знае по кое правило да пише. Учителят му казал: "Ще пишеш по моите правила." Вие пишете по много граматики и казвате: "Не може ли другояче? Защо да е така?" По каквато и граматика да пишете, в природата си има една граматика. Тази граматика трябва да се учи – нищо повече! Онова, което хората създават, то са нашите нововъведения. Имаме право на нововъведения, но те са наши вмъквания към онова, което е вече създадено, което съществува и което е основа на живота. После, не смесвайте страданията с мъченията и трудностите в живота. Ред работи има в живота, които човек сам си създава. Страданието – това е един капитал на човека. Някой път страдаш, без да знаеш причините. Някой път никаква погрешка не си направил, а страдаш. А понякога, без да си направил нещо, се радваш. Понякога не знаеш причините нито за радостта, нито за страданията.

Можеш някога да страдаш поради това, че времето се е изменило, че има вятър, че има земетресение, че има влага в атмосферата и пр. Да кажем, че е станало земетресение; не можеш да кажеш да не става земетресение. Сега, аз не искам да се аргументирам, не искам и да ви утешавам, далеч съм от това да ви утешавам. Но разбиране трябва. Тепърва трябва да изучите азбуката на природата. Доста време ще се изисква да се изучат нейните букви.

Казвам: В природата съществува един външен, обективен свят и един вътрешен свят, субективен. Често нашият вътрешен свят, нашите вътрешни разбирания влизат в стълкновение с обективния свят. Аз наричам в дадения случай обективен свят Божествения свят. Съществува известна Божествена идея, известен ред и порядък, който Бог е създал със своята мисъл. Ние трябва да разберем този ред и порядък, понеже сме обгърнати от него. Ние сме потопени в този свят. Този свят няма да се съобрази с нашия, но ние трябва да се съобразим с него. Нашият свят е нагоден спрямо този обективен свят. Аз не говоря за външния свят, който хората някой път създават, той е преходен. И когато влезем в стълкновение с този обективен свят, тогава идват ненужни страдания.

Ще се спра сега на положителната страна. Някой път казваме, че красотата на човека седи в известни обективни, външни черти. Красотата си има външен образ – сянка ли е той, или реалност? Най-първо на Земята

виждате сянката на красотата. Някой път си представяте един човек и казвате: "Колко хубави вежди има той!" Аз наричам тия линии, които растат, подвижни линии в природата. Има числа, които растат, има и числа, които са статични, седят в едно и също положение. Например човек сам по себе си е едно число, но това число расте. Едно дете като се роди, можете да го претеглите – 5 килограма е. Но след 21 години може да бъде 50-60 килограма. Тази единица, това число се е увеличило. Нас ни интересуват тия числа, които растат, тия линии, които постоянно се променят: чело, вежди, око, нос, и пр. – всички тези черти в човека постоянно се менят. Има едно лице, което е постоянно, статично, но има и друго лице, което е променчиво; това, променчивото лице на човека е красивото. Ако погледнете статичното му лице, то е страшна грозотия. То е като скелет. А с подвижното лице, чиито мускули се движат, играят и се усмихват, човек става красив. Има нещо в лицето, което играе. Усмихнатото лице – то е красивото, интелигентното лице – то е красивото, хубавото лице. Ти не можеш да очакваш от един човек, който има устни, тънки един милиметър, да прояви любовта. Не отивай при него на пазар. Каквото и да говори, той е такава слаба почва, че каквото и да сееш, не расте. Друг е онзи, с дебеличките устни – там расте жито, царевица, грозде – всичко. Аз не говоря за отвлечени неща. Ако не вярвате, опитайте. Кои са дебели устни? Аз не говоря просто за дебелите устни, но за добре организираните устни. Те не трябва да бъдат един милиметър, а най-малко половин сантиметър (5 милиметра), или 6-7-8-9 милиметра, или един сантиметър дебелина, горната и долната устни. Тия хора, у които устните са по-дебели, имат повече чувства и следователно имат хубав апетит. Ако е мъж, ще обича хубаво да му се наготви, с едно блюдо няма да се задоволява, а с 2-3 блюда. Вкус ще има. И после, гостбата ако не е направена както трябва, ще направи забележка, че солта, маслото, пиперът са много или малко – все ще намери някоя погрешка. Ако е жена или дете – пак същото, и те имат вкус. А ония с тънките устни минават за много скромни, че не ядат никак. Устата на човека имат три функции: най-напред представляват физическия свят - най-първо трябва да опиташ яденето; след това устата имат и функция да говорят; устата имат и функция да чувстват. Значи трите функции са: трябва да се движат, трябва да чувстват и трябва донякъде да изказват и мислите. Като говорим разумно, речта изказва мислите на човека. Само човек може да говори, понеже е мислещо същество. Човек, чиито устни са нормално развити, у него чувствата са нормални, речта е нормална и яденето му е нормално. Мнозина от вас имате желание устните ви да станат по-тънки и ги свивате. Не, оставете се от тия стари навици! Оставете тази линия свободно, не я притискайте! Хигиената на устата изисква следното: устните не трябва да образуват права линия като линията АВ, а да има една малка кривина, като при линията СД.

Трябва да има в средата малка вдлъбнатина навътре, а отстрани трябва да има две малки издатини. Тогава устата има един хубав израз. Долината в средата показва едно силно здравословно състояние на човешкия организъм, на разумния органически свят. Някой път тази кривина може да се издаде повече, но ако е малко издадена, тогава дава един хубав израз на лицето. Когато човек е весел и в средата на устните има тази вдлъбнатина, от този център излиза нещо приятно, а когато я няма, няма израз. Като не знаете това, някои от вас по навик си събирате устните, притискате ги. Оставете това! Не си притискайте устата, за да става кръвообръщението правилно, редовно. Ако притискате устата, нарушава се кръвообръщението и се зараждат болезнени състояния. Някои си създават фикс-идея. Знаете ли какво значи фикс-идея? Това значи втвърдена идея. Ти имаш фиксирана, установена идея, че за да бъде устата красива, трябва да бъде свита. И я свиваш. Не, оставете си устата свободна. Когато човек остарява, почва да си стиска устата. Колкото повече си стискаш устата, по не ти върви. Не си стискай устата! Остави я свободна. Но не пък и като някоя гъска да я отвориш широко.

Второто положение. Трябва да се научите как да постъпвате и по отношение на очите си. Хигиена е нужна и на очите. Трябва да изучиш движението им. Очите на някои хора се движат насам-нататък. Погледът ви да бъде установен. Защото и окото има една радиална линия. Съобразно устата трябва да се движи и окото. Според чувствата трябва да се движи и окото. Не да бъде постоянно съвсем фиксирано. То трябва да бъде спокойно. Като фиксираш спокойно окото си, това показва, че мислите, чувствата и постъпките ти трябва да вървят заедно. Нормален е животът, когато има хармония, когато едновременно действат мислите, чувствата и постъпките. Каквото мислиш, да го чувстваш и да го правиш. Мисля да ям; откъсна една хапка, опитвам я и след това разсъждавам за нея. Значи реалните неща едновременно имат три фази: мисъл, чувсто и постъпка – те трябва да вървят заедно, да не влизат в стълкновение. Мисълта не трябва да действа сама. Ако тя действа без чувствата, ще ѝ липсва нещо, и ако чувствата работят без мисъл, ще им липсва нещо. Ако извършите една постъпка, в която липсват мисъл и чувство, тогава имаме механичен живот. Както един камък, който се търкаля надолу в планината – то е механично движение. На едно животно му забъркаш каша и то тича да яде – то има само чувствания, мисъл няма. Но ти, човекът, разумното същество, не бързай да ядеш. Мисли, разсъждавай как да ядеш. Като седнеш, започни да мислиш, след това вземи си хляб, откъсни едно късче, натопи го в яденето и започни свободно движенията с устата си.

Може на пръв поглед да ви се вижда странно, че се занимавам с нашата уста. Ако ти не се занимаваш със своята уста, с какво ще се занимаваш? Мисълта е много по-отвлечена. Как ще се занимаваш със своя ум? Често казваме, че човек трябва да фиксира ума си, да се концентрира. Правил ли си опит да се концентрираш? Колко е мъчно това! Я се концентрирай само върху една мисъл половин минута, една минута, но върху нищо друго да не мислиш! Ти мислиш за едно, но изведнъж – за друго мислиш. Да се концентрираш значи в даден случай да държиш в мисълта си само едно понятие – както фотографът, който хваща в даден случай само една линия. Например изучаваш у човека само неговата уста. Като погледнеш един човек, можеш да го познаеш по лицето; но представете си, че ви дадат задача да познаете човека само по неговата уста – от устата му да установите характера му, както бихте могли, когато гледате цялото му лице. Това е наука. Някой път казват, че очите на човека се смеят. Очите не се смеят. Ако не обърнеш внимание на клепачите, то в очите няма смях. Това, което дава изглед на смях, са клепачите, свиването и отварянето им дава усещането, че очите се смеят. При смеха от очите излиза повече светлина, а при тъгата излиза по-малко светлина, а повече топлина.

В скръбта всякога преодоляващо влияние има сърцето, топлината, а в радостта – светлината. Следователно който страда, има повече топлина, а който се радва, има повече светлина. Светлината и топлината са потребни за растежа на човека. Ако нямате топлина и светлина, ако нямате страдания и радост, вие не можете да се развивате. Все трябва да има някое страдание - или вие, или майка ви, или друг някой – за да растете. Или другояче казано – топлина трябва да имате, за да можете да растете. Топлината е едно условие; ако имате всички дарования и способности, а нямате топлина, те ще останат без условия да се развият. Страданието е проводник на топлината, а радостта е проводник на светлината. Лошо е човек да се лиши от радостта, от светлината, от топлината. Ако човек дълго време скърби, почват да отслабват очите му. Всички ония, на които отслабват очите, дължат това на скръбта, то е голяма скръб. Те нямат светлина. Казвам: Ако нямате светлина, съвсем ще изсъхне сърцето ви. За предпочитане е радостта, но не трябва да се пренебрегва и скръбта, понеже внася топлина. Но не трябва и да си много близо до скръбта, за да не те опари. Надалеч, най-малко на 15-20-30 сантиметра разстояние стой и никога не пипай. Страданието без топлината е черно, но като мине през него топлината, става приятно.

Казвам: Функциите на топлината и светлината в органическия свят трябва да се знаят. Не може човек да се развива, ако не разбира великото предназначение на страданието, което съществува в света. Не смесвайте страданието с мъчението. Има едно чувство на мъчение, това са анормални

чувства, не смесвайте страданието с тях. Ти казваш: "Аз се измъчих." То е друг въпрос, че си се измъчил. Но че страдаш – аз те поздравявам за това. Ако страдаш, че не можеш да учиш, това е на място; но ако се мъчиш, мъчение ще бъде усилието, което правиш, за да влезеш в училището да се учиш.

В Божествения, обективния свят онези, които са създали човека, са употребили много дълго време, докато създадат веждите му. У животните къде ще намериш вежди? У тях вежди като у човека няма. Също, техният нос е сраснат с горната челюст. Такова красиво ухо, каквото човек има, животните нямат. Каква архитектура има човек! И това е още едва началото! Понеже вие растете и се развивате, но не сте дошли до пълното си развитие. Така, както сте създадени, някои от вас още сте деца на 9 години, някои сте на 5, други на 6, трети на 7 години. Тук-там има някои и на 10 години. Едва гениалните, талантливите хора са на 12 години. И има време да растете. Ще се измени лицето ви.

Остаряването на човека произтича от страданието. Подмладяването произтича от радостта. Животът произтича от радостта, но знанието произтича от скръбта. Човек остарява, понеже изчезва радостта, светлината, няма вече какво да го интересува в живота. И той си пренася живота в някой друг живот. Като не разбира този живот, който има, някой му подшушва, че тази Земя не дава плод, че някъде има по-хубава Земя, и той иска да се пресели, да си продаде имането. Но той не е ходил там. Нали някои отиват в Америка, като мислят, че там има по-добри условия? Когато мислим за другия свят, ние трябва да си го представяме малко по-реално.

Като намериш някой човек по-умен от тебе – то е онзи свят, като намериш някой по-будала от тебе – то е този свят. Ще видиш, че умният човек си свършва работите много лесно. И той си има своите мъчнотии, но лесно се справя в живота, стига му умът. За всичките мъчнотии, които изпъкват в неговия живот, той си има един начин. Той не ходи да критикува, защо Господ създал така света. Много сте смели, когато питате, защо Господ е създал така света. Не питайте, оставете настрана този въпрос! Светът е създаден. Какви трябва да бъдат нашите отношения тук, на Земята? Защо си дошъл? Да се учиш. А защо Господ е създал света – оставете това! Никога няма да разрешите този въпрос. Крайната цел не знаем. Един лекар може да изучава човешкото тяло по различни съображения. Може да изучава болезнените състояния, патологията на органите, та в бъдеще, като лекува хората, да знае причините на болестите. Един психолог може също да изучава това, което лекарят изучава, но той трябва да изучи още нещо, което лекарят не знае. Той трябва да изучава и здравословното

състояние на човешкия организъм, а не само патологичните, болезнените състояния. Той трябва да знае и условията, при които се зараждат болестите. И вие, като лекарите, трябва да изучавате себе си; както някой човек, който влиза да живее в една къща: нали той трябва да изучи най-първо къщата - колко прозорци има, колко врати има, после, какви са вътрешните приспособления. Вие сега още не познавате себе си, вие не знаете къде в главата ви са вашите църкви, училища, кухнята ви къде е. Вие мислите, че тя е тук (Учителя посочва стомаха), но там е лабораторията на кухнята, а самата кухня, където се готвят нещата, къде в тялото се намира? Бакалницата на човека къде е? После, има съдилища, съдебни учреждения, казарми. Каквото и да казват, всичко, което съществува отвън, съществува и вътре в човека. Човек си има генерали, полковници, подполковници, майори, капитани, поручици, подпоручици, фелдфебели, взводни командири, ефрейтори, прости войници, вестови. Какво ли няма! И генералши има. Сега, може да се смеете, да се чудите как да го разберете. Има неща, които можете да разберете само като ги опитате. Не можете да разберете топлината, колкото и да ви разправям, но ако има някоя печка, казвам: Турете си ръката на нея. Най-първо трябва да имате известна опитност за топлината и тогава да ви говоря за нея, иначе тя ще остане неразбрана дума. Питате какво нещо е светлината, но как ще ви говоря за топлината и светлината, за които нямате опитност? Има някои неща, за които трябва да имате една малка опитност.

Казвате: "Как да разбираме тази работа?" Трябва да я опитате! Опитай яденето и ще видиш как ще го разбереш. Давам ви една баница, или баклава, или портокал. "Как да я ям?" Изяж я, както знаеш! Какви правила мога да ви дам? Единствените правила са: Не туряйте голямо парче в устата си; сдъвквайте ябълката много хубаво; не гълтайте бързо, да не би да се задавите! "Ами какво да мисля? " То е твоя работа. Като дойде яденето, то ще те накара да мислиш. След като почувстваш киселината на ябълката, ще почнеш да мислиш за нея. Като почувстваш сладчината на ябълката, ще почнеш да мислиш за нея. Иначе, каквото и да ви разправям за ябълката, те ще са непонятни неща; но след като си я опитал, можем да говорим за нея. Това са сравнения.

Вие искате в живота да бъдете щастливи. Мнозина мислите как да бъдете щастливи, да благувате. И можете да бъдете щастливи. Никой не забранява на човека да бъде щастлив. Но щастието ви зависи най-първо от вашия ум, зависи от вашето сърце, зависи и от вашата воля. Ако нямате един възпитан ум, ако нямате едно възпитано сърце, ако нямате една възпитана воля, вие щастливи не можете да бъдете. Възпитание в простия смисъл значи: един добре отхранен ум, който да приема хубава храна, и

сърцето да приема хубава храна, и волята да се храни. Ти като мислиш, се храниш; ако не мислиш, съвсем ще се спре твоят процес на растене. Не смятай, че като се безпокоиш, това е мисъл – безпокойството не е мисъл. Щом почнеш да се безпокоиш, ти си вече в областта на съзнанието и самосъзнанието. Това са човешки чувства. Безпокоиш се и казваш: "Тази работа няма да успее"; и мислиш какъв ще бъде твоят живот след 20 години. Твоят живот зависи от днешния ден. Добър ли е днешният ден, всички други дни ще бъдат такива. Какъвто е днешният ден, такива ще бъдат и всички други дни. Ако вие отидете при най-добрия господар да му служите, от какво ще зависи вашето щастие? Ако сте внимателен, ако сте изправен, ако си вършите работата добре, господарят ще има отлични мисли за вас. Но ако вие днес направите една щета, една погрешка, счупите това-онова, развалите нещо, най-после, след една година той ще ви каже: "Ще извинявате, но не можете да останете повече при мен." Същият закон е и в друга една област. Колко време природата държи на Земята някои от вас? Някои ги държи едва няколко дена, други – няколко години – 2, 3, 10 години. Ти питаш: "Защо умря баща ми?" Баща ти не е живял, както трябва – уволнили са го. Природата казва: "Не си е гледал работата. Такъв слуга не искам." Казвам: Ако искате дълго време да живеете на Земята, трябва да разбирате законите на живата природа. Не онова, което аз ви говоря.

Сядате да ядете; няма да следвате правилата, които аз съм ви дал. Можете да изучавате яденето при съвременните условия: как трябва да вземеш вилицата, в коя ръка ще вземеш нея и в коя ножа. Добре, ако отидеш на екскурзия и нямаш никаква вилица и нож, как ще вземеш хляба? В онзи ред, който съществува в природата, не е важно как ще вземеш вилицата, но важното е как ще употребиш долната и горната челюст. После, ще се види каква линия правиш, като си движиш устата. Като гледаш някого как яде, ще познаеш какъв е. Аз не искам да го представям, не е хубаво човек да имитира деформираните работи, с това се внасят известни отрицателни мисли. За да обясня някои неща, трябва да ги представя, но те са деформации. В яденето трябва да има една свободна линия. Да няма никакво мляскане. Някои много мляскат, а някои си свиват устата (Учителя показва) при яденето. Прави така (Учителя дъвче със затворена уста.) Като те гледа някой, когато ядеш, да каже: "И аз бих желал да ям като него" - това е здравословното състояние. Болестите лесно идат. Но ако знаеш как да ядеш, болестите не идат. Иначе ще създадеш условия за болест, защото има реакции: всяко движение на нашата уста произвежда известни органични промени в нашия мозък, след това тези промени се отразяват и на мозъчната система. Движенията, които правим, се отразяват върху мозъчната и симпатичната нервна система. Ти може да не забелязваш, но ако не знаеш как да ядеш, ще нарушиш мозъчните функции. А щом се

нарушат мозъчните функции, ще се наруши онзи процес, с който електричеството действа. След това ще нарушиш функциите на симпатичната нервна система и действието на магнетизма. Симпатичната нервна система произвежда повече топлина, а мозъчната нервна система произвежда повече светлина. Казвам: Като седнеш да ядеш, ще имаш най-хубавите мисли. Да бъдеш благодарен, каквото и да е яденето. Едно правило пазете: Каквото имаш за ядене, не бързай да го ядеш. Бъди благодарен. Ако не си благодарен, не го яж. Ако ти се даде, вземи го, но не бързай да го ядеш. Аз съм дал някому ядене, той се гневи, че съм му дал малко. Не се гневи! Тази ябълка не съм я създал аз такава, дървото я е направило такава. Ти благодари за тази, малката ябълка. Тя е дадена от природата – благодари на нея! Аз съм в дадения случай един проводник. Няма какво да се сърдиш на мене. Ако ти не я вземеш, ще я дам на този или на онзи. Но всеки, който вземе ябълката, не трябва да я яде, докато няма една мисъл на благодариност към Бога! Казано е: "Ядете ли, пиете ли – благодарете на Бога. Всичко вършете за слава Божия."

Като дадеш нещо някому, той казва: "Много малко е това." Не се оплаквай, а благодари! Яж и благодари! Ако ти дадат две ябълки, благодари. Ако ти дадат три, благодари. Ако ти дадат 100 ябълки, повикай другите и ги раздай. Не ги туряй в торбата си за утрешния ден. Най-много до четири ябълки можеш да вземеш. Ако имаш от четири ябълки нагоре, другите ги раздавай, не ги туряй на гърба си да ги носиш. Не се товарете с излишни мисли в живота! Но ти казваш: "Нали трябва да промислим?" Детето, докато е при баща си, не трябва да мисли, то трябва да ходи на училище и да учи. Баща му е, който мисли в дадения случай за него. Ние сме пратени на Земята и Господ мисли за нас. Вие сте в училище. Баща ви е, който мисли в дадения случай за вас. Ти ще ядеш на свят и ще учиш на свят. И във всичките си постъпки ще бъдеш примерен в училище, няма да се закачаш, няма да се биеш с този-онзи, че да дойде учителят и да каже, че не се учиш. Целия ден ще бъдеш примерен! Трябва да напуснете старите навици, които сте имали едно време, старите навици на животните.

Имате един стар навик – инертност. Кажете ми друг стар навик? Недоволството. То е болезнено състояние. Ти ще оставиш всичко това. Като ядеш, ще се спреш и ще кажеш: "Един важен въпрос имам да разрешавам. Имам хубави условия." След това ядене могат да ти дойдат най-хубавите мисли. Най-хубавите мисли идат изобщо при яденето. След като си се наял, след един хубав обяд, ще ти дойде една хубава мисъл. Някой път хубавите мисли идат и при други условия. Но те идат при хубавото ядене, като ядеш правилно, не при пресищането. Процесът на храненето е свързан с човешките чувства. Аз говоря върху това от обективно гледище. Ако знаеш добре да се храниш, ти ще знаеш добре да

чувстваш и да мислиш. И обратното: ако правилно, добре мислиш, ти ще знаеш и как да се храниш. Между всички процеси има едно вътрешно съответствие.

Казвам: Хигиената на живота се състои в това – да установим правилните отношения между мислите, чувствата и физическите процеси. Ти като ядеш, да си благодарен от днешното ядене. Например направете днес един опит. Днес като имате един обед, цяла година да казвате: "Много хубаво ядохме, отлично ядене!" Най-хубавите мисли да имате за този обяд. В яденето влиза, функционира любовта. Това, което природата ни е дала – всички видове плодни храни, всичко това, което е създала – то е израз, знак на нейната любов. И чрез закона на любовта животът влиза вътре в нас. Яденето е един процес, една форма, чрез която любовта идва в нас. Ако не се храним, ние няма да опитаме любовта на природата. Като се храним, ние опитваме нейната любов. А ако не опитаме любовта на природата, животът не може да дойде в нас. Следователно с храната ние опитваме Божествената любов в света. Ако опитваме тая любов и сме благодарни, тогава новият живот протича в нас. И ти ще усетиш един малък придатък на повече живот. И ако има повече живот, ти ще почувстваш едно малко, микроскопично разширение на своите мисли и чувства, и ще усетиш един растеж. Вие разсъждавали ли сте върху това? Вие трябва да израснете един ден до положението на ангел. Знаете ли какъв е ръстът на един ангел? Ангелът може да ви се представи като човек, но човек с една съвършена красота. Ангелът никога няма да ви се представи с брада. Той ще ви се представи като девица, като млад момък, без мустаци, без брада, лицето му е гладко, никакви косми няма. Отлично лице! Очите му са светли, от тях излиза нещо хубаво. Един ангел като ходи вечерно време, навсякъде пред него е осветено, както човек, който си носи свещ или фенерче. Обаче разликата между човека и ангела е в това, че един ангел може да се смалява и да се увеличава, колкото иска. Той може да си направи ръст 400-500 метра, 1000, 2000, 3000 метра и пр., докато човек не може да направи това. В това отношение човек на милиметри може да се мери с ангела. Това, което ангелът може да направи с километри, човек може да го направи с по една хилядна от милиметъра. Той като дойде до 21-25 години, спира се в растенето. След това рамената му растат, стават по-широки. Но като мине 50-60 години, от големи грижи човек почва да се прегърбва и казва: "Остарях." Човек, който остарява, е още в областта на животните. Човек, който остарява и умира, е в областта на животните. А когато излезете из областта на животните и влезете в областта на безсмъртието, ще влезете в истинския живот и ще станете кандидати за ангели. А сега това, че умираме, показва, че сме още в областта на животните. Може да възрази някой: "Че кой не е остарял досега?" Всеки, който е животно, е остарял, а всеки, който е човек, ще се подмлади. Следователно младостта е

човешкото, а пък старостта е животинското. Под старост се разбира: когато изгубиш смисъла. Ти казваш: "Остарях вече, отидоха хубавите, красивите състояния. Вече за нищо не съм в света!" Това е животинското, това е едно вътрешно, душевно състояние. Аз гледам, мнозина от вас сте по на 45 години и казвате: "Остаряхме вече." Казвам: Не мисли, че си остарял на 45 години! Да си на 45 000 години или на 45 000 000, или на 450 милиона години – това разбирам стар човек! Не си създавайте известни идеи, които нямат реалност. По време на коронясването на Виктория ли беше, или на друг от английските крале, един богат англичанин, който се връщал от Африка и имал 360 милиона английски лири, се хвърлил в морето и се удавил – като мислел, че няма да му стигнат парите! Отивал за коронясването и нямало да му стигнат парите! Фикс-идея! И вие мислите като него и казвате: "Остаряхме вече!" Какво ще правите? Ще се хвърлите в морето и ще умрете? Какво ще намерите в морето? Този богат англичанин, като се хвърли в морето, намери ли парите там? Действително, в морето има пари, има 10 милиона тона разтопено злато. Но как ще го съберете? Този англичанин е практичен; той иска да влезе във водата, за да събере златото. С хиляди години от това злато се е отделяла в земята една част във вид на жички и някои хора ги изкопават. Искам да ви наведа на следната мисъл. Някои от вас, които сте стари, казвате: "Можем ли да се подмладим?" Може да се подмладите! Но трябва да знаете как! Всеки ден от брадата си отскубвайте по един косъм. Ония пък, които нямате бради, за да не остареете, мислете, че има един свят, дето хората не остаряват. "Какви са те?" Мислете за тях, какви са! Мислете за тях – нищо повече! Има един свят, дето няма старост! Хората остаряват от преживелици, много страдания, мъчения са прекарали и тогава се набръчква лицето им и се спират жизнените токове, енергиите - отбиват се. Тогава за нищо не мислиш, ставаш недоволен. Новото поколение, което иде, иде с нови идеи. Ти казваш: "Едно време, в наше време, старите хора живееха така." Оставете, не мислете така! Детето през първата си година живее по един начин, през втората година по друг начин, и т.н. Новото поколение няма да живее така, както ние живеем. Следователно старите ще се съобразяват с идеите на новото поколение и новото поколение ще се съобразява с идеите на старите. Ще има една обмяна.

Най-голямата мъчнотия седи в това, че туй, което ви говоря, вие не го вярвате, но казвате: "Учителят това ли намери да ни говори? То е много отвлечено. Да ни разправи други неща! Я да ни разправи сега, как да намерим 20-30 000 лева." Тия 20-30 000 лева ще ги изядете за една година, но ако разберете тази основна идея, тя струва няколко милиона. Кое е по-хубаво? Да имаме новото съзнание, че вършим волята Божия. Да гледам с очите си тъй, както Господ иска. И като гледам, Той да ме вижда, че си движа очите както трябва. Ако не си движа очите както трябва, това

показва, че на мисълта ми липсва нещо. И ако не си движа устата както трябва, това показва, че не чувствам както трябва, че в чувствата ми липсва нещо. Защото устата е свързана с чувствата и ако не знаеш как да си движиш устата, ще си осакатиш сърцето. Какво ти струва да не си стискаш устата? Спри се веднага, не си стискай устата! Когато дойде мъчнотията, не си стискай устата. Когато codeречеш да вдигнеш нещо, ти пак си стискаш устните, мускулите на лицето си изкривяваш. Мисли върху нещата, но не прави тия гримаси. Оставете се от тия ненужни гримаси! Дръжте си лицето, очите, устата, ръцете спокойни. Дошло нещо – спокойно гледай! Умрял някой – на добър му път! Родил се някой – може да носи. Здрав е – Господ да му даде още повече! Заболял е – много добре е станало, в какво седи лошавината, че се е разболял човек? В болестта той се тонира. Има много непотребни неща, които болестта задига. Всяка болест идва в света, за да задигне известни вещества, които трябва да се премахнат. Има наслояване на известни неестествени мисли и чувства – идва болестта и ги вдига. И след болестта ти се чувстваш обновен и почваш да мислиш право.

Сега, да дойдем до една мисъл малко по-приятна. Не че не искате да слушате, но сте като децата, които искат да видят цялата картина. Аз не мога да нарисувам изведнъж цялата картина, но само една-две линии, а пък вие искате да видите целия образ на нещата. Там е сега всичката мъчнотия, че вие искате да видите цялата картина. Опитвали ли сте вие онова рисуване, което се нарича концертно? При концертното рисуване се изисква много сръчност, художникът трябва да бъде много сръчен. Но тия художници, които рисуват концертно, от мое гледище не рисуват правилно. Съвременните художници не рисуват правилно. И ако аз стана професор, ще им туря двойка по рисуване. Вежди, уста така не се правят. Карикатури са това! Аз веднъж гледах в една църква как нарисували Христа! Казах: "Махнете тая картина! Това е един анормален човек." Един художник рисувал Христа, но няма нищо Христово в образа, не може Христос да има такава глава! Той видял някой си човек, че наподобява според него на Христа, и взел да го рисува.

Трябва да се гледа каква е главата отгоре. Ако вземете ушите и устата, те са три точки; всички радиуси, които отиват от тях нагоре, трябва да бъдат правилни, да имат симетрия. Трябва да има симетрия в линиите. Тези линии не могат да бъдат симетрични, ако не мислим правилно.

Докато се безпокоиш, че някой човек е седнал някъде и казваш: "Не мога да го търпя", ти не мислиш правилно. Времето станало студено – казваш, че не можеш да го търпиш. Какво ще правиш? Ще туриш по-дебели дрехи. Дойде лятно време – не можеш да търпиш топлината. Какво ще правиш? Ще туриш по-тънки дрехи! Хората не могат да се търпят. Добре,

щом не можеш да търпиш някой човек, тури между себе си и него друг човек. Пак не можеш да търпиш – тури помежду тебе и него двама души, трима души, девет души. Като дойдеш до 9 души, ти вече ще го търпиш. През 10 души ти ще трансформираш неговите енергии. Ако този човек има по-груби енергии от тебе, а ти имаш по-деликатни енергии, неговите ще се трансформират. Всеки човек има излъчване. От всеки човек изтича нещо. Материята, която излиза от него, ни удря и произвежда известно търкане. Значи ще туриш между него и себе си друг човек, като филтър, после втори филтър, трети, четвърти и пр. Така между вас ще има хармония. Като не можеш да търпиш някого, ще изучаваш този закон; човекът не е виновен. Имаш мътна вода – ще я филтрираш с един филтър, с втори и т.н. Правят филтри от пясък. Ти ще прекараш водата през първия пясък, през втория и т.н., докато се пречисти. Хората в съвременното общество не могат да се търпят по единствената причина, че теченията, които излизат от техните тела, не са еднакво силни. Вътрешните линии на организмите не са симетрични. Някой човек не можеш да го търпиш, защото той не е свикнал още да намира правилното разстояние и като говори, ще дойде много близо до тебе. А първото, което се изисква да знаеш, е на каква дистанция трябва да се държиш.

Аз виждам мъчнотията на това, което ви говоря.

Представете си, че сте една мътна река. Казвам ви: "Трябва да се очистите!" Как ще се очистите? Някой казва: "Аз съм толкова загазил, че тая работа – да се очистя – не може да стане!" Но аз считам, че въпросът седи така: Вие сте планински ручей, който слиза отвисоко, и не се каляте. Новата вода, която иде от планината, канализирайте я, прекарайте я в тръби през вашите градове, за да бъде чиста. Не я оставяйте да тече по естествения път. Канализирайте я! Водата трябва да се канализира. Канализийте вашите мисли! Някой път казваш: "Аз не съм добър." Свържи се с добри хора и ще станеш добър. С каквито дружиш, такъв ставаш! Когато Бог взе човека и го направи по свой образ и подобие, човек стана подобен на Бога. И извади го от тия условия, в които се е намирал. Като го направил Бог по свой образ и подобие, и ангелите се заинтересували от човека. Казвам: Дръж се сега в общение с ангелите. Какви са ангелите? Те са най-добрите същества! Като срещнеш един ангел, с години ще го помниш! Той няма да те погледне така, отвисоко. Ще те погледне особено, ще те хване за ръка и ще ти направи нещо. Веднага ще ти влезе в положението, и като го срещнеш, всичко ще ти тръгне напред, ако си болен, ще оздравееш. Това са ангелите. Носят навсякъде светлина, хубави мисли, хубави чувства и постъпки. Това са ангелите! И всички добри хора в света са все проводници на ангелите! Някой път средата е толкова груба, че един ангел не идва с тялото си, но той ще влезе в някой човек, та чрез човека ще действа –

ангелът и човекът, двамата заедно ще работят.

Вие казвате: "Кажете нещо за Новата година." В Новата година крайната цифра 6 е нещастно число. Числото 3 е щастливо число, 9 е щастливо число и 1 е щастливо число. Следователно 1, 9, 3 са щастливи числа, а пък накрая е нещастното число. Ще започнете работата си добре и ще я свършите зле, ако не знаете как. Шестицата ще я направите тунел, и цялата година ще я направите тунел, за да преобразите мъчнотиите в благоприятни условия. Имате три щастливи числа и едно нещастно. Едно лошо дете между три добри. Гледайте да не правите следната погрешка. Имате един приятел и за пет пари разваляте цялото приятелство! Това е шестицата. Десет години сте водили приятелство и един ден заради една малка сделка, за 40-50 лева, се разсърдите и не искате да се видите – развалите приятелството! Това число сега е много любимо на учениците. Казва някой: "Шест му тури учителят." Българите са недоволни от ь (ер-малък), искат да го изхвърлят; но ъ и 6 си приличат: 6 е едно зърно, което е поникнало, израстнало. Нещастно е, защото за него трябва да се грижиш дълго време. И какъв плод ще даде, не го знаеш – едвам сега е покълнало. Затова е нещастно. Може би ще минат 5-6 години, ти ще харчиш за него – и на теб ти е неприятно. Като говорим за нещастно число, ... лошия човек го означават с число три пъти по 6: числото 666. Името на лошия човек в света е три пъти по 6. 3 x 6 = 18. Сборът 1+8=9. Но това са относителни неща. Човек трябва да разбира философията на нещата. Ако не разбираш тая философия, можеш да се заблудиш. Щом дойдеш до числото 6, обърни се към числата 1, 9, 3 – вземи и техния съвет, и като идеш при 6, трябва да знаеш как да му говориш!

Представете си, че един човек е построен на числото 6. Най-първо, този човек е крайно честолюбив. После, ако не знаеш да го погледнеш, ако го погледнеш малко накриво, не на място, 15-20 години той не забравя това. Затова, като идеш при него, ще бъдеш внимателен, ще му кажеш: "Имам всичкото уважение и почитание. Познавам баща ви и майка ви." На това число 6 по възможност не му ставай педагог, да го възпитаваш. Намажи го с масло отгоре и остави другите да го възпитават. А пък нашата реч е такава, че ние искаме да го възпитаваме. Числото 6 може да те одуши. Един англичанин имал една котка. Тя била толкова честолюбива, че искала само с нея да се занимават. Веднъж той направил една погрешка по отношение на котката и вечерта, като си легнал, тя го одушила – нищо повече! Лошият човек няма да си поплюе на ръцете, той ще те одуши на общо основание. Ще кажете: "Господ да ни пази." Докато употребяваш ума си, Той ще те пази, но ако не го употребяваш, Той няма да те пази. Умът ти е създаден, за да избягваш лошите условия на живота.

Има неща, които не искай да ги поправиш. Мнозина казват: "Този ред и порядък е лош." И да искате, не можете да го поправите. Не искай да оправяш света, защото този ред се дължи на хиляди минали поколения. Нека да се върнат те да оправят работите! Ние с бъдещите работи можем да се занимаваме, но настоящият порядък не е наша работа да го оправяме. Има закони, гласувани от камарата; законът не е лош – как ще го премахнеш? Трябва да дойде друга камара – да мине дълго време, за да се отмени този закон. Но в себе си ние можем да изменим нашия живот. Ако искаш да прогресираш, ти можеш да създадеш в себе си новите условия.

Сега вие имате стари религиозни вярвания за Бога. Ние мислим за Бога това, което не е. Ако не вършиш волята Божия, ако не си внимателен за Неговата воля в малките работи, ти не можеш да Му служиш. Ти трябва във всичко да си изправен спрямо Бога, в нищо да не противодействаш! Писанието казва: "Всеки, който върши волята Божия, е благоугоден Нему." Всички хора, които са богати, щастливи, са вършили някога Божията воля и като резултат на това сега идат богатството и щастието.

Вие казвате за някого: "Той е лош човек." Той ще си носи последствията от това, че сега живее лошо. Трябва да се върши волята Божия. Някой казва, че онзи човек бил по-богат, по-учен. Това ни най-малко да не ви спъва, то се дължи на някой негов по-добър живот някога, в миналото или сега – той си го е заслужил. Някой страда – той си го е заслужил. Но той е лош човек, казваш. Това е резултат от неспазване на Божия закон. Ще кажете: "Баща му, майка му не са живели добре." То е същото. Ние имаме наследени неща. На това, което Адам и Ева са извършили, ние носим последствията сега. Адам дойде пак на Земята. Този Адам беше разпнат на кръста, за да изкупи греховете. Онзи, който викаше: "Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил!" – той беше Адам. Първият Адам викаше: "Господи, аз съгреших!" Вторият Адам казва: "Не моята, а Твоята Воля, Отче. В Твоите ръце предавам Духа си! Нека да бъде Твоята Воля, както Ти си определил!" Това е послушание. Когато Христос изрече тия думи, за мен е важно онова, вътрешното послушание. Съвършено предаване в ръцете Божии: "Не каквото аз мисля, но Ти каквото мислиш, това искам да направя." Там е силата на човека! Ние мислим, че ако речем да вършим волята Божия, ще се развали животът ни. Не, ще се подобри животът ни! Ние живеем на Земята, защото Бог иска да подобри живота ни, Бог иска да живеем. Този живот на Земята не го устройваме ние. В този обществен ред неразумното в обществото е от нас, а доброто е от Бога. Бог постоянно коригира нещата! Този свят Бог ще го поправи. Колкото и да спорим, светът ще си върви. Ако спорим, ще заприличаме на следното.

В Америка една група студенти, материалисти и идеалисти, спорили. Едните казват, че има Господ, а другите казват, че няма Господ – препират се. Дохождат до един мост. Минават по моста и се сгромолясват всичките в реката. И едните, и другите разрешиха въпроса: търкулнаха се долу. Кой разреши въпроса? И едните, които казваха, че има Господ, и другите, които казваха, че няма Господ, паднаха във водата и ще видят, дали има или няма Господ. Тези, които казваха, че има Господ, не можаха да познаят, че ще се събори мостът. Ти казваш, че има Господ, но не знаеш, че този мост ще се събори. Умният човек никога няма да се качи в онзи трен, който ще падне от някой мост. Той ще каже: "В този трен не искам да се кача, понеже не отива в правия път. Нека да се отложи работата ми за един ден по-късно, иначе ще трябва да се отложи за 80 години, защото ако падна с трена, ще отида в другия свят и ще трябва да чакам 80 години." Ако вляза в другия свят, при най-благоприятните условия след 45 години ще ми се отдаде случай да дойда пак. А при неблагоприятни условия, може да дойда след 80, след 150, след 200 години. Отложи работата си за един ден, иначе 100 ще отидат! Защо да не се отложи? Глупава работа! Отложи я. Казваш: "Докажи ми, че има прераждане!" Това е за изяснение. Ако не вярваш, ще влезеш в реката! Възразявали са ми: "Защо не помним прераждания та?" Оставете тия глупави работи. Ти помниш ли, когато си бил в утробата на майка си? Имаш ли съзнание за това? Девет месеца си бил там. И понеже не помниш, значи ли, че не си бил? Това, че нямаш съзнание, не е доказателство, че не си бил там. Ти не го помниш, но че си бил в утробата на майка си, това е факт.

Сега, да ви обясня един куриозен случай. Един пример, който исках да приложа на друго място, но ще ви го кажа сега, за 1936 година. Анекдот е това, но колко е верен, не знам. Давам ви го като куриоз. Дохожда един ученик в училище, бил 15 годишен. А учителят бил много сприхав, един нервен тип, който иска каквото каже, учениците да го направят. Това дете било нямо, не можело да говори. Майката си казала: "Вместо да стои в къщи, нека ходи в училище, все ще научи нещо." Учителят не разбрал, че момчето било нямо, идва при него и му казва: "Кажи си името. Кажи, какво стоиш като дърво!" То мълчи. Учителят тропа с крак – то пак мълчи; отворило широко очите, чумери се. "Какво се чумериш насреща ми?" Учителят го ударил три пъти и ученикът казал: "Учителю, не ме бий, ще говоря!" Проговорил! Силата на учителювата мисъл – че ученикът не е ням – тая мисъл била така силно концентрирана, че той я предал на ученика. Преминала мисълта на учителя в мозъка на ученика и той проговорил! Върнало се детето в къщи и майката казала: "Учен е този нашият учител! Като удари детето, което беше нямо, то проговори! Учи детето!" Сега, другата страна: Защо, по каква причина това дете се е родило нямо? Ето обяснението. Тази жена, когато била бременна, минала покрай едно дете,

което било нямо и като го погледнала, казала си: "Да не би детето, което аз ще родя, да стане като това, нямо!" Уплашила се майката да не би и нейното да стане така, и турила това състояние в детето. И то се родило нямо – не може да говори. Този учител противодейства на майчината мисъл – неговата мисъл била по-силна и накарва детето да проговори.

Така в Божествения свят винаги удрят плесници за неутрализирането на ония мисли, които постоянно внасяме. Тия влияния, които внасяме в нашия живот, всички дефекти, които внасяме в нашето естество, трябва да се премахнат. Учителят удря плесница и казва: "Говори!" – и детето проговаря! Учителят казва: "Да знаеш, че си пред учител. Аз като ти говоря, ти трябва да ми отговориш, а не да стоиш като дърво." То казва: "Ще говоря, ще говоря, господин учителю!" Освободете се от наследствените черти на вашите майки и бащи, на вашите прадеди! Всички те да си вървят, понеже това са дефекти, недостатъци в нас! Ние ги кръщаваме, казваме, че сме малко нетърпеливи, това-онова. Оставете всичко това настрана! Разумното, Божественото сега да отстрани тия недостатъци!

Казвам: През тази година се научете добре да ядете! Изкуство за цяла една година – да се научите хубаво да ядете! Който готви, хубаво да готви, и то за половин час да сготви най-хубавото ядене! Ще нарежеш лука на едро, няма да го кълцаш; най-първо ще го нарежеш на две, после ще отрязваш големи парчета. Ако искаш да сготвиш за двама души ядене, ще туриш 6 парчета лук. Като ги нарежеш, ще налееш отгоре дървено масло, ще налееш вода и след половин час ще имаш яденето. Шест парчета лук и една шепа бамя... зависи, ако е суха.

Основната мисъл, която ще ви остане, е следната: Дръжте в ума си онази велика любов, с която трябва да изпълните Волята Божия! Да знаете, че Бог ни гледа чрез очите на всички хора. Всички очи на хората са очи на Бога, през които Той ни гледа. Това го имайте предвид. Всички очи на хората са очи на Бога, чрез които Бог ни вижда! И всички очи на растенията, на цветята са пак очи на Бога, чрез които Той ни вижда. Той ни вижда и през очите на ангелите. Вижда ни и през своите очи. Бог ни разбира много добре. Където и да сте, турете в ума си: "Гледа ме Господ!" И като те гледа Господ, да направиш най-хубавото, което можеш! (Учителя

към една стара сестра Сега трябва да се подмладиш! Тебе трябва да те подмладим! Тя си пише сега, както децата пишат. Много хубаво! Геометрията изучава.

Не се безпокойте! Тази година като дойде, кажете: "Бог е промислил!" Бог е

промислил за вас. Бог е промислил за всичко! Щом сте на Земята, Той е промислил. Пратил ви е и е промислил за вас. Благодарете, че сте на Земята. Търсете условията, които Бог ви е дал. Друг път няма да ги намерите. По човешки говоря. Или вие ще кажете: "Какво имаме ние?" Че какво искате? Големи неща ли искате? Аз се радвам на веждите си повече, отколкото на всичко друго. Като си погледнеш веждите, като си попипаш ушите, очите, носа – това е богатство! Целият свят е за тебе направен! Какво искаш ти? Всички тия банкери са касиери на Господа! Ако ти вършиш волята на Бога, като отидеш при който и да е банкер, ще ти даде колкото искаш! Ще му кажеш, че ще му ги върнеш. Не морализирайте никого! И като отивате някъде, не се препоръчвайте за чада Божии, не се препоръчвайте, че сте много лоши, и не се препоръчвайте, че сте много добри, но кажете: "Ние сме пътници, ученици сме. Можете ли да ни услужите с 5-10 лева?" Имаш писма от другия свят – не говори за тези писма. Къде ти са марките от онзи свят? Я покажете едно писмо с марка от онзи свят? Знаете, че свещеникът като кръщава, казва: "Печат дара Духа Светаго." Но няма никакъв печат!Тук няма мисъл – само да мине работата! Едни се кръщават с Йоановото кръщение – баптистите. Потребно е то, но е външна работа. А пък други ще се кръщават от Духа.

Когато дойде Божествената мисъл, тя не прави разлика, че ти си такъв или онакъв. Не прави разлика между народите. Англичанинът си е англичанин, той като англичанин ще служи на Бога. И българинът ще си остане българин, няма да се отрече от българщината си. Ръцете и краката нима се отричат от своята служба? Но ръцете могат да помагат на краката и краката могат да помагат на ръцете; и очите могат да помагат на ръцете и краката. И всички органи, които има човек, могат да си помагат. През тази година направете един опит. Ако дойде някой да ви вземе яденето, трябва ли да отстъпите? Когото вие ще нахраните, накарайте го най-първо да работи. Ако дойде някой пътник, вижте какъв е, защото има един закон за светиите. Ако дойде светия, който е работил, може да му се даде да яде, но ако дойде някой, който не е светия и никъде не работи, ще го пратиш на нивата да работи и тогава ще му дадеш храна. Всички трябва да работят. Да впрегнете мисълта си, сърцето си, волята си на работа! Това е Божий закон. Без изключение! От царя до последния човек – всички трябва да работят.

И после, през тая година не се сравнявайте един с друг. Да не казвате: "Аз съм малко по-напреднал." Не взимайте никой човек за мярка! Това са много относителни мерки. От всеки човек изваждайте добрата страна, която има. Когото видите, че има нужда, помогнете му. Виждам някой човек, че плаче. Аз виждам положението: счупил си е кракът. Влизам в положението му, в реда на нещата е да плаче. Няма да му кажа: Не плачи ,

а ще му оправя крака и ще му кажа: След няколко деня няма да плачеш. Нека да си плаче, ако съм на неговото място, и аз ще плача.

Някой път хората са нетърпеливи. От какво произтича нетърпението? Търпиш ден, два, три дни, седем дни. До колко деня трябва да търпиш? Работиш при един господар и той ти казва, че до вечерта ще ти донесе хляб. Но не донася. Целия ден чакаш, от сутринта до вечерта, кога ще ти донесе хляб. Но той не донася. И на другия ден трябва ли да ида да му работя? Не! При друг човек ще работя, на друго място. Ако в една работа ти не можеш да успееш, то втория ден не предприемай тази работа. Остави я! Ако в една мисъл не успееш, то на втория ден я смени! Сменяйте своите мисли, форми, начини, по които работите! Не бъдете еднообразни. Вие постоянно чукате на едно и също място.

Сега, кажете ми една ваша интимна мисъл, какво желаете вие през тая година? Някои от вас, които сте религиозни, ще ми кажете: "Да изпълним волята Божия." Много общо е това. Как ще изпълниш волята Божия? Най-първо, трябва да съм доволен от това, което имам, и да съм доволен в дадения случай да работя. Защото Божественото в нас постоянно ни казва какво трябва да правим. Всеки ден има малки подпушвания, които показват какво трябва да правим. В малките работи е въпросът! Често вие оставяте Божествените работи на заден план и вършите вашите работи! Да допуснем сега, че тъкмо седнете на трапезата да ядете, идва един ваш приятел, когото 19 години не сте виждали. Трябва ли вашият приятел да ви завари на трапезата, или трябва да станете, да напуснете трапезата и да го посрещнете? Ти си седнал да ядеш. Че Господ идва! Трябва ли да седиш и да си недоволен в себе си, че приятелят ти е дошъл? Стани, посрещни го, и заедно -Господ и ти – седнете на трапезата! Поканете Го! В дома ви като дойде приятелят ви, всички да почувствате, че е дошъл Господ. Да не сте намръщени и недоволни. Гледам, че всички вярвате в Бога, но виждам, че сте намръщени. Който вярва, той е весел.

Можете да бъдете добри! Имате условия да бъдете добри. Някой казва: "Не ми вървят работите." Хубаво, кажете ми вашата опитност, как ще накарате вашите работи да ви вървят. Някой казва: "Човек не трябва да бъде будала. Той трябва да бъде сръчен." Съгласен съм, трябва да се работи. Как? Ето как. Минава един беден човек, просяк, покрай един богат на кон и му иска пари. Богатият нищо не му дава. Но дохожда до едно място - хвърля го конят, той се закачва на зенгията (стремето) и конят го влече. Бедният човек се притичва, хваща коня, задържа го, изважда крака на човека. Богатият се поправя и го поканва у дома си. По-рано го гледаше отвисоко, но сега, като го хвърли конят и бедният извади крака му от зенгията, гледа го като брат. Това значи да вършиш волята Божия. Когато някой те гледа

отвисоко, ти чакай, като го хвърли конят, извади крака му от зенгията. Радвай се, когато дойдат неблагоприятни условия – хвани коня и освободи на онзи крака, тогава ще се сприятелите. Всеки човек може да ви бъде полезен. Той минава, за да ви спаси. Бог ви казва: "Виждате ли този човек? Без този човек не можете да успявате. Той може да ви спаси живота." След като бедният му спаси живота, богатият казва: "Братко, сега нямам време, отивам по работа, но ела или по обед, или довечера, и аз ще ти направя една услуга. Довиждане!"

Казвам: Сега гледайте да освобождавате себе си от зенгиите. Защото тази година мнозина ще бъдат влачени така! Не го взимайте в крив смисъл. Но ако пренебрегвате един ден задълженията си към Бога, веднага ще се закачи кракът ви. Не че е съдба, нещо определено, но ако не изпълните волята Божия, ще се закачи кракът ви за зенгията. За да не ви се закачи кракът, ще изпълните волята Божия! Тая година ще бъде една от хубавите години за вас – нищо повече!

Сега, колко важни неща има в тази лекция? Най-първо за какво се говори? ("За яденето.") Второ?

Не си туряйте мисълта: "Аз съм в напреднала възраст." Оставете вашите напреднали възрасти!

Какъв е общият сбор на цифрите на годината? ("19.") 1 е Бог, а 9 е големият син, последният син на Бога. По-стар син от 9 няма. И 8 е Негов син. И 6 е Негов син, само че много кръшка; двама синове има, които вършат Божията воля, а 6 е син, който обича да лавира. Казвам: Не бъдете като този, несретния син. 9 е най-големият син, последният, най-умният. Вие бъдете като него, като добрия син, тая година. Като ви погледне Бог, да каже: "Този е най-големият мой син!" Или да каже: "Тази е най-голямата ми дъщеря." Можете да проявите характера на шестицата, но аз съм уверен, че няма да го проявите. Числото 19 означава следното: 1 е Бог, а 9 – това сте вие. Като съберете 1 и 9, получавате числото 10 – това е мярката, от която трябва да се ръководите. Тази година мярката ви трябва да бъде Божествена. Всички други мерки трябва да бъдат съобразно тази мярка. Изправни трябва да бъдете и в думите, и в мислите, и в делата, и в постъпките; във вярване, в ядене, в пиене, в обличане – във всичко трябва да бъдете изправни! Не да ви бъде тягост това, но по естествен начин.

Сега, ще ви поздравя с Новата година! Хайде за Новата година да изпеем нещо. (Изпяхме песните "Всичко в живота е постижимо" и "В начало бе Словото")

Ще взема (?) 36-а глава, 6-и стих.

Ще прочета от Иеремия, 36-а глава, пак 6-и стих.

Ще прочета Иезекиил, 36-а глава, 6-и стих. Като прочетете 2-и и 5-и стихове на тази глава, ще намерите връзка с 6-и стих.

Ще ви прочета и 36-и псалом, 6-и стих.

Най-първо ще бъдете скръбни, а после радостни. Тази година да почнете със скръбта и да свършите с радостта. Не да бъдете първо радостни и после скръбни. Или другояче казано: да имате във всяко ваше съчинение по едно встъпление, по един предговор. Трябва да знаете, че когато вие скърбите, с вашата скръб други се радват. И страданията Христови станаха благо за целия човешки род. Ако Христос не беше пострадал, хората не можеха да бъдат радостни. Благодарение на Неговите страдания и неговите скърби сега се радваме. Та не роптайте против страданията. Има нещо, против което можете да роптаете. Роптайте против вашата леност, против вашия мързел. Ако имате нещо, против което да роптаете, то е мързелът. То не е мързел, нехайство е, когато човек отлага. Дойде ти една хубава мисъл - отложиш я. Казваш: "Хайде утре, вдруги ден!" А пък природата не търпи никакво отлагане. Днешното – сега! Което можеш да направиш, ако не го направиш, то отиде вече! Ти не можеш вече да го направиш. Дойде ти една хубава мисъл, ти я отложиш. Може би друг някой ще я изпълни, но този случай за тебе е изгубен, друг случай ще чакаш. Нещата никога не се повтарят два пъти. Използвайте всеки случай, който Бог дава! Ще дойде друг случай, но все ще има една празнина, ако не направиш нещо навреме.

Хайде сега да изпеем упражнението: "Приятен е животът със светлината." Кой ще стане да изпее едно соло? Най-малкото смущение парализира музикалното чувство. Музиката не търпи никакво смущение. Най-малкото смущение произвежда голяма пертурбация и веднага се отразява вътре във вас и не можете да пеете правилно. Певецът трябва да бъде много свободен. Я изпейте сега една песен, която да показва, че едно яйце се мъти. Второто положение: че яйцето се е излюпило, пилето е излязло и си е намерило храна; и после: турило си е главата под крилото на майка си, гледа към Господа и казва: "Ще стане нещо от мене!"

Ще кажете: "Не е лесна работа да се изрази музикално тази идея! Мъчно може да се направи." За онзи, който може да го направи, е лесна работа, мъчна е за онзи, който не може да го направи. Какъв тон да се вземе? Трябва да знаеш колко време да държиш този тон. На едно яйце, за да се измъти, му трябват 21 дни, а ти като пееш, колко време трябва да дадеш за

измътването на яйцето?

Поетът ще каже: "Имах едно хубаво яйце и го турих под бялата квачка. На 21 - ия ден излезе едно бяло пиле от яйцето." Олге, дай сега един стих! Време ти трябва.

Човека трябва да го качиш на планината, за да тича надолу. Отгоре надолу лесно се слиза, но отдолу нагоре мъчно се качва, за да тича, трябва да се използва машина.

Снощи посрещахте Новата година. Мен ме събудиха две големи кучета, като се качваха по стълбите. Две охранени кучета, вълча порода. След това гръмнаха топовете. Най-първо гръмнаха два топа и после още един. Едно съвпадение.

Някой път вие се намирате в затруднено положение и се питате как човек може да измени своята мисъл. Мисълта може ли лесно да се измени? Представете си, че сте пътник, вървите и торбата ви е празна, цял ден не сте яли. Като гледате празната торба, обезсърчите се, безпокоите се, нали така? Ако срещнете един човек, чиято торба е пълна, веднага безпокойството ви ще изчезне, ще се смени вашата мисъл. Същият закон важи и в други области. Ти се безпокоиш за нещо, понеже в торбата ти няма някои неща; помисли за някой човек, чиято торба е пълна, и ще се смени състоянието ти. Скръбен си – помисли за някой човек, който е радостен и като погледнеш в неговата пълна торба, твоето скръбно състояние ще се смени. Христос казва: "Сега скръб имате, но ще дойде време, когато вашата скръб ще се обърне на радост." Не си туряйте мисълта да казвате: "Моето състояние не може да се смени." Така ще правите сами на себе си пакост. Не, скръбта лесно може да се смени. Тя не се сменява, понеже торбата е празна. Щом дойде пълната торба, лесно се сменява. Скръбта е от загубата, която сте имали. Кажете, че ще се уреди работата! После пак идва друго колебание. "Кой ще я уреди?" Не мислете, кой ще я уреди, има някой. Но вие пак ще си кажете. "Ами като не се уреждат работите?" Петър и Йоан ловяха риба. Те цяла нощ хвърляха мрежата и нищо не хванаха. Дойде при тях Христос и им каза: "Хвърлете пак." И те хвърлиха, и хванаха много риба, толкова много, че не можаха лесно да изтеглят мрежата. Може би сте хвърляли мрежата цяла нощ напразно – хвърлете още веднъж и ще хванете! Още веднъж като хвърлите! Божественото може да е последното. Ти може да си опитал човешките възможности и нищо да не си постигнал. Сега остава Божественото. Ти казваш: "Толкова години съм работил!" В Божественото работите се сменяват и успяват. В Божественото изключение няма. Там няма недоимък и неуспех няма! Там всякога нещата стават! Има един човешки живот, дето

има несрети. Не само за вас, но и за всички хора е така. Но като дойде Божественото, там законът действа еднакво за всички.

В днешния ден, като изгрее Слънцето, си запишете нещо. До обед. Вижте до обед какво ще ви донесе Новата година. В колко изгрява Слънцето? ("В 8 часа.") До 12 часа – това са 4 часа, да видим, какво ще ви дойде в тия 4 часа. Някой подарък ще дойде ли? Някоя шапка, обуща, някое палто или риза, книга или някое писмо. После, какво друго ще ви дойде – каква мисъл, какво чувство? Това е обективно. И си ги забележете. До 12 часа ги забележете. И вижте през годината как те ще се реализират.

Изпейте някоя песен. (Изпяхме "Грее слънцето".)

"Отче наш"

7 ч. 30 м.
15-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на
1 януари 1936 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

1936_01_03 Двата вида пеене
Лекция на Младежкия окултен

ДВАТА ВИДА ПЕЕНЕ

„Отче наш“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

Човек по някой път е занят с малките работи, които препятстват да научи големите работи. Малките по някой път препятстват да види големите. [Един] прост пример: Може някой път [нещо] да е толкова близо до очите ви, че да не виждате нищо пред себе си. Да кажем, може да се запитате: Как е възможно едно ваше желание – нещо конкретно, материални са желанията на човека, може толкова близо да е в съзнанието на човека, че той да не вижда надалече. Виждаш предмета, но над предмета не виждаш какво има. По някой път вие трябва да се наблюдавате, да видите колко човек е особен. Като психическо същество е много особен. Вие по някой път сте двойнствени и тройнствени в своите прояви. Едно същество има във вас, което се гневи, иска да ви направи пакост, иска да счупи нещо, да запали света. Да покаже на всичките хора, да ги изпоплаши. Друго същество във вас казва: „Недей, чакай, не бързай да правиш това нещо“. Борят се вътре. Някой път казва: „Знаеш ли аз какво мога да направя?“ Човек може много работи да направи. Човек може да запали цялата земя. Възможно ли е? Не е мъчно да запалиш цялата земя, да я изгориш. Ако цялата земя беше направена от сухи дърва, като запалиш една кибритена клечка и можеш да запалиш цялата земя. Отиде, ще запалиш света. Като запалиш, хич няма да мислиш за последствията. Казва: „Каквото ще“. После той може да бяга, но казва: „Да става каквото ще“. Той не мисли, той прави изключение за себе си, другите хора туря вън, а за себе си прави изключение. Казва: „Мене не ме засяга“. Пък него ще засегне най-първо. Или някой път иска да даде голяма тежест на себе си вътре – удари върху масата с ръката, че го заболи ръката. Той мисли като удари: „Знаеш какво може да направя?“ Като удари, рече: „Ех, много боли“. Защото всяка мисъл, която може да се проектира във вас, [ще ви засегне]. Проявите на психическия свят са малко особени.

Вие имате понятие за количествените числа. Едно психическо число има малко по-други свойства. Ако направиш капан с едно психическо число, ти сам ще паднеш в капана. Пръв ти ще отидеш в капана, който си го турил. Казвате: „Как може тъй?“

Мисля, в Казанлъшко, явила се мечка. Един направил мечи капан, казва: „Ще хвана тази мечка, дето яде; телета, волове тя ми открадна“. Турил

капана дето мечката минава. На другия ден неговото магаре се хванало в капана. Той иде отдалеч и казва: „Хванала се мечката, сега ще щ кажа“. Отива, неговото магаре се хванало.

Във всичките работи вие виждате лошите последствия. Тях ги наричате наследствени черти. Всяко нещо, което направиш – и зло, и добро – се връща при тебе. То е много хубаво. Всяко нещо, което направиш, ти си първият, който ще опиташ плода. И доброто, и злото ще опиташ сега. Няма какво да ви се доказва. Има неща, които и да ви се доказват, остават неразбрани. Какво ще доказваш на един сляп човек, който не вижда, какво е светлината? Ти може теоретически да доказваш трептенията, но той ще каже: „Не разбирам тия работи“. Той трябва да е виждал тялото, да има едно малко понятие [за него], тогава можеш да доказваш. Известни духовни неща не можете да ги разберете, ако нямате опитност. Онова, което ще ви разправям, трябва да сте опитали, да имате едно малко понятие, микроскопическо понятие. Ако нямате, то е привидно, хич не го бутайте. Ако го буташ, опасна работа е. Духовния свят, ако го буташ, ще си намериш цяла бела. Всяко място, дето бутнеш – взрив; взрив – като някои химически вещества – като бутнеш, отиде. Там като отидеш, навсякъде е написано: „Не бутай! Не бутай! Не бутай!“ Казва: „Учи! Учи! Учи!“ – Не бутай, нищо повече. – „Защо да не го бутам?“ – Не го бутай! Казва: „Учи! Не бутай!“ Сега, от гледището на земния живот, казвате: „Защо да не бутам?“ Нали знаете, малки деца като бутат бомби, остават без ръце, без крака. Някое дете намери някоя бомба, човърка и отиде. Има малки капсули – като бутне, като се запали динамитът, отиват ръцете, откъсват се. Навеждам тия примери, искам да ви покажа: Вие някой път сте изложени на опасности. Не е хубаво да ви разправям тия опасни работи. Тогава ще започнете да се боите от себе си, да се безпокоите. Най-първо, духовния свят трябва да се проучи много добре. Трябва да се запознаете със законите. Има много неща, които са от другия свят. Вие не може да търпите. Ще търпиш, не бутай, не си туряй крака напред и назад. В този свят имаш право да си туряш крака напред и да го вземеш назад. Там казват: „Не си туряй крака напред! Защото, като го туриш напред, назад не можеш да го вземеш“. Затуй ще си установен – като туриш веднъж крака, отиде. – „Ама ще се върна назад“. – Мъчна работа е да се върнеш назад. Затуй ще мислиш като вземеш първата крачка, защото връщане няма назад. Казваш: „Да се върна назад“. Тук, на земята можеш да се върнеш, там не можеш да бягаш. Напред има огън и назад има огън. Сто пушки има отпред, а отзад има двеста. Ти ще се намериш в един свят, дето отпред ще те стрелят сто пушки, а отзад двеста. Следователно, ти ще вървиш напред. По-голяма възможност имаш да останеш жив, ако вървиш напред, отколкото, ако вървиш назад. Назад куршуми има. Всички все се окайват, казват: „Направих лоша погрешка, защото връщане назад няма“. Сега, вас

ви трябва учение. Трябва да изучавате силите на духовния свят. Те носят едно голямо благословение. И онези, които не знаят, [като отидат там], много малко ще научат; които не знаят, може много да пострадат. Трябва да се познават силите на духовния свят. Опити там няма. Всеки опит трябва да даде своя резултат. Всяко нещо трябва да е добре обмислено. Не можеш да правиш, каквото искаш. – „Аз съм свободен да правя каквото искам“. Като правиш каквото искаш, ще се намериш отвън. Вие се чудите. Едно същество като Адама, което Бог направи, Той го нарича „чадо Божие“. Адам каза: „Може да направя това“. Направи, яде от плода. Много малка погрешка направиха и двамата [с Ева], откъснаха една ябълка от дървото, и хайде, вън от училището, вън от рая. Турят на вратата един ангел да пази, да не ги пуща. Казват им: „Навън!“ И досега вие седите и плачете навън. Всички сте от изпъдените. Вие не сте изпъдени. Но вашият баща – за една погрешка. Вие, като правите добро, ще можете да влезете в рая. Вие искате да бъдете щастливи. Как ще бъдете щастливи? Баща ви, който ви е родил, не е щастлив, вие сега, синовете искате да бъдете щастливи. Баща ви и майка ви болни, вие искате да бъдете здрави. То е невъзможно. Виждам всички ония хора, които на земята искат да оправят своя живот по своему. Виждам всичките опити на земята, отваряни са войни да се биете за свободата. С хиляди войни са водени с идеята да се освободи човек. Коя война е донесла свобода? Евреите воюваха с онези народи в Ханаанската земя, но те само станаха роби. Ханаанската земя стана обещана заради тях. Като влязоха в тази Ханаанска земя, евреите имаха най-големите беди постоянно. Като влязоха в Ханаанската земя, един цар ги плени, хайде, във Вавилон ги закара. Персите, римляните ги разпръснаха по целия свят и ги задигнаха от Палестина. Казват: „Нали Господ ни обеща тази земя?“ Те не разбраха какво нещо е обещание, какво нещо е обетована земя. Обетованата земя е в човешкия ум. Трябва да знаеш да живееш с ума си. Човешката мисъл е обетованата земя. Всичко ясно трябва да бъде. Казва: „Не зная. Че знае ли човек в даден случай?“ – А не знае ли законите? Няма прегрешение, което човек да не знае. Простият пример: ти бутнеш киселината. Можеш да кажеш: „Аз го опитах, не го знаех“. Още с обонянието можеш да познаеш, оцетът има киселини. Всяка храна има свой дъх. Казваш: „Няма нищо“, ти усещаш този дъх тежък. Казваш: „Чакай да опитам“. Като бутнеш малко с езика, показва какво е. Като ядеш малко от единия край, казва: „Не бутай тази храна!“ Нищо повече. Нито мирисът е мирис, нито вкусът е вкус, нито последствията. Най-после казваш: „Що ми трябваше?“ Ял си вече, свършено е. Казва: „Сега какво?“ Тогава в духовния свят дават рициново масло. Там ще ти го дадат, че нищо няма да остане от това, което си ял, всичко ще се изхвърли навън. След туй, като изхвърлиш, ще те накарат да го очистиш. Голямо противоречие в живота [е], някой път дето сте недоволни. Аз като виждам хората, те сега не са доволни от живота, казват: „Мене ми вече дотегна“. За

да се освободиш от тези нечистотии, трябва да вземеш рициново масло. Там, като вземеш, може с години да повръщаш – десет, петнадесет, двадесет години. Таман повърнеш, пак чистиш, пак повърнеш, пак чистиш. Казваш: „Дотегна ми този живот“. Сега пък дошъл, не мисли нищо. Той си намислил да кръшне някъде, да се освободи. Самоубийството, например, е един начин да излезеш от затвора. Понеже тялото е затвор. Казва: „Да пробия дупка отнякъде, да изляза из тая дупка навън“. Пък в този духовен затвор и капани има. През която и дупка да излезеш, в някой капан ще влезеш. Там е по-лошо, отколкото в затвора. Отдето можеш да пробиеш дупка, се един капан е турен. Излезеш от затвора, влезеш в десет пъти по-лошо място, отколкото в затвора. Затуй пише: „Не излизай от затвора“. Защото, ако излезете, десет пъти по-лошо ще бъде. „Не излизай из затвора“. – „Какво да правя?“ – Докато не те пуснат, стой в затвора. Ако ти разбере главата – [добре], ако не – ще учиш урока си. Ако не учиш, ще те учи животът. Та тия, големите противоречия, които изяснявам, то е като на децата. Научно като разберете, ще видите, колко трезво човек трябва да живее. Отличен свят е [духовният]. Има един сят, в който лесно стават работите.

Ти направиш някое петно някъде. И в духовния свят има киселини, които чистят тия петна, но се продават само на една аптека. На едно място има една аптека и трябва да платиш много скъпо за тази киселина. Ще дадеш всичкото си имане, каквото имаш, че да останеш без нищо. Този цяр ще очисти всичко, но всичко трябва да дадеш. Не като теб, да вземеш за малко. Като отидеш там, в аптеката, скъпо е лекарството. Затуй човек трябва да бъде много внимателен, защото има лекарство, което само веднъж можеш да вземеш. Туй, което наричат в духовния свят разкаяние, то е купуване на този цяр. Сега някой път хората отиват, но не им дават цяр. Каквато е цената, такова е лекарството. Ако дадеш всичкото си имане и останеш без пари, лекарството е на място. Или казано другояче: Докато ти не се откажеш, [не се] отречеш да правиш погрешки, ти не можеш да бъдеш свободен от погрешките. Докато не се откажеш от погрешките, не можеш да бъдеш свободен. Докато не се решиш да правиш добро, не можеш да го придобиеш. Докато не се решиш, ако не се колебаеш, не можеш да придобиеш доброто. Без никакво колебание когато си, доброто ще дойде. Ако решиш, но същевременно има едно малко колебание или раздвояване на съзнанието, не можеш да поправиш погрешките, с тебе ще вървят всякога. Нали вие искате да бъдете адепти на новото учение? Казвате: „Аз светия няма да бъда“. Всички мислят, че като станат светии, е голямо нещастие. По-голямо нещастие за хората няма от това положение, в което са сега. За хората по-голямо нещастие от сегашното няма. [И то] благодарение [на това], че хората правят много работи и не мислят. Отъпяло е в тях духовното обоняние. После, духовният вкус в тях е отъпял.

Гледам, престъплението се увеличило, обонянието се намалило, вкусът се намалил, чувствителността за последствията се увеличила. Сега обратният процес трябва: трябва да се увеличи обонянието, да стане десет пъти по-силно. Вкусът, и той трябва да стане по-силен, тогава да се намали чувствителността за последствията. Или другояче казано: Човек трябва да бъде крайно разумен. Под думата „разумност“ ние разбираме всички ония чувства, с които може за опитаме една противоположност в света, силите, които имаме. Да бъдем така чувствителни, че отдалеч да знаем, какви ще бъдат последствията. Казва: „Това нещо не е за мене“.

В България само веднъж ми се даде един случай. Минавам покрай едно място, няколко деца играят, разиграват един голям паток. Като мечка го разиграват. Нанизали на един конец царевични зърна. Този паток нагълтал зърната и конеца с тях. Децата хванали конеца, той се изправил горкият, изпъкнали [му] очите, отворил уста. Децата се смеят наоколо, той седи така. Минавам аз и казвам на децата: „Какво правите? Учите този паток? Кога ви [е] станал ученик? Колко пари ще вземете за него да го пуснете?“ Казват: „Да му дойде умът, още веднъж да не гълта“. Той седи горкият. Де е знаел той. Той не вижда, че зърната имат нещо, което ги е скачило, че всяко нещо не е отделно. Тогава да може да се справи някак, [но сега] не знае. Той не може да си представи, как е възможно тия зрънца [така] да са скачени, че да не може да ги отдели. Той мисли, че като ги нагълта, ще може да ги отдели. Той не знае как са свързани. Хората, като направят погрешка, то е житно зрънце, първо, второ, не виждат, че има нещо помежду им, което ги свързва. Като направиш десет [погрешки], ти си в положението на този паток, ти не можеш да бъдеш свободен, държи те дяволът. Ти съжаляваш, че си гълтал. Желанието да вкусиш не е лошо, но де е сега погрешката? – Незнанието за последствията на нещата. Сега, вие ако сте на мястото на този паток, какво ще направите? Ако на земята има един живот без съблазни, тъй както живеят хората, какви ще бъдат резултатите? Какъв ще бъде животът без никакви съблазни?

Представете си сега – едноизмерно същество живее над моя молив. Туй същество в този свят ще има едно понятие, че съществува само една права линия – има едно измерение. Туй същество ще подразбира, че може да се движи напред и назад. Други посоки – вляво, [вдясно], надолу, нагоре, за него не съществуват – такива идеи то няма. Казва: „Тук е един строго определен свят, има две посоки на движение, напред и назад“. Представете си, че аз съм един маг на този свят. Ако този молив го направя по-дебел, разстоянието на това същество ще се намали. Ако направя молива два пъти по-дебел, понеже неговият свят влиза вътре, нали разстоянието ще се намали? Ако молива го направя два пъти по-дебел, колко ще се скъси дължината? – /„Два пъти“./ – Туй същество ще забележи, че се явява

някакво препятствие – светът се е скъсил, условията са се изменили, не са така благоприятни. Скъсило се е това пространство. Представете си, че молива го правя два–три пъти по-тънък, продължава се, нали разстоянието се увеличава? Най-после, ако този молив го направя като конец, той ще стане много дълъг – единият и другият край ще бъдат далеч един от друг. Как ще си обясни това същество, че неговият свят се е продължил? Неговият свят, сам по себе си, може ли да се продължи? Правата линия, този неизменен свят, има ли в себе си възможност сам по себе си да се продължи? – Няма. Защото на другите измерения, на измеренията на широчината, на неговата дебелина като тяло от този материал, се дължи разширението на този свят. Това същество мисли, че разширението на света, продължението на този конец зависи от самия конец, когато в самия конец няма тази възможност. Как мислите, може ли вие да продължите една права линия? Не може, не може по никой начин да [я] продължите. Тя е установена. Ако може да я продължите, вие сте в друг свят. То е по закона на второто измерение; по закона на третото измерение – може да го продължите. Правата линия има друга възможност. Има възможност, но не в едноизмерния свят. Вие мислите, че отсечката е част от правата линия. Във физическия свят може да направите каквато отсечка искате, но в същината на правата линия никаква отсечка не може да направите. Защото самата права линия е отсечка.Сега оставям неразбраните работи. Има неща, които са неразбрани.

Сега, представете си, че в първата октава вземете един тон, например ДО. След всеки седем тона вие пак имате ДО. Да допуснем – първата октава, втората, третата, четвъртата октава вземете, дойдете до петата – не можете да вземете ДО. Понеже този тон не можете да го вземете, той не съществува ли? В едно пиано този тон съществува, слушате го, но не можете да го вземете. Дойдете до крайния предел на пианото и оттам казвате: „Вече не може“. Мислите ли, че повече тонове не съществуват, отколкото са тези в пианото? Представете си, че зная една клавиатура, която има 25 хиляди тона. Един орган или едно пиано с 25 хиляди клавиши. Колко октави ще бъдат? Значи, над 3 хиляди октави ще има. Ако можете да вземете всичките тия тонове, тогава може и на слънцето да ви слушат като пеете тук, на земята. Защото ще имате тия, късите вълни. В човешкия мозък, като изчисляват, има един орган, има една клавиатура с 25 хиляди клавиши. Сега в музиката има разработени около осем октави. И следователно, до де се чува гласът? Една певица като пее, се чува едва на 2–3 километра. Хайде, осем октави да кажем, се чуват на осем километра. Ако можете да ги изпеете тези осем октави, ще може да се чува гласът ви на осем километра и повече.

Сега вие не знаете какво нещо е мисълта. Когато мислиш върху един

предмет и не можеш да го направиш, това не е мисъл. Аз как определям основния тон, аз, който съм се занимавал с философията на музиката. За да вземеш основния тон, ти трябва последователно да вземеш тоновете, които съществуват на тази гама. То не са един, два, това са хиляди. Значи, последователно да можеш да вземеш всичките. Не можеш да вземеш основния тон, ако не можеш да вземеш правилно останалите тонове. Той е относителен тон. Сега няма да се спра върху числото 25 защо го вземам. То е число, което подхожда да обясня известна идея, вътрешния [и] смисъл. Казва: „Аз [вземам] един тон правилно". Ти постепенно можеш да вземеш и другите. Ако можеш да вземеш осем октави, ти на ангелите концерт можеш да дадеш. И ангелите ще те слушат. Сега във вас се заражда желанието. Каква сила ще бъде това в човека. Пеенето е само метод в човешката мисъл. То е един от методите, за да мислиш правилно. Музиката е външната страна на човешката мисъл. Ти искаш да направиш нещо. Най-първо ще се опиташ можеш ли да пееш. Да кажем, ти искаш да станеш богат човек или учен човек, или архитект, или химик, или астроном, или някой гадател. Всяко изкуство, което завземаш да вършиш, то има особена песен. Ако можеш да пееш тази песен, ще можеш да постигнеш [успех]. Ако не можеш да пееш, тази врата ще остане затворена за тебе. И в духовния свят ако искаш да отидеш, ще научиш песента. Ако можеш да изпееш песента, ще влезеш; ако не можеш, ще кажеш: „Това не е за мене. Като изпея една песен, ще знаят какво изкуство може да изуча". Това го давам само за изяснение. Вие ще кажете: „Много ограничен свят". Не, определен е. Може да пееш – може да го научиш. Не можеш да пееш – не може да го научиш. Тогава ще кажеш: „Не е за сега". Сега на земята, всичко става човек. И всичко става, и нищо не става. Колко гениални музиканти имате? Имате доста гениални музиканти. Но музиката е един начин, с който може да си послужите в живота. Индусите, които са проучили този закон, те имат известни мантри, известни малки пасажи, в които влиза една група от тонове, особена група от тонове. Той започва да пее, и докато пее, може да мине през най-опасните зверове с тази музика. Нито един звяр не се опитва да му направи нещо. Ако този адепт престане да пее, той веднага ще хвръкне. Тия животни, като слушат песента, приятно им е. Минат и заминат. Ако той престане за половин секунда [да пее], в тях се явява онова, зверското, и отиде. Сега, не само тази музика съществува. И на дявола като пееш, в света има една музика, и той става кротък, и той слуша. Дяволът, като пееш, нищо не може да ти направи; като престанеш да пееш, тогава ще [те] изкушава. Той, като пееш, не те изкушава. Щом престанеш да пееш, тогава ще ти тури примка. Ти пееш и той слуша, безопасно е. Пей и не бой се. Питам сега, каква песен трябва да пеете там, дето всичките дяволи минават? Като минаваш там, дето мечките минават, ще пееш мечата песен: „Ой, мечки, мечки, който през вашето царство минава, всичко научава". За всичките животни има песни. В

човешкия свят те не могат да говорят, защото има други трептения, но животните в техния свят имат много елементарен език. Ако на техния език можеш да пееш, разбират, но трябва голямо слизане. По някой път, опитвали ли сте, в животните много рядко ще се пробуди трепет, може би половин секунда или четвърт от секундата, ще се събуди това, човешкото съзнание, и после пак заспиват, не могат да издържат. Едно животно да мисли, както човек мисли, то ще се пръсне. Животните съвсем елементарни работи мислят. Животното, като види човека, казва: „Едно по-голямо животно, и то като мене“. Спиш ли, мърдаш ли, то казва: „И той като мене“, мисли, че и човекът е като него. Гледа го, казва: „Мяза на мене“. То забелязва, че има разлика, но мисли, че е външно нещо. Различието е вътре, в строежа на човека. Туй, което човек мисли, на животното и на ум не му е идвало, на сън не му е идвало. И хиляди години да живеят животните, едва ли ще могат да разберат [човека].

Сега, да се повърнем към съществените работи. Казвате: „Знаете ли какво нещо е хубавото? Знаете ли колко неща хубави има?“ Се таки трябва да имате туй понятие за хубавото. Казвате: „Той е ангел, светло е лицето му. Дрехата е бяла като сняг. Трябва да има някаква идея“. Ама хубостта на един ангел не седи само в мощната светлина и във външната страна, в бялата дреха. Красотата на един ангел не седи в бялата дреха и светлината. В ангела има нещо по-дълбоко от светлината – то е онова [свещено] знание. Един ангел може да пее. Всички са много добри певци.

Вие сега очаквате да станете здрави и тогава да пеете. Знаете, че здравето почива върху музиката. Дотогава, докато ти си здрав, ти си музикален. Щом престанеш да пееш в съзнанието, болестта вече иде. Всичките болезнени състояния са дисонанси в музиката. Дали органически – вашето тяло, или вашите чувства страдат, то е дисонанс. Пеете правилно или мислите правилно – законът е се същ[ият]. Сега, като ви говоря, опасността е, че мъчно може да се направи опит. Да кажем, дайте един тон от 19-та октава. Как ще го дадете? Може да ми направите изчисления, да кажете колко трептения има, но трептението не е тон. В този тон има вече друга сила. Ако ти можеш да вземеш в 19-та октава този тон, ти можеш да направиш и много [други] работи. Даже на пианото ако може да го вземете, [пак е хубаво]. Тъй, както е построено, за бъдеще ще се увеличат тоновете на пианото, понеже в него се подобряват и неговите апарати, ще направят пиана с повече тонове. Ако вие можете да вземете тоновете, които имате в сегашното пиано, ако можете осем октави да вземете, вие преспокойно може да минете в гората и никакъв вълк, и никаква мечка нищо няма да ви кажат. Защото в музиката щом пееш осем октави, тия трептения вълкът не може да ги издържи. Тия трептения, с късите вълни, месоядните животни не могат да издържат. Има известни звукове, щом

издадеш известен звук, те започват да квичат. Като чуе да засвириш нещо, то не може да издържа. Аз съм правил опити. Свирих веднъж на един [вол] и той казва: „Не мога да издържам“. Той беше волски темперамент, казва: „Повече от туй не мога. Туй нещо носи смърт със себе си“. Каза, че то носи смърт, че той не може да издържа на тези трептения. Не само туй, но като [му] затули[х] ушите, пак не може. Има нещо, което прониква – и да затуляш ушите, пак не може да търпиш, има нещо, което прониква в тебе. Или, някой път вие се намирате подпушени, мъчи ви нещо, отде иде, не знаете. То са музикални звукове. Казвате: „Ще се пукна, не мога да издържа“. Това са звукове, които идат в тебе. Ще ви приведа още един пример, с един евангелски проповедник в Бургас. Молил се той Христос да го посети с Духа, да покаже нещо, молил се, молил се. „Един ден, – казва, – дойде нещо много хубаво, паднах по корем и почнах да ритам, и казвам: „Господи, стига, стига!“ Така не [мога да] вървя, толкова [е] приятно, че ще се разтопя, не мога да ходя така“. Не могъл да слуша, легнал по корем, че рита. Не може да седи на крака, ляга, започва да рита и казва „Стига!“. Някой път радостта е толкова голяма, че не може да се издържи. И в романите [е същото], те са музикални работи. Като им запеят новата музика, героинята припада. Това не е слабост, но така се разхлабват всичките части у човека, казва: „Това е животът“ и пада. Той забравя всичката обстановка, взема друго направление. Нас ни се вижда смешно. Не е смешно, от музикално гледище е така. От музикално гледище, то е хубава обхода. Смешно е във физическото наше разбиране. Като гледате, съвсем загази този човек, в него няма воля. Той не знае, че волята на човека е съвсем относителна работа.

Сега, в музиката искат да покажат, какви са резултатите. Ако човек правилно мисли, той няма да има противоречия. Правата мисъл е тази, в която няма противоречия, няма сянка. Защото, щом кажеш така: „Аз зная всичко, няма какво повече да уча“, това не е една права мисъл. Ти нищо не си придобил. Казва: „Ще стана богат, после какво?“ – Ти стани богат първо. – „Да стана учен, че после, какво?“ – Ти първо стани учен, че тогава ще видиш. – „Ако придобия всичката сила, че после, какво?“ – Ама ти не си придобил силата.

Туй какво представлява? Представлява два конуса. Каква фигура се [е] образувала? Квадрат. Диагоналът е възможността в този конус. Звуковете започват от А и отиват към СД. Туй наричат духовната музика, която отива нагоре, а пък земната музика отива надолу. Две противоположни движения, които вървят паралелно. Разликата между едната и другата музика е тази, че музиката в АСД разширява материята, а в другата имате СВА – тя сгъстява. Да кажем, на физическото поле, когато нещата се разширяват, какво става? – /„Много пара става“./ – Ако сгъстявате водата,

какво става? – /*„Лед става“*./

Сега, на земята, каква песен трябва да пеете? На земята, ако пеете, туй, което имате, ще го изгубите. Често пеете криви парчета и вследствие на това, изпарява се животът. Пеете една песен, изгубва се нещо. Ако вземете песента, която е на тази гама СВА, веднага предметът ще дойде. Няма какво да ходиш на врачка, ще седнеш, ще изпееш и след 24 часа вече предметът ще дойде, изгубеният предмет ще дойде на мястото. Пък [ако] искаш да изпратиш някой подарък някъде, тогава ще изпееш АСД, веднага като го изпееш, подаръкът ще иде на мястото. Ако можеш да изпееш АСД, ще кажеш на един приятел: „Изпращам подарък един часовник“ и един ден ще имаш часовник, поставен на масата. Тия, спиритистите, са правили опити. Искат портокал от топлите места и след около един час, на масата – един хубав тропически портокал. Искат да имат смокини – [същото]. Как ще го обясните? Има хора са правили тия опити. Като пееш, идва. Като не пееш, нищо не идва. Това са магически работи, това е наука. Не може да се разкрие, защото ще направите много престъпления. [Сега] тия неща, с които ние си служим, са много такива – кьопави, хромави. Ще дойде един ден, ще изпееш една песен и то ще стане. Направиш една погрешка, изпееш една песен, погрешката ще се поправи. Туй недоволство, което имате, по някой път се дължи на един дисонанс, на неразбирането на нещата. Вие имате желание в света другите хора да постъпват добре. Преди всичко вие трябва да постъпвате добре. Когато се научите вие да постъпвате добре, тогава ще знаете дали другите хора постъпват добре или зле. Вие сами не постъпвате добре, а искате другите хора да постъпват добре. Как ще постъпват? Тогава, щом дойдеш до този живот, ще знаеш добре да пееш. Туй подразбира, че щом ти живееш добре, всичките хора ще ги заразиш. Нали сега се заразяват – чумавите хора се заразяват, от холера се заразяват. От доброто хората по същия начин могат да се заразят. Хората си мязат. Пияницата, като вдигне чашата, вижда: „Туй, червеното вино започна да пее“. Другите, като гледат, казват: „Дайте [и] на мене“. Всичките пияници имат песни. Чували ли сте песента на пияницата? На пияницата, ако изпееш песента на трезвеността, казва: „Няма да пия вече“. В него се заражда желание да не пие. Като му изпееш песента, вече му дойде на ум, че вода трябва да пие. Излее виното, казва: „Вода ми дай!“ Започва да усеща една жажда, казва: „Дълго време не съм пил вода“.

Сега, това е за онези от вас, които разбират. Коя е правата мисъл? Правата мисъл е неразбрана мисъл. Права мисъл без музика не може да има в света. Тя не може да се прояви. Пък то е един временен път, трябва да пеете. Казва: „Пейте и възпявайте Господа в душата си“. Трябва да пеете и възпявате Господа, защото Той е най-хубавият и най-красивият език, с

който човек може да говори. Там са отмерени всичките неща. Когато човек пее, той има най-хубаво желание да работи. [С] разположението, което човек има [при] неволите, той казва: „Няма нищо, всичко ще се уреди“. Той, като има туй състояние, каквито препятствия и да има, виждат му се „такива бръмбарчета“. Като бутне тъмнината и пее, тъмнината ще се разпръсне. И във всичките религии пеят. Има пеене, което внася тъмнина. В музиката има едно пеене, което сгъстява. Ходили ли сте на кабарета? Тия неща, тия оргии, шлагерите са нищо. Трябва да сте ходили в тия кабарета долу, за да разберете музиката на тъмнината.

Ще ви дам една идея, която трябва да я държите в ума си. Дали ще [я] постигнете или не, то е друг въпрос. Една идея трябва да държите в ума си. Музиката е свят, през който трябва да минеш и ще се отворят всичките възможности за тебе. Ти ще влезеш в този свят на възможностите. Има разни пътища. Ти в този свят изведнъж няма да влезеш, да се запознаеш. Ти си свободен да вземеш който и да е път да проучаваш света. Аз говоря за наука на съзнанието, не за препитание, както е сега на земята. Ти свириш на някой инструмент хубаво, разсъждаваш. Аз наричам хубава музика тази – когато един човек те обиди, ти кажеш: „Не мога да му простя“, изпея ти една песен и ти си готов да му простиш веднага. Значи, ако ти не можеш да простиш, ти не разбираш. Казваш: „Не мога да му простя“. Че защо да не можеш да простиш? В какво седи силата на човека – да прощава или да не прощава? Силата на човека седи в прощаването, слабостта седи в непрощаването. Щом можеш да простиш, силен човек си. Щом не можеш да простиш, слаб човек си. Кой е силен? Който може да плати дълга си. Кой е слаб? Който не може да плаща. Който е силен, може да плати 4–5–10 хиляди. Който е слаб, казва: „Аз нищо не мога да платя“. Питам: Кого ще изберете, който може да плаща, или който не може да плаща? Кого ще изберете, който може да прощава, или който не може да прощава? Кого ще изберете, който люби, или който не може да люби? Казва: „Аз не искам да любя“. Ти не си човек. Любовта не е слабост. Любовта е възможност. Ти от любовта няма какво да печелиш, ти всичко имаш, ти от преизобилието ще дадеш. Казва: „Ще осиромашея тогава“. Ти не разбираш живота. Онзи, който люби, забогатява. Онзи, който не люби, осиромашава. Който люби, знаменит става. Който люби, учен става, силен става, ангел става. Който не люби, дявол става. Това е истината. Който люби, всичко става.

Казва: „Изгоря [ми] сърцето“. Няма никакво горене. Има горене, но няма изгаряне. То е криво разбиране, че изгоряло сърцето. Той да не си туря ръката много близо. За мене тази печка е приятна. Когато една мома я обичам, макар да е черноока, арапкиня, но ако дойда до самата нея, лоша [е] работата. Не я бутай, много лошо пари! Огънят казва: „Не ме бутай,

много близо не идвай, понеже ще те опаря. Ти не можеш да издържиш". Срещнеш един човек, който ти направил една пакост. Не ти направил този човек пакост, някой друг направил в него огън. Има един свещен огън в света, който отдалеч го гледай, не го бутай. Той не обича да го буташ. Ако го буташ с дилаф, ще се стопи. Ако е с ръка, ще изгори. Тук, на земята, огъня можеш да го буташ с маша. Но онзи, Божествения огън, запален в тебе, не позволявай никой да дойде да бута с ръце да го усили. Някой казва: „Да поусиля малко огъня". – Не се позволява. За свещения огън дилаф няма, бутане няма. Той гори без дим и никаква пепел не оставя – напълно идеално горене.

Сега, това са отвлечени работи. Отвлечените ваши работи кои са? Вие сте натоварени, на гърба си носите 70–80 килограма, едва пристъпяте казвате: „Какво ми говориш за един идеен свят, не знаеш каква тъга, каква скръб имам. Тежък е животът". – Много си се натоварил и не знаеш как да се разтовариш. Един дядо, който много се натоварил, изглежда много умен, казвам му: „Хайде да те поразтоварим малко, да те подмладим". – „Може ли синко?" – „Сега, срещнеш една мома на 21 години". – Казва: „Хе, синко". – И той забрави всичко, смени се неговото състояние. Може да се подмлади човек. Господ направил света. Тия състояния, които имаме, може да ги сменим. Започне той да разсъждава: „Тежък е животът". Аз му казвам: „Който знае, може да се подмлади". Казвам му: „Ти довечера можеш да се подмладиш". Казва: „Право ли говориш?" – Като кажа, че може, той се зарадва. Сега, учените хора казват, че всичко могат да направят.

Казвам: Не туряйте излишни желания в себе си. Не дръжте дълго време в ума си вашите погрешки. Направиш една погрешка, поправи я. Не дръж в ума си една [своя] погрешка, не дръж погрешките на другите хора в ума си. Цялата философия е в това. Нито своите, нито чуждите погрешки дръж в съзнанието си. Те те спъват. Направиш погрешка, тури я настрана. Бутнеш чужда погрешка, пак я тури настрана. Не я дръж дълго време в съзнанието си, понеже е губене на време. Научно е това. Всичката опасност е, че вие постоянно държите погрешките. Казвате: „Той не постъпва добре". – Пък как трябва да постъпва? Казвате: „Ама той не пее". – Как трябва да се пее? Не дръж чуждите погрешки дълго в себе си, понеже ще се заразиш от същите погрешки. Ти като [ги] държиш дълго време, ще се явят отпечатъци в твоето съзнание. Губене на време е то. Що са отпечатъците? Веднъж туриш и фотографираш, и целия ден ходиш и държиш чуждите и своите погрешки – 40–50 филма, защо ти са? Започваш да ги разправяш: „Такива погрешки съществуват". – То е безпредметно. В изкуството вие трябва да рисувате. Не можеш да изправиш една погрешка, ако не знаеш да рисуваш. Не можеш да се примириш с един човек, ако не

знаеш как да подадеш ръка. Казваш: „Хайде да се примирим“ и подаваш ръката си хлабаво. Това не е начин за примирение. „Хайде да си кажем по една сладка дума“. По този начин не се примирява. Новата философия е неприложима, защото там трябва пеене. Много работа трябва. Ако отхвърлите старото и не знаете новото, вие ще се намерите в един безизходен път. Не е [въпросът] да се хвърли старото. Казвате: „Прощавайте!“ – Трябва да знаете как да простите. Няма какво да простиш, с думи не става. То е изкуство. Трябва да знаеш как да прощаваш. Я ми кажете, вие как разбирате, как прощавате? Да кажем, някой ви е обидил, вие как прощавате? Обидил те някой – да простиш [така], че да забравиш тази обида. То е една наука, която не се раздава. Вие казвате: „Като простиш,да забравиш обидата“. Че как ще го забравиш? Че то не се забравя. Не можеш да простиш, не можеш да забравиш, ако не знаеш какво да направиш, как да забравиш. Ако знаеш как да забравиш, лесно.

Представете си, че един човек ви взел един килограм злато. Казвате: „Един килограм злато ми взе, мразя го“. Върне ти два килограма, може ли да го мразите? Взел ти един, върне ти два. Взел ти два, върне ти четири, взел ти четири, върне ти осем. Като му върнат двойно, човек се радва на направената лоша постъпка. Взел едно, но връщат две. Лошите, отрицателни работи дават една положителна постъпка. Две лоши работи раждат едно добро. Ти чувстваш, че едно кило си загубил, но то е заблуждение. Туй злато, като го дадеш, то не е твое. Защо да не употребите чуждото злато, за да се примирите? Христос даде онзи пример за настойника. Господарят му казва: „Дай сметка, тук не можеш да бъдеш настойник“. Казва си настойникът: „Толкова години го слушах, работих“. Вика длъжниците на господаря, казва: „Колко имаш да дължиш?“ – „Сто“. Пише 80. На другия: „Колко ти дължиш?“ – Толкова. Пише наполовина. Господарят, като се научил, похвалил този неправеден слуга, че умно постъпил. Те го считали за изедник, но той с чуждото богатство се примирил [с тях]. Като излезе, да има приятели навън. Щом господарят го изпъди, той иска да има приятели отвън, да има някои познати приятели, на които да е направил добро. Казва: „Чуждо е, на господаря е“, не е негово богатство. Направи добро с чуждото богатство.

Сега вие сте се свързали с обикновените разбирания. Един морал: Не кради! Не лъжи! и т.н. Ами че минете малко в друга област. Онзи живот, който Бог е дал, не злоупотребявайте с него. Една мисъл, която Бог ти [е] дал, не злоупотребявай с нея. Едно чувство, което Бог ти е дал, не злоупотребявай с него. Как ще злоупотребиш? Не мисли само за себе си. Доброто е добро за всички. Не е само за тебе. Щом ти правиш едно добро само за себе си, ти правиш едно престъпление. Примера за блудния син:

той, бащата, го лекува и знаеше как да го лекува. Като се върна, големият му син се разсърди, но баща му казва: „Всичко, каквото аз имам, е твое". Той чакаше, досега баща му не беше казвал, че „всичко, каквото аз имам, е твое, за тебе е". Той си каза: „Баща ми всичко даде на този ми брат, той [го] изяде; аз да му работя, на мене нищо не е дал". Затова се разсърдил. Бащата му казва: „Не се сърди, този ти брат мъртъв беше и оживя, така трябваше да направя. Всичкото, каквото аз имам, е твое". Той казва: „Така ли?" И се усмихна, отиде при брата си, и казва: „Моето братче!" На човека, като му дадеш – мазна Гана става. Бащата му казва: „Всичко, каквото имам, е на тебе". Другият, [по-малкият] казва: „Не искам да бъда като твой син, но като един от слугите ти, само при тебе да бъда, не искам повече". Онзи аристократ искаше всичко. Сега, [с притчата] Христос дал една мистична идея, която трябва да преведете в сегашния живот. Тя е разгадка в самите вас. Всеки от вас има тази загадка. Ако вие разрешите едно противоречие, явява се друго. Вие вземате някой път ролята на бащата. Един ден синът се разсърди, какво ще правиш? Ще му дадеш всичко. В живота ти не можеш да задоволиш само себе си – ума и чувствата, трябва да бъдеш така умен, [че] да задоволиш и сина, който се върнал, да задоволиш и другия син, пък [да] задоволиш и всичките гости, които дойдоха. За тях угощение [да] направиш. Казва: „Дайте тук телето, да ядеш и се веселиш". Всички бяха весели. Това е умен баща. Като дойде синът сърдит, сърдит, бащата му казва: „Всичко, каквото имам, е за тебе". И той тогава отиде и казва: „Моето братче, радвам се, че се върна". Вижда, че бащата със своето благоволение всичко му дава.

Сега вие искате да бъдете добри. Вие се отделяте от целия свят и искате да бъдете някакви специфични животни. Казва: „Аз съм човек". Казва: „Аз съм въшка". Питам сега: Какво очакваме от въшката? Ако ти имаш характера на една въшка, какво те очаква? Как са [про]излезли думите „бъл[ха]" и „въш[ка]"? Ако вземете първите срички „бъл-" и „въш-", [те] не са музикални. Има дисхармония. Като тонове, „бъл-" и „въш-" имат нещо немузикално. Хората са нагодени [към тях]. Въшката е въшка, защото забърква каша дето не трябва и тя се качва да работи там, дето не трябва. Тя казва:

„Този философ не знае как да мисли" и като дойде, чопли: „Започни да мислиш по-добре". Тя, като чопли, той си пипне главата. Не се кара така човек да мисли. Човек трябва да се отличава с една свободна мисъл. Казвате: „Ограничен съм". Но то са ограничени вашите възгледи. Вие искате да постъпите по един начин. Например, царят е ограничен. Той не е свободен, той иска само да подписва, да дава заповеди, но това не е цар. Че един философ, само със своите индукции, дедукции, философски заключения, [не е] само да философствува. Това не е философия. Или,

един поет само със своите куплети, които пише, [не е поет]. Не, не, има нещо вътре. В какво седи [то]? Поетът е човек, който хвърка из пространството, посещава звездите, слънцата. Който не е ходил до слънцето, той не е поет. Поетът, религиозният трябва да имат широка душа, да включват благото на всичките хора. Защото неговото добро се поддържа от доброто на другите хора. И здрави когато искате да бъдете, не искайте само вие да бъдете здрави, но дружете със всички здрави хора, дръжте ги в ума си и ще бъдете здрави. Хигиенично е да държиш в ума си всичките здрави хора. Нека всеки здрав човек бъде като отворен лист. Всякога мисли за здравите хора, ако искаш да бъдеш здрав. Всякога мисли за умните хора, ако искаш да бъдеш умен. Всякога мисли за богатите хора, ако искаш да бъдеш богат. Мисли за светите хора, ако искаш да бъдеш свят. Мисли за музикантите, мисли за всичко онова, което е хубаво. За онова, което [всички те] вършат, мисли. За певците, които пеят, мисли, желай да ги подражаваш. Бъдете подражатели на всичко [красиво]. Потананикай си малко. Вие казвате: „Туй не е за мене. Сега ние още не сме на тази степен“. Казвате: „За бъдеще“. То за бъдеще има много работи, но за сега тия работи са належащи, мисли за тях. Ти си неразположен духом, какво има да се безпокоиш? Ти живееш в един Божествен свят, Бог е едно Същество на хармония, Който всякога е благ. Какво при Него да седиш и да се сърдиш. Нещо ти липсва. Дойде Господ, казва: „Каквото имам, за тебе е“. Господ ще ти каже: „Каквото имам, за тебе е“. Ти искай. Сега аз може да ви подаря звездите, месечината. Кажете, с кой трен ще се пренесете? Ако ви подаря месечината, с кой трен ще се пренесете да идете там? Ще кажете: „Туй лесно се подарява“. Има един начин, по който може да се подари месечината. Ако не можеш да снемеш месечината, да я издоиш, малкото можеш да раздадеш. За да можеш да снемеш месечината, трябва да си [на]божен, религиозен, да е отворен духът [ти], на всички да помагаш, тогава можеш да подариш месечината. Сега остава една мисъл: „То лесно се говори, но мъчно се прави“. Стара ваша поговорка, „Лесно се говори, мъчно се прави“. Защо? Мъчно говори, лесно прави. Аз обръщам. Вие, понеже лесно говорите, мъчно вършите. Аз казвам: Какво трябва да се прави? Мъчно говори, лесно прави! Мъчно говори – ти, като дойде нещо да обещаеш, попънкай се; като дойде [да] направи[ш] нещо, изведнъж го направи. Иска ти някой пари, бръкни в джоба, дай! Колко? – „Хиляда“. Казва ти: „Я обещай нещо“. – Мисли! Каже ти: „Дай 1000, 2000, 10 000“. – Дай! Мъчно обещавай! Кажи: „Давам хиляда“, пък като дойде да обещаеш, кажи: „Чакай“. Мъчно говори, лесно прави! Нищо повече.

И в музиката е така. Някои сега говорят: „Като теглиш ръка – мощно [с лъка]“, но като дойде за концерт да свири, започва да го е страх. Казва: „Мога да свиря, какво има [да ме е страх] от тях, те не знаят повече от мене;

от всички, които свирят, аз зная повече". Един цигулар, 20 години свирил, страх го е от критика. Няма техника, няма музика, „какво ще кажат хората". Те лесно говорят, мъчно правят. Сега гледам във всинца ви има същото. „Какво ще каже светът за нас?" Пет пари не давай за света! Свири! „Ще свиря и оттатък ще мина". Какво ще каже светът? Кой свят? Какво нещо е светът, я ми кажете? Яде ли се, пие ли се? То са хора като вас, животни, волове събрани – мучат, всичко туй. „Какво ще каже светът?" Какво ще направя аз в дадения случай, не какво ще каже светът, какво ще кажа аз, какво ще направя аз – то е важно в дадения случай. Какво ще каже светът, то е второстепенно. Когато каже нещо светът, ще слушам; но когато аз кажа, ще го направя. Когато може да направи светът нещо, казвам: „Прави са хората – погрешката седи в мене, много говорих, малко направих". Като му свиря една песен, като излезе вън, ще разправя навсякъде, ще каже: „Много хубаво свири човекът. Аз досега нищо не съм давал". Свири човекът, никакви правила няма, но свири хубаво, отваря му се сърцето. Много хубаво свири, но еди в коя гама, някой бемол, някой диез, някой динамичен знак не изпълнил. Какъв динамичен знак? Тури динамически знак – един, и два, и три на умрелия – не става. Но като засвиря на умрелия, става човекът. Това са динамически знаци – знаковете, в които нещата стават. То е динамика. Туй, с което нещата може да се реализират, то е динамика. То е, което дава сила и мощ на човека, чистота на неговите мисли, здраве и живот. То е динамика, другото е сянка. Не че без правила [може], но ония неща, по които нещата стават правилно, те са динамични неща. Може хората да не ги знаят, но туй, което прави нещата, то е динамика.

Казвам: Освободете се сега от ограниченията. Казвате: „Смирение". Искате да бъдете смирени, но във вашето смирение е скрита гордостта. В смирението сте горделиви, да не би понятието за вас, чистотата, светостта [ви] да се наруши, да кажат [нещо] хората. Оставете тази външна дреха. Туй, същественото, е вътре. В какво седи чистотата на човека? Като го калят, човек да не се каля. Какво нещо е чистотата? Казвам: Като го калят, да не се каля, то е чистият човек. Колкото [и да те] калят, като турят всичко [върху тебе], ти чист да останеш. Като те калят, да не се каляш, това е правилото. В чистия човек никаква кал не може да се задържи. Казваш: „Как е възможно това?" Питам сега: Ако по една гладка повърхност, [по която] няма никакви грапавини, пуснеш силна струя нечиста вода и поливаш, нали тече водата по гладката повърхност, може ли да се оцапа? Тази гладка повърхност може ли да оцапате? Не може. В чистия човек има нещо, което тече, не можеш да го окаляш, не можеш да го оцапаш. То е динамика. Туй, което се цапа, е мъртво. Само мъртвите хора се цапат. Живите – никога. Щом умреш, ще се оцапаш. Щом си жив, не можеш да се оцапаш. Животът не цапа, смъртта цапа. Доброто не цапа, грехът е, който

цапа. Грехът ражда смърт. Щом си се оцапал, ти си мъртъв. И какво трябва да направиш? Стани жив! Живият човек не може да се цапа. Чистият човек не може да се цапа. Тия нови идеи трябва да ги имате, [за] да не се мъчите. Тече водата, колкото и кал да хвъргаш, водата я премахва. Вие сега искате една застояла чистота. Казвате: „Оцапахме се“. Мъртви сте. Всякога считайте, че сте живи. Божественият живот, който тече във вас – вярвайте в този живот. Докато Божественото тече във вас, никой не може да ви оцапа. Докато Божественото във вас тече, докато Бог мисли за вас, никой не може да ви направи зло. Каквото и да ви се случи, така седи въпросът. Тия правила трябва да ги имате написани.

Казват: „Да ни се открие на нас окултното познание“. Окултното познание може да се открие, както насън сънуваш, че си богат човек. На съня си богат, събудиш се, няма го [богатството]. Имате числото ЕДНО и числото ДВЕ. В количествените числа законът другояче седи. То, ЕДНО, е живо същество и ДВЕ е живо същество. Числото ЕДНО е човек, числото ДВЕ е животно. Числото ЕДНО е човек, числото ДВЕ е кон. Какви ще бъдат отношенията на числата ЕДНО и ДВЕ? Човекът ще седне на гърба на коня. ТРИ-то е неговото туловище. Седнал на гърба на коня. Значи, ЕДНО ще седне на ДВЕ. Тогава ДВЕ ще тръгне да го носи. Който разбира. Какви ще бъдат отношенията на ЕДНО и ДВЕ? – ТРИ. То е съвпадение. ДВЕ-те е животно, ЕДНО-то е човек. Следователно, ти ще се качиш на това животно отгоре. Ще туриш гема, ще го ръководиш, то не може да мисли като тебе. Ти, значи, ще го ръководиш. Ти, значи, ще бъдеш господар на себе си. Човек трябва да бъде господар на ДВЕ. Когато ДВЕ-те стане господар, какво ще бъде положението? Конят ще бяга, числото ЕДНО се влече отподире. Ако конят бяга и ти се влечеш, какво ще стане с тебе? Ти ще паднеш от гърба на животното, ще се влечеш. Този кон, като бяга, не знае, че е свързан с едно въже и не знае, че може да ти направи една пакост. Той те влече и не знае, че е свързан с тебе. То са всичките противоречия, които сега разрешавате. Случи ви се едно зло, вие не знаете причините, откъде произхожда [злото]? – Качил си се на коня, паднал си от коня, конят те влече. Защо? Погрешката е в тебе. Ти си заспал горе на коня. Когато се качиш горе на коня, не спи! Всякога хората падат от коня, когато заспиват, изгубват равновесието, изгубват съзнание. Всякога, когато се раздвоява човешкото съзнание, ще паднете от ония сили, които ви носят, вие ще се катурнете. Нали казвате: „Паднах“. Значи, не си върху числото ДВЕ, отношенията не са прави. Има отношения на числата ЕДНО и ДВЕ, [които са прави]. ЕДНО-то трябва да бъде отвесно на гърба на числото ДВЕ. Тогава казваме тъй: ДВЕ е основа. ЕДНО-то какво е? АВ е ДВЕ. ЕДНО-то е перпендикуляр, който се повдига, нали върху него се поставя платно, което е двигателна сила? Вятърът повее, потегли лодката и разумното същество седи [в нея]. Същият закон е проектиран. Силата е в ЕДНО-то,

възможността за движение е в числото ДВЕ. Следователно, една отлична философия трябва да имате. То са разсъждения за вас, не е за света да разправяте. Ако тази основа е малко слаба, този перпендикуляр, който се поставя върху тази площ, няма да може да издържи. Да кажем, този стълб, туй дърво може да падне вътре във водата, няма да може да продължи това движение. Значи, числото ДВЕ в дадения случай трябва да бъде издържливо. Значи, основата трябва да бъде здрава. Числото ДВЕ трябва да бъде устойчиво, да издържа. Тогава числото ДВЕ ще даде двигателна сила. Едновременно, в някои отношения вие трябва да се проявите. Кой трябва да се прояви във вас и кой трябва да отстъпи? Кое трябва да остане за основа и кое трябва да се смири? То е числото ДВЕ, то е животинското състояние на човека. Числото ДВЕ трябва да се подчини на разумното, да стане основа, върху която трябва да се гради разумното. Да се подчинява на ония закони, които разумният човек ще прекара. Сега разбрахте ли? В геометрията дигате един перпендикуляр върху плоскост. Перпендикулярът, това е основата, върху която трябва да се гради. Онзи, който гради, трябва да бъде разумен. Ако имаш основа и не знаеш как да градиш, то безполезна е тази основа. Имаш едно разбиране, не знаеш да го приложиш, безпредметно е [то]. Едно учение – не можеш да го приложиш – и то е безпредметно.

Например, вие казвате: „Вие там на Изгрева сте заблудени хора“. Изтълкувайте сега това „Вие там на Изгрева сте заблудени хора“. Изтълкувайте тия думи. Какво мислят за нас? Изтълкувайте правилно сега, какво искат да кажат. „Вие там, хората на Изгрева, всичко[то] онова знание, което ви е дадено, не знаете как да го прилагате, как да служите. Вие всички, там горе на Изгрева, туй знание не знаете как да го прилагате“. „Та невежи ли сме ние, прости ли сме?“ – Като изтълкуваш, ще кажеш: „Прави са хората като казват, че „вие там горе, на Изгрева, сте заблудени хора“. Това е отривиста реч: „Вие там сте много заблудени хора“. Ще кажеш: „Добре“. Тогава, един, който казва така, повикайте го, че му дайте угощение на Изгрева. Кажете: „Нас ни е много приятно да говорим с просветен човек, че има такова понятие за нас, че ние можем да бъдем „тъй замаени“. Елате ни на гости, ще ни направите голямо удоволствие. Кажете така един начин“. Той като ви каже, ще кажете: „Как да се прилага по нов начин? Кой е новият начин, как трябва да се прилага учението?“

Сега вие казвате: „След като умрем, за друго някое прераждане, някое възвишено същество трябва да дойде да влезе в нас“. Съгласен [съм] с всичко туй, те са прави неща. Но в дадения случай всяка една мисъл е жива, има свое приложение. Направете един малък опит. Бог изисква във всеки случай да направите един малък опит. Говорим за [малки] неща, да направим един малък опит. То остава. Аз сега ви го казвам: Никога не

отлагайте да направите един микроскопически опит. Говоря за пеенето, но вие не сте в състояние всеки един от вас да вземе три октави и половина. Всинца, които сте тук, до три октави – [опитайте], няма който може да взема три октави и половина, но до три, аз подписвам с две ръце, всички може да пеете. Заражда се въпросът, като пеем до три октави, какво се постига? Ще се качиш на коня, ще го възседнеш. Като пееш три октави, ти ще се научиш как да възсядаш коня. Като пееш четири октави, ще знаеш как да го караш и докъде. Като пееш четири октави, ще знаеш в един ограничен район да го накараш навсякъде през пътищата, по които той може да мине. Като пееш пет октави, ще минеш по някой път, дето не сте минали. При шестата октава ще слезеш от коня, ще вървиш малко. При седмата октава вие с коня ще вървите. Като дойдеш на осмата октава, ще се качиш на гърба [му], той ще каже: „Не върви“ – Ти отгоре [седи]. Той хвърка. То са неща, които стават, че нали хората хвърчат? Казва: „Хвърка ли човек?“ Може да хвъркаш, ако знаеш как да яздиш коня. В умствено отношение хората са дошли до осмата октава. Като дойде деветата октава, тогава светът ще се уреди. Сега сме в границата на деветата октава, ще имаме известни норми на движение в света. Че то е пеене. Как пее аеропланът? Може ли да ми кажете музиката на един аероплан, как пее? Пее той. /Учителят имитира бръмченето на аероплана./ Сега как бихте представили движението на един влак на цигулката? /Учителят имитира движението на влака./ Я ми изпейте машината как пее? Да кажем, разумното говори. /Учителят свири./ Казвате: „Виж как може да се поправят работите. Разумното няма изменение“. /Учителят свири./ „Лесно се говори, мъчно се прави“. /Учителят свири./ „Дотегна ми вече да живея“. /Учителят свири./ „Чакай, – казва, – не се обезсърчавам“. /Свири./ „Ще те послушам, ще се постарая и аз да живея като тебе“. /Свири./

Ти попей на себе си, пей на противоречието, не се обезсърчавай! Казвам: Музиката трябва да изрази живота – каквото мисли човек и чувствува. Упражненията са хубави, най-първо живот трябва да има. На едно живо тяло всичките дрехи са красиви, но на умрелия и най-хубавите дрехи не мязат. Най-първо, животът е временен, всички други неща са на място. Ние искаме най-хубавите облекла за живите хора. В нас няма по-скромно. Най-хубавите, най-скъпите можеш да туриш, каквото ти дойде на ума, но стига да си жив. Вижте как Господ облякъл райската птица. Може ли да облече така един вол? Много скъпо ще бъде. Една райска птица може да се облече, но един вол не може да се облече. Защото е голям. Каква ще бъде модата, [ако е] като на райската птица? Коя дама е облечена тъй, както райската птица? Ние сега искаме простичко, понеже бедните хора просто се обличат. Богатите – хубаво. Не да ходим като бедните хора, но да накараме бедните хора и те да живеят като нас. И те като нас да се обличат, не ние да слизаме до тяхното положение. Като слезем ние до тяхното

положение, те да дойдат до нашето положение. Не само да слизаме, но като слизаме, да накараме и другите хора да се качат на нашето положение. Казва: „Я да слезем в света, да накараме светът да мисли като нас. Докато ние не слезем долу да ги научим, те няма да се научат“. Ако вие знаете да пеете хубаво и ако знаете да свирите хубаво, няма ли да ви слушат? Свири на свят и той има пасан*. Я му посвири, я му попей. Те не са такива в света. Как ще изтълкувате вие, че светът има нещо. Много неща има светът. Светът е много добър, но попаднал на лош господар. Лошият господар е причината, че светът е такъв.

Сега каква е основната идея? Какво трябва да остане в ума ви, каква идея да остане? Ако някоя от вас, сестрите, направим царица, как би оправила света? Ако аз исках да оправя света, щях да направя прозорците да бъдат по-големи от боя на човек, че да може свбодно да минава през прозорците. Вратата бих направил толкова широка, че кола да може да минава през къщната врата. После, в реформирането бих изхвърлил тия печки, да няма кадеж, да има горене без дим, огънят без дим да бъде. После, не бих оставил хората да влизат обути, обущата бих ги накарал вън да си ги оставят. Знаете ли, защо вървят сега с обуща? – За да им върви напред. Съвсем са загазили, много прах носят в къщи. Ако този прах могат да го превърнат в злато, съгласен съм да го внасят, но ако този прах не се превръща в злато? В този салон колко кал внасяте на едно събрание? По едно кило на събрание се събира. Ако можехте да го превръщате в злато, на седмицата има четири събрания, по 80 хиляди лева килограмът, 360 хиляди лева на седмицата. Ами за един месец, ами за една година? Ако знаехте този прах, който внасяте по домовете си, да го превръщате в злато, икономически щяхте да бъдете осигурени. Превърнете сега всички ония лоши мисли, които влизат във вас. Ако тях може да превърнете, там е сега [тайната]. В новото разбиране на живота, всяка лоша мисъл като влезе, не я пъди, обърни я, тури я на работа. Всяка лоша мисъл носи в себе си скрита енергия, не я пъди, тури я на работа. Ако я пъдиш, докато я пъдиш, ще иждивиш два пъти повече енергия. Не я пъди, впрегни я на работа, нека плати разноските.

Сега от цялата лекция, коя е основната мисъл според вас? По два начина ще пеете: нагоре и надолу. Като пеете, да знаете да разредявате материята и като пеете, да я сгъстявате. Тогава, да знаете да я моделирате. Нали, качване и слизане на високите и ниските тонове, то е моделиране, магическият закон.

Стремете се тогава, онова, което Бог е вложил във вас, да го развиете. Най-първо, Бог е вложил толкова живот във вас и очаква част от този живот да го развиете. Не мислете, че нямате нищо. Мислете, че имате. Вас ви е страх,

понеже, ако го признаете, че имате, и не го развиете, ще бъдете отговорни. Политика имате, затова отричате, че имате. То е [за] да се освободите от отговорност. Но то не е право, не е справедливо. Туй, което имате, е едно благо, признайте го, кажете: „Даровит съм, имам всичко. Има неща неправилни, трябва да се уча. Никой не може да каже, че аз нямам нищо". Всеки от вас има повече, отколкото му трябва. Да приложим малкото, не много. По възможност най-малкото, не многото. Не се изисква много, по възможност най-малкото. Някой седи и казва: „Кой ще се занимава с малки работи, да направим нещо голямо". Това е погрешка. По възможност, всеки ден от онова, което е вложено във вас, направете малкото. Може да не излезе сполучливо, но всеки опит допринася нещо. Имате някакво неразположение, направете един опит. Казват ви: „Там, на Изгрева сте заблудени хора". Направете хубав превод. Казва: „Ти си голям бездарник". Направете превод: Ти си човек, който имаш много, но нищо не даряваш. Ти си човек, който всичко имаш, но нищо не даряваш. Ти си човек, който много имаш, но малко даряваш. Дарявай! Че то е законът: Даром сте взели, даром давайте! Най-малкото давайте, да започне да тече. Да започне да тече! Казвате: [„Нямаме".] Ако сега нямате, кога ще имате? Толкова ще имате и след хиляда и след десет хиляди години, колкото сега имате. Може след десет години да имате един плюс от работата, която е приложена. Съзнанието, че прилагате, то е една придобивка. Несметни са богатствата, които имате. Те са вложени вътре във вас. Всички сте свързани, всички имате диханието на Бога в себе си. Онова, което вършите, се разработва, то е придобивката. След десет години – пак същият въпрос. Ще работиш. Какво ще правиш? Ще учиш. „Какво ще правя?" – Ще ядеш, ще пиеш вода, ще лягаш, ще ставаш, ще те болят краката. – „Какво да правя?" – Ще пееш. Противоречия ще имаш, трябва да ги разрешаваш.

Засега ви трябват най-малките опити по възможност и второ, калта да превръщате в злато. И трето, да се научите да превеждате правилно.

Срещат се двама души. Казва единият: „Как си, дядо?" – „На пазар ходих". – „Какво правиш?" – „Купих си нов калпак". – „Какъв ти е халът?" – „Хубав, лош, купих го". Единият едно приказва, другият друго отговаря. Те са несъвместими работи.

Мисля, че когато природата ни говори, ние не даваме правилни отговори. „Какъв ти е халът?" – Той отговаря друго.

„Добрата молитва"

15. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя

на 3.I.1936 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

1936_01_05 Знайният Бог
неделно утринно слово

ЗНАЙНИЯТ БОГ

5 януари 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето облачно, на запад една звездица.
Времето е топло, меко.)
Нарядът.
Ще прочета 17-а глава от Деянията на апостолите.
„В начало бе Словото“
Ще взема думите от главата: „незнайният Бог“.
Когато Павел проповядваше, онези, които знаят, евреите, които знаеха, които имаха правата вяра, и юдеите, които не знаеха, в живота им почти нямаше никаква почти разлика. Почти и днес е така. И онези, които знаят, и онези, които не знаят, все така живеят. Общо живеят. Сега се задава въпросът: къде е човешкият прогрес? Понеже някои мислят, че прогресът е нещо общо. То е вече физическо разбиране. Прогресират единично известни души, а народът си върви по известен път, през каквито учения му се проповядват. Той си върви по един определен път. Не зная от колко хиляди години, вълкът изменил ли се е? Може би да има нещо изменено, да дави по-малко овце, отколкото едно време. Но туй се обуславя, че едно време е имал повече овце да дави, а сега човекът ги е взел под своя защита и следователно вълкът по-малко овце дави от немай-къде. Но и днес един вълк, ако намери стотина овце, ще ги издави всичките и ще ги остави. Защо – да го питат, и той не знае. Аз това го отдавам на една излишна енергия, която се събира у вълка. И за да се избави от тази излишна енергия, той дави овце. Така, например, и мухите, когато времето се променя, има повече влага, на техните хоботи се набира повече електричество, което ги безпокои. И за да се освободят от тази тежест, те хапят хората. Инжектират ги. А туй показва, че времето ще се развали. И можем да кажем: когато хората станат по-лоши, времето ще се развали. Или другояче казано: условията на живота ще се развалят.

Сега няма да се спирам, никой досега не може да каже, не може да обясни дали светът е добър или лош. Защото, ако кажем, че светът е добър, то е наше субективно схващане. И ако кажем, че е лош, пак е наше субективно, вътрешно наше схващане. Ако вземем в семейния живот, всичките погрешки от гледището на жените, погрешката е в мъжете; ако разгледаш въпроса от гледището на мъжете, погрешката е в жените. Ако разгледаш въпроса от гледището на синовете и дъщерите, погрешката е в бащата и майката. А и бащата, и майката мислят, че погрешката е в децата. Това е

въобще сега.

Сега, разбира се, нас не ни е целта да изнасяме погрешките. Защото, ако ги изнесем, нищо не печелим. В света, дето са изнесени много погрешки, но погрешките не се поправят. Но трябва да се постави: да не се правят погрешки.

По някой път ние се намираме в едно противоречие. Ако срещнеш един колар и му кажеш, че колата не е добре направена, колелетата, осите и другите части, той казва: друг му е направил тази кола и казва: „Такава, каквато имам." Качва се човекът и си кара колата. Защото не е негова професия. Някой казва: „Ама твоят живот не е добър." Как ще си поправиш живота, кажете ми. Да кажем, проповядват на тебе милосердие. Как ще станеш милосърд? Или проповядваш справедливост. Как може да бъда справедлив? Справедливостта е едно отвлечено понятие. Има нещо, което можеш да го измериш с кантар. Това е схващане. Но един разбира справедливостта по един начин, друг я разбира по друг начин. Но въобще, има една вътрешна справедливост. Има едно чувство вътре в човека, което му пришепва. Понеже, щом постъпваш справедливо, ти чувствуваш в себе си мир. И придобиваш достойнство сам пред себе си. Започваш да се подигаш и сам се харесваш. А някой път, като не постъпваш така, нещо те осъжда у тебе и ти започваш да се унижаваш и виждаш, че не си такъв, какъвто трябва. У тебе има нещо, което те преценява и ти казва, че в даден случай ти не си прав. Мнозина така постъпват, казват, той мисли, че е прав. Мене ми разправяше един господин, който се изповядваше. Казва: „Аз често се спирам с хора, като вземам точно обратното. Оспорвам, че няма нито бъдещ живот, нито Господ има ли. Човек е всичко." Казва: „Нещо в мене ми казва: „Не лъжи хората. Ти не си го проверил това, ти поне не лъжи хората. Ти сам не го знаеш. Защо им говориш, като не знаеш?" Така ми говори. Често аз съм казвал на някого... Един казва: „Ще умре човек", казвам: „Не ми говорете за смъртта." Питам го: „Ти умирал ли си?" – „Не съм." – Като умреш. Ти само предполагаш, ти не си умирал. Следователно то е теория, да умираш. А че живееш, това го знаеш. За живота можеш да кажеш, а за смъртта може само теоретически да разправяш какво нещо е тя. Сега ти искаш да знаеш дали за бъдеще ще има друг живот. Че защо ти е бъдещият живот? Той живота, който сега има, не го живее както трябва, а онзи, някой бъдещ живот, то е нелогически, несъобразност. Ти ако в този живот не знаеш да живееш, защо ти трябва друг? Ти не можеш да имаш и друг живот. Защото другият живот ще бъде обоснован на този, който сега имаш. Но смисълът там е друг. Болният човек има живот, но в този живот има противоречие – болест. Следователно той иска един живот, в който да са изключени болестите. Да има едно здравословно състояние. Или един живот, в който

човек да е освободен от ония особени смущения, които не дават на човека спокойствие да мисли. Някой път човек е толкова неспокоен, че той не може да яде, не може да мисли. Безпокоят го работи, които той си предполага. Има някои такива странности, някоя идея, така се фиксира, че те мъчи. Мъчи те нещо, няма никаква основа, но те измъчва.

Сега всичките хора се силят все на един авторитет. Голямото заблуждение, което днес съществува, е там, че няма авторитет. Всеки един авторитет, всичките безверници като доказват нещо, казват: еди-кой авторитет писал. И набожните казват: еди-кой авторитет е писал нещо. Е, хубаво, писал е, но ти какво мислиш? Ти поддържаш една страна с тях, че има ли или няма. Има неща, които не могат да се отричат; а има неща, които могат да се отричат. Ти не можеш да отричаш въздуха. И ако ти го отричаш, аз ще те стегна, ще ти туря въже на врата, ще кажа: „Нали няма въздух, ха дишай сега!" Не можеш да отричаш въздуха, понеже постоянно ти го опитваш. Има една реалност в света, която никой не може да отрече. Ти можеш да бъдеш 20 пъти безбожник – пак ще дишаш. Ти можеш да бъдеш набожен и пак ще дишаш. Има неща, които ние не можем да отричаме. Ние не можем да отричаме живота, да кажем: „Аз няма да живея." Ти ще живееш, но няма да живееш такъв живот, какъвто ти искаш, а ще живееш един живот, дето го наричат кучешки. Няма да живееш като човек, но ще живееш като едно куче. Той е неразбран живот. Можеш да го опиташ. Аз го наричам кучешки живот. Може да опиташ. Аз сега говоря от гледището на природата. Нима ние, като отричаме, нещо може да направим? Ти с твоето отричане нищо не можеш да създадеш и с твоето отричане нищо не можеш да унищожиш. Ти можеш да констатираш нещата. Да кажеш: това съществува или не. Ако онова, което ти казваш, е вярно, то си е. Ако някои неща ги няма, няма ги. Ако ги има, има ги. Вие сега изхождате всякога от вашето гледище. Например има един морал – ние считаме, че всяко нещо, което на нас ни е приятно, то е добро. Отчасти, наполовина е така. Но не всички неща, които нам са приятни, са добри. Защото, ако на нас са добри, на други хора не са добри. Когато някой крадец бръкне в джеба и задига парите, на него му е приятно, но дали е приятно на онзи, който е обран? Ни най-малко не му е приятно.

Сега, тия са общи неща. Всички казват, че не трябва да се краде. Има закони. Има философи, които поддържат, че в света няма никаква кражба. Каквото откраднеш, ти вънка от Земята не можеш да го пренесеш. А ти само си го пренесъл от едно място на друго място. Но ето къде е мъчнотията. От Земята не може да се пренесе. Но понеже всеки един човек е един отделен свят, следователно богатството от един човешки свят може да се пренесе в друг човешки свят. Там е всичкото зло. Никой не може да пренесе богатството на Земята от Земята на Месечината, на Слънцето. Не

може да го пренесе. Но богатството от един човек може да мине в друг човек. И следователно онзи, в когото е минало богатството, той се радва, а онзи, който е изгубил богатството, той ще скърби. На този, който е изгубил богатството, хората ще му кажат: „Ти трябваше да бъдеш по-умен." А [на] другия, който е спечелил, ще му кажат, [че] той е много умен, добър е. Те са човешки коментарии вътре. Донякъде има известни трудности, зависи богатството на човешката интелигентност. От какво зависи добродетелта на един човек? Един човек се ражда добър, а друг се ражда лош. Вълкът се ражда лош. Овцата се ражда добра. Плодните дървета – ябълката се ражда ябълка, трънът се ражда трън. Израства трън. И ако го хванеш, този трън, ще каже: „Майка ми така ме е родила, не мога аз да раждам туй, което ябълката ражда."

И това са друг род разсъждения. Какво отношение имат за нас, съвременните хора? Ние седим и разглеждаме въпроса: дали ще се подобри светът или не? И след като разискваме, разискваме, най-после виждаме, че ние сме остарели. И дойдем до някой път и като няма как да живеем, ние сега се утешаваме, че след като умрем, ще живеем в друг свят, добър. Добре. След като ще живееш в друг свят, ти каква нужда имаш да събираш богатство и да го оставяш след себе си? Той мисли, като умре, да го погребат по-добре. После, да му направят един паметник. Добре. Значи, този човек като умира, пак мисли как да го погребат хората добре. Разбиране е това. И след туй да остане нещо, за да го продават. Има някои, които не вярват в туй. Но онзи, който вярва... Разни убеждения имат хората.

Та казвам: Нас ни трябва едно верую, което да се съобрази с нашето естество. Човек носи в себе си едно Божествено естество, което различава нещата, кои са прави или не. Ако го няма туй, Божественото, безпредметно е всяко положение. Никакъв идеал не съществува вън от Божественото. Всичките други работи са тъй, както животните живеят. И е доказано, че всичкото зло в света, което съществува, то се дължи на животните – всичките пороци, които съществуват в животните. Понеже човек е една целокупност, израз на животинското царство. У човека има всичките качества: и на вълка, и на лъва, и на тигъра, и на кобрата, и на змията, и на паяка. Каквито лошавини съществуват в животинското царство, човек ги носи в себе си. Характера на мечката има – и той някога казва: „Ще ти изпия кръвчицата, кръвта." И мечката пие кръвта. Казва: „Ще те удуша, ще те обеся." И паякът души. Сега питат: откъде човек се е научил да души? От животинското царство. И под думата „човек" ние вече подразбираме една нова Божествена форма. „И направи Бог човека по Образ и Подобие." За да може да мине от животинската форма в човешката, в Божествената. Хората ходят с човешки крака, но още нямат

едно човешко сърце. Някои хора още имат едно животинско естество. Всяко едно животно може да обича. И то е готово да се състезава с тях. Един вълк ни най-малко не обича овцете и козите, млекопитаещите. Той всякога ги използува.

Та казвам: Ние сме сега в периода – познаване на добро и зло. Да познаваш злото, то е животинското царство; а да познаваш доброто, то е човешкото царство. Познаване добро и зло. Тогава казват: защо човек ял? Че, той беше в туй царство. И Бог му каза: „Няма да ядеш животински работи, от които си ял." Той му забрани да яде известни храни, които той в миналото е ял. „Защото, ако ядеш, непременно ще умреш." Ще дойдат в тебе всичките страдания.

Защото най-големите страдания прекарват животните. Вие не можете да си представите какви страдания имат. Нямат никакъв съд, няма никакво право. Правото в животинското царство е на силния. Който е силен, разправя се както той иска. Ако влезете да живеете при рибите – там се гълтат. Като я глътне, свърши се въпросът. Никакъв съд няма, защо я глътна. И рибите едно са научили – да бягат. Ако може да бяга, спасението е там. Като дойдем до животинското царство, по-слабите същества се научили да бягат; а бягането е свързано с тяхната интелигентност – да се избавят. Следователно в животинското царство съществува едно непрекъснато насилие. Там всичко е насилие. Няма никакъв закон. А закон и справедливост има само у човека. И вследствие на това се зарежда онова вътрешно противоречие в нас. И туй, Божественото, което говори за нашите постъпки. И щом постъпим по животински, казваме: „Ти си човек, на тебе не подобава това. На един вълк подобава да изяде една овца, но на тебе, като човек, не подобава." Направиш една погрешка – казва: „На един паяк подобава да оплете една муха в паяжината си, но на тебе, като човек, не ти подобава."

Има разни начини, които са дадени за поправление. Но най-първо човек трябва да вярва в нещо. Най-първо трябва да вярваш, че в себе си имаш нещо Божествено, за което ти трябва да застанеш – на каква основа? Казва: да се подобри човек. Няма какво да се подобрява човек. Трябва да застанеш на онова, което имаш. Златото на Земята го има, няма да го създаваме сега. Но ще му турим един образ, ще го турим в обращение. Някой казва: „Аз трябва да стана добър." Не, той трябва да застане на доброто, което е у него. И от всички хора сега се изисква всеки да застане на страната на доброто, на онова, което е естествено и в което се крие неговият прогрес. А само в човешкото има прогрес. В животинското няма никакъв прогрес. Там има израждане, един регрес. Много видове от животните са изчезнали и много човешки раси, които са имали

преодоляюще влияние на животинското царство, са изчезнали. И тия раси, които сега съществуват, са остатък от други раси, които са изчезнали. И в края на краищата ще останат само тия хора, които имат Божественото в себе си, Божественото или човешкото – които мислят.

И следователно по един естествен път ще дойде ден, когато светът ще се подобри. Не по този път, по който сега хората вървят. Вече за спасението на света може с милиони войни да са се водили, исторически, които доказват. Може да докажем, че войните са допринесли известни блага. Какви не войни са съществували в света, външни и вътрешни. И всичките недоразумения, които съществуват... Например всички вярвате, че има една Промисъл, нали така, Божествена Промисъл, но колцина от вас има, че ако ви поставят на изпит, да вярвате в туй, че е тъй?

Например, ако имаш 100 000 лева в банката, твоята вяра ще бъде по-силна. Тъй, като погледнеш в банката, вярата е силна. Казваш: „Има Господ." Но представи си, че нямаш нито пет пари, пък и нямаш и работа, такава криза, както сега – какво ще правиш? Да допуснем, че ще се молиш. Молиш се, но молитвата няма никакъв отговор. Тогава какво ще правиш? В Божествения живот човек носи всичките възможности в себе си. Той не ги търси отвънка. Ако вие търсите възможностите отвънка, вие сте на крив път. Ето аз какво разбирам. Ти си един екскурзиантин и носиш огън в себе си, в джеба си. Като идеш някъде, ще намериш дръвца, ще ги запалиш. Отвънка имаш условия, а възможностите са в тебе. Ти можеш да имаш всичките дърва, но ако не носиш огън в себе си, ти нищо няма да направиш.

Та сега, някои от вас, вие не разбирате. Правите една погрешка. Условията съществуват, но възможност нямате вътре. Вие нямате тия запалки – огън не носите в себе си. И след туй се чудите защо така не ви върви. Противоречия, казвате, как да се помогне? Огън трябва да носите, нищо повече.

Сега, да ви преведа: Няма човек в света, ако ти носиш възможността на Любовта и да идеш където и да е, че да не ти помогнат. Аз в историята, което зная, може да ми доказват някои колкото искат, аз считам всичките хора невежи. Нищо повече! Един човек, който не носи огън в себе си, той е невежа. Който носи огън в себе си, той е учен човек. Един човек, които носи Любовта в душата си, в сърцето си, той е учен човек. Един човек, който няма Любовта, той е невежа, той е животно. Така седи фактът. Който и да е. В живота, ако нямате огън в себе си, вие ще страдате; а в живота, ако вие нямате Любов, ще страдате. И тогава, щом кажат, че светът е лош, и то са възможности. Вие отивате при един човек и той не иска да ви помогне. Той

може да ви даде условия, може да каже: „Може да Ви дам работа на Вас, да работите“; и даже и заплатата, която може да ви определи, ще зависи от вашата любов. Някой господар, като обича слугата, увеличава заплатата; но като не го обича, гледа да го подяде. От това гледище, когато господарите подядат своите слуги, туй подсказва, че любовта на господаря спрямо работниците и работничките е малка. Фактът е този. Ако имаше любов от едната и другата страна, туй подядане няма да стане.

Сега, същият закон е и между религиозни хора и учени хора. Навсякъде законът е все същ. Дали са богати хората, еднакво действува. Богати хора, когато Любовта действува в тях, еднакво добре живеят. И бедни хора, когато Любовта действува, пак добре живеят. Те не са бедни, те може да се подобрят. Но там, дето Любовта я няма, и богати хора да са, те са лоши хора. И сиромасите хора, дето Любовта я няма, и те са лоши хора.

Сега, тъй седи въпросът. И ако вие искате да поправите живота си по какъвто и да е начин – защото в сегашното верую, в християнското верую, има три неща, които са несъобразни. Те казват: човек трябва да има вяра. И после тази вяра трябва да се предаде. И всичко става. Че заслугата на Христа, Който е умрял за хората. Следователно на туй седи злото богословие и религия. Че вяра трябва да имаш и тази вяра трябва да ти се предаде. После, всичко трябва да стане само чрез Христа, Който умрял заради хората. Всичките хора даром трябва да живеят. Туй е верую. По благодат, те казват, но то е една крива философия. В света спасението на хората зависи от любовта, която имат. Нищо повече. Любовта. А вярата е едно условие в човешкия разум, което взема участие, за да внесе любовта за подобрение на живота вътре. Тя е мощната сила вътре, която смекчава хората.

Любовта е сила, която в съзнанието внася онова разбиране, че всичките блага на Земята, които са дадени, са достояние еднакво на всичките хора. Еднакво значи: всеки трябва да вземе толкова, колкото му трябва. Не да ги трупа, тия богатства. Те не му са потребни. Ти трябва да ядеш, но на тебе не ти трябва като на слона 75 килограма ориз да туриш в стомаха си. На тебе ти трябва половин кило (ориз), даже и то е много, четвърт в дадения случай. И при сегашния живот, ние, след като сме яли, мислим след 20 години как ще живеем. И почваме да спестяваме пари. Не е лошо това. Спестяваме пари за черни дни. Спестяваш, спестяваш, и като ги спестиш, ти умреш. И оставяш твоите роднини да се съдят за това кому се пада повече. Умрял един и оставил един милион. По-близките роднини взели повече, а по-далечните – по-малко. И то е право. И се карат.

Та казвам сега: Новото общество трябва да се обоснове. Сега новите хора,

като говорим за новите хора, те обосноваат живота си съвсем другояче. Тия, старите вярвания са били добри, но с тия стари вярвания ние напред не можем да идем. Евреите вярваха, [че] като направи някой прегрешение, ще вземе някое теле, ще го заколи и ще му се простят греховете. Или гургуличка, или гълъбче и, според Моисеевия закон, ще му се простят греховете. И даже сега, в християнския закон, като направи човек една голяма погрешка, ще внесат половин кило масло, ще му се прочете една молитва и ще се простят греховете. Обаче общественият закон като хване един престъпник, на съдията да му дадеш 10 кила масло, пак не прощава. Заведе се дело и после – хайде в затвора. Църквата лесно разрешава. Съдията щом дойде, в затвора го турят за 2, 3, 4 или за 10 години. Питам: Кое е онова, което църквата проповядва, и което държавата? Има малки резултати. Подобрение има, но светът по този начин не може да се поправи. Даже ако го приложим ние върху себе си, не може да се поправи. Ние схващаме, че в света поправка може да дойде само чрез изобилие. Всичко в света става чрез един вътрешен недоимък. Недоимъкът е, който ражда най-големите злини. Недоимък в нещата; щом човек се намери в недоимък...

Мен ми разправяше един господин: „Аз – казва – се отказвам да бия вече котките. Влиза една котка, много пъти ми е яла сиренето – и много пъти е бил той котката, – но – казва – един ден една котка ме изплаши. И оттам насетне аз се реших да не бия котки. По едно време мечеше и като взе една поза, котешка поза така, че казва: „Само ако ме бутнеш, като те хвана, ще ти изпия кръвта!“ Онази котка като я видях, че като се хвърли отгоре ми, лицето ми и всичко тъй ще одраска! Ставам, отворих вратата, казвам да излезне навън. Онази котка, като се намери в трудно положение, казва: „Аз ще бъда бита, но и аз, големи промени ще видиш.“ Че и котката, ноктите ѝ работят.“

Сега, по някой път и туй животинско естество може да се опълчи против нас, както котката. И какво ще правиш тогава? Ще му отвориш вратата, да си върви навънка. Дето е казал Христос: „Не противи се злому.“ То е онова животинското естество. Ти ще знаеш, на туй животинско естество ще му дадеш ход. То си има закон, по който си върви. А ти, като човек, няма да се свързваш с него. Щом видиш един луд кон, който не можеш да яздиш, слез от гърба му, снеми му юлара и го удари по задницата, пусни го в гората. А ти си върви пеш. Ако си отгоре на гърба му, ще ти се случи най-голямата беля на главата. „Ама – казва, – аз ще го опитомя.“ Но изисква се време, докато го опитомиш. В дадения случай слез от гърба на коня.

Някой път ние не искаме да слезем от гърба на нашето животинско естество и тогава се случват най-големите нещастия, които сега изпитваме

в живота си. Сега, другата страна на животните – ако знаем техния език, животните се подчиняват на човека. Ако идете в Индия, има хора, които са научили езика на змиите и те ги гледат и никога не ги хапят. Змията обича много да се привързва. Тя е като котката. После, тя е много жестока. Но тя е музикална. Влияе се от музиката. Ако ѝ пееш, тя слуша. И се привързва. Привързват се най-свирепите животни – тигърът, леопардът. Аз веднъж гледах, един американец, той носеше една катерица. Тури я на рамото си, пусне я, тя слезне долу, между хората се скрие, крие се под палтото му. Тя постоянно тича, качва се по неговия гръб, той я ръководи. Има пчелари, които пчелите ги обичат тъй, че един пчелар може да извади цяла една пчела навънка, да излезе, около него хора да се съберат, и да ги носи на тялото си. Обичат човека. Всичките тия същества са съединени, че обичат човека. Само трябва да знаят езика им.

Следователно, като ви казвам: изучавайте вашето естество – изучавайте ония животински предразположения, на които трябва разумно да говорите. И ако човек не знае разумно да говори на себе си, той ще се намери в едно голямо противоречие. Защото животните са създадени с думата, със Словото. „И рече Бог“ – и стана. Значи, на животинското може само със Словото да влияеш. А като дойдем до човека, там вече казва се: „Да направим човека.“ Но за човека, друго нещо влиза в човека, което се различава от творчеството на животинското царство.

Та казвам: Всичкото противоречие сега произтича от туй двояко естество, което ние имаме в себе си. Едно човешко естество, което разбира Божия закон. То е, което прогресира. То е Божественото в нас. А другото е едно естество, което апостол Павел зове „дивата маслина“. То е животинското в нас, или старият човек, или човекът на греха. И всичките пороци, то е животинското вътре в човека. И на човека задача му е дадена да се справи с туй, животинското в себе си. Без него той не може да прогресира. Ти можеш да се освободиш от туй животинско – ще заминеш за другия свят. Трябва да се освободиш от тялото.

Та казвам: При сегашните условия човек трябва да изучава животинското царство. И хората казват: „Той е цяло животно“, като искат на някой човек да му кажат, че не постъпва добре. Значи, няма го човекът. В какво седи човекът? Като дойде в него онова, разумното, то е човешкото.

Та казвам: Животните се кланят на „незнайния Бог“, а човек се кланя на „знайния Бог“. Че кой е „знайният“? Че, Любовта! Вие сега ще четете, ще изучавате, вие още не сте изучили Любовта. Има една човешка любов в света, тя не е човешка, тя е животинска любов. А човешката любов сега започва. Хората сега трябва да се проучват. Ония постоянни и благородни

чувства, които се зараждат в човека, те се дължат на човешката любов. Аз сега приемам туй, Божественото, което [Бог] е вдъхнал в човешката душа. Писанието казва: „Бог вдъхна на човека жива душа.“ Тази душа е тази Божествена душа. Този, Божественият огън трябва да се запали в човека. И когато се запали, туй е Новият живот! Всеки един живот си има своя една запалка. Например по какво се различава барутът и динамитът? Запалката на барута е една, а запалката на динамита е друга. Ако запалиш барута, има един взрив. Ако запалиш динамита, има друг взрив. Но запалката на динамита е по-силна, отколкото запалката на барута. Та, зависи сега човек с каква запалка е запален. Всеки един трябва да се стреми да се запали с Божествената запалка у човека.

„Е, нас са ни проповядвали – казвате, – аз разбирам тия работи.“ Аз разбирам, разбрани работи са само ония, които аз мога да направя. Не е въпросът само да слушам някой да ми свири. То е когато и аз мога да свиря, зная работите тогава. Зная да свиря тогава. Хубаво. Ако мога да направя нещо, то е знанието. И в живота човек може да живее само тогава, когато знае как да живее. Ще имате пред вид: тия са двете основни понятия, които трябва да легнат. Да разберете много добре човешкото. Човещината тепърва трябва да се проучава. Хората не са проучили човешкото. Всичката тази философия, която развиват, разискват, даже в религията има нещо много животинско. Съвършено трябва да се освободи човек от всичките ония животински представи, които съществуват. Те да се елиминират, трябва да се турят на своето място. Понеже сега животинското в нас, по някой път... не по някой път, а то има господство още. А животинското трябва да се подчини на човешкото. Човек трябва да стане господар. Въпросът е за господство. Човек трябва да стане господар на животинското си естество в себе си. Не да го унищожи, но да бъде господар на него и да го направлява във всичките посоки. И при това, да бъде един ученик за човешкото, което е Бог – Божественото, в себе си. Да знае как да се ползува.

Павел беше казал там, в края, че Бог, Който презираше времената на невежеството, беше оставил всичките хора да ходят по своите пътища. Обаче сега се проповядва всички да се разкаят и да дойдат в познание на Истината и да тръгнат по Новия Път. (31. ст.) „Защото е отредил ден, в който ще съди вселената праведно, чрез човека, когото е определил.“ Под думата „човек“ разбира онова, Божественото в нас – то ни съди сега. Туй, което хората наричат съвест, съзнание, то е Божественото – което показва, че пътят, по който вървиш, не е прав. Сега, не говорим какво хората могат да говорят. В нас има едно естество, което показва, че има нещо погрешно в нас, даже погрешки, които другите не ги виждат, а ние ги виждаме. В нас има погрешки, които ние само забелязваме. (32. ст.) „А те, като чуха

възкресението на мъртвите“... Всеки човек, който живее в животинското, той е мъртъв. Възкресението, то е човешкото. Някои сега искат да възкръснат. Ти не можеш да възкръснеш, ако в тебе човешкото не вземе надмощие. Някой път хората искат да възкръснат, казват: „Пак със същите тела, които сега имаме?“ (Учителят затваря Библията.)

Турете в ход онова, Божественото, което е във вас. Работете върху него. Някои вземат, казват: баща ти да остави малко имане, богатство. Хубаво нещо е, а онези синове, на които баща им нищо не е оставил? Какво трябва да правят? Когато баща ти остави богатство, така, а като не ти е оставил? Ще се стегнеш да работиш.

Във всинца ви Бог е оставил едно богатство, което трябва да разработвате. Това са ония разпределени таланти, които трябва да ги разработите сега. И опасността е само с ония хора, които са лениви, които имат единия талант. Те казват: „Нас не ни трябва много да работим. Ние не сме от даровитите. Малко знаем, няма какво да работим.“

Та, сега някои питат: „В следующото прераждане какво ще бъда?“ В следующото прераждане ще бъдеш пак такъв, какъвто си сега. Преражда се животинското, а ражда се Божественото. И казва Христос: „Ако не се родите изново“ – то е човешкото. Щом се прераждаш, то е животното. Като животно, ще се прераждаш хиляди пъти. Като животно, ще се прераждаш, но ако си роден – дето казва „изново да се родиш“, туй е. Ние не сме толкова за прераждането. То е животинско. „Роденото от плътта е плът – казва Христос, – а роденото от Духа е Дух.“ Човек, като се роди веднъж от Божественото, той вече не умира. Животинското, понеже умира, то трябва да се превъплотява. А понеже Божественото не умира, ти като се родиш веднъж, продължаваш. Може да изменяш своята форма. Та, туй е по-дълбокото разбиране.

Имайте вяра в онова, което вие носите в себе си. И така Бог ще бъде на ваша страна. Понеже онези, които вярват в онова, което Бог им е дал, благословението е за тях. А онези, които вярват, че сега Господ ще им дава или хората ще им дадат, те са на кривата страна.

(Изведнъж Учителят стана.)

6.05 ч сутринта

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

(На поляната направихме упражненията.)

16-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 5.I.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1936_01_05 Онова, което дава живот
неделна беседа

ОНОВА, КОЕТО ДАВА ЖИВОТ

„Духът е онова, което дава живот“.
Отче наш.
„Ще се развеселя“.
Ще ви прочета част от 15 глава на Матея, от 18 стих.
„Духът Божий“.
Ще говоря върху част от 63 стих от шеста глава на Евангелието от Иоана – „Онова, което дава живот“. Обикновено хората се интересуват само от онова, което изгубват. Цялата наша наука се състои в това, да изучава онова, което е вече минало. Например, ние изучаваме какво е било състоянието на земята преди хиляди години. По този начин се създава науката геология. Сега изучаваме животните, които са били създадени преди милиони години. Сега изучаваме растенията, които са били създадени преди милиони години. Така се е създала науката ботаника. Едва сега в най-новите времена започва да се изучава астрономията. Сегашните астрономи изучават състоянието на звездите. Някои астрономи сега започват да изучават звездите, които от милиони години са били създадени. Какво е сегашното състояние на вселената, не знаем. Какво има на месечината, не знаем; какво има на Марс, на Юпитер, на слънцето – пак не знаем. Знаем само, че слънцето има висока температура. Някои казват, че слънцето има температура шест хиляди градуса; други казват, че има температура около 25 хиляди градуси, а трети казват, че температурата на слънцето е около 35 милиона градуси. Кое от трите е вярно? Бъдещата наука има думата. Разбира се, като се говори за температурата на слънцето, разбира се това човешко мерене, според техните градуси. Както виждате, много знаем, но в същото време ние имаме много малко положителни работи. Аз наричам положителни неща тия, от които вие можете в даден случай да се ползувате. Ти можеш в даден случай да се ползуваш от въздуха. Какъв е произходът на въздуха, не знаеш, но свободно можеш да се ползуваш от него. Какъв е произходът на светлината, не знаеш, но в даден случай свободно можеш да се ползуваш от нея. Какъв е произходът на водата, не знаеш, но свободно можеш да се ползуваш от нея. Дойде ли до хляба, въпросът вече е поставен другояче. Хлябът с пари се купува, не можете свободно (да) се ползувате от него. Хлябът го продават, той даром не се дава. Единственият икономически въпрос, който затруднява хората и ги кара да се запитват как ще живеят, как ще прекарат живота си, това е въпросът за хляба. Те цел живот прекарват с мисълта да имат пари, да си купят хляб, да не умрат от глад.

Сега като разглеждам човечеството в миналото и сегашното, намирам, че в някое отношение те имат прогрес, а в някое отношение – нямат. Днешните хора са така страхливи, както едновремешните. Днешните хора в някое отношение са така лековерни както едновремешните. Запример, едновремешните хора бяха така лековерни да мислят, че като се поклонят на идолите, те ще им помогнат. Ако някой от тях е бил болен, той ще се моли, ще кади на идолите, и ако се случи да оздравее, казва: Помогна ми този идол. Сегашните хора са освободени от това лековерие, но те пък се кланят на парите. Като имат стотина, двеста хиляди лева в някоя банка като идол, щом им се поклони, понякога и те помагат. Когато имат нужда, понякога помага. Когато искате да отидете на училище, помага. Понякога и този идол не помага. Като дойдеш да умираш, този идол не помага. Като дойде смъртта, всичкото си богатство да дадеш, нищо не помага. Тя те задига и те занася в неизвестна земя. Човекът с много знания и с един Бог, на Когото уповава, умира. Питам: Какво ни ползуват съществата, в които вярваме и които не могат да ни опазят? Тогава ние се намираме в положението на онзи турски бей, който посетил един български чорбаджия и забелязал в дома му три икони: Света Богородица, св. Георги и св. Никола. – Защо ти са тия икони. – Пазят ме при всички лоши условия на живота. – Как те пазят? Както виждаш: Имам едно малко кандилце, в което турям за един–два лева масло и цяла нощ ме пази. – Много евтина била тази работа. А аз имам по няколко слуги, на които толкова скъпо плащам, за да ме пазят. Чакай и аз да си купя три такива икони. Отива си турчинът у дома си, уволнява слугите си, които го пазили и си купил трите икони. Закачил ги на стената, купил си едно кандилце, което напълнил с дървено масло и казал на иконите: От сега нататък се оставям на вас да ме пазите. Запалил кандилото и си легнал спокоен. След два, три дена разбойници се научили, че този турски бей уволнил слугите си, които го пазили и влезли вечерта в дома му и го обрали. Като видял това нещо, сутринта беят отишел при иконите и най-напред се спрял пред иконата на Св. Богородица (и) ѝ казал: Хайде тебе те извинявам. Ти си майка, имаш малко дете, за което се грижиш, не можеш да се месиш в моите работи. После се спрял пред иконата на Св. Георги и му казал: Хайде, и тебе те извинявам, ти си млад, имаш кон, с който се разхождаш. И най-после се обърнал към Св. Никола и му казал: Виж, ти нямаш нито малко дете, нито кон, тебе не те извинявам с нищо. Ти трябваше да бъдеш внимателен, да ме пазиш, да не ме обират. За наказание на това, беят заповядал да обърнат иконата на св. Никола с лицето към стената, като му казал: Слушай, старче, няма да те обърна с лицето нагоре, докато не намериш крадците. Случило се, че крадците били лековерни, страхливи хора. Те се уплашили и в една нощ върнали краденото на бея. Тогава той казал на св. Никола: Сега вече ще бъдеш внимателен, да не (се) случват втори път подобни работи. Това е анекдот, който се отнася точно за нашите

внушения, до нашите вярвания. Та сега и ние казваме, че уповаваме на небето, но при всичкото пазене, случва се някой път, че ни се изгубва нещо.

Сега това са анекдоти, това са развлечения, с цел да се обяснят някои работи. Питам: Какво се ползува човек от това, че има едно учение, или че има знания, или че вярва в това или онова, когато това верую не може да ни помогне? Въпросът е за истинската вяра. Сега ние не засягаме религиите. Ние оставяме религиите на страна. Това са школи, които имат своята отговорност. Няма какво да се занимаваме с религиите. Всека религия е дошла на своето време и место. Християнството например, дошло преди две хиляди години. Будизмът е още по-стар. Мойсей е още по-стар. Мохамеданството в сравнение с Мойсея е малко по-ново. Всички по-нови религии и учения поддържат идеята, че в тях седи спасението на цялото човечество. Въпреки всички религии, светът си върви по своя път, и в света стават много нещастия. Въпреки нашата вяра и вярвания в Бога, нещастията и страданията вървят подир хората. Вий вярвате, но в какво вярвате, не знаете още. Хората казват, че вярват в един Бог. Други пък казват: Все е хубаво да вярваш в нещо. Все е хубаво да имаш един Господ на земята. Кой ще е този Господ на земята? Той или ще е някой богат човек, или ще е някой банкер, или някой, който заема високо положение, или някой княз – все-таки някой човек, който може да ти помогне в трудните положения на твоя живот. Не е лошо това уповавание. Човек все трябва да има някого, в когото да вярва – това е в реда на нещата, защото в човека има едно чувство, нужда да има познайници, хора, на които да вярва. Малкото дете трябва да вярва в баща си. Малкото момиченце трябва да вярва в майка си. Но въпросът седи малко по другояче. Когато изучаваме градинарството и садим някое растение, вие трябва да избирате почвата му. Например, при новото градинарство, трябва да се изучават условията, да се знае при какви условия, при каква почва могат да се поставят съответни подложки.

„Онова, което дава живот“. Науката и религията, това са външните условия за повдигане на човешкия дух, да служат на човека. Не е въпрос човек да служи на религията и науката, но науката и религията трябва да служат на човека. Човек не е създаден за религията и науката, но науката и религията са създадени за човека. Грешката е там, че някои хора мислят какво човек непременно трябва да бъде религиозен, че той трябва да има условия. Под думата религия, се разбира наука за човешкото сърце. Обаче, ако човек е изправен в сърцето си в пълния смисъл на думата, той няма да има нужда от никаква религия, разбирам външна религия. Но понеже сърцето на човека още не е изправно, той има нужда от религия, от външна религия. Ако умът на човека беше напълно изправен, той нямаше да има нужда от никаква наука. Но понеже умът му не е още напълно изправен, той има

нужда от външна наука. Например, защо има нужда от болници? Защото има болни хора. Ако нямаше болни хора, нямаше да има никаква нужда от болници. Тогава щеше да има нужда само от така наречените хигиенични здания, в които лекарите щяха да дават наставления как да живеят хората. Следователно, в бъдеще религията ще съществува като хигиенична наука, да покаже на хората как трябва да живеят. Не е въпросът какво трябва да бъде при сегашното положение. При сегашното положение ще бъде така, както е било до сега. Щом има болни хора, ще има и болници. Щом има гладни хора, ще има и гостилници. Всички хора нямат възможност в дома си да се хранят. Едно време имаше странноприемници, а сега има съвсем нов род странноприемници. Те са от по няколко етажа. Някои стигат по 10 и повече етажа, с по 40–50 стаи в етаж, добре наредени, с прислуга. Като влезете в една от тия странноприемници, всички ви приемат любезно и ви казват: Добре дошли. Като излизате, обаче те не ви пущат и ви казват: Докато не платите, няма да излезете. С тия странноприемници вие се намирате в положението на онзи турски дервиш, който вярвал в Бога, но изпаднал в трудно положение. Отишел той един ден на банята да се окъпе, но влязъл без пари, като си мислил, че Бог ще се погрижи по някакъв начин за него. Той се окъпал много добре и като излизал от банята, казал на баняджията: „Много ти благодаря, хубаво се окъпах, нищо повече не искам, толкова съм доволен от банята." – „Доволен си от банята, но трябва да си платиш, само с благодарност работата не става." – „Ами нали за това направихте банята, да се къпят хората." – „Да, направихме банята да се къпят хората, но за това трябва да се плаща. Който се къпе, той трябва да си плаща." – „Ето сега беля", си казал дервишинът. Казвам: Още като влизаше дервишът в банята, трябваше да пита може ли да се изкъпе без пари. Сега той е на кривата страна. Щом се е окъпал и излиза от банята, той трябва вече да си плати. Сега да оставим тази приказка настрана, но казвам: Човек трябва да има една прицелна точка, към която да се стреми. Човек трябва да работи за нещо. Казвате, че трябва да се работи с пари. Да, с пари е мъчно да се работи, или да се слугува, но без пари е още по-мъчно. С хляб е мъчно да се живее, но без хляб е още по-мъчно. Какво трябва да се направи? Някой път казват, че без пари не могло да се живее. Може и без пари да се живее, как да не може, но трябва да знаете как да се живее. Нима птиците живеят с пари? При сегашния строй, както хората живеят, за тях е мъчно да живеят без пари, но ако този строй се измени, тогава ще стане възможно да се живее без пари. Някои неща са възможни, някои неща са невъзможни – това е по отношение на времето, това е по отношение на традициите, на реда и порядъка в света. Човек не може да мине пеш през океана или през морето, но все трябва да има един параход, но трябва да се плати на този параход. Все-таки, пари или без пари, в света човек все трябва да плаща нещо. Дервишът трябваше да каже на баняджията така:

„Слушай, аз нямам пари да платя за банята, но искам да се окъпя; в замяна на това ще остана един ден при тебе да ти послужа, да си платя за банята." Дервишът искал тъй, по религиозному: влязъл човекът в банята, окъпал се и да благодари само. Той искал лесно да се изхлузи. Не, той трябва да се опретне на работа. Хотелджиите са много снизходителни, като решите да им слугувате. Лесно е да кажеш на хотелджията: „Много ти благодаря" и да излезеш. Не, ще се опретнеш да работиш и ще си платиш. Даже и в най-благотворителните учреждения като влезете, ще трябва да си платите. Такива са, запример, училищата. И при това положение, при което са поставени, училищата правят големи благодеяния за възпитанието и образованието на младежта. Ако един ученик рече да се занимава частно, да има на свое разположение частни учители, за една година няма да му стигнат и 20–30 хиляди лева за учители само. На тези учители се плаща по 3, 4 хиляди лева месечно да преподават. Голямо снизхождение е за учениците да могат така евтино да получават своето образование. Днес, за да постъпи в някоя гимназия или университет, ученикът трябва да плати някаква малка такса и с това въпросът се изчерпва. Освен това, ще дадат и няколкостотин лева за учебници. Това не е нищо. Значи, доста големи услуги се правят на учениците, за да учат, да следват в разните училища и университети. В бъдеще, когато хората станат още по-умни, тези положения още повече ще се подобрят. Подобрение се изисква в живота. Изискват се начини, по които да се подобри вътрешният живот на човека. Сега се преподава наука на хората, чрез която се изискват ред подобрения в света. Общото подобрение върви, но върви и частното подобрение. Има подобрение на видовете, запример. Ние виждаме как при създаването на света, първо се явяват един вид животни, после втори, трети, четвърти, докато най-после се явил и човекът. Значи, всички животни преди човека са били пионери, които са приготвили пътя за явяването на човека. В съвременната наука има приготовителни условия за подобрението на човешкия живот. Някои са турили като първо условие парите. Наистина, парите са необходими при днешните условия. Има държави, които не могат да съществуват без пари. Парите за тях са първа необходимост. При сегашните условия никоя държава не може да съществува без пари. Тя непременно трябва да ги има. Ако няма, тя ще фалира. Каквато и да е банка или учреждение не може да функционира без средства. Така е наредено поне. Дали е добре или е лошо, Христос говори по това. Когато дойдоха при Него да искат данък, Той разреши лесно този въпрос. Запитаха учениците Му: Вашият Учител няма ли да си плати данъка? Дойде Петър при Христа и го запита: Държава(та) от кого взима данъка, от синовете си или от своите граждани? Христос му отговори: Държавата ще взима данък от своите граждани, а синовете ще бъдат свободни. Но за да не ги съблазняваме, вземи мрежата си и я хвърли в морето. Там ще намериш една риба, ще я хванеш в мрежата си и в нея ще намериш една златна

монета. Ще вземеш тази златна монета и с нея ще платиш и за Мене, и за тебе. Понеже Христос разбирал законите, лесно се справил с въпроса за данъка. Ако вие се намерите в трудно положение, какво трябва да правите? Аз съм уверен, че от всички, които сега ме слушате, няма да се намери нито един, който, ако хвърли мрежа в морето, няма да улови такава риба, която да съдържа в себе си една златна монета. Защо? Защото всички златни монети сега са в банките. Едно време парите бяха разхвърляни, но сега вече са прибрани в банките. Сега е настъпило голямо безпаричие. В американските банки е събрано около 10 милиарда злато. Във френските банки е събрано по-малко злато, отколкото в американските банки. Изобщо, държавите сега са складирали в банките си златото за бъдещи нужди. И природата е складирала милиона тонове въглища в земята. Също така тя е складирала и разни метали, като злато, сребро, мед, желязо и др. И човек днес се е домогнал до богатствата на природата. Той е извадил златото, среброто, медта, желязото от природата и ги използува. Той е намерил слабата страна на природата и тя, като добра майка, казва: Хайде, нека от мене да мине. Понеже това мое дете отива на училище да се учи, ще му отпусна кредит да завърши образованието си. Това е външната страна на културата. Сега всеки народ се счита за много културен, защото има големи параходи, големи банки, добра индустрия, добре уредени заведения, голямо количество аероплани, добре въоръжена армия, с добра войска и модерни оръжия. Например, ако някой е живял в Англия, като англичанин, за него е отворен и целият свет. Но ако е роден българин, той не може да се движи из широкия свет като англичанина. Представете си, че един ден всички граници се отворят и всички народи бъдат като една държава, могат свободно да преминават границите от една държава в друга. Какво ще бъде тогава положението на отделния човек? Всички ще се считате свободни граждани на всека държава. Това ще дойде един ден. Това време ще дойде. За тази цел идеите на съвременните хора трябва да се изменят. Не само да се изменят, но плюс това да се приложи нещо ново към тях.

„Духът е онова, което дава живот“. Та онова, което организира света, което движи света, това е разумното в света. На санскритски имате една дума „ом“, от която дума излиза нашата дума ум. Значи, ом и ум имат един и същ произход. Те имат и един и същ корен. Те означават това, което съдържа всичко в себе си. В природата се съдържа всичко. Или казано на друг език: Духът е онова, което носи живот, което съдържа всичко в себе си. Всеки човек трябва да се стреми към едно верую, на което да разчита. Той трябва да опита това верую, да направи най-малкия опит, и този опит трябва да бъде разумен. Всички вие имате условия да правите ред опити. Например, някой от вас има ревматизъм в крака, в коленото си. Ето един случай да опитате, доколко вашата вяра е силна. С този опит може да

проверите колко е вашето знание. Затова, нека всеки каже на себе си: Според онова, в което вярвам, според духа, в когото вярвам, казвам на болката в крака си: Аз искам да вярваш в това, в което и аз вярвам. Ако кракът ти повярва в това, в което ти вярваш, той ще оздравее. Защото, ако кракът те боли, то е еретик. Ако те боли главата, тя е еретик. Ако те боли ухото, и то е еретик. Ако те боли окото, и то е еретик. Ще му кажеш: Слушай, еретици не искам. Ако ви боли главата, ухото или окото, ще им кажете: Слушайте, еретици не искам. Не е ли смешно, когато един проповедник иска да убеди еретиците в правоверието. И ръцете, и краката, и очите, и ушите – всичко е еретическо, и той мисли, че ще може да го направи православен. И лекарят трябва първо да излекува своето еретичество, и тогава да лекува другите хора. Аз съм против еретичеството. Всички болни хора са еретици. Това е широко разбиране. Казват за някого, че е еретик. Според мен, който е здрав, аз не го считам, че е еретик. Който мисли добре, аз не го считам еретик. Който разбира работите добре, който е честен, той не е еретик. Който е добър, той е в правата вяра, той не е еретик.

Казвам: Сега трябва да дойдем до истинското положение на работите. Следователно, ако ти може да убедиш крака си да вярва в това, в което и ти вярваш, той ще оздравее. Съвременните психолози казват, че всички клетки са живи, имат един език, на който можеш да им говориш. Ако знаеш този език, ти можеш да им говориш на него и ще видиш колко са послушни. Понякога ние им внушаваме някоя мисъл и ги сплашваме. Например, някой казва: Аз ще се разболея. По този начин ти ги смущаваш. Затова, именно, съвременната психология казва: Не внасяй никога една отрицателна мисъл в ума си, защото тя ще се предаде на целия организъм. Не само това, но човек може да си влоши и материалното положение по този начин. Има цяла статистика по този въпрос. Например, някой богат търговец постоянно казва: Аз ще пропадна, аз ще изгубя капитала си. Като изговори тази мисъл няколко пъти на ден, не се минава много време и той наистина изгубва своя капитал. И обратното се случва. Някой сиромах търговец постоянно казва в себе си: Тази година аз ще спечеля най-малко 20 000 лева. И наистина не се минава много време, той спечелва и постепенно забогатява. Друг казва: Аз ще стана учен човек, и наистина става учен. Каквото тури човек в ума си, става и за добро, и за зло. Законът е: Каквото човек постави в своето подсъзнание и свръхсъзнание, става. Казвате: Безразлично е в какво човек вярва. Не е безразлично в какво човек вярва. Не е безразлично какво мисли. Не е безразлично какво си внушава. Защо? Защото във внушението си човек или съгражда своето бъдеще или го разрушава. Аз съм забелязал между българите, имат обичай да се оплакват и често да казват: Не ми вървят работите. Или на зле ми отиват работите. Щом мислят така, и наистина работите им отиват на зле. Друг

някой казва: Дано Бог помогне, ще се оправят работите ми. Щом каже така, работите му започват да се оправят. И Христос казва: Дето двама или трима се съберат на едно място, и каквото помислят в Мое име, става. Значи, ако всички народи се съюзят в една посока, каквото помислят, ще стане. Не е въпросът сега да се поддържа кой е прав. Прав е онзи човек, който не греши; прав е онзи, който не боледува. Прав е онзи, който и като боледува, знае как да се лекува. Не лекарите да го лекуват, но той сам да се лекува. Болният ще бъде първият лекар, който ще дава наставления. След това той може да извика един, двама, трима, четирма лекари, като асистенти и да им плати, като им каже: Моля ви се, аз съм намислил да взема такова и такова лекарство, вие какво ще кажете по този въпрос? Съгласни ли сте с мене? И тогава, всички ще се произнесат, че това лекарство е съгласно със съвременната медицина. Тъй щото, аз не съм против лекарите, но първо човек сам на себе си трябва да бъде лекар. Някой изисква само от учителите да бъдат педагози. Не, педагози. Не, всека майка, всеки баща трябва да бъдат педагози, тогава майката и бащата, като отлични педагози, могат да извикат и друг някой педагог. Те не трябва да мислят, че педагогията не е за тях, но за учителите само, и те трябва да се занимават с нея. Ние не мислим и казваме: Каквото Господ даде. Ако сте прави, в това ваше заключение, тогава трябва да бъдете доволни и на болестите, които Господ дава. Защо тогава роптаете? Докато Господ дава здраве и богатства, вие сте съгласни с това, доволни сте. Щом ви даде болести, не сте съгласни, ставате на друго мнение. Коя е причината за това раздвояване? Благодарение на болестите е започнало човешкото тяло да се изучава. Това, което знаем за човешкото тяло, се дължи на болестите. Благодарение на болестите са направени днешните открития. Болестите, болезнените състояния са признак на това, че човек минава от едно състояние в друго. Малките деца се разболяват, когато започват да им никнат зъби. Тогава се явява в тях възпаление, температурата им се увеличава. Момичетата на 14-годишната си възраст пак минават известни болезнени състояния. Значи, във всички преходни периоди човек прекарва някакво болезнено състояние, а именно: От 2–7-годишна възраст, от 7–14, от 15–21, от 21–28, от 28–35 и т. н. Във всеки преходен период хората минават през известни състояния, които ние наричаме боледувания, или болезнени състояния. След това човек дохожда до едно малко откритие, до едно просвещение. Съвременните хора дават на болестите различни тълкувания и обяснения. Болестите са голямо благословение за човечеството. Ако светът не боледуваше, щеше да се намира в цел ад. Благодарение на болестите хората се малко очовечват. Гледате един човек стиснат, нищо не дава. Като го хване една болест, той започва да дава, става мекичък. Той започва да влиза в положението на хората. Гледате някой здравеняк мъж, третира жена си. Като се разболее, хване го някоя тежка болест, и той започва да омеква, да става внимателен, да влиза в

положението на жена си. Същото може да се каже и за жената. Докато е здрава, жената мисли, че от никого няма да има нужда. Като се разболее, и тя става мекичка. Това показва, че хората нямат ясна представа какъв трябва да бъде животът. Казвате, че външните условия са лоши. Обаче, ако разгледате съвременното общество, ще видите, че то напълно отговаря на нашия умствен живот, за който ние сме готови. Какъв по-добър живот може да ви се даде от сегашния? На всека епоха външните условия отговарят на онова умствено положение, до което хората от тази епоха са достигнали. За да дойде един по-добър порядък, така както ние искаме, за това се изисква един по-голям подем на човечеството. Например, от две хиляди години, откак християнството дойде на земята, настана едно малко подигане на човечеството. Колкото и да са груби народите днес, християнският свет, бялата раса се отличава от всички предшествуващи я раси и народи. В бялата раса има по-голяма справедливост. Като се наблюдават черепите им, в тях справедливостта е по-силно развита. Те имат по-високо съзнание от предишните раси. В бялата раса има по-голямо милосърдие, отколкото всички онези раси, които са минали преди нея. Ако отидете в Китай и влезете в някой съд, ще видите, че когато подсъдимият влиза, той влиза наведен, пъпли по колене, не може да се изправи на краката си. Така седи той пред съдията. Ако отидете в някой европейски съд, там ще видите, че подсъдимият влиза прав, достойно застава пред съдията. Ще кажете, че това са малки работи. Малки работи са, но къде е да се изправиш на краката си и къде е да пъплиш на колене пред съдията, да не можеш да се изправиш. Положението на китаеца е подобно на положението на онзи англичанин, който ходил някъде в Индия на лов. Той носил със себе си пушката си, пълна с онези куршуми дум-дум. Като разглеждал природата, изведнъж един тигър се хвърлил върху него и му счупил лявата ръка и го задигнал в леговището си. Едно го спасявало само, че пушката му била в дясната ръка, която останала здрава и би могъл всякога да се брани с нея. Там имало две малки тигърчета. Като се опитвал да повдигне главата си, да види какво прави тигрицата, тя веднага му натискала главата, да не гледа. По този начин тя възпитавала малките си, как да натискат главата на англичанина. Като си освободи лявата ръка, англичанинът могъл да се прицели с дясната си ръка към майката тигрица и я повалил на земята. След това той разправя своята опитност, като казва: Не ми беше мъчно, че лявата ръка ми беше счупена, но това, че не можех да повдигна главата си. Това значи да пъплиш като китаеца пред съдията. Щом се опитал да повдигне главата си, веднага тигрицата го натискала с лапата си и с това искала да му каже: Твоята английска глава може да седи и долу. Знаете ли какво било за него? Англичанин е това, да се опита една тигрица да му натисне главата долу. Най-после той успял да ѝ отмъсти.

Казвам: И ние, съвременните хора, не сме свободни от животните у нас: От тигрите, от леопардите, от мечките, от лъвовете и т. н. Съвременните психолози искат да обяснят анормалностите, които съществуват в хората, именно с животинските влияния в тях. В човека, освен човешкото и Божественото, има и друго едно животинско естество, което често взима надмощия в него. Вследствие на това нисше естество, в човека се раждат ред животински състояния, които говорят за атавизъм, на който често се натъква. В доста книги е писано по това. Давани са ред примери, от които се вижда, че достатъчно е в едно животинско състояние, т. е. в едно неестествено състояние да пожелае нещо човек, за да се повдигне неговото животинско естество. Достатъчно е при това състояние човек да хвърли само един такъв поглед някъде, за да се произведе цяла катастрофа в него. Религиите в миналото, както и в настоящето са се стремели да дадат права насока на животинското в човека, да не вземе надмощие на Божественото в него. Затова религиите препоръчват на човека да се моли на Бога. Не е само в молитвата. Човек трябва да знае как да се моли. Преди всичко, молитвата е само едно средство. Какво представя молитвата? За да се моли човек трябва да знае първо какво да мисли и как да мисли. Ще кажете, че човек трябва да вярва. И до вярата не е само. Не е достатъчно да мисли човек, че вярва, но той трябва да подложи своята вяра на опит. Ако искаш да изпиташ вярата си, иди в една гора, дето има мечки. Застани на пътя, дето ще мине някоя мечка. Като излезе мечката на среща ти, не се отдалечавай от нея, но опитай да видиш, мечката ли е по-силна или твоят ум. Ти минаваш за културен човек и в Бога вярваш. Обаче, ако имаш вяра, изобщо, и твоята вяра е силна, застани на пътя на мечката и не бягай от нея. Знай, че тя ще мине покрай тебе, без да ти направи нещо. Като мине покрай тебе, ти да останеш тих и спокоен и да я погладиш по гърба ѝ. Кажи си: Приятно ми е, че срещам една мечка. Защото Господ живее и в мене, и в мечката. Вярвам, че Ти, Който живееш в мечката, няма да позволиш да се нахвърли тя върху мене. Страхлив съм, но вярвам, че няма да ме изплашиш. Тази мечка ще мине покрай тебе, ще се усмихне и няма да ти направи нищо. Господ ще види, че мислиш добре. Но ако кажеш: Какъв е този звяр, който иде отгоре – мечката непременно ще се нахвърли върху тебе. Не мислете, че Божественият Промисъл не взима всички неща предвид. Вземете пример от щъркела и лястовицата, които са си извоювали правото хората да ги считат за свещени животни. Като дойде въпрос до гнездото на лястовичката, никой не смее да го бута. Що се отнася до другите птици, техните гнезда ни най-малко не са свещени.

Разправяха ми един пример, който се е случил някъде в Габровско, в едно село. Едно малко дете видело на едно дърво лястовиче гнездо. Един ден то взело една стълба, подпряло я на дървото и се качило горе, дето било гнездото на лястовичката. Там имало 5 малки лястовичета. То взело едно

ножче и отрязало езичетата на всичките лястовичета. Като слязло от дървото, разправило на майка си какво направило. Майката казала: Грешка е наистина, но малко дете. И започнала тя да разправя на съседките си какво правило детето ѝ. Смеела се и се чудила, отде му дошло на ума да изреже езичетата на тия малки лястовички. Не се минали много години, това дете расло, порасло, станало голям момък, който се оженил. Започнали да му се раждат деца. Родили се пет деца, но всички били неми. Какво ще кажете на това отгоре. Пет деца неми и на пет лястовичета били отрязани езичетата. Този пример показва, че Божественият Промисъл работи и в животинското царство. Разправяха ми друг един пример, който се е случил в с. Чатма, Варненско. Това е станало пред очите на един кръчмар, добър човек, който не обичаше да лъже. Той казваше: На една греда пред моята кръчма две лястовички си направили гнездо. Едната лястовичка била много работна; постоянно ходила да си събира калчица за гнездото. Другата лястовичка се изхитрила и всякога оставала в гнездото си да чака първата да донесе кал. Първата отивала, донасяла калчица и отново се връщала още да носи. В това време другата лястовичка се ползувала от нейното отсъствие, влизала в гнездото и открадвала калчицата, и я занасяла в своето гнездо. Първата лястовичка отивала, връщала се, носила калчица за гнездото си, но същевременно забелязвала, че калчицата липсва. Две недели вече как работила в гнездото си, но то все още оставало недовършено, калчицата не стигала. Един ден, като се връщала пак с калчица в устата си, намерила втората лястовичка в гнездото си. Тя моментално разбрала кой бил причина за липсата на калчицата и се хвърлила върху втората лястовичка. Те се сбили, но в борба и двете паднали на земята. В това време котката на кръчмаря се хвърлила върху тях и успяла да сграбчи и задуши една от лястовичките. Каква била изненадата му, когато забелязал, че лястовичката, която била задушена от котката, се указала крадлата.

Сега вие трябва да знаете въз основа на този закон, че всека мисъл, която минава през ума ви, ще остави своите добри или лоши последствия. Безразлично какви сте, дали философи, поети, учени, религиозни, всека постъпка, която вие правите съзнателно, непременно ще остави своите последици у вас. Има един закон в природата, който донякъде само може да ни извини, но не и да ни оправдае. В религията, както и в обикновения живот мнозина мислят, че богатият може да прави, каквото иска, никой не го държи отговорен, а сиромахът не може да прави, каквото иска. Не, законът е еднакъв и за сиромаси, и за богати, и за учени, и за прости. Той е еднакъв не само за всички хора, но и народите държи отговорни за техните дела. В това отношение мога да ви преведа много примери от историята, тя е пълна с такива примери, но не искам да се спирам.

„Онова, което дава живот" – какво е това, което дава живот? Това е разумното в човека, онова правилно, вътрешно разбиране, което човек може да има към природата и живота. Има едно същество в света, което всички разумни същества на земята, както и в цялата вселена Го признават. Това същество именно, това Божествено начало е създало всичко в света. От Него е излязло всичко. Две мнения не съществуват по този въпрос. Когато не искаме да признаем, че съществува само едно, един принцип, едно начало, ние приемаме съществуването на два принципа, на две начала у нас. Щом се усъмним в първото начало, ражда се злото в света. Това е животинското състояние в човека. Щом човек се поколебае в доброто, ражда се злото в света. Да допуснем, че някой от вас е сиромах и вижда касата на един богат човек отворена. Сиромахът веднага казва: Господ е отворил тази каса за мен. И без да мислиш много, ти бръкваш в касата на богаташа, взимаш си, колкото искаш и казваш: Тази каса е отворена за мене. Ти се озърташ насам, натам, страх те е да не те видят хората, а не се страхуваш, че Господ ще те види. Ти трябва да попиташ Господа: Господи, позволяваш ли ми да бръкна в тази каса? Като запиташ, чакай да ти отговори. Ако ти позволи да бръкнеш, бръкни. Ако не ти позволи, не бъркай. Всички трябва да се допитвате до Господа. Някой път се разгневите, искате да изявите своя гняв навън, да направите нещо. Не, не бързайте, запитайте Господа да се проявите или не. Вие без да питате се проявите и не искате да знаете нищо повече. Ако всички спазвахте това правило, за всека работа да се запитват до Господа в себе си, те нямаше да правят погрешка. Някога извиквате работници да ви работят. Като дойде да плащате, казвате си: Криза има. Чакай да отделя по един–два лева от всеки работник. Не, преди да направите това, запитайте се, да отделите ли от заплатата на работниците по нещо или да не отделяте нищо. Като се запитате, ще чуете в себе си един тих глас, който ще ви говори: Не само, че не трябва да отделяш, но прибави към заплатата на всеки работник по още един лев отгоре. Има един, когото не обичаш, трябва да се запиташ в себе си, да го приемеш у дома си или да не го приемеш. Този глас ще ти отговори, че не само трябва да го приемеш, но добре да го угостиш, и сладко да му говориш. Има в човека едно Божествено съзнание, което постоянно му говори и го напътва какво да прави и как да постъпва. Не си ти човекът, който искаш да си отмъщаваш на този или на онзи и който не обичаш – този ли онзи.

Та казвам: Истинска религия е онази, която може да се приложи навсякъде в социалния живот. Някой съдия вижда, че подсъдимият не е виновен и се чуди какво трябва да прави. Той трябва да се запита дълбоко в себе си и да каже: Да осъдя ли този човек или да не го осъждам? Божественото в него ще му отговори: Ти ще пуснеш този човек, защото не е виновен. – Ами какво ще стане с мене после? – Няма да мислиш за себе си. Ще пуснеш

човека на свобода и на всички ще кажеш, че той не е виновен – нищо повече. Кое е правото в света? Ние не можем всякога да вярваме на свидетели. Често свидетелите не установяват правото. Те не изнасят нещата, както са. Преди години в България изнесоха един факт във вестниците, от който се вижда доколко истината не може да се провери. Обвиняват един баща, че убил сина си. Разпитват бащата защо убил сина си, искат да каже причините за убийството. Бащата отрича, че е убил сина си, но никой не го слуша. Започнали да го изтезават, да го плашат, че ще го хвърлят в Дунава, ако не се признае за виновен. Като се видел в чудо, най-после бащата се признал за виновник в изчезването на сина му. Тогава съдът го осъдил на смъртно наказание. В деня на изпълнение на присъдата, синът се явил пред съда и казал, че е жив. Синът казал: Както виждате, аз съм жив, но по своя някаква причина и желание напуснах бащиния си дом без да се обадя на никого. Значи, бащата бил принуден да се признае за убиец на сина си, без да извърши никакво убийство, само да престанат да го измъчват и тормозят. Значи, щастливият живот, който търсите, зависи от пълната вяра, която имате. Ако имате тази вяра, чудеса бихте правили. Христос казва на едно место: Ако имате вяра, колкото синапово зърно, вие гори бихте местили.

Съвременните хора искат логически доказателства за нещата. Те не знаят, че много неща не могат по този начин да се доказват. Дойде някой при мене да му докажа чистотата на въздуха. Казвам: Няма какво да ти доказвам, че въздухът е чист, но излез вън на двора, подишай от този въздух половин или един час и след това ти сам ще ми кажеш дали въздухът е чист или не. Ти сам ще провериш тези неща. След това го завеждам при един чист планински извор и му казвам: Пий от тази вода. Ти сам ще докажеш и ще се увериш дали тази вода е чиста или не. Ако е чиста, в един два часа, тя ще произведе голяма промяна в организма ти. Ти ще придобиеш добро разположение, ще имаш добра опитност за водата и за нейната чистота. Казвам: Има неща, които аз не искам да изнасям, защото те ще се опорочат. Ще дойде някой да ми разправя, че духът му говорил нещо. Това е едно скрито тщеславие в него. Той иска да се похвали, че е свет човек, че за каквото се е помолил, всякога е бил послушван. Има неща, има опити, които човек трябва да прави в тайна, никой да не знае какъв опит прави и какви резултати имат неговите опити. Само така опитите могат да излизат сполучливи. Ако опитът ви излезе сполучлив и вие се похвалите някому, втори път няма да имате успех в опитите си. Някои хора имат видения. Щом се похвалят, те изгубват това, което са придобили. Други пък имат дарбата да виждат. Щом се похвалят за това, те губят тази си дарба. Това, което човек вижда, или което знае, то е дадено заради него, а не заради хората. Ако това беше за тях, и те щяха да виждат. Разказвате на някого една своя опитност, но той ви казва, че имал

същата опитност. Имал същата опитност, а ви пита да му докажете как стават тия неща. Той ви пита, съществува ли друг свет или не. Това вече показва, че никакви видения няма този човек. Как ще се доказва на хората съществува ли друг свет или не? – Ама еди-кой си учен в Англия, в Русия, в Германия казал еди-какво си. Щом остане тази работа да се доказва от учените хора, тя е свършена вече.

Сега аз ще ви дам едно правило как да правите своите опити. Първо направете опита с мечката. Щом видите, че мечката иде на среща ви и забележите, че в ума и сърцето ви се яви най-малкото раздвояване, не правете опита, но бързайте да се качите горе на крушата. Ако в ума и в сърцето ви е спокойно, направете опита. Тогава мечката ще мине покрай вас, ще ви погледне без да ви направи нещо, или най-малкото ще се отбие от пътя си. Ще бъдете внимателни, като правите опита, после да не додете да се разправяте с мене, че мечката ви е търкаляла на земята и че съм ви изложил на такава голяма опасност. Не зная колко от вас могат да направят опита. Един ми разправяше една своя опитност. Казваше ми: Аз се борих с мечка. Така ли? Кога? Как? – Борих се, но мечкарят я държеше. Има една хубава страна в човека, тя е следната: В човешката душа има едно хубаво, чисто, детинско състояние, без никакви примеси – чисто като дете. Аз не говоря за глупаво дете, но за едно чисто детинско състояние, в което човек може да изучава Божиите пътища. Този човек наричам аз набожен. Според мене, набожен човек е този, който е способен за всички работи в света. Набожният човек и слуга може да стане, и господар може да стане. Той може да стане и офицер, и войник. Той може да стане и хлебар – всичко може да изпълни в света. Няма професия, която той да не може да изпълни. Дето отиде, навсякъде го приемат добре дошъл. Според мене, този човек е набожен, защото може да извърши всички работи в света, с изключение само на едно. Едно нещо има, което набожният не може да прави: – Той не може да греши. Този е набожен човек. Той е всякога здрав, даровит – той всичко може да постигне в света. Като казвам, че този човек всичко може да постигне, имам предвид всичко онова, което е постижимо на земята. Защото има неща, които човек не може да постигне, неговият организъм не е създаден така, че да може да ги постигне. Има неща, които човек може да постигне. Защо? Организмът му е така създаден, че може да ги постигне. Онези неща пък, които човек не може да постигне, той трябва да се стреми към тях. Някои учени хора, както и някои прости хора, са забелязали, че някои лечебни растения растат на места, дето има или заровено злато, или златни жили. Намерено е, че други растения пък растат там, дето има скъпоценни камъни или някои от благородните метали, като злато, сребро. Други растения растат там, дето има мед, желязо и т. н. Човек трябва да познава тази именно ботаника, да знае къде какви растения растат. Някои растения растат изключително при места,

дето има злато. Някои растения пък имат само лечебни свойства. Всичко това трябва да се изучава. То представя скритата страна на ботаниката. Аз не искам да разкривам и друга страна на ботаниката. Именно: Има такива растения, от които достатъчно е да пиете само няколко капки, за да се подмладите, или да станете красиви. Запример, има растения, които са в състояние да прояснят ума на човека, да усилят паметта му. Една–две капки от тия растения са в сила да извършат това нещо. Казвате: Кажи ни кои са тия растения. Това е тайна в природата, която не е позволено да се открива. Също така и от храната, която хората употребяват, зависи дали те ще бъдат умни или глупави. Това зависи не само от вас, но и от вашите родители, от вашите деди и прадеди. Много зависи и от храната, с която са се хранили вашите майка и баща, както и вашите деди и прадеди. Това е цяла наука. За в бъдеще ние ще създадем едно поколение на добрите условия, за да се родят добри, отлични деца. Растителното царство не е създадено само за украшение. То има своето възпитателно въздействие върху хората. Майките трябва да възпитават децата си чрез растенията и цветята. За това те трябва да знаят кое цвете какво въздействие указва върху различните деца. Ако едно дете е хилаво, нека майка му направи една малка градинка и го остави да обработва, да отглежда червени карамфили. Няма да се мине година, две, и това дете ще започне да се поправя. Червените карамфили се отразяват здравословно върху децата. Ако някое дете е много буйно, няма да отглежда червени карамфили, но сини или бели. Ако вляза в един дом и видя, че няма цветя в този дом, зная вече, че тези хора там не са много от умните. Когато мъжът и жената в някой дом обичат цветята, те имат нещо благородно в характера си.

И тъй, Бог създаде външния свет, като предметно учение, да разберем пътищата, по които трябва да вървим. Той създаде минералите, скъпоценните камъни, металите, растенията, животните и хората като предметно учение. Той създаде въздуха, светлината и водата като предметно учение. Дали ти си учен или невежа, това е безразлично – ти трябва да учиш от тоя свет. Ти си обиколен с растения, с животни, които не изучаваш, а очакваш да отидеш на онзи свет при ангелите и там да се учиш. Как така? Тези растения, с които ти се кичиш на земята, с тях се занимават ангелите на небето. Растенията са картините, художеството на ангелите. Ако ти не се занимаваш с тяхното художество, как ще отидеш при тях? Ти казваш: Аз не искам да се занимавам с растенията. Обаче, ангелите се занимават с растенията. Следователно, ако искаш да се запознаеш с ангелите, ти трябва да започнеш от растенията. Ако искаш да се запознаеш с архангелите, ти трябва да започнеш от млекопитаещите. Ти не си милостив към животните си, към воловете си, а искаш да отидеш при ангелите и архангелите. Те се занимават с животни, а ти гледаш на тях отвисоко. Казваш: Животно е това – това не е никаква философия. Така

може да говори само невежият човек, който не разбира великия закон, който съществува в света. Ако кажеш, че това е животно, и напредналите същества пред и над тебе ще ти кажат, че и ти имаш животно в себе си.

„Онова, което дава живот“. Кое е това, което дава живот? – То е Бог, Който ви е създал. И аз ви съветвам, като приятели, изучавайте Божиите дела, изучавайте Неговите знания, които ни е дал и никога не петнете Божиите работи. Никога не казвайте, че това е глупаво или онова е глупаво. Вие не знаете защо Господ е направил света така. Никога не си давайте мнението по тези въпроси. Ако си давате мнението, непременно ще изпаднете в някаква погрешка. В природата няма излишни неща. Добро е всяко нещо, което е на своето място. Лошо или зло е това, което не е на своето място. Злото произтича не от това, че то не е потребно, но че не е на своето място. Следователно, ако у нас има някои лоши работи, те се дължат на това, че не са на своето място. Казвам: Турете всяко нещо на мястото си. И тогава онова, което дава живот, това е Божественият Дух, Който действува у нас. Той ни дава това възвишеното, да бъдем справедливи спрямо себе си, да бъдем справедливи спрямо ближните си и да бъдем справедливи спрямо своите по-нисши братя. На всякъде и всякога да бъдем справедливи!

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

16. неделна беседа от Учителя,
държана на 5 януари 1936 година
София, Изгрев

1936_01_08 Трите плода
общия окултен клас

ТРИТЕ ПЛОДА

5 ч.
Времето мъгливо. Тихо и топло.
"Добрата молитва"
Коя беше основната мисъл на миналата лекция?
("За радостта и скръбта. Скръбта е къс предговор на радостта. Правилно ядене, правилно да се върши всичко друго: мислене, чувстване, постъпване. През очите на всички ни гледа Бог. Да бъдем като добрия син на Бога.")
Песента "В начало бе Словото".
В живота има неразбрани работи, от които произтичат много недоразумения. Ако падне една малка шушка в окото на здравия човек, той започва да чувства болка и веднага изгубва всичкото си настроение. Или ти излезе пришка на езика и не знаеш причините; или влезе в ума ти някоя малка мисъл, която те безпокои; или някое чувство се появи. Малките работи често нарушават онзи вътрешен мир, който съществува в човека.

Всинца вие имате по едно верую. Все вярвате в нещо. Човек в обикновения живот има обикновени вярвания; в необикновения живот, при необикновените условия, има вече други вярвания. Щом си богат, имаш едно вярване, щом си сиромах, имаш друго вярване, щом си учен – трето. Във всяко едно положение имаш особено вярване. Младият си има особена вяра, старият си има съвсем друга вяра – различават се. Господарят има едно верую, а слугата – друго. Дето казват, че всички хора имат едно верую, то повидимому е така. Не е лошото в това, че всички хора имат различно верую.

Всички сте учили в отделенията какво нещо е точка.

Истинската точка не заема никакво пространство, тя е безпространствена. Но ние, за да я направим понятна, туряме на листа една малка точка, която заема известно пространство. На пръв поглед казвате: "Точка е това, какво има да се мисли върху нея?"

Второто положение: Имате една права линия. Правата линия се отличава с това, че няма никаква дебелина, тя има само дължина. (Виж линията AB.) И ето, третото положение: имате ъгъл C. Ученият човек знае какво нещо е точката, какво е правата линия, какво е ъгълът.

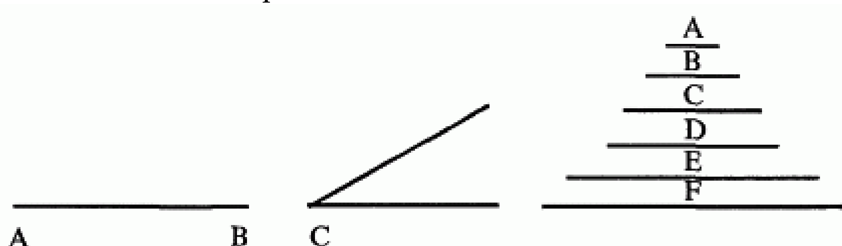

Това е прост ъгъл (ъгъл C), но той показва движение. Двете страни на ъгъла показват неговото движение.

Кога една линия е по-дълга и кога по-къса? Ще начертая няколко линии (виж по-горе линиите A, B, C, D, E, F). Каква е разликата между първата линия, втората, третата и т.н., до шестата? Те не са еднакво дълги. Вие ще кажете, че A е най-къса, а B и другите са все по-дълги. B е по-дълга, понеже е по-близо, а A е надалеч и затова перспективно изглежда по-къса. Същият закон е и за идеите. Някои идеи ви се виждат ясни, понеже са наблизо, а други, понеже са надалеч в съзнанието ви, не са ви толкова ясни. Например идеята за любовта. Вие мислите, че идеята за любовта е много проста работа. Много сложна работа е любовта. Най-сложната работа представлява любовта, няма по-сложна от нея! Какво значи да любиш един човек? Казват: "Много лесна работа е!" Много лесна работа е да начертаеш тия линии, но да ги обясниш е мъчно. Този ъгъл е вече един елемент на едно тяло, което се движи в пространството. Правата линия AB също е един елемент. Точката – също. И когато проектирате в пространството две успоредни прави линии, ще видите, че те се приближават в безконечността и най-после се пресичат в една точка. Това е илюзия на вашето зрение, а вие мислите, че тези линии наистина се съединяват. Вие мислите понякога, че някои хора се обичат. То е привидно, че се обичат. Два вола сте ги впрегнали на оралото на един хомот да работят и мислите, че се обичат, а те ни най-малко не се обичат. Но впрегнати са заедно и цял ден работят, пъшкат – единият отляво, а другият отдясно. Вие понякога казвате, че имате верую. Но е въпрос още дали то е свободно верую или не. И този вол, и той има едно верую – че трябва да оре. Но свободно ли е неговото верую? Той има един господар, който го е впрегнал, взел е един остен и волът оре. Ако питаш вола: "В какво вярваш?", той казва: "Аз не вярвам в оранeто." Не вярваш ли? Ще повярваш! Господарят, като хване този голям безверник, впрегне го и той почва да оре; и след това казва, че трябва да се оре. Но това ни най-малко не обяснява защо волът трябва да оре. Какво постига волът, като оре?

Господарят постига нещо, като изорава и посява нивата и взема житото, а пък волът само това спечелва, че яде слама.

Всички вие сте като малките деца, забавляват ви с малки работи, които не са съществени. Едно дете не иска да отиде за вода и майка му казва: "Хайде, мами, иди, ще ти дам едно орехче." То отива и като се върне, изяжда орехчето. То има една малка опитност. Втори път отива, трети път, пети път като отиде за вода срещу орехче, след това казва: "За едно орехче не ходя аз." "За колко?" "За две орехчета!" "Хайде, две да бъдат!" Аз ви давам обяснение като за малките деца. Вие казвате: "Ние сме възрастни!" Вие сте по-възрастни деца. Другояче трябва да се разглежда въпросът. Всинца сте минали през фазата на детинството. Кое е хубавото у детето? У него има една пластичност, то може да расте. Няма нищо установено, но всичко се увеличава, всичко расте у него. Старият казва: "Дете! То е глупава работа!" Той мисли, че е поумнял, че е станал мъдрец, че има опитност, учил е, свършил е това-онова, всичко е придобил; но този ученият, старият човек почва постепенно да се смалява и най-после умира. Това е едно неестествено положение – за младите и старите. Сега ние често казваме: "Не си струва човек да остарее." Но кога остарява човек? Човек остарява, когато изгуби любовта. Старостта е един признак на това. Вие всички остарявате и най-после изгубвате смисъла на живота, започва да не ви интересува този живот, а после ви интересува друг живот – горе, на небето. Искаш нещо да те стимулира, казваш: "Като умрем, ще отидем в другия свят." И почваш да вярваш като едно дете. Ти вярваш, но видял ли си онзи свят? Описват ти го и си мислиш, какъв ли е онзи свят. Толкова години вярвате, но ако някой ви попита – не какво аз съм казал за онзи свят, а вие какво знаете – ще кажете: "Учителя казва така!" Моето схващане за онзи свят е за моя сметка, но вие какво знаете за него? Вие казвате: "Учителя така вярва." То е друг въпрос, това е моето вярване, но вашата вяра каква е? Между вашето верую и моето верую трябва да има вътрешна връзка. Един учител учи нещо по външната наука; ученикът му ще научи същите принципи, които развива учителят и върху които е построена неговата наука.

Вашите понятия за правата линия какви ще бъдат? Всеки учен човек, който и да е, по един и същи начин ще обяснява правата линия. Когато правите линии се увеличават пред вашето зрение, какво означава това? Означава, че вие се приближавате към тях. Когато тези прави линии се намаляват, вие се отдалечавате. Значи, когато една линия е станала дълга, вие се приближавате към тази област – към незнайната област в природата. Например, Слънцето изглежда малко за нас, но ако ние започнем да се приближаваме към него, по какво ще се познае, че се приближаваме? То почва да става по-голямо. Ако пък Слънцето почне да става по-малко,

отколкото сега го виждаме, това е признак, че се отдалечаваме от него. Сега, идеята е, че старият човек има друго понятие за любовта. Защо? По единствената причина, че той се е отдалечил от нея. И децата нямат ясно понятие за Бога, но и старите хора нямат ясно понятие за Бога. Понякога вие не си давате отчет, дали имате ясна представа за известни идеи. Идеята трябва да бъде за вас така ясна, както сладчината, когато близнете захар. Може да нямате научни познания за захарта или как е произведена, но казвате, че в тази бучка захар има нещо сладко. Знаете какво нещо е захар, няма какво да ви се обяснява какво е сладчината. Представете си сега, че сладчината е свързана с живота. Там, дето има сладчина, има живот, там дето няма сладчина, няма живот. Сладчината е външната страна, тя е граница на живота, на добрия живот. Щом дойде сладчината, вие се приближавате до живота, дойде ли горчивината, вие се отдалечавате от живота и навлизате в областта на смъртта. И ако тази горчивина постоянно се увеличава, най-после вие ще умрете. А ако сладчината постепенно се увеличава, увеличава се животът.

Някои може да не са съгласни с начина, по който ви говоря. Има учени хора, които казват, че сладчината си е сладчина и тя няма нищо общо с живота, и че горчивината си е горчивина и тя няма нищо общо със смъртта. И прави са – те така разбират.

Питам сега: Какво представлява красотата? Красотата показва едно естествено положение, едно здравословно състояние. Красотата е здравословното състояние на живота, или естественото положение, в което животът може да се прояви. Грозотата е едно неестествено положение на живота. Следователно лицето отвън ако е красиво, органическият живот има едно проявление, ако тялото е грозно, деформирано, то животът има друго проявление. Мисълта, и тя може да бъде красива. Някой път мисълта не е нещо много отвлечено. Една мисъл си има своя форма. Едно чувство си има своя форма. На нас ни се вижда, че нещата са отвлечени, че нямат никаква форма. То е привидно така. За да се познае какъвто и да е предмет в природата, той трябва да има известна форма. И най-отвлечената идея си има форма. Например, казват: "Това е абстрактна мисъл." Абстрактните неща също си имат форма, абстрактната мисъл си има форма. Вие можете ли да си представите Бога без известна форма? Казвате: "Бог е Дух." Обаче, какво нещо е Духът? На вас ви се вижда много лесно. Лесно се задават въпросите, но мъчно им се отговаря.

Имате линията АВ. Какво означава тази линия?

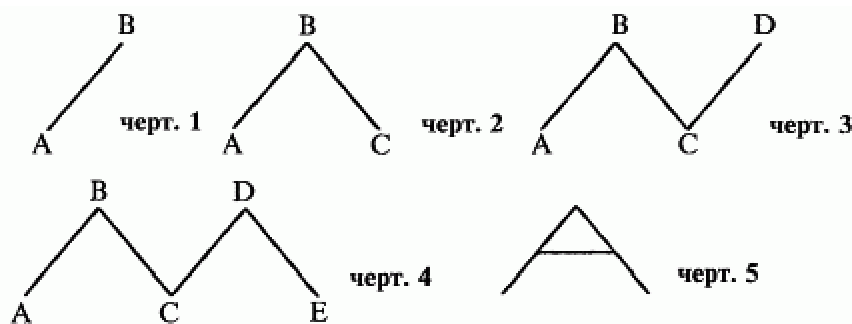

Тя няма никакво съдържание. Какво означава ABC (чертеж 2)? В геометрията това е един ъгъл, но в българската азбука това означава буквата Л. Какво е ABCD (чертеж 3)? Това е N в латинската азбука. А какво е ABCDE (чертеж 4)? Две Л, съединени, образуват буквата М. Само по себе си какво означава М? Какъв звук е М, гласна или съгласна? ("Съгласна.") Всички съгласни букви имат едно голямо препятствие, имат един напън отвътре, искаш да кажеш нещо и не можеш. Какво им трябва? Трябва им една гласна буква. Какво имате тук (чертеж 5)? ("А.") Какво означава А? Имате един ъгъл, който се пресича с права линия през средата – получавате буквата А. "А" значи начало. На какво е начало, Алфа на какво? Алфа на азбуката. Тези букви са вече форми, йероглифи. Като ги съединявате, те обозначават някакви идеи. Ти казваш: "Аз". Ако кажеш на един вол "Аз", какво ще разбере той? Но човек, под думата "Аз", разбира нещо: че той е нещо; в самия човек има нещо, което е отделно. "Аз" е едно същество, което не прилича на вол, нито на птичка, нито на комар. В човека има едно същество, което се нарича "Аз". Това същество "Аз" виждали ли сте го вие? Виждали ли сте Аз-а? Ти казваш: "Аз – Иван, Стоян, Драган." Въпросът е само за мисълта. Няма да обяснявам сега, нещата като почнат да се обясняват, те стават смътни. Нещата трябва само да си ги представите, като децата трябва да ги вземете. Не мислете, че големите философи знаят много. Те много малко знаят. Не мислете, че учените хора знаят. Е, знаят, много работи знаят. Давате на едно дете една глава лук; детето иска да знае какво нещо е лукът: то махва люспите една след друга и лукът намалява, намалява, и като дойде до най-малката люспа, казва: "Това е лукът." Но тия люспи не съставляват лука, в него има едно съществено качество, има един особен живот, люспите са само представители на лука. Но какво нещо е лукът? То е една отвлечена идея. Вие идеята в дадения случай не можете да я обелите. След като сготвите яденето, вече знаете какво нещо е лукът. А как познавате, че нещо е лук, как го разпознавате? Как разпознавате картофите от лука или лука от зелето, морковите, целината и пр.? ("По вкуса.")

Има една тенденция в света учените да представят по такъв начин нещата на хората, като че те, хората, много малко знаят в някои области. Или ще

дойде един силен човек и ще иска да покаже, че вие не сте толкова силен, колкото него. В какво седи силата му? Вие вдигате 30 килограма, а той – 120. Прав е. Вие го наричате силен, но дойде друг, който може да вдигне 1000 килограма. В сегашния век има ли човек, който може да вдига 1000 килограма? До 500 може, но до 1000 килограма не съм срещал да вдига някой. Възможно е. Има хора, които разрешават обикновени идеи, а някои разрешават по-сложни въпроси. Някой, който само те познава, казва: "Виждаме се с този човек, той е умен"; друг, като те види, знае и разбира повече, а трети – още повече. А пък някой ще проникне и в някои подробности на живота ти. Питам: Ако един човек може да опише майка ви, баща ви, братята ви какви са, как ще си обясните това? Ще кажете, че той е ясновидец. Никакво ясновидство няма тук, просто има известни черти, известни линии в човешкото лице, които показват каква е майката. На един учен човек като му дадат един ъгъл и една права линия, той по тия данни може да изчисли разстоянието от Земята до Слънцето. Един прост човек ще каже: "Отде накъде?" Той си има известни числа, известни елементи. Но то е сложна работа. По лицето на детето можеш да познаеш каква е майката и не само каква е, но и какви са очите ѝ – кафяви или сини, колко са отворени, какви са устните ѝ – дебели или тънки и други подробности. Като наблюдава човек дълго време, може да познава тия работи. Но и след като ги знае, неговото знание е още много малко, то отразява една малка страна на живота, който се проявява. Да кажем, че знаете каква е майката, че очите ѝ са сини, лицето ѝ е продълговато, носът ѝ среден, широк в основата, устните ѝ са дебели, ръцете ѝ са къси, пръстите на ръцете ѝ също са къси – описвате всичко това. Добре, но какво означават тези неща, какво означават късите ръце? Каква е разликата между хора с дълги и с къси ръце? На всички крадци ръцете са дълги, но и всички способни хора, които се занимават с изчисления и разбират малко от математика, имат дълги ръце и дълги пръсти – едно съвпадение. Ще кажете, че между крадците и математиците има прилика, нещо общо. Някои обясняват този факт като казват, че ръцете стават дълги, понеже хората мислят само за тях; един крадец например, като е мислил много за богатите, дали има пари в джобовете им и как да бръкне, чрез тая постоянна мисъл да бръкне в нечий джоб, кръвта непрестанно идва в ръката му и тя става по-дълга. Така обясняват също защо на маймуните ръцете са станали по-дълги – понеже са посягали нагоре за плодове и непрекъснато са проектирали мисълта си – и ръцете им са станали по-дълги, без да знаят. Но това е само външната страна. Някои деца се раждат по-високи, а някои по-ниски. Това не зависи от тях. Ако майката, когато е била бременна, е видяла някой голям, висок човек и е пожелала нейното дете да бъде високо, тогава детето ѝ, като се роди, ще бъде високо. Ако майката, когато е била бременна, е видяла някой нисък човек, то нейното дете ще стане ниско. Следователно, майка ти е турила границата на твоята

височина. Каквото е положила майка ти в мисълта си, такъв ще станеш на ръст. Може ли човек да стане по-висок на ръст? Може, но трябва да се знае как. Ще ви приведа един пример.

Ние на Изгрева сме много учени хора, толкова учени, че някой път от много ученост пострадваме. Преди години донесоха тук един лимон. Всички учени дойдоха и казаха, че на този лимон трябва да му турим малко син камък, пепел и пр. Теории. Аз ги слушам. Някой казва: "Аз съм чел (или слушал) това-онова." И ние почнахме да правим опити с този лимон, да го направим да стане културен. Един ден му турихме, по тая теория, 150 грама син камък и го пратихме на онзи свят. Изсъхна! Казвам: Нашата работа приличаше на работата на онзи свещеник, който кръщавал деца, но като ги кръщавал, децата едно по едно умирали, а той казвал: "Дайте сега друго." Така и ние – веднага писахме в Русе да ни пратят друг лимон. И хората изпратиха друг лимон. Ние го турихме в стаята, после го извадихме вън, после пак го турихме в обедната; и почна и той да линее. Един казва: "Урочаса го някой." Други казаха: "Червеи има, много вода са му турили."

Теории. Казвам: Тогава доведете учени, професори, които разбират от лимони, да видим какво ще кажат. Ще им платим. Един-два месеца чакаме. Този-онзи дохожда, но листата на лимона са се свили. Някои казват: "Много вода не туряйте, ще му изгният корените. Съвсем малко вода!" "Така е писано", казва друг. Аз наблюдавам. Все казват: "Пазете лимона, много вода да не му туряте. Зимно време не се туря много вода." Аз забелязах, че почват да се образуват междини в дъските на кацата, значи влага няма вътре в почвата. Мълча си. Дъските вече ще се отделят една от друга. След като идваха учените хора да си дадат мнението, казаха преди няколко дена на един приятел агроном да изкараме навън лимона. Изваждаме го вън и правим опит: вземаме пръчка и изкарваме пръстта. Тя беше така закоравяла, че с желязна пръчка трябваше да се разкърти и пробие. Сипваме 1, 2,...8 кани вода и пръстта започва да поомеква, да попива. Баня му трябва. Лимонът казва: "Поокъпете ме хубаво!" Измихме листата му, сменихме пръстта. Казвам: Трябва да накараме тия дъски да набъбнат, да се съберат, че водата да не излиза навън. И след 7-8 часа свитите листа се освежиха. Казах, че лимонът от жажда ще умре, а пък те казваха да не му се сипва вода. На всичко е нужна вода. Трябва да туриш вода, но трябва да знаеш кога. Едно растение от вода не умира.

Понякога всичките ни страдания произтичат от един вътрешен недоимък, от сухота. В този лимон е имало сухота, образувала се е динамична енергия, електричество и са се свили листата. И сега му трябва магнетична сила или, така да се каже, топлина му трябва. Това са странични работи,

само за изяснение.

При голямата светлина, която има, човек може да изсъхне. Някои сестри казват: "Лицето ми е много хлътнало." Аз виждам, че нейните дъски са почнали да съхнат. Тя този не обича, онзи не обича, този крив, онзи крив – и иска да бъде разположена! Разбира се, че ще стане суха! Ако искаш да се пооправиш, да имаш лице като месечина, ще имаш отлично разположение към хората. Това разположение е за тебе, не за хората. Като обичаш хората, знай, че не на тях ще принесеш добро, а на себе си. Казваш: "Защо трябва да обичам тия хора?" Като ги обичаш, най-първо ти ще се ползваш, а после другите. Ще обичаш хората, без те да знаят, че ги обичаш. Щом го разгласяваш, това е търговска сделка. Няма да даваш обявление, няма да разгласяваш, че в нашия магазин има най-хубавите платове, най-хубавите стоки, че в нашата книжарница има най-хубавите книги и пр. Човек, който разгласява, е заинтересован. В природата няма такива обявления, макар че и там си има от тия "бакалници", прост термин да употребя. Нуждаеш се от светлина – светлината е продукт в бакалницата на природата. После ще дойдат и другите елементи: въздух, вода, твърда почва. Всички тия плодове, които имате, са все деликатеси от бакалницата. И най-после, всички наши мисли, които имаме, нашите идеи са все видове в бакалницата на природата. Някоя идея на милосърдието е окачена там, някоя идея на справедливостта е окачена там. Но това не е нужно сега. Ще кажете: "Бива, бива, но идеята за справедливостта – окачена в бакалницата!" Ето какво разбирам аз. Купуваш плат и считаш, че продавачът е постъпил несправедливо, понеже ти е дал 1/2 см или 5 см по-малко плат. И природата си има мярка. Тя ти говори според тази мярка. Справедливият човек трябва да мери справедливо, да дава щедро. Справедливостта е вътрешната страна на живота. Има неща, които не могат да се обяснят, но могат да се приложат. Справедливостта е един елемент на живота, това е вътрешното сцепление; човек, който не е справедлив, неговият живот няма сцепление. Няма израз животът му. Един човек, който не е милосърден, пак няма един елемент в живота си – няма пластичност. Милосърдието дава пластичност. Когато няма пластичност в твоя живот, доброто не може да се изрази. Милосърдието може да стане и по-малко, и по-голямо. Това е сега хигиената, тя е свързана със справедливостта. Ако си справедлив, ти ще дадеш една определена оценка на тялото си. Справедливият човек може да бъде честен. На него можеш да разчиташ. Дето и да го туриш, той ще свърши работата си. Човек, който не е справедлив, никъде не можеш да го туриш. Човек, който е милосърден, също можеш да го туриш на работа и ще я свърши както трябва; онзи, който не е милосърден, не може да извърши никаква работа. Умният човек също така, дето и да го туриш, може да свърши работа; който не е умен, дето и да го туриш, не може да свърши

работа, той не е така прозорлив. Може да каже: "Аз не съм даровит." Той не се е учил! Малкото дете не се ражда учено, а се ражда с вътрешни възможности и постепенно баща му и майка му събуждат в него тези възможности. И целият свят е една система, за да се събудят в нас възможностите. Вие седите и казвате: "За тая работа аз не съм способен." Прав сте, в това състояние не можете да я свършите. Но има възможности: у вас може да се събуди милосърдието, вашата интелигентност; може да се събуди вашата справедливост, вашата вяра!

Аз вземам вярата в много конкретен смисъл. Вярата е свързана с всички постижения. Човек, който има вяра, а не суеверие, може да постигне нещата! Защото вярата подразбира знание. Вяра без знание не може. Вярата всякога върви по пътя на знанието. Тя носи знанието със себе си. Тя се занимава с вечните неща, с нещата, които са незнайни, но всякога вярата включва в себе си и нещата, които знаем. Аз вярвам в неща, които зная, но аз вярвам също в един учен човек, който е по-учен от мене. Но това, което за мене е вяра, за него е знание! Аз вярвам в някои работи, но не ги зная, а другият ги знае. Например, аз вярвам, че мога да бъда певец, музикант, а другият свири и пее. Той взема три-четири октави – пее човекът! А за мене пеенето е една възможност: аз вярвам, че ще мога! Казват: "Аз вярвам в Бога." Хубаво. Какво се ползвам, като вярвам в Бога? Ето какво разбирам аз под думата вяра. Вярвам, че съм певец; но вярвам и знам, че мога да дам един концерт. Вярвам в оная, вътрешната възможност; вярвам и знам, че като дам концерт, публиката ще ме слуша, че ще ми заплати добре, че ще имам 50-60 000 лева в джоба си. Това го зная вече. Казват: "Ще видим." Давам концерта и казвам: Виждате ли? Вие казвате, че вярвате в Бога. Не е достатъчна само вяра в пеенето, но трябва да има черно на бяло какво си спечелил ти от него. Например, аз вярвам в моето пеене, казвам, че разбирам тая музика. Някой път, като изпея нещо на един болен човек, той ще оздравее. Но ще взема 20 000 лева. "Много е!" Аз вземам толкова. За по-малко не пея! Или никаква цена, или 20 000 лева! Лекарите, като ви лекуват, вземат 40 000 лева, а за пеенето се взема по-малко, тъй че и за мен е добре, и за вас е добре. Питам: Ако вие знаехте да пеете така, щяхте ли да бъдете бедни? Щяхте да бъдете богати! Като отидете при някой богат човек, колко бихте взели от него, ако той оздравее след като му пеете? Умни са богатите хора. Той ще каже: "Не че от твоето пеене стана тази работа, но така се случи!" Да, но в музиката има две гами! Казвам му: Така ли? Аз имам една песен, сега ще я изпея и ти пак ще се разболееш! Като му изпея втората песен, пак ще го положа на леглото. Идва един лекар, втори, трети – не става този човек. Казвам: Като платиш 20 000 лева, ще изпея първата песен и ще станеш, ще оздравееш. Скоро да ги наброиш! Брои и оздравява. Съмняваш ли се? Ако се съмняваш, пак ще изпея другата песен. Не е игра това. Казвам му: Аз вземам тия пари, но като

осиромашееш един ден и няма какво да правиш, ще дойдеш при мен и аз пак ще ти ги дам. Сега си богат, ще вложиш тия пари в моята каса. Аз правя търговия. Един ден, като осиромашееш, ще имаш на разположение тия 20 000 лева, които съм взел от тебе. Но ще ми докажеш, че си осиромашал. Или, като дойде някой при мене, аз ще го науча да пее. Ще му кажа: Едно време ти беше богат човек, а аз сиромах. Аз нямах пари, но знаех да пея две песни: една песен за да заболяват хората, а друга за да оздравяват. Занаят е това! Това ви го давам за разяснение, конкретно трябва да се разбира.

Ти казваш: "20 години съм вярвал и какво съм научил досега?" Аз съжалявам, ако не сте научили. 20 години да учиш пеене и да не можеш да изпееш една песен! Това не се отнася до вас, то се отнася до други. Ето какъв е моят мащаб на разсъждение. Представете си, че туря един килим, прострян на въжето вън и с тупалката удрям килима и изваждам неговия прах. Но трябва ли да тупам един килим, който никога не е постилан, нов, тъкмо сега е изваден? Тупа се прашен килим, не всеки килим е за тупане. Някой килим, по който ходите с кални обувки, може да го бухате много по-често, отколкото друг, по който стъпвате с чисти чорапи. От вас се изисква известна хигиена на вашите мисли. Ето какво аз разбирам под права мисъл. Според мене, за да познаем себе си, трябва да го знаем.

Някой човек, поради незнание, може да ме обиди, т.е. аз да считам, че ме е обидил; човекът не е имал това намерение, но езикът е такъв. Например, един французин казва на един турчин: "Cing heures" Това значи "пет часа." Турчинът му отговаря: "Сен кьор", но това на турски означава: "Ти си сляп!" Французинът казва: "Мерси", като смята, че онзи го е разбрал. Турчинът казва: "Диване! Френски работи! Франсъз акълъ!" Неразбиране е това, така не се разсъждава. Едно съвпадение в думите вие приемате понякога за обида. Какво нещо е обидата? Питам ви, понеже това е една ваша специалност, тук съм срещал професори по обидата, които специално я разбират. Кой от вас ще може да ми представи какво нещо е обидата? Какви са характерните й черти? Ще ме извините, аз не съм специалист, но ще се постарая малко да опиша обидата. Една сестра се е разтворила – както някой охлюв, когато си извади рогцата – турила знамето напред, весела е и разположена; като й кажат една обидна дума, тя се спре, затвори се – всичко се изменя: ако е пеела, млъкне, ако обидата е засегнала симпатичната й нервна система, излива сълзи. Защо плаче? Обидена е сестрата. Казвам: Много хубаво! Протекли са два извора. Аз мога да взема едно шише и да събера сълзите й. Опитвам ги и казвам: "Много е хубава водата на твоите сълзи." При обидата става известно подпушване, в дадения случай ти спираш човека; той е развивал например някаква теория, говорел е нещо, ти го спираш в пътя и веднага в него се зарежда

известна енергия, известна реакция, едно възражение – той се обижда, разгневява се. Обидата е един вид да поставиш едно препятствие на пътя. Човекът си върви – остави го, не го спирай, не го апострофирай, нека да си върви по своя път. Не го обиждай. Нито пък ти трябва да се обиждаш! Умният човек не трябва да се обижда. Той трябва да види отдалеч препятствията по пътя и не трябва да се оставя да го обидят. Всеки може да се обиди. Аз съм имал доста опити. Така се обидил един голям американски богаташ, ексцентрик. Той отишъл да слуша проповедта на знаменития проповедник Муди на едно събудително събрание. Муди привел един пример, който много наподобявал на нещо от живота на този богаташ. След проповедта онзи отива и казва на жена си: "Не те е срам! Да ходиш да разправяш на проповедника какво съм правил вкъщи! Тия работи да ги изнесеш на показ пред всички хора!" А пък Муди ни най-малко не е имал него предвид, той е говорел общо. Примерите не се дават за едно определено лице, те се дават само за изяснение.

Казват за някой човек, че е скържав, пинтия, скъперник, скрънза. Как е на гръцки? Скъперникът е човек, който има малко милосърдие, но силно развито стяженолюбие; той иска да му дават повече, а да дава по-малко. Скъперникът скъсява своя живот! Понякога в живота скъперничеството се превръща в икономия, но в природата то е изсъхване.

Но да се върнем сега, каква беше темата? За точката. Ние казваме, че това е център. В дадено положение вие можете да бъдете център – една точка, където много неща се прекръстосват. Трябва да разбирате вашите способности, вашите чувства, вашите действия. Всички постъпки във вашия живот се прекръстосват в един център. Ако вие нямате център, към който да се приближавате, мислите ви не могат да се съсредоточат; тогава мисълта ще бъде еднообразна. Еднообразието не е мисъл или е безсъдържателна мисъл. Еднообразието е, когато нещата се преповтарят. Едно хармонизиране трябва да има между мисли и чувства. Мислите и чувствата трябва да се събират в някакъв център. Кой е този център? Мислите, чувствата и постъпките трябва да се съберат във вашата душа или във вашето Аз. Мислите, чувствата и постъпките стават за вашата душа като храна, с която тя ще работи. Всичко това, което преживяваме, трябва да влезе вътре в нас и да се преработи в душата, и този преработен материал трябва да се проектира навън. За мен добър човек, умен човек, справедлив човек – това са вътрешни възможности за човека, за да може да се прояви. Не казвам, че верующто, което сега имате, е лошо. То е било полезно, но в бъдеще ще се нуждае от един нов елемент. Нали сте разглеждали цветята и сте забелязали, че едно цвете, ако дълго не му сменяте пръстта, тя се сбива, изтощава се и после много пъти трябва да я сменяте, за да се обнови. Човек също постоянно има нужда, в известни

периоди, да се обновява в своето вярване. Той вътрешно трябва да расте в своето верую. Няма да ви кажа, че не разбирате, но в пътя, по който вървите, временният живот ви отвлича от същественото.

Вие питате: "Какво нещо е любовта към Бога?" По какво се отличават любовта към Бога, любовта към ближния и любовта към себе си? Любовта към Бога е там, отдето ние възприемаме. Под любов към Бога аз винаги разбирам това, което дава живот. Щом обичаме Бога, ние ще възприемем нещо от Него. А щом обичаш ближния си, ще му дадеш нещо от себе си. А в любовта към себе си ти ще направиш отчет какво си спечелил от любовта към Бога и към ближния и ще го туриш в касата си. Ако си обичал правилно Бога и ближния, ще имаш правилна обмяна. Любовта към себе си е печалбата, която имаш. Ако имаш печалба, значи правилно си взел при любовта към Бога и правилно си дал при любовта към ближния. Аз давам едно просто обяснение; искам някой път да представя известни форми, за да дам известен стимул. Аз мога да ви дам и друго, научно обяснение, но то ще бъде непонятно за вас. Мога да ви посоча някое съчинение, за да четете какво нещо е любовта към Бога. Конкретно: при любовта към Бога Бог е център, от който черпите сила, съзнателна сила, а любовта ви към ближния е онова, при което се казва: "Даром сте взели – даром давайте." Това, което си взел от Бога, трябва да го дадеш на ближния си. И след това ще дойде третият процес: ще имаш нещо за себе си. И ако любовта не мине от Бога в тебе и от тебе в ближния, не е станала правилна обмяна. Човек, който върви по този начин, с тази правилна обмяна, той расте. Това е единственият път, в който човек може да бъде вечно млад: само когато обича Бога, обича ближния си и обича себе си! Ако се научиш на това, ти можеш да станеш млад! Ако приложите закона, вашето лице може да се подмлади с 10-15 години. Някой казва: "Аз много обичам Господа", но лицето му старо, краката го болят. Като почнеш да обичаш по този начин, ако си стар, прегърбен, ще се изправиш, лицето ти ще се измени и ще се подмладиш. Най-първо, косата ти, която е побеляла, ако не цялата, то поне половината ще стане черна. Това е знание! И не само това. Любовта към Бога съдържа една велика тайна: тя е, която може да разреши ония палещи въпроси, които ни смущават. Навсякъде можеш да я приложиш. Една жена, за да се избави от всички нещастия, трябва да има любов към Бога, към ближния си и към себе си. Един мъж – също. Един учен – също! Всички трябва да имате това. Тогава въпросите лесно се разрешават. Всички спорове в света стават, защото липсват тези елементи. Ти се обезсърчаваш някой път – липсва ти нещо: или любов към Бога, или любов към ближния, или любов към себе си. Погрешката ти може да бъде, че или любовта ти към Бога не е такава, каквато трябва да бъде, или любовта ти към ближния не е такава, каквато трябва да бъде, или любовта ти към себе си не е такава, каквато трябва да бъде. И към себе си някой път

не сме справедливи. Как мислите, един пияница справедлив ли е към себе си? Не е справедлив. Той се е увлякъл само в едно чувство, влюбил се е в чашата и казва: "Наздраве, наздраве", но никакво здраве не идва! Казва: "Закъсах, изхарчих парите, всичко"; освен това той е разрушил своето тяло и неговият ум вече не работи; и най-после казва: "Остаряхме, изтощихме се вече!"

Казвам: Пиянство има не само в пиенето на вино. Аз някой път съм ви виждал в кръчмите. Има кръчми на шепотничеството, има кръчми на доносничеството, на "речено-казано", има кръчми на кривите схващания, има кръчми на лигавия живот. Знаете ли какво е лигавщина? Казвате: "Да се повеселим малко, дотегна ни да се молим!" Не обичал да се моли! Че той никога не се е молил! "Дотегна ми да помагам." Всичко това е бръщолевене! Казваш: "Дотегна ми да пея." Музиката носи живот. Щом ти е дотегнало да пееш, то се вижда колко хубаво пееш!

Искам сега да се спра върху положителното. Този навик у вас е по атавизъм. И аз съм имал най-големи неприятности. Дойде някой при мене, носи цяло шише с хубав ликьор и казва: "Първо качество е!" Налее ми една чаша: "Наздраве! За хатър пий! Чакай да ти разправя нещо. Онази сестра не знае правилната обхода!" Казвам: Как да се носи тая сестра? "Спретната трябва да бъде!" Какъв е образът на спретнатостта? Когато влизаш в банята, с дрехите ли се къпеш или без дрехи? Ще се съблечеш гол – нищо повече. Защо? За да се изчистиш! Но това, което в банята се позволява, навън не се позволява, ако влезеш в банята без дрехи и те е страх да не те оберат, то е друг въпрос, но тази баня е сигурна – ще се съблечеш и ще се изкъпеш. Трябва да умеете да различавате. Ти не харесваш една сестра – ще я повикаш, ще се почерпиш с нея, ще ѝ кажеш: "Много те обичам." Как ще започнеш да ѝ говориш, че тя не трябва да пие от забраненото вино? Представете си, че имате една сестра, която искате да посъветвате. Откъде ще започнете? Аз искам да видя вашата педагогика. Как ще кажете на тая сестра: "Сестро, много си нахална! Това, което вършиш, е безобразие! Това не е никаква религия! Ти не вярваш в Бога." Ако аз съм на ваше място, ще ѝ кажа: Ти си много набожна, повече, отколкото трябва. Само че си се влюбила в един Господ, който е много прост. И аз едно време бях се влюбил в него, но ми побеля главата. Онзи Господ, в когото ние вярваме, когото аз знам – истинският Господ – като отидеш при Него и искаш да му се оплакваш, Той казва: "Не се оплаквай! Какво взе брат ти от тебе?" "Хиляда лева!" "Дайте му 2000 лева! Каквото са му взели, двойно да му се даде!" Така разбирам аз. "Той ме обиди." Като отидеш при Господа с тия думи, Господ какво отговаря? Като отиваш всеки ден при Него и казваш: "Този ме обиди, онзи ме обиди", ще видиш, че едно време си бил сиромах, но след като 100 пъти си отишъл при

Господа да Му разправяш за обидите, ти забогатяваш! Тогава, какво губи онзи, когото много обиждат? Какво лошо има в това, че някой ти казал обидна дума? Или другояче казано: Онзи, който отива при Бога, трябва да отвори сърцето си, за да възприеме нещо. Ако ти отиваш при Бога и не си готов да възприемаш, твоята любов не е права.

Сега, няма какво да ви разправям, това нищо не допринася. Ако ви представя как криво пеете, нищо не ви ползва; мога да имитирам някой път кривото пеене, то е хубаво, но по-хубаво е да ви изпея една песен правилно, да ви дам един образец как се пее. По възможност ние не трябва да се спираме върху човешките погрешки. Това са неправилни тонове в живота. Нека всеки от вас, който иска, да даде образец за пеене. Един ще пее, втори, трети и пр. Аз често проверявам моето пеене. Щом имам голяма мъчнотия, изпея една песен и ако мъчнотията се махне – правилно пея, ако не се маха, казвам: "По този начин не мога." Изпея друга песен – тя се маха, казвам: "Тази е правилната песен." Трябва да има разнообразие. В мислите е същото – една правилна мисъл всякога трябва да премахне мъчнотиите. Едно правилно чувство всякога трябва да премахне мъчнотиите, една правилна постъпка – също! Мъчнотиите са извън човешките мисли, чувства и постъпки. Една правилна постъпка е, която премахва мъчнотиите! Една мъчнотия може да произтича от известно съчетание в някакъв живот преди 4-5-10 прераждания, а може да носи своя произход от другиго: да не съм аз замесен ни най-малко. Казваш: "Може аз да съм сгрешил." Може би най-малко да не си сгрешил. Но вървиш и потънеш до пояс в калта – някой направил трап, направил в него кал за къща и ти вечерно време се спънеш и затънеш до пояс. Каква погрешка има, че си паднал в калта? Не е по твоя погрешка, но си в калта, която онзи е направил. Като излезеш, какво трябва да направиш? Трябва да се измиеш. Следователно, вечерно време трябва да имаш лампичка. И да не бързаш много, но да посветваш и да видиш, че мястото е кално. Това е практическата страна.

Тъй както върви сега духовният живот на хората, голям прогрес не може да има в света. Тъй както вярват сега хората, както вървят, животът не може да бъде по-добър. Каквото и да правим, този живот ще остане на този стадий на развитие. Ние казваме: "Да се обичаме! Христос така е пострадал, така е учил!" Така е учил Христос, но това, което е учил, не е приложено. Той е казал да се отречем от себе си. Как да се отречеш от себе си? Вие искате да напуснете жена си, баща си, майка си, братята си и пр. Питам: Като се отречеш от света, в какво трябва да вярваш? Да допуснем, че се отречеш от жена си, от децата, от слугите, от богатството. В какво ще вярваш тогава? Ще се отречеш от виното; по-напред си се отрекъл от водата, сега, като се отречеш от виното, ще повярваш във водата – наместо

вино ще пиеш вода. От коя жена ще се отречеш? От онази, с която не можеш да живееш: ще й дадеш пътя да си върви и ще намериш жената, с която можеш да живееш – ще се откажеш от лошото сърце и ще възприемеш доброто сърце. Ще се откажеш от лошия мъж – от твоя лош ум, ще хванеш добрия ум и с него ще живееш. Много сестри са напуснали мъжете си и казват: "На мен мъж: не ми трябва", а все с мъже дружат. Като дойде някой брат, стават весели. С мъжа си не може да живее, а с брата й е приятно. С братя хубаво се живее, а с мъжа мъчно се живее – братът е другар, а мъжът е господар. Една жена, за да живее с един господар, трябва да бъде много умна. Един мъж, за да живее с една господарка, трябва да бъде много умен.

Представете си следното. Тръгнал някой млад момък подир някоя мома и казва: "Без тебе не мога да живея! Ще умра." Какво трябва да каже сестрата? Това са общи работи, те навсякъде стават. Той е наместил в себе си мисълта, че не може да живее без нея. Може да живее без нея! Аз искам да ви обясня духовната страна на нещата, мен не ме интересува само външната им страна. Аз другояче обяснявам обикновения живот. Всички аномалии, които съществуват на Земята, аз ги обяснявам с това, че отношенията ни към Бога не са правилни. Отношенията към Бога, към ближните и към себе си не са правилни. Че трябва да обичаме всички хора, трябва да ги обичаме, но специфично трябва да обичаме. Допуснете, че вие сте двама в един ресторант, но има само една паница ядене, а и двамата сте гладни. Вие седите на масата и всеки иска да изяде яденето. Въпросът се разрешава по два начина. Първият начин: Силният ще каже: "Това ядене аз ще го изям" – и слабият трябва да седи настрана. Второто положение: Вие сте умни хора; като видите, че за двамата няма да има, казвате: "Да го разделим!" Идва гостилничарят и разделя яденето в две паници. По-малко сте яли, но все таки по нещо сте вкусили. Как ще преведете това? Един млад момък върви подир сестрата и казва: "Без тебе не мога да живея." Идва друг момък, и той казва: "Без тебе не мога да живея." И двамата казват това - разделят яденето наполовина. Но със сестрата какво ще правите? Сестрата ще повика тия двама и ще им каже: "На мен са ми потребни двама слуги. За 10 години, каквото ви кажа, думата ми ще изпълнявате и след 10 години ще ви кажа какво трябва да правите. Аз каквото кажа, вие ще го правите!" Щом не можеш да живееш добре с някого, той е господар за тебе и каквото ти каже, ще изпълняваш. Тогава единият брат ще каже: "Аз мога вече без тебе да живея." Сега трябва да направите психологически превод на нещата, за да можете да си помогнете. Всички вие се мъчите с мислите на миналото, на настоящето и на бъдещето. Има неща от миналото, които ви безпокоят – трябва да се справите с тях. Има мисли на настоящето, които ви безпокоят. Има мисли на бъдещето, които ви безпокоят. То е цяла наука. Ако приемем, че светът

е направен от Бога, значи всяко нещо е на своето място и ако има някаква дисхармония, то тя се дължи на това, че ние сме разместили нещата! Умните хора сега трябва да наместят нещата и да ги турят в техния първоначален порядък. Ти и с най-лошия човек можеш да бъдеш приятел, но трябва да имаш познания. И да разбираш характера му. Ако намериш в него една добра черта, едно добро качество, като държиш това качество в ума си, ще образувате връзка помежду си и този човек може да те обикне и да се поправи, и ти можеш да му повлияеш. Някой ще намери в него лоши качества, но има нещо добро в него, което може да се обича. Това е приятелството! Според мен приятел може да ви бъде само онзи, който може да намери най-хубавото, което е във вас и да помага на това хубаво да израсне! И като дойдете при този ваш приятел, който намира тази хубава страна във вас, вие ще усещате разположение, промяна, защото този човек работи за ваше добро, без да знае, работи. Може да говорят другите хора, но той не се влияе. Той намира една добра черта във вас. И след време вие ще се промените. А някой път, дойде ви някой приятел и намери една лоша черта във вас – той ще ви причини болка. Вие може да сте добър, но тогава почвате да губите, губите и започвате да се дразните. Това е другата страна.

Аз гледам сега, мнозина не мислят право. Някой казва: "Учителят си играе. Опити си прави." Аз съм правил опити! Това са първокласните будали в света! Аз не правя никакви опити. Аз изучавам нещата. Защото всеки един неразумен опит коства живота на човека. Какъв опит ще правя? Нещата са създадени от Бога. Тия неща трябва да ги разбера в тяхната същина. Всяка душа, всеки човек е създаден от Бога, той си има една същина, той си има своята ценност и аз трябва да намеря тази ценност. Аз трябва да намеря ценността, която Бог е вложил в предметите. Това е съществеността! Ако той не е ценен, то е човешката страна. Да обезценяваме Божественото значи да обезценяваме себе си, защото моят живот е така потребен за всички, както и животът на другите. Това е общият живот! И ако вие се повдигате, то се повдигат всички. И ако вашият ближен, когото обичате, се повдига, всички се повдигат. Това е общото благо! Вие казвате: "По какво трябва да се отличават хората?" Вие трябва да се отличавате по три неща: да имате една неизменна любов към Бога, да имате любов към ближния и да имате любов към себе си! Това е правилното. Ако тия три неща не ги научите, като отидете в Божествения свят, в рая, ще ви кажат: "Определете какво нещо е любов към Бога. Определете какво нещо е любов към ближния. Определете какво нещо е любов към себе си. Как ще определите? Вие ще носите в рая три плода: един плод, който е узрял в любовта ви към Бога, един плод, който е узрял в любовта ви към ближния и един плод, който е узрял в любовта ви към себе си. И щом ангелът каже така, вие ще поднесете трите плода и ще оставите те да се произнесат. И ако ангелът

каже, че узрелите плодове са отлични, ще отворят вратите и ще ви пуснат. А ако ги намерят с дефекти, ще кажат: "Не можем да приемем тия плодове" – ще ви дадат малко наставления как да подобрите тази раса и пак ще се върнете на Земята, за да го сторите. Съществено е, че вие ще занесете там един плод от любовта си към Бога, един плод от любовта си към ближния и един плод от любовта си към себе си. Не само да казвате: "Аз мога да обичам", но дайте плодове от любовта си към Бога, към ближния и към себе си. Плод трябва да имате! Плод трябва да принесете! А пък само изразите: "Да се опознаем, да живеем братски, да се обичаме" – това са празни работи! Знаете ли какво е празна работа?

Разправях за онзи беден руски княз, който се оженил за една красива мома. Много я обичал. А пък той – лентяй, нямал нито пет пари. Все казвал: "Ну, поцелуемся!" Най-после, след три дена, младата мома казала: "Не може само поцелуемся. Хляб трябва!" "Поцелуемся" – това е външната страна, а хлябът е нещо съществено. То е, което внася живот в човека. Ще кажеш: "Ти си много добър човек" – то е целувка. "Ти си отличен, като тебе няма друг" – то е "поцелуемся." "Ти си учен човек" – то е "поцелуемся." Като ми каже някой, че съм учен човек, на мен ми е приятно, но ако аз вярвам само на този брат, който казва, че съм учен и се обосновавам на това, то аз ще остана невежа. Аз съм учен, хубаво, но трябва да стана по-учен. Всеки ден трябва да внася нещо в мен. Светът прогресира – и ние прогресираме. Някой ми казва: "Аз зная само "Отче наш." Може ли да ми дадеш някоя друга молитва?" Казвам му: Научил ли си се да четеш "Отче наш"? "Много добре." И започва той, и чете: "Отче наш, Който си на небесата, да се свети Името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя, както на небето, така и на земята. Хлябът наш насъщни, дай го нам и днес и прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници. Не ни въвеждай в изкушение и избави ни от лукаваго, защото е Твое Царството, и Силата, и Славата, во веки веков! Амин." Казвам му: Добре си я научил. Но слушай, аз имам болка в крака си. Чети "Отче наш" и ако оздравее кракът ми – знаеш да четеш молитвата, а ако не оздравее – не можеш да я четеш. Осъден съм на смъртно наказание. Водят ме на ешафода. Ако аз знам да чета "Отче наш", като я прочета, няма да има никаква присъда. Въжето ще се скъса. Могат да ме закачат 10 пъти на въжето – то ще се скъса. Няма да намерят такова дебело въже, да ме обесят. И вериги да ми турят, пак ще се скъсат. Това е "Отче наш"! Да не могат да те обесят! И 10 пъти да гръмнат в теб, да не те убият. И 100 пушки да гръмнат, да не могат да те убият. А пък ако не знаеш да четеш "Отче наш", като гръмнат само веднъж – и ще се търкулнеш на земята.

Във вас сега остана мисълта: "Че кой знае така да чете "Отче наш"?" Това е уподобление, четенето на "Отче наш". Имаме примера на ония тримата

младежи Седрах, Мисах и Авденаго, които били турени в пещта. Те знаели да четат "Отче наш". Те я чели в пещта – и се разхождали в нея, и не изгорели; и дошъл един ангел при тях. Като дошъл вавилонският цар и погледнал в пещта, видял ги четирима. И ги извадил вън. Имаме и примера на Данаила: като го туриха между лъвовете, той четеше "Отче наш" – и се заключиха устата им, и никой лъв не шавнал. Щом четеш "Отче наш", никой не те бута. А ти сега имаш да плащаш някому 200 лева и четеш "Отче наш", но той те съди и си взема парите. Ако знаеш истински да четеш "Отче наш", той като дойде, освен че няма да си иска парите, но ще каже: "Ще ме извиниш, братко, аз намерих в тефтера, че ми дължиш 500 лева. Но намерих в друг тефтер, че имам да ти давам 1500 лева. Вземи тия 1000 лева." И ти дава парите. Това е "Отче наш"! Това са опити. Ако ние със знанието, което имаме, не можем да произведем такъв ефект, значи нямаме истинско знание. Мъчно се провежда този опит. Заболи те главата – като четеш "Отче наш", минава ти главоболието. Имаш сърцебиене – четеш "Отче наш" и изчезне сърцебиенето. Имаш някоя голяма тъга в сърцето си – четеш "Отче наш" - тъгата си отива. Защо ще ходиш да плачеш и да казваш: "Много ми е тежко, пръска се сърцето ми! Нещастен съм. Не зная какво да правя!" Чети "Отче наш"! Ще възразите: "То така лесно се казва, но мъчно се прави." Да оставим думите. Думите са кофраж. Има друго съществено. Същественото е любовта към Бога! Това е една съществена идея. Любов към ближния и любов към себе си – три съществени идеи има в човека, върху които почива животът му. Но трябва да ги разбираме. Някой казва, че човек не трябва да обръща внимание на себе си. Не! Казва се, че човек трябва да се отрече от себе си. От всичко онова криво, животинско в себе си трябва да се отрече човек, но има едно съзнание в него, което трябва да расте: човек трябва да обича и себе си. Някой път ние не обичаме себе си. Не трябва да се разглезваме, но човек, който обича себе си правилно, той има голямо търпение. Той е милосърден, кротък, въздържан, умен, разбира нещата, всякога избягва дразненето. Някой се моли, моли и се дразни. Аз забелязвам колко е мъчно това: тъкмо се молиш и имаш хубаво разположение, и дойде някой, който има да взема от тебе, изтъпанчи се насреща ти. Какво трябва да правиш? Ще му кажеш: "Ще ме извиниш, аз позакъснях да ти платя, но сега съм готов." Ще му дадеш и лихвите отгоре, и ще го нагостиш. Едно отрадно впечатление да му направи твоето отношение.

Вие разчитате на бъдещето, чакате да се преродите. Съгласен съм, и аз вярвам в прераждането. Но в бъдеще, за да се преродите, ще трябва да имате една майка, която да бъде светица и един баща, който да бъде светия. Една майка толкова учена и един баща толкова прозорлив, че всичко да знаят. Така да се преродите! Но ако се родите от един обикновен баща, то е друго. Писанието казва: "Родени от Бога!" Това подразбира

родени от един баща, който носи всички качества и възможности и може да ги предаде на тебе. И не само в бъдеще трябва да чакате да се преродите, но още сега може! Писанието казва: "Още днес може да се преродите." Сега остава въпросът: как?

Един изобретател тук изобретил машина за събиране на злато. Един господин ме извика да ми покаже машината. Много проста работа, едва може да събере един и половина грама злато. Колко струва един грам? ("90 лева.") Ако аз бих измислил машина за събиране на злато, бих искал моята машина да събира най-малко един килограм на ден! Иначе не бих обърнал внимание на тази работа. Един килограм! Колко струва един килограм? ("90 000 лева.") На ден по един килограм, 365 деня по един килограм на ден – 365 килограма! Такава машина нали върши работа? С един грам не се занимавам. Това не е машина!

Аз ви проповядвам едно учение – не да събирате по един грам; хубаво е да събирате по един грам, то е пак нещо. Но аз ви проповядвам друго учение: Да любиш Бога – това е един килограм злато на ден. Да любиш ближния си – то е един килограм злато на ден. Да любиш себе си – то е един килограм злато на ден. Това са три килограма злато на ден! Сега, една сестра гледам, казва ми: "Чапрашик е тая работа. Много трудна." Но ако нямаш тая машина, един килограм злато мъчно се събира. На моята машина, за която казвам, трябва да работиш един час, и за един час – един килограм. А другото ти време е свободно. Ако работиш 8 часа, ще имаш повече, обаче аз с машината си не работя повече от един час. Повече от един час е от лукаваго. Казвам: Един час - един килограм! Сега, ако аз ви дам моята машина, как ще я употребявате и по колко часа ще работите? Ще я употребявате както и аз я употребявам. Два часа не позволявам никому! По един час! Но не зная дали няма да направите погрешката на онзи турски паша, който останал много доволен от посрещането на селяните в едно видинско село и в знак на благодарност им подарил един слон. Но слонът ядял много, а нищо не вършел, тъй като селяните не знаели как да го турят на работа. И когато след три години селото много обедняло, пашата срещнал един селянин и го попитал: "Доволни ли сте от слона? Да ви изпратя още един?" Всяко учение, което не може да се приложи, е един слон, който яде и изяжда всичко! Не ти трябва! Ако аз бях на мястото на този селянин, ето какво щях да кажа на пашата: "Паша ефенди! Ние сме много доволни от слона, но при нас има друго едно село. И те искат един подарък. Та втория слон пратете на другото село!" Но да дойдем сега до сериозните работи.

По какво се отличава Божията Любов? Ти при Бога ще отидеш най-първо и ще бъдеш чист в намеренията си. Като решиш да отидеш при Бога, ще

Го обичаш, няма да криеш нищо в себе си, няма да съжаляваш за нищо, което имаш. Да ви обясня какво нещо е любов към Бога. Ето какво означава да обичаш Бога. Представете си, че аз съм се окалял; не съжалявам, че съм се окалял, понеже това ми дава една възможност. Има една хубава, бистра, чиста вода. Отивам, събличам дрехите си, изкъпвам се, очиствам се и си казвам: Хубаво стана, че се окалях, защото иначе не щях да имам тази баня. И ще се облека с нови дрехи. Това е новата любов. Ще се изкъпеш в тази вода, тя съдържа в себе си нещо ароматно и лечебно, тя придава нещо на човека - безсмъртие. И колкото повече се къпе, той става безсмъртен. Като отидеш при Бога, ти трябва да се съблечеш, трябва да се радваш, да не съжаляваш, да не казваш: "Как ще отида аз при Бога?!" Ти ще оставиш тия работи настрани и ще отидеш така, както си. Ще имаш желание да се окъпеш и ще благодариш на Бога, че си имал условия да се окъпеш; и ще благодариш, че си се окъпал. Няма да споменаваш греховете, които си направил. И Писанието казва: "Който дойде при Мене (който се окъпе веднаж), ще залича греховете му и няма да ги помена." Всеки, който отива при Бога, тъй трябва да постъпи. А ти сега казваш: "Дали Бог ще ми прости греховете?" И в тебе ще остане тогава онова чувство на благодарност, че Той е излял Любовта си, че ти е дал благословението си. И ще почнеш да работиш. После ще намериш ближния си, ще проявиш любов към него. Той се е оцапал – ти ще му кажеш: "Братко, едно време и аз се бях оцапал като тебе, но се умих." И ако той не може да върви, ще го занесеш при водата и ще го туриш и ще го измиеш. И като се измиете и той, и ти, ще отидете в гостилницата – ще имате любов към себе си. И ще кажеш: "Дайте сега едно хубаво ядене." Това е любов към себе си. Ще благодарим на Бога за любовта, с която се умихме. Ще благодарим на Бога, че намерихме ближния си. Ще благодарим на Бога за хубавото ядене. И ще почувстваме в себе си една вътрешна радост. Това е животът! Това е фигуративно, по форма изяснено, но то трябва да бъде приложено сега. Ще кажете: "Къде е водата?" Не се смущавайте. Ако слепия го водиш при слънцето, той ще каже: "Къде е светлината?" Където и да го заведеш, и при слънцето да го заведеш, за него е безразлично. Тогава? Ще му отвориш очите.

Водата е много близо до вас. Вие не я виждате. Христос само загатва за нея и казва: "Онази вода, която ще му дам, ще бъде жива вода и ще извира вътре в човека."

Сега, да остане мисълта: Вие сте опитали Божията Любов. Вие казвате, че сте опитали Божията Любов, както всички хора я опитват. Но ще опитате любовта към Бога, любовта към ближния и любовта към себе си. Ако в любовта към Бога узрее плодът, ако в любовта към ближния узрее плодът и ако в любовта към себе си узрее плодът, ще вземете тези плодове, когато

отивате горе, в другия свят и с тях ще се явите. От тях зависи вашето положение. И Писанието казва какви са плодовете на Духа. Лесно се казва, но като дойдем до опита, другояче стават работите.

Ще се спрете сега на научните методи. Най-първо човек трябва да има едно ново схващане за любовта, за да дойде до новите научни методи. Не че този метод, по който сега вървим, е лош, но той е предисловие. Това, което знаем, ако не го знаем, не можем да възприемем и новото. Този живот, който имаме, това верую, което имаме, то е предисловие за новото; ако го нямаме, ние няма да имаме тази опитност. А тази опитност е необходима. Вие ще кажете: "Това не струва. Сегашният живот ни спъва." Не, сегашният живот ни улеснява. Сегашното разбиране не ви спъва, но ви улеснява за новото, в което трябва да влезете. И за това, новото, няма да говорите дотогава, докато нямате резултат. Ако ви пита някой какво нещо е Божията любов, любовта към ближния, вие какво ще му кажете? Да дадеш на един човек един самун хляб, това не е любов. Да се молиш на Бога, това не е още любов. Ще отвориш сърцето си, ще отвориш ума си, ще отвориш душата си! Ще възприемеш Бога и ще кажеш: "Господи, стори в мен онова, което Ти благоволяваш." Не да кажеш: "Аз направих една погрешка." После ще дойде второто положение – ще кажеш на ближния си: "Остави аз да сторя за тебе всичко, каквото искам да сторя." Това е любов към ближния. Най-после ближният ти и ти трябва да направите нещо в себе си. То е "вечерята". Няма да правиш вече разлика.

Какво беше първото положение? Като кажеш на Бога, да има резултат! Сега да обясня: Ако кажеш и няма резултат, не знаеш да казваш! (Учителят написва на дъската буквата Л. След това написва и Ю и става ЛЮ.)

Какво става сега? Това не е още пълната любов! (После Учителя прибавя буквата Б и става ЛЮБ.)

Сега да напишем цялата тая дума: ЛЮБОВЬ

Когато аз напиша цялата дума, то е вече любов. Нещо, което си направил и от което имаш плод, това е любов. Ако напишеш само Л, то е съкратена любов, то е начало. Колко слога има в думата? ("Два слога.") Два слога има в българския език тая дума.

В прилагането на любовта – там е всичката мъчнотия. Няма по-мъчно нещо от това, да приложиш любовта! Затова вие, когато искате да приложите любовта, оставяте, не я прилагате. Само говорите и оставяте другите да я прилагат. За себе си я приложете, от другите не я изисквайте! Как ще я приложите? Спрямо себе си можеш да я приложиш, но как ще я

приложиш спрямо другите? Ти можеш да хванеш един човек за ръката, за да проявиш любовта си, но можеш да я стиснеш много и да го заболи. Можеш да целунеш някой човек, за да проявиш любовта, но той може да остане недоволен от целувката. Можеш да му дадеш подарък, но той може да остане недоволен от него. Можеш да му дадеш дрехи, служба – но той трябва да остане доволен и колкото повече време минава, да става все по-доволен. А ако с времето той става все по-недоволен, това не е правилно проявена любов. Любовта е онова, което спасява хората, въздига ги във всички направления: и в умствено, и в духовно, и във физическо отношение! Старото, животинското ще си отива и човек ще се обнови. В новата любов той ще премине от едно състояние в друго. И в следващото прераждане ще има тяло много по-хубаво, отколкото сегашното. Тази идея сега е смътна. Някой пита: "Дали ще се познаем втори път?" Познаването е в любовта, като дойде любовта. И Писанието казва: "Един ден ще се познаем така, както сме познати. Сега гледаме мрачкаво." Вие си имате възгледи за вашата любов - дръжте си ги. Не искам да изхвърлите вашата любов, но ще направите един опит. Най-първо – любовта ви към Бога! Човек трябва да прави опити, ако иска да прогресира. Ако вие не правите никакви усилия, не можете да прогресирате. Не друг да ви поощрява, защото колкото и да ви поощрява друг, то е временно. Но това трябва да дойде от самите вас! Писанието казва: "Трябва да дойде Духът, или Божественото, и постоянно да ви поощрява." И вие да бъдете предразположени към поощрение, когато то дойде, да бъдете най-внимателни към това поощрение на Духа. И да го схванете!

И тъй, първото нещо: При любовта към Бога ще придобием онова изобилие, от което се нуждаем. Ние всички сега страдаме от една аномалия, от вътрешен недоимък. Всички недоволства, всички страдания в света са, защото ни липсва нещо. Казваш: "Криво ми е"- липсва ти нещо; "Недоволен съм" – липсва ти нещо. Липсва ни същественото. Същественото, което ни липсва, то е любовта към Бога! Не ние да даваме! Ние не можем да възприемем Божията Любов, защото приличаме на пукнати съдове – като влезе тя, нищо не остава, изтича. Не, като влезе Божията Любов във вас, да направи нещо, а не да приличате на пукнати съдове! Ако вие сипвате вода в саксията и тя изтича навън, няма значение, че сипвате – тя трябва да остане в почвата и да влезе в цветето. В нашия лимон влезе вода и се обновиха листата му. Божията Любов не трябва да изтича навън, но трябва да влезе в нас и да създаде плод.

Сега другото. Можете да кажете: "Страшна работа е това!" Оставете страшните работи! "Дали съм готов?" Оставете това! "Дали сме достойни? Някога, в бъдеще!" Оставете и това! В дадения момент готови ли сте да приложите това или не? Вие ще кажете: "Децата ни? Трябва да гледаме

децата си." Оставете това! Вашата любов няма да спъне децата ви. Вашата Божествена любов ще бъде благословение за децата ви. Ти казваш: "Чакайте, мъж имам!" Твоята Божествена любов ще бъде благословение за мъжа ти. Любовта към Бога щом влезе в твоята душа, ти ще бъдещ една част от цялото човечество. Но вие ще кажете: "Аз съм невежа." Оставете това настрани! Всеки човек, който няма любов, е невежа. Всеки човек, който няма любов, е безсилен. Всеки човек, който няма любов, е сиромах. Всеки човек, който няма любов Божия, той е изложен на страдания. Ние сега обясняваме, че майка му била такава, че баща му бил такъв. Не, има нещо, което ни липсва. Липсва ни същественото! Липсва ни Божията Любов. Това разбираме, когато се казва: "Да възлюбиш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила!" Това преди около 3000 години каза Мойсей. Израилският народ не го разбра. И сега не са го разбрали. И християните вече 2000 години не са го разбрали. Кога ще се разбере? Ти казваш: "В бъдеще!" Днес! Днешният ден! Днес ако чуете гласа Му, който ви призовава, не отлагайте! Ти казваш: "Къде съм бил до сега!"

Вие ще кажете, че ние вече имаме Божията любов. Който има вече Божията Любов, той не трябва да се спира там. Щом се е научил на Божията Любов, ще отиде при ближните си. А щом научиш любовта към ближните си, ще идеш при себе си. Ти си научил Божията Любов, но не отиваш при ближните си - тогава не си я научил. Ако си научил Божията Любов, в тебе ще се зароди желание да отидеш при ближните си. Ако ближният ти не дойде с тебе, не си го разбрал; ако ближният ти дойде с тебе, ти си го разбрал. И ако двамата ядете и пиете, вие тогава разбирате себе си. Оставям сега мисълта: Да възприемете Божията Любов и с това, което възприемете – Божественото – да видоизмените всички ваши разположения, които сега имате.

Аз ви говоря за Любовта, но някои от вас още като излезете вън, ще се скарате. Даже и тук като седите, ще се скарате за място. Един човек, който има Божията Любов, за него светът е толкова широк, че никой не е твърде близо до него, нищо не го смущава. Докато вие се смущавате вътрешно, Божията Любов я няма във вас. Когато тя дойде, всеки човек, който седне до вас, ще ви е приятен, защото той ще се запали; щом не се запалва, нямате Божията любов. Ако я имате, човекът до вас най-първо ще задими, после ще почне да гори и ще се изплаши. Тогава ще го потупате и ще му кажете: "От този огън не се бой. От него не изгаря човек." Той ще гори – ще се прояви и в него Божията Любов.

Млади и стари, обичайте Господа! Възприемете всичко онова, което Той ще ви даде, да се обнови вашият ум, да се обнови вашето сърце, да се

подмлади вашето сърце, да се обнови и вашата воля. Да се разшири душата ви и да уякне духът ви! Божията Любов да изпълни цялото човешко естество! И тогава човек остава доволен и в него се зарежда импулс, и няма препятствие, което той да не може да преодолее. Това е едно вътрешно състояние. Дето мине, той носи вече надежда за другите. Това е Свещеният огън, на който всеки може да се грее.

Сега, какво разбрахте? ("Отче наш" трябва да знаем.") "Отче наш" после ще го четете. Сега аз не искам моето семе да падне напразно. Ето какво стана с три от моите семена: едно падна на пътя и дяволът го озоба; друго падна на камъни и изсъхна; третото го заглушиха тръните. Четвъртото семе падна на добрата почва. То ме интересува. Едно от тия, които паднаха на добрата земя, даде плод 30, друго – 60, а трето – 100. Съберете ги – заедно дават 190. 1 + 9=10. Единицата е Господ. Нулата са условията. Значи плодът ви даде името на Бога. Единицата е името на Бога. Цифрите на 190, събрани, дават 10. Значи намирате се в Божествения свят.

Сега, не че не ви трябва наука, не казвайте, че не ви трябва наука. Но като дойде Божествената Любов, ще имате истинска наука, ще разбирате тогава и Земята, и Слънцето, и Небето, устройството на Земята и на елементите. Не че изведнъж ще разберете, но ще имате постепенно една светлина, едно такова схващане, каквото не сте имали досега. Тогава ще се разговаряте с кислорода. Кислородът е един отличен момък, а пък водородът е една отлична, красива мома; водата пък – това е само тяхното забавление. Те се обичат, но никога не се женят. Те се съединяват и се разединяват. Кислородът се съединява с водорода – съберат се, дадат вода, направят едно угощение и после пак се разединят. И в съединението, и в разединението кислородът си остава кислород и водородът си остава водород.

Сега, да не ви объркам. Кое в човека ще уподобите на кислорода? Неговият ум е кислородът, светлина носи. Водородът – това е неговото сърце. Кое е азотът в човека? А въглеродът? Ако кислородът е умът, а водородът е сърцето, като се съединят, какво образуват? Сегашната вода. Значи умът и сърцето като почнат да действат, тогава се проявява животът. Това са алегории, в химията не можеш да кажеш, че кислородът е момък. Трябва да разберете свойствата на този момък, трябва да знаете езика му. Химията знае този език и може да накара кислорода да се съедини с водорода. Но ако вие не разбирате езика на елементите, те не ви слушат; в такъв случай вие не сте учен човек, не сте човек, който е изучавал химията. Всеки човек трябва да знае езика на тия предмети, които изучава, и когато говори на този език, да го слушат. Щом не го слушат, не е учен. Един математик е учен човек – слушат го числата, той разбира техния език. Един

геометрик е учен човек, той разбира езика на линиите – геометрията. Един алхимик също разбира езика на своята област. Един психолог не може да изучава човешката душа само по сегашния начин. В новата си форма психологията по съвсем друг начин изучава душата. Това са специални области, в които Провидението отвън ни помага. Всички тия учени хора ни носят факти, за да се ползваме ние, децата на Земята, от живота. Всички тия учени хора ни улесняват, те са слуги на Бога. Ние трябва да приложим Божественото учение най-първо в нашия живот, в мислите си, в чувствата си. И като ходиш, всеки ден да си благодарен, че си човек. Като срещнеш и най-лошия човек, да благодариш на Бога, че си го срещнал. Да намериш една добра черта в него. Да няма лош човек за тебе. Да няма лошо същество за тебе в света! Какво лошо има в огъня? Ще го впрегнеш на работа! Какво лошо има във водата? Ще я впрегнеш на работа! Какво лошо има в желязото? Ще го впрегнеш на работа. И златото ще впрегнеш на работа. Умният човек всички тия неща ги впряга на работа, да му слугуват. И ако вие себе си не можете да впрегнете на работа, то вашата сила не може да се развива.

Тези са трите неща:

Любов към Бога – да възприемем любовта!

Любов към ближния – да предадем Божията любов!

Любов към себе си – да реализираме в себе си печалбата, която можем да имаме.

Това е сега задачата!

"Божият дух носи всичките блага на живота." (три пъти)

16-та лекция на Общия окултен клас, изнесена от Учителя
на 8 януари 1936 г., сряда, София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

1936_01_10 Реализираната мисъл
Лекция на Младежкия окултен

РЕАЛИЗИРАНАТА МИСЪЛ

„Отче наш“
Съществената мисъл на миналата лекция коя беше?

В къщи като идете, си прочетете 28 глава от Притчи[те]. Обръщам ви внимание върху 13 стих: „Който крие престъпленията си, няма да успее; а който ги изповядва или оставя, ще бъде помилван“. Сега, ако вас бих ви попитал, ако бих ви задал въпроса: Какъв е смисълът на живота, каква [е] реалността или в какво вярвате, вие ще дадете разни отговори. Ще кажете: „Аз вярвам в Бога“. Но самата идея Бог във вас е съвсем неопределена. Някой ще каже: „Аз вярвам в реалното“. Някой ще каже: „Аз вярвам в духовното“. Друг ще каже: „Аз вярвам в науката“. Какви ли не определения може да дадете. Всяка една идея, всяко едно определение [е] в съзнанието. Измервате някой предмет, все трябва да има една мярка. Кое е сега реалното в света? Хиляд[и] години хората са мислили и са дошли до известни положения да определят донякъде кое е реалното. Сега туй, в което вие вярвате, няма да бъде едно верую на целия свят. Вие искате туй да стане вярване на целия свят, че най-после да стане вярване [и] на вас. Хубаво, ако стане вярване на целия свят, колко хиляди години вие трябва да чакате, че тогава да стане верую за вас? Че какво [е] приложение? Вие чакате да опитате нещата дали са верни, всичките хора да ги възприемат, че вие да бъдете последни. Колко години се изисква вие да бъдете последни в някое верую, колко хиляди години се изисква? За да станете християни, взело ви е две хиляди години. [На] някои е взело близо 1900, на някои – хиляда, на някои – 500 години. Вие, ако дойдете да проб[в]ате едно ваше верую, трябва да го поставите на един съзнателен изпит.

Значи [за нас е важно] твърдението: Реалността, всичко в живота е умът. Духът или умът? Всичко е умът. Умът, то е същественото. Туй, което ти мислиш, то е същественото. Туй, което мислиш в даден случай, е реалността. За каквото мислиш, то е реално. Кое е реално? Туй, което създава нещата. Или създадените неща са реални. [Учителят чертае наклонена линия – чертеж 1] Туй реално ли е? Линия е това. Туй може да го махнем, може да изчезне. [Учителят чертае геометрична фигура – чертеж 2]. Туй реално ли е? Проявление е. Но между едно проявление и друго проявление, каква е разликата? Ако проявлението е в същата посока, ако втората линия [се допира] с AB, проявлението е BC. Тогава второто проявление ще бъде ли създадено, може ли да си го представим? Значи, две проявления не могат да бъдат едни и същи. Не можете да имате едни и

същи чувствувания. Вие всякога искате да имате едни и същи чувствувания, да бъдете винаги разположени. Но то, каква е философията? Туй не е философията на съзнанието ви. Разбирането ви, философията ви не е права. Ти не можеш да имаш всякога едно и също разположение. Не е необходимо да имаш едно и също разположение. Че ако ти рисуваш един човек, някъде линиите ще бъдат късички, малко кривички, искаш всичките тия линии да ти са приятни. Всичките линии, с които рисуваш един човек, могат ли да бъдат приятни? Например, някъде туриш сенки, приятни ли са те? Един художник, като рисува хубавите работи, ще се оцапа. Нали едно свещено лице е човекът? Рисуваш едно свещено лице, туй свещено лице ще ти оцапа ръцете. Как тогава, как ще определите? Едно свещено лице като рисуваш, ще ти оцапа ръцете. Казваш: „Черни са ръцете". Свещените ръце с черно си нацапал. Вземеш идеята, че черните работи представляват злото, белите представляват доброто. С черни работи рисуваш човека и го считаш за свещено. Каква е идеята във вас? Рисуваш човек, защо го рисуваш? – От немай къде. И с бяло можеш да го нарисуваш, но тогава на какво ще го нарисуваш? Защо го рисувате с черно? Защото, ако го рисуваш с бяло, тогава фона или площта, на която го рисуваш, трябва да бъде черна. За предпочитане [е] на бяла площ с черно, отколкото на черна площ с бяло да рисуваш. Защо да не можеш да рисуваш бяло на бяло? Може. Едното бяло ще бъде малко по-черно. Психологически трябва да разбирате. Казвате: „Научни работи". Научната работа е едно вътрешно различие. Науката се стреми да определи явленията, да ги тури в известен ред: че известни явления се случват по един начин, по друг начин и [за] тия пътища, по които се случват, казват: „Това са закони". Има закони. Но някъде се турят известни закони, дето няма закони. Много закони имат изключения. Щом законите имат много изключения, те спадат към друга категория.

Но казвам: Всичко е умът. Туй, което мислиш, то е реалното. Казваш: „Аз го чувствувам". Но ти мислиш, ти схващаш едно положение в себе си. Когато ти е приятно, най-малката приятност или най-малката неприятност още не е мисъл. Ти чувствуваш, че нещата са приятни и неприятни. То е чувствуване. Но [когато] имаш най-малката представа, започнеш да разбираш, какво нещо е приятното и какво неприятното. То е мисъл. Като започнеш да мислиш, и приятното ти е приятно, и неприятното ти е приятно. То е вече мисъл. Ти мислиш и ги считаш еднакви. Ти като чувствуваш, имаш вече различие. Различието е в чувствуването. А в мисълта няма никакво различие. При чувствуването казваш: „Аз това не го искам". Неприятно ти е. А пък приятното го държиш, ти него искаш, понеже ти е приятно. Какво разбирате под думите „приятно" и „неприятно"? Най-първо се вижда лесна работа. Приятното е топлина, която зимно време ти трябва, а топлината лятно

време ще ти бъде неприятна. Зимно време ти ще бъдеш близо до топлината, приятно ти е, но лятно време, когато отвън има 30–35 градуса топлина, таз[и] топлина ти е неприятна, казваш: „Колко[то] се може по-далеч да бъда“. Това са относителни понятия в света. Някои хора ти са приятни, някои – неприятни. В даден случай са приятни, в друг – неприятни. Даже майка ви, която в ранна възраст ви е приятна, когато израстете, ви е неприятна. Докато сте били деца, тя ви е управлявала, ту на една, ту на друга страна, тя била като закон за вас. Тия постъпки на майката – да ви направлява [в] друго направление – стават неприятни. Защо ви стават неприятни? Или в младини сте обичали да играете на хорото, остареете, казвате: „Не си струва да се играе“. Защо? Никой не може да даде [отговор] сега. Какво ще дадете? Ще му кажете тъй: „Това е в реда на нещата. Младият човек трябва да играе, а старият трябва да мисли“. То е крива философия. Младият трябва да мисли като умен. Ако той играе без да мисли, той е на кривата страна. Той трябва да мисли и тогава да играе. Аз бих турил така: Младият да играе и да мисли, а старият да мисли и да играе. Следствие на това и на младия трябва мисъл. Той след като играе, започва да мисли защо играе. И какъв е отговорът на младия? Какъв отговор ще даде младият? Кои са подбудителните причини за играта? За младия вие ще вземете [нещо] специфично. Имате две деца, играят: две момчета и две момичета играят на пътя. Сега, защо си играят? – За да се запознаят. Ако не биха играли, не щяха да се запознаят. Следователно, играят, за да се запознаят. След като се запознаят, има ли нужда да играят? Двете момичета си играят, проявяват се, изявяват си куклите; двете момчета развеждат си кончетата. Дават конете назаем, закачат ги, играят по пътя, за да се запознаят. Туй е едно вътрешно побуждение. В какво седи реалността? Реалността седи в това, че реалното иска да се прояви. Онова, което тебе те заставлява да играеш, то е твоята мисъл. Всяка мисъл трябва да се изрази. Щом дойде да мислиш, ти ще играеш, ще плачеш и ще се радваш, и ще скърбиш, и ще се отчайваш, и ще искаш да се самоубиеш, и да се жениш, и да се разженваш, и да раждаш деца. Всичко туй искаш. То са искания сега. Вие, които желаете специфични понятия, казвате: „Родило се едно дете“. Какво разбирате под думите „родило се едно дете“? Родила се една мисъл. Реалното се родило по един или друг начин. Ако аз направя едно дете, раждам ли го? Ако един скулптор вземе, че от камък направи едно дете, ражда ли го той? Детето подразбира, че си му дал живот. Ни най-малко това не са повърхностни идеи. Ти, като мислиш, като страдаш, се проявяваш. Туй е животът. Ако ти не страдаш, [не се проявяваш], не мисли, че страданието е едно нещастие. В страданието се проявява твоята мисъл. В тебе вече умът действува. Твоята мисъл се проявява. То е първият принцип на проявлението. Ти започваш да правиш едно различие. Съответствие има. Има едно съответствие между скръбта и радостта. Те са съответствия. Първият

принцип: Ти, за да се проявиш, трябва да започнеш да мислиш. Всичко е мисълта в света. Реалното е умът. Ти, като мислиш, то е реалното. Какво нещо е реалното? – Че аз мисля. Какво мислиш? – Всичко мисля. Няма нищо, за което да не мисля. Казва: „Разбираш ли всичко сега?“ Сега второто положение. Какво подразбира то? – Всички неща, с които аз ида в съприкосновение, аз ги разбирам. Онези, с които не съм в съприкосновение, не ги разбирам. Има неща, които не разбирам, защото не съм в съприкосновение. Щом като туриш ръката на огъня, няма ли да разбираш, че гори? Или, ако си туриш ръката на студа, няма ли да разбираш? Каква философия искате? Вземете ръката на малкото дете, турете я на студа, оттегля я. Вземете и я турете на топлината, пак я оттегля. В какво седи научното разбиране? И учените хора, които разбират, техните работи са неразбрани. Колко билиона трептения има светлината? Туй разбират ли учените? Ученото съзнание може ли да си представи: в една секунда светлината минава 300 хиляди километра. Може ли да си представите тия 300 хиляди километра да ги изминава светлината в едно мръдване на окото? Като мигнеш с очите, и светлината изминала това пространство. Да го кажеш е лесно, но да го съзнаваш вътре. Може да го съзнаваш, защото вашата мисъл се движи по-бързо от светлината. Движението на светлината при движението на мисълта е като някоя биволска кола. Когато турим движението на светлината при това на мисълта, става смешно. Тя едва се клати като някой стар дядо. Че какво ще разберете, когато онази реалност, която наричат Бог – Той едновременно се движи толкова бързо, че едновременно е във всичките точки на битието. С каква бързина се движи Той? Туй, което за светлината изисква 100, 200, 500, 1000, 100000, 1 000 000 000 години, Бог е моментално там. Как ще си представиш, каква е тази бързина на реалността? За Него сто милиона години на светлина[та] даже не представлява[т] една секунда. И ако се направи сравнение, ако се погледне от реалността, ще се види, че светлината седи на едно място. Върху светлината в туй отношение ти можеш да ореш, да сееш, да жънеш. Ще минат хиляди години според съзнанието ти, докато се премест[иш] от едно място на друго. Сега тия работи са малко шеметни работи, неразбиране, запетляване. Те не са запетляни. Представете си едно същество, вие имате една височина от един метър, за вас тази височина е малка. Но представете си едно същество, на което големината е една хилядна от милиметъра. Представете си каква голяма дълбочина ще бъде за него един метър. Ако пада, за него това ще бъде голяма дълбочина. За мене това е една играчка. Но представете си това същество, което е една хилядна част от милиметъра и той [метърът] го измерва със своята величина, то казва: „Ако падне човек, нищо няма да остане от него“. Защото туй, което за мене е играчка, за него, малкото същество, което е една милионна част от метъра, това е шеметна дълбочина. Ония идеи, които ние смятаме грамадни, грамадна дълбочина,

за някои същества те са едва до колене. Туй, което за нас е шеметно, те ходят, казват: „Много плитко“. За тях едва до колената идва. За вас има някои въпроси много трудни, то е непонятно нещо, за други същества това е една играчка. За вас, вие не може да си представите, как е възможно един човек да страда, че няма никой да го съжалява. Че първият си ти, съжаляваш се ти. Тебе ти е жалко, че се съжаляваш. Щом страдаш, ти сам съжаляваш себе си. Като се радваш, ти си първият, който съзнаваш, че се радваш. Значи радваш се на какво? Ти се радваш, че мислиш. Ти скърбиш, че мислиш. Какво значи скръб? Скръбта е преповторение на какво? Сега [едно] разсъждение. Ти скърбиш, понеже искаш да повториш приятното, и понеже не можеш да го повториш, скърбиш. Когато имаш приятна мисъл, следната ще бъде скръб. Ти ще скърбиш за какво? Ще скърбиш за радостта, че не можеш да я повториш. Скръбта, това е новата радост с новата дреха, която ти не разбираш. Какво разбирате? Разбирате нещо. Скръбта е едно неприятно чувство във вас, което вече дава подкладка, основа на една нова мисъл. Понеже след всяко страдание казваш: „Разбрах една нова мисъл“. След всяко страдание иде една нова мисъл. Ако туй страдание не дойде, нова мисъл няма да имате. Казва: „Много пострадахме“. В пострадването имате една нова мисъл, схващате една нова мисъл, която е дошла. Казвам: Всички в света мислите. – Тогава нас какво ще ни интересува тази философия? – Ще ни интересува. Ако разбираш тази философия, ти можеш да се освободиш от твоите страдания. Ако не я разбираш, като някой вол цял ден ще ореш на нивата и вратът [ти] ще хване слин*. Казваш: „Трябва да се страда“. Защо трябва да страдаш? Защото не мислиш. Щом мислиш, ще ореш само за една минута. Щом мислиш, само за една минута ще те впрегнат, за да научиш. Щом [не] мислиш, не разбираш тази реалност, целият ден ще ореш на нивата. Кое е по-хубаво, цял ден да ореш или една минута? Една минута, донякъде е приятно, една смяна. Щом страдаш, ореш на нивата. Какво е страданието? Някой те е впрегнал на работа. Какво значи неприятно? Понеже не разбираш тази работа. Всяко нещо, което не разбираш, е [не]приятно. Що е скръб? Неразбиране. Що е радостта? Разбиране. Щом разбираш нещо, ти се радваш, щом не разбираш нещо, ти не се радваш. Има степени на скръбта. Колкото повече не разбираш, толкова скръбта е по-голяма. Колкото по-разбираш, скръбта е по-малко. Като дойдеш до първото разбиране, това е радостта. Най-малката радост е най-малкото разбиране. Дотогава, докато скърбиш, работите са неясни. Като дойдеш до онова нормално разбиране, нещата вземат друг вид.

Представете си, че имате един хирург, който е разбойник, като ви срещне, дигне ножа, казва: „Скоро давай парите, сега те убивам“. Казва: „Опасни са тези разбойници“. Тия разбойници, които едно време посрещаха в гората хората и ги плашеха, сега същите разбойници с ножове, хирурзи на

операционната маса, ти искаш да те оперират. Те турили асистентите, имат цяла банда. И ти ще платиш 4–5 хиляди лева. По-напред в гората като те обираха, ти казваше: „Обраха ме тия разбойници, няма какво да правя“. Сега тия разбойници, като [те] оберат на операционната маса, казват: „Направихме една хубава операция, дадоха малко пари“. Но слава Богу, че тези разбойници бяха там, но вече не са разбойници, но изучени хирурзи, нож имат, много хубаво режат. Представете си един одумник, който ви одумва. Един ден се качи на амвона, стане проповедник. Туй го прилага. Старите разбойници и новите хирурзи, и те са една и съща категория. Нали и тогава с нож работили, и никой не ги държи отговорни. Един хирург може да направи каквато и да е операция, закон не го хваща. Онзи в гората и законът го преследва, и той е без диплом. Значи онези разбойници в гората, той дома като няма какво да прави човекът, като не може да намери работа, той току отиде в гората изведнъж без диплом. Другите преследват тези разбойници, че той е разбойник. Онзи, другият, ще следва четири години [в] отделенията, три години – прогимназията, пет години – гимназия, пет години – университет, после – специализация. Всичко стават 20 години. Той вече се е научил на изкуството да разбойничествува, да направи разбойничеството приятно на хората. Като отиваш при хирурга, мислиш, че е място на спасение. В първото положение той е невежа. Излиза от къщи с нож. Разбойникът не е свършил. Този хирург, като следвал 20 години, специализирал е, той има нож и хубаво прави операциите. Една операция 20–30 хиляди лева. На сиромасите малко по-евтино. Сега тези неща са само за изяснение.

Казвам: Скръбта е това, което човек не е разбрал. Туй, което е разбрал, е радост. Другояче казано: Туй, за което ще започнеш да мислиш, то е радост. Туй, за което не мислиш, то е скръб. Всяко нещо, за което човек мисли, е радост. Туй за вас да остане, тия пояснения. Защото скръбта казва: „Не мислиш!“ – „Какво трябва да правя?“ – „Мисли!“ Философия вече е туй. То е наука. Казвам: Ти скърбиш. Не мислиш. Защо скърбиш? Не мислиш. „Искам да се освободя“. – Мисли! Започни да мислиш и ще дойде радостта. Престани да мислиш и ще дойде скръбта. Тогава скръбта е първият по[д]тик да се прояви мисълта. Що е радост? Проявена мисъл. Следователно, при радостта ще се радваш, понеже мисълта е започнала да действува. При скръбта ще знаеш, че нейният подтик следваш, и на нея ще започнеш да се радваш. Радвай се на скръбта. Тя е причина да се прояви реалността. Щом се прояви реалността, да знаеш, че всичко имаш в света. Ти имаш болести. Защо страдаш? Защото не разбираш. Боли те кракът. Защо? Защото не разбираш. Щом започнеш да разбираш, няма да те боли кракът. Вие не можете да схванете причината сега. Ти ще накараш крака ти да мисли. Кракът страда, защото не мисли. Щом накараш крака си да мисли, болестта ще изчезне. Че нали този крак е направен от живи клетки?

Всяко същество, което е живо, има малко ум. Ако този живот може да се застави да мисли, колкото и да е малък, веднага болката [ще] изчезне. Следователно, ще започнеш да учиш крака си да мисли. Ще кажеш: „Няма я тази болест“. После ще кажеш: „Отиде си болестта, отиде си болестта“. И кракът ще оздравее. Или да ви обясня малко другояче. Имате малко кир, нали така? Измиете се веднъж, кирта не [се] маха, измиете се два, три, десет, двадесет пъти, измиете се със сапун, всичката кир изчезне, изчисти се. Всяка болест е кир. Казваш: „Отива си, отива си“. Най-после си отива болестта. Или другояче: накарай крака си да мисли. Щом те боли кракът, кракът ти не мисли. Значи, той няма твоето верую. Ще кажеш: „Ще вярваш, както аз вярвам, ще започнеш да мислиш като мен“. Мнозина от вас ви боли коремът. Коремът не мисли като вас. Той е сектант. Ще го направиш правоверен. Аз сега представям едно учение в много достъпна форма. Ако накараш стомаха да мисли, болестта ще се премахне. Или този стомах да дойде в съзнанието на целия организъм. Понеже ти си господар, човек е господар, понеже мисли. Що е господар? Всеки човек, който мисли, е господар. Всеки човек, който не мисли, е роб. Що е робството? Не мислиш. Аз искам да се освободите, да започнете да мислите. „Искам да стана добър“. – Започни да мислиш. „Искам да стана учен“. – Започни да мислиш, мисли! Ти казваш: „Ще стане ли, то е въпрос“. Ти започни да мислиш, то ще стане. Един човек, като стане ученик, какво става от него? Ти като станеш, ще видиш. Ти като започнеш да мислиш, то е реалността вече. Че аз мисля, че разбирам, то е радостта. Казвам: Що е скръбта? Не мислиш. Що е радостта? Мислиш. Боли те коремът. Не мислиш. Или другояче казано: стомахът е сектант, ти не си господар. Ти ще кажеш на стомаха: „Слушай, ти трябва да мислиш, както аз мисля, твоите работи не вървят, вашата фирма ще фалира. После, вашата фирма е свързана с нашата, ще изгубим и ние от капитала, затова, за ваше добро, трябва да мислиш, както и ние“. Стомахът е една голяма фирма, която ще кредитираш. Вие сега, след като сте учили, свършили сте гимназия, университет, седите като малките деца, казвате: „Боли ме главата, не искам да живея“. Значи, не искаш да мислиш. Какво ще правиш? Животът седи в мисълта. Да живееш, значи да мислиш. Какво е реалността? Да мислиш. Казваш, ще умреш. То не е разбиране. Какво нещо е умирането? Като умреш, ще започнеш да мислиш. Като започнеш да умираш, ще започнеш да мислиш за онзи свят. Като не си умирал, за онзи свят не си мисли. Като започнеш да мислиш, казваш: „Има друг свят“. Като започнеш да мислиш, казваш, [че] ще възкръснеш. Във възкресението е правата мисъл. Аз разбирам реалността. Възкресението е правата мисъл в света. Възкресението на християнството, то няма никакъв смисъл.

Във вас всичките неща са разхвърляни. Радостта е разхвърляна, скръбта е разхвърляна, животът е разхвърлян. Всичките кости разхвърлени. А всичко

туй е цялостно. Възкресението, то е правата мисъл. В съзнанието ще държиш, че не можеш да умреш. Не мисли, че ще умреш, ще изгниеш. Щом не мислиш, ще умреш и ще изгниеш. Щом започнеш да мислиш, ще възкръснеш. Нищо повече. Сега туй ще стане. Всичко в света е мисъл. Всичко в света е ум. То е реалността, дето е всичко ум. Там е всичко мисъл вече. Второто проявление, съответствие има. Съответствието е, че земният живот е скърбен, небесният е радостен. Следователно, на земята се учим да започнем да мислим, [в] небесния живот – вече сме се научили. В небето вече няма скръб, защо? Защото мислят, те разбират. На земята хората не мислят и следствие на това скърбят. Сега някой може да се почеше по врата и да каже: „Тази работа ми се вижда малко неразбрана". Щом се чешеш по врата, не мислиш. Най-първо, погледът не е ясен. Може да направите един опит. Ти скърбиш за какво? За някакви кукли, скърбиш за шапки, скърбиш, че не приемаш 500 лева като чиновник, скърбиш, че дрехите ти са червени, или другояче си закъсал, цървулите ти прости, ти скърбиш, че прозорецът на къщата малък, или че не е затворен. За много неща скърбиш. То са дребните работи, за които човек скърби. Не че тия неща не са важни, важни са.

Ако се обърна към дъската и не виждам нищо, къде седи причината? Представете си, че аз искам да мина пред дъската, напред не може да мина, ще се обърна в обратна посока. Ако не може натам, ще се обърна надясно, ще се обърна наляво; ако не може наляво, ще ида нагоре. В мисълта има хиляди врати, през които можеш да минеш, навсякъде можеш да излезеш от мъчнотиите. Щом ти се смущаваш, казваш: „Аз не мога да мисля". Щом мислиш, че не можеш да мислиш, коя е причината? Казва: „Аз не мога да мисля". Значи ти не вярваш в реалността. Ще повярваш, че можеш да мислиш. Като пострадаш, порадвай се. Защо да не се порадваш на скръбта? Тя е осъзнаване вече. Ти скърбиш. Как определяме ние скръбта? Скръбта е първото побуждение да мислиш. Има една реалност, в която трябва да влезеш. Туй, което те хване и те раздруса от леглото, казва: „Ставай от леглото". Скръбта е майката, която казва: „Ставай, вземи юргана". Тебе ти е неприятно, искаш да поспиш, раздруса те, навън да излезеш. Мисълта не е много ясна. Най-малкото раздрусване е, да започнеш да мислиш. Та сега страданията ви така се явяват. В какво седи тъмнотата? Сега се явява едно психическо състояние, казвате: „Тъмно ми е". Ако много предмети са дошли в твоя ум, които ти не можеш да си представиш, тия предмети в тебе образуват тъмнина. Всичко е разбъркано. Ако започнеш да нареждаш тия предмети, всеки предмет на място, веднага тъмнината ще се махне. Или, казано другояче, законът седи тъй: За да се избави човек от всичките неприятности в живота, той трябва да мисли. Мисъл има ли, там е реалността. Единственото нещо: и ние да бъдем като този хирург. По-напред този разбойник в гората, невеж

разбойник бил. Сега, хирургът не е като този разбойник. Онзи разбойник взема парите, той не мисли. Разбойникът няма мисъл. Хирургът вече мисли. В него има желание да ти помогне. Някакъв тумор имаш, той иска да извади тумора, иска да ти направи нещо [за добро]. Той ще те обере, но мисли да направи нещо за твоето добро. Не можем да кажем, че хирургът е разбойник. Разбойникът, той взема парите, казва: „Върви си по пътя". Не мисли за тебе. Хирургът вече се отличава, че той мисли вече за твоето добро. Онзи, вещият хирург, е благороден разбойник. След като те обере, оставя те да живееш. То е само за изяснение на нещата. Аз намирам пълна връзка между разбойниците и хирурзите и ги примирявам. Разбойникът е неук, не разбира, няма диплом. Хирургът е учен разбойник, който съзнава, казва: „Няма защо да обирам хората, може да ги обирам по един законен начин, да им правя добро". Но сега всичко седи в мисълта. Аз искам да ви наведа вас, не да се спрете върху хирурга и да кажете: „Гледайте каква била работата, между разбойниците и хирурзите имало връзка". Има връзка.

Ти страдаш, защото не мислиш. Радваш се, защото мислиш. Добър си, защото мислиш. Лош си, защото не мислиш. Невежа си, защото не мислиш. Учен си, защото мислиш. Тези са положения, които трябва да ги имате предвид. Защо страдаш? Защото не мислиш. Защо се радваш? Защото мислиш. Лош човек си, защото не мислиш. Учен човек си, защото мислиш. Невежа си, защото не мислиш. Невежеството е признак, че не мислиш. Всичко зависи от мисълта. Мисълта е реалност. Ние всички се стремим към реалността. Тя е, която осмисля живота. Да живееш, значи да мислиш. Щом не можеш да имаш живот, значи не мислиш. Щом животът няма смисъл, животът е неприятен. Щом животът има смисъл, животът е приятен. Ти искаш да бъдеш богат. Богат си, защото мислиш. Сиромах си, защото не мислиш. Защо си сиромах? Защото не мислиш. Казва: „Пука ми се главата от голяма мисъл". Никога не се пука главата от мисъл. Той казва, че от голяма мисъл му се пука главата, [но] не мисли. Пука се главата, когато не мисли. Онези глави, които мислят, те са здрави, те не се пукат. Що е грозота? Не мислиш. Красиви са хората, когато мислят. Грозен е човек, когато не мисли. Можеш да носиш красива дреха, но онзи човек, който направил красивата дреха, е мислил. Дали ти мислиш, то е друг въпрос. Ти, който носиш красивата дреха, може да си невежа. Ако съзнаваш своята красота, ти мислиш. Ако не съзнаваш своята красота, ти не мислиш. Може една дреха, едно добро да го носиш по наследство. Тогава то не е твое. Туй добро, то е свързано с мисъл. Човек трябва да съзнава, че е добър, тогава той мисли. Всеки един от вас трябва да съзнава, че мисли. Ти си недоволен – не мислиш. [На] тебе хората ти са неприятни – не мислиш. Когато хората започнат да ти стават приятни, ти мислиш вече. Ако любите хората, това е мисъл. Ако мразиш хората, това не е и мисъл. Какъв е изходният път? Изходният път в живота е да мислиш.

Мислиш ли, всичко можеш да постигнеш. Не мислиш ли, нищо не можеш да постигнеш. Какъв е крайният смисъл на живота? Да мислиш. Ясно ли е? Вие казвате, че е мъчно приложимо, защото не мислите. Мъчно е – не мислиш, лесно е – мислиш. Мъчно е, докато не мислиш. Щом започнеш да мислиш, нещата стават лесни. Вие мислите, че лошите хора мислят. Лошите хора не мислят. Разсъждението, то е анализ. Ти разглобяваш. Онзи, който анализира нещата, той е като един съдия. Дадат ти един часовник, разглобиш го на неговите части, това е разсъждение. Мисълта е повече от разсъждението. Мисълта е реалното нещо. Разсъждението, то е разглобяване, гледаш нещата как са поставени. Мисълта, то е същественото, то е реалното в света, то е неизменното. Като имаш мисъл, ти си силен човек. Ще разсъждаваш, ще разглобяваш, ще гледаш, ще обмисляш всичко, това са термини. То вече не са мисъл. Една мисъл е да разбираш, трябва да разсъждаваш. Вие мислите, [че] един мошеник [е] невежа. Той не мисли, че утре ще влезе в затвора десет години. Той хич не мисли заради него. Вие най-първо схванете философията. Трябва да мисли човек. Вие оставяте и не мислите, и сте мошеници. За мене човек, който не мисли, е мошеник и разбойник. Който не мисли, всичко е, дявол. Щом мисли човек, всичко е. Щом не мисли, нищо не е. Щом не мисли, всичко има, но нищо не е. Той всичко има, всички пороци може да направи, но те нищо няма да му допринесат. Що е порок? Да работиш без пари. То без пари е идеално. Разбираме тук „да работиш без пари“ – да нямаш никаква придобивка. Що е порок? Да изгубиш всичко онова, което имаш. Човек губи само тогава, когато не мисли. То е заблуждението. Всички тия хора, които правят престъпление, те не мислят. Всички тия хора – невежи, които не разбират, те не мислят. Светът ще се оправи, когато всички те започнат да мислят. Сега не мислите. Кога човек не мисли? [Когато] той вижда нещата, както не са. Сега, умният човек ето кой е. Който знае. Той гледа едно шише и знае как да го отвори. Глупавият взема, че го пробива. Той носи чука, блъсне го. Казва: „Отиде шишето, не струва това шише“. Ние чупим нещата. Дали ти едно тяло, казваш: „Защо ми е дадено това тяло?“ Ти си глупав човек, казваш: „Защо ми е дадена тази малка глава?“ Ти малката глава не знаеш как да управляваш, че искаш голяма. То е неразбиране. Умният човек всякога знае как да отвори и как да затвори шишето. Глупавият троши и го оставя настрана. Сега вие казвате: „Мъчна работа“. – Не мислите. За мене, какво е вашето състояние, то е ваша работа. Но вашето състояние аз го зная какво е. Ясно е. Казва: „Какво да правя?“ – Започни да мислиш. „Какво ще стане?“ – Като започнеш да мислиш, всичко ще стане, ще се свърши работата правилно. Или другояче да го кажа. Сега ред обяснения трябват, трябват хиляди обяснения, за да се направи една идея ясна. Казваш: „Как човек да си оправи работата?“ Може човек да мисли тъй, че да си оправи работата. Представете си, зимно време вие сте в една стая от четири метра, отвън 25–30 градуса студ. Вкочанясали

ви ръцете, седите, неприятно ви е. Има една възможност да се смени това състояние. Дойде един човек, казва: „Запали собата“. Казваш: „Като запаля собата, какво ще стане с мене?“ – „Запали собата“. – „Ама мене ръцете ми са вкочанясали“. – „Запали собата, нищо повече“. Туй, което трябва да направиш, ти имаш възможност. Колкото и да ти са вкочанясали ръцете, ти имаш сила да драснеш кибритената клечка и запалиш печката. Стаята изведнъж няма да се стопли, но след половин час стаята ще бъде добре отоплена, ще усещаш топлината. Казваш: „Много хубаво направих, че запалих печката“. И в живота можеш да се намериш в такива неблагоприятни условия. Казваш: „Не ми влиза в положението“. Влез ти в своето положение, понеже си започнал да мислиш. Първият, който трябва да влезе в твоето положение, то си ти сам. Вие искате другите хора да влязат във вашето положение. Какво значи да влезеш в своето положение? Понеже Бог е Дух, влез в онова положение, да разбираш Бога в себе си. Започни да мислиш, както Бог мисли. Ама може ли тъй? Можеш, можеш да мислиш, тъй както Бог мисли. Сега, вие имате друго: „може ли аз да бъда всесилен?“ Оставете това, то е друга област. Ти можеш да мислиш, както Бог мисли. Кое е първото положение на мисълта? Когато проповядвам любовта, разбирам: *Любовта, това е първата мисъл*. То е реалността – да мислиш. Да любиш, значи да мислиш. Туй, което разрешава всичките мъчнотии в живота, то е мисълта, то е любовта. Тъй, както разбирате любовта като чувствуване, то не е любов, която носи правата мисъл в себе си. Правата Божествена мисъл, която разрешава мъчнотиите, това е любовта. Аз наричам любов онази сила, която премахва всичките противоречия. Това, което премахва противоречията, е това, което има мисъл в тебе. *Любов, в която няма мисъл, то не е любов*. То е невежество, то е безлюбие. Тъй щото любовта, то е мярката на правата мисъл, която се прилага в живота, с която всичко може да направите. *С любовта всичко може да направите*. Тогава се поляризират: имате любов, имате и мисъл. То е: вече вашето съзнание се определя, вие сте двама вече, разговаряш се с някого. Ти със себе си не можеш да се разговаряш. Първото лице – това си ти. Кое е второто лице? Второто лице – това е любовта. Първото лице – това е мисълта. Аз, човекът, който мисля, съм първото лице. Ти, когото обичам, си второто лице. Аз съм, който мисля, ти си, когото обичам, те двамата всичко могат да направят. Те са едно и също нещо. Аз, който мисля, и ти, когото обичам, в когото моята мисъл може да се реализира. Когато говорим за Божията любов да я възприемем, разбирам: Божествената любов в мене да се реализира. То е Божественото, което съм възприел. И когато моята мисъл трябва да се реализира, то е *любовта към ближния*. Що е Божията мисъл? – *Любовта, която в мене се реализира*. Когато моята мисъл се реализира в ближния, то е моята любов към ближния. Следователно, *любовта към ближния разбира реализиране на моята любов*. Моята любов трябва да се реализира и моята мисъл

трябва да се реализира. А пък Божията любов и Божията мисъл в мене трябва да се реализират. Следователно, схванете връзката сега. Да стане ясно, какво нещо е любовта към Бога. Нашата любов е реализиране на Божията мисъл. Реализиране на нашата мисъл е любов към ближния. Те са два закона, разгледани от реалността. То е реалното, първо да се реализира като любов в нас. Нашата мисъл да се реализира като любов към нашите ближни. Те са две реалности. Ти съзнаваш, че този, когото ти обичаш, той мисли. Той съзнава, че онзи, когото обича, той мисли. Значи, ние като се обичаме, съзнаваме, че ти мислиш и аз мисля. Щом мислиш, то е реалността, то е животът. Двама души като съзнават, че мислят, те живеят. Онези, които живеят, любовта се проявява [в тях]. Съзнаваш, че двама души мислят. Той мисли и аз мисля. То е проявяване на любовта. Щом обичаме някого, то значи, че той мисли. Който не мисли, не можеш да го обичаш. Ако обичаш някого, трябва да мислиш заради него. Казва: „Пръсна ми се главата заради него“. Щом мислиш, не трябва да ти се пука главата на тебе. Там е разрешението. Щом ти мислиш за него, [а] той не може да мисли за тебе, нищо не става. Бог мисли заради нас и се проявява. Когато ние не мислим заради Бога, всичката мъчнотия е там, че ние не мислим заради Бога. Ако хората мислят, ще се образува връзка. Щом се образува връзка, любовта е взела да действува. Цялата сегашна обстановка на живота ще се измени. Ще види, че всичката възможност, с която човек може да излезе от неприятностите, от всичките мъчнотии, е да мисли. Ти си съвсем загазил с паметта, нищо не помниш. Изисква се по един час или час и половина да се поясни паметта, да държиш изпит. Представете си, че имате един суфльор зад гърба си, ти няма ли да издържиш изпита си? Мисълта, това е суфльорът. Като мислиш, казва: „Тъй е, тъй кажи“. Щом го няма суфльорът, няма кой да ти казва, ти съвсем ще загазиш. Мисълта е това, което ти казва: „Така, така, така“. Сега вие търсите реалността вън от човешката мисъл. Вън от Божията мисъл, вън от човешката мисъл, никаква реалност няма. Какво разбирате под думата „реалност“? Реално е туй, за което мислиш. Реално е туй, което обичаш. Но не можеш да обичаш туй, което не може да мисли. Можеш да обичаш само туй, което мисли. Любовта е непонятна вън от мисълта. Щом кажеш, че обичаш някого, показва, че туй същество има живот, мисли то. Може да е дребно, може да е много дребно същество, за мене е безразлично колко дребно е то, то мисли. Щом мисли, става обект за мене. Интересно е. Не важи за мене неговата форма. Може да е голямо, колкото слон, ако не мисли, не е реално, не важи за мене. Може да е микроба малка, но ако мисли, е реално за мене. Зимно време, отвън имате един голям камък, при вас има една кибритена клечка. При студа, кое [е] реалното: камъка или клечката? Реалността всякога помага. Туй, което помага, е реалното. Туй, което не помага, не е реалното. Ако нещо ви помага, е реално. Ходиш по планината, то е реално; можеш да ходиш по нея и то да не е реално за

тебе. Това, което ти помага, то е реално, това, което не помага, не е реално. Мисълта, която помага, е реална. Щом си блъскаш главата, че имаш противоречия, нямаш мисъл. Мисъл, която разрешава всичките противоречия, тя е реална. Вие сега казвате: „Може ли да стане туй?" Вие криво разбирате. Ти не си започнал да мислиш. Искаш друг да мисли за тебе. Ти искаш един да донесе една торба пари и да ти даде сто килограма злато. Ако ти дам една торба от сто килограма злато, и [те] свържа, какво ще бъде твоето положение [ако си] във водата? Ще ти направя ли добро? Ще бъдеш долу, на дъното. Ако излезеш на суша, облечеш се и ти дам торбата [със] сто килограма злато [е добре]. Аз съм умен човек, ако ти дам торбата във водата, ти мисля злото. Във водата, когато си, златото не може да ти дам. Във водата ти се нуждаеш само от плаване. Като излезеш на сушата, облечеш се, тогава се нуждаеш от пари. Сега ние се отдалечаваме от съществено с тия детински мисли. То е детинска мисъл. Малкото момиче трябва да има кукли, без кукли не може да играе. Момчето не може да няма кон. Без кон не може ли да израсне? Може, то не е толкова реално. То е само условие. Те са временни условия. Един ден ще дойдат други. Не са парите толкова съществени. Те са важни при дадени условия само.

Ако ти мислиш, то е пари, то е богатство. Като мислиш, това са пари. Всеки един наполеон като погледнеш, трябва да видиш цената. Ако не знаеш каква е цената, не мислиш. Ти можеш да намериш скъпоценен камък, който струва милиони, побутнеш [го] с крака си. Обаче, ако знаеш каква е цената, ще го вземеш. Онова, което ние знаем в даден случай в своята мисъл, то е реалното. Сега да дойдем до вашия закон. Да погледнем от наше гледище. Вие казвате: „Апаш". А паша. Или „мошеник". Какво значи „мошеник"? „Мошеник" значи човек, който слиза надълбоко в кладенци. „М" – значи изкопава кладенци. „О" – използува условията. „Ш" – човек, който не знае да лъже, той не обича да крие. „Е" – после, каквото вземе, той го разгласява и „Н" – примирява всички противоречия. Значи мошеникът ще открадне отнякъде и той отива и плаща там, където ял и пил. Та мошеникът е честен човек. Той е само безучастен за онзи, когото обрал. Кого обират мошениците? Мошеникът винаги обира най-добрите. Добрият е умен човек. Казва: „Може ли да направя една услуга, да науча нещо?" Онзи е по-голям мошеник. Законът в умствения свят [е]: в даден случай, ако един мошеник те обере, започни да мислиш. Ако бръкне в джоба [ти] започни да мислиш. Той ще пусне това, което [е] взел. Може да направиш един опит с кучетата, какво нещо е мисълта. Има много лоши кучета. Ако вървиш и не мислиш, може да те ухапе. Ако мислиш и с мисълта назад като че ли го гледаш. Туй куче на десетина крачки чувствува твоята мисъл. Ако концентрираш своята мисъл заради него, то само ще ходи, не се приближава. Когато не мислиш, мошеникът взема си. Щом

започнеш да мислиш, той ще те остави. Ако ти мислиш силно, то[й] ще бъде на един километър разстояние, като започнеш да мислиш, той ще се върне, ще ти донесе парите. Един ден няма да има нужда от стражари. Един мошеник, като те обере, ще помислиш заради него, той ще ти донесе каквото [е] взел. Най-първо ще намериш стъпката, ще помиришеш, ще знаеш какъв е. Щом помислиш заради него, той ще дойде, ще кажете: „Трябва да му платя сега“. Един мошеник, който ви е донесъл торбата с парите, какво трябва да направите с него? Вие сега постъпвате несправедливо. Ето къде е несправедливостта. Да кажем, този мошеник вие го давате под съд, по стария начин. Но тук трябва държавата да плаща за съдии. После детективите да го хванат, да го намерят. Да кажем, той ти взел 20 000 лева. Колко ще похарчиш? В Англия, когато стане обир, не го хваща държавата, но те имат детективи, държавата не може да го намери. И вие тук плащате, държавата плаща, но и вие плащате чрез данъците. Вие косвено плащате. Но все ще има разноски. Една трета от това, което взел. Питам: Този, който ви взел 20 000 лева и ви донесе парите, колко трябва да му дадете? Най-малко трябва да му дадете 1 000 лева. Ще извадиш, ще му дадеш хиляда лева. Тъй щото, ти ще бъдеш доволен и той ще бъде доволен. Сега приложете. Да кажем, някой човек ви направил пакост, обрал ви. Някой път, нали се обиждате, казвате: „Той ме обиди“. Обидата седи, че той взел нещо от тебе. Вие започвате да мислите. Какво трябва да мислите? Че ви обидил. Как ще разрешите въпроса? В какво седи обидата? Каже: „Вие сте профан в тази работа. Вие нищо не разбирате“. За тази дума вие му се сърдите една година. Какво трябва да направите? Според стария обичай пратиш някой при него да си признае погрешката. Погрешката е в тебе. Ти ще започнеш да мислиш. Ето как се разрешава въпроса. Той идва при мене и казва: „В моите очи ти си голям профан, голям невежа, много прост човек си, аз мислех, че си учен човек. Аз имам основание да мисля така. Ето, аз давам тия въглища, ако тия въглища можеш да ги превърнеш в диаманти, ще си изменя вече мнението. Ако не можеш да ги превърнеш, ще запазя своето мнение“. Остави човекът цяла торба въглища, казва: „Ако не можеш да ги превърнеш, ще запазя своето мнение. Ако можеш да ги превърнеш в диаманти, ще може да изменя мнението си за тебе“. Казват: „Прав е. Той право говори“. Вземам тия въглища в своята лаборатория и всичките превръщам в диаманти. Казвам: „Измени своето мнение за мене, че аз не съм профан и невежа, но ти си профан и невежа“. Аз вземам друга торба с въглища и казвам: „Направи тия въглища на диаманти, ако не ги направиш, аз ще те считам невежа и профан; ако можеш, ще кажа: „Ела сега да се запознаем“.“ Ако и той ги направи на диаманти, значи и двамата сме учени. Ще си помагаме. Така се изменя една обида. И вие да влезете във вашата лаборатория и въглищата, които са оставени, да ги превърнете в диаманти. Ще ги превърнете и вие ще му дадете друга торба с въглища.

Ако той не може да превърне въглищата в диаманти, той е невежа и профан, ако ги направи, тогава ще си подадете ръка, ще кажете: „Ела с мене да се сдружим“. Опресняване на хората ще стане. И за най-малките работи по закона на мисълта [в]се трябва да знаеш, как да мислиш. Сега вие искате да мислите, но все по тертип. Някои от вас сте следвали в едно училище, дето всичко било наредено, пък сега сте влезли в едно опитно училище, дето всичко не е наредено, сега трябва да го редите. Сега не можете да си представите как тия, умните хора, дето всичко беше наредено, как са ви турили в един свят, дето не е така наредено. Да допуснем, че не искате да го наредите. Но допуснете, че вие вървите по пътя и по пътя има камъни, не искате да отместите тия работи, значи, камъните, които са по пътя, не искат[е] да ги премахнете. – /Може някой да се ползува от онова, което сме наредили./ Сега да оставим това, това са лични работи. Но онова, което можем да приложим, [то е важно]. Онова, което можете да приложите, приложете го. Онези, които не можете да вървите по стария начин, прилагайте.

Реално е само това, което мислиш. Туй, което не мислиш, то не е реално. Когато ти не мислиш, ти не си в реалното, ти си в областта на илюзиите. Някой път мисълта ти е натрупана, разхвърляна, тъмнота има; тя не е права мисъл, има чувствуване вътре. То са побудителни причини към мисъл. Не е започнал човек да мисли. Най-първо ще мислиш, че Бог е първото същество, Което започнало да мисли. Първото същество, Което започнало да мисли, то е Бог. Второто същество, което започнало да мисли, то е човекът. Тогава сегашното ваше нещастие на какво се дължи? Сегашното ваше нещастие седи в какво? Сегашното ваше нещастие в живота седи в онова състояние, когато вие не мислите. Сега страданията не са нищо друго, освен упражнение на онова време, когато не сте мислили. Сега започнете да оправяте миналото, когато не сте мислили. Започнете да мислите за вашите страдания. Защо страдаш? Защото не си мислил. Докога ще страдаш? Докато превърнеш всичко на мисъл. На първото, основното, сега ще се спрете. Всичките мъчнотии в света сега се разрешават с мисъл. То е положението, което трябва да държите. То не иска да доказваш, то е опит. В тази наука доказателството не е доказателство. Има едно уравнение. Дайте едно уравнение. Да кажем „А“ е равно на „С“. Какво приложение има като са равни тези величини? Колко букви има в българския език? – Тридесет и две. С тях всичките мъчнотии в българския език се разрешават. Колко има в латинската азбука? В говоримата реч има известни знаци. „А“ има такова отношение: „А“ е равно на „В“. „А“ се отнася към 32 как? Какво отношение можем да турим? [Както] 32 към „В“. Защо „А“ е отпред, „В“ е отзад? Защо размениха местата? Сега, разбира се, имате ограничени отношения на числата. Например, вие от една ябълка извадите сто плода ябълки. Единият плод не е равен на сто плода по

количество. Един плод след време може да произведе, да има по-голяма стойност, отколкото сто плода, да стане по-тежък. Едно семе, малкото семе, посято в земята, след пет, десет години, туй малкото семе може да даде повече ябълки. Най-първо една ябълка не е по-голяма от сто ябълки. След време една ябълка може да стане по-голяма от сто ябълки. То вече влиза в друго разсъждение, в друга математика. В сегашната математика частта не може да бъде по-голяма от цялото. В параматематиката частта може да бъде по-голяма. Да ги оставим – това са парадокси. Парадокс се нарича всяко нещо, което няма приложение, нищо не се изяснява, няма никакво приложение практическо. Значи 32 букви в една система имат отношения помежду си. „А“ има отношение към 32 букви, „А“ има отношение към „Б“, „С“, „Д“ и т.н. Еднакви отношения има. „Б“ има отношение към „О“, „Г“, „А“, „Т“. – Богат. Туй отношение се нарича „богат“. Имаме добро. „Д“ има отношение към „О“, „Б“, „Р“, „О“. – Добро. Това отношение се кръщава с думата „добро“.

Кажете ми сега една ваша мъчнотия неразрешена. Кажете ми една обща мъчнотия, да я разрешим. Не въображаема мъчнотия, но мъчнотия физическа. Като спорим един с друг, тежест е за нас. Богатите хора спорят. Като нямаш с кого, ще спориш [ли?] Всеки, който спори, има да взема. Този, с когото спорят, от него имат да вземат. Човек, с когото не спорят, нищо няма да взема.

/„НЕСЪГЛАСИЕ“./ – Какво е несъгласие? Несъгласието няма мисъл. „НЕ“-то ще изхвърлим и ще стане съгласие. Съгласие и мисъл. Щом двама души се съгласяват, те мислят. Щом не се съгласяват, те не мислят. Защо не се съгласяват? „Е“-то в дадения случай, [е] човек, който е крайно разточителен. „Н“-то е човек, който плете в девет плитки. Един скържав и един разточителен се събрали наедно. И двамата не мислят. Онзи, който харчи, не мисли. Скържавият, и той не мисли. Разточителният ще дойде отнякъде, без да мисли. Без да му мисли човек, много работи ще станат. И двамата са на крива посока. Разточителният не мисли и скържавият не мисли. Казва: „Не се знае какво ще дойде за в бъдеще. Трябва да бъда скържав“. А пък онзи казва: „Ще се нареди тази работа“, ама и той не мисли. „Н“-то е скържавият. „Е“-то е разточителният. Те образуват несъгласие. Като влезе съгласието, започва мисълта. Вие не може да спорите. Че какво ще спориш? Да спориш, трябва да мислиш. Какво ще спориш с ония хора в света, които не мислят? Какво ще спориш с тях? Мълчи! Той дошъл, профан, казва: „Има ли Господ или не?“ Какво означава „има ли Господ или не?“ Аз му казвам: „Може ли Господ да съществува вън от тебе? Може ли Господ да съществува вън от човека?“ Той, какво ще каже? – „Господ, това си ти“. – „Щом аз съм Господ, защо съм нещастен?“ Защото си господ, който не мислиш. Господ, разбирам

същество, което като мисли, всичко може да направи. Но сега да е силен, да управлява света. Същество, което като мисли, всичко може да направи в своя живот. Тъй е, както разбирам. Всичките мъчнотии, които съществуват в неговото съзнание, той може да се справи с тях. Какво ще се занимавате с другите хора да ги оправяте? Аз, като мо[га] да [о]правя [сво]ите мъчнотии, и другите хора, като се събуди мисълта у тях, и те са в състояние да изправят своите мъчнотии. Тогава ще оправят света. Каква философия има в това? „Да се оправи светът". Всеки трябва да знае да оправи себе си. Тогава да уреди[м] общите работи, които имаме. За да познаем общите работи, трябва да мислим. Ако не мислим, не можем да ги оправим. То е нещо, много сложна работа. Да има една философия на разбирането. Има много други въпроси. Първата философия е: мисли, за да се оправят работите! Мисълта е реалността. Имаш тъмнота в себе си, започни да мислиш! Имаш скръб, започни да мислиш! Беден си, започни да мислиш! Лош си, започни да мислиш! Каквото и да е, мисли, нищо повече! Не ти върви, започни да мислиш! Не можеш да учиш, започни да мислиш! Ама не мога да го направя? – Започни да мислиш! Хората са лоши, започни да мислиш! Студено е, започни да мислиш! Аз прилагам това и никога не съм имал студ. Хората, които мислят, не им е студено. Който не мисли, студено му е. Аз съм направил опити, аз съм прекарвал цяла зима с едно палто без хастар, тънко палто, без да ми е студено, защото мисля. Като започна да мисля, направя палтото дебело. Тънкото палто направя дебело и ми е топло като с дебело палто. Който не мисли, и дебело палто да има, нему му е студено. [За] човек, който мисли, нещата изменят своя обем. Имаш работа с месечината. Какво значи мисъл? Следователно, като ти е студено, ще изхвърлиш месечината, ще туриш слънцето на мястото [ѝ]. Като туриш слънцето на мястото на месечината, веднага ще ти стане топло. Когато ви е студено, представете си, че имаш хубаво кръвообращение, имаш 37 градуса топлина, имаш артериална кръв, която тече. Представи си, отвън е студено, представи си, че си в хубава стая, че слънцето грее, топло [е]. Разпусни се, повярвай в туй, което говориш. Кажи: „Колко е хубаво това!" Пък ти сам не вярваш в това, което говориш. Ако мене ми дадат едно българско десетаче от десет стотинки, искат да ме излъжат, казват, че това е златно. Ама то не е злато. Аз ще докажа, че е злато. Като мисля и си отворя ръката, медната пара в дадения случай ще се превърне в злато. Такава е силата на мисълта. Каквото кажеш, ще стане. Златото има 19 грама относително тегло, то е тежко. Ако аз мисля, ще превърна в злато десетачето. То е мисълта. Туй, което превръща десетачето в злато, то е мисълта, творческа мисъл. Сега това е един труден въпрос.

Всичко е мисълта, всичко е умът. Ти ще приемеш без никакво доказателство. Ти започни да мислиш. Защото, ако ти беше мислил, тази неприятност нямаше да дойде. Ти щеше да я предвидиш. Щом не си я

предвидил, дошла отнякъде, ще приемеш нещата тъй, както са. Най-първо ще приемеш, че всичко е мисъл. С водата всичко става. Като имаш вода, всичко става, като нямаш вода, нищо не става. Мисълта е реалността в света, с която всичко можеш да направиш. Няма какво да доказваш, че водата съществува. Щом съм при нея, какво ще доказвам? Да дойдем до истинското положение. Ние се отдалечихме. Какво беше първото положение? – Всичко е мисъл, всичко е ум. В мисълта противоречие няма. Противоречията са извън ума, извън реалността. Значи, в ума, в реалността няма никакво противоречие. Противоречията са извън ума, извън реалността. Значи, в ума, в мисълта няма никакво противоречие. Противоречията са извън, там, дето няма ум, там дето няма мисъл, там са противоречията в живота.

Тъй както са наредени буквите в думата „богат“, имат смисъл. Ако ги разредите, ако от тия букви направиш много пермутации, повече от 400 пермутации направиш, [но] само една [основна] пермутация има. Сега, когато аз мисля, бързо се движа. Мен като ми стане студено, ида на тропика. За мене не представлява мъчнотия да се пренеса на топло място. Щом ми стане студено, ида на топло, щом ми стане топло, ида на студено, дето е малка температурата. Понеже ти не можеш да се местиш, не си мени температурата. „Моята температура се мени“. – В движение сте. Ако така мислите, най-малко 25 от всичките мъчнотии ще разрешите. Накарай крака си да мисли. Накарай ръката да мисли! Да не мислиш нещо произволно. Някой път казваш на ръката да направи нещо разумно. Казваш: „Чакай да помисля“. Като помислиш, направи го. Вземете един пианист, той разумно като си движи ръцете по клавишите, изважда звукове. Ти можеш да бъдеш пианист и като не мислиш, ти ще произведеш цяла бъркотия вътре. Мисълта е това, което прави едно движение да бъде правилно, да образува нещо разумно. Сега всичката мъчнотия е това, че вие се намирате между хора, които не мислят. Вие искате тия хора, които не мислят, искате да ги накарате да мислят заради вас. Той за себе си не мисли, че за вас ще мисли. Естественото положение на земята е: ако за себе си не мисли, за тебе никога не може да мисли. Казвам: Ние се намираме [в] обстановка на противоречия. Един порядък установен, който е образуван от безсмислие, хората воюват, защото не мислят. Хората се крадат, защото не мислят. Правят зло, защото не мислят. Имат затвори, защото не мислят. Закон има, всичко туй те не мислят. Тия закони не постигат целта си, защото не мислят. Имат един стремеж към мисълта. Но нямат правата мисъл. Казвам: Не че мисълта не е права – човек другояче мисли сега. Представете си сега, че аз съм съдия, довеждат един човек престъпник. Престъплението седи в това, че той откраднал една бутилка вода. Според закона – три години затвор. На този, който завежда делото, ще му кажа: „Ти ще прекратиш това дело! Ще ти

дам две бутилки". Какво ще прави съдията? Този човек има ли някакво престъпление? Сега аз, умният човек, ако го съдя, ще изгубя повече време. А пък на този, когото съдят, ще кажа така: „Ти, когато имаш нужда от вода, всяко[га] можеш да идваш при мене и повече можеш да вземеш. Що ще ходиш да вземаш техните бутилки? Всякога можеш да идваш и да вземаш вода, колкото искаш". Това е въпросът. Този човек няма да има нужда да ходи да краде. Аз имам изобилие. И за мене ще бъде приятно, че взема. Аз имам изобилно, тази вода трябва да тече. В мисълта има едно вътрешно изобилие. В нея не може да има противоречие. Всичко има в нея. Как ще [те] обер[ат]? Ти си щастлив човек, никой не може да [ти] взема. Може ли някой да те обере? Понякога аз казвам: Има едно положение, дето не могат да ни обидят. В мисълта съществува едно изобилие. Вие сте в едно противоречие с вашите стари възгледи. Вие държите една реалност. Вие сте в областта на илюзиите. Вярваш в Бога. Мисълта е реална. Бог е мисъл и в Неговото проявление Бог е Любов. Любовта, това е вече реализирана мисъл. Що е любовта? Реализирана[та] Божия мисъл е любов. Реализираната човешка мисъл е любов към ближния. Реализираната Божия любов и любов към ближния е любов към себе си.

Една формула: ПРАВАТА МИСЪЛ РАЗРЕШАВА ВСИЧКИТЕ ПРОТИВОРЕЧИЯ В ЖИВОТА.

Божията Любов носи пълния живот.

16. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 10.I.1936 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

1936_01_12 Не съдете по лице

НЕ СЪДЕТЕ ПО ЛИЦЕ

„Не съдете по лице, по права съдба съдете.“
Отче наш.
„Бог е Любов“.
Ще прочета само няколко стиха от 7 глава от Йоана, от 21 стих нататък.
„Духът Божий“.
„Не съдете по лице, но по права съдба съдете“.
Има нещо, което куца в живота. Какво е то? Има нещо, което не достига на хората. Какво е това? Има нещо в света, на което хората не обръщат внимание. Какво е това? Най-после кое е това реалното в света, на което човек трябва да уповава? Хората казват, че това е реално, онова е реално, а всички тези реални неща изчезват. Това, което изчезва, не е реално. Реално е това, което всякога може да бъде в услуга на човешката разумност, без изключение. Това, което не може да бъде в услуга на човешката разумност, не е реалност. Като казвам разумност, разбирам човека. Този, който е умен, може да се нарече човек. Онези, които не са умни, не са хора. Онези, които са умни, те са хора, те са човеци. Онези, които не са умни, те са извън тази категория, те нямат думата. Те не са граждани на това царство, те нямат право да гласуват. Ще бъде смешно немите хора да ти говорят. Ще бъде смешно да очакваш глухите хора да те чуят. Смешно е да очаквате слепи хора да те видят. Това са контрасти. Аз не искам да ви говоря за неща, които вие знаете. Това е ваша привилегия. Тъй щото оставам вие да говорите за това, което знаете. Няма защо да говорим за това, което се е говорило, понеже това, което веднъж се е говорило, няма защо втори път да се говори за него. Ти не можеш да говориш за едно нещо два пъти, понеже обстановката ще се измени. След години ти можеш да говориш за същия предмет, но вече обстановката не е същата. Ти можеш да говориш за една обстановка в детинството си, когато си бил на 21 година, но същата обстановка няма да бъде на твоята 90-годишна възраст. Запример, като си бил на 21 години, дали са ти един хубав обед, който никога не можеш да забравиш. На 90-годишна възраст са ти дали пак също такъв хубав обед, но обстановката не е същата. Този обед, който ще ви се даде, когато сте на 95 години, не е така сладък, като онзи, който е даден на 21 или на 25 години. Сега аз мога да ви доказвам това нещо, но не е лесно да се доказва. Вий сами знаете, че е така. Защо? – Защото в млади години стомахът функционира правилно, на стари години стомахът се изтощава от много работа и иска да си почини. Той става аристократ, на особено мнение. Като му давате една работа, той казва: Тази работа не искам, онази работа не искам, докато най-после става толкова взискателен, че казва един ден на господаря си: Господарю, знаеш ли, че аз искам да те напусна? Не искам да

живея при такъв господар като тебе. Скоро ще те напусна. Ти започваш да трепериш, защото ако той те напусне, цялата фирма ще отиде. Стомахът е важен фактор, каквото обработи, колкото капитал е събрал, всичко ще отиде. Ако стомахът не работи, във всички други работи човек ще загази. Казвате: Умствени работи, духовни работи. – Така е, но ако стомахът ти не работи, всички тия работи ще се загази. Аз разглеждам въпроса като обикновен реалист от гледището на обикновения реализъм.

И така, като говоря по този начин, аз не искам да ви убеждавам в нищо, но ако и искам да ви убеждавам, тогава вие сте много глупави хора. И ако искам да ви уча, тогава вие сте много невежи хора. Аз искам да ви дам едно малко забавление, едно малко развлечение, понеже виждам, че сте се много уморили от голям труд в света. Затова сте дошли вие при мене, да ви дам едно малко развлечение, че като се върнете дома си да започнете отново своята работа. Това развлечение не такова, каквото вие разбирате. Думата развлечение на български език започва с частицата „ра“, която е хубава, но веднага след нея идва буквата „з“, която не е хубава. Тъй щото, в български език всяко развлечение започва добре, а свършва зле. Например, някои се развличат в кръчмата, пият, но после се сбият, пукнат главите си и с това се свършва развлечението. Съвременните хора са културни, но ако отидете в американския департамент, в народното им събрания, или ако отидете в Англия, в най-благородните събрание, ще видите, че столовете им са завинтени, завъртени с винтове, да не се движат. Това показва, че при някоя своя реч, някои депутати толкова много се възбуждат, че могат да дигнат някой стол да блъснат някого по главата. Затова именно, всичките им столове са с винтове. Не зная какво е положението със столовете в българската камара. Струва ми се, че и тук столовете са с винтове. Това е една предпазителна мярка. Като знае това нещо, и природата е предвидела много работи. Често и столовете, на които ние седим, също така са завинтени с винтове. И ако ме питат, защо столовете ви са завинтени, казвам: Природата е взела тия предпазителни мерки, да не би, като седне някой на един от тия столове да извърши нещо нежелателно. Ако столът не е завинтен, най-малкото може да се открадне, а като е завинтен, поне е в пълна безопасност във всяко отношение. Като ви говоря за развлечението, трябва да разбирате право. Развлечение има и в азбуката. Това развлечение всеки го знае. Най-голямото развлечение е там. Вижте един поет, като вземе да описва едно цвете, ще го опише такова, каквото не е. Ще му вложи такива работи, каквито в него не съществуват. Той ще пише, че цветето му говорило, ще му вложи такива работи, каквито не съществуват. Аз никога не съм чувал цвете да говори. После ще пише как цветето му се усмихнало, как се молило на Бога. Аз поне не съм виждал едно цвете да се моли на Господа. Може би едно цвете да се моли по особен начин. Когато цветето е жадно, то клюмва малко надолу. Като го

напоите с вода, повдига се нагоре. Ето как тълкувам аз клюмването надолу. Това е едно развлечение. Цветето казва: Който ме напои, аз ще му благодаря. То му благодари и клюмва, поздравява с главата си. Преди още да го е полял някой с вода, то клюмва глава, с което иска да каже: Кой ме напои с вода, ще му благодаря и ще го поздравя по този начин. Вие наричате това реверанс, или поклон. Като го гледате в това положение, казвате: Горкото цвете, увиснала е главата му. Не може да увисне главата на цветето. Най-първо цветето няма глава. Главата на цветето е заровена в земята. Ако мислите, че неговата дрешка е главата на цветето, тогава вие не разбирате нищо. Хайде, да не казвам, че не разбирате, защото това е обида, но ще кажа, че не са ви осведомили добре, или езикът, на който се изразявате, не е така правилен, както са нещата в природата. Цветето има една ръчка, както детето, което се държи в утробата на майка си. От тази малка ръчка то черпи сокове да се храни. Детето не се храни чрез главата си, но се храни чрез пъпа си. Ако вие считате, че неговият пъп е неговата глава, вие се лъжете. Това е устата на стомаха. Това не е главата, която мисли. Следователно, ние трябва да проучим сегашната природа. За да се осведомите върху някои неща, вие трябва да проучите природата, за да видите в нея има нещо велико и хубаво. Казвам: Едно цвете се познава по неговия плод. Когато едно цвете цъфне, аз го оценявам от плода му, който ще му даде живот. Цветът е предисловие на плода, който трябва да дойде, а плодът носи в себе си онази семка, която може да произведе онова, от което плодът е станал. Следователно, ако човек се храни с храна, която няма семки, той ще опита и нейните резултати. Сега ние искаме плодове без семена. Когато някой се храни с растителна храна, казваме, че този човек е вегетарианец. Едно трябва да знаете: Човек, който се храни с трева, ще замяза на воловете. Който се храни с месо, ще замяза на зверовете. Който се храни с плодове, ще замяза на птиците. Де е човекът тогава? Значи, ако се храниш с трева, между воловете си; ако се храниш с месо, между зверовете си; ако се храниш с плодове, между птиците си. Това е факт. Какво ще ми разправяте отгоре. Нито месната храна, нито растителната храна, нито плодната храна са създали човека. Тревите ще създадат животинския живот на тревопасните. Месната храна ще създаде тези енергии в човека, с които той ще обича да се бори, да воюва, а плодната храна ще създаде в човека енергии, които могат да се употребяват за някакво чувствуване, за някаква мисъл в света. Това още не е истинско хранене. Когато дойде на земята, Христос каза: „Всеки, който се храни с обикновения хляб, той ще умре и ще страда." Но всеки, който се храни с хляб, който слиза от небето, той вечно ще живее. Хлябът, който слиза отгоре, той е човешкият хляб, това е храната за човека. И сегашните философи са дошли до тази мисъл. Само онзи човек се храни, който мисли. Човек, който като яде не мисли, той е тревопасно животно. Човек, който яде и къса храната си, той е месоядно животно. Човек, който яде и

кълве храната си, той е пернато животно. Ако тревата я няма, тревопасните животни ще изчезнат. Ако месната храна я няма, месоядните животни ще изчезнат. Ако плодната храна я няма, пернатите животни ще изчезнат, т. е. птиците ще изчезнат. И най-после, ако и мисъл няма в света, и човек ще изчезне. Следователно, реално е само това, в което се проявява мисълта. Който иска да тури една нова основа в живота си, да разбира живота, така трябва да мисли. Защото, ако вие се храните с месна храна, ще имаме разбиранията и чувствуванията на животните. Ако се храните с растителна храна, ще имате донякъде разбиранията на тревопасните. Ако се храните с плодна храна, ще имате разбиранията на птиците, ни най-малко няма да имате разбиранията на човека. Храната днес не служи ли за спор между животните? – Служи. Тревопасните животни спорят за тревата; месоядните спорят за месото, а птиците спорят за плодовете. Дето има спор за храната, животът се намира в едно тягостно състояние. Следователно, когато говорим за човека, ние разбираме една нова обстановка на нещата. Човек все ще се храни, и то за сега с една от тия три вида храни: или с месна, или с растителна, или с плодна храна. При тази храна, той ще придобие трите вида живот на тревопасните, на месоядните или на птиците, но като човек, той трябва да мисли. В сегашната фаза на живот, важна е човешката мисъл, не тази обикновена мисъл, в която се раждат всичките противоречия, но онази мисъл, която носи новата култура, новите разбирания онази култура, в която могат да се съградят бъдещият порядък. Какъв ще бъде бъдещият строй, бъдещият порядък на света? Този порядък съществува, но хората още не са дошли до него, не могат да го възприемат и приложат в живота си. Сега се говори за изобретенията на хората. Но представете си, че земята пътува в едно безвъздушно пространство, в етера, в една материя, която е хиляди пъти по-рядка от водорода. Следователно, водородът сравнен с тази материя, ще изглежда като кал. Представете си сега земята, която е милиарди кубически метра тежка, пътува в тази рядка материя, каквато е етерът, в безвъздушни пространства, значи, тази грамадна земя се движи с шеметна бързина в това безвъздушно пространство. Също така и слънцето, което е милион и половина пъти по-голямо от земята, се движи в тази рядка материя. Кой ги държи тия грамадни тела, на какво се държат в това безвъздушно пространство, можете ли да кажете? При такива чудни явления вие се чудите на човешките изобретения. Аз отговарям на този въпрос. Само мисълта, само умът държи тия грамадни тела в безвъздушното пространство. Цялата природа, цялата вечност, цялото пространство е проникнато с ум и с мисъл. Следователно, мисълта поддържа земята и слънцето, и звездите, както и всички хора тя поддържа всичко в живота и вселената.

Сега дали вярвате или не, това са научни работи. Наука е това. Аз не искам

вяра от вас. Глава се иска от вас, която да мисли. Който няма глава да мисли, той ще си върти опашката като животното. Той ще мисли като животните, като тревопасните, като птиците и като растенията. – Ама ние имаме религия. Аз нямам нищо против това. Този, който иска да мисли, той трябва да има глава, с която да мисли. Питам тогава: Кое е онова, което поддържа човешкия живот? – Това е пак човешката мисъл – мисълта изобщо поддържа човешкия живот. Докато мислиш, ти живееш. Щом престанеш да мислиш, ти умираш. Сега, разбирайте ме добре. Аз не разглеждам смъртта като процес на разлагане. Представете си, че поставяте един човек в сънно състояние. Представете си, че неговото дишане се спре. Този човек ще бъде като труп, без да гние, без да се разлага. Каква полза ще принесе този човек, ако с хиляди години се задържи в това положение? Пипате ръцете му – студени. Казвате, че този човек може да се съживи. И вие очаквате един ден вашите умрели майки и бащи да възкръснат, да се срещнете някъде с тях. Това е поне общо вярване. Но кой ще ги възкреси? Ще кажете, че това е вече въпрос на вяра. В света има две веруюта. Едното верую е следното: Аз вярвам в това, което е, и получавам това, което е. Безверникът вярва в това, което не е, и получава това, което не е. Тази е разликата между двете вярвания. Нямам нищо против това, но казвам на безверника: Ти един ден ще дойдеш да вярваш в това, което е. За когото и да се отнася това, безразлично, но той трябва да знае, че силата е в мене, в това, което е. Следователно, това, което е, винаги дава успокоение, мир на човека. Това, което не е, то всякога носи тревога на човека. Вземете, например, един търговец, баща на няколко деца. Дето ходи, той постоянно се безпокои, тревожи се, че заборчлял, че ще загуби всичко. Той вярва в това, което не е. Той казва: Отиде нашата работа. Питам: Ако построя воденицата си при един богат извор, който никога не пресъхва, имам ли право да се съмнявам? Има ли опасност един ден този извор да пресъхне? Няма защо да се колебая, че един ден тази вода ще пресъхне. Щом водата няма да пресъхне, и воденицата ми няма да престане да се върти. Следователно, ако в живота ни има някакво пресъхване, или някакво противоречие, това се дължи на обстоятелството, че ние нямаме едно право верую, едно право разбиране. Ако вие бихте живели преди осем хиляди години, преди създаването на човека, както е писано и в Библията, вие щяхте да срещнете грамадни животни, които свободно щяха да се разхождат по лицето на земята, като високопоставени личности, свободно щяха да си махат опашките. Те деляха земята помежду си, постоянно бяха във война, кои от тях да завладеят земята. Тогава тези големи животни бяха върхът на цивилизацията. Обаче, един ден между тях се яви едно същество малко, което те считаха за малчуган и което се отличаваше от тях по това, че те ходиха в положение хоризонтално, успоредно на земята, а това малко същество беше в перпендикулярно положение на земята и изправено на два крака. Това малко същество им

стана господар. Значи, този малчуган днес е господар на тия животни и им заповядва. В какво се заключаваше силата на съществата от преди осем хиляди години и силата на човека? Силата на животните седеше в техните мускули, а силата на човека седеше в неговия ум, в неговата мисъл. Днес всички искате да бъдете силни. Казвам: Ако ядеш трева, ще бъдеш силен като вола. Ако ядеш само месо, ще бъдеш силен като животните. Ако ядеш само плодове, ще бъдеш силен като птиците. И най-после, ако мислиш, ще бъдеш силен като човек.

Сега ще дойде другото възражение. Аз не отричам сегашното положение на хората, но казвам: Вие имате още понятието на животните – мислите, че други същества по-съвършени няма. Вие мислите, че хората на земята са всичко. Не е така. Сега вече иде един нов човек, когото скоро ще го видите. На земята този човек има свойството да вижда и отпред и отзад, и отгоре и отдолу. Той вижда отвсякъде и навсякъде. Този човек е вече на земята, ще го видите, и той е един малчуган, какъвто е бил някогашният човек пред животните. Като седи в къщи, той вижда всичко, каквото става по моретата. Каквото и да се разправя на вас, вие нищо не виждате. Но той всичко вижда, за него няма нещо скрито. Този човек вижда какво става на слънцето, какво става на месечината – всичко вижда. На земята всичко вижда, знае кой колко пари има, кой ще дойде да ги обере и т. н. Ако някой отиде него да обере, той ще му покаже колко е по-учен от него. Ако някой дойде да вземе от него хиляда лева, той ще му вземе десет хиляди лева, с което иска да му покаже, че всичките пари са на разположението му. Той е господар на всичко в света. На всички хора, които воюват, той ще им каже, че нямат право да воюват, правото е негово. Това нещо и религиозните хора го знаят, но не могат да си го обяснят. В Писанието е казано: Царствата земни станаха царства на Господа Исуса Христа. Всички еврейски пророци са казали, че всички земни корони ще се поклонят пред него и ще изпълнят Неговата Воля. Всички племена, от малки до големи, ще му въздадат славата. Това всички ще видите. Онези от вас, които умират, няма да го видите. Но онези от вас, които не умирате, ще видите това, ще видите този човек. Нима животните, които живеят в културата на хората, разбират защо са създадени човешките университети, защо са създадени човешките черкови. Нима животните разбират онова различие на вери, което съществува между хората. Те ни най-малко не разбират тия неща, нито пък се интересуват. Обаче, онзи човек, който сега иде, новият човек в света, той е синтез на всички. Той иде в света да организира нещата, да внесе онова хубавото, красивото, което и вие желаете и към което се стремите. Той е, който носи живот в себе си. Той е умният човек, който сега се заражда. Той иде да покаже пътищата, по които може да се оправи светът. Човек трябва да знае как ще се оправи светът. Естествено е да имаме и ние тези възгледи за оправянето на света. Това е естествен

стремеж, който са имали и животните, и тревопасните, и птиците, и рибите. Всички животни са имали този стремеж, обаче, никой от тях не е могъл да разреши този въпрос. И сегашният човек, който е дошъл след животните, и той не може да даде това разрешение. Казано е за човека да завлада земята, да тури ред и порядък в нея. Бог създаде света, но човешкият свет още не е уреден. Той сега се пресъздава. Вие живеете в една епоха, когато стават странни работи в света. Като не можете да си ги обясните, вие се тревожите. Сега аз говоря за умните хора. Ако детето плачи за майка си, която е отишла на работа, то е от неразумните деца. Майката е учителка, преподава лекции някъде, а то плаче, дига шум цел ден, че майка му я нямало в къщи. Ако майката не ходи да преподава уроци, то ще умре от глад. Ако това дете беше умно, трябваше да каже: Майка ми преподава уроци, тя ще дойде, когато свърши работата си. Та ако за някои от вас нещата не стават така, както вие ги мислите, ще знаете, че вашите майки са отишли да преподават уроци. Ще имате търпение да дочакате, когато те се върнат от работа. Съвременните хора могат да се кръстят с едно общо име: Хора на постоянното разочарование. Те започват добре, а свършват зле. Започваш млад с идеи, с желание това да направиш, онова да направиш и в края на краищата нищо не свършваш. Един ден умреш, погребат те, турят една каменна плоча на гроба ти и всичко с тебе се свършва. Дойдат други млади хора и те започват да разрешават същите въпроси, докато един ден и те остареят и заминат за онзи свет. Така всички вървят. Всички вярват в нещо. В какво седи вярата? Всички вярват в ума, в онова разумно същество, което ще дойде като господар в света. То ще бъде господар на смъртта. Хората още не са господари на смъртта. Има много анормалности в света. Сега ние идваме до философите, които са писали за и против живота. Няма какво да говорим за и против, но ние трябва да изучаваме природата. Защо? Понеже ние нищо не можем да предадем на природата и нищо не можем да ѝ отнемем. Каквито възгледи и да имаме, те са толкова верни, доколкото са съобразени с природата. Всички други неща, колкото и красиво да са описани, щом не са съобразени с природата, те не са верни. Сега това, което ви говоря, не го свързвайте с вашия живот, защото сегашният ви живот, в който се намирате, непременно трябва да се измени и ще се измени. Ето наскоро един американец е измислил една машина-математик, която е решавала и най-сложните задачи, каквито математиците разрешават. Англия вече е поръчала една такава машина от Америка, купила си е и си служи с нея, като че някой виден математик работи. Студентите могат да си купят една такава машина и да работят с нея. За в бъдеще може да се очаква да се измисли такава машина-музикант, която да свири като Паганини. Като завъртите някой ключ, тя веднага ще започне да свири, да пее. От тази машина ще се учите как да пеете и да свирите. Това ще бъде най-хубавата музика. Това са улеснения на човека в бъдеще. Обаче, колкото съвършена да е тази машина-

математик, все пак тя е направена от човек. Каквато и да е тази машина, тя от само себе си не излезе. Пак я създаде човек, един американски учен математик. Той е предвидел всички възможности как да се разрешават с нея най-сложни математически задачи. Каквото и да се изобрети, в това отношение природата е недостигната. В човешкия ум има такива апарати, с които могат да се предсказват различни неща. В мозъка, например, има един апарат, с който в 24 часа най-малко могат да се предскажат точно всички промени, които ще станат с времето. Този апарат може да предскаже на човека какво ще бъде времето и след един ден, или след една седмица, или след един месец, или след една година, а може да предскаже времето и след сто години. Има един овчар българин, който без да е учил метрология, може точно да предсказва какво ще бъде времето. Той казвал каква ще бъде зимата. Казвал: Около Коледа ще има сняг половин метър дълбок. И наистина, точно в това време завалял сняг, дълбок половин метър. Ставало, както той предсказвал. Доколко бил уверен в своите предсказания, се вижда от това, че той се обзалагал с овцете си, като давал половината от тях, ако думите му не се сбъднат. Той имал 500 овце и давал половината от тях. Този българин си служил точно със своя апарат за времето. Той имал метеорологически апарат в себе си. Вчера един познат ми казваше: Тази сутрин петлите пропяха в десет часа. Това показва, че времето ще се развали. Забелязано е, че когато петлите пропеят, вечер в десет часа, времето се разваля, но и когато в десет часа сутринта пропеят, времето пак се разваля. Защо е така? Понеже животните, например, петелът в случая, е нагласен съобразно промените в природата, то като става някаква промяна в природата, петелът долавя тази промяна, в него се събира излишна енергия и той просто ще се пукне. Тогава той се качва някъде нависоко и изкукуригва. Като изкукурига, по този начин той се освобождава от излишната енергия в себе си. Значи, от немай-къде той кукурига, а не защото му е приятно по това време да кукурига. Той не знае, че времето ще се развали, но казва: Ще стане нещо. Нека тогава да изкукуригам поне, че да става каквото ще. Обаче, човекът, който знае тези работи, който е следил промените в природата, знае за това казва: Петелът пропя, времето ще се развали. Той тълкува нещата правилно.

Христос казва: Не съдете по лице. Това значи, не съдете по външната страна, по повърхността на нещата. Защо? – Защото ние се движим по нашата земя като в един параход. Ние се движим в пространството и непрекъснато се бием, воюваме помежду си. Мнозина казват, че след време слънцето ще изгасне и тогава животът на земята ще изчезне. Фламарион е писал една книга как един ден светът ще се измени, какви промени ще настанат. Той описва как хората един по един измират и как свършват и последните хора. Ако е вярно това, че всички хора ще измрат и светът ще се свърши, защо тогава трябва да стават тези войни, защо са тези ежби

между хората. Какво ще спечелят те от всичко това? Мъже и жени се карат в домовете, децата се карат помежду си, обществата не се разбират, държавите воюват – навсякъде недоразумения и спор. Защо е този спор, защо е това недоразумение? Има някои неща у нас, които ний можем да избегнем. И ние, като петела трябва да кукуригаме. Когато в сипматичната нервна система се набере излишна материя, човек започва да плаче. Когато се набере излишна енергия в предната част на мозъка, човек започва да мисли. Когато се набере излишна енергия на темето му, на горната част на главата, човек се моли на Бога. Когато се набере излишна енергия при ушите му, човек започва да се бие и кара с хората. Когато се набере излишна енергия отзад на главата, човек започва да мисли за образуване на семейство, за създаване на деца. Това са новите, научните данни, с които разполага новата наука. Човек иска да пласира излишна енергия в себе си. Той казва: Аз съм набожен човек. – Никаква набожност няма в този човек. Той кукурига като петел. Той казва: Аз вярвам в Бога. – Че и петелът вярва като кукурига. Вера без мисъл не е вяра. Вярата има свое реализиране. Ако тази вяра е обоснована на мисъл, тя е вяра. Вера, в която няма мисъл, това е суеверие. Вера, която ражда противоречия в живота, това не е вяра. Вера, която зад себе си има човешката мисъл и урежда нещата, това е вяра. Вярата е велико нещо в света. Това е една вътрешна интуитивна сила. С тази интуиция ти можеш да знаеш най-малко след 20 години какъв ще бъде твоят живот. Ти можеш да знаеш след 20 години ще свършиш ли, ще се повдигнеш ли, ще бъдеш ли полезен. С вярата можеш да знаеш как е построен светът, има ли жители на месечината или няма, има ли жители на слънцето, на Сириус, на Алфа Центориус. С вярата можеш да знаеш ще отидеш ли на небето или няма да отидеш и т. н. С тази вяра ти ще знаеш в коя звезда има живот и в коя няма. Като имаш тази мисъл, ти сам ще знаеш, дали си божество или не. Който мисли, той е божество. Който не мисли той е едно говедо. Аз бих предпочел да съм божество, отколкото да съм едно говедо. Под думата божество разбирам, че съм човек, който се храни с божествена храна, върви според законите, които Бог е създал, признавам Го – значи Бог мисли, Бог е първият, Който е започнал да мисли. Ако мислиш, ти мязаш на него. Ако не мислиш, не мязаш на него. Тогава от какво произтичат противоречията в света? Противоречията произтичат от това, че не мислим, както Бог мисли. Това са моите заключения. Когато говоря за Любовта, аз подразбирам въплотената Божия мисъл. Любовта е въплотена Божествена мисъл, която работи вече за човека. Следователно това, което можем да опитаме в света, това реалното, то е Любовта. Любовта е най-реалното, което ний имаме в сегашния си живот. Зад това реалното седи Божествената мисъл. Следователно, всяка любов, зад която не седи божествената мисъл, тази любов се разпилява като водата. А Любов, зад която седи Божествената мисъл, колкото повече време минава, толкова

повече се усилва и разпалва. И тогава нищо не е в състояние да измени тази Любов. Там, дето тази любов съществува в човека, в дома или в народа, този човек расте, мяза на едно горящо слънце. Мнозина вярват в идването на Христа и казват: Като дойде Христос втори път на земята. Че Христос веднъж дойде на земята. Какво научиха хората от него? Най-първо те го изпитаха дали може да търпи. Те казаха: Чакай да видим дали си ти Христос или не си. Те го хванаха, и Христос им каза: Съборете този храм и аз в три деня ще мога да го въздигна отново. Той искаше да им каже, че този храм е Неговото тяло, което Той в три деня ще може да въздигне. Еврейските учени, еврейските равини разбираха това и казваха: Чакай, ний ще те опитаме. Ний ще ти създадем такива изпитания, каквито не си помислил. Ти говориш, но недей много да говориш. И те създадоха закон, според който го осъдиха. Те го разпънаха на кръста и му казваха: „.............., как ще можеш в три деня да слезеш от кръста?" И после, когато Христос възкръсна, те отидоха при Пилата и му казаха: Понеже Христос е излязъл от гроба, което и войниците са видели, идете да кажете, че учениците Му са взели тялото, за да не стане голям шум между народа, да повярват повече в Него. И ние ще уредим тази работа с пари. Как ще си обясните това. Ако Христос не е възкръснал, в какво вярват тия 500 милиона души християни, които са готови да положат живота си за Христа? На някакво суеверие ли се дължи това? Не, силата на християнството седи в онази Божествена мисъл. Христос мислеше, Той беше човек на мисълта. Той вечер не спеше, но прекарваше в дълбоко размишление. Христос изучаваше света, изучаваше хората. Той знаеше какви нужди имат, какво им липсва. Той знаеше какво щеше да стане. Той знаеше, мъже и жени (и жени) от какво се нуждаят и имаше всичко предвид. Той казваше: Като отида при Отца си, ще ви изпратя друго същество да мисли. Духът, който ще дойде, той ще ви научи да мислите. На учениците си казваше: Вие идете и проповядвайте, и Аз ще бъда с вас до скончанието на века. Казвате: Де е Христос? – Там, дето има мисъл, там е Христос; там дето няма мисъл, там не е Христос. Там, дето има Любов, там е Христос, дето има караница там не е Христос. Там, дето има култура, братство, там е Христос. Дето няма култура, няма братство, няма Го Христос. В първото си идване, Христос дойде на земята като малко дете. Ангели слязоха от небето и пяха, но сега няма да бъде така. Като дойде сега Христос на земята, цялата земя ще проиграе. Тогава хората ще скачат по 10 метра на високо, – така ще се радват. Всичко ще се разиграе толкова много, че и къщи, и параходи, и тренове, и хора – всички ще се разиграят, ще скачат на високо. Тогава ще бъде най-хубавото хоро, което до сега хората са играли. После ще има такава илюминация, каквато никога досега не сте виждали. След това ще чуете един глас, ще дойде новата култура. С всички свои подаръци, които небето е изпратило, и ще кажат: Елате сега всички, които сте готови – все ще ви се падне нещо. Че сте готови, това се вижда от факта, че сте

мислили, че сте вярвали в това.

Сега у вас може да се зароди едно възражение. Много естествено, ако аз бях на ваше място, щях да кажа: Това ми се вижда малко пресилено. Пресилена работа е тази. Моят ум не я хваща някак. Всеки един иска да помогне на един беден човек. Той му казва: Да ти дам 1000 лева да започнеш търговия. Не може, не искам, не искам да правя такива опити. – Тогава да ти дам 2000 лева. – Не искам. – 10 000 лева ти давам тогава. – Не искам. – Тогава мога да ти дам десет милиона лева. Виж, сега може. Значи, с десетте милиона лева се събужда енергията в този човек. Той е готов да работи. Това е идеята. Този човек мисли, че с това грамадно богатство, с този капитал ще може да започне работа. Какво е спечелил този човек? Преди всичко той не е видел на лице тези десет милиона, те не му са броени, но вярва на думите на човека. После казва: Хайде брой ми тези пари, да видя черно на бяло. Този човек, още като му обещават десет милиона, иска да направи опит с тях. Значи, ние трябва да имаме нещо, на което да разчитаме. Този закон е верен и в живота. Всякога, когато зад нас има един човек, на когото можем да разчитаме, ний сме смели и решителни.Тогава човек може да започне всякаква работа. Обаче, ако остане сам на себе си, той е индиферентен. Много мъже казват: Докато беше жива другарката ми, аз имах импулс за работа, можех да пиша, но откак тя умре, животът изгуби за мене всякакъв смисъл. Сега няма кой да ме вдъхновява. Тогава аз го закачам: Ами друга по-млада не можеш ли да намериш? – Остави се, знаеш ли какъв характер ще бъде, каква ще бъде тя? – Ами твоята жена не е умряла. – Как да не е умряла, вчера занесоха на гробищата. – Ама аз вчера срещнах жена ти и се разговарях с нея. Ти сега искаш съвсем да ме заблудиш. – Ами ако сега дойде жена ти при тебе, ще повярваш ли? Може ли да бъде това? – Отварям вратата и жена му влиза. – Сега вярваш ли? Той се чуди, двоуми се дали това е жена му, или някакъв долап му е устроен. Но жена му започва да му разправя това-онова, а той я гледа. Тя му разправя как се срещнали пръв път, какво било първото му писмо, какво било второто, третото писмо и т. н. Като му разправя всичко за техния живот, най-после той повярва, че това е неговата жена. Тя му казва: Онази, която умре, беше твоята слугиня, а господарката на дома, която е сега пред тебе; ходих на разходка и сега се връщам. – Добре, че умре слугинята ми, а не господарката на дома. Той се счел за заблуден, но господарката му се върнала. Закон е: Не може да умре онзи, когото вие обичате. Ако умре, тогава грешката е или у вас, или в него. И Христос не може да умре, понеже имаше един възлюбен ученик. Христос имаше в лицето на Йоана един ученик, който много го обичаше. Йоан обичаше Христа, както никой друг. Не само, че не умре Христос, но даже възкръсна. Когато дойде въпрос до Петра, запитаха го: И ти да не си от Неговите ученици. Той се отказа. Ама ние те видехме там. – Не сте ме видели. Но

после, като пропя петелът три пъти, Петър казва: Господи аз повярвах. Най-после се намери и един ученик материалист, какъвто беше Тома. Той казваше: Аз не съм от тези, които вярват в халюцинации. Докато не си туря пръста в раната, не мога да повярвам. Като дойде Христос, каза на Тома: Тури си пръста в раната ми. Тома си тури пръста в раната на Христа и каза: Сега вярвам вече. ....Господи, вярвам вече. Както виждате, човек може да се върне от другия свет. Силата на Христа седи в това, че Той ходи в онзи свет и се върна от там, като проповядваше на учениците Си евангелие, което никъде не е писано. И след това им каза: Идете и проповядвайте моето учение, и аз ще бъда с вас до скончанието на века. Всеки, който мисли, той може да види Христа. Който не мисли, той никога не може да види Христа. Ако ти мислиш, тогава онзи, когото обичаш, ще се отвори пред тебе. Който мисли, той не е човекът, когото ти можеш да излъжеш, помнете това. Човек, който мисли, в когото умът е започнал да действува или на религиозен език казано: Човек, в когото Божественото работи, той никога не може да бъде излъган. Щом се лъжеш, това не е мисъл. Това, в което никога не се лъжеш, то е мисъл, то е реалното в света. Там, дето има лъжа, илюзии, това не е никаква мисъл. Това, в което никога не се лъжеш, никога не се разочароваш, това е реалното, това е мисъл. Това, в което се разочароваш, това не е Божественият свет, това е човешки свет. Аз съм наблюдавал как кучето се разочарова. То седи и мисли, казва си: Остарях вече. Едно време господарят ми даваше това-онова, а сега не иска да знае за мене, остарях. Това са разсъждения. Кучето се разочаровало, че няма голям кокал. Тези разсъждения ги има в животинското царство. И животните остаряват. Остарява значи не само човекът, но и животните. Старостта се дължи на преживяване в чувствата на човека. Чувствата състаряват човека. А онова, което подмладява човека, това е човешката мисъл. Мисълта носи безсмъртието на човека. Това, което състарява човека, това е животинското в човека, това е зверското в човека, това е птичето в човека. А онова, което осмисля, това е човекът, това е човешката мисъл, това е мощното, силното в човека. Това наричат изкуство, музика в живота. Мисълта е силата в света.

Та казвам: Които са на правата страна. Трябва да разсъждавате. Сега ще ви преведа един пример. Двама души, американци, видни хора, спорят за една картина кой от тях да я купи. Те се набиват здраво, по американски, боксират се. Дават се под съд. Съдията пита: Кой рисува тази картина? – Един художник. – Викайте художника. Викат художника и той се явява пред съдията. – Ти ли рисува тази картина? – Аз я рисувах. – Кой ти даде право да я продаваш? Всеки художник, който е рисувал картина с човешката мисъл, той няма право да я продава на никого. Тази картина е отлична. Никой няма право да купува тази картина.Такава картина нито се продава, нито се купува. Тази картина може да ходи от един дом в друг, да

прекарва във всеки дом по 10–15 деня и пак да се върне при своя господар. Никой няма право на собственост върху картина, която е рисувана с човешката мисъл. Когато една картина е от животинско състояние, тя може да бъде собственост, но когато е от човешката мисъл, тя е великолепна картина и трябва да пътува из целия свят. И светиите в църквите трябва да пътуват из света. Ще ви приведа един пример за някой от князете. Кой е бил той, няма да кажа името му, но вие можете да го намерете в историческите книги. Това не се отнася сега до нас, да знаем името му. Един от неговите заместници имал някакъв часовник, който биел на всеки час. На всеки час от дванадесетте излизал по един апостол да се покланя. Този княз, като видел часовника, извадил апостолите и ги стопил, понеже те били направени от злато. Когато го запитали: Къде са апостолите, той отговорил: Изпратих ги да проповядват. Всички трябва да ходите в света да проповядвате. Това, което седи на едно място, не е мисъл. Това, което не седи на едно място, то е мисъл. Ний виждаме, че цялата вселена, цялата земя не седи на едно място. Нашата земя е във вечно движение. Слънцето, звездите, всичко е във вечно движение. И ние се движим, отиваме някъде, но къде, не знаем. Благодарение на това движение, ние се качваме в един възвишен свет. Според нашите възгледи, до сега вселената е слизала надолу, но според новите възгледи, вселената се движи по една спирала и се качва нагоре, нагоре върви. Едно повдигане става. И колкото по-нагоре отиваме толкова, у нас ще дохождат по-светли мисли и чувства. И нашата земя сега върви нагоре. Светът ще се оправи само за онези хора, които мислят. А за онези, които не мислят, няма да се оправи.

Христос казва: „Не съдете по лице, но по права съдба съдете“. Не се спирайте върху тези, които заблуждават света. Кой е този, който заблуждава хората? Кога се заблуждават хората? Ако на един болен кажа, че след 4–5 деня ще оздравее, а не оздравее, аз го заблуждавам. Това е вече заблуждение. Ако кажа на един сиромах, че след една година положението му ще се подобри, а не се подобри, тогава аз го заблуждавам. Ако на един млад човек кажа, че е способен и след една две години ще стане от него нещо, а не стане, аз го заблуждавам. Ако кажа на болния, че 4–5 дена ще оздравее, и той оздравява, това е истината. Ако на сиромаха кажа, че след една година той ще изплати дълговете си, и стане според както съм казал, това е истината. Всяко нещо, което казвам и става, то е реално. Ако кажеш, че ще направиш нещо, а не го направиш, ти заблуждаваш хората. Каквото кажеш, трябва да го направиш. Казваш: Аз вярвам в Христа. Какво значи да вярваш в Христа? Ето какво разбирам под думите да вярваш в Христа. Да вярваш в Христа, това значи да мислиш като Него. Както Той е мислил и мисли, така и ние трябва да мислим. Христос казва: „Както ме е Отец научил, така и аз говоря.“ Вие трябва да кажете, както ме е Христос научил.

Когато наричаха Христа „Учителю благи“, той казваше: „Никой не е благ освен един Бог“. Само Бог е благ. Значи, онзи, който мисли, той е всякога благ. Мислещото същество се познава по това, че в него няма никакви противоречия. На религиозен език казано: Дето е духът, там е свободата. А мисълта е онази мощна сила, която разрешава всички въпроси в света. Сега на ваш език да ви кажа нещо. Ти никога не можеш да обичаш един човек, който не работи за тебе. Ти никога не можеш да обичаш един човек, който не мисли добро за тебе. Невъзможно е значи, да обичаш един човек, който не работи за тебе. И той не може да те обича, ако и ти не работиш за него. Следователно, ако между хората има спор и ако те се мразят, това е защото не работят един за друг. Днес всеки работи за себе си. Това е животинско състояние. Там, дето всеки работи за себе си, там няма мисъл. Има мисли, които носят смърт. Това не е никаква мисъл. Човек трябва да мисли не само за едно малко общество, но за всички трябва да мисли. Вие трябва да работите за разумните хора в света. Тогава и те ще работят за вас. Щом престанете да мислите за тях, и те ще престанат да мислят за вас. Когато те работят, и ти ще работиш заедно с тях. Когато те мислят, и ти ще мислиш заедно с тях. Така само ще вървите по техния път. Това е великото в света. По какво се отличават великите хора? Те се отличават по това, че са работили за човечеството и са казали неща, които са верни.

„Не съдете по лице“. Да съдите по лице, това е външната страна на живота, това е външно разбиране на нещата. Вий седите и казвате: Остаряхме вече. Които вярват в прераждането, казват: Като се преродим втори път, тогава ще се подмладим. Които вярват в Христа, ще кажат: Христос ще ни очисти. Които вярват в света, казват: Баща ни ще ни остави наследство, и ще си поживеем по-спокойно, по-добре. Не уповавайте на баща си, нито на друг някой човек, но уповавай на онова, което Бог е вложил в душата ти. Мисли само за онова, което е вложено в ума, в сърцето ти и във волята ти. Мисли за него и то ще стане. Не мисли само за това да станеш пръв министър в България, или да заемеш някакъв висок пост в обществото. Това не е мисъл – това е последна работа. Не мисли първо да станеш светия. – И това е последна работа. Не мисли първо да станеш министър. И това е последна работа. Най-първо мисли да бъдеш човек и като човек да мислиш да постигнеш нещо. А пък това за светийство, за ученост, това са второстепенни работи. Щом станеш човек, и почнеш да мислиш, тези неща са прерогативи, възможности за напредналите духове, не са още за вас. Когато мислиш, ти всичко можеш да станеш: И цар, и светия, и учен, и богат, и здрав – всичко можеш да бъдеш. Не мислете, че както сте сега, всичко можете да станете. Не, за да станеш човек, ти трябва да бъдеш в съгласие с целокупната разумност, с всички разумни същества и да мислиш като тях. Човек трябва да бъде в унисон с тия същества, няма да има вече разлика между него и тях. За него

всички тия разумни същества ще бъдат братя, с които той ще се слива в едно. Всички ще бъдат като едно тяло. Тогава техните мисли, ще бъдат твои мисли, и твоите мисли, ще бъдат техни мисли. И тогава много реформи ще могат да се прекарат на земята. Какво ви липсва на вас? Липсва ви онова съгласие, липсва ви онова единство, чрез което да се реализират нещата. Сега какво става? Един мисли нещо, дойде друг да го коригира, после третия коригира втория и т. н. – всички се коригират.

В старо време някога си в България направили в един град една хубава баня. Обаче гражданите се разделили помежду си по въпроса как да бъде постлана банята. Едни от тях поддържали, че банята трябва да бъде постлана с нерендосани дъски, за да не (се) плъзгат хората по нея. Другите пък поддържали, че дъските трябвало да бъдат гладки, рендосани, да не бодат. Спорът се продължил цели 8 години, следствие на което банята останала незавършена и хората не могли да се къпят. Най-после дошъл в града един инспектор и всички отнесли въпроса до него, той да се произнесе. Тогава инспекторът казал: Подът на банята ще бъде направен от една дъска хириндосана и една нехириндосана. При това решение всички граждани се задоволили и банята била отворена да се къпят хората. Следователно, щом хората се разделят между две убеждения, турете и двете убеждения на работа, та всеки да върви, по което иска убеждение. Така е и в природата: Навсякъде има по една гладка и по една неизгладена дъска. Важно е банята да се отвори, да се къпят хората. За предпочитане е банята да се отвори, макар и с две убеждения, отколкото да седи затворена и хората да спорят помежду си, кой има право. И при това да се дават различни научни доказателства за правото на този или на онзи. Отворете тази баня да се къпят хората, макар че едната дъска на пода ще бъде гладка, а другата неизгладена. Важно е да мислим, важно е хората да се окъпят. Че как ще мислим? Как ще ядем? Чудна работа! Как ще спим? Че кой учи хората как да ядат, как да спят? Всеки сам знае как да яде, как да спи. И без да те учат, ти знаеш как да спиш, как да яде, как да мислиш. Учението иде отпосле. Ти няма да внесеш нищо ново в света, но много нови работи ще научиш. Ти не си дошъл в света да внесеш нещо ново, но си дошъл да възприемеш нещо ново от света, да видиш, че светът носи нещо ново за тебе. Този свет може да влезе в тебе и тогава твоят вътрешен свет да се обнови съобразно външния свет. Като отидеш при един велик музикант, а не знаеш да свириш, ти ли ще се учиш от него, или той ще се учи от тебе? Разбира се, че ти трябва да се учиш от великия музикант. Ако отидеш при един художник, ти ли ще се учиш от него, или той ще се учи от тебе? Ти ще се учиш от него, разбира се.

Казвам: Ние трябва да се учим от великите хора в света. От това, което те имат в себе си, а не от това, което ние имаме. В какво седи културата?

Културата седи в това, което е. Ние трябва да придобием това, което е. Ако речеш да придобиеш най-малкото от това, което е, то значи да придобиеш Любовта, която внася новия живот. Тази Любов ще осмисли твоето съществуване на земята, ще разбереш какво е твоето предназначение и защо си дошъл на земята. Ти трябва да имаш ясен поглед за нещата. Като погледнеш, трябва да знаеш защо е всичко това. Човек трябва да знае какво е неговото предназначение на земята и да може да се ползува от това. Като ви наблюдавам, виждам, че всички сте много богати, но живеете в голяма беднотия. Като ви гледам, виждам, че сте заобиколени от щастие, но в себе си се считате нещастни. В това отношение вий мязате на мишката. Докато мишката е в полето, тя свободно си ходи, яде си, диша си чист въздух. Един ден започва да се върти около хората, отива тук-там и попада на един капан, в който е закачена малко пастърмица. Тя подушва тази пастърмица и започва да изследва капана, започва да души, приятно ѝ е и си казва: Да мога да взема това парче пастърмица, ще си уредя живота. После тя се качва на капана, започва да го изследва, прави си научните изследвания и мисли, че е много учена, като няма пред вид, че този, който е направил капана, е много по-умен от нея. След това наблюдавам каква е психологията на мишката. Като се хване в капана, тя започва да движи муцунката си, да стърже пръчките на капана, да се качва нагоре, надолу, иска да излезе и си казва: Тази работа не излезе, както мислех. Пастърмицата седи до нея, но тя вече не я поглежда. Казва мишката: Изгубих вече свободата си. Тя се спре, мисли си защо тази работа не излезе според нейните научни изследвания. Не трябваше да пипа пастърмата. Тя трябваше да каже: Не ми трябва нито пастърмата, нито капана. Като ви гледам сега, виждам, че и пред вас има един такъв капан. Вие мислите, че като влезете в капана, ще придобиете нещо. Не, правя едно приятелско предупреждение: Пазете се от капани, които са поставени пред вашите врати. Приемете това приятелско предупреждение и го изследвайте, помислете върху него, без да отивате да изследвате капана отвътре. Не правете това. Не се самозаблуждавайте да мислите, че всичко ще ви се нареди добре, като влезете в капана. Казваш: След една година ще направя това или онова. – Нищо няма да направиш след една година. Казваш – тогава втората година ще го направя. И втората година минава, без да си направил нещо. Казваш: След една година ще науча френски. – Нищо няма да научиш. Минават година, две, три, и ти все още говориш: Парле ву франсе? Според закона на мисълта, като хванеш една работа, трябва да я свършиш. В една година ти можеш да научиш езика, стига да не туряш никакво препятствие на мисълта си. В една година можеш да научиш в толкова, че поне хляба да си изкараш. Не казвай какво можеш да научиш в толкова малко време. Аз имам един лингвафон, който говори много добре на английски, с точно отмерено произношение. Вътре говори един професор, с който често се разговарям, но не може да излезе вън от

плочата. В първата плоча е предаден първият урок. Колко пъти туря тази плоча, все един и същ урок предава. После турям втора, трета, четвърта, и уроците стават все по-сложни. Като дойда до 32 плоча, вече можем да се разговаряме на английски, самият професор като че ли говори. Доста сложен е последният урок. Сега турете и вие вашите плочи на работа. Като дойде едно обезсърчение, кажете му: Сега ще те окача на гвоздея на къщата си. Като се насърчиш, ще те снема от гвоздея. Като дойде безверието у вас, окачете го на гвоздея и му кажете: Като повярваш, ще те снема от гвоздея. Като дойде безлюбието, също така го окачи на гвоздея и му кажи: Като възлюбиш, ще те снема от гвоздея. Щом имаш какво и да е отрицателно чувство, щом чуеш отдалеч, че мъжът ти иде, веднага закачи това чувство на гвоздея, та като влезе мъжът ти вътре, да се зарадва и да каже: Отлична жена имам! Или, ако мъжът ти носи отрицателно чувство, жената да закачи това чувство на гвоздея. Тогава той ще благодари и ще каже: Умна е моята жена, освободи ме от голямата тежест. Господ да я поживи! Дано ме не чуе дяволът, да умре преди мене. – Не, щом тази жена е умна, тя не умира.

„Не съдете по лице, но по права съдба съдете!“ Сега приложете това, което имате у вас, което е вложено, което е вродено. И почнете да реализирате това, което мислите. От това гледище целият живот е една възпитателна школа, но за онзи, който разбира, за умния човек. Когато умния човек дойде в едно общество, той трябва да бъде свободен. Умните хора, могат да оправят света. Ето, умните хора създадоха железниците, аеропланите, параходите, писмената реч, книжнината, фабрики, законите, всичко в света е създадено все от умните хора. Следователно, ако и вие вървите по техния път, бъдещето е ваше. Новият човек, който иде в свет(а), иде с една нова мисъл. Та и вие трябва да започнете да мислите като този нов човек. А не както е мислил старият човек. Този Христос, който иде сега, няма да се остави сега да го разпнат. Той иде между хората да ги научи как да мислят. Това значи идването на Христа – да научи хората как да мислят. – И мъже, и жени, и учени, и прости, и господари, и слуги, и управляващи, и управляеми. Той казва на съдията, право съди! На стражаря: Благороден бъди! Каквато служба заемаш, изпълни службата без никаква лъжа. Добре изпълни своя дълг. Малката служба, добре изпълнена, е за предпочитане пред голямата служба, но не добре изпълнена. Ако си цар, в една година ти можеш да направиш хиляди престъпления, които с хиляди години не можеш да изплатиш. Това, което един цар в един живот може да направи, един обикновен човек в хиляди години не може да направи. Но и доброто, което един цар може да направи в един живот, обикновеният човек в хиляда години не може да го направи. Умният цар, на място поставен в един живот, може да направи това, което обикновеният човек в хиляда години не може да направи. Та в сравнение с животните, вий сте царе. И

като царе, не можете ли сега да подобрите живота си? Ако не направите това, знаете ли какво ще бъде вашето положение. Но аз сега не искам да ви покажа опаката страна на живота, искам да ви покажа светлата страна. Стойте на положението като царе, с онези светли мисли, с онези благородни чувства и с онези възвишени постъпки. И тогава всеки, който ви срещне, да каже: Ето един човек, който мисли. Това е човекът. И тогава, като се срещнете, да се радвате едни на други, че сте срещнали хора, които знаят да мислят. Като срещнете една жена, да знаете, че мисли. Като срещнете един мъж, да знаете, че мисли. Като срещнете един слуга, да знаете че мисли. Като срещнете един съдия, да знаете, че мисли. Като срещнете един военен, или един стратег да знаете, че мисли. Най-после всички трябва да мислят. В това е спасението на света. Това е, което носи бъдещето.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

17. беседа от Учителя,
държана на 12 януари 1936 г.
София – Изгрев

1936_01_12 Топлината на Любовта
неделно утринно слово

ТОПЛИНАТА НА ЛЮБОВТА

12 януари 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Небето облачно. Времето меко.)

Нарядът.

24-та глава от Деянията на апостолите.

„В начало бе Словото“

Има противоречия в живота лични, семейни, обществени, религиозни и политически. Светът е пълен с противоречия. Там, дето има живот, има противоречия на Земята. Тия противоречия засега не могат да се премахнат. Природата, която е толкова умна, не могла да ги премахне, държи ги. Задава се въпросът: защо е така? Защото е така. Може ли да бъде другояче? Може да бъде. Кога? Някога. Тогава аз ви давам два метода: ако вярвате в това, което е, ще придобиете това, което е; ако вярвате в това, което не е, ще придобиете това, което не е. Сега, защо е така? Защото не може да бъде другояче. Ако вярваш в това, което е, ще придобиеш това, което е. Ако вярваш в това, което не е, ще придобиеш това, което не е. Тъй е. И всички онези, в каквато и област да е, които са се старали да обяснят противоречията, никой не е успял да ги обясни. Обясняват, но и като обяснят нещата, остават такива, каквито са. Обясняват, че някой убил някого. Но това обяснение ни най-малко не помага на убития човек. Убитият човек е убит. Обясняват, че някой човек откраднал пари на някого. Но парите са откраднати, няма ги вече. Сега, противоречия се намират в личния живот. Всеки човек си има свои противоречия. Всичките хора нямат еднакви противоречия. Сега, в живота по-напредналите души обясняват. И кога ти можеш да си обясниш? Онова, което можеш да си обясниш, е онова, което ти можеш да направиш. Обяснение е само това, което може да направиш в себе си.

Например ти казваш: „Защо злото съществува?“ Попитай себе си: защо ти си го допуснал в себе си? Най-първо ти не питай защо злото е в света, но попитай защо злото е вътре в тебе. Щом се запиташ, постарай се тогава туй зло по някакъв начин да го измениш. Злото от себе си ти не можеш да го изхвърлиш навън. Но да се спреш. Злото е един противник умен, силен и с когото, ако речеш да се бориш, ще видиш, че не е така лесно. Може да кажеш: „Излез си.“ – „На кое основание отгоре?“ Злото може да ти даде възражение. Злото ще каже: „Че, и аз имам право да живея, както и ти.“

Сега, вземете един процес. Вземете един, който работи със съвременния цимент. Той взима цимента, взема малко вода, разбърква я, направя една каша. И след време направи цял един блок. Ако туриш ръката си в тази каша, и след като се циментира, ти ще се намериш в трудно положение. Ще попиташ: „Защо този човек направи кашата?“ Защо той направи кашата, то е негова работа, но питам: защо ти тури ръката в кашата? Ти питаш защо той направил кашата. Той направил кашата за нещо, но ти защо тури ръката в кашата? Той турил вода, турил прах циментен, съединява се, става на блок. Друг пък направил цимента. Взел камъни, които били някъде, че ги пекъл в пещта и направил цимента. Единият разглобява, другият сглобява. Това са техните интереси. Единият продава камъните, които направи на прах – продава цимента. Другият пък, който се научил да съединява, прави блокове. Значи има практическо приложение: наместо да се пренасят големите блокове, пренася се прахът и после сглобяват ги и правят здания. Какви съображения имат? В тия процеси мнозина пострадат. Ръцете на мнозина, които работят цимент, огрубяват. Казвате: защо е така? Учените хора могат да ви разправят, но колкото и да ви разправят, повредата на ръцете е повреда. Циментирането на ръцете вие може да го обяснявате, че се е сгъстил циментът, че се е втвърдил, но работата е, че ръката или кракът не е свободен.

Следователно в живота има положения, при които нещата ти са приятни – туриш крака в кашата. Може да го туриш колкото искаш и може да го извадиш. Но ако дълго време го държиш – десетина часа, след туй ни най-малко не може да дигнеш крака си, както искаш. Следователно всяка една погрешка, още в началото, като я направим, да я поправим. Ако отначало туриш крака в цимента и можеш да го извадиш, ти можеш да се освободиш. Но ако оставиш крака си в този цимент, за да видиш какви ще бъдат резултатите, ти ще се намериш в трудно положение. Пак може да освободиш крака си, но ще бъде много по-мъчно, отколкото първоначално.

Сега мнозина казват: „Защо трябва да правим погрешки?“ Ти няма защо да правиш погрешки. Не си оставяй крака в цимента – ще се намериш в трудно положение. Нищо повече. Всяка една ваша мисъл, не я оставяйте да се циментира. Не оставяйте вашето съзнание дълго време, понеже циментира се съзнанието и ще причините вреда на себе си. Следователно нищо не ви коства, няма да ви коства голямо усилие да си извадите крака от цимента, да се отдалечите на 3–4 педи и вие да бъдете свободни.

Та казвам: Трябва да имате една ясна представа, вие по някой път се обърквате с онова, което става в света, което хората правят. Ако вземете една капка вода, не може да потопите света. Една капка вода не може да

удави човека, не може да му направи никаква пакост. Тя е толкоз приятна, че като падат тия капчици по растенията, всички растения се радват. Но милиони и милиарди капки, събрани на едно място, отдето минат, пакост правят: дървета изкореняват, къщи събарят, хора удавят и какво ли не правят. Тия, миролюбивите капки, които бяха светии, като се съберат на едно място, повличат орталъка. Потоп правят. Защо е така? Защото не може да бъде другояче. Злото седи в това, че се решили да се явят на едно място, да направят угощение и отдето минат, опустошават.

Сега, това ви го давам като малко обяснение. С него могат да се обяснят и други работи. Ти не се оправдавай. Злото седи в това. Какво трябва да се прави? Казва: не събирай много вода на едно място. Сега, туй е, което става в природата. Ако не се пазиш от водата, ако събереш много вода в организма си, ще се образува водянка. Ще пиеш необходимата вода. Но не задържай водата в себе си. Не се влюбвай в нея. Като дойде, дай ѝ път да си излезе. Нека седи половин–един час. Като остане там, нахалствува. Като се събере водянка, ти ще набъбнеш. Всеки ден започват да ти изваждат по 5–6 килограма вода. Питам: какво ще правиш? Лекарите ще се ползуват от тебе. Всеки ден лекарите ще идват със своята помпа и ще изваждат вода. Защо? Защото си се влюбил във водата. Може да обичаш водата, но никога не си позволявай да се влюбваш в нея. Не е позволено. Щом се влюбиш, ще се развратиш. Щом се развратиш, тя ще ти плати така, както тя знае – ще те надува.

Това са обяснения. Това е едно болезнено състояние. Болките, това са анормални състояния, анормални отношения, които хората имат в порядките, които съществуват в природата.

Вие разглеждате живота само от ваше лично гледище. Имате събрани милиони същества и те имат разни отношения. Как ще се поставите? Например как ще оправдаете човека в неговите постъпки спрямо животните? Или как ще оправдаете хората спрямо техните отношения, които имат едни към други? Не може да се оправдаят. Защото, под думата „оправдание" ето какво разбирам: след като го оправдаеш, не може да подобриш работите. Ти само можеш да направиш една малка услуга. Аз мисля, да оправдаеш някого – да поправиш нещата. То е истинското разбиране. Ако може да поправиш една погрешка, тя е поправена. Но ако само я отстраняваш, погрешката остава погрешка.

Сега, всичките противоречия в света съществуват, че хората не разбират службата на доброто и злото. Ти щом се влюбиш в злото, то ще ти плати както то знае. Няма някой, който вършил любовни работи със злото... който се е влюбил в злото, той вече знае какви са последствията. Той ще

излезе с одрана кожа. Всичко, каквото имаш, ще ти бъде взето до парица, ще бъдеш изпъден навън, че нищо няма да имаш, гол-голеничък ще останеш. Всичко ще ти бъде взето. Казва: „Върви отдето си дошъл." Злото може да го употребиш, но не се влюбвай в него. По някой път злото е много красиво, мяза на една много красива мома. Очите ѝ тъй светят, че когото погледне, все го изгаря. Срещне някой момък, казва: „Изгори ми сърцето." Не че тя изгаря сърцето, злото изгаря сърцето, злото гори. Момци има изгорени, моми има изгорени. Майки има изгорени и бащи има изгорени; и приятели има изгорени. И царе, и прости, и сиромаси, и богати, в целия свят навсякъде има изгорени, на общо основание и на пепел са станали.

Казвате: „Какво трябва да се прави?" Едно правило: Не се влюбвай в злото. Никакви любовни работи. Запознайте се, но като дойде до любовни писма, да не ви знае адреса, къде, на коя улица живеете. Като попита за фамилията, нищо не съобщавайте. Ти сам бъди. Нима мислите, ако дойде един вълк и се запознае с овцата и я попита: „Колко деца имаш?" – какви са неговите намерения? Когато някой крадец дойде някъде и пита: „Колко добитък имате? Колко коне, овце, кози, добитък имате? Какви са вратите, хубаво ли са направени?" Но той вече има един план да открадне нещо.

Това са външни неща, за обяснение. Злото е нещо вътрешно. И какво е само по себе си? Никой никога не го обяснява. Когато са попитали един от най-учените в Египет за злото, той само си стиснал устата. Христос, като дошъл до злото, казва: „Не противи се злому." Защо? Не противи се. Мини, поздрави и върви. Ако речеш да се бориш, ще си навлечеш беля на главата. И всички сега сте герои, които се борите със злото. Съвременните нещастни герои са, които се борят със злото. Всеки, който се бори със злото, ще остане победен. Не трябва да се борите със злото. Защото предназначението на човека е да работи с доброто! Нищо повече. Влезте в доброто. Ако дойде за борба, тури доброто, да се бори със злото.

Сега, някой казва: „Не трябва ли да се борим със злото?" Какво ще се бориш със злото? Представете си една модерна армия от 100 000 добре обучени войници, с картечници, въздушни газове, тежка артилерия и какво ли не още, а ти – един прост войник с една кремъклия пушка, турил си я на рамо и си излязъл да се бориш със 100 000 войници. Те ще те пометат така, в един час отгоре, и земята ще разровят отгоре! Какво ще правиш? Хич не ти трябва да се бориш. Вземи си кремъклията пушка и да те няма там, ако си умен човек. Ще кажеш: „Аз ще ида да воювам." Никакво воюване. Остави тия хора, с тях можеш да работиш и другояче.

Аз сега ви представям само онази външна страна, че злото е нещо силно.

Слабият няма какво да се бори със злото. Ако се бориш със злото, ще разрушиш себе си, ако не се бориш със злото, за тебе ще бъде добре. Защото предназначението на човека е не да се бори със злото в света. Борѝ се с греха, а не със злото. Не оставяй злото да ти стане господар. Щом се бориш, то ще ти стане господар; ти с него не се бори. Познавай злото, без да се запознаваш с него. Аз правя една разлика: познавай злото, без да се познаваш с него.

Сега не искам да остане в ума ви мисълта, че човек трябва да се плаши от злото. Не. Не се борѝ със злото. Разумното е това. Едно малко 5-годишно дете не трябва да се бори с един юнак 25-годишен, който се е упражнявал на всичкото изкуство. Да излезе това, малкото дете на арената, да се намаже с масло, смешно е това. Той ще го хване, ще го изхвърли от арената. Злото казва: „С дечурлига не се боря. Юнак да дойде." Никога няма да турят едно дете да се бори с един голям юнак. И по някой път вие ставате смешни, когато искате да се борите със злото. Смешни сте. Една грамадна сила е то. Отстъпете място на големите юнаци, да се борят с него. Умът ти трябва да бъде спокоен.

Второ положение. Вас ви занимава въпросът, искате да знаете защо Господ направил света така. Защо допуснал злото? Оставете този въпрос неразрешен. Има много неща, които може да се обяснят и след като се обяснят нещата, няма да ги разберете. И следователно, ние в сегашния живот трябва да се занимаем с неща, които са близки, които може да разберем и които може да приложим. Тия, трудните въпроси, ще ги оставим за бъдеще. Вие оставете въпросите, които са мъчни, за далечното бъдеще. Някой ви каже, че трябва да победите злото. Има цяла една история за много адепти, които са се борили със злото и са изчезнали от света, изчезнали от Земята. Ако се борим със злото, легнеш някоя вечер и сутринта няма да те намерят никъде. Както когато си в обществената безопасност: дойдат, арестуват те – ни глас, ни слушание. Какво ще правиш? Ако ти сам се бориш с една държава, какво ще постигнеш, когато всички са опълчени против тебе? Представете си едно положение: целият свят е опълчен против тебе, какво ще правиш? Христос казва: „Не противи се злому." Но злото си има своя слаба страна. Коя е слабата страна? Злото има само една слаба страна – че злото не може да издържи топлината на Любовта. Единствената слаба страна е тази. Щом му припари топлината на Любовта, не може да издържи. Там е. Нищо друго. Единственото нещо, което може да ви пази от злото, то е топлината на Любовта. Единственият шлем, щит, който може да си турите. Друго нищо. Ама добре да живееш, добре да се отнасяш, това-онова, всичко друго може да употребите, но единственото нещо, на което може да разчитате, е да имате най-малката топлина на Любовта, която да припари злото. То се пази от тази топлина

като от чума. Като усети тази топлина, то се пази от нея. Злото усеща, че в света има само един неприятел. Топлината на Любовта за злото е най-големият неприятел. Пари, гори, топи всичко.

Някои от вас може да кажете: „Как ще го разберем?“ Не зная как, трябва да го разберете. Слушайте го, не го разбирайте. Защото как ще разберете? Вие ще се намерите пак в едно противоречие. Как трябва да запазим топлината на Любовта? Цяла една философия е. В окултната наука има ред такива правила. Ред правила има, но са толкова сложни тия правила, че всеки, който се занимава с тях, ще осиромашее. Какви ли не правила. То е много проста работа. Не мисли за това, което не разбираш. Нищо повече! Или другояче казано: Не носи това, което не можеш да носиш. Не мисли това, което не разбираш и не носи това, което не можеш да носиш. Никой не може да те застави да носиш това, което не можеш да носиш.

Някои си турят на ума, казват: „Как да спасим света?“ Оставете тази работа, как да се спаси светът. Това не е за тебе, как да се спаси светът. Спасяването на света не е за тебе. Защото ти не си единствен. За спасяването на света има други, които се грижат. Философски изяснявам. Сега ние не се занимаваме със сегашния ред на нещата. Не се занимаваме със сегашното ваше състояние. Че ти си бил нещастен, то е твоя работа.

(Един брат пита нещо). Слушай, Игнате, ако си умен и ме слушаш, ще мълчиш. Ако си умен, сега ще мълчиш. И ще бъдеш тъй добър да мълчиш. Ако можеш да поправиш света, ще те похваля. Излез да го поправиш. Само да говориш оттам е безпредметно. Нито аз поправям света оттук. Аз не изяснявам, аз само казвам противоречията. В твоя ум се раждат противоречия, още 1000 години ще минат и няма да има разрешение на този въпрос. Аз говоря за тебе, което можеш да направиш. Ти се остави с подобрението на хората. Въпросът е само за себе си. Бих ти казал нещо, но търпи. Сега ще направиш една погрешка – ако говориш, ще направиш погрешка и тогава ще навредиш на себе си. Нали ти казах онзи ден какво трябва да правиш. Като знаеш за една минута какво трябва да направиш, приложи същото правило. Аз не казвам, че онова, което в твоя ум се подига, не е право. Но в твоя ум се подига един въпрос, който след хиляди години ще има едно малко разрешение. Този въпрос не само в тебе се подига. Сега може ли да ми кажеш кои са подбудителните причини да говориш? Защо трябва да говориш, а не да мълчиш? (...) Никакви обяснения. Боли те ръката, защо? Защото те боли ръката. Ти охкаш, какво ще обясниш? Значи, кожата не е такава, каквато трябва да бъде. Ядеш хубаво ядене, приятно ти е, весел си, защо? Защото ядеш. Какво ще обясняваш? Ако ми обясняваш как се е готвило, за тебе е много добре да ядеш, но за онова, което ядеш, ни най-малко не е добро. Сега, ето къде ще

направиш една погрешка. Ти ще драснеш твоята кибритена клечка, ще запалиш огъня и тогава ти сам ще бягаш от огъня. Ти ще запалиш плевника и ще бягаш. Аз бих желал, като запалиш плевника, сам да стоиш, да издържаш на огъня. Щом не можеш да стоиш, не пали плевника. Ще запалиш огъня, после ще излезеш навън, ще кажеш: „Другите да горят." Да бягат и те.

Това не е философия, това не е ограничение на мисълта, ние сами се ограничаваме. Ще се образува кадеж, дим, ти не можеш да дишаш, ще изгубиш съзнанието си. Нито пък сега задачата е да разрешиш тия погрешки, които сега съществуват. Да кажем, днешното общество, дотам, додето е дошло, всичките хора си имат свои погрешки. Мъчна работа е да се изправят. Не е един, не са двама, това са милиони общества, това са държави. Всички съзнават, че има ред, закони, религия. Има нещо криво. Но нещата не може да се изправят. Тъй, както хората практически схващат, даже най-идеалната държава, най-големите философи дойдат донякъде, усещат, че не може да се оправят нещата в дадения случай. За бъдеще възможно е да се оправи.

Съществува и сега един оправен свят. Ако искаш, може да те заведа в този свят, дето живеят хората както ти искаш, но не е тук, на Земята. Ако искаш, още утре ще ти дам билет, но ще трябва да се съблечеш от туй, което имаш сега. Сега искам да ме разбереш добре. Похвалявам желанието, че искаш да научиш нещо, добро е, но не е навреме. Че искаш да ядеш, ни най-малко не ти правя забележка. Но, че искаш да ядеш не навреме – погрешката е там. Чакай след 4–5 часа, да се опече питата, сега нищо за ядене няма. На мене ми е много по-приятно да живея в този, уредения свят. Аз правя усилие да живея в този свят между хората. Един ден, когато искам да оправя света, ще го напусна, ще си замина, нищо повече.

Ако паса говедата и мисля, че ще станат философи, тя е празна работа. Ще хвърля тоягата, ще ги оставя свободни. Говедата не се нуждаят от говедар. То е наше разбиране. Понеже наш интерес е да пасем тия говеда, за да ги използуваме. Ако искаш говедата да бъдат свободни, нека говедарят да си иде, да пусне говедата да бъдат свободни. Сега всеки иска да стане един говедар, нищо повече. Нямам нищо против говедарите. Но говедарят никога няма да направи говедата да станат хора като него. Туй е, което аз зная. Вие както искате може да вярвате. Аз зная, че ако аз съм говедар, никога няма да направя говедата философи. Но не бих се цанил за говедар, и да искат да ме цанят. Ще кажа: Всичко мога да стана, но за говедар намерете си някой друг човек. Тия говеда сами могат да си ходят, няма да ги уча как да пасат. Те сами ще пасат. И сами знаят как да пият вода. Те

знаят и между себе си как да се отнасят. Няма да ги уча. Те знаят как да се отнасят помежду си.

Сега ти си поставен пред злото. Ако имаш топлината на Любовта, стой; ако нямаш тази топлина на Любовта, плюй си на краката, бягай. Ако не бягаш, злото ще те спити така, както не си помислювал. Нищо не говорѝ сега. Ти искаш да говориш, ти си подигаш веждите. Подигането на веждите аз зная какво значи. Ти не ги подигаш, твоите вежди, друг ги подига, твоите вежди. Нещо бъбли в тебе – ти не си това. Помни го това.

Сега, има неща, които аз мисля, казваш: „Той не е съгласен с мене." Аз не искам да бъда в съгласие с никого, нито искам хората да бъдат в съгласие с мене. Аз желая всички хора да бъдат в съгласие с природата. Аз седя и да искам всичките хора да седят; аз спя и да искам всичките хора да спят. Може някои, като им дойде времето да спят, да спят. Може да спят, като им дойде времето. И като им дойде времето да станат, може да станат. Казвам: Туй, което е Игнат, всички имате такова разположение, като Игната. В дадения случай всички сте Игнат. Игнат значи: всички може да се запалите.

Злото и доброто в света са мъчни за разбиране. Аз ще ви дам един пример. Ако имате 10 момци при една красива мома и 10-те се влюбят в нея, то ще имате ужасна борба, кой да има тази мома на свое разположение. Ако тя е мома на злото, тя ще ги направи дар-пелишан. Всеки има желание да я обсеби, да я има за себе си. Всички на може да я имат. Тогава какво ще стане? Който е най-силен. Туй не е само между момците. Ако между 10 моми турите един момък, ще имате същия резултат. Ако вземете 10 души гладни хора и им дадете един хляб, ще има такава караница за този хляб и ще го вземе най-силният. И за сегашното състояние на хората казвам: Отстъпи! Но да отстъпиш подразбира хора, които са се подигнали, които разбират законите. Ако разбираш закона, ще кажеш: „Моят живот не е обоснован от един самун хляб. Има един хляб, не е за мен. Аз имам хляб на друго място. Вие може да делите хляба, аз няма да го деля."

Та сега, искам в твоя ум да остане едно приятелско чувство, ни най-малко не искам да те апострофирам, нито да ти кажа, че това, което мислиш, не е на мястото. То е на мястото, но казвам: Когато иде тренът по релсите, отстрани се от пътя, да мине той. Не стой на пътя. Като мине тренът, пак може да се изправиш на релсите, но като дойде вторият трен, отдалечавай се от тях. Има време, когато трябва да се отдалечаваш от злото. Затуй именно всички трябва да проучавате закона на Любовта, за да може да се ползувате от онази топлина, която трябва да имате.

Знание сега трябва в света. Сегашните хора много малко знание имат. Имат знание, което е чисто механическо. Хубаво е туй знание, но с туй знание само една трета от живота се поправя. Две трети остават непоправени.

Сега ние ще се обърнем към апостол Павел. Хванали го евреите в храма, за един въпрос: какво подбуди апостол Павел? Защо трябва да проповядва едно Ново Учение? Сега разглеждам въпроса: той влиза в света като новатор на Новото Учение на Христа. При това, още не беше се освободил от ония заблуждения на еврейството. Иска да иде в храма да се очисти, като че само в Ерусалимския храм може да се избави. Онзи Учител, Който поддържаше Учението, като Го попитаха: „На тази ли гора или в Ерусалим трябва да се покланяме?“, казва: „Нито на тази гора, нито в Ерусалим.“ „Бог е Дух и който Му се кланя, в Дух и Истина да Му се кланя.“ Апостол Павел забрави, че трябва да се покланя в Дух и Истина, и при това отиде в Ерусалим, да се поклони. Малко политика има тук – да привлече тия евреи към християнството, да възприемат Новото Учение. Обаче те го хванаха и – хайде в затвора. Казват: „Опетни нашия храм.“ Казва: „Честити Феликсе, понеже си устроил нашия живот меко и гладко, с благодарност се обръщам към тебе.“ Апостол Павел засяга от друга страна въпроса. Той знае, че е запознат с еврейското учение и най-после въпросът се свежда към това, че Феликс в края на краищата иска да го пусне, но за това очаква апостол Павел да му даде пари за откуп. Понеже апостол Павел нямал достатъчно пари, той го оставил в затвора, за да угоди на евреите.

Питам сега: Вас какво ви интересува да ви разправям работи, които са станали преди близо 2000 години? Какво отношение имат тия събития с нашето положение сега? Може да се спорим сега: апостол Павел не можеше ли другояче да постъпи? Можеше. Защо тогава? Негова работа. Ами този съдия не можеше ли да го пусне? Можеше. Но човекът иска пари. После го вика няколко пъти. – „Хубаво е вашето Учение, но днешните условия... То не може така. Не може да се реформира светът.“ Апостол Павел казва: хората тъй ще живеят. Възможно е един ден, но сега не може.

Ние сега като апостол Павел имаме някаква нова идея и след 2000 години тези идеи да са на място. Сега хората казват: „Те са празни работи.“ Не че са празни работи, светът не е готов да приеме. Даже апостол Павел не беше готов да има това разбиране. Той не можеше да се освободи от тия навици на еврейството. Имаше желание да иде в Ерусалим, както сега отиват на хаджилък.

Да се повърнем към онова, което е съществено. Каква е целта на един лист, който е поставен на едно дърво? Целта на листа не е да регулира живота на цялото дърво, то си има своя функция, през него растението диша. Но туй дърво не се нуждае само от един лист. То има десетки хиляди листа и, съединени всичките листа, чрез тях диша дървото. Ако всичките листа паднат и остане само един лист, туй дърво ще изсъхне. Значи, всичките наши идеи, всяко чувство не трябва да остане само. Ако в тебе остане само едно чувство и мислиш, че с него ще направиш нещо, то е изгубена работа. У тебе всички твои чувства, всички твои мисли трябва да бъдат в съгласие с целокупния живот, в който трябва да пребъдваш в дадения случай.

Сега лично трябва да разберете. Вие най-първо да разберете вашето лично място като лист и след туй ще изучавате другото. Ако си един лист, един ден ще се превърнете на клонче и ще изучавате закона на клончето. След туй ще се превърнете на клон и ще изучавате закона на клона. Ще се превърнете на дънер и ще изучавате законите на дънера, ще разберете дънера. И когато станете цяло дърво, и тогава ще имате ясна представа за всичките функции. Тогава ще имате ясна представа как може да се подобри цялото дърво. Всичките процеси, които стават в дървото, ще знаете. Листата знаят много малко. Клончетата знаят още повече. Големият клон знае още по-много. И дънерът знае, а пък цялото дърво, което съдържа и корените и клоните, то разбира вече всичко онова, от което дървото се нуждае.

Ти си българин сега, съгласен съм. След като умреш, какво ще остане от тебе? Казвам: Като българин да живееш, то е като лист да живееш. След като листът падне от дървото, вятърът го носи и той изсъхва. Как ще разбереш живота сега? Значи, ако си българин, англичанин, казва: „Като англичанин трябва да живея.“ Аз казвам: Като човек трябва да живееш! Хубаво, как се живее като човек? Като човек значи да мислиш, да бъдеш в съгласие с природата, не с порядките на хората. С тях може да бъдеш в разногласие, но с порядките на живата природа всеки един от вас трябва да бъде в съгласие. И следователно противоречието може да се роди в света от злото, което съществува. Да допуснем, че имаш един баща, който ти оставил един дълг от 10 милиона, и вие да сте отговорни. Но баща ви не ви е оставил никакво имущество. Казва: синът да го изплати. Какво ще правите? Десет милиона така лесно ли се плащат? И тогава много синове има, които се отричат от баща си, казват: „Не искам нищо от баща си.“ По сегашния закон синът казва: „Отказвам се от баща си, от всяко наследство“, следователно отхвърля от себе си всяко задължение. Ако вземе най-малкото наследство, ще се ангажира 10 милиона да плаща.

Та казвам: Ако имате дългове, отречете се от вашите бащи. И мен ме

питат: „Какво трябва да правим сега?“ Отречете се от вашите бащи. И може целия живот да посветите. Дали ще изплатите дълга, то е друг въпрос. При най-щастлив случай може да вземете 10 пъти лотариен билет и всеки път билетът ви да печели по един милион. Та, в 10 тегления, при най-щастливия случай, може да си изплатите дълга. То е извънредно положение. А при обикновените случаи, ако човек така работи, частно, за да изплати, то е почти невъзможно при сегашните порядки на нещата да изплати 10 милиона лева.

Обаче по закона на Любовта е възможно. Онзи, на когото дължиш, все-таки е един банкерин. Има един случай другояче да се изплатиш. Този банкерин има дъщеря. Ти си момък отличен, много умен. Като те погледне, като те види бащата, казва: „Ще уредим тази работа.“ Вижда, че може да му станеш зет. Ще каже: „Имам един план, ако се съгласиш, тия пари лесно може да платиш.“ Един ден ще ти предложи една от дъщерите си; какво ще кажеш? Дъщерята за него е полица, която ти подписваш. Той ти казва тъй: „Ще подпишеш, че тази полица някога ще платиш.“ Условието е: ако живееш добре с дъщеря му и се отнасяш добре с нея, тия пари той никак няма да ги търси. Но ако направиш към дъщеря му най-малката погрешка, полица ще има, веднага ще трябва да ги платиш. Гаранционна полица е това. Значи, ще зависи от твоето благоразумие, от твоята предвидливост. Ако ти живееш добре с неговата дъщеря, няма глава да те боли.

В природата почти е същият закон. Ние всички имаме една полица от 10 милиона лева. И дотолкоз, доколкото ние живеем съобразно законите на природата, не ни държи отговорни. Като направим една малка погрешка, изведнъж – полицата. Казва: „Дъщеря ми.“

Сега, не искам да ви давам директиви. За бъдеще вие може да разрешите вашия живот както искате. Вие може да вярвате както искате. То е ваша работа. Сега ние вървим по един път. Ние сме дошли до един път, дето заедно вървим. Ще дойде време и вие ще тръгнете по една посока и ще си кажем: „Сбогом, сбогом.“ Като останете сами, ще разрешите въпроса както искате. Нали сте виждали ята? Най-първо има птица, която ги води. Казва: води ги онази. Когато тази птица остане сама, кой ще я води? Ще плюе на краката си, тя сама трябва да знае пътя. Не само трябва да я водят другите хора. Хубаво е, то е улеснение на труда, но като останеш сам, трябва да знаеш как да хванеш своя път. Като останете сами, трябва да знаете с хората как да живеете. Но и като останем сами, трябва да знаеш сам как трябва да хвъркаш. Сега, като останете сами, да мислите; и тогава сами ще си турите закон. Пътя сами ще научите. Няма какво да питате. Вие сами ще търсите своето щастие. Сега, като сте с ятото заедно, вие ще се

съобразявате със законите на ятото. Всичките по-силни по-напред да вървят, да ръководят. По-слабите – отподире. Ще си помагате едни на други.

Сега, не трябва да слизаме на физическото поле. Аз считам, че на физическото поле са двама души, когато се спорят. Двама търговци се спорят за вземане-даване. То е на физическото поле. Двама учени хора се спорят, занимават се с една теория – еволюционната теория. Спорят се коя е по-права. Двама социолози може да се спорят. Двама религиозни хора може да се спорят. Дето има спор, нищо не се постига.

Кой е на правата страна? Кой има правото? Или другояче казано: Кого да хванем на работа? Казвам: Здравият е, който може да работи. Който не може да работи, не го турям на работа. Болния тури в болницата, да оздравее този човек. Който е здрав, тури го на работа по свобода. Кажи: това и това. И го остави свободен. Втория ден и той да бъде доволен, и ти. Ако е той болен, на работа не го туряй. Сега, законът е: Ония способности и мисли, с които можеш да работиш, които са силни, работи с тях. Не работи с най-слабите си мисли. Тях остави да укрепнат. Работи с най-силните си мисли, с най-силните си чувства. Работи тъй, както знаеш. Какво има да разправям на един художник или на един цигулар, или на един борец? Те си имат учители. Всичките борци имат свои учители, всичките художници имат свои учители, всичките музиканти имат свои учители. Във всичките области на живота всичките хора са имали учители. Няма някой, който да не е имал учител. И най-после, като се научи, и той стане учител на себе си.

Та казвам: Ние се приближаваме. Ето аз как разглеждам въпроса. Кое е важното сега? Представете си, че всички ние сме в едно здание, най-първо въздух има достатъчно за всички. Сто души сме в туй здание херметически затворени. Един ден започва да става лошо на тия хора, започва да се вие свят, да припадат. Не че от неядене, но от липса на въздух. Ще дадат хляб, вода – трябва чист въздух. Единственото нещо: трябва чист въздух. Казва: „Трябва да се търпи." С търпение работа не става. Единственото нещо е да излезете от този замък навън, да излезете от тези ограничителните условия, за да се спаси животът ви. Да се отвори някъде дупка, да нахлуе чист въздух. Като влезе чистият въздух, всички ще се освежат. Като влезе този, чистият въздух, ще се освободите. Туй безпокойство, което всичките хора имат, показва, че въздухът не е чист. Голямо безпокойство има вътре във всинца ви. Ние за едно се безпокоим, за второ, за трето. То е привидно така. Има нещо, което липсва на хората. Туй, което липсва, трябва да се даде. Кое липсва? На хората им липсва чист въздух, топлина им липсва. С топлината свързвам чистия въздух. За мене чистият въздух носи чисти

мисли – няма противоречие.

Един човек рисува. Казвам: Хубаво направи. Някой не рисува. Може никога да не се примеси в неговото рисуване. Като погледне, някой казва: „Не ми харесва.“ Какво трябва да кажа на този? Казвам: „Има нещо в твоята картина, което не е вярно – гледай да го поправиш.“ Дойде един, казва: „Не е вярно“, трети, четвърти, пети. Но да обяснят, сега. Отде ще зная дали е вярно или невярно? Отивам при обущаря, направил ми обуща, стискат ме. Казвам: „Не ти е направена добре обувката.“ Калъпът на моя крак не става. Не че той не е майстор. Друг може да я тури, мене не ми е по мярката на крака, но за моя крак не е. Някои идеи може да са по моя крак, но в дадения случай тия обуща не са за мене. Значи има специфично отношение. Този обущар, той на мене да ми разправя, че той правел много хубави обуща, че всичките хора са доволни. Аз съм съгласен, но казвам: Направи и на мене обуща, и аз да съм доволен. Ако на мене направиш добри обуща, разбирам, но хубавите обуща на другите ни най-малко няма да ме ползуват. Нито моите обуща ще ползуват другите хора.

Сега, като ви говоря, аз ви кроя обуща. Ето, на Игнат не му стават обущата. Обущата, които направих, не му стават. Да чака. Аз може да ги поправя. Ще видя къде е погрешката. Ще направя едни обуща за него. Сега не може калъп да намеря. Трябва да се намери, да се поправят обущата. Краката на всички хора не са еднакви. Всички нямате еднакви разбирания. Той ще прави за себе си и вие ще правите за вас. Специфично всеки един от вас трябва да има хубави обуща на крака си, тъй, да сте доволни. То е правото положение.

Сега, другото положение. Ще му кажа с какви чорапи: с копринени, с памучни или дебели вълнени. Ако направя обущата за тънки копринени чорапи и ако обуеш обущата с копринени чорапи, отлично можеш да ходиш. Но ако туриш дебели вълнени чорапи, ще те стискат. Ако носиш вълнени чорапи, ще ти скроя обущата за вълнени чорапи. Аз ще го питам: С какви чорапи ще носиш обущата?

Та, някой път зависи от вашите чорапи. Казва: „Охлузили ми се краката.“ Казвам: С какви чорапи ги носиш? – „С вълнени.“ Те не са направени да ги носиш с вълнени чорапи, с копринени [чорапи да ги носиш] са направени. Някой казва: „Много са халтави обущата.“ Казвам: Те са направени да ги носиш с вълнени чорапи. Да се разберем. То е правото. Аз тъй правя обущата: за копринени или за вълнени чорапи. Направените обуща за копринени чорапи са за копринени чорапи. Направените обуща за вълнени чорапи са за вълнени чорапи. Казвам: Вие трябва да имате правилни възгледи. Те съществуват. Вие имате правилни възгледи във вас.

Бих ви казал, разрешението в света е: Обичайте Бога! Вие ще кажете: „Де да Го намерим?“ Аз ще ви кажа де да Го намерите. Намерете в света най-добрия, най-съвършения човек – той е най-близо до Господа. Тръгнете по света и го търсете. Аз не ви казвам къде да го намерите. Намерете в света най-умния, най-добрия и най-любящия човек. И като ви хареса, останете при него. Той ще ви каже къде е Господ. Ако този, най-добрия човек не може да го намерите, тогава положението се влошава.

Или, да обясня: вие искате обуща – намерете най-добрия майстор. Ако намерите обикновен майстор, той ще направи обикновени обуща. Намерете най-добрия майстор на обуща, той ще ви направи обуща и вие ще бъдете доволни. Или искате дрехи – намерете най-добрия майстор на дрехи и той ще ви скрои. Ако искате да намерите Бога, намерете най-умния човек в света. И ако не сте го намерили, търсете го.

Тогава ще ме запитате тъй: „Как ще знаем дали този човек е най-умният или не е?“ Аз ще ви дам едно малко обяснение. Вие имате 100 свещи, които носите със себе си. Запалите една свещ, не можете да четете. Загасете я, оставете я настрана. Запалете втора, трета свещ. Свещта, при която може да четете най-добре, дръжте тази свещ. Тя е последната. Свещта, с която може да четете и да разберете всички неща, да ви са ясни, дръжте тази свещ. Всички ония свещи оставете настрани. Следователно дръжте се за онези ваши мисли, онези ваши чувства, които хвърлят светлина върху целия ваш живот. Онази ваша мисъл, която дава сила за вашия живот, дръжте се за нея. Всеки един от вас има по една силна мисъл, в която всички други мисли се обединяват. Една мисъл, около която всички други мисли се организират. Тя е като дънер. Вие имате едно чувство, около което всички други чувства се организират. Имате постъпка, около която всички постъпки се организират. Дръжте най-силната мисъл, дръжте най-силното чувство, дръжте най-силната постъпка. Около тях се дръжте. Около най-хубавата мисъл, най-доброто ви чувство и около най-добрата ви постъпка се организират всички ваши мисли, всички ваши чувства и ваши постъпки.

Та казвам: Ако всички ние бихме обичали Бога, въпросът ще се разреши. Ако имаме еднакво понятие за Бога, въпросът лесно ще се разреши. Всички страдаме от един недоимък вътре в света. Човек може да диша, но има един слаб организъм, не може да вземе достатъчно въздух, който да му пречисти кръвта. Ще има един малък дефект. Той може да се храни, но стомахът не може да смели храната. Става едно неправилно храносмилане. И след туй, въпреки всички негови усилия, той се усеща някой път неразположен духом, виждат му се нещата мъчни, противоречия има, и

т.н. Има вътрешно субективно схващане.

Някой път нас хората ни са много приятни, някой път не ни са приятни. То е вътрешно субективно схващане. Но всеки един човек, който в дадения случай ви помага, може да ви бъде приятел. Всеки човек, който работи за вашето добро, той ви е приятел. Всеки човек, който работи за себе си и не работи за вашето добро, не ви е приятел. Законът е такъв. Всеки човек, който работи съзнателно за вашето добро, не може да не ви е приятен. Той никога с нищо не може да ви обиди; той нищо не иска. Когато вие се подигате, когато вие напредвате в науката, той се радва на това. Той ви поощрява. Той ви насърчава и ви помага. Този човек вие не може да не го обичате. Той в нищо няма да ви ограничи. На всяко ваше добро предприятие, каквото и да предприемете, той ще го одобри, ще каже: „Съгласен съм, предприемете.“ Никога няма да ви обезсърчи, да каже: „С тази работа не се занимавам.“

Сега, разберете ме. Всички ония хора, които работят за нашето добро, ние ги обичаме. И всички ония хора, които не работят за нас, ние имаме особено мнение, не може да ги обичаме. Когато се усъмним, че някои хора не работят за нас, тогава се зарежда противоречие. Казва: „Трябва да се подчиним, трябва да се покоряваме.“ Аз тъй разбирам. Каквото и да е, ако искате един човек да ви обича, работете за неговото добро. Нищо повече. Ако иска аз да го обичам, той трябва да работи за моето добро. Не може да има изключение в това. Не може да не ви обичат хората, ако сте работили за тяхното добро. Един ден може да минавате и щом узнаят, че не сте работили за тяхното добро, веднага ще изменят мнението си за вас.

И Писанието казва: „Ако изпълните Волята Божия, ако обичате Бога, не може Бог да не ви обича.“ И обратното: Бог знае, че ние не може да не Го обичаме, понеже Бог работи за нашето добро. Следователно, когато и да е, един ден ще Го обичаме. В света не съществува такъв закон да не обичаш този, който те обича. И един ден всички ще обичаме Бога, понеже и Той ни обича и работи за нас. Някои съзнават, някои не съзнават; има причини за това. И един ден аз съзнавам, че нашата любов към Бога ще се възроди, тя няма да бъде отвлечена и тогава тази любов към Бога ще се прояви. Ние ще се обичаме.

Първото нещо: Когато познаем Бога, ще обичаме всичките хора, понеже ще видим, че Бог живее в тях. Когато един ден съзнаем, че Бог ни обича, и ние ще обичаме другите по-нискостоящите от нас, понеже Бог и в тях работи. И един ден цялата природа, всичко онова около нас ще ни стане обично. Аз разбирам Божественото. Човешкото ще ни стане обично, но в туй ще видим Бога. Тогава в нас ще се роди онази радост и няма да има

противоречие. Дойде някой човек при тебе, ти си богат, той се нуждае от помощ – ти ще му помогнеш. Той е болен, ти имаш знание – ще повърнеш здравето му. Умряла жената, умрял синът – ще повърнеш сина му. Той е затворен в затвора – ще го извадиш.

Питам: Ако имаш тази сила, който и да дойде, няма ли да поправите живота? На всички ще може да помагате, да освобождавате. С мисълта може да си служите. Може да упражните вашата мисъл. Вие не сте я упражнявали. Като срещнеш някой стражар, трябва да знаеш праведник ли е [този, когото води,] или не е. Щом е праведник, ще кажеш мислено: „Пуснете го." И те ще го пуснат.

Игнате, в тебе има нещо, което искаш, то е мъчна работа, не е лесна работа. В миналото един учител учил един ученик, че като го срещне мечка, да си концентрира мисълта, да ѝ каже да се махне от пътя и да не се бои. Иде една голяма мечка насреща му, той се концентрирал, но видял, че тази работа с мисъл няма да стане. Казал: „Чакай да се кача на крушата, че отгоре да мисля." И той умен. Като не разбрал закона, качил се на крушата. Защото тази мечка, ако не можеш да я върнеш от един километър, твоята мисъл не е силна. Щом останат десетина метра, тя приближава, може да се нахвърли върху тебе. Казвам: Твоята мисъл не е достатъчно силна.

И ние не сме достатъчно силни да бъдем проводници на Божията Любов. След като проповядвам, аз гледам, някои има, казват: „Какво седнал да разправя тия работи?" Човекът мисли, че го забавлявам. Казва: „Какво ми говори така? Хляб, хляб!" Дали аз проповядвам или не, аз проповядвам, но той хляб турга. Ни най-малко като проповядвам, не оправям света. След като проповядвам, хората ще ядат. И след като проповядвам за Царството Божие, пак ще боледуват. След като проповядвам, хиляди хора има в затворите. Че има несправедливост – при всичкото казване, хората са затворени в затворите. Какво трябва да се прави, кажете? Аз може да пусна всичките хора, но трябва да запаля цялата Земя. Аз може да освободя всичките на Земята, но трябва да изгори всичко – нищо повече. И съдии, и попове, всичко, и аз с тях, да се освободят всичките, да няма никакъв закон. Какъв ще бъде животът, ако се прекара през огън, кажете ми? Какви ще бъдем ние? Опасността е там, че всички няма да се стопите, няма да изгорите. Аз искам всички да се стопите, да не изгорите. Сега хората не са дошли дотам. Следователно чакаме един ден, когато светът ще се стопи, без да изгаря.

Едно учение, което ще те стопи, то е правилно учение. Онова учение, което ще те изгори, да станеш на пепел, то не е право. Да се пречисти и да остане

само онова злато, сребро. Така разбирам едно учение. Да намериш правилните отношения, които съществуват между всички хора. Правото отношение в умствено отношение с всичките хора, в духовно отношение и на физическото поле, и в Божествения свят, и в духовния свят. Правото учение е това, което може да те примири с всичките хора, където и да са те.

Вие говорите за Бога. Но ви казвам: Обичайте Бога, за Него мислете, както Той мисли. Всичките страдания, всичките въздишки са пред Него. Той гледа и чака, Той вижда страданията на хората. Помага на всичките и не ги оставя. Онзи, който е в затвора, и на него помага. На стражаря казва: „Поосвободи го. Не го измъчвай. " На всички дава тия упътвания, как трябва да постъпи. На съдията казва: „Не го съди толкова строго, бъди снизходителен." На учителя казва: „По-добре преподавай." На слугата казва: „Потърпи." На всички дава съвет и учи хората. На съдията казва как да бъде съдия; на слугата казва как да бъде слуга. Казва: „Ти слуга всякога няма да бъдеш. Сега временно си." На слабия казва: „Ти слаб всякога няма да бъдеш, малко потърпи, сега другояче не може."

Бог създал света и като мислил през цялата вечност, създал един план и Той реализира Своя план. Един ден Той ще доведе всички в съгласие. Един ден всички вие от Небето и от Земята ще се съберете на едно място. И ангели, и дяволи ще се съберете и ще седите. Пред Бога няма да има ни ангели, ни дяволи. Кога? Някога.

Ще кажете тъй: „Има един Бог в света, Който може да примири всичките противоречия, да направи всичките хора щастливи, но всички трябва да бъдем при Него и да мислим както Той мисли и да започнем да постъпваме тъй, както Той постъпва." Сега всички искате да знаете кога ще бъде. Когато може да стане, тогава. Сега всеки един от вас ще работи доколкото Господ му говори. Да бъдем верни – каквото Господ каже, направи го. Казва на стражаря: „Не мъчи този човек. Не го мъчи." На съдията казва: „Не осъждай този човек." На слугата казва: „Добре слугувай." На жената, на детето, каквото каже Господ, направи го. То е важно. Другите неща, всичките тия противоречия, Господ ще ги поправи. Господ казва: „Ти ще вървиш, Аз съм взел всичко предвид, не бой се." Някой казва: „Обесиха онзи" – „На този, когото обесиха, ще дам по-хубаво тяло и по-щастлив живот." – „Онзи убиха на бойното поле." – „И него ще възнаградя. Ще премахна всичките страдания, ще улесня живота, ще го направя по-добър, отколкото сега." Какво има да кажете на туй? Каква е цаката на туй?

(Към Игната При мене после ела сам. Аз искам, като влезеш в моята

стая, да влезнеш сам, да не влезнат всичките тия, няма да се разберем.

И сега мъчнотията е, че много сте на едно място и всички имате различни разбирания. Не мислете, че аз не зная. Нито един от вас не схваща моите възгледи. Някои мислите, че сте в съгласие с мене. Аз ви разбирам, вие сте в съгласие със себе си. С мене още не сте в съгласие. Аз не се заблуждавам. Казва: „Каквото каже Учителят, слушам.“ На такава динена кора не стъпвам, нито искам да ви поставя на изкушение. Не искам да ви поставя на един изпит, който не може да издържите.

Една жена казва, че обича мъжа си. Казва ѝ той: „Иди, хвърли се в реката.“ Тя тръгнала към реката да се дави, че като наближава, казва: „Кажи да не се удавя.“ Не. Това не е обич. Пък и от негова страна не е хубаво, ако тя го обича, той да я кара да се хвърли във водата. То е само приказката такава. Тя като иде до края, той иска да види дали ще се хвърли, тя се обръща, да ѝ каже да не се хвърля. Кажете: казал ли е той да се хвърли или не? Досега имали ли сте случай да е казал някой на жена си, за да му докаже, че го обича, да се хвърли в реката? Онзи, който е създал приказката, поставил така.

Сега, да се повърнем. Следователно в живота е важна любовта към Бога. Докато човек не осъзнае туй вътре в себе си, той не може да бъде полезен ни на себе си, ни на другите. То е закон. Човек, докато не съзнае Божествената Любов, не може да бъде полезен ни на себе си, ни на другите. Може да бъде полезен, но някога ще причини по-голяма пакост, по-голяма вреда, отколкото полза. Сега аз виждам всичките блага, които съществуват в света. Но ви казвам, сега далече някъде в океана, аз виждам един параход, който потъва. Аз го виждам и не може да му помогна. Този параход дава сигнал, и онези, които ще дойдат да му помогнат, дали ще го намерят? Виждам, вика за помощ. Казват: „Що Господ да не праща ангели да го спасят?“ Те са тръгнали по морето не по Волята Божия, не ги е пратил Господ там, те са тръгнали по свои търговски сделки. И понеже не са взели всички предпазителни мерки, да бъде здрав параходът, пропуснали нещо и след една голяма буря потъва параходът. Вие ще попитате: „На кое място е сега?“ Може ли да проверите на кое място е? Трябва да виждате. Тъй, както ви говоря, има нещо, което вие може да проверите. Казвам: Този параход е някъде из Индийски океан, дава сигнали, но потъва. Къде е потънал, никой не знае. Как ще проверите дали е потънал? Изгубил се. Но нещо може да проверите. Казвам ви тъй: ето един параход в Индийски океан, който сега в еди-колко си часа дава такъв сигнал. Отивате на парахода, избавяте пътниците. И самия параход избавяте. Тъй може да проверите. И вестниците пишат за това. Ще кажете: „Каквото каже нашият Учител, е вярно.“ Туй, което казвам за този

параход, вестниците не може да пишат. Следователно има нещо, което трябва да проверите. Утре ще пишат вестниците. Не само това, но казвам: Този параход е от 12 000 тона, толкоз матроси, виждам капитанина, виждам всички. Казвам: Еди-къде си авария стана на парахода. Един от котлите се е пукнал. Пътниците са толкоз на брой. После във вестниците вие четете същото. Вярно е. А разправям за нещо, което не може да проверите. Разправям, туй е в Небето. Онова е, тия работи не ги разбирате.

Ще се намерите в противоречието на един турски султан, който искал да изпита един от своите учени ходжи, който всеки ден казвал на султана какво Господ прави на Небето и какво ангелите правят. Всичко знаел. Султанът се съмнявал в неговото знание. Той повикал гръцкия патриарх и своя учен ходжа, искал да ги опита. Той взел един голям гювеч с топло мляко и казал на ходжата и на патриарха заедно да дробят. Започнали и тримата да дробят в големия гювеч. Султанът объркал хапките и казал на ходжата и на патриарха: „Всеки да яде от своите хапки." Ходжата казал: „Отде да ги зная?" – „Че, ако вашите хапки не знаете, как ще знаете какво става в Небето?"

Ние не разбираме малките работи в света, големите работи как ще разберем? Казвам: Вярвайте в ония неща, които може да проверите. И като ги намерите верни, вярвайте. Защото, ако вярваш в туй, което е, ще имаш туй, което е; ако вярваш в туй, което не е, ще имаш туй, което не е. Сега желая всички да вярвате в туй, което е, за да имате туй, което е. Вярвайте в Любовта, вярвайте в нейната топлина. Вярвайте в Бога. Обичайте Бога и вървете напред. Един ден, сега или някога, Той ще ви се открие. И като ви се открие, вие ще проверите моите думи. Ще кажете, че туй, което съм казал, е вярно. Сега още не сте го проверили, ще останете на особено мнение, но един ден, когато четете вестниците, всичко туй, което казвам, ще стане. И вие ще кажете: „Вярно е." Докато не проверите, не отказвайте, че то не е вярно. Пазете един ден като проверите, възприемете това, което сте проверили. Туй, което не сте проверили, оставете го настрана, навън. По-хубаво учение от това няма. Туй, което човек може да провери в себе си, туй, което може да въздигне неговия дух, туй, което може да въздигне неговата душа, да въздигне неговия ум, да въздигне неговото сърце, туй, което може да съгради самия него, то е истина. Туй, което работи за тебе, то е реалността в света. Тогава разсъждавайте, ще ви дам стиха, в който Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът." – Аз съм провереният път, проверената истина, провереният живот. Когато Христос казва: „Аз съм Пътят", не е път, който не е проверен. То е един път, в който като тръгнат хората, всички противоречия ще се разрешат. Понеже в този път ще има изобилие, ще има разбиране. Тази истина ще бъде еднаква за всички. Този живот ще бъде еднакъв за всички. Всички ще

се ползуват от него еднакво. Следователно няма да има никакво противоречие. Всичките противоречия всякога произтичат от факта, че всички хора не еднакво се ползуват от пътя, не еднакво се ползуват от истината, не еднакво се ползуват от живота.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7.05 ч сутринта

(На поляната – упражненията.)

17-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 12.I.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1936_01_15 Едно ви трябва
общия окултен клас

ЕДНО ВИ ТРЯБВА

5 ч.
Небето облачно. Прехвърча сняг.
Слаб вятър. Студено.
"Отче наш"
Каква беше основната мисъл на миналата лекция?
("Любов към Бога, към ближния и към себе си.")
Пишете на тема: "Предназначението на човешките ръце."
По какво се отличава един човек? Говори се за култура, говори се за просветен човек, за непросветен човек, за човек, който има знания и който няма знания. Когато казвате за някой, че няма знания, това значи, че той е с много обикновени познания. Всъщност, няма човек, който да мисли, че не знае. Всеки човек мисли, че знае.

У вас се зараждат разни състояния; много пъти сте скръбни, но не можете да си дадете философски отчет за причините. Ставате сутринта и сте неразположени духом – това е един научен предмет. Какво е това неразположение? Каква форма ще му дадете? Например, като кажем "вълк", той си има външна форма; като кажем "мечка", има си външна форма. Същото е за заека, змията, коня, птицата. Как ще обясните, какво нещо е неразположението? Нещо, което чувстваме и не можем да си го обясним. Всяко неразположение си има някой предмет, който го е произвел. Гладният е неразположен при отсъствие на хляб - понеже хлябът го е напуснал, разсърдил се е, той е неразположен. Казва: "Не трябваше да си отива хлябът, трябваше да седи тук." Щом дойде хлябът, той веднага става разположен. Замине си водата – ти си неразположен. Замине си светлината – ти си неразположен. Те са елементарни работи. Значи, неразположението се дължи на някакво отсъствие. Вие казвате: "Тези работи са прости! Сега – големите работи." Но големите работи са направени все от малки работи! Дебелите въжета са направени все от тънки. И една дреха, която вие шиете или плетете, тя е направена все от малки завъртулки. И когато някой, дълго време ви гледа, как си играете, когато плетете (Учителя прави с ръце движение на плетене), казва: "Няма си работа! Какво си играе?" Гледа той и нищо не вижда, но вие плетете, плетете и един ден, си изкарате цяло трико. По същия начин е и в умствения свят, законите са същите. Ако не работиш, нищо не можеш да изкараш. Трябва да работите с мисълта си, за да изкарате нещо. От тук бутнеш, от там бутнеш – и изкараш едно трико! Гледаш някоя сестра – взела една хурка и една къделя, приказва си и преде. Някой ще каже:

"Какво си играе, тръгнала да се показва с къделята, уж че работи." Днес така, утре така и погледнеш – тя си изкарала дреха. Някои от вас са се отучили вече да предат, понеже има кой да преде заради вас. Някои са се отучили да плетат; но, все таки, трябва да се замести едно нещо с друго. Това са елементарни работи. Когато се казва, че човек не трябва да се занимава с предене, то е така; ако престанеш да се занимаваш с науката на децата от първо отделение, ти трябва да си изучил вече това, което децата са изучили.

Във физическия свят, най-първо, се учите да ядете. Елементарна работа е това. В духовния свят е същото. Като влезете в духовния свят, най-първо ще ви кажат: "Запалете печката." Ако знаете да запалите печката, ще останете – имате знания, а ако не знаете, ще ви пратят на Земята да слезете, долу. Ако влезете в умствения свят, ще ви накарат да запалите свещ. Ако не знаете как да запалите свещта, ще ви пратят на Земята: "Хайде долу!" Да преведем това. Вие казвате: "Да палиш печката – то е лесна работа." Това палене отвън е предметно учение. Да запалиш печката вътре в себе си! По няколко начина може да се запали. Може горенето да е непълно, после може да стане малко по-пълно. Да запалиш печката така, че да имаш най-пълното горене, което дава онази, приятната топлина. Някой казва: "Да знаеш как да запалиш вътрешния огън в себе си." Всеки ден трябва да внасяш нещо от топлината и нещо от светлината в себе си. Казваме за някого: "Той е добър човек." Кои хора наричаме добри? Които имат добри печки за горене.

Сега, вие не можете да видите добре разликата между топлината и чувствата. Ако си туриш ръката близо до топлината, на нормално разстояние, ти имаш приятно усещане; ако си по-близо, можеш да се опариш, да се изгориш; ако си много надалеч от своята пещ, ще усетиш едно изстиване. Тъй е и със свещта: като си на нормално разстояние, приятно ти е, но ако свещта е далеч, усещаш един недоимък на светлина и не можеш да четеш. Между светлината и човешката мисъл има отношение. Ония, които обичат светлината, те са умни хора. Който не обича светлината, той учен човек не може да стане. Ония хора пък, които не обичат топлината, добри не могат да станат. Аз изваждам тия заключения, но да не ме разберете погрешно. Не да обичаш обикновената топлина. От обикновената ще минеш към другата топлина. И всяка мисъл, и тя си има топлина. Мисълта може да бъде студена. Например, някои думи са много студени, а пък някои думи са толкова горещи, че като ударят, произвеждат топлина. Като ти кажат някоя такава дума, жегне те в сърцето, както един предмет, който, като те удари, ще произведе топлина. При съвременното воюване, ако една голяма граната удари един параход, който има брони с дебелина, приблизително, до един метър, от удара на

гранатата се образува такава голяма топлина, че калаят ще се стопи – по 150-200 градуса топлина се образува. И всичките предмети на един параход, там, дето удари гранатата, почват да се стопяват.

Този закон е същият и за човешкия живот. Някой път гледам, че някои хора са се нагорещили и казвам: Вие сте имали някое сражение. Виждам, че на някоя сестра се е запалило лицето й: на сражение е била, карала се е с някого и се е зачервила, защото гранатите са я ударили и се е образувала топлина. Тя казва: "Остави се!" Този, който е бил на сражение, са го засегнали гранатите, а има друг, който е гледал сражението, но не го е засегнало, той пък пожълтява. Казвам: Този само е слушал сражението, но се е уплашил и казва: "Страшна работа! Някоя голяма граната като засегне някой параход – само да си представиш!" Това са външни неща, които се дължат на външните прояви на живота. Външни прояви са чувства и мисли, турени не намясто. Някой път вие се разсърдите, заговорите – има пукот във вашата мисъл. Едно неестествено положение на човешката мисъл, едно неестествено положение на човешките чувства – това са неща, които предизвикват войни. Неразположен си, защо? Война има, викат те на фронта – този ден, ти ще се караш с някого. Някои от вас мислят, че като са влезли в новия път, няма да има сражения. Светът още не е свободен. Вие трябва да имате по-добри съоръжения, по-добре да сте въоръжени. Казвате за някого: "Той е много набожен." Някой път, най-набожните като се сражават, имат най-модерни гранати. Казвате за друг: "Той е учен човек." Но, ако той те критикува, ако те нареже във вестниците, като четеш, в тебе се пукат гранати, става голяма експлозия и ти не можеш да се свъртиш. Какво има? Някой си нямал работа, нашарил там няколко реда – десетина-двайсет думи и ти като четеш, цяла експлозия става! Казвате: "Вестниците писали страшни работи! Отиде положението! Много лошо писали за нас!" В какво седи лошевината? Лошевината седи в това, че този човек, като е писал за тебе, е изпратил това във въздуха; страшното е там – и в другите, в горните светове е изпратил това, не само тук, на Земята. Но тогава, щом той е писал във вестниците, за когото и да е, веднага в невидимия свят се прави едно дознание – че на Земята се е явило нещо неестествено, и се образува цяла експедиция, за да изучат тая работа; и като намерят, че не е вярно това, което е написано, хващат онзи, който го е написал, и му казват: "Скоро да платиш разноските на експедицията!"

(Една сестра се оплаква от друга. Учителя казва   Оставете това. Не говорете. Който иска да му е добре, да не идва на Земята. Щом си в училището, там са ученици. Всички ученици разни майки са ги родили, но те все се закачат. Децата се закачат – все ще те закачи някой! Ще те пипне някъде, ще те хване за косата, ще спорите – кой какво разбрал. Това е

самовъзпитание! Да кажем, че имаш краста; казвам ти: не се чеши, а пък не може, чеше ти се. Аз виждам: много духовни хора са крастави! "Ти знаеш ли, какво ми каза той?" - казваш ти – чешеш се, краста е това! И казваш, какво ти е казал. Не трябваше да го казваш, краста е това! Крастави хора не искам в клас, а чисти хора! Изправете се отвън! Че къде е вашето геройство? Ако вие не можете да издържите пукота на една малка бомбичка, то какво ще бъде, ако парахода ви го засегне една голяма бомба? Ако можеш да издържиш, ти си силен човек. По какво се отличава търпеливият човек? Мен не ме интересува, че двама хора са се скарали – образува се по-голяма топлина. Турям си пиростията и си варя ориз. Като си сваря ориза, казвам: Заповядайте! Много ви благодаря. Иначе, моят ориз, щеше да остане несварен.

Трябва ви наука. Наука ви трябва!

Какво отношение имат тия линии?

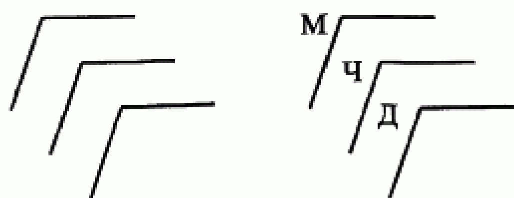

Някой казва: "Духът ще ме научи." Не, каквото виждаш отвън, да го нарисуваш. Светът е предметен, реален. Ти не можеш да говориш за нещо, което не виждаш. Казваш за някого, че го обичаш – ти имаш един предмет, ти не можеш да говориш за нещо отвлечено, че го обичаш. Любовта е нещо отвлечено, но тя се обуславя от един предмет отвън. Ти не можеш да говориш за доброто, ако нямаш един предмет – казваш, например: "Доброкачествен плат." Умният човек разбира, какви са тия отношения. Защото, науката е от външния свят, от този свят, в който сте вие. Светът, в който живеете, вие не го разбирате и вследствие на това, и за духовния свят нямате ясна представа. Какво нещо е духовният свят? Вие нямате ясна представа за него. Духовният свят е точно такъв, какъвто е и този свят. "Защо не го виждаме?" Ти, този свят, трябва да се постараеш да видиш, ти не виждаш този свят, както трябва! Например: срещнете едно лице, но не знаете, в какво седи неговата красота. Вие търсите неговата красота там, дето не е. Красотата на човека седи в следното:

М – това е мисълта

Ч – това е чувството

Д – това е работата или добродетелта – онова, което човек може да

направи. Отпред, тази част на челото горе показва – как разбираме умствения свят – какви са неговите отношения. Казвате: "Защо Господ ме е направил така?" Не, вие трябва да почнете да мислите! Ако имате известно неразположение, то е само едно предупреждение. Но мисълта ми е: Трябва да изучавате нормалния свят, този свят, в който живеете. Някои хора са ви приятни, някои неприятни. Тая приятност или неприятност зависи от оная обхода, която те, живите хора, имат към вас. Не може да ти бъде приятен един човек, който не мисли. Не може да ти бъде приятен човек, у когото няма нормални чувства. Не може да ти бъде приятен един човек, който не е добър в своите действия, в своите постъпки. Ти казваш: "Но тия работи, човешката мисъл - то е отвлечено нещо." Що е светлина, тогава? Светлината е това, което разкрива нещата. Това, което разкрива човешката мисъл, то е светлина. Това, което не разкрива човешката мисъл, то е тъмнина. И Христос казва: "Всеки, който иска да върши волята Божия, отива към светлината, за да се покажат неговите дела, че са по Бога направени."

Сега у вас се заражда идеята: "Къде е Господ?" Някой ще каже, че е някъде. Можем да разискваме. Както и да говорят, права е тяхната мисъл. Как да не знаете Господа! Тялото, което ви е дадено, от Него ви е дадено! Умът, с който мислите, и външните условия – въздухът, децата, които имате, приятелите, които имате, службата, която имате – всичко от Него е дадено. И при това, вие питате: "Къде е?" Искате да Го видите. Вие, всеки ден, опитвате Неговите блага! Дишате въздуха – там е Той! Пиете водата – там е Той. Ядете хляба – там е Той. Какво значи: Там е Той? След като ядеш хляба, онова, което излезе от хляба и внесе живот в тебе – това е от Него! Онази мисъл, която четеш, която подбуди в тебе светлината и ти започнеш да мислиш – това иде от Него. И това разположение, което имаш в себе си – и то иде от Господа. Всичко зависи от Него! А ти питаш: "Къде е Господ?" И Го отричаш в себе си.

Ти седиш вкъщи и казваш: "Иван Стоянов, който живее в тая къща." И почваш да свързваш къщата с Иван Стоянов. "Иван Стоянов, в тая къща, на еди коя си улица." Коя улица да туря?Улица "Разбрана." Но един ден, Иван Стоянов го изхвърлят из улицата "Разбрана" и из дома "Добротворни", и излиза – няма дом. Питам: В какво седи разликата? Не е ли той същият Иван Стоянов? Какво отношение има между него и неговата къща? Къщата е едно условие. Той е независим от своята къща. Вие живеете във вашето тяло и по някой път се оглеждате и казвате: "Имам тяло." – Имам къща. Правили ли сте опит да видите, какъв сте, вън от своята къща? Колко души от вас са правили опит, да излязат вън от тялото си? Все имате опитност. Вечерно време сте излизали, няма човек, който вечерно време да не е имал тази опитност, да не е излизал. Казваш например: "Снощи

хвърчах." Ти лежиш на кревата, тялото ти е на кревата, а по въздуха хвърчиш! После казваш: "Снощи пътувах по море с голям параход", или "Снощи учих в училище", "В църква бях". Значи не си ходил с това тяло, а пък се гледаш – същият! На сън имаш същата представа за себе си, както в будно състояние. Ти не вземаш тия неща предвид и питаш: "Какво нещо е човекът?" Мен ми разправяше един господин, че два пъти заспивал. Знаете ли какво е, два пъти, заспиване? Той казва: "Заспивам и знам, че съм в един друг свят. В този свят, в който влизам, пак заспивам и после пак се пробуждам."

Вие, които сте тук, на Земята, три пъти сте заспали. Някои от вас, четири пъти, сте заспали. Заспали сте в причинния свят и сте слезли в умствения; заспали сте в умствения и сте слезли в духовния; в духовния сте заспали и сте слезли във физическото поле. Като влезете във физическото поле, ще се събудите. После ще заспите във физическия свят и ще се пробудите в духовния; после ще заспите в духовния свят и ще се пробудите в причинния. Какво ще бъде вашето състояние? Същият господин ми разправя: "Сънувам, че ходя. Мисля, че се намирам на едно място и работя. Върших някои работи и се уморих. Легнах си да спя. После мисля, че се събудих и мисля, че се намирам на физическото поле. Като работих дълго време, уморих се, отидох при леглото и си легнах, и пак заспах. После отивам на друго място и пак ми дадоха работа. И си казвам: Тая работа няма ли да се свърши?" Този човек е два пъти заспал.

Та, някои от вас, на физическото поле сте много будни. Когато човек почне да се нервира тук, на Земята, той се е пробудил и иска да свърши някоя работа, но не знае как да я свърши.

Сега тази сестра, която се оплакваше, и другата, са дошли много наблизо. Ако туря едната на Месечината, а другата на друго място, те ще се обичат една друга, а пък като са близо, охлузили са се ръцете им да се блъскат. Не се туряйте много наблизо. Хората са дошли наблизо един до друг, духовно са дошли наблизо. Това става горе, в астрала, аританицата е долу. Защото кракът рита, но той не съзнава това; онзи, който рита, е на друго място. Това е наука. Мен не ме интересуват човешките работи. Между вас няма такива, които да не са се сърдили, да не са ритали. И всеки един от вас може да се разсърди. Като се блъснеш в някой предмет, можеш да се разсърдиш. Или си обуваш обущата и кракът ти не влиза – махнеш обущата и се сърдиш. Или не влиза ръката ти в ръкава, когато се обличаш. Всякога, когато имаш препятствие, ти се разсърдваш. Не бързай! Аз някой път съм наблюдавал, как някой ми държи палтото. Това е опасно. И понякога не искам да ми държат палтото, понеже те не знаят, как да го поставят. Той държи накриво и ръката ми не влиза, и в мен се явява

наклонност да се разсърдя. Затова – взема си сам палтото и си туря ръката в единия ръкав, после в другия – по-лесно става. Забелязал съм и друго, и имам изработен метод. Никога не казвам на някого: "Направи това нещо." Аз сам ще го направя. Докато му разправя – да направи това и онова, с тая чаша, с тая лъжица или книга... После, той ще се бута да ги търси тук, там и може би, ще се върне и ще каже, че ги няма. Затова, аз ставам и си свършвам работата. Ако той ми услужи, ще му вземе 5 минути. Казвам: Някой път сами трябва да си свършите работата. За да бъдеш добър, трябва да знаеш как да постъпваш.

Да обичаш, това значи – да имаш топлина и да не париш хората.

Казва се: "Прощавайте!" В какво седи човешкото прощаване? Ако отидете сега в невидимия свят, какво ще правите? Ако се пренесете със сегашното ваше разбиране, какво ще правите? Искате между ангелите да живеете! Че вие, в това положение, между ангелите надали можете да седите и една минута! Аз като гледам в живота, какво подозрение има у хората! Гледам някой - върви с подозрение, държи си парите в джоба, стиска банкнотата, стегнал се е, обръща се насам-нататък, поглежда, да не би някой да му я вземе. Това е на физическото поле. Друг някой се оженил млад, повел любезната си. Тя е много красива, а той току поглежда наоколо, като стражар. Казвам: Той я води в затвора. Погледне я някой и той казва: "Защо я гледаш? Кого гледаш? Няма да я гледаш!" Тя се е облякла добре, а той я пита: "Защо се облече?" Едно време тя се кичеше с хубави дрехи, за да му угоди, а сега, щом вече го е взела, той й казва: "За мен да се кичиш – разбирам, но за хората!"

Не се кичете за никой човек – нищо повече! Момата, за момъка, не трябва да се кичи, нито момъка за момата – ако искате да са ви мирни главите! Да се обличаш – това е закон. Бог иска да се обличаш с най-хубавите мисли! Да мислиш – това е обличане! Добър да бъдеш – това е да си облечен на физическото поле; да чувстваш добре – това значи – да си облечен добре в духовния свят; да мислиш добре – това значи – да си облечен добре в умствения свят. И това е още външната страна. Да знаеш, как да се облечеш с дрехата на светлината! Най-първо в чувстванията – да се облечете с червения цвят, дрехите ви да бъдат червени. Ще кажете: "Как може да се облече човек със светлина?" Ще мисли той! Ти ще създадеш една форма, за която ще мислиш! Кое наричате вие сега "мисъл"? Дайте ми пример за една мисъл. Дайте ми пример за едно чувстване. Ти си неразположен – това е едно анормално състояние, това не е чувстване. Да кажем, иде някой човек – не го познаваш, но щом го видиш, вече действа нещо в тебе, почваш да чувстваш нещо в слънчевия възел. Или да кажем, че си бил неразположен, унил, животът няма смисъл за тебе; виждаш

някое живо същество – веднага се смени състоянието ти. Не мислете, че това същество трябва да бъде голямо, може едно малко същество да смени твоето състояние. Разправяше ми един млад момък, 20-годишен: "Един ден бях в толкова унило състояние, че не ми се живееше. Отидох в една пещера и исках да умра, да стане нещо с мен, че да не живея на Земята. Зимно време беше. В това състояние както бях, една малка мушичка почна да ходи по ръката ми. И тогава, като я погледнах – смени се състоянието ми. До този момент се чувствах, като че никой не мисли за мене, а сега видях, че има някой да мисли за мен! Смени се състоянието ми! И излязох от пещерата, и си отидох вкъщи." Сега, вие нямате тая опитност. Но имате друга. Неразположен сте; дойде някой ваш приятел и веднага се смени или вашето чувстване, или вашата мисъл. Почва да свети мисълта ви. Или, чувстванията ви са лоши - щом дойде някой, зарежда се у вас едно добро разположение.

И тъй, всички хора взаимно си влияем и трябва да сменяме състоянията си. Ние всички трябва да бъдем носители на нещо. И ако не работите, вътре в себе си, да смените състоянието си, трябва да срещнете някого. Да кажем, че никой не идва у вас, как ще смените състоянието си? Представете си, че имате едно неразположение. Аз мога да сменя състоянието на когото и да е от вас. Виждам, че някой от вас е болен, боли го кракът; седи и постоянно си простира крака; или го боли ръката. Много хора добиват навик – и като се махне болестта, той пак си повдига ръката. Виждам, че някой е неразположен, заради ръката си. За тая болка има цяр. Изваждам едно малко шишенце и му казвам: Намажете си ръката и след 24 часа болката ще изчезне. Защо този човек е неразположен? Женен е, деца има. Трябват му 200-300 лева. Но много е честолюбив; а е дал дума – в 10 часа трябва да има тези пари. И мисли той, неразположен е – няма ги. Можеш да смениш състоянието му, като му дадеш 300 лева.

Тук, на Земята, вие често сте неразположени, има нещо, което ви липсва. Казвате: "Няма кой да ме обича." Какво разбирате под думата "обич"? То е много общо казано. И след като те обичат, казваш: "Това не е любовта, която ми трябва." Каква трябва да бъде любовта? Любовта трябва да бъде или в умствения, или в духовния, или във физическия свят. Ако е на физическото поле, този, който ви обича, ще ви услужва във всичко. Ако е в духовния, той ще ви услужва с чувства – ще пали печката ви. Ако е в умствения свят, той ще събужда вашата мисъл – ако сте учен човек и имате един такъв приятел, той всякога ще ви носи по една книга и ще каже: "Много хубави работи има написани тук." Приятелят ще знае как да ви радва.

Сега, как проявявате вие вашите чувства? Когато обичате някого на Земята,

какво правите, за да покажете, че го обичате? Какви са подаръците, които давате? Майката какво прави, за да покаже, че обича детето си? Вие сега се срамувате. За да покаже своите чувства към детето, което обича, тя ще го целува, някой път ще го милва по главата, някой път ще го поглади, а някой път ще го потупа по гърба и ще го целуне. Когато го целува, тя има особено разположение. Как бихте предпочели вие: да ви целуне ли майка ви, или да ви поглади с двете ръце по лицето, или да ви потупа по гърба? И трите неща са израз на чувствата, кое бихте предпочели, в дадения случай? То не зависи от вас. Когато ви целуне, майка ви има особено разположение; когато ви милва по лицето, тя има друго разположение; когато ви тупа по гърба, тя има друго разположение. Нейните разположения са различни. Сега, ако знаете, ако имате знание, когато майка ви ви целуне или ви е помилвала, вие ще почувствате, какво точно е нейното разположение. Има някои деца, които майките им не са ги целували, но все таки, спрямо едно дете, майката, или друг някой, трябва да изпълни тая длъжност.

Много пъти, като видите някое малко дете, имате желание да го целунете, без да го питате. Някога детето се поусмихне, а пък някога, като го целунат, то кресне. Това показва нещо за онзи, който го е целунал: в последния случай, детето намира, че не сте добър човек. То иска да каже: "Вие не работите за мое добро, не искам вашата целувка." Някои деца бягат от някои хора като попарени. А пък други хора, като отворят обятия, детето отива при тях. Това състояние е хубаво, но понеже не сте развити, то не се среща винаги.

(На един брат му стана лошо.)

Ония от вас, които искате да бъдете силни хора, трябва да вземете един малък мангал с недоизгорели въглища и да се учите да поглъщате въглената киселина. Растенията разбират как да я поглъщат. Някои от вас трябва да се учите на това. Сега сте станали много слаби, лесно се отравяте. С въглена киселина можете даже да се храните. Тук се образува доста от нея, на този човек му стана лошо. Двама души се карат – въглена киселина има. Някой ти е неприятен – въглена киселина има. Друг ти е приятен – чист въздух има.

Да дойдем до научните работи. Да оставим това, което вие имате. Всичките ви сегашни състояния не са научни. Вие се намирате в един съвсем дезорганизиран свят. Но вие сте в училище. Трябва да започнете да организирате вашите чувства. Вие не сте организирали своите чувства, много малко организирани чувства имате. Аз наричам организирани чувства тези, които са издръжливи. Любовта ви е като някоя пеперуда.

Например, днес казваш: "Много го обичам", а утре казваш: "Пет пари не давам за него." Сменят се и вашите мисли, мисълта ви не е организирана. Чувствата ви да не губят своята ценност! Чувство, което губи своята ценност, не е организирано. То е от простите метали. Мисъл, която губи своята ценност, е от простите метали. Постъпка, която губи своята ценност, е от простите метали. Скъпоценните мисли, чувства и постъпки не губят своята ценност – и след хиляди години, те си имат същата цена. Та всички носете ония, ценните мисли. И характерът на човека зависи от ценността на неговите мисли – колко ценни мисли има, от ценността на неговите чувства – колко ценни чувства има, и от ценните му постъпки. Тия, ценните неща, дават вече ценните линии на лицето. Някои хора имат такива линии на лицето си. Да се изгуби някоя от тези линии, то значи да се обезобрази лицето. Тази ценна линия не може да се изгуби, освен ако не се деформират мислите. Например: ако живеете 10 години материалистичен живот, мислите само за пари, треперите за пари, то, непременно, вашите вежди ще станат дебели като на Тарас Булба, а ако 10 години живеете съвършен живот, то ще имате тънки, хубави вежди – зависи. Тънките вежди са направени от възвишени чувства, а дебелите – от материалистични чувства, тях ги интересува обикновеният живот. Тия хора трябва да работят върху себе си. После, вие не знаете още – и дебелите вежди имат своята ценност. Вие не знаете свойствата на веждите. Веждата може в началото да е дебела (а), може в края да е дебела (б), или може да е навсякъде еднакво дебела (в):

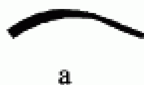
а

б

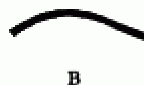
в

В трите случая, това има различно значение. Веждите, към външния край, трябва да бъдат малко по-тънки. Няма какво да ви разправям по това, защото ако ви разправя, всички ще почнете да обръщате внимание и да казвате: "Този е такъв, онзи е такъв." Вашите сегашни вежди не показват сегашното ви състояние, те показват вашето минало състояние: майка ви, дядо ви, прадядо ви как са живели. Сега тепърва трябва да работите в това направление. Вие не сте в състояние да измените вашите вежди и вашите устни. Аз съм наблюдавал хора, които, в 10 години, са изменили устата си. На някои са се изтънили, а на някои са станали по-дебели. Но тая промяна не е станала разумно. Външните условия може да са станали причина, да се изменят вашите устни, те може да са ви заставили. Тогава те, а не вие, са господари на положението. А трябва, вие, да бъдете господари. Дойде една мисъл – вие трябва да я хванете, да я отворите и да видите, дали тя носи светлина, или не. Светлина е това, което разкрива нещата, а тъмнина е това, което покрива нещата. Тогава, по какво се отличават човекът на

светлината и човекът на тъмнината? Обяснете ми сега. Аз ще ви обясня, а вие ще го дадете на другите. Човекът на светлината се отличава с това: да кажем, че върви в тъмнина; но той си има кибритена кутия в джоба и като дойде някъде, където няма светлина, но има някоя свещ, която не е запалена, той драсне една кибритена клечка и запали светилника. Седне и чете. Оставя свещта запалена. Сега, ако през това място мине човекът на тъмнината, той е без светлина, но казва: "Аз мога да изгася тая свещ." И духне – и я изгаси. Като я угаси – това е невежеството. Той се намира тогава в положението, от което онзи е започнал. Винаги лошият човек свършва с това, с което добрият започва. Там, дето лошият завършва, от там добрият започва. Значи, лошият човек има, отначало, състоянието на добрия човек, а свършва с едно лошо състояние – с тъмнината. Той изгасява светлината.

Следователно, никога в себе си не изгасявайте някое чувство! Вие казвате: "Аз искам да изгася това чувство в себе си." Аз съм слушал да казват: "Не искам да го обичам." Ще си причиниш толкова голяма вреда с това! Ти не разбираш закона! Не гаси! Ако изгасиш едно чувство, ти ще навредиш на себе си. Можеш да кажеш: "Чакайте да изгася тая свещ, да не гори, да не би да изгори." Ако изгасиш свещта, ти ще спечелиш нещо, но и ще изгубиш нещо. Не гаси своите чувства към никого! Не си разположен към някого – това има отношение към всички хора, не само към един човек. Като изгасиш някое чувство, ти вече засягаш всичките! Ти казваш: "Аз не искам да любя никого." Помисли! Някой казва: "Аз не искам да обичам този човек." Това е неразбиране на закона. Ти никога не си го обичал. Ти си представяш, че си го обичал. Не можеш да обичаш някого и после да го разлюбиш. Всичко е възможно, но да обичаш някого и после, да го разлюбиш, да не го обичаш – това не можеш да направиш. Ти, по-лесно, можеш да спреш Земята от нейния път, отколкото, като обичаш някой човек, после да кажеш, че няма да го обичаш. Това е празна работа. Вие опитвали ли сте да изгасите Слънцето? Ти можеш да се заблуждаваш, но това е невъзможно. Ти ще унищожиш себе си! Не туряй в ума си, че искаш да изхвърлиш тия чувства. Така не се мисли! Това не е наука. Според мен, всякога едно лошо чувство, което имаш, едно анормално чувство, което имаш, неорганизираното чувство – замени го с чувство, което е организирано. Не обичаш някого – престани да мислиш за него и мисли за онзи, когото обичаш. Понеже този, когото не обичаш, друг го обича и ти, като не искаш да го обичаш, ще удвоиш любовта на другия. Често бащите правят така. Като не разбирате, вие сами си създавате нещастията. Мома обича някой момък. В реда на нещата е да обича. Баща ѝ не го обича – любовта на момата двойно се увеличава. Бащата, като не го обича, той ще накара дъщерята два пъти повече да го обича. Ако и майката не го обича, дъщерята ще го обича три пъти повече. Ако и сестра ѝ не го обича, тя ще го обича четири пъти повече. Ако десет души в дома не го обичат, тя десет

пъти повече ще го обича. Тъй че, те не само, че няма да постигнат своята цел, но в десеторен размер са увеличили любовта. И за омразата е същото нещо, тя действа по същия закон. И ако някой те мрази, ти не се бой от това; защото така той ще увеличи любовта на ония, които те обичат. Някой път казвате: "Светът ни е намразил." Чудни сте вие! Ако светът ви мрази, любовта на Бога се е увеличила в двоен размер – нищо повече! Ако ви гонят хората – в троен размер се е увеличила любовта Му. Може някой да не разбира, но такъв е законът. Някой казва: "Той не ме обича!" Казвам: Тогава любовта на ония, които те обичат, в двоен размер ще се увеличи. Той мисли за ония, които не го обичат! Престани да мислиш за тях, те са станали вече причина да се увеличи любовта там, дето трябва! А ти, като не разбираш този закон, казваш: "Защо не ме обича той?" Обичат те! Сега, може би вие искате да ви обича този, който ви мрази. Кажете ми, как ще ви обича той? Как ще ви обикне змията? Виждали ли сте вие обичта на змиите? Две змии как се обичат? Оплетат се една в друга – това е тяхната обич! Виждали ли сте това? И нещо друго – когото обича змията, пак го обвие – и го удуши. Значи, в първия случай – тя предава нещо, а във втория – взима. Има една любов, която, като се оплете, предава нещо, а има друга любов, която, като се оплете, взема. Много умна е змията, евангелски проповядва; като те изяжда, тя казва: "Понеже ти си роден от Бога, а аз съм твоят ближен, каквото ти е дал Господ, трябва да ми го дадеш. Аз ще взема от тебе това, което Господ ти е дал. Евангелието казва: Люби ближния като себе си!" И те изяжда! Лошите хора казват: "Какво от това, че съм взел от тебе 100 лева? Право казва Евангелието: Даром сте взели, даром давайте." Бръкнат в джоба ти и казват: "Даром давай!"

Страх ви е от змията, понеже не разбирате нейното естество. Вървим двама с един мой познат. На пътя ни – една змия. Като ни видя, вдигна си главата, издаде си езика и почна да го маха. Онзи искаше да я убива. Аз казах: Не! Чакай! Той казва: "Раздвоен е езикът й. Ще ни отрови!" Змията каза: "Аз нямам никакво лошо намерение." Тя ни поздравлява! Аз казах: Ние ще се отбием. Нека се попече малко на слънцето. Като се отбихме, тя си сви езика. Обърнах се и казах на змията: Не стой там, понеже друг ще мине и ще те претрепе. Аз ти разбирам езика, но други не го разбират и ще те претрепят. Някой ще помисли, че искаш да го ухапеш. Избрала си много лошо място. И тя се отби.

Често и вие си изплезвате езика. Например, тая сестра си изплезва езика, на другата сестра. То е предметно учение. Неразбрана работа е това. (Учителя се обърна към една от сестрите, които приказваха помежду си и

каза Аз вярвам, че ти си най-добрата. Ще ти кажа четири неща. Ти си много богата, много силна, умна и добра. Но нямаш търпение. Вчера казах

на една друга сестра: Ти приличаш на мен. Каквото имам аз, имаш го и ти. Ти си толкова богата, колкото и аз; ти си толкова силна, колкото и аз; ти си толкова умна, колкото и аз; ти си толкова добра, колкото и аз. Но ти нямаш моето търпение. Ти си богата - трябва да търпиш. Ти си силна – трябва да търпиш! Силният човек трябва да търпи. Турят ти голям товар, някой път ти иде да го хвърлиш. Казваш: "Ангажирал съм се, 30-40 кг товар съм взел – да помогна! Неприятно ми е, иде ми да го хвърля. Иде ми мисъл, че не съм им слуга. Но казвам: Всичко ще свърша, ще им услужа, ще занеса товара." Умен човек е този, който казва така.

Искам да разрешите един въпрос. Тези две сестри спорят за една къща, която искат да наследят. Едната е наемателка в друга къща. Ако извадя едната сестра от там и я туря в друга къща, те няма да се карат, ще се разберат. Те се карат за къщата, понеже и едната, и другата искат да я вземат. Как бихте гласували, на кого да дадем къщата? Каквото и да кажете, ако забия една игла в ръката на някого от вас, може да дойде някой, да почне да маже с масло, но не извади ли иглата, с мазане не става тая работа, ще боли там. Най-първо трябва да извадиш иглата, след това да се стисне, да излезе кръв, след това да се измие със спирт, да се превърже и да заздравее раната. Има ли спор – иглата трябва да се извади.

Сега, тия две сестри мога да ги направя да станат като ангели. Аз съм маг, мога да го направя – да се прегърнат, да се целунат. Но не искам да го направя сега. Защо? Ако направя на тях едно добро, на вас ще направя една голяма пакост. Мен ми трябват тия две сестри. Те са врати, през които да дойдат екземпляри от невидимия свят, докато се свърши предметното учение. Много ми е приятно да ги слушам, няма никакво лицемерие. Едната мисли, че е светия, но не е светия. А пък другата казва друго. Много хубаво говорят. Отличен език! Когато две сестри се карат, по-хубаво нещо на Земята няма от това. Аз бих предпочел един умрял човек да се разгневи, за да оживее, отколкото да бъде кротък и да го заровят в земята. Предпочитам да видя умрелия разгневен и да стане, отколкото да го видя светия и да замине за другия свят. Не е ли още по-хубаво, следното? Да кажем, че някой от вас имате възлюбен, който никога не ви се е сърдил, никога не ви е казал една обидна дума; и е умрял. Да кажем, че ако се съживи, той ще ви каже много горчиви думи. Искате ли да се съживи вашият възлюбен? Но като се съживи, ще ви каже най-горчивата дума! Тогава кое ще предпочетете? Вие го обичате! Ако се съживи, ще ви каже най-лошите думи! Знаете ли защо? Някой ще каже: "Като умира, човек отива в ада и там научава най-лошите работи. Той се е оцапал." Като се върне, ще ви каже: "Ти си причината, че съм се върнал. Защо ме върна от онзи свят? Аз, с всичкия си ум, отивах в онова блаженство, а пък ти ме върна в този затвор! Какво говедо си ти!" Все пак, вие ще предпочетете тая

обидна дума, понеже той е оживял! Ще го потупате по рамото и ще кажете: "Ще ме простиш! Много те обичах. Заради мене, потърпи малко на Земята, понеже ако заминеш, животът ми става несносен. Аз съм млад, не ми се умира. Чакай малко, че като поостареем, двама да отидем на онзи свят. Спрях те малко в този свят, за да отидем двама заедно в другия." Всякога, когато ще връщаш някого от онзи свят, той все ще направи нещо. Той ще те избави от една неприятност.

Вие казвате: "Защо така говорят тия две сестри?" Представете си, че тия две сестри са чужденки и си говорят на китайски, или немски, или френски и пр; ако две англичанки се карат, а вие не знаете езика, какво ще кажете: "Какво ли си говорят? Не знаем."

Сега, по повод спора между тях, вие питате: "Защо да стават тия работи така? Ако Господ е допуснал лошите работи, защо ги е допуснал?" Защо Бог допусна лошите работи в света? Какво ще отговорите на това? Някой ще каже: "Ти си говедо." Аз казвам: Всички такива говеда като мен поддържат света. Те орат нивите. Ако вие нямахте такива говеда като мен, всички гладни щяхте да умрете! Следователно ние, говедата, поддържаме хората. "Го веди" значи онзи, който знае – той е говедо. Онзи, който разбира, той е говедо. Някой казва: "Ти си много лош човек." Хубаво, в какво седи лошевината? "Ти си много отворен човек, каквото правиш, всички го знаят." Лошият е особен човек, той е прочут: съдиите го знаят, адвокатите го знаят, с него се занимават, работа на всички създава. Ходи с конвой, като цар, да не би да му причинят някоя голяма вреда; водят го с автомобил, пазят го навсякъде. Големи почести има. А пък добрият – файтони няма, адютанти няма, не е познат никъде. Лошият човек, където и да отиде, навсякъде го познават, с пръст го сочат, а добрият човек не го познават. Лошия не само в този, но и в другия свят го знаят. Кое е по-хубаво? Аз сега ще ви кажа: Лошите хора – това са добрите хора! Ще ви кажа, какво нещо е лошият човек. Отива някой и си купува револвер. Лошият човек го обира – идва и му казва: "Този револвер не е за тебе, а за мене!" – и му взима револвера. Или пък, някой има пари и отива да пирува. Лошият го среща и му казва: "Скоро парите! Тия пари не са за тебе!" – и му удря две плесници. И като отива при Господа, казва: "Господи, аз изпълних длъжността си. Един си купи револвер и искаше да убие някого с него; аз му зашлевих две плесници и му взех револвера. Друг отиваше да пирува; аз му зашлевих две плесници и му взех парите; казах му: "Ще отидеш да работиш!" Где е лошевината на този човек? "Много добре си направил", казва Бог. Вие гледате от ваше гледище. Много лоши хора има на този свят, които ще видите, че на онзи свят са светии. А пък много добри хора има, които ще видите, че на онзи свят са лоши.

Сега, това са изключения, казвам това за изяснение на закона. Има един естествен живот, а това са крайности на живота. На Земята вие живеете в крайности. Нашият живот на Земята е особен и вие не можете да живеете другояче. Ще можете за в бъдеще, когато станете по-умни. Сега не може. Казваш: "Защо да е така?" Защото не може да бъде другояче. Защо е студено? Защото не е топло. Защо е много топло? Защото не е студено. Защо не е светло? Защото е тъмно. Защо е тъмно? Защото не е светло! Защо този човек е лош? Защото не е добър. Защо не е добър? Защото не е умен. Защо не е умен? Защото няма светлина. Защо няма светлина? Защото не се е научил да бърка в джоба си, да вади кибрит и да пали свещта. Нека да си запали свещ и ще бъде умен във всяко отношение. Сега не мисли. Защо Господ създаде света? За глупавите – да се учат. Предметно учение е той. Какъв е смисълът? Глупавите да станат умни, лошите да станат добри, слабите да станат силни, сиромасите да станат богати. Затова е направен светът. Щом се постигне тая цел, какво ще стане със света? Щом мине зимата, ти няма да имаш нужда от твоето дебело палто, ще го хвърлиш и ще туриш тънко – нищо повече! Някои искат да знаят, какъв е смисълът на живота. Какъв е смисълът? Има два смисъла. Да запалиш свещта и да изгасиш свещта. Смисълът на живота е да се родиш и смисълът на живота е да умреш – нищо повече. Някой казва: "Не ми е приятен животът." Умри! Казва: "Приятен ми е животът." Роди се, живей! Защо е създаден светът? Да се родиш и да живееш – нищо повече. Във всеки един момент имаш възможност и да живееш, и да умреш. И всеки един човек или умира, или се ражда. Ти скърбиш и искаш да умреш; дойдеш до едно място и казваш: "Не ми се умира вече!" – искаш да живееш! Радостта е продължаване на живота, а скръбта е скъсяване на живота. Радостта е разбиране на живота, а скръбта е неразбиране на живота. Злото е неразбиране на живота, а доброто е разбиране на живота.

Разумността е разбиране на живота, а неразумността е неразбиране на живота. Имаме контрасти. "Какъв е смисълът на живота?" Да го разберем! "Как да го разберем?" Трябва да станеш радостен. "Как да стана радостен?" Лесна работа! Гладен си - какво трябва да правиш? Ще ядеш; жаден си – ще пиеш; уморен си – ще почиваш. След като си починеш, ще станеш, ще се облечеш, ще се наядеш и ще отидеш на нивата. И после, ще учиш в училището като ученик. После ще се върнеш и пак ще спиш, после пак ще се облечеш и т.н. И после? Тогава ще се намерите в положението на онзи цар, от една приказка. Той повикал всички свои поданици и им казал, да му разкажат една приказка, без край. Някои идвали, говорили, говорили, но все стигали до един край. Най-сетне, един човек започнал една безкрайна приказка така: "Имало един велик цар в света. Той направил един голям хамбар – един километър широк, един километър дълъг и един километър висок и го напълнил с жито. Но когато съграждали

зданието, оставили една малка дупка. Като го напълнили, дошъл един щурец, извадил едно зърно и го изнесъл през дупката. Дошъл втори път и изнесъл второ зърно..." И т.н. Царят попитал: "Ами краят?" "Чакай да извади всичките зърна!" Изискват се хиляди години, да влиза и да излиза щурецът, докато се изкарат тия зърна. Та казвам ви: Не търсете приказки без край. Защото много пъти ще влизате и ще излизате през такава малка дупка, за да изкарате по едно малко зрънце.

Сега да се върнем, ние се отдалечихме. Защо са богатите хора? Не питай! Защо ти си сиромах? Остави това. Ще кажеш: "Защото не съм богат." Защо искате да бъдете богати? Какъв отговор ще ми дадете? Аз казвам така: Ти си сиромах, защото си нетърпелив! Ти си богат, за да се учиш, как да даваш щедро и да имаш търпение. Като дойде някой при тебе, ще иска пари и ти ще разглеждаш книжата му. Ти си един касиер на Бога! В богатството ще се учиш да бъдеш търпелив. При тебе ще дойдат хора, които ще ти говорят и верни, и неверни работи – ще се научиш на търпение. Ония от вас, които сте сиромаси, за да станете богати, трябва да станете търпеливи. Които сте слаби, нямате сила - станете търпеливи, за да станете силни. Невежи ако сте, за да станете учени, станете търпеливи! Трябва да имате търпение! Знаете ли какво нещо е търпението? Търпението поне на Епиктет? Аз съм казвал за него. Когато господарят му натискал крака, той казал само: "Ти губиш от това – ще го счупиш и не ще мога да работя." И счупил крака му. Тогава този римски патриций се учудил на неговото голямо спокойствие, дава му една голяма сума пари и го пуща свободен. Тогава Епиктет отива в Гърция, дето написва много хубави книги. И не е бил християнин.

Вашето положение не е по-лошо от това, на приведения зет. В света, най-лошо е положението на приведения зет. И най-лошо е положението на приведената снаха. И когато някой ми говори за лош живот, аз подразбирам – приведения зет или приведената снаха. Като влезе вкъщи една снаха, всички – свекърът и свекървата – започват да й заповядват и тя се намира в небрано лозе – кому да служи? Тя седи, седи и най-после каже: "Да махнеш майка си и баща си, и братята си! Ние, двама с тебе, да останем да живеем." Ако имате една снаха, какво трябва да й кажете? Когато момата се жени за един момък, да го пита: "Ти имаш ли майка? Тогава не се жени. Когато тя умре, ела при мене. Братя и сестри имаш ли? Когато те измрат, тогава ще дойда и ще се оженя за тебе." И при приведения зет също е така. Да си приведен зет при едного – разбирам, но да си приведен зет при всички – то е много мъчна работа!

Сега, ще превеждате закона. С този характер, вие искате да срещнете Христа и да живеете с Него. Как ще живеете с Христа! Ако отидете при

него, Той ще ви прати на Земята, между най-лошите хора, да им проповядвате. Те ще ви плюят, а вие ще кажете: "Защо не ни остави на небето, а ни проводи за такава тежка работа тук?" Някои от вас сте пратени. Вие въздишате и казвате: "Кога ще видим Христа?" Аз не считам, че това е истинска любов. Вие търсите един спокоен физически живот. Всеки един от вас може да го има. Няма мъчнотии в света, които да не могат да се уредят. Пуснете голямата змия в една стая – тя ще се разшава и всички ще избягат. Влиза онзи адепт, който разбира закона на змиите и знае какво да им каже; веднага понижава температурата на 25 градуса под нулата и всички змии се вцепеняват. И той почва да ги пипа. Знание има човекът! Срещнеш някой лош човек – не му туряй топлина. На лошия човек – никаква топлина, но студ! Студ – 30 градуса! Ако още мърда – студ 45 градуса. Ако още мърда - студ 50-60 градуса. И като се спре, можеш да го пипаш. А пък на добрия човек ще му даваш малко топлина. Доброто ще го освобождаваш! Ако не освобождаваш доброто, добрият ще ти стане враг. Лошия, ако не го обуздаваш, ако не го ограничаваш, ще ти стане враг. Тогава – ограничи лошия човек, за да ти стане приятел. Освободи добрия човек, за да ти стане приятел. Това е философия. Можете да отидете при лошия човек, но никакви пари не му давайте, нищо не му давайте! А пък на добрия давайте! Колкото повече дадеш нему, толкоз по-добре. Всичко му давай - пари, книги – всичко му давай! От лошия всичко вземай. Този закон можете да го приложите спрямо вашите мисли, чувства и постъпки. От някои лоши мисли всичко вземете, а пък на някои добри мисли всичко давайте! Това е наука! Вие сега мислите много физически!

Христос иска да влезе във вас! Но Христос няма да дойде сам, Той ще прати работници. Какво ще търси във вашия неуреден свят? Това значи: някой път, тъкмо сте мели къщата и мирише на прах, да дойде някой да диша праха! Вие не сте проветрили още, не сте изчистили – няма да дойде! Трябва съвсем да сте проветрили къщата си, та като дойде някой, всичко да е чисто, да няма никакъв прах! Като дойде Христос, мислите ли, че Той ще седи при вас? Вие сега искате да Го заставите да бъде добър. Господ живее само при смирените, при горделивите хора Го няма.

Туй е морализиране сега, туй не е наука. Наука е това, което човек може да направи в даден случай. Има много работи, които вие можете да ги направите, а чакате, някой да ги направи заради вас.

Вие казвате: "Ако бъдем добри..." Как ще бъдеш добър? За да бъдеш добър, за да бъдеш приятен на един французин например, трябва да му знаеш езика и да му кажеш нещо много хубаво. Ударения има там! А не само така, да говориш! И на английски също има ударения. Някой англичанин може да говори малко грубо, но французинът е тъй деликатен! Ще каже:

"O, Madame! Qu`est-ce que c`est?" Снощи имаше концерт; идва един, говори френски, приказва с една дама; поклони й се, целуна й ръката. Това е учтивост! Иска да каже: "На ваше разположение съм." Тя го погледна, той й се поклони, смирение прояви. Ако беше я погледнал надменно, съвсем друго щеше да бъде! Вие говорите на един остър език и искате да получите в отговор, добро отношение. Мекота се изисква в мисълта! Мекота нямате. Някой път отсъства мекотата и сме много жестоки. Когато направим погрешка, сме много меки, а щом видиш някоя погрешка у някого... А тя е същата, твоя погрешка! Той още не вижда своята погрешка. Аз съм забелязал, че много хора като говорят, изяждат "а", или някой път като пишат, няма го "ер". Има желание да го пише, но го изпуска; или не туря запетаята, точката, двоеточието. Две точки се турят там, дето се изброяват предмети. Точка и запетая се туря при голям период. Точка – при завършване на една мисъл. При запетаята има спиране, а при точката по-голямо спиране. В старите езици, в еврейския например, няма никакви запетаи, никакви точки. Там няма и гласни. Гласните отпосле се турят, когато се чете, когато се изговаря. В българския език има гласни букви, а в еврейския ги няма.

Сега, какъв беше предметът? Челото значи мисъл – трябва да мислиш! Носът значи чувство. Брадата значи постъпка – трябва да постъпваш! Това са естествени неща. Всеки път, когато вие си пипате челото, носа, брадата, това ви казва: "Мисли! Чувствай! Постъпвай!" Всеки ден, понякога по десет пъти, невидимият свят ще ви дава подтик към мисъл, ще ви заставя да мислите. Той ще ви казва: "На свят мисли! На свят чувствай! На свят постъпвай!" Изпотил си се – избършеш челото си. Хване те хрема – хващаш носа си. Хремата какво показва? Причината на хремата е в сърцето. Имаш главоболие – причината е в ума. Работите не вървят добре – причината е в брадата някъде, в горната, в долната челюст. Някой те напада: "Ти си такъв! Ти си онакъв!" Искаш да му отговориш. Ти седи смирено и мълчи! Ти си псевдоним – какво от това, че ти говори онзи? Казва ти: "Ти си говедо!" "Ти си второ". "Какъв неразумен човек си ти!" "Ти си втори." "Какво магаре си ти." "Ти си второ!" Не, ти си един мъдрец, както и аз. И двамата сме загазили. Магаре – Маг хахарец! Ти осъждаш магарето, а пък се качваш на него. Каква е тая философия? Ако магарето е глупаво, защо се качваш на гърба му? Ако този вол е невежа, аз никак няма да се возя на волска кола. Този вол може да бъде условие, при което да живееш! Ако вие се качите в мисловния или в причинния свят, ще видите, че волът представлява едно разумно същество; ангели са те, които имат един отличен ум, разрешават такива задачи, които и най-големите философи не разрешават. Горе са много умни воловете, а долу са много глупави. Защото са дошли да свършат една работа. Те не искат да мислят, те казват: "Когато свършим нашата работа, тогава ще мислим. Сега

другите да му мислят, ние – каквото ни заповядват". Те орат, турят си врата в хомота, отиват в дама*. Като си свърши работата, когато умира, волът казва на господаря си: "Господарю, аз вече в хомот не турям врата си, в дама не влизам, с рало не ора – свободен съм, отивам там, отдето съм дошъл." Благородни същества са воловете, магаретата. Един човек ще ти слугува, но ще каже: "Дай ми сметката!" Де е доброто на човека? На вола никаква сметка не даваш, само малко слама. Следователно, Бог направи животните предметно учение, за да се учите на смирение от тях – от воловете, от конете. Змиите и всички други животни са предметно учение. Тия характери, които имат сега, са вторични, те отпосле ги добиха.

И при човека не е такъв характерът, какъвто беше първоначално. Той е вторичен – човек го получи извън Рая. В Рая той беше в отлично състояние, той имаше най-сладкия език, който някога сме слушали. Когато говорим най-хубаво – това е райският език. Някой път имате райския език, а този език, който сега говорите, той е извън Рая.

Какво научихте сега и какво остана неразбрано? Аз говорих повече, отколкото трябва. На мен нищо няма да платите, но за осветлението ще се плати. Понеже съм говорил повече, съжалявам, че ще плащате за светлината; и повече въздух е влязъл тук – и за него ще плащате. Какво ви трябва сега? Какво искате?

Едно ви трябва на всички вас: Да приложите търпението при големите богатства, които имате. Приложете търпението при голямата сила, която имате! Приложете търпението при голямото знание, което имате! Приложете търпението при голямото добро, което имате! Всички сте много добри хора – богати, силни, учени, добри. Но едно ви само не достига. Христос каза на богатия: "Едно ти не достига." Кое? Как е изложено там? Той не беше готов, да се откаже от богатството. Този богат човек нямаше и търпение. Христос му каза: "Ела, та ме последвай, ела при мен!" А той нямаше търпение да ходи, да се връща вкъщи, да раздаде имането си и да Го последва. Той си казваше: "Какво ще науча от Него? Нищо няма да науча." Търпението е най-хубавото състояние, което човек може да има на Земята. То е основата на живота! Богатство без търпение не може. Сила без търпение не може. И мъдрост, знание без търпение не може. И доброто не може да се прояви, без търпение.

Как може да ме обиди някой? Да кажем, че две сестри се карат. Ако аз взема страната на едната, тя ще ме обикне, а другата ще се докачи. Може ли да не обидя и двете. Може!

Чука един на вратата ми. Виждам го, че се е разгневил. Излизам и му

казвам: Извинете, че ви държах много на вратата. Заповядайте вътре. И се сменява неговото състояние. Казвам му пак: Малко съм муден, ще ме извините. Не трябваше да ви държа толкоз време на вратата, не е хубаво. Уронва се престижа на човека. Още докато хлопа трябва да му отворя! Вярвам, че няма да ми вържете кусур за това. Вие сте един разумен човек, вярвам че разбирате. Когато някой хлопа, ти не се обиждай. Не му казвай: "Какво си захлопал!" Той да хлопа, колкото иска! А пък ти, ако се обидиш, ще се извиниш. Ти не трябваше да го оставяш, да хлопа на вратата. Още като го видиш, преди да е потропал, трябва да отвориш вратата. Умният човек така прави.

Сега, приложението къде е? Вие всички имате християнското търпение. Каква е разликата между светското и християнското търпение? Някой път трябва да ви говоря за психологията на търпението. Много работи се говорят в света, които нямат приложение. Представете си, че онзи човек, който идва да хлопа на вашата врата, ви смущава. Вие седите и сте замислен, неразположен сте, недоволен сте от живота, понеже нямате средства. Но този човек, който хлопа, иде и ви носи 20 000 английски лири. Ако разберете това, веднага ще станете и ще отворите, и ще бъдете весел. Вие не разбирате още живота. И най-лошият човек, който се приближава до вас, ви носи несметно богатство. Той е проявление на Бога. Вие имате да научите нещо от него. По човешки да говоря. Може той, като дойде, да иска да вземе нещо, може понякога, да има слабост и да каже: "Можеш ли да ми дадеш половината от богатството си?" И вие може да се скарате, може да кажете: "Той иска да ме подяде. Той иска да му дам половината!"

За мъдреца, който разбира, добрият и лошият са еднакви. Един човек, в едно отношение е лош, в друго отношение не е лош. Лошият за вас, за други не е лош, той е добър.

И тъй, приложението в практическия живот седи в следното. Не мислете, че в света има излишни хора. Всеки човек, който стане излишен на Земята, веднага го извикват в небето. А който не е потребен при вас, той е потребен на Бога. Разглеждайте нещата от Божествено гледище. Двама души се карат – казвам: Много сладко си говорят. Двама души, които се карат, ще станат, след време, най-добрите приятели. Българите имат поговорка: "Ако искаш, един турчин да ти стане приятел, набий го." Щом го набиеш хубаво, онзи ти става приятел, признава те за герой. Това, което спаси Георги Димитров, беше неговата смелост. Хитлер се възхити от него. Във вестник "Мир" пишеше: Хитлер каза, че този герой заслужава да бъде освободен. Смел човек, не е страхлив! Георги Димитров казал: "Вие, германците, когато се биехте с римляните за своята свобода, ние бяхме най-културният народ, носехме култура на света. Искате да ме съдите. Аз

съм българин. Свободен човек съм, трябва да си изкажа мнението. Вие мислите, че като сте германци, сте културни. Това не е култура!" И Георги Димитров направи паралел, че това, което е казал той, това е казал и Хитлер. Тогава Хитлер казал: "Да си върви! Той прилича на мене." Писанието казва: "Бог помага на смелите хора!" Не пред слабия, но пред силния човек ще кажеш: "Ти знаеш ли, че Бог ме е създал? Махни се от пътя ми! Сега ще ти покажа, че съм силен." Иди, хвани го за ушите и го поразтърси малко. Ако имате силна, концентрирана мисъл, една мечка, която срещнете, ще се парализира, няма да се мръдне. Ако мисълта ви е по-слаба от мечката, тя ще ви повали и ще ви тъпче. Тогава - по-добре горе, на крушата!

Сега, всички сте богати, всички сте силни, всички сте разумни, всички сте добри – трябва ви малко търпение. Една кибритена клечка ви трябва! Едно малко усилие: да вземете кибритената клечка, за да запалите огън, да си сварите ориз и да го изядете - нищо повече.

За следния път искам следното: едно изложение върху търпението. Две сестри могат ли да ми представят предметно учение за търпението? Как бихте направили едно такова изложение? Дайте ми един проект на изложението.

Седят двама души: един светски и един духовен човек. Светският обвинява духовния, казва му една лоша дума. Духовният изважда един наполеон и казва: "Благодаря ти, на толкова оценявам твоята дума." Онзи му казва втора дума, трета. За всяка дума, другият му дава по един наполеон. Като дойде до 20 наполеона, той се спира и му казва: "Втори път, като се нуждаеш от пари, можеш пак да говориш и ще получиш същото." Тогава онзи го хваща за ръката и му казва: "Много добър човек си бил!" Човекът плаща, за всяка лоша дума, по един наполеон! Колцина от вас бихте платили в този случай? Да кажем, че за всяка обидна дума, която ви кажат, плащате по един лев. За 100 обидни думи - 100 лева. Вие, които плащате парите, се отличавате с търпение. Давате един лев, втори, трети и пр. Бих ви дал един метод, но не бихте го изпълнили. Бих ви казал: всеки да си носи в джоба по сто лева дребни, и обиди ли те някой – плати му; обиди те друг - плати му! Не разполагате с толкова? Ако ви дам този опит, може да дадете и хиляда лева. Едните ще спечелят, а другите ще изгубят. Добрите ще спечелят, лошите ще изгубят. Тогава излиза, че които търпят, са лоши, понеже те ще дават. Ще се откупват! Който дава, той е по-силен.

Аз съм разрешил този въпрос. Който идва при мене, аз не му казвам: "Какво хлопаш? Защо ме безпокоиш?" Не. На тази сестра, която хлопа, й давам нещо и се свършва работата. Идва една сестра и хлопа. Питам я:

Какво искате? "Искам да бъда назначена чиновничка!" Казвам ѝ: Вървете си. Ще ви назначат! Няма да ѝ кажа: "Нямам време. Не съм разположен." Някой ми казва: "Много сте добър!" Сега имам 5 лева, ще ти ги дам. Когато имам повече, ще ти дам повече.

Давайте! Как? Без колебание!

Мен са ми чели такива молитви! Богат съм с опитности. Казват някои: "Несправедлив си! Не постъпваш право! Спрямо мене, не си както спрямо другите, не обичаш да постъпваш право." Казвам: Правилата са такива. Първата буква "Л" е по-голяма от другите "л", защото е в началото, там започва изречението. Една сестра казва: "Спрямо някои си много любезен. Несправедлив си." Казвам: Сега уча справедливостта. Права е тя. И аз да бях на нейно място, с нейните разбирания, и аз щях да постъпя така. Кой човек е несправедлив? Казва някой: "Ти не се отнасяш добре. Боли ме кракът, другите лекуваш, а мен си оставил да боледувам." Питам го: Къде е болката? Духна – и кракът му мине! Казвам му: Друг път като ти заболее кракът, ела, пак ще ти помогна. Всички противоречия в живота произтичат от това, че човек не е внимателен. Човек трябва да бъде много внимателен. Някой път си казвам: Няма какво да се сърдя на човека, че ме безпокои. Понякога не могат да ме безпокоят, защото аз знам закона. Идва някой насреща ми, да ме безпокои за пари. Ставам невидим. Какво ще ме безпокои? Той ще дойде в стаята, но преди да е дошъл, аз замина някъде.

Понякога съм решен да си стоя в стаята – той ми хлопа, аз стоя, за да се уча на търпение. Той удря, аз търпя. Той удря, аз търпя. Той ми казва: "Много лош човек си!" Пак търпя. И след като си замине, пратя някого, да му даде една торба... После ще каже: "Вашият Учител нищо не знае! Колко пъти съм го ругал!" Други някои казват: "Като художници отидохме при него, искахме му пари, уж да пътуваме. И той даде пари. А никакво пътуване нямаше." За мен е безразлично. Аз искам да се освободя от една беля – нищо повече. Дали ще пътуват, или не, дали ще ядат, или не – за мен, това е безразлично. Аз като давам понякога, искам да се освободя от една беля. Казвам: Не съм банкер, нямам пари. Банките не са ми дали парите ми, длъжниците ми – също. Някой ми дължал – сегиз-тогиз, ще ми дава по 100 лева. Но като се явят десет души и искат по 100 лева, кому да дам? Сега изучавам това изкуство. Ако длъжниците не ми дават, от друго място трябва да намеря пари. В земята има заровено злато.

И тъй, всички ще имате разположение. Бог изисква да бъдем умни. Аз, по някой път, си казвам: Какво вдигаш шум? Хиляди години Господ търпи тия хора, праща им благословение, какво има да се гневиш и да не ги търпиш? Ще се уреди тая работа. Ще се уреди, но трябва да работиш.

Сега, разбрахте ли най-важното в лекцията? Кое е най-важното? ("Търпението.") Търпението значи: в дадения случай да знаеш, че този човек, когото ще търпиш, носи едно богатство. Да си вземеш това богатство и да му благодариш. Ако не съзнаваш това, ще изпаднеш в противоречие. Всеки човек, когото срещнеш, ти носи известни блага, независимо дали го съзнаваш, или не. Ти ще му повлияеш и той ще ти повлияе. Ако разбереш, това ще ти донесе радост, ако не разбереш, ще ти остави скръб. Що е скръбта? Срещнал си някого, когото не си разбрал. Радостен си – срещнал си някого, когото си разбрал. Следователно, когато ти говорят, разбирай добре, за да имаш радост. Скръбта се дължи на неразбраните работи.

"Божият Дух носи всичките блага на живота." (три пъти)

7ч. 20 м.

17-та лекция на Общия Окултен клас, изнесена от Учителя
на 15 януари 1936 г, сряда, София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

* дам -(диал.) - обор /бел.ред./

1936_01_17 Основният тон
специалния клас Издателска къща „Жануа-98“

ОСНОВНИЯТ ТОН

Петък, 5 часа сутринта
Отче наш
Пишете върху темата: „Разлика между честност и справедливост.“
Коя е причината, че някои хора не могат да пеят? Има хора, не могат да пеят, нали? Често аз казвам за един обикновен тон, не може да го вземат. Един обикновен тон имате на сегашната гама. При обикновеното пеене нямаме основен тон. Вземат по-горе, по-долу всичките певци си имат разни тонове. Под думата обикновен тон разбирам тон на съзнанието. Основен тон може да има само онзи човек, на когото съзнанието е пробудено. Всякога, когато човешкото съзнание се пробужда, има един основен тон. Тонът на мисълта му е безразборен. Едно определение на мисълта: За да започнеш да мислиш, трябва да имаш един основен тон. Сега не можеш да бъдеш музикален, ако съзнанието ти не е пробудено, понеже музикалността това е пробуждане на съзнанието. Музиката е пробуждане на съзнанието.

Има неща на реалността, има неща на сенките. Често казвате, че имате страдания. Какво нещо е страданието? Тъй, в обикновената смисъл какво нещо е страданието? Не, че имате някакво неразположение. Тогава ви е мрачно настроението. То е едно криво разбиране. Ако на един екран, на едно платно се хвърли една лоша картина, една картина на престъпление, питам, платното опетнило ли се е? Много пъти вие плачете, понеже имате една картина, хвърлена на съзнанието ви и дигате цяла олелия. Отнеме се картината, платното е пак чисто. Какви ли не картини не се хвърлят. Вие плачете някой път, че нямате хубава картина на платното. Питам: Ако са хубави или лоши картините, какво печелите вие? Ако платното е хубаво и се хареса на публиката, ще седи по-дълго време на сцената, ако не е хубаво по-скоро [се] снема. Това е за изяснение. Съзнанието е платното за ония картини, които се хвърлят и тия картини са необходими за вашето разбиране – да имате ясна представа за света, за ония отношения, трябва да имате съзнание, върху което да имате образи. Вие всички да си съставите правилна философия. Вие плачете там дето не трябва, а дето трябва да плачете, никак не плачете. Аз не съм срещал човек да плаче за това, за което трябва да плаче. Плаче за какви ли не неща.

За пример ти си тъжен за една дума, която само ударила върху тъпанчето ти. Туй, което причинява скръб, то не е музика. Значи един тон, който не е музикален, ударил върху тъпанчето, направил едно малко раздрусване,

хвърлил една малка картина на съзнанието. Казваш: „Обидиха ме", много ви е криво. Станало нещо. Какво станало? Има една крива представа. Една картина хвърлена на платното, вие плачете за нещо, отдалече гледате, какви ли не работи стават. Никаква реалност няма там. Гледате една картина. Гледаш, тренът се движи. Никакво движение няма там. Че какво движение има на едно платно? Има реалност, но реалността е на друго място.

Та, в истинския живот има един простор, един въздух. Какво ще спечелиш? На едно кино имаш нечист въздух, насядали са да кажем 200–300 души, 500 хора, въздухът е развален. Тогава, като насочи поглед към платното, казва: „Това става." – Нищо не става. В реалността ти ще ходиш, гледаш света, всичко наоколо ти е чисто, ти си в самата реалност. Може да сте двама, трима, може да сте и десет души, не зная дали за вас ще ви представят едно кино. Не зная дали ще затворят киното за вас. Реалността се отличава по това, че в реалността сам можеш да ходиш, но когато имаш сянката, една сянка не се представя за един човек. Реалност е туй, в което ти сам участвуваш. Привидно е туй, в което мнозина участвуват едновременно, един никога не може да присъствува. Мислите ли, че едно кино за един човек ще отварят, своята сценка да представят? Значи в киното трябва да има публика.

Когато във вашия живот искате да имате публика, вие сте в киното. Разбирате ли какво значи? Но вие да седите сам не може. Вие искате да има някой с вас. Ако искаш много хора, иди на кино. Ако искаш да видиш хора, иди на кино. Ако искаш да разбереш сам себе си колко разбираш, иди сам в природата. Когато човек остане сам със себе си, че няма никой край него, той е в реалното. Когато е с много хора, той е в света на сенките. Когато в ума ти остане само една идея, ти си в реалното; когато имаш много идеи, ти си на кино. То е реалното, разбира се.

За пример, може да говориш за някакви идеи, за някой автор, чел си някаква книга – ти си на кино, нищо повече. Какво разбира тоз автор? Или когато един автор описва в една книга, как героят му пострадал там в един роман или в една драма. Де е страдующият в драмата, на кое място? Казва: „Този, който пише така, има ли някой, който да страда?" Написано е там, че страда, никакво страдане няма. Вие, като четете написаното, плачете. Четете така и започват да ви текат сълзи. Няма никой, който да страда, нито картина има, веднага вие започвате да плачете. Кои сега са причините за вашия плач? Може ли сега да дадете едно психическо обяснение, какво нещо е плачът? Плачът хората са го изопачили. Когато Господ създаде човека му направи два извора, за да може всякога прозорците да бъдат чисти, да може да вижда външния свят. Той турил

жлези на двете очи да тече по малко вода, да бъдат прозорците чисти. Вие току плачете. Често вие плачете цял ден. Вие трябва да разбирате нещата, не да плачете. Само отвътре ги чистите вие. По някой път сълзите излизат навън и чистят. Измийте веднаж, дваж, три четири пъти. Но знам, че онези хора, които много плачат, прозорците им са чисти, при това много се оплакват, че много са плакали, имат скърби. Защо? – Много са работили. Аз не виждам един, който си чисти прозорците. Той какво се оплаква, че много плакал, че имал някаква скръб. Може ли човек да има някаква скръб, когато си чисти прозорците? Ако прозорецът е нацапан, да скърби разбирам, но когато си чисти прозореца да се оплаква, не разбирам. Можеш да скърбиш когато прозорецът ти е нечист. Казва: „Скръбна е душата ми." Че за какво имаш да скърбиш? Понеже прозорците, това са киноартисти. Ти, като измиеш прозорците, на твоя екран се хвърлят картини, които ти не обичаш. Първо не знаеш защо плачеш. После не разбираш отношението на реалността и сенките. Като се нахвърлят картините на твоето съзнание, на твоя екран, омотаеш се, мислиш че всичко каквото виждаш е реално. Като миеш, мислиш че на прозореца има нещо. Миеш, миеш, пак се обърнеш, картината е там. Пак идеш, миеш, миеш, пак се обърнеш, пак картината там.

Сега ще дадете едно възражение. Няма един истински плач в света. Той се случва може би на десет, двадесет години. В един живот от 33 години може веднъж да се случи да плачеш. То е истинския плач. От 29 години до 30 години човек минава най-голямата скръб. Има едно място дето човек може да поплаче малко. Другият плач, той е по навик. Не, че не трябва да плачете. Човек трябва да си мие прозорците. То е друг въпрос. Нямам нищо против, когато по някой път се просълзяват очите. Казва: „Плаче!" – Мие си прозорците. В плача какво има? Само сълзи ли? В плача има музика. Тази музика не е музика, това са грамофонни плочи. Грамофонните плочи не са музика, това е забавление. То плачът за един музикант разваля неговия слух. За долностоящите, за животните, за ненапредналите хора в света, като не знаят, може да турите всичките грамофонни плочи, за да събудят музика. Но един музикант трябва да има памук в джоба си. Щом чуе грамофонна плоча да си запуши ушите. Който не иска да си развали вкуса за музиката, да не слуша грамофонни плочи. То е неразбиране. Какво има? Цъкат – едно лошо впечатление. После не може една грамофонна плоча да се сравни с един музикант. Даже една хилядна част не представлява. То е тъпота, механическо нещо съвсем. Може да употребите грамофонните плочи като едно възпитателно средство. Но в една грамофонна плоча няма никакво забавление, вдъхновение. По някой път може да учат Крайслера някои от грамофонните плочи или може на пианото да учат, но музиката е едно състояние. Музиката да ти стане естественото състояние на съзнанието.

Основен тон можеш да имаш само когато започнеш да мислиш. Онова пробуждане на човешката мисъл го наричам основен тон. Този ден, в който се пробуди съзнанието, че започнеш да мислиш, когато дойде мисълта, то е основен тон. Другите тонове са наредени. Те вървят по един основен закон.

Сега да ви е ясно какво разбирам под основен тон. Туй, с което съзнанието започва да функционира, то е основен тон. Та, когато говоря за музикален човек разбирам, ако човек не е музикален, той не може да мисли. Някой мисли, че е списател, той не е списател, той е плагиатор, който от тук-оттам взема. Музиканти има, които от тук-оттам вземат, сглобили нещо, но то не е музика. Човек винаги трябва да бъде справедлив. Не туряйте една чужда кръпка на дрехата си. Ако туриш, виж на кого принадлежи. Тури надпис, на кого принадлежи тази кръпка, защото един ден ще ви види човекът и ще каже: „Туй платно е мое!“ Казва: „Да ми го дадеш.“ Аз това наричам справедливост.

Всякога човек трябва да се радва на онова, което той е разбрал. Казвам: Радвай се не само на това, което си разбрал, но се радвай и на онова, което другите хора са разбрали. Радвай се на това, което ти пееш, но се радвай [и] на онова, което другите хора пеят. Когато човек пее в света, аз разбирам. Всички разбират туй, което е хубаво и възвишено, в него има пеене. То е най-хубавото пеене, което човек може да има. Проверете закона. Когато хората изгубят възвишеното, идеалния живот, в тях престава музиката. Щом имате възвишен живот, музика идва сама по себе си. Сега мисълта е малко ясна. Отношението на музиката към човешкото съзнание какво е? Към човешката мисъл разбирате. Пък това, обикновеното пеене не че е лошо, но въпросът е друг. То не може да ти помогне. Тази музика, която сега имате, тя е отражение, тя е грамофонни плочи. И то е хубаво. Онзи, който иска да напредне като музикант, да вложи музиката като възпитателно средство, той не трябва да се учи от грамофонни плочи, той трябва да слуша музиканти, цигулари от източника.

Коя беше основната мисъл, за която говорехме досега? Какво разбрахте? (– „Когато човек започне да мисли, то е основния тон.“) Да, то е основния тон. Че то е най-лесното. Мъчно е мисленето. Мнозина искат да мислят без да са музикални. Най-спорното е туй. Щом ти си музикален, ти можеш да мислиш. Мисленето с [музика] лесно става, без музика мъчно става. На кого умът не схваща – музиката не работи, не си музикален. Че един артист, който седи, пее, той има идея в себе си.

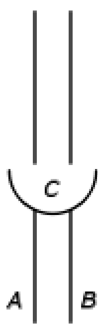

Какво можем да направим сега от тия линии? Първо вие какво ще кажете, какви са тия линии? Хоризонтални ли са или водоравни? Те са успоредни, да, но отвесни ли са? Да кажем линията С има отношение към линиите А и В. Защо тия линии са успоредни? (– „Няма да се пресекат, ако ги продължим.“) Но нали в безкрайност се пресичат? Така мислят математиците. Тия линии са успоредни по единствената причина, че налягането отвън и отвътре е равномерно. Следователно те не могат нито да се приближат, нито да се отдалечат, понеже налягането е навсякъде еднакво. Ако влезат в една среда, която е по-рядка, веднага тяхната успоредност ще се измени и ако влезат в по-гъста среда, пак няма да бъдат успоредни. Тия успоредни линии предполагате, че се движат винаги в една среда, дето налягането отвън и отвътре е равномерно. Следователно, тия линии са успоредни.

Глупавите хора, винаги се блъскат. Вие турете двама души да вървят, да видите как ще вървят и по това ще познаете може ли да си хармонирате или не. Ако двама души тръгнат и се блъскат, не държат еднакво разстояние по между си, те не може да се споразумеят. Това блъскане показва, че в живота си ще се блъскат. Някой път при някой човек се приближаваш по-близо, друг път се отдалечаваш и когато се приближаваш и когато се отдалечаваш и в двете положения и в живота ще бъде същото. Приближаваш се, понеже външните условия имат по-голямо налягане. Затова се приближаваш. Защо се отдалечаваш? – Понеже на вътрешните условия няма равномерност. Приближаваш се при едно същество, защото имаш някакъв интерес. Отдалечаваш се, защото имаш друг интерес. Когато детето е гладно, приближава се вкъщи. Щом се наяде, детето се приближава отвън. Щом имате нужда от духовния свят, вие сте духовни. Щом имате нужда от ядене, вие сте вкъщи, духовни сте. Щом се наядете, светът ви привлича отвън. Щом светът ви привлича, разбирам, че вие сте се наяли. Тогава търсите другарчета, да имате развлечение. Щом светът не ви привлича, разбирам, че доста време сте били отвън, пък отвън никой нищо не ви дава, както дома. Следователно, ти започваш да мислиш да се върнеш вкъщи, да се нахраниш. Такива са законите в природата. Някой казва: „Обичам света!“ – Наял се е вкъщи. Някой казва: „Затъжих се за в къщи!“ – Гладен е. Трябва да обясним кое ви привлича. Щом си сит,

идете в света. Щом сте гладен, върнете се вкъщи. То е естественото положение. Ако когато си гладен седиш в света, това е неестествено положение. Когато си сит и седиш вкъщи и то е неестествено положение. В къщи трябва да седиш дотогава, докато си гладен. Докога трябва да си в света? – Докато си сит. Щом огладнееш – в къщи. Докога трябва да бъдеш светски? – Докато си сит. Докога трябва да бъдеш духовен? Докато си гладен. Малко една нова философия, нови максими. Казва някой: „Този не разбира, той е светски човек." Сит е човекът. „Ама духовен е." – Гладен е човекът, в къщи се връща, какво лошо има? Ще го нахрани баща му, майка му. След като се нахрани майка му ще каже: „Иди си поиграй с другарчета, излез от къщи."

Всички ония състояния на безпокойство, които стават, стават от едно стеснено състояние. Ти вкъщи искаш простор. Като се наядеш, излез вън да работиш. Когато човек е сит, може да работи. Когато е гладен, той не може да работи, той си почива. Тогава ще ви приведа думите на един човек: „Когато за пръв път видях слънцето да изгрява аз се събудих, слънцето ме повика за работа, аз излязох навън. През целия ден гледах как слънцето вървеше по небето. Залезе слънцето, изгря месечината и тя ме повика в къщи. Аз се върнах, сложи майка ми хляб. Наядох се, но и месечината залезе. Изгряха звездите, аз заспах на леглото."

Казвам: Изгрева на слънцето – събудих се. Изгря месечината – върнах се в къщи. Изгряха звездите – заспах. Ако се пробуждаш, слънцето изгрява. Ако се връщаш в къщи месечината изгрява. Ако заспиваш, звездите изгряват. При изгрева на слънцето – работа има. При изгрева на месечината – ядене има. При изгрева на звездите – спане има. И тъй кога изгряват звездите? – Когато спиш. Кога изгрява месечината? – Когато ядеш. Кога изгрява слънцето? – Когато се събуждаш и отиваш да работиш. Значи слънцето определя една работа вън. Месечината определя една работа вътре. А пък звездите определят един живот на спокойствие, на почивка, на равновесие на енергиите. Това са астрологически тълкувания. Какво значи асцендент? Когато слънцето е асцендент, месечината и звездите. Щом имат влияние звездите, ще те приспят. Щом дойде месечината, тя ще обърне погледа навътре. Щом дойде слънцето, ще обърне твоя поглед навън. То дава простор. Слънцето дава простор, условия дава. Който разб[и]ра, то дава простор за работа. Звездите, това са определени, това са функции на листата. Когато хората заспиват, листата работят. Това са звездите.

Това са аналогии, сравнения, защо е създадено слънцето. То има отношение към човешкото съзнание. Съзнанието има проявление, разширение навън, вглъбяване навътре и след туй сърдечна височина на

съзнанието. В съня човек нали пътува? По някой път човек на сън пътува по-лесно, без пари пътува. Другояче в будния живот, той заплаща. Насън без пари навсякъде пътува даром из въздуха, на някой параход – никакъв билет, качиш се на парахода, не плащаш. Свършиш училище, не плащаш. Идеален живот е на сън, всичко става без пари.Дойдеш в действителния живот, навсякъде пари. Кое е сега реалното? Което с пари става или което без пари става? Кое е по-лесно? (– „Без пари.“) С пари работите стават, но парите са взети от слънцето. Емблема на слънцето са парите. С парите е ангажирано слънцето, после е ангажирана и месечината, понеже среброто е на месечината. Най-после ангажирани са и звездите с тия металически пари. Имате три вида монети: златни, сребърни и медни. Имате три изгрева: Първият изгрев е на слънцето, то са златните пари. Вторият изгрев е на месечината – сребърните пари са това. Третият изгрев на звездите – това са медните пари. Когато имаш злато, ще работиш. Когато имаш сребро, ще се върнеш в къщи, когато имаш капици в джоба, ще спиш. Когато имаш злато, ще работиш навън, понеже златото е на слънцето. Когато имаш сребърни пари, ще се върнеш вкъщи да ядеш. Когато имаш капици, ще спиш. При медните пари, ще спиш. Ако не спиш, като погледнеш ще кажеш: „Те ли намериха да ми пълнят джобовете!“ Какво ще направиш с десетте стотинки? Като дойдат капиците, легнеш да спиш, понеже там без пари става.

Сега, това са малки идеи. Малки идеи са капиците. Щом си гениален и талантлив – на работа! Щом си обикновен – сребърни пари, върни се вкъщи. Щом си от бездарните, от капиците – иди да спиш. То е начин за успокоение на човека. Бездарният трябва да спи. Тъй както разбирам. Обикновеният трябва да яде. Гениалният, талантливият трябва да работят. Някой път вие казвате, че ви дотегнало да работите. Хубаво, казвам: Върнете се вкъщи. – „Дотегна ми да ям.“ – Иди да спиш. – „Не ми се спи вече!“ – Стани и ходи на работа. Те са три състояния, през които човек минава. Онзи, който иска да се самовъзпитава, той трябва да мине през тези състояния. Не ти се спи, иди да работиш вън.

Сега реалността. Ти не можеш да бъдеш богат човек, ако твоето съзнание не се пробудило, ако твоето слънце не е изгряло. Когато твоето слънце изгрее, тогава ще имаш злато, тогава отвън всичко ще постигнеш. Отвън в широкия свят. Ако твоята луна не е изгряла отвътре, ти не можеш да ядеш сладко. Като изгрее, ще ядеш. Ако в тебе звездите не са изгрели, тогава и почивка не можеш да имаш. Ако искаш почивка, тогава трябва да намериш ясно небе. Ясно небе, в което звездите да греят, това са новите мисли. Ще намерите някой списател, който да е говорил по това. Ако намерите някой, който да е говорил по това, ще ми съобщите, това е връзка. Да се тури едно правилно разбиране на тия закони, които почиват

в съзнанието. Изгревът на слънцето, то е метод. Изгревът на звездите, то е метод. Защо изгрява слънцето? – Да идеш да работиш. Защо изгрява месечината? – Да ядеш. Защо изгряват звездите? – Да почиваш. Отиваш да работиш, когато слънцето изгрява. Отиваш да ядеш, когато месечината изгрява. Отиваш да почиваш, когато звездите изгряват. Звездите свирят, пеят, музика има. В тяхната музика ти ще си починеш. То е най-хубавата почивка, когато звездите пеят. Когато спиш и небето е ясно, ще си доволен от почивката. Когато слънцето изгрее, ще идеш да работиш и като се върнеш, ще бъдеш радостен, че работата била благотворна. Няма да се върнеш отруден, но ще се върнеш радостен, че си работил. Когато изгрее месечината ще си радостен. Като изгрее слънцето, небето ти да е ясно. Като изгрее месечината, небето ти да е ясно. Като изгреят звездите, небето ти да е ясно. Вашето небе, това е вашето съзнание. Небето е съзнанието на онзи, великия живот. А пък нашето небе е нашето съзнание. Нали на небето слънцето се явява, месечината тогава се явява и звездите и те се явяват. Слънцето трябва да се яви на нашето небе. Нашето небе е съзнанието. В съзнанието трябва да се яви [новото] слънце. На този екран трябва да се яви и месечината и звездите.

До сега какво сте мислили? Казвате: „Туй нещо не го разбираме!“ Хубаво, съгласен съм. Другото как го разбирате, сега? Какво разбирате сега? Защо Бог създаде слънцето?

Та, имало един млад момък на 19–21, той видял една красива мома, която била на 15–19 години. Той ѝ пише тъй: „Отличен беше онзи ден, когато те срещнах. Моето слънце за пръв път изгре. Трепна в мене сърцето ми. Пък очите ми се отвориха.“ Така ѝ пише. Тя му чете писмото. Казва той: „Слънцето ме огре“ – „Виждам неговите ръце са меки. Аз като ходех на работа, моите ръце почерняха, огрубяха. Има разлика между неговото слънце и моето слънце. Моето слънце, доколкото зная, гори. Като дигна мотиката удря в земята. Той пише с мотиката, неговата мотика е по-деликатна.“ Той хубаво пише. Тя счита, че като пише тази поезия, хубаво пише де кого видял. Туй било към края на април и май. Тогава изгряло слънцето. Тя казва: „На нивата, на бостана копах, пъпеши, дини садих. Аз видях, че като посях тия дини, виждам, че едни са червени, а други жълти. Семената бяха еднакви, а едни са червени, а други жълти.“ Виж неговото писмо, де му са дините, кои са червени и кои са жълти от дините. Понеже тогава трепнало сърцето и той сял нещо. Тя иска да узнае къде са неговите дини и какви са дините му. Въпросът е сега, кой мисли по-право, момъкът или момата?

Сега аз уподобявам нашето положение. Животът на всеки човек, който се е въплотил на земята, пробужда се той, иска той да пише първото писмо.

Пробужда се сутринта, видял той тази мома. Светът е момата. Този свят е момата, пишеш едно писмо за любовта. Красивата мома в света, то е света. Външният свят е красивата мома. Пък ти, който си видял този свят, ти си момъка, събуждаш се сега в този свят. Какво нещо е светът, да имате ясна представа. А пък светът, тя е царската дъщеря. Не мисли, че можеш да се ожениш за царската дъщеря. Тя ще те погледне, казва: „Слушай, не си губи времето. Може да ме обичаш, може да ми пишеш любовни писма, всичко това можеш да пишеш, но да се жениш за мене не си губи времето.“ Светът така казва. Всеки, който се е старал да се ожени за света всякога се е връщал без [нищо] вкъщи. Той се е връщал като блудния син. Казва: „Съгреших пред небето и пред тебе.“ Той ходил да се жени за красивата мома в света. Ти да я обичаш, имаш право, но да се жениш за нея – никога. Тя казва: „Ти не си за мене.“

Вие искате в света да имате влияние, да направите нещо в света. Кой от вас, който е бил гениален е направил нещо в природата? Какво са направили гениалните хора, какво са допринесли на природата? Да кажем турили две релси, турили са един влак да върви. Какво са допринесли на природата? Вземате всичко каквото тя има, турите въглища, върви влакът. Казвате: „Култура е!“ Или някой ще вземе книга, мастило, ще надраска такива криви линии. Казва: „Поразия, […] има.“ То е на киното. Сега ще разбирате правата страна. Човек трябва да чопли да изкара нещо. Тогава, ако можеш ти от една книга да изкараш нещо. Аз съм привеждал този пример: Праща един свещеник при един архимандрит своя слуга, който се казвал Стоян, да му занесе подарък. Свещеникът бил при море, та изпратил пет скумрии на този архимандрит. Стоян се спрял на едно място, опекъл една скумрия, на друго място – друга, на трето – трета и докато иде до архимандрита, изял скумриите. Занесъл той писмото, чете той писмото и казва: „Стояне, тук пише, че пет скумрии има изпратени.“ – „А, казва, намери ли ги? Аз мислех, че съм ги изгубил. Щом си намерил, олекна ми на душата.“

Ние сме в същото положение. Кое е реалното? Туй, което е. Туй, което не е, какво е? То е сянка. Туй, което е, е реалното. Туй, което не е, е сянка на реалността. Когато някой ми казва, че това не е така, аз разбирам, то е сянка на реалността на нещата. Когато нещата стават което не са, е сянка. Винаги туй, което не е, е сянка. *Лъжата е сянка на истината.* Какво е *лъжата?* – Сянка на истината. Какво е невежеството? – Сянка на знанието. Що е омразата? – Сянка на любовта. Що е безсилието? – Сенки на силата. Реално е това, без което не може. Безсилието всякога се стреми към силата, никога не се стреми към безсилието. Най-слабият винаги се стреми към знанието. Онзи, който мрази винаги се стреми към любовта. *Лъжецът* винаги се стреми към истината. Обратен процес няма. Истината никога

няма стремеж към лъжата. Сянката изпъква по други причини. Истината няма никакъв стремеж към лъжата. Лъжата има стремеж към истината. Истината може да се яви [с] лъжа, но лъжата никога не може да се яви без истина. Любовта може да се яви без омраза, но омразата не може да се яви без любов. Така седят нещата. Туй, което само може да се яви, то е реалността. А туй без което друго не може да се яви, то е сянка на нещата.

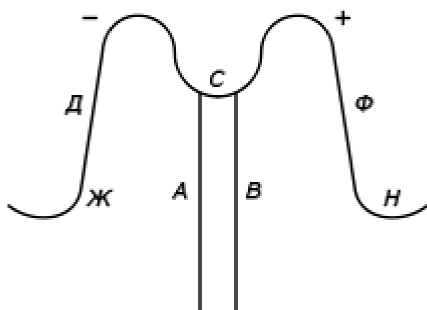

Когато някой рисува, трябва да има смисъл. Тази красива линия в природата има свое тълкуване. Най-първо да кажем, то е клонче, което върви от „С“ настрани и нагоре. Както е показано със стрелата. Ако този клон се продължи нагоре той ще се огъне надолу. Линиите „Д“ и „Ф“ показват обнадеждаване, има надежда. Има нещо, на което ти можеш да разчиташ. Ако тази линия се завърти и вземе посоката на „Н“ и „Ж“, какво тълкуване ще дадете? То е изтичане. Значи туй, което си придобил вече, има път за реализиране на нещата. То е йероглифически начин. Искам да покажа, че тази работа, която започва, ще върви. Давам една фигура, която показва, че работата е турена на здрава основа. Добре е наредена. Имаме всичките условия. Зависи от вашето умение. Дали си музикант, дали си писател, в каквото и да е отношение законът еднакво работи.

Нали имате това съпоставяне? На тази котва имате две сърца. По някой път, ако вие искате да се насърчите, как трябва да ходите? Винаги в ходенето трябва да държите две успоредни линии. То е хубавото ходене. Успоредни трябва да бъдат краката. Щом имате успоредни линии, работите ви ще вървят добре. Който туря ръката на едната, на другата страна, казва: „Може по един начин, по друг начин.“ Мярка има. Ти, като се движиш, ти въздействуваш на себе си. В съвременната геометрия са дадени известни правила, но там са дадени механически правила. На геометрическите линии имате само едно тълкуване, а трябва друго тълкуване. Природата, когато построила човека, когато направила лицето, тя го построила геометрически. Според линиите на лицето, може вече да тълкувате, какво е вложено в човека. Щом човек разбира законите, той веднага може да знае, какви са замислите на природата, какво тя мисли или замислите на самия човек. Каквото природата вложила в него, такъв ще бъде [и] самият човек.

Вие казвате: „Както Господ нареди работите.“ Как наредил Господ работите? Ти скърбиш – това Господ не го наредил. Твоята скръб произтича от незнанието на Божия закон. Ти имаш нещастие в живота по единствената причина, че ти не вървиш съобразно с този закон. Аз говоря за вътрешния живот. То е неразбиране на законите, които действуват. Противоречия трябва да има в живота, но тези противоречия ни най-малко не са направени за спънка на когото и да е. Ако краката трябва да носят товара на цялото тяло, това ни най-малко не е нещастие. Човек не е нещастен за краката. Ако ръцете трябва да работят, това ни най-малко не е нещастие за човека. Ако очите трябва да гледат, човек ни най-малко не е нещастен за това. Нещастието за очите е нещастие заради него. Ти си видял неприятни неща, то е обстановка, то е разбиране. Виждаш един човек да плаче, чисти си прозорците.

Казва: „Тъжно е сърцето ми.“ – Отлично! Трябва да стане мекичък човек. Скърби коравият човек и щом скърби става мекичък. Писанието казва: „Ще отнема каменните сърца и ще им дам плътски сърца.“ Каменното сърце знаеш какво е. Сега ние искаме от света хубавото и когато ни се дава туй хубаво, ние го тълкуваме криво. Страданието е процес за смекчаване на човешкото сърце. Трябва да различавате страданието от мъчението и несгодите. Страданието, то е основния тон на живота. В земния живот страданието е основния тон. Тон, който смекчава. Ако ти разбираш страданието, ти ще разбираш и радостите. Ако не разбираш страданието ти и радостите не можеш да разбереш. Понеже всякога има съотношение. Колкото си страдал, толкова и ще се радваш. Никога радостта не може да бъде по-голяма от скръбта ти. Никога [скръбта] радостта не може да бъде по-голяма от радостта. Те са равни величини. Ако искаш малко страдания, ще искаш и малко радости. Ако искаш големи радости, ще искаш и големи страдания. Тъй че, когато искаш радост, геометрически ще погледнеш. Искаш малко страдание и голяма радост, това е несправедливо, то не може. Ти искаш да не страдаш. Тогава тури в ума си малката радост. Веднага ще турите това чувство. Щом искаш голяма радост, тогава ще знаете, ще дойде и голямо страдание. Не може да искаш големи страдания, пък да не искаш и радости. Щом дойде голямото страдание, ще дойде и голямата радост. Ако не искаш голямо страдание, пак си на крив път. Ти, при голямата скръб, ще искаш голяма радост и при голямата радост ще искаш голяма скръб. Ако искаш малка скръб, ще искаш малка радост. Всеки може да намери скръбта. Искаш една малка радост ще ти дойде и една малка скръб. Като не искаш никаква радост, няма да имаш и никаква скръб.

Един начин сега да ви дам да се освободите от страданието. Някой казва:

„Без страдание не може ли?“ – Може и без страдание. Но сега, при сегашните условия, без страдание не може. Вие вече ще поискате радостта. Аз може да ви определя страданията. Виждам, вие сте един човек, имате 175 сантиметра височина. Имате 50–60 сантиметра на плещите, стомашната система е хубаво развита, пък пари трябват, после за дрехи, трябват обуща. Човекът взема 10–15 лева. Може ли да направите нещо с толкова малко пари? Хляб трябва. Трябва едно легло, което най-малко ще ви струва 120 лева, един юрган да направите и други неща. Трябват ви всичко 2 хиляди лева. То са разноски. Как мислите, при тия разноски трябва да печелите от някъде. Говоря сега за обикновения живот. Ние искаме да наредим един живот вън от това, което живеем. Животът ще бъде такъв, какъвто ти не го мислиш, или такъв какъвто другите хора са намислили за тебе.

Когато един колар направи една кола, нали коларят, който я прави, определя каква тежест да се тури на колата. Ако направи голяма и здрава кола, вече знаеш, че тази кола ще се товари с големи товари. Тази кола не може да избегне големия товар. Ако направи малка количка, той вече самият колар определя какъв товар трябва да се тури. Та вие имате едно голямо желание, искате да станете виден човек. [Най] ще се товарите вие. Източните народи, които са богати с приказки, казват: „Който много знае, много тегли.“ Това са второстепенни работи сега.

Психологически на вас ви трябва философия. Понеже вие много пъти изгубвате вашето настроение. Целия ден мине в някаква дрязга, неразбиране, някаква тъга, някаква скръб, някакво неразположение, отчаяние, не искаш да живееш, обезсмислил се животът ти. Това е неразбиране. Защо се обезсмислил животът ти? Ти не знаеш. Ти си поискал голяма работа в света и вследствие на това, скръбта дойде. Голямата работа не може да дойде без скръб. Най-първо ще дойде скръбта, след това ще дойде голямата радост. Ами че ти искаш да станеш светия. Знаеш ли как се става светия? Я четете историята на светиите. Станали ли са светии, като са лежали на леглото си? Какъв непоносим труд, какви големи противоречия. Мнозина са минали през противоречия. Които са преодолели противоречията, познали нещата, те са се подигнали. Светиите хората ги оценяват, понеже където минават носят светлина. Светията където влезе, носи щастие. Краката му са щастливи, всеки иска да го види. Светии, на които краката не са щастливи, не са светии. Ръцете, краката, всичко у светиите е щастие. Ако попиташ светията, как е станал светия, той ще ти каже: „Когато слънцето изгряваше, отивах на работа и работех докато залезе. Като изгряваше месечината, връщах се вкъщи и ядях докато тя залезе. Като изгряваха звездите, отивах да спя и спях през цялото време, докато звездите залезат. Като изгряваше

слънцето, пак отивах на работа.“ Като изгрее слънцето – работи; като изгрее месечината – връща се вкъщи и яде; като изгреят звездите – спи. Той постъпва съобразно с тях. Лесна работа. Същият закон е за талантливия, за гениалния, обикновения, невежият минава по същия път. Само че единият видял и разбрал нещата.

Тогава ще ви приведа един пример. Самият пример не [е] работа, но втория метод – влиянието на месечината. За [ня]какво престъпление според законите на една държава, осъдили едного на смъртно наказание. Какво било престъплението не се знае. Нарушил законите и го осъдили на смъртно наказание. Но царят бил умен човек и той го повиква и казва: „Аз ще отнема присъдата, но ще ти туря на главата едно гърне с мляко пълно и с него ще обиколиш целия град и не трябва нито една капка да излезе от гърнето и като се върнеш, ще бъдеш свободен.“ Той турил гърнето на главата, обиколил града и нито една капка не излязла. Питали го: „Видя ли някого?“ – „Никого не видях.“ Умът е в гърнето и така внимателно пристъпва, че никого не вижда. Ако ти си осъден на смърт и ти е турено едно гърне пълно с мляко и ти вървиш по пътя и гледаш насам, гледаш натам, ще те закачат на въжето. То е влиянието на месечината, да се върнеш вкъщи. То е втория метод. Концентрирал се върху работата. То е най-великия процес. Като изгрее месечината, ти ще идеш да работиш. То е най-хубавото състояние, което човек може да има. Каквато е била работата вън, такова ще бъде и връщането вкъщи, такъв ще бъде изгревът на звездите. Има съотношения. Но в момента на пробуждането на съзнанието, слънцето е важно. Да имаш онова чисто съзнание, да грее слънцето, да си гледаш работата много добре. Да не допущаш нито една погрешка, всичко да поправяш. Може да правиш погрешки, но да ги коригираш. Като се върнеш вечерно време, нищо да не тежи на съзнанието ти, да си направил онова, което Бог изисква.

Какво бихте направили сега? Да кажем, пращат ви в училище, какво трябва да правите? Какъв метод да употребите? При отиване на училище, кой метод ще употребите? Употребете метода на слънцето. Трябва да учиш – нищо повече. Искаш да бъдеш музикант – метода на слънцето. Искаш да бъдеш архитект – метода на слънцето. Искаш да бъдеш художник – метода на слънцето. Искаш да бъдеш поет – метода на слънцето. Ще работиш и каквото искаш, всичко ще станеш. Високо ще поставите нещата. В съвременната музика има неща много несъответни, неестествени.

Аз ще ви наведа пак този момък, който пише на момата: „Един ден ти ме срещна и като ме погледна с онзи [в]коравен поглед, замръзна сърцето. Ти си била като камък. Блъснах си главата в тебе и тя се пукна.“ Така пише

той в писмото. Който ходи в правия път, главата си не пука. Който се блъска в камъните, той не върви по пътя. По пътя няма камъни, отстрани на пътя има камъни. Превод трябва сега. Погрешката е твоя, че ти си се блъснал. Или си бил много замислен или си турил нещо и не знаеш, защо си се блъснал. Казва: „Той не е много от умните." Понеже тя не се блъска. Тогава как да се обясни? „Като ме видя пръв път, слънцето изгря." Как може туй слънце да смрази? Защо този поглед на момата го смразил? Защо като се блъснал си пукнал главата?

Какво разбирате вие? Това са поетически работи. Какво разбират поетите сега? Вие сега не го взимайте за вашия личен живот. От яките камъни става хубав градеж. Камък, който не е як, може ли да го турите за градеж? Значи яки камъни трябват. Камъни от които главата се пука, може да се съгради хубава къща. Следователно с тия камъни ще можеш да градиш. Понеже от този мекия камък може да се изваe хубава статуя. От мекия камък нищо друго не може да стане. Сега избират хубавите, яките камъни. Значи този момък не е разбирал от зидарство. Този момък не е разбирал нито от скулптурство, че нещо може да излезе от този як камък. Най-после, че му се пукнала главата, то е едно благо за него. Че ако не се пука главата на цвета, той не може да цъфне. Чудна работа, пукнала се главата! Щом се пука главата, разбирам цветът е цъфнал. Щом се пука, ще излезе нещо. Щом не се пука, нищо не излиза. То е музика. Той е неправилен тон на съзнанието. Трябва тълкувание. Казвам: Вземи „ре". (Учителят изпя един тон, който не бе „ре".) – Това не е „ре". „Сол" – не е сол. Вземи „си". – Не е „си". (Учителят взе един тон.) Този тон при обикновената мажорна гама, кой тон е? – „До". Правилен ли е тонът? По моя камертон е „до". Има няколко трептения, които трябва да се подигнат.

Та ще се освободите от всички ония заблуждения, аз наричам ония старомодни неща, с които някога сте живели. Сега трябва да се освободите. Сега, заражда ли се някакъв въпрос върху това, което ви говорих? Или се заражда някакво противоречие? Остана ли някакво противоречие, от което да се родят други противоречия? Какво противоречие има? Няма противоречие, трябва съпоставяне. Бог както създал света, няма никакво противоречие. Никога не търсете противоречие в съзнанието на света. Противоречието, което съществува, е личен процес. В Божествения процес всяко нещо е на мястото си. Туй, което вие забелязвате, че не е на мястото си, то не е вече в този първичен процес, то е вторично. В първия процес на природата всичко е в хармония. Във вторичния процес влизат разни противоречия. Те са неща намесени отпосле. Те не са Божествени неща. Някои разбирания имаме, които не са Божествени. Те са чисто човешки. Те са противоречия, които произтичат от съвсем други съображения.

За пример, вземете закона за ревността. От какво произтича ревността? Има едно естествено положение на ревността. Ревността има двояко положение. Аз вземам най-мекото. Ревността е едно неестествено положение, едно отклонение. Първото отклонение в живота е ревността. С ревнуване да искаш и ти [да] вървиш напред. Ревността е седиш на едно място и считаш, че си достоен, че тебе не те оценили. Че ти не си кон да те оценяват, колко струваш. Ти си безценен. Туй, което не може да се оцени, то е важно. Ти не чакай тебе да те оценяват. Ти ще туриш едно заблуждение в себе си. То е друг въпрос на оценяването. Вложете идеята вътре. Оценяване разбирам съзнателно да чувствуваш другите, да вървиш успоредно с тях, че да си полезен. Следователно, ако съзнаваш че си полезен, то е естествено положение. Той работи съобразно със законите. Ако ти си полезен някому, трябва да работиш. Аз искам да бъда полезен по единствената причина да бъда в съгласие с Божия закон. Тази е задачата. Не да угаждам на хората. То е въпрос да бъда в съгласие с Божествения закон. Тъй разбирам полезността. Дали хората оценяват, то е второстепенно. Другите неща са последици, те ще дойдат.

Това са максими, които са необходими в ежедневния живот. Вие не може да спестите вашата енергия, ако не разбирате ред положения. Ако ти не разбираш законите на слънцето, ако ти не разбираш законите на месечината, ако ти не разбираш законите на звездите, ти не можеш да спестиш енергията си тъй както трябва. Следователно не можеш да имаш успех. Ако ти, когато слънцето изгрява, спиш, ако отиваш да работиш когато месечината изгрява и гладуваш и когато звездите изгряват ти правиш рандеву, ти съвсем ще загазиш. Като изгряват звездите – никакво рандеву, ще спиш, никакви срещи! Нищо повече. Сегашните хора, когато звездите изгряват, търсят своето щастие. Щастливия живот го търсят вечерно време. Щастието се търси денем, а не вечер. Който търси щастието вечер, той търси беля на главата си. Кога ще нападне един вълк? Вечерно време, ще те изненада по месечина.

Аз говоря за съзнанието. Когато съзнанието е будно, работи тогава. Когато помрачее съзнанието, легни да спиш. Щом си неразположен духом или потъмнее светът, спи, нищо повече. Туй разбирам аз. Почини си. Щом си починеш, то е естествения закон. Няма да се мине 4–5 часа, 8 часа, на другия ден като станеш, като изгрее твоето слънце, ще имаш разположение на духа. Това са закони. Ако ги спазва човек, всякога може да се тонира. Ако не ги спазва, сега има хиляди причини, които могат да ви детонират. Малките работи, които се случват, потъмняват съзнанието на човека. След туй, той ще търси причините, ще обвини едного, ще обвини трети, баща си, майка си, сестра си, брата си, обществото, неговото възпитание. Не, ти си прост. При едно неразположение си. Щом мине

неразположението, стани и работи. Щом свършиш работата, върни се вкъщи и се наяж. Няма по-хубаво нещо от да работиш, да ядеш и да почиваш. Те са три състояния. Най-хубавото е работата, яденето и почивката. Това е за човек, който иска да бъде гениален, който иска да бъде талантлив. Ако тия три състояния не ги спазваш, ти си отговорен. Другата категория, там съвременните противоречия ще дойдат. Казва: „Не ми се живее, животът няма смисъл." Щом не разсъждаваш, животът няма смисъл. Щом разсъждаваш, по този път, животът има смисъл. Защото в живота има едно коопериране на всички разумни същества. Щом вървиш по законите на този свят, всичките разумни същества, ще ти помагат навсякъде.

Хайде сега изпейте една песен. Коя песен ще изпеете сега? „Всичко в живота е постижимо." Всичко в живота е постижимо, когато слънцето изгрява. Всичко в живота е постижимо, когато месечината изгрява. Всичко в живота е постижимо, когато звездите изгряват. Това е невъзможно. Първото е възможно, второто е невъзможно. Възможно е да не изгрее, тогава облачно е било твоето небе или станало затъмнение някъде на месечината. Ти си бил заблуден. Всичко в живота е постижимо. Кой е основният тон на тази песен? (Изпяхме песента: „Всичко в живота е постижимо".) Какво е това пеене, талантливо или обикновено? Малко по-спретнато го изпейте! При талантливото пеене ще напуснете тактовете, няма да се съобразявате с тактовете. Сега само една панделка да турим. Аз бих ви го изпял. (Учителят пее: Всичко в живота е постижимо, когато времето е добро.) Какво е казано в песента? – Когато времето е добро. Трябва да му пеем, за да бъде добро времето. То е обикновено пеене. Всичко в живота е постижимо. При талантливото пеене става изпълнение на пеенето. Как ще го изпеете гениално?

Никога не се смущавайте, дали нещо да го изпеете. Турете в ума си, че може да пеете. Започнете да мислите. Понеже всяко нещо първо трябва да стане в съзнанието, че после да се проектира навън. Ти трябва да мислиш, за да може нещата да се проектират навън. Да се хвърли една проекция и да научиш нещо в съзнанието, тогава да се проектира навън. То взема време. Някой път времето може да се продължи, пък може и да се скъси. Я, изпейте и как бихте изпели: „Слънцето на моя живот изгрява." Там има придихателна и някой път мъчно е в пеенето. Или практически как бихте изпели: „Слънцето на моя живот изгрява"? Сега поетически как ще го изкажете? Къде ще турите ударението? Кое [е] важното сега? Слънцето на вашия живот изгрява.

За да пеете, трябва да мислите. Не можеш да пееш, ако не мислиш. Вие седите и казвате:„Аз не мога да пея." Не може да пеете, понеже другите са

ви казали, че не може да пеете. После ако пеете, казвате че другите ще ви критикуват. Пейте, може да пеете! Пейте, без да ви слушат хората. Ти ще пееш, че като пееш, в съзнанието да чуваш. Ще се научите да пеете без да ви слушат. Ще пеете вътрешно, вие да се чувате. Може да не пеете пред хората. Обикновено пеене всички пеете. Има второ пеене, вътрешно пеене, много правилно се вземат тоновете. Пейте вътрешно. Един цигулар може да вземе един обикновен тон. (Учителят изсвири един тон на цигулката, после друг.) Каква е разликата? Вторият тон има по-голяма амплитуда. Ако вие имате по един инструмент, вие ще се научите да пеете донякъде. Някои хора говорят и мислят, че говорят, но говорът не е така музикален. Ако влезете в един свят, дето говорят музикално, правилно, вие ще се стесните, няма да говорите. Произнасяш една дума на един език музикален. Всяка дума трябва да [има] музикална интонация, като че пееш.

Изпейте сега: „Аз смея да кажа“. (Изпяхме всички.) Малко по-спретнато. Някой път трябва да учите, някои тонове имат движение навън. Известни тонове имат движение навътре. Известни тонове са на почивка. „Аз смея да кажа“ – навън върви. „Че слънцето е светло“ – излиза нагоре. Пееш когато слънцето изгрява. Когато слънцето изгрее не можеш да пееш така провлачено.

Сега във вас се е загнездило понятието, че вие не можете да пеете. Че не можете да пеете аз разбирам – не сте се упражнявали. Не че не можете да пеете, но сте се потривали. Като кажем потрива се някой човек, то е двояко. Потриване аз разбирам, искаш нещата да дойдат по един материален начин. Потрива се той да мине от някъде пък не може. Той трябва да знае: Този товар ще го носиш, никой не може да го носи. Колкото да се потриваш, ти ще го носиш. Ако не го носиш, не е за тебе. Вие казвате: „Пеенето не е за мене.“ Човек може […] (липсва текст в размер на половин ред) пеенето и пак може да не спечелиш. Но без пеене човек не можеш да станеш. Трябва да пееш. Ти пари няма да спечелиш, може и слава да не спечелиш, но без пеене човек не можеш да станеш. Ако пееш, човек ще станеш. Че то е най-важното. След като станеш човек и богат можеш да станеш, всичко можеш да станеш. Ако не станеш човек, всичко можеш да изгубиш. Тъй седи въпросът. Ти човек стани и всичко ще имаш. Ако не станеш човек, всичко ще изгубиш. Ти искаш всичко да имаш, тогава стани човек. Ти, като станеш човек, всичко ще имаш. Ти не можеш без пеене да станеш човек. Ако пееш, човек ще станеш. Кажи си: Всичко ще бъда, да пея в себе си, човек да стана. Не да те харесат хората. Ще кажеш: „Аз трябва да пея, човек да стана.“ Нищо повече. Като станеш човек, всичко можеш да станеш тогава. Казвате: „Да му пеят поповете, да му пеят певците, що трябва аз да пея?“ Но не седи въпросът там. Ние всякога може

да засегнем пеенето, то е кардинален въпрос, един метод е то. Ще пееш в себе си. Ще пееш в съзнанието. Че когато дойдат всичките ония мъчнотии, тури ги настрана и попей си. Защото в музиката има разрешение. С един тон може да се изрази една тъга. (Учителят свири.) То е най-малката тъга. (Свири друго.) Това му се къса сърцето. В музиката няма скръб. Има неправилност в музиката – скъсиш си времето. То е скръбта. Искаш да се тонираш, свири една песен. Българите имат такива весели хороводни песни. (Учителят свири такава хороводна песен.) То е тониране. (Учителят свири веселата част на идилията.) Аз съм я изменил тук, взел съм друг тон. Та, като пееш тази песен, тя не може да не смени твоето състояние. Но едно рязко пречупване не може да стане. Не може да минеш рязко от едно състояние в друго. Ще направиш една крива линия.

Ще се учите да се концентрирате. Дали ви един инструмент, който струва скъпо. Десет милиона струва едно гърло, един ларинкс. Вие имате най-хубавия инструмент, който ви е даден отгоре и вие не го оценявате. Като не го употребявате, губите от него. Когато не си разположен, то е време да пееш, да свириш. Всякога има едно инертно състояние, което трябва да преодолееш. Като вземете музиката като изкуство, тогава не можеш да пееш. Ако вземеш музиката като необходимост за тебе, кажеш: „Човек трябва да стана“, тогава има смисъл.

Да ви изпея: (Учителят пее.) „Всяка мъчнотия в живота аз мога да победя, когато аз пея. А щом престана на пея, всичко се изгубва и животът изгубва общия смисъл. Тъмнина около мене настава, какво ще правя?“ Не се срамувай, пей на себе си. Ти си публика, слушай да пееш сега. Пей веднъж, дваж, направи движения, тури ръцете нагоре надолу. Ще кажете: „Ще ме види някой.“ Та, като те видят отгоре, че не пееш, тогава съвсем ще изгубиш. Като те видят, че пееш, казват: „Надежда има.“ Като видят, че не пееш, казват: „Човек няма да стане.“ Казвате: „Какво ще кажат хората?“ Остави какво ще кажат хората, нека кажат, каквото искат. Ти пей в себе си, за да станеш човек. Вие ще имате силен мотив. Ще кажете: „Ами еди кой си писател пише.“ Оставете писателите, ще пееш. Някой автор писал неща за живота. Аз ще му пея: „Хей, ти който си писал тази книга, живота не си разбирал. Защо си написал тия глупавите работи, защо не си написал нещо умно. Какво искаш да ми кажеш, когато не разбираш, как животът е устроен. Дайте ми един списател, който знае хубаво да пише, не такъв драскач, който нищо не знае.“ (Учителят всичко това пя.) Пример

давам как да пеете. (Пее „Кажи ми ти какво искаш да кажеш със своето невежество, който си написал големите томове, за много учен човек ти минаваш, нищо не знаеш. Ти само пари печелиш да мине животът ти лесно. Хей, в другия свят ще загазиш.“ Смел човек трябва да бъде. Не се

поддавайте на такива немузикални състояния. Всяко раздразнение, всеки песимизъм, всяка отрицателна мисъл, всички те са немузикални състояния, то не е човешко. Там дето музиката не прониква, то е едно царство от друг свят. В човешкото царство музиката е най-хубавия процес. Седни и пей. Ти на себе си пей. „Стояне, какво така си закъсал? Сутрин рано не ставаш. Когато слънцето изгрява, ти спиш. Майка ти трябва по три пъти да идва и юргана да повдига. Бре, Стояне, сутрин рано ставай и на работа отивай, колата впрягай, житото посявай! Само така гладен няма да ходиш.“ (Това пя Учителят.)

Поезията е нещо образно. Всяко нещо, което дава импулс на човешката душа, е поезия. Всяко нещо, което дава подтик на ума, е музика. Всяко нещо, което дава подтик на чувствата е поезия. Всяко нещо, което дава подтик на постъпките, е музика. Нещата, които дават подтик да спиш хубаво, е музика. Неща, които дават подтик да работиш хубаво, е музика. Музиката е един вътрешен импулс, който е спомагал. Музиката заглажда. И най-лошите работи, като ги намажеш, едно въже като го намажеш с масло, работите вървят като по масло.

Тогава за втория път ще имате един урок. Всеки да изпее: „Когато моето слънце изгрява, аз зная какво да правя.“ Всеки да си съчини по една песен както знае. Ако искате на източен мотив, ако искате на български, ако искате на европейски мотив, на какъвто искате мотив. Ако някой не може да съчини, да накара някой да му съчини за него. Два имате такива заместници.

Божията Любов носи пълния живот.

17 лекция на Младежкия клас
17 януари 1936г.
Изгрев, [София]

1936_01_19 Непроменливи величини
неделно утринно слово

НЕПРОМЕНЛИВИ ВЕЛИЧИНИ

19 януари 1936 г.,
5 ч сутринта.
Наряд.
Ще прочета 3-та глава от Посланието на Якова.
„В начало бе Словото“
Изобщо хората обичат да си правят много забавления. Там, дето има много забавления, всякога има много хора. Мястото на забавление не е място на работа, то е място на почивка. Децата обичат да посещават градини, дето има ябълки, някои плодни дървета, дето има грозде. Забавление е това. Имат работа – как да се домогнат до плодовете, до гроздето. После правят известни математически изчисления, как може да се прескочи през плета, ако оградата е висока. Хората често обичат да ходят на баня. Но когато е за работа, много малко говорят. После, хората, които отиват на работа, все има известен остен. Без остен почти малко хора ще срещнеш да работят. Срещнеш на пътя два вола впрегнати, теглят, но остен има, вървят. Срещнеш два коня, впрегнати в талигата, бягат, бягат, но камшик има за тях. Даже когато видите някой автомобил впрегнат, камшик има, газове има. Човек впрегнал този газ; ако го остави свободно да върши работа, нищо няма да направи, но турен на зор, върши работа. Питам сега: При такъв един устроен свят, смятали ли сте някой път при това устройство колко пъти на деня може да се усмихнете? Воловете, които орат на нивата, колко пъти може да се усмихнете? Може би – предполагам само, – когато господарят ги пусне на свобода да идат да пият вода, когато започнат да пият, тогава се усмихват. Казва: „Усмихна се най-после.“

Някой се оплаква, че не е бил щастлив. Казвам: Кой ли е щастлив? Виж, казва, птиците. Вие не сте изучавали живота на птиците, тогава. Привидно ако ние гледаме, то е наше състояние, че са щастливи. Но те имат известна философия. Може би растенията са щастливи, понеже не обръщат внимание на окръжаващата среда. Те са будни само когато изгрее Слънцето. Понапече ги, поусмихнат се малко. Те постоянно са на забавление. Когато Слънцето ги напече, понеже надолу не могат да слязат, те си пускат корени. Като ги напече, от голям зор започнат да работят, надолу започнат да растат. Като им стане студено, започват да растат нагоре. Та, от голямата горещина надолу растат; като им стане студено, нагоре работят.

Сега вие казвате: дали туй смятане е право? Може да си правите

заключения. Да кажем, имате в алгебрата: a+b=c. То е алгебрически израз. Преведете го аритметически. 1+2=3. 2+4=6. Но те не отговарят на тази формула. Тази формула отговаря на много аритметически числа. „А“ е, значи, една формула, която може да се приспособи; който разбира, много приспособления може да има. Равенство може да има само между разумни процеси. Непременно, за да има равенство, трябва да има разумност. Ако двама души се бият, ни най-малко „а“ плюс „b“ не е равно на „с“. Ако се бият, там вече имате минус. Щом имате бой, имате вече минус, нямате плюс. Щом се бият, единият дава, другият приема, без да иска. При боя, например, всичко се дава. Онзи, налаганият, приема; който го налага, дава. Тогава налаганият казва: „Много несправедливо постъпи спрямо мене, много ми даде.“ Значи набил го много. Що е набиването? Значи: „Повече ми даде, отколкото мога да нося.“ Другият казва: „Излязох из търпение, съжалявам, че толкова дадох.“ Той съжалява, че дал. След туй този човек, на когото много дали, дава заявление, дава под съд този, който много дал, и го осъждат на 3 месеца или една година затвор, че много дал. Иди му намери края сега. „А“ минус „b“ на какво е равно? Тогава иде формулата: c – a=b.

Сега всички вие, като разглеждате живота, разглеждате го от вашата философия и искате да бъдете щастливи. Но в какво седи щастието на човека? Един човек никога не може да бъде щастлив на Земята, който не е бил нещастен. Или, щастливият човек, за да опита цената на щастието, той трябва да стане нещастен. Нещастието е опит, да опиташ колко струва щастието. Другояче, няма да знаеш цената на щастието. Щом го изгубиш, ти го оценяваш. Вземете го временно, за да оценяваш щастието колко струва. Питам: Ако вие имате едно богатство, на което не знаете цената, колко струва това богатство, какво ви ползува? Или имате знание, на което не знаете цената – приложението на знанието.

Вземете яденето, има наука за яденето. Сегашните списатели пишат кои храни са хранителни. Сутрин вземеш половин кило мляко с малко кафе или шоколад, малко захар, хляб и направиш една закуска. На обяд имаш едно сготвено пиле, ако си от благородните месоядци; ако си от благородните вегетарианци, имаш паприкаш [от] картофи и зеле. Ти седиш, подъвчеш, погълчиш жена си или готвача, че не е хубаво приготвено, не е вкусно, хлябът малко не е вкусен. Ти казваш: „Да внимаваш, втория път не го ям.“ Вечерта пък имаш кюфтета, приготвени от месо или от боб, или от леща, или магданоз с яйца. Така ден, два, три, година продължаваш, но никога не се спираш да мислиш. Ти мислиш за яденето как е сготвено, намръщиш се, най-после на жена си казваш: „Така не се готви.“ Как се готви? Пък и тя, като готвила, ето какво мислила – казва: „Що ми трябваше да се женя, да стана готвачка на този? Какво ме

казваше той, че на царска кола, с корона, с царска мантия ще бъда, пък сега – целия ден бъркай в тенджерата. Тъй, сега само готвиш. То да е веднъж, два пъти, три, четири пъти, от година на година става по-лошо.“

Сега, не мислете, че ако станете готвачи, ще угодите. Тогава една сестра ми разправяше: като видела мъжа си сърдит, тя започвала да мисли какво да му сготви. Като му приготви много хубаво ядене, няма изключение, минава му сръднята. Като се разсърди, знае, че трябва да има баница със сирене, полята с малко мляко. Той като погледне, казва: „Колко си умна!“ Питам: Човек, който ял 10 години, какво е придобил той от яденето? Нищо не е добил. Колкото яде, работата става по-лоша; най-после дойдат известни кризи, не можеш да ядеш. Дойде сега някой път и стомахът казва: „Почивка.“ Веднага викат лекар. „Дъщеря ни – казва – изгубила апетита, не може да яде.“ Ами синът изгубил апетита, жената изгубила апетита, лицето ѝ се смъкнало. Дойде лекарят, започва да я лекува, даде лекарства. Тогава няма по-мъчна работа да накараш някой човек, който изгубил апетита си, да яде. Сготвиш нещо, хапне – не върви; дадеш ябълка – не върви; круша – не върви; маслина – не; какво ли не – не върви. Но какво да се прави? Викайте някой друг лекар.

Сега, туй не е общо правило, но за културни хора е много вярно. Има една статистика там. Може би това произтича от факта, че тази храна не е така прясна. Храната, като стои дълго време, тя губи своята ценност. Плодовете или продуктите, които се вземат, трябва да бъдат пресни, в прясно състояние. Туй животните го знаят. И от животните, които още не са изгубили тази дарба да познават храната си, разбират коя храна трябва да ядат. Съвременният човек, понеже има нов живот, той съвсем е изгубил туй качество на храната. Тя е много нехигиенична. И съм забелязал, които толкоз ядат, от ден на ден стават по-лоши. Под думата лоши стават аз разбирам: недоволни са. В яденето трябва да се внесе един нов елемент. Но разбирането на този процес е чисто механическо. Ти ядеш хляб, туй жито, смляно под хромела. И туй жито, което е станало на брашно, плаче. Житото плаче. Онова животно, което е заклано, и то плаче. Растението, което е изтръгнато, и то плаче. Само плодовете донякъде не плачат. Но щом изядеш семената, и те плачат. Има нещо у тях, което плаче в света. Питам: При такава една храна човек може ли да бъде щастлив? Всякога, когато човек яде, той трябва да заслужи храната. Има едно правило: Който не работи, да не яде.

Сега ще ви дам едно обяснение. Работата е трояка. Който не работи в умствения свят, който не работи в духовния свят и който не работи на физическото поле всеки ден, той не трябва да яде. През деня ти трябва да се спреш, да поработиш малко умствено. Сега казвате... Ако се каже [да]

мислите, казвате: „Какво да мислим?“ Той не знае да работи. Поработѝ малко в духовния свят. Казва: „Какво да работя?“ На физическото поле се трудим: помитаме, опираме дрехите. Това не е работа, това е задължение. Ти помиташ, работиш от немай-къде. То е волска работа. Или, оцапала се дрехата ти, ти я опереш – то е по задължение.

При работата човек трябва да бъде свободен. Туй трябва да го има в ума си. Ако ядеш по принуждение, то не е пак работа. Яденето е една работа. Завършването на един труд, цената е яденето. Яденето е цената за работата в умствения свят; за работата в духовния свят и за работата във физическия свят, яденето е плащане. Щом ядеш, платено ти е. Щом не си свършил тази работа и ядеш, значи си взел парите назаем, заборчаваш.

В природата има един закон: Даром вземай, даром давай. Сега ние тълкуваме: Даром винаги трябва да вземаме. Така е правото. Но и даром трябва да даваме. Даром човек трябва да работи и в умствения свят, нищо не трябва да му плащат. При сегашните ваши разбирания, вие не живеете с вашите идеи, които сега имате. Тъй, както аз следя хората, гледам, живеят с един морал от хиляди години. Не съм виждал хора да живеят с един морал като сегашния. Другояче не може да бъде. Понеже сега нямаме изработени възгледи, ние живеем с възгледите на нашето минало. Ние ядем според възгледите на нашето минало. По новия начин има много малко хора да живеят сега.

Запример, вземете в любовта. Някой ми се сърди, че не го обичам. Чудна работа, че любовта, тя не се продава, [нея] нито можеш да я канализираш, не можеш да я пренесеш някъде. Сърди се, казва: „Еди-кой си не ме обича.“ Писанието казва: „Възлюбете се.“ За да любиш, ти трябва да бъдеш умен. Само умният човек и само добрият човек може да обичат. Който не е умен, който не е добър, той не може да обича. Любовта е несъвместима. Следователно може да направите опит. Всеки човек, който иска да го обичате, той винаги се сърди, той става по-лош. Онзи, който търси любовта в света, той върви по една наклонена площ. В света, това е едно опитно училище. Ти не можеш да търсиш никаква любов. Трябва да разбирате живота, който го носите. Имате толкова утайки от вашите минали съществувания, че като дойдеш, трябва да знаеш как да се освободиш от твоя ум, от твоите чувства в ежедневния живот. Ако не знаеш как да се освободиш, ти не можеш да бъдеш щастлив. Аз другояче разсъждавам. Като говоря, аз имам съвсем друга идея. Видя един човек, казват: „Лош човек.“ Лошия човек го считам за една дълга река. Добрият човек е къса река, бистра, която сега извира от планината. Изворът е близо. Онази, по-дългата в живота, като мине покрай разни почви, те се влюбват в нея и всеки ѝ дал по един подарък, каша станала водата. Като върви,

намира се в чудо, носи всичко туй. Като иде в морето, всички тия нейни симпатии, тя ги оставя на дъното. Тя излиза отгоре избистрена. Симпатиите се наслояват долу. Тия симпатии след време, когато морето се измени, дъното излезе на повърхността, образуват една хубава почва.

Питам: Вие, които дълго време сте живели на Земята, тя е мътна река, какво трябва да правите? Казва: „Аз пък мътен ли съм?“ Мътен си, толкова тела има. „Отде дошли?“ Отдето си минал, с тебе вървят; какво ще правиш?

Онези, които не разсъждават, ще се отчаят, ще кажат: „Защо Господ направи света така?“ То е друг въпрос. Вие сте пратени да учите. „Защо е турена тази програма?“ Да учиш. „Защо е направено училището?“ Да учиш. Тия предмети са поставени да учиш. „Много мъчно.“ Ще се учиш, нищо. „Ама, тези дреболии в книгата...“ Всичко ще учиш. Ти не можеш да критикуваш учебниците в едно училище. Ти, за да ги критикуваш, трябва да свършиш отделенията, трябва да свършиш гимназия, университет и да имаш една специализация най-малко от 10 години, за да можеш да дадеш някаква нова идея. Тогава е възможно да дадеш нещо ново. Но още като си в училището, ти можеш да критикуваш, но твоята критика ще бъде глас, въпиющ в пустинята. Ще учиш, ни най-малко няма да взимаш пред вид друго. Казват: ако е мъчен предметът, пътят е отворен, излез от училището и намери друго, съобразно с твоя ум.

Всички сега сте от тия ученици, които питате защо Господ направи света така, защо вие трябва да страдате. Че, кой ви е накарал, защо влязохте в училището? Хлопахте със заявление, на баща си и майка си хлопахте, докато ви отворят и ви приемат. Сега, като влизате вътре, казвате: „Защо е така създадено това училище?“ Това училище и преди вас, и след вас такова ще бъде. Казва: „Побеля ми главата.“ Че ти побеляла главата, то е друг въпрос. Побеляването на главата не седи, че ти си много учил. Може да е варосана главата ти отгоре с бяла боя. Че побеляла, ни най-малко не показва, че ти си страдал. Кое е по-хубаво? Твоят бял цвят...

Вие не разбирате какво отношение има белият цвят. Когато човек набере много енергия в света на глупостта, той трябва да му побелее главата, че чрез всичките бели косми да излязат навън всички глупави мисли и желания. Те през белите косми излизат. Казва: „Много глупав съм бил в младини.“ Понеже космите са били черни, той всичко събира. Че, чистата вода нищо няма в себе си, мътната всички събира. Събира умни неща в главата. Той нищо не разбира. Тогава ние казваме: който иде на Земята, всичко събира, нищо не разбира. Казва, трябва да си поживее. Старият, който всичко разбрал, че в младини събрал повече, отколкото трябва, не че

е лош, но събрал повече, сега. Казва, той като събрал много, оглупял. Младият, който събрал всичките неща, забогатял, а старият, който раздал всичките работи, оглупял.

След туй дойде другото. Младият сега започва да проповядва, казва: „Ти, сега, като влезеш в училището, ангел ще станеш.“ Той едва влязъл в училището, мисли ангел да стане. За Небето започват да му разправят, че там всичките ангели с китари свирят. Че, тогава, аз да ви посвиря с китара. Тук много съм виждал ангели и ангелици, ангели има с цигулки, с тръби. С тръби има, които свирят – това са ангели, надуват тръбите. Музиката, това е наука, за да познаеш (ангелите). Ангелите ако свирят, то не е наука за тях. У нас е необходимо, за да се пази онова равновесие. Тя съществува в техния живот, за да стават работите според Волята Божия. Ако един ангел тук, на Земята, престане да пее, той може да падне. И на Земята е тъй. Щом на Земята човек престане да пее, той падне на леглото. Всяко болезнено състояние не е музикално. Щом човек изгуби музиката, изведнъж падне. Ще забележите, че неговият глас се намалява. Естественият пулс щом се намали на живота, тогава имате триене, става възпаление на тялото, отвън избива огън. Онзи музикален импулс се е намалил, вследствие на това се образува триене. Разболял се човек.

Тук имаше един наш брат, заболял. Родило се в дома им едно желание да викат лекар. Майката беше на мнение да го лекуват, дъщерята беше на мнение да му направят операция. Питат мене какво да правят. Казвам: Ако го пратите в болницата, ще го пратите в оня свят. Ако му направите операция, ще бъде последна, втора няма да му правите. Ще го изпратите, че ще го изгубите. „Ама лекарите казват.“ Какво казват лекарите, оставете. Казват: „Той е побъркан човек, в стаята пее, как ще оздравее?“ Роптаят те сега. Именно пеенето е шанс, че може да оздравее. Нека пее; без пеене, ще замине. Вие се радвайте на тази песен, тя е здраве. Той, докато пее, има шанс да оздравее. Ако престане да пее, неговата работа е свършена. „Ама, ти ни забавляваш.“ Ще видите. След 25 деня боледуване той оздравя, пеенето стана нормално. Те заключават, че това е случайност.

Щом човек е неразположен духовно, няма този закон на хармонията. Не само да пееш отвън, да издаваш механически звук. Когато човек пее, трябва да трансформира ума си. Ти не мислиш за обикновения живот с неговите обикновени дрязги, ти си на почивка вече. Че си нямал пари, че жена ти била болна, че туй било, онова било – ако знаеш да пееш, ако би знаел да пееш една хубава песен, жена ти ще оздравее. Една песничка 10 деня като пееш, ще бъде здрава. Не един ден, 10 деня като пееш, ще оздравее. Сутрин като пееш, на обяд и вечер, ще бъде здрава. Или ти сам трябва да пееш, или трябва да ти пеят.

Болезнените състояния в живота, те идат от съвсем друга област. Първото нещо, когато човек се е разболял, той станал недоволен. Изгубва туй музикално настроение, всичко му се показва тъмно, мрачно, безсмислен е животът, безсмислено е яденето, не е вкусно, пиенето, водата не е вкусна. Намира се в едно раздразнено състояние.

Сега, това са състояния, през които всички трябва да минете. Те са области. Понеже вие пътувате, дълъг е вашият път за Небето, ще минете през разни области. В първите години на своето обръщане Павел говореше много, но после, след като пострада в пътя, казва: „С много страдания ще влезем в Царството Божие." Христос, Който проповядваше любовта, и Той казва, че с много страдания ще влезем.

Сега, не е лошото в страданията. Какво означават страданията в света? Много страдания – много области има да минаваш; малко страдания – малко области. И всичкият ти живот в другия свят, като влезеш в разумния живот, в Небето, животът ти ще се обуслови от страданията. Не да си недоволен и постоянно да роптаеш. Но всяко страдание, като дойде в тебе, то трябва да роди в тебе една благодарност – да благодариш на Бога, че си се удостоил да страдаш. Да кажем, малко ти плащат за работата. Благодари на Бога – удостоил си се да страдаш. Заболяла те главата – благодари на Бога, че си се удостоил да страдаш. Не живееш добре с жена си – благодари на Бога, че си се удостоил да страдаш. Приятелите не те разбират – благодари на Бога, че си се удостоил да страдаш. Времето е студено – благодари. Че обуща нямаш, благодари. Че шапката се съдрала, благодари! Хората имат лошо мнение за тебе – благодари. Навсякъде благодари. Палтото овехтяло, 10 години как го носиш – благодари на Бога. Иначе, може да имаш едно хубаво палто, но може да бъдеш един голям грешник. С този, оскубания балтон Небето те харесва. Цветето, докато не изгуби балтона, плод не дава. После, грубият цвят на плода не се маха, докато той не узрее. Сега, туй е до време. Аз сега говоря за земния живот. Туй няма да бъде през цялата вечност. Щом минете в другия живот, това ще се смени. Но някой път ние смесваме духовния живот със земния живот, ние се намираме в едно противоречие.

В духовния свят едни обичат до немай-къде, пък едни мразят до немай-къде. Един като те намрази, мразят те с хиляди години. Той като намрази, мрази, отблъскват се. Който обича Бога, от ден на ден увеличава любовта, а у другите от ден на ден се увеличава омразата. Тук, на Земята, посърдите се, помразите се 5–6 години, мине. В духовния свят няма такова нещо. Там добрите стават по-добри, лошите стават по-лоши.

Сега, аз не искам вие да вярвате в туй. Няма какво да вярвате, то си е така. Понеже канализацията, пътищата на злото са – има пътища за злото в хората, – повече са свързани и те приемат повече от омразата, отколкото от любовта. Или, туй казано на търговски език: вие имате повече търговски отношения със света на омразата, отколкото търговски отношения със света на любовта. И то е по единствената причина, понеже продуктите, които ви се дават от света на омразата, са по-евтини, повече се печели от тях. Продуктите на духовния свят на любовта са по-скъпи. Понеже вие казвате: „Не си струва да обича човек." Тя много коства. На един, който те мрази, е по-евтино – ще го изпъдиш. Казва: „Хайде, върви си." Онзи, когото обичаш, не може да кажеш: „Ха, върви си." Понеже политиката на Земята е такава. В другия свят как постъпват? Трябва да го нагостиш, да бъдеш внимателен, да не кажеш лоша дума. Като дойде омразата, ще се развалят отношенията.

Сега вие сте подложени на един вътрешен духовен изпит и не знаете произхода и се чудите защо Господ направил света така. Вижте какво трябва да научите от омразата. На български как туряте омразата? Всеки човек в света, който е обърнат с главата надолу, той мрази; всеки човек, който е обърнат с главата нагоре, обича. Ти, щом мразиш, с главата надолу си обърнат. Ако от високо място те обърна с главата надолу, ще ме обичаш ли или ще мразиш? Но ако взема, че те извадя от един кладенец, изтегля те нагоре с главата, то е любов. Щом те спущам надолу, омраза е това. Тогава, при омразата вие слизате надолу, а при любовта се качвате нагоре. Добре, пък сега омразата и любовта имат практическо приложение в живота. Ония, които били толкова умни, затова са ви накарали да си направите къща на един етаж, с едно стъпало: ще слизаш надолу – то е омраза, ще се качваш нагоре – то е любов. Като излизаш от къщи навън, то е омраза, пък като се връщаш вкъщи, то е любов. Сега, понеже омразата се е увеличила, започнаха да си правят 3–4-етажни къщи – ами че повече стъпала, повече любов да имат. С качването, без да знаете, вие по стъпало вървите по стъпалата и развивате повече енергия за любовта. Сега, ако ти се качваш, то е едно състояние. Ти се качиш, седиш 5 минути на четвъртия етаж, слезеш долу, 4–5 часа седиш. Там е белята.

Та, качването и слизането по стълбата е да се балансират енергиите. Ако вие нямахте омраза, никак не щяхте да излизате. Понеже вие сте пълни с омраза, затова във вас се явява желание да се поразходите. Човек, като се качи на планината, казва: „Чакай да сляза долу вече." Омразата, аз разбирам, тя е жица, по която аз добивам известна енергия, за да можеш да работиш. Но тогава, когато впрегнеш омразата на работа, тя не е омраза. Туй е приятно чувствуване, което чувствуваш. Чувствуваш известна енергия, която е потребна в труда. На Земята, ако човек стане

светия и не може да мрази, веднага ще си замине. Докато вашите деца мразят, бъдете уверени, те няма да напуснат Земята. Щом искате никак да не мразите, трябва сега да си заминете.

Ще ви приведа другото заключение, защо вие не трябва да мразите. За омразата сега говоря. Ще вземете омразата, както вие разбирате. Омразата е излишна енергия, която, като не се използува, тогава произвежда гниене. Ако омразата идва, образува процес на гниене. Един плод, ако не е употребен навреме, изгнива. Плодът, като престои 5–6 деня, ще изгние. В гниенето се образува един процес, който е отвратителен. Омразата, докато е прясна и свежа, ще я продадеш, ще я туриш на работа; като изгние, тогава ще плащаш да я изхвърлят навън. Тогава Писанието казва тъй: „Гневете се и не съгрешавайте.“ Тия, които са писали, обикновените хора, философията не е изказана, много работи не са обяснени.

Запример Христос учил на времето, но учил с отрицателни работи: отречи се от баща си, от майка си. На някои места загатва положително. Той учил хората как да се освобождават от неща непотребни. То е възпитание на човечеството. Учил по обратния, по негативен път. При сегашните условия вече няма да му кажеш да се отрече от богатството, но ще кажеш да вложи капитала си, да печели. Че, ако ти си умствено сиромах, ако ти си духовно сиромах, ако си материално сиромах, цял си сиромах, кому ще бъдеш полезен? Тогава ще бъдеш товар на хората.

Сега казвате: „Да идем да проповядваме.“ Че какво нещо е проповедта? Ти не можеш да проповядваш, ако не мислиш, ти не можеш да проповядваш, ако не чувствуваш и ти не можеш да проповядваш, ако не работиш. Това са неща сега, които трябва да разберете. Главното противоречие, туй, което в църквите излиза, те са го направили туй, за да прекарат живота си. Вярно е, че и вие отивате някой път да работите, за да прекарате живота си. И ни най-малко за нас е така. Животът за нас е да изпълним Волята Божия на Земята и да разберем живота. Няма нещо, което Бог е направил, че да не е за полза. Ако Бог е допуснал злото в света, Той е допуснал злото, защото е полезно. Той е всемъдър. Той го е допуснал, защото така на Земята е по-добре.

Тогава, сега се заражда въпросът, Яков казва: „Езикът е неудържимо зло.“ Казва, че хората се научили да карат конете си, корабите си навсякъде, където искат, а, казва, за езика не са добили туй знание – нито гемове, нито юлари имате за езика, нито някакво кормило. Той го намира в света неудържим. Никой човек не е господар на него.

И право е, тепърва има да се учи. Този свят е пълен само с омраза, нейния

език знаете как да говорите. Питам: Вие, като дойде омразата на гости, какво правите? Някой път казвате: омръзнала ви е някоя работа. Казвате: „Ние обичаме всичките хора.“ Това не е наука. Някой казва на мене, може да говорите, че обичате всичките хора, но то не е така. Най-първо, твоето съзнание не е будно. Най-първо, ти мислиш за 10–20 хора, казваш: „За 100, 200 хора ще се моля.“ Друг казва, че се моли за целия свят. Оставете, тази идея не е права сега. Може би тази молитва, след хиляди години като си се молил, да се развие във всяко отношение към всичките хора, но в дадения случай не се знае дали твоята молитва прониква в съзнанието на всичките хора и в това отношение си прав. Всички ония хора, на които съзнанието е будно, на които може да се помогне, те са възприели, право е в туй отношение. Ако разбираш механически, ти си се молил за целия български народ, това не е право. Колко българи може да има будни? Може да са 1000, 2000, 10 000 души българи, надали има 10 000 българи. Ако имаше 10 000 българи, те щяха да бъдат грамадна сила.

Ще ви приведа един пример. В Америка тия, долапчиите, се превърнаха в гангстери, от които бягат американците. Крадат деца, жени изнасилват, най-видните американци бягат. Американските съдилища са свободни и там всеки човек, който е направил престъпление, може да се [изхлузи]. И най-после американците се ухитрили. Определили 500 души млади хора, с всички разположения на науката, как да стрелят с картечници, с бомби, със задушливи газове, с някакви течности, с всичко, каквото модерната наука е изобретила. Петстотин души, на които дали неограничени права, че дето намерят един гангстер, ако не иска да се подчини, да му теглят куршума. На тях цяла Америка уповава да ги избави. Уплашили се гангстерите Тия млади хора, които са подготвени и са в услуга на държавата.

Е, питам сега: Кой ще ви избави от вашите гангстери? В света тъй, както мислим, само с добро няма да се оправи. Има воюване. Вие под „воюване“ какво разбирате? Ако на всяка мисъл, на всяко желание, на всяка страст не знаеш как да се справиш... Страстите биват добри и лоши, мислите биват добри и лоши, чувствата биват добри и лоши. В един момент, в следния момент ден и нощ се сменят в човека. Мнозина се спират вътре, как учил Христос. И Христос се е обуславял, Той е минал по същия път, но и Него разпнаха. Всичките лоши духове се събраха и Невидимият свят отстъпи, те Го разпнаха. Нито Пилат беше в сила да помогне, нито жена му, която казваше: „Този човек да Го не разпъваш“ – никой не можа да помогне на Христа. Писанието казва, че така било отредено. В какво седи силата на Христа? Христос, като се подложи на страданията и на смъртта, Той минира света със Своите мини, минира го вътре, тури жици и като излезе горе, потегли, казва: „Хайде, целият свят нагоре, крепостите лесно се

превземат.“

Ако вие не знаете да минирате едно зло, как ще се освободите? Някои от вас искат да станат ясновидци. Но преди да станете ясновидци, вие трябва да придобиете едно усещане в симпатичната нервна система, която трябва да изучавате, едно чувство, което показва какви са отношенията на външния свят спрямо вас, за да знаете как да смените. Например природата ни предпазва – ти пътуваш по планината, у тебе има известни жлези, органи, [които показват,] че ще има буря, да вземеш мерки. Ако си умен, ще вземеш мерки; ако не си от умните, ще кажеш: „Не съм разположен.“ Но след това неразположение ще дойде голяма буря. Ще те вземе. Както преди години ходихме на Витоша, един умен брат бурята го търколи, че му охлузи крака, че братята го носиха.

Казвам: Трябва да изучавате вашите състояния, как се сменят. Вие седите и сте недоволни от окръжаващата среда, мислите, че еди-кой си е виноват, че те предизвикал. Не е виноват, който написал мъчната книга, виновати сте вие, които не четете, да разбирате книгата. Не е виноват, че някой казал някоя обидна дума. Обидната дума, ако знаете как да хванете съдържанието, грамадна енергия има. Една дума ако знаеш как да я хванеш, ти ще забогатееш. Една лоша дума ако знаеш как да я хванеш, ще забогатееш.

Сега на вас ще ви приведа един пример. Разглежда се сега един процес. Един унгарец си купува един билет от лотария. Беден унгарец, взел този билет, зашива го в шапката си и записва номера в книгата. Един ден неговата жена взела, че подарила неговата шапка на един просяк. Тогава просякът, след като носил шапката, я продал на един търговец. Обаче тегли се лотарията и вижда, че неговият билет печели 100 000 крони, близо около един и половина милион наши пари. Той веднага търси шапката, но жена му я подарила. Търси той, намира просяка, намира просяка, но просякът продал шапката. Той дава доста голяма сума на просяка да намери шапката и да я даде. Просякът се усъмнил, като намерил шапката, разпорил [я], намира билета вътре, занася шапката. Онзи отива и казва, ако някой дойде с този билет, да не му ги дават, парите. Просякът отива с намерения билет в шапката, обаче не му дават, парите. Сега се води дело кому се падат парите. Съдиите оставили за 3 седмици да си помислят. Казват, че когато жената подарила шапката, тя подарила и билета. Той казва, че тя подарила само шапката, но не и билета. Не зная как ще се разреши. Вие мнозина сте турили билета в шапката, жена ви подарила шапката.

В духовния свят, при сегашните условия вие разсъждавате като хора

отпреди 2000 години. Не съм срещал хора да мислят като сегашни. Казва: „Защо Господ създаде този будала?“ Аз го виждам, този будала носи доста голямо богатство и може да ти бъде полезен. Защо Господ създал говедата? Да орат нивите на хората. Ами защо създал лечебните билки? Понеже Господ знаеше, че ще има болести – да се лекуват. Змиите едно време хапеха надясно, наляво. Сега целият свят току ходи да хваща тия, отровните змии, някои даже ги развъждат и със змийската отрова лекуват най-лошите болести.

Казва: сега да говорим за Божията Любов. Висока работа е то. Знание трябва. Няма да седя [и] да казвам: „Мене ми е приятно.“ Един турчин, като ял, казва: „Охо, хо.“ Казва, че е много хубаво. Като видял, че много искат от него, казва: „Вай, вай“ – „Тежко ми е сега.“ Всеки ще чете една книга, гледам, някой чел един роман или чел научна книга – важно е онова, което може да се приложи. Ама какво може да научи човек от съвременната химия? Какво може да научи от съвременната физиология, от съвременната анатомия, астрономия, съвременната математика, или съвременната музика, или съвременното изкуство – какво може да се ползува? Че аз съм художник, рисувам. Аз, когато искам да изправя една погрешка, имам известни художествени черти, рисувам, правя една черта и премахна нещо в себе си. Един художник рисува. Когато някоя мисъл не мога да я хвана, седя и рисувам. Като не мога с рисуване, започна да пея и най-после, да се разреши въпросът, някой път посред нощ стана и посвиря, попея си малко и въпросът се разрешава – то е изкуство за мене. Ще кажат сега: „Вечерно време да ставаме и да пеем, пък и да рисуваме? Не сме деца.“ Че какво ще правиш? – „Ама това не го правя.“

Срещам един момък, разгневил се така, казвам: „Както виждам, ти си доста даровит, може да рисуваш. Срещнах една мома, ама такива очи не съм виждал. Ще ти платя, искам да ми нарисуваш очите, искам да имам нейните очи. Може ли?“ – „Може.“ Веднага се сменя неговото състояние. Завеждам го, той започва да рисува, казвам: „Гледай тази мома.“ Той казва: „Че очи!“ Той рисува ден, два, три. Казва ми: „Много ти благодаря, откак ми показа тази мома, не се гневя.“ Като се разгневи, изпъкват в ума му очите ѝ. Като ѝ гледа очите, има известни кривини, момата, която има хубави очи, като гледаш тия линии отдолу нагоре, тия криви линии действуват. Ако момата изгуби кривите линии, те губят своята сила. В природата това навсякъде се случва. Правоверните казват: ти жена в очите да не я гледаш. Хубаво, с гърба да я гледам ли? Има хора сладкодумни, аз съм слушал, има селяни, глупости говорят, но и глупостта е сладкодумна. Музикално говорят. Слушай музикална реч. Ако се спрете при един сладкодумен човек и една–две минути, ти ще спечелиш много.

Казвам: Предметно учение. Вие минавате и не се спирате да учите. Че, правете наблюдения: гледайте какви са очите, гледайте какъв е носът, устата, как ходи, как държи пръстите на ръцете, ръцете, не гледайте да го имитирате. Тия са линии възпитателни, действуват. Ако се спрете върху един човек да го разгледате, вие се спрете върху типове, които са нормални. Срещнете един тип, вижте основните черти. Ако се спрете, то е предметно учение за вас. За тази линия именно може да спрете при едно хубаво дърво, спрете се при дървото, правете наблюдения; или при някой извор, при някой река – тия кривини са много хубави, приятно ти е. Спрете се при някоя скала, има хубави кривини, спрете се при някой цвят цъфнал, погледнете тази форма, тя е хубава. То е по-елементарно.

Казваш: това е цвете, това е дърво, това е планина, това са хора – и се напъвате да разберете другия свят. По този начин никога не може да разберете света. Как ще разберете оня свят? Как ще си представите ангелски крила? Какви са тия ангели с крила? Орлови крила, гълъбови крила ли са? Какви крила туряте? Гледам, някои художници турят крила, които хич не съответствуват на ангелите. Ангелите имат крила. Ами че ангелите имат по 6 милиона крила. Шест милиона крила като пуснат в действие, бързината им е 10 пъти по-голяма от тази на светлината. Те имат спирачки на крилата, ако искат да бързат. Ако е за бързане 10 пъти, те 10 пъти по-бързо от светлината могат да се движат. Един човек може да намери начин на хода си. Един учен човек го е страх от религиозния. Най-първо казваха, че светът е направен може би преди 10 000 години. После се явява спор, как си позволяват да турят 2000 години повече. Моисей е писал, че има 2000 години, откак светът е създаден. Моисей, който писа, не беше ли човек? Чудни са хората. След туй започват 10, 20, 30 хиляди. Сега вече туриха 10, 20, 30 милиона. Сега някои турят и два милиарда и половина и не му мислят. Хубаво е, че ние се освобождаваме. Ние мислим, каквото е писано в Библията. Какво е писано в Библията – но какво е разбрано. Какво е писал Моисей, като е писал Библията? Какво разбират съвременните учени хора? Ако е до механическата страна... Но една къща ние знаем от колко години е. Има къщи, които са от 100 години, пирамидите са от няколко хиляди години, знаем възрастта им. От нашия свят може да се определи, според старостта има начини да определим колко е стара нашата Земя. Питам: Ако ти знаеш колко е стара една къща, какво знание ще придобиеш? Зависи, ако тази къща е училище, колко хора са се записали, колко хора са живели, колко добри хора са излезли от къщата. Туй е съдържанието на къщата. Ако тази къща е скотобойна, няма никаква цена. Цената на Земята, [преди] колко години е създадена, зависи от хората, които живеят на Земята, от хората, които живеят на нея. Хората дават цена на Земята. Земята без хора няма съдържание, тя е пусто жилище.

Та казвам: Вие може да имате цена само когато разбирате Божия път, онова знание, което ще придобиете, онази умствена енергия, онази физическа енергия, която ще придобиете – то ще даде цена на сегашния ваш живот на Земята. Вашите понятия, изобщо понятията на целия свят, казва: ние се спираме върху благостта на Господа и казваме: „Господ да ни прости." Добре, Той ще ни прости, но какво трябва? Учителят в едно училище прощава веднъж, два пъти, три пъти, но ако ученикът никак не учи, най-после учителят никак не прощава. Да ме извинят за два, 3, 4 дни, но за 100, 200, 300 отсъствия те не може да те извинят, понеже в туй време ти нищо не си учил. Ще дойдеш на опит, учителят може да те извини, но казва: „Ще държиш изпит. Ако можеш да го издържиш, има извинение, ако не можеш, няма извинение."

Сега, единствената мисъл, която искам да ви оставя: Човек трябва да се учи да бъде господар на себе си, да влада себе си и тялото, да стане господар на сърцето си, да стане господар на ума си. То е. Земният живот има три задачи, да станеш господар: да знаеш как да мислиш, да знаеш как да чувстваш, да знаеш как да постъпваш. То е наука, то са предмети. Всеки предмет си има свои специалности.

Какво казва там последният стих на прочетената глава? (Учителят чете „Но мъдростта, която е от горе, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопокорна, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна." Мирният човек е онзи, който може да се самовлада. После, чиста – значи неговото небе е ясно, за знание има условия. Кое нещо е приветливо? На всеки всякога дава място.

Казвам: Тия неща са необходими. Мнозина искате да станете съвършени хора, да живеете в Небето. Най-първо ще се научите да живеете добре на Земята. Ако на Земята не можете да живеете добре, и на Небето не можете да живеете. Защото, ако човек между лошите хора не може да живее, между добрите всякога може да живее. Най-първо, добрите хора не могат да търпят лошите хора дълго време. Колко време бихте търпели в главата една въшка? Колко време бихте търпели? Ден, два, три, като започне да се размножава, ще помислите малко да се освободите от тази неканена гостенка. Тя може да цитира стихове: „Люби ближния като себе си", тя може да цитира, че трябва да бъдем снизходителни, че трябва да бъдем милосърди, не трябва да бъдем груби и т.н. Казвам: Снизходителен съм, но те пращам на училище. Десет деня като седи на главата ти, на единадесетия ден ще я пратиш на училище. После въшката ще се впрегне да оре на нивата. Тогава ще туря смешното, което не разбирате: всички тия

добичета, които орат на нивата, са били въшки в главите на хората и сега, да си изплатят което даром яли, орат на нивата. Казва: това са паразитите. След това ще го турят на работа, вол ще го направят. Той е бил в своето разбиране паразит, но за да се отучи от паразитството, ще го турят на работа.

Ако имате предразположението на въшката, тя ще даде труд на вас вътре и в следващото съществувание ще бъдете на нивата, ще орете – нищо повече. Ни най-малко няма да се подобри положението. Никаква отрицателна мисъл не трябва да държите в ума си, никакво отрицателно чувство – казвам какъв трябва да бъде законът, – никакво отрицателно чувство, никаква отрицателна постъпка. Щом я направи, трябва да знае да я поправи. Че направил, нищо не значи, веднага трябва да се яви желание да се поправи.

Сега тази наука ви е потребна, за да се избавите от тия дрязги сега, на които всички сте изложени. Понеже, когато умствено сме неразположени, ние вече привличаме тия същества, които имат нашето състояние, пък привличаме подобни същества от духовния свят. Ако постъпките са лоши, пак привличаме. Ние трябва да се стремим да привлечем същества от другия свят с високи идеи, трябва да имаме възвишени чувства, да привличаме тия същества да ни помагат. В постъпките си трябва да се стремим да бъдем добри, за да може да ги привлечем. Защото, ако не можем да ги привлечем от другия свят, нашият труд ще остане безпредметен, безполезен.

Казва: „Какво има в това?“ Ти като мислиш добре, ще се запознаеш с разумни същества. Не можеш да се запознаеш с ангелите, ако не си умен. Всяка умна мисъл ги интересува. Всяка хубава човешка мисъл в ангелския свят [е] като хубаво цвете, което цъфти; веднага се притичват да видят какъв е външният свят. Щом дойде един ангел в твоята мисъл, ти веднага ще се усетиш разположен, някой, който те гледа в твоята мисъл обективна, ти почерпваш в себе си тази сила. Щом те погледне някой ангел, усещаш разположение, сила, мощ, всичко можеш да направиш. Обаче направиш някоя глупава мисъл – някой от падналите ангели като те погледне, такава мъка, такова помрачение, казваш: „Да се срина.“

Та, от вас зависи какъв ще бъде животът ви. Всеки ден строите живота. Сутрин, като станете, наблюдавайте какво мислите, каква мисъл [се е] пръкнала в ума [ви]. След туй казвате: „Толкова ли съм лош?“ Като ме срещнете, ще кажете: „Толкова ли съм грешник?“ Не е въпрос за грешници. Сега бих ви казал... Бедни хора има между вас. Нали има? Искам да ми нарисувате една картина, имам 5000 лева на разположение,

ще ми нарисувате един ангел или един човек. Нарисувайте и още днес ще ги имате, след 3 седмици ще ги имате, ще имате 5000 лева на разположение. Ако ми изпеете една хубава песен, ще ви дам 5000 лева – стават 10 000. Имам други 10 000 на разположение за един скулптор, който да извая хубав бюст. Имам 50 000 лева на разположение за един научен труд за най-новите условия какви са на Слънцето, най-новите открития какви са на Слънцето. Ако някой е беден, да се опретне да работи, и ще има. Колко души кандидати има за рисуването? При пеенето повече кандидати ще има. А какво има горе на Слънцето? Тя е много трудна работа. И действително е трудна. Казвам: Всички сте турени в един свят на големи възможности. Може да подобрите живота си, но трябва да знаете как. И като ти се каже, да го направите.

Сега някой от вас ще каже: „Как говори Учителят, символистично е това.“ Не, не, много реалистично. Пет хиляди лева давам за рисуване, за музика; за другите, отвлечените работи – повече. Колкото за картината и музиката – по 5000 лева. Не да нарисувате една картина за 100 лева – един вол с три крака. Някой толкоз харесал картината, че я задигнал. Тук бяха дошли ученици, които свършват училище, изнесох картината и казвам: Това е новото в художеството. Казвам: Защо този вол няма един крак? Два вола са впрегнати, единият има четири крака, другият няма. Перспективно може да има сянка, но той е така турен. Гледах, гледах, че последен курс на Художествената академия завършил художникът.

Знание трябва. С туй знание, което сега имате, никъде не можете да идете, едва ли може да излезете из къщи навън, едва ли може да прескочите границата на България. Най-малко трябва да знаете 3–4 езика. Да знаете един език както трябва. После, говорите за доброто. Ама в езика има думи, които са толкова мощни, толкова силни: ако знаете една дума да я изговорите музикално, вие можете да отворите сърцето на кой да е човек, с малко изключение. Да произнесете, веднага ще произведе цял преврат. Ако искате човек да си затвори пътя – пак с говоренето. Ако искате да си отвори пътя – пак е с говоренето. Вие ще кажете: „Как тъй?“ Трябва да се понамазва колата. Но така се говори. Като говориш, трябва да чувствуваш думите. Ще говориш истината. Ти трябва да я чувствуваш, да мислиш заради нея, да няма никаква посторонна мисъл. Ти трябва да живееш в истината.

Сега, мисълта. Мислете, но начинът, по който мислите, е много старомоден, аз го намирам. „Но трябва да бъдем добри.“ Старомоден начин е. „Ние не живеем добре.“ Старомоден начин е. „Ама как пострада Христос.“ Старомоден начин е. Как пострадал, то е друг въпрос. Христос като пострада, знаеше защо пострада. Той казва: „За този час дойдох.“ Той

знаеше. Ти поддържаш въпроса защо Христос пострада. Ами че Христос имаше изкуство. Той не беше беден в този смисъл, Той лекуваше какви ли не болести. Ние мислим, че бил беден, нямал къде глава да подслони. Но съвсем друго иска да каже Христос. Ако е за пари, навсякъде може да изкара прехраната. Той имаше изкуство в лекуването, изкуство в говора. Не само това, Той много изкуства имаше. Не може да мислим, че Той, горкият, нямал глава де да подслони. Но от голямо невежество на тия хора главите нищо не разбират. Той казва на Своите ученици: „На тях говоря по този начин, понеже не е дадено на тях да разбират, но вам е дадено да разберете тайните на Царството Божие.“

Казвам на вас: Вие искате да обърнете света. На много хора в света не е дадено. Тук на вас е дадено, на вас е дадено много работа. Вие казвате, че първо светът да разбере, че после вие. Всякога във всяко общество съществуват известна група хора, които в даден случай да разбират тайните на Царството Божие. Знанието е заради тях. А пък другите – когато техният ред дойде. Кога, то е друг въпрос. Вие не се грижете кога. Вие ги съжалявате – „Да ги обърнем, да ги спасим тия хора.“ Не, първо спасете които са за спасение. И тогава вие знаете ли, че вие ще се изложите?

Един господин седи в едно американско пристанище, добре облечен, дълбоко е пристанището. Всички тичат: „Удави се човекът!“, тичат, нахвърлят се. А той бил ангажиран да обявява някаква фабрика. Показва се над водата и казва: еди-коя си фабрика еди си какви продукти продава. Всички се притичват, искат да му помагат, а той, човекът, си прави реклама. Светът е търговия. Вие влизате да го избавите, той ще каже: „От нашия магазин дрехите са най-хубави.“ Научете се да ви [не] лъжат хората. Гледам, целия ден вие се занимавате с такива долапи. Като дойдат, какви ли не работи. Дойде някоя сестра, казва: „Намразили са ме на Изгрева.“ Аз не виждам никаква омраза. Те са духовни работи, от другия свят. Казва: „Не ми се седи вече на Изгрева.“ Казвам: Впрегнете на работа, какви ли не чешити няма. Изгревът не е физическо място, той е състояние, един център, дето висшите духове съсредоточават своя ум. Докато те мислят, той е Изгрев. Като престанат да мислят, не е Изгрев. Докато Слънцето изгрява, изгрев е. Като залезе, не е никакъв изгрев. Под „изгрев“ разбираме благословението на Бога, което има към нас. Това е изгрев. Бог е насочил Своята мисъл към нас, понеже искаме да изпълним Неговата Воля чистосърдечно, не да гледаме да отлагаме. Като чуеш една добра мисъл, още днес да я приложиш разумно, не отлагаш. Като чуя Божествената Мисъл, прилагам. Какво ще стане, нищо не мисля. То е Божественото. Сейте доброто семе във вас всеки ден. Давайте му ход на Земята, тук. Така ще се оправи светът.

Та, вие сега ще учите. Бих желал да ви видя, когато дойдат изпитанията, тъгите, скърбите, тъй да пеете новата песен (Учителят пее):

Много се радвам, че сърцето ми е тъжно.
Колко се радвам, че пари си нямам!
Колко се радвам, че обущата ми са скъсани
и шапката ми е пробита!
Колко се радвам, че роклята ми е съдрана!
Колко се радвам, че леглото ми не е тъй мекичко,
както трябва!

Ще кажете: туй е цяла поезия. Аз седя и съм недоволен. Виждам, някому кракът е изкълчен – пак пея. „Не бой се, аз съм майстор"; потегля крака – оправи се. Виждам някоя сестра като дойде, плаче, казвам: Пейте, защо плачете? На сестрата четири реда сълзи текат. Казвам: Дотегнаха ми тези сълзи. Да чувам песен да се пее. Друга напреднала сестра казва: „Учителю, представи си на какво се обърнах тук. Не зная, изгубих достойнството на тези, кой как мине, все мене закача, цяла дрипа станах." Не си представлявайте това. Вие дрипа не можете да бъдете. Радвайте се, че някой се очистил. Пейте (Учителят пее):

Колко се радвам, че в мене се очисти!
От твоя кир ще направя тор на моята нива.

По този начин трябва да разглеждате. Трябва да разбирате. Трябва да бъдем весели. Бъдещето е да пеем.

Вие някой път си представяте духовния свят много сериозен. Сериозен е нашият свят, а духовният свят е весел. По-весели хора от хората на духовния свят няма. Весели са.

Казвам сега: Всички да бъдете весели. И по Изгрева не дръжте нищо лошо в ума си, но пейте. Попей си на себе си. Видите някой брат – каквото и да е, похвалете го в себе си, попейте му. Всеки един брат, всяка една сестра, със своята ексцентричност, която имат, то е една приятност да срещнеш един ексцентричен човек. Пък и начинът, по който говори, да ти е приятен тебе. Защото, ако искаш един учен човек, ще го намериш. Учените хора ще ги намериш. Тия хора, за да ги оцениш, трябва да ги познаваш. Сега ни най-малко не искам да ви препоръчам невежеството. Казвам: Интересувайте се от всичките хора, вижте доброто. То е цяла философия. Не да роптаем, не и да бъдем слепи за злото. Но да виждаме във всички неща онова, което Бог [търпи]. И ние трябва да търпим онова, което Бог иска да изправи. И

ние трябва да го изправим. Това е цяла философия.

Когато Христос дойде при вас, какво ще мислите? Мислите, че като заплачете, и Христос ще плаче заедно с вас? Понеже Той пострада, ще каже: „Тази работа зная. Едно време и Аз като бях на Земята, и Мене не Ме оцениха хората. Какво ли не говориха по Мой адрес. Аз казах: „Както Ме е Отец научил, така говоря.“ Тъй ще каже, Той ще пошепне: „Ще се оправи тази работа.“

Та, научната страна се изисква да разбирате. Вие ще се спрете, ще кажете: „Те са много мистични, аз не разбирам какво нещо е мистика.“ Според мене мистиката е нещо много разбрано. Мистиката, то е разбиране. Трябва да живееш. Който не разбира, той не може да бъде мистик. Окултистът трябва да разбира нещата. Окултист човек не може да бъде, ако не разбира. Той трябва да разбира всичките противоречия, които ще дойдат. Като се поразсърди малко, да благодари, че се е разсърдил. Всяка постъпка, която стане в живота, все ще придобиеш нещо. Няма нещо, което да се случи в живота на когото и да е от вас, да не е за ваше добро. Казваш: „Защо се случи това?“ Не бутай този въпрос. Каквато погрешка и да направиш, знай, че е за твое добро. Като кажеш това, тя ще стане за твое добро. Тогава, ако ти си научил урока, не повтаряй втори път. Не повтаряй по същия начин погрешката. Втори път – нова погрешка. Всеки ден прави нова погрешка. Ако обиждаш, обиждай по нов начин. Кажеш: „Ти си вол, ти си вол.“ Втория път кажи: „Ти си кон“, кажи, че си славейче, кажи, че си гълъбче, гургулица, кажи, че си ангелче. То е разнообразие. Оставете се от вашето еднообразие. После, като хвалите човека, не го хвалете по един и същ начин. Избирайте думи. Веднъж го похвали с една дума, втория път – с друга. Два пъти да го не хвалиш с една и съща дума.

Тогава, вземете до идущата седмица последните два стиха от главата на Якова: „Мъдростта, която слиза от горе, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопокорна и нелицемерна. И плодът на правдата сее се с мир за миротворците.“ Цяла наука е.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

(На поляната – гимнастическите упражнения.)

18-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 19.I.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1936_01_19 Всичко, което чух
неделна беседа

ВСИЧКО, КОЕТО ЧУХ

Отче Наш.
„Бог е Любов“.
Ще прочета само един стих от 15 глава от Ев. на Йоана, 15 стих.
„Мисли, право мисли“.
Ще взема само думите „Всичко, що чух“. Слушането в света е едно висше сетиво. Зрението и слушането, това са висшите сетива на човека. Осезанието се занимава с физическия свят, вкусът със света на чувствуванията, мирисът е малко съединителна нишка между умствения и чувствения свят. Слушането и зрението те са висшите сетива, или така наречения духовен свят. Хората нямат представа за духовния свят. Казват, духовен човек, имат много погрешни схващания. Те мислят, духовният свят е особен, обича само човек да седи в някоя килия, да съзерцава и да мисли, да е пожълтял, побледнял, само живее в една мистификация. Всички материалисти в света живеят една мистификация. По-голямо заблуждение не съм виждал от хората, които живеят в сегашния свят. И ако искате заблуждения, там е заблуждението. Защото мислят, че имат всичко, а нищо нямат. Материалният свят няма нищо реално, абсолютно нищо реално няма. След туй като остане някоя кост от един светия, току я носят. Когато говорел светията, никой не е слушал, като умре, всички вярват в неговата кост. Вярват, че като я турят някъде, ще оздравеят. Ако не вярваш в това, ще те разпънат на кръст. Ако вярваш в този светия като жив, минаваш за еретик.

Сега ще ви говоря върху една мисъл, която е съществена. Пробуждане на съзнанието. Не то си има свои методи. Пробуждането на съзнанието на физическото поле става чрез една голяма катастрофа. И след туй настава едно друго състояние, което аз наричам мистично. Аз го наричам музикално състояние, в което човек запява вече. Той пее и певец става. Ще си тури китарата, започва да свири. Умрял някой, пей, родил се някой, пей. Оженил се някой, пее му. Накъдето ходи все пее. Вие ще кажете, че то тъй да се пее, как ще стане. Този човек, на когото съзнанието се е пробудило, той е учен човек. Когато види червея умрял, казва: Горкият. Той не е умрял, но виждам пеперудата и казвам: Как се освободи от онова голямото робство? Добре стана, че си се изменила. И когато някой умре, казват: Отиде горкият, отиде нашият възлюблен. Излюпил се, разхожда се някъде, сега станал човек, досега какавида беше. Навсякъде ходи по треновете, не плаща, в къщи излиза, влиза без да му отварят вратата. Не се изисква много да стават. Като открехнат вратата, влиза вътре, не го виждат,

чака, като отворят излиза. Някой път и в тях има учтивост. Ако е затворена вратата, чакат, не искат да излизат така.

Сега ние вярваме в своите сетива. Ти, казва, видял ли си нещо? – Но виждане има, само когато е пробудено съзнанието. Аз съм съгласен, че когато види човек, но то е съзнанието. Който вижда, съзнанието му е пробудено. И ако у някой човек съзнанието не е пълно, той не е пробуден човек. Защото съзнанието диша чрез музика. Музиката това е дихание на съзнанието в човешкия ум. Музикалният свят, това е една среда, чрез която душата на земята се проявява. То е, в което висшият свят може да се прояви. Средата за рибата е водата. Рибата без вода не може да живее. Тъй както е устроена птицата, без въздух не може да се прояви. Човешката душа, висшето в човека, ако съзнанието не се е пробудило – като среда – човешкият дух не може да се прояви. Музикалната страна това е активната страна, в която съзнанието се проявява. В свет(а) всичките нещастия произтичат, че хората не знаят какво нещо е музика(та). Не мислете, че това, което един цигулар може да ви свири, е музика. Това е предисловие за музиката. Музиката, за която говоря, като засвирят, умрелите да скочат. Умрелите ще бъдат кротки при обикновената музика, но при музиката на съзнанието умрелите възкръсват, нищо повече. Единственото, силното нещо е музиката. Искат да възпитават съвременното поколение. Съвременното поколение без музика не може да се възпита. Туй да го знаете. Всичко може да положите, всички усилия и пари, и книги да пишете, но възпитание, култура да създадете, не може без музика. И виждам, че от няколко хиляди години всичките усилия на човечеството все са допринесли нещо. Но човек съзнал, че музиката в първите времена имало една епоха, когато музиката играла важна роля. Те мислят, че в музиката се е събудило човешкото съзнание. Нещо преди 1500, 2000, 1500–2000 години преди Христа музиката се е събудила в една тясна област, както сега. Човешкото съзнание в тази тясната форма, както съществува, то е около 3500 години, то е, както сега живеят хората. Казвам: Съвременните описатели, както говорят, те създават нещо, те, те турят, казват: Любов да имаме. Ти не можеш да имаш любов, докато нямаш среда. Любовта изисква среда. Средата за Любовта това е човешкият ум, а средата за ума е човешкото съзнание, а средата за съзнанието е музиката. Те са неща, скачени като верига. А за да може да надделееш, в музиката има всичките сили, за да надделееш всичките препятствия, които съществуват. Ако ние при сегашните условия сме музикални, бихме надделели хиляди препятствия, мъчнотии, които сега ни се случват. Сега туй е човешко. Ще кажете – затова вече се изисква опит. Опит може да се направи, изисква се известно условие. При възпитанието на децата може да се направи един опит с музиката. Музиката си има свои методи, свои формули. За пример аз определям основния тон в музиката. Той е онзи момент, когато

съзнанието се пробуди. Когато човек започне да се самосъзнава, първият момент на самосъзнанието, че той е човек, той е основният тон на музиката. Той е до или (си). Не сега този тон, който имате на камертона, той е далече. Основният тон е, когато умът се пробужда и съзнанието започва да функционира. Съзнанието се качва по тази музикална стълбица, която има 25 хиляди тона. 25 хиляди тона има. Сега имаме осем октави в пианото. Даже последната октава, човешкият слух, ухото не е в състояние да я схване. Ние още нямаме певици, които да вземат тези тонове на пианото. Няма нещо музикално, но развива се твоето съзнание постепенно.

Та казвам: Музиката борави с едни къси вълни, които проникват навсякъде. За да се избавиш от песимизъм, трябва да оперира с късите вълни на музиката. Когато някой човек става песимист, то е болезнено състояние, с много дълги вълни оперират песимистите. Техният ум е така заоблачен, че им трябва проветрение на излишните впечатления и мисли. Защото мисълта, това е един сбор. Мисълта представлява долина, в която се събират мислите – втичане на мисълта на едно място. А пък чувствата на човека представляват хора, които са на едно угощение, на ядене и пиене. Туй, което чувства човек, то е ядене и пиене – банкет. После като се наядат хората, няма кой да плаща. Да ядат мнозина – да плащат малцина. Всичкото нещастие е, че хората ядат, без да плащат. Природата не обича безпорядък. На всеки по едного, тя му дава средства достатъчно, като се наяде да си плати. Ти трябва да платиш. Най-първо ти трябва да мислиш, трябва да чувстваш, трябва да постъпваш. Или другояче казано: Трябва да туриш ума си на работа, сърцето си на работа и волята си на работа. Или другояче казано: Духът трябва да вземе управлението вътре на онези вътре в душата и да стане пръв Министър. Тогава умът ти, сърцето ти и волята ти ще бъдат слуги на тази държава, да тръгне работата наред. Понятие например, за духа, то е отвлечено. Хората спорят сега за духа и за душата – какво нещо е духът, какво нещо е душата. Например, те обясняват душата с нещо материално, когато самите учени хора не са произнесли какво е материя. Материята е нещо неопределено. Душата не е тяло, душата е нещо неопределено. Телата, които виждаме, те са триизмерни, а в природата има повече от три измерения. Душата не може да бъде триизмерно тяло, не може да бъде четириизмерно, не може да бъде и петоизмерно. Защото чувственият свят е четириизмерен, или духовният свят, умственият свят е петоизмерен, причинният свят е шестоизмерен. Тия неща са параметафизика. Сега мнозина искат да знаят какво нещо е духът. Пък там, дето душата функционира, е седмоизмерен свят. Искат да уподобят духовния свят на обикновения. Тогава ние ще попаднем в положението на животни, които мислят. Какъв е вътрешният живот на хората? – Точно като нашия. Има нещо, с което ние мязаме на животните.

Ядем като тях, но малко по-другояче. Те още нямат вилици и ножове и трапези нямат. Ние имаме трапези, вилици, чинии, кърпи, туряме, после имаме тенджери, огън, на който готвим. У тях това още го няма. В животните няма никаква книжнина. Имат си стара книжнина, която носят със себе си, една библиотека, но то е от вътрешен характер, туй което и човек има.

Сега ние питаме какъв е онзи свят, към който отиваме. Онзи свят, който иде след този свят, е точно такъв, както нашият свят е за животните. Нашият свят за животните е точно такъв, както този свят, който иде след човешкия. Светът на млекопитающите, който дошъл след тях, то е човешкият свят. Следователно, онзи свят ще има такова отношение, ще бъде нещо по-величествено. Сега човек за онзи свят, който иде, той ще бъде почти на същото стъпало. Сега ние минаваме за много културни, но не знаем в какво седи културата. Културата седи във вътрешното, което е вътре в човека. Културен човек е онзи, който като изчезне самата култура, може да я създаде. Той е културен. Като изчезне като една семка, която може да произведе цялото растение. Човек ако може да произведе, той е учен.

Сега в съвременната математика казват, че частта не може да бъде по-голяма от цялото. Обаче, има една математика, която казва, че частта може да бъде по-голяма от цялото при дадени условия. При някои условия нали частта може да произведе цялото, както една семка може да произведе цялото дърво. Това са разсъждения. Дали ги разбирате, е друг въпрос. Не е необходимо да ги разбирате, понеже се изисква голямо въображение. Цял математически процес трябва да минете, проекции на плоскост, на отсечки, на ъгли, сечения, движения. Вземете един физиогномист, той има тия плоскости. Той като види пресичанията на линиите, по пресичането на плоскостите и телата, които се пресичат в него, чете по твоето лице. Не само чете какъв е характерът на миналото, но чете и сегашният характер и донякъде може да предскаже какво ще бъде твоето бъдеще. Както един астроном може да предскаже след колко години една планета може да направи едно обръщение, даже сега се мъчат да изчислят движението на слънцето, изчислява движението на звездите. Човек има хубава задача. Онези, които не разбират, казват: Това е лъжа, никой не може да разбере живота. Ако животът не се проявяваше никой няма да разбере, да знае, но проявеният живот го знаем. Няма скрити работи в природата. Скритото и потайното е само за онези, които са слепи, които са глухи, но не за онези, които виждат. Не мислете, че изведнъж можете да станете учени. Вие не знаете колко години има цялото човечество, как е дошло на земята. Библията туря 8 хиляди години. Окултната наука туря идването на човека от 18 милиона години, туй е

повече, 18 милиона години откак човек има сегашната форма. Сегашната форма, която човек развива, е била по-голяма. Той постепенно се е смалявал, понеже, видял, че тази грамадна форма не е практична. Представете си, ако човек беше 15 метра висок, економически би бил затруднен. Един баща да има един син 15 метра висок, взема 3000 на месец, ще трябват 30 метра плат, за да му скроиш един костюм, 30 метра плат по 100 лева, много средства ще трябват. Природата видяла, че туй състояние не е практично и тя започнала да намалява. Тя е започнала да смалява от економическо гледище, понеже условията ще се влошат. Не е необходимо да имат толкова голямо тяло. После колко време взело, докато му напълни главата. Човек искал много голяма глава. Тя го убедила най-първо да живее в една къща, която има 19–21 сантиметра дължина. От 15–16 см широчина и 15–16 сантиметра височина. Едва можела сега да го убеди да живее в тази къща. В голяма къща не живее той, направил друга къща казва: Тази къща е моя. Аз бих предпочел да живея в една къща от 19 сантиметра дължина, 16 см височина и 15.5 см широчина, отколкото една такава глава, пък нищо да не разбирам. Сега учените хора спорят върху голямата глава, върху тежестта на мозъка. Съгласен съм с тях. Какво разбират те под голям мозък? То е площта, която мозъкът заема, после браздите, какви долини, какви планини има. Мозъкът е нашарен. Мозъкът има точно такива равнини, както земята. Както е устроена земята, така е устроен и мозъкът на човека според правилата на земята. За в бъдеще земята ще има точно формата на главата, така ще бъде набраздена. Някои мислят земята да стане гладка. Тя е била гладка, но не обла – била практична за човешкия живот. Гладките работи не вървят гладко. Сега малко трудно е да се говори на сегашните хора, които мисля, че имат реалността. Тия неща тия условия, през които сега минаваме, те са условия на един органически живот, който иде. В природата влиза една нова материя, в която човекът трябва да бъде направен. Сегашната материя не е така пластична. Сегашният човешки мозък не е така пластичен. Лесно се изтриват образите, които имаме, и следствие на това тя създава един нов тип. Тук там в света имаме тия новите типове, които сега се появяват. Те са бъдещите господари. Всички от тях са все музикални. Сега аз искам вие да се освободите от вашите предубеждения. Вие казвате: Ние сме християни. Оставете се от вашето християнство. Християнинът е човек, който е завършил своята еволюция. Христос е човек, който завършил своята еволюция, който разбира законите на природата, законите на битието. Един човек, който казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята“. Този човек знае как да постъпи в своята власт. И в това вярване на света няма да употребяваме тия старите методи. В по старите методи има два начина за живеене: Единият метод е ограничението, то е законът, то е механическото. Другият закон е по закона на Любовта. Онзи човек, който трябва да функционира с любовта ѝ, трябва да бъде запознат с тия закони,

които съществуват, казваме: Каквото Господ даде. – Криво схващане е това. Даването е от Бог, то не е процес отвън. Каквото Господ даде, онова, което Той вложи в мене, то е онова, което Бог даде по един нов начин. Когато Бог даде, ние се плашим от новото. Казвате: Да не би да ме заблуждаваш. Аз съм виждал много православни и евангелисти, които казват: Ще ни възлюбиш. Казвам: Никога не сте били в пътя на истината. Ще ме извините. Ако разбирате, вие никога не сте били в пътя на истината, не разбирате. Вие вярвате в Бога, но не разбирате езика. Когато ви говори, съмнявате се в Него. Аз не ви се сърдя. Вие с Бога не може да говорите, с мене ли ще говорите? Аз говоря същия език. Него като не можете да разберете, мене ли ще разберете? Казват, ти ни считаш за невежи. – Не, считам ви за хора неспособни да учите езици. Знаеш ли, ние говорим френски. – Радвам се. Френски е един език. Римляните като дойдоха учиха гръцки. Гърците не бяха голям народ, но римляните изучаваха гръцкия език, гръцката култура, те бяха на мода. В древността на мода е бил санскритският език. Преди санскритския език на мода е бил ватанският език, от който всичките езици черпят своето начало. Сега на мода е английски, френски, германски и на опашката иде славянският език. Когато се говори за езици, казват, кой език е изразителен. Изразителен език е този, който е среда за съзнанието да може човек да се изразява, да може да мисли той. Ние, съвременните хора, не можем да имаме висока култура, тъй както мислим. Каквото и да говорим от своето гледище, ние, както чувстваме, както мислим, не можем да имаме висока култура. При сегашните условия умните, силните хора, те имат право. Правото си пробива път. Но туй право може да се установи само кога? Не когато се налага на един човек, да му говориш, че след един час той да признае да се убедя. Няма какво да му говоря. Този човек в съзнанието трябва да знае говоря ли аз истината или не, може ли да се разберем. Ти още в началото да имаш правилна обмяна. Ние, съвременните хора, имаме криво понятие за човечеството. Ние мислим, че всичките хора са одарени. Всеки трябва да мисли за себе си. Не е така. Отчасти можем да мислим за себе си, но всички в природата съставляват един организъм велик, в който цялото се грижи за частите. Но понеже частите не функционират правилно, някой път дълго време взима на цялото, докато изправи погрешките на органите, които зле функционират. Например ние виждаме тялото. Ако вие нарушите функциите на стомаха, дълго време взема, докато се поправи. Ако нарушите функциите на вашите дробове, дълго време докато се поправят. Ако нарушите функциите на вашия мозък, дълго време дълго време взема докато се поправят. Дълго време, докато се възстанови равновесието в ума. Равновесието човек трябва да разбира. Те са два полюса. Сегашните развиват мозъчната система. Туй вярно е. Но(в)мозъчната и симпатичната нервна система те са два полюса. Единият полюс е магнетичен, другият полюс е електричен. Мозъкът се нуждае от

една среда, която да е суха; симпатичната нервна система се нуждае от среда, която трябва да е влажна. Преплитането на тия двете среди дават условията да има обмяна между човешката мисъл и човешките чувства. Някой път и вие ще забележите, може всеки един от вас да направи един опит. Не искам да ви разправям някои работи да не би да влезе някой бръмбар в главата ви. Щом пипнеш ръката и е суха, то е признак, че (у) вас електричеството има надмощие. Следователно, кожата ви започва да се бели. Щом ръката е много влажна, нервната система има надмощие. За да има правилна обмяна, ръката трябва да бъде мека и топла и малко влажна. Защото мекота не може да се образува там, дето няма влага. Не можеш ти да мислиш правилно, не можеш да имаш едно разположение, ако няма влага. Ако има сухота, ще бъдеш рязък във всичко, в чувствата ще бъдеш рязък, в мислите. Тогава проповедници, които имат сухота в нервната система, режат така, режат, режат. Които имат голяма влага, те са магнетични, казва, моля, братя, да се обърнете, ние сме много разположени към вас, че ние се обичаме, ние сме готови да се пожертвуваме за вашето добро. Другите казват: Вие там, трябва да идете на бойното поле, да умрете, за отечеството. Нито едните нито другите разбират закона. Единият би накарал хората да умрат на бойното поле, без той да умре. Единият, който казва. Другият, който казва да се жертвуваме, той ще накара другите да се жертвуват, без той сам да се жертвува. То са методи. Един човек от новия тип той трябва да бъде тъй справедлив, както към себе си. Аз турям едно правило: Не да се отречеш от баща си. Ще обичаш баща си, както себе си. Ще обичаш майка си, както себе си. Ще обичаш брата си, както себе си. Ще обичаш приятеля, както себе си. Ще обичаш слугата, като себе си. Всички живи хора ще ги обичаш като себе си. То е правилото „Като себе си". Понеже, любовта към себе си тя вече е вторичен извор. Сега някой казва: Какво нещо е Господ? Кажи ми къде е Господ? – Аз не мога да ви кажа, защото ще ви заблудя, ако ви кажа къде е Господ. Но ти казвам: Това, което е в тебе, е от Господа. Туй сърце е от Господа. Туй, което чувствуваш. Тази воля, всички хора наоколо дишат, живеят, стремят се, добро и зло като правят все е от Господа. Вие казвате защо Господ ги кара да правят зло? Господ ги кара всичките да правят добро, но те като не го разбират, правят зло. Най-първо му каза на човека: В деня, в който направиш първото зло, ще умреш. Първото зло седи в това непослушание. Като го правиш, ще умреш. Първото зло е непослушанието. Щом не слушаш закона на Любовта, в тебе всичко е свършено. Сега ние мислим, че всички неща са отживели. Казва: Те са стари работи.

Новият човек трябва да бъде силен и мощен да си поправи положението. Хубаво. Ако един се бие и ако сто хиляди се бият, в какво седи разликата. Кажете ми. То е все същото нещо. Мислиш тия хора, които отиват на

бойното поле, ще оправят света? Не ни трябва воюване. Ние сме против войната, против онези криви методи, против кривите схващания за воюването в света. Ние не сме против религията, но сме против онези криви разбирания, против онова, което не е религия. Ние не сме против науката, но сме против онези криви методи, които се разбират за научни.

Христос казва: „Всичко каквото чух“. Той казва на Своите ученици, че говорил неща, които не могат да се изнасят. И за да се изнесат, непременно трябва да бъдете музикални. Ако някога бих говорил на когото и да е от вас, ще му кажа да ми изпее едно музикално парче. Тъй както съм, да ми изпеете. Ще кажеш: Аз зная някое парче от Бетховен. – Няма да мине. – Ама някое парче от Моцарт. – Няма да мине. – От Шопен. – Сега няма да мине. Не че сега от туй трябва да ви се даде да се развие. Музиката във вас да стане нещо насъще. Аз наричам музика, ако се разболея и като запея, да стана от леглото, болестта да си замине. Няма болест, на която аз съм пял, че да не си заминала. Тя не може да издържа на тия трептения. Или ще си замине или ще ми стане приятелка. Много болки има, които (са) ми станали приятели, вече живеят на земята, до едно време бях банка, сега работят с мене заедно. Всички болести в света се произвождат от немузикални същества. Те са най-грубите същества. Щом научиш туй живото същество, то се привързва към тебе, казва: Ти за мене си всичко, научи ме да живея. Сега дойде някоя болест, ще викат лекар. Ще каже, че кръвта се отровила. Болестта не е в кръвта. Едва сега модерната наука съзнава, че всичките болести в организъма се дължат на известни микроорганизми, някои даже са толкова малки, че с най-големите микроскопи едва се виждат. Те се размножават толкова бързо, много нечисто живеят и всичките извержения остават в нас, в нас остават лайнушините. Те тъй се размножават, че ти и да чистиш отиде вече. Предпочиташ да напуснеш къщата, отколкото да изчистиш къщата. Законът тогава е: Ще турите филтър. Тия неканени гости ще ги турите на карантина отвън. После като ги турите на карантина, ще турите най-добрите певци да им пеят. Като попееш на чумата, тя трепери вече. На холерата като попееш и тя трепери.

Сега вие може да попитате, туй, което говориш, истината ли е? Аз ви питам: Туй, в което вярвате, истина ли е или не? Ако вие ми кажете не вярвате и аз ви казвам: Моето е толкоз вярно, колкото вашето. И моето твърдение е толкова вярно, колкото вашето. Че какво може да се постигне с това, което ти казваш? – Казвате: Но какво се постига с вашето? След като ми каже какво се постига? Казвам: Ето какво се постига с туй учение, с туй верую. Музиката като стане метод, ще имате по възможност в десетте години едно заболяване. Като дойде един лекар ще ви направи преглеждане от любов. Вие ще му платите от любов. Не е въпрос до

парите. Аз може да му дам пари. Той, лекарят, като дойде, ще си носи цигулката. Ако аз съм го поразболял малко, той ще изсвири едно парче. Той, лекарят, ще бъде артист. Музикално ще изсвири едно парче, той знае рецептата. Една формула като изсвири и ако страдаш от чума, като ти посвири 10–15 минути музикално, ще станеш. После имаш да вземаш пари от някого. Ще идеш, ще изпееш една песен, и той ще ти плати дълга. Няма да ходиш да го обиждаш, да държиш изпит в училището. Ще изпееш една песен и учителят вече знае, че си учил. Щом можеш да пееш, той казва, е научил и му туря бележка. Ако си подсъдим, ще изпееш една песен, съдията щом пее хубаво, тогава една резолюция, оправдава го. Във всичките положения, като изпееш една песен, работата става. Подозираш жена си, изпей една песен. Той ще каже, жена, която така пее, не може да прави престъпления. Синът дойде, ще каже: Я сине, попей ми. Щом ти изпее, ще имате доказателство, че вие имате вече един истински живот. Ако хората станеха музикални в света, ние можехме да спестим голяма част от времето си и да вършим работата много по-лесно, отколкото сега. Сега цялата нощ ще мислиш какво да правиш със сина си, в лош път върви, много пари харчи. Тогава няма да имаш тия безпокойства. Сега някой, от вас се интересуват като слушат, казват: Кажи ни сега да се освободим. Трябва да се образува опитна школа. Може някой да се насърчи да пеете един, два дни, ще кажете то и с пеене не става. В музиката човек трябва да има голямо постоянство. При най-неблагоприятните условия ти ще намериш пет минути време. Вечерно време, когато спите, ще станеш 5–10 минути ще попееш, ще посвириш, ще си легнеш. Преди да си започнал да се молиш на Бога, ще попееш. Ако можеш да пееш, ще се молиш, ако не можеш да пееш молитвата, ти няма да бъде приета, нищо повече.

Та казвам сега. Този, новият човек, трябва да бъде музикален. Ще диша нещо светло. Ти като го срещнеш още отдалече от 10–15–20 километра като приближава, ти ще усетиш нещо със своята аура. Като иде такъв човек, светът го посреща и ще носи такъв един хубав ден като днешния. Кога на Богоявление е било така хубаво, както днес? – Времето показва, че това, което говоря, е истина. Българинът казва, че когато на Богоявление е така хубаво, няма да има берекет, трепери българинът. Но днешният ден носи нещо хубав; носи онова новото съзнание за българите. За мъже, за жени, за деца, за животни, ако те разбират, Богоявление носи туй. Аз го виждам. Ние казваме, че от много ядене хората боледуват. Защото каква е максимата на яденето? Има едни нови изобретения в машините, че с малко гориво използуват всичката енергия сега. Така се економисва енергията. Тъй че от малко количество вещество, много енергия може да се произведе. Казвам, какви трябва да бъдат нашите схващания? Едва сега хората на науката говорят какви са нашите схващания в света. Казват сега,

че атомите разлагат и йоните. Те имат три състояния на материята, които учените хора не са ги разложили. Атомите, както сега са създадени, те са произведения на разумни същества, които са работили. Тези тухли, с които светът е съграден. Това е градивото, с което светът е създаден. Както намираме камъните и правим къщи, така и тия същества от вечността намират туй вещество и образуват атомите, с които е построена цялата наша земя, слънчевата система, звездите. И светът е нареден тъй разумно. За тази музика, за която ви говоря, не мислете, че тя скоро е влязла. Един ден ние ще приемем по радиото музикалните творби от слънцето. И може би няма да се минат повече от хиляда години, някои ще слушат музика от слънцето. Колко чувствително трябва да бъде радиото, да имате тези плочи. Ако един виртуоз от слънцето пее и слънчевата плоча, ако турите ще произведете една слънчева мелодия. Тя ще се отличава по това, че ако вие подложите тази слънчева мелодия на опит, ако имате анемичен човек, веднага ще се поправи неговото положение.

Аз ще ви приведа един пример. Казвате: Някои работи трябва да се докажат. Мисля сега има един съд, който доказва една задача. Ще ви приведа примера. Мисля, че това се случва с един унгарец – вестникът съобщава това. Купува си той един лотариен билет, записва номера му и понеже не бил богат човек, за по-сигурно го зашил в шапката си. Турил го там и забравил. Дошъл веднъж един просяк и жена му като нямало какво да му даде, взела, че дала шапката на мъжа си. Той я отнесъл. След време вижда, че неговият билет печели десет хиляди унгарски крони, около милион и половина български пари. Казва на жена си: Къде е шапката? – Поправи се нашето положение. Тя казва, че дала шапката на един просяк. Но, билетът, щастието е там! Заинтересува се той от просяка, намира просяка. Просякът пък се намирал в трудно положение, заложил шапката на един търговец-вехтошар. Казва той на просяка, че ще му даде голяма сума за шапката, понеже му трябва. Просякът се усъмнил, намира търговеца, взима шапката и намира вътре билета. Сега се съдят кому се падат парите – на просяка или на другия. Съдиите след три седмици ще се произнесат. Казват, че жената като дала шапката, тя дала и билета. Онзи казва, че жена му подарила шапката, но не и билета. Билетът е негов. Питам сега, ако вашата жена даде онзи билет, който печели, вие какво ще направите? Аз не зная дали една жена има право да подарява шапката на мъжа си. Никога това аз не бих направил, ако съм една жена. Сега вие ще ми възразите, (нима) трябва да се прави добро. Вземи плат, скрои една шапка, подари я. Никога не подарявай вехтата шапка. Вехтите работи са ценни работи, те са за учени хора. Ако е някой философ, мъдрец, подари му тази шапка. Щом е един просяк, дръж си шапката за себе си. Той не ти носи никакво щастие. Мислите ли, че ако на един просяк вие дадете най-хубавата книга, той би я разбрал? Той ще я продаде. Той заложил

шапката. Та това, което ние, съвременните хора, правим. Онова знание, което Бог ни дал, което вложил в нас, ние залагаме някъде. Всички ние вървим по един крив път. Мъжът мисли като намери една жена, да си оправи работите. Жената мисли, като намери един мъж, да си оправи работите. След като се оженят, двамата мислят, че като им се роди дете, ще се оправи работата. Съдията мисли, че като има престъпници и съдии, ще се оправи светът. Адвокатът мисли, че ще оправи света: Всички мислят да оправят света. Оправят го, но светът не функционира правилно.

Слушам един български списател казва, че тия съчинения, които пишат, те може да го кажат в няколко листа, в 5–10 страници да го кажат. Нека кажат нещо разбрано сега. Те най-първо започват да описват една мома, била стройна като мотовила. Веждите ѝ тънки като копринен конец, очите ѝ черни, клепачите такива, устните тънки червени, пръстите ѝ заострени. Описват неща, които не са съществени. Това е външната страна, то не е човекът. Че е стройна като мотовила. Ако е момък, ще кажат, че е снажен (строен), като планина. Каква стройност има в планината? То са фигури. Стройността на момъка и стройността на момата седят другаде. Стройността на момата седи в онази мекота, която тя носи, тя носи влага. Там, дето има мома, има плодове, ябълки, всичко има. Там, дето има мъж, вятър има, проветрение, духа, лъха, всичките хора почиват. Вятърът и влагата, като се съединят, дават общото изобилие. Но всичко това не може да стане без музика. Влагата без музика не може да се (прояви). Слънцето без музика не може да грее. Човекът без музика не може да мисли. Човекът без музика не може да бъде щастлив. То е немислимо. Нито религиозен, нито учен може да бъде. Той може да бъде учен, но той не е в тази смисъл, както ние приемаме учените хора.

Сега Христос какво учеше? Той слезе от един свят и донесе хубави работи. Казва: Ако ви казвам земните работи и не ги разбирате, как ще ме разберете, ако ви кажа небесните? Аз ви говоря за неща, които са обикновени, ако река да говоря за отвлечените, ще кажете: Тия неща не са верни. Всяко нещо, което ние не можем да видим, казваме, не го виждам. Че виждането е функция на съзнанието. Човек, който има пробудено съзнание, той вижда в Америка какво има. Един човек, който има такова пробудено съзнание, той вижда в слънцето какво има. Той вижда в млечния път какво има. Достатъчно е на човека съзнанието да бъде музикално, ти няма да разправяш за месечината, той ще види. Тогава ще имаш друго понятие за месечината. Не такова, каквото учените хора имат, както те я схващат. В месечината има един живот, който учените хора не го схващат. В месечината има най-хубавите условия за научни изследвания, каквито другаде няма. В месечината няма условия за болести. Много малко болести има. В тази месечина живеят най-напредналите учени хора. Един

ден, когато завършите вашия курс на земята, най-малко 10 години ще живеете на месечината. Десет години ще стажувате на месечината и ще ви подпишат паспорта. Оттам ще тръгнете и ще идете на Венера. И там ще седите 10 години и там ще ви подпишат паспорта. Венера вече е Любовта. Месечината ще даде простор, Венера ще подпише, че чувствата ви са нормални. След туй в Меркурий 10 години, там ще подпишат, че вие може да разсъждавате. След туй ще влезете в слънцето. Сега в слънцето ще ви оставят да живеете, колкото искате. На месечината няма условия за много хора. И във Венера и там не допущат. Там всичко е покрито, откъде произтича светлината, вътрешното светило. Отвън те са покрити, никой не знае. Сега това са научни данни. Може да кажете, това нас що ви трябва? Важно е за нас сега как ще прекараме живота си. Въпросът за мене стои другояче. Ние сме дошли на земята как да изпълним Волята Божия на земята. Нима ние сме създадени от сутрин до вечер да се безпокоим? Или ние сме създадени целия ден да се спорим кой какъв възглед има? Музиката хубаво нещо. Седне един свири, седне други, пее. Ти не можеш да не слушаш хубавото, което пеят. Казвам, ако вие бяхте пели, какво щеше да бъде? Много трудна работа е тази музика. Гласът ви трябва да бъде над 18 октави. Като вземете 8 октави и над 10 трябва да вземете тоновете и може да пеете като един ученик, който стъпва в музиката. С тази широка амплитуда вие като седите, казвате: Тия неща са непостижими. Тъй както сега мислим, е непостижимо, защото вие искате да разберете, както са. Те съществуват вече, те съществуват тия работи. Може да се направи един опит. Човешкият глас може да се подигне. Туй, което аз зная, е приблизително така: Ако един човек се постави в един музикален, магнетичен сън, в пета степен, може приблизително до седем октави да му се подигне гласът. Но то ще бъде недостъпно за вас. Този, като се събуди, изгубва всичко. Докато спи, може да пее, след като се събуди, не може да пее. Трябва да го приспиш на сцената да пее. То ще бъде един феномен. В литературата съм срещал само един пример, който приблизително изяснява тази идея. Един даровит музикант, той е от миналото столетие, много даровит музикант, но имал обикновен глас, намира една мома, която не е толкова музикална, но с отлично развит ларинкс. Той влага в нея своята магнетическа сила и тя пее. Той седи скрит на сцената и тя пее. Всичката публика ръкопляска. Влюбва се един младеж и вижда този обикаля около нея, мисли, че е неин любовник. Един ден иска да се освободи и го застрелва на сцената. Като го убива и тя спира, вече не може да пее нищо, всичкото знание изчезва.

В човека туй го наричат новото съзнание, новият човек носи тази дарба. Представете си, че вие може 4 октави може да пеете. Много рядко се случва това. В историята мисля има един пример само една италианска певица 4 октави могла да взема. 4 октави да можеш да пееш с трели, че ти може ли

да бъдеш беден човек? Дето минеш, всеки ще те слуша. Ние сега туряме тия работи за бъдеще. Казва, кой ще се занимава с тия илюзии, взема една поза на живота. – Трябва да бъдем добри, трябва да си помагаме това-онова. Че досега не сме ли работили? – Хиляди работи сме работили. Накарали сме аеропланите да хвъркат, железниците, параходите да се движат, но липсва нещо съществено в човека. Тия работи са хубави. Ако музиката може в света да управлява, тогава щеше да има много малко потъвания на параходи, много малко аеропланни катастрофи. Ако дойде този музикален свят най-малко 70% от всички тия катастрофи щяха да се намалят. Че статистиката показва, че такива катастрофи всякога се случват при едно немузикално състояние, когато изгубят своята музикалност. Когато човек престане да се моли, той се умори, не мисли, той не е господар на нервната си система, той ще даде криво направление, всички се изменят. Някой казват: Дотегна ми, не ми се живее. В този момент ще се случи нещо. Умният човек като дойде при големите изпитания изгубва присъствието на своя дух и казва: Не ми се живее. От тебе не зависи да живееш. Животът на тебе е наложен. И ти трябва да бъдеш честен и справедлив – да оправдаеш вярата, да оправдаеш Любовта, която е вложена в тебе. Да оправдаеш себе си пред онези, които са те кредитирали. Когато дойде отчаянието, има нещо, което казва: Ще се оправи тази работа. – Ама как ще се оправи? Ще се оправи работата.

Казвам: Онези от вас, които искате да се подигнете, започнете да пеете. Който пее, нека пее за рисуванието си. Който е чиновник, нека пее за чиновничеството си. Който е банкер, да пее за банкерството си. Който е женен, да пее за женитбата си. Който има деца, да пее за децата. Ако неговото пеене е много правилно, ще ви кажа децата ще бъдат много добри. Неговото пеене ще се отрази. Ако пееш, ще видиш с по-малко дрязги, всичко ще тръгне напред. Ще има по-малко болести най-първото нещо. После ще има хармония в къщи, една атмосфера много приятна.

Аз гледам сега всички започват немузикално. Казват: Както е писано. Христос казва: Да се отречете от себе си. Христос е казал да пееш хубаво. – Ама Той казва: Да любиш Господа. – Христос казва, преди да възлюбиш Господа да му попееш. Ако ти хареса пеенето, Той ще те възлюби. Ти не можеш да бъдеш възлюблен на един човек, ако не знаеш да пееш. Защото този разумният човек няма среда да се прояви. Той има желание да ти даде нещо, но ако не знаеш да пееш, ти ще внесеш в душата му една тъга, че не може да ти помогне. Той ще те повика и ще ти каже: Искам на тебе да ти направя едно добро, но ще започне да пееш. Казва Писанието: „Пейте и възпявайте в душата си Господа!“ Казват: Нима за спасението нам ни е потребно пеене? Потребно е пеене. Потребно е, ти не може да се спасиш без пеене. Аз не вземам пеене в обикновен смисъл. Ако в твоето

съзнание пеенето не стане среда, в която съзнанието да функционира правилно, ти не можеш да поддържаш спасението. Този дух на спасението ти не можеш да поддържаш, ти ще се обезсърчиш. Един човек, който има това музикално чувство в себе си, той никога не се обезсърчава. Музикантът най-мъчно се обезсърчава. Между музикантите престъпници, убийци няма. В статистиката няма. Така аз зная. Музикантите някой път обичат да попиват, но престъпници няма между музикантите. Понякога попиват, понеже не ги разбират хората. Но има нещо благородно в тях. Ако в света имаха тази музика, за която ви говоря, те щяха да преобразят света. Той като тегли лъка, всички слушат. Ти като теглиш лъка в едно заведение, дето хората пият, онези чаши да спрат да се дигнат. Виждал съм в България, наблюдавал съм български гъдулари – родени, гениални ги наричам. Като влязат в кръчмата, всички пият, говорят. Той като тегли лъка, всички оставят чашите, оканиците слушат. И казват, свири този човек! Като запее, всичкото тракане на чашите престане, всички слушат. Кръчмарят току гледа по-скоро да го изчушка навън. Той като не пият, става щедър. Някои кръчмари са много умни. 30–40 лева му даде и казва: Иди на друга кръчма. Като иде там и посвири, всички престават да пият и го слушат. Онзи кръчмар му даде нещо и го прати на трета кръчма. Това са ред наблюдения. Много лоши навици у нас бихме победили, ако знаехме как да взимаме основния тон на музиката. Щом се колебаеш, тонът не е верен. Щом вземаш един тон правилно, обертоновете се раждат, става едно съединение, обединение между ума и чувствата. Ако в себе си имаш противоречие в ума, в сърцето си имаш някакво противоречие. Щом запееш, всички противоречия изчезват. Вече ти влизаш в един нов свят. Аз имам само един пример, който ми го разказваше един мой познат, американец. Той слушал Камила Русо, която била ученичка на Паганини, една от най-добрите ученици. Той богат човек беше, слушал, я когато свирила „Сънят на живота“. Казва: Когато слушах, бях готов с всичките си врагове да се примиря, да раздам всичкото си богатство. Съжалявам, че изгубих туй чувство, бих желал да я намеря и да ми посвири. Туй е приблизително влиянието на музиката.

Питам сега: Ако Христос дойде втори път, трябва да намери света немузикален ли? Не. Когато Христос дойде, във всяка една къща трябва да се чува песен. Във всяко училище трябва да се чува песен. Не обикновена песен. Та на вас някой път може да ви дадем едно предметно учение. Ако някой път сте готови можем да ви дадем само отчасти едно предисловие на такава музика. Може да бъде след години, след 10, 20. Изисква се специфично време. Тя не може да се пее между хора, на които съзнанието не е пробудено, които казват: Чакай да видим туй. Пробуждането е едно високо състояние. Онези, които поддържат този възглед, те знаят, че когато вече туй музикално чувство се пробуди, ние вече ще се простим с

настоящия порядък на нещата. То ще бъде началото на Царството Божие на земята. Разбирателство ще има между хората. Хората ще кажат: Сбогом, сиромашийо; сбогом, беднотийо; сбогом, болести; сбогом, недоразумения. На всичко туй ще кажат сбогом. Сега всички казваме, че като дойде Христос – те го представят, че ще дойде ангели да тръбят. Архангел Михаил ще дойде, ще затръби. Той няма да затръби с една бория, той ще засвири така, че като чуят хората, ще кажат: Това е музика. Като засвири, ще дойдат да слушат. Той ще засвири и мъртвите ще възкръснат. Ще възкръснат, разбира се. Човек, като чуе тази музика, не може да не възкръсне. Ще възкръсне. То са евангелски образи, които са верни. Казват: Те са алегории, мистични работи. Те са сбъднати работи. Те са неща, които хората не са ги слушали. От хиляди и милиони години са сбъднати, които са ги слушали. Вие казвате: Защо ние не знаем. – Вие останахте малко назад. Че как тъй. – Когато те пеят, вие спяхте.

Та именно, каквото и да ви се говори, новото учение ще влезе с дикция в света. Тази наука ще бъде основа, ще има единство на съзнанието. Във всички, в които има туй чувство, ще имате туй чувство и на братство, и на единство, че всеки ще се радва на другите и всеки ще обича другият да му попее. Сега остава само да чуете: „Всичко, което чух“. Ако вие можете да чуете всичко. Казвате, задавате въпроса: Кога ще чуете? – Зависи от вашето музикално чувство. Вземете в света влюбените – те чуват туй, което обикновените хора не чуват. Аз съм виждал влюбени хора единият при вратата говори, другите при другия край, каквото му говори, разбира. Другите казват: Онзи там какво ли говори? Никой не чул, но тя, неговата възлюблена, чула. Онзи ѝ казва на кое място да се срещнат и тя всичко чула. Туй е музикално чувство, което в живота на земята там го виждат. Виждам почва има (за)развиване на новата музика. Ако този момък говори на единия край, тя го чува на другия край. Какъв развит слух има. Другите казват: Каквото каза, нищо не чух. Тя казва: Аз го чух. В тази област необходимо е човек да почне с Любовта, която е въплощение на една човешка мисъл. Аз говоря за Любовта като въплощение на една човешка мисъл. Аз говоря за Любовта като въплощение на една реалност, чрез която човек може да постигне онова, което желае.

Той желае три неща: Той желае да бъде свободен. Той желае да има светлина. Той желае да има живот. Това е то въплотената Любов. Ако човек не може да придобие своята свобода, не може да придобие светлината и знание, и живот не може да придобие. Ако в него не се пробуди неговото съзнание, не дойде музиката, той и другите работи не може да добие. Музиката взимам във висок и широк смисъл, като един преходен период. Тя е диагонал в един квадрат. Или това са двата диаметъра в кръга, които отделят кръга. Всичките части на окръжността са

еднакво отдалечени от една вътрешна точка, наречена център. Казвам: Бог е вложил във вас една сила, за която вие не мислите. Вие мислите за много работи, но за съществено не мислите, за музиката не мислите. Казвате: Кой е музикален. Вашата свобода зависи от музиката. Вашето знание зависи от музиката. Вашият живот зависи от музиката. Ако вие сте музикални, вие ще имате всичко това. Казвате, много музикални хора умират. Аз не споделям този възглед. Човек, който умира, той не е музикален. Той е само напръскан с музика. Не да ми разправя за музика, но да ми свири. Музикантът като иде отдалече, аз го чувствувам, че е музикант. Той е музикален. Той може да не свири. Той носи нещо музикално в себе си. Той има разбиране. С един музикален човек ти не може да влезеш в противоречие. Ами, че как мислите, Бог, Който е толкова търпелив. Астрономите казват, че има хармония на сферите. Всяка звезда има свой път, има една хармония. Колко произведения е писал Бетховен. Колко симфонии е писал. – 9. Значи една симфония на битието. Един ден, ако вашият ум се развие, ще слушате симфонията на вселената, когато всички разумни светове пеят. Че ако достигнат до вашия дух, всички те ще разправят за онова, което става в техните светове. Знаете каква радост ще бъде да чуете как пеят жителите на слънцето. Каква радост ще бъде да чуете жителите на Венера или на Меркурий, или жителите на Марс – те са малко войнствени. Да чуете жителите на Юпитер, на Сатурн. Всички пеят. Там, дето има жители, те пеят. И жителите на месечината и те пеят. И жителите на месечината и те пеят. Ние предполагаме, че има жителите на луната. Ще кажете: Как живеят, там условията са лоши. Но умните хора живеят и при най-лошите условия. Но лошите условия на луната, падането на луната се дължи на падането на земята. Че температурата на луната е по-ниска причината е на земята. Сега научно може да го докажем, ако дойде до научно доказателство. Причината е на земята. Понеже земята е изтеглена влагата от месечината, следователно, там стават големи изпарения. Жителите на луната имат много малко влага и онази влага, която останала на месечината, те я пазят и по малко те употребяват. Страхуват се от хората на земята и затова живеят под повърхността на луната. Водата теглят по-малко, защото на земята им я открадват. Сега научно може да ви докажа, защо именно месечината останала без вода. На нея преди милиони години преди още да е имало живот на земята, там имало един отличен живот, културен живот. Окултната наука проповядва, че сегашните жители на земята слезли от месечината. Понеже, там било недостъпно за тях, карали се, биели се, пратили ги с парашут, с аероплан през пространството не в тази форма, че като слезли на земята им съградили такива подходящи тела. Те били такива пионери, които дошли на земята. Жителите на месечината се върнали пак на месечината. И сега отдалече ги наблюдават. По някой път хората от месечината слизат да наблюдават хората и нищо не казват. Сега аз не искам да вярвате във

всичко това. Може да го считате като хиляда и една нощ. Аз ви говоря за това, което е. Вие може да вярвате, че не е. То е безразлично. Аз зная, че онова, което е – и онова, което не е, не е. Както и да говориш, не е. Аз считам това е едно криво заключение. Не може да има жители на земята и да няма жители на месечината, не може да няма жители на слънцето. Температурата ни най-малко не препятствува на живота. Защото топлината, температурата, която има в една планета, причината е животът. От самия живот зависи. Тя е една среда, която зависи от живота. Животът произвежда топлина. Не може да се изгуби, не може да се разложи. Той образува топлина, той е господар. Истинският живот е господар на топлината. Следователно в слънчевата система има същества, съобразно с конструкцията с естеството на самата планета. На земята има такива хора като нас. Земята е най-ниското положение, до което човек е слязъл. Земните типове са крайни материалисти. Носът, челото, цветът, залостени са на земята. Казват, че слънчевите типове са весели, оптимисти. Хората на месечината са с широко въображение. Типовете, върху които Юпитер влияе на земята, те имат достойнство, религия, ред, порядък. Хората на Сатурн са хора на ума, на критиката. Много подозрителни. Старите астролози, които разбирали тия закони, турили тип на Сатурн, Юпитер, месечината, на Марс, венерианци, меркурианци, слънчеви типове.

Съвременните учени хора турят 6 хиляди градуса на слънцето. На слънцето има повече от 25 хиляди градуса. Според моите изчисления има 25 хиляди градуса и това е пак малко. 25 милиона градуса не е и това е пак малко. 25 милиона градуса не е разрушителна. Ако вие прекарате 1000–2000 волта в един организъм, туй електричество убива. Ако прекарате един волтаж от 50–60 хиляди волта, не само че не умира, но чисти. Един физик, който е още жив, мисля, че е славянин, поддържа една теория, според която частиците на този волтаж са толкова дребни, че минават през тялото и не разкъсват тъканите. Тия от 2000 волта са по-дълги, че разкъсват тъканите и вследствие на това умира човек. Следователно, има един огън, частиците на който са толкова ефирни, че този огън от 25 милиона градуса той не може да се измени. Нямаме такива уреди. Тази топлина като мине през тялото, чисти, пречиства, човек светва и става гениален. Ако тази топлина мине през тебе, ще бъдеш първокласен гений. Умът ще се пречисти, всички микроби ще се пречистят и нашият живот, лицето ти ще светне като ангел.

Музиката, именно, въвежда в тази нова област, там дето огънят не разрушава. Музикалният огън не разрушава. Единственото нещо, което не разрушава, то е музиката. Любов без музика руши и то са страстите. Любов с музика никога не руши. Мисъл с музика никога не руши. Мисъл

без музика руши. Морал без музика руши. Морал с музика не руши. Всичките неща, в които музиката влиза като съставен елемент, не рушат, съграждат. Живот без музика се руши, живот с музика не се руши. Това е основното положение, в което трябва да вярвате. За да ви се докажат някои работи, трябва да ги приемете, докато дойде във вас да се отвори. Защото реалността аз може да ви кажа, пък, ако вие не ме слушате, ако не сте заинтересовани. За да ви говоря истината, аз не трябва да съм заинтересован от вашата личност. Аз като музикант свиря за себе си. Свиря онова, което обичам. Ако вие слушате, вие не може да не оцените. Аз не ви искам нещо, аз свиря за себе си. Че вие ме слушате, приятно ми е, че вие може да ме слушате. Вие не може да бъдете в разногласие с мене, нито аз с вас. Ако вие пеете по същия начин, вие не можете да бъдете в разногласие с хората. Аз не съм заинтересован. Но щом вие искате да завземете, каквото и да е място, че може да ви плащат повече, че хората може да ви почитат, тогава се състезаваме за глупави работи. Щом пееш и почнеш да четеш някоя книга, някоя научна книга като пееш, ще започнеш да разбираш. Ако не пееш, нищо няма да разбираш. Ще срещнеш някой свой приятел, искаш да знаеш ще можеш ли да живееш с него или не. Ще изпееш една песен и веднага ще знаеш, ще можеш ли да живееш или не.

Един гадател, оракул, че той турил около 40 кръга разделени. Ще пуснеш зрънце на кръга и ще видиш, ще се ожени ли човек или няма да се ожени. Че като падне зърното в средата, онзи чете. За всяко кръгче има обяснения дадени и според това в кое кръгче ще се падне зърното, ще знаеш, ще бъдеш ли щастлив или няма да бъдеш. Не е лошо. Аз още като видя човек, спущам своето зрънце и веднага показва по същия закон. Тия кръгове са много хубаво наредени и показват, според гадателите на Египет, Индия, Вавилония, Асирия. Това сега е модерно, нагласено. Наричат ги оракули на бъдещето. Верни работи. Но тия работи са сенки на реалността. Ти сега може да се колебаеш. Като пуснеш зрънцето и не ти хареса, ще каже, не го пусна добре. Човек все трябва да направи нещо. Ако ти туриш ръката отгоре и започне да трепери ръката, знаеш какво има в тази ръка? Сега чувствителните хора като вземат един уред за намиране на метали и този уред показва къде какви метали има в земята. Ако има злато, той прави елипсовидни кръгове. Ако има злато, върти се в елипса. Щом дойде до златни предмети, ръката не се движи в кръг, но в елипса. Значи има два центъра златото, по които се движи. Този уред сега използуват да намират къде има метали. Тия хора, които са чувствителни, като дойдат до туй място, дето има някой метал, правят най-силни амплитуди, установява се на едно място и може да намери златото. То е външната страна. То е механическата страна.

Щом ти в себе си развиеш това музикално чувство, ти като стъпиш, ще

знаеш, че под краката има злато. Вече не ти трябва този уред да се върти. Ти като стъпиш, ще кажеш: Тук е златото. Та някой казва: Кажи ми къде има пари. Аз зная всичките пари къде са заровени в света, в България къде има заровени пари зная. – Защо не ги разровиш? Всяка банка е заровено имане. Ако ти идеш по този закон на музиката при един банкер само като бутнеш ръката, той веднага ще извади, ще ти даде. Щом ти си музикант, щом туриш ръката на главата, той веднага ще каже: Да дам нещо за Господа, досега нищо не съм дал, 20–30–50 хиляди ще даде. Някой път за благотворителни работи може да дадат и сто хиляди даже. Такъв човек като Хаджи Калчо и той даде 500–600 хиляди лева. Пипнал го е някой музикален човек. Сега ви казвам на вас. Ако искате да тръгнете по новия път, започнете да пеете, че втори път като дойдете да пеете, да използвате живота си и да възкръснете. Сега не е време да се прераждате втори път. Сега е време за възкресение. За да възкръснете, трябва да станете музикални. Научно препоръчвам на всинца ви. Не ви казвам да бъдете религиозни, не ви казвам да бъдете учени, не ви казвам да бъдете силни, най-реалното е да станете музикални. Пейте сутрин, когато станете една песен 5 минути, на обед 5 минути и вечер 5 минути – 15 минути на деня да ви бъде като Отче наш пеене. Не да пеете еднообразни песни. Някъде сами ще съберете 3, 4, 10 думи в песните, и те са свестни, да няма две значения. Онази песен е хубава, в която думите са еднозначни. Истината е истина, не е лъжа. Любовта е любов, не е нещо друго. Гладът е глад, не е нещо друго. Жаждата е жажда, не е нещо друго. Имат само едно значение думите.

„Всичко, което чух, ви го казах“. „Отчасти ви го казах.“ И виждам, вие отчасти ме разбрахте и предвиждам, че отчасти ще изпълните. Но все-таки се радвам, че отчасти сте чули и отчасти ще изпълните. Пак е хубаво.

Благословен Господ наш.
Тайна Молитва.

18. неделна беседа държана от
Учителя на 19 януари 1936 г. Изгрев

1936_01_22 Петте врати
общия окултен клас

ПЕТТЕ ВРАТИ

5 ч.
Времето тихо, меко.
Небето ясно, звездно.
"Отче наш"
Прочетоха се темите: "Предназначението на човешките ръце". Някои са писали, че предназначението на човешките ръце е да реализират Божията воля. Този, който е писал така, по-добре е засегнал въпроса. Може да се пише много върху ръцете.

Питам: От какво произтичат несъобразностите в живота? Да кажем, че имате някакво неразположение, минава ви някоя лоша мисъл при сегашното ви състояние, или някое лошо желание, или направите някоя микроскопична лоша постъпка. Понякога се запитвате: "От къде е това?" Когато грешният прави някое престъпление, ние намираме причините, обаче някой път лошите мисли, лошите желания минават през ума и на един светия. Тогава какво ще кажете? Има и случаи на същества, които са били ангели, в една възвишена чистота и разбиране, и по някои съображения напущат своята чистота, напущат небето и влизат в едно стълкновение.

Вземете очите за пример. С очите виждаме. Те са едно велико благо, най-великото благо, но много страдания на човека произтичат от очите му. Вземете ушите. И те са сетива. Те са повод за знания, но и за много нещастия. После – вкусът и пипането. Всички тия сетива са пътища, през които нещастията идват на Земята. Зърнал си нещо, видял си нещо – това е причина за твоите страдания. Ти вървиш по пътя, нямаш никакво страдание, но видиш някой човек, облечен хубаво, и веднага направиш сравнение между себе си и него – и ти става мъчно. Виждаш, че твоите дрехи са по-вехтички, а пък неговите са по-нови. Слушаш някой оратор, той говори хубаво, но като излезеш вън, на теб ти стане мъчно, че ти не можеш да говориш като него. Или вървиш и видиш, че някой човек е седнал и яде нещо хубаво, някоя печена кокошка... Аз ви говоря за неща, достъпни за вас. Казвате: "Защо да се говори за кокошки?" Понеже това е една достъпна идея. Кога е влязло в мода да се ядат печени кокошки? Някой път можем да се спрем върху произхода на това. Кой е бил първият гениален човек, който е почнал да яде кокошки, като един исторически факт? Най-първо поводът за опичането на една кокошка не е бил ни най-малко лош. В началото е нямало никакво престъпление. Ти надзърнеш в

някоя каса и видиш, че има пари; но след време от това гледане започва една мисъл и се впрегнат всички чувства; и ти най-после извършиш нещо, което хората смятат за неразумно.

Вземете съвременната техника. С нея се създават някои удобства. Но какви нещастия стават например с някои машини, които се карат с пара! Не че онзи, който е направил машината, има за цел това; той е направил машината за подобрение положението на човечеството. Но тая машина може да се пръсне и може да убие 1, 2, 10 души. Кой е виновен? Значи съществува една възможност в машината да направи едно престъпление. При какви условия? Ако онзи, който кара машината, допусне по-голямо налягане на парата и външната обвивка на котела не може да издържи, парата не излиза по обикновения път и котелът се пръска. А знаете ли какво значи да се пръсне котелът на една парна машина? Цялата гара ще хвръкне! Вие казвате: "Защо е така?" Ще мислиш защо е така! Ти си ограничил парните капки, ти си ограничил тяхната свобода и следователно в тях има едно желание да извоюват онова, което са изгубили! Ти си ограничил парата, а тя иска свобода – и пръска котела. Какво ще стане като се освободи, тя не му мисли. Какви са били намеренията на онзи, който е събрал парата?

Казваш: "Защо Господ направи света така?" Дай ми един план как трябва Господ да направи света. Очите на човека му бяха потребни, но щом има очи, има възможност да греши. Ушите му бяха потребни, понеже ако нямаше уши, не щеше да добие знанието, човешката реч. Можеше да няма уши, но тогава щеше да дойде по-голямо зло. Да кажем, че ти си една реалност без очи и уши. Как се живее без очи и уши? Без очи ще направиш по-малко престъпления, отколкото с очи, но пак ще ги направиш. Сляп си, вървиш и бутнеш един човек, който пада и умира. Казваш, че не си го видял. Това е неумишлено престъпление, но това не е извинение. Онзи, който има очи и е извършил престъпление, това е вече умишлено, още повече няма извинение. Можеш да извършиш престъпление и без да имаш уши. Глух си; иде зад тебе една каруца, ти нищо не чуваш. Викат ти: "Ще те прегази каруцата!", но ти нищо не слушаш. Кои са причините за неслушането? Причините съществуват, те са се зародили преди хиляди и милиони години и сега се проявяват. Какво трябва да правим? Има един атавизъм в човека. Ти си вегетарианец, но атавизъм има в тебе да ядеш месо. Сега минаваш за въздържател и не пиеш вино, но опиването го има у насекомите още преди милиони години. А преди мухите има още друга, по-дълга история, но да почнем от тях. Най-първо тая муха е дошла до един плод, от който е яла, но тя не е знаела, че този плод може да ферментира и че има ферменти, които опиват. Човешките мисли – също, колкото и да са фини външно, както и

човешките чувства – те са изложени на едно малко окисляване, на ръждясване. Всякога може да стане една малка, микроскопична промяна в чувствата. Тази промяна показва, че човешките чувства са неустойчиви. Щом се изменят чувствата ти, това показва, че ти си неустойчив, седиш на една почва, която е неустойчива. Тогава трябва да вземеш мерки, защото ще дойде време, когато цялото здание, в което седиш, ще рухне. Може би сега, в дадения момент няма да рухне, но след 10-20-500-1000 години може да рухне. Може също и някоя твоя мисъл да ръждяса. Сега у вас се ражда мисълта: "Не може ли другояче?" Каква е възможността за другояче? Защото не можем да говорим за неща, които не знаем. Не можем да говорим за неща, които не разбираме. Това, което не разбираш, значи никога не си го опитал. Това, което никога не си го опитал, не можеш да говориш за него. Но това, което веднъж си опитал, можеш да говориш за него.

Има хора, които обичат да крадат моми. Младите момци обичат да крадат моми, старите нямат този навик. Има хора, които крадат книги. Колко пъти в странство, в някоя библиотека, открадват някои ценни ръкописи! Една свещена книга също може да бъде открадната. Английското библейско дружество издало на турски Библията; пратили книгите в Цариград, в митницата. Турците като ги видели, изпокрали всички Библии. Този чиновник взел, онзи чиновник взел по една Библия... И колкото турци са се обърнали към християнството, то е било от откраднатите Библии. Изчезнали са Библиите, но тия, които са ги чели, са се обърнали към Христа. Питам сега: Къде е престъплението? Ще кажете: "Изпокрали са Библиите на Библейското дружество!" Като са ги изпокрали, какво лошо стана? Кражбата е по-малко зло от благото, което е станало, като се обърнаха хиляди турци към светлината! Библейското дружество изгубило 100-200 000 или един-два милиона лири! Какво са два милиона при такова голямо благо? "Но правда трябва да има! Не трябва да се краде!" Казвам: Съгласен съм. Но онзи човек, който се е научил да краде, той отначало е започнал с много добри намерения. Най-първо човек е имал много благородни чувства, като е дошъл при кокошката. Галел я, хранел я, приятно му било. Като снесла кокошката яйца, той гледал, гледал – нещо бяло! Казал: "Чакай да видим!" Пипнал го с ръката, помирисал го, вкусил го – искал да знае какво е това нещо, което кокошката е направила. Ученолюбив човек бил той. После казал: "Чакай да го посварим, да го опитаме." И научил се да яде яйцата. Но искал да знае какво има в кокошката, което снася тия яйца. Значи първоначално не е било така, както сега, но с много научна цел, за Божия слава човек е започнал да яде кокошки.

И вие сега – седите и сте недоволни от живота. Някой от вас е недоволен, че

не е здрав; друг е недоволен, че не е учен. Някой е недоволен, че не е добър; друг е недоволен, че не е силен. Всички имате разни видове недоволство. Недоволен е някой, че не е красив; друг – че не е практичен, казва: "Не съм учен, не ми стига умът, не зная как да направя това. Аз съм будала." Хубаво, ония, които не са будали, те са вълци. Които са малко будали, те са тревопасни, а пък които са умни, те са птици.

Сега – изводът. Ще преведете това. Вие искате на основата на вашия настоящ живот да дойдете до разбирането на Божиите пътища. Трябва да се върнете и да изучавате всички ония скрити атавизми, които пораждат престъпленията. Има много работи скрити във вас. Има хиляди, милиони престъпления, скрити във вас, за които Господ не ви е съдил. И понеже Той не иска да ви съди, пратил ви е на Земята, за да ви хване тук. Той не казва, че сте направили престъпление, но ви е турил да се проявите. Той казва: "Вие това направихте ли го?" Вие казвате: "Не го направих!" Той знае, че сте го направили. Той ще ви тури в живота и ще го направите втори път, трети път, и пак ще се оправдаете, че не сте вие причината, а еди-кой си. Питам: Първата жена, която яде ябълката – мислите ли, че тя за пръв път направи това престъпление? Из райската градина тя правеше тия престъпления. Види някоя круша, ябълка – и я откъсне; тук откъсне, там откъсне – и яде. Отде дойде престъплението? Като видя красивата змия с хубавите люспи. Хайде да ви я опиша. Тя била с много пъстри, златни люспи. Обвила се около дървото и почнала да говори на нейния език. Ева се зачудила – как тая змия може да говори на райския език! Попитала я: "Как си дошла тук?" "Дойдох да видя какъв е вашият свят. Но вие, учените хора в Рая, обръщали ли сте внимание от хигиенно гледище каква тайна се крие в този плод?" Ева погледнала ябълката и казала: "Чакай да ѝ видя вкуса!" Най-първо прегрешението на Ева беше в това, че тя седеше в един възвишен свят и мърмореше: "Дотегна ми да живея в този свят, колкото и да е хубав. Искам да сляза в един свят с по-голяма широта." Тогава Господ я прати в света на Адама, той да я възпитава. Той беше първият директор на един пансион и Господ прати дъщеря си да я възпитава този директор, като му даде наставления: "Тя е доста умна и разумна. И като свърши училището, ще я назнача на някаква работа." Адам като я погледнал, казал: "Има нещо да стане." Казвам: Това, което Адам направи – вие вървите сега по същия път. Вие седите тук, близо един до друг, побутне ви някой и веднага, по някакъв атавизъм, ставате недоволен. Ако до вас седи някой болен, на вас ви е неприятно. Седи една стара сестра; много е благочестива, за Господа мисли всякога, тя мисли, че е изправна и че не е като другите, но като дойде някой красив брат и седне до нея, тя го погледне, после погледне настрани и си казва: "Мъж имам, стара съм." В какво седи престъплението? За в бъдеще има да правим тия престъпления. В дадения случай в това, че той е седнал тук, няма никакво престъпление,

но има една микроскопично малка възможност и ако тя не се избегне, има опасност да стане някоя голяма катастрофа в бъдеще. Една капка не може да направи нищо, но като се съберат хиляди капки на едно място, могат. Първата капка е един повод, но събрани хиляди, милиони капки на едно място, като им се даде известна насока, те могат да извършат престъпление. Ако едно желание в тебе се увеличава, увеличава, това увеличение ще произведе една постъпка, която е престъпление. Следователно като дойде едно желание, какво трябва да правиш? Този младият момък не иска да те изкушава. И той не се изкушава. Седнал е при тебе и си мисли: "Тая калугерка пак е седнала до мене. Нямаше ли някоя млада сестра?" А пък тя си казва: "Много хубаво стана, че Господ го прати при мене!" Старата сестра какво мисли и той какво мисли! Вътрешни разсъждения. Никой отвън не знае какво става отвътре. Те си приказват за Бога, за ангелите, за небето, но в душата на двамата текат два различни процеса. Той си замине, а тя до вечерта все поглежда, представя си го, че е до нея; ходи, погледне се в огледалото и казва: "Стара съм." Изкушение е това!

Това е и за яденето, и за парите, и за службата! Навсякъде може да има един малък повод за изкушение. Кажат ти някоя дума, а ти казваш: "Защо ми я казаха?" И повтаряш думата, и в тебе се зароди едно лошо чувство. Казваш: "Аз ще му кажа, че не е така, както той мисли." И се започва спор. Мнозина искате да влезете в другия свят. В другия свят можете да влезете, но трябва да бъдете умни. С това съзнание, което имате, ако отидете в другия свят, някои от вас нищо няма да видят, защото ако видят нещо, ще паднат в изкушение. Онзи свят е красив, но и в най-красивия свят има възможност за престъпления. Ако влезете в умствения свят, не можете да направите физическо престъпление, но ще можете да направите умствено престъпление. Ако влезете в духовния свят, в света на чувствата, и там не можете да направите физическо престъпление, но можете да направите престъпление в чувствата. Всяко горчиво чувство е едно престъпление. Всяка лоша мисъл е повод за едно престъпление. Всяка лоша постъпка на физическото поле е повод за друго действие, което не е хармонично. Какво трябва да направи човек?

Казвам: Вие с никакви закони не можете да ограничите човешката мисъл. Един човек, който има очи, как ще го ограничиш, как ще му кажеш да не гледа? Ще гледа той! Злото и доброто са неща външни. Човекът е онова, което съзнава в даден случай, че нещо е зло или добро. Човек показва, че е добър, като поддържа доброто, показва, че е лош, като поддържа злото, но самият човек не е нито в доброто, нито в злото. Доброто и злото са само пътища, те показват пътя на човека, за да добие той съзнание, че е човек и че може да прави разлика между добро и зло. Най-първо трябва да

разглеждате вашите мисли. Вие някой път ще се уплашите от мислите си. Дошла някоя лоша мисъл и вие почнете да се безпокоите. Но в дадения случай тази мисъл е само като една кибритена клечка; в тази кибритена клечка седи една възможност да запалиш огън – да направиш едно добро, но с нея можеш да направиш и едно зло. Това зло можеш да го направиш съзнателно, а можеш да го направиш и несъзнателно. Ти можеш с нея да запалиш една плевня или да запалиш и изгориш цяла къща. А с този огън можеш да направиш и хиляди добрини, да го впрегнеш на работа. Зависи как ще употребиш клечката! Следователно в човешкия ум и в човешкото сърце всякога има различни възможности. И там е човекът! Човекът е онзи, който разбира възможностите! В дадения случай човекът е онзи, който знае как да употребява клечката. Той трябва да знае, че с тази клечка в едно направление може да направи зло, а в друго направление – добро. Може някой да се спре върху философията: "Не може ли по друг начин?" Може, но в дадения случай, в този път, какво трябва да се прави?

Казвам: Всички вие трябва да бъдете господари на всички свои мисли! Всеки ден ви се дава възможност, изпитват ви! Това, което прекарвате в живота си, е едно изпитание. Бог постоянно изпитва сърцата и умовете на хората. Той е турил при тебе една красива жена, турил е пари, турил е човешката слава – много работи! Той ще те прекара през всички пътища, за да опита ума ти, сърцето ти – доколко разбираш законите, които Той е положил. В малките работи е това. Вземете една котка, тя никога няма да се изкуси да яде жаби; дойде жабата – котката ще я побутне и ще я остави. Защо? Една змия обаче, като види жабата, изкушава се – хване я и я нагълта цялата. Защо котката не се изкушава да изяде жабата, а змията се изкушава? Но ако на котката ѝ дадете една птичка, веднага ще дойде изкушението. Така че, ако при жабата не се изкушавате, при птичката се изкушавате. Ти казваш: "Аз съм силен, не се изкушавам." Казвам: при жабата си силен, няма да се изкусиш, но при птичката ще изгубиш своето равновесие. Какъв е изходният път, какво трябва да прави човек?

В хигиенично отношение, във въздуха, който дишате, има всички възможности да оздравеете и да се разболеете. Много болести се предават чрез въздуха; много болести се предават чрез водата; много болести се предават чрез храната; много болести се предават чрез пипането. Може една болест да се предаде чрез обонянието. Много болести се предават чрез гледането. Някой път ти може да погледнеш някой болен човек и да заболееш. И едно добро може да се предаде чрез твоя поглед. Да ви приведа един пример.

Христос виждаше състоянието на Петра, когато той му каза: "Господи, всичките да се отрекат от тебе, аз съм готов да положа живота си за тебе.

Имам характер, не съм аз от ония Петровци! Аз съм смел, мога да воювам." За да го опита, казва му Христос: "Преди да пропее петелът, три пъти, ще се отречеш от мене." "Как?! Аз да се отрека?" "Три пъти ще се отречеш." Сега, някой от вас може да каже, че Христос е внушил на Петра, че ако Той не беше му внушил това, онзи не щеше да се отрече. Христос му каза, че три пъти ще се отрече, но не му каза начина, Петър не знаеше по кой начин. Петър не попита: "Като се отрека, какъв цяр има за това?" Никак не помисли за цяр. А Христос беше приготвил един цяр за Петра. Той предвиди работата. Какъв беше този цяр? Отрече се Петър, както знаете; и после, на третия път, Христос го погледна. Онзи поглед беше целебен. Като го погледна, дойде в Петра съзнанието. Той съзна, той видя къде седеше причината. Петър беше смел, но от онези смели хора, които са смели, когато имат пари в джоба си, когато имат нож запасан, когато са на власт – много са смели тогава. Но вземете им парите и тия работи, ограничете ги – и те стават крайно страхливи. Ти не трябва да уповаваш на условията. Трябва да знаеш как да ги използваш. И при липсата на тия условия – пак не трябва да се обезсърчаваш. При малките възможности – пак не трябва да се обезсърчаваш. На Земята всякога съществува една малка възможност, ако съзнанието ти не е будно, да си създадеш едно голямо нещастие. Може един човек да е дошъл да направи едно голямо добро. Може с това добро, което искаш да ти направи, той да ти създаде едно голямо зло. Представете си, че един човек ви е донесъл една топла пита, но наблизо има един разбойник, който е гладен. Разбойникът вижда, че си доста силен и за да ти вземе питата, тегли ти един куршум и те утрепва. Ако онзи не беше ти донесъл питата, ти щеше да бъдеш жив. Той е имал добро намерение, но заради тази пита разбойникът те убива. Могат да ти дадат 20 лева и за тези 20 лева да те убият. Често стават сега такива убийства. После, може в някои случаи да се зароди едно състезание. Можете да забележите това при малките деца: като стане да декламира едно дете, след него ще стане и друго. То е хубаво. Но ако детето влезе в една градина и вземе една ябълка, и другото ще влезе. Както за доброто, така и за злото се състезават. Едно дете може да даде повод на 100 деца да направят нещо. Първото няма да го направи майсторски, а най-последното ще го направи най-майсторски.

Никога не допущай в себе си едно изкушение! Най-малките изкушения в света са най-опасни. Ти допускаш например това изкушение: "Този брат или тази сестра ме обиди." Една малка мисъл. Ти казваш: "Не трябваше да го каже това." Или: "Не трябваше да ме погледне така." Става въпрос за погледа! И ще се зароди цял един процес, че този поглед някак си бил накриво, и ще се зароди омраза. "Погледна ме някак си!"

Има четири вида погледи: един, който ражда раздори; друг, който ражда

съблазън; трети, с който човек се подхлъзва, и четвърти, с който човек отива към Бога. Трите вида погледи могат да ни отклонят от правия път и да ни турят в съблазън. Само един поглед съществува, който може да ни тури в правия път. Три възможности има. Да кажем, че вие задавате въпрос: "Защо Господ ме направи грозен?" За да не грешиш! "Защо ме направи сприхав?" За да не грешиш! "Защо ме направи богат?" За да грешиш! Защо те направи силен? За да грешиш! Защо те направи светия? За да грешиш! Защо стана грешник? За да се изправиш! Защо направи това прегрешение? За да познаеш слабостта си! Ти казваш: "Другояче не може ли?" Кой е другият начин, кажете вашия проект! Някой идва при мене и казва: "Твоят модел не е хубав." Казвам му: Много добре, направи по-добър модел! Дай модел! Не само да говориш, че моят модел не е добър. От тая кал трябва да направиш нещо. Някой пита: "Защо си се окалял?" Защото не може другояче. Може, някой ще вземе някои малки лопатички и ще направи нещо от калта. Но не зная, дали някой от вас може да направи такъв опит. Бих желал някой да измаже една стая с четка, но без да капне нито една капка върху дрехата му. Ще му дам една хубава копринена дреха; не копринена, но с такъв цвят, по който да личат петната. И да боядиса стаята ми, без да стане петно върху дрехата му. Да измажеш къщата, без да падне върху дрехата ти капка вар! Можеш да туриш друга горна дреха, но не – без да туриш друга дреха. Вие вършите престъпления с едни дрехи и като дойде вечерно време, туряте дрехите на престъплението настрани, облечете се с новите дрехи и излезете. Така е лесно, но с новите дрехи да измажеш къщата, без да се оцапаш! Онзи от вас, който иска да му разкрия малките тайни, аз ще го туря най-първо на този опит: да измаже една къща с копринена дреха, без да капне нито една капка отгоре му. Тогава ще му кажа: Ти си един от учениците, комуто мога да поверя тайните. Ако падне една капка, няма да му ги поверя, понеже от тая капка той ще направи толкова бели, че и мен ще повлекат под съдебна отговорност като интелектуален подбудител на престъплението. Това е един анализ.

Казвам: Престъплението се заражда в ума ви за нищо и никакво. Разправяше ми един български свещеник за своите младини. Казва: "Чудя се на себе си. Вече 50 години съм служил на Господа. Какъв дявол е дошъл в мене сега?" Питам го: Какъв дявол? Той казва: "Едно време имах благодетел. Богат беше. Всичко ми оставяше на разположение, а пък аз – това не исках, онова не исках. Човекът ми го даваше, това ми подаряваше, онова ми подаряваше – аз все не исках, казвах: "Не ми трябват!" И сега съжалявам, че не съм ги взел тия работи!" Какво има сега да се връща в миналото? Това го спъва. Като почнали тия мисли да му минават, явява се една вечер неговият ръководител и му казва: "Едното ти око гледа към земята, а другото – към Бога." И го пипнал с ръката си. И като станал

сутринта, имал черно петно там, дето го пипнал, и цял месец стояло това петно. /Учителя посочи от лявата страна на челото над веждите./ Свещеникът беше стар, на 80 години. Казва ми: "Минават и други изкушения. Когато се жених, имаше една по-красива жена и по някой път ми идваше мисъл защо не се ожених за нея." Попски работи! Оженил си се – това е един човешки порядък. Без любовта какво се постига в женитбата? Ти имаш изкушение, казваш: "Защо не я пипнах малко?" Какво има в пипането?

Престъплението седи в това: когато на един човек му дадеш нещо, което не му съответства. Тогава го подлагаш на изкушение. Например бащата и майката често дават на детето, за да не му стане нещо: Бащата пие вино и – хайде, да близне и детето; или малко ракийца – за да не му стане нещо. Момиче ако е, нищо не му става, но на момчето ще даде. Какво трябва да прави бащата? Ти даваш на детето да пие, за да не стане нещо, но щом ти си пил, то е станало вече нещо. Ти пиеш и с това го подлагаш на изкушение. И един ден, като стане то пияница, ти казваш: "Защо Бог допусна това?" Ако ти не беше пил, и детето не щеше да пие. Вие мислите сега, че сте установени. Прави сте. Но установени хора няма, не съм срещал установени хора. Аз имам преценка. Във всяка една постъпка вие не можете да бъдете свободни от греха, понеже вашето съзнание не е будно. Дойде ти едно желание за пари например. При жените, при парите, при плодовете и пр., подбудителната причина е една и съща. Престъпленията идат от благата. Един човек ти поверява няколко милиона; ти вземеш торбата, отвориш я и извадиш един наполеон. Не вземаш повече, толкова ти трябват. Казваш: "Толкова паря има, защо да не взема един наполеон?" Престъплението не седи в този наполеон. Но в бъдеще ще се образува един навик и като срещнеш един човек, който има само един наполеон, ти пак ще го вземеш. И там ще стане престъплението. Онзи, богатият човек, ни най-малко няма да знае, че си взел една златна монета. Но в тебе остава един навик. И може би след 10-15-20, след 1000 години ти ще извършиш едно престъпление, което ще ти коства живота. Та казвам: Колко трябва да бъдем внимателни! Но не да се плашите сега. Казвате: "Като дойде изкушението какво ще стане?" Това, от което се плашите, ще дойде. В този път ще минете през всички изпитания. Няма да остане някое изкушение, някое изпитание, през което да не минете. Не мислете, че ще бъдете пощадени. Всички ще минете през изпитания. Писанието казва: "Който победи..." Това значи: който размишлява докрай!

Вие не знаете какво представляват влюбените хора. Имате много идеална представа за тях. Да ви обясня, то е един прост въпрос. Това е един квартирен въпрос. Тук, на Земята, двама души се скарват кой коя къща да

наеме или кой коя къща да купи. В духовния свят също става спор кой каква къща да наеме. Ти срещнеш една красива мома и се влюбиш. Тя е съградена къща, това е квартира; ти, влюбеният, си един миситин [(тур) – посредник (бел ред.)], някой те е ангажирал да му намериш къща, ти намериш тая къща и отидеш да я препоръчаш. Някой път онзи, в когото си се влюбил, не те обича – значи той не иска да ти даде къща под наем; той пък се е влюбил в друг и иска него да тури под наем. Та влюбеният е онзи, който иска да тури някого в една къща под наем. Тялото е къща. Вие не знаете. Младата мома е една къща. Ти ще туриш този наемател, но господарят идва и казва: "Слушай, защо ми прати този? Той не си плаща наема навреме." И се започва дело за изхвърлянето му навън. Това е безлюбието. Що е безлюбието? Изпъждането на наемателя. И той казва: "Защо ме тури в тая къща да ме пъдят?" Тогава у миситина дойде едно угризение на съвестта – че се е влюбил криво. И любовта не е за тебе – друг се ползва. Вие мислите, че сърцето ви гори. Вашето сърце не гори, вие сте миситин; гори сърцето на някой друг. Това е първата фаза на любовта. Влюбените – това са къщи. Вие сте във физическия свят.

Да ви приведа за пример една песен. Има една "Песен за скръбта." Три фази има в нея. "Слушал съм за тебе скръб..." Така като се говори, ние се намираме в един неустойчив свят; всичко, което става в него, е преходно. Това е физическият свят. "Че жестока си била." Всички работи на Земята са жестоки. Второто положение: Скръбта ни най-малко не отговаря, че била жестока, тя казва: "Мен мъчно може да ме обикне някой. Хората не ме разбират, не ме обичат." Това е духовният свят. После идва умственият свят – третата фаза: "Мъчно може да ме следва някой в пътя, по който вървя. За да мисли добро за мене, той трябва да е жител от съвсем друг свят." И най-после завършва се с един жив мотив: "Скръбта и радостта са все едно." Това е в причинния свят – при любовта. Това е вече Божественият свят, дето всички неща се разбират. Трябва да минеш от физическия свят в духовния, в умствения, в причинния и тогава можеш да кажеш, че си изпял песента. Това е разбиране на една песен. Дълбоко разбиране. Това е един модел на песента.

Казвам: Всяка песен, всяко чувство, което едновременно не засяга всички тия светове, не е разбрано. Ако вашето съзнание няма това разбиране, вие всякога ще паднете в изкушение. Няма човек, който да не се е изкушавал. Не е лошото в изкушението, но в неразбирането на нещата. Ти ще видиш красивата мома и ще кажеш: "Отлична е. Хубаво е направена тази къща." Но тази къща аз зная за кого е направена. От Божествено гледище всяка къща е направена специфично за някого. Щом видя красивата мома, по номера чета за кого е направена. Видя друга красива мома – виждам пак за кого е направена. И казвам: "Тая мома не е направена за мен." Виждам

друга мома – пак казвам така. И най-после дойда до онова, което е за мене – виждам надписа, чета моя псевдоним. Вземам това, което е за мене. Това не е престъпление. Престъпление е да вземеш онова, което не е за тебе. Някой може да ти отстъпи, става и това.

Вие седите и роптаете. Паднете в едно изкушение; искате да направите някой подвиг и не знаете как да го направите. Ние сме в стълкновение с един порядък. Този порядък е порядък на изпитанията. Светът, в който живеете сега, е свят на изпитания. Ще влезете в друг един свят – на оценка; не само да се изпитвате, но да преценявате нещата. И най-после – трябва да видите, в какво те ще ви послужат.

Когато обикнете някой човек, какво обичате в него? Какво нещо е любовта? Някой път трябва да ви говоря върху любовта. Аз не съм се спрял да говоря върху любовта. Тази любов на Земята какво е? Тук вие се занимавате с кираджийство [(тур) – наемане, даване под наем (бел. ред)] – нищо повече. Всичката идеална любов на Земята, разгледана от Божествено гледище, е кираджийство. Това е първата фаза на любовта. После ще минете във втората фаза, в третата, в четвъртата и тогава ще се отвори за вас просторен свят. В този свят, на физическото поле, ще бъдете разочаровани; в духовния свят ще усетите скърби и страдания; в умствения свят – омраза, и в причинния свят ще се примирите. Вие ще видите причините, защо е било така.

Сега, за какво може да се изкушава човек? Един момък се изкушава, ако къщата е красива. Ако къщата беше грозна, той щеше да каже: "Тя не е за мен." Но за онзи жител, който живее вътре, ти нищо не знаеш. Ти казваш, че Бог живее вътре в човека. Ако съзнаваш това, тогава всеки човек е една възможност да намериш истинския път. Ако съзнаеш, че Бог живее в него, какво трябва да направиш за него? Ти казваш, че Бог живее в него, но правиш разлика. Казваш, че Бог живее в момата, но се изкушаваш от нея. Казваш, че Бог живее в момъка, но се изкушаваш. Ако Бог е в тая мома, тя не може да те изкуси. Ти можеш да се изкушаваш само там, дето не е Бог. Дето е Бог, изкушение не може да има и прегрешение не може да има. И когато Бог даде заповедта си в райската градина, Той се оттегли. Нямаше Го в градината. Казва се, че надвечер дошъл Бог в райската градина и повикал Адама. Адам, като останал без Господа, дошъл в изкушение. Той беше малко дипломат и каза на Ева: "Чух за един адепт", и я изпрати да го посрещне, а той остана вкъщи. Адептът почнал да ѝ говори на ватански език. Ако вие бяхте на мястото на Ева, сега, след толкова хиляди години, какво щяхте да направите? Ще направите пак същата погрешка, но в друга форма. Често са я правили. Аз виждам къде е изкушението. Често ми казват: "Учителю, аз заради твоето учение не се ожених." Заради моето

учение не се оженила! Че утре ще дойде и друго учение, и заради него няма да се ожениш. Тя до сега съжалява, че не се е оженила – значи се изкушава. Не е въпросът там! В какво седи любовта към Бога? Щастието на другите хора да е и наше щастие. Когато друг човек се жени, на мен ми е приятно, понеже аз и той сме все едно. Когато някой прави добро – то съм аз. И когато някой прави престъпление – то съм аз! Аз не го съдя като го видя. С неговото разбиране и аз бих го направил. Но понеже той го направи, аз имам сега възможност и мога да изправя това. Има цяр!

Една мома запалила чергата на един момък. На ваш език ви говоря, фигуративно. В какво седи запалването на чергата? Той се е влюбил и казва: "Ако не се ожениш за мене, ще се самоубия." За да го избавиш от запалената черга, покажи му по-красива мома и той ще каже: "Има за какво да живея!" Не се убива вече и започва пак да си върти мустачките и да се оглежда в огледалото. И ще стане по-идеен. Ако поиска и за втората да се самоубива, ще му покажеш още по-красива, и той пак ще си върти мустачките и пак ще е пред огледалото. А момата какво прави? Мъжете въртят мустаците, а вие, жените, като се влюбите какво правите? Момата ще пипне устата си, уж си чисти устните. Някой път без да искам наблюдавам как момата заглади мустаците. Защото на момъка са видими мустаците, а на момата са невидими. Уж си чисти устата, а пък тя си тегли мустаците. Момъкът като си тегли мустаците иска да каже: "Това са закони и правила. В моето царство има ред и порядък. Ще те държа като писано яйце, като цветенце. Виждаш ли тия правила?" А след като се ожени, няма никакви закони! Ще ви приведа един пример. Снощи дойде един млад човек при мене да иска съвет. Виждам го, че се намира в голяма мъчнотия в духовния свят. Оженил се е. Аз виждам работите много отдалеч, но нищо не му казвам. Той казва: "Не живея добре, жена ми иска да ме напусне. Аз съм чиновник, взимам 1400 лв. И тя беше чиновничка, но я уволниха. Тя има пари, но не иска да ги употребява, казва: "Ти трябва да помислиш." Иска да ме напусне." Той й казал, че може да го напусне, но тя поискала и детето. Мъжът каза още: "Лош език има тя. Много лоша е станала. Казах й, че не трябва да има лош език. И я набих." Казах му: Работите се влошиха. "Влошиха се." Говори ли ти тя сега? "Почна да ми говори." За пръв път ли я биеш? "Не, често съм я бил." Аз му казах: Какво ти дава повод да я биеш? Тогава, вие без любов сте се оженили. Как се оженихте? Той ми разправи. Казах му: Вие сте вървели по крив път. Така не се женят хората. Не е хубаво. Няма да я биеш. Работите с биене се влошават. С биене нищо не се постига. "И тя бие." Нито тя трябва да бие, нито ти трябва да биеш. По този начин не може. Този метод на биене не е лош, но с него нищо не се постига. Той не е разумен. Вие сте дошли много наблизо един до друг и затова не се разбирате. Ти искаш своето благо, искаш тя да ти слугува, и тя иска ти да й слугуваш. Вие сте двама, между които няма любов. Господ не е

между вас. Той каза: "Какво да направим сега? Да я напусна ли?" Той я обича, но неговата обич е съвсем друга. Завързана работа! Казах му: Ще се повдигнеш в себе си и ще й кажеш: "Аз ти давам свобода. Ако мислиш, че след като ме напуснеш, ще станеш по-добре, по-щастлива, че напущането ще бъде за твое благо, иди си. А ако мислиш, че с мен ще бъдеш по-добре, остани си тук. Стой до тогава при мен, докато намериш друг." Този съвет мога да ти дам. Ако беше ми говорил по-рано, щях да ти дам друг съвет. Сега й дай пълна свобода. Застани на това. Той каза: "Мъчна работа. Не е лесно това." Казах му: Няма да я биеш сега, ще издържаш. И като ти говори, като те нагрубява, ще кажеш: "Колко хубаво ми говориш, колко е красиво и колко е разумно!"

Ще приведа и този пример. Един американец имал лоша жена, от която плачел и молел се, Бог да го избави от нея, че лош език имала. Веднъж слушал една певица и толкова се трогнал, че хванал ръката й и казал: "Бог ме благослови да чуя твоята песен." Като се върнал в къщи, жена му пак го гълчала, но той й казал: "Гълчи ме, колкото искаш, 10 пъти можеш да ме гълчиш!"

Като се увеличава доброто, увеличава се и злото. И когато се увеличава злото, увеличава се и доброто. Неизбежно е това. Когато се увеличава известно благо, увеличава се и противоположното. Вие искате известно благо, но не мислите, че ще има известни последствия. Има противоположни последствия. Като дойдат външните изпитания, ще кажете "Защо ми трябваше този път?" Този път на изпитания не можете да го избегнете! Вие ще минете райски живот на Земята, но ще дойдат и изпитанията.

Бог обърна внимание на Адама: "Няма да ядете от този плод!" Но Адам не може да изтърпи. Бог му каза: "Няма да го поглеждате, няма да го пипате, няма да го вкусвате, няма да го миришете, няма да го чувате." Ева отиде и го погледна, и го чу, и го вкуси, и го попипа, и го помириса, и го изяде. Значи с петте си сетива влезе вътре! Та вашите 5 сетива, които имате, са канали, през които всякога изкушението може да дойде. Но сетивата са и канали, през които доброто може да дойде. Тогава казвам: "Бъдете разумни!" Като дойде едно изкушение, винаги благодарете на Бога! Сега на вас ще ви дам един съвет: Щом дойде изкушението, допитайте се до своя другар. Ева яде, без да пита. Не яжте на своя глава! Повикайте Бог на помощ и Го питайте: "Господи, трябва ли да го направя, или не?" В себе си ще питаш своя ум и своето сърце, и след като ги питаш, попитай и Господа: "Какво да правя?" А вие казвате: "Аз съм свободен!" Но свободата е място на престъпления. Само онзи, който е свободен, може да направи престъпление. Можете да дадете сега само един повод, за да направите

едно престъпление в бъдеще. Но ако искате да се повдигнете, да не сте в това плачевно състояние, трябва да имате едно отлично съзнание, да гледате широко на света, който Бог е създал. Всички хора са на изпитание и в доброто, и в злото. И трябва да влезете в положението на всекиго едного. Може би някой да не се изкушава като вас. Но човек всеки ден си има своите изпитания.

Например вземете нашето тяло. Ние сме така построени, че моят ум трябва да мисли. Ако моят ум не мисли, равновесието, което имам, се нарушава. Това равновесие се дължи на ума и на сърцето! Ако изгубим равновесието, ще паднем на земята. Човек не е толкова устойчива фигура. Ако оставиш човешкото тяло без съзнание, то не може да устои. Без съзнанието, човек, като тяло, няма основа. Ти трябва да мислиш! Целият ваш живот не е много устойчив. Колкото е устойчиво съзнанието, толкова и тялото. Устойчив си, докато мислиш правилно. Там се иска тънък анализ! Вечерно време си направи един отчет. Намери престъплението – не в неговата черна форма, но в онова далечното, в малкия му още вид! Ти казваш: "Този човек ми е неприятен." Но в тази неприятност седи една възможност за престъпление в бъдеще! Вземете и приятността: онзи пияница като види чашата, потреперва за нея. Какво се крие в чашата? В чашата е скрит кръчмарят, а в кръчмаря е скрит дяволът; а пък в дявола е скрит грехът. В червеното винце, в чашата не седи престъплението, престъплението седи в кръчмаря, седи в дявола. И като влезе дяволът в тебе, виното ще те съблазни да го пиеш. На кръчмаря трябва да му платиш, а пък дяволът, и той ще вземе нещо; понеже ти си пил, той ще направи да платиш така скъпо за онова, което те е научил, че ще съжаляваш дълго време!

Сега да ви задам въпроса: Коя е отличителната черта на любовта? Една тема! Аз да ви дам отговор: Любов, която ражда живот, който не се окислява – това е любов! Всяка любов, която създава живот, който, колкото и малко да е, се окислява – това не е любов! Любовта трябва да роди един живот, който не се окислява – при всичките условия остава неизменен. Това е проявлението на любовта. Ако у вас няма тази чиста любов, това което имате, не е любов! Ако дойде една нечиста мисъл у вас, това, което имате, не е любов – трябва да знаете, че любовта не се е проявила. В любовта няма никакви противоречия. Любовта е изпълнение на всички закони в света! Тепърва трябва да учите какво нещо е изпълнението на всички закони. Ще каже някой: "Можеш да прегърнеш, да целунеш някого." Можете да си играете, да го прегърнете, да го целунете – това е начало на прегрешението! След прегрешението ще дойде и отвращението. Сега го прегръщаш, а след време го оставяш и не искаш да го прегръщаш. Ако е така, това е престъпление. И ако отначало не си го прегръщал, а

после го прегръщаш, то е пак престъпление. Защо? Защото и в единия, и в другия случай у теб има користолюбива мисъл. Аз така гледам на нещата. Онзи момък прегръща красивата мома заради красотата й, а пък грозната я прегръща заради нейните пари! Прегръща я от немай къде и като вземе парите, престава. И в единия, и в другия случай аз не се лъжа! Ти се примиряваш с някого заради известни съображения. Никакви съображения да няма! Ти го обичаш със съображения, ти го отхвърляш по известни съображения – това не е правия път!

Правият път е следният: Ти трябва да вършиш нещата заради Бога. Но и това е една неопределена мисъл. Върши всичко за Онзи, който е бил всякога добре разположен към тебе, който през хиляди векове ти е давал всички свои благословения и никога не ти е направил един намек, че не си направил нещо добро – ти ще обичаш заради Него, ще Му дадеш Той да се изявява, а не ти! Истинската любов е тая, в която Бог се изявява, а не ние. Щом ти се изявяваш, престъплението идва, щом оставиш Бог да се изявява – то е правата любов! Ти ще кажеш: "Каква може да бъде тая любов?" Любов без престъпления! Любов без страдания! Любов без лоши мисли! Ще кажеш: "Каква любов ще бъде тя?" На вас ви се струва, че това е нещо неразбрано. Разбрано е то, но у вас има една политика! Някой пита: "Обичаш ли го?" Политика е това. "Не го обичам." – и това е политика. "Обичам го." – пак е политика! Или идва някой и ми казва: "И го обичам, и не го обичам. При известни условия го обичам, при други условия не го обичам." Докога ще бъде това? Докато се обикнем. Двама души като се отдалечат един от друг, те имат стремеж да се съберат. То е обич, прегръщане. А пък когато им стане много тясно, те искат свобода. Безлюбието е свобода. От безлюбие ходиш да се разхождаш, а пък в любовта, понеже си се уморил от разходката, връщаш се вкъщи да си починеш. Това е още първата фаза на любовта. Аз не разглеждам още идеалната любов. Това не е идеалната любов! Тук има любов, но тази любов не е още устойчива. Перките на рибите ще минат през краката на млекопитаещите и едва тогава ще достигнат до ръцете на хората. А когато човек стане ангел, тогава ще знае как да упражнява ръцете си. Една сестра е писала в темата си, че ръцете са дадени, за да бие човек онзи, който не е свестен, за да го свести, а пък онзи, който е свестен, да го милва. И в единия, и в другия случай има изкушение. И когато биеш, и когато милваш, аз считам и едното, и другото за изкушение. Само че, когато ми зашлевят плесница, аз усещам най-първо неприятността и после хубостта, а при милването първоначално усещам приятността, а после горчивината! И онзи, който ми зашлеви плесница, после ще заглади, ще замаже работата, ще направи политика. Това не е той.

Аз не търся причината в къщата, нито в чашата, нито в кръчмаря, а в

дявола. И най-после, за да разреша този въпрос, от дявола отивам при Бога и Бог ми говори. Дяволът е един кръчмар, нищо повече! Той казва: "Какво да направя от тия грешници? Имам желание да направя сладко вино, но дойдат ферменти и направят виното опиващо. Ни най-малко не желая виното да стане опиващо." Казвам тогава на дявола, че когато ми дойде желание да пия вино, сам ще си смачкам гроздето. Ти ще пиеш виното, което си смачкаш сам. Докато не се научите сами да си мачкате гроздето, всякога ще имате изкушение. Ако ви даде вино онзи, който ви обича или който ви мрази, ще имате изкушение. Когато сами сте го стискали, нямате изкушение. Ще кажете: "Тая мисъл не е ясна. Политика е това." Аз не искам да направя мисълта си по-ясна, защото ако я направя по-ясна, ще ви туря в друго изкушение. Ще ви дам един пример.

Американците са много тщеславни; като отидеш в някой дом, той ще те запознае с жена си, с дъщеря си, със сестра си и ще каже: "Отлична е сестра ми! Прави най-хубавите курабии." А в България препоръчват жената, че знае да меси най-хубавия хляб. Щом кажат за една жена, че може да меси най-хубавия хляб, знам какво искат да кажат с това. Или ще кажат за нея, че е добра шивачка, или че е много сладкодумна – пак знам какво искат да кажат с това. Или казват: "Тя е толкова добра, че може да ти извади душата." Пак знам, какво искат да кажат с това. Или: "Тя е толкова красива, че душата и сърцето ти може да извади." Хубаво, но аз не бих желал да бъда една красива мома, която да изважда сърцата на момците. Аз не бих желал да бъда една красива жена, която като меси хляб, да умъртвява с него хората. Ако знаят, че аз меся хляба, пак ще има изкушение. Ще го направя, без да знаят кой го е направил. И ще следя какво ще стане с онзи, който изяде моя хляб; ако стане с него някоя пакост, ще кажа: Моят хляб е причината. Както, ако някой пие вино и стане престъпление, кръчмарят е причината, така е и при яденето. Това е философската страна.

Не трябва да влизате още в другия свят. Трябват ви тънки разсъждения. Ако нямате тия разсъждения, ако нямате едно съзнание да ви пренесе, не можете да влезете в другия свят.

Някой ще каже: "Елате да ви покажем пътя." Когато почнеш да чувстваш благото на всички хора в себе си, да чувстваш и техните страдания, техните мъки така, като че ти страдаш, и после – да чувстваш възможностите за тяхното повдигане – като дойдеш така да живееш, ти си вече на правия път. Но докато търсиш само своето спасение, да живееш в Бога – ти си наполовина в правия път. Ако виждаш само лошото в живота, ако виждаш живота в неговата опасност – това е друга крайност. Към падналите ще бъдеш снизходителен, а ония, които не са паднали, ще ги съжаляваш. Падналите не ги съжалявам, а ги обичам; съжалявам ония, които не са

паднали, защото зная, че ще паднат.

Никога не плачи за някой, който е паднал – казвам: няма вече какво да пада; помагам му. Ти имаш много голямо самомнение и мислиш, че никога няма да загинеш. Казвам: Животът е пътешествие. Може да се обърка човек и да влезе в някой мочурляк, където никой не е минавал. Върни се назад, понеже колкото повече отиваш в мочурляка, ще потъваш повече и животът ти ще стане безсмислен. Върни се назад! Ако срещнеш такъв човек, ще го заведеш при реката да се измие, после ще го вземеш вкъщи и ще му дадеш да се нахрани хубаво. И ще му кажеш: "Не поставяй лоши кираджии в добрата къща. Постави такъв кираджия, че онзи, чиято е къщата, да ти каже: "Много ти благодаря. Аз съм много доволен от кираджията, пази ми къщата." Това е фигуративно казано.

Да бъдем изправни в любовта си, та поне горе-долу да не се измъчваме! Сега всеки критикува. Какви ли не критики! Една сестра се смееше, че един брат иска да тури кираджия. Тя ме пита: "Не можеш ли да дадеш един съвет?" Казах: Ще викнеш този, който иска да даде къщата под наем, и онзи, който иска да я наеме и ще попиташ първия колко ще му платят за миситлика, а втория – колко ще плати; на него ще кажем също навреме да си плаща, защото в тая къща наемът не се намалява, а се увеличава. Мога да им дам този съвет и ще ги оставя свободни. Преди години дойдоха при мен двама души, от които единият миситин. Казах му: Няма да ти платят толкова, колкото очакваш. А на собственика на къщата казах: Този наемател, който ще влезе, няма да ти плаща. Той каза: "Вижда ми се добър човек." Добър е, но ще го видиш. След две години наемателят напусна къщата.

В служенето на Бога се изисква един свободен живот. Ще се изкушаваш. В поглеждането се съдържа възможност да съгрешиш след хиляди години, а може и сега. В слушането има възможност да научиш много хубави работи, но и много злини. Навсякъде има възможност да научиш и да съгрешиш. Трябва да знаеш. Когато ти кажат: "Не пипай!" – не пипай! Когато ти кажат: "Не мириши!" – не мириши. Когато ти: кажат: "Не слушай!" – не слушай. Когато ти кажат: "Не гледай!" – не гледай, нищо повече! Има един вътрешен божествен глас, който ти казва: "Недей!" Той само те предупреждава и те оставя свободен. Христос казва: "Не съдете, за да не бъдете съдени." То значи: Разсъждавай разумно, за да стават всички неща разумно. Тогава няма да влезеш в осъждение.

Аз ви навеждам на тия мисли, понеже се зараждат сега много смътни схващания. Някой казва: "Ние не живеем добре." Вие имате много смътни понятия. В какво седи истинският живот? Вие гледате много повърхностно.

Някоя сестра е весела, но тая веселост не показва, че тя е на прав път. Или скърби – и това ни най-малко не показва, че тя е на прав път. Казват на някоя: "Какво си се пооправила?" Тя е на пътя на изкушението. Друга е отслабнала, пожълтяла – тя е излязла от курника. Но и двете са в анормално състояние. Разбирателство, разбиране трябва! Като видиш един човек, трябва да го разбираш. От онова, от което той страда, и ти можеш да страдаш, и в онова, в което той се изкушава, и ти можеш да се изкусиш, макар и не в тая форма. Ти казваш: "Бог е с мен." Но след няколко дена плачеш с четири реда сълзи. Как можеш да плачеш, като е Господ с тебе? Ти казваш: "Аз като видях Господа, заплаках." Онзи, който плаче при Господа, не Го е видял. Плачът винаги показва една вътрешна нужда. Христос плака заради страданията, които имаше да дойдат на света. Ние се радваме при естествените блага. Сълзите имат съвсем друг произход. Има цяла една история за сълзите.

Ако по този начин почнете да мислите, според тази философия много работи може да се правят лесно.

Някой ме пита: "Така ли трябва да ме гледаш?" Ами как трябва да погледна? Ако го погледна любовно, изкушавам го, а ако го погледна строго, изстудявам го. Как трябва да го погледна?

Аз считам за умен човек, който може да ме учи. Например аз вземам магарето за професор, когато искам да намеря най-хубавата вода. Когато търсиш най-хубавата вода, намери магарето и го прекарай край една чешма. Ако не се спре, не пий водата. Там, дето се спре магарето, пий от там. Казвам: Ще постъпите както магарето, нищо повече. Тръгна с някой учен човек, който е свършил четири факултета и той ме заведе да ме черпи в някоя сладкарница, след това в някоя модерна кръчма с ликьори. Питам: Кой ме е научил по-добре, ученият или магарето? Магарето! Онзи ще ме научи да пия вино, а магарето – вода, то е по-умно. Магарето, за да се научи да пие хубавата вода, много страдания трябваше да дойдат отгоре му. Докато страданията не се стоварят на гърба ти, ти не можеш да се научиш да пиеш хубавата вода. Магарето не е пияница, не ходи да краде. Има и слабости: много е тщеславно, упорито е. Всичката му погрешка седи в това, че не може да си измени мнението; то е толкова упорито, че като го удариш по задницата, казва: "Ти можеш да ме биеш, но аз си имам определено мнение." Питат го: "Искаш ли конска форма?" – "Не искам" – "Волска?" – "Не искам. Аз своята магарешка форма не я заменям с нищо. Толкова години се молих за нея, Господ ми я даде. В другите форми не знам какво има. Не искам друга форма, доста ми е тази."

Казвам: Бъдете благодарни в този живот, който имате сега. Ако в него не

можете да носите тия нещастия, които имате, то как искате друг живот, който може да ви донесе по-големи нещастия? Вие искате да имате живота на един цар. А знаете ли какви страдания има в живота на един цар? Можете ли вие да издържите? Не мислете, че един цар или един министър-председател е щастлив. Не мислете, че един човек, който се е учил, е щастлив. Това е област на изпитания. Колкото се повдигаш, толкова и мъчнотиите се увеличават. Не желайте преждевременно да имате нещо, когато още сте деца. Казвам: Бъдете благодарни! В този живот какво трябва да научите? Като магарето – да пиете хубава вода, като гълъба – само зрънца да ядете. Гълъба го вземам като образец, че при всички условия не се е научил да яде мушички, а само зрънца. Гълъбът има слабости, но има характер. При яденето е изправен. Ако е за ядене, бих ви препоръчал гълъба, а пък ако е за трезвеност, въздържание, бих ви препоръчал магарето. Ако е за труд, бих ви препоръчал вола, а пък ако е за подвижност, пъргавина, бих ви препоръчал коня. Ако е за ум, бих ви препоръчал змията – като нея да бъдете. Ако искате да бъдете спокойни, както казват турците "И светът да изгори", ще ви препоръчам жабите. Това е фигуративно.

Казвам: Правете тънки различия. Не се самозаблуждавайте. Ако сте радостен, радостта винаги ви готви едно изкушение. Ако сте скръбен, и там има изкушение. И в скръбта, и в радостта има изкушение. И в скръбта има едно благо, и в радостта има едно благо, но знайте, че не всяка радост, която имате, носи благо за вас. Тази радост, която носи една възможност вътре във вас, дръжте я; и тази скръб, която носи известно благо, дръжте я. Но оная радост и оная скръб, които не носят блага, пазете се от тях. Не да ви е страх, но да знаете какви ще бъдат последствията. Ако вие двама се сприятелите, но след време ще се скарате, тогава по-добре не се сприятелявайте. И ако вие двама се намразите, а след време ще се обикнете, тогава намразете се. Ако омразата е път за любовта ви, трябва да минете по този път. А има път, по който могат да минат само великите хора, които разбират закона. Христос напусна един възвишен живот, дойде, взе греховете на хората върху себе си, за да ги избави от грешния живот. Страданията, които Той взе на себе си, не му бяха приятни. Казват, че не са Го виждали весел. Че как ще бъде весел? В Неговото лице виждаха една голяма тъга – тъгата на всички хора. Не беше тъжен, но беше взел тъгата на хората. Тъжен беше в това отношение, че хората не разбираха онова, което им говореше. С притчи им говореше. Жалко е, когато не можете да разберете Божиите пътища. Всеки човек, който може да разбере Божиите пътища – то е едно благословение. Аз бих желал сега да разберете Божиите пътища. Вие сте влезли в един живот, дето, каквото и да дойде, не мислете, че без него може. Изваждайте поука! Всяко едно изпитание, всяко едно изкушение, каквото и да е то, е една възможност в

бъдеще да видите величието на Божията любов – ако вървите по правия път, Писанието казва, че всичко това ще се превърне за ваше добро.

Кое е разрешението сега? От всичко, което казах, кое можете да приложите? Ще дойде някой да ми каже: "Ти това каза, ти онова каза." Хубаво, похвалявам ви, че имате памет, помнете какво съм казал. Но от всичко, което съм казал, какво можете да приложите? Аз като говоря, наблюдавам, правя своите изследвания, защо някои хора разбират, а други не разбират. Аз виждам причините. Когато някой говори, ако неговата мисъл не е възприета от публиката, тя се връща върху него, а всяка мисъл, която се приема, остава при тях. Ако не разбирате закона, когато говорите на хората, вие ще считате за придобивка това, че мисълта ви се е върнала, а пък като остане при тях, вие ще считате, че е загуба, ще кажете: "Неблагодарни са! Аз толкова им говорих!" Мисълта е останала при тях? Не съжалявайте! Значи те са я възприели.

Писанието казва: "Разкая се Господ, че е направил човека." Това го пише не Господ, но един човек за Господа, че се е разкаял. Как ще го изтълкувате? Ако ви дадат тема: "И разкая се Господ, че направи човека", как ще я развиете, за да ви разберат хората?Много труден въпрос. Нещата на физическото поле стават по един начин; това е един неустойчив свят – на мимолетните неща, на еднодневките, на цветя, които окапват. Във физическото поле няма нищо устойчиво. В духовния свят има скръб и страдания, и радости. В умствения свят има разлика между тъмнина и светлина, между омраза и любов, а в причинния свят – примирение! Ти се примиряваш с живота, считаш, че всичко, каквото си направил в света, каквото Бог е създал, е добро. Казвам: Щом сте в един свят, дето нищо не се постига, дето нищо не е станало, вие сте във физическия свят. Щом скърбите и се радвате, вие сте в духовния свят. Щом има тъмнина и светлина, щом у вас се въздига тщеславие, гордост или имате импулс, желание да покажете, че говорите както аз говоря, вие сте в умствения свят. Как трябва да се говори? Казвате: "Логично!" Знаете ли колко престъпления се крият в една логична реч? И знаете ли колко глупости се крият в една несвързана реч? Престъпления се крият в логичната реч, а в несвързаната – още повече. Как трябва да говориш тогава? Не логично! Когато водата от планината слиза надолу, може ли да върви нагоре? Тя се спуска надолу! Когато се изпарява, тя се повдига нагоре. Значи ако водата се повдига отдолу нагоре, тя не е в същото състояние. Всички вие със сегашните си желания слизате от планината надолу. А искате да се повдигнете, да се изпарявате. Когато някой почне да се изпарява, казват: "Той от много духовен живот е пожълтял и отслабнал." Често в духовния живот се харчи повече енергия и повече мисли, и вследствие на това се изтощава тялото. Има безполезни мисли. Ти седиш и занимаваш Господа.

Не искаш да ти даде знание, но искаш да се покажеш: " Като се помолих, стана." Това е тщеславие.

Бъди носител на волята Божия в света! Господ те тури на това! Радостта на другите да бъде и твоя радост! Не се радвай само когато ти си радостен! Ти казваш: "Аз не съм опитал още радостта." Че радостта на другите хора защо не опиташ? Ти като не си радостен, събуждаш у другите отрицателни чувства. Един слуга никога няма да се представи пред господаря си, че е радостен – тогава господарят му ще има лоши чувства към него. Ако слугата си позволи много ядене, господарят ще се усъмни. Ако слугата направи някой дулап [(тур.)- хитрост (бел. ред.)] с парите му и яде малко, то е, за да се покаже, че е скромен. То е привидно! Като се освободи от господаря си, слугата иска да има същото ядене, да живее по същия начин! Ако човек живее като слуга по един начин, а като господар по друг начин, то е съвместимо.

Казвате сега: "Този брат е просветен." В какво седи неговата просветеност? В какво седи ценността на златото? В това, че не се окислява! Желязото върши някои работи, но това, което златото върши, желязото не може да го върши. Желязото трябва да мине по закона на еволюцията. Като оре земята, като се изглажда, това желязо ще почне да мисли и ще намери пътя, по който да стане един благороден метал. След хиляди години то ще се облагороди. Златото е минало по пътя на желязото. Ние няма какво да се връщаме при животните, ние сме минали по техния път. Какво мисли мухата? Аз зная какво мисли. Тя ходи да пие без пари в кръчмата. Безочлива е. Като кацне на шапката ти и си замине, оставя там своята визитна картичка. Човек е бил в това състояние. Някой казва: "Аз пет пари не давам." Казвам: Това е муха. "Човек трябва да има характер, трябва да бъде устойчив." Казвам: Това не е човек, това е магаре. Някой казва: "Човек може да прави, каквото иска." Казвам: Ето един вълк. "Човек може да си вземе каквото си иска!" Казвам: Ето една лисица.

Животните се събрали и искали да направят паметник на лъва, но той не искал. Това е било политика у тях, аз го тълкувам така. Казват си те: "Да му направим паметник, та дано умре, да се отървем от него, да не се плашим." А пък той се сетил, че искат да го уморят. "Не искам паметник. Аз съм паметник като живея." Не си правете паметници, понеже по-добър паметник няма от вашия ум, по-добър паметник няма от вашето сърце, по-добър паметник няма от вашата душа. Какво по-велико искате от това, което е във вас? Казвате: "Да се прославим!" Какво ще се прославяте?

Питате: "Какво трябва да правим?" Вие се намирате на един кръстопът. Понякога само се заблуждавате. Не мислете, че сте разрешили всички

въпроси! Вие всички въпроси не сте разрешили. Вие сте още като младата мома, която е хвърлила око на някой момък, искате някой момък. Накичила се момата с пари и отива на хорото. Защо играе? За да хване някой момък! Защо се оглежда? За да хване някой момък. Момата носи магическото огледало.

И вие ще ходите, ще се молите в църква – вие искате по същия начин да хванете Господа. Най-първо като Го хванете, казвате, че без Него не можете да живеете, а после казвате: "Да не го видя!" Вие мислите, че един момък ще ви направи щастливи. Вие мислите Господ да ви направи щастливи. Вие можете да бъдете щастливи, ако разберете онова, което Бог е направил. Ако мислите, че Той ще ви направи щастливи, вие се самозаблуждавате. Той ще ви направи щастливи, но вие ще предизвикате своето нещастие. Нима Господ не направи човека щастлив? Направи го и му вдъхна първото дихание, но човек си създаде своето нещастие, понеже не знаеше, как да живее.

Казвам: Ако не знаете как да живеете, сами ще си създадете своето нещастие.

Вие ще кажете: "Учителю, аз виждам, когато Ти говориш, мнозина спят." Не спят, те се пренасят в другия свят. Спането в някои случаи аз го изяснявам така. Вие сте наредени по един неестествен начин. Някой път човек ще се намери между хора така, че не може да работи. И той заспива. Това е едно неестествено положение и за да излезе от него, той трябва да заспи и да отиде в друг един свят, дето да му разправят какво трябва да прави; и тогава той се ококори. Да ви приведа един пример. Във Варна имаше един баща, който имаше син на 15-16-17 години. Отиваха в евангелската църква. Като дойде бащата, синът заспива. Като се върнат в къщи, бащата ругае сина си: "Да не спиш в църквата!" Синът казва: "Не знам какъв дявол ме хвана." Един път обаче бащата заспива, а очите на сина са отворени. И казва синът: "Онзи, който беше в мене, дойде в тебе." Има едно неестествено положение: когато мисълта е тежка, има напрежение и човешкият двойник излиза навън, и човек заспива. Някой път се разширите повече, отколкото трябва – и заспивате. А пък ония, които не заспиват, се намират в естествено положение. Не е спане това, разширение има.

Дръжте това в ума си: Не се занимавайте със състоянието на другите хора. Че някой спял при тебе, че не слушал – вие не знаете какво става с този човек. Един ми казваше: "Аз като спя, те слушам." Някои са в будно състояние и пак спят. За мен не е важно, че очите гледат, но съзнанието на човека трябва да е будно; много хора има, които така слушат – те

замижават, като че спят, но съзнанието им е будно. И вие мислите, че този човек спи. Не спи! Съзнанието на всинца ви трябва да е будно. Някой седи и се ококори, но съзнанието му не е будно. Съзнанието трябва да е будно! Сега ние се отклоняваме от въпроса.

Ако не знаете как да контролирате вашите сетива, страданията ще дойдат. Страданията ви идат от петте ви сетива. Следователно трябва да станете господари на своите сетива: на пипането – като пипаш да знаеш, защо пипаш; след това – на зрението, вкуса, обонянието и слуха. Трябва да бъдете господари на своите сетива! Ако в този живот това не можете, тогава всичките ви други прояви, които са от по-тънък характер – и тях не ще можете да разберете. Вашите мисли, ум, чувства, сърце – те са от по-сложен характер. Трябва да изучавате сетивата си.

Каква беше задачата, която ви беше дадена миналия път? /"Пеене."/ Хайде, нека да имате тая задача за още една седмица. Следващия път ще ми попеете малко. Ще ви дам 2-3-4 – няколко думи и да им създадете една мелодия. Направете си песен с тия думи: "Сила, живот и здраве носят всички блага на човека".

Опасността при сегашните условия не идва от недоимък. Вие всички страдате не от недоимък сега, но от един излишък. В духовния свят има криза, финансова криза, когато се събира златото в банките, там има свръхпроизводство и няма пазар.

Всеки мисли, че може да пее, и всеки мисли, че може да критикува в пеенето. При пеенето ти трябва да измениш своето състояние. Да мислиш, че ти си единственият човек, че няма друг. Дали те харесват, или не – не мисли върху това. Да пееш, без да се засегнеш, какво ще мислят другите – остави това настрана. Някой може да пее по-хубаво от тебе – ти кажи: "Много се радвам." Младите пеят по-добре, защото в тях има повече живот. Старите пеят по-слабо, имат по-малко живот. Животът е, който пее. Щом започнеш да не пееш, живот няма. Щом почнеш да пееш, животът помага. Пей! Трябва да пеем, понеже чрез пеенето повече живот влиза в нас, ако пеем по-малко, по-малко живот влиза в нас. И ако мислим добре, повече живот влиза. И ако чувстваме добре, повече живот влиза. Защо трябва да мислим? Повече живот влиза в нас! Защо трябва да чувстваме? Повече живот влиза! Всички тия неща помагат, докато дойдем до истинския живот. Казано е: "И това е живот вечен – да познаем Тебе Единаго Истиннаго Бога и Господа Иисуса Христа, когото си изпратил." Ние не сме в областта на истинския живот. Ние сме в областта на живота, който преминава.

Ние трябва да търсим живота, който носи любовта в себе си. Докато не станете господари на своите мисли, не можете да го имате. С тия разбирания не можете да имате този живот. Вие сте недоволни, сърдите се и търсите причините отвън. Причината е в едно място: причината е във вашето зрение, във вашето обоняние, във вашия вкус, във вашия слух, във вашето пипане.

"Божият Дух носи всичките блага на живота."/три пъти/

7 ч.22 м.

18-а лекция на Общия окултен клас, изнесена от Учителя
на 22 януари 1936 г., сряда, София, Изгрев.

Следват гимнастически упражнения.

1936_01_24 Музикално състояние
лекция на Младежкия окултен клас

МУЗИКАЛНО СЪСТОЯНИЕ

Отче наш
Чете се темата: „Разлика между честност и справедливост"
Кои бяха основните положения на миналата лекция?
Сега вие се смущавате, както майките се смущават. Имате известни идеи, не знаете дали с пелени да ги увиете или с дрешки да ги увиете. Ако е с пелени, в какво състояние се намирате? Представете си, че вие изказвате идеята: Когато слънцето изгрява, по кой начин може да я изкажете? Представете си, че вие сте сит, такова състояние имате, от никого хляб не искате, мислите само за утрешния ден. Пък, някой път може да сте гладен, от три деня не сте яли. И в двата случая, когато сте гладни, дошли сте от града, как ще изкажете думите?

И в пеенето е доста трудна работа. Има едно музикално състояние и когато човек го няма, мъчно може човек да пее и да свири, понеже музикалното състояние е извънредно състояние. То е бъдещото състояние на хората. Най-първо трябва да се образува музикална мисъл. Да започнеш да пееш, то е един резултат. Трябва да сте мислили върху пеенето, върху музиката, пък сега да пеете. Вие едва сега започвате да мислите върху музиката, та в бъдеще ще пеете. Затуй е мъчно сега. Представете си, че един художник нарисува нещо. Но онзи, гениалният художник, той не се задоволява с онова, което обикновеният нарисувал. Сега, понеже в ума ви има ред ваши преплетени нужди, та за музиката няма място. Време е потребно докато дойде ред до музиката. Например, кои са най-съществените състояния в сегашните хора? Да кажем, имате състояние на неразположение, ставате мрачни, неразположени сте или казваш: „Не ми се пее!" Защо не ти се пее? Кои са причините, че не ти се пее? Може да си ял храна мъчно смилаема, седял си до 12 часа вечерта, занимавал си се с една работа, не си доспал, станеш, какво ще пееш.

Та най-първо всичките предмети, които са турени в училището, тези предмети са поставени да изчистят съзнанието, да ви турят в една нова насока да мислите. Онези от вас, които сте били учители, с какво най-първо сте започвали възпитанието на децата? В забавачницата с какво ги учите, в отделенията, в прогимназията, в гимназията? Едно пречистване на съзнанието трябва. Някой казва: „Мене много знание не ми трябва." Като влезете в обикновения живот, там дето водата всякога е вървяла, често човек се повръща към онова, което той знае. Необикновеният живот е канализиран живот.

Как ще изпеете думите: „Когато слънцето изгрее“? Като го изпеете какво ще стане? Ако го изпеете, за вас нещо ще стане, за другите хора нищо няма да стане. Но ако ти пееш, когато слънцето изгрее, за тебе нещо ще стане. Има неща, които се отнасят лично до човека. Има общи идеи, които доста мъчно е да се разберат.

Сега и в музиката е така, както в художеството. По какво се отличават двама художници? Отличават се по това, колко по-близо са до модела, до самата реалност, която те искат да рисуват. Един може да рисува човека и друг може да рисува човека, но онзи, който даде онзи вътрешен израз на лицето, се счита за добър художник. Онзи, който дава само една външна привидност, той не е художник добър. Един човек, за да бъде добър певец, той трябва да усеща нотите, те трябва да бъдат живи. Като дойде да вземеш „до“-то, ти трябва да имаш състоянието на „до“-то. Да усещаш, че имаш голямо ограничение, подтиснатост, иска ти се да излезеш, да се освободиш. Това състояние е „до“. То значи да вземеш „до“ правилно. Да счупиш яйцето, то не значи измъщане. Ако от това яйце можеш да изкараш пилето, не само да го изкараш, но то да бъде един хубав [тип], тогава измъщането е на място.

Например вземете един интервал. Какво разбирате в музиката под „интервал“? Да кажем в музиката имате отношение на два тона, може да ги вземете последователно. Може да вземете „до“ и „ре“, „ми“ и „фа“. Какви ще бъдат съображенията на един музикант, който пише, че нарежда нотите така? Какъв е поводът? Ако той, да кажем, вземе „до“, веднага прескача на „фа“, връща се на „ре“, прескача на „ми“, какви са съображенията? Има ли някакви съображения? Има съображения, но самият музикант не може да изясни съображенията. Започва някое музикално парче от „ре“ или „фа“, какви са съображенията? Мъчно може да се каже. По някой път музикантите пишат. Турците, според техния стар правопис, като пишат не могат да различат в писането Силистра от Силиврия. Пише един турчин, но не може да напише Силистра, та казва на този, който щял да пътува: „Дето ще идеш в Силистра, иди в Силиврия“, пък Силистра не може да напише.

Или вземете малкото упражнение: „Аз смея да кажа“. То започва със „сол“, защо? Кои са съображенията, че започва със „сол“? Какво е отношението между „сол“ и „до“? Минавате от тона „до“, оставяте четири тона, идвате до „сол“. Значи през четири състояния минавате: ограничение, движение, мисъл и хранене. Дойдете до онова същественото. Личността започва със „сол“. Желанието на едно цвете се различава от желанието на едно яйце, което иска да се измъти. Каква е разликата между

яйцето, което се измъща и цветето, което цъфти? Философски въпрос. Тогава започвате със „сол". То е едно желание, което със „сол" може да се изпълни. Желанието на една пъпка е подобно на съзнанието на един човек. То е една пъпка. Имаш едно убеждение, искаш да се проявиш, да кажеш нещо. Нали когато човек иска да каже нещо, той иска да се прояви неговата личност. Казва: „Все аз ли ще мълча, да знаят хората, че и аз мога да кажа." Седиш в бездействие, искаш да се покажеш, да направиш нещо – личността действува.

Представете си, че пеете на един здрав и на един болен човек. Това, което пеете и на здравия, мъчно ще се решите да го пеете на един болен човек. Няма да го пеете, защото ще го смутите. На здравия човек какво ще пеете? Майките са музикални. Тя, когато иска да приспи детето си, пее: „Нани, нани, пиленце" Тупа го от едната страна, тупа го от другата. За приспиване майките имат песни. А каква е песента, когато майката събужда детето си? Чували ли сте как майките събуждат децата си? Майките са се научили с песен да приспиват, но не са научили песните да събуждат. Туй изкуство не са научили, с песен да събуждат. Аз съм чувал много майки, които пеят на децата си, да ги приспят: „Нанкай, нани", и започва да го тупа. Една малка вариация, няколко тона са това. Някой път казвате: „Откъде се яви тази музика и тя да е потребна?"

Вие имате един нож, но е притъпен. Вие търсите някой да го наточи. Питам, защо трябва да наточите ножа? Съображенията какви са? Защо наточвате ножа? За да стане работата по-лесно. Понеже с тъпия нож ще ви вземе повече време да свършите работата, която искате да свършите. Тогава търсите един друг, търсите начин за наточване на ножа. Има начин. Ако си свършите работата добре, наточен е ножът. Ако не става, един, два пъти го наточвате и казвате: „Острият нож може да свърши работата по-лесно."

Обаче човек щом пее, какво състояние има сега? Ти имаш едно състояние, което не можеш да го измениш с друго. Пеенето в дадения случай е брус да го наточиш. То е самата мисъл. Не толкова самото външно пеене, колкото самата мисъл. Ако ти не можеш да мислиш музикално, ти не можеш да пееш. Онези, които пеят, те по закона на наследствеността, те са мислили дълго време в ред поколения и сега пеят. Пеенето е музикална мисъл на миналото. Ако вие пеете, то е резултат на миналото. Ако не сте мислили музикално в миналото, сега не можете да пеете. Тепърва трябва да мислите. Ако сте мислили, пеенето ще бъде естествено, лесно излиза. Сега да искаш да мислиш и да пееш, човек понякога е много смешен. Когато започва да пее, смешен става. Има такива състояния на гласа, гърлото не се подчинява. Например може да ви кажа да вземете „до". Но

„до“ за вас е понятие. Туй „до“ във вас не трепти. Не знаете какво нещо е „до“. Може да го вземете по-високо, по-ниско.

Допуснете, че имате един приятел разсърден. Един ваш приятел, от детинство сте били приятели с него, но един ден той ви се разсърди. Поводът за сръднята е много малък. Във вас се заражда едно желание да се примирите. Всеки един повод за примирение, който вие давате, той отхвърля. Не иска да му говорите. Какво трябва да направите? Коя е първата дума, с която ще започнете? В музиката има седем тона. Ще започнете с един от тези тонове. С коя дума ще започнете, за да се примирите с вашия стар приятел, който ви се е разсърдил?

Турците имат един обичай. Домакинята или неговата другарка трябва да бъде много внимателна, защото една постъпка може да ѝ костува щастието за цял живот. Ако мъжът ѝ поиска вода и тя излезе и му даде празна стомна, тя взела стомната и мисли, че има вода и му подава, той щом като вземе стомната и види, че е празна, казва ѝ: „Върви си!“ Развежда се с нея. Ако му даде празна стомна, казва: „И аз съм празен.“ Развежда се, свършена работа. От невнимание да даде празна стомна, ще ѝ костува да се развали брачният съюз, само защото не е била достатъчно внимателна и умна да даде пълна стомна. Ако даде пълна стомна, развод няма, ако даде празна стомна, развод има. На един българин жена му десет пъти може да му даде празна стомна, той не се развежда. У турците щом жената иска да се разведе, много лесна работа е. Дай на мъжа си празна стомна за вода и разводът е готов. Тук българинът ще измисля начин как да се освободи от жена си. Жената и тя по някой път търси начин как да се разведе. В турците за жената е много лесна работа. Сега не зная, може би или те да са се изменили малко.

Но на въпроса – как бихте се примирили с вашия сърдит приятел? Нали в училището ви се случва двама другари да се разсърдят. С коя дума започват те да се примирят? Коя дума е най-износна за примирение? Защо по някой път да употребиш думата: „Моля простете“, считаш така за малко неподходящи. Търсиш някоя по-мека дума. Много смешни истории върху сръдните. Един пише писмо на своя сърдит приятел, да се примирят. Най-после занася една баница и казва: „Искам да зная дали ми се сърдиш на свят или не. Искам да те опитам, дали ми се сърдиш. Ако можеш да изядеш баницата, сърдиш ми се, ако не я изядеш, не ми се сърдиш.“ Поставя го в една дилема. Защото лесно е ако се сърдиш да не ядеш. Може да каже: „Аз искам да ти изям баницата.“ Казва му: „Ако ми се сърдиш, непременно трябва да изядеш баницата. Ако не ми се сърдиш може да не я ядеш.“ Питам, какво е отговорил разсърденият приятел, след като му донесъл баницата? Той, за да излезе из туй положение, какво

трябва да каже? Като изяде баницата, за да покаже че се сърди, сръднята ще мине.

Или вземете изречението, често казват : „Животът няма смисъл.“ Имате пред вид човешкия живот. Какъв трябва да бъде смисълът на човешкия живот? И как ще познаеш, че има смисъл? Много естествено. Хората започват с усети. Ако ти пипнеш с ръката си и ти е приятен онзи предмет, който пипаш, не те болят ръцете, туй пипане има смисъл. Ако всяко пипане причинява болка на ръката, няма смисъл. Хората искат да кажат, че животът няма смисъл, понеже неестествени са техните усети. Усетът на осезанието или вкуса, на обонянието или зрението, в процесите не са постоянни естествено. Пет сетива има човек. Човек в умствения свят няма достатъчно ноти. До пет ноти дошъл. В умствената негова гама има пет ноти. Тогава вие не знаете осезанието, музикално коя нота е. Вкусът, не знаете коя нота е. Значи всичко имате пет ноти. При осезанието предметите са близо. Всеки един предмет, който можеш да го пипнеш, е наблизо. Второ, всеки предмет, който можеш да го вкусиш, е на близо. При обонянието предметите са по-далеч. Един цвят може да се намира на сто или на двеста метра, на половин километър и вие усещате, че има ухание, което излиза от предмета. Или един човек, когото вие слушате, може от близо да ви говори, но един човек може да ти говори и от хиляда километра да го слушаш. Едно време мислеха, че само от близо може да се говори. По радиото сега може от хиляди километра да говорят и да чуеш. Но може ли да предадеш осезанието по телефона. Вкуса и обонянието по телефона можеш ли да предадеш? Но за слуха имате тия вълни. Слухът може да се предаде. Говорът може да се предава от голямо разстояние. Предметите при зрението са най-далече. Предметите, които виждаме, те седят всякога на голямо разстояние. Значи, зрението е един метод в природата да виждаме далечните предмети. Тези, които не можеш да пипнеш, да вкусиш, да ги чуеш, тези предмети ние ги виждаме. Учен човек е онзи, който може да вижда далечни предмети. Близките ги вижда онзи простият. Както пипне човек, той знае, казва: „Това е реално.“ Онзи без да пипа един предмет, той го знае.

Тогава, когато слънцето изгрява, какво става? – Отиваме на работа. Когато месечината изгрява, отиваме да почиваме, да ядем. И сега виждаме, че когато слънцето изгрява отиваме на работа, но и когато грее слънцето пак ядем на обед и по обед слънцето [не] спи, но ти [си] се уморил и легнеш да спиш. Туй определение за физическия живот не е издържано. Когато слънцето изгрява, отиваме на работа, но и когато слънцето грее, ядем и спим. Даже и учениците, когато са в училище, когато са уморени, когато се преподават уроците, заспиват. Не зная дали сте имали случай да заспите в училището.

Може ли да образувате такова отношение, да кажете, че точката се отнася към линията, както линията се отнася към плоскостта и както плоскостта към тялото. Може ли да направите такова отношение? Може в така наречените транфинитни числа.

Питам тогава, какво е отношението на един приятел, който се разсърдил? Какво отношение ти имаш към приятеля, който се разсърдил и към този, който не се сърди? Сега културните хора, ако не се сърдят на своя приятел, вашето радио е на негово разположение, той може да говори, но щом му се разсърдиш казваш: „Моето радио е затворено за тебе!“ Не позволяваш на приятеля ти да ти говори, нито пък ти му говориш. Нито позволяваш той да ти говори, нито ти му говориш. Щом обичаш някого, искаш да ти говори. Защо? Защо[то] при сръднята това е изключение, ти не искаш да ти говори. А като обичаш някой, искаш да ти говори. Какви са съображенията? Едно побуждение има. Какви са вътрешните съображения.

Ти искаш твоята воденица да ти върви. Тогава воденичарят има доста небетчии. На български може да го преведете, небетчия е човек, който обича небето. А на турски е съвсем друго, значи човек, който ходи на воденицата. Този воденичар иска воденицата да му върви, да му хлопа. Но представете си, че воденицата няма нито един небетчия, воденичарят не пуска воденицата да върви, понеже, ако няма жито, двата камъка се изтриват. И тогава той спира воденицата, тя мълчи. Сега аз оприличавам – когато един приятел ти се разсърди, не иска да ти говори, небетчии няма във воденицата, затова говорене във воденицата няма. Няма небетчии, не се върти воденицата. Казва: „Остави ме на спокойствие, никакви небетчии няма!“ – „Кажи ми една дума!“ – „Не може, ще се развалят камъните.“ Следователно, когато един приятел ти се разсърди, ти лесно можеш да се примириш. Този човек се е разсърдил, понеже няма небетчии. Аналогия правя. Казва: „Не искам да говоря!“ Има едно място във воденицата, дето пускат житото. Кречетало го наричат. То е турено между камъните, като удря по камъните, житото пада. По стария начин направени воденици имат кречетало. То си говори и постепенно житото слиза. Лесно може да се примирите по новия начин, ти ще станеш небетчия, ще занесеш на приятеля си един чувал жито, веднага ще пусне воденицата. Затуй казах баница да занесе. То е небетчилък. А който ти се сърди, той ще ти смели брашното. Ако не ти се сърди, брашното ще остане несмляно. Кое е по-хубаво – да се смели брашното или да не се смели?

И в братството, ако има някой да ти е сърдит, той ще ти смели брашното. Той не може да мели, ако не е сърдит. Най-първо трябва да го разсърдиш,

че тогава да ти мели брашното. Честолюбив воденичар става, ти си небетчия, казва: „Помни моето приятелство. Един [ден] ако не знаеш как да се отнасяш с мене, всичко туй на брашно ще го направя.“ Воденичарят казва: „Помни какво нещо имам предвид.“ Сега те се разговарят приятелски. След като смели брашното, онзи опече хляб, направи баница. Казва: „Знаеш, че ако няма хляб през пещта ще те прекарам!“ Той не му дава да яде. Хлябът ще мине през пещта, през огъня, казва: „Знаеш какво нещо е да се сърдиш на приятеля си, през огън ще те прекарам.“ Единият казва: „Ще те смеля!“ Другият казва: „Ще те изгоря!“ След като си кажат така, хванат си ръката, примирят се. Единият казва: „Няма да ти меля брашното!“ Другият казва: „Няма да те прекарам през огън!“ Но работата остава несвършена. Тогава и двамата приятели ще намерят някого да се карат. Защото непременно, за да стане някаква работа, трябва да има караница. Без караница нищо не става. Вие до сега знаете. За да вървят работите, трябва да се караш с някого. Няма да знаеш с кого да се караш. Или, за да ти върви работата, трябва да се подобриш с някого, но да знаеш с кого да се примириш и да знаеш с кого да се караш, за да ти тръгне. Ето всичкото щастие на човека. То е формула на щастието. Ако знаеш къде да ги поставиш, щастие е. Ако не знаеш къде да ги поставиш, нещастие е. Ако знаеш тия две линии къде да ги поставиш, щастие е. (липсва чертеж в оригинала) Отношение има. Казваш: „Глупава работа.“ То е изкуството на един художник. Когато той рисува очите, веждите, космите на ушите, тия линии трябва да ги постави. Ако един художник нарисува хубава картина, дават му 4–5 хиляди лева. Друг нарисува, но един лев не искат да му дадат.

Да допуснем, че вие свивате ръката си при лакета, като че искате да отблъснете някого. Някой път майката отвори ръката – какво тълкувание ще дадете? Ако ръката е отворена, то е политика вече. Сгънеш ръката с лакета навън, то е двусмислено вече. Например, ти седиш тъй, със сгъната ръка, значи: „Махни се, знаеш като те плесна, така ще хвръкнеш.“ Или който държи така ръката сгъната, казва: „Близо до сърцето е поставена ръката.“ Като туриш на сърцето може веднага да измениш политиката. Онази мисъл сега има известна дистанция. Ако се приближи ръката към сърцето ти или ако се отдалечи, едно колебание има. Хората без да знаят поставят ръката на една дистанция. Какво означава отворената ръка? Много работи се извършват с линии.

При сегашните условия, при които се намирате, вие отричате нещата. Вие казвате така: „Човек не може да бъде щастлив.“ Вярно е, не може. Той, ако не знае как да поставя тия линии, не може да бъде щастлив. Щастието е отношение на известни предмети, които имат отношение към тебе. Ти можеш да бъдеш щастлив, ако можеш да пееш. Ако не знаеш, ще бъдеш нещастен. Ти можеш да бъдеш щастлив, ако знаеш как да употребиш

топлината. Ако не знаеш как да употребиш топлината ще бъдеш нещастен. Ако вземеш перото и напишеш нещо и знаеш как да го туриш; ако напишеш нещо и не знаеш как да го напишеш, ще те бият за писаното. Колко вестникари има, които са бити. Колко автори са писали неща, за които са пострадвали. И Толстой беше писал там, но му забранили, мисля Крайцеровата соната беше, не му дадоха достъп да се преведе, понеже била неморална.

Та казвам, вие сега искате да бъдете щастливи. Щастието е изкуство. Кои са елементите на щастието? Първата линия, от която щастието зависи, щастието почива върху една абсолютна справедливост. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако нямаш линията на абсолютната справедливост. Една определена мярка. Щастливият човек, той не мисли само за себе си. Действително, човек мисли за себе си, но той не мисли само за себе си, понеже щастието на всички хора се отразява. Той, като е щастлив, мисли че всички хора са щастливи. Вие, щом сте щастливи, мислите че всички хора са щастливи. Вас ви е чудно, когато някой човек не е щастлив. Казвате: „Как тъй този останал последен!“ Онези, които не са щастливи, казват: „Няма щастие в света.“ Щастието на земята е крайния предел на онова, което човек търси. Всеки човек се стреми към щастие. Значи едно състояние, в което човек е доволен от положението, в което се намира. Можем да кажем, че едно семе е щастливо. Когато семето расте, пусне корен надолу и клонища нагоре, туй растение е доволно, щастливо. Когато отгоре и отдолу условията са благоприятни и за клонищата и за корените, туй дърво е щастливо. По същия начин, когато материалните условия на човека са благоприятни и когато духовните са благоприятни, този човек е щастлив. В щастието влизат два елемента – материални блага за корените и духовни блага за клонищата. То е естественото положение на щастието. Защото условията не зависят от тебе да ги използуваш. Ако ги използуваш в материално отношение, ти минаваш за добър. Ако ги използуваш в духовно отношение, ти минаваш за умен. Вие искате да бъдете щастливи, без да разбирате. Вие искате да правите добро, без да разбирате. Изкуство е то и това изкуство има елементи.

Елементите на пеенето са тоновете. Седем тона имате. Но човек, за да пее, той трябва да има висока култура. Онези хора с ниска култура, не могат да пеят. Човек, за да пее, трябва да разрешава противоречието на материалния свят. Ти не можеш да пееш, докато не си излязъл от противоречието на материалния свят. Ти не можеш да пееш, докато не си излязъл от противоречието на физическото поле. Музикалността съкращава времето. Когато човек е музикален, както ние разбираме, нещата лесно стават. Ти с един музикален човек лесно можеш да се разбереш, но много мъчно можеш да се разбереш с немузикален човек.

Когато вие не можете да се разбирате, нямате музикалност. Щом двама души скарани се примирят, работата е ясна. То е в търговията вземане-даване. Ще платиш, хората ще ви дадат хубав плат. Ако платиш хубаво, ще получиш хубав плат, според парите, които си дал. Отношенията са прави. Всякога ще знаете, че когато вие във вас едно чувство не можете да примирявате, вие сте изгубили вашата музикалност. Тониране е това. Възстановете музикалността си.

По кой начин, как се възстановява музикалността? Ако учите цигулка най-първо учителят ще ви научи как да нагласявате цигулката. Ще се спреш, трябва да […], да знаеш как да нагласиш цигулката. Тогава може да свирите. Сега в умствения свят или в духовния свят как се нагласява една цигулка? Как ще нагласите ума си? Представете си, че вие сте кръвно обидени, как ще се тонираш? Казвате, че ще мислите. То с мислене, тази работа не става. Някога в мисълта трябва да бъдем много конкретни. Само с мисъл тази работа не става. Ти мислиш, че имаш да даваш. Мислиш, после отлагаш. Но мисъл наричам, когато имаш желание да платиш. Ти имаш да даваш на еди кого си толкова, на онзи толкова – имаш доста да плащаш. Отвориш тефтера, оставиш. След една седмица пак отвориш тефтера, казваш: „На този имам да давам, на онзи“, пак затвориш тефтера. Туй мислене върху дълговете нищо не помага, нищо не допринася. Ако в тази мисъл има желание да платиш, то вече е прогрес. Сега за изяснение ви казвам. Да допуснем, че ти имаш един от когото имаш да вземаш. Ако не вземеш това, което имаш да вземаш, пък имаш да даваш, ти пак ще паднеш в противоречие.

Сегашните хора са дошли до една вяра, мислят, че щастието иде от някъде. Аз съм съгласен с туй. Водата на воденичаря иде от някъде, но той трябва да знае, как да впрегне тази вода, при какви условия и да създаде едно красиво съчетание. Някой казва, че без вода воденицата не върви. Отчасти е вярно. Сега има воденици, които и без вода вървят. Беше време, когато воденици те не вървяха без вода. Дойде време, когато воденици те вървят без вода, с пара вървят. Ще дойде време, когато и с пара няма да вървят, с електричество ще вървят. Един ден ще дойде време, когато с електричество ще вървят. Когато впрегнат електричеството на работа, воденици те ще престанат да живеят. Засега са необходими. Всеки си има по една воденичка. Всички вие сте воденичари. Всеки си има воденичка, за която три небетчии на ден има най-малко. Стомахът е вашата воденичка. Като дойдете, усещате, че няма какво да ядете. Воденичар си, не си разположен. За да ти създадат разположение, трябва да влезат вътре във вас, да влезат в самата воденица. Нали и кокошката си има воденичка? Българите наричат стомаха на кокошката воденичка. Нали сте яли воденички? По какво се отличава кокошата воденица, доста хубава е за ядене. После и в чорба е

хубава. Всички спорове в света произвеждат воденичарите. Външните воденичари са проекция на туй вътре, което става.

Казвам, при сегашните условия, вие искате да сте щастливи, да ви върви. Може да говорите каквото и да е, в живота трябва да се разбират тънките отношения, които съществуват. Вие се спирате, питате: „Какви трябва да бъдат отношенията?“ Воденичарят, например, иска да има много небетчии. Колко небетчии трябват на един воденичар? Някой път, като влезеш във воденицата има десетина чували наредени и онзи воденичар мели брашното. Влезеш в друга воденица, няма нищо, съвсем закъсал. Той смлял брашното пък затворил воденицата. Има воденици, които постоянно мелят. Представете си един човек, неговата воденица постоянно мели. Човек е дошъл до едно положение, което показва, че е доста учен. Сутрин на воденичарят му трябва един небетчия, на обет друг небетчия и като смели и него, вечерта още един небетчия. Някой си позволил и четири, някой и 5–6. Някои имат постоянно небетчии. Турил в джоба и току изважда бонбончета, хайде в устата целия ден. Но някой път разхлабват се камъните на тия воденици. Та земният живот е основан на известни разумни основи и те трябва да се разбират.

Тъй както съвременният свят разбира живота, те са далеч от онова положение, в което те могат да бъдат щастливи. Дотогава, докато носът ти трепери, ти щастлив не можеш да бъдеш. Докато окото ти трепери, ти щастлив не можеш да бъдеш. Щом почне да ти трепери, ти ще направиш нещо необмислено. Докато тебе ръката те сърби, докато имаш сърбеж на ръката, някой път като те сърби лявата или дясната ръка вие сте гадатели на този оракул, но вие щастливи не можете да бъдете. Вие казвате, че като ви сърби дясната ръка, ще давате, като ви сърби лявата, ще вземате.

Някои се спорите за говора. Казвате: „Лесно се говори.“ Може да говорим колкото искаме, но говорът трябва да бъде реално нещо, да съответствува на нещо реално, на отношенията на нещата. Най-първо човек има отношения към кого? Той има най-първо отношения към природата, после към неговите ближни. Първото отношение, което имате, то е към природата. Първото отношение, то е отношение на този великия закон, отношението към Бога – това ние считаме отношението към природата. То са първите отношения. Ако тях не разбереш и вторите отношения няма да разбереш. Ако си същество, което дишаш, то е отношение към природата, към въздуха. Ако не знаеш как да дишаш, ти ще паднеш в противоречие. След туй, след дишането, второто положение какво е към природата? Петте сетива, които човек има, то е отношение към живата природа. Човек, който е господар на своите сетива, ще дойдат отношенията, които вие имате. То са второстепенни отношения, то е закона на ближния. Ако

ти не можеш първия закон да използуваш, ти и втория пак не можеш да използуваш. Трябва да преведете нещата. Ако ти не можеш да имаш отношение към природата, ако не можеш да дишаш, то и другите ти отношения, какви ще бъдат? Щом не можеш да дишаш, щом твоите дробове заболеят, всеки може да ти предскаже какво ще стане с тебе. Ако в твоята воденица не влизат небетчии, всеки може да предскаже, какво ще стане. Ако в една воденица само в месеца дойде един небетчия или в годината дойде един небетчия, най-малко след година ще фалира. Ако воденицата е пълна с небетчии, работата е добра.

Същият закон е с твоя мозък. Ако в твоя мозък не може да влезе нито една мисъл или много рядко може да минат някои видни мисли, някои видни желания или някои видни постъпки, вие вече разбирате каква е вашата работа. Вие трябва да свързвате нещата, които съществуват. Вие мислите, че мислите. Желанията и постъпките нямат нищо общо с вас. Искате да бъдете щастливи, мислите баща ви да ви остави пари. И да ви остави баща ви пари, вие трябва да знаете как да ги употребите. Искате да разбирате от музика. Но вие трябва да имате музикално разположение. Вие трябва да имате ред инструменти. Аз слушах миналата вечер един професор, когато бяхме на концерта, доста духовит, разправя на другите и той се смее. Отива един и вижда, че двама души свирят на пиано. Казва: „Двама души свирят на пиано, един да свири – разбирам, ами двама души. И двамата седнали на пианото, вдигат шум.“ Действително прав е той, само един може да свири. Вторият ще дойде в стълкновение с него. Вие сами можете да свирите. Двама, когато свирят, казвате на музикален език – дует.

Или вие се спирате и казвате: „Знаете ли как да постъпя?“ Не можеш да се научиш как да постъпваш, ако не знаеш как да постъпваш с природата. Най-първо ще се научите да постъпвате правилно с природата. Ако постъпвате правилно, вие ще имате едно състояние, то е главния капитал. Отношението към природата, то е капитала, вложен вътре в живота. Ако този капитал го няма, няма да имате основен капитал. Щастието, което вие търсите, то е капитала в обръщение. Ако нямате капитал в обръщение, какво ще правите? Най-първо даденият капитал трябва да бъде в обръщение.

Какво представлява котвата? Надеждата е турена като котва на кораб. Ако тя е турена на една въдица, да хванете риба, туй, което за вас е надежда, какво мисли рибата за вашата надежда? Туй, което е надежда за вас, произвежда най-голяма пакост на рибата. Щом се докосне, котвата иска да я извади из нейната среда навън. Тогава трябва ли да се осигурява рибата от надеждата на човека?

Знайте, че в света има дяволска котва, има дяволска надежда. Каква [е] дяволската надежда? Сега на вашия език думата дявол какво означава? Има една духовна надежда. На гръцки думата дявол, значи дух. Духът има съвсем друго разбиране отколкото човека. Следователно, неговите разбирания в живота не са такива, каквито са разбиранията на човека. Между разбиранията на рибата и разбиранията на човека има разлика. Каква голяма разлика има между разбиранията на рибата и разбиранията на човека. Човек изважда рибата от водата, опича я и казва, че това е в реда на нещата. Дяволът вземе един човек и той го опече и той казва, че е в реда на нещата. Вие като печете рибата, намерите, че е в реда на нещата, когато вие скърбите считате, че не е в реда на нещата. Когато другите скърбят, считате, че е в реда на нещата. За пример, когато едно животно вас ви пренася товара някъде, вие се радвате на това, че ви носи. Когато вас натоварят, считате, че не е в реда на нещата. Вие считате, че страданието на животните е в реда на нещата. Това, което другите мислят, че вашите страдания са в реда на нещата, то е дявола. Или казано по-меко – когато хората страдат, духовете казват, че в реда на нещата е това, работата трябва да върви. Когато не страдат хората, тогава казват, че работата не върви.

Сега мимоходом само говоря за това, защото ще влеза в съвсем друга мисъл. Какви са тия духове, толкова жестоки, които така мислят? Че каквито са вашите отношения към рибите, такива са и техните отношения към вас. Вие турите някоя риба в шадравана, гледате я, но на какво основание? Като хванете рибата в морето, на особено мнение сте. Питам тогава, може ли да преведете? Когато човек страда, според духовете, това [е] в реда на нещата. Духовете счита[т], че радостта не е в реда на нещата, понеже духовете плащат радостта. Ако ти отидеш, ако една риба е нещастна, ти си щастлив. Когато рибата стане щастлива, ти си нещастен. Щом изядеш рибата, ти си щастлив, но рибата е нещастна. Не изядеш рибата, ти си нещастен, рибата е щастлива. Страданието на рибата е щастие на човека. Щастието на рибите е нещастие за човека.

Тогава как ще примирите противоречието? Може да се примири. Да не е рибарин, да стане вегетарианец. Нищо повече. Щом ставаш нещастен – с рибарите, напусни този занаят. Кръчмар си, нещастен си с твоето кръчмарство, напусни кръчмарството. – „Ама не съм се научил!“ – Ще се научиш на друга търговия. Туй, което вие наричате възпитание, то е минаване от едно състояние в друго състояние. Ти си в едно състояние на кръчмарство, не ти върви – напусни кръчмарството. Ти си рибар, не ти върви – напусни рибарството. Напущай, докато намериш едно изкуство, да ти върви. То е метод за възпитание. Не ти върви, имаш една мисъл, вземи втора, трета, четвърта, пета. Онази мисъл, която ти даде подтик [върху] нея мисли. Напусни мисълта, която не ти дава подтик. Онази,

която може да те изведе в нова област, то е новото положение, в което човек трябва да бъде. Търси тази мисъл. Затуй, когато вие се намерите в едно неразположение на духа, вие сте или рибар или кръчмар или дрехар. Намери по-хубаво изкуство. Може да си месар, гробар. То той като изкопае на десет души гробове, той се радва. По петдесет лева му дават за гроб. Като се върне – 500 лв. за един ден.

Та самообладанието е онзи велик вътрешен закон. Да знаете да изберете вашето изкуство. Някое ваше изкуство станало несъвместимо с вас. Напуснете го, не съжалявайте. Сега, когато на човека не върви в яденето, какво прави? Когато на месо не му върви, какво трябва да стане? – Вегетарианец. Когато на вегетарианство не му върви да стане плодоядец. Ако и плодоядството не му върви да започне да се храни със Словото Божие. Не само с хляб, не само с трева, не само с месо, не само с плодове, но и с разумното Слово, което излиза от устата на Бога може да се храни човек.

Не ви обичат хората, понеже очаквате вие те да ви нахранят. Щом те не ви хранят, тогава кой трябва да ви храни? Много естествено. Вие седите някой път, учен сте и една проста задача не може да разрешите. Ти седиш, имаш навик да ти донасят вода. Ти работиш и имаш навик някой да дойде да ти донесе, да ти налее една чаша вода. То е в реда на нещата. Но един ден те забравят всичките, ти работиш, вода не ти донасят. Започнеш да махаш с ръка, сърдиш се, казваш: „То е безобразие!“ Какво трябва да направи човек? Вземи си стомната, пък иди на извора, напълни стомната, донеси я при тебе, като ожаднееш, дигни я. Практически е туй. Научи се да живееш, не че другото е лошо. Хубаво, ако има кой да ти носи, но няма го, условията са се изменили. Ние говорим при изключителни условия, неразположение, изключително състояние. Разположен си, то е обикновено състояние, хармонично. Научете се сега при изключителните състояния да живеете. Казва: „Човек трябва да бъде самостоятелен!“ Едно криво понятие трябва да имате за самостоятелността. Вие искате да бъдете независими от хората. Научете се да живеете както природата иска. То е самостоятелност. Казва: „Аз искам да бъда самостоятелен“, и той разбира съвсем друго. Самостоятелен човек е онзи, който живее съобразно с правилата на природата. Ти знаеш къде е извора, сам ще ходиш да си донесеш вода. Самостоятелен си. Онзи, който ти донася вода, трябва да платиш нещо.

После не мислете, че всяко изкуство, което вие научите, може да ви помогне. Ако някой научи изкуството на един пияница, какво ще му донесе това? В туй изкуство той сам постоянно се осакаца. Опитва вкуса, той е учен човек, знае при кой кръчмар, какво вино има. Казва: „При еди

кой си, при Иван Пинджурски има десет годишно вино, пелин.“ После на Иван Дрънгулника – 20 годишно вино. Той има един вкус не може да го лъжат кръчмарите. Като тури в устата, разбира. Питам, какво ще го ползува тази наука, че той имал тънък вкус, че разбрал колко годишни са вината, кои са пелин, кои са от 4–5 години? Какво го ползува това знание? – Нищо.

Не правете грешките на пияниците. Пияницата е човек, който повтаря нещата. Нали казват, че повторението е майка на знанието. Повторението е майка на знанието, но и майка на всички глупости в света, които стават. Всички неща в нас стават от повторението на известни работи, докато внесат известни неща. Не повтаряйте! Имайте опитността на светията, три пъти като се опарите, дръжте се, пазете се, не бутайте! Например, вие се опарите, някой се докачил, защо? Те са сега тълкувания. Пияницата се докачил, защо? Понеже няма какво да пие, не си струва да има пелин. Недоволен [е], че няма пари да си купи. Казва: „След яденето, след обед една чашка от 150 грама, това е нищо.“ Аз наричам честолюбието умствено пиянство. Трябва да имате високи идеи за него, хората добре да мислят. Кръчмарство е, иска всеки да пие.

Иван, сега ще извините и между вас има Иван, общо говоря едно име Иван. Иван става на Йоан или на Йохан. Кое е право, Иван или Йоан? Има известни същества в човека, които са отживели. Те са архаически, не се спирайте върху тях. Внесете в живота новото разбиране. Пусни пресния въздух, той носи нови разбирания, нови чувствувания. Старите неща трябва да оставите на заден план. Защото някои от вас се докачате. Природата не би ви простила на вас. Вие имате толкова неща неразрешени, не би ви погледнала на лице. Вие се докачате, че тя не се отнесла както трябва към вас. Вие отнесли ли сте се както трябва? Сега по лицата на хората се намират отклонения. В лицата има ония отклонения от правия път на природата. Вие сте се отклонили от природата и търсите вашето щастие там, дето го няма. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако не живееш, както природата иска. Второто положение, ако живееш както природата иска, ще бъдеш щастлив. Тъй както ти искаш, ти можеш да живееш кога? То е невъзможно да живееш, както искаш.

Представете си, че ви дам един поменик, прочета ви няколко изречения и ако ги запомните, ще ви дам награда 5000 лева. Аз, като ги прочета веднъж наред, вие да ги запомните напред и назад и да можете да ги кажете. Вие искате да ги вземете в къщи да ги четете няколко пъти, 4–5–10 пъти да ги запомните. Колко души от вас могат да ги запомнят? Случва се някой път, когато хората са талантливи. При сегашното състояние изгубили сте онази пластичност да помните. Много забравяте. Една опитност имате –

забравяте, после втора, трета, десет пъти и [в]се забравяте. Веднъж като опитате нещо, втори път не го опитвайте. Хубаво е когато опитвате веднъж. Веднъж опитвайте! Тогава трябва да бъдете внимателни. Лошите неща са отживели неща. Какво ще опитвам една биволска пастърма? – „Ама да я сготвя с картофи, с прясно масло.“ Какво ще извадиш от една биволска пастърма? – Нищо, ти мислиш, че ще бъдеш щастлив. Няма никакво щастие в биволската пастърма. Условие е това, една отживяла работа е.

Искам да ви направя идеята ясна. Във всички отживели неща в света, в тях седи само вашето нещастие. Щастието седи само в онова, което е ново, в Слово Божие, Което сега излиза от Бога. В Него седи вашето щастие. В даден случай онова, което се изисква сега да направите, в него седи вашето щастие. Сега мнозина ще кажат, че с вяра не стават тия работи. Вие не разбирате какво е вяра. Вярата е едно любовно отношение, което имате към едно разумно същество, което никога няма да измени своето отношение към вас. Аз наричам това любовно отношение към един богат ваш приятел. Всякога, когато може да се намерите в трудно положение, той се притичва на помощ. Та няма какво да се безпокоите, [че] ако вашият приятел не се притече на помощ, може да изпадне[те] в лошо положение. Когато казвам „вяра“ подразбирам онази вяра, която имаме към едно същество, което нашите нужди веднага може да ги посрещне. След като си поставен при лоши условия и няма ни глас ни слушание, тогава няма връзка между тебе и Първата причина.

Колко основни мисли сега останаха? Да се спрем върху основните мисли. Щом започнеш да се сърдиш, щом започнеш да се енервираш, щом ставаш недоволен, щом критикуваш, вече твоите отношения към природата не са естествени. Значи най-първо да възстановиш онова здравословно състояние в себе си. То е независимо, то не зависи от хората. Най-първо възстанови твоето естествено отношение с природата, тогава ще дойде другото. Да се образуват известни нови отношения. Ако с първото състояние не си се справил и с второто не можеш да се справиш. Тогава ще имаш правилни отношения. Ти си търговец, в който магазин влезеш лесно можеш да се справиш. Влизаш да вземеш на кредит. На колко места могат да ви кредитират? Онзи, който не е изпълнил законите на природата, той иска кредит. Онзи, който плаща със звонкови, неговите отношения са правилни. Природата винаги плаща в брой. Вересия няма и книжни пари няма. Всичко във звонкови взето-дадено, то е завършено. Значи с пари навсякъде може да вземете, но ако искате на кредит, работата малко се усложнява.

Неразположен си – нямаш отношение към природата; боледуваш – нямаш

отношение към природата. Значи в затвор си, някъде на изправление. Щом боледуваш, на изправление си. След туй идат влиянията на външните условия, то е пак затвор. Сега помнете, ако всичко забравите, това помнете: Не можеш да бъдеш щастлив, ако твоите отношения с природата не са правилни. Вземете, вие искате един човек да ви обича. С какво ще заставите един човек да ви обича? На какво основание или с какво ще заставите един човек да ви обича? На какво основание или с какво ще го заставите? Искаш някои хора да те обичат. Кое е онова, за което хората могат да те обичат? Един учен човек за какво може да се обича? – За учението. Един певец – за пеенето. Всеки човек, за да го обичат трябва да има нещо. Ако това изкуство, което имаш е голямо, тогава и любовта ще съответствува. Ако изкуството е малко, тогава и любовта ще бъде такава. Може ли да се завърже приятелство между един човек и едно животно? – Невъзможно е. Ти може да обичаш, но приятелство с едно животно не можеш да имаш. Такова приятелство може да имате с един човек. Понеже туй животно не може да ти услужи, както човек. Един приятел може да ти услужи там дето кучето не може. Кучето може да намери някой изгубен предмет. Има неща, дето кучето и да иска не може да ти направи. То са сега новите положения. Влизат нови елементи. Старото, което сте знаели, не държи. За пример, тънките въжета при големите бури се късат. Големи въжета в параходите турят, даже железни въжета, които да не се късат. Някъде при слаби бури, не ти трябва дебело въже. При големите бури, при големите изпитания се иска едно голямо въже.

При сегашните условия на живота искате да живеете, трябва да имате хубави разбирания. Ако уповавате на вашето щастие от някъде пак ще го имате, пак ще бъдете щастливи. Вие ще бъдете щастливи само ако разбирате природата. Ако не разбирате природата ще имате „не“ пред „щастие“. То ще бъде вашия придатък. Пък, ако разбирате, ще имате един тил. Ако разбирате природата, ще започнете да пеете щастие, ако не я разбирате, ще започнете да пеете нещастие. Нещастието е неразбиране на природата. Щастието е разбиране на природата. Що е щастие? – Разбиране на природата. Що е нещастие? – Неразбиране на природата. Ясно и точно. Вие кажете, че баща ви, че майка [ви], че това общество е такова. Щастието е закон за разбиране на природата. Нещастието е закон на неразбиране. Не че вие лично сте отговорни. Философската страна на въпроса е там. Щастието всеки може да го има, когато разбира природата.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

18 лекция на Младежкия окултен клас
24 януари 1936 г.
Изгрев, [София]

1936_01_26 Слуги на Доброто
неделно утринно слово

СЛУГИ НА ДОБРОТО

26 януари 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небе хубаво, ясно, звездно.
Тихо времето, меко, приятно.)
Нарядът.
5-а глава от Първо послание Петрово.
„Пета“ и „трета“ някой път си мязат по произношение. Те са близки. Та, „т“ се сменя на „п“. Като смениш „п“-то на „т“, ти си като малките деца. Децата често, наместо да ядат зрели плодове, ядат кисели. Не дочакват да узреят плодовете. (Учителят чете главата от Посланието.)

„В начало бе Словото“

Ще ви говоря за нещо много кратко, но съществено, защото дългите работи... Гладният не обича дълго да му се говори. И на болния дълги наставления не давай. Не изваждай слабия на борба, да се бори. Разбиране трябва. Прогресивно, непрекъснато разбиране и будност на съзнанието трябва. Защото човешкото съзнание не всякога е еднакво будно; някой път мъжделей. И човек много непостоянен е в своите убеждения, в своите вярвания, в своите разбирания. Непостоянен е в своята любов; непостоянен е и в разбирането на истината; непостоянен е и в правенето на Волята Божия. Първите християни са имали дълбока опитност, са казвали, че причината е: човек, той си има един враг; и казва там – Сатана обхождал да намери някого, като лъв рикае, да погълне някого. Някой път вие мислите дяволът да ви срещне като някой вълк. Не, той е едно същество учено, той знае законите на човешката мисъл. И той ще ви засегне там, на много деликатно място, тъй, отдалеч, има висша дипломация, най-висшата дипломация, с която борави отдалеч. И когато иска да ви изкуси, той ще започне с Божията Любов, да ви подхлъзне, да ви изкуси. С Любовта ще започне той. И всичките спорове стават все от любов. Ще те накара да обикнеш живота и след туй за едно парче хляб ще те скарат с другите. Понеже мислиш, че туй парче хляб ще ти даде нещо за живота – ще живееш повече. И ще те скара той.

И аз ви представям, в света има два живота: един живот на злото и един живот на доброто. Единия живот наричам низш живот. Злото е низшият живот, а доброто е висшият живот. Те се отличават. В злото силният господарува. В доброто слабият господарува. В злото слабият слугува, а

силният заповядва. В доброто силният слугува, а слабият заповядва. Туй го имайте като максима. Не, като една максима. Временно туй е. Вътрешно, туй е различието. Щом искаш да заповядваш на другите, да ти слугуват, ти си в пътя на злото. Едно желание в тебе има да заповядваш, а другите да ти слугуват – ти си в пътя на злото.

То са потънкости, сега. Щом имаш желание ти да слугуваш и да ти заповядват на тебе, да им слугуваш, и да се не обиждаш, ти си в пътя на доброто. Защото, ако си силен и ти заповядват, ти всякога можеш да се освободиш, ако слабият ти заповядва. Привидно е това. Ти, силният, си господар. Но ако ти някъде си слаб и силният ти заповядва, че искаш да се освободиш, ти си на кривата страна, ти си на слабата страна. Слабият никога не може да се освободи от силния, то е невъзможно. Глупавият никога не може да заповядва на умния. То е немислимо. И лошият никога не може да стане господар на добрия. Доброто е по-силно от злото. Следователно, ако злото ти заповядва някой път, не се безпокой за това. Ако ти вървиш по пътя на доброто, трябва да слугуваш, ако искаш да вършиш Волята Божия.

После, в този, низшия живот има всичкото разделение; което е между хората, е същото разбиране. Даже, туй са все хора, които ги наричат набожни и любещи. И всичките спорове по някой път стават между хора, които най-много се обичат. И когато хората най-много се обикнат на Земята, тогава стават най-големи спорове. Като обикнеш някого, ти заради този, когото обичаш, ще се скараш с целия свят. Едно животно е в състояние за една кост да се бори с 10 кучета. Откъде е това? За костта. То не дава костта. От човешко гледище тази кост може да струва един лев, но това куче мисли, че е цяло стежание, цял имот. Има често братя и сестри, за една къща, направена от камъни, с години ще се съдят за дела, който баща им оставил. За някоя нива с години ще водят дело, за една педя земя ще се мразят.

По някой път вие се спорите, мислите, че живеете добре. Добрият живот си има различие. Тъй, както в музиката един пее и друг пее. Но единият пее с половин тон по-ниско, а другият пее с половин тон по-високо. Единият не взема тоновете вярно, в дадения случай отношение няма. Сега, който не разбира, ще каже: „Все едно, какво има, че половин тон по-високо, по-горе или по-долу?“ Ама не е така. Ако вземеш ти онзи, верния тон на Любовта, и така последователно в този ред на нещата, ти не вземеш вярно музикалните тонове, ти ще попаднеш в грешка. Нещата няма да станат тъй, както ти искаш.

Сега, по някой път аз ви говоря за музиката само като един метод, не

разбирам тази, външната музика. Ти можеш да пееш външно, заинтересуван си. Как? Принуден си да пееш. Нима онзи, когото бият, не пее? Пее човекът и всичките ноти ще ги вземе много правилно, тия понижения и повишения, всичкото взима. Тъй, както вие, когато бият някого, аз съм слушал, когато бият някого, той пее. Много хора съм слушал, тази минъорна гама, много вярно взима пониженията, бемолите много вярно взима. Или по някой път много хора могат да вземат повишенията. Плащат много добре. Дайте на един певец и почнете да увеличавате заплатата – ще видите как вярно ще взема диезите. Много вярно взима. В злото има нещо свойствено на човека. Но туй пение не е правилно. Липсва му нещо. То има сухота. И в бемолите има сухота. Може да си скръбен, сух си; може да се радваш и пак да си сух. Туй го наричат мъртвото пение. Особено тия, медните инструменти имат такова едно бездушие, няма душа; не че няма душа, няма живот в пението. Или, човешката мисъл, и тя може да бъде суха. Няма живот. Може човек да ръкомаха ръката, за истината да говори, за Бога, за любовта, и любовта може да бъде суха. Сухотата е хубава в известни условия. Но при някои условия, ако тази сухота постоянствува, не може да има никакво растене.

Сега, за тия изключения, които у хората стават, те вървят по един естествен път. Вземете най-низшето същество на Земята, едно растение най-низшето, има два стремежа. Посейте което и да е семенце, ще видите, че в туй семенце има скрита една амбиция – да изскочи нагоре. Ти го посееш в земята, то ще изскочи един пръст нагоре – тщеславието му е един пръст. И ще се огъне. Друго два пръста ще изскочи, три пръста и ще се огъне. Някое – един метър, 10 метра, 15 метра, 20 метра, 100 метра. И някои дървета има, като погледнат човека отвисоко, то казва: „Този пигмей тук, какво се движи тук? Аз съм отгоре!“ От дърветата има горделиви дървета. И често може да наблюдавате: има някои хора, като минат покрай друг, погледнат нагоре, над тях, казват: „Какво знае той? Нищо не знае.“ Той погледне и мълчи. Някой е министър-председател или завзема някое високо място – той е от тщеславните дървета. Погледне на другите и казва: „Те само обикалят наоколо, но те нищо не знаят.“ Обаче туй, горделивото дърво, което така гледа, и погледнеш туй, малкото същество – човекът, току дойде с брадвата и казва: „Защо ме обиждаш ти мене?“ Сега тия, малките същества, са обидените, те режат дърветата. Той каже: „Онзи ден аз като те погледнах, знаеш аз какво мога да ти направя?“ И започне със своята брадва и турне го на земята. Тия, горделивите дървета направили нещо и туй същество, малкото, започне да ги смирява, да му слугуват. Казва той: „Ще ви направя всинца ви слуги, да знаете как трябва да живеете по Бога!“

Не можеш ти да живееш щастливо в една горделива къща. Като туриш всичките горделиви дървета над главата си, те ще ти повлияят. И един ден

те ще принесат нещо у тебе. За горделивите дървета ще започнеш да се съдиш, ще защищаваш дърветата. Едно време ти плачеше, искаше да ги смиряваш, а сега ти си се увлякъл за една дъсчена къща, десетина–двадесет греди, ти ходиш да защищаваш, че тази къща е твоя. Ти си станал два пъти по-глупав от дървото. Утре ще дойде някоя буря, катурне къщата ти и всичката ти надежда, която ти имаше за къщата, отиде. Както дървото мисли, че никой не може да го изкорени, туй, малкото същество – брадвата, може да го отсече. Тъй. Брадвата дойде, задига дървото и го отсича.

Туй сравнение може да го направите. Тоест, ако ти вярваш в твоята банка, в парите в банката, ти имаш веруюто на голямото растение. После, Писанието казва: „този, който стои, да гледа да не падне." Има една опасност и за най-правоверните да паднат. Тази слабост се дължи на камъните. Видиш в някое планинско място, като минаваш, някоя канара като те погледне от върха, един километър, два километра, като те погледне, казва: „Този пигмей какво е тръгнал?" Горделиво гледа камъкът отгоре, казва: „Основа имам." И по някой път погледнеш, един камък удари те и върне се екскурзиянтинът с наранен крак. Някой път се случва, че този камък, който иска да каже на горделивото това същество да се не качва горе, то слиза долу, да го блъсне. Той се унижава и постоянно слиза надолу в долината, разлага се на малки прашинки и навлезе в една почва. И като се върне, като се погледне, казва: „Как стана, от тази височина, дето съм на чистия въздух, слезнах в тази кал, да се смеят всичките?" Тогава човек почва да тъпче горделивите камъни. Сега камъните, които са ви цапнали, за тяхната гордост трябва да ги смирят – и хората правят пътища от тях, от горделивите камъни. И те трябва да се смирят, трябва да станат почва, да си изплащат своите прегрешения.

Та казвам: Ако имате философията на камъните, ще слезнете в долините, на пътища ще станете. Ако имате гордостта на растенията, брадви ви очакват. Следователно, от хиляди години растенията, и те са прогресирали малко. Някои от растенията са прогресирали; тези, плодните дървета са прогресирали. Видели лошата участ, която ги очаква, и почнали даром да дават плодовете си на човека. Казват: „Няма какво да ни сечеш; и ние към тебе няма да гледаме отвисоко, както едно време. Смирение трябва. А ще ти даваме даром нашите плодове, да не ни сечеш."

Ако си едно горделиво дърво, за да се избавиш, плод трябва да даваш. Ако си един горделив камък и искаш да се избавиш, на скъпоценен камък трябва да станеш. Да се кристализираш и малък да станеш, тъй че да потънеш някъде дълбоко в земята един–два километра. Че да те намери човекът, да те извади и да те носи на себе си и да те милва, ако обичаш.

Дотогава, докато гледате на нещата отвисоко и гледате само на вашите лични интереси... Всеки ден вие се молите за себе си, страдате за себе си, карате се с хората – всичко туй е една низша нишка на личния живот. Навсякъде човек е изтъкан само от нишки. И религиозните хора са пълни само от тщеславие; и като се моли някой, мисли, че много е направил; и като направи едно добро, мисли, че много е направил. Не е лошо, че мисли така. Но сравнено неговото благодеяние с онова благодеяние, което Бог прави – с хиляди и милиони години Той е давал и дава на хората Своето благословение и досега никому не е казвал: „Аз това и това направих за тебе.“ А човек, след като направи десетина добрини, той ще направи една книга, цяла книга ще напише. Имаме доста светии са писали какви подвизи са направили. Често се казват подвизите на светиите, но описват се само добрите страни, а не се описват лошите страни на светиите, които те са направили.

И една книга имате там, Давид е такъв един светия. И Давид е един светия. Давид ще го намерите в православната църква с друго име, но как е станал този светия? Този светия, като бил едно време като цар, имал той един поданик в царството си, него пратил на бойното поле и го утрепаха по един политически начин, така, деликатно, без да знае никой. Жена му била много красива. Казва той: „Нали съм цар, коя съдба, аз съм закон, каквото аз върша, това ще стане. Няма кой да ме съди.“ Но в държавата му се намира и друг светия, който отива да го изобличи. Единият е цар-светия, а другият е обикновен светия. И онзи [е] по-умен. Сега, хваща го, отива, казва на този светия, Давид, казва му така: „Ти си свят човек, [а] в твоето царство не се пазят законите. В един град имаше един беден светия, който имал само едно агънце, една овчица имаше, а пък имаше и друг голям светия в града, който имаше много овци. На големия светия дойдоха гости и той не искаше да вземе едно агънце от своите агънца и да заколи, а взе агънцето на бедния светия.“ Давид казва: „А, как? Кой смее така да направи? Несправедливост!“ Казва: „Трябва да се отсъди! Той е за смърт, който е направил това.“ – „Ти си – казва – този светия.“

И вие сега може да кажете, че „Това е голямо престъпление!“ Но ако ти със своето поведение убиваш най-хубавата мисъл в една душа или нарушаваш едно от най-хубавите му чувства, не си ли ти онзи, горделивият човек? Може да си брат тук, от Бялото Братство на Изгрева, някой изгревчанин, може да си от православната църква, без разлика е това, някой окултист, може да си учен човек – и това е без разлика какво име носиш. Те са редовни, тия имена, които хората носят, те са временни дрехи, с които ти си облечен. Ти си жена – това е само една дреха. Ти си мъж – това е дреха. Ти си цигулар – една дреха е това. Ти си богат човек – една дреха е това. Ти

си председател на един съд, ти си някой виден адвокат; че си един цар, това е дреха, някой голям проповедник – това е дреха. Това са играчки, забавачки, забавления. В живота има по-велика цел. Тия са служби, които ти упражняваш. Че си в първото отделение, то не значи, че целия живот трябва да останеш в първо отделение, да се занимаваш само с букваря, нито във второ отделение – с читанката си, нито в трето отделение и четвърто – със своето естествознание; нито в прогимназията – със своята аритметика, нито в гимназията – със своята алгебра.

Сега аз ви навеждам на някои сравнения, които са недостъпни. Какво ще ви интересува вас, че ви пея от ария „Марта" някое парче? Ще кажете: „Я остави тая „Марта", а запей ми някоя от старите български песни." Кое е в дадения случай, българинът страда от една слабост – от повтаряне. Той обича да повтаря, да повтаря, та главата му побеля от повтаряне. „Заплакала е гората", „Стоян мами си думаше", та Стоян впрегнал воловете, биволите си, та ги потеглил и 9 моми погледнал. И казват: „Хубави биволи има." Биволите хубави, но Стоян не е хубав. Биволите охранени, хубаво теглят, натоварени по 2000 килограма, теглят. Вие не сте виждали, има такива водачи на биволи, там има такива задни шипове турени и някой път, като ги води, не искат да вървят, той като ги потегли, че тия бодове се допрат на устата, на главата, и те се обръщат. И казват: „Този Стоян!" Но този Стоян носи бодове. Той, за да покаже на хората, че като си завърти левия крак и десния, тогава биволите ще завърти. И момите казват: „Колко хубаво се върти Стоян." Но биволите знаят какво струва това въртене.

Та, аз правя сравнение, момите се въртят от ляво към дясно, а момците – от дясно към ляво. Казвам: Горко на биволите! Няма какво да се въртиш ни наляво, ни надясно. Право ще вървиш. Щом почнеш да се въртиш, идат бодовете. Не извъртай чувствата си, не извъртай мислите си. Нищо повече. Дръж своята мисъл право. Щом можеш да водиш два бивола с ремъци, това не показва как трябва да заповядваш. Така не се заповядва. И ако искаш тебе да те харесат за твоето знание, ако искаш да те харесат за твоята сила или за твоята красота... Че красотата, това е една мазилка в Божествения свят. И момъкът казва: „Божество е това!" Но каквото е грозотията за физическия свят, това е красотата в Божествения свят. Казвате: „Много е красива мазилката!" Един ден тази мазилка ще падне. И ще погрознее. Защо? Не е нещо съществено. Защо погрознява? Ако беше съществена красотата, тя ще остане, но тази красота не е съществена. Даже и младостта не е нещо съществено. И старостта, и тя е една мазилка. И младостта е мазилка, и старостта е мазилка. Има една младост разбрана – това е Любовта, разбрана в нейната пълнота; има една старост – това е Мъдростта, разбрана в нейната висота. Да. То е същественото. Но ако ти не

разбираш старостта, в която живее Мъдростта, и ако не разбираш младостта, в която живее Любовта, ти си на кривия път. Ясно и категорично! Тогава казвам: Ти, ако не разбираш младостта, в която Любовта живее, ще остарееш и ще оглупееш. И ако не разбираш старостта, в която Мъдростта живее в своята пълнота, ти ще оглупееш и ще умреш. Нищо повече. И ще се свърши. Французинът казва: „Fait accompli" – свърши се.

Тогава, казвате вие, какво трябва да се прави? Ще слугуваш на Любовта, млад като си, и ще слугуваш на Мъдростта, стар като си. А ще слугуваш на себе си... За да се избавиш от себе си, има само един начин – ще слугуваш на Истината. За да разбереш пътищата на Любовта, трябва да слугуваш на Любовта. За да разбереш пътищата на Мъдростта, трябва да слугуваш на Мъдростта. А за да разбереш себе си, трябва да слугуваш на пътя на Истината. А тази Истина е вътре в тебе. Всичките други неща, всичките други пътища, по които може да вървите, хубави са, но те са временни. Ти не можеш да разбереш Любовта, ако не слугуваш. Защото единственото нещо в света, което не търпи никаква заповед, то е Любовта; единственото, което не търпи заповеди, това е Мъдростта, това е Истината. Щом ти се опиташ да заповядваш на Любовта, ти ще дойдеш до най-големите противоречия; и ако се опиташ по същия начин да постъпиш с Мъдростта, ще ти се случи същото. Щом вървиш по пътя на Любовта, ще вземеш положението на един, който служи, не на един, който заповядва. Щом дойдеш да вървиш по пътя на Мъдростта, ще вземеш положението на един слуга, който служи, но не положението на един господар. Щом дойдеш до Истината – пак същото положение. И ако туй не го научиш – то е всичкото, – ти никога в Царството Божие не можеш да припариш. И казано е там в общ смисъл: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." И казвам: Как ще се смириш? Или, ясно казано: ако не може да служиш на Любовта, ако не можеш да служиш на Мъдростта, ако не можеш да служиш на Истината, ти в Царството Божие не можеш да влезеш. Туй се разбира под думата „служение".

Казват: „Как да се смиря?" Вие разбирате смирението на едно дърво, което трябва да се огъне. Вие разбирате смирението на един камък, който отгоре трябва да падне долу на земята. То е само един образ. Но смирението е едно състояние, в което може да се роди най-доброто положение във вашата душа. Че, служете на Бога! Да служите с радост. Че ти не можеш да намериш по-хубаво място от да служиш на Любовта. Това е най-голямото, най-хубавото щастие, да служиш от Любов! То е най-голямата придобивка, да служиш на Мъдростта. Съзнание да имаш, да знаеш как да служиш на Бога. И после, няма по-щастливо нещо от да служиш на Истината. Свободен си там. Такова голямо удоволствие е да служиш при най-

голямата свобода!

Та казвам: Тази истина по-ясно не може да се направи. И ако река да я обясня, тя всякога се затъмня. Мъчно може да огънеш едно сухо дърво. Или, да го огънеш, има един начин, по който сухите дървета ги огъват. Ако речеш да го огънеш, сухото дърво, то ще се счупи. Можеш да го огънеш: ще го туриш във вода, да го накиснеш. Тури вода вътре, понеже водата е носител на живота; и туй, дървото, е толкова горделиво, че като изсъхне, казва: „Счупвам се, но не искам да се променя." Защото е горделиво. Защо се пречупва? Казва: „Предпочитам да умра, ама не да служа." А едно дърво сухо, като го туриш във водата, че се окваси и се огъне. Туй дърво, ще се пукне то, че се е огънало. Пък като те намери на пътя, ще те ухапе; като се блъснеш, ще се удариш. Ще каже: „Ти трябва да знаеш, че имаш един господар! Няма тъй да се носиш." Или ще се удариш. Туй, горделивото дърво ще ти покаже, че не постъпваш право – ще те удари.

Туй е същественото, което човек има. Човек е едно горделиво дърво. Най-горделивото дърво в света засега е човекът. И навсякъде той само с обиди е свързан. За нищо и никакво се обидил. Обижда се, че обущата му са скъсани. Обижда се, че шапката му е скъсана. Обижда се, че не го нахранили както трябва. Обижда се, че като говори, не го оценили; че като погледне... Навсякъде се оплаква. Че, кой кого да утешава в света? Целият свят, това са горделиви дървета, ядат се едни други. Само се търпят.

Сега, като слушате, ще кажете: „Че толкова ли ние сме най-лоши хора в света?" Щом се окаляш, ти си най-лошият човек. Външно то е така. И какво трябва да се прави? Ще се оправиш; и не се каляй. И откъде иде калта? От горделивите камъни. И все-таки, за да ти пръснат главата, трябва някой горделив камък. Ти дигнеш ръка, камъкът ти удари главата. А всичките други страдания идат от дърветата. Хората се научили да се бият от дърветата. Като дигнеш ръката си, то е горделивото дърво. Блъснеш някого. Докато нашите ръце не се смирят, докато вашите камъни не станат като гумени топки... Че човек трябва да бъде гумена топка, че като го блъснеш с камък, да не му пукнеш главата. Че всяка една дума, която казваш, с която ти ще го поставиш, като говориш, какви са намеренията. Ако мисля да обиждам хората, да мислят, че аз съм нещо, не съм като тях, а те са много паднали, то е друг въпрос.

Какво е правото в света? Всички трябва да бъдем благи както Бога. Нищо повече. Моето разбиране е това. Някой ми казва друго. Не. Всички трябва да бъдем тъй благи, както Бог е благ. „Ама можем ли да бъдем?" То е друг въпрос. Можеш ли? Можеш! То е правило за мен! Да бъдеш благ като Бога. Моето правило: Благ като Бога. Еднакво ще се стремим да бъдем.

„Ама не сме.“ То е друг въпрос. То е идеал. Второто правило: Трябва да бъдем съвършени като Него. „Ама можем ли да бъдем?“ То е друг въпрос. Но трябва да бъде. Правилото е това. Идеал е това; дали ще го постигнеш или не, то е друг въпрос. Благи като Бога и съвършени като Бога, и силни като Бога. Трябва да бъдем и силни като Бога. После, още какво? И мъдри като Бога!

Ама ще каже някой: „Дали ще бъда като Него?“ Искам да бъда тъй, както е Той! Така да бъда и аз. И тогава, не като придобия този сила, да се състезавам с Бога. Това е неразбиране. Да се състезаваш с Бога, да бъдеш като Него, да се отделиш от Него, това е неразбиране. Да бъдеш едно с Него! Един орган да бъдеш от Бога. Всеки орган трябва да стане силен, да придобие всички качества, които тялото има, без да се зароди в него желание да излезе вън от тялото. Защото, ако излезе, тялото ще изгуби всички свои постижения. По този начин да живеем, значи да сме в онова положение, в което Бог е. Само при Него можем да бъдем щастливи. Щом излезеш вън от Бога, нещастие те очаква, очаква те безсилие и всички останали злини, които съществуват в света.

И тогава ще има живот като този на Сатаната, който се е отделил от Бога. Той се е състезавал с Бога, но е толкова горделив, че казва: „Този човек, когото Господ е направил по Свой Образ, за него нито пет пари не давам.“ Ритва го настрана. Казват, че в България има светии, добри хора. Дяволът тогава се разритва между вас, иска да покаже, че нищо не струвате. Дяволът всеки ден ще ви каже в ума, че тези хора не са такива, каквито ги препоръчват. „Ама, че той знае, учен човек е.“ – „Не е такъв – казва дяволът. Преди всичко той не е такъв, какъвто се представя.“

Като дойде при мене дяволът, казвам му: „Ти благ ли си като Бога?“ Той мълчи. Казвам: „Колко агънца има в корема ти? Колко агънца досега си изял?“ Понякога аз го изненадвам. Дяволът минава за светия, когато иде при мене. Той казва, че е вегетарианец, че обича да се моли, но аз го изненадвам. Намеря го вечер с шиш в ръка. Скрил се някъде вечер и пече агне, маже кебапа си. Казвам му: „Добър вечер! Доста хубава е тази храна.“

Следователно, ако вие за едно ваше кратковременно желание нарушавате Божия закон, вие сте в кривия път на дявола. Искаш да се оплачеш на Бога, казваш: „Дотегна ми светийският живот, дотегна ми да се моля.“ Мислите ли вие, че ако коленичите и вдигате ръцете си нагоре, това е молитва? Това е само едно състояние. Отсега нататък трябва да се учите. Молитвата е един метод да се научиш как да говориш. Тя е граматика. Духовната граматика е молитвата – нищо повече. Ако не знаеш как да се молиш, не знаеш и да говориш. Граматика е нужна. Молитвата е духовната

граматика. С това разбирам, че в обикновената граматика има буквоядство, за една запетая могат да те скъсат и цяла година да повтаряш класа за една запетая, или за двоеточие, или за удивителна.

Аз съм забелязал, че и като говоря на вас, понякога в гласа ми минават някои струи, от вас поставени – че аз всичко виждам! Има една страна, която вие схващате – това е отражение на вашата гордост. Понякога вашата гордост се отразява в мене, има едно ехо, което после се отразява пак върху вас. Като говоря, чувствувам, като че аз съм горделив, а то е отражение на вашата гордост. Някой път нещо ми казва: „Защо говориш на тия будали? Нищо няма да излезе от тях, остави ги. Защо си хабиш времето? Дали ще свършат работата? Остави ги тия."

Това е вашето състояние, аз зная това. Едно отражение, съзнаваш го. Тогава аз искам да постъпя по правилото и казвам: Ще бъда благ, както Бог е благ. И ще постъпвам така мъдро, както Бог постъпва. И ще обичам истината, както Бог е истинен. Верен и истинен е Той всякога. Защото, другояче, ти ще се разочароваш, ако мислиш, че хората могат да те обичат. Ако днес те обичат, утре няма да те обичат. Защото, ако те обичат за твоята красота, красотата ти утре ще изчезне. Ако те обичат за твоята сила, и силата ти ще изчезне. Ако те обичат хората за знанието ти, и знанието ти ще изчезне. Любовта трябва да произтича от нещо съвсем постоянно. Най-първо, не търси хората да те обичат. Ти се учи да обичаш, без да очакваш някой да те обича. Ако Бог иска да Го обичаме, това е по единствената причина, да бъдем ние щастливи. Той не се нуждае от нашата обич, нищо повече. Единственият път, по който можеш да бъдеш щастлив, е да обичаш Бога. Ти трябва да Го обичаш. Той е Цялото. Ако не Го обичаш, ако не си благ като Него, ти не можеш да бъдеш щастлив. Защо трябва да Го обичаш? За да бъдеш щастлив. Другояче не може. Ти ще се спреш там. Друг отговор няма. Някой казва: „Защо трябва да любя?" За да бъдеш щастлив. Щастието пък е път към съвършения живот. Ти не можеш да влезеш в съвършения живот, докато си в тъмнината. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога."

Та казвам: Сега ви предстои една трудна задача. По новия начин аз ви давам един метод – ще държите изпит. Ако сте по стария начин, винаги ще ви късат; ако вървите по моя, по новия начин, винаги ще издържите изпита си. Докато сте в стария път, всякога комисията ще ви къса. И светия да си, и учен да си, все ще ви късат. Защото всеки ден вас ви късат. Аз гледам, всички съвременни хора са все скъсани. Пък някога човек за пет пари съгрешава.

Вземете един светия, например, може да съгреши за нищо и никакво. Сега

на ваш, разбран език ще говоря. Светията говори с една много красива мома, по Бога направена. Но веднага при него идва и друг светия. Първият вземе една особена поза. Най-първо, преди да е дошъл вторият светия, той се усмихва на момата, а като дойде вторият светия, той взима една сериозна поза. Според моето схващане това е една погрешка. Той взима една поза, с която иска да покаже, че е светия, че не се увлича, че не може да го съблазни младата мома. Това иска да покаже пред втория светия. Че, той се е съблазнил вече. Съблазанта седи в това, дето иска да се покаже. А в него ни най-малко не трябва да има желание да се покаже, че е светия. Като дойде вторият светия, първият трябва да се усмихне и да каже: „Както виждаш, закъсахме я." Къде е смирението сега? По-добре да се постави в положението на закъсал човек, отколкото да се постави като един благочестив човек, което не е вярно. По-добре да се смири и да признае, че е закъсал, да каже на другаря си: „Както виждаш, при такава мома човек не може да не закъса."

Това зависи от сърцето вътре, а не от външната обстановка, от мисълта. Има нещо тайно в сърцето. Каква е моята скрита мисъл, която Бог вижда? Бог търпи нещата, но ние по никой начин не можем да изменим закона на Любовта. Или, ако аз съм един светия, като дойде при мене този брат, ще му кажа: Аз намерих тази професорка, светия е тя. Наскоро е слязла от Небето, но понеже съм невежа в тази работа, повиках я да ми предава уроци. Понеже усещам, че има една слабост някъде, тя ми преподава първите уроци – че като гледам на красивите работи, да не се съблазнявам. И понеже тя едновременно е предметно учение за мене, професорка е, да не се съблазня в нея. Не е грехота, че я гледаш, но грехота е да я пожелаеш. Щом пожелаеш да имаш красотата на момата, ти вече си съгрешил, ти си в пътя на греха. Ти се радвай, че тя е красива. Не желай да бъдеш красив като нея – нищо повече. Двама души не могат да бъдат еднакво красиви. Ако единият е красив, другият ще бъде грозотия. Как мислите вие, в една картина сенките имат ли някаква цена, изпъкват ли така, както изпъкват линиите на веждите, на носа, на устата? Профилът, който изпъква, както и светлите страни на лицето, те са важни. И днес всички хора обръщат внимание на светлите страни, а не на тъмните. Тъмните са само за фон. Казвате: „Колко хубаво, колко светло е лицето." Защо? Турена е някаква сянка на лицето, за да изпъкне светлото.

Сега тук се изисква голямо внимание. Защо? Да не би моята реч може да бъде толкова гореща, че да попари листата ви. Има една опасност. Аз не ви говоря за морал, защото, според мене съвременният морал, това е безморалие. Целият човешки живот, с всичката му възможност, аз го виждам, той е пълен с нечистота. И всичко това трябва да се филтрира. Не че водата е развалена, но тази вода трябва да мине през филтър, да се

филтрира. После, тя трябва да мине през няколко филтри, съвършено да се освободи от всички ония вещества, които не са свойствени на водата и да остане водата сама.

Нашият живот също трябва да се освободи от всички мътилки, които сме събрали. И развитието е един процес да се освободим от неща, които не са свойствени на живота. Защото няма някой от вас, който да не е страдал. Щом страдаш, значи има една мътилка в тебе. Всяко страдание се дължи на нещо чуждо в човека. Може да не го знаеш, но си недоволен. Това е една мярка. Чуждо има в тебе. Може да не знаеш къде е това, но един ден си неразположен – мътилка има в тебе; недоволен си – има нещо чуждо; но щом се освободиш от мътилката в себе си, колкото микроскопическа да е била тя, радостта ще дойде. Радостта е признак на това, че си видял една капчица на Слънцето. Като видиш тази капчица, като роси, която отразява слънчевите лъчи, ти се радваш на чистотата на тази капка. Ние всякога се радваме на онзи живот, на малките капки в живота, които отразяват чистотата. Това значи радост. Като виждаме, че сме се окаляли, това е вече скръб. Ние скърбим за окаляните капки и се радваме за пречистените капки. Това трябва да знаете.

Та, сега ви давам три филтъра: ще филтрирате вашия живот чрез Любовта, ще филтрирате живота си чрез Мъдростта и най-после ще го филтрирате чрез Истината – както вие разбирате. Какви са правилата на църквата, на този, на онзи, всичко това турете настрана. Хубави работи са те. Но казвам: За всичко това се иска един филтър. Няма в света друг филтър, чрез който ние можем да филтрираме живота си, да го пречистим и да бъдем благоугодни на Бога. Не мислете, че с вашите молитви вие можете да умилостивите Бога. Той е буден, когато вършим Неговата Воля. Той е в съгласие с нас, когато нашата воля е в съгласие с Неговата Воля. Ние трябва да имаме предвид всякога Славата Божия. Аз да мисля за Бога, а Той да мисли за мене. Той да ни въздава, както Писанието казва: да ни въздигне Бог. Ако Бог не те въздигне, никой не може да те въздигне. Сами можете да слизате, но сами не можете да се въздигнете. Сам по себе си човек не може да се въздигне. Семето го въздига Слънцето. Топлината и светлината въздигат Слънцето. Дървото също Слънцето го въздига. В него има желание само, стремеж, а Слънцето е, което го повдига.

Следователно по същия начин и ние растем – по единствената сила на Божията Любов, която ни въздига. И ако имаме любовта, ще се повдигнем, ще растем в Божията Слава. Ако нямаме любов, не можем да израснем. И планина да си, пак е потребна Божията Мъдрост – силата на Бога ще те повдигне до планината. Ако Божията Сила те повдигне, ти планина ще бъдеш; ако не те повдигне, ти в долината ще бъдеш. Синовете Божии не

трябва да служат на дявола. Можете да имате познанство с дявола, можете да ходите на лекциите му, слушайте го, разбирайте се с него, но не му служете – нищо повече. Макар и десет торби със злато да ви дава, нито един килограм заради него не пренасяйте. Не пренасяйте нито съчка.

Една сестра, като слушала лекцията ми, се обезсърчила, казва: „Колко мъчно се разбира това, което Учителят казва. Как да живеем? Ние не знаем." Казвам на тази млада сестра: Ти не си разбрала. Младият трябва да си бъде млад. „Ама, този да не погледнеш, онзи да не погледнеш. Какво да правиш? Все на земята да гледаш ли?" Не, това аз не съм говорил. Навсякъде ще гледаш. Ще знаеш, че на една фотографна плоча не се снемат две картини едновременно, а ти на една плоча снимаш едновременно десет картини. „Много замотана е тази работа." Ще гледаш, злото не е в гледането. В какво седи злото? Хората обичат дявола повече, отколкото Бога. Там е злото. Злото седи в това, че ние обичаме себе си повече, отколкото Бога. Ние обичаме себе си повече от ближния си. Или, ако обикнеш ближния повече от себе си, пак си в пътя на злото. Обичай! Да обичаш така, но в твоята обич да не се зарежда никакво изкушение.

Ето, да ви дам един пример. Ако вървя с една конска кола, която няма яеве, и ако искам да направя добро на един беден човек, по никой начин не бих го качил на своята кола. Защото, като слезе от колата, той ще каже: „Разтърси ме." Според мене, аз ще направя едно зло. Аз ще го оставя по-добре да върви пеш и с това ще му направя едно добро. Ако го туря на колата, той може да спести време, но не съм направил истинско добро. Разбирам да направя добро, ако двата крака на един човек са счупени, тогава съм му направил половин добро, като го кача на колата си, но тогава трябва да туря десет яя на колата си. И при това положение пак ще се оплачеш. Колкото леко и да те пренеса, пак ще се оплачеш, че много съм те раздрънкал, разтърсил. Ще кажа: „Ще ме извиниш, колата ми няма 20 яя." Ако продължаваш да се оплакваш, ще кажа, че много съжалявам за това. И ако втори път счупиш крака си, ще намеря кола с 20 пружини. По-добре да те возя в моята десетпружинена кола, но когато краката ти не са счупени. Всеки човек, който не знае как да обича, краката му са строшени. Всеки човек, който не знае как да работи с ръцете си, ръцете му са строшени. Всеки човек, който не знае как да говори с езика си, езикът му е строшен. Всеки човек, който не знае как да гледа, погледът му е строшен. Всеки човек, който не знае да разбира работите, неговата мисъл е строшена. Това разбирам, така виждам нещата.

Да се учиш от хората трябва. Като погледнеш хората, да ги съжаляваш. При всички случаи те трябва да дойдат до едно пълно разбиране, да изпълняват Волята Божия, да служат на Бога, да бъдат готови на жертва,

не за себе си, но за ближните си. Да се жертвуваш за себе си, това е безпредметно. Даже и за ближните си да се жертвуваш е безпредметно. Какво ще се жертвуваш за един пияница, който цял ден пие? Какво ще се жертвуваш за един млад момък, който мисли само да се облече, да отиде да се продава на младите моми? Или какво ще се жертвуваш за една мома, която мисли само да се въздигне, да прави реклами, да завърти ума на този или на онзи момък, да въздиша по нея?

Аз виждам много хора, които въздишат. Те не знаят какво нещо е въздишката. Така трябва да въздишаш, че никой да не те знае. Така да скърбиш, че никой да не подозира твоята скръб. Аз наричам истинска скръб тази, при която никой да не подозира твоята скръб. Това е майсторлък, да знаеш как да въздишаш. Това въздишане е толкова музикално, че никой не подозира твоите въздишки. Сега гледам, толкова силно въздишат хората, че моите уши без малко да се пръснат, тъпанчето едва издържа. Тогава аз турям памук в ушите. Като взривове са, толкова силни са тези въздишки, че трябва от време на време да турям по малко памук, да не се пръсне тъпанчето ми. Аз не искам да не въздишате, но никой да не чува вашето въздишане. Плачете, но никой да не вижда плача ви. Плачи така, че всички хора да се веселят от твоя плач. Защото всеки иска като актьора, като плаче, и другите да плачат като него. Не желай хората да плачат като тебе. Плачът е хубаво състояние. Аз наричам плача изкуство. Според мене плачът е учение да знае човек добре да изтрива прозорците си, с такива кожени парчета, че да почнат да скърцат прозорците. И като погледнеш през прозорците, предметите стават ясни.

Скръбта винаги трябва да произвежда топлина. Когато някой скърби, аз считам, че у него е настанала зима и той запалва собата си. Казва някой: „Много скърбя.“ Така е, зимно време е, все трябва да запалиш собата си. „Какво трябва да направя?“ След три месеца ще излезеш навън. Като дойде пролетта, през лятото ще излезеш и скръб няма да имате. Тогава няма защо да гори собата.

Това сравнение мъчно можете да го разберете. Сравнения и да се дадат, мъчно могат да се разбират. Ние имаме желание, когато се проповядва, това подразбира, че има нещо в света, което иска да препятствува на желанията ни. Не е въпрос да ядеш, но малко трябва да ядеш. Ако преядеш, ще страдаш. Учи, но малко учи, хубаво учи. После, бъди винаги доволен от малкото, което имаш. Бъди доволен от малкото, което всеки ден се дава. Не повтаряй нещата, но бъди доволен. Не желай да имаш много богатства, но желай да имаш толкова, колкото е потребно. Втория ден да се удвои, да се утрои, но всякога колкото ти е потребно. Когато приемаш, да има едно изтичане навън. Не задържайте нещата за дълго

време в себе си. Какво значи да не ги задържате? Ако за дълго време задържаш храната в стомаха си, ти ще го повредиш. Ако за дълго време задържаш Божията Светлина, ти ще се повредиш. И ако за дълго време задържаш Любовта, ти пак ще се повредиш.

Как ще разберете това? Това са дълбоки работи. Щом ти желаеш нещо в себе си, ти си се обезверил. Остави любовта в тебе да проникне. Ти не дели любовта. Щом се опиташ да делиш любовта, ти ще направиш прегрешение. Например ти искаш само да докоснеш дрехата на един светия. Защо? В тебе се ражда желание да пипнеш дрехата му, да пипнеш и космите му, да пипнеш и ръката му – тези желания не са лоши, но с това ти грешиш. В това няма никакъв грях. Грехът е в пожелаването. Бъдещите резултати са лоши, защото в тебе има една користолюбива мисъл. Ти не си доволен само от пипането на дрехата, от пипането на космите му, затова после искаш ръката му, искаш да го целунеш, какво ли не.

Тия работи не са лоши, но те говорят за неразбиране на живота. За да разбереш един човек в Божествения свят, трябва разбиране. Като се обикнат двама души, те ще се слеят един с друг. Тези двама души стават една душа. Пък всички души като се обикнат в Господа, ще станат една голяма душа. Като им дотегне това състояние, ще почнат да се отделят една от друга и като им стане мъчно, отново ще се съберат.

Какво ще разберете сега? Това е една съвсем неразбрана идея. Човек съвсем ще се обърка. И ще каже тогава: „Какъв смисъл има животът?“ Аз не съм против това, което сега става, но съм против начина, по който сега животът се подобрява. Тия, щастливите моменти са кратки. След всеки момент на щастие, нещастието е десет пъти по-голямо. Например направиш една малка погрешка – видиш момичето на един богаташ, плеснеш го малко, закачиш го, но дойде бащата и за това пипане с ръката удари ти десет тояги. Питам: Това пипане струва ли си? Казва бащата: „Не го пипай. Защото десет тояги ще ти наложа.“ И след това десет деня наред трябва да ти турят компреси. Питам: Има ли смисъл да погладиш това момиче? Не го бутай. Задоволи се само с гледане, с усмивка, а се откажи да пипаш. Защото не е умно това. Това е само едно изяснение. Има такива процеси в душата. Дяволът ще те постави на такива изкушения, ще ти каже: „Бутни го.“ И после три седмици наред ще има компреси.

Няма някой от вас, който да не е налаган. Вие сте толкова налагани, при това аз виждам колко сте неподатливи. И после считате това за гордост. Кой от вас не е налаган? Не бутай. Писанието казва: „Не желай!“ Има неща, които никога не трябва да пожелавате. Желай онова, което е потребно за твоята душа. Желай да имаш Любовта, да бъдеш в съобщение

с нея – ти да ѝ слугуваш. Желай да слугуваш на Мъдростта, на Истината. Ти можеш да бъдеш щастлив само тогава. При това положение вие ще добиете онази красота, сила и знание, които никой не може да добие. И тогава ще се създадат между вас тия правилни отношения, които желаете. Казвате: „Как ще ги придобием?“ По този път, по който сега вървите, е непостижимо. И хиляди години да желаете това, пак няма да постигнете нищо. Хиляди години наред да се събирате на общества, не че нищо няма да постигнете, ще прогресирате по малко, но това ще бъде дегизиране, както правят онези моми, които си турят белило и червило, да бъдат хубави само за един ден. Или ще бъдете като онази красива мома, която, като се явите при нея, нахранени с чесън, веднага ще отиде белилото ѝ. От чесъна всичко ще се развали.

Сега да се върнем към същественото. Два живота има в света: животът на доброто и животът на злото. Единия живот, на доброто, го наричам живот на слугуване, а другия живот аз наричам живот на господаруване. Според мене засега откажете се от живота, който носи господаруването и приемете живота на слугуването. Такъв е моят съвет. Пък, ако имате някакво ваше мнение, можете да го опитате. Защото, не че не знаете как трябва да постъпите, но не искате. Казвате: „Какво ще стане с нас, ако се откажем от господарството си, да станем слуги, да изгубим своето достойнство?“ Човек не може да влезе в Царството Божие, ако не изгуби своето достойнство. Ще се запознаеш с горделивия камък, който трябва да слезе долу, да стане на пръст, че от него да излязат соковете, да влязат в плодовете. Ще кажете тогава, че и от камъните може да излезе нещо. Както казва Христос на онзи дух на изкушението, че не само с хляб от камъни може да се живее, това значи: не е гордостта, която може да даде смисъл на живота. Това е дълбока философия. Но мнозина не разбират това, те са профани. Думата „профан“ не е българска. Заблуждение е да се мисли, че от камъните всичко излиза. Ако можете да направите тия камъни на хляб, всичко ще имате. Така е казано на Христа. Но Христос отговори: Не само с хляб може да се живее, но от всяко разумно, разбрано слово. Не е силата, с която можеш да превърнеш камъните. Ти можеш да ги превърнеш. Не е мъчно да превърнеш камъните в хляб. Лесна работа е тази, но всеки, който яде от този хляб, той ще умре. Онзи хляб на живото Слово, който го яде, той ще живее.

Казвам: Запазете сега в ума си едно нещо само, а другото оставете настрана. Да остане в ума ви мисълта: господари или слуги на доброто или на злото. И после, трите метода: да слугувате по методата на Любовта, да слугувате по методата на Мъдростта и по методата на Истината. И това е цялата лекция. Другото, което съм казал, оставете настрана. Като че не съм го говорил.

И тъй, три неща да останат сега, които са щастливи, и две – нещастни. Значи, всичко пет неща. Господарят и слугата са нещастните. Тогава, за да превърнете числото 2, което е нещастно число – това са коментарии, – за да направите числото 2 щастливо, трябва да слугувате на числото 1, на Доброто. Ще станете слуга. Слугата е щастливо число, господарят е нещастно число. Вторият метод пък: за да станете син или чадо на Бога, вие трябва да знаете да слугувате на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Само тогава можете да станете чада Божии. Щом не знаете да слугувате, никога не можете да станете чада Божии. Та, казвам ви как да станете синове Божии и как да се научите да превръщате нещастните числа в щастливи. Понякога някой е господар, но от слуга можете да го направите господар. Това е изкуство. Ще слугуваш на числото 1 – на Доброто. Доброто е числото 1. Злото пък е числото 2. Понеже мъжът стана жена, той съгреши; и понеже жената стана слуга на мъжа, и тя съгреши. Следователно ще престанеш да си жена и като жена ще престанеш да слугуваш на мъжа – нищо повече. Сега ще объркате тази работа. И това забравете сега. Защо? Защото сегашният ви живот ще отиде.

Сега, слуга на Доброто. Това е ясно. Не господари на злото. Синове на Бога с методите на Любовта, с методите на Мъдростта и с методите на Истината! Това пожелавам на всинца ви да го приложите. Това е едно учение, което е вярно сто и едно на стоте, без никакво изключение. Това е моето учение. Това е едно чисто учение, от което ще имате резултати.

7 ч сутринта без 25 мин

Божият Дух носи всичките блага на живота.

19-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 26.I.1936 г., 5 ч сутринта
София – Изгрев

1936_01_26 Ти кой си?
неделна беседа

ТИ КОЙ СИ?

Отче Наш.
„Духът Божий“.
Ще взема само 21 стих от Евангелието на Йоана.
„В Начало бе Словото“
„Ти кой си?“ Илия ли си или някой от пророците? Запитаха го: Ти Илия ли си? – Не съм. Някой от пророците ли си? – Не съм. В живота има два възгледа: На силните и на слабите хора. Илия представя силните хора в света, които мислят, че всичко могат да направят. Пророците, това са гадателите, предсказателите, които мислят, че всичко, каквото предсказват, ще стане. Някои мислят, че като чуят една беседа, животът ще се изясни. Не може лесно да се изясни животът. С говорене работите няма да се оправят. И с работата на един ден нищо не се постига. Даже и след една година усилена работа, и след 10 години, и след хиляда години работа пак нищо не се постига. Някой казва: Да съм учен, все ще постигна нещо. – Учеността е само средство. – Да съм силен. – И силата е само средство. Когато някой човек пътува като екскурзиант, той мисли, че с един обед нищо не става. Той мисли, че един обед не е толкова важен. С този обед се придобива сила. Пътят, който предстои да мине, зависи от този обед, именно. Това ядене ще бъде условие за друго ядене. Някои мислят, че всички работи могат да се изяснят.

– Всички работи не могат да се изяснят. Обаче пътят, който трябва да изходиш, непременно трябва да ти бъде изяснен.

Съвременните хора имат различни възгледи. Съвременните музиканти вършат лесно работите си. Те имат написани хиляди ноти, вземат едни ноти, свирят. После взимат други и от тях свирят. Каквото са писали великите музиканти, те го свирят. Като го слушате, все велики работи свирят. Те повтарят това, което преди тях музикантите са писали и гледате, че нищо ново няма. Ще вземат една стара българска песен и ще я свирят. Колкото и да свирят или както и да я свирят, все е стара песен. Най-после на хората дотягат тия стари работи и казват: Няма ли нещо ново? Има нещо ново в света. Новото е в това, че домакинът не може да разполага с изядения хляб. Когато един музикант е изсвирил едно парче и друг някой свири същото парче, те могат взаимно да си помагат. Как ще си послужи домакинът с хляба, който хората са изяли вече. Но трябва да се съгради нещо ново. Има вярващи хора, които постоянно си служат със стари парчета, както музикантите. Старите молитви нищо не допринасят.

От две хиляди години все Отче наш се чете и работите пак не вървят. Казвате: Знание трябва да имаме.

– Имате знание, но работите пак не вървят. Не че не вървят работите, но онова, което светът постига, нито със знание се постига, нито с вяра – с нищо не се постига. Защо? Защото и като имаме вяра, умираме. И като нямаме вяра, страдаме. Сега аз говоря само за живота на земята. Някои могат да кажат, че за бъдеще хората няма да страдат. Вярвам, че е така. Не е въпрос сега да спорим кое учение е право и кое не е. Нямаме право учение в света. Или кое е вярно и кое е невярно учение. Няма вярно и невярно учение в света. Кой е правоверен човек? – И правоверен човек няма. Всички хора искат да бъдат Илиевци. Какво ще направиш, ако си като Илия? – Нищо няма да направиш. Илия изби 400 души пророци и най-после трябваше да бяга. Той беше толкова голям герой, че можа да избие 400 пророци, а като видя една жена, уплаши се от нея и избяга. Той сряза главите на 400 пророка да им покаже, че е пророк, че е силен човек. Като дойде да се състезава с една жена, хукна да бяга – толкова силен беше той. Значи една жена е по-страшна от 400 пророци. Сега разбира се аз не говоря за сегашните жени. Защо? Понеже сегашни жени няма. Аз бих желал да намеря поне една сегашна жена. Всичките жени това са жените, които са живели преди две хиляди години. Всички жени са все силни. Казвате: Младото поколение. Няма нито едно младо поколение, всички са стари поколения. Младо поколение, а живее като старото. Млад вълк, а живее като стария, яде агънца. Млада овца, но живее като майка си, пасе трева. Следователно няма млади хора в света.

Сега аз не искам да ви създавам противоречия, да кажете, че животът няма смисъл. Аз не поддържам тази мисъл. Животът има смисъл, но вие още не сте разбрали смисъла на този живот. Вие търсите щастието в света, но не знаете как се постига това щастие. Вие търсите богатството в света, но не знаете как се постига това богатство, нито знаете как се задържа. Не е въпросът само да станеш богат човек, нито само да станеш учен човек. Целта не е само в това постижение, но каквото постигнете, трябва да го задържите. Сега като говоря така, аз не искам да създавам натегната атмосфера, понеже вие и без това живеете в една натегната атмосфера. Следователно, като говоря по този начин, аз искам да ви направя няколко отдушници, понеже, всички се нуждаете от отдушници. На всинца ви трябват един, два, три, четири отдушници, нищо повече. Ако не си направите отдушници, има опасност да умрете. Машините могат да се пукнат. Следователно, трябва да си направите няколко отвора, да не се пукнат котлите ви, защото тогава и машините ви няма да вървят. Щом машините ви не вървят, и работите ви няма да вървят. Мислите ли, че един човек, на когото възгледите изневеряват, не се пукат неговите котли?

Мислите ли, че един човек, който губи вярата си, не се пукат котлите му? Мислите ли, че един човек, който губи Любовта си, не се пукат котлите му? Пукнати са тия котли. Тогава каква философия ще разправяш на онзи с пукнатите котли и машини? Какво ще му разправяш това-онова. Каквото и учение да му проповядвате, всичко е безпредметно. Тази машина трябва да върви, да се постигне нещо. Крайната цел, която имаш, трябва да се постигне. Колата ти трябва да върви. Това е веруюто. Човек трябва да работи. Има някои коли, които седят на едно място, въртят се само, но не подемат. Това не е никакво движение. При въздушното плаване някога се случва толкова силен вятър, че при един аероплан, който е с малка бързина, само перките се движат, седи на едно място, не може да пътува. Той едва успява да даде отпор на вятъра. Също така и вие в живота си едва успявате да противодействувате на силите, които излизат насреща ви. Някога по мода отстъпваме своите позиции и мислим, че сме постигнали нещо. Можете да мислите, не е лошо да мисли човек, че е постигнал нещо. Но човек трябва да знае, че между едно и друго постижение има разлика. Постижение има и във възгледите. Някой има постижения в какво? Постигнали са го загуби, постигнали са го и печалби. Ако ти изгубиш равновесието на своя ум и на своето сърце, а спечелиш пари, дали загубата на равновесието ти се равнява с печалбата на твоите пари? Не, ти си изгубил повече, а си спечелил по-малко. А когато се печели по-малко, а се губи повече, това е всъщност загуба. Сега да оставим въпроса за загубите, понеже вие разбирате този въпрос много добре. Вие разбирате загубите по-добре от печалбите, понеже няма някой от вас, който да не е загубил нещо или когото загубите да не са го сполетели. Щом е така, няма какво да ви говоря за загубите. Загубили сте баща си, майка си и се безпокоите.Вие се безпокоите, че сте изгубили сина си, дъщеря си, брата си, сестра си, изгубили сте знанието си, добротата си, Любовта си. Но не знаете какво нещо е загубата, какво може да се изгуби. Какво разбирате под думите, че сте изгубили баща си? Аз не зная как можеш да изгубиш един баща. Да изгубиш една монета разбирам, но да изгубиш един баща, това не разбирам. Питам тогава: Какви са тези ваши майка и бащи, които така лесно може да изгубите? Какви качества сте дали на тези ваши майки и бащи, които могат да се губят? Казвате: Майка ми е това. А след това казваш, че майка си си изгубил. Това са същите въпроси, които някога са задавани на Христа: „Ти кой си? Илия ли си?“ – Не съм. – Някой от старите пророци ли си? – Не съм. Това значи: Ти силен човек ли си? – Не съм силен човек, нямам никаква (сила) в ръцете си. – Ти пророк ли си? – Не съм, нямам никакво знание, не мога да предвиждам нещата, които ще станат. Чудни са хората в своите искания. И при мене дохождат хора с различни въпроси и искания. Дойде някой, иска да се срещне с мене, казва, че бърза много, да го приема по-скоро. Казвам: Не мога да го приема. – Не, изгубил съм толкова време, той непременно трябва да ме приеме. Най-после

приема го. И след като отнеме един час от времето ми, Той казва: „Благодаря“ и заминава. За какво благодари? – Той казва: Не можахте да ми кажете нещо за болката ми. Не можете да ми дадете цяр за нея. – Че каква е болката му? Той има да дава 100 хиляди лева и ме пита ще може ли да си плати дълга? – Казвам му: При сегашните условия не можеш да си платиш дълга. Пък, ако не си доволен от това, което казвам, намери някой, който да ти каже, че ще можеш да си платиш дълга. После дойде друг някой, и той иска да му кажа нещо. Какво да му кажа? Той пък ме пита, ще може ли да вземе онази мома, която обича? – Не можеш да я вземеш. Идва трети: Ще мога ли да живея добре с жена си? – Не можеш. Идва четвърти. Мога ли да стана Министър Председател на България? – Не можеш. – Че какво знаеш тогава? Онзи, който ще те избере за министър председател, той знае това. – Кой е той? – Народът. – Иди питай него, те всички са гадатели, ще ти кажат дали мажеш да станеш Министър. Защо трябва мене да питаш може ли да се ожениш за младата мома? Аз не съм пророк. Той е страхливец, няма смелост да пита нея, а дошъл при мене, мене да ме пита. Аз не приемам страхливи хора. – Аз не съм страхлив. – Страхлив си, че гащите ти даже треперят. Иди питай, нея може ли да те вземе. Иди, питай нея може ли да те вземе. Ти с една мома не можеш да се разправиш. За какво да те взема? – За мъж. – Не може да те взема за мъж. Ами за какво да ме вземе тогава? – За слуга. Ами идея има в това. Защо да се спирате върху това изопаченото? На какво е мъж той? На какво е слуга той? Чудно нещо! Де е това мъжество най-напред? В него няма никакво мъжество. Мъжеството е нещо възвишено. Да бъдеш мъж на една жена, това значи да имаш отличен ум, да ѝ дадеш направление и след това да я оставиш свободна. Сега вие жените ще кажете: Ето такива мъже искаме. – Да, но и мъжете искат достойни жени, да ги разбират. Ако вие не можете да разбирате мъжете си, защо ще си пукате главите?

Казвам: Ние не разбираме живота така, както мнозина го разбират. Понякога ние сами си създаваме теории за живота и казваме, че животът е тежък, такъв или онакъв. Не, животът още не е проучен биологически. Така, както учените разбират живота, това са техни предположения, техни гадания. Някой философ казал така или иначе за живота. Аз съм правил изследвания толкова време и съм дошъл до заключение, че това, което учените казват за живота, ни най-малко не е такъв, какъвто те си го представят. Защото, ако учените биха се домогнали до истинските положения на биологическите закони на живота, те биха дали правила, по които животът да се оправи. Много учени са дали ред правила, но те нищо не са допринесли. Такива правила всеки може да даде, но тези правила трябва да имат приложения в живота и да дадат добри резултати. Мога да ви приведа ред факти, да видите, че ония животни, които вие считате за низши, много пъти постъпват по-целесъобразно, отколкото вие

постъпвате и отколкото вие можете да си представите. Една малка пчеличка разбира промените, които ще настанат с времето, и ако е отишла на работа, ще се върне 4–5 часа по-рано в кошера си, преди да е заваляло дъжд или преди да е настанала някаква промяна. А един човек, който е отишъл на нивата, ни най-малко не предвижда промените, които ще настанат в най-скоро време. Не, че този човек е невежа, но човешкият ум се занимава с второстепенни работи. Съвременната култура минава през една опасна зона, пълна с мъгла. И моряците на парахода трябва постоянно да свирят със свирките си, да не стане някакво сблъскване на парахода. Това не показва, че капитанът на парахода е прост, невежа човек, но условията вън са такива, че той трябва постоянно да проверява, да следи за пътя, по който върви. Много неща, които са отделили хората от истинския път, по който трябва да вървят. Вследствие на това, вие се занимавате с въпроси странични, които нямат нищо общо с живота.

„Ти кой си?“ – Тези, които създадоха този въпрос, те се интересуваха, понеже знаеха, че първо трябва да дойде Илия, този силният човек, а след него ще дойде Месия. Ако дойде този пророк, след него ще дойде Месия, който ще донесе новите закони, които трябва да се приложат в живота. В какво се заключава мисията на един Месия? Неговата мисия е много малка. Мъчни са подготвителните условия. Щом се подготвят условията, къщата трябва да се съгради. Щом къщата се съгради и коминът трябва да се направи. След това трябва да се турят дърва, да се приготви за огъня. След това ще дойде Месия, ще донесе една клечка кибрит, ще цъкне, ще запали огъня, ще пламнат дървата и хората ще почнат да си гледат работата. Ако разбирате, това е нужно, но ако не разбирате, нищо не може да придобиете. Кибритената клечка разбира да знаеш как да запалиш в себе си твоя ум, твоето сърце, твоя дух от Божествения огън на Любовта. Това е музика. Такъв човек не се занимава с материални работи. Материалните работи съществуват в света. Ние не страдаме от глад, ние не страдаме от безпаричие; ние не страдаме от болести; ние не страдаме от сиромашия – от нищо не страдаме. Ние страдаме само от безлюбие. Това е същественото в живота. *Любов* няма в света. Същественото го няма в света. Вие не можете да имате сила, ако нямате същественото. Същественото е животът, а щом животът се яви, тогава може да имате хиляди форми. Щом дойде животът, може да имате безброй форми. Каквато форма искате, ще я имате. Каквато форма искате, животът ще я създаде. Ако нямате живота, никакви форми не могат да съществуват – външни или вътрешни. Първо животът трябва да дойде, а после формите за този живот. Каква полза, ще има, ако създадете пелените на детето, а детето още не е дошло? Каква полза, ако вие ушиете булчинските дрехи на една мома, а булката я няма още? Какъв смисъл има животът, ако вие съградите църкви, а богомолци няма? Или какъв смисъл има една държава без

поданици? Значи същественото е животът, а другото е условие за този живот. Условията трябва да предшествуват живота, а като дойде животът, той ще ги организира. Като казваме, че животът ще дойде, не разбирам механическото проявление на живота, явяването му от една малка клетка. Клетката, от която животът е произлязъл, представя проява на живота. Малката капка показва, че зад нея седят безброй други капки. Сам по себе си, животът е нещо силно, мощно и разумно. Няма нещо в света по-съществено от самия живот. Няма по-разумно нещо от живота. Философите могат да говорят различни неща, могат да създават различни теории, могат да цитират различни неща, но всичко, каквото говорят, остава за тяхна сметка. Всеки философ е прав за себе си, той има свои разбирания. Всеки човек е прав сам за себе си, но не е прав спрямо другите хора. Един човек може да е прав спрямо себе си, спрямо двама души, спрямо един народ, но никога една теория не може да бъде в хармония с цялото човечество. За сега няма една теория, която да е в хармония с цялото човечество. Но има една теория, която всички хора искат да търсят. Няма същество в света, колкото малко да е, което да не търси живота. Няма същество в света, колкото малко да е, което да не иска да го обичат и което да не иска да обича. Може да има някъде същество, което да не иска и да не търси това, но поне аз не зная такъв случай. Аз съм пребродил цялата литература, аз съм чел всички писатели и никъде не се споменава такъв случай. Когато човек е неразположен духом, той може да има особено състояние, да не желае да обича и да го обичат, да казва, че жените са лоши, или жените да казват, че мъжете са лоши, но това са временни състояния. Слушате някой мъж да казва, че жените са лоши, че са змии, скорпиони и какво ли не още говори по техен адрес. Но гледаш го утре пак търси тези скорпиони. Освободиш го от един скорпион, той търси друг. Това е неразбиране на въпроса. Има случаи, когато нещо наподобява на жена без да е жена. Има нещо, което наподобява мъжа, без да е мъж. Пазете се от това нещо. Като говоря за човека, аз познавам неговите качества. Човек има точно определени качества, по които се познава. И всяко нещо, което няма тези човешки качества, това не е човек. И всяко животно си има свои точно определени качества. Щом това животно няма своите качества, то не е животно. Има някои животни, които мязат на коне, но не са коне. Всичко друго са, но не са коне. Има една наука, която класифицира нещата точно, както са, а така, каквито не са. В природата има много неща, които са изопачени, които са извратени, но те не са на природата. Те могат да съществуват, но ще ги наречем по особен начин. Съществените неща в живота си имат свои определени качества. Любовта си има свои качества. Като говорим за човека и той си има свои определени качества. И всеки, който няма тези качества, той не е човек. Пророкът по какво се познава? И той има свои качества. Пророкът вижда далечното бъдеще ясно. Той знае нещата много добре. Малко такива

пророци има в света. Не е лесна работа да бъдеш пророк. Силен човек е онзи, който всичко може да направи. Аз бих нарекъл силен човек онзи, който би дал направление на земята. Онзи, който не може да даде никакво направление на земята, той е слаб човек. Следователно, той се занимава със странични работи. Аз говоря за съществените неща. Ако вие искате да преобразите живота си с тази сила, която имате, и с това знание, с което разполагате, вие това не можете да направите по никой начин. С тази сила и с това знание, вие ще си създадете един живот като сегашния, като този, който имате. Аз нямам нищо против вашия живот, но казвам: Носете си вашите страдания. Вие с хиляди години ще можете да носите този си живот, но нищо няма особено да придобиете. Защото колкото се увеличават страданията, толкова ще се увеличават и несгодите на живота. Тогава вие ще извадите логическите изводи: Да не работим. Не е въпросът да не се работи. Работата има свои качества. Когато дойде въпрос до работа, трябва да знае(те), че само Бог работи. Единственото същество, което работи, това е Бог. Единственото същество, което работи, това е природата. Хората не работят, те се мъчат. Съвременните хора се мъчат, те разискват върху порядъка на природата, разсъждават, защо това е така, защо онова е така. Ако майката роди един идиот, кой е виновен за това, природата или самата майка? Когато майката се готвеше да стане майка, тя трябваше да знае условията, при които да зачене това дете, а не да роди идиот. Някои деца се раждат с идеални способности. Аз взимам думата идеал в друг смисъл. Според мене всяка изопачена мисъл, всяко изопачено верую, всяка изопачена вяра, всяка изопачена любов това са идиотски. В това отношение аз съм безпощаден. Ще ми философствува някой какво означава думата идиот. – Ама аз съм умен човек. – Щом си умен човек, аз съм първият, който те ангажирам за работа. Светът очаква учители,светът очаква майки и бащи, служители, които знаят да работят. Светът очаква умните хора, със свещ ги търси. И когато тези умни хора дойдат, тогава работите ще тръгнат напред. Сега не мислете, че аз критикувам нещата, аз съм вън от всякаква критика. Според мене да критикува човек, това е идиотско положение. Аз не искам да вземам положението на един идиот. Аз никого не критикувам и няма защо да критикувам. Ако водата, която иде от Рила, се прекара през тръби по три см широки и искате с тази вода да напоите цяла София, мислите ли, че ще успеете да направите това? Това е идиотска инсталация, с която нищо не можете да постигнете. Според мене тези тръби трябва да бъдат най-малко два метра в диаметър. Нека тръбата бъде толкова широка, че да мине в София изобилно вода. Като бъдат тръбите широки, няма да има никаква спънка, никакво препятствие при преминаване на водата. А така като е широка тръбата, тя ще може да понесе и най-голямото напрежение на водата, което често се случва.

Съвременните хора представят такава една канализация с много тесни тръби. Много хора имат такива тесни тръби за социалния живот, за семейния живот, за обществения, за личния, за религиозния, за научния живот, вследствие на което не могат да издържат на външните условия, не могат да разрешат въпросите си. Като погледнете такъв учен, той е толкова дребнав, като барбунезяк. Аз употребявам думата барбунезяк в смисъл на човек, който мисли тясно, който има тесни възгледи. За мене барбунезякът представя много тясна тръбица, през която едва може да прекарате малко водица. Не че той нищо не знае. Много неща знае, но той иска да прекара своето мощно знание през една малка тръбица. Тогава вие ще се намерите в положението на онези двама изобретатели, за които се говори в един анекдот. Доколко този анекдот е верен не зная, не съм го проверявал. Ще ви го дам така непроверен, а вие сами ще го проверите. Като го проверите, ще ми дадете по-точни сведения. Разправя се за тези двама изобретатели, че единият от тях направил един много тънък тел. Той го представил на другия да му покаже колко тънък е телта. Вторият го пробил. Дал го на трети и той го пробил. С това те искали да кажат, че телта може да бъде още по-тънка. Важното е, че те не направили друга тел, по-тънък от дадения, но пробили първия. Питам: Какво създадоха тия двамата? Какво допринесоха на първия, който направил телта? Те само я пробиха. Те създадоха благото на човечеството. Първият, който направи тънкия тел, създаде струните за разните инструменти. А вторият, който проби тази тел, направи тръбите, през които водата да минава. Да, тези хора създадоха нещо, но през тези струни ние не можем да проявяваме човешката любов, нито през тръбите можем да прекараме човешкото знание. Ние можем само да подкрепим знанието, можем да подкрепим живота, но не можем да прекараме през тези тръби нито знанието, нито живота.

Питам: Каква е насоката сега, в която човек трябва да върви? Ако разсъждавам за себе си, това е друг въпрос, но когато се отнася до вас, казвам: Вие можете да четете всички писатели, всички учени, но има смисъл да четете онзи писател или учен, който внася нещо ново във вас. Ако той внася нещо ново у вас, добре дошъл. Не казвам да не четете. Четете, но не преповтаряйте старите работи. Ако преповтаряте старите работи, това е безполезно. Колкото работи съм чел досега, нито един от тях не носи някаква нова идея. Какво ще четете? Че главните герои били млад момък на 21 година и млада мома на 19 години. По едно време един възмъжал човек на 50–60 години ще се влюби в тази млада мома и ще се създадат ред интриги. После този романист ще постави героинята в такива условия, че да припадне. Според мене не е героиня тази, която припада. Нито е герой този, на когото сърцето се пука. Това не са никакви герои. И после тази героиня напуснала дома на баща си, отрекла (се) общественото

мнение само за един мъж, когото обичала. Тя се отказала от всичко заради него и тръгнала в неговите стъпки. След 5–6 години този мъж ще я напусне и тя ще търси друг мъж. Или авторът ще постави и двамата герои в положение да умрат. И това били герои. Аз не съм против страданията, но идеята, която авторът прокарва, носи лоши последствия. Не е въпрос човек да умира. Всяко умиране трябва да има разумни резултати. Защо съвременните хора не могат да изправят своя живот? Защото животът, който сега живеят, е резултат на живота, който те са минали преди 5–6 хиляди години. Те сега носят последствията на своя минал живот. Най-малко те живеят живота, който са минали във времето на Христа. Каквото хората са мислили във времето на Христа, това живеят и днес. Ето защо те не могат да изправят своя живот днес. Каквото сега мислят, това ще бъде за в бъдеще. Че как ще изправиш живота си? Една кола е спусната по релсите отгоре. Как ще я спреш? Ако я спреш, ще стане катастрофа. По-добре я остави да слезе долу, в полето, по линиите и след като слезе долу без никаква катастрофа, тогава да вземеш мерки предпазителни, какво трябва да правиш в бъдеще. Ако сме разумни, така трябва да постъпим. Два възгледа има в света: Единият възглед е, че светът не е разумен и ние трябва да го направим разумен. А другият възглед е, че светът е разумен сам по себе си. Значи всичко, каквото досега е създадено и съществува, според първия възглед, е неразумно и ние разумните хора трябва да го изменим. Едни писатели приемат, че светът е разумен, а други приемат, че светът е неразумен. Тогава трети правят своето възражение: Как е възможно един неразумен свят да го направиш разумен? Те намират тази работа много трудна. Че как е възможно от един неразумен свят да излезе нещо разумно? Или как е възможно от разумността да се роди нещо неразумно? Това е несъвместимо. Това са две логически заключения. При възгледа, че светът е неразумен, ние отчасти виждаме нещата. При втория случай, че светът е разумен, ние виждаме само началото, а не виждаме какъв е краят. Следователно, ние виждаме само, че началото е разумно, а не знаем какъв ще бъде краят. Ние трябва да чакаме да видим какви ще бъдат резултатите. Доколко един учен човек е разумен, това може да се види от неговия живот. Доколко един художник е гениален, това се вижда от неговите картини. Доколко един музикант е музикален гений, това може да се види от неговите творби. Един виртуоз можеш да го познаеш по неговото свирене. Всеки може да се познае по това свирене. Всеки човек може да се познае по това, което е вложено в него.

Сега, например, като говорят така, у мнозина от вас, може да се зароди мисълта: Всичко, което говоря, право ли е? Вие нямате търпение да дочакате нещата. И казвате тогава: Не е право това, което се говори. Защо? Защото у вас се извършва реакция. Като гледат нещата, някои казват, това не е братско учение. – Какво е братското учение? Кажете вие, подложете го

на опит. Всяко нещо трябва да се опита и провери. – Ама вяра нямат. – В какво се изразява вярата? В какво седи братството? – Е, да живеем за Бога. – Това е много общо казано. – Да живеем за човечеството. – И това е много общо казано. Не че тези работи не са верни, но принципите, върху които градим, трябва да бъдат разбрани. Твоето разположение, което имаш, да го наричаш любов, това не е на място. Каква любов е тази, която след три месеца ще се измени? Това, което се изменя, не е реалност. Реалността прогресира. Реалността така се изменя, че при всяка промяна ще имаш някакъв придатък. Тогава как ще оправдаете положението, при което един човек е бил даровит, но като остарее всички казват за него, че е изветрял. Питам: Каква реалност има в един стар човек? Той нито в младините си е бил гениален, нито в старините е запазил нещо от своите дарби и способности. Ако младият в старините си нищо не е придобил, той не е бил в реалността на живота. Това не е никаква реалност. Ако на младини сте имали вяра в Бога, която на старини сте изгубили, вие сте вървели в един крив път. Това е безпредметно за мене, няма какво да ви доказвам има ли Господ или няма. За мене този въпрос е ясен, той е разрешен. И вие трябва да го разрешите. Няма какво да доказвам на хората има ли слънце или няма, имаш ли очи или нямаш. Отвори очите си и нищо повече. – Ама разправи нещо за светлината. – Това е друг въпрос. Това се отнася до научната страна на въпроса. Аз няма какво да убеждавам хората има ли светлина или не, но важно е защо те бягат от светлината. Аз никога не искам да убеждавам хората в това, за което те нямат никакво знание. Не мога да говоря на човека за светлината, ако той няма очи да я види. Не мога да говоря на човека за звука, ако той сам няма уши да го чуе. Тъй щото аз не мога да говоря на човека върху един предмет, за който той няма никакво знание. Аз не мога да говоря на човека за реалността, ако той няма никакъв опит върху този предмет. Не се самоизмамвайте да мислите, че като ви се говори върху предмет, който не познавате, може да ви се хвърли светлина в ума. Много доказателства има затова. Представете си, че срещате един момък, който води непорядъчен, порочен живот. Достатъчно е да се влюби в една мома, да измени живота си. Той престава да пиянствува, започва да работи, да се облича добре, да се обхожда с близките си внимателно и учтиво. Той се реформира. Момата мисли, че той се изправил. Обаче, като се ожени, пак започва старият живот. Питам: Това не е ли един позлатен предмет? Това наричам аз актьорство и игра. Това не е никаква любов. Ако страдаш, ако се жертвуваш за това, което мислиш, има смисъл тази жертва. Но когато си рекламаджия за една идея и се жертвуваш за нея, аз не разбирам какъв смисъл има тази жертва. Не зная дали трябва да се жертвуваш за тази идея.

Казвате: Какво е актьорът? Той е човек, който действува. Но като действува, човек трябва да има зад себе си една реалност, която да поддържа. Онова,

което човек обича, според моите разбирания, след време трябва да израсте. Никога не трябва да измениш своята идея заради един приятел, когото имаш. Щом идеята ти се изменя, ти не разбираш приятелството. Ти никога не трябва да измениш своята идея заради баща си. Ти можеш да измениш идеята си, но щом я измениш, той не е бил твой баща. Защото твоята идея седи в баща ти. Каквото и да ми говорят за закона на наследствеността, майката и бащата създават сина. Музикалното чувство те му създават. За да бъде човек гениален, талантлив, непременно майка му и баща му трябва да са били гениални, талантливи. Ако майката е талантлива, а бащата не е, синът ще бъде обикновен музикант, но не и гений. За да бъде гений, и майката, и бащата трябва да бъдат талантливи, те заедно да го създадат. Този закон се отнася не само до музиката, но и до всички отрасли на науката и изкуствата. За да се създаде един гениален човек, непременно баща му и майка му трябва да бъдат гениални. Тогава синът ще представя събраните качества на бащата и на майката. И тогава той ще може да постигне онова, което майка му и баща му не са могли да постигнат. Майката и бащата не са постигнали известно свое желание, но синът ще го постигне, защото те са му дали съответни благоприятни условия. Това не е унижение за бащата и за майката, че те не са могли да постигнат своите желания. Сега кривото схващане у вас, което ви прави всякога недоволни, е това, че вие не сте постигнали своите желания. Тогава вие имате едно частично схващане. Вярвайте, че всеки може да постигне някое свое желание и радвайте се на неговите постижение. Какво може да постигне един човек? За да постигнеш всички свои желания, ти трябва да имаш една велика идея в себе си. Ти трябва да придобиеш онова качество в себе си да живееш едновременно за всички хора. Като живееш в себе си, да можеш да живееш и в другите хора. Но, ако живееш само в себе си, ти не можеш да живееш и в другите хора, и ако другите не могат да живеят в тебе, въпросът е решен. Казано е в Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога". Значи ние живеем и се движим в Бога и Бог живее в нас. Понякога ние цитираме този стих, за да покажем, че имаме някакво достойнство. Не, това е величието на Бога, с което доказваме, че ние живеем в Бога и Той живее в нас. И ако ти можеш да живееш във всички, и те могат да живеят в тебе, това показва, че ти имаш единството на Бога и ти си едно с Бога. А всичко друго, че вярваш в Бога, че ще отидеш в рая, това са измислици, против които нямам нищо. Това са човешки понятия, които не дават разрешения на човешката душа. Ние ставаме дребнички като се жертвуваме за една и друга теория, казваме, че се жертвуваме за нещо. Има хора, които се жертвуват. За кръщението се говори, че трябва да се кръстят. Има хора, които стават мъченици само затова, че като са в една църква не се кръстят, не се кръщават в нея. Където и да влезете в света, в каквото и общество да влезете, все трябва да вярвате на едно верую. Кое е онова верую, което ще съедини всички хора в едно? Кое е онова верую,

което трябва да съедини хората да им покаже пътищата? Не е въпросът да се отказвате от кръста, да казваме, че кръстът е наука (на) страданията. Да знае човек как да се справи със страданията. Кръщението пък е метод за пречистване, да знае човек как да се пречисти. Мога да ви дам тълкуване на всички идеи, които хората поддържат в същност. Не е само до външната форма. Всичко, каквото хората поддържат, е хубаво. Сега да оставим въпроса за идеите, да излезем от това напрегнато състояние. Искам да кажа, че възгледите, които имате сега, са неверни. Те са неверни още от преди 2000 години, вследствие на което вие сте вървели в един крив път. Казвам ви, че по този път вие скоро ще навлезете в морските дълбочини, дето има подмоли. И може корабът ви да се блъсне в тях. Значи не може да продължавате по пътя, по който сега вървите.

Сега въпросът е, като умрете, къде ще отидете, като знаете толкова? Вие, които защищавате вашето право и казвате, че аз съм такъв, аз имам право, къде ще отидете, като умрете? Къде са вашите права? Казвате, че като умрете, ще отидете в черната земя, там червеи да ви ядат. Че какво от това? – Ама трябва да страдаме. – Какво достойнство има в това страдание? Страданието не е цел. Страданието е само метод за чистене. Страданието не е препятствие в живота. В какво седи смисълът на живота? Смисълът на живота седи в простора, в свободата. Животът седи в свободата, която може да се постигне. Има само три пътища, чрез които свободата може да се постигне. Първият закон е чрез закона на *Любовта*. Ще каже някой: Оставете тази женска работа. – Не е женска работа, тя е човешка работа. *Любовта* е най-голямата топлина, с която вие може да разрушите всички препятствия, които сте срещнали (по)пътя си. Онзи, който разбира този път, за него препятствия не съществуват, не може да има. Целият ад да излезе на среща ви, всички демони да се опълчат против вас, тази сила е в състояние да ги разтопи. С *Любовта* ще минете свободно по пътя си. Вторият закон е по пътя на знанието и Мъдростта. Със знанието вие ще имате светлина, няма да има кътче от вашия живот, което да не е осветено. Третият закон е законът на Истината и свободата. Значи не е въпросът само да се говори, но в свободата ти ще бъдеш, ти ще бъдеш силен човек. И тогава аз свеждам работите по следния начин. За да вървиш по пътя на *Любовта*, това значи да намериш майка си в света. За да вървиш по пътя на Мъдростта, това значи да намериш баща си в света. Да вървиш по пътя на Истината, значи да намериш себе си в света. Това е смисълът на живота. Ако ти в пътя на *Любовта* не намериш майка си, това не е *любов*. Ако по пътя на Мъдростта ти не можеш да намериш знанието и светлината, не можеш да намериш баща си, ти не си в този път. И ако в пътя на Истината не можеш да намериш себе си, да знаеш какво си, ти не си намерил този път. Ти трябва да знаеш кой си, да знаеш, че си едно с *Любовта* и Мъдростта. Това е истината. Що е истина? Там, дето *Любовта* и Мъдростта,

дето животът и знанието, и светлината действуват съвокупно, това е истината. Според този научен език истината е крайният резултат на вечността. Това не значи, че тя е един резултат свършен, но е резултат, който има център в себе си. Той не се изгубва, той е непрекъснат резултат. Тя е като течението на реката. Това е едно ново схващане. Щом дойде до вашето старо схващане, аз нямам нищо против него, вие можете да си го държите като светиня. Старите схващания може да си ги държите, но казвам: Един ден, когато се обезсърчите, когато вашите лодки не могат да отидат далеч в морето, качете се на този голям параход, който ще мине покрай вас. С него само ще можете да преплавате океана. Не искам да ви обезсърчавам, вие можете да излезете с вашите малки гемийки, но трябва да знаете, че с тях главите ви ще побелеят четири пъти. С тях 4 пъти ще побелее косата ви и четири пъти ще почернее. Като минете този океан ще кажете: Втори път не го минавам. Но сега да се върнем към въпроса, към онова, което може да донесе новото в света. Сега в какво седи новото? За да дойда до новото, аз пак ще си послужа с момите и с момците. Някога аз ще се отплатя на момите и на момците, задето често си служа с тях като примери. По този начин аз често ги турям на работа и като ги туря на работа, аз трябва да им се отплатя. Така аз трябва да им бъда признателен. Някой момък не иска да живее, не му се учи, не му се работи, животът за него няма смисъл, иска да се самоубие. Лекуваш го по някакъв начин, не хваща, лекуваш го по друг начин, пак не хваща, докато най-после му доведат един млад доктор, 19-годишен. Като сложи ръчичката му на главата му, той веднага отваря очите си и започва да се радва на живота. Вече му се живее, иска да работи, иска да учи. И като го погледне този млад лекар, казва му: Лека е болестта ти, не се бой, скоро ще мине. Този млад лекар го потупва по главата, по рамото и казва, че скоро ще му мине. И наистина младият момък скоро оздравява. Още на другия ден той става, облича се с хубави дрехи, с лачени обуща и в знак на благодарност пише на младия лекар: Господи(н) докторе. Много ви благодаря за визитата. От първия път още болестта ми изчезна и аз се чувствам добре. Готов съм вече да пожертвувам живота си заради вас, за вашето изкуство, да помагам на цялото човечество. Можете ли да ме приемете ученик на вашата школа. С отлично почитание. Чакам отговор. Сега ще оставя на вас да видите какво ще отговори лекарят на това писмо. Такова е състоянието на човека, който е обезсмислял живота си. Щом намери Любовта, веднага в него става смяна на състоянието му. Аз не съм съгласен с онези, които казват, че вън от човека, Любовта не съществува. Любовта съществува и вън от човека. Ако тя не е била в човека, не може да се каже, че е вън от човека. Любовта има свое проявление. Човек е проявление на Любовта, но не е любовта проявление на живота. Та, погрешката е у нас, когато казваме, че Любовта вън от човека не съществува. Това е само по отношение на нашето съзнание. Ако аз нямам това съзнание, Любовта няма външно проявление.

Аз мога да нямам никакво горящо чувство в душата си, това ни най-малко не показва, че Любовта не съществува вън от мене. В това време сърцата на други същества горят. Ако в моето сърце не гори Любовта, нямам право да мисля, че и в други сърца не гори. Вие ще кажете, че искам да ви докажа, че съществува Господ в света. Според мене, ако седна да ви доказвам, че Господ съществува, това е светотатство. А пък да взема да отричам Бога това пък е безумие. За Абсолютната реалност всички ние имаме само едно понятие. Ние, живите хора, и всичко живо в света съществува, благодарение на тази реалност. Каквото и да мислят философите по този въпрос, това остава за тяхна сметка. Всичко в света съществува въз основа на тази реалност, която е дала живота. Тя е причина за всичко съществено, за всичко видимо и невидимо. Като говорим за видими и невидими неща, имаме предвид и онези по-напреднали същества, за които видимият свят съществува така, както за нас видимият. Има неща, които за някои прости същества са невидими, но за други са видими. Та като говорим за видими и невидими работи, ние разбираме степени на съзнанието, както има и степени на музиката. Сега това са отвлечени работи. Ако река да сравнявам степените на музиката със степените на живота, ще видя, че има едно подобие. Само по себе си животът е най-голямата музика, която съществува в света, но същевременно в живота има и най-големите дисонанси. Този дисонанс в живота не произтича от самия живот, но той произтича от самите нас. Когато някой музикант има дисонанси в свиренето, те не се дължат на неговата цигулка. Онзи, който свири, той произвежда дисонансите. Ще кажете, че се дължи на цигулката. Не, дисонансът не се дължи нито на цигулката, нито на струните, а на самия майстор, който свири. Като дойде истинският майстор и вземе цигулката, всякакъв дисонанс изчезва. В него всичко е хармонично. Сега вие се обезсърчавате и казвате: Аз не съм даровит човек. Според мене, всички вие страдате от чрезмерни дарби, които не съзнавате. Аз не зная как сте се заблудили да мислите, че нямате никакви дарби. И другото заблуждение е, че мислите какво нищо не можете да направите. И третото заблуждение е, че мислите какво сега не му е времето и всички хора трябва да мислят еднакво. Красотата е именно в това, че всички хора мислят различно. Едно е важно: Всички хора да имат един стремеж, а как ще мислят, това е тяхна работа. Нека всеки мисли, както разбира. Дайте свобода на човека да диша, както той знае, и ще видите, че няма никаква опасност в това. Дайте свобода на всеки човек да мисли, както той знае. Понеже, аз приемам, че светът е разумен, казвам: Нека всеки мисли и се проявява, както намира за добре. Сега аз говоря за човека, който според мене има определени качества. Под думата човек аз разбирам нещо много определено. Според мене човек е онзи, който никога не може да извърши една неправда. Според мене човек е онзи, който никога не може да извърши едно безлюбовно дело, който никога не може да каже една лъжа. Според мене

човек е онзи, който никога не може да извърши едно нечестно дело. Това са няколко качества, които характеризират човека. Според мене човек е онзи, който при всички условия на живота не може да покаже една слабост. Той никога не може да се поколебае. Той външно може да се разколебае, но вътре в себе си никога няма да се поколебае, вътре всякога ще има едно свято убеждение. Той е готов да пожертвува всичко. Той върви към една определена цел. Той върви строго към онова, което разбира и схваща. За истинския човек смисълът на живота не е само тук на земята. За нас земята е едно хубаво училище. Но сама по себе си земята не притежава всички ония качества, с които човек може да бъде щастлив. Ако вземете слънцето, което съдържа, може би, 10 пъти по-добри условия за човека, отколкото земята, но и при това положение, човек пак не може да бъде щастлив. И слънцето не съдържа всички ония условия, които могат да направят човека щастлив. Ако вземете цялата вселена с всички милиарди слънца, които тя съдържа, едва ли и те притежават всички ония условия, при които щастливият живот може да се прояви. Всички вие имате възможност чрез вашия дух и вашата душа да посетите всички тия системи и един ден като се върнете, да се разговаряме, да видите какъв е смисълът на живота. Социалният смисъл на живота това е пътешествие на земята. Това са го разбирали и старите, древните, учените са знаяли за слизането си на земята и са разбирали в този смисъл живота. А ние имаме едно преимущество, че знаем вече, че сме слизали и сега вече възлизаме. Ние познаваме слизането и сега понеже вървим към възлизане, разбираме, че смисълът на живота е във възлизането. Възможностите са в слизането, а постиженията във възлизането. Следователно онези, които са слезли, те имат възможности, а ние, които сме във възлизането, имаме условия в постиженията. Та сега ние имаме и възможности, и постижения. По това се отличава нашата епоха. Има нещо в природата, което е отредено за нас и ние трябва да (се ползваме от него). Онзи, който е роден музикант, за него (е) отредено да свири. Онзи, който е роден с едно прекрасно тяло, отредено му е да прояви силата на своето тяло. Силният трябва да прояви своята сила. Умният трябва да прояви своя ум. Добрият трябва да прояви своята доброта. Това са възможности, взети в много широк смисъл. Че не е така, това е друг въпрос. Аз за него не говоря. Аз казвам какво е бъдещето, към което всички трябва да се стремим. Ние не трябва да се обезсърчаваме! В какво положение се намираме сега, защото не сме отговорни за сегашния си живот. Ние сме отговорни дотолкова, доколкото за нашите разбирания имаме една малка отговорност, но няма защо да носим тежестите на света. Какво може да направи един човек? Ето Италия и Абисиния се бият. В Женева Обществото на народите заседава, но какво може да направи? Те не могат да им кажат да не се бият. Бият се тези хора. Значи цяла образована Европа не може да им се наложи. И те не са съгласни, но въпреки това се бият. – Ама не трябва да има война. – Не

трябва да има война, но има. Хората трябва да живеят добре. Трябва да живеят добре, но не живеят. Разбиранията на хората са такива. Разбирането е едно, страна сега. Болният, който лежи на леглото си, питайте го де е неговото щастие? Питайте и онези, които му шетат де е тяхното щастие? Чудни са хората. Ние питаме де е нашето щастие. Ние сме дошли на земята, мислим за небето и очакваме да дойде отнякъде нашето щастие. Болният, който лежи в болницата, там ли е неговото щастие? Казвам: Твоето щастие е там, дето е щастието на онези, които ти служат. Дето е щастието на здравите, там е и твоето щастие. В здравето е щастието на човека. Ти трябва да отидеш при тях. Ти трябва да вземеш от тяхното здраве. Ти боледуваш, защото нямаш прави отношения към природата. Щом оправиш отношенията си към природата, ти няма да боледуваш. Сега ние искаме да изменим света. Ние не можем да изменим света, но трябва да изправим отношенията си към природата. И тогава, както онези, които ни шетат са здрави, така и вие ще станете здрави. Само по този начин здравето ще влезе у вас. Това показва, че съществуват разумни отношения в природата. Съществуват разумни условия в света. Това са ред опити, които вие може да направите. Затова мога да ви наведа ред примери, но те ще ви се видят малко невероятни. Невероятни са и затова не искам да ви ги дам, защото, ако направите опит и не успеете, ще се обезсърчите. Аз мога да ви приведа няколко примера, които са изключителни. За мене изключителни примери не са доказателства. Американците вярват в едно окултно учение, според което, каквото иска човек, може да го постигне. Според него, ако ти трябва, например десет хиляди долари или 50 хиляди франка, достатъчно е да ги държиш в ума си и тези пари по някакъв начин ще дойдат. Отде и как ще дойдат тези пари, не ти казват, но казват, ти ще мислиш за тях, ще си мърдаш ръцете, ще блъскаш, но отнякъде тези пари ще дойдат. Теорията е такава. В първо време ти ще правиш всички тези упражнения и ще ти се вижда смешно, но ще настояваш, ще хлопаш. Който се запише в тази школа, ще тури в ума си мисълта за тези 10 хиляди долара и ще тропа, ще настоява, докато ги получи. Един ученик от тази школа се заел с това упражнение. Цяла година настоява в мисълта си, но парите не дошли. Тогава той си казал: Лъжливо е това учение. Един ден той си купил един билет и тръгнал за Сан Франциско. По едно време като стигнал в Сан Франциско, той легнал близко до пристанището да си почине и задрямал. В това време пристигнал един голям параход, който го засегнал с една голяма греда и счупил крака му. Като се събудил от силната болка, той видял пред себе си един чек от 10 хиляди долара. Ще кажете като турците: И вярно да е, пак не вярвам. Пък и аз, който ви го разправям и на мене се вижда малко невероятно. Мъчно е да стане такова нещо. Кой ще му тури този чек от 10 хиляди долара? И за мене това е един изключителен пример, който нищо не доказва. Сега да ви приведа друг един изключителен пример, който е

малко по-вероятен. Човек трябва да бъде доста лековерен, за да повярва. В хората се развива едно чувство, за да предвиждат нещата. Някои хора даже така са родени да виждат нещата. Ако им се тури един плик с някакво писмо вътре, те могат да четат съдържанието, а могат да четат и характера на човека, който е писал това писмо. Ето какъв опит бил направен. Той не е някакъв научен сеанс, но все-таки интересен. В един плик турили един пръстен и го занесли на този човек, който могъл да чете по предметите и го помолили да разкаже нещо за историята на този пръстен. Отгоре на пръстена имало един бисер. Този човек започнал да разправя: Във Великия Тихи океан виждам една лодка, от която един човек се съблича, хвърля се във водата и изважда един бисер. Този бисер е сега на пръстена, който е в плика. Сега това нещо може да се вижда изключително. Но по нататък следва другото положение. И второто положение е изключително и малко невероятно, но третото положение е доста силно. Виждам, казва този човек един златар, който прави пръстена и туря бисера върху него. Пръстенът бил на един лекар. Този лекар бил повикан от една фамилия, която имали три деца – едно момиче и две момчета. Лекарят бил повикан, защото средното момче и момичето заболели. Момчето умряло, та момичето било спасено от този лекар. В знак на признателност бащата дава този пръстен на лекаря. Сега за първите две положения можете да се съмнявате, но за третото положение няма никакво съмнение. Наистина, този пръстен принадлежал на тази фамилия, която после подарила пръстена на лекаря.

Сега това са неща, които могат да се проверят. В една голяма книга има изложени ред такива факти, които могат да се проверят, пък са и проверени. Ако питате как става това, и аз не зная. Като казвам, че не зная, аз разбирам съвсем друго нещо. Когато нещо не ми отърва, аз казвам, че не зная, но когато ми отърва, казвам, че зная. Тъй щото като казвам, че не зная, това значи не ми отърва да ви разправям. Лекарят разправял това. Ако вие имате интимни връзки с една мома, отърва ли ви да разправяте? Ако вие сте един дипломат, който има оплетени връзки, отърва ли ви да разправете за тях на хората? Има неща, които не ви отърва да разправяте. Не ви отърва, например да разправяте де какво има в твоята глава. Ти отварял ли си сърцето или главата да видиш какво има в тях? Казват, че разтворили сърцето на някого. Но след като разтворили сърцето му, този човек умира. След като разтворят и главата на човека, и той умира. Има неща, които трябва да пазим в тайно, в човешката мисъл. Като казвам, че трябва да се държат в тайно, разбирам да се пазят свещено. Такива неща трябва да се пазят в сърцето и в ума на човека. Не, в обикновен смисъл тайно да се държат. Сърцето не се отваря и мозъкът не се отваря. Като запитали Йоана, той казал: Аз съм глас на Едного, който вика: – Прави правете пътищата Господни! Та и на вас казвам: Мислете, разсъждавайте

право, за да намерите истинския път към Господа. Това е онзи път, който ще внесе Любовта в света като един от силните методи, по който нашият живот се развива. Ако всички хора приложат Любовта, както сега се приема, ние ще имаме началото на Царството Божие. Какво ще бъде Царството Божие? Всеки ще има това необходимото за него, всеки ще има един нов подтик. После голяма част от мъчнотиите ще се махнат. Пак ще има мъчнотии, но животът ще стане поне 75% по-лек, отколкото е сега. Все пак ще остане една част от мъчнотиите, разбира се. Ние не искаме хората да бъдат еднакво богати и еднакво сиромаси. Това са неща, които в развитието на хората постоянно ще дохождат. На всички хора трябва да се дадат условия да имат еднакви възможности и еднакви постижения. Как ще употребим възможностите? Това ще зависи от нас. Това ще зависи от степента на нашето развитие и от умението да ги употребим. И тогава ще има една разлика между хората, но няма да има никакви спънки. Всеки ще бъде свободен. И тогава от постиженията, които ще има, той ще може да съгради своя живот. Тогава всеки ще бъде свободен, няма да зависи от никого ще зависи само от себе си. Като дойдем до това положение, ще се радваме на постиженията на всички. Тогава няма да завиждаме на другите, но постиженията на всеки човек ще бъдат твои постижения и възможностите на всеки човек ще бъдат твои възможности. Това, в което ние можем да участвуваме, това е нашето щастие. Какво по-голямо щастие от това да знаеш, че можеш да участвуваш във възможностите и в постиженията на всички живи същества в живота? Тази вяра трябва да бъде непреодолима, а постижението е в Любовта. Това постижение е в Мъдростта, това реализиране е в Истината. Този е пътят, по който, ако вървите, ще можете да постигнете нещо. Като имате време, вие можете да четете всички книги, които досега са написани, можете да изучавате всичко, каквото хората са писали. Но казвам: Ако не внесете Любовта в живота си според това ново разбиране, вие нищо няма да постигнете. Ако не внесете в себе си онова знание, което е основано на справедливостта, нищо няма да постигнете. Светлина трябва да има в знанието. Ако в свободния си живот не можете да внесете Истината, вие нищо няма да постигнете. Свободата не позволява никаква лъжа. За да бъде човек свободен, абсолютно никаква лъжа не се позволява. Всякаква лъжа е ограничение на човешката свобода. Дето започва ограничението, там е лъжата. Следователно всички други ограничения в света са произлезли от онази лъжа, с която хората си служат. А тази лъжа не произвежда нищо друго, освен ограничения.

Глас на едного, който вика в пустинята: Прави правете пътищата Господни! Глас на едного, който вика в пустинята: Внесете Любовта в сърцата си! Глас на едного, който вика в пустинята: Внесете светлина и знание в ума си. Глас на едного, който вика в пустинята: Внесете истината и

свободата във вашите души и свободни бъдете!

Благословен Господ Бог наш.

Тайна Молитва.

СМЕЛИ БЪДЕТЕ И НАПРЕД ВЪРВЕТЕ!

19. неделна беседа от Учителя,
държана на 26 януари 1936 г.
София, Изгрев

1936_01_29 Три категории храни
общия окултен клас

ТРИ КАТЕГОРИИ ХРАНИ. ПЪРВОТО ОБЕЩАНИЕ

5 ч.
Времето тихо и меко.
Небето облачно. Малко превалява.
"Отче наш"
Сега, ако ви се даде темата "Как се превръща желязото на злато", какво бихте писали? Може би ще кажете, че не знаете как става това превръщане. Ако ви се даде тема "Как се превръща живота в смърт", какво ще пишете?

Има опасност и в малкото ядене, и в многото ядене. Ако не яде човек, е опасно, но ако яде, пак е опасно. Ако не яде, няма да има нито скърби, нито страдания, а ако яде, ще има всички радости, но ще има и всички скърби. Някои питат: "Защо са скърбите?" Защото ядете. "Няма ли някакъв цяр за тях?" Има - не яж. "Защо е сиромашията в света?" Защото ядеш. "Няма ли никакъв цяр против нея?" Има – не яж. Някои питат: "Каква е философията на живота, да не ядеш ли?" В това няма никаква философия. "Какъв е тогава смисълът на живота? Да ядеш ли?" И в това няма никаква философия. Щом ядеш – и ще страдаш, и ще се радваш. После? Ще умреш. После? Я оживееш, я не. Някои казват: "Я станеш богат, я не." Има разлика между богат и сиромах. "Я станеш учен, я не." Каква разлика има между учен и неучен? "Я станеш силен, я не." Вие трябва да се научите да мислите.

Казвам: Дръжте за себе си онова, което знаете. Никой не иска да ви вземе капитала. Защото вие се движите с вашия капитал от миналото. За да дойдете тук, вие имате капитал. Казвате: "Трябва да отидем на лекция, да послушаме малко." Защо и за какво ще бъде, няма нужда да знаете. Казвате: "Бъдещето ще е като настоящето." Едно време мислехте за настоящето, а питахте какво ще бъде бъдещето – сегашното е именно това бъдеще. И идващото бъдеще ще бъде настояще. Питам: В бъдеще ще ядете ли? Разбира се. Същото ще бъде, както и сега.

Има три категории храни и три начина на хранене. Ако храната ви е растителна, месна или плодна, вие ще имате три различни разбирания. Ако сте вегетарианец, ще имате чисто материалистично разбиране, ще имате обич към материята. Ако сте месоядец, ще имате развит умствен живот, ще доказвате причините, поради които трябва да ядете месо. Защо трябва да ядеш растителна храна, няма какво да се доказва, но защо ядеш

месо, трябва да докажеш. Защо ядеш плодна храна? Защото си дете. Растителната храна е за старите, месната – за възрастните, а плодната – за децата. Децата са станали птици, възрастните месоядни, а старите, като нямат зъби, са станали тревопасни.

В многото говорене има много заблуждения. Има неща, които не са проверени, има неща, които очаквате и които засега няма да дойдат. В този живот ангели не може да станете. Искате да бъдете красиви и богати. Много работи обаче няма да имате в този живот. Ако ви кажа, че няма да ги имате, ще се обезсърчите. Може и да ги имате, но ако ги имате, те ще влязат в употребление, а всяко нещо, което влиза в употребление, се разваля. Всяка мисъл, която дойде в човешкия ум, трябва да я пазите като зеницата на окото си. Ако много я употребявате, ще я развалите. Всяко желание, което много се употребява, също така се разваля. Вие ще родите това желание и с него ще станат всички промени: най-първо това желание ще бъде младо, после ще стане възрастно и след това ще стане старо. Като стане старо, то ще иска да му служиге. Всички желания, които имате в себе си, са все остарели и вие се заробвате да им служите. Седи един човек на 120 години, вие обикаляте около него и той само пъшка.

Това е една нова мисъл, която ви давам.

Сега вие мислите за всички онези работи, които никога няма да бъдат. Знаете ли какво няма да бъде? Не знаете. Нещата никога няма да бъдат така, както човек мисли, понеже не стават така, както човек мисли. Човек е почнал да мисли отпосле. И преди да е мислил той, нещата са вървели и са ставали по своя път. Като започнеш да мислиш, ти имаш само тяхното отражение. Ти гледаш живота на другите хора и искаш да знаеш какви са техните отношения, техните състояния. Някога мислиш, че някой човек плаче. Отде знаеш, че плаче? Отде научихте плача? От себе си. Ако един човек го духа вятърът и му капят сълзи от очите, това показва ли, че той е скръбен? Вятърът изкуствено произвежда сълзи. Какво означава плачът? Когато работите им са в едно безизходно положение и няма никакво разрешение, хората всякога плачат. Плачът изобщо нищо не разрешава. Вие взимате плача на Христа за пример и казвате, че и Христос е плакал за Йерусалим, когато го видял. Но какво допринесе Христос със своя плач? Защо плака? Той е плакал, защото каквото говорил на хората, останало неразбрано. И те нямаше да го възприемат, вследствие на което върху тях щяха да дойдат мъчнотии и страдания. За тях е плакал Христос. Но от плача на Христа не се подобри положението на хората. Мислите ли вие, че като плачете, работите ви ще се подобрят? Не. Ако тогава не беше плакал Христос, пак същото щеше да бъде. И ако плачеш, и ако не плачеш, резултатите са в две направления.

Сега ще ви приведа един малък пример. Когато един кон върви натоварен, вие го поглеждате и казвате: "Ние сме човеци." Но представете си неговото състояние. Какво си мисли той? Вие сте турили на гърба му 70 килограма, но конят не знае това. Знае само, че има някаква тежест на гърба си, но колко килограма е, не знае. Той не знае и защо е натоварен. Той казва: "Хванаха ме, туриха ми един товар на гърба, показаха ми пътя," но къде и защо отива по този път, конят не знае. Вие знаете пътя, знаете къде отивате и защо отивате. Обръща се конят и поглежда към онзи, който го кара. Господарят казва: "Още не си стигнал." След време конят пак се обърне, а господарят казва: "Още нататък." Мислите ли, че всеки, който натовари своя кон, ще отиде да му разправя своите намерения? Ще му разправи ли защо го е натоварил? Някога ще го потупа малко по гърба, по главата, а някога ще го шибне малко и ще му каже: "Давай! Върви!" Вие гледате тоя кон и се смеете. Смешен е онзи, който е натоварил коня си. Смешен е и натовареният кон. Онзи, който го е натоварил, казва: "Това е животно. Господ го създаде, за да носи моя товар." А пък конят казва за човека: "Това е друго едно животно, което Господ създаде, за да ме товари, за да вървя напред да му показвам пътя, а той да върви подир мене." Някой път и господарят иска да му покаже пътя и го води, друг път господарят мисли, че конят е научил пътя си и тогава конят върви напред, а господарят – подир него.

Това са обикновени разсъждения, които трябва да превърнете. Вие трябва да знаете как да превръщате мислите. Ако не се научите на този процес – да превръщате един прост метал в благороден – нищо не можете да постигнете. Защото вие имате един обикновен живот. Най-главното, което ви е занимавало досега, е яденето: каквото и да ти се говори, ти седиш и казваш, че трябва да се яде. Трябва да се яде, но какво? Растителна или плодна храна? Ще ядеш растителна храна, когато си стар; ще ядеш месна храна, когато си възрастен; ще ядеш плодна храна, когато станеш дете. Това е едно разпределение, което не съответства на вашите сегашни вярвания. Сега и старият, и младият, и възрастният – всички казват, че са вегетарианци. Дали сте вегетарианци, това е въпрос. Вие ядете сирене, яйца, масла и пак минавате за вегетарианци. Някои ядат и рибица, и пак казват, че са вегетарианци. Те превръщат рибата в растение. По същия начин вие превръщате нещата. Прави сте.

Един лекар казал на болния: "Ще ядеш само растително, дървено масло. Никакво краве масло, нито биволско, нито свинска мас, само чист зехтин." Болният бил беден човек, седи и си мисли какво.да прави, когато дървеното масло е скъпо. Намислил да направи следното: пробил една дупка на едно дърво и започнал да налива една тенекия свинска мас през

дупката. По този начин я превръща в дървено масло. След това отишъл да се пречисти, заради което трябвало да се изповяда. Свещеникът го пита ял ли е мазно. "Не, дядо попе. Ядох само чисто, дървено масло. Много е хубаво. Прекарах свинската мас през една дървена дупка и я превърнах в дървено масло." Свещеникът казва: "Глупава работа е това!" Не е глупава работа, философия има в този човек.

Та колкото и да се посочвате за истински вегетарианци, не сте още такива. От хиляди години насам на Земята измират безброй насекоми, птици, бозайници, хора и пр.; и растението, за да се храни, пуща корените си в земята наоколо и взима сокове, от които прави маслата, които вие считате за растителни. Не са ли те като мазнината, прекарана през дървената дупка? Колкото свинската мас става дървено масло, като се прекара през дупката, толкова и олиото, което употребявате, е чисто вегетарианско. Вие се смеете на онзи болен, беден човек, дето е направил тази дупка, а казвате, че вашата е чиста, вегетарианска храна. Не, не! Не се знае какво е олиото. Аз често виждам по гробища хубави черници и сливи. Децата ги ядат и от там. Лекарите са започнали да забраняват това, понеже чрез тия плодове може да се предадат някои опасни болести и децата да се заразят. Вие казвате, че соковете от умрелите се филтрират през растенията. Сега, аз не искам да ви оставя тези образи. Искам да ви дам една философия. Можете да си представите сегашните хора, така, както торят нивите си, колко чиста храна добиват от тях. Вие казвате, че нивата е наторена, но не взимате предвид как – някъде тя е торена с животинска тор, а някъде с човешка. При един такъв порядък на нещата каква култура може да има? Каква цивилизация може да има? От дишането на хората във въздуха остават известни утайки, известна "тор"; също и в чувствения свят остават известни утайки от човешките чувства. И в мисловния свят също остават известни утайки от нашите мисли. Енергиите на вашите мисли, желания и пр. – всичко това, което е нечисто, трябва да го филтрирате. Вие ще кажете: "Господ да ме пази от всички злини!" Е, пази ни Господ от всички злини, но ни най-малко не ни пази от последствията на злините.

Всеки ден вие се менете. Един ден сте радостни; дойде ви някоя тъжна мисъл и веднага главата ви клюмне. Защо? "Баща ми умря." Защо умря? Ял е нещо отровно – нищо повече. Майка ви е умряла. Защо? Яла е нещо отровно. Син ви умрял. Защо? Ял е нещо отровно. От яденето е всичко. Казано е: "В който ден ядеш от това дърво, непременно ще умреш." Защо? Защото си ял от това дърво.

Миналото лято, като бяхме на планината, един наш приятел отиде при овчарчетата и ял от едни отровни гъби. Много красиви били тези гъби външно. Те имат червена краска, като ги погледнеш, мязат на някоя

натруфена мома. Казали му, че ги ядат, а те всъщност не ги ядат, защото ги познават. Щом братът изял гъбата, краката му се подкосили и трябваше да намерим кон, да го изпратим до Дупница. Без малко щеше да отиде в другия свят. Ех, що за ум! Защо заболя той? Защото ял отровни гъби. Никога не възприемай една отровна мисъл – може да е отровна гъба! Никога не възприемай едно какво и да е желание - може да е отровна гъба. Нищо не може да те спаси. Трябва да се учите да прекарвате живота си по възможност с по-малко страдания. Ако знаете как да ядете, няма да страдате. А ако можете да се научите да ядете отровни гъби, да се приспособи организмът ви към тях, ще се избавите от много злини. Тогава могат да ви ухапят някои отровни насекоми, но няма да ви причинят вреда. Защото законът е: Злото на злото не може да прави зло. И доброто на доброто не може да прави добро.

Какво разбрахте сега? Злото на злото зло не може да направи и доброто на доброто добро не може да направи. Понякога казвате: "Не мога да направя добро." На кого? На добрия. "Не мога да направя зло." На кого? На злия. На добрия можеш да правиш зло. За кого е злото тогава? За добрите. За кого е доброто? За злите – нищо повече.

Сега, вие мислите по вашему. Знаете ли кога мислите по вашему? Когато се обезпокоите. Вие се намирате в положението на две моми, които искат да се оженят за един момък. Докато момъкът не се е определил, всички моми обикалят около него, усмихват му се. Дойде едната, той я погледне и пак си гледа напред. Дойде другата, той я погледне и пак си гледа напред. Докато гледа все в една посока, той не е още самоопределен. И едната, и другата мома искат той да се самоопредели. Като ви говоря сега, вие мислите за момите. Оставете момите настрана. Всеки ден вие играете роля пред тези моми, и играете ролята на този, който гледа напред. За пример: вие искате да се сгодите за няколко хиляди лева и мислите по кой начин да го направите. По обикновения начин – жените да изпратят сватове, да ви препоръчат пред домашните на момата, че вие сте човек, който може да влезе в брачен живот, че ще се обхождате добре, че ще дадете свобода на жена си да ходи при баща си и майка си и да се връща, и няма да я ограничавате. Тогава бащата на парите поглежда и казва: "Види ми се, че сте честен момък, но моите дъщери ще ги върнете навреме" /за парите се отнася/. Пак криво ще ме разберете: "Как може човек да се ожени за пари?" Че как може човек да се ожени за жена си? Вие сте смешни. Твоята жена е направена все от такива малки материални частици. В нея има желязо, злато и пр., всичко има в нея. Жениш се – и ти не знаеш за какво се жениш. За всичко се жениш. Един ден жена ти се изпарява, както се изпарява водата. Изпари се – и я няма. Ти я търсиш, но я няма. Заминала е жена ти. Ще отидеш и ще я заровиш. Тя е оставила на земята само дрехите

си. Ако си евангелист, ти ще викнеш пастора да погребе дрехите ѝ - свещените ѝ дрехи. На гроба ще плачеш за дрехите ѝ. Ако е православна, ще викнеш свещеник и пак ще ходиш на гроба ѝ да плачеш. Ще дойде друга философия – ще кажат, че или тя се е освободила съвсем от дрехите си, или не се е още освободила и обикаля около гроба си. Сега да оставим тези въпроси. Вие ще кажете, че не сте от тези, които вярват. Едни вярват, че тя се върти около гроба си, а други вярват, че не се върти. Тя никога не се е въртяла. Тя се е въртяла, но в много широк кръг. Едни казват, че нашата Земя се върти около Слънцето. Но защо? Тя знае защо се върти.

Сега, като ме слушате, вие питате: "Какво е отношението на новото към старото?" Знанието има за цел да освободи по възможност човека от излишни страдания. Това е целта. Ако искате да се освободите, най-първо от това трябва да се освободите. Когато искаш да вярваш в Бога, е същият закон: ще вярваш в Бога, за да можеш да се освободиш от големите несгоди на живота си. Вие питате: "Не може ли другояче?" Не може. Животът си върви по своя път, както всякога си е вървял. Вие трябва да се нагодите, а не животът да се нагажда към вас. Вие трябва да се нагодите към великия живот, който носи нещата.

Представете си, че сте в един модерен параход, свободен гражданин сте и искате да отидете в Америка, а може да сте и арестант. В първия случай ще имате свобода, а във втория няма да имате. Ако отивате сам, ще имате свобода, ако други ви заставят, ще имате ограничения. Понякога вие нямате свобода на движение. Много хора не са освободени в живота си. Значи качили са се на парахода, но ги конвоират. И някой път трябва дълго време да се молите, за да ви пуснат от ограничителните условия, да ви дадат малка почивка. И вие някога питате: "Какво е бъдещето?" Явили са се сега предсказвачи, пророци, които казват след колко години човек може да се освободи от лошите условия на живота. Те обясняват на какво се дължат тези условия, противоречията.

Има една наука астрология, която казва, че когато човек е малко буен, той е марсианец, обича да се гневи – той има много желязо в кръвта си и проявява сила. Или може да се каже за някой, че е венерин тип: има силни чувства. Друг пък може да има влиянието на Меркурий. Откъде са се взели тези работи? Казват, че когато бил създаден човекът, дадено му било откровение, и хората сега разработват даденото чрез това първоначално откровение.Това е дълбока работа – да можеш да виждаш влиянията на Марс, на Меркурий, на Сатурн, на Венера и пр. От старо време са вярвали в седемте планети. Но едва вещите астролози разбират от тази наука. А пък за другите това, да се говори за влиянието на една планета, са празни думи. Казвам: Колко е далеч Марс от Земята? /"На 55 милиона километра

най-малко."/ Едно тяло, което се намира на 55 милиона километра от Земята, да упражнява влияние върху хората?! Как ще си представите това?

Можем да го разберем по закона на аналогията. Представете си, че краката ви могат да ви влияят. Как? Ако краката ти са здрави, те ще те носят. Но един ден малкият пръст на твоя крак заболее и веднага този крак започва да ти влияе: твоето състояние се изменя, ти постоянно обръщаш внимание на пръста на крака си. Той ти заповядва да не ходиш. И да искаш да ходиш, не можеш. Това е влиянието на пръста ти. Можеш да отмахнеш това влияние. Как? Като го излекуваш – но ако знаеш как да го излекуваш. И тогава ще имаш свобода да ходиш. Или някой ухото го заболи. Щом те заболи ухото, ти не можеш да слушаш и когато говорят, ще имаш съвсем друго разположение. Могат да ти говорят много сладки думи, но болката е остра и ти мислиш само за нея. Ще гледаш да оздравееш. Някой път има и по-дълбоки вътрешни причини за неразположението. Някой път си неразположен и не знаеш защо. Има две места, в които се съсредоточават болестите. Едното е в мозъчната нервна система, а другото е в симпатичната нервна система. Мъчно ти е, неразположен си и не знаеш къде е мястото на неразположението ти: то не е нито в главата, нито в ръцете и пр. Тогава мислиш, че то е навсякъде. Не е навсякъде. То е както виното – като го пие човек, то отива навсякъде, цялото тяло се опива. Виното е влязло в корема ти и оттам се разпространява по симпатичната и мозъчната нервни системи. И всички клетки, целият човек се опиянява, не знае накъде отива, изгубва посоката на своето движение.

Някога вие имате такова едно състояние, че нямате нищо определено. Всички ваши възгледи за живота изчезват. Животът ви се обезсмисля. И всичкото ваше верую се обезсмисля. Аз съм виждал такива вярващи, които са идвали при мене на Изгрева. Един от тях казва: "Всичко е празна работа, няма никаква реалност." Къде отиде неговото верую? Всичко било празна работа! Казвам: Стига да беше празна, ти нямаше да страдаш. Но е много пълна работа. Ти страдаш не от празни работи, защото празните работи леко се носят, но пълните мъчно се носят. Щом вземеш вино, мъчно се носи. Тежко е това вино, червеното. Влезе ти в ума, че ти трябва заплата с 1000 лева повече; имаш 3000 лева, но искаш да имаш 4000. Някои имат и по 20 000 лева на ден, а някои и по 1000 000. Това, което го няма, то те безпокои. Може ли да те безпокои, като го няма? Някой казва: "Не му мисли!" Не, умният човек, мъдрецът, като му трябват пари, той не иска много.

Вие искате да имате – както в съвременната техника, в съвременната математика, в съвременната музика, неща, механически направени, и мислите, че така ще имате по-ясна представа. Аз виждам тук – една сестра

ми показва как й диктуват от невидимия свят. Тя не разбира нищо от музика, но написала нещо хубаво. Написала ноти, но не както обикновено пишат нотите, а им турила други опашки. Нищо не разбира от музика, а написала музикални работи – малки музикални пасажи. Има ли смисъл това? Гледам, ключът турен на място. Интересно е как ги е написала. Тя е за бъдещата музика. Не искам всички да започнете да пеете по същия начин. За изяснение на неразбраните работи ще ви кажа следното. Тя е поставила в една междина по няколко ноти. Знаем, че обикновено под първата линия на петолинието се пише тона ре, на първа линия – ми, в първата междина – фа и т.н. Но тя не ги е наредила така.

При нея междините са по-широки и в тях е поставила по няколко ноти. В празното пространство на една от широките междини тя е турила нотите, наредени по една крива линия нагоре. Аз ще ги преведа. В първата междина е турила три ноти фа, но на разни височини. Значи тонът фа може да бъде понижен и повишен. Така тя е поставила в първото междулиние три ноти фа, но идеята е на този, който й е диктувал. В обикновената музикална система те ще бъдат само фа, а тук аз виждам, че едното фа е понижено, другото е обикновено, а третото е повишено. Едното е близо до първата линия, но не е на нея, второто е по-нагоре, посредата, а третото е още по-нагоре. Как ще свирите тези три фа? Едното е бемол, второто е обикновено, а третото е диез. Могат да се свирят. Ще кажете: "Какво искат да кажат с това духовете?" Духовете искат да кажат, че много работи не знаем. Аз казвам на сестрата: Прочети написаното! Тя казва, че не може да го прочете. На тази система могат да се свирят известни мелодии, могат да се преведат. Често в обикновения живот вие туряте нещата някъде, но не можете да ги изпълните. Някои ваши чувства трябва да ги понижите, други трябва да повишите; някои трябва да ги вземете по обикновен начин. Някой път едно фа от обикновената музика, на същата височина, на някое място ще го вземете понижено, а на друго място повишено. "Не може ли да се свири без повишение и без понижение?" Може. Но онзи, който се занимава с естествената музика, той най-първо трябва да се научи да свири фа-то както си е в естествено положение. Какво ще стане, ако някой тури не само един бемол на фа, но два бемола? Това е вече тонът ми в обикновената музика. А според тази музика не е ми. Два пъти ще го понижиш, а може и три пъти. Какво тънко различие! Това става, това е една отвлечена музика. Тази музика е в чувствата. Едно тънко чувство може да се понижи три пъти, а може и да се повиши три пъти. Има музика и в чувствата. В обикновената музика те не могат да се представят, няма такъв инструмент.

Сега, аз ви говоря за неща, които стават във вас. Вие казвате, че това са отвлечени работи. Те не са отвлечени, но са незнайни. Всеки ден вие се

занимавате с любовни работи. Като се влюбите, пеете. Вие пеете една любовна песен, която понижавате или повишавате. Трябва да знаете как да нагодите любовната си песен. Ако можете да направите някое хубаво парче, ще можете да го свирите добре на онзи, който се е влюбил във вас. На онзи, който не се е влюбил във вас, не можете да му свирите добре – парчето ви не е музикално, не е хубаво, той не го харесва.

Външно вие се обличате, туряте си китка; щом видя китката, аз мога да ви кажа какво искате да кажете в музикално отношение. Туряте нови обуща – трябва да знаете какво означават обущата. Туряте си шапка на главата – вълнена, копринена или кожена - трябва да знаете какво означава новата ви шапка. Най-първо се обличате, после туряте шапката си. Всичко това представлява външно понижение и повишение. После дойде у вас желанието да не обръщате внимание, искате да се покажете семпло облечени и да свирите вътрешно. Щом обръщате внимание на вътрешния живот, вие вече не придавате такова значение на външната музика, казвате: "С външна премяна само не става." За пример: някой певец пее много силно, иска да го чуят всички; после пее хубаво, за да даде израз. За да пееш хубаво, кръгът, пред който пееш, трябва да бъде много малък. Мъчно е човек да пее на много хора. Като имаш един-двама насреща си, много хубаво се пее, ако са много, мъчно се пее.

Това, което ви казвам, не обяснява нещата. Това са мисли, които заплитат ума. Как е възможно да преведеш на музикален език значението на една шапка? Някакъв тон тя не може да означава. Но за да туриш шапката си, ти си имал дълго време определена мисъл. Ти имаш определени мисли и чувствания - искаш да имаш една червена шапка на главата си, едно червено или синьо, или жълто цвете. Старите сестри пък се обличат с черни дрехи. Защо? Старата обича черното, понеже се срамува вече от това, което е правила в живота си. По този начин иска другите да не видят това, което е правила. Онези, които са се облекли в черно, искат всичко да бъде в тъмно, никой да не вижда. А младият е със светли дрехи – иска всички да видят, че е добре облечен. Онзи с черните дрехи минава за скромен, но той се крие от хората, у него е дошъл и действа страхът, а пък онзи, който се е облякъл добре и е взел бастон в ръка, той ходи навсякъде, у него има тщеславие, иска да каже: "Хе, отде ида аз! Знаете ли? Аз ида от Слънчевата система, от Слънцето!" А след като поживее десетина-двайсет години и загази в живота, забравя, че е дошъл от Слънцето.

Реалистът ще каже: "Говорете нещо реално за света." Реално в света е като ядеш, като не ядеш – това не е реално. Реалност е яденето, а нереалност е гладуването. Казвате: "Говорете ни за реалното." Яж – нищо повече. Всеки ден ядеш по три пъти – това е реално. Гладуваш – това е нереално. Казвам:

Това, нереалното, те мъчи. Защо ще се мъчиш, че не си ял? Никой не може да отговори на въпроса защо се мъчиш като не ядеш. Понеже, като ядеш, ти отвътре се освобождаваш, а отвън се натоварваш. А пък като не ядеш, отвън се освобождаваш, а отвътре се натоварваш. Следователно ние предпочитаме да бъдем натоварени отвън, отколкото да бъдем натоварени отвътре. Що е глад? Натоварен си отвътре. Що е ядене? Натоварен си отвън. Това знаели ли сте го досега? За предпочитане е да си натоварен отвън, отколкото отвътре. Едното наричаме нереално положение – вътрешното натоварване, а другото считаме за реално положение – външното натоварване. Казваш: "Натоварете ме външно, понеже ми дотегна гладуването."

Всяка една идея може да бъде вътрешна и външна. Ако за една идея се радваш, това чувство е външно. Ако си недоволен от живота, това чувство е вътрешно. То не може да намери свой израз. И всичките ви смущения са от това, че вие сте натоварени отвътре. Ние трябва да се освободим първо от вътрешния товар. Говорят за свободата. Свободата седи в това, да се освободим от всички вътрешни товари, които имаме. Това е целта. Хиляди години ще минат, докато се освободим. Има хора, които са се освободили. Трябва да знаеш как да се освободиш отвътре, то е изкуство! Това е целта. Не можеш да се освободиш, да бъдеш свободен едновременно отвън и отвътре. Да пренесеш товара си отвътре навън – това е реалното. Понеже вън, в реалния живот, вие имате по-голяма възможност да изучавате нещата, предметно да ги изучавате.

Сега, онези, които могат малко да надзърнат навън, в реалното, ще разберат малко, ще имат познания. А някои ще се спънат от мисълта, дали ще възприемат и ще кажат: "Съвсем се оплетохме." Това е отвътре. Някой път вие сте натоварени, искате да бъдете свободни. Конят го е натоварил някой човек; ако имате тежки чувства, това показва, че някой ви е натоварил, както вие сте натоварили коня. Тогава ще се заемете да научите езика на този, който ви е натоварил. Ще му кажете: "Пуснете ме, махнете този товар! Готов съм да ви служа." Ако искаш да се освободиш съвсем, не можеш, но можеш поне малко да се поосвободиш. Господ може да те разтовари, Той знае доколко ти можеш да носиш, и ако знаеш как да говориш на този, който те е натоварил, от тежкия товар, който носиш, Той ще снеме нещо. Всичко няма да снеме, но някога ще снеме част от товара ти, а друг път може да тури още повече. Тогава какво ще правиш? Това е за разяснение.

Някога мислите, че като се помолите на Господа, Той ще направи всичко заради вас. Бъдете последователни тогава. Здравият мисли, че като се помоли, всичко ще стане; той казва: "Като се помоля, Бог ме слуша."

Молиш се, молиш се, но като ти излезе една малка пъпка на пръста на крака, тичаш при лекаря. Защо не се молиш на Господа да я премахне? Реалистите ще кажат: "Ако за всичко тичаш при Бога, лекарите ще умрат гладни." Защо си болен? За да дадеш данта си на лекаря. Защо си невежа? За да дадеш данта си на учителя, който ще те учи. Това са начини за разсъждение. Трябва да се преведат, за да станат ясни. Лекарят някой път може да те освободи, но някой път освен че няма да те освободи, ще те натовари още повече и болката ти ще се усили.

Аз ви навеждам на мисълта за света на фините чувства. Мен не ме интересуват обикновените неща в живота. Какво ще ме интересува живота на един заек или живота на един вълк? Какво ще ме интересува живота на една мечка, която е затворена в клетка? Какво ще проникне в ума ѝ? И мечката е като човека, по аналогия да мислим. Ако ме затворят мене, какво ще мисля? Тази мечка, която е била свободна, се усеща сега ограничена, не е свободна да ходи дето иска. И обикаля в клетката си. Някой път тя иска да раздруса някоя от пръчките, за да види дали може да ги премахне. Не може. И най-после се примирява. Но този живот ѝ е неестествен. Онези, които ни учат, казват да се примирим. Но примирението още не е разрешение на живота. Да се примириш, това е временно разрешение.

Но в живота съществува едно разрешение. Целият свят е менажерия сега, ние сме в една менажерия. И дяволът е директор на тази менажерия. Всички хора, които са дошли тук, са все чешити вътре в тази менажерия. На големите чешити клетките са по-големи, а на малките по-малки. Той ги е ограничил. Той ги храни както си иска и много-много не им дава. Едно време те са живели както са искали, а сега той ги учи на дисциплина, на ред и порядък. До известно време ще им донася храна. Вие ще кажете: "Такъв ли е животът?" Не е менажерия животът, но наподобява. Ограничени сме, има едно вътрешно ограничение. Вървиш и си изгубил всякакво понятие за живота; облечен си хубаво, но усещаш едно унижение в себе си. Отде произтича това унижение? Някой път се понадигнеш и мислиш, че всичко можеш да направиш, а понякога мислиш, че нищо не можеш да направиш. Отде е дошло това състояние? Ти мислиш, че не може да стане всичко, каквото искаш. Да, станали са някои неща, понеже си бил в хармония с теченията на умните хора. В такива случаи вие мислите, че всичко можете да направите; някога сте в течението на глупавите хора и мислите, че нищо не можете да направите. Някога трябва да видите какво наистина можете да направите. Човек трябва съвсем да се прероди, но прераждането е закон за знание. Музикантът, за да се прояви, трябва да има отличен инструмент и най-добрите учители. Някой път казвате: "Да умрем, че да се освободим." Как ще се освободите, и вие не знаете. Аз ви ублажавам понякога за вашата вяра, гениални сте във вярата

си. Аз желая да имам вашата вяра! Детето вярва, че каквото бащата и майката кажат, ще бъде. Най-първо вярва на баща си сто на сто, после, като не изпълни бащата това, което е казал, намалява се вярата на детето, докато стигне да му вярва десет на сто – и повече то не вярва на баща си. Не обещавайте това, което не можете да извършите. И на себе си обещавайте само неща, които можете да направите. И не мислете, че вие можете с вашите молитви да заставите онова Същество, Което е направило света, да постъпи другояче. Бог е неизменяем. Като ви говоря по този начин, можете да си кажете: "Тогава да не се молим!" Ако се молиш, ще те послушат, ако не се молиш, няма да те послушат. Господ ще иска преди всичко да знае дали молитвата ти има някакво основание. Ти искаш хляб, но Господ казва на комисията, която разглежда въпроса за хляба: "Вижте дали тази молитва има основание и ако има основание, дайте му." Комисията казва: "Преди четири-пет часа е ял, но дайте му." След това други прошения се разглеждат. Експедитивна работа има там. Ти си млад, искаш да се жениш -даваш си прошението; Господ казва на комисията: "Я вижте дали трябва да се ожени, или не, да я вземе ли, или да не я вземе." Разглежда се и второ прошение – някой иска да се ожени втори път. Защото хората се женят много пъти. Вие минавате за еднобрачни, а сте многобрачни. Как ще ме разберете? Щом си ял веднъж, ти си еднобрачен. Щом си ял два пъти, ти си двубрачен. После – трибрачен, четирибрачен и т.н. Всяко ядене е един брак – свързал си се. Значи бракът спада към временните неща. В брака човек не може да бъде свободен. Там е място на ограничения и на работа. Щом влезеш в това място, не търси своята свобода. Там има учение. Един ден ще търсиш случай да се освободиш от брака, но като се народят десетина деца, ще мислиш за тях, да ги възпитаваш. Всяко едно дете ще ти коства около 400-500 000 лева. Да кажем, че един богат баща има три деца: ако едното коства 500 000 лева, трябват му един и половина милиона лева! Отде ще ги изкара? Вие трябва да знаете, като сте тук, на Земята, колко милиарда лева коства издръжката ви на вашия Баща, на Онзи, Който ви е пратил на Земята. Вие никак не мислите за това. Някой път трябва да направим математически изчисления, да видите колко струва вашата издръжка. Някога казваш: "Защо съм дошъл тук?" Там си одрал орталъка, да дойдеш тук да се учиш, а сега казваш: "Защо съм дошъл?" Да се учиш – нищо повече! И според каквото е учението ти – толкова средства ти изпращат.

Някои от вас имате установени възгледи. С установени възгледи в света нищо не се постига. Какво наричам аз установени възгледи? Хората нямат установени възгледи. Не ги търсете, никъде няма да ги намерите.

Само в Бога има установени възгледи. Аз вярвам в установените възгледи на Бога. Ще приспособим своите възгледи да бъдат подобни на Божиите

възгледи. И доколкото аз приспособя своите възгледи към Божиите, моят живот ще се подобри. И доколкото аз не приспособявам своите възгледи към Божиите, ще се явят всички противоречия. И Писанието казва: "Да изпълним волята Божия на Земята." Това е един възглед на Бога. Затова Бог е направил света. Той иска всяко едно същество да изпълни онзи ред и порядък, който Той е направил. И Той не извинява никого. Той прощава, но не мислете, че можете да измените Неговия порядък. Все едно, ще се научиш един ден да постъпваш така, както Той постъпва. Има един неизменим порядък. Това учим ние. Ние не виждаме, че сме в едно вътрешно стълкновение с Божествения порядък. Противоречия имаме и казваме, че този или онзи е причина на нашите нещастия. А този човек е само един повод, той иде само да ни покаже, че сме се отклонили от Божия порядък. Ако някой човек ти причинява радост, това е само един повод, който показва кога си бил в съгласие с Божията воля. Онезе хора, които ви причиняват радост, те показват, че в Божественото е спокойствието.

Искам да ви покажа сега един метод. Не че нямате метод, имате. Но да допуснем сега, че имате син и разбойници са го хванали, като мислят, че сте богат. Те искат от вас голям откуп -20-30 000 лева, но вие няма отде да ги вземете. Ако имате приятели, те ще ви дадат пари и ще откупите сина си. Това е по обикновения начин. Но допуснете, че никой не ви дава нито пет пари. Хрумва ви да намерите главатаря на разбойниците и да му кажете, че сте беден. И този човек, като ви погледне, без никакъв откуп пуща сина ви. При първия начин трябва да се молите на ваши приятели да ви дадат пари, за да задоволите желанието на разбойниците; при втория начин отивате при главатаря и като види, че сте беден човек, той пуща сина ви. Кой начин е по-умен? Къде седи разликата? Кога вярата е по-силна? Във втория случай. Вие сте дошли сега до второто положение: трябва да отидете при главатаря на разбойниците и с него да се справите, а не с обикновените разбойници. Най-първо трябва да престане страха у вас. Защото ако се боите, вие ще си кажете: "Разбойниците могат да хванат и мене, и за мене да искат откуп. Те са жестоки." Вие трябва първо, заради любовта, която имате към вашия син, съвършено да се престрашите. И да можете да образувате чувство на любов към главатаря. И той може би ще почувства, че никога не е срещал такъв човек. Като ви види, ще му стане приятно, че сте му дошли на гости. Да изясня този пример. Вие искате да знаете според съвременната карма защо разбойниците хванаха вашия син, защо вие се принудихте да отидете при главатаря и защо другите хора не ви дадоха пари. Как ще обясните това? Как мислите? Кажете вашето мнение. Ще кажете: "Пари им трябваха на разбойниците." Може да се обясни така. Това е едно рандеву, което трябваше да направи една остаряла мома, която не се е оженила. Как ще го разберете? Този

разбойник, при когото отива момата, е един момък, който в миналото се е влюбил в нея, а тя не е отишла на рандеву с него. Тя го излъгала. Но сега, като главатар на разбойниците, той прави рандеву с нея, като хваща сина й. Като дойде тя при него, той иска тя да изпълни своето обещание. Тя е обещала някога, в миналото, да се срещне с него, но не се срещнала и сега ще му се помоли да освободи сина й. Нему ще му стане приятно, ще й каже: "Доказах ти, че не ти мисля зло. В мене има благородно чувство. Ти криво ме разбра." Турците казват в такъв случай: "От мене да мине." Изпълнявайте вашите обещания, за да не се намерите в противоречие и да стане нужда да отивате при главатаря на разбойниците, които са хванали сина ви. Вие трябва да давате разумно тълкуване на нещата, което да е съгласно горе-долу с реалността; защото главорез, за когото казват, че е много жесток, ви приема много добре и пуска сина ви – как ще си обясните това? Ще кажете, че Господ му е казал така. Това са особени положения. Има една връзка от миналото. Господ ви казва: "Пази обещанията си!" Каквото обещаваш, не се колебай да го изпълниш. Казваш: "Как да го изпълня?" Първото обещание, което си дал, никога не го изменяй. Не второто обещание, аз говоря сега за първото обещание. Всяко обещание в света е Божествено задължение. Никога не се отказвай от задължението си, иначе всякога в живота си ще се намериш в трудно положение. И всички трудности в живота се дължат все на неизпълнение на първите задължения. И те са много. Онези задължения, които сте дали към Бога, изпълнете ги! Всяко едно задължение не е към хората, но към Бога.

Ти си се влюбил. Не е въпрос във влюбването, но задължението си към Бога трябва да изпълниш. Никой не те кара да се жениш. Щом си се влюбил, изпълни задълженията си към Бога. Любовта не подразбира женитба. Това са второстепенни неща. Понеже не си изпълнил първото задължение, идва женитбата. Ето какво е женитбата. Пак криво ще ме разберете. Като обяснява човек реалността на нещата, изпада в заблуждения. Понеже не си изпълнил първото си задължение, идват страдания и те турят в затвора. Това значи женене. Аз често виждам как дрънкат веригите. Щом не си изпълнил своето първо задължение, ти ще се ожениш – нищо повече. А пък щом си го изпълнил, ти си свободен от женитбата.

Има свободни отношения. Най-красивите отношения са свободните отношения. Те са Божествени отношения. Първото задължение, първото обещание, което си дал – изпълни го! Това, което е дал Бог и се ражда в душата ти – бъди верен на него! То е Божественото. То е отношение към Бога. Защото и любовта е едно отношение към Бога. И ако ти правилно изпълняваш своите отношения към Бога, ще изпълниш правилно

отношенията си и към всички хора. Ако не изпълниш правилно своите задължения към Бога, ти не можеш да изпълниш задълженията си и към другите хора. Ако отношенията между бащата и майката не са правилни, те не могат да родят дете талантливо или гениално. Следователно отношенията между бащата и майката ще определят дали това дете ще бъде любимо, или не. Детето е един резултат. То е резултат на любовта, която имат бащата и майката към Бога. Когато двама души имат правилна, Божествена любов, тогава се ражда талантливо, гениално дете. Гениалното дете показва правилното отношение, което хората са имали към Бога. За да се роди нещо във вас сега, и вие трябва да имате правилни отношения към Бога. Аз гледам по-дълбоко. Не е до външното раждане. За да се роди нещо дълбоко в твоята душа, отношението на твоята душа към Бога и отношението на твоя дух към Бога трябва да бъдат правилни. Тогава резултатът в твоя ум – това е синът. Любовта, която имат душата и духът ти към Бога, или отношението им към Бога, ще даде в резултат твоя ум и тогава ще имаш отличен ум – да мислиш, да разрешаваш всички мъчнотии в света. Така седи окултната или духовната философия, която разрешава големите проблеми в света. Ако така не разбирате нещата, никак не можете да ги разберете. Ти казваш: "Аз обичам мъжа си." Твоят дух трябва да има правилни отношения към Бога. Някои от вас, които не ме разбирате, нека затворят книгите. Някои от вас няма какво да се занимавате. Задължението, обещанието на твоята душа и дух към Бога, което си дал, трябва да го изпълниш. Тогава и твоят ум ще има правилни отношения към теб.

Сега донякъде се уясни въпросът. Остава необяснено приложението. Приложението е вече упражнение. Искаш да станеш певец, да имаш отношение към всички ноти – трябва да ги знаеш. Вземете тона до. Този тон мъчно се взима в обикновената гама. Но вземете сол, той се взима лесно. Вземете долно сол. /Учителят пее тона сол./ От сол вече можете да вземете до. На цигулка го вземете. От този тон, който можете да вземете най-вярно, от него можете да вземете последователно и другите тонове. Музиката, така както е, тя е нещо външно. Но музиката на Земята е резултат на човешките мисли и на човешките чувства. И когато се хармонизират мислите и чувствата, ние ще имаме най-хубавата музика. Човек, който не може да пее, той не е хармонизирал мислите и чувствата си. Човек, който не може да пее, той е лишен от възможности. А онези, които могат хубаво да пеят, те имат възможности, макар че не са още в съвършенство. Светията, за пример, е отличен певец. Какви ли не мантри, песни пее той! Започнете от вътрешния живот. Защото другото е резултат. Всички не могат да бъдат музиканти. Защото музиката е резултат на човешките мисли и чувства. Във вас, във вашия ум и сърце трябва да стане цял преврат, за да станете музикални. Всички не сте еднакво музикални.

Музикалността е един дълъг процес. За в бъдеще ще се приготвите, но това бъдеще е различно: може би днес, а може би в утрешния ден или по-нататък. Това е един процес, не може изведнъж. Човек може да пее обикновено, но за да бъде музиката като магия, да може да си служи с нея, изисква се работа.

Минаваш през гората. Страх те е от животни. Какво трябва да направиш? Ще им запееш. Животните разбират много добре от музика. Има известни песни за вълците – като ги запееш, вълкът не те напада. Има известни песни за змиите – като ги запееш, змия не те хапе. Индусите са ги научили. Като им запееш, можеш да събереш змиите, а можеш и да ги разпръснеш, от тебе зависи. Змията е много музикална. Благодарение на тази музикалност тя има една възможност. Така, както е сплескана главата ѝ, тя е много жестока, но е музикална и музикалността ще я спаси в бъдеще. И у вълка има нещо музикално, но това е една вътрешна възможност, която човек може да предаде отвън чрез своята мисъл и чувства. И болестите се лекуват с музика, и те си имат музика. Трябва да ви направя опит в това отношение, но опитът струва скъпо. Има болести, които, ако знаеш как да им пееш, минават, ако не знаеш да им пееш, не минават. Музиката може да се приложи за лекуване. Всички сте имали коремоболие. Как ще му пееш? Аз слушах един свещеник как пееше на своето коремоболие. Той беше един от най-добрите певци, които някога съм слушал. На всеки два-три месеца го хващат много силни болки в корема. /Учителят подражава на движенията при силни коремни болки./ Попът вика: "Вай-вай-вай!" После се завърти на друга страна: "Нека се научи този поп добре! Този дявол го знам. Аз съм го научил вече, от 20 години го зная. Щом кръшна някъде, той веднага ме стисне." Пее той, лее, голям певец е. По църковната музика: Па-ву-га-ди – па-па-ву – га-ди-ке, зо-ни-па. Пее попът: "Олеле, олеле, олеле." На този свещеник казвам: Много сложна е твоята музика, но ще се мъча да я науча и аз малко. След като си попееш, ще ти мине. Ол-ли. Ол-оле. Турците казват: Олур/стани/. Ол. Ол на английски означава всичко. Значи, ако знаеш да пееш, ще имаме ол, ако не знаеш да пееш, имаме вол.

Представете си, какво велико търпение има Бог! Той търпи всичко онова, което става в Него. Търпението на Бога седи в това, че всичко става в Него. Какво грамадно търпение има Той! Всички противоречия, приятни и неприятни, които стават, всичко това Той трябва да го превърне. Там седи Неговата Мъдрост. И всичко става в Него! Вие съжалявате, че някои работи са станали. Че колко работи са станали в Господа, и Той ги търпи! Казвам: Както Той ги търпи, така и вие ще ги търпите. И ще търсите разумното разрешение на нещата. Там е философията. Много работи са непоносими, но трябва да се търпят. Не безразборно, като в олъ!, но трябва да се учи, да се намери изходния път. Всяко нещо си има свой път.

Кои са важните мисли в тази лекция? Какво разбрахте сега? Първата мисъл каква беше? С какво започнахме? /"За превръщането на желязото в злато."/ Този въпрос е труден. Кой беше вторият въпрос? /"За яденето и неяденето, за чувствата и мислите."/ Някой ще каже: "Да се научи човек да яде – това е цяло изкуство!" Третото? /"Обещанието, което дадохме на Бога, да го изпълним."/

/Учителят пее по няколко начина следните думи: "Може ли болен Стоян здрав да стане?"/ Може. Класически как ще го пеете? Стоян отначало беше здрав и после стана болен. Всичкото изкуство е, че той се е помъчил да стане болен. Понеже е направил най-мъчното, сега от болестта ще се върне в своето естествено положение. Да стане болен е по-мъчно, отколкото да стане здрав. Ако ти си съумял да заболееш, ще съумееш и да станеш здрав. Следователно всеки човек, който се е разболявал, може да оздравява. Всеки човек, който осиромашава, може да забогатява. Всеки човек, който оглупява, може да поумнява. И всеки, който греши, може да стане праведен. Вие не се спирате на това. Защо човек трябва да греши? Грешенето е един по-нисш живот. Трябва да минеш по пътя на злото. То е един нисш живот, който сега се диференцира и минава в друг. В какво седи разликата между доброто и злото? Ще ви дам две нейни черти. Най-първо злото се привлича при тебе и после, като вземе нещо, се връща в менажерията. Например един вълк се интересува от овцете; той ще влезе в кошарата и щом вземе овцата, заминава си. А доброто се приближава, за да даде нещо. Значи доброто се приближава, за да остави нещо при тебе, а злото иде, за да вземе нещо. Това, което дава, е добро, а това, което отнема, е зло. Доброто излиза отвътре навън и се връща вътре, а злото иде отвън и се връща навън. Това са прости процеси. Всяко нещо, което се връща към тебе, е добро; всяко нещо, което заминава от тебе, е зло, на него не възлагай нищо. Онова, което губиш, то не е реално, а онова, което не губиш, което се връща при тебе, то е доброто, то е реалното. Това е окултна философия. Разчитай само на онези мисли и желания, които излизат и се връщат при тебе.

Сега, в музиката – можете ли да вземете до от четвърта октава? Как ще го вземете? И до от трета октава не можете да вземете. При втора октава мнозина можете да го вземете. А до от първа октава можете да вземете почти всички. В две октави колко тона до има? /"Три."/ В три октави има четири тона до. В четири октави има пет тона до. Под думата до аз разбирам един тон да се вземе правилно. В пеенето има големи противоречия. Усещам големи ограничения. Тях мога да премахна само с тона до – като взема тона до, те изчезват. До е силата, чрез която аз мога да премахна всички мъчнотии и противоречия около мен. Това е тонът до.

Щом се премахнат те, значи аз взимам този тон вярно. Всякога, когато искам да постигна нещо в света, аз трябва да взема правилно тона сол. Той означава постижение. Не че всичко е постижение, но е начало на постижение. И така, до е за премахване на препятствия, сол е начало на постижения. Ми какво е тогава? Тонът ми е посредата, съединителното между до и сол. Намира се в терца с до и със сол. Между сол и си пак имате терца. Има два вида терци: големи и малки. Ако вземеш ми правилно, всички неща, които в умствения свят се виждат непостижими, ще станат понятни. Чрез ми ти създаваш мислено първата форма, с която можеш да работиш. Ми е основата в умствения свят, за да се създаде първата форма, с която можеш да си послужиш. Ако мислиш правилно, ти можеш да вземеш правилно тона ми. Трептенията на ми се различават. И трептенията на сол се различават. В сол, за да има постижение, трябва да има мекота. А какво трябва да има в ми"! При правилното взимане на тона сол има възможност един цвят да цъфне. Цветът е сол. Но отвън трябва да има най-благоприятна атмосфера за цвета: въздух, светлина и пр. Ако външните условия не са благоприятни, той не може да цъфне. Меки трябва да бъдат външните условия. А при ми не отвън, но отвътре трябва да бъдат условията меки. Едно преходно състояние е ми, защото минаваш от външните мъчнотии в света към вътрешните. До представлява разрешението на мъчнотиите, които се намират на физическото поле. Сол представлява мъчнотиите в духовния свят, а ми представлява вътрешните противоречия, мъчнотиите в умствения свят.

Вие произнасяте думата любов. Започнете да мислите без никакъв обект. Без никакъв обект произнасяйте думата любов. Как бихте разбрали любовта на физическото поле? Как бихте я изпели на физическото поле? Как ще я изпеете в духовния свят? А в умствения свят как ще изпеете думата любов'! Що е любов?

Любов е това, което носи светлина и свобода. Що е светлина? Светлина е това, което носи живот и свобода. Що е свобода? Свобода е това, което носи живот и светлина. Имате тогава три понятия за любовта. Любовта непременно трябва да носи светлина и свобода. Такава любов, която не носи светлина и свобода, то не е любов, а нещо временно. Ако така се разбира любовта, тя е една алхимическа сила, с нея всичко можеш да превръщаш. Щом имате светлина, всичко можете да направите. Щом имате свобода, всичко можете да направите. Щом ги нямате, вие сте ограничени. Щом имате любовта, вие ще разбирате законите на Божествения свят. Щом имате любовта, вие ще разберете законите и на духовния свят. А щом разберете законите на Божествения и на духовния свят, с тези закони вие всичко ще можете да направите. Това са методи.

При сегашното разбиране вие всички се намирате или в положението на сухото дърво, или в положението на желязото. За пример: едно сухо дърво може да го е страх от огъня, но едно желязо може ли да го е страх от огъня? Какво ще стане с желязото като го турят в огъня? Ще се нагорещи. Сухите дървета трябва да се плашат от огъня. Хората се плашат от любовта. Онези, които са сухи дървета, се плашат от огъня. Онези, които са от желязо, ще кажат на огъня: "Ще светнем ние в тебе." Всякога този огън може да превърне сухото дърво в пепел, но пък пепелта е най-хубавата тор. Любовта може да стопи и желязото. Това е пречистване на желязото. Онази топлина, която любовта образува в човека, не трябва да ви плаши. Тя ще изгори сухите дървета, а железните работи ще стопи. И всичко ще тури в ред и порядък.

Тогава има всичко три положения: живот, светлина, свобода. Що е любов? Това, което носи светлина и свобода. До сега вие как сте разбирали любовта? /"Да се освободим!"/ Ако носиш светлина на хората и свобода навсякъде, ти обичаш. Щом не носиш светлина и свобода, ти не обичаш.

Едно от правилата: Искате да бъдете обичани, искате и да ви обичат. Никое същество не може да ви обича, ако не носите светлина и свобода. Аз съм пребродил света и между ангелите, и дето и да е: никое същество не може да ви обича, ако не носите светлина и свобода. И при лошите духове да отидете, ако носите светлина и свобода, и те ще ви обичат. Понеже това е потребно за живота. И при добрите духове като отидете, ако нямате светлина и свобода, те затварят вратите си, макар че външно няма да покажат това. Щом не носиш светлина и свобода в себе си, ще намериш всички врати затворени: дето и да похлопаш - ни глас, ни услишание.

Така щото, не си правете илюзии, че в живота можете да успеете без любов. Не може. Само в онази любов, която носи светлина и свобода, в нея има всички постижения. И тук, на Земята, и дето и да е – тя носи постижения. Това дръжте в себе си като закон!

"Божият дух носи всичките блага на живота." /три пъти/

Всички онези, които усещат, че са много натоварени, да ми кажат – да ги разтоварим малко. Защото не искам да останат натоварени.

19-а лекция на Общия окултен клас, изнесена от Учителя
на 29 януари 1936 г., сряда, София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

1936_01_31 Придобиване на енергия
лекция на Младежкия клас

ПРИДОБИВАНЕ НА ЕНЕРГИЯ

Петък, 5 часа сутринта
Добрата молитва
Да имаме едно упражнение! Ръцете свити пред гърдите със събрани пръсти на всяка ръка. Пръстите на ръцете допрени. Бавно движение на ръцете в страни и бавно разтваряне на пръстите до в страни. Когато ръцете са в страни, пръстите са съвсем отворени с дланите надолу. Събиране на пръстите и прибиране на ръцете пред гърдите. Това се прави няколко пъти.

Ръцете пред гърдите със свити и допрени пръсти. Издигане на ръцете пред челото, отваряне на пръстите като чашка и след това се движат ръцете встрани с длани нагоре. После дланите се обръщат надолу и се събират пръстите на ръцете и после се свиват пред гърдите в първото положение.

Прави се същото упражнение само с дясната ръка, а лявата остава в първото положение пред гърдите. След това се прави упражнението само с лявата ръка, а дясната е в първоначалното положение.

След това се прави упражнението няколко пъти пак с двете ръце.

Изпейте „Аз смея да кажа“. (Изпяхме всички.) Изпейте го малко по-хубаво, образ му дайте. Както семката, която започва да расте, накарайте го да расте прогресивно. Можем да кажем с обикновен израз: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло“. Вие тъй пеете без израз. Образно, заинтересовано да го изпеете: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло“. Вие го изпяхте незаинтересовано. Сега заинтересовано го изпейте „Аз смея да кажа“. (Учителят го изговори с ударение на „смея“.) Вие дойдохте на едно стръмно място нагоре. Ако беше надолу, бихте слезли. Сега, понеже товарът е голям, ще снемете от товара, да се изтегли нагоре. Кой е най-добрия певец, който пее хубаво, образно? Защо не се упражнявате да пеете някой път само за себе си? Пей веднъж, дваж, три, четири пъти, ти да си публика и певец, че сам да се харесаш. Да пеете, докато станете доволни от онова, което пеете. То е най-хубавото упражнение.

Сега така като се съберете имате разни възгледи за пеенето, което сте слушали отвън. Капелмайстори, преподаватели по музика, според еди коя система, според отмерените тактове. Всичко това е хубаво. Представете си, че вие ядете, храните се. Кой капелмайстор преподава на пилето, как да

яде? Майка му му даде едно указание, тя клъвне, казва: „Така!“ То вече знае, разбира. И пеенето трябва да бъде само като ви кажат „така“ вече другото да ви е като насъщен хляб. Някои от вас може да мляскат малко. Нали се казва, че полека трябва да се яде? Полека значи яденето, трябва да се дъвчи хубаво храната, да не се гълта храната цяла. Понеже има работа, която трябва да свършат зъбите. Най-първо зъбите трябва да свършат музикално работа. Ако работата в устата не е музикална, стомахът ще пострада. Най-първо устата ще пее музикално и тогава стомахът като влезе тази, музикалната храна и той ще смели хубаво. Щом мине храната добре, музика е това. Щом зъбите не са пели музикално и работата на стомаха не е добра.

Най-първо мислете музикално. Я, ми кажете сега музикално: „Аз смея да кажа“! Тъй както го пеете, не е още музикално. Я, да го изпеете музикално! (Една сестра го изпя.) Хубаво. Някои се смеят, но и те не могат да пеят по-хубаво от тебе. Те се смеят на себе си. Като се усмихват казват: „И ние не можем да пеем по-хубаво от тебе.“ Всички онези, които се усмихват, показва, че не знаят. Смеят се, но казват: „И аз бих го изпял така.“

Но, за да се пее хубаво, най-първо трябва да се мисли върху смисъла на онова, което се пее. Ако не мислите, вие не можете да пеете. Ако мисълта ви е концентрирана, съсредоточена върху смисъла, може да пеете, тогава приблизително ще пеете по-хубаво. Защото не трябва да бъде раздвоено вниманието, съзнанието. Щом искаш да пееш, ще се раздвои съзнанието, че има публика, отвън те слуша. Съзнанието не е лошо да се раздвои, но тогава трябва да се поляризира еднакво в единия и в другия полюс. Като се раздвои съзнанието трябва да се образува едно течение между двата полюса. Да се поляризира, да има южен и северен полюс. Така трябва да се образува едно магнетическо течение между двата полюса на съзнанието. Другото е пропукване на съзнанието. Сега в пеенето ето какво аз подразбирам. В единия полюс ти ще посадиш, в другия полюс ще порасне. Да кажем имате северния полюс, той е наклонен 23 градуса. Северният полюс е по-висок, южният е по-нисък. Следователно, ако имате една площ, тогава енергиите, които идат от слънцето, на кой полюс отиват най-първо? – Северният полюс приема повече и се образува едно течение, слизане отгоре. Оттам отдето започва течението е начало, там дето свършва е края. Нещата растат само когато се спрат на едно място. Една идея, ако ти не можеш да спреш, тя не може да расте.

Най-първо на тона ти ще дадеш движение, да започне тонът отгоре. Този тон, за да има изражение, той трябва да дойде до една противоположна точка, да се спре. Тогава спирането е противоположното движение. То е растене нагоре. За да се даде израз на един тон, трябва да се спре тонът.

Сега се спира, да престане това движение слизането, ще дойдеш до известно място, ще спреш. Туй разстояние, отдето започва тонът и дето свършва, как го наричат в музиката? Наричат го музикален интервал. Кое наричате интервал в музиката? (– „Разстоянието между два тона.“) Да. Сега това са обикновени работи. Не искам да ви направя музиканти специалисти. То за да бъде човек специалист, трябва да посвети целия си живот. Всеки от вас няма това предназначение. Но непременно трябва да знаете нещо от музика. Някои са родени за специалисти музиканти, те трябва да следват своята специалност. Всички трябва да знаете нещо от музика. Музиката за вас трябва да ви служи. Има хора, които ядат и не се оправят, сухи са. Има хора, които малко ядат и се оправят. Едните са жълти, другите са червендалести. Има един нормален цвят на лицето. Музиката вас трябва да ви интересува дотолкова, доколкото тя е спомагало за хода на вашата мисъл. Доколкото помага вашата мисъл, ще пеете. Не да бъде един външен процес да развеселявате хората. За хората трябва да имате вече един излишък. Тази музика, за която ви говоря, тя е само заради вас. Когато се набере достатъчно енергия, тогава можете да пеете и на другите хора. Някой човек няма достатъчно енергия, не може да пее за другите. Може да пее само за себе си. Като рече да пее само за другите хора, обеднява, не му стига гласа, ще му се присмеят, не може да пее. За себе си хубаво пее, като рече да пее за хората, няма достатъчно енергия. Туй колело на музиката става доста голямо, няма достатъчно енергия. На някои от вас музикалните колела не са големи, малки са. Аз наричам даровити с големите колела. Обикновени са малките колела. Но все таки имате едно колело, едно колело на музикалност, което трябва да се движи.

Например, някой път, да кажем вие не знаете как да постъпите. Представете си, че вие сте обидени, не знаете как да постъпите, не можете да се примирите. Ако сте музикант имате вече един модел. Тази работа, която ще ви вземе двайсет години по обикновен начин да се примириш, ти в музиката за няколко месеца ще намериш път да се примириш. Ще се спреш, ще попееш. „Аз смея да се гневя, но съм опитал последствията на гнева, че са лоши.“ Аз ще попея веднъж, два пъти, три пъти: „Аз смея да се гневя, аз смея да се докачам или аз смея да се съмнявам.“ Аз смея да се съмнявам в какво? – В моето невежество. Аз смея да се съмнявам в своята глупост. Казва: „Не се съмнявай!“ Трябва да се усъмня в своята глупост. Попей някой път на своята глупост. Някой път глупостта вземате за мъдрост. Попей ѝ: „Аз смея да се съмнявам в своята глупост.“ Ще попееш, ще се усъмниш, ще видиш, че не [е] толкова голяма. Защото глупостта някой път минава за много голяма философия. Причината е много проста.

Има едно знание и човек едва себе си може да освободи от своето знание. Има едно временно знание, има едно вътрешно знание. Външното знание

се придобива отвън и се изгубва отвън. Вътрешното знание се придобива отвътре и не се губи никога. Някой път вие забравите нещо, то е външно знание. Вътрешното знание не може да се забрави. Във външното не е знанието. Вътрешното знание не може да се забрави. Един млад 35, 40, 50, 60 годишен прогресира. Дойде на 70–80 години започва вече да губи своето знание, той губи своята светлина. Всеки един от вас като затвори лампата, не може да чете. Нещо знаете наизуст, но като те удари, забравяш. Знанието е като полепения прах. Външното знание прилича на полепения прах на тия барабани, които имат военните. Като дойде онзи барабанчик тропне, всичкият прах отскочи. И тогава,като търсиш този прах, няма да го намериш. Той отишъл във въздуха. И знанието е като праха, като хлопне някой трябва да се минат месец, два, три, година, две, за да се повърне този прах на тъпана отгоре. Това е обяснение.

Това външното знание може да го придобиете лесно и да го изгубите лесно. Вътрешното знание се придобива по-мъчно, но не се губи. Вие, ако имате външно знание, непременно ще оглупеете. Това да ви го подпиша с двете ръце. То е въпрос на времето. Външното знание трябва да служи като условие, като една система да се усили вътрешното знание на човека. Всичкото знание, което отвън се придобива трябва да го превръщате. Някой път вие говорите за любовта. Има една любов външна, която изчезва. Има една вътрешна любов, тя не изчезва. Външната любов е облекло на вътрешната любов. Ако можете вътрешната любов да я облечете с външната, тази дреха става ценна. Ако не може, тя ще се изгуби сама по себе си.

Та сега кажете, че слънцето е светло. Защо смееш да кажеш, че слънцето е светло? Кое ви дава повод да кажете, че слънцето е светло? Аз смея да кажа, че слънцето е светло, понеже с неговата светлина добих това знание, което имам сега. Може да кажа, че на основание на светлината на слънцето, аз имам външно знание. Ако слънцето престане да грее веднага и знанието, което аз имам веднага и то ще престане. Ние не знаем слънцето колко време грее. [След] колко години изчисляват учените хора светлината на слънцето може да престане? Понеже слънцето като един организъм работи и един ден ще иска да си почине. Аз да ви обясня. Учените хора казват, че слънчевата светлина един ден ще престане. Аз да ви обясня образно. Като работи милиони години, ще се умори това слънце и ще каже: „Искам да си почина“, ще загасне. Всичката тази светлина ще изчезне, понеже спането не иска светлина. В съзнанието иска да си почине слънцето. В съзнанието хората чакат да се наспи слънцето. Колко часа ще спи? – Седем часа. След като спи седем часа, слънцето пак ще се събуди. Пък у човека по отношение на това слънце има две слънца. У човека има едно слънце, което мяза на външното слънце, има едно вътрешно слънце,

което съответствува на невидимото слънце. Защото в слънчевата система има две слънца, едно видимо и друго невидимо. За едното учените хора говорят, другото, то е хипотеза. Казват: „Има ли го, няма ли го?“ Тъй, както спорят за душата дали я има или не.

Научно допущат, понеже слънцето е полюс. Тази енергия откъде иде? Иде отнякъде, иде от някакъв център. Но да оставим сега отвлечените работи. Да не направим някоя погрешка. Често животните правят същите погрешки и има [които] вие ги правите.

Аз съм разбрал следното: гледам едно голямо куче носи кост, върви по пътя. По едно време вижда друго по-малко куче и то носи кост. Голямото куче оставя костта да гони малкото да му вземе костта. Малкото, като види голямото, оставя костта и голямото я взема. В туй време, друго куче вече взело костта на първото куче и то взема по малката кост, гледа онази голямата изчезнала. Понеже кучето никога не гони с кост, трябва да я остави някъде, да издаде някое ръмжене и тогава гони. Ако ние знанието, което имаме оставим на земята и търсим другото, което е по-далечно, ще изгубим това, което имаме. Защото някой ще дойде, ще задигне това знание. Объркват се работите. Сега да бъдем доволни от онази кост, която имаме. Друго куче, че носило някаква кост, да си върви по пътя. Или друго яче казано, да бъдем доволни от онова слънце, което виждаме, да не ходим да търсим другото. Не че е лошо да го търсим, но като намерим другото слънце, ще изгубим туй. Обаче има изключителни условия, ако няма друго куче да вземе костта, тогава може да се върнем.

Изпейте тогава: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло и от него аз добих своята светлина“. И изпейте второ: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло и при тази възможност аз добих възможността да пея сега.“ И трето: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло и с неговата светлина аз смея да пея сега“. Изпейте първото, изпейте второто и третото. Едно упражнение сега. Кой ще бъде най-смел, ще му дадем един гергьовски кръст. Или ще го абонираме за едно списание, за цяла година за „Житно зърно“. Едно течение „Житно зърно“ ще дадем. (Учителят се обърна към един брат и той го изпя. Всички изпяхме: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло и от неговата светлина аз добих своята светлина“.)

И – ДИ

СЛИ – ВА

Изпейте сега „Иди“ като започнете от „ми“. Може да вземете „ми“-то с повишение или с понижение. Ако е с повишение, тогава ще имате „фа“.

„Ми“-то може да го вземете понижено и повишено. При обикновено пеене „ми“-то вземате, започнете с „ми“. Вие как бихте изпели „иди“? Вземете „и“-то с „ми“, а „ди“ с „фа“. (Изпяхме.) Вземете гамата от „до“. (Изпяхме гамата.) Тоновете трябва да имат идея. Като дойдеш да пееш „до“, значи ти си турен в известна мъчнотия. „До“-то може да вземеш правилно, вярно, когато вярваш в непреодолимите мъчнотии, че можеш да ги преодолееш. За да можеш да вземеш „ре“ правилно, трябва всякога да можеш да намериш пътя. „Ми“-то можеш да го вземеш вярно, когато мислиш, че можеш да използуваш пътя. „Фа“-то можеш да го вземеш вярно, когато можеш да спечелиш нещо. Ако не можеш да вземеш правилно „фа“, не можеш да спечелиш. Имаш урок да учиш, ако можеш да научиш урока, трябва да вземеш „фа“-то. Щом вземеш „фа“-то правилно, непременно можеш да научиш урока.

Някои не могат да помнят, четат веднъж, два, три, четири, пет пъти, едва запомни. Ако по този начин разбирате музиката, ще се намериш в едно безизходно положение. Ще спреш върху „до“-то, ще мислиш, ще ти просветне. То е като кибритената клечка. Вземеш, драснеш, отведнъж се запали. Може два, три пъти да драскаш, ако си майстор може отведнъж като драснеш да се запали. Та пеенето, което е дадено от природата, то е за да може нещата да станат хармонично. Трябва хармония в света. Музиката, както е, е външния израз на хармонията. Без хармония в света нищо не става. Ако не можеш да се хармонираш, ако не можеш да туриш ума си в хармония и сърцето и волята си в хармония, значи да туриш една музикална постановка, ти не можеш да се развиваш правилно. Някой казва: „Музикант няма да станеш.“ Ако нямаш хармония в душата си, нищо не можеш да постигнеш. Ти си развълнуван, безпокоиш се, изгубиш хармонията. Започни да пееш, ще възстановиш хармонията и след [това] ще възстановиш и ритъма на нещата. Ще знаеш, че нещата отиват напред, назад, нагоре, надолу. Тогава ще туриш скръбта на южния полюс, радостта на северния полюс. Като дойде скръбта, музикално ще пееш. Като не знаеш как да пееш, тогава е скръб. Като знаеш как да пееш, ти по-далеч от скръбта не можеш да идеш. Трябва да знаеш, че скръбта е последния предел, зад който седи радостта. То е музикално. Радостта то е интервал. Ако започнеш с интервала скръб, ще свършиш с интервала радост. Музикално ще мислиш. То са отношения. Казва: „Много ми е скръбна душата.“ Музикално ще мислиш. То е единия полюс, едната страна. Или не разбираш нещата, да не те обезсърчава. Неразбирането и разбирането, това са два полюса, то са два интервала. Ще започнеш с разбирането, ще свършиш с неразбирането. Нали всякога когато започвате с разбирането, свършвате с неразбирането. Нали малко е парадоксално това?

Някой път започваш с цифрите, знаете вече, дойдете до някои сложни

задачи, там вече има въпроси, които не знаете. Най-първо има задачи, които знаете, после свършите със задачи, които не знаете. Знанието води към незнание. Не че областта, в която влизате, е невежа, но влизате в една област по-широка, отколкото вашето съзнание може да обхване. Следователно, казвам, че в тази област сме невежи, значи оградени сме в една невъзможност. Като живееш дълго време в тази област, ще стане изменение. Казвам, невежа е човекът, понеже неговото съзнание не се е разширило. Щом се разшири съзнанието, изменят се нещата. Или в пеенето е все същото. Можеш да пееш гамата, но дойдеш до по-сложните песни, пак ще се намериш в трудно положение. От вас даже малко певци има, на които цялата гама да звучи в ума им. Като кажеш „до", да слушаш гласа на всичките тонове, да имате вече акорд, съзвучие. Трябва всичките тонове да звучат. Може да имате съзвучие в ума си. Щом имате съзвучие, всичките ноти трябва да имат акорди, да се сливат един в друг и да ги слушате.

Изпейте гамата само със звука „и". „И"-то ви го давам, понеже „и"-то означава движение. „И"-то завзема мястото на „ре"-то в природата. Като произнесеш „и", то е „ре", движение нагоре и движение надолу. Един път показва нагоре движение, друг път показва надолу движение. Надолу пътят е лесен, нагоре е труден. „До" го вземете с „и". Гамата изпейте с „и". Ако един човек, който тръгнал по пътя и не може да преодолее големите мъчнотии, не може да върви. Най-първо един човек е свързан. Най-първо трябва да го развържеш. Ако се развърже, ще върви напред, ако не се развърже, ще стои на едно място. И в пеенето вие сте вързани. Вие най-първо ще се развържете. Започнеш да мислиш, ще се развърже[ш]. Щом мислиш, преспокойно можеш да се развържеш.

Има един лесен начин на пеенето. Най-първо освободете се от едно вътрешно стеснение, освободете се от мисълта: „Аз не мога да пея, не съм даровит." То са странични работи. Може да пеете поне както жабата. Ако жабата си позволява да пее, вие защо да не пеете? Тя е доста музикална. Колко тона има в пеенето на жабата? Един човек може да каже: „Че аз мога да пея!" Може, който и да е от вас да пее повече от жабата. Понеже вие сте срещали много певци, които искате да ги подражавате. Тия певци, които днес пеят, те пеят с пари, с инжекции пеят. Аз ги наричам – певци на инжекциите. Ако нямат инжекция не могат да пеят. Даже разправят, даже и за Корто, той, за да може да свири, турил си инжекция от морфин. Защото, ако не може да си тури инжекция от морфин не може да свири, морфинист бил. Ако тури инжекция – свири на пианото. Лицето му било измъчено. Като тури инжекция, придобие енергия. Сега всичките свирци и певци, всички свирят и пеят все с инжекции. Без инжекция не могат. Като си тури инжекция от 2, 3, 10, 20 хиляди лева вече пее или свири.

Ама, че и вие не пеете. На всеки един от вас да кажем – има десет хиляди лева на разположение, веднага , даже [в] и най-слабите от вас ще се роди един кураж. Даже при хиляда лева и най-страхливите, ще станат смели. Инжекция като се тури, става смел и пее. Пък тъй сега седи идеята: „Ние се излагаме, учили сме гамата.“ – Може да сте учили, не отказва[м] това. Да кажем човек с очите си вижда света. Вижда[те] го, но не тъй както някой път ви го разправи един учен човек, ще хвърли светлина, един нов начин за гледане. Вие гледате и не разбирате света. Дойде някой човек, покаже един начин, казвате „до“. Вземете камертона, оттам започва „до“. То [е] вече началото. Но в музиката има един по-широк свят. Ако се научите да пеете, светът ще се отвори заради вас.

Да кажем станеш сутринта, обезсърчил си се, меланхоличен си, неразположен си духом. Попей една песен. Веднага, като станеш, попей. Има във вас един меланхолик, попей му малко. Как пеете вие на меланхолика, кажете? Казвате: „Оставете, не ме бутайте днес!“ Ама не е право, как да не те бутаме? Ще го бутнеш, защото ако не го бутнеш, работата е лоша. Казвате: „Не ме бутай, по-добре!“ Имате право да не бутате. Падне някой, че си изкълчи крака. Казва: „Не ме бутай!“ Ако не го буташ, какво ще стане? Казва: „Не ме бутай, боли ме крака!“ Ако го оставиш на туй негово внушение, кракът ще остане изкълчен. Аз съм майстор, казвам: „Аз ще те бутам, ти ще покряскаш малко, ще попееш.“ Като го хвана, изтегля крака, наместя го. И да не искаш, пак ще пееш. Като станете сутрин вие сте неразположени, кракът е изкълчен. Хванете крака, дръпнете. Попейте на крака. Вие ще кажете: „Неразположен съм, какво ще кажат хората отвън?“ Ще кажат хората, че кракът е изкълчен и когато дошъл онзи, да го потегли, вие сте повикали малко. След туй кракът ще се намести и работата ще се свърши. Какво лошо има в туй? Не, ще те бутам, човека с изкълчения крак ще го бутам. Не бутам онзи, на когото кракът не е изкълчен. Този на когото кракът е изкълчен, непременно ще го бутам. Не го бутам да се изкълчи и другият крак, но го бутам да се намести. Или имаш едно болезнено състояние. Попейте, може да се лекувате. Глава те боли или корем те боли или нещо ревматизъм имаш, попей. Ти като попееш, болестта по-скоро ще мине. Или неразположение имаш. Станете музикални, пейте!

Кажи така: „Аз смея да кажа, че мога да пея!“ Ха, сега изпейте: „Аз мога да кажа, че мога да пея.“ Изпейте сега: „Аз мога да кажа, че мога да пея.“ (Учителят изпя: „Аз смея да кажа, че мога да пея.“) Ще го нагласим по-хубаво. Тази композиция не върви. (Всички пеем: „Аз мога да кажа, че мога да пея сега“, както мелодията на песента казва.)

Най-първо трябва да се намерят онези пътища, по които човек може да задържа своята енергия или да я пести или да я придобива. Музиката е един път, един метод за придобиване на енергия или за спестяване на енергия. Музиката пести. Именно когато човек падне в меланхолично състояние, музиката трябва да бъде един метод за придобиване на енергия. Щом изгуби енергията, не може да пее, обезсърчи се. Слабост е това. Трябва да пее, да свири. Ако за слънцето може да пе[е], че слънцето е светло, той може да пее. че той сам може да пее. Ха, още веднъж изпейте! Изпейте и нататък: И с музиката всичко цъфти, с нея всичко расте и т.н. (Изпяхме го всички.) Ето второто издание. Тъй щото, какво можете да кажете? Коментарии. Какво искате да кажете? „Аз смея да кажа, че слънцето е светло. Аз мога да кажа, че мога да пея сега." Значи при нея всичките мъчнотии, всичко се топи, всичките процеси стават. Казваме: „Аз смея да кажа, че мога да пея сега." Изпейте пак всички песента. (Изпяхме.)

Сега законът е – там, дето има любов и знание, всякога има пеене. Пеенето е израз на любовта, на знанието, на мъдростта. Следователно, пейте на любовта. Там дето има любов, всичко става. Щом като можеш да пееш, ти вървиш по пътя на мъдростта и на знанието. Щом пееш, то е външната страна. Хармонията е там. А пък хармонията се изразява чрез пеенето. По този начин като се пее, ще се осмисли животът ви, изведнъж ще добиете едно вътрешно просветление. Най-първо вие като попеете, като че ви олеква, като че се снема нещо, олеква ви.

Помислете сега върху думите как може да ги наредите. Туй, което пеете за слънцето, да го пеете и за себе си. То е една формула, която ще разработите. Има много начини. Всяка една формула може да се разрешава по много начини, всяка една формула може да се разрешава по много пътища. Може едно лице да го нарисувате по няколко начина. Там ще спазвате пропорцията. Ако намалявате пропорцията или ако я увеличавате, съотношенията да се запазят. Ако изгубите пропорцията, съотношенията, тогава вече образът не е верен.

Сега, какво научихте от всичко туй? Щом се говори за закона на любовта, любовта, тя подразбира, че ти не можеш да обичаш, докато не се отвориш. Обичането в света е закон. Най-първо ти трябва да се отвориш, да възприемеш нещо от външния свят, да може да растеш, да започнеш да мислиш. По това се отличава. Трябва да дадеш нещо, да направиш едно усилие в себе си. Ти не можеш да обичаш, ако не възприемеш нещо. Сега някои вземат второто положение – трябва да обичаш. Най-първо в любовта ти ще вземеш положението да възприемаш и тогава туй, което си възприел ще остане отражение. В пеенето, ако нищо не си възприел, не можеш да пееш. Пеенето е израз на онова, което си възприел, можеш да

пееш заради него. Та в пеенето е вторият закон. Вие ще можете да приложите втория закон – към ближния, ако знаете да пеете. Пеенето е втория закон. Само чрез музиката вие можете да приложите втория закон към ближния. Първо трябва да възприемеш, като пееш, да даваш нещо от себе си. Когато човек възприема, мълчи. Като издиша – говори. Пеенето е издишане на душата. Така вече прилага втория закон. Има вече дълбок смисъл. Пеенето е издишане. Ако ти не издишаш, лишаваш се. Всяка издишка подразбира вдишка. Издишката, това е музика. Обяснявам един психологически закон вътре. Казва: „Аз не мога да пея." Как да не можеш да пееш? Ти като вземеш въздух, не можеш ли да издишаш? Дишането може да бъде музикално. Някои хора дишат музикално. Говорът, пак е музика. Щом говориш това показва същия закон – закона за ближния. Щом говориш показва, че това, което си възприел, ти изказваш своята мисъл. То е втория закон.

Казваме, сега: „Защо трябва да пееш?" Пеенето е за да се урегулира онова, което си възприел, да може колкото си взел да се урегулира онова, което си възприел, да може колкото си си взел да го дадеш навън, да го осмислиш. Тогава вече музиката има друг смисъл. Възпитателно действува. Любовта, музиката, говорът вече спадат към втория закон. Другояче каквото и да е знание, ако туй знание не се асимилира, не се тури на работа, това е смисъла. Всяка човешка мисъл, всяко човешко чувство трябва да се тури на работа, трябва да се опита. Има много начини за опитване. Само чрез опита ще познаеш качеството на една мисъл. Една мисъл по онова, което тя ти даде, ще познаеш качеството на мисълта. Или едно свое чувство ще познаеш пак по същия начин. Всяка дума ще познаеш по онова, което тя даде, по това ще познаеш нейната сила.

Защо вие седите сега? Ще кажете: „То е невъзможно при сегашните условия, при сегашната еволюция и т.н." При сегашната еволюция, на тебе е всичко определено, което да реализираш. Има неща, които са дадени. Какви неща са дадени на човека? Дадено ти е да ядеш, дадено ти е да пиеш вода, дадено ти е да дишаш, дадено ти е да спиш, да се събуждаш. Тия неща са дадени. Дадено ти е да мислиш. Вие отричате нещата. Казвате: „Не съм създаден да бъда силен, учен!" Всичко туй е дадено, постепенно ще дойде. Ти не можеш да бъдеш силен, ако не си умен. Силата на човека зависи от неговия ум. Силата е резултат на човешкия ум и на човешкото чувство. Ти не можеш да обичаш, ако не мислиш. Чувствата, това са израз , то са външната страна. Тъй както чувствуваме нещата, то е външната страна на Божествената мисъл. Бог мисли, а чувствата са израз на Божествената мисъл. В Бога това е мисъл, а в нас е чувство. То е един резултат. Чувствата в нас са един резултат на Божествената мисъл. Ако чувствата са правилни и резултатът е правилен. Щом осакатяваме нашите

чувства, осакатяваме Божествения резултат. Затова сме отговорни за постъпките, понеже осакатяваме Божествената мисъл, не ѝ даваме онази правилна форма, в която тя трябва да се реализира. Това психически е един вътрешен закон.

Човек, който иска да живее в света, трябва да знае елементарните работи, с които да знае да постъпи. Той има един морал, който няма никакво приложение. Казват: „Човек трябва да бъде морален!“ Не, човек трябва да има човещина. Човещината предшествува морала. Моралът отпосле е дошъл. Човещината подразбира мисъл. Най-първо човек трябва да възстанови нормално състояние на мисълта, да мисли правилно. Не какво говорят хората, но какви са чувствата на хората. По техните чувства ще познаем Божествените мисли. Колкото човек по-добре изразява своите чувства, толкоз по-добре изразява Божествените мисли. Всяко чувство в нас изразява Божествена мисъл. Колкото чувството е по-правилно, по-нормално, толкова и Божествената мисъл е правилна в нас. Докато дойдем до мястото, че нашите чувства да се превърнат в мисли. Тогава нашите мисли ще се превърнат в чувства в по-нисшите светове, в животните. Следователно, техните чувства са израз на човешките мисли. Мисълта на човека трябва да бъде права. Ако мисълта на човека не е права, чувствата на животните ще бъдат съвсем. Някои чувства на хората мязат на изкривените мисли на хората. Понеже всяко чувство, ако не е правилно развито, после ще въздействува, имат обратно въздействие на човешките мисли.

Затуй в света ние започваме с човешките чувства, за да може Божиите мисли да добият правилна форма. Понеже тия наши чувства след време ще се превърнат на мисли. Нали сега в сегашните изследвания имате микрофон. На микрофона се отпечатва онова, което ние говорим. После ще се провери. Един микрофон, колкото и да схваща правилно мислите, има нещо, което не схваща. Микрофонът както схваща, той не може да схване човешката мисъл. Тъй както схваща, микрофонът не може да схваща още музикалната човешка мисъл. Та, нашите чувства са отпечатъци на Божествените мисли. Туй, което носим в сърцето си, то е отпечатък. Ако този отпечатък е правилен, тогава нашите мисли след време ще станат правилни по отношение на Божиите мисли. Чувствата в нас са едно преходно състояние от Божественото към човешкото. Или от човешката мисъл към Божествената пак трябва да минем през своите чувства. Ти не можеш да минеш направо с ума си. Ако на своите мисли нямаш съответните чувства, твоите мисли не могат да бъдат приети. Трябва да има чувство и тогава твоята мисъл може да се предаде в Божествения свят. Някои мислят, че като се помолят, помислят, се случва. Тази молитва трябва да чувствуваш дълбоко, тя ще се предаде в

Божествения свят. Мисълта трябва да се превърне в едно чувство и чрез чувството се предава в Божествения свят. Ти ще почувствуваш нещата тъй. Но как ти мислиш за своите нужди, но как ти ги чувствуваш? Туй сега толкоз хиляди години сте учили. Вие го знаете. Вие го знаете, но не ви е ясно как чувствувате. Човек, някой път, слуша и не може да запомни нещата. Та за това човек трябва да внимава в своите чувства, понеже те ще бъдат подкладката, основата за неговата бъдеща мисъл. Изпейте още веднъж! (Всички изпяхме: „Аз смея да кажа, че мога да пея и т.н.“)

Втория път направете една редакция и я изпейте според редакцията. Ако има нещо криво някъде, поправете. Ако не се споразумеете, ако има няколко редакции, хвърлете чоп.

В пеенето да сте свободни. То е само една песен, която може да се трансформира. Не да се пее само по един начин. Ако може един цигулар, една струна, една мъртва струна да пее хубаво, колко повече вашите струни, които са живи, защо вие да не пеете? Ако цигуларят може мъртвата струна да накара да пее, защо вие хората да не можете да накарате вашите струни в ларинкса да пеят? (Учителят свири, като удря лъка по струните.) Вземете един обикновен тон, горно „ре“ вземете. (Изпяхме „ре“.) Вземете по-правилно. Че в пеенето, когато гласът започне да трепери, то е добър певец. (Всички пеем „до, ми, сол, до, сол, ми, до“. Учителят свири на цигулката.) Тия тонове са силни. Превеждам – мислим за мъчнотиите. (Пеем „до, ми, сол“ и т.н.) По същия начин трябва да се даде израз. Силните тонове са по височините, тихите са в долините. Вземете „до“ силно, „ми“ слабо, „сол“ силно, „до“ слабо. Първия тон вземете силно, втория – слабо. (Пеем.)

Като се научите да мислите, нещата лесно ще стават. Без мисъл кога може да се направи? Мъчно се усвояват нещата. Без мисъл се земат векове, с мисъл е въпрос само на месеци, години и дни, на седмици.

Кога във вас иде обезсърчението? Вие по някой път сте отражение на обезсърчения, които не са ваши. За пример някой път носите обезсърченията на животните. Някой път заекът се обезсърчил, казва: „Не ми се живее“ и вие целия ден сте носител на идеята на един заек. Като види заекът, че вие се обезсърчавате, той се насърчи, казва,той като се обезсърчи човекът и заекът си изправи ушите, казва: „Аз го мислех, че той е юнак, пък тогава аз няма какво да се обезсърчавам!“ Поне не насърчавайте зайците. Като станеш сутрин, обезсърчил си се със заешкото обезсърчение или на някой плъх или на някоя птица или на някое друго животно. Щом намериш причините на обезсърчението, веднага ще се излекуваш. За какво ще дойде обезсърчението? Имате един богат баща,

който ви дава средства, учители ви преподават и вие сте се обезсърчили, че не можете да учите. Обезсърчило се във вас някое животно. Тогава ще се свържете, ще мислите за ангелите, които никога не се обезсърчават. Като дойде обезсърчението, помисли за един ангел, който никога не се обезсърчава и вие ще се насърчите. Ангелите са хора, които са минали по вашия път, разбират донякъде мъчнотиите. Ангелът, щом се върне, казва: „Лесна работа" и веднага ще покаже едно разрешение. Вие сте се обезсърчили, три дни не сте яли, гладували сте. Показвате на някой добър човек вашия хал, казвате: „Три деня не съм ял!" Казва: „Не бой се!" И веднага като ти покаже топлия хляб, ти се насърчиш. Обезсърчението е онова, което нямаш, от което се нуждаеш. Щом придобиеш средства, обезсърчението изчезва.

Сега музиката е най-правилния път за придобиване на онова, което ви липсва. Пък то все ще ви липсва по някой път.

Божият Дух носи всичките блага на живота!

19 лекция на Младежкия клас
31 януари 1936 г.
Изгрев, [София]

1936_02_05 Работете с доброто
лекция пред общия окултен клас

РАБОТЕТЕ С ДОБРОТО

"Добрата молитва"

Има едно изкуство, което сега човек може да купува. Ние сме в един век на улеснение. Може да си музикантин. Може да забавляваш хората с музика. Може да си туриш плочи и като знаеш как да ги нагласяваш, те ще пеят и хората ще слушат. Опасността сега в нашата среща седи в плочата. В миналото са туряни толкова плочи. И всеки един от вас е наслояване на плочи. Вземете земята: тя е едно наслояване на пластове, пластове, пластове. Може би има хиляди пластове и се образувало сегашното състояние. И учените хора чоплят едвам горните пластове и почват да ни разправят какво е било миналото състояние на земята. Има за това цяла наука, наречена геология. Други пък имат цяла наука за минералите. Трети пък – наука за растенията, които растат отгоре.

Някои са писали върху темата "Как се превръща желязото в злато". Една сестра е писала, че желязото се превръща в злато чрез огън. Заключението е право. Хайде сега тури желязото в огъня. Огънят превръща, но как? Ако турите желязото в обикновен огън, нагорещява се и не се превръща. Но как? Тая сестра, която писала това, е окултистка, тя окултно разглежда въпроса. Друга една сестра казва, че желязото се превръща в злато чрез страдание. Тя е мистичка. Мъчнотиите като ги туриш в огъня, те стават на радост. Тъй че сега трябва да учите. Това, което досега сте научили, е полезно, а това, което сега има да учите отсега нататък, е още повече полезно. Новото, ако не го свържем със сегашния живот, оттам се зараждат много страдания. Страдания се зараждат, ако не знаеш как да пишеш. Ако сте писар някъде и пропуснеш "у" или някое "не", или някой глагол, или някое съществително, прилагателно, местоимение, то в политиката може да стане цял източен въпрос. Как така да се пропусне? В чистия живот те не допущат това.

В човешката мисъл има много мисли, които те опет-няват. Една мисъл само премине през тебе и съвсем се измени лицето ти. Измени се не само цветът на лицето, но се изменят и мускулите. Често например вие седите и сте недоволни, и не забелязвате какво влияние има това. Някой път се мръдне единият край на устата, повдигне се устата от едната или от другата страна или мигне с едното око набързо. Или си вдигате веждите нагоре, или ги свивате надолу, или си туряте десния крак върху левия, или левия върху десния. После наведеш се, обърнеш се на едната или на другата страна. Това са упражнения, но за едно същество, което разбира

движенията, тези кривите линии са стенограми. Това същество чете вече по стенограмите. Ти стенографираш и това същество по стенограмите чете каквото пишеш. Всеки ден човек все стенографира, стенографът е вътре в него. Ти слушаш някой музикант, но не си доволен и все ще направиш някоя гримаса, някое движение или вляво, или вдясно. Или някой ти говори и ти не го разбираш или не си доволен от него. Ще направиш някоя гримаса. Какво разбирате в български език под думата "гримаса"? Тази дума не е българска. От "грим" става "гримаса" – един силен контраст. Някой разправя нещо, и ти с едното око ще направиш една гримаса. С едното око показваш едно, а пък с другото – друго. Защо? Или пък някои хора имат един циничен смях. Когато някой говори и другият вижда, че той е прост, има една усмивка на устата особена. Ученикът разправя нещо, а пък учителят се усмихва и в тази усмивка седи мисълта: този е простак, този е невежа. Или аз съм забелязвал следното. Учителят дойде при ученика и му казва: "Не знаеш нищо, седни си." (Учителя прави движения с ръце.) Това не е ли едно благословение, "не знаеш нищо, седни си"? Туря си дясната ръка върху главата на ученика и казва това благословение. Учителят може да махне ръката си вляво, после я маха вдясно. Аз сега тълкувам. Не знаеш нищо, не си запознат с този отвлечен свят. Ученикът казва: "От нищо Бог създаде света." Учителят казва: "Не си запознат с този отвлечен свят. Седни си и проучи малко въпроса. Ти учи обикновените работи, тия отвлечените работи не знаеш. Седни си на мястото." Ученикът, който не разбира, се обижда. Той казва: "Учителят ми каза, че нищо не зная." Че нищото като не го знаеш, ще научиш нещо. Вие ще дойдете до алегориите. Постоянно обикновени работи занимават умовете ви. Учителят в едно училище се занимава с това, дали учениците знаят урока си, или не. Той преподава по алгебра, пише на дъската известни числа, известни знаци, плюс, минус, туря скоби. Някой път туря знаци за изваждане, събиране, умножение, деление, коренуване. Но тази работа става специфична. Всеки ден десетина-двадесет души седят в ума му, дали те си знаят урока, или не. Питам, какво ще спечели учителят, ако мисли върху това? И вие седите и казвате: "Как ще прекараме днес деня?" Имате същото състояние на учителя. Денят не е за вас. Вие сте професор, денят – това са учениците. Вие защо искате да знаете дали учениците знаят, или не? Понеже от това зависи вашето положение. Защото, ако се учат тези деца добре, то техните бащи и майки ще имат добро мнение за вас и ще кажат: "Значи знае техният учител, знае как да преподава." Ако не се учат, тогаз косвено незнанието се отнася до самия учител. И за да не падне реномето на учителя, той се интересува от това.

Вие питате: "Как ще прекараме днешния ден?" Как ще го прекарате? Може ли да прекарате деня през някъде? Как се прекарва? Вие прекарвали ли сте един ден? Едно говедо може да го прекараш, един кон може да го

прекараш в обора и да го изкараш. Но деня можеш ли да го прекараш по същия начин? Никакъв смисъл няма в това, никаква логика няма. Ти казваш: "Как ще прекарам деня?" Всички страдате все от една неразбрана философия. И във вашето верую, и във вярването ви, и в морала ви, в обноските ви, навсякъде има такива неща, че човек, като погледне, вижда само дефектите, недостатъци, недостатъци. И при това ще видиш, че тия хора на невежеството, едни от тях минават за владици на своето невежество, други за свещеници, други за професори, учени и пр., какво ли не. Доктор по философия, доктор по морала, доктор по политическите науки, доктор по еди-какво си изкуство. Все доктори по какво ли не. А пък то е такова голямо невежество там. Те са смешни. Който не разбира, му е приятно. Защото хората се делят на степени. Има малки невежи. Те са учените. Има големи невежи. Малките невежи са учените, а големите невежи са по-неучените. Някои казват: "Аз какво зная? Аз какво знам по музика?" Не че не знае човекът по музика. Ти като отидеш при един банкерин и като му изпееш едно малко парче, веднага ще го стопиш с музиката, ако си музикант. Още отвън като свириш, той ще излезе и може да бъде на твоите услуги. Музиката е като магнетизъм, като туриш при желязото, ще го привлечеш. А пък ти разправяш сега за музиканта, за музикалните знаци. Това още не е музика. Това са начини, по които музиката може да се развива. Това са формули, които трябва да се развиват. Искам сега да разбирате. Вие сте художник. Тук има философия. Мога да ви разправям, да разтеглям тази философия. Много проста работа. От този чертеж мога да ви изведа едно куче.

Много проста работа. От този чертеж мога да ви извадя едно куче, един английски булдог. Какво ще научите? Пак от този чертеж мога да ви обясня и движението на слънцето, месечината. Мога да ви извадя от този чертеж най-хубавите черти на едно човешко лице. Например това може да представлява човешката глава. Можеш да обясниш, но за да се обясни, трябва да хвърлиш сенки и по сенките ще личи. Като хвърлиш сенки на тази картина, ще имаш един булдог. Това е за обяснение. Това нищо не значи.

В света има една наука. Вие трябва да обръщате внимание върху вашите мисли и върху вашите чувства. Не да се безпокоите. Мислите и чувстванията вървят по известни линии. Ония хора, които са нервни, като пишат, линията им не върви право. Ако ти искаш да знаеш своето състояние, вземи да пишеш малко. Тия линии ще ти покажат твоето състояние. Тая линия някъде е вглъбната, а накъде е издадена, не е равномерна. Ако имате един почерк, който не е равномерен, вие имате едно нервно състояние, енергията ви не се втича и не изтича равномерно. А пък това състояние се отразява вече върху почерка. Чувствата ви се

отразяват.

Набраните човешки чувства – това са израз на една въплътена Божествена мисъл. Някои казват, че е важна човешката мисъл. Има една друга философия. Има много напластени чувства в нас. Вземете например чувството на глад, на жажда и пр. От чувството на глад се развили хиляди злини в света. Чувството на глад показва пътя на живота, по кой начин ще дойде животът. Но за да добие човек хляба, той се научил на хиляди престъпления. Мога да ви обясня причините, как се зародили тия състояния, които съвременните хора имат при себе си. Едно животно какви ли не движения прави. То, като яде някое друго животно, ще му одере кожата и после ще го изяде. И казва: "Слава Богу, че Господ създаде това агне, промислил е за моя живот." Котката ще хване една мишка и ще каже: „Колко е велик Господ, че направи мишките да поддържат моя живот." Змията хване една жаба и казва: "Колко добър е Господ, че направил жабите да поддържат моя живот." Или тя ще погълне някоя риба. Това е крива философия. Това е от животинско гледище, че Господ направил жабите за змията, мишките – за котката и пр. Господ не направи жабите за змията, агнетата за хората и пр. Как да се обясни това? Сега един паралел съществува. Вземете едно дете. Когато има плодове на дървото, детето седи при дървото и поглежда нагоре. Защо? Никой учител не го е учил на това. Учено дете е това. То поглежда и прави сметка. Седи и гледа най-първо дали Провидението ще му даде нещо. Но представете си, че Провидението може да му даде нещо. Дойде вятър, разтърси дървото и погледне – две-три круши паднали. И детето казва: "Слава Богу. Има Провидение. Промислил е Бог заради мене." И вземе плодовете. За детето Господ промислил, но градинарят, който заградил градината, намира, че Божественият промисъл, който действа благотворно за детето, не е промислил заради него. И казва: "Кой ли е обрал тия плодове?" Някой път Провидението не промисля, няма вятър, няма нищо. Детето вземе един камък, хвърли го, но нищо не може да улучи. Втори камък хвърля. Това дете се прицелва, за да удари. То е предметно учение, дали може да удари плода. Плодът е един неприятелски войник и детето казва: "Този е неприятел." Взема пушката и стреля на неприятеля и казва му: "Слез долу." Стреля и падне плодът. То го взема и го туря в джоба си.

Вие казвате: те са детински работи. Кажете ми една ваша сериозна мисъл, която не е детинска. Някой казва: "Аз съм си пукал главата с геометрия, с математика." Това са детински работи. Какво че си пукаш главата? С какво си пукаш главата? 2 + 2 = 4, 210 събрано с 210 прави четири с коя степен? Прекарайте го това в геометрична форма. Две в първа степен е права линия. Две във втора степен е квадрат. Две в трета степен е куб. А пък две в четвърта степен какво е, каква фигура е? Две в четвърта степен – това е

един куб, станал на осем куба. Това е то. Но две в пета степен на колко куба ще стане геометрически? Сега и да ви обясня тази философия, нищо няма да ви ползва. Вие се намирате в положението на гладния. Един опекъл едно агне и поканил десет души приятели. Започва той да им разправя от каква порода е това агне. Хубаво опечено агне било сложено. Приятелите му не искат философия. Той ще им разправя за агнето, но те искат по-скоро да свърши той своята реч и да опитат агнето. Въпросът е да се изяде агнето, а не да се разправя за него. Има неща, които трябва да се опитат, а не да се говори за тях.

Онези, които гадаят, какво ще кажат? Мнозина от вас сте учени, гадаете по кафе, мистици сте вие. Мнозина от вас гадаете на боб, по картини, някои от вас сте астролози – гадаете по звездите. Някои от вас сте хиромантици и казвате: "Я си дайте ръката." Някои от вас сте физиогномисти, а пък някои познавате по почерка. Но вие сте от онзи род гадатели, за които ще ви кажа един пример. Преди петдесет години, или шейсет, а може би преди повече от шейсет години, във варненско се явява една голяма гадателка. Не мога да ви кажа от какво голямо произхождение е тя. От четиридесет, петдесет, шестдесет села идат при нея да им гледа и тя спечелила една голяма сума от гаданието. Гадае с един прост морски охлюв. Като тури охлюва на ухото си, веднага гадае, предсказва. И тая гадателка определяла на всички хора какво ще се случи. Но тази гадателка като събрала пари, я обират. Тя с охлюва си не могла да предвиди, че ще я оберат. Тя право предсказвала бъдещето на хората, но не могла да предскаже своето бъдеще. Та много пъти гадателите предсказват чуждото бъдеще, но не могат да предскажат своето. И ако гадателят иска сам да си гадае, той сам не си вярва в това, което казва. За лекаря е същото. Лекарят, който лекува другите хора, себе си не може да лекува, защото, като заболее лекарят, той вече не е лекар. Всеки човек е лекар, докато е здрав. Щом заболее, не е лекар. Ти си добър човек. Но щом съгрешиш, ти не си добър, ти си се изменил. Щом направиш погрешка, ти вече не си светия. Ти си светия, докато не си съгрешил. Сега трябва да мислиш как да превърнеш своето грешно състояние и да добиеш пак първото си състояние.

Разбирайте тая философия. Казват: "Как е паднал светията?" Аз другояче разсъждавам върху това, че паднал светията. Вие казвате: как е възможно светията да съгреши? Вие не разбирате въпроса. Паднал е един човек. Може да падне. Почвата може да е била мека, че като паднал, само да се е опрашил. А пък може да е имало и камък и като паднал, се е ударил и да усеща болка. Какво се изисква от него сега, като е паднал? Да стане. И ще го видиш след това, че понакуцва и ще се понаведе малко. Поразтрие малко крака и пак тръгне. Светията като е съгрешил, значи теренът, или почвата, или средата, по която върви, не е уреден свят. Следователно

светията живее в един неуреден свят и като ходи по своите изследвания, подхлъзне се от някой камък, удари крака си. Какво има? Паднал е. Погрешката е в неуредения свят, а погрешката на светията е, че бил невнимателен и че дават по-голяма преценка на себе си, отколкото той е. Няма какво да се безпокоите. Щом е светия, той си има масло. Ще си дигне крачола, ще намаже с малко зехтин крака и ще го поразтрие. И след този удар всички капилярни съдове са се изменили, кръвообращението не става правилно. И понеже има голям напор в човешкото тяло, тази кръв, като напира вътре в деликатните крайнини на човешкия организъм, действа вредно. А пък тези крайнини са свързани с предната част на мозъка, дето има бели нишки на човешкото съзнание. На челото се намират тези бели нишки, от които зависи степента на човешкото съзнание. И там се пренася болката.

Казвам, ти трябва да разбираш да измениш своето състояние сега. Мнозина от вас попадате някой път в едно мрачно настроение и казвате: "Няма да постигна нищо." Туряте тази мисъл. Сложите една мисъл, която веднага произвежда едно хипотично състояние и вие се обезсърчавате и казвате: "Не ми се живее." Защо? Защото ти туряш мисълта: "Не мога нищо да постигна." Че какво не можеш да постигнеш? Един апаш седи и иска да открадне. Влюбил се човекът, поглежда касата. Влюбил се в касата. Тази каса е желязна, но той е учен човек, проникнал е вътре и знае, че в сърцето на касата има злато. И той иска сега, и казва, че касата не може да превърне в злато, но казва още: "В мене има едно знание, аз мога да изкарам от сърцето на желязото злато." И седи, и разсъждава, и гледа касата. Но погледнеш, яви се един стражар с револвер и почва той да обикаля. Апашът казва: "Отде се яви този дявол там?" И стражарят наблюдава касата. Апашът седи два-три часа и казва: "Няма да я бъде, изгубих. Ако не беше дошъл този, аз имам нещо, с което отварям касата, но сега не мога." И той се обезсърчи и казва: "Не мога да постигна тази работа." Питам, какво щеше да добие той, ако беше постигнал целта си? Този стражар го избави от страдание. Ако беше откраднал, щяха да го хванат, щяха да го съдят и може да попадне под гражданското или криминалното право. Ако попадне под криминална отговорност, щяха да го осъдят десет години затвор. Онзи стражар, който се яви, той го спаси от десет години затвор, само че внесе в него една мисъл: "Не можах да постигна работата, която исках." Апашът казва: "Голям идеал има в тази каса – петдесет хиляди лева. С тези пари ще свърша университет и ще стана министър. А пък сега се свърши моята работа, няма да имам образование."

Не е само тая каса. Аз ви изяснявам с един прост пример, за да го разберете. Всички ваши мисли са все от този характер. От един висш свят

като ви погледнат, не ви съдят. Някой възвишен дух ви гледа. Вие гледате на някоя круша, гледате нагоре. Той се поусмихне малко, той не счита, че сте престъпник, той вижда противоречието, в което се намирате. За Бога няма никакво противоречие, Той създал тия круши за вас. Който ще ги яде, безразлично е, ти или друг. Но при тази круша е дошъл втори господар. Някой път има и друг господар. И тези другите господари, са създали най-големите нещастия.

Като излезе този апаш, той се обезсърчил и казва: "Не е само една каса и едно място. Има и други каси. Ще отида на друго място." Сега ще ви представя работата, че този апаш намерил втора каса и стражар не се явява. Той си изважда своята машинка и като я тури, отваря веднага касата и в нея намира едно голямо съкровище. Отива в странство, възпитава се, става знаменит човек и се връща. Онзи търговец, който имал богатствата, вижда, че ги няма. Онзи апаш идва от странство. През всичките години, когато той завършва своето образование, той е бил много радостен и весел, а търговецът въздишал. Тъй като поглеждал касата, въздишал. Но онзи, след като постигнал своята цел, той се връща, може да стане един ден владика, може да стане виден оратор, държавник. Написва той един чек и казва: "Преди десет години аз отворих вашата каса и задигнах петстотин хиляди лева и понеже моето положение сега се подобри, ще ме извините. Условията бяха такива. Направих една погрешка, но човещина е това. И няма да ми се сърдиш. Връщам ти сега взетото и отгоре ти давам още петстотин хиляди лева. Един милион лева ти давам. Ще ме извините. Аз ви благодаря, че вие бяхте доста търпеливи. Търпелив беше, понеже не го знаеше. И сега не го знаете. Но искам да ви кажа, че съм честен човек. Благодаря ви, че имахте търпение да не пуснете детективи да ме намерят и казахте: "Каквото Господ даде." Търговецът бил добър и казал: "Такава била волята Божия." "И понеже вие оставихте тази работа на Бога, то ме намериха ангелите на Бога и ми казаха: "На този човек ще му върнеш пари назад. И двойно ще ги върнеш, с лихвите ще платиш." И аз съобразно с Божия закон, понеже ме намериха, изпращам ви тази сума. Въпросът е ликвидиран. Ще знаете, че има и честни крадци в света."

Бъдете честни крадци. Откраднеш – поправи. Като направиш една погрешка, не седи да плачеш върху направената погрешка, поправи тази погрешка. То е благородство. Кажи: "Честен крадец съм." Честен в това отношение, че добива знание, постига целта си и след това връща парите на онзи, който му е помогнал, без да иска.

Сега на въпроса. Тази линия не е еднаква (кривите линии на чертежа). Тази, горната, линия има няколко значения вече. Те са три линии (вътрешните криви линии). Отдясно страната е малко по-издадена, а

отляво е малко по-полегата, защото вляво има външни противоречия. Тази линия, за да бъде полегата, има неблагоприятни физически условия отвън. А пък отдясно, дето линията е изпъкнала, това показва, че има известни мъчнотии отвътре. Ако една линия е вглъбната или изпъкнала, то при вглъбнатата линия мъчнотиите са отвън. Едно физиогномическо състояние. Като погледнем някое лице, виждаме, че някъде има планински върхове, вашите скули са издадени, а пък страните са вглъбнати – има долини. Аз съм учен човек, който изучавам география, повърхнината на земята, и правя заключение, че вглъбнатината на страните ви, когато те са хлътнали, това показва, че стомашната система е слаба, и че кръвообращението не е добро. И мога да предскажа сега, по дълбочината на хлътнината да кажа, след колко години от какви болести може да страдате. Така е общо казано. И затова хората искат да бъдат като месечина. Всички не искат да бъдат с хлътнали лица. Ако има човек вглъбнатина на лицето си, значи благоутробието му е разстроено, а пък всичко зависи от благоутробието на човека. Аз не вземам благоутробие в онзи смисъл. То не е утроба, то е преносно. Стомахът не е утроба. Стомашната система, храносмилателната система има нещо, което куца в нея. Или другояче казано: вашите работи на физическото поле не са в ред, вие сте немарлив човек. Щом стомахът ви е разстроен, вие на физическото поле сте немарлив. Щом белият ви дроб е разстроен, вие сте немарлив в духовния свят. Щом мозъкът ви е разстроен, вие сте немарлив в умствения свят. Казвам, щом страдаш от стомаха си, поправи своята немарливост във физическия свят. Щом страдаш от гърдите си, поправи своята немарливост в духовния свят. Щом страдаш в мозъка си, изправи своята немарливост в умствения свят. Вие казвате: как? В умствения свят мисли право, в духовния свят чувствай право, а пък във физическия постъпвай право. Нищо повече. Ами как?

Ще ви приведа един действителен пример, който се случи във Варна. Една майка има четири деца. Тя учи втората си дъщеря. Най-големият бил брат, после идвала дъщеря и после – една дъщеря, която се казва Йорданка. Майката казва: "Йорданке, чети "Отче наш"." "Няма да чета. Не искам да чета." Тя пак казва: "Чети "Отче наш". Няма да ти дам да ядеш." Седи тя два часа гладна, бие я. Най-сетне майката казва: "От тебе човек да стане." Взема я, вдига я във въздуха и я блъсва на земята. И детето казва: "Олеле, мамо. Ще чета "Отче наш"." Как ще обясните това? Биха я, гладна я държаха, но най-после, когато я вдигна и я блъсна в земята, тя се съгласи да чете. Защо младата мома не иска да вземе еди-кой си момък? На тази мома казват: "Чети "Отче наш" – ожени се за този момък." Тя казва: "Не искам." Момъкът иска да вземе момата, а момата не иска да го вземе. Казвам, нерде Шам, нерде Багдад. Не искаш да четеш "Отче наш". Тази мома казала: "Аз не искам да се женя за този момък, нищо повече." И защо

ще четеш "Отче наш", кажете ми сега. Щом ви направят голяма пакост, вие искате да четете "Отче наш", да му се случи някое зло. Йорданка казва: "Аз не чета "Отче наш". Тя е неразположена, не иска да чете. Станалото станало. Но майка като я вдигна и като я сложи долу по права линия, тя чете. Това значи следното: ако дойде Йорданка и види някой момък, когото харесва, хване го окото, тя казва: "Аз съм готова да чета "Отче наш"." И кога ние четем хубаво "Отче наш"? Всякога трябва да има нещо, което Бог ни е дал, някое голямо благословение, изобилие. Аз съм виждал някой седнал, и пред него кокошка или агне сложени. Той изяда кокошката и казва: "Колко е хубаво, Господи." Сега не мислете, че това е едно състояние много повдигнато. Едно същество от един висш свят ще ви счита, че вие сте един човек на повърхността. Обичате човека не заради нещо съществено, което има в него, но заради неща външни, на повърхността, не заради нещо съществено, което има в него. Любовта ви е повърхностна. Ти обичаш някого – не че имаш отношение към душата му, към нещо съществено, но има нещо преходно в душата ти. Ти нямаш хубавия обяд и веднага лицето ти не е така приятно, по-кисел си, намръщен си.

Питам сега, какво е това състояние? Вие не сте тогаз господар на себе си. И при хубавите, и при лошите състояния лицето ти трябва да бъде едно. Не сте яли. Други са щастливи. Ти се радвай на онези, които ядат. Ти не си ял. А пък когато аз ям, аз се радвам. Защо? Аз, умният човек, ям най-после. Умният човек никога не сяда да яде пръв в света. Като се наядат другите хора, той яде и като яде, е свободен. Той казва: "Нека да ядат." Той е последен, който яде. Никой не му завижда. Защото, ако седне пръв да яде, другите ще завиждат и ще кажат: "Той взе най-хубавото." Може да си последният, който е дошъл, и после ще ядеш. Има два начина за ядене. Може да ядеш, след като всички се наядат или може да се наядеш, когато всичките спят. Да няма кой да ти завижда. Когато първи ядеш, всички трябва да спят. Или може всички други да са яли и ти да ядеш последен. Всички така спят, първи ще ядеш. И в живота е така. Майките не дават ли най-първо на децата си? Майките първи ли ядат, или последни? Те ядат последни. Тя, като сготви, даде на децата си и после тя яде. Тя е умната майка. А пък някой път майката се нахрани, когато децата спят. Когато майката се нахранва първа, тя гледа децата да станат по-късно, не ги събужда.

Сега приложението на философията. Трябва да се преведе това. Може да се признае един факт, като факт да се констатира. Каква полза има от това? Какво приложение ще направите сега, какъв извод ще направите? Казват: добро и зло има в света. Какъв извод ще направите? Не защо е злото? Злото човек само го прави в своя живот. Злото извън човека не съществува. Може да има някакво съществуване. Злото е нещо разумно. Един вълк,

който прави зло, не е ли разумен? Тогаз какво е отношението между онзи, който ще направи зло, и онзи, който направил добро? Злият напада. Но добрият човек, и той напада. Не мислете, че добрият човек не напада, и че той не е силен. И добрият, и лошият са силни, но лошият употребява силата си по един начин, а пък добрият по друг начин. Лошият ще ви причини една рана, а пък добрият ще ви лекува раната. Вълкът по някой път минава за добър. Той ще вземе агнето, ще го тури на врата си и ще го носи. Кавалер е той, дипломат е той. Вълкът казва на агнето: "Няма какво да стоиш в тази кошара." И това агне седи и не блее. Носи го на врата си. И като го занесе в дома си, вие знаете как ще постъпи. Вие някой път как постъпвате? Някой казва: човек трябва да има някоя дипломация. Вие гладите и мажете работата. Че какъв морал е това?

Съществува един живот, дето нещата трябва да бъдат точни. Вие сте влезли в една нова фаза на живота. Кривите линии прави не могат да станат. Във вглъбнатините и изпъкналите линии имате два противоположни резултата. При изпъкналите линии нещата се разединяват, а при вглъбнатите линии нещата се събират на едно място. Изпъкналите и вглъбнатите линии са потребни. Когато вие искате да освободите живота от нещастия на земята, почнете да рисувате изпъкнали линии и всичкото зло ще отиде от вас. Ако искате да съберете доброто, да дойде доброто, то рисувайте вглъбнати линии. Някой път вие почвате да рисувате вглъбнати линии, когато злото иде. Тогаз злото ще дойде във вас, ще се събере. Сега приложете философията. Вие казвате: по-добре да си кусаме от агнето. Но аз искам да ви дам един обед, аз не съм от онези хора, които дават обед с печени агнета. Аз ще ви заведа на екскурзия, ще ви заведа на една градина при свободни дървета и ще ви кажа: "Ето, вземете си всеки един от вас, наберете си, яжте и турете четири-пет ябълки в джоба си, но повече не събирайте."

Сега да се отнесем към онзи великия закон в света, който регулира живота. Днешният ден е важен за днес, но той не е най-важният ден в живота ви. Може да имате един ден да прекарате в страдания, но той не е най-нещастният ден. И тогаз вие делите дните, някои дни са щастливи за вас, а пък някои са нещастни. Как ще си обясните? Как е възможно? Какво отношение има вашето верую към този въпрос? Вие казвате, че Бог е създал всичко в света. Как е възможно в един свят, който Бог е създал, вие да бъдете нещастни в даден случай. Един човек до вас е щастлив, а пък вие до него сте нещастен. И двамата живеете в Божествения свят, дишате същия въздух, същата вода пиете, същия хляб ядете. Или имате двама братя. Една и съща майка ги е родила, един и същи баща имат, а единият е нещастен, а пък другият е щастлив. Как ще си обясните? Вие ще кажете: това не ни интересува. Прави сте. Осъденият се интересува какво ще пише

съдията, но ти, който не си съден, не те интересува какво ще пише съдията. Но ако ти си учен човек и ако този, когото съдят, е богат, ти, умният човек, какво трябва да направиш? Вие не разбирате, че Провидението ви готви едно благо. Какво ще пише съдията, от това зависи вашето щастие. Този човек е богаташ, милионер, когото съдят и въпросът седи на косъм. Зависи от съдията какво ще реши. Ако ти си прост човек и отидеш, когато съдията пише една резолюция, че го оправдава и после отидеш при този затворник богаташ и му кажеш: "Една новина ще ти кажа, тебе те оправдават." "Отде знаеш?" "След четири-пет часа ще бъдеш оправдан." И онзи казва: "Ако думите ти са верни, ще ти направя едно голямо добро." Ти казваш: "Това не ме интересува да му разправям, нека си тегли." Ти като му кажеш тази новина, той като излезе от затвора, твоето положение ще се подобри. Защо стана тази работа?

Изводът сега: този богаташ направи една погрешка и съдията трябва да изправи неговата погрешка, но това стана заради тебе, за да се подобри твоето положение. Защото ти, като му казваш, че ще го оправдаят, той ти казва: ако твоите думи са верни, ще ти направя едно голямо добро. Аз сега извождам: направете едно добро. Кога? Гледайте, когато богаташът е в съда и после вижте, заинтересувайте се какво мисли съдията. И вие да сте първият репортьор и като намериш тази догадка, че ще го оправдаят, да идете и да кажете на подсъдимия: "Една отлична новина зная за вас, в един-два дена ще ви освободят." И като кажеш тази блага дума, вашето положение веднага ще се подобри. Това са окултни науки. Окултните науки учат това.

Някои науки са окултни, а други са духовни. Окултни и духовни науки не са едно и също. Духовното е вътрешната страна, а пък окултното се отнася до външната страна. Не можеш да кажеш: "Аз окултно вярвам в Бога." Окултно не се вярва в Бога. Окултното, това е физическото – малко по-сложно, а пък духовното е вътрешното отношение. Окултното е чисто физическо отношение.

Та казвам, изучавайте себе си. Станете сутринта и изучавайте първата ваша мисъл. Хванете една основна ваша мисъл, една основна мисъл, която не може да се мени в ума ви. Онези, които искате да напреднете, всеки ден хванете една основна мисъл. Една основна мисъл е тази, на която качествата не се менят, при всички условия тя остава една и съща. Основна мисъл наричам тази, която оставя дълбок отпечатък във вас, макар и да минат десет години, двадесет, сто и пр. Някое дълбоко чувство е минало през вас и ако то остане дълбоко запечатано, то това чувство е вярно. Защото тези чувства, през които минаваме, са въплътена мисъл на Бога. А пък нашите чувства служат като основа на нашите мисли. Нашите чувства

са реализирана Божия мисъл. Та когато човек чувства и постъпва добре, Бог се радва на това положение и ние сме тогаз представители на неговата мисъл. Когато постъпим зле, тогаз по сърце, по чувства ние представляваме опаката страна на Божията мисъл и затова Бог се стреми всякога да ни изправи. Тогаз ние започваме да мислим защо Господ така създаде света. Не. Бог изисква всички ние да бъдем носители, в своите чувства, в своето сърце да бъдем представители на Божиите мисли. Със своето сърце ще бъдем представител на Божията мисъл. Бог ще мисли, ти ще чувстваш. Отпосле ще мислиш, както Бог мисли. Най-първо Бог ще мисли и ти ще чувстваш, както Той мисли. И ако сте разбрали Божията мисъл право, ти ще чувстваш една вътрешна радост, а ако си разбрал криво Божията мисъл, ще чувстваш една скръб в сърцето си. Скръбта показва, че не си разбрал Божията мисъл, а пък истинската радост показва, че си разбрал Божията мисъл. Така седи въпросът.

Та затова стремете се да имате повече радости, понеже те ще покажат, че разбирате Божията мисъл. Не да питате защо Господ направи света. Това е друг въпрос. Вие не можете да знаете защо Господ направил света. Тези, които искат да разрешат това, те са невежи хора. Светът не може да бъде направен. Защо е създаден светът, това само Бог го знае. Каквото ние тълкуваме по това, това са само наши възгледи. Ще кажеш: онази мома за онзи момък ли се ражда? Не. Вълкът може да каже, че онова агне се ражда заради него. Вълкът мисли така. Или някоя жена може да каже: "Аз трябва да стана майка." Че отде накъде? Че много голям чин искаш, майка искаш да станеш! Той иска баща да стане. Всички сте амбициозни. Казвате: "Я оженете вашата мома." Аз считам тези бащи и майки за много глупави. Дъщерята няма още осемнайсет години и казват: да я ожениме, да стане майка. Момъкът няма още двайсет години и казвате: да го оженим, да стане баща. Той иска като Бога да твори, баща да стане. Казват: роди му се дете. То е едно недоносче. Какво ще роди една мома на петнайсет-шестнайсет години? Един глупак. Какво ще роди един момък на петнайсет-шестнайсет години? Един глупак. Те са социалните ваши възгледи. Казвате: "Ти няма ли да се жениш?" Ще се ожениш, когато Бог иска да те жени, а не когато хората искат да те женят. Когато дяволът иска да те жени, трябва да се пазиш и когато хората искат да те женят, трябва да се пазиш, а пък когато Бог те жени, ти давай внимание. Когато хората те женят, стой настрана. Някой ще каже: "Трябва ли да се женим?" Има хора, които дяволът ги оженил и целия ден се бият. Има хора, които хората са ги оженили, и спор има между тях, кой да бъде първи, кой да заповядва вкъщи, кой е по-учен, чий баща е от по-добро семейство. Аз съм слушал такива неща. Тя казва: "Аз едно време те взех и те направих човек. Ти беше слуга при баща ми. Ти щеше да станеш сополанчо досега." И той горкият седи и слуша. Казвам, тогози хората са го оженили. А пък тези, които Бог

ги оженил, те са като двете ръце, хващат се, те са като краката, вървят заедно, те са както очите, както ушите. Как трябва да се ожениш? Както ръцете са се оженили, както краката са се оженили, както ушите, както очите са се оженили. Трябва да имаш един идеал. Аз ви говоря сега за онова вътрешно разбиране, за да не дойде едно вътрешно разкаяние, та да кажеш: "Защо ми трябваше да се оженя? Що ми трябваше по дяволски да се женя, що ми трябваше по човешки да се женя?" А пък щом Бог те е оженил, ще кажеш: "Много добре стана, че се ожених." Вие ще кажете: ние, които сме се оженили сега, кой ни е оженил? Сега без да искам аз, ви обиждам. Не ви обиждам, но ви правя една пакост, без да искам. Представете си, че вие седите тук и не се познавате, понеже е тъмно. Някой е черен, някой не е облечен – неглиже е, но аз съм невнимателен и влизам с лампа при вас и виждам, че сте в неестествено положение. Вие казвате: да се махне този, той ни излага. Сега ви излагам, ще ме извините.

Казвам, изправете погрешките си. Ако вие направите погрешки за вас, за вашите деца не ги правете. Ако сте направили погрешки във вашия ум, не ги правете в сърцето си. Ако сте направили погрешки в сърцето си, не ги правете в делото си, в постъпките си. Показвам ви един начин, давам ви начин да се освобождавате от ненужните терзания, които ще имате.

Имах сега едно посещение. В неделя не слязох за беседа, гости имах, занимавах се с тях. Това го наричате хрема. Казвате ми: "Как е хремата?" Казвам: "Много хубаво, отлично. Любовно се разговаряме с нея и аз толкоз я обичам, че от любов плача. Текат сълзите ми." То не е баш така. Идва една сестра и ми казва, тя иска да покаже, че ме обича и казва: "Учителю, дай ми половината от твоята хрема." "Не си я давам, стой малко настрана. Тя е заразителна." А аз съм от ония хора, че искам, като ме напусне хремата, тя да има добро мнение за мене. Искам да постъпя, както трябва. Тя ми казва, че е ходила при някой и давали лекарства и я измъчили. А пък аз я угощавах добре, през цялото време давах портокали. Както виждате, най-после за изпращане отидох и я заведох на концерт снощи с автомобил. За нея отидох на концерт. Седи до мене една дама и ми казва: "Добър вечер." Погледнах я аз, а пък този стол беше за моята възлюблена. Аз я погледнах. После тя седи сериозна и си казвам: "Да не те хване хремата."

Всички онези състояния, които човек ги преживява, не ги живее сам, нито живее сам, нито умира сам. Всичко онова, което става във вашия ум, то се дължи все на същества в една или друга форма. Всички вие мислите и казвате: "Аз мисля така." Не, то е мнение външно. Това са сбор от разумни същества, които си влияят взаимно. Едно същество дойде като хрема, друго – като треска и т.н. и ако вие разбирате от закона, една хрема може да ви

донесе голямо благо, а пък ако не разбирате, може да ви донесе голямо нещастие. Аз хремата мога лесно да я излекувам. Подпушване има някой път. Ти ще кихнеш, кихането е хубаво нещо, кихането е пречистване на организма. Хремата е един процес на чистене. Ако ти се подпушиш, ако не си внимателен, то може да се роди после гърлобол и после по-тежки болести. Или в окултната наука има закон: ти едно малко препятствие в живота, каквото и да е то, не го считай ти за едно нещастие. Например вие седите и в живота си сте недоволни, че нещата не са станали така, както вие ги мислите. Вие се радвайте, че нещата не са станали така, както вие мислите, понеже онова, което Бог е намислил, то няма да стане сега. То отчасти се е реализирало. Изискват се хиляди години още, за да се реализира онова великото, което седи като идеал. Ако това благо Бог ви го даде всичкото, то ще награкат отгоре ви, ще се струпат отгоре ви и какво ще правите? Че ако сте най-богатият човек, мислите ли, че ще бъдете най-щастливият? Не. Нещастие е да бъдеш богат човек. Нещастие е да бъдеш сиромах. Нещастие е да бъдеш невежа. Нещастие е да бъдеш учен човек. Нещастие е да си глух, но нещастие е да чуваш и навсякъде. Ако ти чуваш навсякъде, ще чуваш зова на хиляди и милиони нещастни същества, които плачат и викат към Бога, викат за помощ. Едного бият, другиго мъчат и изтезават, какво ще правиш? Ти не можеш да помогнеш. Има една друга философия. Няма никой в света, който да не страда. Мъче¬нието е един процес за изправление. Когато ризата плаче, аз се радвам, понеже тя става чиста. Когато желязото се нагорещи, аз се радвам, понеже то се превръща в злато, според тази сестра. (Учителя чете една тема.) Тази сестра казва: огънят превръща желязото в злато. Съгласни ли сте? Основата е вярна. Плюс нещо друго има. Има нещо в това. Вие ще кажете: любовта е туй и т.н. Може да теглите един паралел.

Сега сравненията не са доказателства. Златото е един по-благороден, по-съвършен, по-учен метал. Златото знае повече, отколкото желязото. То е взело всичките предпазни мерки да не се окислява. Златото не се окислява. Окисляването е безпорядъчно женене. Някой човек се влюбва. Видиш някого и се влюбиш. В този, в онзи се влюбиш. То е положението на желязото. Когото видиш, се влюбваш. Защо се влюбваш, не знаеш, и после казваш: беля ми навлече. Не се влюбвай в кого и да е. Без да се влюбвате. Дръж своите чувства. Да имаш цена. Като златото човек да те оцени. Златото има цена в ума на човека. Златото е умно. Към златото човек има особено предразположение. Тогаз желязото, за да се избави от ръжда, трябва постоянно да е в работа. Ако вие се намирате в положението на желязото, ще трябва да работите постоянно и в твърдата почва. Сега хваща ръжда. Вие като желязо не търсете охолния живот, но като злато – да. Като злато може да стоите и на влага, и няма да имате и промяна, но като желязо ще претърпите известно видоизменение. Вие сега искате да

отидете в света да проповядвате на хората. Като желязо не можеш да проповядваш, а като злато можеш. Какво ще проповядваш, ако ти се окисляваш. При всичките условия да остане в тебе едно чувство неизменно, каквото и да стане.

Да ви изясня сега идеята. Каквото и да стане, никога да не паднеш. Може да се наклониш на едната и на другата страна, но никога да не падаш. То е доброто разбиране в света. Ти ще се огъваш навсякъде, но никога да не губиш своето равновесие. Това разбирам морален живот. Морален живот е онзи, който не пада. Но това зависи от неговото разбиране, от неговите чувства. Зависи как са свързани не¬говите чувства с Божиите мисли. И всеки трябва да знае какво Бог е определил. Не желайте неща, които не са ви предопределени. Не искайте богатство, което не ви е дадено. Искайте само това, което ви е определено. Защото, ако вземеш повече, отколкото трябва, то това повече ще ти донесе голямо нещастие. Че аз мога да ви приведа много примери. Ако вие забогатееете, ще се развали вашият характер. Най-първо вие сте били беден човек, нямали сте нищо и сте имали доверие във всички хора, които влизат в къщата ви. Като станете богат, въпросът е вече друг. Като сте богат и като влезе в къщата ви някой, вие ще имате подозрения към него. Вие сте подозрителен човек, тогаз вие сте забогатели.

Казвам, вие сте забогатели преждевременно. Вървите по един неестествен път. Истинското богатство трябва да бъде за вас като един извор. Кой е отишъл при извора, кой пил да не ви интересува. Да считате, че всеки има право да пие. Тази вода няма да я изпие. Тая вода чисти себе си. Вода, която тече, не може да се омърси. По същия закон под мислене разбирам следното: ако във вас Божественият живот извира като извор, той е чист. Извирайте. Имайте желание да бъдете извори. Не бъдете застояла вода. Вие някой път казвате: "Защо ми трябва да мисля за тези работи. Други хора да мислят." Че окирлявената риза не трябва ли да се опере? Казваш: "Да не се носи." Има друга опасност в това. Онази риза, която не носите, прах може да се набере по нея. Ако този прах остане по ризата, стои тридесет, четиридесет, петдесет, сто години, то ризата ще се разпадне. Риза, която е носена от човек, става по-здрава. Има светии, които са носили през целия си живот две ризи и не са се скъсали. А някои грешници по няколко ризи скъсват на година. Лошото в човека къса, а пък доброто събира прах. Лошото скъсява живота, погрознява лицето, руши организма, руши стомаха, дробовете, мозъка, всичко руши. Та злото е една сила, с която много умно трябва да се справите. Та затова казвам: доброто, това са онези сили във вас, онези възможности за вашите постижения.

Работете с доброто. Гледай това добро да го придобиеш, за да имаш

постижения на онзи идеал, който имате. Доброто е най-разумното в света. То ще ви покаже пътя на вашите постижения. Не сегашните ви постижения, които имате сега. Вие ще кажете: ние сме окултни ученици, разбираме от музика. Вие пели ли сте на умрели хора? Има една погребална музика. Поповете, и те пеят, но аз като пея, знаеш ли какво става? Един светия искал да направи едно добро. Имало едно шествие, той казал на свещеника: "Вземете кандилниците и се отдалечете." И на музикантите казал: "Отдалечете се, аз ще му запея." Носили мъртвеца. И като дошъл светията и запял, умрелият станал от ковчега да го слуша. И пита: "Кой е този, който пее?" Казва: "Няма какво да го водите на гробищата." И го върнали вкъщи. Оженват го този човек. Оженете го човека за доброто, за да не умира. Всеки, който умира, е оженен за злото. Онези, които са умрели, са оженени за злото. Онзи, който оживял, се оженил за доброто. Пита ме сега един: "Да се женя ли, или не?" Казвам: "Не, не се женете." "Може ли млад човек да не се жени?" "Ще се ожениш, когато те носят с кандилницата." На друг казвам: „Ожени се." Той казва: „На онзи казваш да не се жени, на мене казваш да се оженя." Казвам: "Ако се ожениш, аз ще ти пея и няма да те носят на гробищата."

Вие трябва да имате една ясна, конкретна представа. Доброто е отношение. Това е съчетание на душите, това е приятелство, това е женитба, това е любов. Може да го кръщавате с хиляди неща. Това е смисълът. Ако вие разбирате, то е проявлението на Бога, това е мистичният брак, както го наричат. Това е една неразбрана работа. Започват с мистичното и свършват с физическото. Физическото и мистичното нямат отношение. Ти ще започнеш с физичното и ще свършиш с мистичното, но мистичното с физичното нямат никакво отношение.

Този свят, както сега върви, показва разбирането на хората. Тия хора са имали едно време разбиране, но резултатите са много криви. Приложението на нашия идеал ние сме го изопачили. Вие всички очаквате все да бъдете щастливи. Докато има кадилници да кадят подир вас, на гробища ще отивате. Когато престанат кадилниците и дойдете до онова Божественото разбиране, ще дойде светията и той ще запее. И вътре в душата ви ще дойде онова Божественото разбиране.

Сега някои стари сестри са ми казвали: "Защо не дойде малко по-рано, да не се женим?" А пък младите казват: "Отде дойде този Учител?" И едните, и другите не ме разбират. Едните казват: защо не дойде по-рано, а пък другите казват: отде дойде. Нито едната, нито другата страна е права. И сега не е късно. Идеята е да се образуват ония правилни връзки, които някога са съществували между човешката душа и Бога, защото тогаз ще имате постижения на земята, ще постигнете това, което вие искате. Това е

и желанието на Бога, да постигнете това, което вие желаете. Или да реализираме това, което Бог желае – то е едно и също нещо, то е радост. Това е моето желание. И когато всички хора разберат този вътрешен закон, тогаз ще дойде Царството Божие на земята. А пък по този начин както вървите, няма да имате никакви постижения.

Сега остава идеята: как се превръща желязото в злато. Желязото има едни трептения, а пък златото има други трептения. Следователно трябва да се повишат трептенията на желязото. Мога да ви накарам – как ще превърнете? Имате тона "до". Преминавате от "до" към "ре". По какво се отличава "до" от "ре"? Отличава се по трептенията. При "ре" се увеличават трептенията. Като дойдете до последното горно "до", там имате най-увеличени трептения, до тридесет-четиридесет хиляди трептения в секунда. Има изчисления, но аз не съм правил изчисления. Това на основание на тези физични изчисления. Някои считат, че е тридесет хиляди трептения, други казват четиридесет хиляди, а някои казват четиридесет и пет хиляди.

В музиката има три вида трептения. Има едни тонове на физичното поле, например обикновени трептения на "до". Те са механически тонове. Има други тонове, органически. Те събират и творят. А пък има и други, психични, те мислят. Има една музика, която само раздвижва нещата, има друга, която ги организира, а пък трета музика има, която кара човека да мисли. Има една музика, която те кара да се движиш, при друга музика в тебе се заражда желание да се организираш, а пък третата те заставя да мислиш. Аз говоря за музиката, която кара хората да мислят, понеже от нея зависят другите. Вие пеете "Братство, единство". Какво означава това? Това е движение. (Учителя пее само думите "братство, единство".) Сега изпейте органически "Братство, единство", да считате, че нещо не само се движи, но се организира. Най-после, това братство мисли. За да се направи това братство, трябва да се пее. "Братство, единство" ще го пееш в движение, в организиране и в мисъл. По трите начина. Някой път трябва да дам образец на най-способните музиканти от вас, но не сте еднакво способни музикално. Не може да се обясни на никого това, за което няма известно понятие. Другото, каквото и да ви се говори, ще бъде безполезно. Другояче ще се произведе във вас едно смущение и вие ще кажете: коя музика трябва да учим? И трите ще учите. Като вървиш, ще пееш "Братство, единство". Като седнеш и искаш да се организираш, ще пееш музиката, която организира. А пък когато искаш права мисъл, ще пееш онази психична музика, която организира нещата.

Като вземе един цигулка и си тури главата по един начин, аз зная как ще свири. Когато един диригент дава такт с много излишни движения, то е

първата степен на музиканта. Някой, като свири, прави много движения. Човек може да тактува с меки и плавни движения. Един капелмайстор е една стара сестра, тя е учила двайсет години дирижентство, но не го е научила. Имате един брат, който дирижира по физически, тя дирижира органически. Свобода трябва да имате на мисълта. Тя трябва да бъде свободна. В нея (сестрата) има едно същество, което иска да се учи. Иска да стане наследник. То иска по втория начин да се организира отвътре. И съзнанието на тази сестра и съзнанието на другия се различават.

Когато едно колело се завърти, казваш: "Какво се завъртя това колело?" Някой турил колелото да се върти, други му заповядват да се върти. Когато вие говорите, мислите, че сте свободни. Ни най-малко. Вие сте в училище, и мислите, че сте свободни. Вие сте заставени. Вие сте научили урока си и мислите, че сте свободни. Вие сте заставени, вие сте ограничени. Аз ви говоря, и много неща, които говоря, нямат си място да ги говоря. Те са като потребен белег за равновесие. Ако бяхте от напредналите, то в десет минути щях да кажа всичкото и щеше да се свърши работата. Аз два часа говорих. В тези два часа са важни колко минути? Първите десет минути са важни. Ти искаш да бъдеш щастлив. То е напрежение на нервната система, на симпатичната нервна система. Тогаз ви казвам: не правете моята погрешка, не дръжте дълги разговори. Не дръж дълга реч на своя организъм, ако искаш да бъдеш щастлив. Отпусни малко организма. На организма десет минути като говориш, то е достатъчно. Не го дръжте в напрегнато положение. И в музиката кратките работи са хубави. Не напрягайте ума си повече, отколкото трябва. Не напрягай сърцето си повече, отколкото трябва. И не напрягай волята си повече, отколкото трябва.

Сега другото, което ви смущава, е следното. Вие ще кажете: всичко онова, което учихме, за какво е било? Ето как разрешавам въпроса. Досега че сте яли, е на място, но вашето ядене в миналото е само като основа за бъдещото ви ядене. Не както сте яли, но как трябва да ядете за бъдеще. Каквото сте яли, то е вече направено. Каквото имате вътре в тялото, то е реализираното ваше ядене. Отсега нататък какво ще ядете тепърва, как трябва да бъде то? Ако това, което съм казал, няма да има резултат, то ни най-малко вашият живот няма да се измени. Това, което ви казвам, трябва най-малко двайсет години – това, което в тази лекция ви говорих, тази нощ ви говорих (за вас е нощ, за мене е ден) – това, което ви говорих, едвам за двайсет години ще го реализирате. Защото сега имате обикновените работи. Всеки от вас ще запомни основните неща. Това е чертеж с цяла философия. Там е това, което ви говорих. Но това може и днешния ден да го реализирате. Това, което ви говорих, са формули.

Писанието казва: "Всичко онова, което се случва на онези, които любят Бога, им действа за добро." Два часа ви говорих. Казвате: много дълго беше. Лошо е два часа, понеже 2 е фатално число. Един час е на място, а два часа, това е женско число. Една жена е влязла. Тя ще ви пердаши, нищо повече. Тази година, и тя е женска. И моята реч два часа е женска. Две жени, като се съберат заедно на едно място, вдигат цял един скандал. Затова повикайте двама мъже, съберете ги. Ще получите числото 4. Ще имате един мъж, който мисли. Един човек ще имате.

$2 + 2 = 4$ $2 \times 2 = 4$

Две с две, помножени и събрани, дават четири. Едно нещастно число като го умножиш само на себе си, ти ще се избавиш от едно зло. Затова и Писанието казва: "Направи добро на онзи, който ти е направил зло." Той от тебе откраднал две хиляди лева, ти му дай още две хиляди лева. Тогаз този човек ще го спечелиш. Като му дадеш още две хиляди лева, той ще ти каже: "Много ти благодаря. Аз ще те слушам и ще ти се изплатя." Четирите показва, че той ще върне двете хиляди лева в бъдеще. Ще ти върне, което ти е откраднал, и твоите две хиляди лева ще ти върне, които си му дал. Ти си спечелил един приятел. Изправил си една погрешка в себе си: да не мислиш зло. Ти си турил нещо в първия път.

Съберете доброто и злото на едно място, за да се оправят работите във вашия живот.

"Божият Дух носи всичките блага на живота."

От тази беседа ще ви направя едно резюме, какво трябва да разберете. Едно резюме от два-три листа.

7 ч. без 5 м.

20 лекция на Общия окултен клас 5 февруари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта София, Изгрев

Небето прошарено с облаци. Времето тихо и топло.

1936_02_06 Царят, богатият и момата
лекция на Младежкия клас

ЦАРЯТ, БОГАТИЯТ И МОМАТА

Петък, 5 часа сутринта
Отче наш
Как ги намирате, по кой начин ги намирате мъчнотиите. Как ги намерихте? (– „С мислене.“) Може ли всичко да намерите с мислене? Да кажем ти изгубиш един наполеон, с мислене може ли да го намериш? За да се разбере каква е идеята, може би ти си бил някъде, пък да си спомниш къде си го турил, да го намериш. По този начин може. Седиш ти, вариш боб, какво искам да ви кажа, не знаете. Искаш да се осоли боба. Като мислиш, може ли да се осоли? Мислено му туряш сол, мислено му турям една лъжица сол на едно гърне, после като туря една чаена лъжица, не е осолено. Турям втора чаена лъжица, пак не е солен, турям три, пет, десет – не е солен. Казва: „Каква е тази сол, че не осолява?“ Казвам: Хас сол. Има нещо, което не достига, тъй както мислят хората. Мисълта, която [е] едновременно на физическото поле, умствения свят и духовния свят не е непълна мисъл. Едновременно трябва да функционира в трите свята, това е мисъл. Щом функционира само в едно поле, то е начало на мисъл. Но когато кажем: С мисълта всичко може, разбираме мисъл, която функционира едновременно в трите свята. Значи мислиш, чувствуваш и правиш, това е мисъл. Мислиш, пък не действуваш, това не е мисъл, това е начало на мисъл. Има малко по-друго понятие за мисълта. Някой път можеш да мислиш, защо каквото мислиш не се постига. Някой път казваш: „Да си сваря боба, турил съм го на огъня.“ Но трябва да вземеш гърнето, да го туриш на огъня и след туй да се свари. Но само като се свари този боб трябва да го поканиш на гости. Ти, като идеш някъде, ще вземеш боба, където отиваш. И двамата на гости отидете. Но основната мисъл едновременно трябва да функционира в трите свята, тогава всичко се реализира. Божиите мисли се изпълняват, понеже Бог действува едновременно във всички светове. Неговата мисъл е реална, понеже действува едновременно навсякъде. Сега причината.

Какво трябва да разбираме под думата причина? (– „Създава мъчнотии.“) Причината не ги създава, но само дава повод. Има нещо по-дълбоко от причината. Казва: „Всяко нещо има своя причина.“ Това е една седма от истината. Причината е толкова силна, колкото ритмуса. Ритъмът е тъй силен, както причината. Причината подбужда, причината подтиква нещата и ритмусът определя нещата. Причината ги подбутва. Дадеш един малък подтик, причина е туй. Какви ще бъдат резултатите, не знаеш. Да кажем драснеш една кибритена клечка, оставиш клечката така сама да

изгори. Ти си в една плевня, драснеш и не знаеш последствията, туриш в сламата. Целия ден плевнята гори. Ако има слама, гори. Ако тази плевня е направена от желязо е безопасна. Казват сега в музиката: ритъм. Това е една седма. Но в музиката не всичко [е] ритъм. Някои вземат като че ритъмът съдържа душата на нещата, като че съдържа всичко. Яйцето съдържа всичко в себе, но не тъй както е поставено в кошницата. Там какво може да излезе от него? Едно яйце може да хвърка. Едно яйце може да рови, едно яйце може да пръсне главата, едно яйце може да пее. Едно яйце може да спи. Казвам: Как тъй? Сто положения може да има яйцето сега.

Сега, не искам да остане в ума ви, че причината не е нищо. Но разбирането ви за причината не е пълно. Да кажем, ако ти можеш да вземеш само тона „до“, а не можеш да вземеш друг. Тогава в какво седи причината? Значи пееш само „до“, „ре“ не можеш да вземеш, „ми “ не можеш да вземеш, „фа“ не можеш да вземеш, „сол“ не можеш да вземеш, „ла“ не можеш да вземеш, „си“ не можеш да вземеш, горно „до“ не можеш да вземеш. После, нагоре пак не можеш. Да допуснем, че гласът ти е много хубав в три до четири октави нагоре. Сега рядко можете да вземете четири октави. Четири октави да вземат историята помни малко певци. Досега малко, четири души певци, които вземали четири октави на земята. Така да може да пее на четири октави, така да вземa, като че си играе. Ако един от вас си позволи на четири октави, как мислите, колко време ви трябва, някой път? Зависи. Вашият ларинкс трябва да бъде направен от много хубав материал. Някой път можеш да имаш материал, но с този материал не може така да пееш.

Вие разбирате, в причината има нещо разумно, което създава нещата. Но това не е причина. Та причината, кое е причина? Кое онова, което е подбудило причината да е причина? Вие предполагате, че причината е причина на себе си. Как е причина сама на себе си причина? Допуснете, че аз свиря. Коя е причината у мене? Допуснете, че вие пеете, коя е причината на вашето пеене? Кой ви заставя да пеете? Допуснете, че имате едната струна опъната от двете страни. Тя седи в покой. Тя вече издава един тон. Но какво ме е заставило мене да бутам тази причина? Защо я бутам? Допуснете, че дойде вятър, духне вятър и тя запее пак и без да я бутам, вятърът я бута. Ако идете в Индия, често ще видите, че има бамбукова тръстика, която свири. Имат такива от хиляда и една нощ приказни неща, вечерно време ще чуете. Има един род мухи, които правят дупки в тия бамбукови тояжки и от вятъра пеят. Тия мухи ни най-малко не искат да създадат музика, те само като го направят дойде вятърът и издава всевъзможни тонове. Това се дължи на тия мухи, които правят дупки по тръстиката и правят цялата гора да пее, когато пее вятърът. Престане вятърът, няма музика. Сега има две обяснения. Някой ще каже, че

провидението пратило тези мухи. Възможно е. Някой ще каже, че особен инстинкт имат тия мухи и той ги кара. Възможно е. Други ще кажат, че бамбуковите тояжки привлекли тия мухи. Възможно е – „ола белир“. Но [в]се таки факт е, дупките са направени, слушаме звука. Да допуснем, че аз научно ви докажа, кои са причините, че тази гора пее. Какво ще придобиете вие? Ето какво ще добиете вие.

Ще ви кажа онази басня. Котката и лисицата намерили сирене, че не могли да си го разделят. Потърсили някой справедлив човек да им раздели сиренето. Лисицата е хитра, котката дращи. Лисицата като умна, вижда, че ако се скарат, нейният нос ще пострада, затова казва: „Да намерим някой да ни раздели сиренето.“ Най-после срещат лъва, царя на животните, казва: „Царю, намерихме сирене и с този приятел ние сме справедливи хора, искаме праведно.“ Царят казва: „Точно аз зная да меря.“ Турил си той везните, пречупил на две парчета, турил ги. Натегне от едната страна, той откъсне и вземе, натегне от другата страна, пак вземе. Най-после останало едно малко парче. Лисицата казва: „Съгласна съм и с това.“ – „ Не, не, аз обичам до края да го изтегля.“ Следователно, това абсолютното какво ще бъде? Нали везните трябва да дойдат на едно ниво. Той казва: „Не е еднакво нивото.“ След като изяде сиренето, нивото ще бъде равно. Въображаемо сирене ще остане. Казва: „Вземете нашия дял.“

Сега точно така. Често в сегашния физически свят сиренето го няма там. Казва: „Аз вече познах работата каква е.“ Лисицата познала, че сиренето е изядено. И го изяли с оглед да направят нещо. Сега казва: „Трябва да знаете, аз разделих сиренето, ха лисицата, ха аз, все едно.“ Нали така се казва, че нашето добро е добро и за другите хора. То е се дележ на сирене. Аз изям сиренето и казвам: „Все едно аз или вие.“ Втори път и вие ще изядете сиренето и вие ще кажете: „Ха аз, ха вие, все едно.“ Аз сега намирам разликата. Има разлика. Когато аз изям сиренето, аз зная повече, когато вие изядете сиренето, вие знаете повече. Тогава, като притеглят другите, същото ще дойде. Ти искаш правда. Аз изям сиренето и все едно е аз дали ще изям сиренето или вие. Сега кой ще страда, от кого ще търсиш? Потърсиш го от мене. Дигне се нагоре. Тогава аз ставам причината, ще откъсна от другата страна. Е, хубаво, изчезнем и двамата, остане туй същество, което претегля право. Туй, което изяли и двамата, тежи повече. Тури го на везни. Този процес де ще спре?

Една нова мисъл. Как ще се спре процесът? По кой път вие искате правото? И тогава в света казваме тъй: „Право в света няма.“ Какво трябва да разбираме? Докато вие търсите правото с вашите везни, никога няма да го намерите. Не, че няма право. Но правото по този начин никога не се намира. То е само едно отношение. Допуснете, че някой човек ви казва:

„Еди кой си човек е добър." Какво ме интересува, че той е добър или че е лош? Кое е добро в добрия и кое е лошо в злия? Допуснете сега ред разсъждения. Сега считат, че лъвът несправедливо е постъпил, че изял сиренето на тия двамата. Така е в баснята. Несправедлив бил лъвът. Ами ако лисицата и котката бяха изяли сиренето, справедливо ли е? Защото както може да се направи едно възражение, че сиренето не го намерил лъвът, но лисицата и котката са намерили сиренето, то сиренето не е на лъва, така и лъвът може да се яви да направи същото възражение, че и котката и лисицата, които изяли сиренето, не е право. Туй са относителни неща. Аз разбирам абсолютното право какво е. Право е за тебе това, което никой не може да го изяде, освен ти. Да направя мисълта си ясна. Казвате: „Как тъй?" Едно изяснение ще направя.

Представете си, че на нула градуса е естественото положение на яденето. Вие обичате да ядете. Представете си, че едни са свикнали да ядат храната на нула градуса, други на един градус, трети на 10-тина – 20, а ако ти си свикнал да ядеш една храна на 200 градуса, тази храна кой ще ти я вземе? Тази храна на 200 градуса топлина остава, кой ще ти яде храната? Едно същество, като дойде, то търси онзи градус, който е подходящ на него. Следователно, твоята храна, която другите изядат, тя не е за тебе. Или пък другояче казано да разберете: Туй е по аналитичен [аналогичен] начин да може да влезете в една местност, дето има изобилно ябълки, круши, такова изобилие, че всякога можеш да намериш храна, каквото искаш, никой не може да я вземе. Твоята храна в дадения случай и никой не може да ти я вземе. Ами че при изобилието, ти не можеш да бъдеш лишен от храна. Когато казваме, че правото ни никой не може да го отнеме, разбиране трябва.

Идеш при един извор, никой не може да вземе твоята вода. Може ли да я вземе? – Не може. Ако идеш там дето има едно шише с вода, тази вода всеки може да я вземе. Туй, което всеки може да го вземе, истината не е там. Относително е там. Реалното не е там. Или недоимък има в нещата. Следователно, вие сте недоволни от живота, какво подразбирате? – Не сте в изобилието на живота. Вие сте в най-дребното. Всякога когато останете в най-дребното, вие сте недоволен от живота. Дребното не означава идея. Какво друго трябва да употребим? При най-оскъдния живот, като си недоволен от живота, няма никакво изобилие. Сега вие изучавате окултната наука. Някой път се чудите защо нещата са непостижими. „Много работи, казвате, мислим, ама нищо не става." С мислене работите не стават. Да кажем, ти мислиш да станеш музикант. С мислене музикант става ли? Ще започнеш да пееш, ще мислиш, ще чувстваш, ще пееш. В четенето е същото. Може да мислиш за наука, но същевременно тази наука ти чувстваш. Трябва да учиш. Учението е пеене. Да пееш или да учиш, то

е се същото. Едновременно една наука трябва да мислиш заради нея да я чувстваш и да я изучаваш. На физическото поле основно трябва да изучаваш, да правиш проверки. Ако не правиш проверки и мислиш, че нищо няма, ти не си на прав път.

Или аз обяснявам така: Представете си, че аз имам едно яйце и почвам да мисля. Най-първо турям яйцето под квачката, това яйце се излюпва. След туй това яйце, като се излюпи, тръгва. Второто положение може да хвърля храна на пилето. То може да яде. След като дам на пилето вече мисля. Щом мисля за пилето, може да го нахраня. Давам храна на пилето. Тази храна, която давам на пилето, аз мисля и пилето яде. Тогава има едно отношение между пилето и мене. Че онова, което аз мисля, което аз давам, пилето го извършва. Пилето извършва една работа. Тогава вашата мисъл трябва друг да я извърши. Вие искате да пеете и кой ще извърши вашата работа? Вие няма да я извършите, друг ще я извърши. Вие не сте извършили. Вие мислите, вашият ларинкс, той ще извърши вашата работа. Той е измътеното пиле. Идете при него, проектирайте вашата мисъл, той ще я проектира навън.

Като не разбират казват: „Аз пея за това, за онова.“ Хубаво, съгласен съм, ако туй е право. Някой път пееш, не върви. Не можеш, не си ти, който пееш. Онзи, който пее, казва: „Аз не пея.“ Какво ще платиш? Дойде някой, не пее човекът. Той ще каже: „Певецът трябва да има разположение, трябва да има вдъхновение.“ Съгласен съм. Аз мога да накарам този певец на пее. По кой начин може да се накара един певец да пее? Ако си цар казваш: „Или ще пееш или ще те обеся.“ Не се шегува. „Или ще пееш, или ще те обеся!“ Питам: Какво ще направи този певец? Понеже певецът обича живота повече от пеенето, той ще пожертвува пеенето, за да спаси живота си и ще пее. Казва: „Този цар е много жесток.“ Разказва си той историята. Царят след като го пусне, казва: „Без малко щяха да ме обесят, понеже не съм пял.“ Другият казва: „Тези хора не разбират от музика, какво нещо е култура, я попей на мене? Аз казвам: Не искам да те беся. Царят искаше да те беси, аз ти давам 1000 английски лири, попей!“ Запее той, вземе парите, тури ги в джоба. Бръкне, пак пее хубаво.

Първата причина беше въжето, то те накара да пееш, да не те окачат на него. Вторият – пееш понеже ти турили нещо в кесията. Пак пееш. Кажете ми сега третата причина, третия метод, по който певецът може да пее. Този певец върви по пътя, среща една красива мома, иска да ѝ обърне внимание. Представете си, че той е млад момък, той веднага почне да пее и без пари пее. Той пее, момата слуша. За кого пее той? Той пее за момата, да ѝ привлече вниманието. Питам: Защо царят искаше да обеси певеца, коя е причината? Защо този богаташ даде хиляда английски и защо

самият певец пее на красивата мома. Кажете ми сега причината. Царят казва: „Аз съм човек, каквото кажа, не искам никой да ми противоречи, на моята дума.“ Ако ти си певец и направиш най-малкото противоречие, ще те обесят. Онзи богатият казва: „Аз съм човек, който като дам някому хиляда лири, искам моята дума да стане.“ Певецът най-после казва: „Царят ми заповядва, богатият ми заповядва, хората на мене ще ми заповядват!“ Като видя красивата мома, казва: „Чакай аз да ѝ заповядвам, тя да ме слуша.“

Царят и богатия са в певеца. Певеца и царят и богаташът иска[т] сега него да слушат. Кой е най-силния човек от царя, богатия и певеца? – Красивата мома? Кой е най-силния човек?

Това са философски разсъждения. Тия мъчнотии, които вие срещате в живота са същите, само че не знаете да ги обясните. Противоречията в живота са от този характер. То е мъчнотията на царя, мъчнотията на богатия, мъчнотията на певеца, мъчнотията на младата мома. Тя отива на работа, спре се и най-после, като свърши, казва: „Песента е хубава, аз закъснях за работа. От де се намери този?“ Тя, като си иде вкъщи, майка ѝ я пита, нея я срам да каже. Ето какво ще излезе. От туй ще излезе нещо лошо. Тя трябваше да се върне на време. Тя пък слушала певеца. Майката пита: „Къде беше?“ Нея я срам да каже, че слушала певеца. Ще посмотулеви, казва: „Бях някъде, слушах нещо, слушах някого, слушах един певец. Слушах един певец, много хубаво пее.“ Защо го слуша? В нея се заражда желание да спечели. Царят искаше да обеси певеца, ако не пее, богатият искаше да му даде пари, за да пее. Момата искаше да хване този певец, да го окошари някъде. Ето аз какво разбирам. Този певец е като едно канарче, което пее някъде в тропическите места. Дойде една мома, хване го, тури го в кафез, занесе го в Европа. Всяка сутрин туря зрънца в кафеза. Момата не е виновата. Царят го няма, богатият го няма. Това са наши разсъждения. Вие чели ли сте някъде, някой цар да обеси някой певец? То са ред разсъждения, сега. Този цар иска да обеси певеца само при изключителни условия, ако той не изпълни царската дума. Само тогава царят ще го обеси. Ако не пее на богатия, той няма да даде пари. Най-после на този певец му трябват пари. Той казва: „Стоката ми трябва да се продаде“, когато пее на момата. И той мисли. Той не е от глупавите певци. Той иска да привлече вниманието на тази мома.

Представете си, че вие сте певец. Представете си, че всеки от вас има опитността на певеца: че вас царят ви заплашвал да ви обеси, богатият ви подкупил, младата мома е привлякла вашето внимание. Казвате: „Опък свят е този.“ Ама, вие не сте ли опък? Какво си изгубил ако пееш на царя, ако пееш на богатия или ако пееш на младата мома? Ти нищо няма да

изгубиш ако пееш на царя, на богатия и на младата мома. Това е едно разсъждение. Вие ще кажете: „На младата мома всеки пее.“ Но този певец чувствуваше, че тази мома, като върви животът ѝ е обезсмислен, мрачен. Той иска да ѝ привлече вниманието, да ѝ помогне. Като слуша певеца, всичката тъга си отива и се връща весела при майка си. Като не разбира, какво ще каже? Но песента на певеца излекува един болен. В този случай хубавата страна е, че той помогна на момата. Де е виноват певецът, че я спрял на пътя? Тя изгубила част от времето си, пък спечелила едно разположение, което не можеше да го има, ако певецът не беше пял. Аз ви превеждам този пример правя една аналогия.

Човешката мисъл, според мене това отличава певеца. Който не е спрял при него, той не е спрял при човешката мисъл. Ако си се спрял да слушаш певеца – аз разбирам реализираната мисъл. А пък пеенето е сгъстена светлина. Светлината е израз на мисълта. Само при светлината може да се яви мисълта. Красивият певец е човешката мисъл или може да го наречем, когато вашето внимание трябва да се привлече. Може да се привлече по пътя на царя, може да се привлече по пътя на богатия, може да се привлече по пътя на красивата мома и т.н. Това са методи или начини. Вие, ако сте един певец, кому ще пеете? Човек на себе си може ли да пее? – Не може човек да пее на себе си. Певецът най-първо пее на въздуха. Той казва: „Или ще пееш или ще те обеся.“ Ако не пееш, той ще те хване за гърлото. Той е царя. Има ли право въздухът да заповядва на певеца да пее? За да пее певецът въздух трябва. За другото вие какъв превод ще направите? Казвам: Въздухът е царя. Ако не пееш, казва: „Ще те обеся, нищо повече.“ Превеждам сега: Непременно, като вземеш този въздух, ти трябва да пееш, пак ще го дадеш. Какво има ако аз изкарам музикално въздуха от гърлото. Няма никакво противоречие. Второто положение на какво може да го сравните? – Наял си се, ще пееш. На тази храна трябва да пееш.

Сега да напуснем този ред на разсъждения. Вие в себе си да разсъждавате така. Сега да ви приведа друг пример. Представете си, че вие сте един беден студент, аз към банкерин. От немай къде вие сте заставени да дойдете при мене, искате да свършите университет, трябват ви пари. Аз като човек ви давам пари, но ви казвам: „Трябва да ги върнете на време. Каква гаранция ще ми дадете?“ Вие дадете едно доказателство, второ, трето. Вие ще се намерите в положението на ония, които искат да докажат на един богат американец, че земята е валчеста. Той обявил, че дава пет хиляди долара, на онзи, който му докаже, че земята е валчеста. Досега са се явили мнозина но не могат да му докажат, да го убедят. Той мисли, че земята е плоска. Той [е] богат милионер, пет хиляди долара дава на онзи, който може да му докаже, че земята е валчеста. Ефикасно доказателство,

да се задоволи. Казва: „Празна работа е, това не доказателство, то е предположение, не е валчеста, ние не я виждаме валчеста.“ Сега вие ще кажете: „Има доказателства.“ Но тия доказателства не хващат. Този американец, той иска много материално доказателство, да види, че земята е като глобус, че е валчеста.

Да кажем сега причина. Какво нещо [е] причина? При значи при формата – при Ивана, при Драгана. При-чин значи може да седиш дето седят учениците, дето седят двама души. Може да е капитански чин, може да е ефрейторски чин, може да е старши, може да е фелтфебелски чин, може да е подпоручик, може да е поручик, може да е капитан, подполковник, полковник, може да е генерал лейтенант – при чина. Чудни са хората, когато казват: „Коя е причината на нещата?“ Ето коя е причината: Учителят седи при чина. Какво е туй, което може да те застави? Ти казваш: „Причината.“ Но думата причина ние туряме, няма същия смисъл.

Добро. Де е доброто? Има ли някакво добро? Доброто е написано. Но има ли някакво добро? Ако е добро, то тия букви станаха ли по-добри? Сега другата дума: Лош. Тия букви станаха ли лоши? Какво значи думата лош? – Причина. Ти казваш: „Седнал Учителят при мене.“ Какво подразбира причина? Туй, което създало всички неща. Хубаво, ако има един извор, който създал едно езеро, като текло, този извор мисли ли за създаването на езерото? Казвам: Коя е причината за този извор? Но изворът мислеше ли за езерото като го създаде? В най-простия, под думата причина, то е малък повод на направиш нещо. Всеки предмет отвън, който може да те привлече да направиш някаква микроскопическа работа, туй което може да те застави, мисълта ти да функционира, туй което може да застави чувствата ти да функционират, туй което може да те застави постъпките ти да функционират, туй малкото подбуждение ние го наричаме причина. Нещо отвън. Но вие ни най-малко не туряте, че в тази причина има нещо разумно.

Вие мислите, че онзи професор, който ви говори, той е причина за вашето знание. „Причината за моето знание е професорът. Ако аз не бях и той нямаше да бъде. Аз съм причина той да говори. Следователно аз го заставих да говори. Той е причина аз да стана по-учен. Пък аз съм причината, той да се изяви, че е умен. “ Как ще обясните противоречието? Ти си причина и той е причина. Има две страни на причината. Ако вие като професор сте причина, за да създадете един ученик, ученикът е причина, за да създадете един професор. Защото професорите, учениците са ги създали, а пък децата професорите създадоха. Тогава децата създадоха професорите, но професорите създадоха децата. Ако нямаше деца, кому щяха да говорят професорите? Професор на професор може ли

да говори? Или да ви туря друг контраст. Пълно на пълно може ли да говори? Пълно на празно може да говори и празно на пълно може да говори.

За вас тия разсъждения не са важни. От вашето гледище ето как седи работата: Повикал съм вас на угощение. Заклал съм едно пиле, опечено. Седя и ви оказвам от каква порода е пилето, че то е от особена порода, научно ви обяснявам. Вие ме слушате и казвате: „Доста тия знания, че било такава и такава породата, не ни интересува.“ Ако ви обяснявам причината от каква порода е пилето, какво ще ви ползува вас? Казвате: „Хубаво, отлично пиле, вкусно!“ Защо пилето е вкусно, кажете ми! На първо място ти си бил много гладен. Ако бяхте човек, който нямахте никакъв глад, то пилето нямаше да е така вкусно. Вкусно е пилето, защото сте гладен. Имали сте една вътрешна нужда. Туй пиле е задоволило една вътрешна нужда. Туй подразбира, че пилето е вкусно. Или вкусно е пилето, понеже животът на пилето е влязъл във вашия живот. Животът на пилето допринася нещо на вашия живот. Казвате: „Животът на това пиле е хубав.“ Пилето е певеца, на когато сте казали: „Или ще пееш или ще те обеся.“ Понеже пилето не е пяло, вие сте го обесили. Като сте го обесили искате да знаете, защо не пее. Сега казвате: „Пилето не пее, но е много вкусно.“ Този певец, който не пее, е много вкусен на ядене. Сега мислите ли, че един лош човек може да пее? Не може, за да пее човек трябва да бъде добър. Пеенето вече спада към света на доброто. Там дето има музика, там царува доброто. Там дето няма музика, доброто не царува. Затуй ще забележите, щом човек се демагнетизирва, той губи своето разположение да пее. Щом излезе от това състояние, той е готов да пее. Онзи, който пее, показва, че неговите материални условия малко се подобрили. Щом човекът е болен не може да пее. Щом се подобри, неговото нормално състояние, той е готов вече вътрешно да мисли и да чувствува. Преди това, той може да мисли, но неговата мисъл не е музикална. Нито чувствата му са музикални, нито постъпките му са музикални. Това е анормално състояние на доброто в света.

Я да видя, какво сте писали върху причината на мъчнотиите? Да видим, каква е вашата философия. Да видим какво сте философствували. (Един брат прочете темата.) Значи щом напишете лошо и тия букви след туй ги изгаряте, не остава лошото да живее, но го изгаряте, за да се изчисти грехът. А доброто, понеже е добро, вие ще го турите като надпис някъде. Та всяка добра мисъл оставяме да живее, да съществува, пък лошите мисли, ние постоянно ги горим в печката. Каквото лошо турите в печката, то гори. Къде седи лошавината? Къде седи лошото на лошия човек? Че той най-първо, като извади ножа, показва острието на ножа – „л“-то. После „о“-то показва валчеста топка. Той, като покаже топката, с нея по главата.

А „ш“-то като хване лошият човек ще те набие върху колицата. „Ъ“ (според действащия правопис през 1936 г. думата лошъ се пише с Ъ) – той ще ти тури голяма тежест отгоре, ще пъшкаш, ще ти тури кука да те държи. Това е лошия. Туй показва какво ще направи лошият човек.

Сега изтълкувайте доброто, за да видим. Хората често казват: „Бог ще уреди работите или аз ще уредя работите или работите сами ще се уредят.“ Работите сами може ли да се уредят? Господ може ли? – Може. Един човек се моли на Господа, Господ му нарежда работите. Друг се моли, Господ не му ги нарежда. Един се моли – оздравява, друг се моли – умира. Къде е причината? Не искайте от Бога това, което не ви трябва. Щом искаш това, което не трябва, ще дойде нещастието в живота. Непременно, изключение няма. Да допуснем имате една паяжина, за изяснение го турям, едва може да издържи една тежест от 1 килограм. Да допуснем, че може, тя не може да издържи. Ако вие на тази паяжина турите още четири, пет килограма, какво ще стане? Тя ще се скъса, нали? Следователно, в даден случай може да искате от Бога само това, за което вашият организъм, вашата мисъл, вашите чувства са в състояние да издържат. Следователно причината е смътна. Причината е там, че човек желае по-голям товар отколкото му трябва. Или казано на съвременен език: В който ден туриш по-голяма тежест, ще умреш, ще се скъса. И тъй става. За да умре човек какво му трябва? А на човекът какво му трябва? Един плод изял и този плод скъсва конеца. Здравият конец се скъсал. Сега имаме конец, който се връзва. Като дойдеш до възела и тогава възелът спира всичките правилни процеси. Дойде до възела и не може да има едно правилно обръщение. Или казано другояче: Всяка една мисъл, която не разрешава, една мисъл, която не разрешава една мъчнотия, то не е правилно. Всяка една постъпка, която не разрешава една мъчнотия, тя не е правилна. Правилната мисъл разрешава мъчнотиите микроскопически. Всяка мисъл, която разрешава мъчнотиите, тя е права мисъл. Всяко чувство, което разрешава във вас една мъчнотия, то е право чувство. Тъй трябва да разбирате. Щом имаш мисли, които не могат да разрешат мъчнотиите, те не са прави мисли. Тури една мисъл, втора, трета, докато дойдеш до онази мисъл, която може да разреши мъчнотията. Тя е правата мисъл. Правата мисъл разрешава мъчнотиите.

Допуснете сега, че имате едно състояние. Какво състояние да турим сега? Едно състояние на обикновено недоволство. Кое е най-обикновеното недоволство? В света един огрубява по единствената причина, той бил философ. Турил десния показалец между пръстите на лявата ръка и после посяга с дясната ръка да хване десния показалец. Обърква се той, по никой начин не може. Непостижимо е. Отива при един лекар да го лекува, втори. Най-после отива при един лекар, който разбрал причината. Искал да го

убеди, че може да си хване пръста. – „Стига да ми покажеш.“ – „Може, аз ще ти покажа, има един начин.“ – „Каквото искаш ще ти дам.“ Той поставил пръста си между пръстите на лявата ръка и когато извадил дясната ръка да хване показалеца на същата ръка, лекарят поставил своя показалец и той хванал пръста. Казва: „Хванах, хванах го!“ И веднага се оправил човекът. Наместила му се дъската. Той има задоволство в себе си, че хванал пръста. Красотата е там. Красотата на живота седи в това, че не можеш да хванеш пръста си. Свободата седи в това, че не можеш да хванеш пръста. Ти си свободен, щом не можеш да го хванеш, щом го хванеш, ти си ограничен. Той разсъждавал може ли да си хване пръста.

Та, често в живота вие разрешавате този въпрос. Казвате: „То е невъзможно.“ Благодарете, че е невъзможно. В невъзможността да хванеш пръста седи свободата на ръката. Вие създавате едно изкуствено положение туряте пръста под лявата ръка, мислите, че можете да хванете пръста. (Учителят свива дясната ръка.) Аз вече съм го хванал. То е специфично хващане. Той е готов да ми служи, аз съм забравил тази възможност. Отделил съм пръста като отделно същество. Мисълта не е правилна. Често нещата, които не стават, вие ги отделяте от цялото. Туй, което е отделено от цялото, не може да стане. Всички неща, които са отделени от цялото, не могат да станат. Или другояче казано: Всички неща, които не са според волята Божия, не могат да станат. Волята Божия е цялото. Отделяш нещата от цялото. Ти можеш да хванеш пръста, ако изтеглиш пръста да остане в дясната ръка.

Сега кажете ми вие, според вас, кои неща са непостижими? Кои неща вие не сте постигнали? Когато един човек ми каже, че има непостигнати желания, аз виждам, че той има една философия неразбрана. Представете си, че вие сте при едно дърво, окичено с плодове. Вие жалите, че не можете да оберете това дърво, да турите в чувал. Те не ви трябват, нека седят на дървото. Във вас желанието да ги оберете, да ги турите в един чувал, да ги занесете в къщи, мястото е далече, нямате превозни средства, казвате: „Невъзможно е.“ Казвам: Ще си изгубите времето.

Тогава вземете да пеете на царя, вземете да пеете на богатия, да пеете на момата. Хубаво, то е един образ. То е една хубава мисъл, едно хубаво разбиране. Ние трябва да създадем един нов свят с добри мисли, един свят с други чувствувания, с други постъпки. В този свят като влезем, всичко е възможно. Сега ние придобиваме нещата с много големи мъчнотии. След като ги добием не може да ги използуваме. Българите имат един пример, той е горе долу така: Отива един беден при един богат чифликчия, че му се оплаква. Аз го предавам по своему. Оплаква се, че той е много беден в живота. Този помешчик казва на бедния: „Колкото място обиколиш, ще

ти го дам за твое.“ Най-първо в ума му имало малко място. После се зародило в ума му да направи един кръг много голям. Но условията били такива: От изгрев до залез – изгубва всичкото. Той взел такъв голям кръг да обикаля, че [се] пресилил да стигне на време, паднал и умрял.

Всичката лакомия е да имате повече. Ако ще умреш защо ти е? По-малко вземи, колкото можеш да обиколиш. То е достатъчно. Или когато ще обработваш, ония ваши мисли, които ще обработвате, ония ваши чувства, които ще обработвате, ония ваши постъпки, които туряте в действие, те са полезни. Мисли, които не можете да приложите, чувствувания, които не може да приложите, те са едно бреме. И те са полезни, но те са полезни по обратен път. Колко неща трябват сега? Колко качества има причината? Причина и последствие, нали? Всяко последствие има причина. И всяка причина има последствие. За пример едно огледало нали е последствие на моята мисъл? Направя едно огледало, но аз, като се погледна, виждам себе си. Огледалото е причина. Мен ми е приятно за последствията. Виждам себе си в последствията. То е причина и последствието става причина. Като се гледам в огледалото, мене ми става приятно, че в това последствие виждам себе си.

Заключението какво е? Ако направиш едно огледало, в което не можеш да се огледаш, работата не е добре свършена. Ако можеш добре да се оглеждаш, работата е добре свършена. Всяка една мисъл от която ти можеш да бъдеш доволен има отражение. Всяко последствие има причина, че има правилно отражение. Сам да се отражаваш в огледалото, виждаш себе си. Приятно ти е, че имаш едно огледало. Ако в огледалото не можеш да видиш себе си, то не е направено както трябва. Ако направиш едно добро и не можеш да видиш себе си в доброто, доброто не е направено. Ако видиш себе си в доброто, доброто е добре направено.

То са сега ред разсъждения, за да ви избавя от ред противоречия. Като живеете, като умирате да бъдете доволни. Казваш: „Живях и какво ли научих!“ Учил съм толкова, но какво [съм] научил? Правих добро, правих, но нищо не направих. Да бъдеш доволен от учението, да бъдеш доволен от доброто, да бъдеш доволен, че умираш. Лошо ли е човек да е умрял? Турете сега умира. Умира значи влиза в света. Съвсем са го изопачили. Казва: „Умира този човек.“ Нека умира. Стига да идете в мира, в света, стига [да] идете в училище. Нека умира. Лошо е когато не сте отишли в училище. Щом идете в училище, добре е. Та да умира не е лоша дума. Разглеждате лошите страни на живота. Неразбрано има в нас. Онези хубавите неща в природата ние ги тълкуваме криво и следствие на това си създаваме наследството. Казваме: „Лош е животът.“ Не че е лош животът. Животът има нещо неразбрано.

Колко работи разбрахте сега, които можете да приложите? Магнитът винаги привлича малките частици, не големите. Ако имате едно желязо от десет килограма не може да го привлече. Щом са по-малки можеш да се справиш. Мъчнотиите понеже ги привличаш, ще се справиш с тях. Това са войници, ще ги туриш на служба. То са кандидати за служба, ще ги назначиш: кои учители, кого чиновник, слуги някъде. До вечерта ще ги назначиш и те ще ти благодарят.

Сега нека остане нещо неразбрано.

Царят ли ви привлича, богатият ли ви привлича, момата ли ви привлича? Какво трябва да правите?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

24 лекция на Младежкия клас
6 март 1936г.
Изгрев, [София]

1936_02_07 Предпоследната врата. За това което е
лекция на Младежкия клас

ПРЕДПОСЛЕДНАТА ВРАТА. ЗА ТОВА КОЕТО Е

Отче наш

Коя беше съединителната нишка на миналата лекция? Най-главната нишка коя беше? От къде започнахме и къде свършихме? Две нишки.

Туй, което наричат философски разнообразие в живота, то е външно. Вие всички обичате разнообразието. Еднообразието е скука в живота. В еднообразието е скуката, а разнообразието е музика. Във вас, когато не знаете какво да правите, то е скука. Няма нещо музикално. Страданията или мъченията са един живот еднообразен. Няма никаква музика там. Ако вземете цветовете, те са наредени музикално. Седемте цвята са наредени музикално. Цяла една песен може да имате. Разхвърляните цветове по цветята, то е цяла музика. Аз ако влеза в една градина, ще направя една ария. Сега музикантите, ако съчетаят цветята – сини, червени, бели, може да съчинят най-хубавата песен. То е философска мисъл.

Да мислиш положително. Не можеш да пееш, ако не мислиш. Най-първо трябва да се научиш да мислиш. Ако не мислите може да направите една погрешка.

Искате да знаете какво нещо е пеенето. Този въпрос не го засягам. Какво нещо е пеенето оставете настрана. Какво нещо е пеенето? Какво нещо е лукът? Кажете ми какво нещо е лукът? Някой иска да знае какво нещо е лукът и започва да обелва люспите. Има 20 люспи, отгоре има една тънка люспа, после има лютив вкус малко. Какво е лукът? Но оставете го, лукът си е лук. Лукът може да служи и за храна, но лукът първо е лечебно растение. То е тоническо растение в природата. В него лютевината е преходна. Щом го туриш в топла вода, лютевината изчезва. Някой лук е по-сладък, друг е по-лют. Степени има на лютевината. Има и сладчина. Някой лук е опреснителен. Той има едно опреснително свойство. И научно може да се опише лука, свойствата му. Но казвам, лукът е тоническо растение. В органическия свят този лук е за хората и за животните. Всички тонира.

Та казвам: И пеенето е едно и също. И пеенето е като лука. Едно съвпадение има. Казва: „Лукова глава.“ Но вие не разбирате още какво значи лук. Вие казвате „лук“ и англичанинът казва „лук“ (от англ. „гледам“), което значи „виж“. Следователно, какво нещо е „лук“? – Да видиш. Какво нещо е музиката? – Да видиш. Като казвам, че лукът и

музиката си мязат, то е едно съвпадение. Значи „виж“, да разбираш, да мислиш. Лукът, за да види, започва да мисли. За туй българинът обича лук. Понеже не може да мисли, той много лук яде. И прав е. Всякога ще намериш в българската торба 3–4 глави лук. Българинът казва: „Лукова глава!“ Но лукът не е станал още човек, т.е. да има желанието да види. Някой човек погледне така, няма желание да гледа, да разбира, но само да си играе с нещата от любопитство. Едно съвпадение дошло с думата лук. Сега казвате: „За лук ще ми разправяте!“ Но ти като кажеш „лук“, разбираш едно; англичанинът като каже „лук“, разбира друго. Англичанинът е на правата страна. Българинът знае да яде лука, англичанинът знае да го гледа, да говори.

Сега вие имате обикновени работи в живота. Вие живеете в еднообразието. От еднообразието произтичат страданията. Несносният живот е еднообразен. Еднообразие е например, когато човек иска да стане богат. Еднообразие е когато искаш да станеш учен. Еднообразие е когато искаш да станеш добър. Като станеш добър, ти си недоволен от своята добрина. Като станеш учен, ти си недоволен от своето учение. Учението не е нещо да го събереш в едно. То е непреривен процес. Казва: „Аз искам да бъда добър.“ Че как ще бъдеш добър? То е непреривно. Никога не можеш да бъдеш добър. Ти не можеш да имаш всичките съчетания на едно място заедно. Затуй казват: „Никой не е благ, тъкмо един Бог.“ Христос казва: „Що ме наричате благ?“ Доброто е един непреривен процес. Казва: „Аз искам да бъда учен човек.“ Че ти нямаш понятие за наука. В обикновения смисъл да разбираш. Но да мислиш, че можеш да бъдеш учен човек, да бъдеш щастлив, ти се лъжеш. Това е философската страна.

Много пъти вие искате да бъдете щастливи. Щастието е непреривен процес. То не е нещо, което можеш да го влееш. Ти можеш да влезеш в щастието, но да имаш щастието – никога! Ти не можеш да носиш щастието. – „Ама този е щастлив човек.“ Той може да влезе в царството на щастието, но той не може да носи щастието в себе си. Ти можеш да бъдеш щастлив. Ако мислиш, че можеш да носиш щастието, ти си на кривата страна. Често става спор, кой човек е учен. Ученият човек, той във всичко намира смисъл. След като му се случи някое страдание, мъчение, някаква несгода в живота, сиромашия, препятствие, богатство, той веднага туря ума си на работа, да има с какво да се занимава. Хване богатството, изследва богатството, известни съотношения. Като види сиромашията изучава като предметно учение. Хване сиромашията от едната от другата страна, вижда какви са дрехите, навиците, какво произвежда в човека, всичко туй изследва. Той, като хване сиромашията, изследва я като екземпляр. Като му стане мъчно, иде, види сиромашията. Някой път му стане мъчно за богатството. И вас нещо ви е мъчно за богатството. Някой

път ви е мъчно за сиромашията. Някой път за учението. Идеш, погледнеш го, стане ти приятно на душата. Това е един предмет изнесен образно. Това не е наука. Това е един метод да привлечеш вниманието на едно дете. Ще му представиш ябълката на едната и на другата страна – заинтересувано е това дете. Но не само с външната страна на ябълката може да заинтересуваш едно дете. Туй дете може да вземе тази ябълка. Ябълката докато се създаде са работили гениални умове, докато изработят една ябълка. Хората нищо не подозират от онзи велик процес, който минал за създаването на ябълката, на един плод. Всеки вземе, всеки ден подхвърли ябълката, казва: „Ябълка е това." Цяла история има за създаването на ябълката, за която хиляди гениални умове са работили и са дали своето мнение, докато се създаде един плод.

Онзи, който не разбира, ще каже: „Тия работи, те са за философите, те не са за нас." Хубаво, нямам нищо против. Но ако искаш ти да бъдеш учен човек, трябва да се занимаваш по този начин с ябълката. Ако искаш да бъдеш такъв какъвто си сега, тогава не ти трябва никаква наука. Каква ще бъде разликата между един учен човек и един неучен? Щом не си учен ще те впрягат и няма да знаеш защо те впрягат, ще те бият и няма да знаеш защо те бият, ще те мъчат и няма да знаеш защо те мъчат. Питам сега, какво трябва да кажете? Туй е каквото е за онзи, който иска да бъде учен. Туй е дар. Туй е подарък. Казва: „Мене не ми трябва учение." Щом като кажеш, че не искаш да бъдеш учен човек, ще те впрягат. Ще те впрегнат, ще те мъчат, ще те бият, ще минаваш от всякъде. Щом си учен човек, тогава ще те питат тъй: „Искаш ли да те впрегнем?" Няма да те впрегнат. Неученият иска не иска, ще го впрегнат. Ха, сега в колата! Учения ще го питат, може ли да го впрегнат. И ако каже, че не иска, ще го оставят свободен. Питам кое е по-хубаво: да те питат ли, да те впрегнат ли или да не те питат? Какво е вашето мнение?

Всички се смеем по някой път. Смехът произтича от възгледа на невежия и учения. Смехът сега има работа с един човек, който нито е учен, нито е невежа, по средата е. Защото невежият се смее и на учения и на неучения. Като види някого, когото впрягат без да питат, той се смее. Казва: „Някого впрягат без да питат," и той се смее. Казва: „Какво го впрягат?" Та, смехът е посредствено състояние между учения и неучения.

Тогава ви давам един метод. Другояче не може да се възпитате. По този начин, както сега се възпитавате, вие сте дошли до еднообразието в света. Ще дойде и мъчението. Пътя, по който вървите, както мислите, аз като разглеждам живота, всички в съвременния свят вървите по пътя на еднообразието. Няма дълбочина в разбирането на проявения живот. Много повърхностно разбиране имат.

По някой път вие седите и се питате, защо ви е дадено тялото. Имате един организъм, едно тяло и не може да си представите, защо ви е дадено. Някой път гледате главата си, не си харесвате лицето. Та когато ви даваха туй лице къде бяхте вие? То е същия закон: Пратиш някой миситин да ти заеме някоя къща. Ако харесаш тази къща, тогава ще влезеш в къщата. Или искаш да съградиш някоя къща, ще намериш някой инженер да ти даде план. Ако харесаш плана, тогава ще градиш. Вие не правете погрешката на един турски бей. Турците сега не правят тия погрешки, това било в миналото. Млад момък бил турският бей, искал да се ожени. Но не било позволено на един момък да види момата. Праща той свои роднини да му изберат мома да се ожени. Оженили го. Тя идва с булото, открива се най-първо той да я види. Тя го попитала на кого да се показва – на баща му, на майка му, на братята му, на други по-далечни роднини не е позволено според мохамедовия закон. Грехота е да се показва на другите хора една жена. Тя не била толкоз красива, че той, като я погледнал, казва: „Показвай се на когото искаш, но на мене не се показвай." Ами че ти погледнеш тялото не го харесваш. Къде му беше ума, сам да види тази мома? Ти имаш едно тяло, ще влезеш в него, ти най-първо трябва да го харесаш, че тогава да влезеш. Не като влезеш да кажеш: „Не ми харесва!" После, как стана, че си влязъл? И това не знаеш. Колко време ще седиш, пак не знаеш. След това се раждат ред несгоди в живота. И това не знаеш. Това не знаеш, онова не знаеш, а искаш да разрешаваш велики въпроси.

Гледайте всякога да се освободите от еднообразието. Всяка мисъл във вас, която нищо не може да роди тя е еднообразна. Едно богатство, което сковава мисълта, то е еднообразно. Една сиромашия, която сковава човешката мисъл и чувства, то е еднообразие. Има еднообразна сиромашия, има еднообразно богатство. Ако богатството е разнообразно, дръж го. Ако сиромашията е разнообразна, дръж я. Може да кажете: „Вие ще бъдете щастливи." Дойдете ли до еднообразието, законът е съвсем друг. В свободата ще те питат. В робството нямаш никакво гледище – не те питат.

Тогава ще се учите. Аз забелязвам във всинца ви има една черта на еднообразие, почитание нямате. То е еднообразие. Във всинца ви забелязвам една лоша черта, трябва да я оставите. Еднообразие е то. Почитание нямате един към друг. За пръв път ви казвам този дефект. Казвам, всинца я имате без разлика, у едни е по-голяма, у други по-малка. Тя е лоша черта. Знаете ли колко милиона години е взело и колко гениални същества са работили и в Божествения и в ангелския свят и на земята, докато ви създадат туй, което сега имате? Вие сега не разбирате какво нещо е човека. Човекът, то е едно цяло. Човека ще го вземете в

неговата същина. Като погледнете на човека, не го гледайте отвън.

Та най-първо ще се научите да имате уважение и почитание един към друг. Че то е една от хубавите черти. Ако не почиташ, няма да […] (липсва един ред в оригинала).

Сега вие може да кажете, че не знаете, може да кажете, че възпитанието е такова. Пък това не е възпитание, то е закон на еднообразие, на неразбиране. Или аз го наричам слепота. Слепият човек във всичко има тъмнота, той пипа само. Красотата съществува за един човек, който гледа. За слепия няма красота. Най-първо трябва да почиташ хората и да ги почиташ за това, което са, не за това което не са. Почитай всеки едного за това, което е, а не за това, което не е. Аз не се интересувам за едно почитане, което е, а за едно почитане, което не е. Аз не се интересувам за едно почитане, което не е, а за онова, което е. Защото почитането разбира, ако то е достояние за всички. Пък почитание, което е достояние за един, не е достояние за другите, то е еднообразие, то е нещастие.

Някой път мене ми казват: „Това е котка." Аз не се отнасям с презрение към котката. Ако Бог се спрял и се занимал, казал: „Да бъдат," значи Той мислил заради тях, аз ли да кажа, че не искам да зная, пет пари на давам за една котка. То е еднообразие, то е неразбиране. Онзи, Който създал света, спрял своя поглед на котката да я създаде, аз невежият човек, който не разбирам нищо, казвам: „Котката нищо не струва!" Питам тогава: Кой е не правата страна? Аз или Онзи, Който създал света?

В такова положение се намирате вие. Виж съществените неща в котката. Котката е това, което е. Че можеш да научиш много хубави работи от котката. Тя по някой път, за да влезе вкъщи, седне отвън, направи си акарела, дрехата изчисти, после обърне краката, отдолу изчисти, изчисти ги и влезе в къщи полека, казва: „Добър ден! Много ми е приятно, че ви срещам." Помилва се от едната, от другата страна. После погледне, каже: „Как си?" Седне, започне да мърка, да преде. Ти погледнеш, откъснеш малко хляб, разположен си към котката. Отлична черта има тя. После тя разбира лечебните черти на слънцето. Като изгрее, избира едно място, тури си гръбначния стълб, пече се. Казвам, будала е котката на едно място. Като хване мишката с козината, с всичката нечистотия я яде. Слабата страна е в яденето. В обличането първокласна мода има. Изчисти с четката, с езика хубаво и краката всичко туй излиже. Туй го прави по три–четири пъти на ден. Кой от вас прави туй?

Вие трябва да знаете да се чистите като котката. Седнете, чистете вашите мисли, чистете вашите чувства, чистете вашите постъпки. То е един нов

възглед, ако искате да се самовъзпитавате. Говори се за възпитание на съвременната младеж. То е еднообразие. Как ще ги възпиташ? Те искат да ги възпитат в това, което не е. Младежта трябва да се възпита в това, което е. Човек трябва да се възпита в това, което носи в себе си. Да разбие това, което носи в себе си, туй което е. Затова трябва да ги почитаме. Интересуваш се от един младеж, който е музикален, има някаква дарба, художник е или това, онова. Интересува ни някой, някаква добродетел, сила специфична има. Това ни интересува, специфичното в него, това разнообразното. Има някои хора, като срещнете нищо няма да ви каже човекът, но като ви погледне, има нещо в очите. Ти си неразположен, той хвърли един поглед и в тебе онова неразположение, лошото изчезне. Този човек друго не ти казва. Той, като те погледне, ти казваш: „Този човек, като минах край него, внесе нещо много хубаво.“

Казвам: По този начин като разглеждате живота, той е благо. Аз ще ви кажа философията. Всяко живо същество, като ви срещне, всеки човек, когото вие срещате на земята и които са създадени от Бога, те внасят нещо хубаво във вас. Ако вашето съзнание е будно, вие ще приемете това благо; ако не е будно съзнанието, благото ще мине. Туй благо ще падне както дъждът пада върху камъните и изтича, образуват се порои, изтичат някъде и вие оставате такива каквито сте били. В туй отношение бъдете като почвата. Възприемете благото и онова, което е посадено във вас да започне да расте. Няма да бъде като сухите камъни само мъх да бъде по вас. И тогава ще има култура, да има нещо да расте.

За какво говорех? – За почитта. Не да се обхождате, а почит трябва да имате. Добра обхода е още по-сложно. И ти, ако нямаш почитанието и другото не можеш да имаш. Почитанието е естествено свойство. И след туй, ако нямате почитание, се зараждат лошите отношения между хората. Казвате: „Не ме уважават, не ме почитат.“ Почит трябва. Всеки един човек трябва да се почита за това, което е, а не за това, което не е.

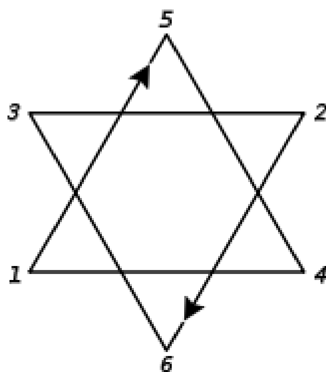

В един петоъгълник колко градуса има всеки негов ъгъл? На един шестоъгълник на колко е равен всеки ъгъл? На един десетоъгълник? Вие

изучавате всички геометрията. Един шестоъгълник то е основа. При обикновената геометрия какво разбирате? – Фигура с [6] ъгъла нали? Но в един шестоъгълник има две течения: едното течение низходяще, другото възходяще. Следователно един от ъглите в шестоъгълника е положителен, другият отрицателен. Имате по два противоположни ъгла. Имате тогава отношението: 1:2; 3:4; 5:6. Кои ъгли тук са положителни? Ъгълът 1 е положителен, 2 е отрицателен. *Линията между тия ъгли е положителна.* Ъгълът 2 – отрицателен, *линията между тия ъгли е положителна.* Ъгълът 2 – отрицателен. *Линията между ъглите 2 и 6 е отрицателна.* Всяко едно движение, което влиза в по-гъста материя, е отрицателно. Всяко движение, което влиза в по-рядка среда, е положително. Едновременно имате едно положение възходяще и имате едно положение низходяще. Както виждате, общата страна на ъглите 1 и 5 и общата страна на ъглите 2 и 6 са успоредни.

Както съществува в природата – две същества, които вървят заедно, едното е положително, другото е отрицателно. Вие считате, че двама хора вървят в една и съща посока. Не, единият е отрицателен, другият е положителен. Същества, които се допълват винаги вървят успоредно, съставят една система, вървят в две противоположни посоки. Действията им съвпадат: единият се движи напред, другият се движи назад и после обратното. Такова движение имате в парната машина. Едното движение е положително, другото – отрицателно. Влиза парата, излиза буталото. Излиза парата, връща се буталото. Имате положително и отрицателно – едното приема, другото изпразва. Приемане, изпразване, образува се движение. Вие мислите двама, за да се обичате, трябва да вървите в една и съща посока. В една и съща посока ще вървите, но не можете да вървите едновременно. Единият ще се движи точно в противоположна посока, но пак ще бъдете успоредни. Най-първо дясната ръка напред, лявата назад, после имате *лявата напред, дясната назад.* Двама души, които си хармонират, когато единият отива напред, другият отива назад и когато вторият отива напред, първият – назад. При това разнообразие единият напред, другият назад, колата върви. Ако двама отиват назад, колата се връща. Казват: „Да впрегнем двата вола, да вървят напред.“ Двата вола вървят напред, но в краката не вървят заедно. В краката има разнообразие. Може да се заблудиш от външната форма. Вие виждате, че и двата вървят, но краката вървят по тази закон: единият крак напред, другият – назад. Често вие се спъвате в туй движение. Вие искате всички хора, в даден случай, да вървят както вие вървите. Какво разбирате под думата: Човек да мисли както вас? Какво подразбирате? Никой не може да мисли като вас. И вие никога не можете да мислите като другите. Вие можете да мислите но вие не можете да мислите като другите. Никой не може да мисли като вас. Вие предполагате.

Да ви приведа един пример, за да ме разберете.

Много работи във вас са неразбрани. Вие мислите, че разбирате работите. Но всичкото ви знание почива в туй, че вие подражавате неща, които не разбирате. И най-положителните неща, които вие мислите, че ги знаете, вие не ги знаете, вие предполагате. Представете си, че двама души пишат на едного приятелски писма. Ти вземеш едното писмо, имаш добро отношение. Другият и той писал така приятелски писмо – не го харесваш. Нали и двамата мислят еднакво заради тебе? Защо ти предпочиташ единия повече, а другия не го предпочиташ. Вие ще кажете: Симпатия. В обикновената реч казвате, че е преливане на двама души. Но като дойдем да размишляваме може ли духът да се прелива? Може да говорим така за едно удобство на речта. В обикновената реч говорим за преливане. Но духът не може да се прелива както водата. Казвате: „Две неща се преливат, защото няма съгласие между тях. При голямата любов, каквото мисли единият и другият мисли.“ При голямата любов има голямо разнообразие. Ние сме на две противоположни мнения. Аз зная, че при голямата любов има най-голямото разнообразие, а при най-малката любов няма.

Сега, по някой път някои въпроси, когато не могат да се разрешат вие се засмивате. „Този въпрос, казва, остава неразрешен.“ Казва: „Да го оставим.“ Щом заговорите за любовта, ще се усмихнете малко. Защо? Защото не можеш да я разбереш. Голяма и малка любов в света няма. Любовта не може да бъде нито голяма, нито малка. Любовта може да се проявява и може да има голямо и малко проявление на любовта. Но голяма и малка любов не съществува. За пример, каква е голямата любов? Възлюблената носи един ръжен – фигуративно ви представям голямата любов – онази, която ти си обикнал с ръжена нагорещен ще те жегне. Ако те жегне малко, то е малка любов. С този ръжен така хубаво ще те жегне, ще те изгори хубаво. Сега се смеем, защото работата е неразбрана. Това не е любов. Казва: „Голяма любов!“ Дето има изгаряне в любовта, това не е любов. Тази любов, която слиза отгоре влиза в гъстата материя, изгаря, че и кожата почернява. А онази, която е възходяща изгаряне няма, поопърля само малко. Туй е едната страна, пък любовта е друго.

Любовта е едно хармонично състояние. Срещнеш един човек когото обичаш, погледне те в мислите, чувствата и постъпките, приятно ти е, деликатно те засяга. Като погледнеш слънцето на 92 мили е далече, като го погледнеш тебе ти е приятно, нямаш никакво общение, на гости не можеш да му идеш, не можеш да пишеш писма. Приятно ти е всяка сутрин да го гледаш. Туй е обичта към слънцето. То е любов, то е истинска любов.

Никаква връзка, вземане, даване няма, не му пишеш писма и той не ти пише. Но все таки слънцето дава нещо, което можеш да възприемеш. Но слънцето специфично за тебе не мисли. Дава ти каквото искаш, но пет пари не дава, че ти си някъде, не иска да знае нищо за тебе. Без да иска да знае нещо за тебе, то ти дава всичко. Туй го наричаме любов. Любовта е, която дава всичко без да иска да ѝ дадеш нещо от тебе, то е любов. Що е любов? Туй, което не мисли за тебе, пък ти дава всичко. Туй, което е далеч от тебе, пък всичко ти изпраща. Пък вие наричате любов това, което нищо не ви праща, нищо не ви дава. Вземате живота. Животът – това е Любовта, това е проявената любов в света. Що е живот? – Проявената любов. Проявената човешка мисъл, това е любов. Туй, което се проявява, всичко туй разнообразие в света – то е любов. Всички тия прояви на любовта се кръщават с разни имена. Тъй щото любовта не е нещо еднообразно. То е нещо разнообразно. Такова разнообразие има, че човек не е сънувал нито е видял.

Сега основното. Всичко това са обяснения. Първото нещо – да се почитате един друг. Онзи човек, който почита другите хора, почита себе си. Който не почита другите хора, не почита себе си. Почитай другите, за да почиташ себе си. Обичай ближния, за да обичаш себе си. Не можеш да обичаш себе си, ако не обичаш ближния си. Няма да говорим за обичта. Тази обич сега както я разбирате в меката страна е почитанието. То е предпоследната врата на Любовта. Почитанието е предпоследната врата на любовта. Вие, за да влезете в любовта, трябва с години да влизате и да излизате през тази врата, да се научите какво нещо е почитанието и след туй ще влезете във вратата на Любовта. После ще влезете във първата врата на живота, за да разберете живота. Истинският смисъл на живота започва с почитанието. То е вече предисловието за живота. И човек, който не се е научил да почита, той не може да разбере живота. Сега почитта се отличава с това. Човек е първото същество, което е внесло закона на взаимното почитание. Човек се мъчи засега. Този закон не го е усвоил. А пък иска да влезе любовта и да бъде щастлив. То е немислимо. Немислимо е дотогава, докато почитанието не е основен тон. Трябва да можеш да вземеш основния тон, за да можеш да вземеш и другите тонове. Сега лесно може да ви се каже така: Почитайте другите, за да бъдете щастливи. То е лесна работа. Едно възражение може да ви се даде.

Събрали се двама светии в пустинята. И двамата спорили за един въпрос. Единият светия казвал, че каквото помисли става. Другият казва: „Каквото човек направи – става.“ 20 години те спорили. Единият настоявал на своето и другият настоявал на своето. Искали да докажат кой е прав. Един ден онзи, който твърдял, че каквото човек помисли става, оставил другия светия да приготви боб. Онзи светия отива по работа и този му казал, че

ще приготви боба. Той турил боба в студена вода, оставил го така, нищо не турил. Искал да постъпи според твърдението на този. Връща се светията и казва: „Бобът не е уврял, сол няма." Казва му: „Помисли, че е уврял и ще стане. Помисли, че е осолен и ще се осоли." Онзи му възразява, как да не свари боба и как да не го осоли. Другият светия му казва: „Помисли и каквото помислиш ще стане." Какво трябва да му отговори светията? Как трябва да отговори? Това е половината разказ. Онзи, който трябвало да вари боба, искал да покаже, че възгледът на другия светия не е прав. На половината е прав и на единия и на другия. Тия светии спорили за един въпрос разглеждан от две страни. Другият какво трябвало да каже, че неговият възглед е прав?

За да горят дървата какви условия трябват? Дървата трябва да бъдат сухи. Ако са мокри могат ли да горят? („Трябват дърва, запалителна температура и въздух.") Какво нещо е запалителната температура? – Да има повече кислород. В горенето да има повече кислород, по-малко водород, по-малко азот. Защото азота задушава, водородът овлажнява. Кислородът дава горенето. Имате тия четири елементи. Кислородът окислява, прави нещата деятелни, образува горенето. Водородът е, който смекчава нещата, пък азотът е една спирачка, да не бъде горенето много силно. Хората да не би да се разкашкат в любовта, той ги спира. Всякога той е стар философ, който дава съвет, казва. Пък въглеродът той ги души. Той, като дойде, туря човека в обсадно положение, не му дава свобода, не му дава хляб, възпитава го. Но реалният метод не е въглерода. Нашата земя от какво е създадена? От въглерод главно. Има и кислород. Кислородът е за дишането. Та, ако имаш повече кислород ще гориш. Ако имаш повече водород, влажен ще бъдеш, мухъл ще се образува, гниене. Ако имаш много азот, ще бъдеш инертен. Но някои хора са въглеродни. Аз разделям хората на кислородни, на водородни, на азотни и на въглеродни. Четири типа хора. Аз ще ги оставя тъй, без да ги обяснявам.

Къде отиде сега кислородът в почитанието? Кислородът ще даде пъргавина на почитанието, ще влезе да си пробие път. Кислородът ще направи пътищата. Водородът, той ще полее тия пътища, ще ги направи мекички, няма да бъдат грапави. Азотът обича ред и порядък, механически ред, всичко туй ще бъде на място. А пък въглеродът той е един банкерин, който на дребничко смята, кой какво взел, нищо не пропуща, нито стотинка. Тия работи трябва да ги има в почитанието. Почитание кислородно, почитание водородно, почитание азотно и почитание въглеродно. Като ги съедините тия елементи, каква химическа формула ще имате? (– „Сложно химическо съединение.")

Я, ми кажете сега какво разбрахте? След като се разправял един банкер с

един негов длъжник, който му искал пари, казва: „Какво разбра, след като ти говорих?“ – „Разбрах, казва, че ще ми дадеш пари.“ Банкеринът казва: „Много хубаво си разбрал, то е половината. Искам сега и аз да те разбера добре, че ти ще ми платиш навреме.“ – „Много хубаво си разбрал, че искам да ти платя, искам да ти дам.“ – „Аз искам и аз да те разбера хубаво. Но още не разбирам, дали ще ми платиш или не.“ Сега първата работа разбрахте, че ще ви дадат пари.

Сега вторият въпрос. Я, ми кажете какво нещо е органическо пеене? Много мъчен въпрос. Сега механическото пеене знаете. Как ще имате един модел? Песента „Братство единство“ то е на движение. Как бихте […] един глас на органическо пеене пак на „Братство единство“? Да дадете втори модел. Да го изпеете органически. Много мъчно е. (– „Бих сложил една трапеза.“) Тогава по-лесно се пее, но трябва да имате малко винце. Виното стимулира певците. Червеният цвят особено.

В живота има много работи, от които трябва да знаете да се освободите. Човек се повръща към своето минало. В младини той направил една погрешка и през целия живот разправя, че аз направих една погрешка, че можех да стана богат. Но той постоянно повтаря тази погрешка. Ако повтаря погрешката, какво ще спечели? Казва: „Аз имах едно време условия, но не ги използувах. Много съжалявам.“ Мине време, пак повтори същото. Какво печели човек, като говори за една и съща погрешка на миналото? Губи той. Какво трябва да направи?

Представете си две същества. Едното слиза в кладенеца долу, другото остава горе. Кое същество ще стане по-учено, което слиза долу или което остава горе? Долу в този кладенец има едно богатство и този, който слиза ще го вземе, а другият ще го изтегли. Онзи който слиза е ученият, другият – невежия. Понеже и двамата са работили, разпределят равномерно тия блага. Тъй щото ако кажеш, че в миналото си изгубил нещо, ти си останал горе. Изтегли макарата, извади го, не го дръж долу. Може да си користолюбив, извади го от кладенеца. Този за да излезе, от тебе зависи. Ако кажеш: „Че едно време го пуснах в кладенеца“, питам: Извади ли го? – „Не го извадих.“ Ти, докато не го извадиш, не можеш да прокопсаш. Къде е погрешката? Не само да пуснеш човека в кладенеца, но да го извадиш. И невежият, който останал горе, като изтегли онзи, когото пуснал в кладенеца и той ще стане учен. Другият е невежа, пък онзи е учен. Онзи, като слиза, става учен, другият, като тегли тази макара, става учен. Тъй щото в края на краищата и двамата ще станат учени, само при две обстановки. Ако в младини си пуснал нещо, в старини ще започнеш да изтегляш, ще извадиш онзи, когото си пуснал. Как ще го изтълкувате? Аз вземам фигуративно този образ. Някой човек в младини не е сполучил

нещо, но той има шанс в старини да го сполучи.

Една права мисъл да имате: Никога не считайте, че вие сте загубили нещо. То е онзи, който не разбира процеса. Един загубил в младини, ще спечели в старини, този който разбира закона. Привидно може да имате една загуба. Да допуснем, дойде някой голям музикант. Вие не можете да идете, вие това го считате за загуба. Но може би изпращате един ваш приятел, той да го слуша. Ако той го слушал, той може да ви разправя. Какво сте загубили? Този музикант ще дойде втори път, пък втория път ти ще идеш. В Божествения свят нещата се реализират, само когато човек мисли, чувствува и постъпва. Тогава нещата се постигат. Щом ти мислиш, а не чувствуваш нещата, не можеш да реализираш нещата. Щом мислиш, чувствуваш и не постъпваш, ти не можеш да реализираш нещата. Едновременно трябва да мислиш, да чувствуваш и да постъпваш, да съвпаднат. Тогава нещата се реализират. Затуй в света без мисъл, без чувствувания, без постъпки нещата не се постигат. Когато Бог мисли, ние чувствуваме нещата и ние сме в най-щастливото положение. Когато някога вие сте били въодушевени, че сте се пренесли някъде, то се дължи на Божествената мисъл, която се превърнала на едно чувствуване във вас. Вие сте се усещали много блажени. Когато спирал този процес, вие сте ставали нещастни. Защото вашият процес на чувствуване не минал в ангелите, да започнете да работите. Вие по някой път се спъвате и само се насърчавате в това. То е хубаво, но то е само една трета от земния живот. Онова, което мислиш, е една трета и онова, което постъпваш и то е една трета. Но те са отвлечени работи.

Казва: „Кой го знае, какво мисли Господ.“ Не го знаем. Какво мислят ангелите и него не знаем. Под думата ангели аз разбирам най-съвършените хора. Същества от човешкия род, които са завършили, минали по този път. Същества, на които думата е дума. Каквото каже е казано, свършено е, не си взимат никога думата назад. Само при едно условие може да не си изпълнят думата. Никога не си взима думата назад, но ако то даде обещание, казва: „При тия условия, при които си, не мога да изпълня това, което казах. Ако измениш живота си, аз ще го изпълня.“ Или другояче казано, представете си, че имате едно разумно същество. Да представим, че имате един баща идеален. Представете си, че неговият син е едно своеобразно и своенравно дете. Каквито дрехи и да му дадат, то ги скъсва, остава дрипи. Взема дрехата, че я скъсва на парчета. Питам, този умният баща, каква дреха ще направи на детето? Ще му направи ли хубава дреха? Защо няма да му направи хубава? – Ще ги скъса.

Сега, за да разберете истината, ще ви дам друг пример. Когато измивате една паница най-първо туряте чиста вода и миете паницата. Водата се

оцапва. Взимате тази вода и я изливате. После пак наливате тази вода, взимате малка дрипка и миете паницата. Изливате пак водата и наливате наново чиста вода, докато измиете паницата. Ако налеете вода и водата не е чиста, целта не се постига. Вашите стари мисли, вие трябва да ги чистите. Вашите чинии трябва да изпразните. Всички ваши стари мисли, чувствувания и постъпки трябва да ги излеете на земята и да налеете чиста вода. Пак ще измиете, пак ще налеете. Ако се окалят, пак ще налеете. Ще наливате и ще изливате, докато всичко се изчисти, докато всички нечистотии излезат отвън. Тогава вашите мисли, чувства и постъпки са прави. Та, старото положение, старото разбиране ще ги изхвърлите навън, докато изхвърлите всички утайки. Каквито утайки има във вашия ум, във вашето сърце, всичко това трябва да се изхвърли навън.

Сега туй, за което ви говорих, може ли да го направите? Мъчно ще го направите. Как ще изчистите мисълта? Как ще изхвърляш чувствата навън? И как ще изчистите постъпките си? То е цяла наука, не е лесна работа. Мен например сега ми донесоха един цедилник за изцеждане на лимони и портокали. Направен е така с дупки, че костилките да останат и да изтече чистият сок. Без да гледам, като изцедих портокала, наливам – отгоре прелива. През дупките не тече. Като поглеждам, дупките запушени. Трябваше да взема лъжица, да отворя дупките и да излезе сокът. На този цедилник се запушват дупките, той не е на свят направен. Мене ми дойде на ум да направя един цедилник и веднага му скроих плана. Така да се направи, че да не се запушват дупките.

Та, вие сега направете нови цедилници, на вашите цедилници са запушени дупките. Като ми даде цедилника, даде ми и всички наставления като разрежа лимона как да го туря, как да го изцедя. Аз направих всичко туй, но забелязах, че при известни портокали сокът излиза по-лесно, а при други по-мъчно. Забелязах, че едни портокали дават повече сок, други по-малко. Тия портокали намерих скържави.

Имаше един анекдот за Дан Колов, че той бил победен в Париж. Как ще е победен? Това го дават във вестник „Мир“. Представят, че той седял в един французки ресторант, дават му един лимон изстискан, той да извади още малко сок. Взема го той, стиска, стиска, нищо не може да извади. Идва друг един обикновен човек, казва: „Дайте на мене лимона.“ Стиска лимона, изважда сок. Дан Колов стиска, не може да извади. Другият стиска – изважда сок. Кой е по-силен? Че най-после Дан Колов бил победен, от лимона не могъл да извади нищо. Турили там една закачка. (Този другият човек бил бирник.)

Сега говорих час и половина. Половина час повече. Трябва да платите за

осветлението и отоплението за половиния час. Ще се наложи глоба. Сега този бирник ще извади от лимона това, което Дан Колов не може да извади.

Я, ми изпейте вие някоя органическа песен! Изпейте един органически мотив. Имате някой модел за органическо пеене. Често говорите за арии и симфонии. Какво разбирате под думата „ария“? – Песен е. Под симфония, какво разбирате? По какво се отличава симфонията? Представете си, че ви дадат един малък пасаж: „Отче наш, Който си на небето.“ Органически как ще го изпеете? Може ли да дадете един модел? Как го пеят в православната църква? В органическото пеене тактовете не са отмерени, не следват механически. Особено са поставени тактовете, има ритъм. Малко ритъм има в органическото пеене. (Учителят изпя по обикновен начин „Отче наш, Който си на небето“.) В органическото пеене слоговете, времето не е така определено. Можете ли да дадете модел на органическо пеене? Много мъчно е. Както пеят в църквата, ни най-малко не е органическо. В органическото пеене липсва нещо. Църковното пеене е лесно пеене, но не е органическо пеене.

Представете си, че някоя сестра от вас пее на баща си „Отче наш“, да ѝ направи една рокля. Как ще го изпеете? Ако му кажеш: „направи“, ще ти направи една обикновена рокля. Ако искаш една хубава рокля, музикално ще трябва да му кажеш. Представете си, че някой ви каже: „Много ви обичам.“ Сега органически как ще кажеш, че много ви обичам? (Учителят изговори „Много ви обичам“ много тихо.) Ще намерите гласа. Няма да кажете високо много ви обичам, но тихо, едва да се чува. Когато ви каже по обикновен начин много ви обичам, вие ще почувствувате, че е много грубо, при втория начин казвате много мекичко. Гласът малко трепери, сърцето разчувствувано. Особена магнетична сила излиза. Като кажеш много тихо много ви обичам и силно като кажеш, вземаш една поза съвсем друга. Ти, като кажеш, че много го обичаш, той да не се досеща, че за него се отнася. Ти като кажеш, че много обичаш, той да разбира, че всички обичаш. Той да каже: „Колко благороден човек! Този човек обича цял свят.“ Дотогава, докогато вие мислите, че един човек обича само вас, вие имате погрешно схващане за любовта. Като каже, че ви обича, да разбере, че всички обича. То е органическо, то се отнася до всички. За него да кажете: „Колко благороден човек, обича всички!“

(Учителят изпя „Отче наш“.) Какво е това пеене, обикновено ли е? (Учителят пее „Отче наш, Който си на небето, да се свети името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде волята Твоя“.) При туй пеене се засягаш, се таки вземаш участие, не можеш да седиш спокоен. То е донякъде едно предисловие на органическото пеене. Човек за да пее трябва да се настрои,

както китарата настройвате. Не можеш да свириш, докато не е настроена. Човек трябва да се упражнява. Вие не можете да го изпеете като мене. По друг начин ще го изпеете. Изпейте го заедно с мене. (Всички изпяхме думите „Отче наш“ няколко пъти.) Колко тона има? (– Един.) В новата музика, когато се пее, става усилване на обертоновете. Когато се пее става отзвук на обертоновете. Туй органическо пеене внася мекота. Органическото пеене се отличава с една особеност: внася една мекота в чувствата, ти вземаш повод, заинтересован си. То е една от чертите на органическото пеене.

Божията Любов носи пълния живот!

20 лекция на Младежкия клас
7 февруари 1936г
Изгрев, [София]

1936_02_12 Тониране
лекция пред общия окултен клас

ТОНИРАНЕ

"Отче наш"

"Бог е Любов"

Ще ви прочета първите десет стиха от Посланието към ефесяните, пета глава. Това се отнася до една далечна епоха. Това е писано до светиите. Тук авторът се занимава с отрицателната страна на живота. Той се повръща към останките, много пъти човек се повръща към тях. Някои неща са останки. Те трябва да се изяснят на един съвременен език. Богатите хора не обичат да ядат трошици, парченца, а все меки хлябове. Но когато богатите закъсат и нямат топъл хляб, започват да търсят трохи из торбата. Като осиромашее човек, започва да търси трохите. Отрицателните страни на живота, това са окрухите*, останали от някакво минало богатство на хората. И когато се оцапва хлябът на обед, той изгубва своята първоначална чистота поради нечистите ръце, от човешката мазнина, и хлябът тогава не е чист. Когато се мине много време, образуват се остатъци от човешкия живот. Това послание апостол Павел го пише до светиите, а не до обикновените хора. (Учителя чете стиховете от цитираната глава.)

Опасността в живота не седи е сиромашията, но в богатството. Опасността не седи в невежеството, но в знанието. Опасността не седи в безсилието, но в силата. Богатият, при всичкото изобилие, което има, не се учи. Единственото нещо, което богатият може да научи, това е свещеният мързел. Той всякога има една фантазия, че има всичкото знание, че нищо не му трябва, пари си има, на които уповава. Той си мисли: "Като си имам пари, лесно минава животът." Работа не му трябва, мисъл не му трябва. Така мисли богатият. Той разчита на богатството си. Силният пък, и той мисли по същия начин. Знаещият, и той мисли по същия начин. Има различие, както в музиката всеки тон се различава от другите.

Сега за пример често ме питат: "Ти знаеш ли да рисуваш?" Аз обичам рисуванието, но ме е страх да рисувам. Знаете ли защо не рисувам? Защото досега не съм намерил съответните типове, които да рисувам. Не искам да рисувам, за да не осакатя себе си. Чертите на лицата в сегашните хора са съвсем изопачени. Нито ръката му е ръка, нито ухото му е ухо, нито кракът му е крак. Не прилича на човек. Като сравняваме този човек с първоначалната форма, има голяма разлика. Какъв художник ще бъде тогава? Карикатурист. Понякога се въздържам да рисувам прави линии. Понеже една крива линия, като я направиш, трябва да я направиш на

свят*. И правата линия също така. Понякога и правата линия не я правиш права, но изкривена. При кривата линия всички точки трябва да са на еднакво разстояние от една вътрешна точка. Не е лесна работа това. Мярка е това.

Казвам, значи в изкуството трябва да имате един калейдоскоп. Като рисувате една карикатура и като я гледате в калейдоскопа, да се показва като една сведена фигура. Линиите се нагаждат. Всички вие живеете в един век на свещените науки на остатъците. Вие изучавате човешката аналогия. Като влезете в някой музей, ще видите там изостанали животни, кости от далечното минало изостанали. Те се пазят като скъпоценни работи. Там няма нищо настояще, а представят свещеното минало. Какво е било това свещено минало? Нито помен няма днес от него. Само кости се срещат. Същественото обаче го няма. За пример посещават се костите, останките на някой светия. Докато е бил жив, никой не му е обръщал внимание. Докато е бил жив, всички хора са били слепи спрямо него, а сега всички му обръщат внимание. Знаете ли какъв е бил светията, когато е бил жив? Докато е бил жив на земята, той е бил свещ в къщата си, светил. Тогава никой не му обръщал внимание. Един ден той излязъл от къщата си, цъкнал една кибритена клечка и запалил къщата си. Къщата започнала да гори. Всички хора започват да се стичат около нея и казват: ето светията. Не, това е къщата му. Човекът от недоволство е запалил къщата си и заминал. И сега гори къщата му. Всички хора се въртят около къщата му и чакат, дано да получат някакво благословение.

Сега аз ви представям една крива идея, която лежи в умовете на хората. Такова понятие имат те. Една свещена религия на останките е това. Казвам, това е моралът на човека. Казват за някого: морален човек е той. Морален е, че дава на просяка оцапания хляб от торбата си, за да се освободи от него. Съдраните си дрехи дава и минава за голям благодетел. Разправяше един български светия, така го наричаха в Сливен, една своя опитност. Той беше около осемдесет години, с доста правилно лице. Приличаше малко на светия, имаше светийски черти. Правите и кривите линии в него бяха доста правилни. Това лице, дядо Димитър, ми разправяше една случка в своя живот. Той отишъл в един манастир да се покалугери. Там го впрегнали на работа. Като работил, скъсали се по едно време цървулите му. Той не се обличал като монах, но още като оглашен. Приготовлявал се. Един ден идва при него игуменът, поглежда го от горе до долу, харесва му се, приличен е, мязал малко на светия. Казва: "Дайте му едни нови цървули." Дали му нови цървули и като взел новите, старите си не искал да хвърли. Но погледнал един свой събрат с по-скъсани от неговите цървули и му казал: „Хайде, на тебе ще ти дам моите скъсани цървули." И дядо Димитър казал: "Мислех, че направих добро." Но една вечер сънува, че го

занесли на оня свят. Той казал: "Не искам да отида на оня свят. Ще поживея още тук." Казал му един: "Не, ще отидеш на онзи свят." И той разказва: "Виждам наредени хора на маса и пред всеки един поставена чиния." И му казали: "Тук ти е мястото." "И гледам пред себе си на масата сложени два скъсани цървула. Зададоха се по едно време някои, които носят ястие. На всичките сипаха в хубавите, в чистите чинии, а на мен в цървулите. Аз казах: "За мене няма ли чиния? В цървул не съм ял досега. Оставете." Казали му: "Кой каквото е изпратил от онзи свят, в това ще му сипем." И в тази мъчнотия се събудих, върнах се от онзи свят. Та аз разбрах едно нещо: скъсани цървули не давай никому, понеже ще ги намериш в другия свят." Това е една негова опитност. Слушайте сега да ви кажа: понеже аз съм художник, искам да рисувам, поукрасих малко разказа. Той съвсем другояче ми го предаде. Аз притурих тук-там нещо, покоригирах тази картина. Представих картината малко оригинално. Той не ми я предаде така. Не е така оригиналът, както аз ви представих. Той ми я предаде малко научно, а пък аз ви я представих по-достъпно. Ако ви го представя, както той на мене, няма да ме разберете. Но и онзи, който го чуе от мене, ще прибави няколко украшения и ще излезе така, както не е. Аз ви казвам, че главните линии ги турих така, както са. Че дядо Димитър е бил в манастир, вярно е; че прилича на светия, вярно е; че е работил добре, вярно е; че е скъсал цървулите си, вярно е; че игуменът решил да му даде нови цървули, вярно е; че е ходил в онзи свят, вярно е – всички тия работи са верни.

Ние не можем да сравняваме небесния живот със земния, понеже земният живот е останки от нещо в сравнение с небесния. Земният живот в сравнение с небесния, това са останки, костите на светиите. Какво ще разправяш за костите на един светия, който е изгубил мускулите и прочее? От него са останали само костите на главата, на краката, на ръцете и пр. Някои питат: "Прилича ли небесният живот на земния?" Разликата между планината и долината е грамадна. Те са несъвместими неща. По какво се различава планината от долината? Грамадна е разликата по стремеж. Долината нависоко не се качва, а планината на ниско не слиза. И ако кажете на планината: "Слез долу", тя ще каже: "По никой начин." Тя не слиза. И ако кажете на долината да се качи, тя ще каже: "Не, не се качвам." Несъвместимо е. Планината и долината са две несъвместими неща, но живеят една до друга. Долината винаги живее при краката на планината, и планината живее близо до главата на долината. Те имат две характерни черти. Планината е чрезмерно щедра, тя дава даже и това, което не трябва, а пък долината е такава егоистка, че събира и това, което не трябва. Има един анекдот за Плюшкин. Вие знаете какво се говори за Плюшкин.

Онова, което вие знаете, не е същественото. Вие мислите, че знаете нещо.

Аз наричам това знание знанието на един минералог. Но минералогията, това са остатъци от едно богатство на миналото. Това са окрухите на богатството. След това идат растенията. Това са остатъци от друго богатство. Имате и животните. Това са пак остатъци. И най-после имате човешките остатъци.

Чертеж I представя минералното царство, чертеж II – растителното, чертеж III – животинското, чертеж IV – човешкото царство. Това са стенографски бележки в природата. В природата съществува стенография и онзи, който разбира законите, той може да знае по какво се отличава минералното царство. Минералното царство е дало най-хубавите скъпоценни камъни. Един малък къс от скъпоценните камъни струва милиони в човешкото царство. В този камък само по себе си няма никаква разумност, той не говори, а пък цена има. Един камък, който не говори, има най-голяма цена, отколкото един човек, който мисли и говори. Един скъпоценен камък може да струва десет, петнадесет, двадесет милиона и повече, а пък за един човек не зная колко биха дали днес. Кое оценявате в скъпоценните камъни? Та казвам, един минералог изучава произхода на минералите, как са се образували те. Как са се образували минералите, ни най-малко не е засегнат този въпрос всъщност. Минералогът засяга остатъците, които са изостанали. Това е една фаза, как са се образували минералите, това е една наука дълбока и незасегната. След това идат растенията. И растенията са пак един остатък. След това иде животинското царство, което е пак остатък. И после иде човекът. Ние изучаваме само остатъците. Човек не е това, както той е бил създаден. Де е онзи човек, когото Бог е създал? И после казвате: това са форми. Вие носите форми, не които Бог е направил, а формите, които Адам е направил. Като излезе от рая, Адам създаде човек по образ и подобие свое. Той роди синове. Те са направени по подобие на Адама. Вие казвате: "Чада Божии сме." Не, вие сте това, което Адам е направил. Всички вие носите модата на Адама. Той имаше двама синове: първият, Каин – човек на силата, който направи първото престъпление, че уби брата си. Вторият е бил овчар. После на Адама се роди третият син – Сит. Какво означава Сит? Сит е на ядене, наситен е, няма какво да яде повече. Това значи Сит. Сит е той. Какво означава гладът? Човек, който е гладен, той глади, маже, а като е сит, не глади, не маже. Всеки, който глади и маже, той е гладен, а пък всеки, който е сит, той не глади. Онази жена защо маже къщата? За да донесе мъж хляб, ядене. Като не маже, няма ядене. Или тя се облича хубаво. Защо? Защото ако не се облече тя, той нищо няма да донесе. Казвате: той много хубаво се облича. Това са архаически работи. В какво се облича тя? Чудни са хората. Казвате за някоя жена: "Тя е много хубаво облечена, с копринени дрехи." Кой направи коприната? Бубата. И тя се облякла, значи, с дрехите на бубата. И казват след това, че философ ще стане. Ще стане подобен на

буба. Като се облече с копринени дрехи, ще се научи да пъпли като буба. Или някой се е облякъл с ленени дрехи. Ще прилича на дърво. Или с вълнени дрехи се е облякъл. Ще прилича на животно. Кажете ми, в какво седи хубостта на една дреха? Казват: ленени, копринени и вълнени дрехи. Като ви говоря по това, вие мислите, че е голяма наука. Казвате: топли вълнени дрехи. Това са останки. Който разсъждава така, той светия не може да стане. Всички хора носят остатъци от дрехите, които някога са носили другите. Вие носите старите дрехи на вашите предци, но нито един още от вас не е носил една райска дреха. Адам, като съгреши, видя, че е гол. Вие считате Адама за много културен. Как може Адам да бъде културен: като съгреши, видя, че е гол. И тогава много културен ли беше Адам?

Сега има много нудисти. На някои се поревне* това, но не им се позволява. Мисля, че в Париж има едно такова общество. Турили са ги на един остров. И в Германия има такива. И в България има такива някъде. Навсякъде има такива. Когато отидете на баня, всички сте нудисти. Когато отидете на плажа на морето, пак сте нудисти. Моят език сега е архаически. Говоря за изостанали неща. Голи сте значи. Адам се видял гол. Какво разбираме ние под думата голота? Той видял своята голота, но в Писанието не се описва каква голота е била неговата. Като се видял гол, той се засрамил, понеже Господ щял да му дойде на гости в градината. Той се засрамил, замълчал и се скрил. Той си казал: "Досега бях облечен, а сега ме е срам." Дотогава не го било срам да види лицето на Господа, но като направил едно престъпление, той се скрил, не смеел да излезе пред лицето на Господа. Защо го викал Господ в райската градина? Значи градината била голяма и той бил скрит някъде. Защо Господ не му каза: "Адаме, какво си се скрил там?" Казва се, че Господ ходил из райската градина, но не му казвал: "Адаме, какво си се скрил, какво направи?" Така не се говори. Господ не може да говори по този начин. Той търси праведния Адам, Той казва: "Адаме, праведни Адаме, къде си?" Той не търси грешния, потърси праведния. Ако отиде там, ще намери грешния. Той търсеше праведния Адам. Питам тогава, къде отиде праведният Адам? И как от праведния Адам излезе грешният? Кажете ми това. Господ направи един праведен Адам и от този праведен Адам се излюпи един грешен Адам. Изяснете ми това философски. Нали сте ученици, нали знаете много. Признавам това. Обяснете ми това. Как ще го обясните? Планината седнала да мъти и родила мишка. Какво разбирате от това? Аз не разбирам този език. Как може планината да измъти мишка? Или другите казват: замъчила се планината и родила мишка. И това не разбирам. Как ще роди планината мишка? Често, когато не искат да дадат нещо на човека, го залъгват. Вас всички все ви залъгват. Вие не сте дошли още дотам да ви се каже нещо. Не сте готови да ви се каже нещо. Искате все да ви залъгват. А там, дето

залъгват човека, никога ме може да му се каже нещо съществено. Искате да ви дадат една дреха, едно бонбонче. Това е залъгване, една строфа: "Планина висока, долина дълбока". Това е поетическа форма. В какво седи височината? Дълбочината какво е? Във височината е вложеният капитал. Що е планина? Вложеният капитал. Що е долина? Капиталът, който е дал приходи. Долините са обработеният капитал. Вложеният капитал ще търсите в планините, в тази банка. А пък приходите ще търсите в долината. Що е планина? Там, дето се влага капиталът. Що е долина? Долината е там, дето се влагат приходите от обработения капитал. Тогава се задава въпросът: защо са планините? Защо са високите работи в живота? Те са поле за обработване, дето се влага капиталът. Що са долините? Места, дето можете да спечелите. Някога вие правите погрешка. За да добиете нещо, вие се качвате на планината. Качвате се по планината, какво сте добили? Колкото пъти се качвате на планината, вие само влагате там и след това се връщате с бележка, че сте вложили нещо, тоест вложили сте толкова и толкова. Така и чиновникът отбелязва в една чекова или в една спестовна книга, че сте вложили толкова и толкова. Къде ще търсите приходите след една година? Този капитал турят в обръщение. И вие ще дойдете и ще вземете една десета част, колкото ви се пада.

Сега виждам, че у вас има любопитство и нетърпение. От една страна има любопитство, а от друга страна – нетърпение. Както аз разбирам въпроса, това е една печена кокошка. Вие сте гладни, аз ви разправям как се е родила кокошката, как се е хранила, кои са баща и майка, как са я заклали, как сме я опекли, а вие седите и слушате. И аз ви разправям, а вие казвате: "Кажи да ядем вече." Мога, без да ви разправям за кокошката, да ви кажа: "Заповядайте да ядете." Вие ще кажете тогава: "Отлична е вашата кокошка." По какво познахте, че е отлична кокошката? Вие имате само едно впечатление на вашия език, че тя е вкусна. И какво сте добили? Преди да ядете кокошката, вие сте били малко омърлушени, а сега, като изядохте кокошката, имате малко самообладание, едно микроскопическо обнадеждване и казвате: "Пътя, който ми предстои от двайсет километра, мога да го извървя." И смисълът на яденето е, че след всяко ядене ние можем да извървим двайсет километра. Като ви дам да изядете кокошката, ще извървите двайсет километра. А пък това е една печалба, една придобивка. Ако не ви дам, нищо няма да извървите.

Та казвам, вие трябва да излезете от областта на това знание, което имате сега. Много работи има, които са ви потребни. Но вие трябва да имате знанието на растението. Минералите бяха способни, те достигнаха своята култура в златото и в скъпоценните камъни. Минералите се научиха да пречупват светлината, не само да я пречупват, но и да я разлагат. А това е способност, това е цяла наука. Наука е да използват слънчевите лъчи,

цветовете на слънцето. Учени бяха на времето си, а сега това са останки. Едно време бяха учени, а сега са останки. И те знаеха неща, които хората едва сега учат. И по какво се отличаваха растенията? Растенията пък събраха хубавите, сладките и горчивите работи. Те разложиха тази светлина и отидоха още по-далеч. Минералите само разложиха светлината и показаха нейната красота на света, а растенията събраха тази светлина и показаха какво се крие в нея. Събраха своите сокове, сладки и горчиви. Та когато някой човек носи скъпоценни камъни, аз разбирам защо ги цени. Той казва: да имам знанието на този камък, на неговите предци. Той иска да стане такъв. И когато вие ядете плод, кажете: "Да имам това знание, което растенията имат, да мога от светлината да изваждам сладкото." Както сега виждате растенията, това са остатъци. Гледаш една круша, ябълка, гледаш плода. Знаете ли колко атавистически идеи са се родили от плодовете? Ще ви представя един пример. В едно училище един учител по възпитание внася една пълна кошница с ябълки. Той има тридесет деца в отделението. Отделението му е смесено, момичета и момчета. Като раздал на всяко дете, на най-последното останало една ябълка. Последното момиченце, като видяло, че останал малък плод за него, казало на учителя: "Аз не обичам да ям плодове." То останало недоволно. Защо е недоволно? Изобщо децата много наблюдават. У тях конкретният, обективният, ум е силно развит. Ще погледнат дали ябълката е голяма, после дали е хубава, шарена, гледат големината и цвета на ябълката. Децата имат стремеж към големината. Те искат да вземат голяма ябълка, да е жълта или червена, цветът да е хубав. И понеже на последното момиченце се паднало малка ябълка, то не искало да я вземе. То прави различие, има ум. Други взели по-големи, а на него оставили малка ябълка, затова казва: аз не ям такава малка ябълка, няма да добия това знание от нея, което ви е потребно. Така тълкувам аз постъпката на това дете. Втори път учителят става по-умен. Той увива всички ябълки поотделно в книжки и ги туря в кошницата. Така ябълките не се виждат. На всяка ябълка било написано името на учениците. Скрити били ябълките. Детето не може да познае каква ябълка му се дава, голяма или малка. Те били обвити в кошницата. Не може да се прави никаква разлика. Всички ученици тогава остават доволни. Защо? Защото всички били увити в книжки.

Деца и вие, живеете в света. Едно време се сърдехте, че ябълките били открити, а сега ябълките са увити и не се сърдите. И учителят казва: "Всеки от вас трябва да държи ябълката скрита в книгата, и като отиде вкъщи, тогава ще си я изяде." Та вие сте от учениците, на които учителят е дал ябълки, завити в книга. Щом се сърдите, аз разбирам, че ябълките не са завити. Тогава само има сръдня, недоразумение. Тогаз аз ви турям във фазата, когато ябълките се виждат. Не са ви дали голяма ябълка, не е узряла, зелена е, малка е, може да е червива, някой червей може да е

влязъл. Този пример се дава, за да разберете отношенията в сегашния живот.

Вие седите и казвате някой път: кажете ни нещо тайно от окултната наука. Всички неразбрани работи са тайни. Тайни работи няма защо да ви казвам, а явни работи трябва да ви казвам. Направите някакво престъпление. Вие сте таен вече, вие тогава сте сериозен. Като не знаете, седите и минавате за умен. Не знаете нещата, седите, не говорите, защото, ако говорите, ще се издадете, че не знаете. Кое е по-хубаво сега: да говори човек или да мълчи? Кое е по-хубаво: да носиш най-малкия живот в себе си или да носиш остатъците на най-великия живот? Да носиш един скъпоценен камък или да носиш най-малките остатъци от живота? Идвате при мене и постоянно казвате: окъсали ми са се обущата. Аз казвам: че кога ли са били здрави? Казвате: окъсали ми се дрехите. Казвам: че кога ли са били здрави дрехите ви? Според мене всички дрехи, които хората носят, са все скъсани. Нищо повече. Той иска да ме убеди, че обущата му са се скъсали, дрехите му. Какво ще разберете сега? Докато разсъждавате така, вие нищо няма да разберете. В това отношение вие трябва да знаете, че дрехите на животните никога не се късат по естествен начин. На животното късат ли се дрехите? Скъсват се. Кога? Когато се похаби кожата на животното, тогава неговата дреха се къса. Там не може вече да израсте нова козина. Или някоя птица, когато се повреди кожата, пера не израстват вече. В културно отношение птиците и животните седят малко по-горе от човека. Не че седят по-горе, защото всъщност казват, че човек седи по-горе от животните. Човек мисли, че седи по-горе от животните. Това е вярно само в известни отношения. Човек се е учил при минералите. Там той е бил ученик. Човек е бил ученик и при растенията, бил е ученик и при животните. Сега е ученик в човешкото царство. И там няма да остане. Той ще влезе в ангелското царство. И така ще прогресира.

Та казвам, така, както сега седите и както сега мислите, как ще постигнете? Някой ме пита: "Аз прогресирал ли съм, как ме виждате?" Каквото и да кажа сега, вие няма да ме разберете. Една сестра ме пита: "Как ме виждате сега?" Аз си казвам: виждам те гола. На тази сестра казвам: "Имаш доста заложби, доста дарби от дядо ти и от баща ти, ще отидеш да работиш, да печелиш. Ако работиш, ще печелиш. Така ще се развиваш. Ако не работиш, оставеното от дядо ти, баща ти и от баба ти, ще го заложиш тук-там, докато един ден няма какво повече да залагаш и ще заминеш за там, дето не знаеш, ще си вървиш." В какво седи сегашният живот на земята? Залагаш един път, втори път, трети, четвърти, пети, шести път, все залагаш. И все растеш. Като дойдеш до тридесетгодишна възраст, станеш левент красив. По едно време работата се обърна бамбашка*. Като си вървиш с главата нагоре, обръщаш се с главата надолу. И гледам, в

американския Холивуд, като нямат какво да правят там артистите, измислили следното нещо: издигнали краката си нагоре, мъже и жени, с главите надолу, опрени върху ръцете си, взимали яденето с устата си. И ние, като тези американци, в окултната школа, някой ученик вдигне краката си нагоре и минава за много учен. Казваш: може ли? Може, как не. Не е голямо изкуство. Ще ви кажа следното. Преди милиони години, като си бил растение, ти си бил с главата си надолу и в това положение си се хранил. Онзи американец мисли, че е измислил нещо ново. По атавизъм му е дошло на ума, че едно време, като е учил при растенията, като растение е ял с главата надолу. И сега въпросът е: как ме харесваш така? Казвам му: стига да ядеш. Ако хората почнат да ядат в положение с главата надолу и краката нагоре, ще станат по-добри. Тогава поне по-малко ще ядат. И действително, тези американци, като си турят краката нагоре и ръцете надолу, и с устата си взимат яденето, за да прекарат храната си нагоре, много малко храна ще употребяват, по-малко ще ядат. И понеже краката ще са нагоре към слънцето, хората ще имат повече енергия и ще бъдат по-здрави. Хубаво е някой път умствено да си представите, че взимате обед с главата надолу и с краката нагоре. Вие ще кажете, ще дадете едно възражение: каква култура е тази? Ако ви кажа: вземете обеда си с главата надолу. Вие ще кажете: "Това е цяло безобразие." Но като кажете една дубара, една лъжа, питам: това не е ли десет пъти по-лошо, отколкото да ядете с главата надолу? Ние се сърдим като онзи мирови турски съдия. Това било в турско време. Казва му един, който имал дело при него, че ако реши делото в негова полза, ще му донесе прясно масло. Той знаел слабостта на съдията, че обичал прясно масло и му казал: "Сади ефенди, ако отсъдиш делото в моя полза, ще ти донеса едно гърне прясно краве масло от най-хубавото." Изведнъж съдията решил делото в негова полза. Този, който завел делото, бил умен. Той взел конски тор, напълнил гърнето с него, четири-пет кила тор, а отгоре на гърнето турил четири пръста масло. Съдията искал да бръкне до долу на гърнето, да види. Като бръкнал, какво да види? Той се обидил, извикал клиента си и му казал: "Ти не знаеш ли, че аз съм съдия? Ти мене с конски тор ли ще ме храниш?" "Господин съдия, ти още оня ден изяде конския тор, като реши делото в моя полза."

Сега извода вземете го много обективно. Аз искам да се научите да мислите. Вие ще кажете: "Защо се говорят тия работи?" Най-първо се научете да очистите вашия ум. Докато не се научите да чистите ума си, вие не можете да имате ясна представа за чистотата. Чистотата започва от очистване на съзнанието. Трябва да се очисти съзнанието. Не трябва да допущаш нито една нечиста мисъл в ума си. Това е цяло изкуство. Ако се отвориш, хиляди същества ще дойдат и ще налеят нещо нечисто в тебе. Знаете ли какво ще стане? Ще стане като онзи поп, който имал шише и

като четял Евангелието, пълнел го с вода, разхождал се с водата. Един ден попадията донесла ракийца, и то бистра, вместо вода. Попът, като започнал да чете, вдигнал шишето, защото гърлото му било засъхнало, и пил, като се чудил как стана това, че водата да се превърне в ракия и си казал: "Божия работа е тази." Не, тази е женска работа. Не е Божия работа, а е женска работа. Като пълнила шишето с ракия, попадията си казвала: "Нашето попче обича да си пийне ракийца." Някоя жена ще влезе във вашия ум и ще ви налее малко ракийца вътре. Вие ще четете Евангелието и като видите ракийцата в шишето, ще кажете: Божия работа е тази. Никаква Божия работа не е тази, но е женска работа. Разсъждение трябва.

Вие очаквате и си мислите, че като умрете, като отидете на онзи свят, ще ви посрещнат ангелите, ще ви посрещне и Христос. Това е съвсем лъжливо схващане за живота. И Бог иска да работите във вашите мисли, чувства и постъпки. Четири свята има, в които трябва да работите. Най-първо, като станете, трябва да работите в света на вашия дух, да работите в света на вашата душа, да работите в света на вашия ум и да работите в света на вашето сърце. Аз изразявам това на един прост език. Вие трябва да разбирате законите на вашия дух, законите на вашата душа, законите на вашия ум и законите на вашето сърце. И ако разбирате това, животът ще потече по друг начин. Това, което дотук съм говорил, наричам го стивасване*. Какво нещо е стивасар, дръндарин? Той си има лък, има си и бухалка и удря памука. Това е стар модел. Сега нямаме дръндари, а даракчии. Тези нишки, от които трябва да си направите преждата, трябва да се разединят, за да могат да се предат. И човешкият ум е присинясал някой път. В него всичко се е сбило на едно място, така че трябва да извадите конец по конец, за да бъде преждата хубава.

Казвам, ако вие не разбирате законите на миналото, не обичате златото, без да знаете защо. После, обичай растенията и животните, и най-после обичай и себе си. Но понеже живеете в човешкото царство, трябва да знаете на какво се основава вашата любов. Ти обичаш някого. Защо? Дойде някой при мене и казва: "Ти не ме обичаш." Казвам: "Какво подразбирате под думата да обичам?" Как ще развиете темата "Обичта"? Тема върху думата обич. Кои са съществените качества на обичта? На български език думата любов не е силна. "Лю" – това е днешното обулване, а частицата "бов" – нещо се е коригирало. "У" е един груб звук, звукът "у" е доста груб. Това е гърлен знак, който се среща и в животните. Когато някое животно е недоволно, то издава този звук. Чували ли сте как ръмжат недоволните животни? Чували ли сте какъв звук издават тогава? У кучето има едно ръмжене. Коя гласна буква то издава? Припомнете си това. Недоволните животни издават един особен звук. Когато кучетата баучат, у тях се среща често гласната "у". Нещо зловещо звучи тогава у кучето. И този глас трябва

да се омекоти. Трябва да знаете как да го превърнете, понеже звуковете на "у"-то са смъртоносни. Този звук "у" трябва да се преобърне, да се трансформира. Когато произнасяш звука "у", трябва да знаеш как да го произнесеш. Ако не го произнесеш добре, сам можеш да си създадеш нещастие за себе си. Много пъти ще кажеш една дума и от тази дума ще зависи твоето нещастие. Известни звукове са смъртоносни, ако не знаете как да ги произнесете. Тогава те ще бъдат като един силен удар. Писанието казва: "Ако човек не знае как да контролира своя език, той действа смъртоносно." При произнасяне на думите, съзнанието трябва да бъде будно. Не е въпрос да говориш, каквото искаш. Опасно нещо е това. За всяка празна дума, за всеки празен слог хората ще бъдат съдени. Ще бъдеш съден. Какво право имаш ти да се гневиш, я ми кажи сега? Вие се гневите. Можете ли да обосновете вашия гняв, че имате право да се гневите? Че някой човек ви срещнал и не ви поздравил или че не ви погледнал, както вие мислите, какво от това? Че как трябва да ви погледне той? Представи си, че аз съм дошъл вечер и съм те посрещнал с една свещ, а пък ти искаш да те посрещна с такава голяма лампа, като тази в салона. Колко свещи има тази лампа? ("Повече от триста.") И тогава вие сте недоволни. Вие започвате от много високото, от големите величини. Започнете първо с малки величини. Вие давате на себе си царски права. Не започвайте с царски права. Започнете в живота си с най-малкото право, което ви се дава. И в науката е същият закон. Започнете с най-малкото знание, не с голямото знание.

За пример голямо знание е какво казват звездите за човека. Нищо не казват звездите за човека. Една звезда не мисли нищо за човека. Тя не обръща внимание на човека. Една голяма звезда, като Сириус в пространството, какво щяла да каже за някой си човек на земята, Иван Стоянов? И астрологът сам е възприел това знание. Той гъделичка тщеславието и гордостта на човека. Той казва: "Чакайте да видим какво говорят звездите за човечеството." Нищо не говорят звездите. И слънцето не говори нищо. Слънцето се занимава с велики работи. Предназначението на слънцето е велико. То обръща малко внимание на земята. Погледне я оттук-оттам, както някой момък поглежда момата, и вижда, че Земята е млада мома и казва: "Бива я." И оттам слънцето си изпраща своята усмивка. Светлината е изпращане на неговата усмивка. Но Бог го е турил толкова далеч, че то постоянно пише любовни писма на земята. И земята пише любовни писма на слънцето. Слънцето ще каже: „Как преживявате долу на земята? Аз изпращам все по нещо до вас." Земята казва: "Някога сме добре, а някога сме зле. Някога ни е студено, някога ни е топло." Слънцето казва: "Чудя се. Аз доста гориво изпращам на земята. Че как така?" Земята казва: "Не знам." Как ще обясниш това? Слънцето изпраща достатъчно гориво на земята, а пък на северния полюс

има до две хиляди метра планини високи от ледове, от хиляди години натрупани.

Сега аз не искам да ви говоря по това. Не искам да ме разбирате криво. Един наш приятел разправя с жестове на някого, и онзи му казва: "Защо ми се сърдиш, защо ме хукаш?" "Не, обичаят ми е такъв." Какво има да му се доказва? Това не е човекът. Тихо и спокойно ще се разправяте. Понякога вие се вълнувате. Някой ви обидил преди хиляди години, и сега сте намерили някой, който прилича на него и го хукате. Вашата философия често прилича на следното положение: отива един вълк да пие вода от коритото на една чешма. Едно агне пие вода под него. Вълкът се обръща и му казва: "Слушай, ти миналата година защо ме псуваше?" "Че миналата година още не бях родено. Нямаше ме тогава." "Защо ми мътиш водата?" "Как ще ти мътя водата, когато ти пиеш горе, от главата, а аз под тебе долу?" "Ти ще се оправдаваш ли още?"

Питам сега, какво знание е това? И всички тия хора имат тапии за знание. Някой казва: "И аз имам тапия." Имал тапия, защото бил свършил. Свършил по зоология, по ботаника, по минералогия, свършил по физиология, по анатомия, по астрономия. И казват: той е астроном. Какво ли разбира от астрономия? Аз съм срещал астрономи и питам някои от тях какво има на слънцето? Той казва: има азот, кислород, водород и пр. Казвам му: "Не, тези работи и аз ги зная, но питам, има ли живот на слънцето?" Какви данни имат за това? "При такава температура, каквато слънцето има, там не може да има живот." Температурата е на повърхността на слънцето. Слънцето има кора, температурата на която е 4000 градуса. Но тази топлина е толкова естествена там, както за нас е естествена 37 градуса. Така и за едно слънчево същество е естествена тамошната температура. Съществата на слънцето са другояче организирани. Тяхната материя е по-ефирна, има по-бързи трептения. Следователно тамошната висока температура е съгласна с високите им трептения. А трептенията на нашата земя съответстват на температурата на 37 градуса. За нашето тяло е несъвместима температурата от 40 – 42 градуса. Тя нарушава хармонията на неговите трептения. Така че от наше гледище, земята не е меродавна, понеже земната материя трепти по-слабо и се разлага от слънцето. А пък на слънцето материята е по-устойчива. За слънчевите същества даже и от 10 000 градуса до 16 000 градуса топлина изпитват приятност, а пък един човек, попаднал при тия условия, веднага ще се превърне в газ, нищо няма да остане от него. Но като слънчево същество той може да живее там. Астрономът казва: "Това са въображаеми работи." Казвам му: "Ти не си ли въображаем, че ти си седиш тук и оттук си въобразяваш. В какво седи твоята наука? Колкото е вярна твоята наука, толкова е вярна и моята. Аз мога да ти докажа това." Ако един човек се

постави при 200 градуса, той ще изгори. Но ако поставим един човек при 200 градуса и не изгори, как ще си обясните това? Ще кажете: има нещо. Ако турим човек при 400 градуса и не изгори – има нещо. Ако го турим при хиляда градуса и не изгори, как ще обясните това? Има нещо значи. По този начин ние идваме в стълкновение и казваме: "Значи знанието, което имаме сега, нищо не струва."

Това знание, което сега имате, е натрупано знание, като прах върху кожата на един тъпан. Не считайте това за обида. Но като дойде пръчката на барабана и го удари, нищо няма да остане от този прах. Ще остане само кожата на барабана, но прахът ще се дигне. Та като дойдат умните, всичкото ваше знание ще изчезне и ще остане само същественото, вложено в човека. Кое е същественото, вложено в човека, с което той трябва да започне своето знание? За пример кажете ми една дума от езика на растенията? Като бяхте при растенията, какъв беше техният език? Когато бяхте при минералите, какъв беше техният език? Когато бяхте при животните, какъв беше техният език? Можете ли да ми кажете нещо от това? Вие ще кажете: това са детински работи. Младата мома не иска да каже, че е била малка, тя се срамува да каже, че е била малко детенце, но и сега още не е поумняла. Като беше като малко дете, тя беше много по-умна, отколкото е сега. Аз мога да докажа това. Най-умната мома е толкова глупава. Тя е глупава като фасул. И най-умният момък е глупав като грах. Аз да ви изтълкувам това сега. Тя е умна като боб. Умна е, тя е вече поумняла, че като даде сладко на момъка, запалва му чергата. Като боб е умна тя. От боба изкарва малко сладко и като му даде от медеца, той полудява и тръгва подир нея. И казва: "Дай ми още малко от този мед." И той пише писмо: "Моля, дай ми още от онзи сладък сок, от който ми даде по-рано." Тя казва: "Върви си, моята фабрика още не е изработила от този сок. Трябва да почакаш още малко." Това е език. Казват: тя е проста като фасул. Какво разбираме под думата "прост"? Какво значи прост човек? Простият ни най-малко не е прост. Тази мома знае обаче, там, дето е сладкото, има и горчиво. Тя е почнала със сладкото, но ще дойде и горчивото. И тогава ще има обратни резултати. Сега вие се смеете, но тази работа не е за смях. За какво е? Тя е за мисъл вече. Тази мома, която може да изкара сладко, тя е умна, но тя е още във втората фаза. Тя трябва да мине през царството на животните. Какво трябва да добие тя от животните? В животните тя ще се научи да работи. И после, като дойде при човека, тя ще се научи да мисли. Най-първо ще се научи да разлага светлината, а после ще се научи как да добива сладкото и горчивото. След това, в животинското царство, тя ще се научи да работи. Момата ще стане търговец в животинското царство. А пък в човешкото царство – един банкер. Като банкер тя си прави годишния баланс: толкова продадено, толкова печалба, толкова дивиденти. И раздава дивидентите. Човек е един

завършен кръг, който ще даде на своите клиенти дивиденти от вложения капитал. Така че всеки трябва да си направи отчет на своята банка. Сега всички си правят сметки: дадено толкова, спечелено толкова. И на всички клиенти ще дадете дивиденти. И ще кажат: това е една честна и почтена банка, която не е фалирала и не трябва да фалира.

(Учителя се обърна към една сестра.) Сестра, какво разбрахте вие? Вие се усмихнахте малко. Когато Господ говореше на Сара, че ще роди, тя се усмихна малко. Често смехът произтича от това, което не може да стане от човешко гледище. Щом човек се поусмихне, иска да каже: то може да стане, но може и да не стане, я стане, я не. Работите стават, само когато Бог е казал, и никога не стават, когато хората кажат. Когато нещата не стават по човешки, ние плачем. Щом плачеш, значи обещаното е по човешки направено и затова не е станало. Радваш се, весел си. Значи обещанието е по Бога, и нещата са станали. Радостен си, значи нещата са станали, както Бог е казал. Плачеш, понеже нещата не са станали тъй, както хората са обещали. И ако плачете, вие плачете, защото нещата не са станали, както хората са обещали. И радвате се, понеже нещата са станали, както Бог е казал, както Бог е обещал.

Сега кое е същественото, което трябва да остане във вас? Това, което досега говорих, беше за кокошката. За историята на кокошката повече няма да говоря. Наближавам вече към края. Кое остана сега същественото? Какво разбрахте? Направете ми сега едно резюме. Едно резюме на онова, което досега говорих. Кой може да направи такова резюме само в десет думи? ("Човек трябва да свикне да говори в своя ум, сърце, душа и дух.") Вие можете дълго време да сте гледали как грънчарят приготовлява глинени съдове, и най-после се удостоявате да купите една стомна или една чиния, но това още не е важно. Ти носиш празна стомна, празна паница. Онова, което ще ти се сипе в паницата, това е важно. Та важното засяга и съдържанието. Вие сте ходили при грънчаря, гледали сте и знаете много работи. Това са специални работи за грънчаря. Аз не съм като грънчаря, нямам онова знание, но е важно за мене онова, което грънчарят е направил, да си служа с него. Аз мога да отида със стомната си за вода и с неговата паница мога да си взема ядене. Мога да употребявам неговите съдове.

Та вие имате много работи, които се изработват, но не знаете как са изработени. Вие знаете да ги употребявате, но не знаете как да ги изработвате. Вие не знаете как са изработени вашите очи, вашите уши, вашия мозък, ръце и крака, но произходът и историята им не знаете. Обаче вие имате способности да употребявате вашия мозък, вие имате знанието да си служите със своите очи. Вие можете добре да ги използвате.

А пък един ден ще дойде, когато ще се занимавате с устройството на човешкия мозък. Тогава вие ще приготовлявате мозъците на другите същества, които седят под вас, и вие ще им предадете мозъците. Други пък са работили върху вашите мозъци, те са ви ги направили и са ви ги изпратили. Вашата глава е отлично радио. По-хубаво радио от човешката глава не съм виждал. Тя може да се занимава с дълги и къси вълни. Човешкият мозък се занимава с вълни от десетмилиардна част от милиметъра дължина. Сегашното радио приема с колко метра дължина вълни? ("Шестнадесет метра.") А пък мозъчното радио – десетмилиардна част от милиметъра дължина. Това важи за онзи, който разбира от костите на нещата.

Значи виждате каква област на знание ще имате за бъдеще. Човек възприема възприятия от всички страни, но това знание не ви е още достъпно. Много работи ви вълнуват, но те са извън земята, не са от мира сега. Искате да ги реализирате на земята. Вие мечтаете за идеална любов. Те са трептения на един свят далечен, далечен. Тупти сърцето ти и мислиш, че тази любов може да се реализира на земята. Ако ви кажа, че няма да се реализира, какво бихте казали? Във вселената – да, но на земята не може. Отчасти – да, предвкусване може да има, но да я имате сега, невъзможно е. Трябва да знаете кое е възможно и кое е невъзможно. Някой казва: "Ти не ме обичаш." Че не го обичам, не го обичам. Тъй както иска да го обичам, не мога да го обичам. Не мога да го обичам, понеже ръцете ми не са съгласни. Аз искам да го обичам, но ръцете ми казват: не. Искам да го обичам, но краката ми не го обичат, не искат да отидат при него. Искам да го обичам, но очите ми не искат да го гледат, ушите ми не искат да го слушат. И сърцето ми не иска да го приеме. С всичко това трябва да се справим. Сега няма Народно събрание. В моя парламент депутатите вътре са на особено мнение. А пък демократическа работа е това. Ти не можеш да приложиш един закон, който не е минал през камарата. Трябва да си дадат мнението всички депутати. Иначе е произвол. Че любовта е най-демократическото нещо. По-демократическо нещо от любовта няма. Но и по-непостижимо нещо от любовта няма. И по-аристократическо нещо от любовта няма. Всичката мъчнотия е в демокрацията, в демократизма. И всичката хубост е в демокрацията. Какво нещо е царизъм? Търсете отде е произлязла думата "цезар"? Цезар беше първият. Защо го наричаха Цезар? От какво произлиза думата "цезар"? В латинския език как е тази дума? Вие не сте отишли толкова далеч.

Оставете сега това. Любовта е една всеобемаща сила, която има предвид благото на всички същества. Следователно ти не можеш да обичаш кого и да е, ако едновременно не всички. Несъвместима е тогава любовта. Да обичаш само едного, в любовта това е несъвместимо. Майка, която обича

само своите деца, това показва, че тя е достигнала само до известна степен на любовта: да обича само своите деца. Но един ден любовта на тази майка трябва да се разшири. Една майка трепери за двете си деца и е готова да пожертва живота си, но тя няма да пожертва живота си за другите.

Вие имате любовта на Христа, Който пожертва живота Си за грешните, а не за праведните. Той се отличава по това, че дойде да приложи любовта Си за грешните хора, а не за праведните. Той дойде за тези, които никак не я заслужават. Той показа любовта Си към тези, които не разбират Неговата любов. Това е една неразбрана идея. Две хиляди години вече как любовта на Христа никак не е разбрана. Да оставим сега това, дали е разбрана, или не. И това си има своите причини. Някои са разбрали. Светиите, онези, които вървят по пътя на Христа, те разбраха любовта Му, а пък другите, обикновените хора, които търсят любовта, те тепърва ще я разберат. И всички имат желание да я разберат. Досега аз не съм срещал нито едно същество, което да не е ангажирано с любовта. И мравките, и минералите, всички са ангажирани с любовта. Минералите разглеждат любовта от особено гледище. И в тях има любов, и те се обичат. И скъпоценните камъни, и те страдат, и в тях има страдания. И когато един скъпоценен камък, понякога, след като са го носили дълго време, и му стане тъжно, очите му потъмняват, той изгубва светлината си и не може да дава отражение. Това са забелязали ония, които ги носят. И тогава ги лекуват. Тези, които носят скъпоценни камъни, дават тия камъни на някоя здрава, чиста мома, да ги носи известно време, за да възстанови по този начин първата чистота на камъните. Така се лекуват скъпоценните камъни.

Питам тогава, кой трябва да носи човешкия ум? Ако вашият ум не мисли, кой трябва да го носи? И законът "Да мислим за Бога", това е закон за тониране. Вие и досега още не знаете защо трябва да вярваме в Бога. Вие вярвате и досега в Бога за това, което не е. Ние сме сега в епохата на тоническите средства. Ти трябва да мислиш за Бога, за да се тонира духът ти, душата ти, умът ти и сърцето ти. Това са най-елементарните работи, които имат различно приложение. В света ти не можеш да имаш никакви успехи, никакви постижения, ако умът ти не е тониран, ако не мислиш за Бога. Но за да бъдеш успешен, за да мислиш за Бога, твоят дух, твоята душа, твоят ум и твоето сърце трябва да бъдат тонирани. Ако умът ти, сърцето ти, душата ти и духът ти не са тонирани, ти не можеш да имаш никакви успехи. И в края на краищата ще имаш най-големите разочарования.

Та трябва да остане у вас мисълта, искам да ви избавя от едно заблуждение. Вие мислите сега: какво ли има още да се говори? Та вие още не сте работили. Нямате изкуството на любовта. Вие не разбирате какво

нещо е любовта като изкуство. И музиката като изкуство не знаете. А аз още онзи ден загатнах какво нещо е органическа музика. Образци трябва. Тя трябва да се пее. Трябва и опити. Вземете за пример съвременната музика. Вземете един тон. Ако вземете за пример тона "до" в "до" мажор, или в другите гами нагоре, ще видите, че в тях има едно различие. Във всяка гама "до" не се изразява по един и същ начин. В обикновения строеж на сегашната музика, тоновете са еднакви. Но що е тон? Това са първите организирани трептения на живота, това са първите организирани трептения, които са в хармония. Единственото нещо, което не прави пакости в света, това е музиката. Има една музика, една гама има, която разрушава. Има едно пение, което разрушава. То не е още организирано. Музиката е начин за правилно организиране на материята, за правилно организиране на човешките мисли и за правилно организиране на човешките чувства и за правилно организиране на човешките постъпки. Тези тонове съществуват. Достатъчно е да вземеш "до", в тебе вече се организира нещо. Като пееше, в тебе се тонира нещо. Защото хармонията съществува в природата.

Думата "музика" какво изразява сама по себе си? Аз не харесвам сричката "му". Тя е груба сричка. Казвам му-зи-ка. "Му" е мучене, "му" е близо до животинското. Ние казваме: музикален човек. Думата "музика" е много проста. Сричката "му" е много проста. Волът казва "му". Не че е лошо, но този звук "му" е много груб. Звукът "лю" е също така груб. "К-к-к", и то е грубо. Змията съска. Някой паток също така съска. И в български език има съскане. И на турски има тази сричка "със". В едно училище най-първо ще се научите как да говорите. За пример англичаните не знаят да изговарят "р". И те имат този звук, но не го изговарят като нас. За пример думата "мистер", "р"-то не го изговарят. Те го избягват. Англичаните са го произнасяли по-рано, но понеже е гърлен звук, те са го изоставили. Звукът "р" е до известна степен животински звук. Кучето за пример издава звук "р-р-р". Англичаните, понеже знаят, че е животински звук, то го избягват. Те не казват "сър". В тази дума не се произнася буквата "р". Българинът казва "с-с-с". Какво значи този звук "с-с-с"? На турски "с-с-с" значи "мълчи". Англичаните избягват някои знаци по звукове. Вземете после звука "у". Германците имат още гърлени звуци. Германецът е още груб. Той не се е справил още с грубите гърлени звукове. И всички народи отиват постепенно към меките тонове. И славяните, и българите са употребявали буквата "у", но сега са заменили тази буква с "о". Този звук "о" е по-висш. Думата "буден" трябва да се измени. Русите употребяват "будет". С "будет" не върви. Тогава от "буди" е станало "боди". Значи частицата "бу" се е превърнала в "бо". Звукът "у" се е превърнал на "о". Значи у хората има един закон за трансформиране на твърдите звукове в меки. И в музиката съществува това нещо. И в музиката "у"-то се е превърнало в "о". Нотите са

с хубави звукове. Това представя едно от благоприятните условия в музиката.

За пример "до" е хубаво, "ре" също. В "ре" е хубаво "е"-то, в "до" – "о"-то. После, хубави са "ми" и "фа". Те са отворени тонове. Също хубави са и "сол", "ла", "си". Сега аз ви разхвърлих цялата азбука на музиката. Те представят разхвърляни мъртви кости. Вие не знаете какво трябва да правите с тях. Тези кости трябва да се съберат и да им турите живи мускули и нерви и след това да им духнете, за да оживеят. Сегашната музика възкресява мъртвите хора. Аз съм слушал в операта музиката, и там не намирам никаква музика. Но радостното е, че отиваме към музиката. В операта няма никаква музика, понеже там са турени звукове, които никак не съответстват на думите. Всеки звук си има свой тон. Между думите и звуковете, между думите и музиката трябва да има хармонично съотношение. Всякога човешкият говор трябва да бъде музикален език. Всички трябва да се учите да говорите музикално. Сила Божия е това. Как ще кажете например "моля"? Моля, моля, моля... (Учителя произнесе тази дума по няколко начина: грубо и меко, силно и слабо, тихо и силно.) В думата моля, звукът "о" е хубав, но звукът "л" е слабост. Каквото "о"-то придобива, "л"-то ще го изгуби, всичко ще отиде.

Истинската музика е магия. В живота вие искате да придобиете нещо. Вие искате да спечелите нещо в живота. Не искам да станете користолюбиви, но за да спечелите, вие трябва да имате знания. Като художник, аз трябва да рисувам хубаво, да пиша хубаво. И като река да рисувам, трябва да нарисувам вашия портрет такъв, какъвто сте бил първоначално, а не какъвто сте сега.

И ще ви докажа защо. Вие излизате от една рудница, очернели като някой арапин, и казвате: "Я ме нарисувайте." Казвам: "Че какво ще ви рисувам? Ти не си човек. Измий лицето си няколко пъти със сапунена вода и тогава ще те рисувам." Аз не искам да рисувам хора, които са излезли от рудницата. Ще премахнете всички дрязги, всички лоши чувства в сърцето си, лошите мисли от ума си, от душата си, от духа си, и като ви нарисувам такива, каквито сте били, това значи като художник да ви дам една такава картина, че да видите какво нещо е изкуство. Тогава ще ви рисувам. Не е въпрос да ви рисувам със сегашния ум, сърце и пр. Тогава ще видите какъв художник съм и какво изкуство владея. Аз имам много хубаво ръководство за изкуство. Не съм прост художник. Гениален художник съм. Засега съм карикатурист, много голям простак. Като рисувам, казвам: "Добре че съм такъв голям простак." Че какво ще му рисуваш на днешния човек?

Сега всички трябва да рисувате хубаво, да говорите право. Художество

трябва да имате. Всички. Разбиране трябва да имате всички. Сега вие можете да кажете: "Ние се забъркахме." Че вие никога не сте се оправяли. Някога аз ще се спра на въпроса какво разбирам под думата морал. Казват за някого, че е щедър, а за друг – че е скържав*. Аз не съм срещал щедри хора. Аз съм много скържав. Аз имам едно сито, такова скържаво, че водата я прекарвам по десет пъти през него. И тогава я давам на другите. Благото на живота не седи в изобилието, но малкото, което знаете, трябва да е чисто. В мене има знание, с което всякога мога да си послужа. У мене има клечка, с която мога да запаля целия свят. И съм дошъл до това положение, че като кажа: "запали се" – запалва се, "изгасни" – изгасва се. Това е изкуство. Някой път казвам: "Я да ме заболи кракът." И болестта веднага дохожда. Да видя колко мога да търпя. Искам да видя доде съм дошъл. До едно място търпя, седя хладнокръвен, но по-нататък не съм спокоен. Почват да мърдат очите ми, сълзите ми протичат и казвам: потече водата, счупи се съдът. И после пак започвам да пека това гърне, в което ще турям търпението. И виждам, че пак мога да търпя. После казвам на болестта: ти ме хвана едва за крайчето. Това е цяла наука: да можеш да изтърпиш страданието.

Що е страдание? Само едно голямо същество може да ти причини страдание. Не се самозаблуждавайте. Аз мога да ви пробода с един нож. Но ножът не ти е причинил страданието. Зад всеки нож седи едно разумно същество. Зад всяка болка се крие друга някаква причина. Зад всички работи седи нещо разумно. Зад всяка болка седи друго същество. Ако ти не изтълкуваш страданието правилно, ако го изтълкуваш криво, тогава от едно страдание ти ще си създадеш друго, по-голямо страдание. Някои мислят, че Учителят няма страдания. Не, не, най-големи страдания имат Учителите, но те ги търпят. Учителят се разговаря със страданието и му казва: "Какво искаш?" "Никъде не ме приемат. По мой адрес такива неща пишат. Какво ли не е писано. Цяла хайка от лекари се образува против мене. И като вляза някъде, не мога да си изляза. Турят отрови, бомбардировка има. Какво ще правя сега?" "Хвани лекаря." Дошла е някоя болест при мене и ми се смее, като ми казва: "Вчера хванах един лекар, който е свършил медицина, и го прострях на земята."

Силата на всеки от вас се показва, когато сте болни. Когато си болен, тогава ще се покаже каква е силата ти, а не в здравето.

Каква глоба ще ми наложите сега, че ви задържах повече? Каква глоба ми се пада? ("На цигулка да свирите.")

Научете се да обичате Бога. Вие ще възразите, че не сте Го виждали. Обичайте това, което не го виждате. Казвате, че не сте Го чули. Обичайте

това, което не сте чули. Мислите ли, че това, което не сте чули, не можете да го обичате? Можете да го обичате. Дошла ви една мисъл и казвате: чух нещо вътре, дълбоко в съзнанието си. Но мислите ли, че чуване е само това, което е обикновено чуване? Има степени на слушането. Идеята не е ясна. Казвате: как можем ние да обичаме Бога? Стремете се да пиете по възможност от най-хубавата вода, която съществува на земята. Това е идеята. Да обичаш Бога, това значи да пиеш най-хубавата вода, понеже носи еликсира на живота. Аз не подразбирам някоя форма. Ти ще познаеш, че обичаш Бога, ако в твоя живот влезе някое малко доволство, което постепенно да се увеличава. И тогава ти вече си дошъл до любовта към Бога. Нещо специфично идва в тебе и почва да изменя твоя живот. Ти ходиш, но като дойдеш до това, приятно ти е, като се спреш дотам. То е една малка свещичка, която постоянно се разгорява. Считай любовта към Бога като малката свещичка, която сега се е запалила. И не я гасете. Не я туряйте под калпака, но всичкото ви щастие зависи от тази свещичка. И не я изгасвайте. Всъщност тя никога не загасва, но някога можете да я турите под някакъв калпак. Тя никога не изгасва. Дръжте идеята за Божията любов, макар и да е непонятна за другите хора. Тя е мярката, с която всички други работи се мерят.

Сега втория път ще кажа това, което не съм изказал още. Аз съм говорил два часа, а върху този предмет има да говоря още четиристотин и петдесет часа. Тъй че мислете му.

"Да просветне Божията Любов в нашите души" (три пъти)

7 ч. 10 мин.
21 лекция на Общия окултен клас
12 февруари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта,
София, Изгрев

Небето чисто, звездно. Студен вятър. Снежна покривка.

1936_02_14 Възможности и условия на ума и сърцето
лекция на Младежкия окултен кла

ВЪЗМОЖНОСТИ И УСЛОВИЯ НА УМА И СЪРЦЕТО

Петък, 5 часа сутринта
Отче наш
Пишете върху темата: „Духът и материята". Научно я обосновете. Направете сравнение.
Сега може да бъдете като някои художници, да вземете едно огледало и може да нарисувате вашия образ в огледалото. Или може да проектирате сянката някъде. Това още не е знание. По какво се отличава знание и невежество?

Пишете върху втора тема: „Знание и невежество."

Ако някой ви даде друга тема така: „Кои са причините за мъчнотиите, които се произвеждат в живота. Кои са причините за създаването на мъчнотиите в живота?" Трета тема.

Представете си, че имате на разположение един орех. Имате плода орех, след като посеете този плод, защо твоя плод изменя своя вид? После вземете едно яйце. След като го турите под квачката, след 21 ден това яйце ще измени своя вид. На пръв поглед това се вижда лесна работа – измътило се яйцето, станало на пиле. Но онзи процес, който става, какъв е? Кое е онова, което събужда яйцето да стане пиле? Ами представете си сега живота ви. Вие сте тих и спокоен, седите спокойно, както яйцето в кошницата. Няма глава да ви боли, нито ви се яде, нито ви се пие, нищо не ви безпокои. Представете си спокойствието на едно яйце. Имате такова състояние. Представете си, че един ден несъзнателно, седнете върху едно змийско яйце. Да допуснем седите десетина деня и след десетина деня, като станете, гледате нещо започне да мърда отдолу. Това, което мърда, расте, стане голяма змия. Вие хуквате да бягате от нея. Как ще си обясните това положение? На пръв поглед мъчно може да се обясни. Но всичките мъчнотии произтичат от желанието на човека. Няма мъчнотия, която да не е произтекла от желанието, което човек има. Хубавите работи и лошите работи са произлезли все от желанията на човека. Трябва да изучавате. Ти пожелаеш нещо. Туй, което пожелаеш, ще ти донесе една мъчнотия. Тази мъчнотия можеш да я преодолееш, може да не можеш да я преодолееш. Кажете сега как можете?

Представете си, че във вас се породи едно желание да се качите на някой висок връх, на някой висок планински връх. Вие не сте сведущ по

метеорологията, но един ден вас ви хрумнало на ума, казвате: „Хубаво е да се кача на онзи връх, ще науча нещо.“ Но условията на върха не са както условията на низината. Климатичните условия на висините не са такива, както в низините. Вие погледнете, [в] живота за два, три часа ще се качите. Но представете си, тръгнете и за 2–3 часа завали дъжд, намокри ви. Духне вятър, превърне на поледица. Представете си, че вървите нагоре, този вятър ви търкаля, падате насам-натам. Изстинат ви ръцете, изстинат ви краката, бъркате в джоба, кибрит нямате. Огън не можете да запалите. Искате да си отворите раницата, да вземете хляб, ръцете премръзнали, не можете. Намирате се в трудно положение. Кой ви създаде това зло? – Желанието ви, нали? Желанието ви да се качите горе не е лошо. Вие не сте взели пред вид всичките мъчнотии, които може да срещнете по пътя си. Вие мислите: „Лесна работа е тази.“ Представете си другото, имате една бела горе. Като се върнеш, казваш: „Още веднъж на висок връх не се качвам! Аз ходих на този връх, но имам такава опитност, щях да изгубя живота си!“ Добре.

Друг път вас ви хрумнало, явило се желание да слезете в някой кладенец дълбок, там има богатство да намерите. Този кладенец е дълбок 50–60 метра. Мислиш ще слезеш, ще излезеш – въже има. Още не опитали въжето, слизате с въжето долу, но въжето се къса. Вие сам сте се спуснали, никой няма горе, никой не знае. Скъса се въжето, какво ще правите? Сега кой ви създаде тази мъчнотия? – Вашето желание пак, да слезете долу в кладенеца. Вие сте долу при богатството, но какво ще правите тези пари, въжето е скъсано и няма кой да ви изтегли.

Вие ще кажете: „Това са изключителни условия.“ Добре, да ви кажа друга изключителна работа. В древността, представете си, един ученик, като вас, на вашата възраст, който искал да се занимава с окултните науки. Той бил близо на 30 години, по-стар от някои от вас, някои сте по-млади. Дядо му, баба му разправяли приказки, че ако влезе в тази школа с тия науки, ще научи толкоз работи, ще се подигне в света, много ще научи. Казват му: „Гледай да влезеш в училището!“ Училището седяло от една къща. Една къща, не зная как да ви я опиша. Не старомодна, не е модерна, но една къща хубава, по-хубава къща не сте виждали. Този ученик отива, хлопа, хлопа – никой не отваря, никой не излиза. По едно време ритва с крак вратата и тя се отворила. Казва: „С ритане става!“ Влиза вътре, обърнал се към вратата и пак я ритнал. Тя се затворила. Ходи, обикаля, ритне тук, ритне там, не се отваря. По едно време, като ходил из къщата, напипал по стената нещо и като го ударил, цялата къща тръгнала. Хванал се на противоположната страна, ударил и къщата спряла да се движи. Но той не може да разреши въпроса, не може да разбере, те са произволни работи. Набарва ги той. Цял ден като работил, имал тия резултати:

Вратата с ритане я отваря и с ритане я затваря. Бутне, удари на едно място, къщата тръгне, удари на друго, къщата се спре. Но той огладнял вече. Навсякъде по къщата ходи, пипа в шкафовете нищо няма за ядене. Ходи, бута тук-там и като ударил на едно място започнали да му свирят. Той гладен, казва: „Не е време за музика сега!“ Свирили му хубави песни, той казва: „Със свирене няма“, ами ударил и спира се свиренето. Но хляб! Дохожда до едно и казва: „Разберете, гладен съм!“ Удря и по едно време се намира в една баня, къпят го. Казва: „Не е време за баня, гладен съм!“ Ударил на друго място и веднага се намерил в една стая с най-хубавите дрехи, събличат го, обличат го, той никого не вижда. Всичко каквото става, вижда, че става по магически. Той човекът гладен, в банята го турят, дрехи го обличат, свирят му. Той се намира в чудо.

Как мислите, как е излязъл от това положение? Гладен да стоиш не е лесно. Най-после дошъл на едно място и казва: „Слушайте, има ли тук живи хора? Гладен съм, малко хляб! Не ми трябват нито дрехи, нито баня, нито музика.“ Дохожда до едно място, хлопнал едно копче и току изведнъж започнал да се събаря хляб около него, върху него, затиснал го, не може да се мръдне. Той казва: „Абе толкоз не исках!“ Отива до стената и казва: „Тук няма да си играете с мене!“ Удря и всичкият хляб изчезва.

Сега аз ви разказах една прекрасна история на този ученик. Сега кажете ми, как е излязъл ученикът из тази школа? Тук ще се спра. Това е, което става във вашия живот. Всякога дават ви се нещата, когато не ги търсите. Никога човек не приема нещата когато ги търси. Ще ви дадат нещо после пак ще го вземат. Не, че желанието на този ученик е лошо. Туй е незнание. Той бута, мести, ходи. В това училище, ако е знаел, каквото поиска, ако пипне ще дойде на мястото. Той само блъска, не пипа както трябва. Той удря с краката си, но с ритане тази работа не става. Той удря и работите идат, както той не иска. Най-после той прочел на едно място наставленията в това училище: „Никакво удряне тук в училището не се позволява, но много леко натискане на копчетата. Леко ще буташ и като бутнеш, веднага ще имаш. Никакво кряскане не изисква. Ще ходиш да четеш.“ Това той разбрал сега. Туй копче, дето дошъл, било написано на неговия език. И той казва: „Намерих цаката.“ Отива на друго копче, написано на друг език. Друга мъчнотия. Няма знание, написано е нещо. Той намерил написаното на неговия език. – „Има библиотека, ще намериш еди кой си том и ще ти каже с туй копче по кой начин да буташ.“ Трябвало да ходи, да рови в библиотеката, за да намери свойствата и качествата на копчето, как да бута. Хиляди копчета имало на всевъзможни езици, знайни и незнайни. Все трябвало да ходи в библиотеката да ги търси, да знае как да бута копчетата и какво ще излезе. Често и вие се намирате в същото трудно положение.

Кой е най-високия връх в човешкия живот? Кой е най-високия планински връх в човешкия живот? Сега ще оставим ученика в школата, той си намери работа. Най-високия връх в човешкия живот, това са неговите лични чувства. Той като се качи на този висок връх, ще има един широк простор. Но този връх е причина за всички нещастия, не всички, но повечето неща произтичат от този връх. Там, ако не си внимателен, може да паднеш и да си изкълчиш крака. Има дебели снегове, стават големи пороища, големи бури. Та, които се качват на върха, някои идат в големи мъчнотии. И които са в подножието на този връх трябва да бъдат далече. Даже при подножието на този връх е опасно. Та човек трябва да разбира законите на своите лични чувства. Питам сега: ако човек няма лични чувства, ще му бъде ли по-добре? Ако няма този връх, ще бъде ли по-добре на човекът?

Сега да допуснем, някой има склонността да пипа, да краде малко. Как да кажем сега, да краде или да пипа? Краде какво значи? Думата почти излязла от караде. Краде значи кара го нещо. Какво значи да крадеш? Да крадеш, значи да вземеш нещо не на време.

Има една несъобразителност. Един кумец ходил на гости на своя кръстник. Как искате да го турим, кръстник ли да ходи на гости на кумеца или кумецът на кръстника? Отива кръстникът на гости на кумеца си. Той му опекъл едно агне, сложил го още горещо. Кръстникът си взема едно парче, опарило го на устата, че той, за да не се засрами си дига главата нагоре и пита: „Откъде купихте тия греди?“ Казва: „От лаком дол.“ – „Не е лошо яденето.“ Сега може би кумецът имал една несъобразителност, че сложил много горещо агнето. Но може би и кръстникът си взел едно голямо парче, горещо.

Неестествени желания има в човека, които създават излишни страдания. Имате желанието „А“. Имате една наука за количествените числа. Какво означава, в дадения случай „А“? Едно количество. Да кажем „А“ плюс „В“ равно на „С“. Имате „С“ минус „В“ равно на какво? – Равно на „А“. В плюс „А“ равно на „С“.

Сега какво означава „А“-то в дадения случай? „А“ е едно число, „В“ е друго число. С какво може да ги замените тия числа? Вие може да ги съберете. Пет и пет може да ги съберете. Но в дадения случай, какво означава пет? – Означава брой. Значи завършен резултат. Но да кажем имате 5 ореха, 5 дни, 5 работника. Завършени резултати са те. Сега, ако посадите пет ореха, какъв процес ще имате? Числото 5 с какво трябва да го съберете? Ако кажете: 5 ореха посадени в 5 ниви или в 5 градини какво ще дадат? Може

ли да ги съберете вие? Защото вие може да събирате еднакви величини. Пет кила вода с пет кила вода може да съберете. Пет ореха и пет градини вие не може да съберете. Има числа, които не може да ги съберете. Пет ореха и пет градини не може да съберете. В дадения случай показва 5 ореха и това са петте градини. Имате резултат – числото 10. Щом може да ги съберете показва, че те са еднородни числа. Какъв знак слагате, за да покажете, че числата не са еднородни?

Като се снесат яйцата ги турят в кошницата. То е предназначението, то е наука. Кокошката снесла яйцата, ние ги туряме в кошницата. Представете си, че дойде едно дете. Тази кокошка до известно време спира да носи. Представете си, че това дете казва, че кокошката се докачила и не иска да се сърди, затова донася едно яйце от кошницата и го туря под кокошката. На втория ден – второ, на третия – трето, на десетия – десето. Всеки ден все по едно яйце туряло. Детето гледа яйцата седят [в]се десет, тя отгоре седи на яйцата. Тя като седи 21 ден, яйцата ще започнат да се излюпват. Когато ги носеше съвсем други бяха, сега – съвсем други.

Детето ще се намери в чудо. Ще види, че от първото турено яйце излязло пиле. Как ще разбере това дете? Едно време ги носеше кокошката съвсем другояче.

Има обратен ред на желанията в човека. Когато желанията се измъщат, детето ще остане недоволно. То казва: „Ако бях сварил яйцата, щеше да бъде по-добре отколкото това пиле. То изисква да се храни, не е за ядене пилето." Допуснете, че след 5–6 месеца това пиле вече стане за ядене. Детето го заколва. То започва да се учи, то става учено. Детето знае да вземе яйцата да ги тури да се измътят. Като станат на известна възраст тия пилета, то знае да ги заколи, да го увари това пиле, да го изяде и мисли, че това дете е учено, нали така? Но представете си в яденето тия пилета, те имат свойства да образуват известни болести. Това дете, след като изяде десет такива пилета, на десетия ден, на другия ден го хваща дизентерия. И тази дизентерия го държи десет деня, че не може ни вечер, ни сутрин не може да спи. Той все ходи, всичките трябва да излизат навън. Тогава какво ще кажете? По някой път вие имате известни желания и като ги направите, че през носа ви излизат.

В Америка на един негър му се поискало да целуне една млада американка. На тази американка и на нея и се поискало да целуне един момък. Негърът върви в тъмното и тя върви. Като върви, среща я, хваща я, целува я. Тя не го вижда какъв е. Нему му е приятно, че я целунал и на нея ѝ е приятно, че го целунала. Хващат се под ръка. Тя върви и мисли, че е намерила своя избраник и той мисли, че е намерил своята възлюблена. Тя,

като излиза на светло, вижда го черен, веднага вика един стражар. Глобяват този негър 10 хиляди долара за целувката и да му ударят 25 на задника. Богат бил негърът. Казва: „Хубава беше целувката, но и 10 хиляди долара и 25 [удара], втори път не искам такова удоволствие.“

Преведете сега. Това е една формула. „А“ плюс „В“ равно на „С“. „А“ е младата мома, „В “е негъра, „С“ на колко е равно? – На 10 хиляди плюс 25 удара. Но в туй изчисление 10 хиляди долара ги взема момата, В е който дава 10 хиляди лева и взема 25 удара. „А“ е равно на 10 хиляди долара, „В“ е равно на 25. Смятане е това в съвременната математика. Понеже всичките мъчнотии седят вътре, навсякъде има мъчнотии. Вие търсите разрешението на живота вън. Вие сте прави наполовина. Вие търсите всичките разрешения отвън. Наполовина е вярно. Но всички разрешения не са отвън. Представете си, че „А“ представлява възможностите, а „В“ условията. „А“, в дадения случай, представлява вътрешната възможност. Вътрешната възможност значи, оная подбудителна причина, която те заставя да мислиш, да вършиш нещо. Външните условия са външните неща, които дават възможност да реализираш желанията. Когато има съчетание между възможност и условия, имаме един външен резултат. Ако имате вътрешна възможност, а външни условия нямате, възможността ще седи непостигната във вас. Ако имате външни условия, а вътрешна възможност нямаш, пак не може да се ползувате. Нещата са непостижими. Възможностите, това са свързани с човешкия ум. Те идат спонтанно вътре, самозараждат се в себе си. Те се явяват, неизбежни са. Възможностите идат. Има един закон на възможностите. Има една опасност в живота – вие често искате да постигнете неща, които не са ваши.

(Запитаха нещо за ангелите.) Ангелите са същества на висока интелигентност, понеже са минали на човешкия живот, може да го направляват. Да допуснем, че вие [сте] един учен човек, имате знания. Къде ще си пласирате вашето знание? Представете си, че разбирате по астрономия, разбирате нещо по геология, имате познание, разбирате закона на движението. Имате известни познания и по медицина. Да кажем имате познания по съвременните социални науки. Може да имате познания психологически. Как ще пласирате вашето знание? (– „Зарежда се желание да го предадете на другите хора.“) Тогава добре, съгласен съм.

Но представете си, че вие имате един кон, натоварвате го със свещени книги на гърба му и го пущате да ги носи. Представете си това знание, което намирате, къде ще иде конят сега? Казвате: „На невежия трябва да се даде.“ Невежият е коня. Туриш свещените книги, конят къде ще иде? Тогава ще идете при умните, които знаят като вас, какво знание ще им дадете? (– „Ще дресираме коня.“) Дресирането не е вече знание. Аз не

искам да ви създавам противоречия, но казват: „Ти на невежия не можеш да дадеш знание.“ Какво придобиха първите предци на човечеството? Онзи адепт ги научи, даде им това знание, как да ядат от забраненото дърво. Какво научиха? Нищо не научиха. Абсолютно нищо не научиха. Защото, ако имаш знание, като вземеш един часовник да го разглобиш, пък не можеш да го сглобиш, какво знание е това? Ако една къща можеш да разглобяваш и не знаеш да я сглобяваш; ако един човек знаеш да разглобяваш, а не знаеш да сглобяваш, какво знание е това? Казвате: „Трябва да имаме знание!“ Какво ще се ползуваш от едно знание, с което знаеш само да разглобяваш? Ето един психологически закон.

Та, този ученик дошъл до едно място, иска да излезе. И като ударил ключа, дето изхвърлят нещата, изведнъж се намерил на 10 километра надалеч из въздуха. Та, като паднал, натъртил се. И като се върнал при своите приятели, питат го: „Защо понакуцваш?“ – „От удар. Ударих се.“ Защото като го изхвърлили, паднал на земята. Той дошел да разсъждава: „Благодарение, че като ме изхвърлиха толкова силно, не се ударих. Аз съм бил по-силен.“ Не онова, което знаете сега. Вие знаете много работи. Но онова, което знаеш няма приложение. Сега не ви говоря за обезсърчение, но вие не сте дошли до знанието. В природата може само да загатнат. Има неща, които показват само преходни периоди. Представете си, че гледате един цъфнал цвят. Най-първо гледате едно дърво разцъфтяло, окичено с бели или червени цветове, издава ухание. Вие мислите, че това окичване ще бъде дълго време. След 10–15 деня всичките цветове прецъфтят и започват да окапват. Представете си, че тази година е безплодна, като опадат цветовете нито един не завърже, нито един плод няма. Коя е причината, че дървото прецъфтяло и нищо не завързало? Когато завърже поне един два плода, но цъфнат всичките цветове и окапват.

Често нали и вие в живота се усещате разочаровани. То е дървото, което е цъфнало и нито един от цветовете на вашия живот не е завързал. Коя е причината на туй? Вие ще кажете, че условията са неблагоприятни. Ако условията бяха неблагоприятни, той не щеше да цъфне. Сега да ви кажа друг пример. Да ви кажа къде куца човек в своето знание. Наместо да ви обяснявам, ще ви дам една малка приказка, из арабските приказки на „Хиляда и една нощ“. Един царски син тръгнал да търси своята избраница. Като не могъл да я намери в своето царство, тръгнал по други царства да търси. Чул за една прочута царска дъщеря. Отива в това царство. Като видял царската дъщеря, харесала му и казал: „Тази ще бъде!“ И тя като го видяла и тя го харесала. Работата вървяла много добре. Най-после оженват се двамата. Обаче този царски син имал една слабост – той обичал много чесън да яде. Като се оженил от голяма радост за това щастие, казал: „Ще се наям с чесън и онази моята възлюблена ще ме обича повече!“ Искал той

да се яви при нея като се наяде с чесън. За него чесънът представлявал голямо удоволствие, а за нея това било най-голямото отвращение. Тя ставала нервна, раздразнителна. Той като се наял [с] чесън и влязъл в стаята, тя щом почувствувала този чесън, дръннала на звънеца. Влизат двама черни евнуси и тя им казва да му ударят 50 на задницата и да му покажат пътя, от където е дошъл, да си върви.

То е все знание. Една приказка, която ще преведете. Тия неща са, които постоянно имате. Стават такива катаклизми, не катаклизми, приключения. След туй, той като се върнал в своето царство писал на своите потомци: „Когато се жените, чесън да не ядете!“ – „Защо?“ – „Едно свещено правило: Чесън да не ядете!“ Следователно и всичките свещени правила, които ви казват чесън да не ядете, разбирате какво значат. Морално правило: чесън не яж! Понеже разсъждавам реално. Има закон, който казва и Мойсей е писал, аз ще преведа това правило: чесън да не ядеш – не пожелай! Коя заповед е „Не пожелай“? Вижте там в книгата на Мойсея коя заповед е. Не пожелай да ядеш чесън, когато се жениш. Тепърва ще разберете неговия закон: „Не пожелай!“ Не пожелай всичко онова, което не носи щастие. Знанието, което няма приложение, не го желай! Не пожелай да имаш мъртви слуги! Не пожелай да имаш изгорели въглища! Не пожелай да имаш развален хляб! Не пожелай да имаш нечиста вода! Не пожелай да имаш скъсани дрехи! Не пожелай да имаш скъсани обуща! Не пожелай да имаш скъсана шапка! Не пожелай да умираш! Не пожелай да се разлюбваш! Не пожелай да се биеш! Сега то е едната страна: Не пожелай! Какво трябва да се прави? Пожелай слугата ти да живее! Пожелай дрехите ти да се обновят! Пожелай шапката ти да стане нова! Пожелай обущата ти да станат нови! Всичко туй пожелай сега! Туй пожелай! Та сега аз ви давам знание. Приложете го. Един извънреден пример е то.

Едного осъдили на смъртно наказание. Като се молили за него всички познати и близки, царят решил по никой начин да не го освобождава. Казва: „Трябва да се обеси! “ Осъденият казва: „Оставете ме, аз да ида при царя.“ Той бил умен човек. Този, който направил престъплението, отива при царя, припада при краката му. Царят се хранел тогава и искал да каже, че не може. Но в това време влиза в кривото му гърло от яденето и той изгубил съзнание. Този бръква в гърлото му, изважда месото, отпуска гърлото и спасил живота на царя. Тогава му казва: „Понеже ти повърна живота ми и аз ти повръщам твоя!“

То е знание. Когато никой не може да ти помогне, да можеш сам да си помогнеш. То е философия на живота. Не можете да търсите помощта на хората там, дето никой не може да ти помогне. Сам може да си помогнеш. Сега част от приказката ще обясня с друг пример.

Умира един български чорбаджия и остава неговата жена кметица. Той имал четири–пет слуги да му слугуват. Той, като умрял, останала бедна, не искал никой да ѝ помага. Поискала дърва, казват ѝ: „Иди в гората, събери си. Ще туриш въжето, ще наредиш дървата, ще завържеш дървата и ще повикаш една млада мома, помощница много сръчна. Казва се Ново-Неволя, Ново-Невежа.“ Тя сутринта станала рано, отишла в гората събрала дървата и почнала да вика: „Ново-Неволя, ела тук да донесем дървата! Ново-Неволя, Ново-Невежа!“ Целия ден викала. Като започнало да се свечерява, тя дигнала сама дървата. Като се върнала, казва: „Ново-Невежа не дойде да ми помогне, виках я не чува. И като видях, че няма да дойде турих дървата на гърба.“ – „Кой знае, казва, и тя кметица, не дошла, трябва да е била някъде на угощение. Не си я намерила навреме. Тя обича да се разполага, че не знае човек, кога може да я намери.“

Сега вашият извод. Кажете ми какъв извод ще ми дадете от всичко говорено до тук? Направете едно резюме в десет думи. – Отивай на училище безританица на вратата. И като влезеш в училището не удряй навсякъде. Чети. Чети. Всичко онова, което трябва да го направиш, трябва да го разбереш. Та сега да ви обясня. Този ученик дошъл до едно място преди да го изпъдят. Гледа един човек седи така замислен. Хваща го, говори му. Този седи и размишлява. Говори му един час, онзи мълчи. Слушай, намирам се в трудно положение и го хваща. Щом го хванал и онзи го хваща, казва: „Няма какво да ме хващаш, кажи ми!“ Като го хванал по главата и онзи го хванал по главата. Каквото прави и онзи прави същото. Хваща го за главата и казва: „Слушай, ти няма да си играеш с мене!“ Онзи ритнал и другият го ритнал. Като му ударил една плесница и онзи му ударил една плесница. Но този човек бил един автомат, направен с всичкото изкуство. Той като го зашлевил, че ударил в стената. И като ударил, тогава ударил в това копче, което го изхвърля като граната навън. После той разправя своята история: „В училището ходих и какъв пехливанлък показах там. Един, казва, там имаше дебела глава.“

Това значи, да се бориш със себе си. Ти удряш една плесница, той удря друга. Бориш се със себе си. Ти трябва да знаеш как да му говориш. Не се бори със себе си, изучавай себе си. Съвременните хора, всички се борят с мъчнотиите. Не, казвам така: Изучавайте мъчнотиите. Изучавайте несгодите на живота. Изучавайте противоречията. Всичко онова, което срещате, изучавайте, изучавайте! Разрешението е там. Защото автоматът показва: Ако риташ и тебе ще ритат, ако хващаш по главата и тебе ще хванат за главата. Няма разрешение. Защото светът е разумно създаден. Бог разумно го е създал. Турил всеки човек на неговото място. Човек трябва да чете Божия закон. Ако пипате разумно, ще ви върви,

изключение няма да има. Ако не пипате, ще ви изхвърли. Най-после ще ви изхвърли, ще се намерите навън на десет километра, като пушкало. И в Библията има там един такъв пример. Там Яков, като се борил с ангелите, този ангел му се явил и като се връща от при вуйчо си Лавана с двете жени, ангелът му казва: „Слушай, ти трябва да измениш своя си живот. Ти брата си излъга." Цяла нощ се борил. Защо се борил? Ангелът му казва: „Ти брата си излъга, взе му благословението. После излъга баща си. Сега дойде да лъжеш Лавана. Влюби се в дъщеря му. Седем години работи за едната и седем за другата. Задигна овцете, задигна жените ти, кумирите, всички тия заблуждения. Тия работи ще ги оставите. Няма да лъжеш за в бъдеще. Друг човек ще бъдеш. Няма да се наричаш Яков, но Израел." Като не можа да разбере, пипна го по хълбока, та окуця Яков, защото не искаше да го пусне. Изхвърли го навън.

Това е сега новото. Стария живот, старите разбирания, старото знание трябва да се остави. Какво мислите сега? Сега искате да ядете. Каква беше историята там? Яж на време! Спи на време! Моли се навреме! Говори на време! Разхождай се на време! Всичко навреме. Това е правилото – на време!

Ако вземете сега буквата „А", какво означава? Тя означава човека. Светът не е направен с нея. В еврейската кабала א това е същество, което египтяните го турят. Човек е създаден да мисли. Цял един разговор има с буквите, когато Бог създал света. Повикал всичките букви. С „А" не създал света, понеже алефът има прегрешение. Всичките букви, като дошли, Господ дошъл до буквата „Л", аз ще взема българската азбука. „Л"-то казва: „Господи аз нося най-хубавото Ти име, че Ти си Любов. С мене се пише Любов." – „Но, казва Господ, с тебе се пише и лъжа. Ти пишеш и Любов, но пишеш и лъжа. Помагаш и на Любовта, помагаш и на лъжата. Но с тебе свят няма да направя." Дошъл до „С"-то. Казва: „Господи, с мене се пише смирение." – „Но с тебе се пише и смърт." Дошло „М"-то, казва: „Господи, с мене се пише милост." – „С тебе се пише милост, но се пише и мразя. Не може с тебе да създам света." Сега, ако Бог би повикал българските букви, не зная дали ще намери, буква, с която да създаде света. Затуй от всичките еврейски букви намерил само: „Бара берешит Елохим хахарец." – В начало Бог създаде небето и земята.

„А"-то е човека. „В"-то е образеца, туй с което светът е създаден. „А"-то – човек плюс „В" – условията, събрано дават резултат „С". Резултатът на какво е равен? На 10 хиляди долари и на 25 удара. Кой от вас не е ял тоягите? Има ли някой от вас, който да не е бит? Няма никой, който да не е бит. Преданието казва, че Христос за една вечер получил около 80 хиляди удари. Шест хиляди войници са го ударили. Малко е прекалено 80 000

удари за една вечер. Имало плесници, плюли са го римляните, поругавали са го. Тъй щото, когато някой дойде и пита:„Какво ще бъде моето бъдеще“, казвам: „Ще започнеш славно и ще свършиш безславно.“

C−A=B. Животът има смисъл, когато славно започва. Той, един от ангелите славно започна, безчестно свърши и после възкръсна. Имаме три важни момента: раждането, умирането и възкресението. Единият е нещастен, двамата са щастливи. Следователно, силата на християнството в какво седи? Християнството има да се бори с една мъчнотия. И с човешкия живот е така. Човек има да се бори с една мъчнотия, има две благоприятни условия, две вътрешни възможности и два изключителни случая, които носят неговото щастие. Две възможности отвътре и две условия отвън. Единият случай е раждането, той е щастлив. И възкресението е щастлив, а най-високата точка в живота са страданията. Как да го наречем? – Смъртта, която е безчестна. Умира човекът. Ако вие сте на мястото на Христа, вие ще се намерите в едно голямо противоречие. Горе-долу почти всички имате същото противоречие.

Човек е създаден в числото 6. Според еврейското изчисление (календар) човек е създаден в шестия ден – петък, а според християнското шестият ден е съботата. Нещастен ден е шестият. И на този човек, създаден в шестия ден му се каза, че той ще бъде господар на колко неща. Според библията може ли да ми цитирате на колко неща ще стане господар? (– „На рибите, на животните и на птиците.“) Човек е създаден в шестия ден, за да стане господар на своите желания. Този Адам е създаден, Адам на желанията. Не, мисловният принцип не е човека който мисли. Адам трябваше да се пресъздаде. В библията има два източника, отдето са черпили. Адам е два пъти създаван – единият по образ и подобие – мъжки и женски принцип. Създаден [е] и втори Адам от пръст и после на този Адам е вдъхнато дихание – желанието в него е дадено.

После, за да се опита неговото знание, понеже той бил голям лингвист, прекарали всичките животни пред него и той турил имена на всичките. И каквото той турил, останало. Той бил сведущ, знаел езика. И според Мойсеевия разказ турил тия имена, но много от тия имена не съответстват на животните. Защото като турил на магарето името, не зная какво било първото име на магарето, на български е магаре, на английски – „ес“, на турски „ешек“, на френски – „ан“, на германски – „езел“, на китайски, на японски, на арабски как е? Магарето било първото, което като направил Господ и като ги прекарал тия животни пред човека се поклонили, само магарето още отдалече запяло, заревало. Първия тон, като взело, казва: „Много хубава е жената, ще създаде беля на господаря.“ То забелязало, че ѝ липсва нещо. Затова жената останала малко недоволна

от магарето, казала на Адама: „Тури му някое име!“ Сега не смея да ви кажа това име. И вие често казвате: „Той си показа магарещината.“ Показа си магарещината, какво показа? – Магари. Магари или магаре? Голяма погрешка е, че в магарето се повтаря[т] двете букви. Магарето мисли, че е два пъти по-учено, отколкото кой да е друг.

Да мислиш, че си два пъти по-учен, значи да имаш един товар непоносим. Знанието е товар. Да знаеш, не трябва да носиш. Онзи който знае, не трябва да носи много. Много малко трябва да носиш. Защото сегашните учени хора представят като натоварени камили със знанието. Като дойдеш някъде, отвориш енциклопедията: „Аз съм учен човек. Имам една английска енциклопедия и на кой да е въпрос може да ви отговоря. Който въпрос да ми зададете, може да ви дам едно резюме.“ Няма да се мине половин час и ще имате резюме. По математика, музика, основните работи ще ги знаете. Върху теорията на музиката, на който да е въпрос. Но доколко ги разбираме, то е въпрос. Не уповавайте на това знание. Писаното знание е условие. Знанието е като възможност. Вътре е ценно. Когато дойдете да съчетаете външните условия с вътрешните възможности, вие ще дойдете до вратата на училището, вие ще влезете да се учите. Ако знаете да съчетаете възможностите с условията, ще дойдете до вратата на училището, ще научите нещо. Ще влезете в новия живот. Така седи въпросът. Трябва да разработвате вътрешните възможности и външните условия, за да дойдете до онова знание, което ви е потребно. То е магия. Ще се освободите от всички несгоди, които сега имате. Защото много от страданията произтичат от условията. Много от страданията произтичат от възможностите. Но трябва едно естествено съчетание на възможности и условия. Не че е лошо, което желаеш, но желаеш не на време. Условията не подхождат някъде, пък някъде не подхождат възможностите.

Сега нека се спрем върху основното положение. Ще изучавате външните условия, ще изучавате и вътрешните възможности. И според природата на българския език, светът трябва да се създаде с буквата „В“. Ако създадете вашия свят с буквата „В“, ще ви върви. Не с латинското „B“, но с „В“-то от кирилицата – българското „В“. С „Б“-то е създаден сегашния свят. Коя е най-силната дума, която се пише с „Б“? – Бог. („Богатство е силна дума за света.“) Аз имам особена филология. „БО“ тя е много силна буква. БО-ГАТ, ГАТИ. БОД, българинът разбира: бод на игла. Англичанинът разбира: двама (от англ. двама); а българинът: бод – шило. Какво значи богатство? Туй, което можеш да вземеш – Бо-гат.

После имате на санскритски език аум. „У“-то, тази буква е сложна. Аум е превърнато в ом. Тогава в славянски имате думата дом. Туй, в което

разумното работи. Дом е място, дето Бог създал разумното. Човек и жената могат да живеят. Бог е място, дето всички живеят. Що значи Бог? – Място, дето всички хора живеят, всичките разумни хора живеят. То е Бог. Там, дето не могат да живеят всичките разумни хора, няма го Господа. И в еврейски, както е писано Йов-хей, вав-хей. Това е първия принцип, който създал. Хей е принципа, който твори, който съгражда, организира. Вав е закона на равновесието. После буквите се повтарят. Някой път тази дума се пише с три букви. Сега изваждаме друго тълкуване. Що е Бог? Място, дето всички разумни същества могат да живеят, то е Бог. Там, дето никой не може да живее, няма го Господа. Дето живеят, там е Господ. Що е богатството? Там, дето можеш да живееш, имаш богатството. Животът не е в притеснение. Там, дето си притеснен, богатството го няма.

Тогава изучавайте външните условия, изучавайте и вътрешните възможности. Да ви направя сега друг превод. Възможностите, това са човешките желания. Условията, това са човешките мисли вън. Следователно, ако можете да съчетаете вътрешните желания на сърцето с вашите мисли разумно, вие ще имате резултат. Изучавайте желанията си и мислите си! Желанията, в дадения случай означават възможност, мислите – условията. Умът се занимава с външните условия, за да реализира една възможност, за да реализира едно желание. Трябва да знаеш желанията, при които можеш да реализираш възможностите. Там трябва да работиш. Следователно, умът ти работи при условията, желанията при възможностите. Два процеса сега стават. То е достатъчно, сега ще се спрете върху възможностите и условията и преводите, които ви дадох. Всичките желания се постигат с вложените възможности.

Реализирането на желанията се постига чрез условията. Условията са твоята мисъл. Трябва да знаете съчетанието на едно желание с външните условия, да ги съедините и ще имате правилно химическо съединение, което е устойчиво.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

21 лекция на Младежкия окултен клас
14 февруари 1936г.
Изгрев, [София]

1936_02_16 Огънят на любовта
утринно слово Книга: Устойчиви величини, том 2

ОГЪНЯТ НА ЛЮБОВТА

Размишление
Има въпроси в човешкия живот, които са мъчно разрешими. Например, въпросът за вярата, за правото, за любовта са мъчно разрешими. Всеки казва, че вярва, но, в края на краищата, дохожда до положение дето вярата му не помага. – Къде се крие погрешката? – В неразбирането. Щом вярата ти не е в състояние да ти помогне, ти имаш материалистически схващания за живота.
Мнозина казват, че един от важните въпроси в живота е прехраната. Те мислят, че като разрешат този въпрос, всичките им работи ще се наредят добре. Всъщност, не става така. И като разреши въпроса за прехраната си, човек пак е недоволен, има нещо неуредено в живота му. Значи, храната не задоволява всички нужди и изисквания на човека. Като се занимава с неразрешените въпроси, най-после човек казва: Не искам да се занимавам повече с тези въпроси. Обаче, и при това положение, той пак изпада в мъчнотии. И да се занимаваш, и да не се занимаваш с неразрешените въпроси, все ще се натъкваш на мъчнотии. За предпочитане е да се занимаваш с тях; по-лесно ще понесеш мъчнотията. Това е все едно, през лятото да не се интересуваш от зимата. Каквото и да правиш, колкото и да мислиш, нищо няма да постигнеш. Зимата си е зима; тя ще донесе студ, мраз, който не можеш да избегнеш. Обаче, ако мислиш съзнателно за зимата, ще бъдеш предвидлив, навреме да си купиш дърва и въглища. Така ще отопляваш стаята си и ще смекчиш поне малко суровите условия на зимата. Ако не мислиш за зимата още през лятото, студът ще те завари неподготвен и ще ходиш от къща на къща, да се топлиш. Затова, съветвам ви: Мислете върху трудно разрешимите въпроси, макар и да нямате успех. Мисълта е светлина, която прониква и в големия мрак. Колкото и да е слаба, все ще освети някой кът. Мъчнотиите в живота ще продължат най-много четири-пет месеца, докато трае зимата. Щом дойде пролетта, част от мъчнотиите изчезват.
В природата съществува един начин на разбиране, наречен здравословен. Който се ръководи по него, лесно се справя с мъчните и трудно разрешими въпроси. Гледате, как някой майстор полира камъните. Търка един камък известно време и след това взима друг. Как се познава полираният камък от неполирания? – По гладката повърхност. Достатъчно е да го пипнеш, за да познаеш, че е добре полиран. По него няма никаква грапавина. Същото се отнася и до вярата. За да познаеш, доколко можеш да разчиташ на своята вяра, пипни я с ръката си. Ако усетиш най-малката

грапавина, ще знаеш, че вярата ти ще те спъне. Най-малката грапавина причинява съмнение, което води към повреди и разрушения. И най-голяма буря да ви сполети, не трябва да се разколебавате. Колебанието показва, че вярата ви е слаба. Колко пъти екскурзиантите отлагат екскурзиите си при промяна на времето. Някой тръгва сутрин на екскурзия, гледа, времето е ясно, слънчево, но едва извърви два-три километра, явяват се облаци или започва да вали. Щом го накваси дъждът, той се връща назад, не се решава да продължи пътя си. Значи, най-малката промяна на времето, внася колебание. Дъждът само го изпитва. Ако беше продължил пътя си, времето щеше да се оправи. Каква вяра е тази, която при най-малкото изпитание се разколебава? Това показва, че повечето хора днес не вървят със знание и виждане, но с пипане. Истинската вяра не се колебае от нищо. Каквото и да е времето, лошо или добро, човек трябва да издържа докрай.
„Понеже Божията Правда като не разумяват, и своята си правда като искат да възстановят, не се покориха на Божията Правда." (– 3 ст.). – Апостол Павел обръща внимание на евреите, че, като смесили Божията Правда със своята, искали да възстановят своята правда. Това е било в миналото, но и до днес още всички хора искат да възстановят своето право вместо Божието. Ако работите ви не се нареждат, както вие желаете, чудите се, защо Бог е създал така света, защо допуща злото. И, като не можете да си отговорите на всички въпроси, вярата ви се разколебава, започвате да се съмнявате в Бога. След това казвате: Аз имам вече друго верую. – Какво е новото ти верую? Старото ти верую поддържа вяра и служене на себе си. Какво ще придобиеш, ако вярваш само в себе си? Какво спечелиха евреите, които искаха да възстановят своята правда? Няма народ, който да е минал през такива големи люшкания, както еврейският. Ако е за твърдост, те са по-твърди от българите. Умът им днес е дошъл на място, и те пак искат да възстановят своето право. Това няма да стане. Бог е създал света и дал правото на всеки човек, на всеки народ, но над всичко ще възтържествува Божията Правда. Ето защо, когато се натъквате на противоречия, търсете причината за тях в себе си, а не в Провидението. Ако работите ви не вървят добре, търсете причината за това в себе си, в своите родители, в своите баби и прабаби, в обществото, в народа, но в никой случай в Бога. Мислите ли така, вие ще разрешите и най-мъчните въпроси. Като влезе светлина в ума ви, предметите ще бъдат ясни и определени.
И тъй, правилното разрешаване на въпросите се крие в абсолютната вяра в Бога. Ще вярваш, че всичко, което Бог е създал, е съвършено. Той не допуща никакви погрешки. Това трябва да бъде основното верую на човека. Щом допуснеш в мисълта си, че Бог прави погрешки, ти си на крив път. Значи, ти, несъвършеният, ще имаш мнение за Съвършения. Възможно ли е несъвършеният да намира грешки в Съвършения? Може ли плодът да храни дървото? Това е невъзможно. Дървото храни и крепи

плода, а не обратното. Смешно е да мисли ябълката, че като седи на дървото, от нея зависи неговото щастие. Достатъчно е да духне вятърът, да разлюлее клоните и да покаже на ябълката, че мисълта й е крива. Като се види на земята, тя ще разбере, че нейното щастие зависи от дървото. Следователно, всеки, който иска да възстанови своята правда, вместо Божията, ще го брулне вятърът, и той ще падне на земята. Щом се спъваш и падаш, щом губиш вътрешния си мир и равновесие, ти си на крив път. Както и да се оправдаваш, мисълта ти е крива. – Еди-кой си философ, еди-кой си проповедник мисли така. – И те са като тебе. Че си бил така възпитан, че така са те учили, това не те оправдава. Всеки, който пада на земята от най-слабия ветрец, живее в заблуждения и противоречия.
На какво се дължат противоречията? – На желанието в човека да бъде като Бога, да замести Неговата Правда със своята. Бог е незаменим. Неговите дела са съвършени. Той се проявява такъв, какъвто е в действителност. А човек, който иска да стане като Бога, всякога се проявява такъв, какъвто не е. И дяволът, който пожелал да бъде като Бога, да създаде нещо особено, родил лъжата. Какво необикновено допринесе лъжата в света? Тя е мехур, пълен с нечист въздух. Достатъчно е да боднеш мехура с игла, за да се изпразни. Но дяволът се опитва да го продава като нещо ценно. Той казва, че мехурът е пълен с бяло, доброкачествено брашно. Който не познава лъжата, може да се излъже. Взима мехура със себе си, но веднага вижда, че се излъгал. Той разбира, че нечистият въздух не храни. Като видял, че с лъжата не може да се прочуе, дяволът решил да създаде човек, както Бог е направил първия човек. Това е според една богомилска легенда. Бог го оставил свободен, да прави, каквото иска. И дяволът направил един човек, който се движил, говорил, работил, но едно му липсвало: душа нямал. Значи, всеки човек, който няма душа, е роден от дявола. Който има душа, е роден от Бога. Като разбрал погрешката си, дяволът отишъл при Господа, с молба, да вдъхне душа и на неговия човек. Бог вложил част от душата в човека, който дяволът направил. От благодарност, дяволът обещал, че половината от печалбите на неговите хора ще бъде за Господа, а половината ще задържа за себе си. Как се познава човекът, направен и роден от Господа и този, направен от дявола? Първият живее и служи изключително на Господа. Той е изцяло Божие творение, дяволът не е взел никакво участие в създаването му. Вторият принадлежи половината на Бога, а половината на дявола.
Сега, задачата на всеки човек е да ликвидира с дяволското творение, да не прави нов договор с дявола. Всички мъчнотии, нещастия и противоречия в човешкия живот се дължат на договора, който хората направили в далечното минало с дявола. Този договор се вижда от лъжата, която съществува между хората. Например, двама млади се оженят, но дълго време са бездетни. Жената се обръща към Бога, с молба да й даде едно детенце. Тя казва: Господи, ако ми подариш едно дете, ще го посветя да

служи на Тебе. Бог чува молитвата ѝ, и тя добива детенце. То расте, става юноша, младеж и, като дойде време за посвещението му, майката се обръща към Господа със следните думи: Господи, защо ти е моят син? Ти нямаш нужда от него. Нека бъде свободен, да си поживее, както разбира. Ще направя курбан, да откупя сина си от обещанието, което дадох. Тя избира едно угоено теле и го принася жертва на Господа, вместо сина си. Това е лъжата, която дяволът внесе в света, и с която човекът се свърза. Следователно, когато човек даде обещание да служи на Господа, това е майката в него. Остане ли без влиянието на майка си, той търси начин да се откупи с нещо, да развали договора между своята душа и Бога. Това става под влиянието на дявола в човека. Красив е стремежът на душата, но често дяволът взима надмощие и разкъсва връзката между нея и Бога. Една американка обещала сина си на Господа, с цел да получи Неговото благословение. Дошъл денят на посвещението му, но майката казала: Синко, обещах те на Господа, да проповядваш Словото Му. Днес, обаче, намирам, че и по друг път можеш да Му служиш. Не е нужно непременно да проповядваш Словото Божие. Стани търговец, да спечелиш много пари, за да помагаш на бедни и страдащи. Синът послушал майка си и чрез търговията се откупил от Господа. Отишъл в Австралия, дето станал голям търговец. Работите му тръгнали добре, спечелил голямо богатство и помагал на бедни. Въпреки това, една голяма криза в търговията го изненадала: той изгубил всичкото си богатство и останал последен сиромах. Като видял, че не може да върне богатството си, решил да стане проповедник, дано получи Божието благословение. Той постъпил според общото мнение: Докато е млад, човек служи на дявола, а като остарее – на Бога. Това значи: поживей си, докато си млад; като остарееш, служи на Господа. Но Бог не се лъже. Той не се нуждае от стари, разочаровани хора, които искат да се спасят чрез Словото Му.
Мнозина се питат, как трябва да се проповядва. – Има два начина за проповядване: Божествен и човешки. Първият начин е проповядването на извора, който непрестанно тече и напоява всичко, каквото срещне на пътя си. Ще проповядваш непрестанно: като млад и като стар, като лягаш и като ставаш, на този и на онзи свят. Вторият начин е проповядване с прекъсване. Така проповядва чешмата, която ту тече, ту престава да тече; влакът, който се движи и спира ту на една станция, ту на друга; цигуларят, който започва да свири и скоро се уморява, сваля цигулката си и почива. Божествените процеси са непрекъснати, а човешките – прекъснати и непостоянни.
Слушате някой проповедник и сте доволни от него. – Защо сте доволни? – Защото проповедта му била дълга. – Кога проповедта е дълга? – Когато вярата на слушателите е слаба. Ако вярата им е силна, достатъчно са пет минути, за да разберат всичко онова, което се говори с часове. Вярата, любовта, истината са изключителни неща, дадени на малцина. Онзи, за

когото любовта не е още достъпна, постоянно пита, как да обича. Преди да си изпитал любовта, не можеш да получиш отговор на въпроса си. Ще опиташ любовта на Бога към себе си и тогава ще разбереш, как да обичаш хората. Това значи: ще отидеш при Бога, Той да те научи, как да обичаш. Никой, освен Бога, не е в състояние да научи човека да обича. Бог е изворът, от който ще черпите и знание, и сила, и богатство. Можете да отидете и при хората, от тях да черпите знание, но знанието ви скоро ще се изчерпи. То е щерна, която се пълни и празни, не е постоянно. Помнете: търсите ли знание, сила, свобода, при Бога ще отидете. Само Той е в състояние да ви освободи, да ви направи истински човеци.
Често слушате да казват, че Бог не съществува, понеже никъде не може да се намери. Всъщност, Бог живее в човека, няма защо да Го търсят някъде, и там да Го намерят. Исайя казва: „Намериха ме тези, които не ме търсеха: явен бях на тези, които не питаха за мене. Цял ден простирах ръцете си към народ, който не се покорява и противоречи.“ (– 20 и 21 ст.). – Това е противоречие. Тези, които не търсели Господа, и Господ не ги търсел, те Го намерили. А тези, които търсели Господа, и които Господ търсел, не Го намерили. Как се обяснява това противоречие? Много просто. Един ученик отива на училище, но нищо не учи. Отива, връща се, но не отваря книга, нито слуша, какво преподава учителят. Друг младеж не посещава училището, но сам учи, без учител. Той обича знанието и го придобива, а неговият другар посещава училището, но не работи, не слуша учителите си и не придобива знания. Привидно ученикът търси знание, но не го намира; който не посещава училището, привидно не търси знание, но го придобива. Той има любов към знанието и истината, и сам ги придобива. Сега, като се говори за хора, създадени от Бога, а други – от дявола, това не значи, че трябва да се обезсърчавате и да питате, от кои сте. Това се познава лесно. Роденият от Бога грях не прави. Докато греши, докато пада и става, човек още не се е освободил от съдружието си с дявола. Затова, естествено е, дяволът да взима участие в печалбите на човека. Той има дял в неговите работи и доброволно, или не, трябва да получи това, което му се пада. Той нашепва на човека, как да живее, да защитава своите права и интереси. Същевременно, той го убеждава, че това, което е негово право, няма отношение към другите хора. Така той внася раздвояване в умовете на хората и ги спъва. Ето защо, който иска да се освободи от греха, трябва да се роди отново, от дух и вода. Така ще се разбере, кой има право и кой не; кой постъпва справедливо, и кой не постъпва справедливо.
И тъй, само онзи може да знае, кой е прав, който сам постъпва право; само онзи може да познае кривото, който сам постъпва криво. На същото основание, казвам: здравият познава, кой е здрав; болният познава, кой е болен. Който е боледувал, само той знае, какво нещо е болестта. Той е минал през такива опитности, каквито здравият не познава. Не е лошо човек да е боледувал, или да е бил крив. Здравето се цени чрез болестта, а

правото – чрез кривото. Ще кажете, че кривите постъпки водят към престъпления. Има големи и малки престъпления, за които хората се наказват. Едно дете влиза в чужда градина и си откъсва една ябълка. Пъдарят го хваща и го предава на стражаря. От това, как ще подведат работата, може да се заведе голямо дело. Всъщност, престъплението е малко. За такова престъпление изпъдиха Адам и Ева от рая. Погрешката им беше малка, но последствията ѝ бяха големи. Като ядоха от забранения плод, за оправдание, те си послужиха с лъжа. Тя стана причина да напуснат рая. Ако не бяха излъгали, погрешката им щеше лесно да се изправи. Обаче, те допуснаха най-голямото престъпление в живота – лъжата, която ги доведе до тежки, мъчно поправими последствия.
Като греши, човек минава през няколко процеса, докато изправи погрешката си. Първо, той не съзнава, че е сгрешил. После съзнава, но не иска да си признае. Най-после признава погрешката си и се мъчи да я изправи. Следователно, съзнаете ли погрешката си, изправете я. Ако започнете да се оправдавате, ще ви изпъдят от райската градина. След това ще минат хиляди години, докато се върнете отново в рая. Съвременните хора едва сега са започнали да съзнават погрешките си. След това ще започнат да ги изправят. Докато дойде този ден, те ще орат и сеят земята, с пот на челото ще изкарват прехраната си, както беше казано на Адама. И жената ражда деца с мъки и страдания, както беше казано на Ева. И на змията беше казано, по корем да се влачи и с пръст да се храни. Като видя Бог, че се разкаяха, каза им: Ще изпратя Сина си, да ви научи, как да живеете. Така ще се спасите и ще се върнете в рая. Христос дойде на земята и проповядваше на човечеството новия закон – законът на любовта. Той им казваше: Който иска да се спаси, трябва да се отрече от себе си, от заблужденията на света, да не мисли, че знанието, богатството и силата, които светът дава, ще го заведат в правия път. Световното учение е старо, отживяло своето време. То води към заблуждения и разочарования. Спасението на човека не е нито в женитбата, нито в майчинството, нито във високите служби. Искаш ли да се спасиш, да познаеш Бога, бъди готов да изпълниш волята Му и да Му служиш.
Христос казва: „Който не се отрече от майка си и баща си, от богатството си, от себе си и от своя живот и не ме последва, не може да бъде мой ученик.“ – Възможно ли е човек да се откаже от всичко това и да бъде щастлив? – Възможно е. Сегашните хора, със своето знание и богатство, приличат на натоварени коне. Какво допринасят на коня книгите на учените и богатството им, които той носи на гърба си? Не само че не го правят учен, но охлузват гърба му. Конят пъшка под тежестта на товара и се оплаква, че гърбът му страда. Той пита, как да се освободи от този товар. Нищо не му остава, освен да го хвърли и да бяга в гората, на свобода. Книгите, богатството, които носи на гърба си, не са негови. Нека ги носи онзи, на когото принадлежат. Какво трябва да прави машинистът, който

кара влака? Докато работата му е приятна, той ще кара машината. Щом се отегчи, има право да напусне. Ще дойде друг, вместо него, да продължи работата. Щом товарът на гърба ти стане тягостен, хвърли го настрана! Той е зло, от което трябва да се освободиш.
Тъй щото, ако питате, какво представляват злото и доброто, отговарям: Злото е тежък товар, който носиш ден и нощ на гърба си. Доброто е благо, което всякога те следва. Злото ограничава човека и го прави нещастен, а доброто му показва правия път и осмисля живота му. Ще кажете, че и Христос носеше тежък товар. Наистина, Христос понесе греховете на човечеството, но знаеше, как да се освободи от тях. Той казва: „Иде вече царят на този свят, който няма нищо общо с мене. За да познае светът, че аз любя Отца, станете да отидем оттук.“ Когато се намираше в изпитания, Христос се молеше усърдно на Бога. Той мина през такива страдания, че кървава пот излизаше от порите Му. В момента на най-големите страдания, Той се молеше на Бога да се отмени тази чаша, но като разбра, че това е невъзможно, каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Да бъде Твоята воля.“ Така Христос показа на човечеството, че всички трябва да минат през големи страдания, за да влязат в пътя на любовта. В най-тежките моменти на живота си Той беше сам, учениците Му заспиваха. Той уповаваше само на Бога, с Когото беше свързан. Постъпвайте и Вие като Христа. Щом се намерите пред мъчнотии и страдания, молете се да ви отмине тази чаша. Ако не може, предайте се на Бога и кажете: Господи, да бъде Твоята воля! Никой не може да влезе в Царството Божие без страдания. Никой не може да влезе в Царството Божие, ако не се откаже от незаконното богатство на своите деди и прадеди. – Какво ще остане за нас, ако се откажем от цялото си богатство? – Ще ви остане същественото. Какво губи човек, ако има един истински приятел и девет лъжливи и се откаже от деветте? Не само че нищо не губи, но даже печели. Разчитайте на единия приятел, който може да ви следва навсякъде. Той е истинското богатство, а деветте са лъжливото, фалшиво богатство, което всеки момент може да ви изневери. Кое е истинското богатство? – Божията Любов, Божието знание и Божията истина. Те вървят подир човека и на другия свят. Човешката любов трае най-много до гроба, а Божията и след гроба. Тя е вечна и неизменна.
По какво познавате, дали даден човек ви люби? Христос казва: „Който иска да бъде мой ученик, да вдигне кръста си и да ме последва.“ Следователно, който ви люби, той ще бъде с вас и на този, и на онзи свят; и до гроба, и след гроба. Жената плаче за мъжа си, че го изгубила, облича се с черни дрехи, но след една година казва: Живите при живите, умрелите при умрелите. Тя сама се утешава и започва да мисли да се ожени за друг мъж. Колкото и да говори за любовта си към своя мъж, любовта й е временна и изменчива. Ако любовта не следва вашия мъж или вашата жена, тя е преходна. После ще се извинявате, че сте хора със слабости, че така сте

родени и т. н. Това не е никаква философия. Човек трябва да стигне върха на планината. Само така той ще бъде спасен и ще влезе в рая. Остане ли в подножието на планината, ще излезе вън от рая. – Можем ли да стигнем върха? – Можете. – Как? – Чрез вярата. Ние говорим за онази вяра, която ви помага да разбирате нещата. Ние говорим за онази истина, която е във вас; ние говорим за онази любов, която е във вас. Иначе, колкото и да ви се говори за Божията любов, истина и знание, нищо не можете да разберете. Защо човек разбира мъчно нещата? – Защото живее във временния порядък на живота. Как ще разчиташ на чуждата къща? Ти си наемател, днес живееш в една къща, но след година собственикът разваля къщата си, иска да строи нова и ти предлага да я напуснеш. За да бъдеш спокоен, трябва да имаш собствена къща, никой да не те пъди. Следователно, разчитайте само на същественото, на реалното, на Божественото в себе си, което никой не може да ви отнеме. Що се отнася до временното, преходното, не разчитайте на него. То е сянка на реалността. Не бягайте от сенките, защото и те могат да ви донесат временно благо, но не разчитайте на тях. Любов, която носи живот, е истинска; знание, което носи светлина, е истинско; истина, която носи свобода, е реална и неизменна. Това са максими, които трябва да носите със себе си. С тях трябва да разрешавате всички мъчнотии в живота си. Те са оръжия, с които можете да воювате безопасно, както за себе си, така и за близките си.
Съвременните хора се питат, как ще се оправи светът? – Чрез огъня на любовта. Най-силният огън, който съществува в цялата вселена, е огънят на любовта. Дето се насочи този огън, всичко стопява. Срещне ли неприятел на пътя си, тя стопява всичките му оръжия, коли, припаси, хора. При това положение, той е принуден да отстъпи. Това не значи, че огънят на любовта ще изгори света. Който мине през нейния огън, ще се стопи, пречисти и ще се възроди, ще влезе в новия живот. Няма сила в света, нито живо същество, които могат да устоят на огъня на любовта. Всеки, който се опита да ѝ се противопостави, минава през големи страдания. Няма място, дето огънят ѝ да не прониква; той действа и в ада, и в рая.
Апостол Павел казва: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил чрез любовта за онези, които Го любят.“ Велико благо е за душата да мине през огъня на любовта. Цялата вселена ще се отвори за вас, като жилище; ще почувствате връзката си с Бога, като ваш Баща, и ще се радвате на онази вечна свобода, която дава възможност на всичко живо да расте, цъфти и зрее.
Желая ви сега да бъдете свободни, да се приготвите за огъня на любовта. Който издържи на този огън, той ще бъде спасен. Казано е за Христа, че донесъл огън в света – огънят на любовта. Затова наричат Христа „Агнец Божи“. Той донесе Божията Любов, която ще освободи човечеството от робството и ограниченията, от връзките на миналото, които го спъват.

Тогава ще се цитира нов стих: „Търсиха ме тези, които аз търсих. Намериха ме тези, които аз намерих.“

– Божият Дух носи всичките блага на живота.

20. Утринно Слово от Учителя, държано на 16 февруари, 1936 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

) Послание към Римляните, 10 гл.

1936_02_16 Силният огън
неделно утринно слово Книга: Трите родословия - Жануа

СИЛНИЯТ ОГЪН

16 февруари 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небе ясно, чисто, звездно.
Времето приятно, ведро.)
Нарядът:
„Добрата молитва“
91-ви псалом
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“
10-а глава от Послание към Римляном
„В начало бе Словото“
Има въпроси, които са мъчни за разрешение. Вземете, въпросът за вярата е въпрос неразрешен. Въпросът за право и криво, това е въпрос неразрешен. Постоянно го разрешават и въпросът остава неразрешен. Въпросът за любовта, и той е въпрос неразрешен. Има въпроси, които задаваме, [които] са въпроси неразрешени. Всеки казва, че вярва, но дойде до едно положение, дето неговата вяра не му помага. Сега, де седи погрешката? В разбирането. Щом вярата не ти помага, ти вече имаш едно материалистическо разбиране за вярата. Сегашните хора казват: „Важна е прехраната.“ И мислят, че ако си уредим прехраната, всичко ще ни бъде уредено. Отчасти е така, но може нашата прехрана да се уреди и пак има нещо ненаредено. И след като се уреди прехраната, пак има недоволство. Има нещо в нас, което не се задоволява от яденето.

Иде и другото противоречие. Някой казва: „С тия въпроси няма да се занимаваме.“ Но човек, макар и да не се занимава, пак ще се намери в трудно положение. Лятно време, когато времето е топло, казвате: „За зимата аз не му мисля, да бъде каква да е лоша зимата, аз не искам да мисля заради нея.“ И нищо не приготовляват за зимата. Като дойде зимата, стегне го студът и той се лута насам-нататък, ходи от къща на къща, иска дръвца. Лятно време казва: „Не ме интересува, зимата, тя ще мине и ще замине.“ Като дойде зимата, вижда, че докато си замине зимата, тя е трудна.

Има в природата един начин на разбиране, аз го наричам: той е здравословен. Вчера този майстор, който полируваше този стълп тук, че го питам: „Как знаеш, че стълпът е завършен и не трябва повече да се

полирува?“ Казва: „Като го попипна с ръката, аз познавам.“ Е, по какво го познава? Аз си тургам ръката на стълпа, казвам: „Значи, като пипнеш, ти вече разбираш?“ Питам го кои места са завършени. Той ми казва: „Половината стълп е завършен, горната половина, а половината отдолу не е завършена.“ Отивам, пипам горната половина, пипам и надолу и намирам една разлика. И аз намирам: горната е гладка, няма никаква грапавина, всичко е загладено по нея. Като пипам долната половина, тук-там има грапавини.

Та казвам: Тъй като гледаш, и във вярата има грапавини. Вяра, която има грапавини – малки, микроскопически работи, като пипнеш, има грапавини, – с такава вяра, на грапавини, работата не върви. Една малка грапавина може да ви спъне. Една малка грапавина винаги ще произведе едно малко съмнение. А едно малко съмнение често причинява големи вреди. Човек в силна буря не трябва да се разколебава. Щом се разколебаеш, вярата ти е слаба.

Сега вие имате опитността, вие вярвате, някой път сте решили да идете на екскурзия до Витоша. И мнозина казват: „Ще идем на Витоша“, но имате пред вид, че времето ще бъде хубаво, Слънцето ще грее. Приготвите си раницата, но щом станете сутринта, излезнете и виждате, че времето е мрачно и почва да ръми, да ромоли дъждец и някои се разколебават и казват: „Кой ще ходи, дъжд ще има, ще ни накваси. Хайде, ще отложим за друг път.“ Значи, малко външното време разколебава вашата вяра. Вие не ходите със знание. Вие имате само временно разбиране. Туй време ви опитва. Може, ако идете на Витоша, целия ден времето да бъде хубаво. Но вие си предполагате, че ще имате мъчнотии. А може да се случи и обратното: като тръгнете, времето да е хубаво, но към обяд се развали, завалява дъжд и ви накваси. Казвате: „Как тъй? На хубаво време тръгнахме, а ни накваси.“

Питам: Ако времето е хубаво и ако времето е лошо, де е вината? Ако нещата не стават тъй, както ние искаме? Апостол Павел като разсъждава, че евреите не повярвали, понеже искали да възстановят своето право, своята вяра. Смесили своята правда с Божията Правда. И наместо да възстановят Божията Правда, искат да възстановят своята правда. Почти тези са причините, не само евреите, но между вас има много евреи. Вие често смесвате вашата правда с Божията Правда. Казвате: „Туй нещо защо стана? То не е право.“ Понеже вашите работи не се оправят, не вървят тъй, както вие искате, казвате: „Той, светът, не е оправен, Той, Господ…“ и веднага се разколебавате. И ставате неразположен духом. Казвате: „Аз вече имам друго верую.“ Е, какво е вашето верую? Едното верую – в Бога, а другото верую – в себе си. А да вярваш в себе си, ти тръгнеш, вярваш в себе

си и пак не върви. Питам тогава: Евреите, които искаха да възстановят своята правда, какво спечелиха? От 2000 години няма народ, който да е тъй люшкан, както евреите. И ако е за твърдоглави хора, те са по-твърдоглави от българите. Две хиляди години умът им [не] е дошъл – искат да възстановят своето право. А то не може да бъде. Защото Бог е създал света и правото на никой човек не може да бъде, няма да бъде, а ще бъде Божието право.

Та казвам: Когато има противоречие в живота, вие ще търсите причината в себе си, а не в Провидението. Ако нещо не ви върви в света, причината е вътре във вас. Ако нещо не ви върви, причината е в баща ви, в майка ви, в чичо ви, в народа, в хората, в обществото, но ни най-малко не седи в Бога. То е човешка работа. И ако така разсъждавате, най-големите мъчнотии може да разрешите. Ще дойде светлина.

Нещата се разрешават по два начина. Ти като вярваш, че всичко, каквото Бог е създал, е съвършено... Бог погрешка не може да има. Туй трябва да бъде основното верую. Щом допуснеш най-малкото, че Господ е допуснал една погрешка, ти си в кривия път. Значи ти, несъвършеният човек, ще имаш мнение за Съвършения. Несъвършеният намерил несъвършенството на Съвършения.

Сега, възможно ли е туй? Или, другояче да ви го туря: Възможно ли е плодът да храни дървото? Кой храни дървото? Плодът ли го храни или дървото храни плода? Дървото е, което храни плода. И не крепи плодът дървото, а дървото крепи плода. Може някой плод, някоя ябълка да мисли, че тя като седи горе на дървото, че от нея зависи щастието на цялото дърво. Така може да мисли ябълката, но това не е право. Дойде вятърът, подухне клонищата, дървото остава, а ябълката падне, капне. И когато ти искаш да възстановиш своята правда, дойде вятърът; и ако те бутне и ти паднеш долу на земята, туй показва, че ти криво си мислил. Щом се спънеш в живота, щом си изгубиш мира, щом изгубиш равновесието, ти мислиш криво. Както и да се оправдаваш, криво мислиш. Може да цитираш някой философ, нали? И той е философ като тебе. Ама, еди-кой си владика. И той е като тебе. Ама, еди-кой си проповедник. И той е като тебе. Баща ти, майка ти, всичките тези все са в заблуждение. Нищо повече.

И тогава, откъде се ражда противоречието? Понеже ние някой път, когато искаме да станем като Бога, тогава ние ще родим това, което не е. Бог винаги е прав, Бог винаги прави това, което е. А ние, като искаме да станем като Господа, ставаме туй, което не е.

Когато Господ направил дявола, та на него му дошло на ума, че и той може неща да направи като Господа. Понеже и той искал да направи нещо, което да се отличава; гледа, Господ всичко направил, а той най-после измислил и направил лъжата.

Питам: Какво е допринесла лъжата в света? Аз бих сравнил (сравнението наполовина няма да е вярно): лъжата, това е една празна торба. И надута с нечист въздух, като някоя гайда. И те я продават за брашно. И питам: Като вземеш този чувал, съдрания чувал, така, с този нечист въздух за храна, какво ще придобиеш от него?

Питам тогава: Отде му е хрумнало на дявола, защо му трябва да създава нещо? И такива легенди има много. Когато Господ създал дявола, че излезнал от Небето, понеже го напуснал, той направил един свят. Тя, легендата, казва – според една богомилска легенда, – че сегашният човек е направен от дявола. Не. Но Господ направил един човек и дяволът направил друг човек. И два вида хора има в света, според легендата. Господ направил един вид хора и дяволът, и той направил един човек, като Господа, и той се движил както Божите хора, всичко имал, върви, само че душа нямал. Та отишъл дяволът, примолил се на Господа да даде малко душа на неговите хора. Та, има малко ортаклък. Господ дал душа. И казал тогава така: каквото спечелят тия хора, наполовина ще бъде за дявола, а половината за Господа. А има едни хора, които са направо от Господа направени. Дяволът там няма нищо. А има някои хора, които са наполовина от Господа и наполовина от дявола.

Та, най-първо всички вие трябва да се освободите от дяволския човек. Ортаклък има. Та, понеже времето вече е изтекло, ще ликвидирате с този договор, няма да правите нов договор. И всичките ви мъчнотии в живота произтичат от ортаклъка, който имате с дявола. И да ви кажа сега къде е този ортаклък. Що се ражда от ортаклъка? Лъжата. Случи се някой път, че някои млади се оженят, та нямат деца – и дяволът си работи. И тогава майката, като обещава, казва: „Господи, ако ми дадеш едно дете, ще го посветя на Тебе.“ И Господ я послуша, даде ѝ дете. Но след като поизрасне туй дете, тя иска да го откупи от Господа. „Посветих го – казва – на Господа, но туй дете на Господа не Му трябва.“ Казва: „Господи, туй дете не Ти трябва, наместо детето, ще Ти посветя един вол, за Господа. Наместо детето, с вол ще направя един курбан.“ И веднага ще освободи сина си, да не е на Господа.

Сега, по някой път във вас има стремеж да служите на Бога – то е майка ви, вече е направила този договор с Господа. Защото, за да живеете вие, непременно трябва Господ да даде известно благословение. Но щом

станете вие духовни, дойде дяволът и ви каже така: „Слушай, ти можещ да се откупиш от Господа.“ Да обясня мисълта си. Един американец така майка му го обещала, да бъде проповедник, да проповядва християнството. Той като израснал, тя казала: „То човек може и друг занаят да хване и да служи на Господа. Ти стани търговец, че ще печелиш пари, ще помагаш на бедните, ще правиш църкви“ и т.н. И той послушва. Отива в Австралия, 20 години се е занимавал с търговия, спечелил, вече си ликвидирал сметките, но дохожда една криза и завлича всичкото му богатство и той става пак голтак и връща се. Започва работата, проповедник да става.

Българите са много умни, казват така: „На млади години служи на дявола, а на стари години – на Господа.“ То е пак същото. Казват: той, младият, нека си поживее, да си походи малко по широкия свят, да не е ограничен, че като остарее, вече на 60–70 години и няма какво да прави, тогава ще се моли, ще ходи и ще проповядва и всичко ще прави.

Сега, мнозина мен са ме питали: как трябва да проповядва човек? Казвам: Идете при някой извор, при някоя чешма и попитайте как проповядва тя. Казвам: Аз разбирам един Божествен начин – иди при чешмата и тя ще те научи как да проповядваш. Има такива чешми, които са с ръчки; хванеш ръчката, теглиш нагоре-надолу ръчката, тя проповядва: пфу, пфу, пфу, и водата тече. Спреш ръчката и спре се и проповедта. На една машина, тургат огън в нея, човекът се качи на машината, пфу, пфу, и машината върви. Дойде някъде и машината спре, не проповядва. Казвам... Когато някой пита как да проповядва, казвам: два начина има. Ще проповядваш като една чешма, която непрестанно, непреривно върви; и като спиш, и като ядеш, навсякъде ще проповядваш, няма да млъкнеш; и като заминеш за другия свят, пак ще проповядваш; и като се връщаш, пак ще проповядваш. А другият начин е човешкият. Посвириш малко с цигулката, умориш се, оставиш я, сложиш я. Казваш: „Не свиря вече.“ Или ще поговориш малко, един час. Да кажем, аз ще ви говоря един час и ще ви напусна, ще ида горе и казвам: „Стига на тях.“ Това не е проповед. Ако ме разбирате и приложите онова, което сте разбрали, то трябва да бъде много малко. Не се изисква много време проповед.

Сега аз ви проповядвам, защо ви проповядвам много? Защото вярата ви е слаба. Защото, ако бяхте от учените, ако имахте силна вяра, 5 минути щеше да бъде достатъчна тази проповед. А другото време какво щяхме да го направим? Вярата е за вас. Тя не е за другите. Имайте пред вид, че когато се говори за вярата, то е нещо изключително само заради вас. Когато говорим за любовта, тя е изключително само за вас. Когато говорим за истината, тя е нещо изключително само за вас. Така трябва да

разбирате. Щом ти мислиш за любовта – как да обичаш другите хора, ти ще се раздвоиш. Ти не си опитал любовта, а искаш да знаеш как трябва да обичаш другите хора. Ако искаш да знаеш как трябва да обичаш другите хора, ще отидеш при Бога, ще видиш Той как ги обича, да се научиш. Нищо повече! Никой в света не може да ви научи. В света не зная дали има друг, който може да ви покаже как трябва да се обичате. Ако искате вие да се научите как да обичате, ще идете при Бога, от Него ще видите. Той е Изворът, оттам ще научите. Може да идете и при хората, но то ще бъде една щерна. Може да видите някой колар как кара воловете си, но те са временни работи. Онази истина, която трябва да научите, при Бога ще идете.

Сега, другото положение. Хора, които нямат тази вяра, казват: „Къде ще намерим Господа?“ Господ не се намира. И Писанието казва: „Намериха Ме тези, които не Ме търсеха.“ (10 гл. Посл. к Римляном, 20 ст.) Противоречие има в Писанието – намерили Господа тези, които не Го търсели, а пък тези, които Господ търсел, те не Го намерили. Тъй е, Писанието говори: тези, които Господ не търсел и които не Го търсели, те Го намерили; а онези, които търсели Господа и Господ които търсел, не Го намерили. Е, как ще си го представите? Аз го обяснявам по следующия начин. Ти ходиш на училището, а не учиш. Идеш на училище, когато учителят разправя, ти си мислиш за съвсем други работи и казваш: „Аз ходих на училище ден след ден.“ А не слушаш. И излезнеш без познания. А някой не ходи на училище, но чете, учи. Той вземе една книга и бий си главата, няма учител, но работи. И този човек, който не е ходил на училище, но има знание повече от онзи, който ходи и слуша, а нищо не е учил.

Сега, аз не искам да изпаднете... Като ви приведох тази легенда, ще кажете: „Ние от кои сме? Дали от тези, които Господ е създал, или от онези, които дяволът създаде, че ортаклък има?“ Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ Значи трябва да дойдем до едно положение да се родим отново от Бога, да нямаме ортаклък от дявола. Да се роди човек. Тогава неговата вяра ще бъде съвършена. Дотогава, докато не си се родил от Бога, все имаш ортаклък с дявола; ще има ставане, падане. Туй ставане и падане, зависи. Сега имате една ясна представа, че туй е един договор, ортаклък е с дявола. И той си има право. Той ще дойде, и той си иска онова, което му се пада. Трябва да му го дадете. Вие ще кажете: това са работи на дявола. И сега всичките тия работи на кого са – на Бога ли са или на дявола?

Представете си един адвокат, който е дошъл и гледа едно дело, но на един свой повереник, дело, което струва няколко милиона лева. Най-първо той защищава своя повереник, но иде другата страна и казва: „Колко Ви плаща

той за делото?“ – „Е, толкова.“ – „Ние ще Ви дадем двойно.“ И погледнеш, този адвокат тъй направи, че първият изгуби делото. Но там за изгубване на делото му плащат. Е, кому услужва адвокатът? Адвокатът казва на първия: „Ние употребихме всичкото изкуство, но Вие нямате правото; тази работа е малко оплетена.“ И после, всеки един човешки закон, всякога, когато се правят законите на Земята, така са направени, че всеки може да заобиколи закона. Той е направен с оглед за нещо. Аз като разглеждам съвременното право, го намирам наполовина криво. Много закони са направени да защищават интереса само на някои, а не на всички. Интересите са само на някои интереси. За пример вземете закона [за] военната повинност, държавата. Трябва да имаш убеждението, казва: „Не убий!“ Но законът, държавата, казва: „Ти ще идеш да се биеш.“ Е, питам сега: кой закон е прав? Държавата казва да се биеш. Ти искаш да минеш, че нямаш убеждение. Адвокати са те. Тия са тънки въпроси. Те не могат да се разрешат. Не можеш да кажеш кой човек е прав и кой – крив.

Ти не можеш да знаеш кой човек е прав, ако не си прав; и не можеш да знаеш кой човек е крив, ако не си крив. Ти не можеш да знаеш кой човек е здрав, ако не си здрав; и не можеш да знаеш кой човек е болен, ако не си болен. Че, тъй. Какво ще знаеш ти, ако не си боледувал? Ако си болен или ако си боледувал, вече имаш известна опитност. Процесът е вътре. Не е лошо човек да боледува или крив да е човек.

Сега, ние вземаме нещата не в техните крайни резултати. Някой път ние преувеличаваме престъплението. Да допуснем, едно малко дете влезне в градината и вземе от дървото една ябълка. Хващат го там, законът е строг, и го наказват. Едно малко престъпление има той. Повидимому няма никакво престъпление, относително престъпление има. Има престъпление, ако убиеш един човек. То е престъпление, а че си влезнал в градината и си взел една ябълка и да го считаш за един престъпник? И често ние правим престъпления от рода на ябълките.

И първите хора направиха едно много малко престъпление и понеже по законите, които съществуват на Земята, човечеството трябва да се съди, и тогава решиха, от райската градина ги изпъдиха. Първите двама хора ги изпъдиха и ги оставиха за един дълъг период отвънка, в живота, да пожънат последствията от своята лоша постъпка. Тази работа още от начало хората можеха да ликвидират, но те с първата погрешка направиха ред други погрешки, още по-лоши. Не изпъдиха човек, щом яде от плода на забраненото дърво – то е един повод само, но като ядоха от този плод, те се научиха да лъжат. А лъжата е вече едно престъпление. И тогава двамата хора се скриха от Господа. И когато Той дойде да ги търси, те мълчаха и видяха, че ще ги намери Господ. И най-после ги намери Господ.

Казва: „Какво сте се сгушили вие тука, не чувате ли гласа Ми?“ – „Чухме, Господи, но голи сме и двама.“ – „Кой ви обади, че сте голи?“ – „Тази избраница, която ми даде, ми наведе беля на главата.“ Защищават се. Сега, че вината не е негова. Хваща жената, тя казва: „Е, онази змия, понеже Ти си я направил, мислим, че тя ще ни говори правото. Каквото ни каза, ние повярвахме. Ти си я направил.“

Има три фази във всеки един човек. След като направи най-малката погрешка, той най-първо не я съзнава. Ако съзнае погрешката, няма нищо. Съзнай погрешката! Нищо повече! Щом почнеш да се оправдаваш, ще излезнеш из райската градина навън. И ще мине един дълъг период. Толкова хиляди години минаха – 8000 години минаха, и хората не искат да изправят своята погрешка. И тогава Бог ги изпъди и каза: „За да научите този закон, ще излезнете навънка, ще работите, ще орете земята, ще сеете.“ И казва на Адам какво ще бъде неговото наказание за непослушание – че „много ще ореш и малко ще дава плод земята.“ А на жената казва: „Наказанието ти: Ще раждаш деца и с големи болезни ще ги раждаш.“ И на змията казва: „Понеже ти направи това, без крака ще ходиш и пръст ще ядеш. Хайде сега навънка всички!“ И змията. Туй е старото положение. Онзи ликвидира и тогава Бог им дава една малка надежда и казва в какво седи, направи им Той книжни дрехи и ги облече и ги изпрати. Тъй, както е даден разказът в Писанието. И там казва, че след време казва Господ: „Аз ще изпратя друг, Него ще слушате. Той каквото ви каже, ако Го слушате, тогава ще се спасите.“ Понеже нали от православното положение първите хора послушаха змията, вследствие на това дойде страданието. Сега Бог им казва: „Аз ще изпратя другиго, Който, каквото ви каже, ще слушате. Ако Го слушате, Той ще ви покаже Пътя, по който вие всякога може да се спасите (повърнете) (В разчетената стенограма двете думи са написани една над друга).“ Змията каза на човека: „Ако ядете от този плод, непременно вие ще станете като Бога.“ А като дойде Христос, му каза на Адам, Той каза: „Напълно ще се отречеш от да ядеш този плод!“

Ти докато не се отречеш от всички тия посторонни заблуждения на света, ти не може да се спасиш. Ако ти мислиш, че в богатството е твоето щастие, ти се заблуждаваш; ако ти мислиш, че твоето спасение ще бъде в знанието, което имаш, туй, което светът дава, ти си в заблуждение; ако мислиш, че е в силата; в каквото и да е в света, в края на краищата ти ще бъдеш разочарован. Ако мислиш, че можеш да се ожениш и ще бъдеш щастлив; че ако имаш деца, ще бъдеш щастлив; че цар ако си, владика, поп, проповедник, че майка ако си, министър – всичко туй е заблуждение от единия край до другия.

И Христос казва: „Който иска да Ме следва, трябва да се отрече от всичко това.“ И Негови думи са това. „Който не се отрече и от баща си, и от майка си, от богатство, и не презре своя живот и дойде и Ме последва, той не може да бъде Мой ученик.“ Тъй седи въпросът. Ще кажете вие: „Е, тежка е тази работа! Че, кой може тогава да следва, по този път да върви?“ Може да ви обясня: един кон е натоварен с богатство, нали? Носи богатство той. Но той от това богатство, което носи на гърба си, нищо не може да се ползува. И оплаква ми се конят. Казва: „Боли ме вече кръстът, охлузи ми се гърбът. Какво да правя?“ Казвам: Не го носи. – „Че как да не го нося? Какво да правя?“ – Излез.

Сега, да ви уподобя. Вие сега не може да си представите как може конят да се освободи от богатството. Представете си един машинист, който кара един съвременен трен с богатство и пита: „Какво да правя?“ Напусни машината, слез от машината и хич не ги питай, нека си я карат други. Нека този, който има това богатство, да си кара той машината. Ти ще се спреш върху въпроса: Имам ли право да напущам машината? Щом нямаш право да напущаш машината, носи товара. Ако искаш да се спасиш, престани, престъпление е един товар. Напусни го, хвърли го този товар. Нищо повече! Кажи: „Престъпление е товарът.“ Доброто не е товар на човека. Доброто е живо! Доброто, като дойде, не се качва на гърба ти – то ще върви с тебе. Злото, като дойде, то ще се качи на гърба ти. По това се различават. Що е зло? Зло е туй, което се качва на гърба ти. А добро е това, което върви с тебе. И то показва пътя на почивката, смисъла на живота. Следователно туй, което се качва на гърба ти, туй, което те ограничава, то е зло. Не очаквай от него никакво щастие в света. И следователно всяка една тъга, всяка една скръб, всичко, което имате, гледайте да се освободите. Както и да ви кажа, и Христос носи, но Христос знаеше как да се освободи. Най-после Христос се освободи. Той носи греховете, но се освободи най-после. „Иде – казва – царят на този свят и той няма нищо общо с Мене. Но за да познае светът, че Аз любя Отца, станете да отидем оттук.“

И, в най-големите изпитания в живота, Той отиде да се моли. И се молеше така усърдно, че пот излизаше от Него, кървав пот излизаше от Него. И после, там му казаха... Като се моли, дойдоха ангелите и казаха: „Трябва да минеш през този път, да покажеш един път на хората, как да се освободят.“ Те му казаха: „Големи страдания има.“ Казва: „Ако е възможно, тия страдания да минат.“ Казва: „Не може да минат.“ – „Е – казва Христос, – да бъде Твоята Воля!“ И като се върна при учениците Си, казва: „Моята работа е свършена. Аз разбрах: трябва да се мине през страданията.“ А учениците Му не можаха да разберат. Понеже те бяха заспали. А Той винаги се молеше.

Но нали някой път се случи, че спите. Аз виждам, аз като говоря, някои от вас спят. Някой казва: понеже тук, на Земята, не могат да го разберат, че отивали горе да разберат. Туй спящо състояние е един непоносим товар. Христос казва: „Не може ли малко да поседите с Мене? Молете се, да не паднете в изкушение." То човек влиза в изкушение и трябва да се бори. Не да се бори, а трябва да разбира закона.

Сега, да оставим другите работи, които може вас да ви смущават. Страдания има на Земята, които трябва да минете. Ще се молите! Молете се на Господа: „Господи, ако туй страдание може да мине, да мине; пък ако не може, да бъде Твоята Воля!" И като се минат тия страдания, вие ще се освободите! Не мислете, че може да влезнете в Царството Божие, без да се откажете от онова, което вашите праотци са го взели незаконно. Вашите родители преди векове са взели нещо незаконно – всичко това ще го върнете. Човек трябва да се откаже. И тогава – другото противоречие. Ще кажете: „Ако ние от всичко се откажем, какво ще ни остане нас?" Че, тогава ще ни остане съществено. Ако имаш 9 души лъжливи приятели и имаш само един приятел, който те обича, тогава, ако се откажеш от 9-те лъжливи приятели, какво си изгубил? Нищо не си изгубил. Останал ти е един приятел. Туй, едното, което остава с тебе, то е, което ти трябва. Онова, лъжливото, което само чопли, разваля работите, защо ти е това? Богатство аз наричам богат да съм, богатство разбирам което може да дойде с мене и в другия свят. Аз това богатство искам.

Що е богатство? Истината за мен е богатство; Божието Знание е богатство за мен. Божията Любов за мен е богатство – Любовта, с която мога да мина и в другия свят. Защото сегашната любов, като те занесат до гроба, си отива.

Определям: някой човек има другарка, която е дама, тя му заповядва. Когато той умре, тя си тури черни дрехи. Дамата с черни дрехи, туй показва. Една година ще ги носи, черните дрехи, след туй ги хвърли, облече се с нови дрехи – търси друг мъж. А която е негова жена, тя, като се облече с черни дрехи, ще отиде до гроба, ще поплаче малко за него и след една година и тя ще престане да плаче. Дамата не плаче, жената плаче. Но и двете пари не струват. Нищо повече. Истинската жена е тази, която, като занесе мъжа си, казва: „Аз подир тебе идвам, подир една година." Неговата другарка, която го обича, тя казва: „Върви, приготви място, след тебе и аз ще дойда." Тя не се облича с никакви черни дрехи и след една година и тя си замине. Подир него и тя не остава. Той като си замине, и тя отива, не остава да живее. Щом тя остане да живее след него на Земята, тя не го обича. Щом отиде след него, тя го обича.

Сега искате да знаете кой ви обича. Ако жената замине и мъжът замине подир нея, обича я; и щом мъжът замине и жената замине подир него, и тя го обича. Обичат се. Щом единият остане, не се обичат. Не зная дали ще вярвате или не. Тъй си го казват хората. Някои ще кажат: „Заради него и аз да умра?“ Въпросът на е за умиране. Аз обяснявам принципа. Ако ти не можеш да идеш там, дето е Христос... Казва: „И то не е.“ Дотогава ти си дама. Ако не можеш да идеш там, дето е Христос, ти си дама с черни дрехи. Казваш: „Много страда Христос, горкият!“ И всичко туй, и след една година това престава. После ще пострадаш и поплачеш за Него. Казваш: „Било що било“, след 2000 години пак ще забравиш.

Две състояния има във вярващите. Някои вярващи мязат на дами, някои вярващи мязат на жени, които плачат; а някои вярващи са онези, които отиват с Него. Та ви казвам, онези от вас, които не сте отишли, да идете. Защото другото е празна работа. Казва: „Тук съм слаб, тук сме грешни, та майка ми такава, така ме е родила.“ Тогава, щом това е празна работа, така може да се говори на деца. Но за вас – на върха трябва да се излезе, нищо повече! Който излезе горе, на планината, спасен може да бъде; който остане в долината, в подножието, из рая ще излезе навън. Тъй седи въпросът.

Казвам сега: Апостол Павел разрешаваше един труден въпрос. Един въпрос разисквал, но мистически въпрос. Аз ви го представям в ясна форма. Някои от вас питате, ще дойде време, когато не трябва да се разколебавате. Вие ще кажете: Кой е, който говори истината?

Вие не може да знаете кой говори истината, ако истината не е във вас. Казвате: „Кой ме обича?“ Вие не може да знаете кой ви обича, ако любовта не е в тебе. Не може. Какво ще ви каже? Не можеш да разправяш на хората за това, което у тях не е, го няма. Аз ви говоря за онова, което вие имате, което разбирате; аз не ви говоря за онова, което нямате. Него оставям настрани. Истината може да разбирате, понеже тя е във вас. Трябва да я слушате. Аз ви говоря за Любовта, понеже Любовта е във вас и може да я разбирате. И сте я разбрали. Божието Знание е вътре във вас. И него може да разберете.

Сега, онази Вяра, която ни спомага, за да разберем Истината, онази Вяра, която ни спомага да възприемем Любовта, онази Вяра, която ни спомага да възприемем и Знанието, тя е Вярата, непоколебимата Вяра в света.

Аз не съм против съвременния порядък, но казвам: той е привременен порядък. Е, защо така трябва да се говори? Ти си кираджия в една къща. Казвам: След една година този човек мисли да събори къщата. Казвам: Той

ще те изпъди, ти не разчитай на тази къща. Тебе ти остава една година да живееш. „Е, какво трябва да направя?“ Направи си къща, твоя собствена къща, от която да не те изпъждат. Туй, което може да ти вземат, не уповавай на него. Туй, което не могат да ти вземат, то е реалното в света. Туй, което ще остане вътре в тебе и никой не може да ти го вземе, то е реалното. И тогава онова, което в света остане с нас, то е Божественото! То е реалното. И ще дойдете до него всички. А онова, което идва и си заминава, то е временно и с него може да разполагате отчасти. Не ви казвам да бягате от него. Не ви казвам да бягате от сенките. Сенките могат някой път да ви причинят едно малко благо. Но на една сянка ти не можеш да разчиташ; на плодовете на сянката, и на тях не разчитайте. Онова, на което ние разчитаме, то е самата реалност. То е само Божественото. Любов, която носи живот, тя е любовта; знание, което носи светлина, то е знание; истина, която носи свобода, постоянна свобода, тя е истина! Те са максими, които трябва да имате, да ги носите; за вас само трябва да ги употребите. С тях трябва да разрешавате всичките мъчнотии в света. И то е едно оръжие. Истината е едно оръжие, с което може да воювате. Знанието е едно оръжие, с което може да воювате. И любовта е силно оръжие, с което може да воювате. Любов, с която не да воюваш, но любовта, която може да воюва, тя е любов!

Сега, как воюва Любовта? Тя не си носи артилерия, но тя си има само един начин. Като дойде Любовта, тя носи всичкия огън. Тя като дойде да воюва с тебе, всичко изведнъж разтопи, всичкото оръжие, противника, и колата му, и труповете му, и машините му, и всичко, каквото има, всичко го разтопи. Нищо не остава. Всичките тия фортификации, всичко разтопи, та нищо не остави. Не само Любовта воюва с хората по този начин, но като дойдат тия, мощните духове от Небето, които могат да се борят с нея, тя като слезне при тях, и те капитулират всичките там. Всички капитулират. Няма някой, като дойде Любовта, да не капитулира. Всички бягат; или те бягат, или те капитулират. Нищо повече. Те избягаха горе и не можаха, и пак ги намери тя. И адът не е нищо друго освен Любовта воюва с духовете. Но всички се стопили там. Пари ги там, огън има. Те църкат, всичкото оръжие, каша е от тях всички.

Казва: „Как ще се оправи светът?“ Щом огънят на Любовта дойде, огънят, който Любовта създава в света. И по някой път и вие църкате. Щом Любовта дойде, всички вие зацъцрите. И всичките ви страдания, които имате на Земята, не са нищо друго освен: вие искате да воювате с Любовта. И тя като дойде, тя претопи всичко. И вие казвате: „Изгоряхме! Отидохме, всичко отиде!“ И всичко ще се стопи.

Писанието казва: цялата Земя ще изгори в Любовта. Един ден ще дойде

Любовта, ще запали лицето на света и вие ще се стопите. Ще минете през огъня на Любовта! Няма да остане нищо от вас, т.е. от сегашното ваше, и като излезнете от този огън на Любовта, ще бъдете както как се чисти рудата, която се топи, и ще остане само чистото злато. Как се казва туй, от което излиза златото? Сгурията ще се стопи и ще остане само чистото злато. И след като минете през огъня на Любовта, ще излезне вашата душа чиста и светла, облечена със своето ново тяло. Тогава, освободена от всичките дрязги, които сега ви безпокоят, ще бъдете като новородени деца. И тогава ще почувствувате както апостол Павел, който казва за онова състояние: „нито око е видяло, нито ухо е чуло онова, което Господ е приготвил чрез закона на Любовта за онези, които Го любят.“ И ще се усетите съвършено свободни. Ще почувствувате вашите връзки, които имате с Бога; ще почувствувате, че Господ е вашият Баща. И тогава цялата вселена ще бъде едно жилище отворено, всичките врати ще бъдат отворени заради вас. И може да ходите където искате. Свободни ще бъдете.

И желая ви сега всички да бъдете свободни. Да се приготвите за огъня на Любовта. Тъй. И който издържи на този огън, спасен ще бъде. И казано е, Христос казва: „Огън дойдох да туря на света.“ Той подразбира този огън. И когато казват, че човек се спасява чрез Агнето, огънят е това – те не подразбират българското агне. Огънят на Любовта, то е туй агне, което ще спаси света. Огънят на Любовта е, който трябва да дойде и да освободи хората от всичкото онова робство, в което те са паднали. Тази Любов като дойде, тя ще освободи хората от робство. И всичките връзки, с които хората са свързани, няма да остане връзка, която да не се развърже. И всички ще бъдат свободни.

И тъй, тогава стихът ще бъде тъй, тогава стихът ще стане: „Потърсиха Ме тези, които Аз потърсих; и намериха Ме тези, които Аз намерих.“

(Учителят стана.)

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

6.20 ч

(На поляната – упражненията.)

20-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 16.II.1936 г., 5 ч сутринта,

София – Изгрев*

На 2 и 9 февруари 1936 г. в каталога на Елена Андреева – стенографката на Учителя, няма отбелязани държани беседи. (Бел. на координатора Віргилий Кръстев.)

1936_02_16 Знайното и незнайното
неделна беседа

ЗНАЙНОТО И НЕЗНАЙНОТО

„Вие се кланяте на онова, което не знаете, ние се кланяме на онова, което знаем“.
Отче Наш.
„Бог е Любов“.
Ще прочета само 2 стиха от четвъртата глава на Евангелието от Йоана, 21 и 44 стих.
„Вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на това, което знаем“. В света има две веруюта: Едното верую е това, което хората не знаят. Другото верую е това, което хората знаят. В света има две служби, на които хората служат: Едната е законът на необходимостта, а другата е законът на Любовта. Единият служи на страха, а другият служи на вярата. И всичките безпокойства в света произтичат от това, че ние служим на онова, което не знаем. Аз взимам принципа общо. Щом се безпокои човек, в дадения случай той служи на онова, което не знае. И наистина човек всякога се смущава от онова, което не знае. За това, което знае, той никога не се смущава. Казваш: Как да не се смущавам? Този разбойник иде да ме обере, как да не се смущавам? Ти ни най-малко не знаеш това, ти само предполагаш, че той ще те обере и се смущаваш. Този човек може и да не те обере. Много пъти вие сте минавали през гората и през всичкото време сте се плашили, очаквали сте от някъде да излезе мечка или вълк и да ви нападне. Никаква мечка, никакъв вълк няма в гората, няма да излезе насреща ви. Значи, в дадения случай ти служиш на това, което не знаеш. И мечка има в ума ти, и вълк има в ума ти, а в същност това са въображаеми неща. Следователно ние минаваме от едно верую, което не знаем, към едно верую, което знаем. А веруюто на знанието ще оправи света. И ако целият свят е забъркан, това се дължи на онова условие, че ние служим на онова, което не знаем. Вземете, например бащата. В най-ранната си възраст той служи на онова, което не знае. Той служи на своята сила и казва: Аз съм баща, и синът ми трябва да ми се подчинява. Той мисли, че е силен, че всичко знае. И синът казва: Няма какво, аз съм слаб, ще се подчинявам. Няма какво да се прави, ще се подчинявам на баща си. Но след време везната се изменя; синът израства, става по-силен от баща си, и бащата, който вярваше, че може да заповядва, дохожда до едно положение да вярва, че не може да заповядва. Питам: Как се обърна едното верую в друго? По-рано синът вярваше, че трябва да се подчинява на баща си, а сега бащата вярва, че трябва да се подчинява на сина си. Как стана тази работа?

Сега да направя предмета малко по-ясен. Вие се покланяте пред един богат търговец, милионер, банкер, който разполага с милиони. Ти си сиромах човек, имаш нужда от пари, кланяш му се, той седи. Обаче, по някакъв начин той изгубва своето богатство, а ти ставаш богат. Тогава той почва да се кланя пред тебе. Питам сега: „Къде е прогресът тук?“ Прогрес може да има само в това, което знаеш. Значи в онова, което знаеш, всякога има прогрес, а в онова, което не знаеш, всякога има регрес. Аз взимам думата знание в положителен смисъл. Според мене знание е само онова, което дава светлина на човека! Според мене знание е само онова, което дава и носи здраве на човека; според мене знание е само онова, което носи щастие на човека. Всичко е в знанието. Носи ли едно знание щастие, то е знание; носи ли сила, то е знание. Сила е това, което не се изменя до 10 пъти в годината, но която постоянно расте и се развива.

Сега да минем към чистата мисъл. Ние, съвременните хора, сме се навикнали да мислим по купешки. Казвате това е то: Две и две прави четири, свършена работа. Какво от това, че две по две прави четири. Или казвате 5 по 5 прави 25. Какво от това, че пет по 5 прави 25? Обаче, аз мога да осмисля числото 4. Двама души като ми дадат по две хиляди лева, аз ги умножавам и получавам четири хиляди лева. Като умножавам двете хиляди по две хиляди получавам четири хиляди лева. Като умножа две по две кой се ползува сега? Разбира се, че четирите се ползва, четири хиляди лева имам на разположение. Казвам: Ако ти умножаваш едно число и ако умножаваш своите страдания, какво печелиш от това? Ти казваш: Не зная как ще прекарам този живот, няма да го прекарам добре. По този начин ти умножаваш страданията си. Знание ли е това? – Не е никакво знание. Отде знаеш, че няма да прекараш добре? Казваш: Аз предчувствам това. Отде го предчувстваш? Мъчно е да се обясни това. Но виждаш нещо на Витоша. Как го виждаш? А физикът като види нещо, той веднага го обяснява със закона за пречупване на светлината. Но това е един доста сложен закон. Да кажем, че този въпрос можеш да го обясниш по някакъв начин. Но как ще си обясниш това, че ти можеш да предскажеш какво ще ти се случи след години, какви страдания ще прекараш? Ти казваш: След пет години еди-кой си месец, еди-кой си ден какво нещо ще ми се случи. Къде е казано това нещо? Или казваш на някого, че след 10 години последния месец, последният ден от месеца ще му се случи някакво голямо нещастие. От де знаеш това? Някой пророк или някой гадател ли ти е казал това? Значи тези работи трябва да съществуват някъде. Сега да ви дам едно малко изяснение. Представете си едно същество, което може да движи предметите без пара, без електричество, само като изменя наклона на техните ъгли. Представете си една голяма площ, която има хиляда километра дължина и хиляда километра широчина и тази площ се държи от хиляди хора в равнината. Но след това дойде друго едно същество с

грамадна сила. Достатъчно е само това същество да наклони малко площта към екватора на земята, за да започнат всички предмети, които са върху тази площ, да се движат. Значи движението на тези предмети зависи от наклона. Ако искат да им дадат малко движение, малко ще ги наклонят, т. е. ще дадат малък наклон. Това същество може да си играе с тези предмети. Като наклони площта, току виж всички предмети се наклонят на една или на друга страна и започват да се движат. Как ще си обясните това явление? Каква е тази сила, която кара предметите да се движат? Вземете например съвременните астрономи не могат да си обяснят това. Например, има някоя комета, която се движи в пространството, дойде до едно място и се завърти около слънцето. Защо? Защото слънцето я привлича. След това се отдалечава в пространството и може би, след 10 или след сто хиляди или след две хиляди години тя пак ще се върне на същото място и ще се завърти около слънцето. Коя е онази сила, която привлича тази комета около слънцето? И каква е онази сила, която я отблъсква от слънцето? Това е един отвлечен предмет. Вие мислите, че този въпрос няма никакво отношение към вас. Вие мислите, че слънцето, месечината нямат никакво отношение към вас. Вие мислите, че планетите, че звездите, нямат никакво отношение към вас? Вие мислите, че съществата от другия свят, от разумния свят нямат никакво отношение към вас? Но дали знаете или не знаете светът упражнява известно влияние върху вас – нищо повече. Ако си умен, ти ще служиш на онова, което знаеш и животът ти ще бъде щастлив. Ако си глупав, ти ще служиш на онова, което не знаеш и животът ти ще бъде пълен с нещастия. Нещастията в живота не са нищо друго, освен стълкновения. И невежите хора в света не са нищо друго, освен слепи хора, които са в постоянно стълкновение със самата реалност. Някой път ние искаме да изменим своята съдба. Вземете например, една красива мома се е влюбила в един красив момък. Тази мома се е влюбила в един богат момък, но не е богатството, което може да донесе щастие на момата. Богатството има две страни. В ръцете на един добър и умен човек, богатството ще има един резултат. Обаче, богатството в ръцете на един човек, който не е господар на положението, ще донесе обратни резултати. Сега изобщо, според както е писано, едни хора казват, че тъй както светът е създаден, със своите лоши страни, е създаден от Бога. Това е едно криво предположение. Кой е създал светът, не знаем. Тепърва го учим. Да кажем, че природата го е създала така, това е законът на необходимостта. Това са външните условия. Това нищо не разрешава. Сега да направим едно сравнение. Аз искам да ви заставя да мислите, да излезете от сегашния си живот. Не мислете, че животът, че положението, което сега имате, е най-важно. В дадения случай тази станция, на която сте се спрели, е най-важна, но има по-важни станции от тази, на която сте се спрели. Първите същества, които дойдоха на земята, живяха 4–5 километра под кората на земята. Те се намираха под

много висока температура и след време се превърнаха в скъпоценни камъни. Тези същества, които се превърнаха в скъпоценни камъни, останаха долу скрити под земята, дето забогатяха. Те казаха: Ние трябва да излезем на повърхността на земята. Наистина, след време, те излязоха на повърхността на земята, но се превърнаха на растения. За да се скрият от нещастията в света, те заровиха главата си в земята, а краката си оставиха навън, нагоре. Растенията са много умни същества. В това положение те казваха: Какъвто ритник ни даде съдбата, такъв и ние ще ѝ върнем. Затова те оставиха краката си навън да ритат съдбата. Обаче, те видяха, че с ритане работа не става. След време растенията се превърнаха в риби, скриха се във водата, но видяха, че и по този начин не могат да избегнат от съдбата. И във водата животът им стана толкова несносен, и те видяха, че от това положение не могат да излязат и потърсиха изход да се освободят от тежките условия на своя живот. Затова те се превърнаха на птици и започнаха да хвъркат из въздуха. След време те видяха, че работата и във въздуха не става. После те слязоха на земята, превърнаха се в млекопитающи, докато най-после се превърнаха в хора, в положението, в което днес ги виждаме.

Сега вие ще направите едно възражение, ще кажете: Нали Господ създаде света? Така е писано в Библията. Когато се казва, че Господ е създал света, подразбираме, че Той само разграничи нещата. Светът е бил създаден много по-рано от времето, за което Мойсей пише. Мойсей само е описал създаването на света. Казва се там, че на растенията е казал да живеят половината в твърдата почва, а половината във въздуха; на рибите е казал да живеят във водата; на птиците да живеят във въздуха; на млекопитающите да тичат по земята, а на човека е заповядал да живеят между всички живи същества. Сега съвременните хора протестират и казват: Защо са дошли страданията върху нас? Аз пък задавам въпроса: Защо ние причиняваме страдания на другите същества? Кой не причинява страдания на другите? Вие ще кажете, че е вярно това, но е оправдателно. Например, хората създават страдания на птиците, но и птиците едни други си създават страдания. Много страдания си създават птиците сами, но и хората им създават страдания. Много страдания си създават рибите сами, но и хората им създават страдания. Питам: Кой създава страдания на нас, разумните същества? Половината страдания са наши, а половината страдания са на дявола. На много от страданията, които ние сами си създаваме, дяволът се чуди. Ще ви приведа един пример, с който да потвърдя горната си мисъл. Четири млади моми отишли в един манастир, дето решили да се посветят в служение на Бога. Тези моми имали разположение към печени яйца, обичали от време на време да си хапват по едно две печени яйца. В първо време игуменката им позволява по един път в седмицата да си пекат яйца. Понеже била голяма скъперница

започнала и това да забранява. Тя не казвала направо, че не позволява да си пекат яйца, но забранили по килиите да се кладе огън, под предлог, че без огън по-лесно може да се постигне светийство отколкото с огън. Целта ѝ обаче била не да няма огън, но да не пекат яйцата. Тези моми се изхитрили, намерили начин да си пекат яйца и без да кладат огън в килиите си. Като чували някоя кокошка да кудкудяче, че е снесла яйце, те скришом от игуменката отивали на полога на кокошката и си взимали по едно яйце. После те си купили по една свещ и решили да пекат яйцата на свещ. По едно време игуменката забелязала, че от време на време сметката на яйцата не излизала, някъде се губели по четири яйца. Решила да види какво правят четирите моми в килиите си. За тази цел тя ги издебнала една вечер и какво било учудването ѝ когато видяла, че всяка една от тия четири моми седяла пред свещта, държала в ръцете си по една тел и на него държала по едно яйце. Въртели яйцето и го пекли на пламъка на свещта. Игуменката останала учудена от това, което видяла и си казала: Чудна работа на какъв мурафет ги научил дяволът. В това време дяволът бил там, чул какво казвала игуменката и се обърнал към нея с думите: Не ме обвинявай в тази работа. Като гледам това нещо и аз сам се чудя, отде им е дошло на ума да го направят. Това нещо и аз го виждам за пръв път. Казвам: Това е един пример, който нищо не показва, но все-таки донякъде обяснява нещата.

Христос казва: „Вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на това, което знаем“. Сега спорът в света е между вярващите кой има правата вяра. Правата вяра седи в онова, което ти знаеш. Кривата вяра седи в онова да се кланяш на това, което не знаеш. Онова, което знаеш, включва в себе си Божественото. А онова, което не знаеш, включва в себе си човешкото. Защото човек се отличава по своето незнание. Какво приложение може да има сега този стих? Че трябва да знаем нещата. И светът е създаден като едно велико училище, в което трябва да се учим. Като е дошъл на земята, човек трябва да се учи, да придаде нещо към онова, което е имал в себе си. Той трябва да изучава законите, върху които почива неговото щастие.

Сега ще направя един превод. Преводът се състои в следното: Съвременните хора се кланят в това, което не знаят. Това, което не знаят, е смъртта, а това, което знаят, е животът. Един българин, учен човек, който ми правеше възражения, казваше: Като умре човек, къде отива? Питам го: Ти умирал ли си да говориш за смъртта? Ти нямаш никаква опитност за смъртта, а говориш за нея. Ти говориш за онова, което не знаеш. Че живееш ти имаш опитност от живота. Ти вярваш в смъртта, която не си опитал. Когато опиташ смъртта, тогава се върни да ми разправяш за нея. Сега няма какво да ми говориш затова, което не си опитал и не познаваш.

За мене е важно, че вярвам в това, което зная и на него се кланям. А ти вярваш и се кланяш в това, което не знаеш. Някои ме питат има ли други живот? Чудно нещо има ли друг живот? Аз живея сега. Колко живот ще има, кажете ми вие. Чудни са хората. Някой направи една голяма къща от 45 стаи и като влезе в една от стаите, веднага пита: Има ли още стаи. И след като извърви всичките 45 стаи, пита има ли друг свят? – Има друг свят, разбира се, има къщи по-големи и от вашата. Ти си се затворил в една човешка форма и питаш: Като изляза от тази форма, има ли друг живот. Ако в тая къща, в която си влязъл, има живот, то като излезеш отвън, има два пъти по-широк живот от този, който е вътре. На същото основание и мравята може да пита има ли друг живот вън от мравешкия? Има друг живот вън от мравешкия, той е малко по-горен. И след всичко това хората казват: Човек като умре, с него всичко се свършва. Да, след като умре, всичко се свърши, но след като се родиш, всичко отново се започне. Сега въпросът е, животът ли излезе от смъртта или смъртта от живота. Смъртта излиза от живота. По какво се отличава животът от смъртта? Като умре човек хората говорят около него, а той мълчи. А като се роди човек, и той говори, и хората около него говорят. Ако само хората говорят около тебе, а ти мълчиш, ти си мъртъв. Ако ти говориш и те говорят около тебе, и ти си жив, и те са живи. Сега някои казват, че трябва да мълчим. Не, аз не съм за мълчанието. Да мълчиш, значи да мислиш, а да мислиш, това е онова високо положение на живота. Казвате, че някой мълчи, казвате на някой: Мълчи. Не говори, преди да си мислил. Живей в онзи широк умствен свят, схвани работите добре, разбери ги и тогава говори. А вие мислите, че трябва да се мълчи т. е. каквото ви се каже, да вярвате в него. Аз съм съгласен наполовина с това. Ако мислите така, вие ще изпаднете в голямо противоречие, ще се намерите в положението на един княз от древността.

Един богат княз от древността пожелал да му се ушият дрехи, които да не са пипани от човешки ръце, да се опредат, да се изтъкат, да се ушият, човешка ръка да ги не пипне. Князът казал: Който се наеме да ми направи едни такива дрехи, ще получи много голямо възнаграждение. Най-после явил се един мъдрец при княза и казал: Аз съм готов да ви приготвя такива дрехи, но ми е нужен само един стан. Дали му един стан и той започнал работата. Започнал той мислено да снове. Князът изпращал от време на време слугите си да видят какво прави мъдрецът. Те го виждали все на стана да снове. Казвали на княза: Снове, работи нещо на стана. Обаче мъдрецът нищо не тъкал. Той само прехвърлял мислено сновалките от едната и другата страна. Като изтъкал плата, той го приготвил за шиене, но без да хване човешка ръка. Така той мислено изпрел, изтъкал плата и го ушил. Като бил съвсем готов, занесъл го на княза съвсем готов, готови дрехи за обличане.Князът хвърлил старите си дрехи и се облякъл с новите, приготвени от мъдреца. Всички, които били около него, се възхищавали от

дрехите на княза и казвали, че били много хубави. Князът излязъл из града с тези дрехи и кой как го виждал, казвал: Много хубави са дрехите на нашия княз. Като минал князът покрай едно дете, то извикало: Я, нашият княз е гол.

Сега и ние, съвременните хора, поддържаме, че някои неща са голи. В това няма никакво знание. Ти казваш, че вярваш в Бога. Но, ако ти си един нещастен човек, каква е тази вяра? Ти казваш, че вярваш в баща си. Но, ако си нещастен човек, каква е твоята вяра в баща ти? Или ти вярваш в науката, вярваш във всичко, в света вярваш, а въпреки това си нещастен. Каква е тази вяра тогава? Питам: Какво допринася тази празна вяра? Значи в дадения момент ти служиш на онова, което не знаеш. Питам тогава: Какъв е изходният път от това положение? Ние можем да заменим две величини една с друга, а именно: Ние можем да заменим онова, което не знаем, с онова, което знаем. И тогава ще кажем ние: Кое знаем в света? Разсъждавали ли сте вие някога да си отговорите на въпроса какво знаете. Има ли нещо, на което да разчитате и да знаете на какво разчитате? Първото знание е движението. Животът се отличава с движение. Движението е резултат. Та какво е резултатът, движението на живота. От движението се раждат после ред други сили. От движението се ражда светлината. Значи светлината е елементарното проявление на движението. Движението е изходният пункт, когато едно същество излиза от вечността от онзи вечен център на живота. Значи първият изход се обуславя с движението, а понеже излиза извън орбитата на този център, на него му трябва светлина в пътя, за да се движи. Трябва му светлина, трябва му знание. И забележете всяка майка иска, като се роди детето да се движи. Първият подтик на живота е движението. Повечето от вас сте били майки, знаете това. Вие не искате ръцете и краката на детето ви да са сакати, но да се движат. Не само ръцете и краката му искате да се движат, но и неговите очи, уши, уста, мозък, всичко в него искате да бъде в движение. И наистина едно тяло е здраво само тогава, когато всички частици в него са в движение. И когато ние изучаваме човека ще видим, че за да бъде абсолютно здрав, всички частици в неговото тяло трябва да са в хармонично движение помежду си. Щом се наруши това хармонично движение, човек е вече болен. Когато се изследва човешката аура, ще видите, че колкото човек е по-здрав и по-духовно издигнат, от него излиза една бяла, приятна светлина. Има хора, на които тази светлина е толкова голяма, че като ходят вечер, те хвърлят светлина наоколо и си осветяват пътя. Когато човек заболее, става пречупване на тази светлина и тя потъмнява. Това потъмняване може да стане частично или цяло. Всяка заболяла част е тъмна, а здравите части са светли. Значи, ако те заболи главата, главата ти е тъмна; ако те заболи стомахът, стомахът ти е тъмен. Ако те заболи крак, кракът ти е тъмен. Следователно, какво се изисква от

вас? Да възстановите светлината на тъмното място, да възстановите светлината на главата си, на стомаха си, на крака си и т. н. Как ще стане това? Като усилиш мисълта си. Как ще усилиш мисълта си? – Като почнеш да мислиш за това, което знаеш. И в Писанието е казано: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се увеличи“, ще се измени. Сега ние мислим, че реални неща са тия, които са близо до нас. А онези неща, които са далеч от нас, не са реални. Но реалните, разумните неща, дали са близо или далеч от нас, те се отличават с едно свойство. Това свойство е следното: Разумните същества всякога отговарят на нашите нужди, а неразумните – никога не отговарят на нашите нужди. Следователно, ние считаме Бог онова същество, което всякога отговаря на нашите нужди. Бог е единственото смислено същество, което отговаря на нашите нужди. Той не отговаря на нашите навици, които имаме, на нашите несъществени нужди, но Бог винаги отговаря на онези силни нужди на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух.

Сега няма какво да доказвам това нещо. Аз не искам да го доказвам. Това е нещо, което вие сами можете на опитате. Много неща мъчно се доказват. Това е нещо, което вие сами можете да опитате. Много неща мъчно се доказват. Те трябва първо да се опитат, да имате опитност от тях. Никога не мога да ви доказвам неща, за които вие нямате никаква опитност. Например, аз минавам за учен човек, имам познания не само за земята, но и за слънцето и за всички останали планети. Ако аз започна да ви разправям, че на слънцето има също така хора, както и на земята, вие ще се усъмните и ще кажете, че навярно ми е мръднала дъската. Защо ще се усъмните, защото нямате никаква опитност по това. Прав съм, че на слънцето има хора, но те не са устроени така, както тия на земята. Съществата, които живеят на слънцето, живеят при температура по-голяма от 30 милиона и не изгарят. Това нещо е недопустимо за хората от земята. Ще кажете: Кой е измервал тази температура да знае колко градуса е тя. Съвременните учени казват, че материята се състои от милиарди малки частици, които са в постоянно движение. Те доказват, че атомът съставял една 25 милионна част от милиметъра. Как е доказано това? Кой е измервал големината на атома? Значи, ако разделим милиметъра на 25 милиона частици и в една от тях се съдържа атома. Това нещо съвременните учени не са доказали по физически начин. Те са го изчислили по съвсем друг начин. Тези явления не спадат към физическия свят. И когато някой човек казва, че е видял как ще станат нещата за в бъдеще, това показва, че нашият свят е по-голям, отколкото ние си го представляваме и предполагаме. Някои окултисти твърдят, че астралният свят е 10 пъти по-голям, отколкото ние си го представяме. Той е 10 пъти по-голям от физическия свят, според техните твърдения. По обем е 10 пъти по-голям. Умственият свят е 100 пъти по-обемист от физическия свят,

а причинният свят е хиляда пъти по-обемист от физическия. Как ще си представите това нещо? Всичко онова, което за нас, на физическия свят ни се вижда невъзможно, за Бога е възможно. Всички неща, които ще ви се случат, съществуват някъде. Ако един човек ви предскаже, че един ден ще паднете в дълбок трап и ще счупите крака си, мислите ли, че това е въображаемо. Този човек вижда, че такъв трап съществува някъде и вие ще паднете в него. Този човек вижда, че след 10 години вие ще направите една екскурзия, ще вървите по направление на този трап, ще паднете в него и крака ще си счупите. Ще кажете, че това е небивалица. Не, не е небивалица. Този трап съществува, пък и пътят съществува. И вие ще тръгнете по този път, дето ще се случи това, което е предсказано. Този човек предвижда всичко това. Казвате: Как могат да се предвидят тия работи? Има начин, по който те могат да се предвидят. Как ще обясните факта, че в някои животни обонянието е силно развито и с него могат да откриват много неща. В някои кучета обонянието е толкоз силно развито, че те могат между хиляди хора да подушат стъпките на своя господар и да го намерят по стъпките му. Как ще си обясните това? Имате едно куче, което не е свършило никакъв факултет, обаче, по стъпките си намира своя господар. Вие можете да сте свършили четири факултета, но не можете да имате това чувство. Има хора, които се раждат с такова чувство да могат да предвиждат нещата, които ще станат след десетки и повече години. Има хора, които виждат какво става зад тях. За тях няма прегради, няма стени, които да им пречат. Малцина от тия хора не са събудени в тях тези чувства. Те са високо организирани хора.

И тъй животът не е такъв, какъвто ние си го представяме. Сега ние живеем в един ограничен свят и по този начин си създаваме излишни страдания. Ние мислим, че сме изхвърлени на един остров, дето никой не се грижи за нас, като че е станало някакво корабокрушение. Не е така. Тогава как ще си обясните това, което е писано в Свещената книга? Там се казва, че Господ е направил райската градина, а после се създал човекът, когото поставил да живее в тази градина, дето го подложил на изпитания и наказания. И след всички тия доказателства съвременните хора се съмняват във всичко това. Може да имат право да се съмняват, но казвам: Всичко това са човешки изобретения. Ако всичко е човешко изобретение, съгласен съм с хората. Ако наистина всичко, каквото съществува в света, е човешко изобретение, изобретение на човешкия ум, тогава ние, които съществуваме, на кого сме изобретение? Как може човек да изобрети себе си преди да е съществувал? След като съществува човек, той може вече да изобрети едно верую, но кой е изобретил самия него? Не, това е кривото положение. И понеже, ние, съвременните хора, не можем да виждаме проявлението на разумното в света във всяко явление, то ние мислим, че този свят не е разумен. От какво зависи разумността? Представете си, че един човек взима житното зърно,

туря го на ръката си, изучава го и после го туря в джоба си. Така той го носи ден, два, три, години и това житно зърно си остава в същото положение. Друг господин взима едно житно зърно и го посажда в земята. Като израсте, това зърно дава вече 20 стръка. Всеки стрък дава по 40 зърна. Питам: Кое е разумното? Като се посее житното зърно, ще кажа, че в него има нещо разумно. Дайте условия на житното зърно и то ще покаже своята разумност. Следователно, и в нас има известна разумност, но трябва да ѝ дадем условия да се прояви. Ние мислим, че със закона на безверието ще можем да обясним всичко. Това не е никаква наука. Като разумен човек, ти трябва да вярваш. Аз правя едно възражение. Аз отричам всякакво безверие в света. Безверникът не вярва в Бога, но вярва в това, че Бог не съществува. Значи все вярва и той в нещо. Това е по-мъчна работа. Кое е по-мъчно: Да вярваш в това, което е или да не вярваш в това, което е? Кое е по-правилно от двете положения? Едната вяра е фиктивна. Да вярваш в това, което не е, това е фиктивна вяра, това е вяра на сенките. Вяра на сенките на нещата. Само при реалността може да има учение. Само при Бога може да има безверие /?/. Но при безверието не може да има Бог. Вярата в Бога може да роди безверието, но безверието не може да роди Бога. Следователно, безверниците всякога ще се върнат в своето първо положение, понеже те са родили нещо, което е безплодно. Безверството е нещо безплодно в света.

Сега, аз не искам да ви убеждавам в това, което не съществува. Това е глупост. Аз съм за онова, върху което вашият живот почива. Аз съм заинтересован само от истината, която е всичко за мене. Истината, в която живея, тя е всичко за мене. Дали вие ще вярвате или не, това е за вас. Аз живея в тази истина и съм щастлив с нея. Като ви гледам нещастни, казвам: Живейте и вие в тази истина. Нищо не ви продава, пари не ви искам. – Ама може да ни заблуждаваш. – Ами ти щастлив ли си? – Не съм. Тогава ти си в заблужденията. Здрав ли си? – Не съм. Тогава ти живееш в заблуждението. – Живееш ли добре в дома си? – Не. – Тогава ти си в заблуждението. – Учен ли си? – Не съм. – Тогава ти живееш в заблуждението. Изобщо, всички отрицателни качества и прояви в света се дължат на безверието на хората. Аз не взимам това, което материалистите казват, онова крайно безверие. Хората искат да отрекат реалността на нещата, и в това отричане те си създават нещастието и всеки ден хората насила си създават своите нещастия. Какво им коства да вярват? В какво ще вярвате? Аз не искам да вярвате в едно верую, което сами ще формулирате. Аз не искам да вярвате в едно слънце, което аз ще ви описвам. Аз искам да вярвате в слънцето, което кара земята да се движи, аз искам да вярвате в слънцето, което кара всичко да расте; аз искам да вярвате в слънцето, което дава живот на земята, което дава всички блага. Аз не ви говоря за въображаемото слънце, но затова, което сами виждате.

Аз не искам да ви говоря за един Бог, Когото вие не знаете. Казвате: Къде да видим този Господ? Чудни сте, че преди всичко това, което вие виждате, не е реално. Че какво виждаш ти? За да виждаш, ти трябва да виждаш и отзад, и отпред, и отгоре, и отдолу. Това, което съвременните хора виждат, то е слепота. Чудни са съвременните философи, които са започнали да разискват логически от причини към последствия и от последствия към причини. Но самата причина, която носи последствията, те не я знаят. Те не знаят истинските положения. Те казват например, че слънцето притегля земята към себе си. В дадения случай слънцето е причината, но и това слънце се притегля от друга някаква причина. В този случай слънцето не е една причина, но е последствие. Слънцето тегли земята, понеже и него теглят. Ако то седи на едно място, без да се движи, разбирам, но слънцето се движи с една голяма бързина. Неговата орбита е много по-голяма от тази на земята. Земята употребява 365 деня, докато обиколи един път слънцето. На слънцето пък са нужни 25 милиона години, докато обиколи около своето слънце.

Сега аз ще ви помоля малко да се отворите, да не би моята реч да накваси малко вашата захар. Има неща, които лесно се топят. Вие трябва да им турнете една гумена обвивка, да не би да се стопят, да не би да направи пакост на вашата захар. Сега като ви говоря, това е едно поливане, което може да развали хубавите ви костюми. Това поливане може да развали вашите схващания за живота. Те пак ще окапят, но аз не искам това да стане преждевременно. Макар че животът е кратковременен, но аз казвам: Нека поне малко, колкото живеят хората, да си поживеят, макар и лъжливо, но щастливо. Разправях на едного следния пример. Един човек бил осъден на смъртно наказание. Той казал на съдиите: Хайде, ако ще ме бесите, бесете ме, че да си изям поне тарханата, която майка ми ми приготвила. Той иска да го обесят, че да излезе свободно да си хапне тарханата, която майка му направила. Не поставяйте настоящия живот за мерило на бъдещия. Той е само едно проявление на живота. Настоящият живот е временен. Мерилото на живота се намира във вашето съзнание, във вашия дух, във вашата душа, във вашето сърце и вашия ум. Значи имате четири мерки, с които можете да мерите реалността. Реалността не е нещо външно, обективно, но тя е нещо вътрешно обективно. Има една обективна реалност в света, която малцина я знаят. Тя е несъизмерима и се нарича вечност.

Христос казва: „Вие се кланяте на онова, което не знаете; ние се кланяме на онова, което знаем“. Ние вярваме в разумното начало на света, което е създало всичко. В Неговия план е предвидено нещо много добро за всички същества, колкото малки да са те. И ако тия същества, колкото малки или големи да са, страдат, причината за това са техните погрешки, които те

сами правят. След като минат всички страдания и изпитания за тия същества, той е определил нещо хубаво. За в бъдеще всички ви очаква нещо добро. Сега аз не искам да вярвате. Дали вярвате или не вярвате. Това е ваша работа, но не можете да не вярвате в това. Защо? Защо е така? И всички страдания, които хората минават, те ги минават въз основа на това верую, именно, въз основа на този вътрешен импулс. Ако човек не вярваше, че го очаква нещо добро, той не би живял на земята. Когато всички нещастия, всички дяволи се струпат върху човека, той все пак ще има някаква надежда, знае, че го очаква нещо добро и казва. Все-таки Господ е определил нещо добро за мене. Като умира, пак вярва, че има нещо добро за него. В това седи силата на човешкия дух. И животните, които изтребват, и те имат същата вяра. И растенията, които растат, и те имат едно верую. Всички живи същества, в това отношение имат едно общо верую. При всички страдания, които претърпяваме, ние пак вярваме дълбоко в нашата душа за една идея има един импулс, че нещо добро ни очаква. И благодарение, че е така. Това е красивото, това е Божественото у нас. Вярвайте в това малкото, което знаете и дръжте се за него. И когато Писанието казва, че Бог ще изпрати духа си, подразбираме, че този дух ще почне да работи върху нас, така както светлината работи върху земната повърхност. Малкото добро, посято в човешката душа, ще възрасне във всичката своя красота. Това са външни, Божествени условия, които възрастват. Ние ги наричаме дарби, дарования Божии блага, които Бог е вложил в душата. Това е, което принася щастие на човешката душа.

Сега вие трябва да измените своите възгледи, да усилите вярата си. Не, че нямате вяра, но вярата ви е слаба. Като казвам, че вярата ви е слаба, ето какво разбирам: Не можете да изпратите детето да следва университет, защото мозъкът му е слаб, не може да издържи на това напрежение. Ако рече да се занимава с тия трудни въпроси, мозъкът му ще се повреди. Мозъкът му трябва да уякне, да стане силен, да издържи на това голямо напрежение. Мускулите, симпатичната му нервна система трябва да си хармонизират, че като излезе на училище, да издържи на големи напрежения. Детето трябва да свърши първо, после второ, трето, четвърто отделение, след което да постъпи в прогимназия, в гимназия и най-после да свърши университет. Като свърши университет, той ще може да влезе в живота подготвен да носи тежестите. Този човек е вече силен, учен човек е той. Добрият човек е още по-силен. Светият е още по-силен и от добрия. Силни хора са тия, на които тялото е калено, може да издържи на големи тежести и напрежения. Някой казва, че не му трябват знания. Не, трябват му знания, неговият мозък трябва да бъде кален, да може да издържи, як трябва да бъде той. Човек трябва да признава погрешките и заблужденията си и всеки ден да се разкайва. Не е въпросът да се осъжда, но така да се разкайва, че да е готов да изправи погрешките си. Не да се

каеш, че си направил погрешки, но да изправяш погрешките си. В какво седи възпитанието на човека? Когато бащата бие сина си, синът трябва да изложи гърба си и да каже: Бий, татко! Не е въпросът да се брани. Щом започне този син да се брани, той счита вече баща си за безумен. Когато синът положи гърба си, това значи смирение. Той трябва да каже: Аз зная, че всеки удар носи за мене смирение. Този удар, тази интелигентност като минава хиляди години през гърба на сина, най-после ще го направи смирен. Обаче, този син, който винаги се противи на баща си, който не иска да бъде бит, от него човек няма да стане. В Писанието е казано, че ако сте без наказание, вие сте изоставени. Ако Бог ви наказва, чрез своята ръка, Неговото благословение, Неговата мисъл, Неговата възвишена Любов минава през нас и вие ставате хора. Аз виждам някой син като го понабие баща му, той кипне, бяга от дома си, бяга и от майка си, и от баща си. Не бягай. Тури гърба си и кажи: Удряй! След това целуни тази ръка. Благословена е тази ръка. Като те набие баща ти, целуни ръката му. Каква друга философия ще ми разправят? Всички други философии за мене са попара, тархана. Че ако ти не вярваш в баща си, който ти е дал всички блага на живота, как ще вярва твоят син в тебе? Ти трябва да кажеш на сина си, когото си родил: Синко, ти трябва да вярваш в мене така, както едно време аз вярвах в своя баща. Ти ще полагаш гърба си, както аз едно време го полагах на баща си и ще целунеш ръка така, както аз едно време целувах на баща си. И майката трябва да каже на дъщеря си: Дъще, аз искам да следваш моя пример. Тъй и синът, и дъщерята трябва да полагат гърба си. Те не трябва да се бранят, не трябва да хапят майка си и баща си. Аз съм виждал деца, които като ги бие майка им, те хапят, впиват зъбите си. Не, без хапане всичко трябва да става. Ако не подлагате гърба си на ръката на вашия баща, от вас хора няма да станат. Аз не казвам, че някоя мечка трябва да ви бие. Аз съм против мечките. Ако те бие, умен човек ще те бие, а не някой глупав. Ако ви рисува, да ви рисува някой гениален човек, който знае да рисува. А да те рисува някой невежа, да изкара от тебе една карикатура, какъв смисъл има това рисуване? Ако те бие умен човек, умен ще станеш, ако те бие добър човек, добър ще станеш, ако те бие любещ човек, любещ ще станеш.

Питам ви сега: Защо роптаете против страданията? Вие трябва да различавате откъде и от кого идат страданията? Ако страданията идват от хората, имате право да роптаете. Вие трябва да различавате дали страданията идват от онова, което знаете, или от онова, което не знаете. Ако идат от онова, което знаете, това е благословение; ако идат от онова, което не знаете, това е страдание. Това е истинско мъчение. И тъй, ние вярваме в живота. Ние знаем живота. Ние знаем Любовта; ние знаем Мъдростта; ние знаем Истината. Ние знаем всичко онова, което е в света и го учим. Като казваме, че ние всичко знаем, ние имаме предвид

прогресивното. Ние не обхващаме всичко, но дето и да се намерим, в каквато и област на битието да се намерим, ние можем да използуваме тази област. Ние после знаем онзи език, с който природата си служи. Природата не иска много да ѝ говориш. Като ѝ кажеш една дума на нейния език, тя престава да те бие. Ако ѝ говориш на твой език, тя дълго време ще те бие. Тя ще те бие, докато се научиш да четеш и да говориш на нейния език. Ще ми кажете сега, че сте чели „Отче наш“. Казвате: Отче Наш, Който си на небесата. Ако можеш да прочетеш Отче Наш, както трябва, ти си направил много нещо. Представи си, че ти си беден човек, нямаш пет пари в джоб си. Три деня си гладувал, обиколил си много къщи, но никой нищо не ти дал и ти започваш да четеш Отче наш. Ти започваш с „Отче наш“. Подир малко отвориш очите си и какво виждаш. Хлябът е готов вече на трапезата. Продължаваш...„Който си на небето“. И след това чуваш глас, който ти казва: Нека жена ти, децата ти и ти седнете на трапезата и ядете от този Отец, Който е на небето. Който е на небето, това е разумното. Господ казва: Яж от този хляб и остави съмнението настрана. И в най-големите противоречия на живота си, като Го срещнеш, вярвай, че всичко ще се нареди. Представете си, че една сестра се оженила за един мъж, когото не харесва. Понеже е силен, от време на време той я понатупва. Човекът обича хигиената. Като вижда, че жена му набрала малко прах на гърба си, той иска да я потупа. Това е алегория. Да допуснем, че мъжът иска да бие жена си. Ако той я бие, тогава тя трябва да се обърне към Господа с думите: Господи, ако това е Твоята Воля, ако Неговата ръка се движи от Твоята, тогава аз подлагам гърба си да ме бие. Но ако той от само себе си иска да ме бие, тогава Отче Мой, нека се укроти. При тези думи, мъжът ще се усмихне и ще каже: Миличка, прости ми, без малко щях да направя едно престъпление. И след това ще започне да ѝ целува ръката и да се извинява. Ще ме простиш, че не постъпих добре. Че ако това верую не влезе в света, светът да ни преобрази индивидуално, семейно, обществено, какво верую е то? Ако това верую не влезе навсякъде в света да ни преобрази коренно, какво е това верую, какво е това вярване, какво е тази вяра в Христа и в Бога? Каква е тази безразборна вяра, че този такъв, онзи бил такъв?

Отче наш
Благословен Господ Бог наш.
Добрата Молитва

20. неделна беседа от Учителя
държана на 16 февруари 1936 година
София – Изгрев

* Забележка: На 02.02 и 09.02.1936 г. в каталога няма беседи в неделя.

1936_02_19 *Лесният и мъчният път*
лекция пред общия окултен клас

ЛЕСНИЯТ И МЪЧНИЯТ ПЪТ

"Добрата молитва"

Ще прочета част от девета глава от Евангелието на Марка, от четиринадесети до тридесети стих.

В света има много мъчнотии, които не можете да ги премахнете. Случват се. Тези ученици искаха да премахнат една мъчнотия, но не можаха. Те питаха коя е причината. Христос им каза, че тази мъчнотия може да се премахне с пост и с молитва. Дават се условия. Сега по видимому двама хора вярват. И двамата може да имат знания. Знанието седи в изучаване на един порядък, който е установен. Значи този порядък е направен. Той обуславя хората. Казвате, пътищата Божии, това са закони, които все се изучават. Значи неизследими са Божиите пътища, трябва да се изследват. Когато четете Писанието, трябва да се следват Божиите пътища. Трябва да се изучават Божиите пътища и начините, по които трябва да се прилагат. Имате време.

Онези от вас, които сте се занимавали с хлебарство, месене на хляб, знаете какъв е порядъкът. Най-първо житото трябва да се смели. Трябва някой воденичар и след туй вкъщи трябва да знаете как да направите хляба. Най-първо вие ще направите нощви, ще отсеете брашното. И там имате известни правила, на единия край на нощвите какво ще турите. Ще вземете кваса, ще турите брашното, ще турите вода. Туряте брашно, пак вода, ще направите тестото. После това тесто правите на сомуни, които туряте в пещта и ги опичате. Сега може да дойде някой философ и да каже: "По друг начин не може ли да стане хлябът?" Той е станал веднъж, природата го направила на малки сомунчета, дребни семенца. Вие не сте доволни от тях, вземате тия сомунчета по някой път, че ги счуквате, туряте вода – варено жито правите.

То е известен порядък, който трябва да изучавате. Вие искате да изучавате езика. Той си има известни правила, има известна азбука на български, трябва да изучавате буквите, после има известни граматически правила. После всеки език си има фонетика, начин за произношение. Може някой да каже, че това е лесна работа. То лесните работи са мъчни. Защото не само трябва да произнесеш една дума, но трябва да знаеш и да я напишеш. За пример вземете думата "почва" на български. Тя еднозначеща дума ли е? Почва значи това, в което се сее нещо, но почва значи и нещо, което начева. Значи има два смисъла. Едното показва земя, в

която вие трябва да сеете нещо, другото означава действие, някакъв глагол, работа показва. Почвам сега. Ако е почва, сееш жито, царевица, зеле, какво не. Ако не е почва, какво ще сеете? Може да почва нещо. Казвам: "Почва любовта." Любовта е семе, което се сее с туй, което почва. Казва: "Почва любовта." Вземете думата "истина". Ако измените ударението в български, думата "истина" става "истѝна". Може да напишеш думата "истина", и като измениш ударението, съвършено се изменя думата. Значи езикът не е доста богат. Една и съща дума с изменение на ударението в единия случай значи истина, в другия истѝна. Каква грамадна разлика има между "истина" и "истѝна". Де е ударението в единия и в другия случай? Какво означава "истина" и "истѝна"? Кое е право? Едното дава живот, другото смразява живота. Това са етимологически работи.

Има закон на мисълта. Човек трябва да се научи правилно да мисли. Човек не може правилно да мисли, докато не тури в хармония своите мисли и чувства. Ако той не е господар на чувствата си, ако той не е господар на мислите си, той не може да мисли. Другите хора мислят. Мислиш едно, мислиш друго, но няма пластичност в мисълта ти. Защото може да мислите, тъй както цъфтят дърветата, без да дадат плод, може да растете. Но ние подразбираме под мисълта тя да има своя плод. Сега една такава тема всеки може да развие. Има томове писани, какво нещо е мисълта на човека. Обяснили са, но много пъти тия обяснения нямат приложение. Понеже хората, които са писали върху мисълта, искат да установят известни правила, схващания да видоизменят. Пък законът на мисълта не може да се видоизмени. Понеже той е по-висш свят, установен свят, ти него не можеш да видоизмениш. Ти трябва да го представиш такъв, какъвто е.

Сега нямаш правилна мисъл, не можеш да чувстваш правилно, не може и да постъпваш правилно. Ако не пос¬тъпваш правилно, не може да чувстваш добре, не може и да мислиш правилно. Ако не чувстваш правилно, не може да мислиш правилно, не може и да постъпваш правилно. За да постъпваш правилно, трябва да мислиш правилно и да чувстваш правилно. Ако тия работи не ги туриш, ти не можеш да имаш никакви резултати. За да се прояви едно чувство, мисълта е едно условие. Казваш: да си прояви чувствата. Има закон, по който чувствата може да се проявят. Чувството е като семе, което трябва да посееш, да израсне, да даде своя плод. Ако посееш твоето чувство на една почва неблагоприятна, може би ще останеш разочарован. Много пъти ние сме разочаровани от нашите чувства, разочаровани сме от нашите постъпки, разочаровани сме от нашите мисли. Защо? Понеже не сме спазили ония правила, които са необходими. Сега някой ще каже: трябва да се спазят. Как ще ги спазиш, като не знаеш? Или как ще ги приложиш, ако не си учен?

Сега навлизаме в една нова област. Вие всички имате установени възгледи и много мъчно е да се отучите от един стар навик. Имаш навик, останал от дядо ти, баба ти, да се почесваш отзад на главата. Като дойде някаква мисъл, току се почешеш зад главата. Но представете си, че има един издаден закон, че всеки, който се почесва зад тила, изгубва делото. Ти в съда имаш някакво дело, и стражар има, и прокурор има, и съдия. Ти се почешеш отзад по главата и изгубиш делото. Защо? Просто защото си се почесал по главата. Казва: "Какво има от едно почесване?" Какво има? Да изясня мисълта си, малко е отвлечена. Какво има в едно почесване, вие не му давате никаква цена. Добре. Ти имаш кибритена клечка и при тебе имаш десет кила барут, ти само драснеш клечката и туриш до барута. Казваш: "Какво има, турих само една клечка." И веднага цялата къща и вие, всичко иде. Не се пали клечка кибрит при десет килограма барут. Клечката трябва да бъде в кутията си и ти трябва да се откажеш от желанието си да палиш клечката, да опитваш. В дадения случай човек не е просто същество. В него има взривни сили. Някой път само една дума ти кажат и ти кипнеш. Една дума дойде до ухото и стане цял взрив. Питам: такъв един човек какво може да направи в света? Имате врагове и всякога тия врагове може да ви причинят повреда.

Сега вие мислите, че сте господари в света и може да правите, каквото искате. Трябва да се освободите от едно тайно общество. Всички хора са роби на тайни побуждения и похождения. Допуснете, че един от вашите врагове турил една примка в главата. Турил ви една мисъл, че вие трябва да бъдете добре облечени. Да имате хубави обуща, хубава шапка, за да имат добро мнение хората за вас. Идеята е на място. Но нямате пари. За да се реализира вашата идея, трябват ви пет хиляди лева. Най-после, този ваш благожелател, когото вие не виждате, който ви дава наставление, посочва един богат човек банкерин, от когото може да заемете. Отивате при банкерина да искате пари, но този ваш приятел вече му е казал. Този човек обича да кръшка като риба, ти го хвани добре, ще го обвържеш хубаво, вземи му полица, да го вържеш да не си играе, да не те играе. Ти отиваш при банкера, но той те обвързва хубаво и ти вземаш пет хиляди лева. Той те условил след три месеца да върнеш парите, да ги платиш. Той ти турил 25 процента. И ти си казал на този банкерин, че след три месеца ще ги върнеш, защото ти имаш да вземаш пет хиляди лева от някого. Този ваш приятел, който ви турил в ума, че трябва да бъдете хубаво облечен, той отива при този, от когото имаш да взимаш и казва: "Не му ги давай, той си има пари." Пък ти си обещал на онзи банкерин, че след три месеца ще ги върнеш парите. Ако не устоиш – глоба. И ти сега, който искаш да си купиш едни хубави дрехи, едни хубави обуща и шапка, за да имаш уважението на хората с тия хубави дрехи, ставаш безчестен, оплитат се

работите.

Та много от нашите идеи са смешни. Някой ще иде в училището, да се повдигне пред хората. Но неговото знание може да те излъже. Има един свят на долапчии*, най-големите долапчии в света, които тепърва трябва да учите. Такива долапчии, че трябва още хиляди години, за да може да изучите ерменските** им долапи. Хиляда години ви трябват, за да се осведомите с изкуствените долапи, които те правят. И Писанието казва: големи са долапчиите на дявола. Сега седите и питате откъде са тия нещастия в света, които ви сполетяват. Откъде? От тази област. Тази област, в която сте нагазили, вие сте се разпасали, мислите, опасна работа е. Трябва да бъдете въоръжени, че когато ви атакува вашият неприятел, не само така, но с всичкото знание, което има. Вие сега може да се заблуждавате и казвате: "Господ нас ще ни пази." Не, вие разбирате ли какво нещо е? И Христос, един от Великите учители, не казваше тъй, ами всяка вечер по четири-пет часа трябваше да се моли, да бъде във връзка, за да може да противостои на тия противоречия в живота. Вечерно време вие се изтягате на леглото, без дори да се помолите. Ако си православен, ще направиш едно махане на ръката, ако си окултист, ще кажеш една формула: "Бог е Любов." Но не върви само с "Бог е Любов". Или четеш "Добрата молитва". Ама не върви само с "Добрата Молитва". Четеш "Отче наш". Ама не върви само с "Отче наш". Не че молитвата не е силна, но не върви.

Сега, когато казвам, че не върви, ето аз какво подразбирам. Ако ти носиш един хляб под мишницата, носиш го под дясната мишница, после под лявата. От това, че го носиш, нищо няма да те ползва. Ти четеш "Отче наш" – носиш хляба под дясната мишница. Четеш пак – носиш хляба под лявата мишница. Така не върви. Какво се изисква? Тази работа с местене на хляба от дясната на лявата мишница, от едно място на друго, не става. Трябва да се яде този хляб, трябва да дъвчеш и то ще дъвчеш по всичките правила. Само по този начин може да извадиш ония сокове, които може да те ползват. Така чети "Отче наш". Ами четеш "Отче наш", хлябът е в торбата. Ти като кажеш "Отче наш", извадиш хляба от торбата, туриш го на трапезата. Четеш "Отче наш", ти сдъвчеш хляба, туриш го в онази запасната торба и след като се наядеш, ще кажеш "Отче наш", туриш хляба в свещената торба. Благослови този хляб да израсне. Колко пъти ти четеш "Отче наш"? Един път "Отче наш", да извадиш хляба от торбата и да го туриш на трапезата. "Отче наш", да се научиш как да ядеш. И като влезе в свещената торба, да се помолиш пак "Отче наш" и този хляб да възрасне в тебе. Туй е обновяване. Туй показва пътищата и законите. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, което ти имаш, ако не го прекараш през тия процеси, не можеш да имаш един завършен резултат.

Във вас всички имате желание, търсите лесните пътища на живота. Всичките хора се различават с една голяма слабост, че всеки търси лесния път. Най-лесният път е най-мъчният път. Най-мъчният път е най-лесният път. Който разбира. Ако ти искаш да сполучиш в живота, търси най-мъчния път, за да намериш лесния. В мъчния път няма да намериш препятствия, понеже малцина ходят, свободно ще минеш. В лесните пътища става гъмжавица, ти ще изгубиш време. В мъчните пътища – пътят е отворен там. Най-първо вие мислите, че в света има лесни пътища. То по човешки е така. Лесният път е разумен път. Вие търсите пътища, дето не са разумни. Вие искате един живот, дето да няма мъчнотии, да не мислите много, да не се трудите много, като легнете, да не ви безпокои никой, всичко да ви е наредено, да имате слуги. Хубави работи са тия. Хубаво, ако вие имате двама-трима слуги, ако за вас е добре, лесно отива, ами за слугите как е? В света, който Бог създал, хората едни други се ползват. Всички хора не са на едно стъпало.

Да ви задам сега една тема да напишете: "Пътят на един слуга". Или "Пътят на ученика". Пътят на слугата какъв е? Аз ви говоря за неща, които са понятни, но трябва да имате ясна представа. Вие сте изучавали теоретически нещата. За пример теоретически знаете за червения цвят, за портокаления, за зеления, за синия, ясносиния, виолетовия и т.н. Някои от вас знаете да боядисвате, но не можете да употребите тези цветове, да се лекувате. Вие имате едно неразположение, вие може да го боядисате. Имате едно неразположение, което е неприятно. То е неприятно, понеже няма хас* боя. Боядисайте това неразположение. Ти ще знаеш какъв цвят да му туриш в даден случай. Не си доволен от живота. Имаш дреха, но не си доволен от дрехата, платът е хубав, но цветът не ти харесва. Някой път може да ти хареса цветът, пък като пипнеш плата, той не ти харесва. Казвам, всяка една наша мисъл има цвят. Хубавият цвят показва цената на нещата. Цветът винаги определя цената на нещата. Всеки един цвят определя цената. От Божествения цвят зависи цената.

Мисля, един сръбски учен, един професор, който изучавал инфрачервените лъчи и намира, че са много силни. С тия инфрачервени лъчи едно запечатано писмо може да се прочете. Едно писмо, затворено в плик, с тази светлина може да се прочете, без да се разпечата. Туй, което е невидимо, което е скрито, става видимо. Скрити работи някъде може да се отпечатат. Вие искате по някой път да прозрете във вашата съдба. Че как ще прозрете тъй? Виж този човек, турил инфрачервените лъчи и с тях разкрива известни тайни, отпечатва. Той правил своите опити, демонстрации. Вие искате да проникнете в съдбата, в бъдещето. Трябва да имате светлина. С каква светлина разполагате? Казвате, дарба да ви даде

Господ. Съвсем механически разбирате. Такова нещо в света няма. Дарбата не е като брашно, което може да се тури в един чувал. Тя не е нещо, което може да се напише. Една дарба, най-първо, за да се даде, ти трябва да имаш, най-първо, обич към нея. Ти трябва да имаш стремеж към нея, да я възприемеш. После, тази дарба след като възприемеш, да имаш желание да дадеш широк простор да се прояви. Ако нямаш обич към дарбата и ако нямаш желание да я възприемеш, и ако нямаш желание да дадеш свобода, тази дарба не може да се прояви у тебе. Те са три фази.

Та казвам сега: "почва", "любов", "истина". Какво разбирате? Ако ви кажа сега: изпейте "почва", как ще я изпеете? Как ще изпеете глагола "почва"? Как ще изпеете "любов", как ще изпеете "истина"? Аз на "почва" бих дал един тон, на "любовта" – два тона, на "истината" – три тона. Едно, две, три – всичко шест. Шест тона, кои са тия тонове? С кой тон трябва да започнете? На "почва" – един тон, на "любов" – два тона и на "истина" – три тона. Кои тонове сега трябва да турим? Когато дойдем до музиката, ние трябва да изучаваме тази музика. Вие говорите за музика. Ти окултната музика не може да изучаваш, докато не си изучил обикновената музика. С хиляди години хората са се трудили. Ако тази музика не я знаеш, до окултна ни най-малко не може да дойдеш. Тази музика е предговор на окултната музика за нейното разбиране. Окултната музика не отхвърля сегашната музика. Тя допълня, обяснява. Един Божествен живот не отхвърля сегашния живот, той осмисля сегашния живот. Някои казват, че Божественият живот като дойде, сегашният живот нас не ни трябва. Не така. Така е за онези, които не знаят. Божествената любов, Божественият живот осмислят земния живот. Защото земният живот, и той е Божествен. Не е Божествен, понеже не е разбран, както трябва. Не се прилага, както трябва, неразбран е. Трябва да се премахне неразбраното в живота. Не е лошото в светския живот. В неразбраното в живота е погрешката. И в духовния живот има неразбиране. Казва, този духовен живот не струва. Не е там. Неразбраното е там.

Сега вие ще кажете: какво да правим ние? Всеки може да ви каже, че всеки от вас не живее добре. Така не се говори. Ние живеем неразбрано, не че не живеем добре. Какво значи да се живее добре? Неразбрана идея е. Ами доброто, то е земният живот. Доброто е основа на земния живот. Не живеем добре, значи земният живот не е използван, както трябва. На земния живот какво трябва да правиш? На земния живот четеш "Отче наш", да извадиш хляба от торбата и ще го туриш на трапезата. След като се помолиш, ще го туриш в торбата вътре. От външната торба ще го извадиш и ще го туриш във вътрешната торба. Или да ви направя един превод. Ще извадиш житото от хамбара и ще го посееш на нивата. В хамбара, колкото и години да седи, то е безплодно, то не може да принесе

плод, то не е капитал, който може да принесе полза. Ако житото посееш на нивата, туй жито може вече да се увеличи. Да кажем, всяка една мисъл, всяко едно желание може да се увеличи. Ако едно желание влезе в човешкото сърце, се увеличава. Мисъл, която влезе в човешкия ум, се увеличава. Постъпка, която влезе в човешката воля, се увеличава, расте.

Сега остава една мъчнотия: как да го приложим? Вие намирате, че приложението е много трудна работа. Най-лесната работа е приложението. Какво ти коства да приложиш едно правило? В граматиката има едно правило да се туря запетая. Имате едно предложение*, което не е завършено, туряте запетая, тя е най-малката спирка. Тя е една малка спирка, не гара. Запетаята – ще се спреш малко. След туй в българския има точка и запетая. Тя е по-голяма гара. Точката е вече голяма гара, като софийската. Оттам тръгвате за Белград. Софийската гара е точка, Белград е точка. Тия станции са големи периоди. Онези другите гари са запетаи, точки и запетаи. Това е само за изяснение на нещата.

Казвате: как да приложим това правило? Туй правило няма да го измисляш, ще вземеш граматика. Често, като пишат по английски, туря запетая, а на български турят точка и запетая. Българинът има повече време, затова туря точка и запетая. Англичанинът туря запетая, понеже той казва: времето е пари. Англичанинът няма време да туря точка, туря една запетая и свършва се. Най-после тури точка и се спре. Може да е така. Тази е една от причините, понеже англичанинът е много практичен, може би на това се дължи – тяхната граматика е много опростотворена. Като дойдете до славянските езици, после гръцкия, латинския, тия падежи, тия сложни времена – това са хора, които разполагат с много време. Вземете еврейския език, той има две времена – минало и бъдеще, никакво настояще няма. Евреинът настояще време няма. Казва, всяко нещо, което ти казваш, е минало. Евреинът настояще не мисли. Евреинът мисли за миналото и за бъдещето. Ние мислим и за настояще. Питам, от какво произтича това? От характера, от онова психологическо разбиране, което евреинът има. Той цени времето. Евреите от толкова хиляди години, те имат отлично понятие за времето. У един евреин времето е много хубаво развито у него. Той взел, тия граници разточил във вечността: бъдещето е някъде далеч, миналото е някъде далеч. Туй време той го разделил, макар че няма настояще в него – пак той знае. Евреинът знае бъдещето колко се приближава и кога се приближава; евреинът разбира миналото колко се отдалечило. Две времена има той, минало и бъдеще. Но той разбира миналото и бъдещето много добре. Ние имаме и бъдеще, и настояще, и минало и не сме толкова запознати с бъдещето, не го знаем колко близо е. Пък и настоящето не го знаем колко е настояще. Сега кой е прав? Евреите

не са прави. Аз считам настоящето, когато един въпрос от вечността, от бъдещето, минава в миналото. Докато ми е тази преходна форма, е настояще. Настоящето е един момент, в който бъдещето се трансформира на минало. Или житото, което взимаш от хамбаря, то е бъдещето. След като посееш, този момент, като хвърляш житото на земята, то е настояще. А като падне на земята, то е минало вече. Минало настояще. Тогава казвам, трябва да има бъдеще настояще и минало настояще. Какво разбирате вие под минало настояще и бъдеще настояще? Бъдеще настояще – изваждаш житото от хамбара, туряш го в тенджерата да го вариш. То е бъдеще настояще, ти го очакваш. Като го ядеш вече, като го туриш в торбата, то е минало настояще. Аз разбирам процеса. Ако вие не разбирате, в еврейски не можеш да изясниш. В еврейски език има неща, които са неясни. Затова Евангелието не може да се пише на еврейски език. Еврейският език няма пластичност, не изразява не изказва новите форми, в които мислите Христови можаха да се турят. Гръцкият език имаше по-голяма пластичност. Много архаичен език, много отрязан е еврейският език. Тогава можаха да пишат стари пророчески работи, но като дойдем до онази любовна мисъл на християнството, на еврейски език не може да се пише. Пък и на български език не може да се пише. Трябва да се създаде един нов език. Че не можем да приложим любовта, причина е езикът. Нямаме форми.

Та в сегашния живот новата култура, която иде, трябва да се създаде съответстващи езикови нови форми, за да бъде умът пластичен. Езикът трябва да е пластичен, за да може да се изрази Божествената мисъл на Божествен език. Онзи език, от който е зает човешкият език, е толкова пластичен, че само едно значение имат думите. Езикът е толкова богат, че за всяка идея имат своя форма. Когато тук за много идеи туряме под една и съща форма. Не можем да правим различие. Не можем да правим различие между обич и любов.

А е изтичане на любовта, която се проявява. Но да кажем, имате един друг център. Как ще приемете любов? То е В. Любовта как се проявява? Едно същество, което те обича, то ще ти даде свобода. Ти за да го обичаш, тази свобода трябва да го ограничиш, да го приемеш в себе си. Ти като го приемеш в себе си, ще дадеш съвсем друго значение на любовта. Любовта, която дава, и любовта, която приема, нямат една и съща форма. Любовта, с която майката прегръща своето дете, коя любов е? А. Имате и В. Майката прегръща детето в А или в В? В В прегръща детето. Добре, след като го държи, казва: "Ха сега да вървиш в училище." Хубаво, ако това дете не разбира, казва: "Защо майка ми ме изпъди, казва: „Хайде в училище." Най-първо прегръща детето, милва го, после казва: "Ха сега в училище." Праща го вън. Де е лошото? Детето има криво понятие. Трябва да се върне в À,

тогава ще го прегърне. След това пак ще го изпрати: "Ха сега навън." Като го изпъди майката, пак ще го приеме. Нас в небето са ни милвали, после казват: "Хайде в училище на земята." Сега са ни изпъдили навън из рая. Из рая навън излязохме да се учим. Изпъдили ни да се учим. Че не сме искали да идем на училище, майката казва: трябва да идем на училище – със слугата навън те изпращат в училище. Пак трябва да се върнете. Туй разбирам буквално. Казва, изпъди Господ хората. То тъй се говори. Хората не разбират езика. Изпъдили човека, не послушал, понеже не искал да иде на училище. Господ казал на Адама да иде на училище. Неговата погрешка къде била? Той не му се ходело сам на училище, търсел да намери другарката, че двамата да идат. Докато намерил другарката – той не искал другар, но другарка от противоположния полюс. Закъсал в тази работа, баща му се разгневил, че и двамата ги изпъдил да идат на училище. Такава една версия има за изпъждането на човека из рая. Той търсел другарка, сам не му се ходело, дълъг бил този път. То е само за изяснение на тази идея.

Трябва да се учим. Всичко друго на земята, че трябва учебници, че трябва другари, стая – те са второстепенни неща. Най-първо трябва да разберете, че вие трябва да учите. Да учите каква е волята Божия, какви са Неговите закони. Господ ви даде красив ум, дал ви красиво сърце, дал ви красива душа, дал ви и красив дух. Има какво да учите. Вие седите и мислите за шапката, за дрехи. Те са лоши работи, но шапката за кого е? Снощи дойдоха двама души, посетиха ме и им дадох една идея. И на вас ще я дам. Някой, като му направят хубави дрехи, хареса ги. Казвам, човек прави нови дрехи, облича се за хората, а е гол за себе си. Ти, когато искаш да се запознаеш със себе си, ще хвърлиш дрехите; когато искаш да се покажеш на хората, ще се облечеш. Хубавите дрехи са за хората, а голотата е за човека. Тъй щото своята голота няма да показваш на хората, понеже голотата е за тебе. То е дреха. Гол да си за тебе. Гол какво разбирате?

"Гол" значи "необлечен" на български. Гол значи предопределена съдба, велик идеал. Езикът, от който е излязъл. "Г" – гол какво означава? "Г"-то е знак не вечността. А пък "о"-то, това са условията. Значи човек, който иска да бъде гол, той трябва да бъде освободен от всички посторонни неща, които го спъват в живота, да има чиста мисъл, да разбира Божия път, не да го смущава, че пари няма, че ядене няма, как Господ да не помисли за неговото ядене, как Господ да не помисли за неговите обуща? Господ, като те види с обуща, казва: "Моя син го подковали отдолу." Като отидете при Бога, Той снема подковите, съблича ни. Казва: "Снемете подковите, съблечете го, шапката свалете. Гол го оставете да се върне при Мене." "Гол" какво значи? "Такъв, какъвто съм го пратил, такъв го искам. Не с нови дрехи." Не е ли така? Като умре човек, как отива при Бога? Те му турят и

пръстени, но като умре човек, и пръстени, и дрехи, и шапка, и обуща, всичко остава на земята, той отива гол при Бога. Ние всички трябва да се върнем при Баща си такива, каквито сме, облечени, но не с тия дрехи, трябва да се върнем с дрехите на светлината, трябва да се върнем с онези светли мисли, с дрехите на ония светли чувства, трябва да се върнем с дрехите на ония светли постъпки. Това са скъпоценни камъни. Казвам, дрехите, които имаме на земята, са отлични, но тия дрехи са за земята. А пък какво казва там Йов на едно място? Той казва, че гол го родила майка му и той после се облякъл. Пак голи ще се върнем. Гол е дошъл на земята и гол ще си отиде. Ние казваме: оголяхме. Не, но другояче разбирам. Ако ти си престанал да мислиш както трябва, ако ти си престанал да чувстваш както трябва, ако ти си престанал да постъпваш както трябва, ти си на кривия път. То е голота, това подразбирам. Тогава, за да не оголяваш на земята, започни да мислиш, за да не оголяваш на земята, започни да чувстваш, и за да не оголяваш на земята, започни да постъпваш. Сега в тази форма като се туря, всякога се казва, че трябва да се мисли. Откъде трябва да започне човек?

(Учителя пее.) "Почва" – "сол". "Любов" – имате "до", "ре". "Истина" – имате три тона: "ми", "фа", "сол". Най-първо, за да ти върви в света, трябва, най-първо, да знаеш как да се тонираш. Не може човек да се тонира, който постоянно мисли за своето добро. За да се тонирате, за да се избавите от всичките ваши нещастия, вие трябва да се освободите от вашата крива философия. Най-първо, като станете сутрин, мислете за доброто на другите хора. Защото, като мислиш за доброто на другите хора, твоето добро се включва в тяхното добро. Ти мисли за тяхното добро, Господ да помисли за твоето. Господ мисли за доброто на всички. Ние, като мислим за себе си, вземаме Божията работа. Казва: "Аз трябва да мисля за себе си." Сега разбирайте: мислете за доброто на другите хора, Господ в тебе да мисли за твоето добро. Ти стани проводник на онова добро, което Господ мисли да прави навън, и тогава кажи: "Доброто, което Бог вложил в мене, туй добро желая да бъде за моите ближни, за моите братя, за моите сестри, туй добро Бог да го даде на тях." Тогава имате превръщане, имате същия закон: А и В. То е за тониране. Ти си неразположен духом, казваш: "Не ми върви." За да ти върви, прояви доброто в тебе. Туй добро, което Бог турил, проектирай го навън, тури го в обръщение Божия капитал. Вие седнете и се молите, казвате: "Господи, да изпратиш Духа Си, да ме одариш." Тя е крива молитва. Няма какво Господ да те одарява. Казва: „Той дал Духа Си." На апостолите Бог даде Духа Си, за да възрасте онова, което е в човешката душа. Ще изпрати Духа Си и този Дух, като дойде, е като светлината, да възрасте онова, което е вложил Бог, Който създал човек, Той вложил Своето благо. Но понеже човек не е бил силен, не е работил за възрастването, сега трябва да дойде Духът – трябва да дойдат

разумни същества, да му помогнат, да му покажат скритите работи, които са в него и по кой начин той може да го разработи. Духът като дойде, ще започне да те учи как трябва онова, което е в Него... Целия живот изгубвате в противоречия. Ставаш сутрин и казваш: "Не съм разположен духом." Чакаш час, два, три, четири, пет, целия ден не си разположен. Че защо не си разположен? Не си разположен, понеже някое същество дошло и турило един бръмбар в ума ти, че трябва да имаш нова шапка, нови дрехи. И там има един банкерин, от който може да вземеш пет хиляди лева на заем, да направиш дрехите. Тъй е сега горе-долу. Извърши волята Божия, тогава си прави новите дрехи. Кога се обличате добре? Вие отивате при Господа облечени. На църква всички отиват да се молят хубаво облечени. Хубаво е това, но ние започваме по кривия път. Аз, като отивам при Господа, ще се облека в своята мисъл, ще се облека в своята права мисъл, ще се облека в своето право чувство, ще се облека в своята права постъпка. Тогава, след като се моля на Господа, молитвата е приета. Ще се върна тогава да туря новата шапка, новите дрехи, то е второ обличане. Най-първо при Господа ще се облека, работата ми е уредена. И тогава ще се облека за света. Ще туриш бомбе или самурен калпак, ако е мъжка шапка, или ако е женска – с перо. Може да турите каквото искате, каквито искате цветове, каквито дрехи искате. Те са хубави, ако си ходил при Господа. Тогава успешно обличаш новите дрехи. Може да си турите каквито искате неща, нищо не значи. То са обикновени дрехи. Райската птица има най-хубавите дрехи, които струват двайсет и пет милиона. Една райска птица струва двайсет и пет милиона. Аз съм правил своите изчисления тъй да се боядисат – хас боя. Когато имате някоя дреха, ще бъде така хубава, с огърлица със скъпоценни камъни, че като погледнете, навсякъде ще ви е приятно. Та сега, както учат хората, че вие трябва да се облечете скромно. Вие отвън не сте облечени, и отвътре не сте облечени, че никъде ви няма – ни на небето, ни на земята. Та туй не е философия. Противоречието де седи? Че вие трябва да се облечете много хубаво. Най-първо ще започнем с обличането отвътре. Мисля, не се изискват векове, в един може да стане. Всеки от вас за една седмица, за един месец може да стане. За цял живот може да стане. Но всеки ден може да стане. Този е въпросът – какво трябва да се прави? Да се облечем. Сутрин, като станеш, ще се облечеш със своите добри мисли, ще се облечеш със своите добри чувства, ще се облечеш със своите добри постъпки и ще се явиш при Господа. Ако Той одобри твоите мисли, твоите чувства и твоите постъпки, ти ще се върнеш, ще се облечеш с най-хубавите дрехи, които имаш. Ние седим и казваме, че сме остарели, че сме закъсали. Защо остаряваме? Ами че вие сте турили целия свят да носите на гърба си, как няма да остарявате? Дойдеш и мислиш, че си се родил баща, майка. Това живот ли е? Вие имате криви идеи за баща си и за майка си. След туй имате криви идеи как ще се осигури вашият живот, имате криви идеи за нещата. После мислите, ще имате ли прехраната на

един чиновник. След туй искаш да се ожениш и мислиш каква ще бъде тази, за която ще се ожениш, ще може ли да живееш, после деца ще имаш ли, как ще ги възпиташ, пари ще ти трябват, ред безпокойства от единия край до другия. Ще се безпокоиш за децата, които нямаш, ще се безпокоиш за възлюблената, която нямаш. Че защо ти е възлюблена, за която трябва да се безпокоиш? Като отиваш при Господа, се безпокоиш дали Господ ще ме обича, или не, дали ще ме подари с нещо. То е крива идея, твое заблуждение. Твоят възлюблен не се нуждае от нищо, той всичко има. Той иска ти, като отидеш при него, да бъдеш добре облечен. Щом мислиш дали ще те обича, или не, ти си на крива посока. Така не се мисли. Това не е живот. Дали щял да ви обича. Дали ме обича, или не, то е съвсем друг въпрос. Може да знаете напълно дали ви обича, или не. Когато обичаш някого, не може да не обича. Ако той не те обича, има други причини. Не може да обичаш, и да не те обичат. Не говори, че не обичаш някого. Ако ти обичаш някого, той не може да не обича, той не може да няма към тебе разположение. Ако ти го обичаш в душата си и желаеш всичкото добро за него, да не мислиш лошо за него, той не може да няма разположение. Ти ще видиш, ще изследваш какви са неговите отношения към тебе. Не, аз гледам какви са неговите отношения към другите, не към мене. Каквито са неговите отношения към другите, такива ще бъдат неговите отношения към мене. Сега не искам да зная какво е вашето знание. Ако е за знание, и аз зная. Не че не е важно. Даже онова, което аз зная, аз го оставям настрана, то е частично схващане, какво аз зная. Две по две е четири. Какво означава това? Има и друго разрешение.

Тази фигура, този квадрат, се изменя и става на един ромб. Тия ъгли, които имате, те се изменят. В един квадрат имате четири ъгъла, които са 360 градуса. И в една окръжност имате 360 градуса. Следователно тия криви линии при ъглите са отсечки от окръжността. Квадратът не е нищо друго, освен една окръжност, обърната навътре. Че и кръгът е един квадрат, обърнат навън. Що е квадратът? Един кръг, обърнат навътре. Що е кръг? Един квадрат, обърнат навън. Сега гледам онези, които разбират този въпрос, казват: "Животът е един кръг." Квадратът, който е турен в действие. При кръга се научават законите на квадрата. И при кръга, и при квадрата се изучават законите на кръга. Следователно трябва да разбираш тия двете страни на живота. То е обективното, външното разбиране на живота, и вътрешното разбиране на живота. Те нямат една и съща форма. Квадратът е понятна форма. Туй е определение. В този квадрат всяка една стена има по един ъгъл с какво да се занимава. Сега тази идея е много тъмна за вас. Трябват ред други обяснения, приложени в живота, за да разберете как се прилага. Да кажем, един ъгъл може да се смени 45 градуса, на мястото на 90 градуса може да се тури 45 градуса. Този ъгъл може да се увеличи с 45 градуса, тогава ще стане 135 градуса. Доколко може да се увеличи един

ъгъл? Щом стане 180 градуса, вече става права линия. Щом стане 179 градуса, той е най-големият ъгъл. Още един градус, той е правата линия. Правата линия вече има [...] на кръга. Тогава, когато едни прогресират, в тях се увеличават условията. В един дом, когато на един върви, на друг не върви. Защото, щом човек се качи на коня, оттам на човека върви, но на коня не върви. Човек печели, конят харчи. Но щом човек се качва на коня, конят не мисли за храната си, човек промисля за коня. Човекът след като слезе от коня, той ще му даде храна. Ако човек не се качи на коня, не мисли за него.

Следователно законът е същият: ако вие служите на Бога, ако вие се определите да Му служите, Бог ще промисли заради вас. Ако вие не Му служите, и Той няма да мисли заради вас. Вие искате, без да Му служите, Той да промисли заради вас. Няма такъв закон. Ако Му служите, непременно Той ще промисли за вас. Най-първо трябва да правите, не да кажеш: "Аз служа на Бога." Ето аз какво подразбирам. Представете си, че аз съм беден човек, закъсал съм. Казвам: "Господи, покажи ми един път, как да изляза от тия лошите условия, в които се намирам. Съвсем закъсах, ходих на едно място, не ме приемат, учител исках да стана, това, онова, никъде не ме приемат. Така се случи." Господ каза: "Я тръгни там по пътя." Виждаш една мома млада, наранена, кръв тече. Господ казва: "Вземи я на гърба си." Вземам я, занасям я, връщам нейното съзнание. Случи се, че тя е княжеска дъщеря. Ходила по екскурзия и се случило нещастие. Тя ми даде адреса си и след туй ми благодари за услугата. И оттам насетне всичко ми тръгна напред. Господ казва: "Този е пътят, който ме назначава на служба. Този, който помага." Казва: "Много знаеш." Ако кажа: "Ще взема младата мома, тя не е за мене, тя се занимава с други работи." Господ казва: "Вземи я на гърба си." Ти намериш на пътя една свещена идея, Господ казва: "Вземи тази свещена идея." Ти кажеш: "Тя не е заради мене, аз не мога." Ти затваряш пътя. Ти вземи я на гърба си, занеси я у дома. Тази идея, като живее, ще ти покаже, че е княжеска дъщеря. Оттам насетне твоите работи ще вземат да се оправят.

Какво повече да ви говоря на вас. Вие сега искате да кажете: "Няма ли нещо... нещо пари за дрехи, да си направим, да се облечем?" Ще дойдат дрехите. Вие сега нямате дрехи, имате доста хубави дрехи.

Как пяхме "почва", "любов" и "истина"? Значи работите почват с този устрем. "Почва" значи движение, да се задържи в тебе една идея. Ти ще възприемеш любовта. Аз ви давам пример: любовта е тази царска дъщеря, която вземаш и занасяш у дома си. Тогава ще дойде истината. Докато любовта не влезе в душата ти, в любовта ти не можеш да разбереш истината. "Почва", "любов", "истината". Любовта е онази дъщеря, която ти

вземаш. Истината е резултат, истината е вече път, всичките ония възможности, с които може да се повдигнем. Всеки от вас казва: "Трябва да има амбицията, не, но стремеж да се повдигне." Всеки трябва да има желание в своята мисъл, не да се колебаете, но в даден случай да знаете, че вашата мисъл е права. Правата мисъл е права за всички. Една моя права мисъл не е права само заради мене. Моята мисъл е мисъл за всички. Всички хубави мисли на цял свят са и мои мисли. Хубавото във всички е и мое хубаво, хубавото в мене е хубаво за всички. Та благата в света са общи за всичките. Онова, което Бог създал, е за всичките. Трябва нашето съзнание да се разшири, да се разшири и сърцето ни.

Тази работа без свирене няма да стане. (Учителя взема и нагласява цигулката.) В света има един Божествен план, много пъти сте слушали за него, който трябва да се реализира. Няма друг план, ние трябва да реализираме Божия план, не какво ние мислим. Има един Божествен план, който всички същества, които са на служба, искат да го реализират. И ние на земята трябва да го реализираме. Божият план трябва да се реализира. Когато Божият план се реализира, тогава и нашите планове ще се реализират. Ако Божият план се отлага, и нашите планове се отлагат. Най-първо Божият план е наш. Ние искаме най-първо да се реализира нашият план, и после Божият план. Не може да бъде. Вие сега искате вие да бъдете щастливи. Вие и без това сте щастливи. Вие сте от щастливите нещастници. (Учителя свири и пее.) "Почва", "любов", "истина". (Учителя

пее

Почвай работа с права мисъл,

право чувство,

права постъпка.

Там е истината. (два пъти)

Любовта ражда живота,

истината ражда свободата,

почвата ражда житото,

и човек е всякога готов

да си похапне.

Упражнението е това. Това е външната страна на пението. Щом дойде външната страна на пението, трябва да има смисъл. (Учителя свири.

Пее

Сам бях в света.

Станах слуга на Господа.

Той ме прати в гората

да събера гориво за зимата.

Но духна вятър, заваля дъжд и ме окваси,

измокри всичките ми дрехи.

Тръгнах аз назад, без да нося нищо,

и по пътя се оцапах.

Като се върнах в дома,

господарката ми казва:

"Няма да влизаш,

докато отвън не се очистиш."

Отива хубаво облечен, завалява дъжд, окаля се, не го искат нечист. Който не разбира, казва: "Окалях се." Не е въпросът там. Казвам сега, вие сте в гората да събирате гориво, и не събирате гориво.

Учете се да мислите, да чувствате и да постъпвате, да вършите волята Божия. Това е то, хубавото. А може да кажа сега: какво ли ще ме разберат, да им пея. Аз не пея само на вас. Пея на всичките. Като пея, по радиото ме чуха не само тук, чуха ме на другите места, че пях песента, че сам бях в света, станах слуга на Господа.

Казвам сега, да остане в душата ви мисълта да бъдете смели в изпълнението волята Божия. Вършете Неговата воля, за да се уредят вашите работи. Понеже законът е такъв: като вършим волята Божия, ще се

свърши и нашата воля. Когато всичките хора се решат да вършат волята Божия, Царството Божие ще дойде на земята. Ние искаме Царството Божие да дойде на земята. Че така ще стане? Като свършим волята Божия. Най-първо всички трябва да се решим да изпълним волята Божия, тогава ще дойде Царството Божие. Като дойде Царството Божие, тогава ще дойде и нашата воля. Понеже всичките като сме разумни, тогава ще стане и нашата воля. Бог ще ви покаже по кой начин ние ще се зарадваме. Като дойде Царството Божие, тогава ще стане и нашата воля, кой каквото иска, ще стане тогава. Когато Царството Божие не е дошло, каквото и да мислите, нищо не може да стане. Туй, което Бог иска, не е станало, че това, което ти искаш, ще стане. Тогава е възможно. Когато дойде пролетта, всички цветя ще цъфнат. Сега трябва цветарник изкуствено. Като дойде пролетта всички цветя ще цъфнат, ще израснат.

Та най-първо, работата за идването на Царството Божие на земята. И като станете сутрин, турете мисълта си: "Да бъде волята Божия." Аз не искам да остане мисълта като един морал, аз не поддържам това. За мене моралът е външна страна, за мене са идеите. За мене същественото е онази чистата мисъл, която имам. То е същественото отношение, което се образува между Бога и мене. Важно е онова чистото желание. То е връзката между Бога и мене. За мене моята чиста постъпка ще образува връзката с Божественото. Ти не можеш да направиш една връзка, ако твоята постъпка не е чиста. Връзката с чувствата трябва да бъдат чисти. При Бога не можеш да направиш връзка, ако чувствата не са чисти. Значи в самия себе си тия връзки трябва да бъдат чисти. Не трябва да се безпокоя. Няма какво да се безпокоя, понеже живея в един свят разумен. Като се върна, ако съм се окалял, господарката ще каже: "Очисти се, че тогава влез." Вие ще кажете: "Вкъщи не ме искат." Не че не ви искат.

"Божията Любов носи пълния живот."

22 лекция на Общия окултен клас
19 февруари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

1936_02_21 Ще се похваля. Божественото начало
неделно утринно слово

ЩЕ СЕ ПОХВАЛЯ. БОЖЕСТВЕНОТО НАЧАЛО

23 февруари 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Хладно е, западен вятър духа,небето облачно.)
Нарядът:
„Добрата молитва“
91-ви псалом
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“
Ще прочета първа глава от Първо послание към Коринтяном.
„В начало бе Словото“
Евангелието трябва да се преведе на един съвременен език, за да бъде разбрано. Че евреите искали знание, елините искали мъдрост, пък християните искали проповядване. Казва – безумство. Някой път мнозина се уморили да служат, уморили се да слушат. То е така, уморява се човек и да яде. След като ядеш 15–20 минути, половин час, умориш се, казваш: „Не искам вече.“ Мислиш, че си разрешил този въпрос. Казваш: „Не искам вече да ям.“ И който те слуша, казваш: „Отсега нататък няма ядене.“ Обаче няма да се минат 7–8 часа, измениш си мнението и започнеш да огладняваш. Казваш: „Пак ще се яде. Но какво ще се яде?“ Има една аналогия, един паралел в опитността. Някой път казват: „Свършихме, изучихме всичко“ – „няма да се яде повече.“ Намериш се в някаква мъчнотия – „пак трябва да се яде.“

Е, какво трябва да се подразбира под думата „проповядване“? Това е закон на Любовта, то е на безумието. Всеки човек, който минава по закона на Любовта, минава за смахнат. Казват: „Тази е детинска работа, любовна работа, безумие.“ А търсене силата вече при знанието, това минава за почтена работа в света. А проповядването на Христа, че онова, което Го е заставило да пострада, не Го е заставила Неговата Сила и Мъдрост, но Любовта Го е заставила. И онази майка, която страда за своето дете – любовта, няма друго съображение. Ако нямаше любовта, тя не би отгледала детето си. Какво ще се ползува тя, ако туй дете стане един философ или един Дан Колов? Какво ще се ползува майката и бащата някой път? Няма никаква връзка. Единственото нещо, което свързва хората, то е Любовта.

Тъй като се разбира, има смисъл проповядването; защото все достига нещо в ушите ти. То е само външната страна на тази проповед. Има една страна,

която може да спира човека. Например вие не бихте отишли на някоя сказка или в църквата, ако имахте скъсани дрехи или скъсани обуща. Вас ще ви е срам да идете. Все искате да се облечете и тогава да идете на църква. Че, то е външната страна. И право е. Хубаво е, отлично, но то е един съвсем светски живот. В света е така. Ама питам сега: Болният, когато излезне отвънка, как е той облечен? Той излиза да диша чистия въздух, да възприеме светлината. Някой път може да го изнесат и необлечен, тъй, на кревата и го носят без мода, но тъй, завит с юрган. Но като излезне той и подиша чистия въздух, от тази светлина той се освежи и възприеме нещо.

Та, не са дрехите, не е шапката, не са обущата, друго нещо има у човека, друга страна. Някой казва: „От вас да разберем ние." Не е и в разбирането. Разбирането е да имаш хляб. Но не е и в имането на хляба. Да го имаш, то е пак външното. Те са хубави работи. Но ти, след като имаш, туй което имаш, трябва да знаеш как да го приложиш сега. И тогава иде другото заблуждение. Казва: „Като идем на онзи свят." Или пък: „Сега, в млади години, ние още не знаем, но като остареем." То е другото заблуждение. Ако на млади години не можеш да приложиш нещо, на стари години – никак. И ако в този свят не можеш да го имаш, в онзи – никак. Затуй бъдете уверени в туй: който мисли, че като иде в онзи свят, ще поумнее, той седи на една крива основа. Че, онзи свят е университет. Този свят са отделенията. Ако ти не си учил в отделенията и нямаш елементарните познания, какво ще научиш в университета там? Високи работи. Ти ще идеш там и няма да те приемат. Ще кажат: „Ти не си за такива работи." Хайде пак назад.

Та казва: „Да повярваме." Първите християни, понеже бяха деца, казват: „Да повярваме." Но апостол Павел казва: да напуснем, което е елементарните работи, да вярваме в Господа Исуса Христа. То не е само това вярване. Вярата е една връзка, която се образува, но за вас се изисква нещо повече. Вас ви трябва една връзка, която през всичките условия, през които може да минете, през всичките изпитания, тази връзка никак да не се скъса, нито да отслабне. Няма нещо в света, което може да ви спъне. Ни шапката, ни дрехата, ни обущата, ни обществено положение, ни външни, ни вътрешни неща, нищо в света. Като дойде, да има една вътрешна връзка, която да е независима от всичките положения, които могат да станат. Това е. Свободният човек трябва да има една връзка, която трябва да бъде свободна от всички промени, възможни промени – външни и вътрешни промени, които може да станат. Някой казва: „Аз не може да се моля сега, болен съм сега." Другият казва – той пък здрав, казва: „Работа имам, не може да се моля, не мога да оставя." Трети казва: „Не съм разположен." Е, хубаво. Да допуснем, че ти не можеш да се молиш. Да допуснем, че ти си болен. Но нека вземем яденето в света като една мярка,

с която ние трябва да мерим всичките неща в света. То е яденето. Яденето е една мярка. Че кой яде повече? Болният не яде ли? Болният ще пости 2–3 дена, той е светия, 4, 5, 10 дена, и 40 дена има болни, които постят. Ще пожълтее той, но след 40 дена, този, болният, огладнее и казва: „Дайте ми да ям нещо.“ И почнат тогава да му готвят, тъй, много деликатно ядене. Такава супица, направена от пилета, които ядат месце, а които са вегетарианци – една семпла супица от картофи. Това ви навеждам само за обяснение.

Е, сега, какво ви трябва, какво искате, все от Словото Божие да ви се направи? Кокошена супа или картошена супа? „Е, кокошената супа.“ Сега казвам: Трябва да имаш една съвършена вяра в Христа. То е кокошената супа. „Е, повярвай.“ То е вегетарианската картошена супа. Повярвай! Но в света само с картошена супа не минава тази работа. И с кокоша супа не минава. Аз считам супите много вредни храни. И съвременните културни хора със супата си развалили своите зъби, нищо повече. Допринесло е това, че ядеш супата, разширение на зъбите, пука се глечта и после се развалят зъбите. И после, другото, което разваля, е това, от месната храна, като ядеш, влезне между зъбите частици, почне да гние и това разваля зъбите. А растителната храна, от хигиенично гледище, не гние и е по-здравословна. И за да имат хората здрави зъби, аз бих препоръчал, гледал съм колко деца са били бити, че дъвчат дъвка, така са били стевасвани. Купил си за един грош дъвка и дъвче. Как, казва, може то да дъвче? Децата знаят, че трябва да имат една дъвка да дъвчат. То е едно здравословно състояние. То като дъвче, дъвче, натискат се тия зъби, приижда кръвта и стават здрави зъбите, и храносмилането. Дайте на децата да дъвчат дъвка.

Та казвам, в духовния свят все-таки аз ви препоръчвам дъвка, ако искате здрави зъби. Може и без дъвка, но отидоха зъбите. А ще почнат да ви тургат изкуствени зъби и с тях не върви вече. Казва: „Как ще познаем кои са изкуствени зъби и кои са естествени зъби?“ Кое е вярно и кое не е вярно? На онези, които имат изкуствени зъби, дайте им от тази халва, която е лепкива, (тя ще ги извади, зъбите). Ако не може да яде халвата, изкуствени зъби има; ако яде халвата, здрави са зъбите.

Един човек, който не може понася всичките страдания, има изкуствени зъби. Онзи, които може добре да ги сдъвка, да понася всичките страдания, той има естествени зъби. Че, зъбите са спомагала на Любовта. Устата представлява мярката на Любовта. А пък устата, именно оттам излизат, от тази любовна врата излизат всичките най-хубави и най-лоши работи. И то благодарение, не че Любовта е виновата, но тя е инспекторът на труда вътре на икономиката, министърът на финансиите е тя. Той финансира, разгръща, разкрива капитала, като влезне в устата, той преобръща и е в

ролята на един митничар; гледа какви неща влизат вътре. Някой път той се подкупва, като му дадат няколко хиляди лева, той подписва и влиза в митницата вътре.

Та, невежият... Понеже вие сте ученици, с туй знание може, не че не може да живеете, вас не ви трябва много знание, но с туй знание, ако идете в онзи свят, ще ви върнат назад. Не че аз имам нещо против това. Казва: „Побеля ми главата от учение." Побелял не побелял, ще те върнат назад. Онзи свят не е място на невежи хора, той е свят на най-учени хора. И то учени в три направления. Учени във физическо отношение, учени в духовния живот и учени в умствено отношение. Ето всичката философия. Че, един човек, който не знае да живее, той не е учен човек. Един човек, който не мисли, той не е учен човек. Един човек, който не може да се справи с мъчнотиите, той не е учен човек. Учението е, аз взимам, Любовта е един метод за учение. Тя е най-мощната сила, която може да даде стимул да учите. И нещо, което ние обичаме, обикнем, може да учим. Нещо, което не обичаме, ние не се занимаваме с това. Като обичаш някого, искаш да знаеш историята му, откъде е дошъл; като не го обичаш, не искаш да знаеш. Обичаш Бога, почнеш да изучаваш как е създал света, всичките неща. Че учените хора обичат Бога – някоя мушичка, най-дребните неща, ученият ще я гледа, той ще пише Господ какво е направил, за мушичките ще пише, разглежда той какво Господ е направил. Пише на хората туй, което Господ е направил. Вие може да кажете: „Те не са набожни хора." Аз считам, учените хора са най-набожните хора. Те не употребяват напразно Името Божие, но много добре разправят за Божиите дела. А пък тези, набожните, те казват, Той Господ всичко направи. Това не е наука. Е, как го направи? „Е, то е Негова работа."

Еди-кой си списател, лингвист, езиковедец написал тази книга. Е, кой го направи? Тя е негова работа. Но аз трябва да изуча тази граматика. Ако не я разбира, без граматика не може да се говори. Казва: „Добре да е написана." За да говориш, граматика трябва. Човек нали трябва да е учил по тази граматика, да знаеш как да произнасяш думите. Че, майка ти нали те е учила на тази граматика? – „Ама човек и без книга може да учи." – Не, не. Не може. Аз бих желал някой да ми покаже, който без книга да се е учил. Ама майката от нейните книги, вътре в мозъка, каквото е приела, по всичките правила, по които тя е научила езика, тя ще го предаде на децата си. И после ще дойде учителят отвънка и той ще допълни онова, което майката не е допълнила.

Та казвам: Сега някои от вас искате знамение. Знамението е за невярующия, знанието е за силните, а любовта е за слабите. Ако някой е болен, ако някой е слаб, ако някой е обезсърчен, ако някой е хилав, аз съм

проповядвал да се хване за Любовта. Пък онези, които не са такива, те нека се държат за знамението, нека се държат за знанието. Щом се намериш в трудно положение, безизходно положение, дръж се за Любовта. Нищо повече. Нямаш каруца – дръж се за Любовта. Нямаш пари – дръж се за Любовта. Болен си – дръж се за Любовта. Нямаш никого на света – дръж се за Любовта. Има разногласие вътре в тебе – дръж се за Любовта. Нищо повече. Каквото и да е противоречие, единственото нещо в света, което може да примири хората, то е Любовта. Отпосле ще дойде силата, знанието, знамението ще дойдат по-после. Те са външната страна на земния живот.

Апостол Павел казва: „Ще се похваля с кръста Христов." То значи: Ще се похваля с любовта, с вярата в Бога. Това е. Бог е Любов. С туй ще се похваля. Тази Любов, която внася в мен този живот. Аз, хилавият брат повидимому, но като влезне Любовта, тя е, която обработва; чрез нея всичките онези знаещи хора, учени хора, са станали учени – по единствената причина на Любовта. Може би в миналото, в далечното минало някога, Любовта ги е благословила. Тя е животът, но те скоро са забравили и казват: „Ние вече не се нуждаем от Любовта." Те са на погрешен път. Никога не напущай Любовта. Тя е основата на всичкия човешки прогрес. Само че много неща, които вие сте научили от Любовта, вие ги забравяте и казвате: „И без нея може, и без любов може." Може до известно време. Щом си се наял, без ядене може. Но щом огладнееш, без ядене не може.

И казвам: Сегашните противоречия, защото раждат се във вас противоречия, както духовната църква се е разделила, сега и вие се делите. Аз често слушам, някой казва: „Той е още невежа, не разбира." Един ми пише писмо от провинцията, доста напреднал брат, казва: „Нямам никого освен тебе." Тъй започва писмото си. И след туй ми чете една лекция и ми казва: „Имаш някои, които имат криво мнение за тебе. Мислят, че си Бог." Тъй. Аз казвам: Трябва да правите разлика, всеки човек е Божествен, но не е Бог. Божественото е едно, а Бог в този смисъл е друго нещо. Не съм аз същество, което съм създал света. А че съм Божествен, аз това го зная. Нищо повече. Защото не може нещо да излезе от Бога, което не е Божествено. Той мисли, че другите нямат вярна представа. Но и той няма вярна представа. Ако някой дойде и после ме замазва малко. „Ти – казва – имаш широки възгледи, ти разбираш тия работи." И той мисли, няма някой, който може да ме хвали. И най-после, той ме хвали в писмото и казва: „Помни ме – казва, – помогни ми нещо." Туй е външната страна. Един човек, който мисли, че в този смисъл човек може да се заблуди.

Аз бих желал всички хора да знаят, че са Божествени. Ама лошото е там, че

един като мисли, че е Божествен, мисли, че другите не са Божествени. Злото не е, че аз мисля, че съм Божествен, а [че] мисля, че другите не са. Злото не седи, че аз съм богат, но злото седи в това, че когато аз съм богат, не искам другите да са богати. Злото не седи в това, че аз съм силен, но злото седи в това, че аз не искам другите да бъдат силни. Злото не седи, че аз зная много, но злото седи в това, че като зная много, не искам другите да знаят много. Там е злото.

Тези са работите; и по някой път вие се спъвате и в другите работи. „Е – пита философът, – защо Господ допусна греха?“ Някой пита: „Защо го допусна Господ, греха? Защо го създаде?“ А то, греха, хората го създават. Хората от доброто създават греха. Ама то как ще се създаде? Ама че ти продаваш ориз, а тургаш пясък в ориза. В килограм продаваш стотина грама пясък. И като туриш, казваш: „Тя, материята, е все от Бога, Бог създаде ориза, създаде и пясъка.“ Но ти като туриш двете материи, които не са еднородни, ориз и пясък, които не са еднородни по своето развитие и по степен и качество, ориз и пясък, в себе си създадеш едно криво понятие – образуваш греха в себе си, образува се едно фалшиво понятие. Продавай на човека чистия ориз, не тургай пясък вътре. Е, продаваш на един човек една дреха, казваш: „Вълнена е тази дреха“, а тя – две нишки са от памук, една нишка е вълна. „Тя е вълнена – казва, – как да не е?“ Но турете вие под микроскоп – вълнените нишки и памучните се различават. Вие наблюдавали ли сте какви са памучните нишки, нишките на памука? На вълната нишките са както на тросъка, а пък на памука са тъй навити, увити. Като я погледнеш, различава се. Вълнените нишки се отличават от памучните. И като погледнеш под микроскоп, ще видиш, че той една трета е казал истината, а две трети той ме е излъгал, защото две нишки са от памук. Не че памукът е лош, но той ми е дал една дреха, която не е вълнена. Може аз, ако разбирам, ще кажа: „Той е добър човек.“ Вълната е лош проводник на топлината, а пък памукът е добър проводник. Следователно лятно време е за предпочитане да носиш памучни чорапи, а не вълнени. А зимно време е за предпочитане да носиш вълнени чорапи. Тъй е. Но ако този господин ми беше дал тези чорапи лятно време, ще му благодаря. Но понеже ми ги дава за зимно време, памучните, той ме е излъгал. Зимно време ми трябва топлина, а лятно време ми трябва хладина.

Питам: Де е грехът? В памука ли е грехът, във вълната ли е грехът? Грехът нито е във вълната, нито е в памука. Памукът е толкова почтен, колкото и вълната. Но защо ти, като казваш на човек, казваш, памук няма вътре. Ти отричаш реалността. Не е въпросът там, една нишка вълна и две нишки памук или две вълнени и една памук, или някой път има копринени платове, основата е памучна, а вътъкът е коприна и всичко туй минава за

коприна. А то не е тъй. Коприна е, когато и основа, и вътък е коприна, и двете са коприна. Не че е лошо, но де е престъплението? Че не казва работите тъй, както са. Ти казваш, че обичаш Господа, ама основата ти е памучна, а вътъкът ти е вълнен. Ти казваш, че обичаш Господа, а основата ти е памучна, а вътъкът ти е копринен.

Де е сега слабостта на Любовта? Коприната какво е? Тя е проводник на топлината. Аз така мисля. Коприната е лош проводник на топлината. Следователно с копринени дрехи ти не можеш да проповядваш. Човек, който обича коприна, той е егоист, който обича себе си. А пък който носи памучни дрехи, той е по-щедър, той е от благородните. Но това е логически. Тогава ще кажете, че не трябва да носим копринени дрехи. Може някой копринен нагръдник, но всичко да е копринено? Че копринени чорапи, че копринена риза, и всичко да е копринено? Аз не бих носил всичко копринено. Но памучно ще нося. Памучното е по-здравословно. Така е. А коприната и вълната тургам в две противоположни. Вълната седи малко по-високо от коприната.

Преведете сега. Този е иносказателен език. Когато ти говориш красноречиво, тъй мислиш отвънка и мислите ти са логически свързани, коприна е това. Не допущаш никаква погрешка. Хубаво е това. Е, хубаво говориш за Любовта. Тъй, като пишеш някоя статия за Любовта, никаква погрешка не допущаш. Казва: „Отлично си писал за Любовта!“ Но дойдеш да прилагаш Любовта – тъй, както е написано, не може да се приложи. Казват, че човек трябва да обича другите както себе си. А дойдеш да приложиш – трябва да се пожертвуваш за другите, като дойде да се пожертвуваш, казваш: „Това не е лесно.“ Казваш: „Трябва да се отречеш, да се жертвуваш.“ Но като дойде да се жертвуваш, виждаш колко мъчно е да се жертвува човек. Много лесно се говори, но като дойде...

Тогава направете някой път един малък опит. Направете, да се опитате, тъй, да ви сготвят едно хубаво ядене, нека кажем, че ви направят една хубава баница, така направена! Или ориз със захар направен, или попска яхния, или някой десерт, най-хубавото; и тъй, два дена да сте били гладни и чакате за това хубаво ядене. И таман са ви го донесли и дойде един друг брат отвънка, който е беден, и да му го дадат, това ядене; и като го погледнете, яви се една бучка. Казвате: „Отде се намери сега да дойде! Не може ли да чака аз като ям? Да се наям аз, че тогава да дойде.“

Любовта отвънка много добре върви, много добре говори, теоретически добре върви, но като дойде туй чувство... А в Невидимия свят тази мисъл се предава и може да се случи и с тебе. Ти не можеш да го премахнеш. Таман хората са направили баница, и ти кажеш: „Откъде пък се яви този?“

И като излезнеш от тази къща, ще кажеш: „Не ме приеха добре тия хора. Нещо студено ме приеха.“ Студено, но аз разбирам: не са добри проводници на Любовта. Значи, живеят повече за себе си. Но аз, който се оплаквам, ще кажа: „И аз ще постъпя така.“ Аз съм слушал, много сестри казват: „Отсега нататък аз ще правя като тях.“ А пък аз казвам в себе си: Та кога ли си постъпвал другояче? На себе си казвам.

Сега, тия са атавистически черти, наслоени. Не че са много. Аз, който виждам, чета си морал, казвам: Не е така. Христос тъй е казал: Господ не е с човешкото, а другото. Има едно същество, което казва: „Защо си такъв глупец? Не може така. То съвсем не може така.“ То все говори, онова си знае своето време. Най-първо трябва да се приложи онова, което Бог изисква от нас. Има в нас едно Божествено естество, което изисква да се приложи Божият закон. То е законът на Свободата. Има едно същество в нас, което противодейства, защото човек още не живее в своя си свят. Човек е един чирак, той живее между два свята, но той свой свят няма. Човек се отличава с това, че той няма свой свят. Там е злото на човека. Ангелите, например, си имат свой свят, те не може да се изкушават. Той не може да греши. Те живеят в един свят, дето са изолирани от греха. Те си имат свой свят. Собственици са. А ние нямаме свой свят. Ние сме слуги и служим на двама господари. Между ангелите сме живели, между падналите духове. От едната страна, отляво, злото ни влияе, адът е там; от дясната страна е раят, и той ни влияе. Те са два свята. От ляво ти пошепват, казва: „Ти си гледай работата, гледай къщи да си имаш, женица да си имаш. Деца да си имаш. Службица да си имаш. Парици да си имаш, че като умреш, да те погребат хубаво.“ Е, туй ще ти разправят. Дойдат от другия свят, от рая, казват ти: „Баща си ще напуснеш, майка си, всичко ще дадеш.“ Е, едно противоречие е сега. И ти най-после се объркаш.

Една сестра ми разправяше, че се объркала тя. Една сестра ми разправя, объркала се тя вътре, не знае какво да прави. Бори се, от едната страна ѝ говорят едните, от другата – другите. Сега, кого да слушаш, кой е прав? Според мен от лявата страна са кривите, нищо повече! Отдясно са правите, онези, които служат на Бога. Те и онези служат на Бога, но по особен начин те служат на Бога. И тях, за да ги избави Господ, за да ги накара да вършат Волята Му, Господ по някой път употребява, един метод има. На човешки говоря сега.

Едно време старите български чорбаджии, като забогатеят, скриват си парите някъде и минават за много бедни. Той все ще се оплаква: „Нямам, осиромашах.“ А той заровил парите някъде – едно гърне, две гърнета има заровени. И тогавашните разбойници разбират това, казват: „Той има, но са заровени парите.“ И една вечер дойдат вкъщи, напекат ръжена на огъня

или турят една верига – като му припари, той каже: „Чакай, чакай, имам заровени пари.“ Отиде, извади гърнето. Казват: „Още имаш ли?“ – „Е, нямам.“ Пак като му припари: „Е, имам, имам.“ И най-после, като дойде, казва: „Братя, нямам вече. Две гърнета имах, като спечеля още пак елате, сега, оставете ме да си живея.“

Та, от онзи свят, тези от лявата страна, като забогатеят, Господ им турга такива нажежени вериги, за да дадат нещо от това. Онези от онзи свят, от рая, като им каже нещо, те веднага изпълнят Волята Божия.

Та, някой път все трябва да ви бият, да страдате дълго време, да боледувате, за да ви дойде на ума да направите нещо добро. Да ти дойде на ум това. Тъй е. Всички казват: „Ама Той, Господ, че Той дал страданията.“ Докато разбереш да направиш Волята Му. Понеже Той дава, Господ изисква и лошите, и добрите хора да бъдат щедри. Пък лошите хора са се ухитрили. Те казват: „Господи, ние вършим Твоята Воля. И ние даваме.“ Е, как? Той набие някого, казва: „Трябва да даде.“ Е, настевасва го хубаво. И той дава. „Като го наложих, то е все даване.“ Бой му дал. Като бият някого, той не дава ли? Дава.

Но да дойдем сега до разбраното. Като ученици, трябва да разбирате, да изучавате себе си. Понеже бъдещото училище зависи от разбирането на закона на Любовта. Не се самозаблуждавайте от щастието на един ден. Ако искате да бъдете хора щастливи, за да ви благослови Господ, да имате Неговото благоволение, вие трябва да изпълнявате Волята Божия; за да бъдете щастливи, не за един ден, ама през всичките дни на вашето съществувание. Трябва да бъдете щастливи. То е Божественото. А щастливият човек влиза в положението на нещастните. Тъй е, че щастливият човек може да влезне в положението на нещастния, но нещастният не може да влезне в положението на щастливия; богатият може да влезне в положението на бедния, но бедният не може да влезне в положението на богатия. Не може да влезне, защото ако той влезне в положението на богатия, той е богат вече. Той трябва да е умен, за да може да влезне в положението му.

Защото подразбирам: Да влезнеш в положението на един човек или на физическия свят, или в духовния свят, или в умствения, ти непременно трябва да бъдеш богат. Това е като едно правило. Ако мислиш, че по друг начин можеш да образуваш една връзка... Не може да се образува по друг начин една връзка. Ти не можеш да образуваш връзка без любов. То е връзка туй, което свързва хората. Любовта е една връзка, за да може да се предаде едно Божествено благо. Никой не може да ти предаде едно Божествено благо, ако той не тури Любовта като една връзка. Тя е пътят

само, по който благото може да се предаде.

Да кажем, дойде някой дух у тебе, казват: същество. Някой път виждаш ти духовете; някой път и аз виждам духовете. Казвам: Виждам ги. Аз не ги виждам тъй, както хората ги виждат. То е смешно, това са сенки. То е един екран, направен там. За да влезнеш в онзи свят, то трябва ония същества да ти говорят. Когато ми говори едно същество, произвежда неговият говор в мен, образува една връзка много хубава, по закона на Любовта. И ми говори. Казва: „Говори по закона на Божията Мъдрост, Божията Истина.“ Туй същество за мене е реално. Не важи формата, дали го виждам или не го виждам. Говори ми то. Туй същество ми говори. Аз се намирам в известно положение, утеснено. То казва: „Не бой се, твоята работа утре по обяд ще се оправи. При тебе ще дойде един господин.“ Аз не го виждам, слушам глас, говори. Той ми говори: „Защо си се обезсърчил? Господ ще нареди работите.“ Аз казвам: „Наредил работите? Ще намеря друг Господ.“ Казва ми: „Не говори така.“ И ми казва: „Ще мълчиш сега до обяд. Утре по обяд тази работа ще се оправи. Ако не се оправи – тогава. Сега да мълчиш, нищо повече. Утре ще се оправи работата. Ще се скриеш вътре, ще мълчиш.“ Казва: „До обяд утре ще мълчиш; няма никакво противоречие. И ако си измениш мисълта, ще се влошевят работите. Ако до обяд не стане, тогава може да си философстваш.“ Сгуша се аз да чакам, сега. Гледам си часовника: Аха, остават пет минути – няма. Една минута. Дойде последната минута – туй, което каза, стана. Е, как? Тъй стана, че и аз се чудя, станала е тази работа. Е, как стана? Никой не е влезнал, гледам, на масата има един сомун хляб. Хляб нямах на масата, а сега имам хляб. Кой беше? Откъде дойде? Казвам: Как не го видях хляба там? Съвсем топъл хляб. Туй, което искаш, има го това! Казвам: Все ми каза и бързо стана. И как стана, не го зная. Хлябът е там. И се чудя. Откъде ще дойде? От тавана? Не е. Вратата бяха затворени, прозорците бяха затворени. Дотам не съм спал, нещо, че не съм го видял. Чудна е тази работа! Пак казва този глас: „Слушай, ти престани с твоята философия. Както се ражда житото, както се раждат плодовете, така се роди и този хляб на масата ти.“ Аз сега се обърках. Казвам: Че как? Класът на житото аз виждам, има там стрък. На ябълката виждам, дърво има. А моята маса как ще роди? Казва ми той вътре: „Пък приеми нещата тъй, както са, после ще ги разбереш.“ Нищо повече. Не мисли, че всяко нещо, което ти не разбираш, то не е вярно. Има неща, които ти си разбрал, и са неверни; а има работи, които не си разбрал, а са верни. Ще ги разбереш тия работи.

И тогава, имате онзи пример, когато Христос взел петте риби и хлябовете. Е, как стана това? Сега всички го доказват научно. Учениците са разчупили хлябовете и всяко едно парче се е увеличило с 5000. Толстой писал една книга, той го доказва другояче. По Толстоевски ще ви го докажа. Той как го

доказва? Той иска да се освободи от едно съмнение, защото непонятно му е, както за мен, че хлябът е на масата. Но той казва: „Всичките тия хора имаха хляб в торбите си – някои много малко, а някои – по два сомуна. Те като видяха, че тия, които дадоха петте хляба и петте риби, им се отвориха сърцата, и всички почнаха да дават, което имаха. И така се увеличи хлябът на Христа." Това е малко близо до ума. Той е реалист. И като му погледнете веждите, така са, както на Тарас Булба, надолу. Той е материалист. Другояче Толстой не може да мисли. Не че не е вярно. Така е приблизително, но делата на Христа не само по този начин може да се обяснят.

За едно явление, да се обясни, няма само един начин. Най-малко две обяснения са потребни за всяко едно явление; щом е едно обяснението, то не е вярно. Всякога самата истина седи по три обяснения, всяко нещо може да се обясни по три начина. Една мисъл, ако ти не си я мислил, тя не може да се превърне на чувство. Тя не може да се облече във формата на чувство. Една мисъл, която ти не си я почувствувал, тя не може да се превърне в една постъпка. Следователно постъпката най-първо е съществувала в ума. То е вярно. Хиляди други начини има. Аз го обяснявам: тази постъпка е минала в чувствата и най-после е дошла във физическото поле. И ти ще обясниш една постъпка по три начина. Как тя е слязла от един свят във втори и се е проявила в трети, значи Силата. Най-първо в света трябва да дойде Знанието, после ще се прояви Силата и тогава ще дойде Любовта. Любовта е, която използува нещата.

Казва Павел: „Сега ще се похваля с кръста Христов" – ще се похваля с Любовта, която свързва хората; ще се похваля с Любовта, която внася мир на ума, на сърцето ни; която носи здраве на ума и сърцето ни и носи всичките Божии блага.

С туй трябва да се хвалим. А другите, съмненията, които ви идват, какво трябва да направите с тях? Те са извънка Любовта. Вие искате да бъдете щастливи извънка Любовта. Например ти искаш да станеш богат. Ти богат никога не можеш да станеш. Богат ще бъдеш само когато вървиш по пътя на Любовта. Знание можеш да добиеш само като вървиш по пътя на Любовта. Всичките постоянни блага се дават чрез закона на Любовта – чрез страданията. И туй, което се проповядва, страданието – с кръста Христов, туй се подразбира. И вънка от страданието... А страданията са едно изявление на Любовта.

Страдание, в което ти не можеш да приложиш Любовта, то не е страдание, то е мъчение. Страданието е Любовта. То е най-малкото. И Любовта ще те научи. Когато разбереш Божиите пътища, страданието ще стане много

приятно. Като го видиш, ще му се зарадваш. То няма да ти бъде тъй отвратително, както сега. Защото нали страданието е нещо, което е много скромно. То не е облечено хубаво. Но веднъж като го опиташ, какви блага има туй страдание, вътрешни блага, ти не се отвращаваш от него. Значи, Любовта е внесла своите велики блага в страданието. Който е готов да възприеме страданието, ще възприеме и Божиите работи. Затуй на много хора горчив е този хап. Пък на вас ви казвам: За да не бъде горчив хапът, ще вземете за правило Любовта.

Сега някой от вас може да каже: „Дали е тъй или не?" Оставете този дявол. На дело проверете го. Утре до обяд. Сега, аз като говоря, аз ви казах: днес до обяд, не утре. Днес до обяд мълчете. Проверете го. Мълчете до обяд, да го проверите. Има две неща, които вие не сте проверили. Вие не сте проверили Любовта; имате една любов, която аз наричам, тя е временна. Тя е направена от паяжина. Аз говоря за Любовта, която не се къса. Каквото и да стане, никой не е в състояние – и цялата вселена на тази нишка да я окачиш, тя няма да се скъса. Да дойдат всички дяволи, да се качат на гърба ти, пак няма да се скъса. Да те сломят, да те направят на прах, тя пак ще остане. Няма да ти мръдне окото. Казваш: „То е хептен да е герой човек." Без Любовта човек герой не може да бъде. Следователно само с Любовта човек може да бъде герой. И на вас ви казвам: Само чрез Любовта може да се подигнете, не да се сгушите. Не казвам да се сгуши някой човек. Ама като вървиш, ще си държиш съзнанието, че всичко можеш. Не да бъдеш така сгушен, не, не. Но да дойде туй съзнание във вас, че не ви е страх.

Ще ви приведа един пример и ще заключа с него. Някой път Любовта в мен ме кара, една слабост, да ви говоря много. Все съм решавал да не говоря много, защото, като говоря, изсипва се шишето и излиза навънка. И трябва да го събирам. Сега, из модерния свят, види се, така е направена тази приказка, върви една съвременна дама, не ги зная, другари ли са или женени са, върви тя и носи една хубава чанта и омбрела. Отвънка се разхождат, казва на другаря си: „Тъй, както си вървял, не може. Ние трябва да си осигурим още по-добре живота; трябва да ми купиш още по-хубава чанта от тази, и омбрела трябва да ми купиш друга." Носи тя едно палто и казва: „Туй палто овехтя нещо, по-хубаво трябва, не може така. Ти трябва да разбираш тия работи. Този старомоден [живот] не може, по-моден [живот] трябва човек да води." Другарят, който върви с нея, гледа: там, из гората, една мечка иде. Той се качва на дървото. Тази дама оставя чадъра и чантата и дрехата, и качва се и тя на дървото. И той я пита: „Жена, какво ни трябва сега?" Иде мечката, бута ги с муцуната си тъй.

Казвам, да преведа сега: Смъртта не е ли тази мечка? Като дойде смъртта –

тази мечка, тя е смъртта, – ти ще оставиш и чантата, и омбрелата, и дрехата. Къде ще ги носиш? Ще идеш горе на крушата. То е друг живот горе. Тия неща са потребни – и чантата, и омбрелата, и дрехата е потребна, но временно е това. Не да се отказваш, но знай, че те са временни работи. Същността е вътре в тебе. Сега, не да се отказвате от външното. Обличайте се хубаво, но не разваляйте Любовта с вашите хубави дрехи. И не разваляйте Любовта с вашите стари дрехи. Ти като погледнеш обущата си, стане ти мъчно. Позарадвай се, че имаш някои прозорци отворени. Като си погледнеш обущата, отворени са прозорците. Че хигиенично е – два прозореца от двете страни. А като дойде Любовта, тя ще направи нови закръпки. И тя има мода. Тя даже като дойде, ако имате сто закръпки, тя ще ги вземе, старите закръпки, и ще ви тури нещо по-ново, по-хубаво от старото. Любовта може да направи много хубави работи.

Любовта е една магическа сила – когато дойде, от всичките ваши сегашни разбирания, всичките ваши противоречиви мисли, чувства и постъпки тя ще вземе, и изведнъж; и ти ще се чудиш в едно кратко време как е станало това. Вие ще се почувствувате доволни и свободни. И ще видите: всичко старо изчезнало. Тя носи всичкото добро в света, всичкото ново. Тя ще ви облече.

Та казвам: До обяд днес вярвайте и не питайте как ще бъде тази работа. Като стане. Онова, което става вътре в мен, моята душа, то е важно заради мен. Туй, което в мен може да стане, то и отвънка може да стане. Туй, което в мен не може да стане, и отвън не може да стане. Онзи мир, който в мен може да дойде, той ще се проектира и отвънка. Онова знание, което може да дойде вътре, то може да дойде и отвън.

Та, всичките неща идат най-първо отвътре. А то е законът на Любовта. Той действува отвътре, за да се прояви отвънка.

И тъй, имайте вяра. И възприемайте Любовта. С какво? Казва: „Ще се похваля с кръста Христов.“ Ще се похваля с Любовта, която се е проявила чрез страданията на Христа в света.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

6.15 ч

(На поляната – упражненията.)

21-во неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 23.II.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1936_02_21 Дух и материя
лекция на Младежкия клас

ДУХ И МАТЕРИЯ

Петък, 5 часа сутринта
Отче наш
(Чете се темата: „Разлика между дух и материя.“)
Философски въпроси са те. Тогава какво е плът? Каква е разликата между плът и дух? Вие смесвате понятията. Материята не произвежда противоречия в живота. Казвате: „Материален живот“, но винаги разбирате плът. Смесвате понятие плът, туй което е въплотено в материята. Идеята за материята е съвсем друга. И в религията и в новата философия, както схващат материята, то е погрешно схващане. В материята няма никакво противоречие. Да кажем вие може да се блъснете о някой камък. Де [е] противоречието, в камъка ли [или] във вас? Или ако някой вземе и ви удари с камъка. Вие мислите, че камъкът е причината, който ви пръснал главата. Вие нямате разбиране. Той ни най-малко не е причина да ви блъсне главата. Някой блъснал камъка и ви блъснал главата. Вие казвате, че камъкът станал причина да ви блъсне главата. Когато това не е вярно. Противоречието е в плътта. Има всевъзможни твърдения за материята. Някои наричат материя най-малкото движение, а най-бързото дух. Тогава де е противоречието? Но то пак не обяснява. Най-малкото движение не е материя и най-бързото не е дух. Нали в материалния свят са скрити съкровища? Материята е това, което събира нещата. Материята носи бременността на идеите. Много идеи са вложени в материята. Размножаването пак става в материята. Ако нямаше материя размножаването не би било възможно. Нито една форма не би могла да се създаде. Материята е това, което обвива духа и го прави понятен за нас. Духът е това, което дава цена на материята. Материята дава възможност на духа да се прояви, да се изяви някаква форма. Това е само да мислите. Вие не се стремете да определите. Както и да се определят, има неща, които ще останат непонятни за човека. Нали сегашната наука гласи, че материята се свежда към сила? Тя твърди, че няма материя, а има сила в живота. И там казват: „Има дух и сила.“ То е само изменение на имената.

В индуската философия под материя подразбират майя. Материя е туй, което обгръща, заблуждава човека. Те имат такова понятие за материята, че заблуждава. Всичките заблуждения стават зад материята. Ако няма материя, никакви заблуждения не може да има. Заблужденията винаги се скриват зад материалните работи. Материята считат като носителка на заблужденията. Когато духът направи погрешка, скрие я зад материята. Материята става виновата. Кое бихте предпочели, ако вас ви предложат

дух ли да сте или материя? Казва: „Чистият въздух." В какво седи чистият въздух? Аз разсъждавам сега: Каква нужда има чистият дух да създава материята? Ако материята е едно зло, каква нужда имаше да се създаде това зло? И чудно е как го създали. Те са философски спорове. И такива спорове съществуват. Този спор съществува в нашия живот. Противоречия съществуват в умовете, но дали тия противоречия съществуват в природата, то е въпрос. Казва: „Да се създаде един начин за научни изследвания."

Да кажем имате линията АВ. A B Вие я наричате права линия. Може ли тази линия сама по себе си да съществува? Или имате кривата линия C D Тази линия сама по себе си може ли да съществува? Имате начупената. Ако ви попитат от какво се произвеждат начупените линии, какво бихте казали? Най-първо ако нямате права линия може ли да имате крива? И ако нямате крива линия, може ли да имате пречупена? Може ли кривата линия да съществува извън правата? Може ли начупената линия да съществува извън кривата? Може да се зададе въпроса, но да отговорите сега не мислете.

Каква рол играе в природата правата, кривата и начупената линия?Всякога една крива линия подразбира друга крива линия, съответствуваща, дубликат има. Не може да си представите половин крива линия. CD подразбира, че има дубликат, противоположна, която образува едно цяло. Тази крива линия се образувала по единствената причина, че когато правата линия се завъртяла около своя център, тя не е сама, тя е образувала едно криво движение. Следователно кривата линия представлява движението на правата линия. Кривата линия, като се движи, образува начупена линия. Ако наблюдавате небесната механика, като изчислявате пътищата на звездите и планетите, вие ще намерите тия линии там. То е едно перспективно движение. Представете си сега: земята се движи около слънцето. Слънцето се движи около някой център по права линия. Месечината се движи около земята и като се движи пресича пътищата на слънцето и на земята и какво се образува? Тази начупена линия се дължи на нещо. Като си свиете ръката при лакътя, образува се начупена линия. Защо са начупените линии? Имате един лост. Значи може да направите ръката крива. Тази крива линия може да стане и начупена. В дадения случай счупена ли е тази линия, която [се] получава от прегъването на ръката?

Сега отношението на духа и материята малко да си поразясните. Казвате: „Това е права линия, това е крива, това е счупена." Но в природата това са методи. Кривата линия е един метод. Правата линия е един метод. И

счупената линия е един метод. Това са методи, чрез които може да насочи енергиите, с които тя разполага. Ние може да дадем на тази крива линия разни ценности. Зависи линията как е поставена. Ако тази линия е поставена на човешката глава правилно, но може кривата линия да не поставена правилно. Има някой път отношение между кривите и правите линии. Казвате вие, че той е крив човек. Какво разбирате под думата „крив човек“? – Позволява си повече отколкото трябва. Всякога как става кривата? Знаете ли как се образувало кривото?

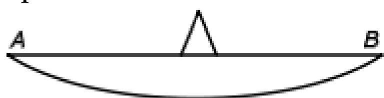

Допуснете, че линията АВ е млад човек. Ако на този човек започнете да туряте тежест – поставяте такава една пирамида, какво ще стане с правата линия? Ще се огъне. Кои са причините за изменение формата на правата линия? – Непоносимата тежест. С всяка човешка мисъл може да стане същото. Правата мисъл е като една права линия. Но ако на тази ваша мисъл турите една непоносима тежест, мисълта не може да пренесе и тази мисъл ще се огъне, ще стане крива мисъл. Следователно, в живота се изисква да знаете на всяка една права линия каква тежест може да турите и каква тежест тя може да издържи. Когато турите непоносима тежест на кривата линия, тя ще стане начупена. В живота вие трябва да се справяте с правите линии, с кривите линии и с начупените линии. За пример ти, за да се избавиш от едно зло, трябва да знаеш законите на начупените линии. Някой, като се хвърля, какви линии ще образува? Най-първо той е права линия. Като се хвърли, във въздуха се образува крива линия. И като падне долу ще образува счупена линия – ще си счупи краката. Сега вие може да кажете: „Каква полза имаме от кривите, правите и начупените линии?“ Те имат практическо приложение в живота. Ние като се движим с нашето тяло и с нашите мисли почти законите са същите.

Виж едно научно изяснение на една проста идея. Имате една права, крива и начупена линия. Но човек трябва да разбира законите на тия линии. Щом ти разбираш законите на тези линии, животът ти може да мине безопасно. Щом не разбираш, много препятствия ще имаш, много нещастия ще имаш. Значи зад всяка крива линия седи енергия, която образува тази крива линия. Зад всяка права линия седи енергия, която образува правата линия и зад начупената линия седи енергия, която образува начупената линия. Правата линия е една мярка. Дефектът на правата линия е че може да се огъне. Дефектът на кривата линия е, че може да се начупи. За да се избегне това, правата линия да не се изкриви, какво трябва да [се] направи? Да кажем имате една пружина. Може да огънете пружината, но ако я пуснете пружината веднага си добива

първоначалното положение. Правата линия, това е най-еластичния елемент. Правата линия е онази, която каквото и да правиш, щом я пуснеш, огъне се, изправи се. Правата линия се огъва без да се чупи. Огъва се, без да се огъва, чупи се без да се чупи. Кривата линия е тази, която права може да стане. Начупена линия е тази, която крива може да стане и права може да стане. Това е практическо положение. Да мислите малко.

Как може да се изправи злото в света. Злото може да се поправи. Тази начупена линия може крива, може и права да стане. Има погрешки, които са се образували от начупената линия. Ако една начупена линия ти можеш да я превърнеш в крива и може да я превърнеш в права, ти вече си на правия път. Може да се ползуваш добре. Представете си, че вие имате един ваш противник, който се разгневил на вас, заканил се, че ще ви бие. Колко начина има да разрешите задачата? Колко пътища? Първо вие трябва да разчита[те] на вашите крака. Вие разчитате на вашите крака и казвате: „Ако ме стигне, да ме бие.“ Второ, вие може да разчитате на вашата сила. Добре, но вие не сте опитали силата. В бягането може да опитате. Ако може да избегнете, силен сте значи в бягането. Ако разчитате на вашата сила, борите се и устоите, значи силен сте. Но то са въпроси висящи. Вие не знаете дали може да избегнете. Той може да бяга отподире ви. Пък ако се състезавате, пак ще опитате вашата сила. Сега кой е пък третия начин? То са двата начина. Кой е най-лесния начин? Трябва да бягаш – ще изразходваш грамадна енергия. Ако се бориш, пак същото. Хубаво е, не е лошо да бягаш, но това са крайности. Но там се изисква енергия. Кое е най-практичното разрешение?

Аз ще ви приведа един пример да ви обясня идеята. Един богат американец, като му дотегнал американския живот, отишъл в Африка за развлечение. Той, като се върнал в Америка описал в една книга своето пътешествие. Като бил на едно място вижда насреща му един лъв. Лъвът се спуща така, че нямал никаква възможност да извади пушката и да се защити. Но в този момент чува гласа на майка си, която му казва: „Имаш кибрит в джоба си, наоколо има суха трева, драсни една клечка да се запали тревата и ще се освободиш.“ Той извадил кибрита, запалва тревата и лъвът избягал. Значи да бяга няма време, да се състезава работата е изгубена, сега му трябва една кибритена клечка да запали тревата и да бяга лъвът. Тази кибритена клечка, това е мисълта, ума на човека. Не разчитайте на вашите крака, не разчитайте на вашата сила. Най-добрият метод е да разчиташ на своя ум. Аз виждам, всички погрешки на хората се дължат, че те разчитат някой път на краката си, на бягането. Или някога разчитат на силата си, на състезанието. Но най-износният път е да разчиташ на своя ум. Защото ако този нямаше този кибрит в джоба си, той щеше да плати с живота си. Значи, туй което може да избави всички

хора от всички противоречия, то е човешката мисъл.

Казвам сега тия неща, защото искам да ви наведа да знаете защо ви е знанието. Знанието е потребно да ви избави от смъртта. Другояче, ако нямате знание, вие сте изложени на големи опасности. Светът е пълен с опасности. Всеки ден, ако вие не мислите, вас ви гони нещастието. Най-голямото нещастие, което ви очаква е смъртта. Казвате: „Защо трябва да се учи човек?“ Човек трябва да се учи да развива ума си, да може да разрешава онези противоречия, които ще се явят в живота най-естествено. Може да искаш и може да не искаш.

Тази линия каква е? Счупена линия, нали? Имате правата линия АВ, кривата М и начупената CAD-H (липсва чертеж в оригинала). Какво отношение имате тук? Имате един ъгъл. Какво показва кривата линия. С нея се измерва големината на ъгъла. В дадения случай правата линия какво показва? Този перпендикуляр показва градусите на тази крива линия като един указател. Значи правата линия във вас е като един указател, който определя градусите. Онази крива линия, която определя градусите. Онази крива линия, която определя големината на ъгъла. А самият ъгъл е начупената линия. Начупената линия показва една възможност. Начупената линия показва възможностите за постижение. Вие искате да се изкачвате в тия линии. Де е най-лесното ходене? Имате AD, АС и АВ (липсва чертеж в оригинала). Кой път е най-лесен? Имате три пътя на постижение. Пътят AD е най-лесния път. АВ е по-мъчен, АС е почти отвесен. Ако се качвате на един планински връх, вие знаете колко мъчно се качвате. Тъй както са тия линии, образува се един ъгъл. В него са най-лесният път и най-мъчният път.

Следователно, един ъгъл е създаден от две противоречия. Едното положение, дето работите рядко се постигат и другото положение, дето работите мъчно се постигат. Ако мислите, че всичките работи лесно се постигат, пак сте на кривата страна. И ако мислите, че всичките работи лесно [мъчно] се постигат, пак сте на кривата страна. Ако имате работа, която лесно се върши, второто положение ще се натъкнете на друга една мъчнотия. Представете си един човек, който живее на земята, изучава всичките закони, ходи навсякъде, качва се. Един ден нагоре някъде ще се движи. Той ще върви по най-мъчния път. Казва: „Къде отива човек?“ Човек, докато е жив само, се движи по този ъгъл. Щом умре, той вече прави перпендикуляр АС, нагоре отива дето по-напред било невъзможно. Тогава не търси лесния път. Мъчният път е перпендикулярно нагоре. Човек като умре, къде отива нагоре? На някое място някъде, то не е въпросът колко е дълъг този път, но отива там дето никой не може да иде. Докато е жив човек в плътта на месечината не може да иде. Докато е жив

той на слънцето не може да иде. Това са твърдения. Как ги наричат във философията – постулати ли? Предполагате нещо, за което нямате представа, че като умреш, ще отидеш по AC. Много лесно е за мене. Аз постъпвам по научен начин. Казва: „Докажи!“ Ще ви докажа. Какво ще ви докажа? Започвам елементарно да му доказвам как въздухът отива нагоре. Казвам: Нали водата тече? За да тече водата трябва да има един малък наклон. Така тече водата. Обаче, като започне водата да се изпарява, тече ли или как отива? Отива перпендикулярно нагоре. И после, като се сгъсти, отгоре иде навсякъде и току виж направила някаква погрешка. Катурнала се тази вода. Качила се, качила се, дошла до един връх. Като не може да направи водата една погрешка, подхлъзне се, погледнеш нагоре. Всяка една капка тръгне нагоре, но не е изучила законите, подхлъзне се някъде и пада на земята. Но друга бела има. Като погледнеш нагоре пак, после пак падне и пак тече. И досега водата си прави опити да излезе навън и не може да излезе.

Та щом можеш да се движиш по AC, има живот в тебе. Ако ти можеш да вървиш само по AD, то е обикновено съзнание. AD е елементарно, AB е обикновеното, а AC е пълното съзнание. Ти, като се движиш нагоре съзнаваш. Ако се занимаваш с най-лесните въпроси, то е елементарно съзнание. Ти нищо не можеш да научиш. Ако по някой път слизаш, вие по някой път не искате мъчнотии, минавате втората фаза на вашето съзнание. Някой път, като дойдете до най-големите мъчнотии, тогава имате AC нагоре перпендикуляра. При най-големите мъчнотии ти нагоре се движиш перпендикулярно. Тогава хората правят фокуси. В Индия има фокусници и навсякъде, даже и вие може да направите този фокус. Ти можеш да седиш така и постепенно да се издигаш нагоре. Ама трябва да се освободиш от притегателната сила. От какво произтича притегателната сила да знаеш. Всички наши желания, които ние ги имаме в нашия ум, туй което желаем винаги тегли към земята. Закона трябва да знаеш. Тежките хора са, които много желаят, много желания имат. Които по-малко тежат, по-малко желания имат. Ако ти, в даден случай, можеш да отмахнеш всичките желания, да нямаш нещо, което да те привлича към земята, ти ще олекнеш. Левитацията е същия закон. Ще знаеш закона да можеш сам да се освобождаваш. Вие някой път сте под влияние на чужди желания. Вие имате някой път желания, които не са ваши. Някой човек има желания и тия желания минават във вас. По някой път ние сме носители на наши желания. Някой път сме носители на желанията в дома, в който живеем, на общество, в което живеем, на народа, в който живеем, най-после и на цялото човечество.

Та този закон, левитацията е за екскурзиантите, [т]е да го знаят. Екскурзиантите да го знаят. Екскурзиантите, които тръгват по планината

не трябва да имат много желания. Трябва да остане едно желание в него. Тогава, дето падне няма да се натърти. Но с едно желание като перце ще е. Перцето дето и да го пуснеш, ще падне, ще се удари. Като тръгнеш в планината не носи много желания. Ако имаш много желания, има опасност, като си дигнеш крака, да стане навехване. Всичко може да стане.

Сега този закон може да го приложите и в живота. Когато тръгнеш в живота не носи много желания. Вие сами си създавате нещастия и да кажа как. Ти отиваш при един банкерин, искаш да вземеш пари и то е толкова силно в тебе, че предаваш желанието на банкерина и той иска да вземе от тебе. Ти създаваш своето нещастие. Ти, като отиваш при банкерина, философски трябва да постъпиш. Ти си представи, че отиваш да му носиш пари, ти да му дадеш на него, не да вземеш. Ти, като влезеш, ще предадеш тази идея, че пари ти даваш и като приеме той тази идея, той се отваря и той ще ти даде. Казва: „Хайде и аз да му дам.“ Ами че давайте и ще ви се даде. Вземате и ще ви се вземе. По някой път вие сте чудни. Аз по някой път ви гледам като сте тръгнали всеки иска да вземе. Вие сами си носите нещастието. Защо създавате у другите хора същото желание? Вие си създавате излишни мъчнотии в живота. Трябва да го убеждаваш човек на дълго и на широко. Ти си създаваш неприятности.

И всичките религиозни системи искат да убедят хората, че щастието не е във вземането, но в даването. Давай, за да ти дадат. Така е. Навсякъде важи този закон. Вие трябва да го приложите. Ти, ако не даваш на земята не ти дават. Ако не садиш плодни дръвчета, нищо не дават. Все ще дадеш, ще насадиш. Скържав си, нищо няма да имаш. Щедър си, изобилно ще имаш и в мисълта и в чувствата навсякъде.

Сега вие казвате: „Да си уредим работите.“ Как ще си ги уредите? Божественият свят е създаден по законите на даването. Бог турил в света да даваш. Той те турил в една банка като касиер. Нали касиери се казват тия, които дават пари по гишетата на банките? Турил те там да раздаваш пари. Не да ги даваш кой как дойде. Като дойде ще го посрещнеш, ще кажеш сладка дума. Господ те турил в една банка да си направиш приятели. Ти, като дойде някой, няма да кажеш: „Сега ли намери да дойде?“ Ще се усмихнеш на този човек ще се запознаеш. Като стоиш 5–10 години веднага ще имаш стотина, двеста приятели. Казва: „Много голяма услуга ми направи.“ Казвате: „Какво ме е турил Господ касиер, се на тия диванета постоянно трябва да им служа.“ Вие не разбирате закона. Някои протестирате, че сте [се] въплотили на земята. Че къде искате да бъдете? Господ те е турил на едно гише да си създадеш приятели. Защото в онзи свят вие искате да идете, тия приятели вие там ще ги срещнете. Ако тук не се запознаете, те горе няма да ви услужат. Сега по някой път вие искате да

знаете, защо човек на земята трябва да прави добро. Тия хора тук на земята са деца, в другия свят са техните баща, майка. Когато на тези хора правиш добро на този свят, като идеш там ще намериш майката, брата, сестрата, които ще ти кажат: „Много сме благодарни, че там помогна на нашата роднина.“ Тук направил си някоя пакост, идеш в другия свят, като те погледат, казват: „Този пакост направи там на нашите роднини.“ Те имат ясна представа. Вие имате съвсем смешни понятия за онзи свят. Много изопачени понятия имате за оня свят. Вие си представлявате ангели, вие си представлявате оня свят.

Ще ви дам едни пример за един проповедник Муди. Той бил обикновен обущар и после станал най-видния проповедник в Америка. Той разправя: „Най-първо аз мислех оня свят Господ и ангелите. Господа бях виждал, ангелите не бях виждал, интересен е, но нямаше нещо да ме влече, непонятен остана. Умря майка ми, започнах да мисля за оня свят, за Господа, ангелите и майка ми. Умря баща ми – оня свят мислех Господа, ангелите, майка ми и баща ми. Започнаха да се нареждат приятели, сестра ми, брат ми, чичо ми. И най-после като умряха 200–300 души в оня свят имаш повече познати отколкото в този свят. Мен ми беше приятно да ида да живея между тях.“ Казвам: Като идете в оня свят трябва да имате хора, с които да живеете. Хора трябват и тук на земята. Сега вие седите и протестирате, че вашият живот е несносен. Казвате: „Мъчен е този живот на земята.“ Да, за глупавите по-мъчен от този няма. Когато ти искаш да вземеш, мъчна работа е. Няма по-глупава работа от това, когато ти искаш да вземаш.

Като се качи въшката на главата, тя взема. Но какво има за въшката? Гребен има. Българинът като я хване, тури я между ноктите. Когато човек мисли само за вземане, той е паразит. В природата е така отсъдено, защото върху паразитите живеят други паразити. Някъде има три вида паразита, които живеят едни върху други. Едни паразити върху човек, други паразити върху тях и върху тях още други паразити. Питам сега: Какво са допринесли паразитите в света? Паразитите създадоха гребените. Модните гребени, които носят дамите за въшките са създадени. Като нямаше въшки, турят ги вече като оръжие на космите, туй е мимоходом.

Трябва да изгубвате ония паразитни мисли. Лесният живот, който искате, това е паразитство. Паразитен живот е той. Мъчният живот, това е благородство. Лесният живот, той е паразитство. Какво е определението според научните изследвания? Лесният път какво донася всякога на човека? Нали по лесния път можеш да слезеш в един кладенец? Като вървиш, туриш си крака, слезеш, но какво става с лесния живот? Падане е лесният живот. Катурнеш се отнякъде, лесно слезеш, [няма] да платиш

нищо, но ще платиш големи разноски после. Лесният живот е паразитен живот и то от най-лошото паразитство. Мъчният живот това е благороден [живот]. Тогава не роптайте против благородния живот. Всички вие плачете от благородния живот. Казвате: „Дотегна ни!“ Искате всички да станете паразити. Аз турям в ясна форма туй, което съм намерил опитано: Лесният живот е паразитен живот, трудният живот е благороден живот. То е живота. Ти си проводник на правата мисъл, който постоянно даваш. Казвам: В съзнанието ви тази мисъл да бъде ясна. Не да кажете: „Понеже тъй е казано.“ Не мислите върху него.

След като намерите, че е прав стремежът да има във вас желание да бъдете носители на Божественото, всички трябва да бъдете носители на Божествените идеи. Не само да вярвате в Господа, че има Господ. Човек трябва да стане носител на Божествената мисъл, идея, в какъвто малък размер и да е, микроскопическа. Всеки ден прилагайте микроскопическата Божествена идея да давате. Всеки да дава нещо от себе си. В даването е животът.

Някой като дойде до перпендикуляра нагоре, не му върви, напусне този път, търси лесния път АМ (липсва чертеж в оригинала). На всинца ви трябва едно вътрешно съзнание, трябва едно вътрешно разбиране, единение. Духът е онова разумно начало, което учи хората да разбират законите на материята. За пример, ако вие на един човек дадете един скъпоценен камък, това е материя. Ако му дадеш злато, пак е материя. Но ако разбираш законите, на всеки човек ще знаеш какво даваш. Ако искаш ти да образуваш приятел, давай скъпоценни камъни, злато, сребро. Ако искаш да си образуваш неприятели, дай нечиста материя, дай вкиснал плод, един мухлясал хляб, някои скъсани обуща, скъсана шапка. Ако искате да си създадете неприятели в живота, тогава давайте нечистотии. Давайте най-хубавото, което е в материята, него давайте. Вие, като намерите някой скъпоценен камък, скриете го, държите го него за себе си. Имате една идея, държите я за себе си. Втората скъпоценна мисъл дайте я навън. И в умствения и в чувствения свят, втората мисъл, второто чувство, пратете го навън. Или пък научете някой човек как да живее. Да научите един човек как да чувствува правилно, то е цяло изкуство, да научиш един човек как да живее.

Животните живеят и обикновените хора живеят, но истинския живот трябва да те учи някой да живееш. Да кажем всички говорят. Но да говориш както трябва ще се учиш. Трябва да има някой, който да те научи как да пееш, как да говориш. Ако се научиш, говорът има сила. Ако се научиш да пееш, в свиренето е така. Във всичките изкуства законът е все същия. Вие учете не да бъдете недоволни от живота. Казвате: „Какво може

да направиш?“ Не можеш ли направиш една мрежа като паяка? Когато астрономите искат да отбележат нещо, турят да отделят, турят паяжина на стъклото. Паякът иде на помощ. Човек не може да изпреде такава тънка жица и туря тия паяжини на огледалото.

От обикновеното положение вие седите и разглеждате живота по старому. Сега не искам да ви говоря, казвам: Трябва да го направите. Как? – Не зная. Вижте как трябва да се направи. Вие учили ли сте се да месите хляб? Аз не бих седнал да меся хляб както сегашните домакини го правят. Тя ще седне насила да меси хляб. Най-първо тя като седне да прави хляба, най-първо трябва да запее. Тя като сее брашното, като тури водата, като замеси да тури най-хубавите мисли и чувства вътре и постъпки, че който яде този хляб, ще усети, че има нещо хубаво. Казва: „Такъв хляб не съм ял.“ Тук, като донесат хляб, вече като пипна хляба виждам този, който го месил каква стока е бил. Аз виждам, той като месил хляба се секнал, после се бутал насам, натам.

Мене ми разправяше един господин, той видял, аз не съм видял, как правят сладките в тия сладкарници. Казва: „Отидох да гледам как правят пастите. Турят развалени яйца, разбъркват, правят тия пасти.“ Ти ядеш и не ти е добре след това. Не ти трябват такива пасти. Че те трябва да турят чисти яйца, развалени яйца не трябва да турят. Казва: „Икономия.“ Турят развалени яйца, после ще турят разни миризми това-онова. Не, чисти яйца трябват. Казвам: Когато месите хляб, ще го месите както трябва. Когато пишете някое писмо, ще го пишете по всички правила. Или искаш да се облечеш. Една мода има и у мъже и у жени. Ти като станеш, запей най-първо, че тогава облечи дрехата си. Преди да туриш гащите запей. Туряш жилетката, попей и на нея. Речете да се миете, попейте, че тогава си мийте лицето. То е новото, направете го една година да видите, каква магическа сила има правата мисъл, когато се прилага. Речеш да ядеш, всичко ти го прави на свят.

Казваш: „Не ми се живее.“ Че къде ще идеш, кажете ми? Щом не искаш да живееш, като човек, аз да ти кажа какво ще стане. Щом се откажеш като човек да живееш, до тебе е вече едно говедо. Ще те пратят като говедо да живееш, ще те пратят още по-долу. Ще започнеш да се повръщаш назад. Това е странстването на душата. Никой не може да изчезне. Ако не си доволен от положението, което имаш, ще ти дадат още по-нисш живот. Когато започнеш да ставаш доволен, тогава ще започнат да те повръщат напред. Казва някой: „Мене ми дотегна, не искам да живея.“ Аз вече зная къде ще иде.

Аз да ви дам един пример. Мене лоши кучета не ме лаят. Може само да ме

поздравят. Може само да ме поздрави: „Добър ден, добър ден. Къде отиваш?“ – „На разходка отивам.“ – „На добър път“, казва кучето, помаха опашка. Но имам една опитност. Тя е единствена. Бях в едно село. Излизам на разходка една сутрин и от лявата ми страна едно женско куче лае така заскърцала със зъби, тръгнала подире ми, хука ме. Втория ден излизам, тя пак ме чака. Десет сутрини наред [в]се ме лае, върви отподире ми. Как си го обяснявате, що ме лае това куче? То е един господин, който бил недоволен от живота, познавал ме, влязъл в това куче, казва: „Освободи ме, дотегна ми да живея в това куче.“ Лае: „Освободи ме, освободи ме!“ Един ден казвам: „Ще те освободя, но ти ще служиш както трябва.“ Говоря на това куче. Последния ден дошло пак и след като ѝ казах, че ще я освободя, очите ѝ се отворили като човек когато се смее, мърда опашка весела. От там насетне вече не я видях, казах ѝ: „Да вървиш да бъдеш доволен от живота.“ Освободи се кучката, освободи се и той. Какво ще кажете на това? Който не разбира законите ще каже: „Какви заблуждения са тези.“ Аз обърнах тази кучка. Тя върви 10–15 дена лае отподире ми на десетина крачки до половин километър и [в]се от лявата ми страна, като че съм изял имането на баща ѝ. Аз привеждам този пример, за да бъдете доволни от живота, който Бог ви дал. То е философията. Всеки един човек, който не е доволен от живота като човек, той не е доволен от Божествените условия, от промисъла. Какво искате тогава? Какво ви очаква? Че вас ви очаква по-висок живот. Ако вие сте верен на този живот, който имате, ще минете в по-висока форма. Пред вас седи бъдещето.

Аз говоря, че умрелите вървят по права линия. Но той ще върви до някъде, после пак ще падне долу. Праведният по правата линия трябва да знае как да върви. Той е като акробат.

Та идеята е: Не бъдете скържави. Давайте. Научете се да давате не безразборно. Във вас трябва да има съзнанието, че във вас има нещо, което трябва да раздавате като един чиновник на едно гише. На радо сърце да услужиш като дойде времето. Затворят гишето, дойде някой, иска услуга, ще кажете: „Ще извините, гишето е затворено, утре ще дойдете.“ Може някой посред нощ да дойде да му услужиш. Но банката е затворена, ще кажеш: „Не е в моя власт да я отворя.“ Не всякога се прави добро. Като чиновник аз казвам: „Закон има. Когато дойде работното време, ще направя услугата. Като дойде някой вечер, не мога да отворя банката.“ Има правила, които не може да престъпите. Тази банка е затворена. Ще кажете: „Утре в 8 часа, аз ще бъда там. Сега да иска, не мога.“ Ясна е идеята. Той е като чиновник, изпълнявайте длъжността.

Сега разбрахте, идеята е ясна. Не да говорите, ще учите. Всичко каквото можете да придобиете, не спирайте да казвате, че не ви трябва знанието.

Знанието е онова до последния час да се учите и на умиране да учите, защото и знанието трябва в другия свят, трябва повече знание. Ако влезете в другия свят трябва да знаете законите. Там ще започнете да употребявате астралното тяло като малко дете. Като се освободите от вашето астрално тяло, трябва да разбирате законите на вашето умствено тяло. Така ще започнете. Като се освободите от умственото тяло ще започнете с причинното тяло. А пък ако влезе в туй, което индусите наричат нирвана, то е блажено състояние, дето човек се слива с цялото. Но то не е за вас. За него ви трябват хиляди и хиляди години още. Сега най-малко изучавайте вашето физическо тяло; вашето сърце, астралното тяло; изучавайте вашия мозък, вашето умствено тяло. Някои говорят, че мозъкът представлява умственото тяло на човека. Симпатичната нервна система представлява астралното тяло. Физическото тяло представлява цялото тяло. Ти трябва да проучаваш законите на всяко тяло. Има съответствуващи мисли и желания и постъпки. Човек е цял свят, той трябва да се проучава. Някой път ще дойде някаква мисъл неспокойна, не мислете, че то зависи от вас. То е посторонно. Научете се да се самовладате. Всеки един от вас трябва да стане силен.

Не да се отречете от физическия живот, но направете вашия физически живот сносен за живеене.

Само Божията Любов носи пълния живот!

22 лекция на Младежкия клас
21 февруари 1936г
Изгрев, [София]

1936_02_23 Ще се похваля
Утрино слово Книга: Устойчиви величини, том 2

ЩЕ СЕ ПОХВАЛЯ

Размишление.

„Понеже юдеите искат знамения, а елините търсят мъдрост, а ние проповядвам Христа разпет, за юдеите съблазън, а за елините безумство.“ (– 22 и 23 ст.). Ще се запитате, защо проповедите на апостолите са за евреите съблазън, а за елините безумство? – Защото не ги разбирали. Всяко нещо, което човек не разбира, представя за него неразбран език. Ето защо, за да се разберат свещените книги, трябва да се преведат на съвременен език, понятен за всички хора. Когато чете или слуша нещо, което не разбира, човек се уморява. Когато служи на нещо, към което няма любов, той пак се уморява. Когато яде 20 – 30 минути непрекъснато, пак се уморява и казва: Не искам повече да ям. Да се откажеш от нещо, защото си се уморил, това не е разрешаване на въпроса. Като минат пет-шест часа, човек огладнява, изменя мнението си и започва да мисли, какво да яде. И като учи, и като чете, той се уморява, но след време желанието му за учене и четене се възобновява. Както даваш храна на тялото си, така даваш храна и на ума, и на сърцето си.

„А ние проповядваме.“ Какво се иска от човека, за да проповядва? – Любов. Обаче, всеки, който следва пътя на любовта, минава за смахнат. Който търси силата на знанието, минава за почтен човек. Христос пострада не от силата на Неговата мъдрост, но от любов към човечеството. Когато ражда и отглежда детето си, майката понася всички страдания, от любов към него. Ако нямаше любов към детето си, тя не би могла да го отгледа, възпита и изучи. Единственото нещо, което свързва хората, е любовта. Следователно, колкото малко да разбирате от проповедите, щом са проникнати от любов, все достига нещо до ушите ви. Когато отива на църква или на проповед, човек облича чисти, нови дрехи. Това е външната страна. Важно е вътрешно той да се подготви, да отвори ума и сърцето си, да възприема. Какво прави болният, когато трябва да излезе вън, да диша чист въздух? Той не мисли за облеклото си, но гледа час по-скоро да се освежи. Той излиза с болничния си халат и се радва на чистия въздух и на слънчевата светлина и топлина. Като възприеме нещо, той влиза в стаята си, освежен и бодър.

И тъй, спрете вниманието си върху вътрешния смисъл на нещата, а не само върху тяхната външност. Не е важно, как ще бъдеш облечен, но как ще възприемеш онова, което ти е нужно. Ще кажеш, че се нуждаеш от хляб. Това е външна страна. Как ще използваш хляба, това е вътрешната страна на въпроса. Значи, смисълът на нещата не е само в тяхното

възприемане, но и в прилагането им. Така, човек се освобождава от заблужденията си. Например, заблуждение е да се мисли, че това, което не можеш да научиш на този свят, ще го научиш в онзи; или, това, което не постигнеш на младини, ще го постигнеш на старини. Напротив, ако не научиш и разбереш нещата на този свят, в онзи свят най-малко ще ги разбереш; ако на млади години не учиш, на стари години нищо не можеш да постигнеш. Онзи свят, в сравнение с този, е университет. Ако не си минал през знанието на първоначалното училище, което се преподава на земята, ти не можеш да постъпиш в университета на онзи свят. Щом влезеш в този университет, веднага ще те поставят на изпит. Видят ли, че не си готов, ще те върнат отново на земята, да придобиеш елементарните познания за живота.
Казано е: „Да повярваме в Господа Исуса Христа." Не е въпрос само за вярване. Вярването е за младенците, за децата. Апостол Павел казва: „Да напуснем младенческото", т. е. елементарната вяра и знание, и да възприемем Божественото, за което се казва, че Божието безумно е по-мъдро от човешкото, и Божието немощно – по-крепко от човешкото. Следователно, говори ли се за вяра, разбираме онази вяра, която свързва човешката душа с Бога за вечни времена. Има ли тази връзка, никаква сила, никакво изпитание не може да я скъса. Вярващият е свободен човек, не се влияе от никакви външни условия, от никакви промени, външни или вътрешни. И като богат и беден, като учен и прост, здрав и болен, той е един и същ. Каже ли вярващият, че не може да се моли, защото е болен, неразположен или зает с важна работа, вярата му не е силна. Молитвата представя процес на хранене. Не яде ли болният? Не яде ли неразположеният? Който работи, не яде ли? Следователно, както болният, неразположеният и работещият ядат, така човек трябва да се моли при всички условия. Ако си болен, няма да ядеш само два-три дена или най-много 40 дена, но след това ще ядеш хубаво, чисто, вкусно приготвено ядене. Не може човек да се откаже от ядене; също така не може да се отрече и молитвата.
Сега, като слушате Словото Божие, искам да зная, какво ядене желаете да ви се приготви от него? Ако сте месоядци, ще искате пилешка чорба; ако сте вегетарианци, ще искате картофена чорба. Обаче, чорбите не са за препоръчване. Като ядете гореща чорба глечта на зъбите се пука, и те скоро се развалят. Но растителната храна, в сравнение с месната, е по-здравословна. Месната храна образува повече отрови в организма, отколкото растителната. Ако останат частици от месото между зъбите, образува се гниене, което руши глечта на зъба. Децата обичат да дъвчат сакъз и така, несъзнателно, чистят зъбите си от остатъците на храната. Родителите им забраняват да дъвчат сакъз, но с това ги лишават от две естествени здравословни състояния на организма: от една страна, зъбите се чистят от остатъците на храната, особено при месоядците; от друга страна,

при дъвченето приижда повече кръв във венците, и така зъбите се хранят и засилват.
Както сакъзът се препоръчва на физическия свят, така се препоръчва и в духовния свят. Ако и в духовния свят не ядете сакъз, зъбите ви ще се развалят. След това трябва да си поставяте изкуствени зъби. Не е лесно човек да дъвче храната си с изкуствени зъби. За да познаете, кой човек има естествени и кой – изкуствени зъби, дайте му да яде бяла халва с орехи. Ако зъбите са естествени, той ще изяде халвата, без да ги разклати; ако са изкуствени, ще се разклатят, а може и да паднат. Следователно, който не може да понася страданията, има изкуствени зъби; който понася страданията, има естествени зъби. Те представят помагала на любовта, а устата – врата на любовта. От нея излизат всичките добри и лоши неща. Устата е инспектор или ревизор на финансовото министерство. Тя следи, какво влиза и какво излиза от нея, като каса, която приема и дава всичко. Понякога ревизорът се подкупва. За няколко хиляди лева ревизорът се подкупва, дава подписа си и отваря касата. Ще кажете, че главата ви побеляла от учене. Дали е побеляла, или не, ще учите. Онзи свят не е място на невежи, но на учени хора в трите свята: физическия, духовния и умствения. Истински учен е онзи, който живее правилно, мисли и чувства право и лесно се справя с мъчнотиите си. За да стане учен, човек трябва да прилага любовта като метод на работа. И наистина, човек лесно изучава това, което обича. Щом не обича някой предмет, той не се занимава с него. Като обичаш някого, искаш да знаеш историята на неговия живот; не го ли обичаш, не се интересуваш от живота му. Който обича Бога, иска да знае, как е създал светът. Той изучава с интерес всичко, което Бог е създал: камъни, треви, растения, мушици, животни, хора и т. н. Всичко, което е излязло от ръката на Бога, го интересува. Мнозина мислят, че учените не са вярващи. Напротив, те са крайно вярващи, но никога не произнасят Божието име напразно. Те говорят за Божиите дела и ги изучават в подробности. Онези, които минават за вярващи, само се учудват на Божия свят, но, като ги запитат, как е създаден, те отговарят: Това е Божия работа, ние не се бъркаме в Неговите дела. Не е така. Знание е нужно и на вярващите, и на безверниците. То ще ги доведе при Бога. Не е достатъчно да кажете, че еди кой си написал ценни книги, без да знаете съдържанието им. Всяка ценна книга е граматика, която трябва да се изучава. – Може и без граматика. – Не може без граматика. Първата граматика, която човек изучава, е написана в мозъка му от неговата майка. След това идат външни учители, които допълват онова, което майката не е написала.
Често хората искат знамения. Ако са безверници, ще им се даде знамение; ако са силни, ще им се даде знание; ако са слаби, трябва да търсят любовта. Значи, знамението е за безверници, знанието – за силните, а любовта – за слабите. Слабият, болният, обезсърченият, бедният да се държат за любовта. Който се оплаква, че няма близък човек в живота си, да се държи

за любовта. Натъкваш се на мъчнотии и противоречия, които не можеш сам да разрешиш – потърси любовта. Тя е единствената сила, която ще ти помогне да излезеш от мъчнотиите на живота. Останалите неща – сила, знамение, знание ще дойдат впоследствие. Те представят външната страна на земния живот.
„Който се хвали, с Господа да се хвали.“ (– 31 ст.). Значи, който се хвали, да се хвали с любовта. Казано е, че Бог е Любов. Любовта носи живот, сила и светлина. Тя прави слабия силен, невежия – учен. Всички хора се ползват от благата на любовта, но забравят това и, в края на краищата, казват: Не ни трябва любовта, не се нуждаем от нея. Те са на погрешен път. Не се отказвайте от любовта. Тя е основа на живота; тя носи условия за човешкото развитие. – Не може ли да се живее без любов? – Може, но временно. Докато си сит, можеш без ядене. Щом огладнееш, не можеш без ядене. Отказването от любовта създава такива противоречия, с които човек цял живот не може да се справи. Да се отделиш от любовта, това значи, да се откажеш от Божественото Начало в себе си. Всеки човек носи Бога в себе си и не трябва да се отказва от Него. Който не вярва в това, сам се спъва. Съвременните хора страдат от малко вяра и от много суеверия. Като дойде до себе си, човек казва, че е от Божествен произход, че Бог живее в него. Дойде ли до другите хора, вярата му взима друго направление. Той не вярва, че и те са от Божествен произход, че и в тях живее Бог. За себе си той желае да бъде богат, силен, учен и вярва в това. За другите не желае същото и не мисли, че и те могат да бъдат като него. Това, именно, внася раздвояване в човешката душа, а всяко раздвояване в ума, в сърцето или в душата създава мъчнотии и страдания. Като не търсят причината за страданията, мъчнотиите и погрешките в себе си, хората се запитват, защо Бог създаде злото. – Бог създаде доброто, а хората допуснаха злото. Откак влезе в света, злото донесе страданията и мъчнотиите. Например, ти си търговец на ориз. За да спечелиш повече, туряш малко пясък в ориза. Щом допуснеш тази фалшификация, ти си пуснал вече злото в своя живот. И след това се чудиш, отде идат страданията. Щом продаваш ориз, продавай го в чисто състояние, без никакви примеси. Започнеш ли да се извиняваш, че примесът е малко, че и пясъкът, и оризът са все от Бога дадени, ти вече отваряш вратата си за страданията.
Отиваш при един търговец да си купиш вълнен плат. Той показва различни платове, от които избираш един. Питаш: Вълнен плат ли е това? – Чист вълнен. Взимаш плата, занасяш го у дома си и се оказва, че е 50% вълна и 50% памук. Значи, търговецът е казал наполовина истината. Търговец, който казва половина истина и половина лъжа, сам се излага на страдания. И памукът се употребява като вълната, но когато плащаш, трябва да знаеш, памук ли купуваш, или вълна. Вълната е лош проводник на топлината, а памукът – добър. Памучните дрехи се носят лятно време, а вълнените – през зимата. През лятото човек се нуждае от хладина, а през

зимата – от топлина. Следователно, погрешката не е нито в памука, нито във вълната, но в търговеца, който не казва истината. Има платове от чиста вълна; има платове от памук и вълна, от коприна и памук или вълна. Всички платове са ценни, но търговецът трябва да казва истината, а купувачът – да знае, какво купува и колко пари дава. Всеки трябва да знае истинската стойност на нещата. Казваш, че обичаш Господа, но основата на твоята обич е памук, а вътъкът вълна; или основата ти е памук, а вътъкът коприна. Обичта и любовта трябва да бъдат абсолютно чисти, без никакви примеси.

И тъй, който проповядва, трябва да бъде облечен с памучни дрехи, като добър проводник на топлината. Той трябва да бъде щедър, да дава изобилно от себе си. Вълната и коприната са лоши проводници на топлината. Който се облича отгоре до долу с коприна, е егоист, мисли само за себе си. Може да носиш нещо копринено, но да не бъдеш изцяло облечен в коприна. Най-здравословни дрехи са памучните. Вълната стои по-високо от коприната. Тъй щото, когато говориш на хората за любовта, трябва да знаеш, кой език да приложиш: езикът на памука, на вълната или на коприната. Някой говори или пише нещо за любовта, изнася я толкова красиво, безпогрешно и логически, че ти е приятно да слушаш или четеш. Това е изнасяне на любовта с езика на коприната. Казваш, че човек трябва да обича ближния си, да се жертва за него, но щом дойде до приложението, виждаш, че не можеш да изпълниш това, което говориш или пишеш. Лесно се говори за любовта, но мъчно се прилага. Лесно се теоретизира, мъчно се прилага теорията. Говориш за жертва, за себеотричане, но как ще дадеш вкусната баница на един беден, нещастен човек, който е гладувал три дена? Колкото и да говориш за жертва, все ще се свие сърцето ти и ще кажеш: Сега ли се намери да дойде този човек? Говориш за сърдечни отношения между хората, а ти сам ги приемаш студено. Който приема хората студено, минава за лош проводник на топлината. Той мисли и живее повече за себе си, отколкото за другите. Когато хората ви приемат студено, вие казвате: И аз ще постъпвам като тях. – В това няма никаква философия. Каже ли някой така, аз си мисля: Че кога си постъпвал другояче? Няма защо да се настройваш против хората. И без това ти не си постъпвал добре с тях. И ти си ги приемал студено, както са те приели. Лесно е да отговориш на студенината със студенина. Изкуство е да отговориш с топлина и любов.

И тъй, Божественият закон – законът на любовта желае свободата на всички живи същества. Има едно същество в човека, което му противодейства и го ограничава. Това показва, че той още не живее свой живот. Той се намира в положението на слуга пред господаря си. Както слугата няма собственост, така и съвременният човек няма свой свят, в който свободно да се движи и разполага. Ангелите имат свой свят, свободни са от греха и престъпленията. Те са собственици, разполагат с

всичко, което имат. Обаче, хората нямат нищо свое, слугуват на двама господари, т. е. на два свята: светът на злото и светът на доброто. Съществата от първия свят стоят от лявата страна и нашепват: Живей и мисли за себе си. Гледай да се ожениш, да имаш дечица, пари, къща, имот, да си създадеш добро положение, че като дойдат черни дни, да си осигурен. От дясната страна стоят съществата на доброто и нашепват: Служи на Бога и не мисли за себе си. Достатъчно е да изпълняваш Божията воля, всичките ти работи ще се наредят добре. От тебе се иска готовност да се пожертваш за Господа и за своя ближен. Ти слушаш, какво се говори от двете страни и се объркваш. Започваш да се бориш и се питаш, коя от двете страни е права.
Съществата, които стоят от дясната страна, са на прав път. Те служат на Бога по закона на любовта. Онези, които стоят от лявата страна, са на крив път. И те служат на Бога, но чрез отрицателни методи. Любовта, мъдростта, истината са положителни методи, а омразата, невежеството, насилието са отрицателни методи. Когато дойде някой при вас да иска нещо по един от положителните методи, вие сте готови да му дадете всичко; иска ли да вземе нещо от вас чрез насилие, нищо не давате. Човешкото сърце се отваря за любовта, а затваря за насилието. Старите българи са скривали златото си в земята, да не ги ограбят разбойници. Чрез насилие разбойниците са успявали да изтръгнат нещо от тях, но това злато не е благословено. Всяко богатство, придобито насилствено, носи страдания и смърт. За да не ви ограбват разбойниците и да не ви бият, давайте доброволно за Господа. Бъдете готови да изпълнявате Божията воля с любов. Само така ще се ползвате от Божественото благословение. Ще давате доброволно, безкористно и с любов. И добрите, и лошите хора трябва да бъдат щедри. Така човек ще познае и себе си, и своя ближен. Като ученици на живота, вие трябва да се изучавате, да дойдете до правилно разбиране на живота и на предназначението си. – В какво се заключава задачата на човека? – В изпълняване на Божията воля. Който изпълнява Божията воля, той всякога е щастлив. При това, той влиза в положението на нещастния и му помага. Както щастливият влиза в положението на нещастния, така и богатият трябва да влиза в положението на бедния. Ако бедният може да влезе в положението на богатия, сиромашията го напуща вече. Ето защо, за да разбере богатия и да влезе в положението му, бедният трябва да бъде разумен. Богатство, разумност и знание са условия, чрез които можеш да влезеш в положението на човека на физическия, в духовния или в умствения свят. Дето е богатството, разумността и знанието, там е и любовта. Следователно, любовта е връзка между душите. Без любов никаква връзка не може да се създаде.
И тъй, ако искаш да предадеш едно Божествено благо на някого, ти непременно трябва да го обичаш. Любовта е път, по който благата слизат

от Божествения в човешкия свят. Любовта свързва съществата от физическия свят с тези от духовния и от умствения свят. Не е достатъчно да виждате тези същества. Важно е да чувате техния говор. Като се намерите в мъчнотия или затруднение, те започват да ви нашепват нещо. Вслушвайте се в говора им и изпълнявайте, каквото ви казват. Те ще ви кажат точно, кога и как ще разрешите мъчнотията си. Ако имате интуиция, вие ще влезете във връзка с тях и ще се ползвате от съветите им. Не питай, как стават нещата. Докато не ги разбираш, приеми ги, както стават. В бъдеще ще разбереш това, което днес става. Гладен си и след няколко часа на масата си намираш хляб. Не питай, как е дошъл хлябът. Вземи го в ръката си, начупи го, яж и благодари на Онзи, Който има грижа за всички живи същества. – Не разбирам, отде дойде хлябът. – Че не разбираш, това не значи, че нещата не са верни. Не всичко, което разбираш, е вярно; и не всичко, което не разбираш, е невярно. Ако искате да разберете всичко, как ще си обясните случая, когато Христос нахранил с пет хляба няколкохиляден народ?
Много обяснения се дават на този факт, близки, или далеч от истината. Толстой, като реалист, казва: Невъзможно е пет хляба да нахранят няколкохиляден народ. Но, след като няколко от учениците дали своите пет хляба за народа, сърцата на останалите ученици и просъществуващи се отворили, и всеки извадил от торбата си, каквото имал. Така се събрало такова количество, което могло да задоволи петхилядния народ. Това е едно обяснение. Но, едно явление е истинно и вярно, когато има поне три обяснения. Има и други начини за обяснение на това, което е правил, Христос. Както мисълта трябва да се превърне в чувство, и чувството в постъпка, така и проявите на Христа се нуждаят от няколко обяснения. Само така те стават разбрани. Възможностите на Христа се простирали не само до физическия свят, но и извън него. Човек се нуждае от знание, сила и любов. Като приложи знанието, силата и любовта си, той всичко може да постигне.
Павел казва: „Ще се похваля с любовта Христова.“ И на вас казвам: Похвалете се с любовта, която носи живот, знание и свобода. Всичко друго, вън от любовта, турете настрана. Ти не можеш да бъдеш богат, учен, силен, щастлив вън от любовта. Който е придобил любовта, той лесно се справя със страданията. Няма ли любов, страданията се превръщат в мъчения. Който има любов и разбира Божиите пътища, приема страданието с радост. Срещне ли страданието на пътя си, той се разговаря с него и открива благата, които носи в себе са. Любовта внася нещо велико в страданието. Обаче, това може да възприеме само онзи, който има любов. Ще кажете, че страданието носи горчивини за човека. Горчиво е страданието само за онзи, който няма любов. – Вярно ли е това, или не? – Опитайте го. Докато не направите опит, да приложите любовта, не можете да говорите. Любовта е сила, която може да издържи цялата вселена. Ако

тя издържа на гърба си цялата вселена, колко по-лесно ще се справи с страданието. Дойде ли любовта в човека, той става герой. Никоя сила не е в състояние да го сломи. Напусне ли го любовта, той изгубва геройството си и се поддава на всички мъчнотии и препятствия.
Мъж и жена се разхождали в гората и се разговаряли върху живота. Жената била недоволна от мъжа си; тя настоявала да ѝ купи нови дрехи, обуща, шапка, да се обнови малко. Дотегнало ѝ да носи старите дрехи. Мъжът слушал, какво иска жена му, и мълчал, не знаел, какво да ѝ отговори. По едно време от вътрешността на гората се задала мечка. Мъжът извикал: Мечка иде! И двамата бързо се качили на едно от близките дървета. В бързината си, жената оставила на земята връхната си дреха, за нищо не мислила вече, освен да се качи на дървото. Мечката минала покрай тях, подушила ги отдалеч и си заминала. Като слезли от дървото, жената забравила, че искала от мъжа си нови дрехи и обуща. Единствената ѝ мисъл била, че се спасила от мечката. Какво представя мечката? – Смъртта. Значи, всички временни, преходни неща отстъпват пред смъртта. Вечното, същественото е в човека. Щом се е домогнал до него, той не мисли за временното и преходно в живота.
Търсете същественото, вечното в живота. Търсете любовта и като я намерите, бъдете внимателни, да не я изгубите. Не мислете само за външни и временни неща, които рушат и подронват условията за проява на любовта. Дойде ли тя при вас и ви завари със стари дрехи и скъсани обуща, всичко ще видоизмени. Тя ще се усмихне, ще се зарадва на скъсаните ви обуща и ще ви обнови съвършено. Любовта ще съблече старите ви дрехи и ще ви облече в нови. – Как ще стане това? – По магически начин. Любовта е магическа сила, която всичко преобразява. Тя заличава погрешките, противоречията и заблужденията на хората и създава от тях нови хора, с нови разбирания. – Кога ще стане това? – Още днес, до обяд. Но вяра е нужна за това – абсолютна вяра! Новото иде отвътре. Това, което става вътре в човека, в душата му, то е важното и същественото. То става и вън от него. Което не може да стане отвътре, и отвън не може да стане. Вътрешният мир се отразява и навън. Вътрешното знание на човека се проектира и вън от него.
Помнете: Всички велики и красиви неща идат отвътре и после излизат навън. Така действа законът на любовта. Вярвайте в силата на любовта, за да я възприемете отвътре и предадете навън.
„Който се хвали, с Господа да се хвали.“ Това значи: Който се хвали, с любовта да се хвали.

– Божият Дух носи всичките блага на живота.

21. Утринно Слово от Учителя, държано

на 23 февруари, 1936 г. 5. ч. с. София. – Изгрев.

*) I. Послание към Коринтяните, 1 гл.

1936_02_23 Ще се похваля. Божественото начало
Утрино слово Книга: Трите родословия - Жануа

ЩЕ СЕ ПОХВАЛЯ. БОЖЕСТВЕНОТО НАЧАЛО

23 февруари 1936 г., 5 ч сутринта.

(Хладно е, западен вятър духа, небето облачно.)

Нарядът:

„Добрата молитва“

91-ви псалом

„Отче наш“

„Молитвата на Царството“

Ще прочета първа глава от Първо послание към Коринтяном.

„В начало бе Словото“

Евангелието трябва да се преведе на един съвременен език, за да бъде разбрано. Че евреите искали знание, елините искали мъдрост, пък християните искали проповядване. Казва – безумство. Някой път мнозина се уморили да служат, уморили се да слушат. То е така, уморява се човек и да яде. След като ядеш 15–20 минути, половин час, умориш се, казваш: „Не искам вече.“ Мислиш, че си разрешил този въпрос. Казваш: „Не искам вече да ям.“ И който те слуша, казваш: „Отсега нататък няма ядене.“ Обаче няма да се минат 7–8 часа, измениш си мнението и започнеш да огладняваш. Казваш: „Пак ще се яде. Но какво ще се яде?“ Има една аналогия, един паралел в опитността. Някой път казват: „Свършихме, изучихме всичко“ – „няма да се яде повече.“ Намериш се в някаква мъчнотия – „пак трябва да се яде.“

Е, какво трябва да се подразбира под думата „проповядване“? Това е закон на Любовта, то е на безумието. Всеки човек, който минава по закона на Любовта, минава за смахнат. Казват: „Тази е детинска работа, любовна работа, безумие.“ А търсене силата вече при знанието, това минава за почтена работа в света. А проповядването на Христа, че онова, което Го е заставило да пострада, не Го е заставила Неговата Сила и Мъдрост, но Любовта Го е заставила. И онази майка, която страда за своето дете – любовта, няма друго съображение. Ако нямаше любовта, тя не би отгледала детето си. Какво ще се ползува тя, ако туй дете стане един философ или един Дан Колов? Какво ще се ползува майката и бащата някой път? Няма никаква връзка. Единственото нещо, което свързва хората, то е Любовта.

Тъй като се разбира, има смисъл проповядването; защото все достига нещо в ушите ти. То е само външната страна на тази проповед. Има една страна, която може да спира човека. Например вие не бихте отишли на някоя сказка или в църквата, ако имахте скъсани дрехи или скъсани обуща. Вас ще ви е срам да идете. Все искате да се облечете и тогава да идете на църква. Че, то е външната страна. И право е. Хубаво е, отлично, но то е един съвсем светски живот. В света е така. Ама питам сега: Болният, когато излезне отвънка, как е той облечен? Той излиза да диша чистия въздух, да възприеме светлината. Някой път може да го изнесат и необлечен, тъй, на кревата и го носят без мода, но тъй, завит с юрган. Но като излезне той и подиша чистия въздух, от тази светлина той се освежи и възприеме нещо. Та, не са дрехите, не е шапката, не са обущата, друго нещо има у човека, друга страна. Някой казва: „От вас да разберем ние." Не е и в разбирането. Разбирането е да имаш хляб. Но не е и в имането на хляба. Да го имаш, то е пак външното. Те са хубави работи. Но ти, след като имаш, туй което имаш, трябва да знаеш как да го приложиш сега. И тогава иде другото заблуждение. Казва: „Като идем на онзи свят." Или пък: „Сега, в млади години, ние още не знаем, но като остареем." То е другото заблуждение. Ако на млади години не можеш да приложиш нещо, на стари години – никак. И ако в този свят не можеш да го имаш, в онзи – никак. Затуй бъдете уверени в туй: който мисли, че като иде в онзи свят, ще поумнее, той седи на една крива основа. Че, онзи свят е университет. Този свят са отделенията. Ако ти не си учил в отделенията и нямаш елементарните познания, какво ще научиш в университета там? Високи работи. Ти ще идеш там и няма да те приемат. Ще кажат: „Ти не си за такива работи." Хайде пак назад.
Та казва: „Да повярваме." Първите християни, понеже бяха деца, казват: „Да повярваме." Но апостол Павел казва: да напуснем, което е елементарните работи, да вярваме в Господа Исуса Христа. То не е само това вярване. Вярата е една връзка, която се образува, но за вас се изисква нещо повече. Вас ви трябва една връзка, която през всичките условия, през които може да минете, през всичките изпитания, тази връзка никак да не се скъса, нито да отслабне. Няма нещо в света, което може да ви спъне. Ни шапката, ни дрехата, ни обущата, ни обществено положение, ни външни, ни вътрешни неща, нищо в света. Като дойде, да има една вътрешна връзка, която да е независима от всичките положения, които могат да станат. Това е. Свободният човек трябва да има една връзка, която трябва да бъде свободна от всички промени, възможни промени – външни и вътрешни промени, които може да станат. Някой казва: „Аз не може да се моля сега, болен съм сега." Другият казва – той пък здрав, казва: „Работа имам, не може да се моля, не мога да оставя." Трети казва: „Не съм разположен." Е, хубаво. Да допуснем, че ти не можеш да се молиш. Да допуснем, че ти си болен. Но нека вземем яденето в света като една мярка,

с която ние трябва да мерим всичките неща в света. То е яденето. Яденето е една мярка. Че кой яде повече? Болният не яде ли? Болният ще пости 2–3 дена, той е светия, 4, 5, 10 дена, и 40 дена има болни, които постят. Ще пожълтее той, но след 40 дена, този, болният, огладнее и казва: „Дайте ми да ям нещо.“ И почнат тогава да му готвят, тъй, много деликатно ядене. Такава супица, направена от пилета, които ядат месце, а които са вегетарианци – една семпла супица от картофи. Това ви навеждам само за обяснение.
Е, сега, какво ви трябва, какво искате, все от Словото Божие да ви се направи? Кокошена супа или картошена супа? „Е, кокошената супа.“ Сега казвам: Трябва да имаш една съвършена вяра в Христа. То е кокошената супа. „Е, повярвай.“ То е вегетарианската картошена супа. Повярвай! Но в света само с картошена супа не минава тази работа. И с кокоша супа не минава. Аз считам супите много вредни храни. И съвременните културни хора със супата си развалили своите зъби, нищо повече. Допринесло е това, че ядеш супата, разширение на зъбите, пука се глечта и после се развалят зъбите. И после, другото, което разваля, е това, от месната храна, като ядеш, влезне между зъбите частици, почне да гние и това разваля зъбите. А растителната храна, от хигиенично гледище, не гние и е по-здравословна. И за да имат хората здрави зъби, аз бих препоръчал, гледал съм колко деца са били бити, че дъвчат дъвка, така са били стевасвани. Купил си за един грош дъвка и дъвче. Как, казва, може то да дъвче? Децата знаят, че трябва да имат една дъвка да дъвчат. То е едно здравословно състояние. То като дъвче, дъвче, натискат се тия зъби, приижда кръвта и стават здрави зъбите, и храносмилането. Дайте на децата да дъвчат дъвка. Та казвам, в духовния свят все-таки аз ви препоръчвам дъвка, ако искате здрави зъби. Може и без дъвка, но отидоха зъбите. А ще почнат да ви тургат изкуствени зъби и с тях не върви вече. Казва: „Как ще познаем кои са изкуствени зъби и кои са естествени зъби?“ Кое е вярно и кое не е вярно? На онези, които имат изкуствени зъби, дайте им от тази халва, която е лепкива, (тя ще ги извади, зъбите). Ако не може да яде халвата, изкуствени зъби има; ако яде халвата, здрави са зъбите.
Един човек, който не може понася всичките страдания, има изкуствени зъби. Онзи, които може добре да ги сдъвка, да понася всичките страдания, той има естествени зъби. Че, зъбите са спомагала на Любовта. Устата представлява мярката на Любовта. А пък устата, именно оттам излизат, от тази любовна врата излизат всичките най-хубави и най-лоши работи. И то благодарение, не че Любовта е виновата, но тя е инспекторът на труда вътре на икономиката, министърът на финансиите е тя. Той финансира, разгръща, разкрива капитала, като влезне в устата, той преобръща и е в ролята на един митничар; гледа какви неща влизат вътре. Някой път той се подкупва, като му дадат няколко хиляди лева, той подписва и влиза в митницата вътре.

Та, невежият... Понеже вие сте ученици, с туй знание може, не че не може да живеете, вас не ви трябва много знание, но с туй знание, ако идете в онзи свят, ще ви върнат назад. Не че аз имам нещо против това. Казва: „Побеля ми главата от учение.“ Побелял не побелял, ще те върнат назад. Онзи свят не е място на невежи хора, той е свят на най-учени хора. И то учени в три направления. Учени във физическо отношение, учени в духовния живот и учени в умствено отношение. Ето всичката философия. Че, един човек, който не знае да живее, той не е учен човек. Един човек, който не мисли, той не е учен човек. Един човек, който не може да се справи с мъчнотиите, той не е учен човек. Учението е, аз взимам, Любовта е един метод за учение. Тя е най-мощната сила, която може да даде стимул да учите. И нещо, което ние обичаме, обикнем, може да учим. Нещо, което не обичаме, ние не се занимаваме с това. Като обичаш някого, искаш да знаеш историята му, откъде е дошъл; като не го обичаш, не искаш да знаеш. Обичаш Бога, почнеш да изучаваш как е създал света, всичките неща. Че учените хора обичат Бога – някоя мушичка, най-дребните неща, ученият ще я гледа, той ще пише Господ какво е направил, за мушичките ще пише, разглежда той какво Господ е направил. Пише на хората туй, което Господ е направил. Вие може да кажете: „Те не са набожни хора.“ Аз считам, учените хора са най-набожните хора. Те не употребяват напразно Името Божие, но много добре разправят за Божиите дела. А пък тези, набожните, те казват, Той Господ всичко направи. Това не е наука. Е, как го направи? „Е, то е Негова работа.“
Еди-кой си списател, лингвист, езиковедец написал тази книга. Е, кой го направи? Тя е негова работа. Но аз трябва да изуча тази граматика. Ако не я разбира, без граматика не може да се говори. Казва: „Добре да е написана.“ За да говориш, граматика трябва. Човек нали трябва да е учил по тази граматика, да знаеш как да произнасяш думите. Че, майка ти нали те е учила на тази граматика? – „Ама човек и без книга може да учи.“ – Не, не. Не може. Аз бих желал някой да ми покаже, който без книга да се е учил. Ама майката от нейните книги, вътре в мозъка, каквото е приела, по всичките правила, по които тя е научила езика, тя ще го предаде на децата си. И после ще дойде учителят отвънка и той ще допълни онова, което майката не е допълнила.
Та казвам: Сега някои от вас искате знамение. Знамението е за неверующия, знанието е за силните, а любовта е за слабите. Ако някой е болен, ако някой е слаб, ако някой е обезсърчен, ако някой е хилав, аз съм проповядвал да се хване за Любовта. Пък онези, които не са такива, те нека се държат за знамението, нека се държат за знанието. Щом се намериш в трудно положение, безизходно положение, дръж се за Любовта. Нищо повече. Нямаш каруца – дръж се за Любовта. Нямаш пари – дръж се за Любовта. Болен си – дръж се за Любовта. Нямаш никого на света – дръж се за Любовта. Има разногласие вътре в тебе – дръж се за Любовта. Нищо

повече. Каквото и да е противоречие, единственото нещо в света, което може да примири хората, то е *Любовта*. Отпосле ще дойде силата, знанието, знамението ще дойдат по-после. Те са външната страна на земния живот.
Апостол Павел казва: „Ще се похваля с кръста Христов." То значи: Ще се похваля с *любовта*, с вярата в Бога. Това е. Бог е *Любов*. С туй ще се похваля. Тази *Любов*, която внася в мен този живот. Аз, хилавият брат повидимому, но като влезне *Любовта*, тя е, която обработва; чрез нея всичките онези знаещи хора, учени хора, са станали учени – по единствената причина на *Любовта*. Може би в миналото, в далечното минало някога, *Любовта* ги е благословила. Тя е животът, но те скоро са забравили и казват: „Ние вече не се нуждаем от *Любовта*." Те са на погрешен път. Никога не напущай *Любовта*. Тя е основата на всичкия човешки прогрес. Само че много неща, които вие сте научили от *Любовта*, вие ги забравяте и казвате: „И без нея може, и без *любов* може." Може до известно време. Щом си се наял, без ядене може. Но щом огладнееш, без ядене не може.
И казвам: Сегашните противоречия, защото раждат се във вас противоречия, както духовната църква се е разделила, сега и вие се делите. Аз често слушам, някой казва: „Той е още невежа, не разбира." Един ми пише писмо от провинцията, доста напреднал брат, казва: „Нямам никого освен тебе." Тъй започва писмото си. И след туй ми чете една лекция и ми казва: „Имаш някои, които имат криво мнение за тебе. Мислят, че си Бог." Тъй. Аз казвам: Трябва да правите разлика, всеки човек е Божествен, но не е Бог. Божественото е едно, а Бог в този смисъл е друго нещо. Не съм аз същество, което съм създал света. А че съм Божествен, аз това го зная. Нищо повече. Защото не може нещо да излезе от Бога, което не е Божествено. Той мисли, че другите нямат вярна представа. Но и той няма вярна представа. Ако някой дойде и после ме замазва малко. „Ти – казва – имаш широки възгледи, ти разбираш тия работи." И той мисли, няма някой, който може да ме хвали. И най-после, той ме хвали в писмото и казва: „Помни ме – казва, – помогни ми нещо." Туй е външната страна. Един човек, който мисли, че в този смисъл човек може да се заблуди.
Аз бих желал всички хора да знаят, че са Божествени. Ама лошото е там, че един като мисли, че е Божествен, мисли, че другите не са Божествени. Злото не е, че аз мисля, че съм Божествен, а [че] мисля, че другите не са. Злото не седи, че аз съм богат, но злото седи в това, че когато аз съм богат, не искам другите да са богати. Злото не седи в това, че аз съм силен, но злото седи в това, че аз не искам другите да бъдат силни. Злото не седи, че аз зная много, но злото седи в това, че като зная много, не искам другите да знаят много. Там е злото.
Тези са работите; и по някой път вие се спъвате и в другите работи. „Е – пита философът, – защо Господ допусна греха?" Някой пита: „Защо го

допусна Господ, греха? Защо го създаде?“ А то, греха, хората го създават. Хората от доброто създават греха. Ама то как ще се създаде? Ама че ти продаваш ориз, а тургаш пясък в ориза. В килограм продаваш стотина грама пясък. И като туриш, казваш: „Тя, материята, е все от Бога, Бог създаде ориза, създаде и пясъка.“ Но ти като туриш двете материи, които не са еднородни, ориз и пясък, които не са еднородни по своето развитие и по степен и качество, ориз и пясък, в себе си създадеш едно криво понятие – образуваш греха в себе си, образува се едно фалшиво понятие. Продавай на човека чистия ориз, не тургай пясък вътре. Е, продаваш на един човек една дреха, казваш: „Вълнена е тази дреха“, а тя – две нишки са от памук, една нишка е вълна. „Тя е вълнена – казва, – как да не е?“ Но турете вие под микроскоп – вълнените нишки и памучните се различават. Вие наблюдавали ли сте какви са памучните нишки, нишките на памука? На вълната нишките са както на тросъка, а пък на памука са тъй навити, увити. Като я погледнеш, различава се. Вълнените нишки се отличават от памучните. И като погледнеш под микроскоп, ще видиш, че той една трета е казал истината, а две трети той ме е излъгал, защото две нишки са от памук. Не че памукът е лош, но той ми е дал една дреха, която не е вълнена. Може аз, ако разбирам, ще кажа: „Той е добър човек.“ Вълната е лош проводник на топлината, а пък памукът е добър проводник. Следователно лятно време е за предпочитане да носиш памучни чорапи, а не вълнени. А зимно време е за предпочитане да носиш вълнени чорапи. Тъй е. Но ако този господин ми беше дал тези чорапи лятно време, ще му благодаря. Но понеже ми ги дава за зимно време, памучните, той ме е излъгал. Зимно време ми трябва топлина, а лятно време ми трябва хладина.

Питам: Де е грехът? В памука ли е грехът, във вълната ли е грехът? Грехът нито е във вълната, нито е в памука. Памукът е толкова почтен, колкото и вълната. Но защо ти, като казваш на човек, казваш, памук няма вътре. Ти отричаш реалността. Не е въпросът там, една нишка вълна и две нишки памук или две вълнени и една памук, или някой път има копринени платове, основата е памучна, а вътъкът е коприна и всичко туй минава за коприна. А то не е тъй. Коприна е, когато и основа, и вътък е коприна, и двете са коприна. Не че е лошо, но де е престъплението? Че не казва работите тъй, както са. Ти казваш, че обичаш Господа, ама основата ти е памучна, а вътъкът ти е вълнен. Ти казваш, че обичаш Господа, а основата ти е памучна, а вътъкът ти е копринен.

Де е сега слабостта на Любовта? Коприната какво е? Тя е проводник на топлината. Аз така мисля. Коприната е лош проводник на топлината. Следователно с копринени дрехи ти не можеш да проповядваш. Човек, който обича коприна, той е егоист, който обича себе си. А пък който носи памучни дрехи, той е по-щедър, той е от благородните. Но това е логически. Тогава ще кажете, че не трябва да носим копринени дрехи.

Може някой копринен нагръдник, но всичко да е копринено? Че копринени чорапи, че копринена риза, и всичко да е копринено? Аз не бих носил всичко копринено. Но памучно ще нося. Памучното е по-здравословно. Така е. А коприната и вълната тургам в две противоположни. Вълната седи малко по-високо от коприната.
Преведете сега. Този е иносказателен език. Когато ти говориш красноречиво, тъй мислиш отвънка и мислите ти са логически свързани, коприна е това. Не допущаш никаква погрешка. Хубаво е това. Е, хубаво говориш за Любовта. Тъй, като пишеш някоя статия за Любовта, никаква погрешка не допущаш. Казва: „Отлично си писал за Любовта!" Но дойдеш да прилагаш Любовта – тъй, както е написано, не може да се приложи. Казват, че човек трябва да обича другите както себе си. А дойдеш да приложиш – трябва да се пожертвуваш за другите, като дойде да се пожертвуваш, казваш: „Това не е лесно." Казваш: „Трябва да се отречеш, да се жертвуваш." Но като дойде да се жертвуваш, виждаш колко мъчно е да се жертвува човек. Много лесно се говори, но като дойде...
Тогава направете някой път един малък опит. Направете, да се опитате, тъй, да ви сготвят едно хубаво ядене, нека кажем, че ви направят една хубава баница, така направена! Или ориз със захар направен, или попска яхния, или някой десерт, най-хубавото; и тъй, два дена да сте били гладни и чакате за това хубаво ядене. И таман са ви го донесли и дойде един друг брат отвънка, който е беден, и да му го дадат, това ядене; и като го погледнете, яви се една бучка. Казвате: „Отде се намери сега да дойде! Не може ли да чака аз като ям? Да се наям аз, че тогава да дойде."
Любовта отвънка много добре върви, много добре говори, теоретически добре върви, но като дойде туй чувство... А в Невидимия свят тази мисъл се предава и може да се случи и с тебе. Ти не можеш да го премахнеш. Таман хората са направили баница, и ти кажеш: „Откъде пък се яви този?" И като излезнеш от тази къща, ще кажеш: „Не ме приеха добре тия хора. Нещо студено ме приеха." Студено, но аз разбирам: не са добри проводници на Любовта. Значи, живеят повече за себе си. Но аз, който се оплаквам, ще кажа: „И аз ще постъпя така." Аз съм слушал, много сестри казват: „Отсега нататък аз ще правя като тях." А пък аз казвам в себе си: Та кога ли си постъпвал другояче? На себе си казвам.
Сега, тия са атавистически черти, наслоени. Не че са много. Аз, който виждам, чета си морал, казвам: Не е така. Христос тъй е казал: Господ не е с човешкото, а другото. Има едно същество, което казва: „Защо си такъв глупец? Не може така. То съвсем не може така." То все говори, онова си знае своето време. Най-първо трябва да се приложи онова, което Бог изисква от нас. Има в нас едно Божествено естество, което изисква да се приложи Божият закон. То е законът на Свободата. Има едно същество в нас, което противодействува, защото човек още не живее в своя си свят. Човек е един чирак, той живее между два свята, но той свой свят няма.

Човек се отличава с това, че той няма свой свят. Там е злото на човека. Ангелите, например, си имат свой свят, те не може да се изкушават. Той не може да греши. Те живеят в един свят, дето са изолирани от греха. Те си имат свой свят. Собственици са. А ние нямаме свой свят. Ние сме слуги и служим на двама господари. Между ангелите сме живели, между падналите духове. От едната страна, отляво, злото ни влияе, адът е там; от дясната страна е раят, и той ни влияе. Те са два свята. От ляво ти пошепват, казва: „Ти си гледай работата, гледай къщи да си имаш, женица да си имаш. Деца да си имаш. Службица да си имаш. Парици да си имаш, че като умреш, да те погребат хубаво." Е, туй ще ти разправят. Дойдат от другия свят, от рая, казват ти: „Баща си ще напуснеш, майка си, всичко ще дадеш." Е, едно противоречие е сега. И ти най-после се объркаш.
Една сестра ми разправяше, че се объркала тя. Една сестра ми разправя, объркала се тя вътре, не знае какво да прави. Бори се, от едната страна ѝ говорят едните, от другата – другите. Сега, кого да слушаш, кой е прав? Според мен от лявата страна са кривите, нищо повече! Отдясно са правите, онези, които служат на Бога. Те и онези служат на Бога, но по особен начин те служат на Бога. И тях, за да ги избави Господ, за да ги накара да вършат Волята Му, Господ по някой път употребява, един метод има. На човешки говоря сега.
Едно време старите български чорбаджии, като забогатеят, скриват си парите някъде и минават за много бедни. Той все ще се оплаква: „Нямам, осиромашах." А той заровил парите някъде – едно гърне, две гърнета има заровени. И тогавашните разбойници разбират това, казват: „Той има, но са заровени парите." И една вечер дойдат вкъщи, напекат ръжена на огъня или турят една верига – като му припари, той каже: „Чакай, чакай, имам заровени пари." Отиде, извади гърнето. Казват: „Още имаш ли?" – „Е, нямам." Пак като му припари: „Е, имам, имам." И най-после, като дойде, казва: „Братя, нямам вече. Две гърнета имах, като спечеля още пак елате, сега, оставете ме да си живея."
Та, от онзи свят, тези от лявата страна, като забогатеят, Господ им турга такива нажежени вериги, за да дадат нещо от това. Онези от онзи свят, от рая, като им каже нещо, те веднага изпълнят Волята Божия.
Та, някой път все трябва да ви бият, да страдате дълго време, да боледувате, за да ви дойде на ума да направите нещо добро. Да ти дойде на ум това. Тъй е. Всички казват: „Ама Той, Господ, че Той дал страданията." Докато разбереш да направиш Волята Му. Понеже Той дава, Господ изисква и лошите, и добрите хора да бъдат щедри. Пък лошите хора са се ухитрили. Те казват: „Господи, ние вършим Твоята Воля. И ние даваме." Е, как? Той набие някого, казва: „Трябва да даде." Е, настевасва го хубаво. И той дава. „Като го наложих, то е все даване." Бой му дал. Като бият някого, той не дава ли? Дава.

Но да дойдем сега до разбраното. Като ученици, трябва да разбирате, да изучавате себе си. Понеже бъдещото училище зависи от разбирането на закона на Любовта. Не се самозаблуждавайте от щастието на един ден. Ако искате да бъдете хора щастливи, за да ви благослови Господ, да имате Неговото благоволение, вие трябва да изпълнявате Волята Божия; за да бъдете щастливи, не за един ден, ама през всичките дни на вашето съществуване. Трябва да бъдете щастливи. То е Божественото. А щастливият човек влиза в положението на нещастните. Тъй е, че щастливият човек може да влезне в положението на нещастния, но нещастният не може да влезне в положението на щастливия; богатият може да влезне в положението на бедния, но бедният не може да влезне в положението на богатия. Не може да влезне, защото ако той влезне в положението на богатия, той е богат вече. Той трябва да е умен, за да може да влезне в положението му.
Защото подразбирам: Да влезнеш в положението на един човек или на физическия свят, или в духовния свят, или в умствения, ти непременно трябва да бъдеш богат. Това е като едно правило. Ако мислиш, че по друг начин можеш да образуваш една връзка... Не може да се образува по друг начин една връзка. Ти не можеш да образуваш връзка без любов. То е връзка туй, което свързва хората. Любовта е една връзка, за да може да се предаде едно Божествено благо. Никой не може да ти предаде едно Божествено благо, ако той не тури Любовта като една връзка. Тя е пътят само, по който благото може да се предаде.
Да кажем, дойде някой дух у тебе, казват: същество. Някой път виждаш ти духовете; някой път и аз виждам духовете. Казвам: Виждам ги. Аз не ги виждам тъй, както хората ги виждат. То е смешно, това са сенки. То е един екран, направен там. За да влезнеш в онзи свят, то трябва ония същества да ти говорят. Когато ми говори едно същество, произвежда неговият говор в мен, образува една връзка много хубава, по закона на Любовта. И ми говори. Казва: „Говори по закона на Божията Мъдрост, Божията Истина.“ Туй същество за мене е реално. Не важи формата, дали го виждам или не го виждам. Говори ми то. Туй същество ми говори. Аз се намирам в известно положение, утеснено. То казва: „Не бой се, твоята работа утре по обяд ще се оправи. При тебе ще дойде един господин.“ Аз не го виждам, слушам глас, говори. Той ми говори: „Защо си се обезсърчил? Господ ще нареди работите.“ Аз казвам: „Наредил работите? Ще намеря друг Господ.“ Казва ми: „Не говори така.“ И ми казва: „Ще мълчиш сега до обяд. Утре по обяд тази работа ще се оправи. Ако не се оправи – тогава. Сега да мълчиш, нищо повече. Утре ще се оправи работата. Ще се скриеш вътре, ще мълчиш.“ Казва: „До обяд утре ще мълчиш; няма никакво противоречие. И ако си измениш мисълта, ще се влошевят работите. Ако до обяд не стане, тогава може да си философстваш.“ Сгуша се аз да чакам, сега. Гледам си часовника: Аха, остават пет минути – няма. Една

минута. Дойде последната минута – туй, което каза, стана. Е, как? Тъй стана, че и аз се чудя, станала е тази работа. Е, как стана? Никой не е влезнал, гледам, на масата има един сомун хляб. Хляб нямах на масата, а сега имам хляб. Кой беше? Откъде дойде? Казвам: Как не го видях хляба там? Съвсем топъл хляб. Туй, което искаш, има го това! Казвам: Все ми каза и бързо стана. И как стана, не го зная. Хлябът е там. И се чудя. Откъде ще дойде? От тавана? Не е. Вратата бяха затворени, прозорците бяха затворени. Дотам не съм спал, нещо, че не съм го видял. Чудна е тази работа! Пак казва този глас: „Слушай, ти престани с твоята философия. Както се ражда житото, както се раждат плодовете, така се роди и този хляб на масата ти." Аз сега се обърках. Казвам: Че как? Класът на житото аз виждам, има там стрък. На ябълката виждам, дърво има. А моята маса как ще роди? Казва ми той вътре: „Пък приеми нещата тъй, както са, после ще ги разбереш." Нищо повече. Не мисли, че всяко нещо, което ти не разбираш, то не е вярно. Има неща, които ти си разбрал, и са неверни; а има работи, които не си разбрал, а са верни. Ще ги разбереш тия работи. И тогава, имате онзи пример, когато Христос взел петте риби и хлябовете. Е, как стана това? Сега всички го доказват научно. Учениците са разчупили хлябовете и всяко едно парче се е увеличило с 5000. Толстой писал една книга, той го доказва другояче. По Толстоевски ще ви го докажа. Той как го доказва? Той иска да се освободи от едно съмнение, защото непонятно му е, както за мен, че хлябът е на масата. Но той казва: „Всичките тия хора имаха хляб в торбите си – някои много малко, а някои – по два сомуна. Те като видяха, че тия, които дадоха петте хляба и петте риби, им се отвориха сърцата, и всички почнаха да дават, което имаха. И така се увеличи хлябът на Христа." Това е малко близо до ума. Той е реалист. И като му погледнете веждите, така са, както на Тарас Булба, надолу. Той е материалист. Другояче Толстой не може да мисли. Не че не е вярно. Така е приблизително, но делата на Христа не само по този начин може да се обяснят.
За едно явление, да се обясни, няма само един начин. Най-малко две обяснения са потребни за всяко едно явление; щом е едно обяснението, то не е вярно. Всякога самата истина седи по три обяснения, всяко нещо може да се обясни по три начина. Една мисъл, ако ти не си я мислил, тя не може да се превърне на чувство. Тя не може да се облече във формата на чувство. Една мисъл, която ти не си я почувствувал, тя не може да се превърне в една постъпка. Следователно постъпката най-първо е съществувала в ума. То е вярно. Хиляди други начини има. Аз го обяснявам: тази постъпка е минала в чувствата и най-после е дошла във физическото поле. И ти ще обясниш една постъпка по три начина. Как тя е слязла от един свят във втори и се е проявила в трети, значи Силата. Най-първо в света трябва да дойде Знанието, после ще се прояви Силата и тогава ще дойде Любовта. Любовта е, която използува нещата.

Казва Павел: „Сега ще се похваля с кръста Христов“ – ще се похваля с Любовта, която свързва хората; ще се похваля с Любовта, която внася мир на ума, на сърцето ни; която носи здраве на ума и сърцето ни и носи всичките Божии блага.
С туй трябва да се хвалим. А другите, съмненията, които ви идват, какво трябва да направите с тях? Те са извънка Любовта. Вие искате да бъдете щастливи извънка Любовта. Например ти искаш да станеш богат. Ти богат никога не можеш да станеш. Богат ще бъдеш само когато вървиш по пътя на Любовта. Знание можеш да добиеш само като вървиш по пътя на Любовта. Всичките постоянни блага се дават чрез закона на Любовта – чрез страданията. И туй, което се проповядва, страданието – с кръста Христов, туй се подразбира. И вънка от страданието... А страданията са едно изявление на Любовта.
Страдание, в което ти не можеш да приложиш Любовта, то не е страдание, то е мъчение. Страданието е Любовта. То е най-малкото. И Любовта ще те научи. Когато разбереш Божиите пътища, страданието ще стане много приятно. Като го видиш, ще му се зарадваш. То няма да ти бъде тъй отвратително, както сега. Защото нали страданието е нещо, което е много скромно. То не е облечено хубаво. Но веднъж като го опиташ, какви блага има туй страдание, вътрешни блага, ти не се отвращаваш от него. Значи, Любовта е внесла своите велики блага в страданието. Който е готов да възприеме страданието, ще възприеме и Божиите работи. Затуй на много хора горчив е този хап. Пък на вас ви казвам: За да не бъде горчив хапът, ще вземете за правило Любовта.
Сега някой от вас може да каже: „Дали е тъй или не?“ Оставете този дявол. На дело проверете го. Утре до обяд. Сега, аз като говоря, аз ви казах: днес до обяд, не утре. Днес до обяд мълчете. Проверете го. Мълчете до обяд, да го проверите. Има две неща, които вие не сте проверили. Вие не сте проверили Любовта; имате една любов, която аз наричам, тя е временна. Тя е направена от паяжина. Аз говоря за Любовта, която не се къса. Каквото и да стане, никой не е в състояние – и цялата вселена на тази нишка да я окачиш, тя няма да се скъса. Да дойдат всички дяволи, да се качат на гърба ти, пак няма да се скъса. Да те сломят, да те направят на прах, тя пак ще остане. Няма да ти мръдне окото. Казваш: „То е хептен да е герой човек.“ Без Любовта човек герой не може да бъде. Следователно само с Любовта човек може да бъде герой. И на вас ви казвам: Само чрез Любовта може да се подигнете, не да се сгушите. Не казвам да се сгуши някой човек. Ама като вървиш, ще си държиш съзнанието, че всичко можеш. Не да бъдеш така сгушен, не, не. Но да дойде туй съзнание във вас, че не ви е страх.
Ще ви приведа един пример и ще заключа с него. Някой път Любовта в мен ме кара, една слабост, да ви говоря много. Все съм решавал да не говоря много, защото, като говоря, изсипва се шишето и излиза навънка. И

трябва да го събирам. Сега, из модерния свят, види се, така е направена тази приказка, върви една съвременна дама, не ги зная, другари ли са или женени са, върви тя и носи една хубава чанта и омбрела. Отвънка се разхождат, казва на другаря си: „Тъй, както си вървял, не може. Ние трябва да си осигурим още по-добре живота; трябва да ми купиш още по-хубава чанта от тази, и омбрела трябва да ми купиш друга." Носи тя едно палто и казва: „Туй палто овехтя нещо, по-хубаво трябва, не може така. Ти трябва да разбираш тия работи. Този старомоден [живот] не може, по-моден [живот] трябва човек да води." Другарят, който върви с нея, гледа: там, из гората, една мечка иде. Той се качва на дървото. Тази дама оставя чадъра и чантата и дрехата, и качва се и тя на дървото. И той я пита: „Жена, какво ни трябва сега?" Иде мечката, бута ги с муцуната си тъй. Казвам, да преведа сега: Смъртта не е ли тази мечка? Като дойде смъртта – тази мечка, тя е смъртта, – ти ще оставиш и чантата, и омбрелата, и дрехата. Къде ще ги носиш? Ще идеш горе на крушата. То е друг живот горе. Тия неща са потребни – и чантата, и омбрелата, и дрехата е потребна, но временно е това. Не да се отказваш, но знай, че те са временни работи. Същността е вътре в тебе. Сега, не да се отказвате от външното. Обличайте се хубаво, но не разваляйте Любовта с вашите хубави дрехи. И не разваляйте Любовта с вашите стари дрехи. Ти като погледнеш обущата си, стане ти мъчно. Позарадвай се, че имаш някои прозорци отворени. Като си погледнеш обущата, отворени са прозорците. Че хигиенично е – два прозореца от двете страни. А като дойде Любовта, тя ще направи нови закръпки. И тя има мода. Тя даже като дойде, ако имате сто закръпки, тя ще ги вземе, старите закръпки, и ще ви тури нещо по-ново, по-хубаво от старото. Любовта може да направи много хубави работи.
Любовта е една магическа сила – когато дойде, от всичките ваши сегашни разбирания, всичките ваши противоречиви мисли, чувства и постъпки тя ще вземе, и изведнъж; и ти ще се чудиш в едно кратко време как е станало това. Вие ще се почувствувате доволни и свободни. И ще видите: всичко старо изчезнало. Тя носи всичкото добро в света, всичкото ново. Тя ще ви облече.
Та казвам: До обяд днес вярвайте и не питайте как ще бъде тази работа. Като стане. Онова, което става вътре в мен, моята душа, то е важно заради мен. Туй, което в мен може да стане, то и отвънка може да стане. Туй, което в мен не може да стане, и отвън не може да стане. Онзи мир, който в мен може да дойде, той ще се проектира и отвънка. Онова знание, което може да дойде вътре, то може да дойде и отвън.
Та, всичките неща идат най-първо отвътре. А то е законът на Любовта. Той действува отвътре, за да се прояви отвънка.
И тъй, имайте вяра. И възприемайте Любовта. С какво? Казва: „Ще се похваля с кръста Христов." Ще се похваля с Любовта, която се е проявила чрез страданията на Христа в света.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)
6.15 ч
(На поляната – упражненията.)
21-во неделно утринно слово, държано от Учителя на 23.II.1936 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев

1936_02_23 За да бъдете синове
неделна беседа

ЗА ДА БЪДЕТЕ СИНОВЕ

Отче Наш.
„Духът Божи".
Ще прочета 5 глава от Евангелието на Матея.
„Бог е Любов".
„За да бъдете Синове на Отца вашего, Който е на небеса".
„За да бъдете Синове". Има един важен въпрос за разрешение, той е въпросът за синовете. Има въпроси, които никога няма да бъдат разрешени; има въпроси, които никога не могат да се приложат в този живот. Идеалите, които човечеството има, могат да се реализират в далечното бъдеще, но сега не. Има неща, които могат да останат само като идеали, но сега не могат да се реализират по единствената причина, че хората нямат съответни разбирания.

Ето какво аз разбирам под тия думи. Сега днес ти не можеш да направиш от камъка почва. За да може от този камък да се получи почва, пръст, изискват се милиони години, докато могат да се извадят соковете от него. Засега, каквото и да се прави, от този камък може да стане само вар, нищо повече.

„Да бъдете синове на Отца Вашего". Син и баща. Бащата, това е началото на нещата. Синът, това е краят на нещата. Следователно, крайният резултат на нещата, това е синовността. Някой пита: Какъв е краят на живота? – Да бъдеш син. Какво е началото на живота? – Да бъдеш Божествен. Под думата Божествен мнозина разбират това, което не е. В света няма много богове, има само един Бог. Бог е несъвместимото, несъизмеримото, което вмества всичко в себе си и дава живот на всички. Той не се нуждае от никакви поклонници, от никакви служители и, той не се нуждае от нищо. Това е философско разбиране, а не какво хората разбират. Какво хората разбират, това е друг въпрос. Бог не се нуждае от нищо. А хората и по-дребните животни от тях от всичко се нуждаят. Какво нещо е човек? – Същество, което от всичко се нуждае. Казвате, че човек трябва да мисли. Нуждите, които има, го заставят да мисли. Ако нямаше нужди, човек никога не би мислил. Има една научна страна. Наука е това което дава права посока на човека и го учи как да живее. Така, както сега живеем, ние не живеем своя живот, който искаме. Без да искаме ние живеем един живот, който никак не ни е приятен. Този живот ни е наложен от някакви минали поколения. Някога хората са мислили по

някакъв начин и днес ние сме заставени да живеем техния живот. Дървото е заставено да живее като дърво, половината заровено в земята, а другата половина над земята. Животното е заставено да живее като животно, да ходи на четири крака, а човек е заставен да живее като човек и да ходи на два крака. Но има отношение между животните, има отношения между растенията, има отношения и между човека. Каквито възгледи имате, аз искам да си ги държите. Казано в най-добър смисъл. Всеки ваш възглед е подобен на въздуха, който имате в стаята си. Колкото и да е добър и чист този въздух, след 24 часа непременно трябва да го изхвърлите навън. Сегашните ви възгледи траят само 24 часа. След 24 часа възгледите ви ще се изменят. В детинството си вие мислите като деца. Като станете възрастни, мислите по съвсем друг начин. Младият мисли едно, а старият мисли друго. Работата е, че бащата стар не може да бъде, и синът млад не може да бъде. Защото, този, който остарява, той е изгубил силата си. И този, който се подмладява, той е възстановил силата си. Но, който възстановява силата си, той може пак да я изгуби. Това са философски работи. Философите разсъждават така. Някога ние се стремим единично да разрешим дълбоките противоречия, които съществуват в душата на всеки човек. Някой път се стремим да ги разрешим колективно, но с хиляди години ние сме ги разрешавали, и пак неразрешени са останали. И колко хиляди години още можем да ги разрешаваме, не се знае. Много хиляди години още се изисква, докато дойдем до един идеален живот, в който всички хора да са свързани в един общ организъм и да се разбират. Ето какво разбирам аз под думите да се разбират. Това значи, ако сте в едно общество, това общество да ви разбира и ти да го разбираш, а не да живееш в това общество, като един натрапник. Най-идеалното положение е да бъдеш като син в един дом. В този дом бащата държи децата си в онова положение, в което той се намира. Каквото желание има бащата, той казва и на синовете си: Аз ще го доставя и на вас. За земята поне е така. Когато бащата иска да остави нещо на синовете си, той трябва да умре и тогава да го остави. Това е една изопачена идея. И синът очаква баща му да умре и тогава да му даде наследството, което му се пада. Защо бащата остава наследството на синовете и на дъщерите си като умира? Защото от дългата си опитност бащите са се убедили, че синовете им не устояват на обещанията си. Затова бащи(те) казват: Докато сме живи, ние ще разполагаме с това, което имаме. Като умрем, тогава вие ще разполагате. Обаче, в Божествения, в съвършения свят, отношенията между бащата и сина са съвсем други. Там синът всякога може да добие наследството на баща си, няма защо да чака баща му да умре, че тогава да се ползува от наследството. Когато искаш, ще вземеш наследството и ще го употребиш както искаш. Никой нищо няма да ти каже.

Сега, за да разберем законите на природата, ние трябва да се освободим от

много наследствени черти, които ни препятстват за едно правилно разбиране, понеже сме заинтересовани. Всички хора имат добро желание, но когато дойде да се приложи едно учение, те нямат методи, по които да го приложат. Например, проповядва се едно учение на братство, но ти, който имаш един слуга пред себе си, не можеш да се отнасяш към него като към брат. Но и слугата ти няма нужното доверие към тебе. И следователно и слугата ти, който работи и той в душата си, не работи като твой син. Той е дошъл при тебе като човек, който иска да поправи своите работи. Господарят го е страх от слугата, а слугата го е страх от господаря. После вземете най-благородните занятия, които имаме. Защо проповядва проповедникът? Той не проповядва за своите убеждения, но за прехраната си. Свещеникът е станал свещеник за прехраната си. Той трябва да се прехранва. Не е лошо това. Земеделецът работи, защото е заставен да се прехранва. Всички ние работим, защото сме заставени да се прехранваме. Ние се раждаме, защото сме заставени да се родим. Не сме свободни и в раждането си. Засега свободата е един стремеж, но не сме свободни. Ние живеем без да сме свободни. Раждаме се без да сме свободни. Умираме без да сме свободни. Ето какво разбирам аз под думата свобода. Да бъдеш свободен, това значи, което имаш, да можеш да го употребиш свободно, според своите най-добри разбирания. Да си свободен, това значи всички окръжаващи, които са свободни, да ти съдействуват и ти да им съдействуваш. Онези, които изучават живота, казват, че такъв живот засега е невъзможен. Невъзможно е братски да живеем с животните; невъзможно е братски да живеем с растенията; невъзможно е братски да живеем даже и със себе си. Човек не е в спор само с окръжаващата среда и със своите ближни, но той е в спор и със самия себе си. Като дойде до известно положение, той иска да се самоубие, не иска да живее, раздвоен е в себе си. Едното същество в човека мисли, че трябва да живее, а другото мисли, че трябва да умре. Вследствие на това има ред писатели, които казват, че човек не трябва да живее, но трябва да се самоубие, за да бъде свободен. Те имат свои възгледи. Други пък поддържат, че човек трябва да живее. Едни, които не могат да изправят живота на земята, поддържат един живот извън земята, духовен живот, дето хората ще живеят братски. Идеята е отлична, но в приложението на тази идея има нещо криво. Защото земният живот е част от духовния живот на човека. Ако ти на земята не можеш да живееш добре, в духовния свят съвсем не можеш да живееш добре. Ако стомахът ти не функционира правилно, мислиш ли, че мозъкът ти ще функционира правилно? Аз взимам стомаха в смисъл на по-нисш живот от този на ума. Всички песимисти в света, които са имали криви възгледи, стомахът им е бил в анормално състояние. Такива са научните данни. Сега няма какво да доказвам това нещо. Важно е, че тия хора са все страдали от нещо. Сега ще ви приведа един пример за потвърждение на тази идея. В Америка, в града Ню Йорк един знаменит проповедник

започнал от един месец да проповядва. Един ден той проповядвал една такава проповед, че всички хора ги направил на прах и пепел, направил ги престъпници. Така проповядвал той една, две, три седмици, всички се чудят каква е тази проповед. Той говори за наближаване на второто пришествие, за вечния огън, за смъртта на хората. Всички се изплашили от неговите проповеди. Най-после един лекар го изследвал и какво се указало? Той страдал от стомашно разстройство. Взимат го лекарите в болницата, направят му няколко промивки и като се върнал в дома си, стомахът му бил в нормално състояние, съвършено здрав. Като се качил на амвона, сега започнал да проповядва за Царството Божие, за братство и равенство между хората. И вие можете да направите същия опит. Дръжте един човек три деня гладен и ще видите как той ще ви проповядва за второто пришествие. Нахранете го с една хубава баница и той ще проповядва за Царството Божие. Тъй щото да разберете природата, както трябва, да имате ясна представа за нея, вие трябва да си представите едно такова положение на гладен човек и на сит. За да бъдем в нормално състояние, ние трябва да имаме ясна представа за природата. Представете си, че влезете в една фабрика, дето не виждате нито един човек, но четете само надпис: Пазете се, понеже, тук никой за никого не отговаря. Всичко е в движение, та тази фабрика, но никой за никого не отговаря. Ако ти бутнеш някъде нещо, и ти се случи някакво голямо нещастие, ще знаеш, че никой не отговаря за тебе. Кой ще отговаря за тебе, ако някое колело те хване и ти откъсне ръката или крака? Писано е, че там никой не отговаря и затова няма кого да съдиш, няма от кого да искаш обяснение, защо е станало така. При това положение кого ще съдиш? Такова нещо е природата. Всички нейни колела са в движение. Тя пише: За никого не отговарям. Никой за никого не отговаря. Когато стане едно земетресение, понякога падат 40–50–100 хиляди хора убити, а някога и до един милион. Струва ми се, че в четвъртото столетие чумата посетила Европа и взела около 25 милиони хора. Щом чумата е очистила толкова милиона хора, кого ще търсят отговорен? Ако днес някой убие един човек, веднага завеждат дело за убийство, а когато чумата очистила толкова милиона хора, никой не я съди. Такива са законите на природата: Пазете се, никой за никого не отговаря тук. Обаче, в човешките общества законът е съвсем друг. Там, където отговаряш, някъде не отговарят. Има случаи, когато някога не си отговорен, но в повечето случаи си отговорен. Ако в мирно време нараниш или убиеш някого, ще те накажат най-малко с 10 или 20-годишен затвор, но ако във военно време отиваш на бойното поле и се биеш за отечеството си, можеш да убиеш десятки и стотици хора, никой не те държи отговорен. Защо? Защото там никой за никого не отговаря. Даже два народа като се бият, пак не отговарят. Ето, какви бяха последствията от всемирната война: Някои философи, писатели и учени пишат за добрата страна на войната, а други пишат за лошите

последствия на войната. Аз приемам и двете страни: И лошата, и добрата страна на войната. Във време на война ние не казваме кого ще държим отговорни. Ние, личните хора, не можем да държим никого отговорен. Защо сме дошли на земята? Кой е отговорен затова? Ще кажете, че баща ви е отговорен. Нито майка ти, нито баща ти са отговорни. Ами за тяхното идване на земята кой е отговорен? Те ще кажат, че не са искали да дойдат, но дойдоха. Ако хванете дядото и бабата и те ще ви кажат, че не са дошли по свое желание. И колкото по-нататък отивате, ще видите, че никой не е отговорен за идването на човека на земята. Сега вие казвате: Като дойде младото поколение, ще му дадем ново направление. – Какво направление ще му дадете? Вие не трябва да разсъждавате с философията на мишките. Това не е докачение, че правя това уподобление, но това е един мит, една басня. Мишките не могат да говорят, нито на събрание да се събират, нито да разсъждават. Много мишки живели в един хамбар, пълен с жито и свободно се разхождали из него, свободно си църкали. Те живели братски помежду си, понеже, всичко имали на разположение. Един ден един котарак влязъл в хамбара, цял ден се разхождал там. Мишките се изпокрили из дупките си, никоя от тях не смеела главата си да покаже. Един ден мишките се събрали на събрание да се разговарят помежду си. Те си казвали: Какво да правим? Дотегна ни този живот да се крием из дупките. Едно време живеехме братски помежду си. И този синко майчин, котаракът, не си поплюва, днес задигне една, утре задигне друга, не се търпи това. Какво да правим по-нататък? Една млада мишка излязла и предложила: Братя и сестри, да турим един звънец на котарака, че отдалеч да го чуваме. Всички ръкопляскали, приели единодушно предложението на младата мишка. След нея излязла една стара мишка и казала: Идеята е отлична, но кой ще бъде героят, който ще окачи звънеца на котарака? Хубава е идеята да са нареди котарака със звънеца, но няма герой, който да направи това, т. е. да изпълни решението на мишето събрание.

Сега да ви приведа друг анекдот. Това се случило в Сърбия. В една кошара влязъл един вълк, но овчарят, който бил голям юнак, хванал вълка. Във вестниците писали за него като за анекдот. Този овчар погледнал вълка, но решил да не го убива. Затова той взел един голям звънец и го вързал на врата на вълка, но така, че той да не може да го прегризе. След това го пуснал на свобода. Не зная дали досега този вълк се разхожда свободно из Сърбия, но този овчар е бил човеколюбив, затова постъпил с вълка по този начин. Пък той бил и голям юнак. Дълго време този вълк не е могъл да отиде до някоя кошара, защото обръща внимание на всички с този звънец.

Сега аз говоря за всички онези идеи, които са неприложими. Всички идеи са добри, всичко можем да мислим, всичко за човека е позволено. Няма нещо, което да не е позволено на човека. Но не всички мисли са

приложими. Това, което мислиш, може да го мислиш за себе си, но има мисли, които са неприложими в природата. Защо? Защото и природата си има свое вето. Ние не сме дошли по наша воля и не можем да направим една промяна. Например, ние не можем да изменим тарифата на земята в нейното движение. Ние не можем да изменим и наклона на земята. Ние не можем да изменим и течението на нейните сили, да изменим ветровете, бурите и ураганите. Ето от 4 века насам земетресенията постепенно се увеличават. От 200 земетресения досега са станали до две хиляди годишно. Те прогресивно се увеличават. Учените хора казват, че ние се намираме в един период на прогресивно увеличаване на земетресенията. Според някои учени, това се дължи на факта, че земята постепенно изстивала. От изстиването на земята ставало постепенно свиване на земната кора, вследствие на което се явявали земетресенията. Сега аз не искам да ви представям песимистичната страна на въпроса. Аз не съм нито за песимизма, нито за оптимизма. В природата съществуват разумни закони, според които нещата могат да бъдат приложими или неприложими. Кои неща са приложими? Това, което за човека е приложимо, за вола е неприложимо. Защо? Защото волът няма такава форма, каквато човек има. За вола е приложим онзи живот, който животните имат. Волът не може да има формата и живота на човека. Формата обуславя живота. Най-първо човек трябва да знае какво може да направи във формата, която му е дадена. Формата е една възможност. Всяка функция се проявява в известна форма. Всяка функция има известно отправление. Както функцията на стомаха е за храносмилането, на дробовете – за дишането, на мозъка – за мисленето, така и всеки най-малък уд има определена функция. Това не значи, че мозъкът произвежда мисълта. В това отношение учените са разделени. Едни поддържат, че мозъкът произвежда мисълта. Не, мозъкът възприема мисълта, той не я произвежда. Мозъкът е нещо подобно на радиото. Както радиото отдалеч схваща звуковите вълни и ги предава, така и мозъкът възприема мислите и ги предава. Значи мозъкът възприема мисълта от друг свят. Чрез мозъка ние се влияем от един свят много по-висок от нашия. Сега аз не искам да доказвам неща, които са недостъпни. Има прости хора, на които няма какво да се доказва, колко звезди има в пространството и на колко милиона километри разстояние се намират от земята или една от друга. Човек може да има всичкото добро желание да слуша, но като му се разправят тия неща, той ги намира съвсем недостъпни за неговото разбиране. За него те са непостижими, не са достъпни за неговия ум. Какво ще разправяш на един човек за висши математически проблеми, щом неговият ум не е подготвен за тия въпроси? Или какво ще му разправяш за някои дълбоки социални въпроси. Умни хора се изискват за разрешаване на социалните въпроси. Социалните въпроси са като един механизъм, трябва да се разбират законите на този механизъм. Затова се изискват добри, опитни техници.

Ти можеш да бутнеш един часовник и той да спре. Но, ако опитният часовникар бутне един часовник, той може да го поправи. Сега аз не искам да ви проповядвам, но ще ви кажа онова, което се е проповядвало. За песимизма оставям вие сами да си пишете, сами да се занимавате. За оптимизма също така оставям на вас, вие да го разрешавате. За несретите ви, за неуспехите ви, оставям вие сами да се занимавате. И да искам да ви помогна, не мога. Вие сами можете да си помогнете. Никога не се помага на един човек затова, за което той сам може да си помогне. В учението мога да ви услужвам, но не мога да ви помагам. Вие сами можете да се учите и сами можете да имате едно специфично разбиране. Аз ни най-малко не искам хората да мислят и да разсъждават като мене. Това е невъзможно, понеже, хората се намират при различни обстановки. Младият се намира в една обстановка на нещата. И той е прав затова, което мисли. Старият се намира в друга обстановка на нещата. И той е прав в това, което мисли. Но от живота на младия ти не можеш да извадиш закон за стария и от живота на стария ти не можеш да извадиш закон за младия. И младият си е прав за себе си, и старият си е прав за себе си. Ако търсите знание, търсете го в стария, ако търсите сила и живот, търсете ги в младия, който е здрав. За да има живот и сила в себе си, младият трябва да бъде здрав. За да има знание, старият не трябва да е глупав, трябва да е живял добре и разумно.

Сега аз искам да ви занимая отчасти с онзи възвишен живот, който е скрит в човека. В човека има четири прозорци, чрез които той може да наблюдава живота. Те са неговото подсъзнание, неговото съзнание, неговото самосъзнание и неговото свръхсъзнание. Ако иска да разгледа живота на своето подсъзнание, човек трябва да се върне в своето минало, понеже подсъзнанието съдържа всички опитности на миналото, векове не само на неговия живот, но и на безброй същества. Не само на човешките раси, но и на растенията, и на животните. Всичко това е складирано в подсъзнанието и онези, които разбират тези закони, могат да се ползуват от неизчерпаемото богатство на миналото. Съзнанието пък е една област, в която специфично е вложена опитността на животинското царство. Човек, който иска да изучава животните, той трябва да има съзнание. Някой път ние казваме, че трябва да се живее един съзнателен живот. Аз съм за това. Най-високата точка, до която животните са дошли, това е съзнанието. И най-великото нещо, което съзнанието на животните роди, това е страхът. Животните разрешиха всички противоречия чрез страха. За основа на своето царство те поставиха закона за насилието и казаха: Докато имаш дълги и здрави крака, бягай. Пази се, страхувай се и бягай. Те казват: Слабият да бяга, а силният да го гони. Така правят всички животни. Ако силният хване слабия, той има право да постъпва с него, както иска. Ако пък слабият изпревари силния и той не може да го хване, тогава слабият е

свободен, може да прави, каквото иска. Когато човек се яви на земята, в него се събуди тъй нареченото самосъзнание. Самосъзнанието донесе на хората почти непоносимо страдание. Когато се казва, че човек (е) бил създаден по образ и подобие Божие, това е само едната страна. Самосъзнанието се роди в човека от момента, когато той почувствува, че е съгрешил. До това време човек не знаеше какво нещо е грехът. Той беше свободен. От момента, когато съгреши, той започва да чувствува в себе си две състояния, едното тъмно, а другото светло. Сега той усеща, че има друго нещо в себе си. Съвсем се измени неговото състояние. Самосъзнанието е една област, през която трябва да минем. И тя си има своите граници. Там човек няма да остане вечно. Следващата фаза е, когато хората ще излязат от състоянието на робството. Те от състоянието на самосъзнанието ще влязат в свръхсъзнанието. Ние сме близо до тази граница. Дотогава, докато човек е в самосъзнанието, той всякога ще прави погрешки и ще ги поправя. Той ще прави погрешки и ще ги поправя, ще прави и ще ги поправя. Защо? Защото условията, при които живее, са такива, че той не може да не прави погрешки. Ти си, например, благочестив човек, но ядеш нещо, което е горчиво или отвратително и започваш да плюеш на земята. Плюенето не е хубаво нещо. Някога можеш да се секнеш, но и то не е хубаво. Носните жлези са създадени да намазват носа, да го държат влажен, а не да отделят такива вещества, които трябва да изтриваш с кърпа. Някой страда от хрема и се секне пред окръжаващите, но и то не е хубаво. Който го гледа, не му е приятно. Значи, има неща, които човек прави, въпреки че не иска да ги прави. Друг път те хване кашлица и се отделят от гърлото ти големи слюнки. Човек не иска да прави това, но дошла кашлицата, ще се тегли. В живота има такива положения, че каквото и да прави човек, не може да ги избегне. Знание трябва. И тогава (ще) не ще човек прибягва до лекари, търси лекарства да се освободи от тези състояния.

И тъй всичко се заключава в това да бъдем синове Божи. Под думата човек или син на Отца се разбира само онзи, който има в себе си развито свръхсъзнание. Сега ние се готвим за Синове, но още не сме Синове Божи. Ако сме Синове, ние нямаше да правим такива грехове, каквито днес правим. Ние правим неща, които не са хубави. Казваме, че Бог е благ. Благ е Бог, защото прощава греховете на всички страдащи. Казвате: Защо Господ не помага на хората? Аз ще ви отговоря по следния начин. Представете си, че при мене дойде един човек, на когото стомната е пукната и иска да му услужа. Трябва ли да му услужвам? Аз ще се откажа да сипя вода в стомната му, защото водата ще изтече. – Ама човещина няма ли в тебе? И да има човещина, невъзможно е в счупена стомна да наливам вода. Ако налея, след 5 минути тази вода ще изтече навън. – Ти налей и не мисли повече. – Не, така не мога да постъпвам. Той тури ръката

си отдолу и мисли, че я запуши. Не, в пукната стомна вода не наливам. Съвременните хора са пукнати стомни, затова Господ не им помага. Може да ви се види чудно защо да е така? Щом не разбираш Божиите закони, ти си пукната стомна. Ти не си създал света, нито разбираш законите, които функционират в този свят, а искаш от Бога и казваш: Защо Господ ме създаде по този начин, да страдам и да се измъчвам. Защо другите са богати, а аз съм сиромах? Кой ще ти даде отговор на този въпрос? Като направиш една погрешка, турят те в участък и ти ударят 25 тояги. На кого ще се оплакваш? Ако се оплакваш, ще ти ударят още 25. Или викат те войник. Ще отидеш тогава на бойното поле да се биеш.

Сега ще ви наведа на едно противоречие в живота. Жената следи мъжа, иска да знае къде ходи. Тя морализира мъжа си, иска да води морален, добър живот, да не погледне тази или онази. По едно време викат мъжа ѝ на война. Ако остане доброволно да го пусне, тя ще направи цял скандал, но сега държавата издава закон, че всички мъже на определена възраст трябва да отидат на война, и тя не прави въпрос, пуща го на бойното поле. Същият този мъж изпълнява от началника си заповед да закара няколко провинени жени. Те вървят напред, а той след тях. Заповядват му да ги закара на еди-кое си място, и ако се случи някоя от тях да избяга, ще си послужиш с пушката или с шашката. Ако питат жената мъжът ѝ убиец ли е, тя ще каже, че не е убиец, но държавата го заставя да постъпи така. От де произтича това противоречие? Бог ли го изисква? И след това някои ще ми цитират Мойсеевия закон. Това е разбиране на Мойсея. Казвате, че Мойсей е писал така. Че и аз мога да пиша така. Каквото пиша, то е моя работа. Ама така е казал Бог. Това е въпрос. Всеки може да каже, че така е казал Бог, но какво в същност е казал, това е въпрос. Аз мога да кажа, че Господ ми е говорил. Но говорил ли ми? Ако кажеш, че Господ ти е говорил, а не ти е говорил? Или, ако кажеш, че Господ ти е говорил, а хората не ти вярват? Какво ще правиш тогава? Ако четете пророк Йеремия, ще видите, че той е проклел деня, който го е направил пророк. Да е проклет онзи ден, когато са казали на майка ми, че мъжко дете се е родило. Бял ден да не види този човек, който е занесъл тази новина. Защо е казал така? Защото до гуша му е дошло от страдания. „За посмешище на хората станах“, казва пророкът. Всичко е отдал на своето пророчество.

Сега да оставим настрана миналото, миналите неща. Има неща, на които ние трябва да разчитаме в себе си. Ние трябва да разчитаме на малкото в себе си, които някои наричат интуиция, аз наричам свръхсъзнание. То е един Божествен зародиш, който сега се развива в човешката душа. Всеки, който е слушал Божественото в себе си, глава не го е боляла. И да го боли глава, ще го боли много малко. От каквато болест и да страдате, това съзнание у вас ще ви покаже как да се излекувате. Каквато мъчнотия и да

имате, ще ти покаже как да я разрешиш. В каквото и социално затруднение да се намирате, то ще ви покаже изходния пункт. Хората не вярват в него. Всички християнски апостоли имаха това съзнание в себе си в по-голяма или в по-малка степен. Апостол Петър, който беше хванат от управниците на Ерусалим и очакваше да го екзекутират, имаше свръхсъзнанието в себе си. На другия ден, когато щяха да го екзекутират, дойде ангел при него и му каза: Хайде, ставай и излез навън! Не мисли много, никаква философия! Облечи дрехата си и скоро вън. Той не знаеше дали е буден или не. Ангелът му каза: Хайде, скоро се обувай. После ангелът бутна оковите му и те паднаха. Той го поведе. Вратата на килията му се отвори и те дойдоха до стражата, която спеше. Ангелът го изведе навън и му каза: Хайде да си вървиш и да не казваш къде отиваш. Като излезе на улицата, Петър се огледа да види дали не е сън това. И като видя, че е действителност, отиде при братята си. Казва се, че в това време братята му били на молитва, молили се по някакъв начин да му помогне невидимият свят. Всеки човек има помощници от невидимия свят, които идват да му помагат. Много хора имат такава опитност, но те не се хвалят. Те никъде няма да пишат за това, няма да пишат във вестниците. Те считат тези свои опитности за свещени. Има един въпрос който се разрешава само с помощта на свръхсъзнанието. Всеки човек у когото трябва да се развие свръхсъзнанието, докато дойде до това положение, той непременно трябва да мине през Христовите страдания. Христос, който дойде до свръхсъзнанието, до космическото съзнание, в последния ден трябваше да умре. Той трябваше да бъде разпнат на кръста, и третият ден да възкръсне. В него функционираше в пълен размер космическото съзнание. След това вече Римската империя не можеше вече да Му заповядва. И еврейските равини и учители не можаха вече да му се налагат. Той се явяваше където искаше и свободен беше. Той говореше свободно. Силата на Христа се криеше в свръхсъзнанието, в което действува Божественото начало. На това се дължи прогресът на християнството, не количеството, но качеството. Онази идея, която прониква в цялата бяла раса, това е Любовта Христова. Християнството е носител на тази идея, значи, то представя идеята на бялата раса. Христос е Учител на бялата раса, за да се развие в нея свръхсъзнанието. И ако някои християни още не са християни, причината за това е, че те имат развито самосъзнание, не са дошли още до свръхсъзнанието. За да дойде до свръхсъзнанието, човек трябва да се откаже от всички стари неща, от миналото и да възприеме новото, и да възприеме новото, което носи свободата в света. На ваш език казано: Ще се откажете от стария, от мухлясалия хляб, ще се откажете от старото ядене, ще се откажете от развалeното ядене, ще се откажете от онези пари, които не могат да функционират. И тогава ще разчитате на онова, което носи живот в себе си, което носи простор. И тогава, не след години, ами само след няколко часа вие може да проверите онази истина, която искате да

знаете. И сега цялото брожение, в което се намира съвременното човечество, съвременната култура или бялата раса, аз ги определям с няколко думи, а именно: Бялата раса сега е бременна. Големите мъчнотии, които човечеството днес прекарва, аз ги считам като бременност на бялата раса, както е бременна една жена, която предстои да ражда. Днес цялата бяла раса се мъчи да роди и ще роди. Мъчнотиите, които минава, говорят за раждането на новото. Това е, което окултистите наричат идването или раждането на новата, на шестата раса, на онези хора, които идат да оправят света. Ще ви представя ясно кои ще оправят света. Представете си, че се намирате в северния полюс, без огън. Онзи, който ще може да направи живота ви сносен, е този, който донесе една кутия кибритени клечки, да ги запали и да измени условията на живота ви. От огън се нуждаят хората там. Според мене, Божественото е само онова, което внася мир, сила и свобода на човека. Или всяка мисъл е Божествена, която внася в човека живот, знание и свобода. Всяка мисъл, която не носи в себе си живот, която не носи знание и която не носи свобода, тя не е от Божествен произход, тя е човешка мисъл. Сега да се определи. Човешките мисли не са лоши, но те не носят в себе си живот, знание и свобода, на тях не може да се разчита. Досега вие сте градили с човешките мисли. Благодарение на тях вие днес имате тези хилави тела, които след 40–50–60 години остаряват и започвате да се подпирате с тояжка. И вие се чудите какво ще стане с вас. Ще имате една идея, че онзи свят е като този, като живота на земята.

Сега, питам ви: Как е възможно човек, който е създаден от Бога, да се родят от него толкова противоречиви същества, които днес виждаме на земята? Хората се изопачиха, деформираха се само. Ако погледнете един съвременен човек, навсякъде ще намерите тази деформация. Това се дължи на едно отклонение. Хората са дошли до положение да вярват вече на човешкото, отколкото на Божественото. Щом дойде до Божественото, който ви срещне, все ще ви пита: Ти вярваш ли в Божественото? Вярвам, разбира се.

Сега ще ви приведа един пример, който се е случил във варненско с един евреин. Той носел със себе си една чанта, в която имало няколко турски лири. Той ще отива за Добрич, но ще минава през Батово. Но се е страхувал да мине през тези места. По едно време той видял, че един турчин седи на колене, моли се на Бога, с тояжка в знак на това, че се моли. Като се видял в това положение, той си казал: Слава Богу, намерих един набожен човек, който може да ми помогне в случая. Той седнал с чантата си близо до него и седи, чака турчинът да свърши молитвата си. Турчинът го забелязал, но се правел, че не го вижда, не му обръща никакво внимание. Като довършил молитвата си, турчинът се обърнал към него и му казал: „Хожгелдин, ефенди.“ – „Добър ден, казва евреинът. – Видях,

казва, че си набожен човек. Страх ме е сам да мина през тези места, а отивам в Добрич, нося в чантата си богатство. Можеш ли да ме придружиш до Добрич, за което ще ти платя.“ Турчинът се съгласил да го придружи и тръгнали двамата. Като дошли до Батово, турчинът посегнал към чантата на евреина и казал: „Чантата е моя, ще ми я дадеш, иначе ще платиш с живота си.“ – „Че нали си набожен човек? Какво правиш?“ – „Да съм набожен човек, това е моя длъжност, а да обирам хората, това е мой занаят.“ Това е до самосъзнанието на човека. Да се моли на Бога е негова длъжност, а да обира хората, това е негов занаят.

Та сега и вие все на същия закон лежите. Все по старому постъпвате. Гледате някой фабрикант има около 2000 работници, на които редовно плаща. Като дойде да им плаща, виждате, че на този задържал половин лев, онзи задържал половин лев, почти от всички задържал по малко. От две хиляди души по половин лев, това правят хиляда лева, които той прибира в своя джоб. Той им казва: Като се поправят работите ми, аз ще ви платя. Това се отнася до самосъзнанието. Този човек не влиза в положението на работниците, че и тези хора като него се нуждаят от пари. Каквото право има той да живее по-добре, такова право имат и те. Така трябва да мисли той, за да го считат свой брат. Те не могат да го считат за свой брат, но и той не може да ги счита такива. Причината затова е, че свръхсъзнанието в него още не функционира. И те имат същото желание като него, искат да станат като него. Един ден и те ще правят като него. Всички търговци са станали все от бедни хора. Но като станат богати и те постъпват като богатите – нямат разбирания. Като осиромашеят, тогава им идва ума и казват: Като станем втори път богати, тогава ще знаем как да постъпваме с бедните хора, с работниците. Българинът казва: От много обещания глава не боли.

Сега другото положение, на което трябва да се спра, е следното: Съществува един закон, според който никоя човешка мисъл, каквато и да е тя – положителна или отрицателна, не може да се спре. Тя трябва да се опита непременно. Сегашният строй трябва да се изживее докрай, да се опита. Всички човешки желания трябва да се изпълнят, защото има смяна на енергиите. Например, ако човек спре известно движение, то може да се превърне в топлина. Топлината може да се превърне в светлина. Светлината може да се превърне в чувстване. Чувстванието може да се превърне в мисъл, но обратното може да стане. Ако спрете в мозъка на човека една негова мисъл, тя ще се превърне в чувствувание. Чувствуванието ще се превърне в постъпка. Постъпката ще се превърне в светлина. Светлината ще се превърне в топлина. И най-после тя ще слезе съвсем долу.

Та казвам: Ако човек не даде ход на своите възвишени благородни мисли, тази мисъл непременно ще се изроди, ще дойде в своя противоположен полюс. Сегашният свят страда единствено от това, че всички проповедници казват, че идеите на Христа са неприложими. Всички проповедници казват, това, което Христос е учил, е неприложимо за нашия век. То се отнася за бъдещето, за нещо високо, възвишено. Донякъде те са прави. Но Христос не е проповядвал едно учение, което не е приложимо. Приложимо е Христовото учение. Казвам: Учението на Христа всеки индивидуално може да го приложи. Всеки може да го опита, но трябва да изучава законите на това учение. Всеки може да опита механиката, но трябва да изучава нейните закони и правила. Всеки трябва да разбира законите на математиката. Всеки може да изучава някой език, но трябва да изучава законите на този език. Всеки може да изучава музиката, но трябва да разбира нейните закони. Всеки може да изучава художеството, но трябва да разбира неговите закони.

„За да бъдете синове“, казвате: Това, което сега ни говориш, вярно ли е? Аз пък ви казвам: Съзнанието, в което сега живеете, така ще си умрете, нищо повече. Сега, когато ние говорим, че трябва да се стремите, нямам предвид, че няма да умрете. Вие пак ще умрете, има едно умиране, една смърт, която обезсмисля живота, при която вие ставате индиферентни, не искате за никого да мислите, в която смърт вие се озлобявате и мислите, че всички хора са причина за вашето нещастие. Това е умиране, от което хората се страхуват. Но, за да се избавите от това положение, вие трябва да дойдете в свръхсъзнанието, да разберете, че в света има други сили, които работят за повдигането на човека. И тези сили трябва да се употребят, именно за това. Учените хора налучкват това нещо във физическия свят. Те казват, че в пространството, на 500 километра над земята се намира един грамаден океан от електрическа енергия. И ако може да се прекара една жица до небето, до тази височина целият свят ще може да се отоплява от това електричество. Но въпросът е, как ще се снеме това електричество. Един ден ще може да се използува това електричество, но сега се добива електричество от водата и по други някакви начини, при което се изискват големи разходи. Който има свръхсъзнанието в себе си, той разполага вече с една такава инсталация. Мога да ви приведа един пример да видите какво човек може да постигне със свръхсъзнанието, което има в себе си. Един от старите светии, който живял във времето на християнството, искал да има една опитност, затова отишъл в Гърция и сам се продал за роб. Той намерил един грък и му казал: Аз се продавам за роб и то много евтино. – За колко се продаваш? – За хиляда лева само. – Добре. Гъркът купил този светия. Светията бил заведен в дома на атинянина и започнал много добре да слугува. Така прекарал в този дом цели 4–5 години, през което време успял да обърне целия дом към християнството, да им покаже как трябва

да живеят. Атинянинът имал две красиви моми, които също се обърнали към Бога. Като видял, че мисията му се свършила, светията отишъл при атинянина и му казал: Както сам се продадох за роб, така сам се освобождавам. Аз свърших своята мисия и сега съм свободен. И атинянинът започнал да живее като светията. Казвам: Ето един човек, който имал развито свръхсъзнание или Божествено, космическо съзнание. Той може навсякъде да влиза и да излиза. Човекът на свръхсъзнанието е с непоколебима вяра. Той има вяра във всички хора и ги познава такива, каквито са. Аз не съм имал нито едно изключение в това отношение. И животното, колкото и да е лошо, колкото и да е ниско неговото съзнание, ако го погледнеш с разположение, и то може да измени своето естество. То може да бъде куче или друго някакво животно. Обаче, това не може да го направи всеки. Защо? Защото, ако ви срещне някое куче, вие можете да се уплашите като ви залае, да не ви ухапе и търсите камък да го ударите. Ако изпратиш мисълта си към кучето, то няма да ви хапе. Ако този закон го разбират животните, колко повече хората трябва да го разберат. Ние се нуждаем от това, хората да ни вярват. Но и ние не вярваме нито в себе си, нито в тях. Ако вярвате в човека, той се разполага към вас, и внася нещо хубаво във вас. Достатъчно е само да разбере, че ти имаш едно добро разположение към него, той ще внесе онази Божествена светлина във вас, чрез която дарбите, които Бог е вложил в душата ви, ще започнат да се развиват. Свръхестественото в тебе се развива и ти започваш да виждаш, че невъзможните работи, стават възможни. От какво страдат хората днес? От своето самосъзнание. Със своето самосъзнание те образуват около себе си една неприятна атмосфера, ние гледаме критически, с недоверие на всичко. А при свръхсъзнанието се образува една приятна атмосфера, една приятна аура, та като влезете във връзка с един добър човек, вие се усещате разположени. Този човек ни най-малко няма намерение да ви използува. Отдалеч още като ви види, той иска да ви направи някаква услуга. Той си казва, ще направя една услуга на този мой брат. Тогава вие чувствувате, че има един човек в света, който ви разбира. Вие ходите натук-натам никой не ви разбира, никой не може да ви направи някаква услуга, а този човек веднага ви се притича на помощ, услужва ви и вие казвате: Има добри хора в света. Добри хора са ония, у които Божественото съзнание се е въздигнало и въздига. Следователно, да имаме вяра в онова, което е вложено у нас. Цялата земя представя възможности, за да учи човек. Който не знае това, мисли, че земята е място на мъчение. Има някои тесни религиозни хора, които наричат земята „юдол“. Не е така, земята не е место за мъчение, но за учение. За онези, които разбират, земята е отлично училище. По своето място в слънчевата система земята заема най-долно място. Не че земята е ниска по естество, но когато човек трябва да мине през най-големи изпитания, пращат го на земята. Когато напусне земята, очаква го нещо хубаво, друг свят. Земята не е единственото училище, през

което човек трябва да мине. При това тя е временно училище. Сегашните хора не са научени да мислят така. И затова, като ме слушат да говоря, казват: Кажи ни как да изкараме хляба си. Кажи ни къде да подслоним довечера главата си? Казвам: Птичките кого питат къде да подслонят главите си? Ама ние имаме деца. – И птичките имат деца. Не е въпросът само да мислим за нас, или да разглеждаме въпросите само от наше гледище. Нека помислим и за животните. Къде подслоняват главите си те? Дърветата къде подслоняват главите си? Хората мислят къде да подслонят главите си. Ще ги подслонят там, дето животните ги подслоняват, дето растенията ги подслоняват и най-после, дето разумните хора ги подслоняват.

Бъдете синове. Сега ако сте синове, този въпрос лесно ще се разреши. Вяра се иска от всички. Ако си син, ако вярваш. Сега аз не съм за онази глупава вяра, но за онази вяра, която сега иде в света. Аз съм за онази вяра, която иде сега до обед, и която още днес можете да опитате. Аз наричам любов този закон, който може да отваря сърцата на хората. Вяра, която не отваря сърцата на хората, не е вяра. Божествената вяра отваря сърцата. Друг ключ не ми трябва. Мене не ми трябва любов, която не разтопява. Мене ми трябва любов, която разтопява всичко в света. Тази любов трябва да се приложи. Тя иска приложение във всички области на живота. Тази любов трябва да има приложение във всички царства на природата. Тя има затова своите методи. На всяко място трябва да знаете как да приложите Любовта, а не както вие си я разбирате. Любов, която разтваря човешките умове и сърца, която внася ред и порядък навсякъде, която внася свобода, това е Божествена Любов. Всяка друга любов, която не внася това, е човешка. Щом дойде до човешката любов, въпросът е друг. Там има порядък, но временен, а в Божествената Любов порядъкът е вечен. Бъдещето е за хората на свръхсъзнанието. Бъдещето е до обед. Така е според мене. Сега колко е часът? Часът е 11 и четвърт. Значи до свръхсъзнанието остават още 3/4. Малко време още остава до 12 часа. За онзи, който знае как да използува условията, за него е малко само три четвърти от часа, но за онзи, който не може, за него са нужни хиляди години, докато придобие свръхсъзнанието. Той ще отлага, ще отлага, ще минава от една система в друга. И това е полезно, но има една къса процедура. Има една спирала, в която ще се въртиш. Има асансьори, по които може лесно да се качите. Има едно копче, ще бутнете там и веднага ще вървите по права линия. Иначе, ако речете да се качвате по тези големи американски здания, трябва ви най-малко половин час, докато се изкачите горе.

И тъй, законът на Любовта, това е правият път. Аз наричам прав път онзи, по който хората минават. Той е единственият път, по който хората

минават и се развиват правилно. Когато хората се развиват правилно, това е любовта, която подхранва човешкото свръхсъзнание. Човешкото свръхсъзнание подхранва човешкия дух, човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце. Любовта прави всички хора Божествени.

„За да бъдете Синове". Сега желая на всинца ви да се сдобиете със свръхсъзнанието, което да подхрани вашите духове, да подхрани вашите души, да подхрани вашите умове и да подхрани вашите сърца. Днес до обед да имате тази опитност, че страхът, който имате, да остане долу, за животните, а вие да влезете с обнадеждването, че всичко може да се постигне. Кога? – Когато Любовта царува в човешката душа.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна Молитва.

21. неделна беседа от Учителя,
държана на 23 февруари 1936 г.
София, Изгрев.

1936_02_26 Тялото на Любовта
лекция пред общия окултен клас

ТЯЛОТО НА ЛЮБОВТА. ОГРАНИЧАВАНЕ И ОСВОБОЖДАВАНЕ

"Отче наш" "Махар Бену Аба"
Четоха се темите "Какъв е пътят на слугата". Прочете се Евангелието на Йоана: десета глава, от първи до деветнадесети стих.
"Духът Божи"
За следния път пишете върху темата "Отличителните черти на човека".
Има някои неща, които са важни не за човека, а за ученика. Думата "човек" подразбира същество, което мисли. Човек е дошъл, за да бъде ученик, а не може да учи човек, който не мисли. Първата тема, която дадоха на човека, на ученика в училището, беше да учи послушанието. Човек не може да развие тази тема. Сега всички вие знаете разказа, който съществува, за непослушанието, което води към неразвиване. Той трябваше да излезе извън рая, за да научи послушанието. И човек откак е излязъл извън рая, все учи послушанието. И като се научи на това послушание, ще се върне в училището. Послушанието е един предмет, една теория. Можеш да кажеш: "В какво седи послушанието?" Можеш да кажеш: "Послушанието седи в това да обичаш Бога." Но трябва да го приложиш в живота. Много пъти ние говорим за неща, които не са ни ясни. За пример можем да говорим за онзи свят, но не ви е ясно какъв е онзи свят. Даже постарайте се да си представите света на един учен съвременен човек. Неговата ученост не седи в лабораторията му и в книгите му, но в онова широко разбиране, в онова познание, което има за света. А пък неговите книги, лабораторията му, библиотеката му, всичко това са само спомагала, условия. Човек, понеже е ученик, от доста дълго време той прави ред опити в своята лаборатория. Понеже мисли, че животът е несносен. Не. Има много професори, които като правят някакви опити, става взрив и професорът свършва училището, и друг дохожда на негово място. Може да умре някой и друг може да умре, но опитът трябва да се направи. Човек трябва да учи. Опитът може да излезе несполучлив, това нищо не значи. Сега мнозина от вас имате криво схващане и мислите, че в това училище, в което сте постъпили, най-много в пет-десет години ще можете да свършите и да излезете, да направите един опит, за което да ви поставят на добра служба със заплата. Божественото училище не е такова. Аз съм слушал някой да казва: "Ето, двайсет години вече как уча тук и нищо не съм научил, изгубих времето си само." Ако разгледаме живота, кой не е изгубил своето време? Ако човек не разбира правите пътища Божии, ако той не разбира смисъла на своя живот, той може да се самоизмами и може да мисли, че неговите

работи са уредени. Може да са уредени до известна степен, но все таки земните работи остават неуредени. Ако мислим, че земният живот има завършване, тогава земният живот е безпредметен. Защо? Понеже нямаме нито един резултат.

Някои се спират на въпроса, защо животът е толкова мъчен. Те не трябва да се спират върху този въпрос. Този въпрос е безпредметен. Вие можете да зададете същия въпрос в едно училище. Защото в училището предметите стават все по-мъчни. В отделенията учителите занимават децата с много елементарни работи. Отначало това училище е по-лесно. Във втората и третата година е по-мъчно, а в последните пет години е още по-мъчно. В университета е още по-трудно. Ако се специализирате, работата става съвсем трудна. Питам, ако вие сте изкарали двайсет години в учение, какво от това? Един човек на земята, за да стане специалист, той трябва да учи двайсет години. И след това той пак се чувства, че все му липсва нещо и че нищо не знае, и пак трябва да учи. Има учени хора, които двайсет години изучават известен предмет и ще напише известна научна книга. Човек все таки пише една книга. Животът не е нищо друго, освен писане на една книга и всеки ден трябва да решиш в себе си кое е право и кое е криво. Някой ми казва: "Покажи ми кое е правото и кое е кривото." Ти не можеш да бъдеш крив, докато не си бил прав. Ти не можеш да бъдеш грешен, преди да си бил праведен. Защото праведният може да чувства греха. Чистият човек, чиито дрехи са чисти, може да чувства петната по дрехите си, а пък онзи нечистият, чиито дрехи са нечисти от горе до долу, той не може да види някои нечистотии, петна по дрехите си. Следователно ние искаме да възстановим нещо, което сме изгубили. Ние искаме да възвърнем онази първоначална свобода, която Бог ни е дал, тази правда, която Бог е вложил в нас. Свободата е свързана с истината и придобиването на тази свобода не може да стане по механически начин. Никой не може да ни направи свободни.

Ако мислите, че някой може да ви направи свободни, вие се лъжете. Някой мисли, че ако има богатство, ще бъде свободен. Не. Ако имате богатство на земята, ще се зародят много крадци, ще бъдете под постоянен страх. Даже силният на земята, ако някой е силен на земята, пак има кой да му завижда, пак не е свободен. Тогава в какво седи свободата на човека? Свободата на човека седи в това: свободен е онзи човек, който не препятства никому, той се занимава само със себе си. Другояче казано на съвременен език: занимавай се само с Божиите работи и не се занимавай с оправяне на хорските работи. Сегашните хора, като оправят света, те го оправят по един животински начин. Някое голямо куче, като срещне малко куче с кост в устата си, казва му: "Кой ти позволи да носиш тази кост?" И малкото куче захвърля костта с квичене, оставя я на земята и бяга.

Взима я по-голямото, от него пък я взима още по-голямо куче и най-после костта остава в най-силното куче, което казва: "Всички кости трябва да дойдат при мене. Никой няма право да ги взима без мое позволение."

Когато вие искате да бъдете щастливи и само вие да бъдете свободни, нямате ли вие понятията на голямото куче? Когато ние искаме да подобрим само нашия живот, ние приличаме на животни. От това гледище ние не можем да разглеждаме живота. Може да е право от гледището на хората, обаче ние сме дошли на земята да изучаваме Божественото право и да работим не за себе си, но за хората. За нас ще работят други, а ние ще работим за Бога. Христос казва: "Аз не дойдох да сторя Своята воля, да работя за Себе Си, но дойдох да работя за Бога, да върша волята на Отца Си. Дойдох да положа душата Си за Неговата работа. Аз Те прославих, свърших Твоята работа, Отче, прослави Ме и Ти. Онова, което Ти си намислил да направиш заради Мене, направи го." Това е пътят на ученика. Мнозина имат друго разбиране. Като дойдат в света, те искат да го оправят. Тази работа не е заради тях, тя е работа за Бога. Бог ще оправи света.

Снощи дойде една стара позната при мене, нека я нарека стара сестра. Отдавна не беше дохождала. Но все таки и тя върви в пътя, чувства се, че е тук. Казах преди години: "Пътят, по който вървиш, не е за тебе. Ти трябва да измениш пътя си. Това от тебе зависи." Тя е енергична. Тогава тя искаше да оправя света. Идвала е много пъти. Аз казах: "Знаете ли какво ви казах преди години? Аз ти казах тогава, че този път, по който си тръгнала, не е за тебе, защото тясно ще ти стане. Ти тогава при онзи разговор каза: "Човек трябва да работи." Да, човек трябва да работи, но умно трябва да работи. Той трябва да знае как да работи." Това беше първият път. Втори път идва при мене и ме пита: "Как трябва да работя?" Тя си замислила нещо, тя си има проект. Доста е заможна, богата жена е. Но случило се така, обстоятелствата така се стекли, че кармата, професорът, дал трудна задача, която трябвало да реши. Изпитал я професорът. Тя мисли, че лесно ще мине, намислила да си оправи работата. Решила да гради голямо здание в Пловдив. Казах : "Трябваше по-рано да ме питаш, а не сега." Това беше преди 1915 година, преди започването на войната. Казах : "Ако ме питаш, не гради сега, отложи." "Ако сега не почна да градя, ще имам загуба. Приготвила съм всичкия материал." "Твоя работа. Ако не ме слушаш, ще изгубиш." Отвори се войната в 1915 година, спря се работата и тя довърши къщата си след войната, но изгуби. Снощи идва пак и ми разправя, че я сполетяло едно голямо нещастие. Един син, на когото тя разчитала, доста много голям горе, в четири деня се поминал. И тя съвсем се обезсърчила. Тя ми казва: "Стара съм станала вече, не седемдесет години. Няма какво да се прави." "Този път, по който вървиш, не ти е пътят." След това дадох

беседите "Царският път на душата" и казах: "Чети." Тя не знае какво да прави.

Как се влияе човек. Тази жена е тъжна, плаче пред мене. Аз зная, че тя не плаче, но синът плаче в нея. Казах : "Син ти, който е заминал за другия свят, не си е уредил работите, той не е готов за там и плаче." И тя ми разправи един сън за него. Сънувала го, че го вижда и го пита: "Какво правиш на онзи свят?" "Дадоха ми една служба, да служа около един мост, да пазя моста на тази река, през която река минават всички параходи, не само за българския народ, но и за целия свят." Понеже било много опасно мястото, та всички параходи потъват там и много мъчна работа е там. А този е мостът, през който хората минават от този свят за другия, и корабите на хората все потъват. Казвам: "Не плачеш ти, но твоят син в тебе плаче." "Защо?" "Защото не се е учил. И ти трябва да учиш, защото иначе и ти, като отидеш на онзи свят, ще плачеш после. И тебе ще те турят на моста." Като показах несретите, че това, онова не е направила, видях, че още не ѝ иде наум какво трябва да направи. Тя каза, че не може да работи, но тя подразбира, че физически трябва да работи. По едно време тя каза, че имала две мини: едната за въглища, а другата за олово. Те били с повече от хиляда декара. Аз мислено изпращам идеята, казах, че тази мина може да се разработи хубаво. Като възприе тази мисъл, тя стана весела и каза: "Имам малко надежда в света."

Светът е предметно учение. Ние няма да останем в този свят. Той е училище. В отделенията, в прогимназията, в гимназията ще се учим, в университета – също. После ще се специализираме и най-после ще влезем в един друг, много по-широк свят, за който всички се приготовляват. И всички длъжности в това училище трябва да ги изпълнявате. Всеки ученик трябва да бъде изправен. И онзи, способният ученик, е почитан. Ако човек иска да бъде слушан от Бога, той трябва да се учи. И ако искате да бъдете в това училище, вие трябва да се учите.

Много пъти вие говорите за любовта. По какво се отличава любовта? Любовта донася на човека един безболезнен живот, безболезнени състояния. Болестите остават отвън. Можете да страдате отвън, но вътре в себе си ще имате един живот без болка. Не се безпокойте от нищо, любовта изключва болестите. Тя е светът на живота. Ако нямате Божествената любов, вие не можете да имате онзи живот, който търсите. Ако не сте свързани с любовта, няма да се свържете и с Божествения живот. За да се прояви Божествения живот у вас, трябва да разбирате законите на любовта. И ако не сте свързани с любовта, не можете да имате този Божествен живот. За да се прояви Божественият живот, трябва да разбирате света на Божествената мъдрост, на Божественото знание, на

светлината. Животът изисква светлина. А пък светлината е носителка на знанието. Щом дойде светлината, няма да се спъвате. Противоречията на живота произтичат от спъването, от тъмнината.

Преди няколко деня един приятел разправя един анекдот, който е действителна случка. Този брат изложи случката в един малък разказ. Аз ще ви го представя, както го схванах. В малкотърновско умира някой си богат българин, чорбаджия. Той оставил само едно голямо здание, в което заровил парите си. Но умрелият така се привързал към къщата си, че който влизал в нея, изпитвал голям страх; който влизал в къщата, той умирал – умрелият ги душил. Във време на Севастополската война, когато англичани и французи дошли да се бият с русите, минал през това село един полк французи. Като културни хора те искали да вземат най-хубавата къща в селото. Искали да настанят офицери в тази къща, но ги предупредили, че ако влязат в тази къща на чорбаджията, може да се случи нещо с някой от войниците или офицерите, да бъдат удушени, за което после ще ги държат отговорни. Селяните казали: "Тази къща е много хубава, но е чумава. Дух има в нея, който души хората." Французите се уплашили, но един от тях казал: "Аз ще отида." Той бил окултист, разбирал законите. Влязъл в къщата и наредил двадесет и четири свещи в кръг, по една свещ на час. И в себе си държал една свещ запалена. Влязъл вътре в колелото между свещите. По едно време се чука на вратата. Той казва: "Влез." Онзи отвън му казал: "Излез." Но като не се разбрали французинът и българинът, последният казал най-после: "Ако не искаш да излезеш, аз ще вляза." И отваря вратата, влиза вътре и започва да гаси свещите една по една наоколо. Французинът седи със свещта вътре и ги пали. Българинът гаси свещта, половината от тях изгасил, а французинът отива и започва една по една да ги пали. Вървят и двамата и обикалят кръга. Колко пъти са обиколили, не се знае. И най-после, като пропял петелът, българинът си заминал.

Казвам, какъв е изводът от това? Той е следният: вие сте сега в един чумав свят, но запалете двадесет и четири свещи около себе си и като дойде дяволът, той ще хлопа и ще му кажете: "Влез." Дяволът ще ви каже: "Излез." Той влиза и започва да гаси свещите, ти ги палиш и като пропеят петлите, дяволът ще си замине. Този закон е верен: за да те сплете дяволът с една лоша мисъл, той трябва да изгаси свещите ти. Той ще дойде и ще изгаси едно хубаво твое чувство или една хубава твоя мисъл. Ти ги пали. Два-три часа ще бъде така и като пропеят петлите, той ще си отиде. Оттам насетне и този българин се уплашил вече и не ходил в къщата. Като видял, че в тази къща има двадесет и четири свещи и че те се запалват от само себе си, дяволът се убеждава, че свещите в човека не могат да се изгасят. Затова той ще седи отвън.

Изводът сега: никога не изгасвайте своите свещени мисли, никога и на никого не позволявайте да ви ги гаси. Който и да е: баща ви, майка ви, брат ви и прочее, не позволявайте да изгасват свещените ви мисли. Стой като французина. Който дойде, не му позволявайте да ви гаси свещта. Ако някой ви я изгаси, ти я запали. Тази свещ, която имате в себе си, това е човешкият ум, това е човешкият дух. Не се обезсърчавай, че някой изгасил свещта ти, че някой казал една обидна дума заради тебе. Запали свещта си. Защото всяка лоша дума е изгасване на една свещ. Запали я пак. Втора лоша дума ти кажат, запали пак свещта си.

Сега може да се роди друг един въпрос: така лесно се говори, но как да го направим? В света има два начина, по които човек може да служи на Бога. Единият начин е по свободата на неговата воля, а другият начин е като бъде заставен. При първия начин човек остава свободен сам да избере и ако не направи добър избор, той ще бъде заставен. Тогава по какво ще отличите дали сте правилно избрали, или криво сте избрали? По какво ще отличите дали вашият избор е бил прав, или крив? Ако в началото се чувствате, че сте били свободни да направите нещо и като го направите, се ограничите, вие сте тръгнали по крив път. Ако искате да извършите една работа, и се усещате крайно ограничени и като я направите, се освободите, този път е правият. Това, което в края освобождава човека, това е правият път. А пък това, което ограничава човека в края, това е кривият път. Значи в кривия път свободата е в началото, а ограничението накрая. В правия път ограничението е в началото, а свободата накрая. Същия закон можете да приложите и по отношение на вашите мисли и чувства. Ако едно ваше чувство в края ви ограничава, това чувство е криво, то върви в крива посока. Ако една ваша постъпка в края ви ограничава, тя не е права, тя нищо няма да ви допринесе.

Тези неща трябва да ги разбирате вътрешно. Ти направиш една постъпка и казваш: "Дали е права, или не е?" Хубаво, някой ще ви каже, че тя е права. Но представи си сега следното. Вие можете да ме питате така: "Да се кача ли на това дърво, или да не се качвам?" Ще ви кажа: "качи се" или "не се качвай." Но ако си сам и те гони мечка, какво ще кажеш? Имаш ли избор? Качи се, нищо повече. Който се качи, той е винаги на правия път. Който се качи на планината, той е винаги на правия път, а който слиза от планината, той е винаги на кривия път. Но онзи, който слиза от планината в долината, слиза за храна и като вземе храната си, трябва да се качи пак горе. Човек слиза на физическия свят, за да добие опитност и като се върне в онзи свят, ще има с какво да се занимава. Той ще се занимава с придобития материал, който е взел оттук и после ще го обработва в другия свят.

Казвате: "Какъв ще бъде другият живот?" Вие седите и гледате тялото си, и казвате: "Какво ще правим това тяло? Как ще го оставим?" Тялото, в което сега живеете, не е вашето същинско тяло. То е една временна хижа, която ви е дадена на разположение. Някои от вас имате хубава къща, спретната, а на някои от вас къщата не е толкова добре построена. Например на някои от вас прозорците на къщата са турени много наблизко, а на някои са много далеч поставени един от друг. После вентилацията на някои от вас не е добре поставена. На някои входната врата не е добре направена, на други телефонните слушалки не са хубаво направени. На някои от вас слугите не са добре възпитани. На някои автомобилите не са хубаво направени, много са старомодни.

Любовта, мъдростта и истината, това са трите свята, в които човек може да живее. Като живее на земята, човек се приготовлява да създаде едно тяло, тялото на любовта, което никога не умира. Ние търсим любовта, защото само чрез любовта ние можем да съградим своя живот. За да възкръсне, човек трябва да съгради в себе си това новото тяло на любовта. Тялото, което човек съгражда, има своите начатки в любовта.

В окултната наука разправят за седем тела, четири от които са обвивки, а трите са съществените тела. Трите съществени тела аз наричам тяло на любовта, тяло на мъдростта и тяло на истината. Сега засега върху двете тела на мъдростта и на истината има много да се работи. Ние се стремим главно към любовта. Единственото тяло, към което ние се стремим, това е тялото на любовта. Когато говорим за любовта, разбираме реалното тяло. Когато тялото на любовта в човека се съгради, той ще възкръсне. Първо той ще се роди от Бога и след това ще почне да расте. Възкресението иде тогава, когато това тяло в човека възмъжее. Тогава човек ще бъде свободен от всички несгоди, които има сега на земята. Той ще има онези положителни познания, той ще разбере езика на природата. Тогава светът няма да му бъде така чужд, както е сега. Всеки човек, който е развил в себе си тялото на любовта, той може навсякъде да посещава земята. И при най-лошите хора да попадне, и между най-лошите зверове да се намери, всички ще го познават и на крака ще му стават. Щом имаш тялото на любовта, никой не може да ти бъде неприятел. Важно е, докато се съгради това тяло.

Сега вие мислите, че като отидете на онзи свят, само ще пеете. Че как ще пеете, като нямате тялото на любовта? Само любовта може да пее. Ти се страхуваш, че си остарял. Докато пееш, докато си в любовта, ти постоянно млад ще бъдеш. В любовта човек вечно ще се подмладява. Що е любовта? Вечно подмладяване. Що е любовта? Вечно придобиване на Бога. Това са

неща, които вие можете да разберете. Сега вие се обезсърчавате и казвате: "Нищо не можем да разберем." Какво искате да разберете сега? Представете си, че аз мога да ви финансирам. Щом е така, направете един такъв избор, че да не съжалявате.

Има един анекдот, в който се разправя за човешкото завистливо сърце. Един цар повикал едного, който бил много завистлив и му казал: "Искай от мене, каквото ти е нужно, но ще знаеш, че каквото поискаш, на съседа ти ще дам двойно." С това царят искал да изпита омразата и завистта на човешкото сърце. Тогава той мислил, мислил и казал на царя: "Искам да ми извадиш едното око." Той пожелал от царя да му извадят едното око, за да извадят на съседа му и двете. Това не е избор.

Казвам, не завиждайте никому. Радвайте се на всяка добра придобивка, която хората имат, защото доброто е от Бога. Колкото малко и да е това добро, в когото и да е, в растенията, в животните или в човека, радвайте се на това добро. Доброто е винаги от Бога. Ние се радваме на едно дърво, ние се радваме на една круша, на хубавите плодове. Радвайте се на хубавото грозде, на хубавата смокиня, на добрата крава, която дава хубаво мляко. Трябва ли човек да съжалява, че не е една хубава крава или една хубава круша? Всеки може да бъде едно плодно дърво и да дава хубави плодове. Христос уподобява човек на лозова пръчка. Всеки човек може да бъде поне хубаво грозде. Колко знание ни трябва нас? В какво седи знанието на лозената пръчка? В това, че и при най-лошите условия да я турите, тя оттук ще се промъкне, оттам ще се промъкне, ще смуче сокове от земята и ще изкара нещо сладко. Тя ще изкара от тия лоши условия хубаво, сладко грозде. А човекът, като го турите в земята, и хиляди години да седи, няма да изкара нищо сладко. Христос казва: "Аз съм лозата, а вие – пръчките." Значи Отец ни е турил при най-лошите условия. Той ви е турил като лозата в земята и трябва да гледате от нея да изкарате нещо, да дадете един хубав плод. Дълбоко трябва да пуснете корените си, да извадите сокове от земята и да направите най-хубавото грозде. Кой ще яде гроздето, не е важно. Ти ще ядеш ли гроздето си? Не. Лозата яде ли гроздето си? Не.

Следователно и доброто, което човек прави, не е заради него. Доброто, което хората правят, е заради нас. И доброто, което ние правим, е за другите, не е за нас. Благото, което Бог е създал, е заради нас. Благото, което ние създаваме, е заради Бога. Един ден Той ще дойде и ще опита плода им. Казано е в Писанието: "От делата им ще ги познаете." Делата, това е плодът. От този плод ще ги познаете какви са делата им. От този плод ще се познае до каква степен на разбиране, до каква степен на любов, до каква степен на послушание, до каква степен на знание, до каква степен

на мъдрост, до каква степен на истина и на свобода ще са стигнали хората. Тези са условията, които вие трябва да преодолявате. Понякога вие не сте разположени да четете. Аз съм слушал мнозина, които казват: "Не си струва човек да чете, не си струва много да размишлява." Аз съм срещал мнозина, които питат: "Как трябва да размишляваме?" Мъчно нещо е да размишляваш, мъчно нещо е да съзерцаваш. Като размишляват, много хора заспиват. Някой седне да мисли и пита: "За какво трябва да мисля?" Ще мислиш за истината. "Какво ще мисля за истината?" Ако аз седна да мисля за истината, ето какво би ме интересувало: щях да се заинтересувам от ония хора, които са затворници, които са болни. При болния ще отида и ще го излекувам, а при затворника ще отида в затвора, ще приспя стражаря, ще пусна затворника на свобода и ще му кажа: "Повече не се връщай." Така ще изучавам законите на свободата. Това наричам аз свобода. Само така може да се учи истината. Ако искаш да изучаваш истината, ти трябва да освобождаваш другите хора. Като освобождаваш тях, и себе си ще освобождаваш. В недъзите на хората ти трябва да виждаш и своите погрешки и слабости.

Вземете човешкото тяло, в което човек временно живее. Един ден ви заболи кракът и, без да иска, не може да ви служи. Какво трябва да направите? Освободете крака си. Един ден те заболи ръката. Освободи ръката си. Друг ден те заболи окото. Освободи окото си. Някога пък те заболи коремът. Освободи корема си. Човек първо трябва да лекува своето физическо тяло. Някога пък ще заболее едно твое чувство. Ти трябва да знаеш как да го излекуваш. Човек трябва да знае как да лекува своите чувства. Друг път ще заболее някоя негова мисъл. Човек трябва да знае да лекува и мислите си. Вие как лекувате мислите и чувствата си? Когато поръсите едно свое чувство с омраза, по този начин вие го изгаряте. Казвате: "Аз трябва да мразя." Знаете ли какво ще направи омразата върху вашите чувства? Тя ще ги попари. И какво трябва да правите тогава? Какво трябва да правят онези от вас, които мразят? Те трябва да обичат. Как ще почнете да обичате? Представете си, че срещате един човек, който не ви обича. Как е възможно да обичате един човек, който не ви обича? Представете си, че този човек, който не ви обича, е цар и разполага с власт в своята държава. Като го мразите, вие ще навлечете на главата си всичките бели. Тук ще кажете една лоша дума за него, там ще кажете една лоша дума, и ще попаднете под отговорност. Какво трябва да правите? Ако този човек е един твой съсед, като тебе, лесна работа, но това е един цар. Какво ще правиш тогава? Ти имаш говеда, той издаде заповед да ги продадат. Имаш земя, той издаде заповед да наложат секвестър*. Той заповядва да интернират сина ти, дъщеря ти, жена ти, а тебе постави в затвора. Какво ще правиш при това положение? Ти нямаш никаква сила, никаква власт, която можеш да се освободиш. Кой е този, който може да интернира?

Дяволът.

Следователно, когато не изпълните волята Божия, дяволът се явява в качество на изпълнителна власт. Той е изпълнител на Божиите закони. Дяволът е, който интернира грешния. Той ще дойде и ще му каже: "Ти не си за този свят, ти си за министър." Направи те министър, а после те тури в затвора. Как ще излезеш от този затвор? Как бихте вие разрешили тази задача? Това са изключителни работи. Това са най-лошите условия, при които човек може да се намира. И Христа интернираха, разпнаха Го на кръст и след това дойде дяволът с всичката си свита и насила Го заведоха в своя свят. Казват, че Христос, който дотогава бил миролюбив, като дошъл в света на дявола, казал: "В името на любовта заповядвам тази врата да се отвори." Ритнал с крака си и вратата изхвръкнала настрана. Понеже адът е място на тъмнина, като влязъл вътре, Христос казал: „В името на Господа заповядвам всички свещи да се запалят. И колкото затворници има тук, всички да бъдат свободни." Три деня само се разхождал Христос из ада, на всички затворници там казал: "Хайде сега вън. Какво търсите тук?" Всички вие сте от тези, които са излезли от ада. Любовта е, която отваря вратата, мъдростта е, която дава светлина всеки ден, а истината е тази, която отваря вратата на затворниците и ги прави свободни. Радвайте се на това, което Христос е направил.

Сега вие казвате: "Ние искаме да знаем кой е Христос." Кой е Христос и какво е, това не трябва да ви занимава. Христос казва: "Никой не познава Отца, тъкмо Синът." И никой не познава Сина, освен Отца. Ти никога не можеш да познаеш Христа, ако нямаш синовни отношения към Бога. Ти не можеш да познаеш Бога, ако Той не те познава. Най-първо Бог трябва да те познае, и тогава ние ще Го познаваме, както сме познати.

Казвам, започвайте сега със закона на любовта. От толкова години ви говоря за любовта. Що е любовта? Любовта, това е новата дреха, с която ще се облечете. Но тази дреха е външната страна на любовта. Значи любовта е новата дреха, с която ние ще се облечем. Любовта е новото тяло, в което ще влезем, новите разбирания, които ще имаме, новият живот, новата светлина, които ще дойдат в света. Това е любовта, която ще дойде на земята. Ние искаме сега във временния живот, който имаме, да придобием любовта. Христос за това дойде на земята. Понеже Христос се качи горе, по същите стъпки ще вървите и вие. Засега вие сте между рая и ада. Единият ви лакът опира. Минали сте вече границата, но все още имате влиянието на онзи свят. Понякога се намирате в положението на евреите в пустинята. Имате манна на разположение, но въпреки това пак съжалявате понякога за живота в Египет и за месцето, за краставиците, които имахте там. Искате неща, които не са хигиенични. Та вие трябва да се освободите от

влиянието на ада, от старите навици, от това, което наричате наследствени черти. Според мене кармата, това са наследствените черти на онзи живот, който човек някога е живял. Той е живял в света на греха и всички негови мисли, всички стари навици, всичко това е внесено в неговото тяло, което той трябва да преработи. Някой път, след като сте работили дълго време, чудите се отде идат тия мъчнотии. Понякога ви идват такива лоши мисли и желания, че съжалявате, дето сте тръгнали в този път.

Един православен свещеник ми разправяше следната своя опитност. Казваше ми: "Вече съм станал петдесетго-дишен и от толкова години вече служа на Бога, защо съм се заел да паса тези говеда? Защо не седна да си уредя живота? Такива мисли ми минаваха през главата. Казвам после на този дявол, който ме мъчи: "Махни се оттук. Не искам да се занимавам с тебе." Едва се освободя, после пак иде. Малко оставаше да кръшна."

Кой е правият път сега? Правият път е този, който започва с тъмнина, а свършва със светлина, с виделина. Крив път е този, който започва с виделина, със светлина, а свършва с тъмнина. Всеки живот, в който, колкото повече навътре навлизаш, и светлината се намалява, и работите стават все по-смътни, той е кривият път. Не казвам, че нямате разбирания, но пътя, по който вървите, ще срещнете мъчнотии. Аз ви навеждам тези примери, за да можете по-лесно да се справите с мъчнотиите, които имате. Не е въпрос да се отказвате от земния живот. Отказването е вътрешно, но не и външно. Външно човек може да се откаже, но това, което желае, той не се е отказал от него. За да се откажеш, ти трябва да разбираш закона. За да се откажеш от месната храна, ти трябва да я заместиш с плодна. Ти не можеш да се откажеш от месната храна, докато не я заместиш с плодна. Всички месоядни животни имат една наследствена черта, която дойде отпосле. Първоначално те не са били създадени месоядци. Те са били първоначално тревопасни, но месоядството дойде в техния живот като вметната храна. Казано е в Писанието, че ще дойде денят, когато и лъвът, и вълкът ще се хранят с трева, както са се хранили първоначално. Кога ще стане това? Когато хората започнат да мислят правилно. Че вълците и досега живеят у хората. Онзи човек, който мисли като вълка, не може да не се храни с месо. Онзи човек, който мисли като лисицата, не може да не се храни с кокошки. Какво лошо има в това? Нищо лошо няма. Вълкът казва: "Понеже сега съм лош по естество, аз трябва да се храня с овце и с агнета, за да се поправя. И в Писанието е казано: "Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." Понеже Христос е агне и е позволил да се яде плътта Му, на основание на това, на основание на Христовото учение и аз имам право да ям агнета, овце, за да стана добър." Разсъждението му е право, но кога? Ако той разбира двете страни на въпроса. Кога е криво? Когато се разбира само едната страна на въпроса.

Вълкът разбира само едната страна на въпроса. А злото седи в неразбирането на нещата.

В какво седи злото? Не в богатството на човека. Не в злоупотреблението, което богатият прави с работниците си. Имате един фабрикант, който има две хиляди работници и когато им плаща, той иска от всеки едного да вземе по петдесет стотинки. Той иска на всеки едного да плати с половин лев по-малко, от това, което е определил да им даде. Какво е доброто? Когато в него се роди желание на всеки работник да предаде половин лев повече, отколкото му е определил заплата. Този е правият път. Вместо в този фабрикант да се роди желание да откъсне по половин лев от всеки работник, нека пожелае да даде на всеки работник по половин лев повече от определената заплата. Значи ние всякога вършим това, което не е право, което ни ощетява. Направи това, което не ти е приятно. И затова в Божествения живот човек всякога върши това, което е право, което не ощетява никого. Това, което ни ощетява, е човешкият път. Това, което ни възнаграждава, това е Божественият път. Човек всякога иска да откъсне нещо, да ощети някого. Напротив, нека всякога от нас да замине. Това е пътят на любовта.

Казвам сега, в големите работи вие сте успели, но в малките не сте успели. Има неща някъде, в които вие сте несправедливи. Вие сте несправедливи спрямо себе си. Ко¬гато учим, не знаем какво да учим. Някой седи и казва: "Еди-кой си е по-даровит от мене." Значи ти му завиждаш. "Ами той знае няколко езици." Радвай се на това. Ако той знае няколко езици, и ти можеш да знаеш. Някой е музикант, свири добре. И ти можеш да свириш като него, и ти можеш да бъдеш музикант. Срещаш някого и казваш, че е добър човек. И ти можеш да бъдеш добър като него. Лошо е, когато не срещаш добри музиканти, нито когато не срещаш добри певци, нито когато не срещаш добри хора. Всичко добро, което срещаш в живота си, и ти можеш да го постигнеш. Всичко, каквото не срещаш, не можеш да го постигнеш.

Та когато дойдат противоречията в живота, вие трябва да държите в ума си мисълта, че зад всяко противоречие седи Божественият Дух, който скрито работи, чрез всяко изпитание Господ изпитва ума и сърцето на човека. Като каза на Адама да не яде от дървото за познаване на доброто и злото, с това Господ иска да изпита Адама, да види доколко е готов. Адам не сгреши като Ева, но неговата погрешка седеше в това, че той не искаше да остави Ева сама. Когато Господ искаше да изпъди Ева от рая, Адам каза: "И аз ще отида с нея." И Господ му позволи да излезе. Той предпочете да напусне Бога, но да не се отдели от жена си.

Сега всички вие заради мъжете си и заради жените си напущате Господа. Това е свободата, която имате. Господ казва: "Много добре, опитайте и това." И тогава Господ каза на жената: "Повече ти послуша чуждия съвет на змията, затова с болка ще раждаш. Каквото правиш, все болки ще имаш. Няма да видиш бял ден в живота си." А на мъжа каза: "Понеже ти послуша съвета на жена си, ще ореш и ще сееш, и нищо няма да придобиваш."

И тъй, ако страдаш отвътре, жена си. Ако страдаш отвън, мъж си. Следователно, ако слушаш чужд съвет и страдаш вътрешно, жена си. Ако страдаш отвън и работите отвън не вървят добре, ти си мъж, който слушаш жена си. И затова казвам на жените: "Престанете да слушате чуждите съвети." А на мъжете казвам: "Престанете да слушате глупавите съвети на жените си."

"Добрата молитва"

6 ч. 20 мин.
23 лекция на Общия окултен клас
26 февруари 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето е облачно, вали слаб сняг. Времето тихо и меко.

1936_02_28 Естествената мярка
лекция на Младежкия клас

ЕСТЕСТВЕНАТА МЯРКА

Петък, 5 часа сутринта
Отче наш
(Чете се темата: „Разлика между знание и невежество".)
Конкретната разлика между невежеството и знанието, каква е? Има разлика. Съществената разлика между бяло и черно, каква е? Учените хора как обясняват? От физическо гледище черната и бялата краска как се обясняват? Простите как обясняват? – Бялото е бяло, черното е черно. Бялото е туй, което се петни, черното е туй, което не се петни. Черното, колкото и да го петниш, по-черно не става. Бялото черно можеш да го направиш, но черното бяло не можеш да го направиш. Невежият от какво произлязъл? От невежеството последствие е невежество. От какво произтича невежеството? – От невежия. Тогава между този, който има знание и този, който няма знание, каква е разликата? В една къща, която има пълна светлина и една къща, която няма пълна светлина, каква е разликата? Едната има повече прозорци, по-хубави прозорци, другата има такива малки мазгали, ако е външно. Ако е вътрешно се разглежда, едната има по-хубава инсталация на светлината. Невежеството има и външна страна. Невежият човек е покрит, покривало има, което му пречи да вижда нещата ясно. Знаещият няма това покривало.

Казвате: „Че онзи, който има знание, какво може да направи?" За пример, вие нали имате знание по музиката? Какво можете да направите по музиката? Или имате знание по изкуствата. Какво можете да направите по изкуствата? Ако вземете четката и боите, какво можете да направите на платното? Или да кажем, че сте свършили по философия. Колко точки да кажем има във философията? Или свършили сте по естествените науки или по математика. Сега, които са свършили математиката, кои са най-дълбоките математически въпроси, дълбоките въпроси във висшата математика? Дълбоки въпроси има в българското произношение. Българският език има такива произношения, френският, английският има друго. Мислите ли, че английското произношение е по-правилно от българското произношение? Или гърците както произнасяли „тита", както произнасят за Бога е право. Те дават мек елемент, българите дават твърд елемент. Те с „титата" дават мек елемент, изнасят езика като змия навън. Българинът свие си джуките и казва „Бог". Той не иска да го каже изведнъж. Каква е разликата тогава на българското произношение на Бога и гръцкото произношение? Как се отразило върху характера? Че гъркът ще ви извади душата с памук, българинът с трион. Българинът се занимава

със земеделие, със земята обича да се бори, с твърдата материя. Гъркът ще се похвали със своето изкуство. Това са наречия.

Нали в сегашния живот имате тона „до“? Имате няколко камертона и следователно имате едно различие в тона с няколко трептения, обоснован е на нещо. Няма да се спирам от къде са взели основния тон. В сегашната музика повод за основния тон от къде е взет? Или исторически, къде ще намерите началото на музиката? Къде се крие историята на музиката? От къде започва историята на музиката? Дълга е историята на музиката. Тогава исторически тия пойните птици къде са се учили? Казват, че музиката започва от човека. Тогава у птиците от кого започнала, от къде са се научили? Славеят къде учи своята музика? Мъчно може да се определи по закона на еволюцията. Може да се обясни, може да се даде едно различие.

Или ако зададете въпроса: Кой по-напред се появил на земята от тревопасните, млекопитаещите и месоядните? Онези от вас, които са естественици, може да обяснят. Добре, ако разрешим този въпрос, кои са се явили по-рано, какво ще ни ползува? Все ще имаме една малка придобивка. Сега тези зададените въпроси, мязат на ребуси. Да кажем зададен ребус се разреши, след като го разрешиш, какво ще придобиеш? Еди кой ребус като разрешите, ще имате такава и такава награда. Или да допуснем, че ученият човек разрешава движението на месечината. Тогава математически може да определите какво е добил ученият човек, след като определите какво практическо приложение има. Или ако някой определи математическото движение на слънцето, какво практическо приложение има? За колко деня се движи слънцето около оста си? (– „Около 25.“) Тогава според онова твърдение, че всичко каквото съществува отвън в природата, съществува и в човека. Ако вземете обяснението на един астроном, който обяснява, вие ще се чудите. Той обяснява, че земята е покрита с един връшник и по този връшник навсякъде има дупки и през тях минава светлината и ние ги виждаме като звезди. Доста хора има, които са вярвали в този начин на обяснение. В същност интересна е мисълта, която дава подтик. Но какво е обективния свят е един от трудните въпроси. Просветените, които изучават тайните, са по-близо до истината. Онези, които не са посветени за тях работата малко по-другояче седи.

Погледнете физиономистите, които казват: „Дълъг му е носът.“ Аз рисувам египетски. Понеже египтяните са били геометрици, са рисували с прави линии. Кривите линии са от гърците, те дали дълбочина. Правите линии дават само формата. Кривите линии дават дълбочина на предмета. Казва: „Дълъг му е носът.“ Има едно съотношение. Трябва да се определи. Каква е мярката? Колко трябва да бъде дълъг носът? – Пет–шест до седем сантиметра. Като каже: „Дълъг нос има“, какво разбира? Като каже: „Голяма уста има“, каква е мярката на устата? Големи заблуждения има. Дълъг нос 5,5–6,5 повече рядко може да се случи нос дълъг 8 сантиметра. Сега ние си представляваме дълъг нос. Зад този нос, като кажем, се намира силата, която се крие зад носа, интелигентността на човека се намира. Носът е резултат. Зад този нос имаме идея, която е поставена. Представете си, на този тип, нарисувания, носът е дълъг колко сантиметра? (Учителят показва 9 сантиметра.) Че дефектът на тази фигура къде е? На колко години представлява да е този? (– „Петдесет.“) Повече, доста повече. Тия уста са много тънки, съотношение има на линиите на горната част на бърната и на долната. Долната челюст е по-издадена, много по-големи възприятия има, той има по-слаба деятелност. В месоядните как са челюстите, как са поставени? Горната е по-силно развита. В тревопасните как е въпросът? Тези въпроси не са ви занимавали. Трябва да се занимавате със себе си, защото много от човешките мисли се наслояват. Цялото лице, челото, всичко това е построено от наслояване на човешките мисли от хиляди поколения.

Ако ти развиваш в себе си изкуственото в тебе чувство – обич към яденето, обичаш да си вкусваш, да похапваш, непременно ще се развият бърните. Бърните ще бъдат по-дебели. Тия хора, които имат дебели бърни обичат да си похапват. Онези, с тънките бърни, у тях яденето е по-слабо развито. Ако искаш да направиш бърните си по-дебели, ще обичаш да ядеш, да имаш вкус, ще дойде повече кръв. Известни части от умствената деятелност се отразила в носа, в ушите, в пръстите, навсякъде човек мисли постоянно. Ако иска човек да поправи тялото си – да моделира мислите си. Когато мислите станат по-хармонични в него, поколение с поколение се изправя. Ако човек има идеалистически подтик в живота, той ходи прав.

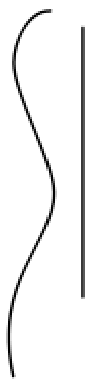

Щом стане малко материалист, той започва да се навежда надолу към земята. На стари години човек изгубва своята вяра в Бога. Изгубва вярата в себе си, в своите ближни, веднага той започва да се прегърбва. Взема едно прегърбено положение. Така например, може да се обяснят и всичките криви линии. Вземете гърбнака, гърбначния стълб е един перпендикуляр. Какво трябва да бъде отклонението от перпендикуляра на гърбнака? Кривината на гърбнака показва характера.

По някой път вие искате да се самовъзпитавате. Не може да имате самовъзпитание, докато не разберете строежа на вашето тяло. Трябва да имате нещо обективно. Трябва да имате ясна представа за строежа на човешкото тяло. Колкото човек е по-благороден в своите постъпки, толкова и строежът на тялото е по-добър. Формите са отражение на един вътрешен живот, на неговата мисъл. Как ще определим вътрешното? От резултатите можем да съдим.

Сега всички се занимавате с обикновените, с ежедневните постижения. Заинтересувани сте от онова, което ви засяга в ежедневния живот. Земеделецът се интересува дали ще има сняг или няма да има, дали ще има дъжд или няма да има. Тухларят се интересува дали ще има сухо време или няма да има. Търговецът се интересува ще има ли алъш-вериш. Някой списател, като напише една книга, интересува се ще има ли тираж книгата. Ако една книга има тираж, какво се постига? Онзи, който написал книгата, за него нещо се постига, но може ли от тиража на книгата да съдиш за вътрешното съдържание? Тази книга е написана, че повече хора се интересуват от тази книга, какво има? Да кажем, ако научно разправяте за окултните науки, колко хора ще се интересуват? Много малко ще се намерят. Но станете един гадател да предсказвате съдбините в близкото бъдеще, за утре, за други ден, веднага ще има голям интерес. Казва: „Не ми разправяй научната стана, но ми кажи нещо, което има резултат.“ Даже учени хора има, аз съм забелязал, всичките учени хора имат едно лековерие. Много пъти съм увещавал научно, но му кажа: „Ти имаш една черта, която показва голяма дарба, гениалност.“ Той забравя научните работи, в един логичен ред казва: „Я ми кажи, къде е тази черта?“ Ще

започне да търси къде е. Аз казвам: „Не мога да ви кажа, но имате тази черта.“ Питам, какво е разбрал той? Вече заинтересуван е. Казвам: „Тебе те очаква това и това.“ После ще мисли. Събуден е в него един интерес. Аз му описвам от научна страна работите как седят. Казва: „Тия работи не са доказани.“ Не се интересува човекът. Щом му кажа, че има една гениална черта, засяга се неговата личност.

В окултната наука, това което изучавате трябва да ви засегне отблизо. Най-първо трябва да се освободите от един ненужен товар. Един окултен ученик трябва да се освободи от онова, което е ненужно, непотребно. Някои неща има, които след сто години ще дойдат. Сто години да го носиш, без да ти трябва, няма смисъл. Остави го настрана, няма какво да го употребиш. За него ще платиш повече, отколкото струва. След сто години ще си купиш нещо по-хубаво. Сто години да го носиш, ще платиш десет пъти повече отколкото струва.

Сега в живота, кои неща са потребни от ваше гледище? Кое е потребно в живота? Най-потребното във вас е вярата. Вяра в този смисъл, да [е] оптимист човек, да вярва, каквото и да се случи да вярва, че ще се оправят работите. Да мяза на онзи английски списател, който загазил в борчове, кредиторите искат, той им казва: „Дайте ми време да се отплатя.“ Добре, как се придобива вярата? Човек се ражда с вяра, но вярата във всички не е развита. Аз говоря за онази вяра, която има приложение в умствения живот. Вяра, която няма приложение не е вяра. Вяра, която дава подтик за постижение.

Да допуснем, че вие в живота имате известни спънки. По някой път питате защо са спънките. Представете си, че вие сте един земеделец, имате известна площ земя, която трябва да обработвате. Някъде земята е добра, няма никакви камъни, някъде е камениста и ако речете да орете, много работа, вашето рало ще се строши. Коя е причината? Защо почвата на едната нива е добра, а почвата на другата нива е слаба, камениста почва? Къде седят причините? По какво се отличава една добра от една лоша нива? Казваш, че почвата на дадената нива е лоша. В тази, последната, трябва повече да работиш – наторяване трябва. Другата почва има свои заложби. Какво трябва да прави земеделецът, ако нивата има много камъни? Трябва да очисти нивата от камъните, да ги събере. Мъчнотиите, които имате, как ги дигате? Как се справяте с мъчнотиите, които имате?

Представете си, че мине един ученик и ви каже: „Вие не сте даровит човек.“ Вие му повярвате, че нямате никаква дарба. Или ви каже: „Вие не живеете добре.“ Какво трябва да правите, как трябва да се живее? Ако сте даровит как трябва да живеете? Има един разказ: Един окултен ученик, който

следвал окултните науки, той си носил един пояс около своя кръст, не го снемал. Пък всичкото нещастие седяло в тоя пояс. Колкото пъти да му казвали: „Извади тоя пояс, скъсай го“, той казвал, че не може да се скъса, дебел е. Учителят на този ученик му дал една игла и казал на ученика: „Ще прочетеш колко нишки има тоя пояс и всяка нишка ще скъсаш! Ще извадиш едната нишка, ще я скъсаш, после втората ще извадиш и ще скъсаш и така ще прочетеш всичките нишки.“ Ученикът след като прочел колко нишки имал поясът, той се скъсал. Нишка по нишка трябва да четете. Щом вече си започнал да се занимаваш със своите погрешки, ти си започнал с изправлението. Изправлението не може да стане изведнъж. Вие мислите, че известна ваша погрешка може да я поправите изведнъж. Или пък мислите, че известна дарба може да я изявите. Положителните и отрицателните черти не може изведнъж да се турят в действие. Навсякъде се изисква време и работа. Да се поправи една погрешка, изисква се едно усилие. В развиването на една дарба законът е все същия. Има една последователност, постепенност, която трябва да се прилага.

Мен ми разправяше един евангелист. Той започнал да пуши тютюн и като станал евангелист, искал да остави тютюна, искал да поправи погрешката. Казва, няма да пуши и пак пуши. Един стих тури, други стих тури, не може по никой начин да се отучи. Две–три години се борил със себе си, четири–пет дни не пуши и пак започне. Един ден се помолил на Господа, казал: „Господи освободи ме от този дявол!“ Не е много голям дявол да пуши тютюн. Хванала го магарешка кашлица, държала го близо четири месеца. Като рече да пуши – закашля. Четири месеца като го държала магарешката кашлица, отучил се да пуши тютюн. Казва: „Слава Богу! Освободих се!“

Или да допуснем, вие имате голямо любопитство. Всичките хора не са еднакво любопитни. Искат да видят някъде какво има. Има един турски анекдот. Един закъсал в живота и като мислил, мисли какво да направи, най-после взел една волска глава, турил я в една стая, запалил една свещ и на врата[та] писал така: „Който влиза пишман ще стане и който не влиза и той пишман ще стане.“ Хората чета[т]: „Който влиза пишман ще стане и който не влиза и той пишман ще стане.“ Хората били любопитни да видят какво има. Влизат вътре виждат една волска глава с една запалена свещ вътре. Всички седят отвън, казват: „Какво има?“ Онзи, който излиза, казва: „Влез и виж!“ Онзи, който влязъл не иска да се изложи сега. Този седи и събира парите. Хубаво, онзи който създал този анекдот, какво е разбирал? Като влезе някой учен, вижда волска глава, той разбира, че се изложил, като излезе казва: „Влез, че провери.“ Събрали се онези, които влезли вътре, питат го: „Защо ни изложи нас?“ – „Не ви изложих.“ Казва, че има мъртви хора, които не мислят, мъртви са. Те имат нужда да запалят една

свещ. Той искал да каже, че всеки човек, който не мисли в света, той е една мъртва волска глава. Ученият мълчи.

Казват: „Ученият човек е натоварена камила, пълна библиотека. Невежият е празна библиотека.“ Ако носиш пълна библиотека на гърба си и ако носиш празна библиотека, какво ще добиеш? Сега има учени, които имат сто тома в библиотеката си, а пък други нямат нито една. Питам, в какво седи преимуществото? Че в единия има възможност. Този, който няма библиотеката, ако в него се зароди желание един ден, какво трябва да прави? Той как трябва да разреши въпроса? Той трябва да иде при онзи, който има книгите и да каже: „Не може ли да ти стана слуга, да чистя само праха на библиотеката, ще я държа в изправно положение.“ Да стане библиотекар в някоя библиотека, тогава с много малка заплата, все ще отвори някоя книга и ще научи нещо. Сега вие се спирате и казвате: „Понеже не съм даровит човек.“ Вие нямате книги, може да станете слуга някъде. Заложби във всичките хора има. Но всичките хора не са еднакво работили, а всичко зависи от работата. Някои хора са работили хиляди години, колективен труд. То не е работа на един човек, хиляди същества са работили. За днешната наука са работили хиляди учени хора и имаме този резултат. Не е резултат на един човек. Доброто не е резултат на един човек, но на хиляди поколения. Много хора трябва да се ангажират с една работа. С един човек доброто не може да бъде. А за да бъдете добри, вие непременно трябва да се свържете с добрите хора. Вие сами за себе си не може да бъдете. Една капка, ако не [се] свърже с цялата река, нищо не може да направи. В реката има приложение, една сила е. Но знанието, което има, само по себе си е неприложимо.

Да допуснем, че вие сте учител. Учителите имат разни педагогически методи. Вие сте учител във второ отделение. Има някои ученици способни, някои от тях са съвсем мързеливи. И за тия, мързеливите ученици, учителите по някой път употребяват пръчка. Старите методи са това. Те употребяваха 4–5 пръчки. Ако не знае, един ще го вземе на гърба, а другите ще налагат. Някои деца се научиха да четат като ги бият. Някои не се научиха. След туй имаше методи да ги бият по ръката, после им удряха плесници, най-после възпитанието, учителите ще хванат ученика за ухото. Сега кой метод бихте избрали за най-педагогичен? Да го бият по задницата, да го бият по ръката, да му ударят плесници или да му теглят ухото. Влиза един учител, вижда, че туй дете обича сладкиши, обича бонбончета, даде му едно бонбонче, казва: „Утре ако поучиш, ще ти дам две бонбончета.“ Нито по задницата, нито го бие по ръката, нито тегли ушите. Той тури в ума на детето една идея, която стимулира неговия ум. Природата почти по същия начин възпитава хората. Все ще даде на хората. Навсякъде разни системи употребяват. Някой човек налага, някой

побутва с малки бонбончета. Питам, ако вие възпитавате себе си, кой метод ще употребите при самовъзпитанието?

Как трябва да изправим? (Учителят поправя нарисувания образ.) Има едно състояние болезнено, от което трябва да се освободите. Докато човек има това състояние, той не може да се учи. Най-първо известно състояние трябва да го измените в себе си. Общи състояния има, човек трябва да оздравее. Защото знанието е постижение само на здравия човек. Само здравият човек може да учи. Болният човек, той косвено учи, но в болния човек, туй състояние, той няма възможност, силите за учение се поглъщат от противоположни действия. Най-първо трябва да имате едно здравословно състояние, за да учите. Щом нямате здравословно състояние и науката ви ще бъде такава. Не сте правили опити.

Да кажем, ако не ядете 24 часа, мерили ли сте си врата, да видите колко е намалял. Да ви дам един опит на вас. Който няма работа, след като пости 24 часа, премерете, вижте врата си колко е изтънял, след като се наядеш, пак премери врата. И като постиш три дни, премери врата, който може един ден, който може два дни, който може три дни. Да видим какви ще бъдат данните. Точно, много хубаво ще мерите. Ако сами не можете да мерите, ще идете при един ваш приятел, той да измери точно до милиметър тъй. Да видим какви данни ще имате. Най-първо преди да сте постили ще си премерите врата и след туй като запостите, като достигнете края на поста, пак ще се премерите и като се наядете, трети път ще си премерите врата. То е един опит, не че големи постижения ще имате. Да видим каква разлика ще имате. Понеже постите 24 часа, да постите точно. Ще започнете или от 7 до 7 часа вечерта, или от обяд, то [е] точно 24 часа. За следна седмица може ли да имате данните? (– „За втория петък.“)

Помнете, че в природата има щастливи числа. Пазете се да не паднете в заблуждение. Щастливите числа или щастливите случаи, които може да се обяснят. Минаваш някъде, някой човек се дави. Можеш да му помогнеш, спираш се, помагаш му. От там насетне твоето положение ще се подобри. Минаваш, някой човек се дави. Казваш: „Да го извади друг.“ От там насетне твоето положение се влоши. В природата всякога, когато ти даде случай, от който можеш да се ползуваш и ти не го използуваш, може да се зародят обратни реакции. Да кажем даде ти случай, при някое хубаво плодно дърво минаваш, нападали круши, ти си зает с работа. Спреш се, вземи няколко круши, то са условия. Казваш: „Кой ще спре да бере круши?“ Зает си с някоя голяма работа, бързаш. Всеки един случай, който ви се даде, не го изпускайте. Да допуснем, че срещнеш един човек обезсърчен, разправя, че работите не вървят. Какво ви костува вас да го насърчите? Казвате: „От днес нататък ще ви тръгне работата!“ И тръгнат

работите. Или видиш някой болен, кажи: „Ще оздравееш!“ Виждаш някой беден, сиромах, кажи: „Ще се подобри твоето положение. Както виждам на вашата ръка е писано, сиромах не може да останете.“ Ами че когато вие се обезсърчите, това не сте вие, това е чужденец. Сега как си обяснявате, възможно ли е ти, който си насърчен, да се обезсърчиш? Възможно ли е златото, желязо да стане? Или да кажем, желязото злато да стане, може ли? При дадени условия човек, който е бил насърчен, е злато. Обезсърчил се той, мисли, че неговото злато се обърнало на желязо. Онзи, който се обезсърчил, това не си ти. На него му кажи: „Твоята работа ще се уреди!“ Неговите работи са свършени. Като се обнадежди, неговите работи ще се уредят. Той може да ти препятствува. По някой път имаш песимистично настроение. Казваш: „Днес се нахраних, утре дали ще има храна? От къде ще взема храната?“ Питам, този, който ви смущава за утрешния ден, ти ли си или друг?

Вашата работа мяза на онзи беден човек, който отишъл при един благодетел и му казал: „Окъса ми се ризата, дайте ми една риза!“ Дали му. – „Имам един брат и той няма риза, дайте ми и за брат ми. После, имам и баща и баща ми няма, дайте ми и за него.“ Така той наредил десетина души все ризи нямат. Питам: Първата риза е за него, другите ризи за кого са? Вие често се занимавате с ризите на вашите приятели, братя, бащи, на майки, на дядо, на прадядо. Кое е по-хубаво, да искате заради тях или да кажете: „Намерих аз един благодетел, идете вие да искате.“ Или да кажем, вие сте един учител, давате една задача, някой ученик не знае. Кое [е] по-хубаво, да му дадеш начин да разреши сам задачата или вие да я решите, заради него? Много майки и бащи има, които, за да не се размъти главата на детето, да не се занимава с мъчни задачи, казват: „Няма да го пращаме на училище. То ще си пука главата.“ Ами че обезсърчението, каква е задачата? Вие как лекувате обезсърчението? То се лекува, вие чакате да престане само. Никога не сте се постарали обезсърчението да го премахнете.

Мислите ли, че един син, на когото бащата е благороден, богат, влезе в ума му мисълта, че баща му не го обича, той се обезсърчи. Той вижда, че бащата спрямо единия син е особено разположен, тъй му се струва. За мене това е естествено. Едното е дете на 5–6 години с неразвит ум. Другият син е на 21 година, праща го в училище, шие му по-хубави дрехи, купил му кон. Този малкият казва: „Баща ми има особено разположение към брата ми.“ Това малкото дете има разсъждения, но то не разбира, че е малко. Брат му е на 21 година, бащата има особено разположение към него. – „На мене такива работи не ми прави.“ – Това е разликата. Туй различие вие виждате в света. Природата по някой път е благосклонна към някого, заради тяхната възраст. Спрямо вас не е благосклонна по отношение на

вашата възраст. То са ваши субективни схващания. На еди кой си човек му тръгнало напред. Той е възрастен, на 21 година, ти си още на пет години. Ако на тебе баща ти даде един кон, какво ще го правиш? Ако трябва да го пасеш, да му носиш вода, да го возиш в дама, да го чистиш, ти малкото дете можеш ли да вършиш тия работи с големия кон? Няма да можеш, то не е за тебе. Това е голямо противоречие. Вие сте малки деца с големи идеи. Казва: „Аз съм станал на 45 години."

Събрали се един западнал човек, един западнал вол, един западнал кон, западнало куче, един западнал вълк, една западнала мечка. Човекът се оплаквал – не му върви. Магарето и то се оплаквало, че не му върви. Вълкът се оплаквал, че не му върви. Какво казал човекът, какво казал волът и какво казало магарето: „Едно време вървеше на нашите. Доде имаше самар имаше и храна, сега няма храна, няма и самар." Под думата магаре виж аз какво разбирам. Един човек, който е горделив, той е в положението на едно магаре. Магарето, той е един човек, упорито е, тщеславно, твърдо, дошло до центъра. Нещастието на вола, вълка, мечката седят на друго място. Вълкът е чрезмерно разрушителен. Вълкът е тип на краен егоизъм, магарето е представител на крайното тщеславие, а пък вълкът на крайно разрушителен егоизъм. И тогава начина за поправяне? Защо седи туй нещастие на магарето? Навсякъде станало прозвище, все за него говорят. Горделивият човек чака всички да говорят за него. Магарето иска същото. Най-големите анекдоти са за магарето.

Когато един човек иска да се лекува от един недъг, трябва да намери едно магаре. Например, как природата лекува магарето. Магарето, при реването е добило една черта, която по друг начин не може да добие. Туй животно добило вкус да разбира от хубава вода. Ти ще намериш хубава вода, тъй както магарето, за което всички се смеят. Ако искаш хубава вода ти тръгни подир магарето. Аз тълкувам, само магарето може да ти покаже истинския път как да живееш, защото водата е емблема на живота. То казва: „Ако искаш да се къпеш, да се миеш, човек ще станеш, ако не, като мене ще носиш товари. Аз съм нещастно." Нещастното магаре вече може да намери най-хубавата вода. То, като намери хубавата вода, то къса тия конци, то ще се освободи от туй положение.

Представете си, че една човешка душа е турена в една магарешка форма. Ще каже някой: „Че как може една човешка душа да носи магарешка форма?" Представете си, че вие сте царски син с хубави дрехи облечен, с огърлица, с диадема на главата. Един ден паднете роб, турят ви халат, едни окъсани обуща. Казвате: „Как е възможно?" – Възможно е. Не се заблуждавайте с тия неща. Външните неща са път на вашето развитие. Вие седите и всички мислите, че сте нещастни, не ви върви. Има нещо, което не

разбирате в окултната наука. Мнозина казват, че в окултната наука те учат дълбоки работи, тънки работи. Кои са най-тънките работи в окултната наука? Кажете ми! Питайте онези, които казват. Попитайте един окултист, кои са най-тънките работи в окултната наука. В алхимията превръщат желязото в злато. Те най-простите хора знаят как да го правят. Ти не можеш да преобразиш своя характер, ако не можеш да превърнеш този елемент. Разни елементи турят и турят повече злато в себе си. Но то не е да извадиш от храната, превръщане трябва. Туй което ти можеш да превърнеш в себе си, то остава твое. Онова, което на заем вземаш ще го дадеш. Ти не можеш да подобриш характера си, ако не си дошъл да превърнеш един елемент в друг. Една мисъл, едно чувство в тебе, ако не можеш да го превърнеш. Ако едно кисело чувство не можеш да го превърнеш, да направиш опит, в едно благородно чувство, тогава не разбираш закона. Цялата окултна наука е превръщане на чувствата, на мислите. Щом може да превърнеш една мисъл, да ѝ дадеш друга насока, една постъпка – ти по същия закон може да я превърнеш.

Ако вземете една дълга музикална струна, ако опъвате какви ще бъдат трептенията? Ако съкратите тази струна и пак опънете, какви ще бъдат трептенията, нали ще се увеличат? Ако разделите на две струната, трептенията се увеличават, ще имате по-висок тон. Следователно, всеки тон е по-висок, щом има по-високи трептения. Вие не можете да образувате тия трептения, ако не съкратите струните. Един цигулар трябва да изучава изкуството да съкращава. Изкуството седи в съкращаването на тия положения на тоновете. Ако той може правилно да ги съкращава, той е добър цигулар, оттам зависи щастието на човека. И твоята съдба, това е струната, на която ти свириш. Всичките нещастия във вас това са струни, на които вие свирите. Това е само едно твърдение за онези от вас, които разбират. Който не разбира, той не може да си представи, как ще бъде една струна. Ти имаш едно неприязнено чувство, то е една струна. Туй неприязнено чувство, приятно или неприятно, една и съща струна е – съкращението е различно. Чувството е една струна, на която се образуват тия тонове. Неприятното чувство е неправилен тон. Измени малко позицията на това чувство, измени го в приятно. Или пък имаш една неприятна мисъл, струната е същата. Неприятната мисъл е струна. Ти не мислиш правилно, ти не си съкратил струната тъй обективно. Измени твоите мисли, ще се оправи. Имате вече една фаза, имате нещо криво. В какво седи кривото? – В твоите мисли. Ти не си поставил на място мислите.

Та сега аз ви навеждам на тия неща да мислите. Всичките хора са учени, но придобитите резултати са важни. Всеки иска да бъде богат, всеки иска да бъде даровит. Но то вече е придобивка на труд, от всичката тази работа. Във вас най-първо трябва да се създаде желание да работите и после

наследените черти ще дойдат, то е изработен труд. Сега трябва да се работи. Всички влагате в себе си хубави мисли. Всяка сутрин, като ставате, поне за десет деня прилагайте една хубава мисъл. Всяка сутрин, още от леглото като станеш наложи си една хубава мисъл! Това за десет деня. Ти ще кажеш: „Туй, което вложа, ще стане ли?“ То е друг въпрос. Вложи една мисъл както единия лев вземаш и туряш в касата. Като станеш сутрин една мисъл всеки ден. За 365 деня по една мисъл. Не каква и да е. Тури най-хубава мисъл, от която ти да си доволен, но да не се зароди в тебе желание, че трябваше да каже друго нещо. Тури една хубава мисъл: „Утре да имам най-хубавия хляб, пресен, направен от прясно брашно. Един хубав сомун.“ Дали утре ще дойде хляба или не, то е друг въпрос. На другия ден бих казал: Една хубава шапка. На третия ден – едни хубави обуща. Вие какво бихте турили сега? Вие ще турите, ще кажете така: „Аз бих желал да имам десет милиона!“ Много ви са десет милиона. Десет милиона долари може ли да ги носите, но злато, не книжни? Туй, което можеш да носиш. Колко килограма човек може да носи на гърба си, но да може сто километра да пропътува. – Десет килограма. Всеки килограм по двеста наполеона, всеки наполеон по 500 лева правят всичко български левове един милион. Туй е, което ви трябва. Туй е, на което можеш да разчиташ. Туй, което можете да турите в стомаха, то е мярка. Всякога човешкия стомах вземам за мерило. Туй, което можеш да вложиш в стомаха, то е реалното. Туй, което можеш да вложиш в ума, то е реалното. Природата е дала мерки. Според тези мерки, колко ви трябва? Не трябва повече отколкото може да се тури в стомаха. Това, което туряш в стомаха, то е мярката. Туй трябва да вземете. Другото оставете настрана. То е бреме.

Не мислете, че сте най-нещастните в света. Никога като станеш сутрин, не мисли, че си най-нещастно същество. Изгонете тази мисъл. Не мислете, че сте най-нещастен човек, мисълта не е права. Не можеш да живееш в един Божествен свят и да си нещастен. То е вече предубеждение. Не сте нещастни хора!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

23 лекция на Младежкия клас
28 февруари 1936 г.
Изгрев, [София]

1936_03_01 Познат от Бога
неделно утринно слово Книга: Трите родословия - Жануа

ПОЗНАТ ОТ БОГА

1 март 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето ясно, звезди.Времето ветровито.)
Нарядът:
„Добрата молитва“
91-ви псалом
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“
8-а глава от Първо послание към Коринтяните
„В начало бе Словото“

Сега, по някой път най-хубавите неща са вредни. Когато човек не ги прилага, хубавите неща стават вредни. Някой път, като не се прилагат, са една голяма спънка. Дайте на сиромаха пари и вие ще образувате в него леност. Дайте знание на невежия – вие ще създадете в него гордостта. Дайте сила на слабия – ще образувате насилника. Дайте красота на грозната мома и вие ще образувате суетославието в нея – суетата. Дайте светостта на един човек, който не е приготвен, и вие ще образувате вътрешната гордост, духовната гордост.

И мнозина искате да знаете как се е родил грехът. Това са елементите. Всичката причина е, че всички размишляват, че знаят; и всички мислят, че всичко могат. И всеки се учи, за да стане по-учен от другите; и всеки се стреми да стане по-силен от другите. Греха не го върши Бог, вършат го хората. А кой го върши? Слабият човек. Заблужденията не ги създава Бог, но хората, които нямат знание. Заблуждението е у тях. И по някой път е казано, че има лоши духове. Но лошите духове не са нищо друго освен пак човешки духове. Умрял някой, постоянно се върти около тебе със своите стари навици – баща ти и майка ти и ти дават съвет какво да правиш. И някой път баща ти казва: „Не бъди толкова будала, излъжи хората малко, работата така не се оправя.“ И то това наричаш: някой си дух от Бога, някой ангел. Да, баща ти, който те лъже; майка ти, която те лъже; брат ти, сестра ти, и те са все духове. Свети духове ги наричате вие. Най-първо, [в] сегашния свят, религиозния трябва да го освободиш от големите заблуждения, които има. Светът е пълен само със заблуждения. И като дойдат да постъпят хората, ще видиш какви заблуждения има. Отвънка е добре измазан, но като го бутнеш отвътре, виждаш всичкото. И тогава

турската поговорка казва: „[Булунур] чареси“ […] – тъй като си, виж чарето му какво е. Туй е външната страна. Външността е, която лъже.

Ти търсиш богатството; хубаво е. Ако търсиш богатството за себе си, ти грешиш; ако го търсиш за тебе и за приятелите си, ти грешиш. Ако го търсиш, за да си направиш една къща, ти грешиш. Ако търсиш богатството за децата си, ти грешиш. Същият закон е и за знанието. И за всичко туй, което търсиш само за себе си. Там вече ти грешиш, нищо повече. Дали съзнаваш или не, но постепенно последствията ще бъдат такива. Богатството в света е като една река. Тя трябва да мине покрай тебе и каквото остави, остави; а другото... Щом туриш един бент, да я спреш, ти ще направиш пакост на околните хора; искаш тази вода да я събираш за себе си. Туй е външното разбиране. И всякога е имало противоречия.

Тук, в 8-ата глава апостол Павел – тогавашните християни са решавали дали да ядат от идоложертвеното или не, – най-после той се мъчи да примири нещата. Той казва, че идолът е нищо; има много богове, в които са вярвали хората, не само в един Бог. Но казва за слабия: от свободата, която има, може да се спъне. Свободата, която има слабият, [той] може да се спъне от тази свобода. Онова, което майката яде, детето не може да яде. И товара, който силният носи, слабият не може да носи. И знанието, което е за силния, умния, не е за слабия. И тогава богатството трябва да го направиш слуга, да служи комуто принадлежи. Понеже то е на Бога, всичкото богатство, което имаш, трябва да го употребиш за Божественото в света. И силата, и всичко това, като го употребиш, ти ще се избавиш, да се не впримчваш, да изгубиш свободата си. Понеже, ако някой ти вземе богатството, ако си беден, ще се яви в тебе омразата на онзи, който го е взел. Пък няма да се караш с хората. Щом си богат, караница ще има много. И аз гледам, постоянно тук от десетки години търсят някой герой. Този се обидил, онзи се обидил, богати хора; на този дали нещо, онзи взел нещо.

После, някои разбират честността, например някой дошъл и казва: „Ти нали проповядваш да се отричаме от частната собственост?“ Те не разбират какво аз разбирам. Аз проповядвам частна собственост. Че, твоята собственост, то си ти сам. Ако ти имаш твоето тяло за себе си, то е частна собственост; ако ти считаш тялото на жена си като частна собственост, само на тебе като мъж, то е частна собственост. Тук се ражда престъплението. И ако тялото ти е дадено да ядеш и пиеш за себе си, ето злото в света. А не че имаш някоя къща – то не е злото. И Писанието казва: „Дайте телата си в жертва жива и свята и благоугодна Богу.“ Значи, ти мислиш, че тялото, което имаш, ти е дадено да живееш. И ти казваш: „Трябва да си поживеем малко.“ И заради туй тяло ти вече ставаш роб. За

да го обличаш, да го храниш. И ти нарушаваш Божия закон и влизаш в стълкновение с всички хора. Няма онзи стремеж да обърнеш хората, да предадеш доброто, което е у тебе, а ти искаш да станеш предметно учение на хората, да те уважават, да те хвалят, да мислят високо за тебе и такива глупави работи. Щом те хвалят, мязаш на един паяк, на един пуяк; като пуяка носът ти ще стане по-дълъг 10 сантиметра; като пауна перата ти ще се опрат отзад, ще ги потътрузиш малко. Вие се много жалите, вие се критикувате там, дето не трябва, а дето трябва да се критикувате, нито един не съм срещнал да се критикува там, дето трябва.

Ще ви приведа тогава една приказка. По някой път вие трябва да вземете и да прочетете приказките от „Хиляда и една нощ“. Много хубави работи има там. Цяло евангелие за практическия живот. Казвате: „Хиляда и една нощ“. Много хубави работи има там. Сега накратко аз ще предам една приказка. Много кратко трябва да я предам.

Някой искал да оправи живота си. Там не е така, но аз започвам така. По същество ще предам приказката. Някой си Хасан наричам аз този, който искал да оправи живота си. Неговото име не е било така, но аз го наричам така. Той като търсил, търсил, и най-после намерил една своя избраница и казал: „Тази е, която ще ми донесе щастието.“ Оженва се той за нея, но тя била една лоша магесница, разбирала много от черната магия. Случило се, че той съгрешил нещо и тя го направила куче. След това го натирила вън от къщи, да си върви, отдето е дошъл.

Излязъл той от дома си, със съзнанието, че е куче. Изгубил образа на човек и дето ходел, все плачел, квичал. Дето отивал, навсякъде го гонят, бият го, отвсякъде го натирват – куче е. В себе си той знае, че не е куче, но е човек, обърнат на куче. Един ден той се настанил около една фурна при един фурнаджия. Фурнаджията видял, че това е доста умно куче. Той забелязал, че това куче познавало лъжливите пари, различавало лъжливите от истинските пари. Той се почудил, че това куче отличава истинските от лъжливите пари. Един ден влиза във фурната една богата дама, но веднага забелязала, че това куче е човек.

Тя имала една дъщеря, която се занимавала с бялата магия. Погледнала кучето и му казала: „Ако дойдеш с мене, имам възможност да те спася от положението, в което се намираш.“ Кучето се чудило как да се отдели от този хлебар. Като излязла дамата навън, и то тръгнало подир нея. Влиза в дома на тази мома, дъщеря на госпожата. Като видяла кучето, момата взела малко вода, напръскала кучето и то веднага станало такова, каквото си било – един млад момък. Така се превърнало във формата, в която бил първоначално. Тогава момата му казала: „Сега пак ще отидеш при жена

си, но ще се пазиш да не ти напакости, защото, щом е лоша жена, тя пак може да те превърне на куче. Затова, бъди внимателен.“ Той не разбирал нищо от магията, от това знание. Понеже момата владеела това знание, тя казала на този млад човек: „Аз ще ти дам една чаша с вода. Когато жена ти излезе някъде на разходка и се върне, тя ще се уплаши, като те види, че си дошъл, но ти ще хвърлиш водата и ще видиш какво ще стане. Каквото стане, ти ще постъпиш както знаеш.“

Той отишъл в къщата си и жена му, като го видяла, хукнала да бяга. Той я наръсил с вода и тя се изгубила. По едно време гледа, до него седи една черна кобила. „Хм – казал си той, – ти мене на куче направи, чакай сега.“ Туря ѝ юларя, завежда я в обора и започва да я бие. Всеки ден отивал да я налага.

Тази приказка той разправя на халифа, на знаменития тогава Албрешит. Той биел всеки ден кобилата и питал Албрешита: „Право ли постъпвам?“ По закон постъпваш право, но по милосърдието не постъпваш право. Тя те направи на куче, ти си хвърлил върху нея вода и си я направил на кобила. По този начин ти си отмъщаваш. Как трябва да изпълниш Божия закон? Според закона на милосърдието ти трябва да постъпваш с нея добре. Няма да я наказваш, ще я милваш, ще я храниш добре и всякога ще ѝ казваш какво трябва да направи.

Представете си сега, че някой човек направи едно престъпление, за което го осъждат на обесване и то в една християнска епоха. Казват, че трябва да се обеси, защото някога и той е бесил другите хора. Затова и него сега трябва да обесят. Тебе те одумват, и ти одумваш. Тебе са те крали, и ти крадеш. По закон имаш право на това, но в този закон се крие онова вътрешно насилие, а насилието насилие ражда в света. И Писанието казва: Не си отмъщавайте. Бог казва: Не си отмъщавайте, не давайте място на гнева. Каквото и да стане, не се гневете, не си отмъщавайте. Ако искате да си отмъщавате, оставете на Бога, Той да отмъщава. Божие е отмъщението. Ако иска някой да си отмъщава, да остави на Бога, Той да отмъщава. Ако ти станеш причина хората да стават кучета, с това ти ще станеш причина за себе си да станеш кобила или кон. Такъв е законът. Че ако ти станеш причина с едно животно да се подхлъзне някой, да съгреши, с това ти ще станеш причина сам да се подхлъзнеш, да паднеш в същото положение.

Това са приказките на „Хиляда и една нощ“, че жената направила мъжа си куче, а другата мома, която борави с бяла магия, е могла да превърне жената на този мъж в кобила. Защото голямо наказание е за човека да изгуби своята форма на човек. Но все-таки, между конската и кучешката форма има грамадна разлика. Но и кон да стане човек, пак е голямо

наказание. Та, какво казва този халиф? Той казва: „Достатъчно е наказанието ѝ, на тази лоша жена, която е изгубила човешката си форма. И няма защо отгоре на това ѝ наказание да прибавяш и друго наказание.“

Питам тогава: Когато човек съгреши, какво трябва да се прави? Аз гледам, тук постоянно ми говорят за прегрешенията на хората: че този така направил, а онзи иначе направил. Ама какво ме интересуват лошите хора? Какво ме интересува какво можете да направите? Ще направите един човек да стане кобила, която ще биете всеки ден. Какво ще кажете на това? Че „и тя се отнасяла с мене лошо.“ По който начин и да постъпвате, дали ще направите човека куче, кон или човек ще си остане, всички могат да грешат. И човекът греши. Когато жената на този млад човек станала кон, кобила, той всеки ден я налагал с камшик. Грамадна е разликата между куче и кон, но де е човещината ви, когато можете да се биете? Този човек постоянно налагал кобилата с камшик. Каква човещина е тази? Та когато кучето си маха опашката и прави усилия, понякога постъпва много по-добре, отколкото един човек, който има знание и постъпва несправедливо. Един ден, в съдния ден, тогава и животните, и птиците, и по-благородните ще бъдат съдии.

Сега, да оставим човека във всички тия форми. Според приказките на „Хиляда и една нощ“ има причини за всичко това, което е ставало и става. Всяка форма, която можете да възприемете, е едновременно носителка и на добро, и на зло. От знанието може да се създаде и злото, и доброто. То може да стане слуга и на доброто, и на злото. При богатството ти можеш да станеш господар и на злото, и на доброто. Всичко онова, което имаш в себе си, ти можеш да го употребиш и за зло, и за добро. А умният, добрият човек е онзи, който употребява всичко за Любовта Божия, т.е. който служи на Любовта. Единственото нещо в света, което не прави зло, това е Любовта. Ще кажете, че всички престъпления стават извън Любовта. В Любовта никога не стават престъпления. Онази тигрица, колкото и да е лоша, децата, които излизат от нея, тя ги обича – майка е. А онези, които тя не е родила, които любовта не е засегнала, по отношение на тях тя прави престъпления.

Следователно, дето сме засегнати, когото обичаме, зло не му правим. Но когото не обичаме, там всякога сме готови да направим престъпление. Или, казано другояче: под думата „любов“ аз разбирам истинската любов, която се намира при Бога, понеже Той е вечният, в Когото ние живеем и се движим. И ако ние поддържаме Божията Любов, имаме пред вид, че от тази Любов не можем да излезем навън. Следователно, като живееш в Божията Любов, ти никога не можеш да направиш грях. Там имаш всичко. Какво можеш да направиш? И ако в Невидимия свят намислиш някакво

престъпление, ще ти дадат това, което искаш – там ще те натоварят с него. Там няма същество, което ти е взело нещо.

В другия свят красотата не е отвън, но е отвътре. Всички души, и ангелите, са красиви, но не отвън. В духовния свят като влезете, ще намерите едно голямо еднообразие. Там няма да намерите голяма външна красота. Като човек вие ще видите красотата, но ангелът вижда красотата само вътрешно. Външното той никога не вижда, не се спира да гледа. Там съблазън не съществува. Ние, като хора, ако влезем в Небето, ще се съблазним, ще пожелаем да бъдем като този или като онзи ангел.

Та, когато вие се изкушавате, ще знаете, че вие разбирате живота отвън. Като погледнете на Божието величие, у вас се зарежда желание да бъдете като Бога. Вие желаете да вземете това-онова, вие разбирате работите външно, не ги разбирате вътрешно.

Имаше една наша сестра, която казваше на мъжа си: „Една слабост имам – искам да се осигуря. Тури ми поне 1000 лева в банката, да има на какво да се надявам. Понеже нямам нищо в банката, съвсем ми е празно. Тури ми поне 1000 лева, да има с какво да се залъгвам. А така, без пет пари в банката, какво ще правя?“ Той я пита: „Защо ти са тези 1000 лева? Всичко, каквото имаме вкъщи, всичко е твое.“ – „Не, не, ти ми тури 1000 лева в банката, да зная, че ги имам.“

Сега вие можете да ме попитате на кого говоря. За всинца ви говоря. Нямам никого предвид. Когато говоря за греха, говоря на грешниците. Когато говоря за доброто, говоря на добрите. Когато говоря за разума, говоря на разумните. Когато говоря за силата, говоря на силните, а не на слабите. Когато говоря за красотата, говоря на красивите, а не на грозните – ни най-малко нямам предвид грозните, красивите имам предвид.

Аз искам да разгледам красотата от едно и от друго становище. Това е разбирането ми. Това разбиране никой не може да ви го предаде отвън. Както и да ви се говори, немислимо е да се приложи любовта отвън. Не мислете, че като станете богати, вие ще бъдете добри. И не мислете, че като станете учени, ще бъдете добри. Богатството не трябва да предшествува добродетелта. Доброто трябва да съществува преди, а богатството трябва да дойде като последствие. Или, другояче казано: любовта трябва да предшествува богатството, любовта трябва да предшествува силата, красотата. С една дума: всичко, каквото желаем в света, трябва да се предшествува от любовта. Всичко трябва да се употреби за любовта. Това трябва да се разбере. Ако ти не можеш да употребиш всичко, каквото имаш, за любовта, ти не разбираш живота. И самият

живот трябва да се употреби за любовта. Богатство, сила, справедливост, милосърдие, красота, кротост, въздържание – всичко това трябва да се употреби за любовта. Ако ти не можеш да го употребиш за любовта, ти не можеш да бъдеш човек. Ти можеш да бъдеш каквото и да е друго животно, но човек не можеш да бъдеш. Можеш да носиш човешка форма, но човек да бъдеш, да бъдеш възлюбено дете на Бога ти не можеш да бъдеш. Това трябва да го знаете! Бог може да ви търпи, това е друг въпрос.

Не само това, но ние трябва да бъдем като Бога. В какво отношение? Да не правим зло. И Христос казва за Бога, че Той не съди никого. Бог поучава хората, но никого не съди. И когато някой падне, Той му казва: „Стани, напред върви!“ На невежия казва: „Не се безпокой!“ На учения, на всички казва: „Станете и напред вървете!“

Казва се в един от стиховете: „Ако някой люби Бога, той е познат от Него.“ Любовта Павел я схваща като непреривен процес. Не мислете, че любовта се прекъсва. Не, чувството, любовта на човека към Бога трябва да бъде непреривен процес.

Съзнанието на човека трябва да е будно, той трябва да живее в Бога. Ние трябва да се освободим от външните влияния. Ние се стремим да се освободим от влиянието на дявола. Дяволът влияе на всички хора. Като се върти около тях, той се опитва да им влияе. Виждате някой грозен човек и се възмущавате от неговата грозота. Виждаш някой добър човек – веднага в тебе се заражда користолюбие, искаш да бъдеш красив като него. Че ти пожелаваш неговата красота. Представи си, че в света само един човек може да бъде красив. Какво ще правите тогава? Представете си, че всички хора не могат да бъдат красиви. Представете си, например, такова противоречие. Аз ще ви го обясня. В света може само един да бъде красив. Ако вземем човека, той трябва да бъде красив. Но неговата ръка трябва ли да бъде красива като него? Тогава де ще бъде ръката? Тя ще бъде красива като ръка, но не като човек. Ако ти съзнаваш, че не можеш да бъдеш като Бога, тогава, като дойдем до Него, всички можем да бъдем в единство. Един е Той. Това значи: ти трябва да имаш вярата, да бъдеш благ като Бога.

Казваш: „Може ли да бъде това?“ Може. Ако не се отделяш от Него, може. Но щом се отделиш от Бога и си представиш, че подобен на тебе няма, ти си в пътя на греха. Щом мислиш, че като тебе няма подобен, ти си сам идеал за себе си, ти си вече на кривия път.

За да помогнеш на другите, ти трябва да бъдеш едно с тях. Днес едва ли ще се намери някой, който да умре за ближния си. Писанието казва: Като бяхте грешници, Христос умря за вас. Кое е онова, което заставя Христа да

умира за нас? Кое Го застави да умре за нас като грешници? Съвсем друго разбиране има в това. Това е Божественото разбиране. Това е малко обективно казано. И апостол Павел казва на едно място: „Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше техните грехове.“ Той не мислеше за техните грехове.

Майката е недоволна от дъщеря си, бащата е недоволен от сина си, учителят е недоволен от учениците си, жената е недоволна от мъжа си – всички са недоволни. Питам тогава: Какъв е този живот? Ние ще кажем, че светът е такъв. Не че светът е такъв, но това е нашето разбиране. Но трябва, като живеете в един свят на противоречия, да бъдете доволни. Защото, като влезете в Небето, в един свят, дето няма противоречия, вие всички ще бъдете светии. В този свят, обаче, да бъдете светии, да светите на хората, да бъдете горящи свещи за тях – това е изкуство. Вие трябва така да светите, че като минавате покрай хората, да не се спъват. Или, казано с други думи: между лошите хора да бъдете добри, да им услужвате. На всеки едного да услужвате.

Да кажем, че един господар намери един слуга и постоянно го бие, че не му върши работата както трябва. Днес го прати за хляб, не го донесъл навреме – господарят го налага. Добрият човек казва: „Аз ще донеса вместо него.“ Добрият човек отива на фурната навреме и донася хляба навреме. Той казва: „Защо ще го биеш? Аз ще донеса хляба.“ И погледнеш – ти му ставаш един добър слуга. Защо трябва да си хабиш ръката да го биеш? Иди вместо него да донесеш хляба. И тогава, като му услужа, ще повикам този слуга и понеже съм учен човек, турям своя образ на слугата и господарят мисли, че все слугата му служи. На слугата казвам: „Слугувай на господаря си така, както аз му слугувам.“ И тогава господарят ще мисли, че все аз му служа. Тогава и ти ще бъдеш доволен, и господарят ти. А лошият слуга носи моя образ. Или, турете на лошия човек друг образ и ще видите как хората ще придобият друго понятие за него.

Да ви представя това на ваш език, за да ме разберете. Да кажем, че имате една грозна мома, която всички подтикват. Всички казват за нея: „Тази грозотия.“ Но турете в банката 10 милиона златни звонкови на нейно разположение и ще видите, че веднага тя ще стане красива. Веднага ще се намерят много кандидати да я обикалят. Всички ще казват: „Доста е красивичка.“ Ако аз бях пожелал 10-те милиона лева, щях да туря една красива маска на грозната мома и ще я гледам всякога красива. Действително, парите правят човека красив. Така е днес поне.

Че, грозният човек, като има някакъв идеал, той е красив. Грозотата произтича от нямане на идеал. Който няма, той става грозен. Аз да ви кажа

защо хората погрозняват. Вие казвате: „Остарях.“ Защо сте остарели? От страх. Казвате: „Това нямам, онова нямам. Аз не съм умен, не съм богат...“ Като държите все такива отрицателни идеи в ума си, вие ще остареете преждевременно. Отрицателното внася грозотата в човека. Искаш да бъдеш силен, а мислиш, че не можеш да бъдеш силен и ставаш слаб. Искаш да бъдеш учен, а за това се иска труд, но ти не искаш да се трудиш и оставаш невежа. Знанието не иде така лесно. Ако държиш в ума си мисълта за това, което искаш и можеш да постигнеш, ти ще станеш красив. Защото доброто, което правиш, то носи красотата в тебе. То носи силата в себе си. Самото добро носи сила в себе си. Доброто носи и богатство. За мене доброто носи всичко. Ти не можеш да бъдеш добър и да бъдеш сиромах. Ти не можеш да бъдеш добър, а да си глупав човек. За мене това са неща несъвместими. За света как мисли, това е друг въпрос. Доброто носи всичко в себе си – ако имате доброто в себе си, а не как го разбирате. Какво хората разбират, това е друг въпрос – какво имате в себе си, това е важно. Ако имате доброто в себе си, вие всичко имате. А като разбираш доброто, ти не можеш да имаш всичко. Разбирането е едно, а това, което имаш, е друго. Това, което може да стане твоя същина, то е друг въпрос.

Какво се казва в Писанието? Че Адам познал доброто и злото. Това е познание отвън. Той не е имал доброто в себе си, но то е познание отвън. И тогава, мнозина питат: какво трябваше да направи Адам? Не трябваше ли да яде от дървото? Той имаше право да яде само тогава, когато придобие доброто. Но понеже Бог знаеше, че Адам нямаше още доброто в себе си, каза му: „Няма да ядеш от дървото за познаване на доброто и на злото.“ Докога няма да ядеш? Докато станеш добър.

Една философска мисъл е тази, която се нуждае от много обяснения. Добрият Бог със зло не изкушава, защото е добър. Той е всеблаг, не се изкушава. А понеже ние не сме всеблаги, ние се изкушаваме: нямаме всичко. Но Бог всичко има. Той няма защо да се изкушава, Той има всичко на разположение. Понеже ние нямаме всичко, следователно имаме от какво да се изкушаваме. Падането на човека седи в това, че той иска нещо, което няма, и желае да го придобие. Там е падането на човека. Ако има всичко, той няма защо да се изкушава.

Например ти носиш 200 кила злато на гърба си. Ако един човек дойде и ти вземе стоте кила, ти ще усетиш една благодат, че със 100 кила товарът ти се е намалил. Ти считаш, че той ти е направил добро. Но ако ти носиш две кила само и ти вземат едното кило, ти веднага ще повдигнеш цял въпрос. Малките работи раждат всичките съблазни между хората. И сега аз говоря на онези от вас, които искат да се освободят от големите противоречия в

живота. И ако ви кажа да бъдете добри, добри вие няма да станете, но ще се стремите. Може някой да ви похвали. Питате дали сте успели. Не, придобийте доброто в себе си. Или, влюбете се в Господа така, както се влюбват в света.

Ще кажете: „Как става тази работа?“ Ако не знаете, гледайте как се влюбват младите моми и момци. Влюбете се в Бога. „Не зная къде ще Го намеря.“ Как се влюбва младият момък? Той търси момата. Тук гледа, там гледа, не му се харесва една, не му се харесва друга, докато един ден я зърне някъде и сърцето му се запали. А вие ходите и критикувате младите. Че, те ви показват пътя, как можете да се справите. Най-големите проповедници са момите и момците. Младият момък казва: „Ако ти обичаш Господа, както аз обичам моята избраница, главата няма да те боли. Но ако не Го обичаш така, и две глави даже ще те болят.“ И младата мома казва същото: „Ако ти обичаш Господа както аз обичам моя избраник, няма да страдаш.“ Казвате: защо Господ създаде младите моми и момци? Да упътят учениците в правия път. Понеже учениците понякога кривват в пътя, младите моми и момци отвън им казват: „Като отивате на училище, вие ще обичате Господа така, както ние обичаме.“ Те са писаният Божи закон: ще обичаш Господа така, както младият момък обича младата мома. Или, обратно: както младата мома обича младия момък. Нищо повече.

Та, вие ще се учите при младите. Старите да се учат при младите за любовта. А младите да се учат от старите. За какво да се учат от тях? Когато майката роди дъщеря или син, в моите очи, тя го е родила, за да ѝ покаже правия път, как тя да обича Господа. Синът казва: „Мамо, аз ще си намеря една избраница, аз ще я обикна и ако ти можеш да обичаш Господа така, ти ще се радваш, че си ме родила. Но ако не разбереш това, ти ще съжаляваш, че си ме родила.“

Онези от вас, които сте намислили да се жените, женете се, ни най-малко не ви забранявам. Чудни сте вие. Казвате: „Учителю, трябва ли да се женим?“ Женете се. Много проповедници казват да се не жените. Тия проповедници са измежду вас. Това говори за вашите егоистични цели. Някои от старите, от женените казват: „Ако бяхме Ви срещнали по-рано, нямаше да се женим.“ Казвам: Вие нищо не сте разбрали. Няма какво мене да обичате. Ако чрез любовта си към мене, или ако с моята любов можете да намерите Бога, вие сте на прав път. Но ако чрез мене вие можете да се заблудите и съблазните, вие сте на крив път. Ако моята любов може да ви повдигне, и да ви даде подтик да обичате Бога, вие сте на прав път. Но ако моята любов може да ви съблазни, вие сте на крив път.

Такова е моето разбиране. За мене е същото и по отношение на любовта ви

към хората. Докато любовта ви към хората е един подтик да обичате Бога, вие сте на прав път. Щом любовта на хората ме съблазнява, вие сте на крив път. Какво ще ме съблазни това, че някой обикнал някого? Аз отправям ума си към Бога и казвам: Какво е седнал този? Той обича една жена. Аз веднага пренасям ума си към Бога и казвам: Този човек е благороден. Тази жена още нищо не е дала за него и той я обича, прави такива големи жертви за нея. А аз, на когото Бог е дал толкова неща и прави такива жертви за мене, не Му отдавам тази любов. Този човек още нищо не е получил от тази жена и прави такива жертви за нея, а той я обича. Неговата любов заслужава похвала. А аз, разумният човек, на когото Бог е дал всичко, седя и се чудя как да обичам Господа и къде да Го намеря. Този мъж е намерил начин как да обича момата. И казвам: Той е по-умен от мене. Аз, умният човек, не зная още как да обичам Господа.

Та, ще се учите от другите. Казвам: Учете се от любовта на младите. Учете се от любовта на онези, които обичат. От тях се учете. Вижте онзи офицер как обича сабята си. Той я извади, намаже я с масълце, тури я в ножницата си, пак я извади, милва я, говори ѝ и казва: „Тя ще ме прослави в света." Че, кой ще те прослави тебе? Ако сабята може да прослави войника, и твоята любов може да те прослави. Ако ученият човек извади книгата и каже: „Тя човек ще ме направи" – че, като четеш книгата на любовта, тя ще те направи човек. Казват: „Този, глупавият, какво се е влюбил в тази книга?" Не казвам, че този човек се е влюбил, но ще вървя в неговия път. Та, един се влюбил в сабята си, друг – в книгата си, трети – в къщата си и аз казвам: Следвай техния пример.

Който разбира. А който не разбира, той нека господар да стане. Който разбира, слуга да стане. Който разбира, нека се жени. А който не разбира, той сам да ходи, да се не жени, сам да живее. Сами да живеете. Който е богат, да се жени. Който е сиромах, да се не жени. Който е силен, да се жени. Който е слаб, да се не жени. Разберете сега. Така е въпросът.

Разбирате ли това? Не сте разбрали. Аз не поддържам вашите възгледи. Тоест вашите възгледи не ги поддържам, аз поддържам своя възглед, а не вашите. Казвате, че един брат не обичал еди-коя си сестра. За мене тази сестра е предметно учение. Как да не я обича? Гледам, тя ходи с него под ръка. Защо ѝ трябват повече братя? В дружбата си човек може да дружи само с едного. Щом дружи с повече, той е вече в стълкновение. Как ще разберете това?

Двама американци, приятели, се сдружават да търгуват заедно. Всеки от тях влага, например, по 5 милиона долари. И по едно време те казват: „Да се поожeним." И двамата намират по една избраница. След 3 години се

скарват с жените си, не могат да живеят добре. Идва единият и казва на приятеля си: „Не мога да живея с жена си. Съвсем опака е тя. Ще се разведа с нея.“ И другият започва да се оплаква от своята жена. Случило се, обаче, че едната жена хвърлила око на другия търговец и втората жена пък – на първия търговец. Тогава те решили да разменят жените си и пак продължили приятелството и търговията си. Те още по-напред бяха разменили жените си, преди да се оженят, а казват, че после ги разменили. Сега ги туриха на място. Единият казва: „Сега много добре си живеем. Отлична жена била твоята.“

Върнете се сега към истинското положение на нещата, [не] да ги размествате. Това значи: не разමествайте нещата. Противоречието иде от размяната на нещата.

Сега, ни най-малко аз не засягам сегашния порядък. Той е погрешен порядък. Ти живееш в една къща, но си под наем. Не че ти е приятно, но си заставен да живееш в тази къща. Не е грях, че живееш в една такава къща, тебе ти трябва по-хубава, но ще търпиш. Добре е, че някога пиеш от вода, която не е толкова хубава, но от немай-къде я пиеш. Ти от немай-къде се покриваш с един юрган, който не ти е по характер. Ако остане на нас, ние ще си вземем юрган от хубав памук или вълна, че като легнеш, да ти е приятно. Същото се отнася и до дрехите.

Та, онова, което ще внесе сега подобрение в живота, това е Божията *Любов* – *Любовта*. И ако по този начин вие разбирате *Любовта*, у вас ще влезе подмладяването.

Ще кажете: „Това, старото разбиране?“ Вие ще оставите старото разбиране настрана. Вие ще оставите старите неща, няма да ги носите. Няма да ги късате – старите листа сами по себе си ще окапят, вятърът ще ги отвее и новите листа сами по себе си ще израснат. Оставете у вас новите листа сами да израснат. И оставете старите листа сами да окапят. И когато вятърът ги отвява далеч от вас, не жалете за тях. И когато новите идат, не плачете за тях. Когато вятърът ги донася близо до вас, не се спъвайте от тях. Радвайте се на новите листа, които израстват. Те ще ви дадат новата насока и новата философия. Следователно, сега да съм ясен.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

6 ч 10 мин

(На поляната – упражненията.)

22-ро неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 1.III.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1936_03_01 Познат от Бога
неделно утринно слово Книга: Устойчиви величини, том 2

ПОЗНАТ ОТ БОГА

Размишление.

Съвременните хора се оплакват, че не им достига нещо. Какво им не достига? – Правилно разбиране на нещата и прилагането им навреме и на място. Наистина, и най-хубавите неща, криво разбрани и не навреме приложени, причиняват големи пакости и нещастия. Дайте пари на бедния, който не се е научил да работи, и той в скоро време ще стане ленив; дайте знание на невежия, и той ще прояви гордостта си; дайте сила на слабия, за да се прояви в него насилието; дайте красота на грозната мома, за да видите в лицето ѝ суетата на живота; вложете светостта в неразкаяния грешник, за да разберете, какво значи духовна гордост.
Често се говори за греха, и мнозина се запитват, коя е причината за проявяването му. Много причини има за съществуването на греха. Стремежът на човека да стане по-учен, по-силен, по-красив, по-богат от другите, става причина за проява на греха. Не е лошо да бъде човек богат, учен, силен, красив, но той не трябва да се състезава с близките си, нито да очаква тяхното одобрение и награда. Ще бъдеш учен, богат, силен, красив за себе си. И като постигнеш желанието си, ще даваш от своето благо и на другите, без да очакваш нещо от тях. Значи, причината за греха, за заблужденията се крие в самия човек, а не вън от него. Ще кажете, че грехът и злото се крият в лошите духове. Какво са лошите духове? – Човешки духове. Като умре някой грешник или престъпник, той не престава да обикаля живите хора и да им нашепва, какво да правят, как да се проявят. Ново нещо ли ще кажат те? – Нищо ново. С какъвто морал и разбирания са живели на земята, такъв ще проповядват и от другия свят. Ще дойде някой дух при вас и ще ви нашепва, че не може да се живее без пари и без лъжа, че трябва да помислите за себе си. Като слушате да ви се говори така, дохождате до заключение, че някой велик дух ви говори. Това е заблуждение. Великите и светите духове говорят по друг начин. Те напътват хората към доброто, а не към злото.
Съвременният свят е пълен със заблуждения. Външно хората са гладко замазани, чисти, бели, но достатъчно е да бутнете някъде, за да излезе нечистото, грозното, кривото, което от векове се таи в човека. Ако търсиш богатството, силата, знанието, красотата, здравето само за себе си и за своите близки, ти си на крив път. Тези блага водят към заблуждения. Знанието, богатството, силата, красотата са реки, които минават край всички хора. Всеки ще задържи от водата им толкова, колкото му е нужно. Останалото ще пусне да тече свободно, да пои градините на всички хора.

Рече ли да тури бент на водата, да я задържи само за себе си, той ще причини пакост и на своя дом, и на близките си. Който мисли само за себе си, изпада в противоречия и заблуждения, от които не може да се освободи с векове. Да живееш само за себе си, това е външното, механическо разбиране на живота.
„Но ако люби някой Бога, той е познат от Него. И тъй, колкото за яденето от идоложертвеното, знаем, че идолът е нищо на света, и че освен едного Бога, няма никой друг Бог.“ (– 3 и 4 ст.). Павел се стреми да примири различните разбирания на хората. Той казва, че няма нищо лошо в яденето на идоложертвеното, защото идолът е нищо на света. Същевременно той изтъква идеята, че съществува само един Бог, понеже хората са вярвали и вярват в много богове.
„Но гледайте, да не би тая ваша свобода да бъде съблазън на слабите.“ (– 9 ст.). – Значи, слабият може да се спъне, както от своята свобода, така и от свободата на своя ближен. С други думи казано: Това, което майката яде, детето не е в състояние да яде; товара, които силният носи, слабият не може даже да го подвижи; знанието на учения и силния, не е знание и за слабия. За да се ползват разумно от силата, знанието и от богатството си, и силният, и слабият трябва да посветят всичко на Божественото в себе си. Само така човек може да запази свободата си. Не е лесно да изгубиш свободата си. Изгубиш ли я, ти се ожесточаваш, ставаш груб, недоволен от живота. Истински свободен е богатият, ученият, силният. Дето е свободата, там е богатството. Истински богатият е честен човек. Каквото има, той го открива пред хората. Ще кажат, че частната собственост не съществува вече; тя изиграла своята роля. Частна собственост е тази, която никой не може да ти отнеме. Например, тялото ти е частна собственост. Обаче, къщата ти не е частна собственост. Не е лошо, че имаш къща; лошо е, ако се държиш за нея, като за частна собственост. Даже и тялото, като твоя частна собственост, не ти е дадено да си поживееш, както намираш за добре. Казано е в Писанието: „Дайте телата си в жертва жива, свята и Богоугодна.“ Мислиш ли само за хранене и обличане на тялото, ти ставаш негов роб. Така ти нарушаваш Божия закон и влизаш в стълкновение с всички хора. Даде ли човек предимство на желанията на тялото си, той проявява животинското в себе си, а духовното пренебрегва. Такъв човек мисли за слава, за почести от хората, а забравя да прояви доброто в себе си. Виждате го горд като паун. Разперил опашка, той върви напред, иска да обърне внимание на всички хора. Като е дошъл на земята, човек трябва да се ръководи от Божиите закони, а не от човешките и животинските. Не живее ли така, той сам определя съдбата си, сам подписва тежката си присъда.
Ще ви предам една приказка от „Хиляда и една нощ“ накратко и със свои думи. Ще кажете, че приказките „Хиляда и една нощ“ са крайно фантастични. Те съдържат нещо поучително за практическия живот.

Четете ги съзнателно, да извлечете поуката, която се крие в тях. В приказката, която искам да ви разкажа, се говори за един млад момък, който търсил начин да подобри живота си. По едно време той намерил една млада, богата мома и се оженил за нея. Оказало се, обаче, че тя владеела черната магия. Един ден мъжът й се провинил нещо пред нея и, за наказание, тя го превърнала в куче. Тежко било положението му, като куче, защото тя постоянно го биела. Той имал съзнанието на човек, а формата на куче, поради което страданията му били големи. Като не могъл повече да понася страданията, той напуснал дома на жена си и започнал да скита по улиците, докато попаднал във фурната на един добър човек. Фурнаджията приел бездомното куче при себе си и често се вглеждал в него. Той забелязал, че кучето е умно, а главно различавало фалшивите пари от истинските. Една жена, редовна клиентка на фурнаджията, също обърнала внимание на кучето, в очите на което видяла съзнателния поглед на човек. Понеже дъщеря й владеела бялата магия, тя решила да му се помогне по някакъв начин. Един ден успяла да примами кучето и да го заведе при дъщеря си. Щом погледнала в очите му, дъщерята познала, че това е човек, превърнат на куче. Тя взела някаква вода и напръскала с нея кучето, което веднага се превърнало на млад, красив момък. Тя казала на младия човек: Ти си женен, затова ще отидеш при жена си. Тя ще се уплаши, като види, че си дошъл при нея, но давам ти една течност, с която ти ще я напръскаш. Какво ще стане след това и как ще постъпваш по-нататък, оставам на твоята съвест и разбиране.
Младият човек благодарил на момата за доброто, което му направила, и тръгнал за у дома си. Като го видяла, жена му се уплашила и започнала да бяга. Обаче, той успял да я напръска с течността, и останал учуден, когато пред него застанала красива черна кобила. Той веднага я завел в обора и започнал да я бие. Това правел всеки ден, с което отмъщавал на жена си за стореното от нея зло. Един ден той срещнал своя духовен наставник и му разправил историята на своя живот, след което го запитал, добре ли постъпва със своята черна кобила. Духовникът му отговорил: По човешки закон постъпваш право – око за око, зъб за зъб. Така ти отмъщаваш на жена си. По Божия закон, обаче, не постъпваш право. Ти трябва да проявиш милосърдие към нея: ще я храниш добре, ще я милваш, ще й даваш работа, да те обикне и тя. Щом те възлюби, тя ще изкупи погрешката си към тебе и след време ще се превърне на човек. Иди си сега и приложи Божия закон. Само така ще разрешиш правилно задачата си.
Как трябва да постъпите с човек, който е извършил някакво престъпление? Вие живеете в християнска епоха и казвате, че този престъпник трябва да се обеси. Ако питате него, той ще ви каже, че извършил престъплението, защото и по отношение него е извършено престъпление. Крадецът ще каже, че краде, защото и него са крали. Лъжецът ще каже, че лъже, защото и той е лъган. Така не се разрешават въпросите. Насилието ражда насилие.

За да не се дава път на насилието в живота, Христос казва: „Не си отмъщавайте. Не давайте място на гнева в себе си.“ Ще кажете, че чрез отмъщението търсите своето право. Оставете на Бога, Той да отдаде правото на всекиго. Ако за отмъщение превръщаш човека на куче, някога той ще те превърне на кобила и ще те измъчва. Къде е разрешението на въпроса? Тежко е положението на човек, който изгубва човешката си форма и се превръща в животно. Конят стои по-високо от кучето, но нали не е човек. При това, ако човек е превърнат на кон, наказанието му не е малко. Следователно, не е нужно и да го биеш всеки ден. Достатъчно е това наказание на човека – да се превърне в животно.
Какво трябва да правите, като грешите или вършите престъпления? Нищо не ви остава, освен да изправяте погрешките си. Докато сте на земята, все ще грешите, все ще превръщате ближния си на куче или на кон, но важно е да изправяте погрешките си и повече да не ги повтаряте. Ще кажете, че разликата между кучето и коня е голяма. – Това нищо не значи. Важно е да се отнасяте добре с всички животни. В приказката от „Хиляда и една нощ“ се казва, че за отмъщение мъжът превърнал жена си на черна кобила, която всеки ден биел. Каква полза имала тя от това, че стои по-високо от кучето, когато всеки ден била бита? Човещина се изисква от хората. Човек трябва да се отнася добре и с приятелите, и с неприятелите си. Справедливост се иска от всички! Понякога животните постъпват по-добре от хората. Обаче, няма постъпка, за която да не се отговаря в съдния ден. Тогава и животните ще бъдат съдени, а колко повече хората.
Като четете приказките от „Хиляда и една нощ“, питате се, защо трябва да се превръщат хората на животни. Има причини за това. Изобщо, за всяко нещо, което е ставало и става, има дълбоки причини. Всяка животинска форма е носителка и на доброто, и на злото. Богатството, силата, знанието също така са носители и на доброто, и на злото. Всичко, с което разполага човек, може да го употреби и за добро, и за зло: от него зависи, как ще използва силите на своя организъм. Ако е разумен, той ще употреби всичко за служене на любовта. Единствената сила, която не върши зло, е любовта. Затова е казано, че всички злини и престъпления стават вън от любовта. Колкото и да е свирепа тигрицата, към малките си тя е нежна, любеща майка. Любовта я прави добра и нежна. Обаче, същата тигрица е жестока към онова, което не е излязло от нея. Така постъпват и хората. Те са нежни, внимателни към всеки, когото обичат. Към онзи, когото не обичат, те са готови да му причинят ред пакости и неприятности. Всеки трябва да съзнава, че живее и се движи в Бога и, следователно, не може да излезе вън от любовта. А който живее в любовта, не може да греши. Вложете в ума си тази мисъл и следете за делата си. Любовта разглежда нещата отвън и отвътре. За нея няма нищо скрито-покрито. Тя се радва на живота, в каквато форма и да се проявява той. За нея животът е красив и

разнообразен. Тя не се изкушава от нищо. Който се изкушава, той е вън от любовта, вън от истинския живот.
Истинският живот има две страни: външна и вътрешна. Който се съблазнява от много неща, той разбира външно живота. Виждате ли, че някой иска да се осигури, да има къща, пари, имот, да разчита на нещо, той разглежда живота отвън. Той казва: Хиляда лева да имам в банката, но да зная, че има нещо на мое име, на което да разчитам. – Кой е той? – Всички хора. Когато говоря за заблуждението в живота, имам предвид всички, които са заблудени; когато говоря за доброто, имам предвид добрите хора; когато говоря за разумността и за красотата, имам предвид разумните и красивите. – Кой човек е красив? – Който носи доброто и любовта в себе си. Истински красивият е добър, богат, силен, любящ. А за да бъдеш богат, преди всичко, трябва да проявиш доброто. Любовта пък предшества и богатството, и силата, и доброто, и красотата, и разумността. Човек трябва да служи на любовта с всичко, каквото притежава. Който не може да употреби всичките си добродетели в служене на любовта, не може да се нарече истински човек, не може да бъде възлюбено чадо Божие. Той не може да бъде подобен на Бога. Ако искаш да бъдеш образ и подобие Божие, приложи доброто и любовта, които са вложени в тебе. Щом ги приложиш, ти ще обичаш хората и никого няма да осъждаш и критикуваш. Как постъпва Бог с човека? Като види, че някой е паднал, Той казва: Не се безпокой. Стани и върви напред!
„Познат от Бога." – Кой е познат от Бога? – Който прилага любовта първо към Бога, а после и към ближния си. Любовта е непреривен процес. Най-малкото прекъсване в този процес подразбира прекъсване на съзнанието. Щом се прекъсне съзнанието, човек попада под чуждо влияние, което му се отразява вредно. Той започва да желае всичко, каквото ближният му е придобил с усилие и труд. Ако види красив човек, иска да бъде като него; ако види богат, и той иска да стане богат. Какво ще бъде положението му, ако има само един красив човек в света? – Възможно ли е това? – Възможно е. Красив е човекът, но не и неговите удове. Следователно, красотата на човека е специфична, различна от красотата на неговите очи, ръце, крака и др. В този смисъл, можем да кажем, че един е красивият човек, един е богатият, един е ученият и т. н. Щом пожелаеш да бъдеш като другите хора, ще знаеш, че всеки за себе си е един, няма друг като него. Ти ще се стремиш да развиеш такова качество в себе си, каквото никой друг не притежава. В това велико разнообразие на прояви и добродетели се крие единството между душите. Един е Бог, но всички могат да бъдат като Него. – Кога? – Когато са свързани с Него. Който се опита да скъса тази връзка и да се отдели от своя Създател, влиза вече в кривия път, в пътя на греха. – Няма човек като мене. – Ти си в кривия път на живота. Ще бъдеш едно с Бога и едно със своите ближни. Във вътрешното единство е

разнообразието на живота. В това единство, именно, се проявява любовта. Приложете любовта, за да разберете закона на единството.
Казано е в Писанието: „Бог беше в Христа и примиряваше хората със себе си, като не им вменяваше в грях техните погрешки и престъпления."
Христос даде пример на хората, как да живеят, но, въпреки това, всички са недоволни от живота. Майката е недоволна от дъщеря си, бащата от сина си, жената от мъжа си, мъжът от жена си, учителят от учениците си и т. н. Живот ли е това? Ще кажете, че условията, хората, животът е лош, затова и вие сте недоволни. Така не се говори. Нито животът е лош, нито хората са лоши. Право разбиране е нужно на човека. Ще кажете, че животът ви е пълен с противоречия. Изкуство е да живееш в противоречия, а не в свят, дето пътищата са гладки. Земята е велико училище, в което хората придобиват ценни уроци. Да светиш на хората, да оправяш пътя им, това е умение да живееш. Герой е онзи, който е приятел и на лошите, и на добрите хора. Защо господарят трябва да бие слугата си? Ако слугата не е свършил нещо навреме, нека господарят вземе неговия образ, и сам свърши работата си. После нека извика слугата и да му каже: И аз имам господар като тебе. Както аз върша работата на господаря си, така и ти върши своята работа. За предпочитане е да свършиш работата вместо слугата си, отколкото да го биеш с ръката си. Така ще изразходваш повече енергия, отколкото с работата. От човека зависи да живее добре, да вижда доброто и красивото в лошите и отрицателните неща.
Срещате една грозна мома и обръщате лицето си настрана, не искате да я гледате. Обаче, аз познавам тази мома и турям на нейно име в банката няколко милиона. Веднага около нея започват да се стичат млади момци, кандидати за женитба. Какво е станало? – Парите представят красива маска, турена на лицето на грозната мома. Сега момците казват, че момата не била толкова грозна, както по-рано им се виждала. Те намират, че има нещо красиво в нея, за което заслужава да я обикалят. Идеал имат вече момците, но и момата има идеал, който я прави красива. Който няма идеал в живота си, той е грозен. Който живее със страх и безпокойство, че няма богатство, знание, сила, красота, той преждевременно остарява. Ето защо, за да бъдете красиви и да не остарявате, носете някакъв висок идеал в душата си. Бъдете смели и безстрашни! Приложи доброто, вложено в тебе, и от нищо не се страхувай. Ако си добър, не можеш да бъдеш беден. Добрият е същевременно богат, силен, разумен. Ще кажете, че разбирате, какво нещо е доброто. Не е достатъчно само да разбирате доброто, но трябва да го приложите. Разбирането има отношение към ума, а прилагането – към сърцето и волята. Щом разбирате нещо, трябва да го приложите. Само така ще дойдете до вътрешното познаване на нещата, т. е. до тяхната същина.
Казано е в Битието, че Бог забранил на Адам и Ева да ядат от плодовете за познаване на доброто и на злото. Въпреки това, те ядоха от плодовете на

забраненото дърво, но не получиха вътрешно познаване на доброто и злото. Външно го познаха, но не и вътрешно. – Какво трябваше да правят Адам и Ева? Не трябваше ли да ядат от забранения плод? В такъв случай, докога не трябваше да ядат? – Докато придобият доброто и го проявят навън. Те се изкусиха, защото им липсваше доброто. Човек се изкушава и пада, когато няма нещо, което му е необходимо. Първите човеци нямаха доброто, т. е. не бяха го проявили, затова се изкусиха от дървото за познаване на доброто и злото. Ако бяха дали ход на доброто в себе си, нямаше да се съблазнят от нищо. Ако носиш сто килограма злато на гърба си, и някой вземе няколко килограма от него, ти ще благодариш, че те облекчил. Носиш ли само два килограма, и някой се осмели да вземе част от него, ти ще повдигнеш голям въпрос. Ще кажеш, че и без това златото не е много, няма нужда да даваш на другите от него. Значи, малките работи, недоимъкът раждат противоречията и недоразуменията в живота. Сега всички хора искат да се освободят от големите противоречия. Те търсят път да се освободят, но не знаят, как да го намерят. Един е пътят, който води към освобождаване: да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си дух, с всичкия си ум и с всичката си сила. – Как ще намерим Господа? – Както младият момък намира своята възлюбена. Той я търси тук, там, докато един ден сърцето му трепне, и той казва: Намерих я! Възрастните се смеят на младите моми и момци, критикуват ги, без да знаят, че единствени те им показват пътя към Бога и начина, по който могат да Го възлюбят. Момите и момците са най-добрите проповедници. Момъкът и момата казват на хората: Ако вие възлюбите Господа, както ние се обичаме, няма да страдате. Тъй щото, ако питате какво е предназначението на младите моми и момци, ще знаете, че те упътват учениците в правия път. Като видят, че някой ученик изкривява пътя си, те му казват: Внимавай, изкривил си пътя си. За да го оправиш, възлюби Господа. Те са живият Божи закон, който казва: Ще възлюбиш Господа, както младият момък обича своята възлюбена, и младата мома – своя възлюбен.

И тъй, старият трябва да се учи от младия. – Какво да учи? – Любовта. Младият пък трябва да учи от стария мъдростта. Синът или дъщерята казва на родителите си: Ако научите от мене, как да любите Господа, вие сте на прав път. Ако се съблазните от мене, вие сте на крив път. Нито моята любов е на място, нито вашата. Същото се отнася и до любовта на човека към хората. Изобщо, истинска любов е онази, която дава подтик на човека и го отправя към Бога. Ако любовта ви внася съблазън и убива всякакъв подтик, тя не е истинска. Някой се съблазнява от любовта на едного към даден човек. – Защо се съблазнява? – Защото неговата възлюбена била жена. Не се съблазнявай, но виж добрата страна на неговата любов. Кажи си: Тази жена още нищо не е дала за този човек, а той я обича, прави големи жертви за нея. Аз, разумният човек, на когото

Бог е дал хиляди блага, и всеки момент се жертва за мене, не зная, къде да Го намеря и как да Го обичам. Трябва да уча любовта от младия момък и младата мома.
И тъй, учете се от онези, които любят. Военният люби сабята и пушката си, на тях разчита. – Защо? – Те ще го прославят. Ученият отваря книгата, чете, изучава я, знае, че тя ще го направи човек, тя ще го прослави. Следователно, и вие трябва да възприемете любовта и да я приложите, защото тя ще ви направи човеци и ще ви прослави. Не търсете слава от човеците, но от любовта. Който разбира това, ще стане слуга на любовта и ще се повдигне. Който не разбира, ще стане господар на любовта и ще се понижи. Който разбира живота, може да се жени; който не го разбира, да не се жени. Който е богат, силен, учен, да се жени; който е беден, слаб, невежа, да не се жени. Женитбата е велик акт, който изисква подготвени хора. Който се жени, трябва да намери истинската си възлюбена, която да отговаря на чувствата му.
Двама американци, добри приятели от детинство, решили да търгуват заедно. И двамата вложили по пет милиона долара в търговията си. Работата им вървяла добре, и приятелските им отношения се закрепили повече. След известно време и двамата се оженили. Така живели една-две години, но животът им не бил добър. И двамата се оплаквали от жените си и били готови да се разведат. Преди да направят това, те решили да разменят жените си, дано животът им се подобри. Опитът излязъл сполучлив. Сега те разбрали, че първият път не са попаднали в избора си. – Какво показва това? – Че хората често разместват нещата. Следователно, когато работите ви не вървят добре, когато се натъквате на противоречия и мъчнотии, ще знаете, че причината за това е в разместването на нещата, че те не са поставени на истинските им места. Поставите ли ги точно на местата им, противоречията и мъчнотиите ви ще изчезнат.
Като се говори за разместване на нещата и поставяне всяко нещо на своето място, ние не критикуваме сегашния порядък на живота. Ние само изнасяме фактите, както са в действителност. Не е лошо, че живееш под наем в една къща, но ти имаш нужда от по-хубава къща и от по-добри условия. Докато намериш тази къща, ще търпиш, заставен си да живееш в нея. Жаден си, ще пиеш вода, отдето намериш. Има и по-хубава вода от тази, която пиеш, но не си я намерил. Като намериш хубавата вода, ще се откажеш от лошата. Ти се нуждаеш от чист въздух. Докато го намериш, ще се задоволиш с онзи, при който си заставен да живееш. Като промениш условията на живота, ще намериш по-чист въздух, който ще задоволи нуждите на организма ти.
Помнете: онова, което може да подобри вашия живот, е любовта. Ако я възприемете и приложите правилно, тя ще ви подмлади. Тя носи нов живот, нови разбирания, нов морал. Откажете се от старото и приемете новото, което иде сега. Старите листа, сами по себе си, ще окапят, и

вятърът ще ги отвее далеч от дървото. Новите листа, сами по себе си, ще израснат. Не съжалявайте за старите листа. Радвайте се на новите листа, които израстват. Те ще дадат нова насока и нова философия за живота.

– Божият Дух носи всичките блага на живота.

22. Утринно Слово от Учителя, държано
на 1 март, 1936 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

*) I. Послание към Коринтяните, 8 гл.

1936_03_01 Тази заповед приех от Отца си
неделна Беседа

ТАЗИ ЗАПОВЕД ПРИЕХ ОТ ОТЦА СИ

Отче Наш.
„Ще се развеселя“.
Ще прочета само няколко думи от 10 глава на Евангелието от Йоана от 18 стих:
„Тази заповед приех от Отца си“.
„Духът Божи“.
„Тази заповед приех от Отца си“. Заповедта, която е външен израз на нещо разумно. Законът е израз на заповедта, той е нещо установено. Обаче, законът може да се измени. Законът търпи тълкувание. Има хора, които специално са определени да изучават законите, обаче, заповедите не могат да се изучават. Една заповед не подлежи на никакви правила, тя не може да се изменя. Законът може да се измени, но заповедта не може да се изменя. Защо? Защото заповедта се дава при специални условия.

Сега аз искам да говоря върху здравословните състояния на човешката душа. Всяко здравословно състояние е естествено състояние. В български език на думата естествено състояние не се дава това съдържание, което аз сега ще употребя, ще вложа. В Писанието се казва, че естественият човек не може да разбере духовните работи, но и духовният човек не може да разбере естествените работи. Тъй щото и двамата са невежи, но в известни случаи естественият човек има по-добри разбирания за нещата, отколкото духовният. Духовният човек е само въздух, той носи вятъра, а оттам нататък да става, каквото ще. А естественият човек обработва градините, навсякъде туря ред и порядък. В някои отношения и духовният човек туря ред и порядък. Духовният човек в някои отношения мяза на модерния човек, който се води по последната парижка мода. Като го видите, той е добре облечен, добре причесан, с хубави обуща, със здрава, нова шапка, поклоните му са на място, той внимателен, вежлив, всичко в него е съвършено по духовному. В него нищо излишно – всичко е на място, духовно. Всичко е толкова духовно в него, че целият си живот е издухал, нищо не е останало. Така тълкувам на български език думата духовен. Същевременно тази дума означава още и думата дух. Тъй както се взима, тя тепърва има да расте. Тази дума още не е осмислена. Сега това ни най-малко не е за упрек, но езикът е такъв. Сега като се каже, че някой човек е духовен, това разбира, че той не трябва много да яде, не трябва много да спи, това не му трябва, онова не му трябва. Очите трябва да му са малко хлътнали, лицето да е пожълтяло, не трябва да си позволява такива

работи, каквито другите хора си позволяват, изобщо всичко в него да е отмерено. Като видят, че някой духовен човек постъпва като обикновените, веднага му казват: Ти си духовен човек, не ти се позволява да правиш това. Това не ти подобава, онова не ти подобава. Естественият човек е свободен да прави каквото иска. Духовният човек навсякъде се ограничава. Ако духовността може да ме ограничи, де е тогава моята духовност? Казано е, обаче, че дето е духът, там е свободата. Следователно, каква свобода е тази, ако на всяка крачка съм ограничен? В друго отношение пък естественият човек е ограничен в това, че той не върши Волята Божия. Така се счита поне. Понеже, естественият човек е свободен, духът по-лесно обитава в него. Сега аз не говоря за същината на духовния човек, но вие като говорите за духовен човек, разбирате тъкмо това, което не е. Под думата духовен човек ние разбираме човек, който е свободен във всяко отношение. Той е свободен и в чувствата, и в мислите си, и в постъпките си, и в яденето си, и в спането си – той навсякъде е свободен. Това значи духовен човек в пълния смисъл на думата. Свободен навсякъде. Ако така разбирате духовния човек, това има смисъл, но ако не разбирате така, не се ползувате много. Духовният човек трябва да се отличава с една черта: Той трябва да носи светлина поне за себе си.

Сега това е една свободна мисъл. Аз искам временно поне да ви освободя от всички ограничения да не мислите дали сте духовен или не сте духовни, дали сте естествени или не сте естествени, дали сте светски или не сте? Аз оставам това нещо настрана. За мене и светският, и духовният човек живеят на една почва, разбиранията им са еднакви, само че имената им са различни. Все пак има едно малко различие. Кой създаде имената духовен и естествен човек? Онези, които създадоха тези имена, туриха ли в тях това значение, каквото ние прилагаме? Ни най-малко. Когато един музикант пише едно музикално произведение, той сам поставя нотите и пише. Ако някой вземе криво една нота, ту я понижава или повишава, това е точно определено в нотите, не могат да се взимат произволно. Че друг е изменил гамите и това не е позволено. Всичко е точно определено. Ако е въпрос за „до мажор“ гама или C-dur, така трябва да се изпълни. Обаче, обикновените хора са понаучили нещата отгоре, отгоре и така ги изпълняват. Опасността е от духовните хора, които, като не знаят нещата, поставят разни знаци, с които преувеличават нещата. Обаче, всяка дума трябва да има само едно значение. Вземете например, в български език думата любов има 4–5 значения. Например каква е любовта на младите хора? Всички я знаете каква е, всички сте я опитали. Каква е любовта на майките и нея познавате, опитали сте я. Ако дойдете до любовта на майката, на бащата, на сестрата, на брата, на приятеля, на слугата и на господаря – това са все степени на любовта, които вие познавате. Като ги сравнявате, не можете да кажете, че едната любов означава другата. По

какво се отличава любовта на бащата, например? Бащата обича душата на дъщеря си, а възлюбленият обича тялото на възлюблената си. Тази е разликата, че единият обича тялото, а другият – душата. После, приятелят обича сърцето на приятеля си, а не неговото тяло. Братът пък обича ума на сестра си. Това са все области на любовта, които се различават една от друга. Така поне аз разбирам нещата. Дали вие ги разбирате така, това е друг въпрос. Това е моето разбиране. Когато някой ми каже, че е готов да умре за мене, казвам: Да, за праведните всеки е готов да умре, но за грешните малцина са готови да умрат. Когато някой ми каже, че е готов да умре за мене, казвам: Да, за праведните всеки е готов да умре, но за грешните малцина са готови да умрат. Когато един момък умира за една красива мома, той умира за нея, защото тя е праведна – това е в реда на обикновената любов. Аз бих желал да видя един момък да умира за една грозна мома, за една грешница. Такова е моето разбиране, не казвам, че то е и ваше разбиране. Ако има някаква грешка в разбирането, то се дължи на мене, не и на вас. Та когато някой казва, че е готов да умре за красивата мома, казвам: Да, за красивата мома всеки е готов и десет пъти да умре. Въпрос е дали ще се намери един, който поне един път да умре за грозната мома. Десетте умирания едва ли ще се равняват на половина от едното умиране за грозната мома. Защо? Защото, като умре за красивата, за праведната мома, ще му направят паметник за няколко милиона лева, а като умре за грозната, за бедната мома, едва ли ще му турят един кръст на гроба му. В първия случай този момък ще минава за благодетел, всички ще говорят за него, а във втория случай ще мине като един прост, глупав човек.

Сега аз ви говоря тия неща за изяснение. Когато дойдем до истинския културен живот, ние ще имаме отлично разбиране за нещата. И тогава като говорим за мъжа, ще разбираме любовта на един господар. Като говорим за жената, ще разбираме любовта на господарката. Мъжът е господар, той е цар. Като издаде един закон и го прекара през камарата, този закон непременно трябва да се изпълни. Горко томува, който се противи на този закон. И когато господарката издаде един закон, той непременно трябва да се изпълни. Горко на този, който се противи на този закон. И най-после ние дохождаме до елементарната любов. Най-елементарната любов, това е любовта на човека към себе си. Първо човек обича себе си. После човек ще се покаже малко щедър, ще даде любовта си на едного вън от себе си, когото ще нарече възлюблен или възлюблена на своето сърце. Това е любовта на двамата. След това иде любовта на тримата – на майката, на бащата и на сина, и на дъщерята. Числото 4 е произволно. Когато човек влезе в закона на числото четири, той вече не може да остане сам, не може да остане на едно място, той непременно трябва да пътува – път му предстои. Сега, като ви говоря така, вие искате

да знаете повече нещо. Не се смущавайте, ще дойдете и до онези неща, които днес не разбирате. Например, ние говорим за слънцето. Не мислете, че слънцето може да се опише. Как можете да опишете слънцето? Представете си, че сте ходили на слънцето, но както и да си го представите, вие си въобразявате само, че сте ходили на слънцето. Аз не съм ходил на слънцето. Според сегашните учени, слънцето има шест хиляди градуса топлина. Според други някои, то има топлина около 24–25 хиляди градуса топлина. Според други има повече, даже до 25 милиона градуса топлина. Най-малката топлина на слънцето е около шест хиляди градуса. При тази топлина жителите на слънцето орат, женят се, раждат им се деца, пращат ги на училище и т. н. Ще кажете как е възможно при тази температура при тази толкова голяма топлина да има живот, да могат хората да се размножават и развиват добре? Прави сте да питате. Факт е, че на слънцето има живот при шест хиляди градуса топлина най-малко. Обаче животът на слънцето не е такъв, какъвто е животът на земята. Като говорим за тази висока топлина на слънцето, ние разбираме такива условия, при които може да се прояви един висш живот. Нашият живот е нисш живот, защото едва ли може да издържи на топлина около 42 градуса. Какво може да се иска от човек, който, който не може да издържи топлина повече от 42 градуса? Казват, че даден човек бил велик, светия бил. Благодарим за такъв светия, който при 42 градуса умира; благодарим за такъв гений, който при 42 градуса умира. И благодарим за такъв професор, за такъв учен, който при 42 градуса умира. Де е учението, де е святостта на този човек? Като турите едно яйце при топлина от 42 градуса, то изплува, не умира. Като го поставите на още по-голяма топлина, то може да се опече, а човек като го поставят на топлина от 42 градуса умира. Казват някои: Представете си този човек има висока температура около 42 градуса. Какво ли ще стане от него? – Нищо няма да стане, освен че ще се излюпи. С това аз ни най-малко не искам да измервам вашите възгледи. Когато говоря на една мечка или на един вълк, аз се съобразявам с техните възгледи. Аз искам само да измеря неговия начин да видя свободна ли е мисълта на човека. Например, когато говоря на един вълк, ще говоря на неговия език. Вълкът и лъвът се различават кардинално. Вълкът мисли дълбоко. Вълкът е от съвсем друга епоха, той принадлежи към една сатурнова епоха. Вълкът е станал вълк, когато Сатурн е царувал. Лъвът е станал лъв, когато месечината е царувала. Вълкът е подозрителен, той критикува, той е като философите. Като вземе една овца, той първо я анализира с ръцете си, със зъбите си и после иска да опита месото ѝ. Той е учен човек, т. е. постъпва като учените хора. Той има своя лаборатория. Казвате: Вълк е това. Не, той от голямо напрежение да мисли е проточил муцуната си. Сега аз виждам, че можете да направите едно възражение, да кажете: Вълкът може ли да мисли? – Мисли, разбира се. Вълците имат голяма стратегия. Когато искат да нападнат някое стадо от здрави овци, на които кучетата са големи и здрави, те се събират по

няколко заедно, с цел, когато кучетата погнат двата вълка, останалите два да влязат в кошарата, да грабнат две от най-хубавите овце и да бягат. Стратегия е това. Те имат голям и добре обмислен план. Ще кажете, че вълкът не мисли. – Не е така, мисли вълкът. Под думата мисъл аз разбирам човешката мисъл. Единственото същество между животните, което е способно да мисли, както трябва, това е човекът. Да мислиш, това значи да мислиш как да направиш добро. Според мене това е права мисъл. Ако ти мислиш като вълка, как да заграбиш една овца, това не е мисъл. Така и банкерът мисли. Банкерът мисли от кого да вземе повече пари. Така мисли и земледелецът колко повече да изкара от земята. Така мисли и търговецът. Така мислят и животните. Ако и човек мисли така, той мисли като животно. Щом мислиш да направиш добро, това е мисъл, това е човещина. Щом искаш да обичаш по човешки, това е мисъл. Щом търсиш Божествения свят, това е мисъл. Щом търсиш разрешението на безсмъртието, това е мисъл. Щом търсиш едно здравословно състояние на живота, това е мисъл. Щом търсиш обикновения начин на живот и мислиш само за ядене и за пиене, това търсят и животните. Значи по нищо не се различаваш от тях. Вижте пеперудите какво ядене имат. Те ядат по царски. Те дават хубави угощения. Нима мислите, че яденето на пчелите не е хубаво? Влезте между тях да видите какви хубави угощения се дават. Те имат за царицата специална храна, най-изящната храна. После за техните певци пак имат специална храна. Те са техните големи лордове. Когато положението на един кошер е естествено, там всички пчели си разпределят работата, съобразно това си разпределят и храната. Те имат около 400 души певци. Когато кошерът забогатее, певците се увеличават. Щом кошерът осиромашее, веднага певците се уволняват, остават само една малка част от тях. Обикновеното число е 400. Те са любовниците на царицата. Те са нейните придворни. Един цар на земята има придворни дами, а една царица в кошера има придворни кавалери. Вдъхновението на царицата иде именно от тия певци. Като погледне към тях, тя придобива вдъхновение да работи. Извадете тези лордове, от кошерите, или както ги наричат бръмбарите и всичкото вдъхновение на царицата ще изчезне. Сегашните пчелари току хващат в капани тези лордове, мислят, че щели да ядат много мед, та повече дял да остава в кошерите. Но те не разбират психологията на пчелите. Вие можете да отстраните бръмбарите, така наречени по човешки брам, бък, но няма да подобрите състоянието на кошера. Думата брам значи големи. Ако отстраните всички тия бръмбари, след няколко години кошерът става все по-слаб, работничките стават все по-малки и по-малки, кошерът се изражда и след време съвсем изчезва. Следователно, здравословното състояние на тия кошери зависи именно от бръмбарите.

Сега това не са твърдения, но това са мои наблюдения, които са много

верни. Аз правих тези наблюдения, когато правих изследвания върху човека. Тогава аз правех сравнение между минералното царство, между растителното царство, между животинското царство и между човешкото царство. Имам едни голям сбор на данни и изводи, които са много верни. Тия данни могат да се проверят. Затова има специални начини. И в бъдеще, може би, след 100 години, животът на пчелите може да се внесе в социалния живот на хората и така да подобрят семействата. Съвременните хора не разбират онзи велик Божествен ред на нещата, вследствие животът не може правилно да се развива. Например, на младото поколение са поставени ред ограничения, които не допринасят нещо добро. И при това във всеки дом има специални правила и закони, точно диаметрално противоположни на ония, които съществуват в другите домове.

Какво ще кажете, ако в един дом бащата издаде заповед, че братът няма право да срещне сестра си или че няма право да целуне сестра си? И братът трябва да иска разрешение да целуне сестра си. Или какво ще кажете, ако майката издаде закон, че сестрата няма право да срещне брата си или да го целуне? Какъв дом е този? Това са закони, които сега съществуват. Казват: Мъж с жена не трябва да се среща. Ако жената е толкова опасна, защо Господ я създаде? Или ако мъжът е толкова опасен, защо Господ го създаде? Лошото не е в това. Лошото седи на друго място. Това е един духовен живот, който осакатява хората. Така се осакатяват и семействата. Проследете да видите как работи законът в семейството. Онези семейства, които имат повече момичета, отколкото момчета, там бащата умира винаги по-рано. Семейства, в които има повече момчета, там майката умира по-рано. Обаче, когато се уравновесят и в дома има толкова момчета, колкото и момичетата, става едно правилно прекръстосване. Тогава майката и бащата живеят до дълги старини и домът е по-добре устроен. Щом се измени този закон и притесните мъжкия елемент, в дома ще започнат да се раждат повече момичета, вследствие на което ще се усили мекият елемент, а това ще създаде една по-голяма разпасаност, една по-голяма леност, едно по-голямо чревоугодничество. Например, готварството се създаде от мекия елемент, от преобладаващото влияние на момичетата. Ако в един дом преобладават момчетата, ще се яви гордостта. Същото нещо се забелязва и в природата. Същото се забелязва и при създаването на света. Бог първо създаде мъжкото дете, Адам. Второто дете, което Бог създаде, беше Ева – женското дете. Адам беше първият син на Бога, а после Той създаде Ева. Тъй щото и Адам беше създаден от Бога, и Ева беше създадена от Бога. Бог направи Адама от червена пръст, но той взе тази пръст от животните. Те създадоха, те направиха червената пръст. Бог направи Адама от най-ранната пръст, която животните направиха, а после създаде Ева от най-фината материя на Адама. Той извади от него две ребра и създаде Ева. Сега човек има 12

ребра, а от 13-тото направи жената – Ева. Според Писанието всичкото нещастие на човека седи в това, че бил направен от едно ребро само. Не, двойни са били ребрата, от които Бог създал жената. Тогава Адам имал всичко 13 ребра, от едната страна имал шест ребра, а от другата седем. В него имало едно разногласие. За да освободи Адама от разногласие, Бог извадил седмото ребро от една му страна и по този начин извадил разногласието на Адама отвън, да може по-лесно да се справя с него. Следователно, числото 13 е преодоляващото влияние на мъжкия принцип. Че е така, това се вижда от факта, че Ева се съблазни с втория принцип. Когато в рая влезе един млад момък, един кавалер като Адама, Ева се влюби в него. Там е грехът. Грехът се роди с преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Това се вижда от факта, че след като Адам и Ева се задомиха, трябваше да излязат вън от рая и родиха тогава две мъжки деца. Те нямаха синове и дъщери, но родиха само момчета, с което дадоха преимущество на мъжкия принцип и по този начин изопачиха нещата, спънаха човешкото. Това се дължи на една грандиозна идея в първия човек да бъде като Бога. Значи, първите хора нямаха доверие на онова, което Бог им даде, те искаха да станат като Него. Те станаха като Бога външно, но откак излязохте от рая, те създадоха сегашния свят. Тъй щото, сегашният свят е направен от първите хора. Всички вие, които излязоха от рая, сте направени по метода на Адама. Сега вие искате щастие от един плод, който е чисто човешки. Този плод е Адамов плод. Този плод е Адамов плод. В него не може да има никакво щастие, в него не може да има никакво съвършенство, в него не може да има никакво блаженство. Това е едно училище, от което ние тепърва трябва да излезем. Сега от жената трябва да се вземе едно ребро и да се тури на място. При това трябва да се тури още едно, че вместо 12 да станат 14 ребра. Сега вие разглеждате въпроса по вашему, но аз ви давам обяснение. Сега аз ви казвам, че трябва да излезете от този порядък на нещата, но не ви казвам, че трябва да напуснете живота. Вие трябва да дойдете до същото състояние, до което аз съм дошъл. Младият не разбира състоянието на стария, но той трябва да дойде до същото състояние да го разбере. Невежият не разбира състоянието на учения, но той трябва да дойде до неговото състояние да го разбере. Слабият не разбира състоянието на силния, но той трябва да дойде до неговото състояние да го разбере. Ако пък силният не спазва законите, той ще слезе до положението на слабия. Ако и ученият не спазва законите, и той ще слезе до положението на невежия. Тъй щото, за човека има качване, има и слизане. Някой казва: Аз не искам да вървя напред. – Ако не искаш да вървиш напред, ще се върнеш назад. – Ама лошо ме очаква. – Назад те очаква още по-лошо. И напред те очаква лошо, но ако се върнеш назад, очаква те нещо още по-лошо. И напред има мъчнотии, но за предпочитане е напред с мъчнотиите, отколкото назад с мъчнотиите. Сегашният порядък ви е наложен не по ваша воля. Вас ви викат за войник,

и вие трябва да се явите. Вие не отивате доброволно, но се подчинявате, викат ви да служите за благото, за доброто на отечеството си и ставате войник. Ще станете войник и ще служите 2–3 години. Така и на училище не отивате доброволно, пращат ви и вие ставате ученик. Никое дете не отива на училище доброволно. Майка му и баща му го завеждат и то трябва да свърши основно образование, четири отделения. После три прогимназиални класа. След това да свърши пет гимназиални класа и най-после четири години да следва в университета. Така щото от ученика се искат цели 16 години да изслужи повинност в училището, за да получи един диплом. Всички хора не се подават доброволно на своите повинности. Не е въпрос само да придобиеш знание, но ти трябва да се ползуваш от това знание. Ти трябва да разбираш това знание.

Сега аз не казвам, че това е лошо. Но казвам, че в света е допуснато едно криво разбиране. Човекът внесъл нещо криво в Божествения свят и иска да застави цялото човечество да измени възгледите си. От дългата опитност на човечеството ние виждаме, че хората искат да изправят своята погрешка. Но, като дойде Христос, Той казва така: „Ако се не родите изново от Дух и вода, не можете да влезете в Царството Божие". Или другояче казано: Ако се не родите изново от Дух и вода, не можете да влезете в рая. Първо Бог създаде човека, а сега това става не чрез създаване, а чрез раждане. И затова е казано: „Роденото от Духа, дух е. Роденото от плътта, плът е". Аз не казвам, че плътта е едно грешно състояние, но тя е едно по-нисше разбиране, едно по-ниско състояние на живот. Едно по-ниско разбиране на Божиите закони. Докато е само в плътта си, човек не може да разбира Божиите пътища. Докато е в плътта си. За него това е най-ужасното, най-тягостното състояние, затова той трябва да стане духовен, да разбира, както духовните хора разбират. Затова хората трябва да станат духовни, поне на стари години. И те казват, докато сме млади, да си поживее(м), като остареем, тогава можем да станем духовни. Там е кривото разбиране на хората. Такъв живот не е духовен, той е живот на робство. Какъв духовен живот може да води един стар човек? Той се намира в едно неестествено състояние, което е несносно за него. Според мене, на стария човек именно е нужна свобода.

Питам какво ще ви ползуват сега новите възгледи? Днес всички хора и светски, и религиозни се борят с въпроса кой има по-прави възгледи. За мене не важат възгледите на хората. За мене важи количеството и качеството на живота, който имаме. В какво вярвам, какви са моите разбирания, това е друг въпрос. За мене е важен животът, който имаме, качеството на този живот, онази среда, онези условия, които имаме. Това е важно за мене. Според мене е важно качеството и количеството на живота, който имаме. Следователно Христос казва: „Ако ме обичате, ще опазите

моите заповеди“. Той не е разбирал онези заповеди, които сега имате. Казвате: Да работим за хората, за човечеството. Когато някой иска да работи за човечеството, за хората, първо той трябва да знае техните нужди. Не е въпрос да му давате на болния едно и друго лекарство, докато умре и после да казвате, че сте го излекували. Благодарим за такова лекуване. Забелязано е, че дето има повече духовни събрания или общества, или секти, там има повече безбожници, отколкото дето няма толкова духовни общества. Там се изучават науки, които нямат нищо общо с Божествените. Така е, например, в Америка. Мнозина поддържат мисълта: Вярваме в Троеличието на Бога. Какво нещо е троеличният Бог? Казвам: Аз вярвам в Любовта и живея в Любовта. Вярвам в знанието и живея в знанието; вярвам в Истината и живея в Истината. Защото за мене Истината е свободата; Мъдростта е знанието и светлината, а Любовта е животът. Това е според мене троеличие. Или ще кажете: Аз вярвам в Отца. Какво е Отец? Ти вярваш в Отца. Кой е Отец? Отец, това е Любовта. Ти раждал ли си тези хора? Когато говорим за Отца, ние разбираме тази любов, която обхваща всички хора. Ако не познавате Любовта, вие не можете да вярвате в Бога. Човек не може да вярва в това, което не знае. Щом дойдем до живота, човек може да вярва само в онова, което има и което знае. То може да е микроскопическо, но ти имаш едно схващане, едно духовно схващане, едно усещане за това, което имаш. Само в това ти можеш да вярваш. А ако вярваш в неща, за които нямаш никаква опитност, тази вяра е празна, тази вяра е суетна. Сега ще ви запитам: Всички хора, които вярват в Отца, познават ли Неговия ум? Кой е езикът на Отца? – Езикът на Отца, това е Любовта. Ако знаеш да обичаш и минералите, и растенията, и рибите, и птиците, и животните, и човека, ти ще говориш на Божествен език и всички ще те разбират. Този език си има своя граматика. Следователно не говорете само за Любовта. Това е празна работа, щом езикът не ѝ знаете. Това са илюзиите. Няма по-реално нещо в света от Божествения език на нещата, който осмисля всички неща в живота, който носи всички блага. Всички хора в света, били те светии, гении, талантливи трябва да работят с единствената цел да познаят Любовта, да научат нейния език. Стремежът на цялата култура, на напредналите души, е да изпълнят заповедите на Отца си. Гениалните хора не влизат в числото на обикновените. Друго нещо ги занимава тях. Светиите, които са идвали и които идват в света, също така друго ги занимава. Те познават човечеството и неговите нужди. Светиите не се интересуват от това дали ще бъдат признати от някоя църква за такива. Гениите не се занимават и не се интересуват от това дали имената им ще бъдат написани на земята. Те искат да изпълнят Волята Божия. Те искат да изпълнят заповедите на Отца си, за да бъде името им записано на друго място, горе някъде. Какъв светия ще бъдеш между говедата? Или какъв светия ще бъдеш между грешниците. Ние наричаме светия онзи, който като погледне на хората около себе си, счита ги свои

братя и да си каже: Трябваше да дойда по-рано да помогна на тези хора, които са закъсали толкова много. Той разбира нуждите им и си казва: Аз трябваше по-рано да дойда, да ги спася, да им помогна. Като ги гледа, душата му се къса за тях и казва: Аз трябваше по-рано да дойда. Така трябва да разбираме светиите. Така е и с гениите, така е и с талантливите хора, така е и с всички добри хора на земята. Така трябва и вие да съзнавате нещата. И ако не ги съзнавате така, вие не разбирате живота. Направете опит и вижте, че е така. Ако влезете при един болен и му говорите по този начин, той ще оздравее. Аз съм опитвал това нещо. Аз съм правил ред опити. Като влезете при някой болен, вие казвате: Аз ще се помоля за тебе. Не, така не се прави. Влез, помоли се и кажи: Братко, ти ще оздравееш. Както съм здрав аз, така и ти ще бъдеш здрав. Ставай сега от леглото. Аз съм проверявал това нещо много пъти. Тъй щото като влезеш при един болен, не му казвай, че ще се помолиш заради него. Болният ще започне да ти разправя какво виждал, като че се готви за онзи свят. Ти ще му кажеш: Не разправяй сега тия неща, но мисли. Не е въпрос, че не трябва да се готвиш за онзи свят, но ако отидеш в онзи свят, ти трябва да бъдеш там полезен. Болният започва да разправя, че кракът му бил схванат, че гръбнакът го болял. Не ми разправяй тези работи. Но хайде заедно да излезем да се разходим. Най-напред излизаме само из коридора. Той не вярва, че ще може да излезе вън от стаята си. И така постепенно увеличавахме разходките. Така аз излекувах един български офицер, който после замина за онзи свят по своя грешка. Той беше ходил на бойното поле и там се разболял. Казвате: Защо умря? – Защото той не трябваше да ходи на бойното поле, не трябваше да се бие, но преди това той беше заболял от някаква болест и не можеше да става от леглото си. Не можеше да ходи никак. Един ден аз го взимам със себе си и тръгваме да вървим. Първият ден изминахме заедно един километър, на втория ден изминахме два километра. На третия ден изминахме три километра. На четвъртия ден, четири, на петия ден – 5 и така увеличавахме, докато в продължение на 10 деня изминахме 25 километра. Така отидохме до Погановския манастир. А той носеше даже и раница на гърба си. Отиване и връщане ни взе около 70 километра. И всичко това той постигна само в десетина деня. И той се чудеше как е станало това нещо. Казах му: Както аз ходя, така и ти можеш да ходиш. Но затова трябва да дойде при вас един брат и не да се моли за вас, но да каже: Както аз може да ходя, така и ти можеш да живееш. Както аз мога да живея. Вие трябва да разчитате на този болен и да го кредитирате. Как ще го кредитирате? Ще го кредитирате така, както кредитирате овцата. Като слушала една овца, че се свири и пее, и тя поискала да свири. Казвали ѝ, че за това трябва кожата ѝ да се одере. Тя казала: Стига да свиря, както трябва, аз съм готова да одерете кожата ми. Одрали кожата ѝ и направили една българска гайда. Гайдарджията е взел и я надул, тя започнала да свири. Гайдата има един по-дълъг крак и един

по-къс, а същевременно тя има и един пискун. Значи тя има три крака. Докато надувате гайдата и вкарате в нея въздух, тя свири. Щом престанете да я надувате, тя престава да свири. Както можете да вкарате въздух в гайдата и да я направите да свири, така можете да вкарате и живот в кой и да е болен човек и да го направите съвършено здрав. Как е станало и става това, има ред научни методи и обяснения, но по-практично е да се вкара живот в болния човек и да се излекува. Накарали един богат човек, добре облечен, да премине една река. Реката нямала мост и затова богатият започнал да обикаля около брега, да прави измервания, изчисления, откъде е най-лекият път, отде трябва да премине реката. Така изминали един, два, три и повече деня и той все още не намирал начин как да премине реката. По едно време разбойници се научили, че този човек е богат, разполага с големи богатства и отишли да го нападнат. Като се видял в голям зор, той хукнал да бяга и не забелязал как прескочил реката. Зор, зор, голям зор трябва да има човек, за да премине реката. А тъй, научни изследвания и изчисления нищо не помагат. Жена му го питала: Как премина реката? Докато нямах никакъв зор, не можех да я премина, правех ред изчисления, но като меназориха разбойници, преминах я и видях, че била плитка. И научният начин е хубав и не го отричам, но по-сигурен е начинът на вярата. Има един начин, с който ние схващаме нещата. Той е Божественият начин, който е вложен във всяка душа. Във всяка душа е вложено едно знание и върху това знание всички учени основават своите теории. След като цели 20 години някой учен изучава един въпрос, изследва го коренно, най-после в него се отваря нещо, той започва да вижда онова, което по-рано не е виждал и започва тогава да пише. Така правят и астрономите. Десетки години наред нощ след нощ наблюдават небето, изучават го, докато един ден дойдат до положение да се пренесат на слънцето и започват да виждат нещата така, както никога не са ги виждали. Има нещо особено в това виждане. Друго нещо има в този учен, за да може той да вижда. Този човек говори, пише с увереност, а не така както само на теории. Учените хора са много положителни. Този учен не е открил това нещо в един два деня, но е посветил на даден въпрос десятки години.

Сега пътят, в който сте тръгнали, иска учение. За да учите, ще си кажете в себе си: Така Отец иска. И както Той иска, така ще постъпи. Той иска да посрещнете в дома си бедните братя и сестри, да им услужите така, както Отец им услужва. Някои пък искат да знаят докъде са достигнали до развитието си. Те се ревнуват помежду си, че единият бил по-голям светия, а другият по-малък. Ще ви приведа един пример за степента на светиатството. В едно планинско място двама светии се подвизавали заедно. По едно време, както се разхождал единият от тях, видял нещо на земята и бързо подскочил, избягал далеч от това, което видял на пътя си.

Вторият светия си казал: Какво ли видя другарят ми толкова страшно, че трябваше да избяга? Досега аз мислех, че той е смел, безстрашен човек, но не било така. Нека отида да видя от какво се е толкова уплашил. Като приближил до мястото, видял една дупка в земята и вътре един голям казан със злато. – Гледай будала човек! Трябваше ли да бяга от богатството? Тогава той извадил казана от земята и започнал да се разпорежда с тия пари: Направил болници, съградил сиропиталища, построил църкви. И част от парите задържал за себе си. Като свърши всичката си работа, той започнал да се моли на Бога, да види дали Господ е доволен от това, което е направил с парите, от неговия труд. Тогава Бог му отговорил: Добрините, които ти направи, не струват толкова, колкото подскачането, избягването на другаря ти от тях. Ако ти направиш едно сиропиталище и без да искаш станеш причина хората в това сиропиталище да се карат, какво много си допринесъл за тяхното повдигане? На какво мяза сегашният семеен живот? Мислите ли, че когато бащата умира и остава след него наследството на синовете и на дъщерите си, че добре прави? Това не е семейство. Семейство, в което бащата умира и синовете им очакват това, за да получат наследство, това не е семейство. Това е обирничество. Като им остави наследството, те след неговата смърт ще спорят на кого дал повече, на кого дал по-малко. Те ще се скарат помежду си. Бащата трябва да им даде образование и кой каквото може да направи от него. Той трябва да им каже: Както баща ми нищо не ми остави, така и на вас няма да оставя нищо друго, освен образованието, което ви дадох. Това е достатъчно. Синът не трябва да очаква на баща си, но да се опретне да работи. Майките какво правят? Работят непрекъснато, не искат да карат дъщерите си да им помагат, за да не им огрубеят ръцете, кожата им да бъде мекичка, че няма да ги харесвали кавалерите. Майките казват, че ако ръцете на дъщерите им били груби, нямало да се оженят. Докато се оженят, ръцете им трябвало да бъдат меки, че като пипне кавалерът да му бъде приятно. После като се оженят могат ръцете им да бъдат груби. С това аз изнасям един факт, който не е преувеличен. Така трябвало да бъде! Защото не било приятно на човека да пипа груба ръка. Момъкът прави един крив извод. Той казва: Ако ръцете на момата са груби, и тя ще бъде груба. Ако ръцете ѝ са нежни, и тя ще бъде нежна. Но в същност не е така. Момъкът се лъже, той мисли, че като пипне меката ръка на момата, и сърцето, и умът ѝ са такива. Не, не е така. Обаче, като се ожени, момъкът сам разваля закона. Той казва: Слушай, тези ръце бяха мекички, гладки заради мене. Но сега пак заради мене ще готвиш, ще переш дрехите ми. И като върши тази работа, ръцете на момата постепенно загрубяват, кожата става груба, корава. По същия закон, на неговата логика, като започне жената да пере, да глади, да готви, заедно с огрубяването на кожата започва да огрубява и сърцето ѝ. Ако момъкът обича момата да има меки ръце, и като се ожени за нея, пак трябва да пази

ръцете ѝ, да не огрубеят, за да не огрубее заедно с това и сърцето ѝ. Такива са моите изводи, моите заключения, не ви ги налагам на вас. Ние работим повече отколкото трябва, ядем повече, отколкото трябва, но мислим по-малко, отколкото трябва. Ние чувстваме по-малко, отколкото трябва. Наистина, съвременните хора се трудят много, те искат да станат богати. Всеки трябва да има желание да стане богат, но богатството ни най-малко не зависи от големия труд. Богатството зависи от умението на човека, от неговата любов. Ако ти работиш, окръжаващата среда ще ти съдейства, защото ще знае, че ти си полезен за тях. Но, ако някои същества знаят, че ще забогатееш, те ще ти турят примка да те оберат.

Сега да се върнем към предмета. Не подпушвай в себе си Божествената Любов, с която Бог те е създал. Или не подпушвай в себе си онези велики влияния на твоя ум, на твоето сърце. Ако имате някаква мисъл, или някакво чувство към баща си или към майка си, или ако имате някакво чувство към сестра си или към брата си, те са твои ближни. Имай еднакви чувства и мисли към баща си и към майка си или към брата си и към сестра си. Защото баща ти е първият син, ти си вторият син. Майка ти е по-голямата сестра, а другият (сестра ти) е по-малката сестра. Майка ти е по-голямата сестра от тебе. Значи, първият син е баща ти. Втората по-голямата дъщеря е майка ти. Ти си вторият, по-малкият син, а четвъртата е по-малката сестра. Следователно такива трябва да бъдат твоите отношения в дома ти. Ако тези отношения съществуват в един дом, той ще има Божието благословение. Ако дойдат известни болести, лесно могат да се лекуват. Следователно, всички страдания, всички нещастия в природата, на която е изложен човек, се дължат на преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Това, дето хората сега се приготвят за тази велика война, се дължи на преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Всички държави искат да воюват, за да уредят работите си. Те насила искат да воюват, за да подобрят живота на своите поданици. Стремежът на тези хора е правилен, но методът, който избира, не е Божествен. Ще бъде смешно в един дом братята и сестрите да воюват, за да подобрят положението си. Било братята искат да подобрят положението си, било сестрите. Дотам е дошло сегашното разбиране на хората. Обаче, религиозните и духовните хора са дошли до положението да доказват, че войната е несъвместима със закона на Любовта. Извън Любовта войната е съвместима, но в закона на Любовта тя не е съвместима. Ама не трябва ли да воюваме? Извън Любовта можете да воювате, но в Любовта вътре не е възможно да се воюва, не е позволено в закона на Любовта да се воюва. Същото може да се каже и за злото. Извън Любовта злото е несъвместимо, но в закона на Любовта той е несъвместимо. В закона на Любовта злото не съществува. Несъвместимо е злото в Любовта. Казват, че човек бил така създаден, че може да греши. Не, човек не е създаден така, че да греши.

Грехът е предпоставка. Логически това не е правилно. Човек е създаден в света, за да прави добро, да учи доброто. Той се е родил, за да научи доброто в света. Такава е нашата цел. Такъв е смисълът на живота. Следователно, смисълът на живота седи в това да се запознаем с основните принципи на Божествената Любов. Ако искате да знаете, това е задачата на цялото човечество, това е задачата на самите вас. Казвате: Какво нещо е Любовта? – Какво е Любовта не знаем, но това, което наричаме Любов, е само едно предисловие на Любовта. Любовта на вашата възлюблена, Любовта на вашия баща, на вашата майка, на вашата сестра, на вашия брат, на вашия приятел, на всички хора в света не е нищо друго, освен предисловие, встъпление във Великата Божия Любов, която осмисля живота. Когато влезете в тази област, вие ще влезете в областта на безсмъртието, там е смисълът на живота. Няма какво да се обезсърчаваме. Там всичко е в ред и порядък. Не че човешката любов не е реална. Тя е реална, но е най-елементарна. Тази любов не че не е чиста. Тя е чиста, но тя не може да разреши всички задачи. Тя разрешава най-малките задачи, личните интереси, но не и великите задачи, великите интереси на човечеството. Любовта, която имаме към майките, към бащите разрешава само семейни въпроси. Любовта, която имаме към народа, към Отечеството си, също така разрешава само някои въпроси, но тя не е Божествената Любов, която разрешава въпросите на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Тя разрешава тия въпроси на земята. Ако ти на земята не можеш да живееш и не можеш да разрешиш тия въпроси, горе по никой начин не можеш да ги разрешиш. Сега ние ще живеем така, както растенията живеят – половината ще бъдат в материалния свят и другата половина в духовния свят. Това е поставено и в Евангелието, в думите на Христа: „Аз съм лозата, а вие пръчките“. Значи, половината е в земята, а другата половина е отвън – изкарва стъбло и листа, клончета и най-после дава плод – това е външната страна, т. е. духовният свят. Казва се нататък: „Отец ми е земледелец и разумно обрязва пръчките“. Защо трябва да се обрязват пръчките? За да даде тази лоза плод. Така разбран животът, той има вече смисъл. Човек има за тил, може да живее. Ти влизаш в един свят на мъчнотии, няма да те посрещнат с финикови вейки, да кажат: „Благословен, който иде в името Господне“. Няма да те посрещнат като Христа. Христа Го посрещнаха с думите: „Осанна, Осанна!“, но какво излезе след три деня? Кисело излезе това посрещане на Христа. След три деня казваха: Разпни го! Разпни го! Тъй щото и ти не можеш да кажеш какво ще стане с тебе? И като беше на кръста, Христос каза: Така е писано. Като видя Йерусалим, Той заплака. Христос се обърна към равините и към Израилския народ и каза: Ако вие разумни равини и ти Израилю, не можахте да разберете Божия Закон, не може да ви се помогне. Колко пъти досега исках да ви се помогне, но отнема се отсега нататък благословението. И няма да ви се каже:

Благословен Онзи, който иде в Името Господне. Отсега нататък няма да ме видите, докато сами не кажете: Благословен Онзи, който иде в Името Господне. Аз пък казвам: Докато хората не почнат да живеят в Любовта, те няма да видят Бога. Христос ще дойде на земята само когато Любовта започне да царува, между хората. Когато Любовта сближи хората, и те почнат да си отстъпват едни други, тогава ще дойде Христос на земята. Днес Христос се проявява само тук-там. Той не иска да дойде втори път между хората, да го разпнат пак.

Сега мнозина от вас се смущават как ще преживеят живота си. Защо трябва да се смущават? Вие сте дошли на земята да учите. Вие сте изпратени на земята като в училище, за да учите заповедите на вашия Отец, Който ви е пратил да учите. Ако изпълнявате Неговата Воля, ще дойдат другите благословения. Ако изпълнявате Неговата Воля, ще имате възлюблена, ще имате майка, ще имате баща, ще имате брат и сестра, ще имате и приятели – всичко ще имате. Ако не изпълнявате Волята на вашия Отец, всичко ще изгубите. Тъй седи въпросът в света. Така само могат да се решат социалните въпроси в живота. Колко култури са се образували досега, но понеже не са изпълнили Волята Божия, всички са отишли по вятъра. И сегашната култура, ако не възприеме Божията Любов и не изпълни Неговата Воля, също ще отиде по вятъра, нищо няма да остане от нея. Ако съвременната цивилизация, ако съвременната култура и ако цяла Европа не възприема Божията Любов, цялата култура ще бъде изгорена, ще бъде пометена. Ако пък всички народи възприемат Божията Любов, тогава те ще минат от смърт в живот. Сега аз не засягам физическото възкресение, защото то ще стане по един явен начин. Затова, именно на сегашните народи се проповядва едно учение на Любов, за да могат всички хора не да се ядат помежду си, били те религиозни или светски, нито да се наричат еретици. Кой не е еретик днес? Всички хора са еретици. Кои са правоверни? Правоверни са тези, които изпълняват заповедите на Отца си. Само този, който може да каже за себе си: Тази заповед приех от Отца си, само той е правоверен. Този, който може да каже: Тази заповед приех от Отца си да обичам всички – той е правоверен. Онзи, който не обича всички хора, той не е правоверен. Той не е човекът, той няма закон. Той може да направи, каквото иска, но той няма бъдеще, той не може да влезе в Царството Божие. А Онзи, Който е изпълнил заповедите на Отца си, той може да влезе в Царството Божие и да получи всичко онова, което Той е приготвил заради него. Защо? Защото може да каже за себе си: Тази заповед приех от Отца си. Този е най-лесният закон, който можем всички да изпълним. Досега аз не съм намерил по-лесен закон от закона на Любовта. Всичките закони, които сме изпълнили, започват все от там. Следователно няма по-лека заповед от заповедта на Любовта. И няма по-лек закон от закона на Любовта. Няма по-лесен закон за изпълнение от

закона на Любовта. И всички хора го намират и изпълняват лесно. Забележете, когато обичате някого, лесно и с приятност вършите всякаква работа. Когато не обичате някого, и пари да ви дадат, не ви се работи. Като вършите нещата с любов, вие придобивате живот в себе си. Всеки човек, на когото правите добро, като го обичате, вашето богатство е и негово богатство. Казвате: Братко, каквото аз имам, то е и твое. Казвате: Кога ще бъде това нещо? – Днес, до обед, до 12 часа най-много може да стане това нещо. От 12 часа нататък пак сте в света. До 12 часа всичко можете да направите. Всеки ден ви се дават по няколко часа да бъдете в Царството Божие. Сутрин, откак изгрее слънцето до обед, вие сте в Царството Божие. Сутрин, откак изгрее слънцето, до обед вие сте в Царството Божие. От обед до вечерта сте в света. Тъй щото сега още колко минути ви остават да бъдете в Царството Божие. Остават ви още 3/4 от часа. И вие можете да имате това. Вие можете още сега да прогледате. Ако не прогледате, тогава ще ослепеете. Утре, като изгрее слънцето, пак имате шанс да прогледате. Вие можете за 3/4 да прогледате и да извършите чудеса. В 3/4 от горе мога с една кибритена клечка да запаля мястото, има суха трева и да накарам всички животни в тази местност да бягат. Достатъчно е да запаля една кибритена клечка, за да бягат всички.

Казвам: Турете в ума си мисълта, че трябва да мислите право, здраво да мислите. В света има една атмосфера, един въздух, който трябва да турим в действие. Като влезе чист въздух в стаята на болния, той оздравява. Сега и на вас казвам: Като влезе в стаята ви чист въздух, вие ще оздравеете. Вие сте болни хора. Щом се съмнявате, вие сте болни хора. Щом се сърдите на този, на онзи, вие пак сте болни хора. Вие имате всичко, но единственото нещо, което ви липсва, това е Любовта. Вие разчитате на Любовта, която не може да ви помогне. Разчитайте на онази любов, която не може да ви помогне. Разчитайте на онази любов, която може да ви помогне, а не на онази, която не може да ви помогне. Тя е Любовта на предисловието. Любовта, която може да ви помогне, тя е Божията Любов. Божията Любов е, която единствена може да ви помогне. Аз не искам да употребявам Божието Име често, понеже той е свещено. Единственото нещо, за което съжалявам, е когато употребявам Божието Име, когато говоря за Господа. Считайте, че това семе, което е хвърлено на земята, е израсло и е дало своя плод. От това семе хората можаха да израснат, да станат щастливи и да придобият знания. В това семе те ще придобият богатство, но, за да дойдат до тези придобивки, те трябва да страдат. Казвате: Светът трябва да се оправи. – Как трябва да се оправи? Ако светът се оправи по този начин, както сега върви, той никога няма да се оправи. Ако светът се оправи по този начин, както сега върви, той никога няма да се оправи. Добър е този начин, но по този начин светът не може да се оправи. Новият начин за оправяне на света е предвиден, приготвен е вече, но той се отнася до

бъдещето. В онзи свят на Любовта, друг е начинът, там действува доброто. Там слугата няма да ти бъде слуга, но брат ще ти бъде. Жената няма да ти бъде слугиня, но сестра ще ти бъде. Като я видиш, ще имаш един трепет, ще се радваш, че виждаш баща си, майка си, сестра си или брат си. Това е Божественото сега.

Казвам: Царството Божие е само до обед. Като мине само една минута от обед, вече не е Царството Божие. Тъй щото сега имате още половин час на разположение до обед, до времето, когато сте в Царството Божие. Който влезе вътре, ще излезе. Който не влезе, ще чака другия ден това време.

Благословен Господ Бог Наш.

Тайна молитва.

22. неделна Беседа от Учителя,
държана на 1 март 1936 г.
София, Изгрев.

1936_03_04 Служене и прислужване
лекция пред общия окултен клас

СЛУЖЕНЕ И ПРИСЛУЖВАНЕ

"Добрата молитва" "Духът Божи"
Прочете се втора глава от "Деяния на апостолите", от първи до тридесет и седми стих.
"Всичко в живота е постижимо"
Трябва да мислите върху темата, какви трябва да бъдат отличителните черти на всеки човек. Да кажеш няколко думи за човека, то е все едно да му кажеш "Parlez-vous francais?" на френски език или на английски "Do you speak English?", или на български "Говориш ли български?" Като кажеш "parlez", зад "parlez" има нещо.

Човек има слаби страни. Човек е едно дете, което се занимава с несъществени работи. Най-първо човек се занимава с неща, които не са съществени. Човек започва с несъщественото и дохожда до същественото. За пример най-първо той започва с плач. Защо плаче, и той не знае. После започва с яденето, и не знае защо яде. Започва с дишането, и него не знае. Чеше се по главата, и него не знае защо прави. Прегръща този-онзи, и него не знае. Казват, че детето прегръща майка си, защото е негова майка. Но когато се дави някой и се хваща за дърво, питам, това майка ли му е? Някои казват: "Да, този го обичаме и да го прегърнем." Отчасти е вярно това. Пазете се от криви крайни заключения. Казват: "Така е писано." Но както го разберете. Някой прегръща майка си, някой прегръща дървото или някой камък, някой прегръща чашата. Това са сравнения, чрез които се определя коя е права мисъл. Правата мисъл е път, по който човек трябва да върви.

Сега може да се даде едно възражение. Казвам, всички вие вървите по правия път, но знаете ли колко често човек се отклонява от правия път? Вземете следния пример: да ви представя едно малко дете ангелче, едно малко момиченце или момченце. Тези ангелчета постоянно прегръщат майка си и баща си. То расте, стане на петнайсет-шестнайсет години и един ден не прегръща вече баща си и майка си. Най-първо се връща рано вкъщи. После младата мома тури някое перце или цвете на главата си, а момъкът с другари с чаша в ръка, пие. Момата, която шеташе вкъщи, туря перцето на шапката си и излиза навън. Казват, такава е природата на човека. Никаква природа не е това, това е кривият път. Други казват: "Трябва да си търси хляба човек." Много добре, ще ви дам друго възражение. Право е, човек трябва да търси хляба си, но трябва ли да търси въздуха си, трябва ли да търси светлината си? Можеш ли да тръгнеш

да търсиш светлината? Казваш, човек трябва да си кладе огъня. Че кой човек, като си е наклал огъня, е живял? Ние живеем с това, което не сме клали. Онова, което сме наклали, е залъгалка. Бог отдавна е запалил голямото светило, и ние искаме да приличаме на Бога, и казваме: "Чакай, както Бог запали слънцето, така и ние да запалим огъня." Но Бог е запалил от милиони години слънцето и то не изгасва, а пък ти запалваш огъня и за няколко часа изгасне.

Искам да ви наведа на следното: мисълта ви трябва да бъде свободна. Не се спъвайте върху неща, които спъват мисълта ви. Не се спъвайте върху крайните предели на някаква идея. Вие казвате: "Така е определено." Но какво трябва да разбираме ние под думата "определено"? Вие казвате: "Бог е определил така." Не знаете какво е определил Бог. Обаче някой може да се обезсърчи и да каже: "Понеже не знаем, няма какво да се занимаваме." Та именно ще се занимаваш с това, което не знаеш.

Сега вие ще кажете друго възражение: "Хубаво, ако този момък не се занимава със своите другари, той ще бъде в уединение. Животът му ще бъде скучен. Той трябва да намери тези другари. И ако младата мома не ходи на хорото, тя ще остане самотна и ще пострада." Питам, онова момиченце, което се занимава с кукли, какво е придобило? На правия път ли е? Баща му е купил четири-пет кукли. То всеки ден ги къпе, облича ги с рокли, но тези кукли не растат. На едната кукла се счупил кракът, на онази – ръката, на тази излязло окото и постоянно има оплаквания. Бащата казва: "Нищо от това, че кракът се е счупил, ще купим друга кукла." И детето ще поплаче за куклата и после със скръб ще се раздели с пострадалата. Онези възрастните казват: "То е дете." Някои от вас, като ви гледа едно същество от по-напреднала еволюция от другия свят, за него и вие се занимавате с кукли и плачете за счупения крак на куклата. Какво ще кажат те: "Дете е." Вие мислите, че в тази кукла е всичкото, но няма нищо в нея. То е едно занимание. И всички работи на земята имат все същия характер. Няма нещо съществено. Всичко е преходно. Един ден му омръзне куклата и то я хвърля. То разбере, че това занимание е глупаво. За да разбере, вие трябва да му дадете нещо по-съществено.

Кое е същественото в живота? Съществено е това, с което не се занимаваш. То не се нуждае от тебе. Съществено е само онова, което може да ти служи. Само умният може да служи, а ние можем само да прислужваме. Може да служи само умният човек. А пък онзи, който не знае, той може само да прислужва. Някой казва: "Аз съм станал роб. Не искам да ставам слуга, не искам да слугувам." Ти много хляб има да ядеш, докато дойдеш до положение да слугуваш. Като слугуваш, ти ще се освободиш от всички мъчнотии на живота. Докато имаш мъчнотии, ти не си слуга, а

прислужник. А пък като се освободиш от всички мъчнотии, ти си слуга вече. Слугата чувства вече, че се е освободил. Слугата, това е пробният камък. Докато чувстваш неприятност от това, че си слуга, ти не си слуга, а прислужник. А пък като ти е приятно, че си слуга, тогава ти вече си излязъл от областта на временното, на преходното, от това, което причинява всички страдания. Ние много говорим за страданията. Човек страда – и от многото, и от малкото той все страда. Можеш да страдаш и от любовта, можеш да страдаш и от безлюбието. Има разлика дали човек страда от любов, или страда от безлюбие. Безлюбието ще те съблече гол и ще те остави. То ще ти вземе дрехите и ще си замине. А любовта ще те съблече гол, ще свали старите, окъсаните ти дрехи, ще те измие, ще те облече с нови дрехи. Тя ще вземе от старите ти дрехи и ще си замине. Кое е по-хубаво? Безлюбието ще те намаже с мед и ще те остави да те хапят мухите, а пък любовта ще те съблече, ще те облече с нови дрехи, ще те тури в стаята и ще ти даде книги да се занимаваш. Тя не ти дава никакъв мед. Що е безлюбие? С мед ще те намаже, но ще те остави вън да те хапят мухите. И тогава медът ще бъде не за тебе, но за мухите. Защото безлюбието отгоре на всичко ще ти свърже и ръцете. И ако питаш безлюбието: "Защо ми направи така?", то ще каже: "Искам да те науча на търпение." А любовта ще каже: "Искам да го науча да чете, да се занимава с работа." Безлюбието започва с търпение, а любовта – с учение.

Кое е по-приятно сега? Понеже не сте приели да бъдете учени от любовта, дошло е безлюбието да ви учи на търпение. Кое е по-хубаво тогава? Като ви учи безлюбието на търпение, ще знаете, че като дойде втори път любовта, да приемете нейния метод, а не да се възмущавате от метода на безлюбието. И от безлюбието ще се учите. Това са елементарни работи, които трябва да ви се напомнят.

Някой път вие седите като наследници, като царски синове, които очакват баща им да умре и най-големият син да стане наследник, да се възцари, а пък другите да се възползват и да придобият от баща си кой сто хиляди лева, кой двеста или триста хиляди лева на месец. Това е една заплата, с която малко ще се освободите от опекунството на вашия баща. Бащите царе са големи опекуни. От тях никой не е свободен. Правила имат те, от които главата на човека побелява. Само побелява главата, но хас бяла боя не става, но е такава бяла боя, която много цапа дрехите. Побелее ти главата, но много цапа бялата боя. Но после има и друго възражение. Казваме, че трябва да ни се говори. Но и трябва да се работи.

Някои казват, че трябва да ни се говори. Ако говориш, няма кой да те слуша. Аз съм срещал някои пияници. Той върви по улицата и си говори на себе си. Срещам един турчин, който си говори: "Е, Хасан, ти вярваш в

Мохамеда, но какво си се напил? Как не се срамуваш? Какво ще кажат хората за тебе? Напил си се като магаре." Върви той и си разправя. С кого се разправя? Ти седиш и казваш: "Аз направих това и това. Направих една погрешка, не трябваше да я направя." Кому разправяш? Кой те слуша? И след това си казваш: "Не съм само аз, който правя погрешки. И другите хора ги правят." Утре Хасан се напие. Като си говори, изтрезнее, но утре пак ще се напие. И пак повтаря същото нещо: "Хасане, кога ще изтрезнееш?" Повтаря се.

Еднообразието в живота е това, което причинява скука. Има едно еднообразие, което причинява скуката, в която сега се намираме. Някой баща е разтревожен, че децата не го слушат. Влезеш в някой дом, майката е разтревожена, защото бащата не донесъл нищо. Отиваш при някой търговец, и той е разтревожен, понеже го ограбили. Отидеш при някой ученик – той е разтревожен, понеже го скъсали на изпит. Всички хора са в безпокойствия. И ти си един гадател. Казват ти: "Я ми кажи какъв ще ми бъде късметът?" Казвам: "Кой е господарят ти, безлюбието или любовта?" „Безлюбието." „Тогава ще служиш на търпението." Ти се безпокоиш за сина си, за дъщеря си, за жена си, за службата си. Търпение ще имаш, всеки ще ти каже да търпиш. Ако служиш на любовта, тогава ще учиш.

Та кои от вас се безпокоят? Кой учи търпението? Седи една млада сестра при мене и казва: "Ето, петнайсет години все уча, и нещо не съм постигнала." Аз я гледам и нищо не казвам. Тя казва, че животът няма смисъл. Аз я гледам, че тя е в безлюбието, тя учи търпението. Щом се безпокоиш, ти не си в любовта, ти учиш търпението. Ти пак се учиш, но търпението учиш, а учението на любовта е друго учение. То е новото учение.

Сега аз правя това разграничение, за да знаеш, че когато учиш търпението, то е предисловие на любовта. По едно съчетание вашите прадеди са ви оставили едно наследство с едно заблуждение, че са ви направили наследници и вие сте се заловили да изплащате техните дългове. Това е едно съчетание, обвързали сте се с един договор... и сега трябва да изплатите дълга според този договор. Ще го изплатите, наближава време да го изплатите, но не правете нов дълг. Като се освободите, в тази каша не влизайте да изплащате чужди дългове. Тъкмо изплатиш един дълг, станеш гарант на друг дълг. Който гарантира, той трябва да плаща. Какво се ползва човек, като стане гарант?

Наскоро дойде един вярващ, един правоверен, който ни доказа доколко е правоверен. Той казва, че е от славянско произхождение. Иска да го приема, защото от сутринта ме чакал. Не усещам разположение да го

приема, но си казвам: "Чужд човек е, дошъл е отдалеч тук." И го приех. Той казва: "Слушал съм за тебе." Чел книгата на някой си руснак, та от противоречията на този руснак той се убедил, че аз съм на правата страна. "За когото говорят лошо, аз си съставям добро мнение за него. Искам да знам същественото в твоето учение, ти какво учиш." Казвам му: „Моето учение е, че говедата трябва да бъдат без юлар и конете трябва да бъдат без подкови, да не ги коват, и конят сам да влиза и излиза, сам да се връзва и развързва и сам да отива и да се връща от гората." Той казва: "Прав си. Аз съм вегетарианец и съм дошъл до убеждението да не се колят животните, имам съчувствие към тях. Сега продавам само яйцата на кокошките, а кокошките не продавам, понеже не искам да ги коля. Сега търгувам с яйца." Много правоверен човек се представи. И като е толкова правоверен, казвам си: "Ще го опитаме." Викам един усърден брат и му казвам да му даде някои книги. Онзи продължава: "Аз съм в едно село. Там има осемнайсет души, все съмишленици на това учение. Ние искаме да се привържем към вашето общество. Сега, като се върна в село, нека дойдат някои братя да ни посетят." Казах на брата да го поканят в стаята. Братът каза: нека дойде гостът в сряда да чуе какво говоря. Аз го допуснах, той дохожда в клас. Той взе легло при нас, спа тука и после казал на едного: "Продадох яйцата си, но така се случи, че не съм предвидил нещо, не ми стигат четиристотин лева." Братът взел назаем от други и му дал четиристотин лева. След това каза, че му трябват още триста лева. Хайде, дадоха му се още триста лева и най-после станаха седемстотин лева. Той си остави своите туристически обуща, които са малко груби, че не могъл да ги носи из града. Братът му даде своите обуща, той остави туристическите си обуща. После, като правоверен, дадоха му няколко книги: "Царският път на душата" и други някои. Обаче той остави книгите, остави обущата си и казва на брата си, че се познава с еди-кой си големец, който може да услужи нещо. Казва на брата, че може да му уреди работата. После каза, че работата му даже е наредена вече, утре или други ден най-много работата ще се нареди съвсем. И дето обаче този господин го няма, не се е върнал...

Казвам, какъв е пробният камък? Ще кажете, как така този брат да се излъже. Кой от вас не се е лъгал? Има ли някой от вас, когото да не са лъгали и да не се лъже? Ако отвън не го лъжат, в мисълта се лъже, отвътре се лъже. Докато се освободим от тези правоверни братя, ние всякога ще се лъжем. Аз седя и казвам: "Доста е напреднал този брат. Той кокошки не иска да продава, а яйцата им продава." Рекох си: една стъпка му трябва до Царството Божие – като се откаже да продава и яйцата. Когато човек се намери в трудно положение, той става много изобретателен.

Казвам, пазете се. Ще дойде някой и ще разправя разни работи. Пазете се от хора, които искат да ви залъгват. Как ще познаете дали някой ви говори

право, или ви лъже, как познавате това? Всякога истината тежи повече. Лъжата е много лека и обемиста е тя по видимому. Щом е тежък, има нещо в човека. Онези скъпоценните метали, които влизат в работа, са тежки, тежест има в тях. После, ако е скъпоценен камък, гледайте как разлага светлината. Ако я разлага много хубаво, той е скъпоценен камък. Някоя призма при разлагане на светлината и един скъпоценен камък, сравнени, има голяма разлика. Едно правило: когато в дома ви влезе човек, който говори истината, той носи спокойствие на ума и на сърцето. Когато един човек, който и да е, влезе вкъщи и не внесе спокойствие в сърцето и в ума на тия хора, в този човек има нещо криво. Ако успокоява ума ти, той е на правата страна. Това е едно правило. Да не се лъжете.

Преди няколко години дойде при мене един православен поп с благочестие, гледа изпод вежди като Тарас Булба, седи със скръстени ръце. Той каза: "Аз съм се убедил с вашето учение, искам да вървя по него, но ми трябва едно бяло джубе*. Черното джубе ми дотегна, искам да напусна православната църква." Казвам: "Не. Не напускай църквата. Не ти трябва бяло джубе." Свещеникът не седи в бялото джубе, но той иска да му дам пари да си направи такова джубе. Рекох: "Иди си сега. Аз виждам, че ти още не си свършил мисията си в православната църква. Ще отидеш там да работиш." Той казва: "Тези хора са некултурни там." Втори път пак дойде и пак говори за бялото джубе, и пак пари иска. Виждам, че той иска едно скъпо джубе и килимявка за около две хиляди и петстотин лева, които аз да му дам. Аз му казах: "Тази работа не седи в джубето." Питах го къде живее. Той каза, че живее в Пловдив. "Като ти е притупало толкова за джубе, ще видя, ако можем отнякъде да изкараме пари, ще ти дадем. Дайте си адреса." Той си даде адреса: свещеник еди-кой си, на еди-коя си улица. Даде си точния адрес. Натоварих един брат от Пловдив да изпита за него, казах му: "Виж този свещеник какъв е." Братът отива на посочения адрес и се оказва, че никакъв свещеник няма там.

Та казвам, дълбоки са пътищата на дявола. Още като говори, се хваща. Казвам, свещеници са това, според своите разбирания. Един ден, като се просветят, няма да постъпват така. Какви са подбудителните причини за това? Все си има някаква подбудителна причина. Ако не знаете подбудителната причина, вие съвсем можете да се оплетете.

Сега ще приведа един пример, една приказка. Имало един пътник, който влиза в една къща, чорбаджийска къща. Чорбаджията току-що заклал една голяма гъска, сварена, хубаво приготвена. Той скрил сварената гъска от пътника в долапа. На пътника дали друго ядене, угостили го с боб. Той усетил миризмата на гъската. На сутринта той туря гъската в торбата си и тръгнал за път. "Останете да ви гостим." "Докато в нас царува цар Паторан,

добре е за нас. А пък сега не царува." Станало е нещо в дома. Чорбаджията го запитал: "За какъв цар Паторан говориш?" Той си отишъл, те си казали: "Освободихме се от този гост." Поглеждат в тенджерата – патката я няма. Та в този път може да се натъкнете на два рода лъжи. Пазете се от тях. Има два вида лъжи. С едните лъжи забавляваме себе си, а с другите забавляваме другите хора. Повечето хора са се освободили от лъжите, с които забавляват другите, а не са се освободили от лъжите, с които забавляват себе си. Някой път ние искаме да залъжем себе си, но Божественото не се залъгва. Направиш една погрешка, и ти се извиняваш, но онзи отвътре ти казва: "Не е право, не е право." Та второто положение седи в това, да не се само-заблуждаваме. Развитието на човека седи в онази сила, която той ще придобие и в която той ще стане свободен и достоен да служи на Бога. Служенето да бъде радост за него. Служи онзи, който с радост служи на Бога. А пък онзи, който не служи с радост, той не е готов още. Човек не трябва да прави различие. Който служи с любов, той не трябва да прави разлика дали е на голяма, или на малка работа поставен. Изобщо той не прави различия. Дали помага на беден човек, или на богат, на животно или на растение, за него всичко има смисъл. Той всичко прави присърце. Това се отнася за онзи, който е разбрал Божественото. Някой, който се оплаква от своя живот, той не е разбрал още нещата. Вие сте се освободили от първото заблуждение, но от второто не сте още. Ти се обръщаш към Бога. Ти си един невежа, искаш Бог да ти обърне внимание. Трябват обуща, молиш се, и ако не ти ги даде, недоволен си ти. Искаш Бог, Който е направил света, да ти обърне внимание. Четири месеца има суша, едно дърво се моли за водица. Господ ти казва да му помогнеш, но ти казваш: "С него ли ще се занимавам. С това дърво ли ще се занимавам?" Сега същият закон се прилага и към вас. И Господ казва за тебе: "С тебе ли ще се занимавам." Както ти си позволяваш да искаш обуща от Господа, така и дървото иска да му се помогне. По отношение на дървото човек е като Бога. Всеки човек може да направи това, което растението не може да направи. Той може да донесе вода, а растението не може. Сега аз ви говоря за наследствените черти в човека. Прегради има, които ви спъват. Вие идвате до някои наследствени черти. Тъкмо намислиш да направиш нещо, и веднага казваш: не е време сега. Все не е време. И така отлагаш. Не е време за големите работи, а за малките работи всякога е време. За пример вкъщи, в стаята, може да е паднала някоя малка шушка*. Наведи се и я вдигни. Казваш: "Ще взема по-добре метлата." Не, някога е по-добре да я вземеш с ръката си, отколкото да я изметеш. Или имаш едно малко петно на дрехата си. Казваш: "Ще оставя жена ми да го очисти." Не, вземи ти сам да очистиш петното, нищо повече. Не оставяй нито на майка си, нито на жена си да чистят петната ти. Това са малките работи. Щом отлагаш тези работи, ще отложиш и по-големите работи. Създавай в себе си характер. Очистването на петното ще създаде една отлична черта в характера ти.

Или пишеш нещо, но често изяждаш някои букви или в средата, или в края, или някоя запетая изпуснеш, изобщо някой препинателен знак. Или като говориш, не произнасяш някои думи добре. Научи се, като говориш, да говориш отлично, да те разберат. За пример казват ми на френски: N’est-ce pas?* Казвам, той не спа, не могъл да спи. Българинът казва: "Баща ми не спа снощи." Българинът разбира едно, а французинът – друго. Питам сега, откъде това съвпадение? Българинът мисли, че не е спал, а французинът разбира друго нещо. И някой казва "вълк", а друг казва "вук". Най-първо човек трябва да започне с такава реч, с която да облагородява произношението на думите. Някой път наблюдавам, че има нещо грубо в човека. Говори някой човек, но като се вслуша в говора си, чувства нещо грубо в себе си, в своя говор. Кажеш нещо, но и ти не си доволен. Има нещо грубо в думите ти. Ако другите ти кажат това, ти ще се обидиш, а пък ти сам си казваш, че е грубо. Изговори всяка дума музикално, произнеси я както трябва. Като слушам руския композист*, музикант Прокофиев, той представя една музика, която изразяваше варваризма в живота – грубия живот го представяше музикално. Той направи големи дисонанси и после, както един работник, взима мистрията и нахвърля на стената от мазилката и после я изглажда хубаво. След това пак взима от мазилката, пак нахвърля на стената, и пак я заглажда. Така правеше той с дисонансите. Той е майстор да превръща дисонансите, да ги изглажда. Той е намерил начин да примирява мъчнотиите. Първо ще имаш мъчнотии, а после – примирение. Там е силата на човека. Значи онзи грубия живот той туря в музикална форма. Взима мистрията и заглажда.

N’est-ce pas? Какво бихте извадили сега от тая дума? Българинът казва: "Снощи баща ми не спа." А пък французинът казва: N’est-ce pas? Какво искат да ви кажат и двамата? В живота трябва да се внесат нови неща. В науката трябва да се внесе нещо ново. Класическата музика е хубава, тя е много изгладена, много полирана, но тя не е истинска класическа. В истинската музика, в истинския говор и един може да говори, и друг може да говори. Ние говорим истината, когато нашите думи имат влияние, имат въздействие върху нас. Ако кажеш на себе си една дума, трябва да видиш какво въздействие оказва тя. Някога и на себе си човек говори истината. Казваш си: ще се оправят работите ми. Но нещо в тебе ти казва: я се оправят, я не се оправят. И после се казваш: кой знае. Щом кажеш, че работите ти ще се оправят, и вярваш в това, ти говориш истината на себе си. Ти казваш някому: ти ще оздравееш, но в себе си мислиш, че я оздравее, я не. Ти не говориш истината. Кажи: "Ще оздравееш" и не се съмнявай. Аз не съм намерил изключение в думи, казани с увереност. Преди няколко време дойде при мене един господин да ме безпокои да иска нещо. Казах му: "Махни се от главата ми, иди си. Ще оздравее жена ти." Той каза: "Как ще оздравее? Това е грубо." След пет-шест месеца той

дойде да ми благодари, че жена му оздравяла. "Макар че ме изпъди грубичко, но жена ми оздравя." "Кое е по-хубаво, рекох му, за да загладя своята погрешка, аз излекувах жена ти. Бих могъл да ти кажа меко, че жена ти ще оздравее, Господ ще помогне. А пък аз ти говорих рязко, че ще оздравее жена ти." При първото дохождане аз му говорих, че трябва да вярва, за да оздравее жена му, но кой ме пита какво нещо е вярата. Аз му казах: "Нямам време да те слушам сега. Жена ти ще оздравее." Той искаше да каже, че трябва да го посрещна добре. Аз му казах: "Имайте вяра, но не такава, каквато сега имате." Какво нещо е вярата? Вярата е запалена свещ. А слабата вяра какво е? Тя е свещ, която постоянно се пали и изгасва. Нещо мъжделее, но не свети, и в работа не влиза. Вярата е запалена свещ, като я запалиш, вървиш ясно. С вяра всичко е възможно. И ако нещата не стават както трябва, причината за това е, че в нас не е запалена свещта ни. Онова, от което човек има нужда, всякога може да го постигне. Същественото в живота, от което ние се нуждаем, то е постижимо. Има неща, които не са постижими днес, засега. Не им е дошло още времето. Искаш да бъдеш силен, богат, не му е дошло времето още. Кога ще му дойде времето? Ти ще благодариш. Бъди благодарен на сегашното, което имаш. Сегашното е добро. Благодари за сегашното разбиране, което имаш. Аз говоря за днес какво трябва да бъде. Бъди благодарен от него. Утре ще се смени състоянието. Другият ден носи друго предназначение, което Бог е дал. Та всеки ден си има своя програма. Днешният ден е за днес. Утрешният ден е за утре. Днешната работа не е за утре. Днешната работа, ако остане за утре, ще сгрешиш. Ако оставиш лук на силен огън, и го пържиш повече, отколкото време е определено, лукът ще прегори. Някой път искаш много рохки яйца. Ако искаш много рохки яйца, като заври водата, спусни яйцата и гледай часовника, само три минути да се варят. Ако ги държиш пет-десет минути, ще имате твърди яйца, ще ги преварите. За рохки яйца – три минути, за твърди – пет-десет минути най-много. Същото се отнася и до доброто. Ако превариш нещата, ще ги изгориш. Според ръководството на духа ви трябва да постъпвате. Често вие казвате: "ако дойде Духът" или "като дойде Духът". Има някои, на които Духът говори, но те говорят на езици, които хората не разбират. Но тези, на които Духът говори, всички хора разбират. А пък при сегашните хора, на които Духът говори, един от тях говори на еврейски. Какъв ти еврейски. Никакъв еврейски не е. Казват, че някой говори английски. Никакъв английски не е. Някои казват, че говори френски. Никакъв френски не е това. Това е един свят на заблуждение. Духът, като дойде, Той ще говори нещо разумно, което хората ще разбират. Ако ти научиш един език по дух, този език е като зазоряване, ти можеш да стоиш в една страна и езикът ти ще изгрее в тебе, както изгрява слънцето. Ти слушаш, слушаш, докато един ден думите ще се наредят и изведнъж ще ти стане ясно всичко. Като че си бил французин или англичанин. Другояче едно ще научиш,

друго ще забравиш. Това са невежите духове – едното научиш, другото забравиш. А Божественото държи всичко в съзнанието. Тебе ти е приятно, лее се, лее се. Когато в живота едната страна се подобрява, а другата се разваля, ти си на крив път. Същият закон е и тук. Сега това е метод. Можете да не ме разберете. Някога, като говоря, някои ме разбират много криво. Аз ни най-малко не засягам вашите убеждения, това, което вие знаете. Дошъл някой да ми разправя за онзи свят, какво е видял, какво е сънувал. Мен сънища и видения не ме интересуват. Не ме занимават сънища и видения. Защо? И този живот не ме занимава. Казвам, не ми говорете за онзи свят, понеже не го разбирате. Аз живея там. Ти си ходил снощи само на разходка, а пък аз живея там. Ти си ходил само до границата. Грамадна разлика има между това, което разправяш, и това, което аз зная. Ти разправяш как си видял ангелите. Такива ангели, каквито ги описваш, там няма. Този човек ще ми разправя за актьорите на сцената. Онзи си играе ролята там. Това не е нещо реално. Онзи е на сцената. Той ще ми разправя за сцени от онзи свят. Това не е животът на онзи свят. В онзи свят като срещнете съществата, в техните думи има живот, живот дишат думите им. Не е в дрехите им, но в погледа им е тяхната сила и красота. Те са облечени със светлина. Приятно ти е да видиш едно от тия същества. Достатъчно е само да зърнеш едно същество от другия свят, за да помниш с години. Като видиш един ангел, през целия си живот няма да го забравиш. Може да си видял нещо ангелско, това е отражение само. Ангелите въобще рядко слизат на земята. Когато някой ангел е пратен за работа, той не може да слезе много ниско. Има и други ангели и ангелчета, и служебни духове. Има десет категории духове. Напредналият дух, ангелът, остава горе, а другите по-ниски от него, слизат долу. Те представят една верига, спусната в кладенеца. Онова въже, което е горе, и това, което е долу в кладенеца, се различават. Горното е чисто, а долното е оцапано.

Аз ви приведох примера с правоверния, за да ви предпазя от такива братя, които идват и продават само яйца, а кокошките не продават. За мене онези, които продават яйца и които продават кокошки, са все едно, без разлика. Аз ви привеждам примера, за да видите, че и вълкът може да каже същото. Той може да каже: "На основание на Свещеното писание, дето е казано, че "ако не пиете кръвта Ми и не ядете плътта Ми, нямате живот в себе си", и понеже Бог живее в овцата, то аз мога да ям овцата, за да влезе Божият живот в мене." Логически е това, но то е по буквата. Христос казва: "Думите, които Аз ви говоря, са живот, а плътта нищо не ползва."

Сега да дойдем до хубавата страна. Вие искате някога Господ да ви слуша, нали така. Искате да бъде Той разположен добре към вас. Бог всякога може да бъде добре разположен към вас. Когато искате Господ да бъде добре

разположен към вас, идете при някоя вдовица, при някой беден и направете една малка услуга. Тогава и Господ ще бъде добре разположен към вас. Ако вие мислите, че можете да влезете в Царството Божие, без да правите услуги на другите хора, това не е животът на невидимия свят. Малките услуги. Правете малки услуги, не големи. Бъдете точни в малкото. Това няма да ви отнеме време. Малките неща ще ви отнемат четири-пет минути най-много. Вие може да пожертвате на ден по тридесет, четиридесет, петдесет минути за услуги. Някой казва, че нямал време да направи едно добро. Всеки има тридесет минути на разположение за доброто. И най-бедният разполага с тридесет минути. Всеки ден влагайте по тридесет минути капитал във вашия живот, за да успявате. Тридесет минути. Никаква друга работа не върши за себе си тогаз. В тези тридесет минути не мисли за себе си, не мисли и за домашните си. Мисли само за Господа и за Неговата работа. Мисли, но на свят мисли. Казваш, какво ли ще излезе от това мислене? Ще излезе много повече, отколкото очакваш.

Сега аз ви давам една задача. За цяла седмица ще вложите по тридесет минути на ден. В тридесет минути колко петорки има? Шест. Значи, че всеки ден ще правите по шест услуги, по пет минути на всяка. Седем деня, по шест услуги на ден. За седем деня, това са четиридесет и две услуги. Да не дойдете да правите тези услуги на мене. Правете тези услуги на тези, които се нуждаят от тях. Не само на вашите приятели правете услуги, но и на по-далечните от тях. Правете една малка услуга, от която да му е приятно, че правите услугите, без да ви ги искат. Но да бъде такава услуга, от която да се нуждаят тия, на които ги правите. Това е задачата, която ви давам: половин час да посветите на Господа. Ако сте вкъщи, половин час ще напуснете работата си. Ще разпределите времето си от сутринта до вечерта така, че да може да направите задачата си. Ако някои от вас са заняти сутринта, можете да посветите половин час на обед или вечер. За пример вие сте чиновник, ще посветите половин час, след като излезете от работа. Онези, които имат служба, излизат от работа в шест часа вечерта. Ще тръгнете из София и ще видите кой има нужда да му помогнете. Ако видите някой хамалин, който е уморен, ще се приближите при него и ще поискате да му поносите товара пет минути, докато той си почине. Или ако някой хамалин не може да вдигне товара на гърба си, ще му помогнете, ще настаните товара му добре и ще си заминете. Ако пък срещнете някоя стара баба, която едва носи кошница с провизии, ще вземете кошницата в ръката си и ще я поносите пет минути. После може да помогнете на някое малко дете, което едва носи нещо. Ще кажете: с такива малки работи ние не се занимаваме. Тогава идете при някой генерал, който е закъсал в нещо, и му помогнете. Посетете някой учител или професор, който е закъсал. Ако пък не искате да направите това, ако искате някоя духовна работа, идете да посетите някой закъсал свещеник

или владика. После влезте в някой дом, дето живеят млади мъж и жена, които са закъсали в отношенията си и им кажете: "Много ми е приятно, че сте се оженили, радвам се. Нали знаете, че в живота стават разни неща. В живота има ред несгоди, но прощавайте си." Кажете им: "Ние ще ви оставим нашето благословение. Ще се оправят работите ви, само не се карайте." Като излезете от този дом, мъжът ще каже: "Господ е пратил този човек." И веднага двамата ще се прегърнат и ще се примирят. Като се върнете, Духът ще ви каже: "Много добре сте направили." Всички благословения на шестте души, на които сте направили услугата, ще дойдат върху вас. Те ще изпратят своето благословение върху вас. Тогава ще имате и Божието благословение.

"Божият Дух носи всичките блага на живота." (три пъти)

Всеки да изпълни задачата си, както я разбира. Който не я разбира, да направи, както аз казвам. Но всеки от вас да бъде свободен.

6 ч. 30 мин.
24 лекция на Общия окултен клас
4 март 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето чисто, звездно. Времето тихо и меко.

1936_03_08 Абсолютна справедливост
неделно утринно слово Книга: Устойчиви величини, том 2

АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТ

Размишление.

Малкото дете разбира нещата по детски, юношата – по юношески, 20 годишният – постепенно навлиза в живота, и разбиранията му са по-дълбоки, но и това разбиране не е последно. Колкото повече години минават, човек още повече се вдълбочава в живота и, като стане 100 – 120 годишен, разбиранията му се различават коренно от тези на детската му възраст. Много от съвременните хора се намират във фазата на детското си разбиране, и постоянно се питат на френски, или на английски език, говорите ли френски, или английски. Ако сте чужденец, дошъл в България, ще ви питат, знаете ли български. Навсякъде ви задават едни и същи въпроси, вие давате едни и същи отговори, но, в края на краищата, нищо не придобивате. Повтарянето на нещата не придава нищо особено на човека. Често някои проповедници взимат стихове от Евангелието и ги тълкуват. Като слушате проповедите им, намирате, че те се въртят все около една и съща мисъл. Така постъпват и някои учени. Разглеждат известен въпрос от всички страни, но, в края на краищата, и едните, и другите не разбират вътрешния смисъл на нещата.
Един младеж декламирал едно хубаво стихотворение. Запитали го, каква идея прокарва авторът чрез него. – Не зная, отговорил младежът, аз го преписах наготово, без да разбирам дълбокия смисъл. Срещнали поета и го запитали, каква идея се крие в стихотворението му. – И аз не зная, написах го по вдъхновение. Каква идея е прокарана в него, не разбирам. На същото основание, ако запитате българина, какво разбира под думите „кон, крава“, които често употребява, и той не може да ви отговори. Той знае, че конят и кравата са животни, но какво се крие в тези понятия, от гледището на първоначалния ватански език, и той не знае. Днес хората си служат повече със санскритски език, като наречие на ватанския, и с новите, модерни езици, като наречия на санскритския. На какъв език ще говориш, това се отнася до твоето разбиране, като степен на съзнанието ти.
Като се говори за разбирането на хората във връзка с тяхното съзнание, ние правим следното сравнение: има хора, които се движат с бързината на биволска кола; други се движат с бързината на конска кола; трети – с бързината на автомобил; четвърти – с бързината на аероплан; пети – с бързината на светлината. Следователно, който се движи с бързината на волска кола, има разбирането на вола; който се движи с конска кола, има разбирането на коня; който се движи с автомобил или с аероплан, има по-високо разбиране – той се движи със съзнанието на човек; който се движи с

бързината на светлината, има разбирането на ангела. Стихийна е бързината на светлината! В една секунда изминава триста хиляди километра. Който се движи с бързината на волската кола, ще знае много неща. Колата се движи бавно, и човек има възможност да наблюдава и изучава нещата в подробностите им. Ако се движиш с бързината на светлината, малко неща ще знаеш. Обаче, за предпочитане е понякога да знаеш малко неща, но да се движиш с бързината на светлината. Ако те гонят неприятели, по-добре да се движиш с бързината на светлината, отколкото с волска кола. Само така ще бъдеш свободен.
Съвременните хора говорят за свобода, а при това са роби. – Защо? – Защото повечето от тях се движат с бързината на волска кола. Те говорят за свобода, а при най-малкото неразположение се обезверяват и се питат какво ще стане с тях след 20 години. Страхът от бъдещето показва, че те са роби. Те си задават много въпроси, които, в края на краищата, остават неразрешени. Много естествено, тези въпроси се разрешават с бързината на светлината, а те ги разрешават или с бързината на волска кола, или с бързината на конска кола, или с бързината на автомобил или аероплан. Днес малко хора разрешават мъчните въпроси с бързината на светлината. Ще кажете, че това е така, понеже, при бързината на светлината, те придобиват малко знания. Да имаш малко знания, това не значи че си невежа, но, каквото знаеш, да го знаеш, както трябва, съвършено. Човек се нуждае от истинско, положително знание, което да не му изневерява никога.
Един виден турчин попаднал в едно българско село. Като се разговарял със селяните по турски, той им казал: Помнете, че аз зная български език, разбирам всичко. Като се разговаряте помежду си, внимавайте да не кажете нещо против мене, защото всичко ще разбера, и главите ви ще патят. Те взели във внимание думите му и се пазели да не кажат нещо лошо против него. Турчинът запалил чибука си и задрямал малко. В това време една искра от чибука на турчина запалила чалмата му. Той не забелязал това и продължавал спокойно да си пуши. Един от селяните видял, че чалмата на турчина гори и му казал на български: Агачо, чалмата ти гори. Турчинът отговорил на турски: Зная. Селянинът пак обърнал внимание на турчина за чалмата му, но последвал същият отговор: Зная, не се безпокойте! Като видял, че турчинът не се стряска, селянинът разбрал, че има работа с човек, който не знае български и му казал на турски, че чалмата му гори. Турчинът веднага се хванал за главата и казал: Така кажи, приятелю, да те разбера.
Преди години дойде при мене една госпожа да ме пита за съвет: как да лекува врата си, на който се явила някаква подутина. По съветите на някои, тя правила студени компреси, туряла ленено семе, но нищо не ѝ помогнало. Препоръчах и да попее малко на болката. Тя се засмя, не повярва, че с песен може да се излекува. На песента не вярва, а на

компресите вярва, но те не й помогнали. Студени компреси и душове са за силни хора, на които кръвообращението е правилно. Ако слабият си позволи студени бани и душове, скъпо ще плати. Някой отива на гореща баня, окъпе се добре, след това влиза в студен басейн. После се чуди, защо състоянието му се влошава. Много просто, резките промени на температурата не се отразяват добре върху човешкия организъм.
Беден човек иска да стане богат. Той не подозира, че богатството ще го направи нещастен. То не е за него. Да стане преждевременно богат, това значи, да влезе от гореща баня в студена. Не се стремете към такова богатство. То е достояние само за силните, велики хора. Обикновеният човек не трябва да бъде нито много беден, нито много богат.
Двама души се разговаряли. Единият казал на другия: Ти не трябва да бъдеш нито беден, нито богат. – Какъв трябва да бъда тогава? От какво имам нужда? – От дърво. – Защо му казал така? – Понеже не бил доволен от събеседника си. Той му пожелал дърво, вместо богатство. С това искал да каже, че трябва да го набие добре. Това не е разрешаване на въпроса. Ако искаш да убедиш някого, че има нужда от бой, посъветвай го да изложи гърба си на ранните слънчеви лъчи, те да го бият. Който излага гърба си на действието на слънчевите лъчи, става здрав, умът му се намества. Всичко в него започва да расте, цъфти и зрее. Тъй щото, радвайте се, когато слънчевите лъчи ви удрят. Лошо е, когато неприятелят те бие. Лошо е, когато магаре те рита. То изопачава твоето разбиране. Да те рита магаре, това значи, да изкривиш мисълта си и да не мислиш право. Защо ще мислиш, че си простак и невежа? Не се ритай сам. Остави светлината да те рита. Ако риташ хората, ритай като светлината. Допуснеш ли сам, че си невежа или простак, ти си вече роб на дявола, свързал си приятелство с него.
Какво означава думата „дявол“? Под „дявол“ се разбират несгодите, безпокойствата, мъчнотиите, които човек има и не може да се справи с тях. Като изгуби вътрешния си мир и светлина, човек се свързва с дявола. Това става, както с обикновения човек, така и със светията. Ако разумният воин даде правилен удар на тъпана, войниците го разбират. Обаче, ако детето удря тъпана, войниците нищо не разбират. Следователно, като мисли право, човек така удря върху умовете на възвишените същества, че те разбират нуждите му и веднага се притичат на помощ. Ако не мислите право, ударът върху умовете на възвишените същества взима криво направление, и те не могат да ви помогнат. Вие се чудите, защо никой не чува страданията ви и не ви отговаря. Причината е налице. Ударът върху вашия тъпан е фалшив, не се възприема от умовете на възвишените същества.
Като се говори за истината, мнозина се обезсърчават и се питат, защо нищо не са постигнали. Защо усилията и трудът им отиват напразно? Те сами трябва да си отговорят. Обаче, истината е безпощадна. Който иска да

я възприеме, трябва да бъде готов на всякакви жертви. Че щяла да наруши мира на някого, тя не се интересува. Истината има предвид Божественото в човека. Тя иска да застави човека да прояви Божественото Начало в себе си. То е вечното, неизменното, на което всякога може да се разчита. Защо да не разчитате на него? На какво разчита търговецът? – На чистото злато и скъпоценните камъни, с които може да търгува. Скъпоценният камък разлага светлината по особен начин. На тази светлина всеки може да се лекува. Затова, добре е човек да носи златни пръстени със скъпоценни камъни. Не всички камъни действат благотворно върху човешкия организъм, и не всеки скъпоценен камък действа лечебно върху всички хора. Има такива камъни, на които трептенията не се съгласяват с трептенията на организма на даден човек, поради което произвеждат дисхармония. Радий действа лечебно на известни хора. Който работи или се лекува с радий, трябва да се нагоди на неговите трептения. Същото се отнася и до любовта.
Мнозина говорят за любовта, искат да я възприемат и приложат в живота си. Добро е тяхното желание, но трябва да знаят, че любовта е мощна сила, с която може да работи само онзи, който е готов за нея. Казано е в Писанието, че Бог е огън всепояждащ. Това значи: Любовта е огън, който изгаря всичко. Пипнеш ли я, ръцете ти ще изгорят. Видиш ли я, ще ослепееш. Чуеш ли я да ти проговори, ще оглушееш. Ще се запитате, как ще познаете тогава Бога, т. е. любовта? – Постепенно ще Го познаете. Ще започнете от най-малката любов и ще вървите към голямата. Като се калите и приготвите за Божията Любов, тогава ще познаете Бога. Здрава и устойчива нервна система е нужна на онзи, който съзнателно търси Бога и любовта. Както детето в първо отделение изучава буква след буква, докато се научи да чете, така човек възприема капка по капка любовта докато дойде денят, когато я възприеме в нейната пълнота. Чрез какво ще я възприеме? – Чрез тялото си. – Кое тяло? – Духовното тяло. Докато живее само физически, той я възприема чрез физическото си тяло. Докато живее астрално, той я приема чрез астралното си тяло; като живее умствено, той я приема чрез умственото си тяло; когато живее в причинния свят, той я приема чрез причинното си тяло. За да приеме изцяло любовта, човек трябва да събуди висшето аз, т. е. свръхсъзнанието си. Само така той ще си състави ясна представа за любовта и ще познае Бога.
Хората не познават Бога, не познават любовта и, въпреки това, я делят. Любовта не се дели. Няколко моми се влюбват в един момък и го делят. Няколко момци се влюбват в една мома и я делят. Какво делят, и те не знаят. Такова деление съществува и в религиозния живот на хората. Те се карат помежду си за първенство. Всеки иска Бог да мисли за него повече, отколкото за другите. Това е все едно мравките да спорят помежду си, за коя от тях повече мисли човек. За никоя мравка не мисли той. Който изпълнява Божията воля, за него мисли Бог. Следователно, ако мравката

може да се повдигне в съзнанието си, да върши волята на човека, той ще мисли за нея. Не се ли повдигне до това съзнание, мравката остава далеч от човека.
Кое е онова, с което човек може да обърне вниманието на Господа? Днес мъжът се изкушава от жената, жената – от мъжа. И двамата се изкушават от парите, от яденето и др. Може ли да се разчита на човек, който се изкушава? Имаш къща, но си недоволен, че съседът ти има по-хубава от твоята. Защо си недоволен? Радвай се на къщата на съседа си, като на своя. Цената на къщата се определя от живота на обитателите й. Светията може да живее в проста колиба, но далеч от нея се разнася неговото благоухание. Обикновеният човек може да живее в богата къща, но от нея излиза лоша миризма.
Като се говори за недостатъците на хората, прах се вдига около тях. Децата да стоят надалеч, за да не ги засипва прахът; онези, които искат да учат, да стоят близо и да придобиват знания. Малко да знаете, но знанието ви да е на място. Ще кажете, че същото се отнася и до любовта. За любовта е обратно – много любов трябва да има човек, за да не остава празно място в сърцето му. Ще кажете, че сърцето ви е изгоряло от любов. Аз съм виждал сърца, които пушат или димят от любов – още не са запалени. Сърцето трябва да гори от любов. Човек, в сърцето на когото любовта произвежда пълно горене, е свързан с Бога и познат от Него. Благословение е за човека да гори от любов. Той е доволен от живота. Значи, доволството произвежда пълно горене в човешкото сърце. Недоволството произвежда непълно горене. Разбраното страдание произвежда пълно горене, а неразбраното – непълно.
Защо страда човек? – За да се изпита неговата любов и устойчивост. Едно трябва да знаете: всяко страдание е на място. Може да страдате заради другите хора, или за себе си, това не е важно. Страданието е огън, който пречиства. Следователно, дето падне, той гори. Щом гори и пречиства нещата, на място е. Ако страданието е ваше, трябва да разберете, защо е дошло и какво ще придобиете от него; ако е чуждо, ще видите, какво се крие в него и разумно ще го използвате. – Какво се крие в страданието? – Божествен подтик. Който разбере този подтик и даде ход да се реализира, той придобива радостта. Това подразбира стихът: „Скръбта ви ще се превърне на радост."
Апостол Павел говори за възкресението на Христа и, според степента на своето съзнание, той го приема и го проповядва. Той казва: За да възкръсне, човек трябва да възприеме Божията Любов. Без любов няма възкресение. „Ако няма възкресение на мъртвите, нито Христос е възкръснал." (– 13 ст.). – Как ще възкръснат мъртвите? – Чрез Божията Любов. Докато носи обикновената любов в сърцето си, човек всякога ще умира. За да стане безсмъртен, временното трябва да мине във вечно. Това значи, да се облече човек в дрехата на любовта. Облечеш ли тази дреха,

светът придобива друг образ за тебе, страданията ти се осмислят, и ти си готов да помагаш на страдащите и на слабите. С любовта и в ада е приятно; без любовта и раят става ад. Адът и раят са места за работа. Който е духовно силен, и в ада работи, както в рая. Той е свободен от връзките на греха, затова съзнателно влиза и излиза от ада. Никой не е в състояние да ограничи свободния човек – човекът на любовта.
Често хората преживяват тежки състояния, които ги измъчват, и по цели нощи не могат да спят. Причината на това е все любовта. Те се измъчват от мисълта, дали еди-кой си ги обича. Колкото и да си задават този въпрос, той остава неразрешен. За да го разрешите, трябва да се запитате: Обичам ли аз, или не? Важно е вие да обичате. Що се отнася до въпроса, обичат ли ви хората, това е тяхна работа. Като си отговорите на въпроса, обичате ли хората, или не, ще се запитате, коя любов проявявате – Божията или човешката. Само така можете да възстановите своя вътрешен мир и спокойствие. Как могат хората да ви обичат, ако не обичат Бога? Това е невъзможно. После, запитайте се, какво сте дали на хората, за да ви обичат. За да те обича някой, трябва да му дадеш нещо ценно. Дето е любовта, там има светлина. Тъй щото, не се заблуждавайте от думите на хората. Каже ли някой, че ви обича, че е готов на всякакви жертви за вас, слушайте, какво ви говори, но не уповавайте на неговата любов. Който много обещава, малко дава. Любещият е свободен човек. Той проявява любовта си в дела, а не в празни думи.
Как се изразява свободата? Всички говорят за свобода, търсят я, но сами се ограничават. Истинската свобода се проявява чрез всяка клетка. Ако говориш, така ще говориш, че и умът, и сърцето, и тялото да взимат участие. Всяка клетка на тялото трябва да трепти, да взима участие в говора. За това е нужно знание. Ще кажете, че сте учени хора, имате знания. Знанието на съвременните хора не е достатъчно. Те трябва още много да работят, за да постигнат онова знание, което може да ги освободи от заблужденията. Днес и религиозните, и светските хора живеят в заблуждения, и представят нещата такива, каквито не са в действителност. Те говорят за свободата, без да я познават. Някой религиозен мисли, че е напреднал, че Духът го ръководи и прави движения с лицето, с ръцете, да покаже, как Духът работи в него. Той не подозира, че Духът не се проявява в дисхармонични движения. Неговите движения са резултат на нисши духове. Достатъчно е да го стреснеш, за да забрави движенията си. Духът не се плаши. Това, което се страхува в човека, са нисшите духове. Освободете се от чуждите влияния в себе си и се проявявайте такива, каквито сте. Така ще обърнете повече внимание, отколкото с чуждите прояви.
Казано е в Писанието: „Ще отидеш при Господа с всичкото си смирение.“ Само така можеш да изпълниш Божията воля. Бог иска от нас да изпълним волята Му в най-малките неща. Той не иска да се товарим с

греховете на целия свят. Това е задача за силните хора. Когато постави тази задача за разрешаване, Бог ще намери силен човек, на когото ще я възложи. Преди две хиляди години Христос беше натоварен с тази задача и я реши. Той понесе греховете на цялото човечество. От вас се изисква малко нещо. Бъдете верни на малкото, което ви се дава. Мнозина се питат, какво особено е направил Христос. Това, което Христос направи, никой обикновен смъртен не може да направи. Никой не може да бъде като Христа. В едно отношение само може да бъдете като Него – в послушанието. Бог натовари Христа с греховете на човечеството, и Той ги понесе, без да пита, защо трябва да се товари с чуждите грехове. Той си казваше: Такава е волята на Отца ми, и аз ще я изпълня. Следователно, бъдете и вие благодарни за това, което ви се дава. Тежък бил животът ви – благодарете за това. Не се оплаквайте на никого, нито другите оплаквайте. Дошъл един гладен човек при тебе и се оплаква от положението си. Виж, от какво има нужда и задоволи нуждата му, без да го оплакваш и съжаляваш. Ако е гладен, нахрани го. Защо трябва да го съжаляваш, че не ял 24 часа? Има пиявици, паяци и други животни, които гладуват по цели седмици и месеци. Не може ли, тогава, човек да гладува поне 24 часа, без да се оплаква и без да го съжаляват? Човек трябва да носи геройски изпитанията и страданията си. Това значи да почитате себе си. Който почита себе си, ще почита и ближния си; който почита ближния си, ще почита и себе си. Това е закон.

И тъй, задачата на човека е да почита себе си. Щом почита себе си, ще почита и другите. Придобие ли това качество, той може да се развива правилно. Всеки човек е излязъл от Бога. Следователно, ще почитате и цените всичко, което е излязло от Него. Само така ще разберете, какво представя човек. Който не познава себе си, гледа на всички хора повърхностно, не прониква в душата им. Лесно е да се каже, че това е мъж, а това – жена. Какво, всъщност, е мъжът, и какво – жената, малцина разбират. Какво търсят мъжът и жената, и това не знаят. Всеки човек, мъж или жена, търси любовта. Ще кажете, че хората се влюбват. Какво представя влюбването? Да се влюбиш в някого, това значи, да запалиш свещта си и да осветиш пътя, по който вървиш. Същевременно и онзи, в когото се влюбваш, запалва своята свещ. Кога пали човек свещ? – Вечер, в голямата тъмнина. Когато слънцето грее, никой не се нуждае от запалена свещ. Тъй щото, ако влюбването осветява пътя ти вечер, на място е. Щом изгрее слънцето, влюбването в обикновената свещ е безпредметно. Значи, има смисъл да се влюбиш, но вечер, когато срещаш на пътя си опасни места. Изгрее ли слънцето, ще се влюбиш в него. Не плачи за свещта, която осветява пътя ти вечер. Когато изгрее Великото Слънце на живота – Бог, влюби се в Него, без да съжаляваш за физическото слънце. Бог е всичко в света. Той носи живот, сила, знание, светлина и свобода за човешката душа. Той е идеалът, към който се стреми всяко живо същество.

Помнете: Без Бога, т. е. без любовта, няма живот. Докато не се свържат с нея, хората живеят в мъчнотии и противоречия, които не могат да разрешат. И при любовта има противоречия, но те лесно се разрешават. Любовта е светлина, която прониква в човешките умове и сърца и помага при разрешаване на задачите им. Изгубят ли любовта, те тичат подир запалената свещ, поне тя да ги спаси. И това не е лошо, но е временно положение. Щом изгрее слънцето, напусни запалената свещ. Прибирай се рано вкъщи, да не става нужда да объркваш пътя си. Който спи през деня, а излиза вечер, всякога разчита на светлината на свещта. Тя помага, докато гори. Изгасне ли, тогава объркват пътя си: и който носи свещта, и който върви след нея. Който носи любовта в сърцето си, може да помага на всички. Щом види нещо криво, изопачено в човека, той го хваща за дрехата и го разтърсва. Като виждате, как постъпва с него, вие се запитвате, не може ли да бъде по-деликатен. Чудно нещо, как ще бъдете деликатен с давещия? Ще скочите бързо във водата, ще го хванете за дрехата и ще го изнесете на брега. Тук ще го разтърсите, ще го обърнете с главата надолу, да изтече навън погълнатата вода. Не е ли на място тази грубост? За предпочитане е да намокриш дрехата си, да се изложиш пред хората, да бъдеш груб с давещия, но да спасиш живота му, отколкото да го оставиш да се удави.
Свобода е нужна на човека – свободна мисъл, свободни чувства. Бъди свободен, не с оглед на разбиранията и мнението на хората, но с оглед на абсолютната, Божествена справедливост. Бъди готов всеки момент да изпълняваш Божията воля, без да се питаш, на място ли е помощта ти, или не. Щом си справедлив, всичко, което правиш, е на място. Не съжалявайте за доброто, което правите. Не съжалявайте за състоянията, през които минавате. Че сте неразположен, гневен, сърдит – не се смущавайте. И неразположението, и гневът са на място. Когато някой те безпокои, първо ще се разгневиш, а после ще разбереш, защо те безпокои, и ще влезеш в положението му. Учителят се сърди на учениците си, свещеникът – на своите пасоми. – Защо се сърдят? – Защото не ги слушат. Вместо да се сърдят, по-добре да запеят една песен. Така ще трансформират състоянието им и ще ги заставят да бъдат внимателни. Сега и аз ви говоря като учител и се интересувам за промените, които стават с вас. От тях съдя, доколко сте възприели това, което ви се говори. Аз имам вътрешен термометър и барометър, с които определям и най-малките промени в температурата и атмосферното налягане. Това правя с научна цел, а не с цел да критикувам. Не критикувам човешкия живот, но гледам на него като на задача. Един човек пее, друг – играе, трети – свири, четвърти – чете. Трябва ли да се питам, защо един се проявява по един начин, а друг – другояче? Всеки е свободен да прави, каквото иска, но сам ще носи последствията на своите постъпки. Еди-кой си се напил и пее по улицата. – Негова работа. – Защо не се въздържа? – Не може. Щом

изтрезнее, ще се въздържа. Обаче, като пиян, винтовете му са разслабени, не може да се въздържа. Човек трябва да има будно съзнание, да обмисля нещата преди да ги е направил. Така той се възпитава. Ако питате, кой човек е възпитан, отговарям: Истински възпитан е онзи, който е абсолютно справедлив, както към себе си, така и към ближния си. Той люби Бога и изпълнява Неговата воля.

Помнете: абсолютната справедливост изисква, да се даде на всеки човек, на всяко живо същество онова, което му е определено.

– Божията Любов носи пълния живот.

23. Утринно Слово от Учителя, държано
на 8 март, 1936 г., 5 ч. с. София. – Изгрев.

---

*) I. Послание към Коринтяните, 15 гл.

1936_03_08 Абсолютна справедливост
неделно утринно слово Книга: Трите родословия - Жануа

АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТ

8 март 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Облачно, дъждец вали. Не е студено.)

Нарядът.

15-а глава от Първото послание към Коринтяните

„В начало бе Словото“

Това е едно разбиране, което тепърва трябва да изучавате. Малкото дете разбира нещата като дете. Като стане 10-годишно, то напуща детинското, но и това положение не е последното. Като стане на 20 години, ще има други разбирания. Като стане на 30, на 40, на 50, на 60, на 100 и на 120 години, разбиранията му за живота ще бъдат съвсем други. Някои от вас още сте с детинските си разбирания. Като дойдете до едно положение, постоянно повтаряте, но какво сте научили от това повторение на нещата? Току се запитвате: „Парле ву франсе?“ Или: „[Ду ю] спийк инглиш?“ Или: „Говориш ли български?“ И отговаряте: „уи“, или „йес“, или „да“, според езика, на който ви питат. (Parlez-vous français? (фр.) – Говорите ли френски? Do you speak english? (англ.) – Говорите ли английски? oui (фр.) – да; yes (англ.) – да.)

Това е само за изяснение. Един проповедник проповядва на публиката, като че говори нещо ново, но и той сам е толкова невежа, колкото и обикновените хора, които го слушат. Той взел един стих от Евангелието и говори, говори, и той сам не разбира. Така и учените понякога декламират нещо, което и те сами не разбират. Един испански поет декламирал едно стихотворение пред една публика. Публиката го запитала: „Какво искаш да кажеш с това стихотворение?“ – „И аз сам не зная. И аз сам не зная, така го научих.“ Запитали автора какво иска да каже с това стихотворение. Той казал: „И аз сам не зная, така го написах, по вдъхновение.“ Например вие произнасяте думата „кон“ на български език. Какво означава тази дума? Тази дума днес не означава това, което някога е означавала. Също така и думата „крава“ не означава това, което някога е означавала. Трябва да се върнем към онзи първичен ватански език. Тези думи са на ватански език, но днес са изменени. Сега си служат повече със санскритски език, понеже той е наречие на ватански език. Сегашните езици пък са наречия на санскритски. Това е според филолозите. Обаче и ватанският език е корен на някой друг.

Сега да дойдем до въпроса за разбирането. Представете си, че един човек се движи с биволска кола; втори се движи с конска кола; трети се движи с автомобил, четвърти – с аероплан и последният се движи с бързината на светлината. Какво сравнение ще направите в степента на знанието между тези четири категории хора? Знанието на онзи, който се движи с бързината на биволската кола, е биволско; знанието на онзи, който се движи с конска кола, е конско; знанието на онзи, който се движи с автомобил, е автомобилско; знанието на онзи, който се движи с аероплан, е аеропланско; знанието на онзи, който се движи с бързината на светлината, е етерно.

Ще кажете, че не разбирате това. Вие пътували ли сте с бързината на светлината, да знаете каква бързина е тя? Тя е стихийна бързина. В една секунда ще изминавате хиляди километри. Да изминаваш по 300 000 километра в секунда, това е стихийно пътуване.

Ако се движиш бързо, с бързината на светлината, малко ще знаеш; ако се движиш с волска кола, бавно, много ще знаеш. Значи, който много знае, той върви с биволска кола; който малко знае, той се движи с бързината на светлината. В дадения случай аз бих предпочел да зная малко, но да се движа с бързината на светлината, отколкото да зная много, но да се движа с бързината на волската кола. Ако ме гонят неприятели, бих предпочел да бягам с бързината на светлината, отколкото да се движа с волска кола. Само така ще бъдем свободни. Съвременните хора са роби, те се движат с бързината на волската кола. Казвате: „Ние искаме да бъдем свободни.“ Искате да бъдете свободни, но при най-малкото неразположение или при най-малката мъчнотия, вие веднага се обезверявате и казвате: „Какво ще стане с нас след 20 години?“ Това не показва ли, че сте роби? Вие си задавате хиляди въпроси и всички тия въпроси остават неразрешени. Някога ги разрешавате с бързината на биволската кола; някога ги разрешавате с конска кола, някога ги разрешавате с автомобилска бързина; някога ги разрешавате с аеропланска бързина, а някога ги разрешавате с бързината на светлината. Малцина обаче са тия, които ги разрешават с бързината на светлината. Като казвам, че човек трябва да знае малко, но да се движи с бързината на светлината, ни най-малко нямам предвид да бъде невежа, но колкото малко да знае, да го знае на свят.

Знайте нещата не като онзи турчин, който се хвалил, че знае добри български. Един ден той попаднал в едно българско село и казал на селяните: „Слушайте, каквото ми говорите, все на български ще ми говорите. Аз зная добре български. Ако кажете нещо лошо за мене, ще знаете, че главата ви ще пати, аз разбирам всичко.“ И те не смеят да говорят пред него български, защото той разбирал добре. По едно време

турчинът взел да пуши цигара. По невнимание искра от цигарата отскочила нагоре и запалила чалмата му. В това време един от селяните му казал на български език: „Агачо, чалмата ти гори." – „Зная го." Той пак повторил: „Агачо, чалмата ти гори." – „Зная го." Оттук селянинът разбрал, че турчинът не само че не знае да говори български, но нищо не разбира и затова му казал на турски, че чалмата му гори. Тогава той казал: „Ону белир." – Така ми кажи, да те разбера.

Преди години идва една госпожа при мене, заболяла от някакво подуване на врата, иска да ѝ помогна. Тя се обърнала за това към един лекар, но каквото ѝ препоръчал, нищо не ѝ помогнало. Казал ѝ да си прави компреси, да си тури ленено семе, това-онова, но нищо не ѝ помогнало. Не минава тази работа нито с компреси, нито с ленено семе. Пита ме тя какво да прави сега. Тогава аз ѝ казах да попее малко на болката си. – „Нима с пение може човек да се лекува?" – Че, ако си правила компреси, ако си туряла ленено семе, защо да не попееш малко и болката ти да мине? Попей и ще видиш. Ще се увериш, че някои работи стават с компрес, а някои работи не стават и с компрес.

Защо не действуват компресите? Защото те се отнасят само за здрави, за силни хора. За един човек, който има много кръв и у когото кръвообращението е добро, правилно, студените компреси действуват добре, но за един слаб човек, у когото кръвообращението е слабо, студените компреси не се отразяват добре. За силния човек студеният душ е благословение; за слабия човек студеният душ е нещастие. Сега, днес мнозина лекари препоръчват студените душове. Отишъл някой на баня, окъпал се в гореща вода и след това ще се потопи в студен басейн. Студените душове са само за боговете. Когато един бог се окъпе, той може да си позволи един студен душ. Ако един хилав човек си позволи студен душ, той за хиляди години ще си създаде нещастие.

Вие искате да бъдете богати. Богатството е студен душ след топла баня. Не, на вас не ви трябва такова богатство. След топла баня не ви трябва богатство от този род. На вас нито сиромашия ви трябва. Както аз разбирам, сиромашията е за великите, за светите хора. Значи, за вас не е нито богатството, нито сиромашията.

Един проповядвал на едного едно учение и му казал: „За тебе не е нито богатството, нито сиромашията." – „Ами какво ми трябва?" – „На тебе ти трябва дърво." Какво означава дървото? Да го бият с него. Не, аз гледам другояче на нещата. Когато ме бият лъчите на светлината, които идат от такова грамадно разстояние, от 92 милиона мили, можете да си представите с каква бързина ще падат тия удари върху мене и как ще ми се

отразят. Като ме блъснат тия лъчи на светлината, умът ми иде на мястото си и от този момент става растене, цъфтене, и всичко се нарежда добре. Който не разбира този закон, ще каже на някого, че дърво заслужава. Това не е изяснение на нещата. Да те бие светлината, разбирам; но да те рита магаре, не разбирам. Под думата „магаре“ аз искам да кажа: не се бори с онова, което не разбираш. Някой казва: „Аз съм невежа, това не разбирам, онова не разбирам; това нямам, онова нямам.“ Това е според мене магарешко ритане. Ритай като светлината. Като изпаднеш в невежество, ти трябва да имаш желание да дойде светлината, да риташ като светлината. Ти казваш: „Аз съм голям невежа, това не зная, онова не зная.“ – Откога стана такъв невежа? – „Откато сгреших.“ Не, вие станахте невежи, откато се сприятелихте с дявола. Щом се сприятелите с дявола, вие ставате вече роби.

Какво разбирате под думата „дявол“? Аз не употребявам тази дума в смисъл, какъвто вие я разбирате днес. Под думата „дявол“ аз разбирам всички несгоди, всички ожесточавания, всички тревоги, които имате. Под думата „дявол“ разбирам изгубване на вътрешния си мир, на светлината, която сте имали. Това може да стане и с един обикновен човек, както и с един светия. Ако един разумен войн даде на тъпана един разумен удар, войниците му ще го разберат, но ако едно дете си играе на тъпана, войниците нищо няма да разберат. Вие имате мозък, но ако знаете как да мислите правилно с него, вие ще създадете такъв удар, от който Небето ще разбере какво искате. Обаче, ако сте деца и удряте и биете с мисълта си, никой няма да ви разбере и няма да ви отговорят. Тогава вие ще се чудите защо никой не се притичва на страданията ви.

Сега, като говоря по този начин, на много от вас мирът се нарушава и после отиват да плачат, да съжаляват и казват: „От толкова години вече следваме учението и нищо не сме направили още. С нищо не сме прогресирали.“ Че как ще прогресирате? Аз съм човек на неумолимата истина. За мене не е важно какво хората ще кажат. За мене е важно какво има у вас, което да не се изменя при никакви условия на живота. Казвам: Донесете тук златото. Аз имам пробен камък, с който опитвам златото. Златото има проба, по която се познава дали е чисто злато или примесено с нещо. Скъпоценният камък се познава по начина, по който разлага светлината. Обикновеният камък, обикновеното стъкло разлага светлината по един начин, а скъпоценният камък я разлага по друг начин. Светлината, която е разложена от скъпоценния камък, действува лечебно върху човека. Следователно лечебно е за човека да носи на ръцете си или на врата си скъпоценен камък. Има някои камъни, трептенията, които те образуват, не хармонират на трептенията на човешкия организъм. Следователно такива камъни не ги носи. Не че той е долен, но неговите трептения са такива, че

ти не можеш да се хармонираш и наместо полза, ще ти принесе вреда. Вземете, сегашните учени хора се занимават с радий. Мнозина са платили с живота си. Не че радий е лош за себе си, но хората не са готови за трептенията на радий. Много опасни болести се лекуват с трептенията на радий. Човек, който трябва да работи с радий, той трябва да има особено състояние.

Вие искате по някой път да се занимавате с любовта. Но знаете ли какви са трептенията на любовта? Вие, например, искате да се занимавате с Божията Любов. То е опасна работа. Вие мислите при Господа да идете да Го прегърнете. Че вие ако Го прегърнете, от ръцете и от краката ви нищо няма да остане. Всичко туй ще изчезне. Че вие, ако Го видите, вие ще ослепеете. Ако Той ви проговори, ще оглушеете.

Казвате: „Нали трябва да познаем Бога?“ То е ваше детинско разбиране. Познаването ще започнете с онази най-малката любов. Ще започнете постепенно, като една азбука, буква по буква, докато дойдете до азбуката, с която се пише и се разбира Божията Любов. Значи човек трябва да има едно тяло. Вие няма да възприемете Божията Любов с вашето физическо тяло. Много се лъжете. Вие мислите физически. Мислите за Божията Любов, както един мъж се прегръща сам с нея. Това не е никаква любов. С физическото тяло – физическата любов, с астралното тяло – астралната любов, с умственото тяло – умствената любов, с причинното тяло – причинната любов, с будическото тяло – будическата любов. С онова тяло на личността, с което ще видите Бога, то е, което може да възприеме. Ако това тяло може да го събудиш, тогава Божията Любов ще ти стане ясна.

Много хора, сега, като любят, делят мегдан. Няколко моми току делят един момък. Какво делят, и те не знаят. Няколко момци се влюбили в една мома, делят една мома. Какво делят, и те не знаят. Какво ще делиш? Казва: Какво са виновати младите моми? Та, вие сте все млади моми. Все делите някого. Делите дали хората имат високо мнение за вас. Делите дали Господ ви обича, какво мисли заради вас. Дали ангелите ви обичат. Не зная дали ангелите мислят заради вас. Че, мравите може да мислят заради мене, но дали аз мисля за мравите? Ни най-малко не мисля за мравите. Или някои микроби мислят дали аз мисля за тях. Ни най-малко не мисля за тях. Или някой пън в гората мисли дали мисля заради него. Ни най-малко не мисля. Мене пънища не ме занимават. Няма връзка, какво ме интересува един пън?

Вие с какво ще обърнете внимание на Бога, я ми кажете, когато вас може да ви изкушава един мъж или една жена? Който мъж мине, изкушава ви. Или какво ще обърне внимание на един мъж, който се изкушава от една

жена, или един момък от една мома? Може да се каже от пари, то е все едно и също. Една каса ме изкушава да бръкна. Яденето може да ме изкушава. Дрехи може да ви изкушават, обуща, шапки, какво ли не ви изкушава. Питам: С какво ще обърнеш внимание на Бога? Седиш в една къща, недоволен си от къщата, пък искаш Господ да обърне внимание на тебе. Иван направил къща и ти си недоволен, че Иван направил по-хубава къща от твоята. Неговата къща е толкова хубава, колкото и твоята. И в неговата къща мирише, както в [твоята]. Само че, един голям вол като умре, мирише повече и събира повече мушици. Твоята къща мирише по-малко. Вие, като направите къща, казвате: мирише къщата ви. Един светия може да живее в една колиба, но като влезеш, мирише на хубаво, благоухание има. Като влезеш в един палат, воня има в него. Влезеш в една църква, ухание има. Тамянът мирише, огънят мирише. То е разбиране.

Сега съдя нещата и като ги съдя, прах се дига. Вие ще ми кажете: „Ама защо този прах?“ Онези от вас, които са деца, надалеч да идат, дето се вее, да не са наблизо, отдалеч. Който иска да се учи, той трябва наблизо да бъде. Аз не искам да ви кажа, че сте невежи. Не. Но не се самозаблуждавайте. Малко имате. Онова, което имате, да е сила във вашето знание. Знаете ли на какво по някой път мязат вашите вярвания? По някой път вие сте богати с вярвания. Има такива примери: Някой богат човек се заблудил в някоя красива мома. Изобщо не говоря за младите моми, защото няма такива красиви, за които говоря. На този богаташ се завъртял умът от тази, красивата мома. Тя върви като царска дъщеря, самостоятелна. Той върви подир нея. Пише ѝ писма, [тя] казва: „Ха направи това, направи онова.“ След като осиромашее, даде му път. На всички дава път. Та, всеки, който се запознал с нея, казва: „Всичкото ми богатство отиде, откакто се запознах с нея.“ Тя отваря писмата, чете, декламира, говори, къса, къса, смее се. Нали вие често изповядвате, че се запалило сърцето. Аз не съм видял запалено сърце. Казва: „Изгорях от любов.“ Аз съм виждал да се стопят, но да изгорят от любов не съм виждал още. И всичкият живот седи в туй да се запали човек от любов. Че какво по-хубаво? Ако ще изгориш, от любов да изгориш. Аз бих предпочел от любов да изгорите. А той сега кади, не гори, дими. Че той, за да се запали, е благословение. Вие ще кажете, че „той изгоря от любов“. Че какво по-хубаво да изгориш от любов? Ако ще изгоря, аз бих предпочел от любов да изгоря. Любовта по някой път не иска да ме гори, понеже дим ще се образува и ще се отдели малко от тебе. Че, ти в живота живееш и си недоволен от живота. Не е ли това дим? При всичкото благословение, което Бог ти дал, ти си недоволен от живота – не е ли дим това?

Мнозина на мене са ми казвали: „Ти мене не ме погледна добре.“ Право е това. Ще ме извиниш, малко съм разноглед. Разчетворени очите, не може

да гледа. Като погледне, някак страшно. Ще извините, в очите имам дефект. И аз искам да гледам хубаво, колкото и да искам, не мога да гледам. Да кажем, вие се приготвяте и казвате: „Като идем в оня свят." Ама ако идете в оня свят, знаете ли как ще ви приемат? Ако идете във Франция, зависи как ще ви приемат, как говорите френски език. Ако на един англичанин му кажеш с един груб тон: „Драгий господине" или с мек тон същото, какво ще разбере? Как ще произнесеш нещата? Когато малкото дете се ражда, още в началото, съм виждал, някои деца нямат нищо детско. Майката го гледа, казва: „Моето ангелче." Какво ангелче, то е цял дъртак, един старичок, един крадец, разбойник, един главорез. Скрил го Господ, турил му една нова дреха, той седи и гледа.

Щом страдате, заслужавате вашите страдания. Дали страданието е ваше или чуждо, за мене е едно. Щом страдам, на място е. Може страданието да не е мое, може да е чуждо, на място е. Страданието е последствие. Дали е ваше или мое, огънят, дето капне, гори. Ако гори, на място е.

Та казвам: Когато дойде това страдание, трябва да знаете ваше ли е или е чуждо. Ако е ваше, поправете го. Ако е чуждо, пак кажете: „Господи как да го поправим?" Страданието трябва да се поправи. Ако страда човек, в своето страдание трябва да добие нещо. Не да каже: „Защо страдам?" Щом страдаш, страданието е един подтик на Божественото, да добиеш нещо. Ако страдаш, ще добиеш нещо. Ако добиеш това, за което страдаш, ще добиеш радостта. Ако не добиеш, страданието ще продължи в тебе.

Сега апостол Павел... Въпросът дали Христос е възкръснал още в това време се е разглеждал и той, според съзнанието, е разбирал добре. Той разглежда въпроса дали Христос е възкръснал, в тази глава. За да възкръсне човек, той трябва да възприеме Божията Любов. Без любов възкресение няма. И тогава, съвсем материалистическо разбиране, казва: „Ако мъртвите не възкръснат..." Че как ще възкръснат мъртвите? С какво ще ги възкреси Бог? С любов ще ги възкреси. Ти, като възприемеш Божията Любов, тогава ще възкръснеш. Дотогава, докато имаш обикновената любов, ти плътски ще умираш. Естественият човек трябва да стане духовен, временното да мине във вечността, или смъртното да се облече в безсмъртие.

Или другояче казано: Всички трябва да се облечем в Любовта. Щом се облечете с тази Любов, тя се отличава с едно качество. Ти щом се облечеш с тази Любов, светът ще добие друг образ, страданията за тебе ще бъдат чужди. Ти ще бъдеш готов да помагаш комуто и да е. Тебе ще ти бъде приятно, ти ще усещаш радост, като дойде страданието. Като дойде мъчнотията, ти ще се радваш. Като видиш грешния човек, и тогава ще ти

бъде приятно. И грешен човек да е, навсякъде няма да усеща страдание. Ти в ада да бъдеш, ще ти бъде приятно, понеже е място за работа. По това се отличава Божията Любов. Където и да си, ти ще бъдеш свободен, понеже така бързо се движиш, че никой не може да те ограничи, не може да те хване. Мигновено слизаш в ада и мигновено излизаш. Не е въпрос за времето. Моментално ще бъдеш свободен от известни състояния, които имаш в душата си.

Казвам сега: Често вие имате такива състояния, при които се мъчите. Цяла нощ се мъчите за нищо и никакво: дали някой ви обича или не. Защо искате да разберете дали някой ви обича? Аз разрешавам другояче: не дали мене обичат, но дали аз обичам. В дадения случай не е важно дали своята любов проявявам, но Божията Любов дали проявявам тъй, както трябва. На това обръщам внимание, това се [запитвам]: изявявам ли Божията Любов право или правя промени. За мене това е важен въпрос. Другояче, както вие разглеждате въпроса, не съм намерил разрешение. Като разглеждам другояче, работите не се оправят. Като мисля дали ме обичат хората, работите не се оправят. Хората Бога не обичат, че мене ще обичат.

Вие по някой път искате да ви обичат. Какво сте им дали? На какво основание? Аз себе си питам тъй: На какво основание искам хората да ме обичат? Сега, това е една от мъчнотиите. Постоянно хората се занимават: еди-кой си обичал еди-кого си, не обичал еди-кого си. Ами ако на Изгрева царува любовта, целият Изгрев ще бъде един фар, ще свети надалеч. Светлината не е толкова силна. Пазете се от едно заблуждение, пазете се от ония писма, които казват тъй: „Аз ще ти бъда верен до гроба", „аз ще направя всичко за Вас". Пазете се от всички тия лъжливи заблуждения. Който и да е, който каже: „Аз съм готов всичко да направя", той само обещава. Обещаеш – направи го. „Ама, идната година ще ти дам 10 000 лева." Не ми трябват. Това е една съблазън. Човек, който иска 10 000 лева, казвам: Да си вървиш по пътя, ти търгуваш. От 10 души си искал по 10 000 лева. – „Деца имам." – Че, де Ви е документът, че има закон, че трябва да Ви дам 10 000 лева? – „Няма." – Ти се сърдиш, че не ти давам 10 000 лева. Че, де е писано, де има закон, че трябва да Ви дам 10 000 лева? Аз сега гледам на въпроса съвсем другояче. Може да каже: „Дайте ми 10 000 лева назаем." Че, откъде накъде трябва да ти обичам и откъде ти трябва да ме обичаш? – „Аз искам да Ви обичам." – То е твоя работа.

Та казвам: В какво седи свободата? Вие търсите свободата и сами се ограничавате. Аз гледам, тук и навсякъде, колко са слаби в малките работи. Много сестри са слаби в малките работи. Аз разглеждам писмата на някои, колко неправилно пишат те. Аз, когато бях в Америка, изучавах

американците и виждах англичаните, които са най-напреднали, колко им липсва в произношението. И на френски липсва, и на български липсва. Казвате: красив език, много мек. Бих казал друга дума, но не искам да я употребя. Когато говориш, не само умът ти да говори, но и сърцето, и тялото, и всяка клетка трябва да говори. Като кажеш една дума, трептенията от тази дума трябва да се почувствуват от цялото тяло. Този трепет на думата трябва да се предаде на цялото тяло, отвсякъде трябва да мине.

В сравнение с всички ония религиозни вярвания в България, вие знаете повече от всички. И по постъпки седите много по-горе от тях, но туй, което знаете, в сравнение с онова, което трябва, още сте далеч от онова, което трябва да постигнете.

Сега, това не го говоря за упрек. Казвам: Има за какво да се живее. Например, аз съм срещал някой човек, който, като ме види, изведнъж иска да се покаже, че е религиозен. Имаше един българин, той се казваше Арнаудов, от Бургас, един наш приятел го беше обърнал на окултист. Той седи и казва: „Имам един брат чудак, той прави особени движения и духът действува в него." Един ден го видях; като дойде, започна да си мърда лицето насреща ми, иска да ми обърне вниманието. Аз се занимавам, той пита: „Какво мнение имаш?" Гледам го, той с другите хора приказва, тъй няма да си мърда лицето, всичко е по-весело. Като дойде при мене, се измени. Един ден му казвам (Учителят силно изтропа с крак): „Какво е туй от тебе? Говори ми, какво си си замърдал лицето? Какво искаш неща, които не разбираш? Ако е за знание, остави твоето знание." Той казва: „Извини." Докарах малко съзнанието му. Като ме види, веднага се засяга един център, иска да ми обърне внимание. По този начин ти не можеш да обърнеш внимание. Ти седиш и си под влиянието на такива, по-низши духове. Ти ми говори на мене. Ти ме считаш в дадения случай като другите хора. Като те гледам вчера на пазаря, говориш на другите хора – и на мене говорѝ по същия начин. Ти искаш да ми обърнеш внимание. Какво ще ми обърнеш внимание, ти нито ме познаваш. Пък аз не искам да ти обърна внимание.

Писанието казва, че когато ще идем при Бога, трябва да идем с всичкото смирение. Така да изпълним Волята Божия и Бог тогава държи към нас едно естествено положение, най-хубаво положение. Бог иска в най-малък размер да изпълним Волята Му. Той не иска да дигнем целия свят, да носим товара на целия свят. Той не е заради нас. Той, когато иска, ще намери един човек – на Христа го тури и Той го носи. Но не е за слаб човек да събере греховете на хората. Бог иска от вас онова малко, което можете да направите. Следователно бъдете верни сега на това вашето положение.

Казвате: „Какво направи Христос? Не можем да бъдем като Христа.“ Бъдете като Христа в своето послушание. Христос се отличаваше със Своето послушание. Хич не питаше Христос отде накъде Той трябва да носи греховете на хората. Това е Волята Божия. Или онова, малкото, което Бог ни дава, да питаме защо ни го дава. Бъдете благодарни на онова, което ви дава. Не се оплаквайте от живота, от несносния живот. Защо се оплаквате от несносния живот? Аз не искам да ви съдя. Че дошло оплакването – няма нищо. Ти не се оплаквай. Когато хората се оплакват на мене, не ги оплаквам, нито се оплаквам на Господа от тях. Помнете две неща: Когато хората се оплакват, ти не ги оплаквай, нито се оплаквай от тях. Не се оплаквай от един човек, нито пък да го оплакваш. Той дошъл, човекът, гладен, какво ще го оплаквам? Давам му хляб, нагостявам го. Какво има да го оплаквам: „горкият човек“? Не, ни най-малко не го оплаквам, че седял гладен 24 часа. Пиявици има, които седят гладни по няколко седмици, няколко месеца. Ако един паяк, една дървеница да издържи 6 месеца гладна, стане като светия, ти, човекът, защо ще се оплакваш? Това са неправилни разбирания за живота и възпитанието.

Човек трябва да се научи да почита себе си. Ако вие не почитате хората, не можете да почитате и себе си. Ако не почитате себе си, не можете да почитате и другите. Сега, в този живот вие трябва да почитате себе си и да почитате и другите. Трябва да почитате себе си, за да почитате и другите. Ако тия качества ги нямате, тогава не можете да имате прогрес. В дадения случай трябва да почитаме другите хора, понеже са излезли от Бога, трябва да им дадем тази цена, която Бог е вложил.

Вие срещате кой да е човек, но вие не разбирате какво нещо е човекът. Вие срещнете някоя мома, някоя женена жена. Вие не разбирате каква е разликата между женената и неженената. Разликата е тази, че неженената търси някой да се влюби тя и той да се влюби. Женената мисли, че тя се е влюбила. Но едната се лъже и другата се лъже. Тя търси някого да се влюби. Няма по-страшно нещо от влюбването. Какво има да се влюбваш, кажете ми? Влюбването на един човек аз ето как го разбирам, ето каква е моята идея. Аз се влюбвам в една свещ, която може да ми покаже пътя, по който може да мина една опасна местност. В тази свещ съм се влюбил, вървя по нея, да ме ръководи. Денем, когато изгрее Слънцето, хич няма да тръгна подир нея, не ми трябва. Ако вървя подир свещта, то е с единствената цел, за да ми покаже пътя и тази свещ да ме предпази от голямата опасност. Туй влюбване има място. Да се влюбиш денем в една восъчена свещ, това значи да си един първокласен глупак. Когато изгрее Слънцето, тази, младата мома какво ще ви покаже? Когато се намерите на опасното място, тя ще намери в кого да се влюби, аз ще си намеря свещ.

Всякога, когато се намирате в една опасност, все ще намерите в кого да се влюбите – той ще ви даде това, от което се нуждаете. Като замине някъде, като изгрее Слънцето, не плачете за него. Сега се влюбете в Слънцето, което грее. Един ден, когато изгрее по-голямата светлина от Слънцето – Бог, тогава не плачете за Слънцето. То са понятия. Аз бих желал всички да се влюбите. Кога? Денем да се влюбите в Слънцето, вечерно време, когато Слънцето залезе, да се влюбите в Бога. Той е всичко, Той ще ти даде мощ и сила. По това ще се отличава.

Сега имате едно постоянно противоречие, което ни прави много дребнави. Аз снощи излязох от търпение и на две сестри казах: „Какво сте седнали тук? Скоро да си вървите вкъщи!“ Казвам на едни брат: „Да си вървят оттук.“ Сега някой седи. Казвам си: „Не можеш ли да кажеш меко на ухото: „Сестра, иди си вкъщи, майка ти те чака“, защо викаш? После, компрометират се те.“ Аз седя и се критикувам. И те трябваше да се критикуват. Ако аз бях мома, ето аз как щях да мисля, ще кажа: „Я чакай да не смущавам Учителя.“

Аз съм минавал през гората и често се влюбват мухите в мене и през целия път се браня. Току кацне мухата по мене, казва: „Много те обичам.“ Та, като се освободя от тия, влюбените мухи, казвам: Слава Богу, освободих се вече.

Не бъдете като мухите. Аз се влюбвам и вие трябва да се влюбите. Вечерно време вървете по свещта, но денем, когато изгрее Слънцето – по възможност далеч от свещта.

Аз седя и разсъждавам на прозореца. Казвам: „Ако те слуша някой, какво ще каже?“ Казвам: „Като ме слуша, да ме слуша.“ За мене има друго абсолютно правило. След като дойдоха тия разсъждения, трябва да бъда абсолютно справедлив. Да вляза в положението на тази сестра, която седи долу. Тя си има нещо. Друга оттатъка, и тя си има нещо. Казвам: „Хубаво, остави ги, нека си седят. Тебе що ти трябва, защо трябва да тропаш?“ – питам себе си. Философия, сега, разисквам. Защо трябва да тропам, да кряскам отгоре сега. Трябва да се свържа с тия двете сестри. И като креснах, аз се свързах. Те като заминаха, аз влязох в тяхното положение и виждам защо те не могат да разрешат един въпрос, пък разбрах и аз защо креснах. Разбрах аз защо креснах и те защо стоят долу. Причината сте вие. Вие ме накарахте снощи да кресна. Вие сте виновни.

Не че вие сте виновни. Да ви обясня. Дави се един човек. Аз съм се облякъл хубаво, отивам на визита, влюбил съм се в някого, виждам, дави се един. Изведнъж – хайде във водата; излизам, но не съм вече на мода. Казвам:

„Какъв глупак, откъде се намери сега да се давиш!“ Не може да чака да се съблека, че тогава да вляза във водата, но с дрехите влизам. Не че е лошо това, но казвам: „Откъде се намери на това време да се давиш? Чакай, като се върна от визитата си, тогава да се давиш, тогава да те извадя.“ Това е само за разсъждение, само за изяснение на едно явление. Казвам си: „Сега ли намери да се давиш, когато отивам на визита?“ Кое беше по-хубаво: той да се удави и аз да изляза облечен, ненамокрен? По-добре да се намокря.

Казвам: Бъдете свободни от всички ония чувства, които Бог не е вложил. Чувствата да бъдат свободни, мисълта да бъде свободна. Не с оглед какво ще мислят хората, но да бъдем справедливи. В дадения случай аз казвам: Справедлив – да си наквася дрехата и да го извадя. Дали се дави навреме или не навреме, то е друг въпрос. Несправедливо е от моя страна да му не помогна. По който начин и да е помощта, каквато и жертва да се даде, стига да е Волята Божия, на място е жертвата. Никога не съжалявайте за онова, което правите. Не съжалявайте за онова, което ви се случва. Може по някой път да креснете. Разберете положението – като креснете, спрете се, попитайте се: защо крясвате? Били сте неразположен. Защо сте неразположен? Влезте в положението. Туй състояние не е само ваше. Туй състояние е на всичките хора. По някой път просяк върви подир тебе и ти безпокои. Ти може да креснеш. Той от добра воля не върви, човекът. Казва: „За Бога, за Бога!“ И най-после може за Бога да му дадеш нещо. Пък някой път за Бога казваш: „Защо ме безпокоиш?“ Тия неща в семейството стават. И учителите в училището крясват; попове от амвона правят забележки; като се проповядва, жените шушукат: еди-коя си се сгодила, еди-коя си дете родила, друга изгубила – това приказват по селата. Попът извика. Аз ако съм един свещеник, няма да говоря. Аз ще започна да пея. Коя песен трябва да пеете на хората, когато не слушат?

Сега пак ще ви наблюдавам. Аз, след като ви говоря, ще се кача горе, имам барометър и топломер и ще видя подига ли се температурата, има ли налягане и разширение на влагата или не. Само тогава може да се произнеса. По някой път, като разглеждам въпроси, някои беседи вас не ви действуват, понеже аз засягам някои въпроси за изяснение, [а] вие ги вземате много индивидуално. Аз не критикувам никого. За мене животът на хората и вашият живот е едно развлечение. Едно състояние има в мене: да гледам на живота на хората като едно развлечение. Каквото прави човек, е едно развлечение. Какво има да му се сърдиш? Пее той. Сръбнал малко винце, развеселил се. Развлечение има. Ще дойдат някои да казват: той трябвало да се въздържа. Че вино пил, че се напил. Може да не е виновен човекът. Има едно състояние, когато при всичките положения свободен е този човек. Попил си вино – смел е този човек, че пил вино, да опита сладчината. Понапил се малко – намерило се, турили повече, напил

се.

Та казвам: Каквото и да ви се случи – че сте се понапили някой път, хубаво е; че сте казали нещо някой път, хубаво е. Но не си туряйте правила. Един ден седим в салона на обяд. Тези, придворните сестри, седят и се разправят, другите оттатъка свирят, те: бъра-бъра, бъра-бъра. Казвам: Чакай, ще тропна. Тропнах с крак, умълчаха се сестрите. И двете се спогледаха с един поглед. След 5–10 минути гледам, сълзи капят от очите на сестрата. Казвам: Като се карат, що ходиш да се месиш в чужди работи? А пък те си говорят на френски. Казвам: По някой път аз излизам от търпение. И вие ще излезете от търпение. Седя тогава и си разсъждавам: Ако имаха по-високо съзнание, ако бяха чувствителни, ако разбираха както ти разбираш, те нямаше това да правят. Те разбират по своему. Какво има да се тревожиш, че не говорили хубаво? Ако имаха хубаво развит слух, щяха да разбират пеенето. Остави ги, нека си говорят. Ама нарушават мира, не може да слушаш музика. То е друг въпрос.

Да ви се развие съзнанието. Да бъдете справедливи. Сега казвам на всинца ви: За да се възпита човек, по никой начин не може, ако не сте справедливи. Крайно справедливи към себе си и към другите. На всинца ви трябва справедливост. Ако нямате справедливост, не може да имате възпитание, не може да има разбиране на Божията Воля. Любовта трябва да бъде започната с една вътрешна справедливост. И на всеки трябва да се даде подобаващото, онова, което Бог е определил. И на нас да се даде подобаващото, онова, за което сме дошли на света.

Божията Любов носи пълния живот.

7 ч и 25 мин

(Гимнастически упражнения.)

23-то неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 8.III.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1936_03_08 Ето младоженецът иде
неделна беседа

ЕТО МЛАДОЖЕНЕЦЪТ ИДЕ

Отче наш.

„Изгрява слънцето, праща светлина“.

Ще взема само един стих от 25 глава на Евангелието на Матея: „Ето младоженецът иде!“ – 6 стих.

„Духът Божи“.

Думата младоженец е позната на всички. Тя представя една нова епоха. Младоженецът представя новия живот. Младоженецът представя новите разбирания в света. Следователно, за да се разбере тази дума, изисква се едно щателно проучване на нещата. В ежедневния живот ние се отдалечаваме от едно правилно разбиране на нещата. За прехраната си, за всички нужди на физическия, на ежедневния живот, с който сме заети, ние трябва да изживяваме по осем, десет дори до 12 часа дневно и вечерта се връщаме уморени, неразположени. Как може да се учи при това положение. На другия ден пак ставаме и пак започваме същата работа. В това отношение съвременните хора се намират в много неблагоприятни условия. И цялата съвременна култура се бори именно да подобри това положение на човечеството. За тази цел съществуват различни системи. И религията се бори, работи, за да подобри положението на човечеството. И държавата работи в това направление, да подобри положението на човечеството. Разни социални, философски системи се създават с единствената цел да се подобри до известна степен положението на човечеството, да подобрят човешкия живот. Създават се различни възгледи. И като проследим историята на човечеството, виждаме, че все има известен прогрес, известен успех, направен в разбиранията на хората. И действително, има грамаден успех, грамаден прогрес, направен в живота. Ако разгледаме живота на кристалите в сравнение с този на растенията, има грамадна разлика в развитието на последните. От растенията до рибите също така има грамадна разлика. От рибите до млекопитающите също така има грамадна разлика. От млекопитающите до човека също така има грамадна разлика. Обаче, индивидуално, лично животът не е много подобрен. Всяко едно същество е изложено на ред разочарования и нещастия. Радостите са мимолетни в сравнение със скърбите и страданията. Разбира се, философът разбира страданията по един начин, обикновеният ги разбира по друг начин, но и единият, и другият страдат. Ако вземем в музиката: Един обикновен музикант се различава от един талантлив. Талантливият се различава пък от гениалния. Обикновеният музикант само представя музиката.

Талантливият изразява музиката, а гениалният я създава. Талантливият ще изрази музиката така, както гениалният я написал, а обикновеният ще я представи така, както талантливият я е изразил. Но това още не е правилно разбиране на музиката. Обикновеният музикант е малко дете, още не е проходило или едва проходило. Талантливият музикант е дете на 10–15 години, а гениалният музикант е възрастен човек. Така разглеждаме ние нещата, така делим и музиката: музиката на детето, детинството на музиката, младенчеството на музиката и пълна възраст на музиката. Обикновените музиканти са деца, талантливите са юноши, а пълновъзрастните са гениалните музиканти. От гениалните хора, от гениалните музиканти може да се очаква нещо.

„Ето, младоженецът иде!" Всеки човек желае в живота му да настане нова епоха. Казва се в Евангелието, че когато очаквали младоженеца, на всички се додрямвало и заспали. Кога спят хората? – Вечер. Забелязано е, че когато настава някаква нова епоха, тя всякога се предшествува с много неблагоприятни условия. Ако се върнете назад, пет–шест милиона години, преди създаването на настоящата епоха, в която живеем, ще видите, че са ставали големи катастрофи и катаклизми. Докато се приготвят сегашните условия на земята, тя е преминала през големи промени, през големи катаклизми. Какви промени са станали тогава? Ние понятие нямаме даже. Учените хора ни разправят това. Тези катаклизми са отбелязани в пречупването на земните пластове. Ако къщите тогава са били като сегашните, ни помен не би останало от тях. Такива големи катастрофи са ставали тогава. Значи в тази отдалечена от нас епоха не би било възможно да се строят къщи като нашите. Сега земната кора е по-устойчива. Сегашните смущения и раздвижвания, които стават със земната кора и по земята, се дължат пак на идването на една нова епоха. Идването и на една нова епоха се отличава по това, че всички хора са ангажирани с нея, те мислят само за нея, за по-скорошното ѝ настъпване. Без да я знаят, те мислят за нея. Тя не засяга само един човек. Към нея имат копнеж не само един човек, но всички хора копнеят за нея, понеже, тя представя нещо ново, от което всички могат да се ползуват.

И тъй, когато очаквали идването на новата епоха, на младоженеца, някои хора заспали. Те не са заспали буквално, но това спане подразбира нещо друго. Тези думи са взети в преносен смисъл. Естественото спане е това, което хората минават. Понякога, когато страданията на хората са много големи, причиняват им известни удоволствия, да забравят страданията си. Това наричат заспиване. И това е един вид сън. Когато някой длъжник има да дава голяма сума на своя кредитор, той мисли, мисли, търси начин как да излезе от това трудно положение и като не намери никакъв изходен път, той отива в някоя кръчма да се напие, да забрави дълга си. С пиенето,

обаче, нищо не се разрешава. Това е временно отлагане на нещата, колкото да освободи човек ума си от известен товар. Всичките философии, които сега съществуват в света, са все едно лекарство за хората; религиите, които съществуват, също са лекарство за хората; социалните въпроси, с които се разрешават проблемите на живота, също така са лекарство за хората. Държавата, училищата, музиката, науката, това са все временни положения в живота. Това са все лекарства за човека. Ние още не сме дошли до реалното в живота, до онова, което очакваме. Ние очакваме онова време, когато ще дойде изобилието в живота, при което всички хора ще бъдат доволни от живота си. Най-малко 120 години човек да не бъде обезпокояван в живота си. Днес човек не може един ден спокойно да си почине от данъци. Какви ли не данъци трябва да плаща той; данъци за къщата, данъци за вода, за осветление, за боклука, данъци за военна повинност, пътна повинност, който не може да си плати данъците, ще му продадат и това, което има и пак ще ги плащат. Колкото и да се възмущавате от тези работи, те си вървят. Колкото и да се възмущавате от лошото време, лошото време си е лошо. Ти можеш да се възмущаваш от дъжда, колкото искаш, но дъждът си е дъжд. Той ни най-малко не мисли, че твоите дрехи може да се намокрят. Той си има съвсем друга работа. Ние разглеждаме живота от съвсем друго гледище, индивидуално, а животът си върви по друг път. Сега ще ви дам едно обяснение. Представете си, че много хора са влезли в едно голямо здание, в което всички прозорци са така затворени, че от никъде не идва въздух. Същият този въздух отначало им е давал живот, правел ги е весели и разположени, но в последствие, когато тези хора седят с недели затворени в това здание, дето не става никакво проветрение, дето са се събрали задушливи газове и постепенно забелязват, че въздухът става непоносим, тежък за дишане. Представете си, че след това дойде някой и ви донесе едно шишенце, пълно с въздух. Какво ще бъде положението на този човек? Той ще подиша малко чист въздух и ще се почувствува добре. После пак ще му донесат шишенце с въздух и т. н. Който има шишенце в банката, добре му е; който няма шишенце с въздух в банката, зле му е. Който си плаща данъка, добре му е; който не си плаща данъка, зле му . В това здание се иска коренна промяна. Всички прозорци на зданието трябва да се отворят, да нахлуе отвън чист въздух в изобилие, че всички хора да могат свободно да дишат. Като предвижда това нещо, природата ни е поставила в такова здание, дето прозорците никога да не се запушват. Небесните прозорци постоянно се отварят и през тях нахлува чист въздух. Но въпреки голямата инсталация, която съществува в света, хората пак умират. Гледаш някой човек едва диша. Той бързо, бързо поема въздуха. Той е богат човек милионер, всичко има на разположение, но въздухът не може да приема, вследствие на което умира. Другаде виждаш един беден човек, нищо няма на разположение, по десет пъти на ден се моли да умре, не иска да живее, но живее, свободно диша.

Богатият иска да живее, но се мъчи. Бедният не иска да живее, но не умира. Богатият умира, а иска да живее. Бедният не умира, а не иска да живее. Той казва: Господ ме остави на земята само да се мъча. Питам: Богатият не се ли мъчи! Като умира и той се мъчи. Кое е за предпочитане: Да си богат, но да умреш или да си беден, но да живееш? И двамата се мъчат. И богатият, който умира се мъчи. И бедният, който не умира, но е беден, и той се мъчи: Обаче за предпочитане е положението на бедния, който и да се мъчи, поне живее. Сега това са положения, които отчасти илюстрират живота, на който ни навеждат към това, да бъдем доволни от всичко, каквото имаме. Не е въпрос само да философстваме какво трябва да се прави. Едно е важно за човека: Да знае как да диша. Човек може да чете разни книги, но при това да не знае как да диша. Човек може да чете разни книги, но при това да не знае как да живее морално, нито как да мисли правилно. Съвременните хора имат известни понятия за морал, но когато техният морал, който те препоръчват, ги засегне, те сами са недоволни от своя морал. Например, богатият казва, че бедният трябва да работи, но ако той изпадне в положението на бедния, не се съгласява с този морал, който сам той е проповядвал.

Един български чорбаджия, кмет в село, издал заповед: „Който сгреши нещо, веднага да го наложат на общо основание“. Селяните били недоволни от него, но той казал: Който иска да не го боли, да не греши. По едно време станало смяна в общината и вместо него избрали друг кмет. Този богат чорбаджия паднал от власт, изгубил правата си. Случило се нещо, че и той сгрешил. По силата на въведения от него закон, трябвало да му наложат бой. Като го налагали, той казал: Много боли, бре. До това време той нямал никаква опитност да знае как боли. Но като дошло до него, тогава разбрал, че боли. Когато въпросът се отнасял за другите, той казвал да ги бият, за да не грешат. Като дошло до него, той разбрал колко много боляло. Този чорбаджия употребил боя като метод за изправяне на хората, да се научат да не грешат. Защо грешат хората? Понякога хората грешат от недоимък, а по някога грешат от голямо изобилие. Който има, в него се явява желание да има повече. Който няма, в него се зарежда едно отрицателно чувство, завист, че другите имат. В сиромаха се явява завистта, в богатия – алчност. Единият е реализирал злото, а другият е в процес да го реализира. И тогава виждаме, че богатият със своето богатство е реализирал доброто, той прави добро. Сиромахът, който очаква да стане богат, казва: Да имам пари, това ще направя, онова ще направя, обещава да прави добро. Той прави доброто в проекция, в обещания, а богатият го реализира. Следователно, има два вида хора в света: едните, които завиждат, а другите, които са алчни. Едните правят добро, а другите мислят за доброто. Сега от ваше гледище какво можете да направите? Вие искате да оправите живота. Има неща, които вие по никой

начин не може да ги оправите. Защо? Запример вие сте на северния полюс, вие по никой начин не можете да заставите земята там да създава големи, високи дървета. В северния полюс не можете да изкарате никакво жито, царевица или други зърнени храни. Те там не могат да станат. Ние сме ходили на Рила, на височина около 2000–2200 метра, и сме правили опити да садим плодни дръвчета. Едно лято насадихме около 100–200 кокички от сливи, и едва можа да изкара едно малко издънче, което на следната зима измръзна. На другото лято пак направихме опит, но видяхме, че не могат да виреят там плодни дръвчета. Колкото силно да е желанието ни, не може да се реализира. Хората трябва да се запитат защо понякога доброто не може да вирее в някои хора. Причината за това е, че умовете на някои хора са толкова студени, че каквото и да се посее върху тях, веднага измръзва, не може да вирее. Такова нещо представляват лошите хора. Ти им разправяш, разправяш, но нищо не излиза. Той казва: Тези работи не могат да растат тук.

Сега аз разглеждам въпроса от гледището на природата, а не от гледището на хората. От гледището на хората въпросът не може да се разреши. От гледището на хората земята е по-голяма от месечината, а месечината е по-малка от земята. Слънцето е най-голямо от всички небесни тела. От човешко гледище може да се вижда несправедливо това, но така е. Понеже, месечината е по-малка от земята, тя се върти около нея. И понеже, земята е по-малка от слънцето, тя се върти около него. Земята е зависима от слънцето. Слънцето има желания да привлече земята към себе си, но има един закон, според който земята бяга от слънцето, вследствие на което слънцето и земята се намират всякога на еднакво разстояние едно от друго. Ако не съществува този закон, вследствие на което земята бяга от слънцето, тогава слънцето би я привлякло към себе си и един ден земята би паднала върху слънцето и би се стопило всичко върху нея ще изчезне. Тогава всички хора ще изчезнат от лицето на земята. Когато земята падне на земята (слънцето), всички противоречия ще изчезнат. Питам по този начин въпросите разрешават ли се? Не се разрешават. В същност природата има един грандиозен план, който иска да реализира. В аналите си тя е писала така: „Който изтърпи докрай, той ще спасен да бъде“. Който изтърпи докрай, той ще има най-големи постижения. Следователно, всеки който се научи на законите на природата, които тя е поставила и ги изпълнява, тя ще му даде най-добрия живот. Това са обещанията, които тя е писала. Дали ще ги изпълни или не, това е друг въпрос. Обаче тя е писала така в своите анали. Няма нещо, което природата да е написала и да не го е изпълнила, защото има всички възможности за това. В нейните книги е писано, ако вие сте верни към мене и аз ще бъда верен към вас. Ако вие сте неверни към мене и аз ще бъда неверен към вас. По човешки гледано, когато някой не може да

постигне нещо, казва: Няма защо човек толкова много да се труди. Трудът това е човешко понятие. Вие можете ли да кажете на земята, която се движи, да спре движението си? Земята върви с голяма бързина. Нашите тренове се спират по гарите, но земята не се спира на никакви гари. В това отношение земята е подобна на американските тренове, понеже американците са много практични, техните тренове не губят време да се спират по гарите. Когато трябва да събират пощите, треновете минават покрай гарите и с помощта на някои лостове, взимат пощата, без да спират и продължават да се движат. Когато някой трен дойде до една гара, на която трябва да се свалят писмата, пощата, изобщо затова чиновниците хвърлят пощата на гарата и продължават пътуването си. Какво ще стане с пощата, те не искат да знаят. Затова си имат грижа чиновниците по пощата. В Америка не постъпват с пощата, както у нас. У нас има специална грижа върху пощата и писмата. В Америка сандъците или кутиите, в които се събират писмата, биват около три пръста дебели, че като се хвърли такъв един сандък на земята, да издържи, да не се счупи. Те нямат време да спират на всяка гара и да предават и приемат поща. Англосаксонската раса казва: Времето е пари. Те оценяват колко струва времето.

„Младоженецът иде“. Когато навсякъде се разчуло, че младоженецът иде, онези, които го очаквали, половината от тях били готови и влезли след него, а другата половина не били готови и не могли да влязат след него. Те останали навън. Значи всичките гости не могли да влязат след младоженеца. Сега да оставим настрана онези, които не са могли да влязат с младоженеца, защото те имат надежда, че ще дойде ден, когато младоженецът пак ще слезе на земята и ще влязат с Него. Въпросът е защо всички онези хора, които сега са готови, трябва да влязат с младоженеца заедно?

Сега ще ви приведа един анекдот за сегашния английски крал Едуард осми. Той обичал да посещава крайните квартали в Лондон да види как живеят хората там. Същевременно той посещавал и различни места, дето се свири, да види как хората се веселят и живеят. Той се интересувал от тия работи, защото в царските палати тия работи не съществували и нямал възможност другаде да ги види. По този начин той искал да проучи живота на хората. Той отишъл в един ресторант, дето свирела някаква музика. По едно време едно от парчетата на този музикант му харесало. И той се доближил до музиканта и му пошепнал: Можеш ли да ми изсвириш това парче? Музикантът се замислил да го изсвири или не, защото когато гостилничарят го кара да свири, той същевременно плаща. Но в дадения случай едно частно лице иска да му свири. Дали това лице ще плати за свиренето? Най-после той решил да изсвири това парче. Като

свършил парчето, господинът му дал една златна английска лира. Очите на музиканта се отворили. Но веднага след това се разчуло, че този господин бил английският престолонаследник. Всички хора започнали да се стичат в този (ресторант) да чуят парчето, което английският престолонаследник харесал. Един ден той присъствувал на един бал на бедните. Там присъствувала една млада мома аптекарка, с която той играл. Като играли, аптекарката пожелала да ѝ отиде някой ден на гости. Той ѝ казал: Когато се разболея, ще пратя да купят лекарство от вашата аптека. Обаче и до днес не са пратили да купят лекарства от аптека на младата мома. Тук англичаните не могат да отидат в аптеката, защото не знаят какво лекарство би купил престолонаследникът. Ако биха знаели какво лекарство е купил, всички щяха да започнат да се стичат към тази аптека, да видят какво лекарство е купил. Кой знае какво щеше да бъде в тази аптека, ако знаеха какво лекарство е купил престолонаследникът.

„Младоженецът иде“. Сегашният строй, при който живеем, трябва едно правилно разбиране на живота. Не е въпрос за едно правилно разбиране, каквото днес хората имат и за каквото всички пишат, но едно правилно, вътрешно разбиране. Всеки човек има едно вътрешно чувство, с което може правилно да разбира живота. Ти четеш една книга, но вътре в тебе нещо ти казва, че това, което четеш, това чувство, на еди кое си място, не е право написано. Логически ти не можеш да докажеш неговата правота, но вътрешно някъде чувствуваш, че има нещо, което не е право. Виждаш, че някой човек не е постъпил право. Нещо вътре в тебе ти е доказало това нещо. Всеки човек има това чувство в себе си, с помощта на което може да разбере кое е право и кое не е. Това чувство се нарича интуиция или Божествено чувство. То показва истинския път на човека. Когато това чувство в човека се поквари, животът му става нещастен. Това чувство понякога ни казва, че и нашите мисли не са прави. Понякога това чувство ти казва, че това, което чувствуваш, това, което мислиш, не е право. Това чувство подсказва на човека, че животът е поставен другояче в сравнение с това, което ние разбираме.

Представете си, че срещате един човек, който е одрал кожата на сто хиляди агнета и волове, за да търгува с тях, и вследствие на тази търговия е станал милионер, какво е допринесъл с тази търговия за културата на човечеството? Той е допринесъл нещо на модерните дами и кавалери, че ще имат здрави и хубави обуща. Допринесъл е нещо и на туристите, че ще имат здрави обуща за планините, но не могат ли такива здрави обуща да се приготвят и по друг начин? Има ред други начини. Ако животните са намерили начин, по който да приготвят своята кожа, не можем ли и ние по някакъв начин да намерим същото това вещество, от което животните си правят кожите и от него да направим своите дрехи и обуща и по този

начин да бъдем в приятелски отношения с всички животни? – Може. А ние, без да мислим много, одираме кожите на животните, за да си правим обуща. Много хора се оплакват, че имат страдания. Те още не са опитали какво нещо представляват страданията. Представете си, че вашата кръв е нужна за ядене нужна на някои същества и за тази цел ви турят в една бъчва и ви повъргалят с бъчвата по земята, докато започне да тече кръв от вас. След това ви изкарат от бъчвата, поохранят ви малко и пак ви турят в бъчвата, пак ви потъркалят с нея по земята, да потече още кръв. Какво ще бъде вашето положение, ако трябва често да ви турят в тази бъчва и ви търкалят, докато потече от вас кръв? Какъв живот е този? Ще кажете, че обществените условия са такива. Да, вашият живот е като този на прасенцата, които хранят с единствената цел да заколят и изядат. Ще кажете, че обществените условия, че разбиранията на хората са такива. Какво ти разбиране. Това е истинско мъчение. Сега като наблюдавам хората виждам какви идеи са се загнездили у тях. Хората в известно отношение са дошли в положението на хищните птици и животни, да мислят, че имат право на по-малките от тях. Птиците възприемат тази тяхна мисъл, вследствие на което са силно наплашени. Ще ви приведа един пример да видите каква магическа сила се крие понякога в малките птици даже.

Ще ви приведа един пример да видите, каква сила имат вибрациите на някои животни или на някои птици. Един ден бях в Търново и седя на едно място. По едно време близо някъде на около един километър разстояние се чува един голям шум. Чудя се коя е причината за този шум. Изведнъж ставам и поглеждам нагоре. В пространството някъде се вие един сокол, а на близкото дърво, на един метър от мене седят много врабци, но така съсредоточено гледат нагоре, така неподвижно, като истукани, не мърдат от мястото си. Всички гледат нагоре ококорили се, но в пълно мълчание. Като ги видях в това положение, казвам си: Чудна тишина! Трябва някой да им проповядва някакъв урок. Гледам сокола отгоре, така наострил погледа си към тия врабци, иска да извади едното от тях навън, да го прислуша, да види знае ли си урока. Обаче, всички врабци седят на щрек, да не би соколът да се доближи до тях и с крака си да бръкне, да извади едного от тях. Аз седя и казвам на този сокол: Остави тия деца, нека си седят мирно. Той си завъртя главата и хвръкна. Като видяха, че соколът си отиде и те се освободиха, и се разпръснаха. Казвам си, ако аз отида при тези врабци, те няма да седят така спокойни като ученици, но ще си хвърчат свободно, а пред този сокол всички се събират на едно място и гледат право в очите му, мълчаливи като ученици. Те са яли попарата на този сокол, знаят, че ако влязат в оковите му, смъртта е неизбежна. Затова всички седят внимателни, концентрирани в мисълта си пред него. Питам: Какво е допринесъл соколът за тези птички? Все е допринесъл нещо.

Тогава аз разрешавам въпроса за себе си и казвам: Бих желал да имам качествата на този сокол, с изключение на едно от тях – да не ям птичките. Те нека мълчат пред мене, но аз да нямам желание да грабна нито една от тях и да им кажа: Много се радвам, че от как дойдох при вас, вие млъкнахте. Добре е в мое присъствие да мълчите като ученици, но не е добре, както е днес отношението на сокола към птичките, едва да дочакат да се махне и веднага да се разпръснат, и да кажат: Слава Богу, че се махна от нас. Обаче, соколът остава недоволен, че не може да ги издебне, да си грабне една от тях. Соколът си отиде недоволен, а птичките се разпръснаха и то доволни, че нито една от тях не пострада. Обаче, това не е отношение, това не е разрешение на въпроса. Между врабците и сокола няма приятелско отношение. Те се страхуват от сокола, но между тях няма никаква любов. Нито соколът влиза в положението на врабците, нито врабците влизат в положението на сокола. Той ги гледа и казва: Не знаете ли, че аз три деня нищо не съм ял? Гладен съм. Ето Евангелието казва: Че всеки трябва да се жертвува за своите ближни. Няма ли някой от вас, който е готов да се жертвува заради мене? Те са користолюбиви, всяка птичка мисли за себе си. Те пак му привеждат стих от Евангелието, дето е казано: Силният да не изнасилва слабите. Соколът пак им отговаря евангелски: Нали знаете, че когато човек е в беда, в нещастие, сам трябва да помисли за себе си. Сега аз съм гладен, рискувам да умра от глад. Какво трябва да правя?

Казвам: В живота има един човешки порядък, който хората сами са вмъкнали в живота си и от който те сами трябва да се освободят. За да се освободят от този порядък, те трябва сами да елиминират човешкия порядък и да дойдат до Божествения. При Божественото разбиране, ние имаме правото разбиране за Божественото начало, за Божественото начало в човека. Всеки човек ще намери Божественото разбиране в себе си – никъде другаде. Колкото и да е гладен човек, той никога няма да си позволи да отреже от прасето на крака си малко месо или отдето и да е другаде. Никога човек не би си позволил да яде от собственото си месо. Ако отреже от собственото си месо и се опита да го яде, той ще изпита голямо отвращение. Щом за себе си ще почувствува такова отвращение, защо и по отношение на другите да не изпита същото отвращение? Защо, ако около някой гладен човек, когато няма никой, може да умре гладен, без да посегне върху своето тяло? Защо и когато има хора около него, пак не може да умре гладен? И в единия, и в другия случай човек не трябва да посяга на месото на своя ближен, бил той самият или някой друг човек или животно. Това е Божественото разбиране. Ако ги приложим в живота си, смърт няма да има. Ако не го приложим, смъртта ще дойде. Смъртта произтича от човешкото разбиране на нещата. Божественото казва. Както не можеш да ядеш себе си, така и другите не трябва да ядеш. Както не

можеш да ядеш от своето месо, така не трябва да ядеш и от месото на другите. Има неща, които Бог е приготвил за ядене на човека. Има неща, които Бог не е приготвил на човека за ядене.

„Ето младоженецът иде“ – Кой е този младоженец, който ще дойде. Аз го наричам „истината“. Истината е, която ще дойде в човешката душа. Докато тя не дойде, мъчно може да се разбира живота. Младоженецът не е любовта, младоженецът това е истината. Когато истината проникне в човешката душа, само тя е в състояние да го направи безсмъртен. Само истината е в състояние да оправи човека да го научи как да излезе от онези несносни условия на живота, в който той е попаднал. Съществата в природата не умират от недоимък. В природата има изобилие навсякъде, едно изобилно изливане. Ако ние бихме следвали Божествения път, то сегашните неща, които имаме и които преживяваме, не биха съществували. Преди всичко ние сме нарушили закона на равновесието. Първо рибите, животните нарушиха закона на равновесието, защото раждаха деца повече, отколкото трябва. Тогава какво е това разбиране за живота? Например, една риба ще роди 200–300–400 хиляди деца. Защо и са толкова деца? Преди няколко години в Австрия пренесоха няколко вида зайци, които днес се размножили толкова много, че държавата усилено се бори против това размножаване, против тези зайци. Голямо нашествие е настанало от зайци. Сега всяка година избиват около 30 милиона зайци и въпреки това те се развиват много. Става чрезмерно разплодяване, с което държавата продължава да се бори. По същия закон и човек има в себе си чрезмерно желание, които не може да изхрани. Какви ли желания човек няма в себе си! Но той няма да изхрани и изгледа всички свои желания. Всички хора искат да станат богати, но за колко души има условия да станат богати? Милиарди хора не могат да бъдат богати. На земята има около 2 милиарда хора. Могат ли толкова души да бъдат богати? На земята има условия за няколко души да бъдат големи богаташи. – Милионери и милиардери. За повече хора няма условия. Най-после както ние разбираме смисъл на живота, той не седи в богатството, във външното богатство. Клетките, от които нашият организъм е съставен, едно време се намирали в нещастно положение. Сегашният ни организъм е съставен от противоречиви същества, които са съществували някога на земята. Всички тия клетки природата ги съди чрез нас, като ни казва: Турете ред и порядък, научете тия клетки как да живеят. Учените хора изчисляват, че в мозъка има около 3 билиона и 600 милиона клетки. Колко клетки има цялото тяло, можете да си представите? В това отношение населението, което живее в човешкото тяло, е толкова голямо, че населението на земята не представлява нищо. В човека има повече клетки, по-голямо население, отколкото във всички животни, във всички растения, във всички минерали и скъпоценни камъни. В това отношение човек представя цар. И всички

клетки, както в него, както гражданите в едно царство, си имат свои желания, свои изисквания. Понякога вие се чудите как да се справите с тия клетки. Всички тия клетки гласуват, дават си мнението по различни въпроси. Те са като в една камара, дават си мнението за едно или за друго положение. И вие като техен цар, понякога се чудите как да постъпите с това общество, с тази голяма държава от клетки. Вие се чудите как да ги задоволите. Ако в света се намери само един умен човек, който да е разрешил въпроса със своите поданици, със себе си, той ще внесе един нов порядък в себе си и ще покаже на хората, как трябва да се спаси света. Христос е казал: „Не противи се на злото“. Но това е негативната страна на въпроса, с която се разрешават другите въпроси в света. Цялото си съчинение Толстой положи именно върху този стих: „Не противи се на злото“. Прав е Толстой като казва да не се противим на злото, но положителната страна на този закон е следната: *Любете враговете си, любете ближните си, любете Бога*. Значи главното разрешение на въпросите седи в Любовта към Бога, Любовта към ближния и Любовта към враговете. Врагът това си ти сам на себе си. Най-големият враг в света, това е човек сам на себе си. Че е враг сам на себе си, се вижда по това, че когато изпадне в отчаяние, той е готов вече да се самоубие. Или щом не може да постигне едно свое желание, той веднага взима нож или куршум и се самоубива. В Япония имат обичай, когато не може да стане нещо и се излага честта им, те взимат нож и си разрязват корема, да изтекат червата им и умират. Щом някой се провини в нещо, вместо да го съдят, казват му да си разреже корема, сам да се самоубие, сам да се осъди на смърт. В Европа, например, в Англия, в Германия, във Франция, когато някой засегне честта на някого, те се дуелират и често един от тях умре при дуела. Там дуелът е на мода.

Та казвам: Една от съществените страни, която трябва да изучаваме, е да се спрем на научната страна на въпроса. Всички хора трябва да се предадат на изучаване на научната страна на въпроса, искрено да го разрешат. Този въпрос трябва да се разреши от всички. Въпросът не е в недоимъка в живота, защото в природата няма недоимък. В природата има храна за всички живи същества, но тя не е правилно разпределена. Това разпределение зависи от самия човек. Най-после човек е създаден, за да тури ред и порядък в живота. Затова е дадена власт на човека в животинското царство да тури ред и порядък на своите мисли и на своите чувства. Човек трябва да тури ред и порядък във физическия живот, дето той живее. На физическия живот човек е напълно господар, но не абсолютно господар. Той е демократичен монарх. И бащата в семействата е монарх, но демократичен, а не абсолютен, понеже, той обича децата си. Когато умира, той ги остава свои наследници. Казва се, че съществува монархическа свобода и демократическа свобода, които се различават

едни от други. Бащата отдава право на своите деца. Та всяко негово дете има свобода според степента на неговото развитие. Значи всяко дете ще се ползува с толкова свобода, колкото е степента на неговото развитие.

Казвам: В този кратковременен живот ние не можем да нямаме това, което искаме, понеже животът ни се постоянно изменя. В детинството си мислим едно, в пълната възраст мислим друго, а като остареем мислим по трети начин. Кой живот трябва да хванем? Нито животът на младия, защото той има нужда от два елемента, от баща и от майка; нито животът на стария, защото и той има нужда, нито животът на децата, защото и те се нуждаят от всичко. Значи и децата имат нужди и възрастните имат нужди, и старите имат нужди. Питам: Тогава кой ще оправи света. Нито децата ще го оправят, нито възрастните, нито старите. Като сме с възгледите на децата, ние сме в един свят на прогрес; докато сме с възгледите на възрастните, ние сме в един свят на прогрес. И най-после, докато сме с възгледите на старите, ние сме в един свят на прогрес. Ние не сме намерили още онзи истински път, по който можем да придобием щастието. Както и да изпълняваме, все ще остане нещо тъмно. Аз не наричам щастие онова, което отвън ти носят с шишенце, но щастието трябва само да тече. То трябва да представя един непреривен процес. Щастието не седи в онази вода, която ти сам отиваш да си наливаш, но водата само трябва да минава през твоя живот. Щастието не седи в онази светлина, която ти сам трябва да си купуваш, с кибритените клечици или с електрическите жици, но тази светлина, която направо да иде от слънцето. Изобилие да има в света. Ако ние разбираме закона на това изобилие, ще разберем и самото щастие. В това седи новото разбиране. Съвременните писатели, новите писатели се стремят към новото психологическо разбиране на нещата. Под психологическо разбиране имам предвид не онова двойно разбиране на нещата, с онзи двоен морал, с онази двойна мярка. Има търговци, които си служат с двойна мярка, когато купуват с една мярка, а когато продават, продават с друга мярка. Когато купуват, мярката им е по-голяма. Когато продават, мярката им е по-малка. Следователно, в по-малката мярка всякога остава един излишък. Представете си, че ти си един богат човек, който отиваш за другия свят. Какво ще бъде положението ти, когато там те държат отговорен за изобилието, което не си използувал на земята, както трябва? Там ще те държат отговорен не толкова за погрешките, които си направил на земята, нито затова, че си измъчвал хората, колкото за благата, с които си разполагал, а не си ги раздал на хората да се ползуват и те. Тъй щото на небето ще те съдят за благата, които ти се дадоха, а ти ги задържа за себе си, не ги даде на хората да ги използуват. Сега от онзи свят са дошли хора на земята да изправят погрешките ви, да ви покажат как трябва да раздадете излишъка от благата, които ви са дадени в изобилие, а вие сте ги

задържали за себе си. Там е културата, там е любовта. Това значи да обичаш един човек като себе си. Това е мярката. Да не го обича повече от себе си, нито себе си повече от другите. Това е Божественото. Любовта обича еднакво. Да обичам детето и възрастния не в еднаква степен, но не в еднаква физическа смисъл, но в любовта към детето да съзнавам нуждите, които има то и да му отдам всички възможности, които са отредени заради него. Не трябва да използувам неговото благо заради себе си. Никога не използувайте чуждото благо заради себе си. Нека всеки да се ползува от определеното благо за него. Друго разрешение на любовта няма. Хилядите опити, които са правени в различните култури от памти века насам по отношение проявите на любовта, все са допринесли нещо, все са внесли известно подобрение. Новата култура, която сега иде, тя има предвид това благо, колкото е възможно по-правилно да се разпредели между хората, между повече същества. Така трябва да мислят всички хора. Сегашният ни живот се дължи на мисълта на нашите деди и прадеди, които и ние сме наследили от тях. Каквото те са мислили на времето си, това и ние мислим сега. Сегашният ни живот е последствие на нашия минал живот. Затова, ако турим за основа новата мисъл, тя ще създаде бъдещите условия за нов, правилен живот. Хубавите мисли ще създадат бъдещето. Бъдещето се създава от хубавите мисли, а мисълта е, която създава добрите условия. После ще дойдат хубавите чувства, които ще преработят старите чувства и най-после ще дойдат добрите постъпки. След всичко това ще дойде реализирането на новото и разрешаване на трудните въпроси в живота. От наше гледище подобряването на света няма да стане така, както някои мислят. И да искаме ние не можем и в бъдеще да задържим този порядък, който днес съществува. Порядъкът в света ще се измени. Има един Божествен порядък на нещата, който вече се налага на хората. Има нещо, което хората по никой начин не могат да задържат Божественото постоянно изменя човешкия порядък на нещата. Младият защо остарява? Защото в този смисъл, както той разбира нещата, това не е младост. Да си млад в този смисъл, както днес хората разбират, това не е Божествено. Да си възрастен в същия смисъл и това не е Божествено. И да си стар в същия смисъл и това не е Божествено. Младият става възрастен, възрастният остарява, а старият умира. Защо? Защото Божественото не е у тях. Божественото носи в себе си мир. Божественото носи със себе си сила. Божественото носи със себе си възможности. Божественото носи разрешение на всички въпроси. Който има Божественото в себе си, той може да се спогажда с всички хора. В Божественото няма никакъв недоимък. Божественият човек с нищо не може да се ограничи. Вие сте още в положението на първата епоха. Ако не се справите със страданията, и ви е страх от страданията, вие не можете да влезете в Божественото. Божественият човек първо трябва да се освободи от страха. Преди всичко страданията са външната страна. Човек не трябва

да страда. Заради себе си човек трябва да се освободи от този неестествен страх. Всичкото насилие в света съществува все по причина на страха. Човек може да убие някого само да се запази, от самосъхранение. Всички престъпления в света стават все от страх. Всички хора, които вършат престъпления, са все страхливи хора. Човек върши престъпление от страх. Само слабият върши престъпления. Силният човек никога не върши престъпления. Според мене слабият човек не трябва да желае да стане силен. Слабият трябва да стане умен, а силният трябва да желае да стане добър. Това е философията на живота. Каква друга философия може да съществува? Когато слабият стане умен, а силният – добър, те ще се съчетаят. Силният добър е разпоредителен, в него няма желание да изнасилва никого. А слабият умен, като разбира законите, никога няма да има желание да лъже.

Сега на слабите препоръчвам силен ум, а на силните, велика доброта. Това е правилното разбиране. Ще ми кажете, че човек трябва да обича народа си. Това е второстепенно нещо. Всички хора принадлежат към един народ. Ти си човек, който трябва да мислиш. А човек е слабо същество. Няма по-слабо същество на земята от човека. И в Писанието е казано, че всичката сила на човека седи в носа някъде. Има едно място на гръбначния стълб около врата, дето ако бутнете човека с една игла, той моментално умира. И най-големият герой, ако го бутнете на това място, той моментално умира. Не мислете, че човек е голям герой. Тъй както е устроен човешкият организъм, както седи на два крака, той не е много устойчив. Най-малкото изгубване на равновесието и той може да падне на земята. Колко пъти на ден човек може да се прекатури и да падне на земята? За да не падне, той трябва да мисли. Докато мисли, човек не може да падне. Щом престане на мисли, веднага пада на земята. Тук падне човек, там падне, докато дойде най-после до известен стабилитет. Бъдещото положение на човека няма да бъде като сегашното, той ще представя сфера. Като влезете в духовния свят, няма да виждате хората с такава форма, каквато днес имат. Те ще представят сфери, големи или малки, от които ще излиза светлина. Всяка сфера ще се движи като земята. Тези сфери ще светят като големите електрически кълба. Когато един ангел слезе на земята и той се проектира в същата форма, каквато човек има, но на небето, той е сфера. Като сфера накъдето се обърне, не може да падне. Но като човек неговата форма е неуравновесена. Сферата не може да падне и да се счупи. Тя се върти, сама се докосва до земята и после се повдига нагоре. Тя е в пълна безопасност. Ти никога не можеш да завладееш една сфера, ти никога не можеш да бъдеш господар на сферата. И човешкият ум е сферообразен. Това, което не може да се победи, е човешкият ум. Чувствата на човека не са сферообразни, те са плоски, а тялото е продълговато. Само главата донякъде е сферообразна, подобна на ума. Понеже чувствата са плоски,

ние имаме гърди. Каквито са чувствата на човека такива са и неговите гърди. Тялото на човека е продълговато. Сега има ред заключения от новите опити и наблюдения, които се правят. Като прави ред опити и наблюдения, най-после човек ще дойде до друго разрешение на живота. Понякога човек седи и размишлява, като се намира в някое трудно положение, в съзнанието му настава тъмнина и той казва: Никой не мисли за мене, никой не се грижи за мене. Ти си изгубил вярата в цялото човечество, но от де е дошла тази мисъл в ума ти, че никой не се грижи за тебе? Може ли да бъдеш уд на едно тяло и това тяло да не мисли заради тебе? Докато ти си уд на едно тяло и функционираш правилно, това тяло не може да не мисли за тебе. Ако дойде някакво страдание на този уд, цялото тяло се притича на помощ. Следователно, ако ние сме удове на едно цяло, тогава има кой да мисли заради нас. Най-първо у хората трябва да се възстанови живата вяра. В това отношение вие може да правите ред опити. Индусите правят ред опити за усилване на вярата си. Те имат особени инструменти, и като видят някоя кобра или друго някое животно, започват да свирят. Като чуе тези тонове, кобрата постепенно се приближава при него, без да го хапе. С това свирене той ѝ заповядва. Също така той може да укротява тигри, лъвове и други свирепи животни. Когато някой лош човек идва при тебе, започни да му свириш и той ще се смекчи. Когато някой иде да те обира, пак му засвири. Като дойде стражар при тебе да те арестува, засвири му. Не се изисква много. Извади пищялката си и започни да свириш.

Ще ви приведа един пример с един религиозен човек, който се е случил преди десетина години. Залавят този религиозен човек, защото проповядвал на хората. Завеждат го при началника на един участък. Казват: „Господин началник, намерихме този маниак, че проповядва на хората и ги заблуждава.“ Началникът му казва: „Как смееш да заблуждаваш хората? Знаеш ли, че ей сега ще те смажа.“ – „Преди да смажеш мене, тебе ще те смажат. Аз ще се оплача на Господа, от Когото съм изпратен да проповядвам и Той ще ти даде да разбереш с кого имаш работа. Мълчи, че ей сега ще те уволня.“ – „Сега ще накарам да те арестуват.“ – „Преди да ме арестуват и уволнят, тебе ще уволнят.“ – „Заведете го на ареста скоро.“ Стражарят го арестувал, затворил го в една стая, но не се минал и половин час, началникът извикал стражаря и му казал: „Виж там освободи онзи маниак, пусни го на свобода, да не ми прави никаква беля.“ От невидимия свят е казано на началника да пусне този човек, защото той има убеждения и заради които не трябва да се преследва. Това значи: „Всяка власт е от Бога дадена“. Началникът има власт, но тя е дадена от Бога. И религиозният човек има власт, пак от Бога е дадена. И като дойдат страданията, пак казваме, че Волята Божия е такава. Да, но Волята Божия е да мисли човек. И като страдаме, трябва да знаем

защо страдаме. Ако страданието е несправедливо, напишете едно заявление до Бога и го пуснете да върви. В това отношение всички трябва да бъдете смели и решителни, да имате качествата на детето, на слабия, да бъдете умни. Същевременно да имате качествата на силния човек, да бъдете добри, това е нужно на всички. Такива трябва да бъдат и българите, и французите, и англичаните, и германците, и американците, и китайците, и японците. Такива трябва да бъдат и мъжете, и жените, и децата. Такива трябва да бъдат и господарите, и слугите. За всички хора се налага едно правило. Това, което носи младоженецът, който иде сега в света. Това носи младоженецът.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна Молитва

23. неделна беседа от Учителя,
държана на 8 март 1936 год.
София – Изгрев

1936_03_11 Сегашният момент
лекция пред общия окултен клас

СЕГАШНИЯТ МОМЕНТ

"Добрата молитва"

Взехте ли си билет за пътуване? Има състояния, които приличат на сладкиши, на малки закуски. Те са само за една почивка, но не допринасят нищо за човека. За пример дай сто хиляди лева на един обикновен човек, на един талантлив и на един гениален човек. Те как ще постъпят с тези пари? От толкова години вие имате едно богатство – тази Библия. Чели сте я, но какво сте придобили? Колко се е писало, колко се е говорило за нея. Да кажем, че вие свършвате университет и след като свършите, какво можете да постигнете? Можете да станете учители, професори, можете да станете доктор. Да допуснем, че станеш лекар. След като си излекувал хиляда души, какво си придобил от това лекуване? Излекувал си само хиляда души. Всеки човек ти е платил по хиляда лева, стават значи един милион лева. Лекуването е било солидно. То не е една визита за сто лева. Аз говоря за големите лекари, а не за обикновените лекари. Даже за такива лекари е малко една визита от сто лева, но и за една визита се плаща и двеста, триста, петстотин и повече лева.

Вие седите и мислите за онзи свят, за рая. И както мислите, ето какво е вашето положение. Искам да ви кажа каква е мисълта ви. Вие сами си препятствате на мисълта. Нека да вземем сега един млад син, който седи при баща си. Добре му е при бащата. Той си работи, но в него се зароди идеята да отиде в странство, да се повдигне. Той иска да предприеме нещо ново. Какво ще бъде положението му, ако отиде в странство? Ще го посрещнат ли, както го посрещат в дома му? Сега и вие мислите така за рая. Че вие излязохте от рая и дойдохте в света, за да спечелите нещо, и сега искате да се върнете назад. Каква ви е придобивката? Нали знаете, че в един кладенец като пуснете две кофи, ще извадите пълната кофа. Не ни трябва празната кофа. Искате да отидете на онзи свят. Ако си пълна кофа, ще отидеш. Ако си празна кофа, няма да отидеш. Там не се нуждаят от празни кофи. Това е за разсъждение. Това не се отнася лично до вас. Вие сега можете да кажете: ние празни кофи ли сме? Пълна кофа си, но може да се изпразниш. Ето какво подразбирам аз. Вие сега сте щастливи, имате мир. Утре гледаш, съвсем сте изпразнени, имате песимистично настроение. Онова, което си имал, си го изгубил. Не си доволен от живота. Питам: пълна кофа ли сте, или празна? Това е само за разяснение. Не е въпрос само до празната кофа, но имате в себе си друга една идея, която ви спъва. Вие играете на лотария. Вие сте взели един билет и гледате номера му. Номерът е 1234. Питам сега, този билет 1234 може ли да печели? Този

билет не може нищо да спечели. Защо? Ако ти седиш в дома си, между братята си, можеш ли да печелиш? Не можеш да печелиш. Ако искаш да печелищ, ти, както си в дома, не можеш да печелиш. Нито ти, нито брат ти, нито баща ти, могат да печелят в дома си. Щом почнете да печелите, ще стане едно различие. Тогава един от братята ви ще забогатее, а друг ще осиромашее. И тогава съществуващите отношения ще се развалят. В дома не може да има печалба. После, в дома не може да има ядене и пиене. Какво ще ядете? Вие един друг не можете да се ядете. И ти никога не можеш да изядеш един човек, когото обичаш. Ти ще предпочетеш да умреш от глад, отколкото да отрежеш месо от него и да ядеш. Сега това е за онези от вас, които можете да мислите. Има някои от вас, които са още деца. И не е потребно да мислите като възрастния. Младият не трябва да мисли нито като възрастния, нито като стария. Старият не трябва да мисли като младия. За какво трябва да мисли старият сега? За старините си ли? Право ли е да мисли за старините си? За какво трябва да мисли младият? За младините си ли? Старият не трябва да мисли за старините си, и младият не трябва да мисли за младините си.

Сега да ви дам един ребус. Дадат ви една ябълка здрава и друга гнила. Какво трябва да правите? Гнилата ще посеете, а здравата ще изядете. Защото това, което е гнило, то трябва да се посее. Външността на плода гние, а семето му казва: посей ме. Това, което гние, то не се яде. То се посява. И когато в живота си имате големи неприятности, вие трябва да работите. А пък вие тогава именно си почивате. Не е време за почивка във време на страдания. Ще работиш. Че това е вярно. Онзи болният човек само може да си почива. Турят го на легло да си почива. Какво ще почива? Той ще се обърне на едната страна, обърне се на другата страна, свие единия си крак, свие и другия си крак, свие си ръцете, охка и прочее. Казват: да турим този болен да почива. Когато някой иска да почива, затваря се да се моли, както калугерите се молят. Че какво ще се моли един развълнуван човек? Аз бих ви препоръчал, щом сте развълнувани, не се затваряйте в стаите си, но вземете мотиката изкопайте, търкайте дрехите си, а пък ти си седнал и казваш: "Моля Ти се, Господи, виж моето нещастие." Когато нямаш никакви страдания, седни на стола си и повикай приятелите си на угощение. А пък щом си на парила*, тогава вземи чука, мотиката, перото, коритото и на работа. Това е едно ново разбиране. Хубавото време, когато трябва да почиваме, ние го иждивяваме на работа, а времето, когато трябва да се работи, ние го иждивяваме в почивка. Обърнали сме живота и нямаме резултат. Отиват двама души, двама християни в света. Единият развива в себе си своите дарби да познава къде Бог е скрил в земята богатствата. А пък другият изучава къде има богати хора. Кой от двамата ще спечели повече, онзи, който познава земята ли, или онзи, който познава хората? Как ще мислите? Можете да направите

опит. На земята човек е користолюбив. Един богат човек ще иждиви много време, за да изкара от земята пари, богатство. Ти отиваш като онзи американски проповедник. Той отива при един американски земеделец и цяло лято му проповядва. Онзи му казвал: "Много си добър, много добре проповядваш." И като си заминавал, дал му половин долар. Проповедникът го погледнал учудено. Земеделецът казал: "Това е за устата ти. Ти никаква работа не работи, а само си отваря и затваря устата. И аз приказвах, но на мене никой нищо не плати. Не ми се плаща за говоренето. А пък ти искаш да ти платят." Погрешно е това, че ние учим това, което не знаем. Проповядваме любовта, която не сме опитали. Учим за някакво знание, което не сме приложили. Не че човек не трябва да учи, но за да имаме едно истинско постижение в този път, по който вървим сега, ние не можем да го имаме, но всякога ще имаме един отрицателен резултат. Вие можете да направите един опит: даже на вашите възлюблени деца, дъщери и синове, разделете парите си и им ги дайте. Останете вие без пет пари и ще видите как те ще постъпят с вас. Вие ще мислите, че ще имате тяхното уважение и почитание. Не, ще изгубите всякакво уважение и почитание. Вие мислите, че като се запознаете едни с други, ще имате уважение. Не, като се запознаете едни с други, ще изгубите уважението си. Сега всички се запознавате. Като се запознаваме, всеки най-първо изучава отрицателните черти на характерите. Той най-първо ви гледа отдалеч, че сте богат човек, че имате знания и ви уважава. Но щом дойде близо и види слабите ви страни, казва: вятър го вее на сива кобила. Това е една почва. Питам сега: при тези разбирания, какво знание можете да дадете, с което светът може да се оправи? Тези мои думи вие ще ги разберете обезсърчително. Обезсърчително е, когато човек изучава окултната наука. Казва се в окултните науки, че носът на човека трябва да бъде дълъг, за да е умен. Ухото му трябва да бъде добре построено, и то не да е малко, но голямо. И веждите му трябва да бъдат такива или онакива. Така е донякъде. Но това е относително. Но тези, които са изучавали физиогномията, не са изучавали кога една линия, един нос, трябва да бъде дълъг, за да има своята стойност. Аз съм забелязал много носове, които са направени от желязо, други са направени от мед, трети от калай, много носове са направени от пръст, от глина, някои са направени от камфора, някои от захар, а малко носове има, които са направени от злато. Това е един символ. Казват: дълъг нос има някой. Но от желязо ли? Железният нос може да се налага. Медният нос ще те отрови. Калаеният нос ще те калайдиса. А пък носът, направен от камфора, ще те излекува, когато имаш хрема. Камфората действа лечебно. Сега носът не може да бъде железен, но един нос може да съдържа качествата на желязото, може да съдържа качествата на медта, качествата на оловото, качествата на среброто, на златото или на много други елементи. Зависи какво е качеството на носа, какво е устройството на носа, каква е нервната система,

какви са нервите, които те носят, какви са и енергиите, които функционират. Защото носът е един орган и зависи каква енергия функционира в него. Каквото минава през ума ти, това ще мине и през носа ти. И каквото мине през носа ти, това ще мине и през ума ти. За пример, ако ти помиришеш едно хубаво благоуханно цвете, то в ума ти ще дойде една светла мисъл. Ако пък помиришеш някое лошо цвете, то в ума ти ще се създаде един неприятен образ, и в мисълта си няма да имаш нищо светло, никаква светла мисъл.

Та казвам сега: спрели ли сте се вие да мислите в себе си кои са отличителните черти, с които вие се познавате? Сега ще ви говоря какво разбирам аз под отличителна черта. Аз наричам отличителна черта тази, която при всички условия не се изменя. Това е човекът. Вие трябва да имате една черта, която при каквито и условия да ви турят, не се мени. Това е отличителната черта на човека. Това, което се мени, на него не разчитай. И то е хубаво, но е преходно. Някои казват: този живот е изменчив. Аз гледам другояче. От научно гледище това, което се мени, не е лошо. Защото в промените на нещата са условията. Ако на земята нямаше никакви промени, както и на небето, то щяхме да бъдем в ужасно положение. Благодарение, че всичко на земята се мени, в промените на земния живот е щастието на хората. Във външната страна трябва да има промени, за да дойде щастието. Но самият човек трябва да има една черта, по която той да се познава. Някога човек не може да се познае. Казваш: човек трябва да се познае. Вие ще се намерите в положението на един съдия, за когото се разправя в един анекдот. Аз ще приведа този анекдот. Скарали се двама души и се дали под съд. Единият казва за другия. "Господин съдия, той се осмели да ми каже: ти си магаре." "А ти какво му каза?" "Аз му казах: ти си магаре." Съдията пита другия: "Ти какво му каза?" "Аз му казах: ти си магаре. После той ми каза: ти си магаре." Съдията казал: "Тогава аз съм обиденият, защото и двамата казвате, че аз съм магаре." Какво се постига сега? Той ми каза: ти си магаре, а пък аз му казвам: не, ти си магаре. Питам, такива разсъждения какво допринасят сега? Съдията слуша. Някога съдиите са много невъзмутими. Аз не съм ги слушал. Само са ми разправяли. Някоя от страните говори пред съдията много нецензурни думи. Съдията казва: "Хубаво да го кажеш." Невъзмутим е той. И казва: "Запишете си това." И секретарят записва точно каквото е казал човекът. Този съдия седи невъзмутим. Питам, колцина от вас, като ви кажат такива думи, вие не се възмущавате? В това отношение трябва да разглеждате живота. Бог ви е поставил в живота, за да ви изпита. Светът е училище. Бог ви изпитва търпението, милосърдието, постоянството, верността, надеждата, знанието ви, всичко изпитва, каквото сте усвоили. И така е устроено, че всякога има условия да ви изпитва какви сте. Там, дето не подозираш, Той ще те опита, какво мислиш. Ти казваш: "Каква нужда

има Господ да опитва работите?" Аз правя следната аналогия. Когато минаваме по един мост, какво правим? Най-първо изследваме дали мостът е здрав. Господ иска да дойде. Ти казваш на Господа: "Да ме туриш на работа." Той иска да опита най-първо, като те тури на тази работа, дали ще я свършиш. И дълго време ще те опитва. И не само ще те опитва, но като види слабите ти страни, ще ги изправи. И тогава ще те тури на работа. И ако някой път не ти е дадено това, което искаш, то е защото много работи ти липсват. Разправяше ми един мой познат следното: "Чуден човек съм. Като дойдат някои хора при мене, иде ми да им шибна една плесница. А пък като дойде някой при мене, искам да го разцелувам, да го прегърна. За пример, ако дойде някоя жена, искам да я ритна. Като дойде друга жена при мене, приятно ми е." Казва ми той: "Как обясняваш това нещо?" Казвам му: "Онази, която искаш да я ритнеш, и тя иска да те ритне. Я пък онази, която искаш да прегърнеш, и тя иска да те прегърне." Той казва: "Но защо не ме прегърне?" Сега вие криво ще ме разберете и ще кажете: за такова говори ли се? А аз ще ви питам: за такова мисли ли се? Не само за каквото се говори е важно, но и мисълта е важна. Аз отивам по-далеч и казвам: не трябва да се мисли това, а щом се мисли, то трябва да се говори. Понеже щом се мисли, то назад не може да се върне. Ти трябва да го кажеш. То трябва да излезе от устата ти навън, за да се освободиш. Ако искаш животът ти да е мирен, ти не трябва да допускаш каква и да е мисъл. Ако една добра мисъл я допущаш, тя ще има добри последствия. Ако допуснеш добрата мисъл, тя ще се реализира. И ако допуснеш лошата мисъл, и тя ще се реализира. Такива са основните закони. За никого няма изключение. Следователно ние съжаляваме, че сме казали една обидна дума. По-далеч трябва да отидем. Трябва да съжаляваме и за това, което е помислено, защото това, което е помислено, то е и почувствано и най-после ще се каже. И така ще се реализира. От всинца ви се изисква съзнание да бъдете господари на мисълта си, да няма нужда който да ви наставлява, да ви казва: защо направи тази погрешка? Не трябва да се съдим. Христос казва: "Не съдете, за да не бъдете съдени." Съдете се сами. И нека всеки съди себе си, оставете другите. Защото само онзи има право да съди, който не прави никакви погрешки. Никога не съди. Виждаш, че някой брат прави погрешки. Ти го повикай и му кажи: "Аз искам да ти кажа следното. В моя живот, едно време и аз живях като тебе, мислех и постъпвах като тебе, но много пати главата ми. Ако и ти постъпваш така, и ти ще изпиташ същото. Внимавай само." Той ще мине, ти не можеш да го върнеш. Пътят, по който е тръгнал този човек, не можеш да го върнеш назад от този път. Ще му кажеш само: "Внимавай само да не хлътнеш." Той ще мине по този път, и трябва да мине.

Сега мнозина от вас имате неща, които не сте постигнали. За пример някои от вас не пишат красиво, нали? Някои от вас не пишете свързано.

Някои пък, като пишете, не туряте запетаите на място. Мнозина пък изяждат букви. Мнозина от вас не поставяте глаголите, местоименията, прилагателните, съюзите, съществителните, дето трябва. Когато човек почне на мисли и да говори, има закон, който обуславя мисълта, говора, изобщо целия живот. Не може да говори човек, каквото иска. Той може да говори, каквото иска, но последствията ще бъдат съответни. И ако ви кажа да напишете едно обидно писмо на някого, без да се обиди той, възможно ли е това за обикновения човек? Сега ще ви дам една задача: напишете едно обидно писмо, без да се обиди онзи, който ще го чете и до когото се отнася. Не любовно писмо, но обидно писмо напишете. О-БИДНО. Какво означава това? Вие казвате, че някой умрял. Какво значи това? У-МИРА. Умира, мира, мира, умира – значи отива в мира, в света. Защо именно като се тури едно "у", ще покаже, че този човек умрял? Всеки човек не мисли като нас, ние го считаме за нас умрял. Той не ни е полезен. Умрял човек е онзи, който не може да ни бъде полезен. Злото куче е за предпочитане пред умрялото. Злото куче е за предпочитане пред умрелия лъв, който не показва никакъв живот. Когато човек престане да мисли както трябва, да чувства както трябва и да постъпва както трябва, той е мъртъв. Що е смъртта? Когато човек престане да мисли, да чувства и да постъпва правилно, той е мъртъв. Това е смъртта. Нали някой път вие чувствате вашата слабост? Налегне ви някаква тъга, мрак, тъмнота, не искате да се молите. В човека има нещо, което не иска да се моли. Разгневи се, не иска да се моли. Той се гневи на Бога и не иска да се моли. И на светиите се гневи, и на баща си се гневи и не иска да се моли. Кому се гневиш сега? Твоят сегашен баща едно време ти е бил син, и ти си го възпитал така. Той е станал баща сега и ти си се обърнал на негов син. Каквото си го научил, когато ти е бил син, той сега, като баща, ти предава твоето учение. Баща ти те налага. Щом баща ти те налага, ти ще си кажеш: "И аз съм го налагал едно време така." Или ако баща ти те милва, ще кажеш: "И аз съм постъпвал спрямо него добре, затова сега той е разположен към мене." В баща си ти ще видиш себе си. Когато някой човек постъпва добре с вас, това показва, че вие сте постъпвали добре с него. Когато постъпват зле с вас, и вие сте постъпвали зле с него. Има изключения обаче. Но общото правило е такова. Какво трябва да се прави? Постъпвай добре в сегашния момент, та в бъдеще да ти бъде добре. А когато някой постъпва с тебе сега така или инак, кажи му: "Прави, каквото знаеш." Колцина от вас имате следната доблест: ожени се някоя млада мома и съгрешила някъде. Нейният възлюблен зашлевил две плесници. И след това тя му целуне ръката. Знаете ли какви щяха да бъдат последствията от това? Тя не си обръща гърба да каже, че не иска да го види вече. Тя му целува ръката. Как бихте постъпили вие в такъв случай? Има ли някой от вас, който да е целунал ръката на мъжа си, когато той залепи една плесница? Има ли една сестра да е постъпила така? Има ли някой брат, чиято жена да му е

зашлевила две плесници, а той да целуне ръката? Вие сте окултни ученици. Защо не сте направили това? Кои бяха съображенията ви за това? Сега какво може да се направи? Аз съм за реалното. Не какво мога да направя за бъдеще, но какво мога да направя сега, сегашния момент. За мене петте лева, които могат да ми се дадат сега, струват повече, отколкото десетте хиляди лева в бъдеще. Сега, сега. Значи тази жена е разбрала закона. Като зашие с дясната ръка една плесница, той казва: "Това е Божият закон, който трябва да се изпълнява." Ти трябва да бъдеш човек на място, съвестен, справедлив, трябва да имаш отличен живот, милосърдие, да обичаш хубавото и красивото и трябва да водиш сметките си много добре. Да бъдеш човек на място, това означава палецът на ръката. Да бъдеш съвестен, това е езикът на показалеца. Да бъдеш справедлив, това е езикът на средния пръст. Да обичаш красивото и хубавото, да си милосърден, това е безименният пръст. А да водиш сметките си добре, това е езикът на малкия пръст. С другата плесница той предава същото нещо. По този начин той проповядва. Двете плесници, това е написаното писмо. По-хубаво писмо не съм виждал от двете плесници. Сега някой от вас може ли да целуне ръка на онзи, който му удари две плесници? Такъв няма нито един. Обаче всеки от вас е ударил някога две плесници, но не са ви разбрали. Много съжалявам, че не са ви разбрали. Има ли някоя сестра от вас, която да е ударила на мъжа си две плесници в младините си поне? Ами някой брат? С това, което казвам, не ви засягам. Знанието, което имате, дръжте за себе си. Аз не засягам старите роли, които сте играли. За мене сегашното е важно. Аз се интересувам от новите роли, които ще играете. Как сте играли, не ме интересува. Можете да ми покажете вашите венци, как са ви посрещали. Хубаво, миналото е отлично. Може да сте играли някъде сполучливо, някъде несполучливо. Положителното и отрицателното се допълват, но важна е онази роля, която сега трябва да играете. За пример, ако ви се представи избор, каква роля бихте искали да играете в драмата на живота? Всякога трябва да изберете една роля, която друг не е избрал. И тогава ще се намерите в трудно положение.

Едно време Господ искал да уреди света и затова изпратил един ангел да носи на хората Божиите благословения. Ангелът, като наближил към земята, видял една царска дъщеря, която била толкова красива, че той се зачудил, че може да има на земята такава красота. Той искал да знае кои са причините за това. На небето, за да станат съществата така красиви, той разбирал, но на земята как може едно същество да стане толкова красиво? На небето ангелът нямал изкушения. Той се вгледал в красивата царска дъщеря и не забелязал как започнали да падат благословенията на земята и хората ги разграбили. Той трябвало да раздаде тези благословения на способните, а сега като нападали на земята, кой каквото сварил, взел. Накрая дошъл един човек, който нищо не бил взел. Той попитал: "Има ли

и за мене едно от тия благословения?" Ангелът отговорил, че само вярата останала. Това благословение е за небето, а всичко друго, което било на земята, е вече разграбено. Понякога някои идват при мене и казват: "Няма ли нещо за нас?" Казвам, само едно е останало – вярата. Този ангел останал на земята дълго време, за да изправи погрешката си. Ако вие сте изпратени да занесете Божиите благословения и като се захласнете, всички благословения изпадат на земята, дето хората ги разграбват, при това положение вие наполовина сте извършили работата си.

Вие трябва да разглеждате живота не от това положение, в което сте сега. Защото, какво сте сега, вие не знаете. И ако не се познавате, вие ще се намерите в трудното положение на онзи българин, когото поканили да отиде на баня. Като се опасявал, че като влезе между голи хора, ще се изгуби, турил на ръката си една мартеница. Като влязъл в банята, видял, че всички имат на ръката си по една мартеница. Всички, които влезли в банята, си турили по една мартеница, за да не се изгубят. Гледа, че има мартеница на ръката си, но вижда, че и другите имат такава. Той се намерил в чудо. Казал си тогава: "Това аз ли съм, или не съм?" Кое е вярното? Той мислил, че другите хора няма да имат мартеница, но и те имали.

Да имаш една черта, която никой друг да я няма. Това е човекът. В себе си ще имаш една черта, която само ти ще я носиш. Аз няма да ви кажа коя е тази черта. Тя не е любовта. Любовта е нещо общо. Не е и знанието. Знанието е общо. Не е и свободата. Не е и красотата. Кое е тогава? Аз ще ви оставя да мислите върху нея. Помислете. Това, което намислите, да не го мисли друг някой. Защото, щом се съберат няколко души и мислят за едно и също нещо, то не е онова, което търсиш.

Сега към предмета. Онова, което е заложено у вас, него трябва да развиете. Какво можете да направите от себе си, това е важното в сегашния момент. Без разлика. Някои казват: аз съм на четиридесет, четиридесет и пет, петдесет години. За мене обаче, годините не важат. Дали сте на пет години, на двайсет, трийсет, шейсет или сто и двайсет години, това не е важно за мене. Защо именно на сто и двайсет години хората умират вече? Щом ти си баща и твоят пръв син се ожени, ти вече си мъртъв. И хората сега умират преждевременно. Някоя дъщеря двайсетгодишна се оженва и тогава бащата и майката умират. Сега всички вие искате да ожените дъщерите си. Но трябва да умрете. Или някой път вие искате да предадете своите добродетели на другите хора. И тогава пак ще умрете. Щом искаш другите хора да станат добри като тебе, ти ще умреш. Ти можеш да живееш дотогава, докато хората около тебе са лоши. Щом станат добри като тебе, ти ще умреш. Че вие сте тук, понеже не се споразумявате. У вас

ежби, колкото искате. Не че сте лоши, защото ако бяхте лоши... но всинца сте много добри, и от голяма добрина страдате. Вие сте станали по-добри, отколкото сте. Ако доброто разрешаваше живота, тогава защо Бог допусна злото в света? Злото съществува, за да бъде небето щастливо. Онези същества долу живеят, и в небето съществата живеят. Два живота има. Адът, това са корените на живота, а пък раят – това са клонищата на живота. И в ада не е така, както го разправят. Това са пресилени малко работи. Лошото положение на ада е нещо индивидуално. Всеки, който е влязъл в ада, като не разбира смисъла на този живот, той се измъчва. Той си създава едно мъчение, което не е по неговите сили. Това е друг въпрос. Злото е произлязло от поляризирането, от разединението на полюси. Когато човек се е отделил на положително и отрицателно, тогава се е явило злото в света. В света на любовта зло не може да съществува, понеже там няма това разединение. Но понеже тук хората са разделени, то зло може да съществува между господар и слуга, между мъж и жена и пр. И във вас съществува злото, понеже човек едновременно е поляризиран: лявата му страна е женска, а дясната – мъжка. Следователно злото е вътре в човека. И постоянно мъжът и жената в него се карат. Караници има. Какви ли не караници. И при това, като не можете вие да се спогодите, да примирите вашите мисли, вие търсите някое друго същество отвън да внесе ред и порядък, но ще внесе още по-голям безпорядък. Ако Адам беше почакал малко, още осем хиляди години, за създаването на Ева и ако беше се създала на Адама в наше време една жена, то щеше да бъде по-добре. Но Адам побърза и Господ му създаде жена. И какво стана? Всички излязоха вън от рая. Животът, който имаме сега, е резултат. Аз не се интересувам от резултатите. Този резултат се дължи на една мисъл, която е съществувала някога. Нашият сегашен живот е резултат на една мисъл, а пък нашият бъдещ живот ще зависи от това, какво ние разбираме сегашния момент. Сега, каквото и да казваме, по-добре да оставим този въпрос, понеже е много дълбок. Който се е заел да разреши въпроса за злото, той става лош. Затова заемете се да разрешите въпроса за доброто, за да станете добри. Ако се заемете да решавате въпроса за злото, ще станете зли. Ако се заемете да решите въпроса за правдата, ще станете праведен. Ако се заемете да решите въпроса за любовта, ще дойде любовта в тебе. Щом мислиш по въпроса, от какво се е родила омразата, ще дойде омразата в тебе. Започнеш ли да изучаваш истината, истината ще дойде в тебе. Започнеш ли да изучаваш лъжата, лъжата ще дойде в тебе. Сега новия метод го няма още. Всички стари учения са стари методи. Това, което се е проповядвало на изток, учението на йогите, то е старо учение. Една наука, която е опитала всички свои методи, но има нещо, което още не е постигнала. За пример проповядват, че човек трябва да познава огъня, понеже огънят има влияние върху астралното тяло. Това е една стара теория. Кой не познава огъня? Всяка страст се дължи на огъня. Щом имаш

страст в себе си, настанала е зима, и ти си наклал огъня си и се печеш на него. Обичаш някого, зимно време е. Мразиш някого, лятно време е. В зимата ти влизаш там, дето ти е топло. Ако лятно време стане топло вкъщи, ще излезеш навън. А пък зимно време, ако стане студено навън, ти влизаш вкъщи. Сега, аз не искам да вземем това като противоречие. Ама какво е казал Христос? Вие изучавали ли сте това, което Христос е казал? Изучавали ли сте Неговата дълбока мисъл? Това, което е писано в Библията, е много малко. В Евангелието имаме само една малка подквасa и вие често трябва да варите вашето мля¬ко, да правите опити, да туряте от тази подквасa. Сега като сте чели Евангелието, намерили ли сте другите откъслеци, които не са писани? Има някои стихове тук, внесени от някоя голяма беседа, която Христос е държал в три-четири часа, и от тази дълга беседа е взет и поместен само един малък пасаж. И вие можете ли да възпроизведете всичките пасажи на тази реч? Христос е обещал. Той е казал: "Аз ще ви изпратя Духа Си и като дойде, Той ще ви напомни всичко." Значи Той ще възпроизведе всичко, каквото Христос е казал. И още други работи ще ви научи. Значи още работи ще ви турят. Онова, което Христос е казал, още не е приложено. Следователно то не е старо, а пък е старо това, което е приложено, и няма резултат. Че християнството още не е приложено. Другите работи са приложени. В християнството са влезли разбиранията на старите езически школи и е станала цяла каша. За пример въпросът за спасяването на човека е едно старо учение. Как трябва да се спаси човек? А пък мисълта на Христа седи в това, че спасението става, само когато човек обича Бога. Нищо повече. В любовта е спасението. И всички пророци са говорили, че човек трябва да познава Бога, но те са разбирали въпроса буквално. Какво е да познаеш Бога? Казано е: "Това е животът вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога, Господа Исуса Христа, Когото си изпратил." Любовта е път за познаване на Бога. Щом Го познаем, това е живот вечен. Тогава ще имаме резултат. Тогава ще имаме живот, онзи постоянен живот, който не се изменя. Като придобием живота, това е едно удостоверение, че ние сме намерили истинския път на живота. В този път искам младите да си останат млади, старите да си останат стари, слугите да си останат слуги, господарите да си останат господари. Не е въпросът за външната форма на нещата. Даже вие трябва да познавате и всичките изкуства. Това всеки ден трябва да става. Всеки ден да бъдеш и дете, и възрастен, и стар, и господар, и слуга, и лекар, и професор, и прочее, какво ли не да бъдеш, и вечерта пак да си такъв, какъвто си бил в началото. Сутринта като излезеш, ще станеш всичко. Че де е вашето познание? Ако аз бях жена и имах мъж, щях да вляза вътре в него и щях да го науча как се обхожда с жените. Аз ще доведа близо една красива жена и ще му кажа: "Я целуни тази жена. Я я прегърни. Хубаво ще я целунеш, хубаво ще я милваш." Ще го уча отвътре. И после ще го опитам отвън. Ще изляза вън от него и ще му кажа: "Я покажи своята опитност." И

като почне да ми мънка и да ме лъже, тогава ще вляза вътре и ще го шибам с камшик и ще го налагам. Като изляза от него, той ще каже: "Много страдах." И тогава ще му кажа: "Не лъжи, като дойде някоя жена, обичай я. Лошо не прави. Тя трябва да е благодарна от тебе." Че вие сте чудни. Когато Господ доведе тази жена при Адама, той каза: "Моето детенце." Той я прегърна. Тази жена беше дъщеря на Адама. Но да не ви се види странна тази работа. Понеже тялото на Ева беше взето от реброто на Адама, той каза: "Тя е плът от плътта ми и кост от костта ми."

Но той видя само външната дреха на Ева. Той се заблуди в това. Бог не взе Ева от ребрата на Адама. Той направи от ребрата на Адама само нейната дреха, и тури друго в нея. А пък Адам каза: "Тя е като мене." Не, той се излъгал, като казал за Ева: "Тя е плът от плътта ми и кост от костта ми и каквото аз правя, това и тя прави. Въпросът е разрешен." Не, тя не направи това, което Адам направи. Бог не заповядa на Ева да не яде от дървото. Бог каза на Адама това. А Адам каза на Ева: "Няма да ядеш от този плод. Аз ти казвам това." И тя отиде и каза: "Баща ми каза това." После, като се върна, тя убеди Адама да яде. Тя после му се присмя. Аз бих ви привел една приказка по това, но иска много време, сега се разсъмва вече. Ще оставя приказката за друг път. ("Ако може, сега да се разправи приказката.") Аз се радвам, че сте недоволни, понеже всички сте все светии, и няма кой да ви почита. Вие сте недоволни, че нямате поклонници. Радвам се, че нямате поклонници, понеже, ако дойдат поклонниците, ще влезете в изкушение. Светията е поставен на голямо изкушение. И светицата е поставена на голямо изкушение. Ако дойдат при светията поклоннички, млади моми, той ще се изкуси. Също така, ако дойдат при светицата млади момци, и то не един, а няколко, и тя ще се изкуси. Разсъждавам по човешки. Човек не може да избере. Ето къде ще бъде погрешката. Щом човек прави едно различие между един и друг, той вече е съгрешил, направил погрешка. Харесва му се един – това е погрешно. Щом помислиш, че един е по-добър, а друг – по-лош, ти си направил погрешка. Щом ти мислиш, че един е по-добър, ти си вече съблазнен, ти го държиш по-дълбоко в себе си. Всички хора са еднакво добри, но всички не са проявени еднакво. Щом мислиш, че един е по-добър от друг, тогава ти едного ще възлюбиш, а другиго ще намразиш. И тогава ти си се отклонил. Че Христос казва: "Любете враговете си." Дойде някой грешен, ти и него трябва да обичаш. Как трябва да го обичаш? Ако е жаден, дай му една чаша вода. Ако е гладен, дай му едно парче хляб. Ако иска да чете, дай му една брошура. Ако няма обуща, дай му някои хубави обуща. Ако няма шапка, дай му. Ако няма риза, дай му. Ако няма подслон, дай му такъв за една вечер. Но само за една вечер. Няма защо да го осигуряваш за една година. Ще му кажеш, че му даваш само за една вечер. Като дойде на другия ден, пак ще му кажеш: за една вечер. А не да му кажеш: „И можеш да седиш цяла година." Нито един от

вас не трябва да безпокоите хората постоянно. Някой постоянно седи в тебе и хлопа. Той седи в ума ти като гостенин и не те оставя да работиш. Един цар, като дойде на гости в друга държава, ще седи три-четири деня и после пак ще се върне в своята държава.

Сега научете се да бъдете свободни. И като пазите вашата свобода, пазете свободата и на другите хора. Че вие сте братя и сестри помежду си и ако не пазите вашата свобода, и другите не могат да пазят свободата си. Никой не може да ви наложи свободата си.

Добре, кое остана неразбрано досега? От всичко казано, какво искате да знаете сега? ("Приказката.") Вашата работа знаете ли каква е сега? Отива един в дома на едно-го, чиято дъщеря го пита: "Ти женен ли си? Деца имаш ли? Момчета ли имаш, или момичета?" Кой от какво се интересува? Момичето се интересува дали има момчета, а момъкът се интересува дали има момичета. Ако дойде някой при тебе и те пита: "Ти женен ли си? Деца имаш ли?", какво мисли той? И бащата, и майката, и дъщерята, и синът, всички мислят по един и същ начин. Само че бащата иска да намери някоя мома, да се освободи от сина си. Той казва: "Да го оженим, че да се освободим от него." Той пита: "Ти имаш ли дъщеря? Хайде да ги оженим, да се освободим от тях, да не ни правят главобо¬лие." А пък младата мома иска да мине за благодетелка и казва: "Хайде, вместо твоят син да те безпокои, нека го взема аз да го възпитавам, аз да го уча. Аз съм учителка, възпитателка." Та сега, каква роля искате да играете: на сина или на дъщерята или на бащата и майката? Искате да се освободите ли, или искате да освобождавате? Като разсъждавате по този начин, вие ще се подмладите. Казано е от пророците: "Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови." По този начин като разсъждавате, силата в нас ще ни обнови. Обновяване трябва. Не подмладяване, а обнова. Всеки ден трябва да се внесе по нещо ново. Но човек трябва да разреши този въпрос. Като дойдат гостите ви, как ги посрещате вие? Ти вярваш ли в Бога, в Господа Исуса Христа? И ако дойде някой странник, жената какво трябва да го пита? Тя ще го пита: "Женен ли си, или не?" Ако пък мъжът го пита: "Ти женен ли си, имаш ли жена?", какви ще бъдат впечатленията на този странник? Когато жената го пита, той ще я погледне и ще я сравни с жена си. А когато мъжът го пита дали е женен, той ще сравни себе си с него. Тогава домакинът казва: "Ти можеш ли да ме запознаеш с твоята жена?" Той има право да иска това. "Както ти се запозна с моята, така и аз желая да се запозная с твоята." Това е вече в реда на нещата. Щом аз съм пътник и се запозная със семейството, с жената на домакина, то и онзи има право да се запознае с жена ми. И странникът ще каже: "Втори път ще пратя жена си." Ако дойде жената като гостенка вкъщи, какво ще стане? Ако дойде мъж гостенин, домакинът ще го пита: "Ти женен ли си?" И ако дойде

жената гостенка, домакинята ще я пита: "Ти женена ли си?" Какви ще бъдат последствията? Жената като пита, тя я сравнява със себе си. Какво трябва да направите, като дойде при вас един странник, какво трябва да го питате? Вие знаете сега. Трябва едно правилно разбиране на Божиите пътища. Вие сте в едно училище на земята. Това е необходимо, защото всякога ние грешим, понеже не разбираме Божиите пътища. Всички хора, които могат да ни принесат добро или зло в живота, са необходими, защото и в злото, и в доброто, можеш да се приближиш в Божия път, а можеш и да се отклониш от Божия път. А и в злото, и в доброто можеш да се приближиш към Бога. Доброто, което те упътва към Бога, е добро. И злото, което те упътва към Бога, то е доброто зло. Но ти ще имаш два различни резултата. При доброто, което те упътва към Бога, и при злото, което те упътва към Бога, резултатите ще бъдат различни. Доброто ще те прати при Бога на любовта, а злото няма да те прати при любовта. В това е различието. И злото ще те упъти към Бога, ти няма да имаш това високо разбиране, каквото ще имаш при доброто. Най-първо злото ще ти стане подложка, върху която доброто ще може да се изгражда. ("Сега, ако може, да се разкаже приказката.") За приказката на Ева ще ви изпратя Адама да ви я разправи. Втори път ще доведа него, той да ви говори. За чуждата жена аз не мога да говоря. За чуждата дъщеря аз не мога да говоря. Ако втори път ме видите да идвам с някого, ще ви говоря за приказката. Ако не, ще чакате.

Сега коя е съществената мисъл на днешната лекция? Бъдете доволни сега от това, което ви е дадено. Но не да бъдете доволни, по този начин доволни, че да не искате, но това доволство да бъде като основа за нещо ново. Бъдете доволни, че върху онова, което ви е дадено, могат да се градят нови неща и не съжалявайте за нищо в живота си. Човек, който съжалява, не разбира живота. Има защо да съжалявате. Някой път можете да съжалявате, но това съжаление не е ваше. Друг някой съжалява, и вие с него заедно съжалявате. Но онзи, който е разбрал живота, трябва да благодари за това, което е разбрал. Това е за учениците. А за света е друго. Това учение не е за света. В света хората ще скърбят, ще разправят своите скърби. Те са прави. Но онзи, който иска да намери правия път, той в себе си трябва да го намери, а не отвън. То е реалното. Ако се ползвам от онова, което аз опитвам и при доброто, и при злото, аз съм разбрал живота. Значи и от двете се ползвам.

"Отче наш"

6 ч. 27 мин. 25 лекция на Общия окултен клас

11 март 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта София, Изгрев

Небето чисто, звездно. Времето тихо и меко.

1936_03_13 Освобождаване на чувствата
лекция на Младежкия клас

ОСВОБОЖДАВАНЕ НА ЧУВСТВАТА

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Коя е първата дума на езика? Коя [е] първата дума на речта? Когато човек се разгневи, коя е първата дума, която казва разгневеният човек? Коя е първата дума на някой, който се е примирил? Коя е обикновената дума на гневливия човек, която обича най-много? Гневът е специфично чувство на човека, което произтича от любов към думата. Трябва да се скара, за да я каже. Някой му взел думата, той трябва да се скара, за да вземе думата назад, да си каже думата, която иска. Вие, като се скарате, коя дума употребявате? Сега вие криете думата. Децата, когато вземат нещо, крият го. Защо крият децата ябълките? Като вземе ябълката, крие я. Или като вземе пари, крие ги. Защо ги крие? Когато в някой участък изпитват някой подсъдим, той е на щрек. Каквото го питат не отговаря. Защо? Защото се бои. Ще го разпитват и ще видят дали има противоречие в казаното, да го хванат. Казва: „Как го направи?“ Каже един начин. Втори път го питат и тогава съпоставят двете показания и изваждат известни заключения.

Да допуснем сега, че един ваш учител иска да ви поясни, какво нещо е дроб. Сега може да ви се види чудно. Какво нещо е числител и какво нещо е знаменател? Това са много елементарни работи. Числителят е число, взето от едно цяло, знаменателят е числото на което е разделено цялото. Следователно, туряте една чертица и имате 2⁄3. 2⁄3 е взето от 3⁄3 или от 1. Едно цяло число е разделено на три части. Кое е онова, което дава? Най-първо казвате, че е проста работа 2⁄3. Кое е дало повод числото да се раздели на три? Кое е дало повод на природата да раздели ръката на пет пръста? Ръката, която е цяла в китката, дохожда до пръстите и се разделя на пет части. Сега на пръв поглед какво има като се образували пет пръста? Но какъв е поводът? Всичката тайна седи в това, какъв е поводът? Ако може да попаднеш на повода, ще извадиш едно криво заключение. Две трети. Ти режеш една ябълка и даваш 2⁄3 от ябълката и за себе си оставяш 1⁄3. Защо го правиш? Имаш две съображения. Какво е първото съображение? Защо оставяш една трета за себе си? Да допуснем, вие делите ябълката, давате 2⁄3 и оставяте 1⁄3, съображенията какви са? Първото съображение е, че вие сте яли толкова ябълки, че като делите, не ви се яде и за вас оставяте едно малко парче. Той не може да ви се представи. Вие се представяте много щедър, а за себе си оставяте едно малко парче 1⁄3 и давате 2⁄3. Причината не е щедростта. Наситен сте, не сте

гладен, яли сте. Или по някой път, давате цялото или малко оставяте за себе си. Казвате: „Малко ще взема." Отделяте ябълката и оставяте за вас 2⁄3 и давате 1⁄3, значи не сте яли ябълки. Щом за вас оставяте цялата ябълка, вие никак не сте вкусили. Пък 2⁄3 – не сте опитали този предмет.

Тогава имате една дроб 2⁄3, имате и друга дроб 3⁄4. 2⁄3 от една ябълка, 3⁄4 от една крина жито. Да кажем, колко е една крина? Изобщо, колко са крините? Каква е сега мярката на крините? (– „15 килограма.") Добре, да кажем, приблизително е 15 килограма. Да допуснем, че имате 3⁄4 от едно кило, 3⁄4 от килограма. Вие ядете 2⁄3 от ябълката. Какво ще направите вие, 2⁄3 трябва да ги изядете. 3⁄4 от един килограм жито има възможност и него да го изядете, нали? Може ли да изядете от един килограм от ябълката? 2⁄3 може да изядете, 3⁄4 от килограма може ли да изядете? Мъчно е. Вие обичате, но не сте свикнали. При сегашните условия, три четвърти не можете да изядете. Но тия 3⁄4 може да ги посеете на нивата. Тогава може да ви дам една задача. Ако посеете 3⁄4 на нивата на следната година колко ще получите от тия 3⁄4. Вече дроб няма да получите. Идущата, като посеете житото, дроб няма да се получи, дробта ще изчезне. Може да имате пак дроб, но ще имате и цели кила, колко? (– „15 пъти повече.") Значи, колко ще имате тогава? Горе-долу ако сметнете 3⁄4 по 15 колко ще имате? (– „11 килограма и остава една дроб една четвърт.") Една четвърт дроб остава, защо? Защо 3⁄4 се обърна в една четвърт? Много проста работа, но много пакостна работа.

Представете си една кибритена клечка сама по себе си е нищо, но тази кибритена клечка, поставена при известни условия е много опасна. Една кибритена клечка е опасна работа при дадени условия. Представете си, че някой минава в някои барутени погреби и със запалената кибритена клечка мине край барута близо. Вие и целият склад ще идете във въздуха. Едно малко нещо може да те дигне някъде, да те лиши от всичките права на земята, които имаш. Сега заключението какво е? Ако човек попадне в един склад с възпламенителни неща и може по едно невнимание да бутнеш с крака и да запалиш целия склад и да го дигнеш във въздуха.

Какво трябва да правиш тогава с една четвърт? Ако вземете една четвърт от четириъгълника, значи отваряте един път за кого? – Овцете може да излезат или вълкът може да влезе. Една четвърт от кошарата, ти вече отваряш от оградата и от овцете може да вземеш. Сега при обикновеното знание една четвърт е обикновена работа. Но всичките прегрешения влизат все с дроб в света. Те са големи пакостници. Някои от вас се интересуват, но външно. Отива при чашата и с върха на езика ще близне малко. Казва: „Какво има в едно близване?" Но едно близване мяза на кибритената клечка. Но едно близване може да ти създаде едно голямо

нещастие. Най-първо ти ще туриш върха на езика върху чашата. Втория път един милиметър по-дълбоко, третия път – три милиметра и най-после ще влезе целият език в чашата. Чашата ще влезе в тебе и ти ще започнеш да разсъждаваш. Казваш: „До сега съм бил много ограничен човек“ Казваш: „Да се позапознаем!“ Позапознаеш се с първата чаша. Казваш на първата чаша: „Баща ви какъв е, от къде е?“ Чашата после разправя какъв е бащата, че е от благородна фамилия. В евангелието там е казано: „Чашата“, казва Христос. Той казва още: „Аз съм лозата, вие пръчките, а Отец ми е земеделецът.“ – „Високо произхождение имам, вие трябва да се запознаете с мене.“ Като се запознаете, вие ставате весели, дотогава сте били скръбни. Като е запознаете, казва: „Намерих първия син на лозата, най-големия син на лозата“ и стане весел.

Това, което ви разправям е изключително. То е едно изключително положение. Той е първия син, но не е роден от първата майка. Вие мислите ли, че всичките ябълки се раждат все от една и съща майка? Как мислите вие? От едно дърво се раждат, то е друг въпрос, но [от] една и съща майка не се раждат. Това как го наричате вие? Биогенезис. Всяко едно клонче, на което се родило един плод, това клонче е майка, а пък цялото дърво, то е бащата.

Сега едно друго противоречие има. Ние знаем бащата на дървото е отвън, цялото дърво е станало, то отпосле е станало. Има мъжки дървета и мъжки дървета. По какво се отличава един умен човек? Един много интелигентен човек от друг, който не е така интелигентен? Има известни черти, които ги отличават. По какво се отличава белият от черният човек – да бъде малко по-ясно. Който има чер цвят е черен, който има бял цвят е бял. По какво се отличава умният човек? Умът е нещо отвлечено, но има нещо, което отличава умният човек.

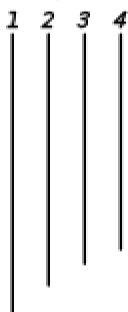

При образуването на тия линии еднаква енергия употребила ли се е? Да кажем имате 1, 2, 3, 4 иждивила ли се е една и съща енергия при тяхното образуване? До коя линия е дадена повече енергия? – За най-дългата. Защо за него [нея] е дадена повече енергия? – Защото е най-дълга. Имате малко дете правите му дрехи. Имате и голям брат и нему правите дрехи. Ако

имате едно дете на 7 години и имате един голям момък на 21 година в плата на дрехите ще има най-малко един метър разлика. Този брат на 21 година има 165 сантиметра височина, а детето е един метър високо. Ако правите дрехи на едно дете, високо един метър колко плат ще отиде, колко плат ще похарчите? Предполагам, че детето е един метър високо, приблизително, може да не вярно. Вероятно е само. Постепенно ще коригираме. Един лош човек да коригираш. Някои неща се виждат по-големи, някои по-малки. Ние имаме в света една постоянна мярка, с която да виждаме нещата. Ти виждаш по-голяма, защото тя е по-близо, виждаш по-малка, защото е по-далеч. Пространството се увеличава. Или голямото пространство между нас намалява предметите. Малкото пространство между нас, увеличава предметите. Малкото увеличава, малкото [голямото] смалява.

Сега тази работа, която ви разправям, тя мяза на следното: Да кажем 24 часа вие не сте яли, искате да ви угостят с баница, започват да ви задават въпроси: „С колко килограма брашно да се направи баницата, колко сирене има, как се точи?“ Казват: „Трудна работа е да се направи една баница!“ Този, който правил баницата, седи и казва от каква нива трябва да се вземе житото, един килограм много хубаво жито, на каква воденица да се смели, какъв трябва да бъде воденичарят, разправя за процеса как трябва да се меси. Ти седиш, слушаш, минава час, два, тази работа е неприятна. Питам, като дойде житото, защо ти е баницата. Хем не искаш друго нещо. Защо не искаш обикновен хляб, ами искаш баница? Кои са съображенията ти, че искаш баница? (– „По-вкусно.“)

Да направя примера по-ясен. Вие искате една хубава дреха. Не искате каква и да е, искате да облечете хубава дреха, хубав цвят, хубава кройка. Защо? Защо искате? Или искате вълнена дреха или памучна дреха или копринена дреха. Имаш свои съображения. Тия съображения са: ако е вълнена дрехата, по-хигиенична е зимно време. Зиме за предпочитане е вълнената дреха, по-хигиенична е зимно време. Зиме за предпочитане е вълнената дреха. Ако е лятно време някой път е за предпочитане копринената дреха, някой път памучна дреха е за предпочитане. И те си имат своите добри качества. Казвам, в даден случай съвременните хора носят излишни работи. Във вас, по някой път, имате неразположение на духа. Туй неразположение от какво зависи? Ти казваш тъй: „Много ми е тежко днес!“ Значи си натоварен с нещо. Казваш: „Каква тежест има, много носи.“ – Търговски работи. Казва: „Много ми е тежко.“ Значи имате някаква тежест. Какво трябва да направите с тежестта? Когато търговецът има много стока, той какво трябва да направи? Трябва да я продаде. Ако този търговец не продаде стоката си, ще се случи някаква криза. Каква ще бъде кризата? Колко категории биват кризите? Някои, които са се

занимавали с търговия какво ще кажат? Някой, който учил по търговия има ли да е свършил? Ха сега, който не свършил по търговия, който стажувал, свършил лекции.

Сега пренасям въпроса в органическия свят. Срещате един човек с дебели бърни и друг с тънки бърни. Казвате: „Тънки му са бърните." Кои са причините на тънките бърни и кои са за дебелите? Аз ще ви осветля. Този с тънките устни е подтискал чувствата си. Търговец, който не е продавал стоката си, задържал стока и в туй отношение фалирал. Онзи, с дебелите устни, той е търговец на широко, големи операции правил, вземане даване нашироко. Или другояче казано в дебелите устни не са подтискани чувствата. А в тънките бърни чувствата са подтискани и всякога може да стане една експлозия. При дебелите бърни, понеже така чувствата не са подтискани, там експлозиите са по-редки. Ако забележите, че някой човек, когато стане експлозия вътре някъде, най-първо ще видите, че става подтискане на чувствата, неговите бърни са тънки. Най-първо отпуснете бърните си свободно. Но щом вече е стиснал бърните си, експлозията ще дойде. Кажи: „Така не си стискай бърните!" Трябва да знае, че ти виждаш далеч, най-първо ще видиш фитиля, след туй трябва да имате ножици, туй, което наричате вие дипломация. Щом видиш, че има стискане на устните, като дойде да се запали фитила, за да не стане експлозия, отрежи фитила. Добре, но този търговец какво трябва да прави? Когато чувствата са подтиснати, казва: „Не стискай чувствата си!" Сега как станало подтискането? Сега искаш да възстановиш първия порядък на нещата. Може да определим степента на подтискането на чувствата. Може да кажем една пружина да я огънете за известно място, но след това какво става с пружината? – Счупва се. Но някъде тази пружина може да е толкова еластична, че да се огъне пружината, без да се счупи. Човек на земята трябва да разбира закона, доколкото може да се огънат неговите чувства. При чувствата винаги имате положението на една пружина. Каквото е положението на пружината, такова е положението на чувствата. Има съответствие между пружината и чувствата. Човешките чувства в човека са, което се огъва. Не се огъва неговият ум, огъват се неговите чувства. Какво можем да кажем за ума? Умът може ли да се огъне? Как мислите? Фигуративно говоря. Умът е своеобразен, чувствата са плоски. Чувствата са квадрат. Чувствата са винаги като водата на плоскост се разстилат. Външните условия на чувствата са много неблагоприятни. Те са направили чувствата плоски. Светът на чувствата има много неблагоприятни условия. Външните условия на чувствата са много неблагоприятни. То е причината. Външните условия, тъй наречения астрален свят. Условията на астралния свят са много неблагоприятни. Вследствие на това всичкото противоречие произтича от света на чувствата. То е свят на голяма несъобразност. Кой как влезе трябва да бъде

много предпазлив. На всяка крачка може да се случи някой инцидент. Много неуреден е светът на чувствата, на желанията е такъв.

Следователно, кой как влезе трябва да бъде много учен. Ако не си учен, ще излезеш тъй както един паун, който би отишъл на гости у децата. Ако един паун отиде на гости между съвременните деца, как ще се върне паунът при другите пауни? Всичките тия пера на опашката няма да ги има. Децата не че ще го направят от зла воля, но всяко едно от [тях] иска да си има по едно перо за спомен. Те обичат тия пера и ще изтеглят перата. Каквото намерят хубаво, ще го изтеглят. Че той чувствувал нещо неприятно, че не бил разположен, децата не искат да знаят. Всяко ще каже, че взело от пауна едно перо. Доста скъпо струват тия пера. Колко струва едно пауново перо, не сте си купували. Аз не зная колко струват.

Ако вие разбирахте закона на света на чувствата, вие щяхте да се лекувате, да премахнете много препятствия. За пример, по някой път вие сте кисели, искате да се разгневите малко. Имате нещо сладко, прекарайте го по устните, както сега се мажат с боя, да кажем имате ябълка или бонбон, после прекарайте езика на горната или на долната бърна, пооближете се. После намажете пак още веднъж и пак прекарайте езика си. Направете така два, три пъти. Вие не сте правили психически наблюдения. Какво ще ви костуват да ги направите? Ако не ги правите, тия работи ще ви доведат до големи изпитания. Ще кажете: „Как аз да седя и да си мажа устните и да ги облизвам с езика си?“ Туй ако не правиш, тогава ще дойде губерката на съвременните лекари. Тук някой лекар няма, нали? Като идеш, ще ти каже: „Чакай да ти турим една инжекция.“ Сега питам, кое е по-хубаво, да си намажеш устните или да влизат игли в мускулите? По-хубаво е малко да си понамажеш устата. Или другото положение. Сега от устата ще минем към пръстите.

Вие сте малко неразположен. Вземете една паница с вода от 41 градуса или от 50 градуса. Увеличавайте температурата, турете и дигнете ръката два пъти, три пъти, докато тия чувствувания дойдат до крайния предел, не може да издържате. Да се произведе едно диференциране на чувствуванията, да произведеш в себе си. Ти си дошъл на едно положение на нивелиране, еднакви станали чувствата или напрежението дошло до крайния предел. Има ли тук напрежение на чувствата, може да стане експлозия и тогава веднага ще стане една смяна вътре. Какво става в съвременната физика, когато известни предмети се охладяват или когато се стоплят предметите? При охладяването става свиване на предмета, а при стоплянето става разширение. И в чувствата станало нещо подобно. Ако е станало едно разширение, че туреното на тази топлина, вие ще направите едно охлаждане, туй напрежение на чувствата ви трябва да се

смени. Огъване на чувствата и подтискане на чувствата. Ти искаш да се проявиш, пък не можеш да се проявиш. Искаш да кажеш една дума пък се стесняваш, все мислиш какво ще стане.

Имате едно чувство, гладен сте, но ви е срам да кажете, че сте гладен. Най-първо седите и казвате: „Дано се сетят някъде да ме поканят!“ Не се сещат хората, какво трябва да правите? Какво бихте направили? Имате чрезмерен глад, но не се сещат хората да ви питат дали сте гладен или не. Какво трябва да направите? Сега ще оставим предмета. Той е доста труден, много труден, какво трябва да направите?

Но да обясня идеята, която имам, ще захвана от по-далеч. Мъчен е този процес на съзнанието. Представете си, че вие сте цигулар. Тия хора, като те гледат, че седиш с торбата, виждат, че не си разположен. Ти седиш и каквото кажеш, неразположен си. Всички седят, всички са сериозни. Всички те усещат, че не са така доволни. Дипломация се изисква от твоя страна. Ти ще извадиш цигулката и те ще кажат: „Ама ти си майстор цигулар!“ Най-първо в тях се явява едно малко недоволство, после се явява любопитство, казват: „Да видим!“ Ти започнеш да свириш и погледнеш към тях, лицата станат разположени. След това казват: „Я ни посвири, много хубаво си свирил.“ Имат желание да те слушат, казват: „Защо не дойде по-рано?“ Всички се развеселяват. След като си свирил, бащата казва: „Я деца да нахраним този гост!“ Веднага ти дават, гощават те. Сега, като се нахраниш, казват: „Я ни посвири пак!“ Ами ако не знаеш да свириш? Който знае да свири, лесно решава въпроса, ами, който не знае, какво трябва да направи? То е мъчния въпрос. Който е умен, той е цигулар. Под думата умен, аз имам пред вид цигуларя, лесно разрешава въпроса – извади цигулката, свири. Който не е умен, разбира, който не е цигулар, не знае да свири, неговата работа се усложнява.

Някой казва: „Защо на този човек в живота му върви?“ Цигулар е този човек. Дето върви, върви. – „Не ми върви!“ – Не свириш хубаво. – „Какво трябва да правя?“ Казвам: „Свири!“ – „Ама нямам учител, нямам време, изисква се време.“ Какво трябва да направи този, който не знае да свири? Той пък трябва да носи една стомна пълна с вода от някой хубав свещен извор, да донесе и да каже: „Тук ви нося една свещена вода, минах на едно място и напълних стомната.“ – „Какво носиш?“ – „Нося една свещена вода.“ – „Я дай!“ Той започва да им насипва по една чаша. Сипе на майката, на големия брат, на всичките. След като ги почерпи, казват: „Я ела тук на трапезата!“ На онзи, който не знае, трябва да носи стомната. Представете си, че мястото е сухо, няма такъв извор. Не знаеш да свириш и стомна нямаш. Какво да правиш сега? И за него има разрешение. И от това положение може да се излезе. Показах мястото на цигуларя. Показах онзи,

който не знае да свири, какво трябва да прави. Сега третото положение ще го оставя на вас. 2⁄3 аз разреших, 1⁄3 оставям на вас. Понеже писах 2⁄3 трябва да го разреша. 1⁄3 оставям на вас.

Правото в света е: Никога не подтискайте своите чувства. Подтисничество на чувствата не прави! Не подтискай, не изнасилвай чувствата си. То не значи да дадеш свобода на твоите чувства да правят каквото си искат. Но не изнасилвай, не подтискай чувствата си. Колкото и да са лоши не ги подтискай, не ги изнасилвай. Ако ги подтискаш или ако ги изнасилиш, ще стане по-лошо. Ти едно свое чувство, чакай го да узрее. Всяка една гъсеница по пътя не я тъпчи. Ако я стъпчеш, ще спреш нейната еволюция. Остави я, ще дойде до едно място и тя ще се превърне на пеперуда. Остави я да стане пеперуда. Ако я смажеш, ще спреш този процес на нейното развитие. Но същевременно спираш и своя процес. В живота най-малката погрешка, която да спре общия ход, то е философията на живота. Всичкото наше нещастие произтича от онова подтисничество, което ние имаме в нашите чувства.

(– „Какво да се прави с пакостните чувства?“) Пакостни чувства няма. Когато чувствата експлодират, то е пакост. Чувството може да експлодира. Ако огънеш една пружина, че после я пуснеш, тя може да те удари. Не че пружината е лоша, но при това огъване, пружината може да се отплесне. Един цигулар идва при мене, че струните се отпуснали, че го ударили. От гайката се отпуснали и от тези стоманените, та го ударили в окото. Дълго време го превързва. Като свирил се откъснали. Казвам, когато чувството ти е огънато, може да стане експлозия. Не е лошото в чувствата. То е положението, когато завиваше тези струни, трябваше да предвиди. Той стегнал тази струна повече отколкото трябва. Цигуларят трябва да бъде много внимателен. Гледам някои цигулари не са никак внимателни. След като свири 3, 4, 5 часа, скъса се струната. Онази струна, която ще се скъса, тя има особен тон. Аз като чуя този тон, изваждам струната. Рядко у мен са се скъсвали струните. Аз не ги чакам да се скъсат. Тук преди няколко време ми се скъса една струна „ре“. Тя се скъса когато нагласявах струната. „Ре“ се скъса, защото имате нещо, което не харесвах. Намерих друг по-хубав, специален глас на цигулката, много ми хареса.

Вие говорите за възпитание. Съвременните педагози говорят за възпитание. Те нямат методи. Много работи имат за възпитанието, но тия методи са много изкуствени. Нямаме естествени методи за възпитание. Казвам, няма нещо по-хубаво от да се възпитаваш и няма нещо по-лошо, когато не си възпитан. Има хиляди методи за самовъзпитание. Какви ли не методи има. Отлично нещо е когато човек може да възпита себе си. Няма нещо по-приятно от туй. И няма нещо по-лошо, когато внасяш един лош

метод. Защото всеки ден имате разни неразположения. Някой ден си неразположен, няма повод, но не можеш да учиш, не можеш да гледаш работа, вдъхновението се изгубва. Какво ли не става. Всички неприятности в живота се дължат на онова неестествено положение, което ние имаме. Аз това го наричам подтисничество на чувствата. Тогава се раждат най-лошите работи.

Помнете, сега аз ви говоря за чувствата, които са естествени. Има чувства не естествени в човека. За пример, намислил си да пиеш вино. То е неестествено чувство. Гневиш се, то е неестествено чувство. Подозираш, то е неестествено чувство. Взискателен си, то е неестествено чувство. Има неща неестествени, за тях не говоря. Естествени чувства има в човека. Те стават елементи в живота. Ти на тях ще дадеш свобода. Аз говоря за естествените чувства. Естествени чувства има. Гладен си, това е едно естествено чувство. Жаден си, това е естествено чувство. Обичаш музика, това е естествено чувство. Защото свири се не за ума, но за сърцето. Музика трябва на подтиснатите хора. Хляб трябва не на ситите, но на гладните. Вода трябва на жадните. Казвам, хубавото в света, кое е? То е съзвучието на сърцето. Когато ние говорим за любовта, ние разбираме любовта от великите същества в света, които трябва да влезат да поправят умствения свят на човека. Не да направят подтисничество, робство, в което човек сам се намира. В робство се намират неговите чувства. Той трябва да им даде свобода, но не такава свобода, че да има анархия. То значи човек да освободи себе си, своите чувства, но той трябва да им даде онова направление на любовта. Вие дайте място на естествените чувства, неестествените ще се стопят като ледовете. Те са временни. У нас всички препятствия произтичат от неестествените чувства, но от подтисничеството на естествените чувства и от неестествените. Да желаеш естественото. Не желай това, което не ти трябва. Да допуснем, искаш да станеш богат човек. Не че желанието за богатство е лошо. Не желай да бъдеш богат, да желаеш да станеш богат, това е неестествен път. Ако човек мисли, че е богат, той не е на правата посока. Един човек, който има ум е богат човек. Един човек, който има такова тяло, той е богат човек. Най-напред ние туриме една предпоставка, че си сиромах човек. Сиромашията разбира, че условията на твоя астрален свят са лоши – ти си подтиснал своите чувства. Ти си сприхав човек, който не мислиш, ти си подтиснал своите чувства. И като си подтиснал своите чувства, искаш да подтиснеш и другите хора наоколо и си образуваш неприятели. Някой път ти си гневен, търсиш причината. Ти искаш свобода, казваш: „Дайте ни свобода!“ Ти търсиш причината. Казваш: „Той е причина за моето нещастие.“ Причината за вашето нещастие не е външна, то е повод само, причината е вътрешна. Онова желание вътре. Като погледна Ева на плода, в нея се яви едно неестествено желание. Неестествено желание за една фиктивна

придобивка. И тя не знаеше, какво ще придобие. Тя предполагаше, но не го знаеше какво ще бъде. Но практично. Да оставим това практичното.

Не подтискай своите чувства. Всякога намазвай устните си по три четири пъти и ги облизвай. Вземете малко мед и ги намажете и ги оближете. Направете един опит сега. От вас нека направят този опит най-способните. Намажете устните си по два три пъти и ги оближете. Сутрин, вечер и на обед до следния път и облизвайте си устните. Намажете десет грама мед и ги оближете. Направете опит. Този опит няма да го разправяте на другите. Един периметър запазвам. Да не хвръкне периметърът. Туй богатство искам заради вас да остане. Онези, които обичате науката, направете още един опит. Онези, които знаете да свирите, свирете. Които имате стомни идете вода донесете. Онези, които нито знаете да свирите, нито стомни имате, правете каквото искате. Които нямате стомни, направете опита. Цигуларите са свободни да направят каквото искат.

Сега в окултната наука много пъти казват: „Как да направи опита?“ Един опит ще направиш. Може да излезе един несполучлив опит. Причината за онзи опит е много малка, за един психически опит. Едно съчетание на условията има, дето може да навредиш на себе си. Поводът може да бъде много малък. Излиза един беден човек, който се отчаял от живота. Да ви дам един пример. Той седи в училището, иска да излезе. Тук не му върви, тук хлопа, не върви, там хлопа, не върви. Казва: „Свърши се!“ Излиза от къщи, гледа един файтон, конете се подплашили, бягат. Заражда се желание да ги хване. Отива, хваща конете и спира, спира файтона. Този файтон е на един богат човек, дъщеря му се разхождала. Човек[ът] му взема името. От спирането на конете неговите работи тръгват. Казва: „Какво добивате като хванете конете? Какво ще направиш? Ти ли ще покажеш силата си?“ Но той спира конете и от там насетне неговите работи тръгват. Той му благодари, че спасил неговия живот и живота на дъщеря му.

Сега ти излизаш и гледаш, че конете бягат, казваш: „Да си бягат.“ Добре дръж тия коне, нищо повече. Вие сега не разсъждавате. Дръж конете, нищо повече. Да ти тръгне напред. Ще спрем с конете. Дръжте конете. И като слезат богатият и дъщеря му от колата, ти ще разбереш, че те ще уредят работите.

Божията Любов носи пълния живот!

25 лекция на Младежкия клас
13 март 1935 г.
Изгрев, [София]

1936_03_15 Те ще наследят земята
неделна беседа

ТЕ ЩЕ НАСЛЕДЯТ ЗЕМЯТА

Отче Наш.

„Ще се развеселя“.

Ще прочета само една част от 5-тата глава от Евангелието на Матея.

„Духът Божи“.

Съвременното човечество трябва да се благодари, че се намира в сегашната епоха, при сегашните разбирания, при сегашната култура, която има много възможности. Никога в света не е имало толкова училища, толкова университети, толкова музикални академии, толкова библиотеки, толкова църкви, толкова религиозни общества, толкова места за забави, както сега. Днес всичко е в изобилие. Пък и злото и доброто и те са показ. Днес злото не е толкова голямо, защото е на показ. То е затворено като в някоя менажерия, че всички го виждат във вид на вълци, мечки, змии и т. н. Доброто е във вид на птиченца, които хвъркат нагоре, надолу. Едно време злото съвсем другояче са го виждали. Понякога вие имате един неестествен страх, боите се, но то е остатък от миналото. Заякът например е наследил страхът от миналото. Като пукне нещо, той веднага се стряска, мисли, че някакъв враг го дебне. В същност никакъв враг няма. Не че е страхлив заякът, но той е много умен. Като прескочи един храст, той казва: Кой може като мене да прескача? После пак седне някъде, пак прескочи.

Сега на всички ви трябва едно правилно разбиране на живота. Не се запитвайте защо животът е такъв. Не се занимавайте с вашата сиромашия. Не се занимавайте с вашето богатство, нито с вашата личност. Учете – нищо повече. Сиромашията, богатството, това са възможности, които днес ги имате, утре няма да ги имате, понеже, животът постоянно се изменя. Сегашният живот се е изменил. Той не е бил какъвто е сега. Той се е изменил много. В миналия живот е имало същества, дървета например, които са били високи по 500 метра с голяма широчина. Днес всичко това го виждаме под земята дълбоко, всичко се е превърнало на въглища, с които ние си служим. Големи дървета е имало някога. Но за да разберете всичко това, изисква се отлична философия за живота. Лесно е да се каже: Това е животно, това е дърво, това е камък. Проследете историята на човечеството в далечното минало, ще видите как хората са се кланяли на различни животни, като Аписа, които считали за свещени, за божества. Те са се кланяли на свещени къщи, на свещени дървета, на свещени крокодили, на какво ли не са се кланяли тогава. Да, всичко в света е свещено. Ако един

Апис е свещен, тогава всички други животни ще бъдат свещени. Това е човешко разбиране на нещата. Много обикновени хора мислят, че са божества. А божествата мислят, че са обикновени хора. Това, което един китайски мъдрец е казал, преди него много други са казали много по-умни работи. Сега мнозина искат да им се каже нещо ново. Аз се радвам, че те искат да им се каже нещо ново. Новото е Божественото. Вехтото е човешкото. Да си млад, това е Божествено. Да си стар, това е човешко. Да се раждаш, това е Божествено. Да умираш, това е човешко. Да правиш добро, това е Божествено. Да правиш грехове, това е човешко. Да се учиш, това е Божествено. Да останеш невежа, това е човешко. Да си здрав, това е Божествено, да си болен, това е човешко. Да живееш в мир с ближните си, това е Божествено. Да живееш в постоянни карани(ци) с ближните си, това е човешко. Да правиш добро, това е Божествено. Да крадеш, това е човешко. Сега мога да ви изредя хиляди такива работи, паралелно Божествени и човешки. Хубаво е понякога да има контрасти в нещата. Животът не може да се прояви без контрасти. Сега аз не искам да обяснявам злото и доброто в света. Аз не искам да обяснявам какво е злото, защото то е едно взривно вещество. То е мощно, силно, и всеки, който го бута, той ще понесе последствията му. Ако се съприкосновиш със злото, ти се намираш в една лаборатория с взривни вещества, с избухливи вещества. Затова ти трябва да вземеш предпазителни мерки. Иначе животът ти ще коства. Някой казва, че трябва да се занимава и със злото. То е взривно вещество. Учен трябва да бъде човек, когато иска да борави със злото. В злото има такива киселини, такива отрови, каквито човек не може да си представи. А доброто, това е най-хубавото, при което хората могат да ходят. Доброто представя онези, чисти, кристални извори, хубавите плодни дървета, приятните цветенца, както и чистият свеж въздух. Та затова трябва да се наследи доброто от всички. Има два вида наследственост: Едната е естествена, а другата е изкуствена наследственост. Ние унаследяваме естествени неща, които са създадени от природата. Когато се наследяват човешки работи, това е изкуствено унаследяване. Но има и едно Божествено наследство. Казва евангелистът: „Кротките ще наследят земята“. Земята е велико съкровище, което като наследи човек, ще има какво да учи. Земята е един начин. Ако човек разбира законите на земята, той ще може да превръща всички елементи, той няма да ходи немил-недраг. Няма да боледува, няма да страда. Такъв човек трябва да бъде щастлив. На земята човек има всички условия да бъде щастлив. Но трябва да знаеш как. Преди години една майка от голяма любов към детето си, че му израсли зъбички, дала му една ябълка да яде. Това било някъде в Юч Бунар. Като не могло да я разкъса със зъбите си, то я нагълтало почти на парчета и разстроило стомаха си. Като се върнала дома си, майката намерила детето си почти примряло. То било около 2-годишно. Идва при мене, казвам ѝ да викат лекар. – Не искам да викам

лекар. – Защо? Защото те умориха първото ми детенце. Тя търси причината в лекаря. Питам я: Ти дала ли си нещо на детето да яде? – Нищо не съм дала. – Не може да бъде. – Не, спомни си какво си му дала. – Дадох му малко ябълка. – Там е всичката ти погрешка. детето не могло да изяде ябълката, вследствие на което се задавило, и стомахът му се разстроил. Сега ще му дадеш малко рициново масло, ще му направиш една клизма – нищо повече. След два, три часа детето беше по-добре. Иначе, детето щеше да умре. Друг един случай имаше вече не с едно дете, но с един учен господин, голям окултист беше той. Той идва у дома ни и излиза из града да се разходи. Това беше около Великден, по Заговезни, когато най-много се продаваше из града халва с орехи. Той имал голяма слабост към тази халва и си купил от нея да се наяде добре. Понеже я обичал много, бързо я ял. Ял, гълтал, ял, гълтал, докато се задоволил. Връща се вечерта, но по едно време усеща големи болки в стомаха, просто ще умре. Гледам, ще ми направи някаква беля. Казвам му, какво си ял? – Нищо не съм ял. – Кажи си истината, изповядай се тук. – Право да си кажа, купих си халва с орехи, която много обичам и си хапнах доста от нея. Пък и бързо ядох, че не можа добре да се смели. – Няма какво, трябва да вземеш рициново масло. Той взе рициново масло и постепенно му поолекна. Като му олекна, зарече се вече да не яде такава халва. Сега и вас ще посъветвам като си купувате от тази халва, да гледате орехите да не са сурови, но да са добре опечени. Този човек е унаследил чертата да бърза във всичките си работи. Затова казвам: Ако бързате да ядете такава халва, работата ви ще бъде опасна. Той бързал да се наяде с халва. Майката бързала да даде на детето си ябълка да си хапне. И двамата бързат. С бързане работите на стават. И вие в живота си често страдате от неестествени работи. Турете в ума си мисълта да се пазите от неестествени работи. Нашият ум не може да се справи с неестествени мисли. Нашето сърце не може да се справи с неестествени желания, вследствие на което се явяват противоречията. Не мислете, че желанията са нещо празно. Желанието е една тънка материя, взривно вещество, което като влезе в човека, ако не може да го асимилира, тя създава в него ред неприятности и нещастия. И мисълта е такава материя, още по-тънка, която ако не знаете как да я поставите и как да използувате, ще ви създаде ред нещастия и неприятности. Училището е животът. В него човек учи как да се справи със своите мисли, чувства и желания. Ще кажете, че Господ ще нареди работите. – Господ е наредил работите много добре, но като влезете в Божествения свят, вие трябва да сте готови, да сте изучили законите на този свят и да знаете как и къде да ги прилагате. Ние не трябва да оставаме на това положение, на което сме сега. Не трябва да остава и това, у което сега имаме. Учението, което имате, е само заради вас. Силите, които имате, трябва правилно и на място да използувате. Вие се хвалите с известни дарби, но тези дарби не са ваши. Вие можете да се хвалите с вашия ум, не

умът не е ваш. Можете да се хвалите с духа си, но духът не е ваш. Ти не можеш да считаш ума си за своя собственост. Радвай се на ума си и с това, което си постигнал с него, но всякога помни, че този ум не е твой. Остави умът ти сам да те хвали. Напиши една книга. Книгата сама ще те хвали. Самата книга хвалили се, когато е хубаво написана? Тя самата мълчи, но който чете хубаво написаната книга, той я хвали. По-важен е онзи, който е написал книгата, отколкото хубавата книга. Всеки човек е една хубава книга, която трябва да четете. Ако знаеш как сам да четеш книгата си, ти си наследил хубавите работи. Ще дойде ден, когато хората ще ви четат. Сега сте затворена книга, но един ден ще ви четат, отворят, и тогава искаш, не искаш, ще ви четат. Като прочетете няколко глави от това, което някой автор е писал, какво ще кажете тогава? Авторитети са писали вашите книги. Ако някой иска да изучава любовта, той ще дойде при някоя майка и няма да я запитва какво нещо е любовта, но ще чете нейната книга. Мене не ме интересува как майката гледа детето си, но аз като погледна в лицето. Любовта се пише на лицето на човека. Ако има нещо написано на нея, тя има любов. Ако няма нищо написано на лицето тя няма никаква любов. Ако на лицето на майката няма нищо написано, колкото и да разправя за любовта, нищо не хваща. Музиката, която е отпечатана върху някоя плоча, не седи в същност в самата плоча. В този смисъл аз не бих желал да бъда написана една плоча. По-добре е да произведа един звук върху една струна, отколкото да произведа цяло парче върху една плоча. Музиката е по-добра, там, дето човешката ръка пипа, отколкото дето пипа една желязна пластинка. И тази музика е хубава, но тя е за забавление. Съвременната музика на грамофоните е отлична за децата, но на възрастните тя разваля очите. Това съскане разваля слуха. Казвате вие, че е отлична музика. Да, за децата е отлична, но не е отлична за моя слух. Често аз турям на ушите си пластинки, когато слушам грамофони, за да моделирам тоновете. Такива запушалки употребяват и военните на бойните полета, когато си служат с дългобойните оръдия. Понякога тези звукове могат да произведат голям взрив за онези, които са музикални.

Сега аз не искам да изнасям външната страна на въпроса, но казвам, че има едно неразбиране на нещата. Всяко нещо трябва да се тури на своето място. Хубави са и грамофонните плочи, но липсва им още нещо. Всеки човек иска да направи нещо. Хубаво е това изобретение грамофонът и фонографът. Тук се вижда гениалността на човека. Като влезете в една фабрика, като видите онова движение на колелата, вие се учудвате на човешкия гений, на неговите изобретения. Като гледате как пътува един съвременен параход, не можете да не се учудвате на гениалността на хората. Но ние не трябва да се спираме върху тия гениални работи. Гениалността на човека и неговите гениални изобретения в сравнение с тия на природата са детински работи. Като погледнете само на земята, като на

един грамаден параход, с 54 комина, които димят, вие не можете да не се учудите на великата гениалност на нейния Създател. При това този параход се движи из пространството с грамадна бързина. Като се спрете пък върху слънцето, то е друг още по-голям параход. Сега англичаните са направили друг един параход, наречен „Куин Мери“, който е дълъг триста метра. Обаче, и той, в сравнение със земята като параход, или в сравнение със слънцата, като параход, той представя една микроскопическа прашинка. Обаче, разгледа(но) като човешко изобретение, той представя нещо грамадно.

В едно от своите съчинения Волтер, който се отличава с голям хумор, което се вижда в неговото чело, представя един разказ какво нещо е съвременният човек в сравнение със съществата на другите звезди и планети. С този разказ той осмива съвременната цивилизация. Той разправя, че от съществата на съзвездието Сириус дошло на земята. Първо слязло да разглежда слънцето, и от там слязло на земята. Като стъпило на един от океаните на земята, водата дошла едва до глезените му. Толкова грамадно било това същество. Отишъл в Европа в същото време една френска експедиция, правила своите изследвания на северния полюс. Като видял цялата експедиция в парахода, той с двата си пръста само вдигнал целия параход във въздуха. После взел един от французите със своите шипци, толкова малък бил той за него и започнал да го изследва, като се чудил как е възможно толкова малко същество да говори толкова умни работи и да върши такива чудеса даже. Тъй щото не е в големината на нещата, но в разумното, което е скрито в човека. Човек е малък, но разумност има в него. Той има възможности да се развие (в) бъдеще. Той ще стане наследник на земята, на този голям параход, на който пътува. Човек ще стане наследник, капитан ще стане на земята. Онези хора, които ще наследят земята, като един човек ще станат капитани на земята и ще я направляват. Щом я доведат до местоназначението и те ще спрат на пристанището и ще влязат в новата земя. Това е малко поетически израз. Наследствеността предполага известно качество, което човек трябва да развива в себе си. Всяка придобивка, която има човек, или която е придобил, се дължи на известно наследство у него. Във всяко идване на земята човек е унаследил придобитото. Както словослагателят буква по буква нарежда материала, който му е даден, така и човек буква по буква трябва да нарежда онова, което му е дадено. Като го нареди, той ще го отпечата в себе си. За да може спокойно да нарежда, човек трябва да добие онези положителни качества в себе си. Той не трябва да има отрицателното качество в себе си да се обезсърчава. Който се обезсърчава, той се е натоварил много – нищо повече. Обезсърчаването иде от голямата натовареност, нищо повече. Който се е обезверил, и той се е натоварил. Който е дошъл до разлюбването, и той се е натоварил. Когато и да е, човек

все ще дойде до разлюбване. Разлюбването иде от голямата любов. В какво седи Любовта? Любовта е една от мощните сили, която е неделима в себе си. Тя разрешава всички въпроси. В края на краищата, за да разрешите противоречията в живота си, вие трябва да оперирате със силите на любовта. Любовта разтопява всички твърди вещества. С нея можете да правите, каквото искате. Всички противоречия, които съществуват в света, вие може да ги изправите със закона на Любовта. Ако не можете да ги изправите, това показва, че вие не разбирате закона на любовта. Не че нямате желания, но вие не разбирате закона на Любовта. Кой няма желание да има любов? Кому не трепти сърцето за любов? Мъжът иска любовта на другарката си, на децата си, на приятелите си, на съседите си и т. н. Същото може да се каже и за жената, и за всеки човек. И затова, за да придобият любовта, хората са дошли до разни положения, до разни методи. Да добие любовта, човек трябва да бъде умен, силен и богат. Какви ли не средства не употребявали хората, за да придобият любовта? Какви ли не разочарования не са претърпявали хората в любовта? Нито с наука, нито с богатство, нито със сила може да се придобие Любовта. Тогава какво трябва да се прави? Аз не говоря за сегашния живот на хората. Сега трябва да приемем новото. Новото е Божественото. Не ви говоря за бъдещето. Някои неща може да се придобият в бъдеще, но има такива, които още сега могат да се придобият. Аз мога да направя опит с когото и да е от вас. Ако някой е нещастен, за една минута мога да го направя щастлив. Каквото искам, той може да го направи, но и аз може да направя нещо заради него. Идва при мене един стар богаташ, голям аристократ, който ми разправя за своето минало положение. Колко бил богат, какви къщи имал, с мрамор, колко слуги имал, как живеел и т. н. Но сега изпаднал, изгубил всичко това, не му се иска да работи. Казвам му: Слушай приятелю, аз имам едно правило в живота си, което строго спазвам; то е следното: На никого не давам пари, ако той не иска да работи. Това правило е свещено за мене. Ако си готов да направиш нещо заради мене, аз съм готов да ти дам, колкото пари искаш. Повече от три часа не можеш да работиш при мене, но ако не работиш 3 часа, нищо не ти давам. Нали знаеш? – Зная. Аз бях по-богат от тебе. С колко фалира? – С 10 милиона. – Аз пък фалирах с два милиарда. И аз фалирах едно време, но сега ти показвам пътя, по който се избавих. Като работиш по три часа на дена, ти ще подобриш положението си. Този е пътят. Само че правя следната разлика: На по-простите давам да работят с железни лопати, а на такива от високо произхождение, какъвто си и ти, давам сребърни лопати за работа. Дръжката ѝ е сребърна. Дръжката ѝ е сребърна. На простите давам обикновени дрехи за работа, а на тебе ще дам дрехи от лен, да работиш, но да не се пресилваш. Такива са законите в нашата държава. Който не изпълнява тези закони, за него има 10 години затвор. Докато ме разбере, той взема сребърната лопата и тръгва на работа. Питам го колко

пари ти трябват? – Трябват ми 10 хиляди английски. Имаш. – Вземи сега чука. Гледам го след това той взел чука, взел лопатата, работи и свири. Казвам: Мисълта за 100-те хиляди лева сега свири у него. Питам: Кой не би копал при мене за 100 хиляди английски и със сребърна лопата, с ленени дрехи облечен? Вярвам, че всеки българин би се съгласил да копае при мене. За 100 хиляди английски, но няма ги тия пари, много рядко се дават. Те са изключения. Сега аз говоря за изключенията. Като ви привеждам този пример, той се отнася за Божественото, което иде, а не за човешкото. Когато човек дойде до Божествения живот, до Божествените възможности, той трябва да се ръководи в живота си от следното правило: Човек е почетен, когато мисли, когато чувствува и когато постъпва добре, когато работи. Той е почтен и когато почива, когато копае и когато яде. Във всяко положение човек може да бъде почтен, каквато работа и да върши. Той не е почтен, когато не работи нищо.

Сега аз говоря за положителни работи. Няма по-красиво нещо в живота на човека от това да работи, да се храни и да съзнава онова, което влиза в него. Аз мога да ви кажа много правила, но каквото съм казвал, всякога е оставало неизползувано, благодарение на безверието, което съществува у вас. Като кажа някому нещо, той излиза вън и си казва: Дали е вярно всичко това, което се говори? Като ги чуя да си говорят така, тогава аз изпадам в положението на онзи български богаташ от Пловдив, няма да му кажа името, вие го знаете. Един бедняк отишъл един ден при този богаташ да му иска на заем 100 турски лири. Той му дал парите и си турил лихвата, която му се пада за определеното време. Беднякът благодарил, взел парите и тръгнал да си отива. Богатият веднага се усъмнил в него, помислил си, как ли ще употреби този човек парите? За тази цел той тръгнал след него да го следи какво ще прави с парите. Той видял, че бедният човек се отбил в един от магазините да купи от най-хубавия черен хайвер. Веднага влязъл в дюкяна и му казал: Слушай, приятелю, аз направих някаква грешка в броенето на парите. Я дай да ги прочета пак. Бедният му дал парите, като ги взел, богатият му казал: Който взима на заем пари, за да купува черен хайвер, той не мисли да плаща. Щом дойде Божественото в тебе и вложи нещо, ти ще направиш един хубав обед и ще благодариш за него в душата си. Кой е този обед? – Първият хубав обед, това е обедът на Любовта. Като дойдеш до този Божествен обед, ще седнеш пред масата на Любовта и любовно ще ядеш. На тази маса ти ще изпиташ такова разположение, че ще се свържеш с цялото битие и ще видиш, че всичко в света е любов. Даже и самото ядене ще ти проговори. И ти ще се зарадваш. В любовта противоречия няма. Вън от любовта противоречия има и добро, и зло, но в любовта зло не съществува. Любовта е единственият плод на Духа. И Писанието казва, че Любовта е първият плод на Духа. В Любовта е безсмъртието. Често хората говорят за елексира

на живота, за водата, но първо те трябва да се научат да любят, да обичат. Който иска да стане безсмъртен, той трябва да се научи да люби. В Любовта седи тайната за подмладяването, в любовта седи тайната за Вечния живот. В Любовта седи тайната за придобиване на всички блага, които човек търси. Но трябва да знае как може да постигне тия неща. Любовта се проявява по два начина: Любовта, която произтича от тебе към мене, и Любовта, която произтича от другите и се влива в тебе. Значи любов, която произтича от тебе и се влива в твоите ближни, и любов, която произтича от твоите ближни и се влива в тебе. Ако можеш да схванеш тези два момента на Любовта, и ги съединиш в едно, ти ще намериш онази връзка, от която започва безсмъртният живот. Съединиш ли тези два момента с еднакви знаменатели, а с различни числители, ти ще намериш връзката на безсмъртието. Това е наука. И тогава човек вижда, че има смисъл за какво да живее. Сега вие очаквате да умрете и тогава Христос да ви съживи. Как ще ви съживи? Казано е: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, той има живот в себе си." Значи в яденето е плътта. Казано е още: „Словото, което аз ви говоря, то носи живот". За кой живот разбирате? Не за някакъв живот на небето. Какво понятие имате за небето? Небето е място на разумни същества. Дето има разумни хора, там има небе. Дето има глупави хора, там има земя. Земята е за глупавите хора, а небето е за разумните. Следователно, първо вие ще бъдете наследници на земята, на глупавите хора. Защо? – За да ги учите. После ще станете наследници на небето. Защо? – За да ни учат там. Следователно, за мене небето е място, дето ще се уча. А земята е място, дето аз ще уча другите. Така е за мене. Аз поддържам тази философия. Като отида на небето, там аз ще се уча, нищо повече. Като сляза на земята, ще проповядвам. Това е Божественото, това е законът. Всички хора, като дойдат на земята, казват: Научи ни нещо, научи ни нещо. А това, което човек е научил горе, него ще проповядва на земята.

Казвам: Вие трябва да се освободите от всички ваши стари, унаследени вярвания. Вие вярвате в много работи, които в миналото, на своето време са били меродавни, но сега не са меродавни. Едно време е било меродавно богатството, но сега не е: Едно време е била меродавна силата, но сега не е. Някои неща са били меродавни на времето си, не че сега са безполезни, но има нещо ново в света. Някой казва, че разбира любовта. Ти разбираш тази любов, от която хората умират; ти разбираш тази любов, от която хората страдат. Ти разбираш тази любов, която днес те радва, но утре почваш да скърбиш. Аз разбирам онази любов, при която при всички условия оставаш тих и спокоен. Един от гръцките философи, наречен Епиктет, който не е бил християнин, имал много по-правилни схващания за любовта, отколкото християните. Той бил роб при един римски патриций, който обичал да бие и наказва слугите си, да бъде груб към тях.

Между всичките си роби, той често наказвал и Епиктет, но последният всякога оставал тих и спокоен. Това силно дразнело господаря му. Един ден господарят му натиснал крака на Епиктета и го повалил на земята. Епиктет му казал: „Господарю, внимавай само да не счупиш крака ми, защото не ще мога да ти служа.“ И така станало, господарят му счупил крака на Епиктета, след което поразен от неговото самообладание, той го пуснал на свобода. От този момент Епиктет прекарал в Гърция, дето писал доста много философски съчинения. Философията на Епиктета произлязла от неговото голямо самообладание. Съвременните християни, които вярват в Христа, като се намерят пред едно малко изпитание, изгубват ума и дума. Това са фиктивни вярвания. Те не вярват в Господа, в смисъл нямат правилни възгледи и понятия за Господа. Имайте предвид следното правило: Не може човек да е пред извора и да е жаден. Не може човек да бъде близо при хляба и да е гладен. Това са невъзможни неща. Ако съм далеч от извора, аз съм жаден. Ако съм гладен, далеч съм от хляба. Разсъждавайте добре. Мнозина мислят, че като поплачат или поскърбят малко, всичко ще се нареди добре. Хубаво е човек да плаче. Моите почитания към плача. Според мене плачът, това е измиване на пода, мазане. Или когато някой плаче, той е изчистил очите си, но ако не ги изчистиш, тогава ще ти кажа да не си хабиш водата напразно. Въздишането пък е проветряване. Въздишаш един, два, три пъти и като се проветриш, трябва да дишаш правилно. Някой път човек се поразсърди. Що е сръднята? Затопляне, стаята. Когато стаята на човека се разхлади, той трябва да я стопли. Когато човек се разсърди всякога става топъл. Това можете да проверите с термометър. Турете термометъра преди да сте се разсърдили и вижте каква е температурата ви. След това измерете температурата си, когато сте сърдити, гневни и вижте каква е топлината ви. Непременно ще има известно повишаване на температурата. Следователно, не е лошо да запалите малко собата ситно (зимно) не лятно време. Ако я запалите лятно време, не е разумно. Ето защо, хората трябва да имат правилни схващания за нещата. Англичаните, които минават за хора с установен характер,....... или 18 столетия са издали един крайно строг закон, а именно: За един откраднат хляб, те са обесвали човека. За едни откраднати чорапи или обуща, или едно агне, те са обесвали човека. Затова има един анекдот, в който се вижда колко е бил практичен англичанинът и каква е била неговата съвест. Този анекдот се отнася до един богат и до един беден англичанин. Богатият имал много овце, а бедният нито една. Бедният имал нужда от пари. Ако рече да открадне една от овцете на богатия, могат да го хванат и тогава не може да се спаси от въжето. Той откраднал от богатия англичанин две овци и един овен и отишъл в друго село, дето ги продал на един земеделец. Като се върнал дома си, съвестта почнала да го измъчва. Той отишъл сутринта при земеделеца и откраднал от него продадените две овци и овен и ги занесъл

на богатия англичанин. Така той се успокоил и могъл да спи спокойно. Обаче, парите, които взел за овцете и за овена, не върнал назад. Това е съвременният морал. В друг един анекдот се изнася педантността на англичаните. Една работничка работила в една фабрика за чорапи. Като си отивала дома, тя откраднала един чифт чорапи от фабриката, но я уловили и завели дело против нея. Когато разглеждали делото, указало се, че чорапите били различни. В бързината си, работничката взела два различни чорапи. Съдиите не осъдили работничката на обесване, защото казали, че тя нямала никакъв интерес да вземе тези чорапи, понеже били различни. Ако имала намерение да краде, тя би взела два еднакви чорапа. Ако двата чорапа бяха еднакви, тя щеше да отиде на въжето. Днес този строг закон е изменен. И в природата съществуват такива строги закони, през които човечеството минава. Природата е обесвала човека за една плюнка, отправена към някого или за един крив поглед. Не природата налага тези закони, но хората. Какви ли закони са съществували и досега съществуват на земята. Неестественият страх на хората се дължи на строгите закони на Мойсея. Тези закони и досега са оставили отпечатъци в човешкото съзнание. И тях ги наричат сега съвест, съзнание и т. н. Днес хората се намират под една благодат. Днес не обесват човека за едно плюване или за един крив поглед. Но и сега се случва да теглят куршума на човека, който е казал една лоша дума.

Та в новите идеи, в новото учение се изисква нова наука. Днес не е въпрос само да вярва човек. Вярата е само едно условие, което трябва да се тури в действие, да му се даде ход. Човек трябва да знае какво да направи във всеки даден случай. И при многото знание, което имаме, ние искаме нещата да станат по един лесен път. Сега ще ви прочета няколко китайски изречения, мъдри изречения, от някой си Джувани, да видите през каква призма гледат те на живота, в сравнение с един европеец. Човешкият живот се движи в едни тесни граници. Хубави са тези изречения, но питайте един философ как могат да се приложат. И едно дете може да декламира едно стихотворение, но въпросът не е в декламирането, а в прилагането на нещата. Ти четеш Евангелието и казваш: В Началото бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог. Четеш с патос, но нищо не разбираш, нито прилагаш.

Както и да е, това са странични работи. Сега да дойдем до разумното. Казваме: В Началото бе Словото и Словото бе у Бога. Четеш с патос, но нищо не разбираш, нито прилагаш.

Както и да е това са странични работи. Сега да дойдем до разумното. Казваме: „В Началото бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог. То в начало бе у Бога. Всичко чрез него стана и което е станало, нищо без Него

не стана“. (Учителят чете.) Когато чете, човек от време на време трябва да се спира. В начало бе Словото в моята душа. Словото бе у Бога и в моя дух. Словото бе у Бога и то у мене. В начало бе Словото, то в начало бе у Бога с добро и разум. Всичко чрез него стана и каквото е станало, нищо без него не стана. И аз бях там, в него бе животът и аз бях в живота. Животът бе виделина на човеците и аз бях виделина. Но тъмнината не я обзе и аз не я обзех.

Добрата Молитва.

24. неделна беседа от Учителя,
държана на 15 март 1936 г.
София – Изгрев

* Забележка: На 22 март 1936 г. е държана 25. беседа „Отец ми ме люби“ в неделя от 10 ч. Същата е отпечатана в брошура „Отец ме люби“.

1936_03_15 Новият метод
неделно утринно слово Книга: Устойчиви величини, том 2

НОВИЯТ МЕТОД

Размишление.
Животът носи известни опасности за човека. Една от тях може да го доведе до положението, да очаква всичко наготово. Още като стане от сън, той очаква на другите. Ако е дете, очаква на баща си и майка си, на по-големите си братя и сестри. Ако е възрастен, очаква на слугите си, те да приготвят всичко, а той се ползва наготово от благата на техния труд. И светските, и религиозните хора се отегчават от работата. Забелязано е, че когато станат религиозни, хората не искат вече да работят, обленяват се. Те казват: Бог ще нареди всичко. Ако, наистина, Бог нареди всички работи, ще ги нареди за себе си, а не за тях. Той нарежда своите работи. Ако нареди вашите, и те стават Негови. Ако искате да съществувате като личност, като човек, трябва да работите. Оставите ли другите да работят за вас, съвършено ще се обезличите. Някой работи малко, а очаква голямо възнаграждение. Той иска да бъде богат, учен, щастлив за сметка на другите. Това е невъзможно. Ако по този път си станал учен, знанието е чуждо, а не твое. Щом пожелаеш да знаеш нещо, отиваш в някоя библиотека да прочетеш една книга и след това предаваш знанието като свое.
Павел казва: „Във всичко представяме себе си като служители Божии, в търпение голямо, в скърби, в нужди, в утеснения, в биене, в запирания, в бъркотии, в трудове, в неспане, в неядене.“ (– 4 и 5 ст.). Той изброява всички отрицателни положения, през които човек минава. И, като противоположни на тях, поставя други положения: „С чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благост, с Духа Светаго, с любов нелицемерна, със словото на истината, със сила Божия, с оръжия на правдата в дясната ръка и в лявата.“ (– 6 и 7 ст.). – Това са положителните оръжия в ръката на човека, с които трябва да работи.
„В слава и безчестие, в хулене и захваляне; като прелъстници, а истинни; като непознати, а опознати; като на умиране, а, ето, живеем; като наказвани, а не умъртвявани; като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че нищо нямаме, а пък всичко владеем.“ (– 8, 9, 10 ст.). – И това са противоположни състояния, през които човек неизбежно минава.
Мнозина казват, че са в утеснение от нещо. Шивачът казва, че му дотегнала работата, не му се шие вече. Щом работата дотегне на човека, това показва, че той не я владее. Значи, шивачът не е придобил изкуството да шие. На такъв шивач плащат малко. Следователно, за да ти плащат скъпо и да не се

отегчаваш от работата, научи изкуството си добре. Станеш ли добър майстор-шивач, всички ще те търсят и добре ще те възнаграждават. Отиваш да свириш някъде и ти подхвърлят десетина лева. След това казваш, че ти дотегнало да свириш. Много просто – не си научил изкуството да свириш. Какво прави добрият майстор-цигулар? Той свири с любов, и всички остават доволни от него. Той тегли лъка с увлечение и не мисли за пари, но те се сипят в изобилие. Друг се оплаква, че му дотегнало да говори. – Защо му дотегнало? – Защото не е научил изкуството на говоренето. Като не могат да свършат работата си, както трябва, мнозина казват: Ще отидем на онзи свят, там ще свършим работата, която на земята не можахме да свършим. Не е така. Какъвто си на земята, такъв ще бъдеш и на онзи свят. Каквото направиш на земята, това ще направиш и на онзи свят. Там условията са по-тежки, отколкото на земята. Богатият, който яде, пие и се весели, мисли, че и на онзи свят го очаква същото. Много ще пати главата му. И да иска да се удоволства, там няма условия за това. Ще се намери в ада и ще вика оттам с пресъхнало гърло, дано дойде някой от рая да накваси устата му. Така се разговарял богатият с Аврама, от когото искал да изпрати бедния Лазар, да му донесе вода, за да накваси пресъхналото си гърло. Христос дава примера с богатия и с бедния Лазар, за да изнесе положението на двамата, докато били на земята, а после и в другия свят. Богатият ял, пил, но не научил изкуството да яде. Който не знае да яде правилно, умира невежа. Лазар не мислеше само за ядене и пиене и научи много неща, които му определиха място в рая.
Да се говори на хората за онова, което е писано вече, това значи, да се повтарят нещата. Ние не се занимаваме с повторение на едни и същи истини. Защо ще повтаряш на човека, че трябва да бъде праведен, добър, да свири добре? Не знае ли той, какво нещо е правдата и добротата? Не знае ли, какво значи да свириш добре? Ще кажете, че който свири, трябва да предава израз на свиренето. Това не се говори. То само по себе си се чувства. Това е все едно, да кажете, че скъпоценният камък трябва да пречупва правилно светлината. Щом е скъпоценен камък, той, сам по себе си, пречупва правилно светлината, съвършено различно от обикновения, прост камък или стъкло. Ако насочите скъпоценния камък към една рана, светлината, която той пречупва, ще излекува раната. Направите ли същото с обикновения камък, раната няма да се излекува. Следователно, не е все едно, дали си учен или невежа. Ученият пречупва по особен начин светлината на слънцето със своя ум и може да лекува с тази светлина. Обикновеният човек слабо пречупва светлината на слънцето, поради което не може да помага на ближния си. – Какво трябва да прави той? – Да учи и да придобива знания.
Като се говори за учение, за знания, хората се обезсърчават и казват: Дотегна ни да учим. – Дотегна ви, защото не знаете, как да учите. – Дотегна ни да живеем. – Не знаете да живеете правилно. – Дотегна ни да работим,

искаме почивка. – Знаете ли, какво нещо е почивката? Върви натоварен кон, господарят му го кара. По едно време господарят се уморява и спира да си почине. Той спира, и конят спира. Господарят казва: Ще си почина малко, а с мене заедно и конят ще си почине. Лъже се той, натовареният кон не си почива. За него е по-добре да продължи пътя си, отколкото да стои на едно място натоварен. Ако искаш и конят да си почине, снеми товара му. – Кой ще го разтоварва сега? – Това е друг въпрос. И вие се товарите, но, като се уморите, спирате да си починете и казвате: Не си починах. Много естествено, щом си натоварен, не можеш да си починеш. Защо не снемеш товара си? – Господарят ми не иска. Значи и човек, като коня, има господар, които, по свое желание, го товари и разтоварва. Свободният човек се отличава по това, че никой не го кара, никой не го товари. Кара ли го някой, той е изгубил свободата си. Ако си недоволен, обезсърчен, ще знаеш, че имаш господар, който те товари и разтоварва и те кара да вървиш по негово желание. При това положение, ти не си свободен. И затворникът говори за свобода, но след него върви войник с пушка и, ако види, че спира, веднага го мушка с приклада и казва: Върви напред! – Не е ли свободен този човек? – Щом върви войник след него, не е свободен. – Няма ли някаква човещина към ближния? – Тук не се говори за човещина.
Всички хора се стремят към свобода, но за да я придобият, трябва да дойдат до вътрешно разбиране на живота. – Не разбираме ли живота? – Разбирате го, но като деца от отделенията. Като се намират пред някаква мъчнотия, те не знаят, как да я разрешат. Кракът им е счупен, боли ги и, ако дойде някой да им помогне, те са недоволни, намират, че грубо се отнася с тях. Като изправя счупения крак, те се питат, защо им причинява толкова болки и страдания. Много естествено, човекът владее изкуството да поправя счупени крака. Той има отношение към хора със счупени крака. Обаче, счупването на краката им не е негова вина. Като стъпва невнимателно, човек може да се подхлъзне и да счупи крака си. Следователно, който не приема помощта на лекаря съзнателно и с благодарност, той не разбира живота. Който разбира живота, не пита, защо е трябвало да счупи крака си. Защо само на него се случило това изпитание? Той не подозира, че почти всички хора са болни, със счупени или навехнати крака. Радвайте се, че има майстори-лекари, които могат да изправят физическите и психическите недъзи на човека.
Мнозина се оплакват от голяма чувствителност, не позволяват да се докосне някой до тях. Това е болезнено явление. Докато са живи, могат да се запазят от докосването на хората, но какво ще правят, като умрат? Не само че ще се докосват до тях, но ще ги хващат за главата и за краката, ще ги обръщат ту на една, ту на друга страна. Съзнанието на умрелия е още в тялото му, но не може да се прояви, не може да каже нито една дума. Следи, какво правят близките му, и мълчи. Свещеникът чете молитви и

след това казва на присъстващите да хвърлят по малко пръст в гроба. Той се мъчи, но е принуден да търпи. За да се освободи от тези страдания, докато е жив още, човек трябва да живее правилно. Дойде ли до положението, да го хващат за главата и краката, да го спущат в гроба, нищо друго не му остава, освен да се моли на Господа, да го прати отново на земята, да се научи, как да живее. Ще кажете, че това е заблуждение. Като умре, човек трябва да се моли, втори път да дойде на земята. Не е заблуждение това. Като е дошъл на земята, човек трябва да живее разумно. Докато не постигне това, той ще дохожда много пъти на земята. Задачата на човека е да се усъвършенства. Това не се постига в един живот. Много пъти ще се ражда и преражда човек, докато постигне съвършенство.
Сега, това е учението на слугите, които страдат от своето положение. Да дойдем до служенето с любов. Докато постигнете това изкуство, ще минавате през опасни, мъчни и неприятни места. Какви са тези места, не е нужно да се описват. Щом сте тръгнали на път, неизбежно ще минете през тях. Тръгнали сте на екскурзия за една висока планина. Колкото по-нагоре се качвате, толкова по-големи мъчнотии срещате. Това не е за обезсърчаване, но трябва да знаете, че не може да избегнете мъчнотиите. Опасности и мъчнотии има и при качването, и при слизането. Каже ли някой, че не трябва да се качва по високите планини, той е на крив път. Щом живееш на земята, и ще се качваш, и ще слизаш. Само така ще придобиваш знания, които осмислят страданията. Като придобие знания, човек казва: Заслужава човек да страда. Знанието обогатява и повдига човека. И Христос дойде на земята да пострада и да научи нещо. Той не знаеше, какво нещо е неблагодарността. Той не можеше да си представи, как е възможно да направиш добро и да ти се отговори с неблагодарност. Това научи Той на земята между хората. Какви ли не подозрения, съмнения и хули не се сипаха по Негов адрес.
Като четат за страданията на Христа, хората мислят, че това е било преди две хиляди години, няма да се повтори същото, поне с тях няма да се подиграват, няма да ги хулят и гонят. Ще знаете, че това, което ставаше с Христа, ще стане и с вас. – Кой ще ни причини страдания? – На първо място онези, които ви обичат. От неприятелите си и от тези, които не ви обичат, вие се пазите като от огън. Следователно, опасността иде от тези, които ви обичат. За тях вие сте отворени. Тъкмо оттам иде нападението. Значи, най-големите нещастия идат от страна на доброто, а не от страна на злото. – Как е възможно това? – Възможно е. Какво става с две добри приятелки, когато между тях влезе един красив момък? И двете се влюбват в него, и приятелството им се разваля. Те се разделят, и любовта им се превръща в омраза. Същото става и между двама добри приятели, когато допуснат помежду си една красива мома. Двамата се влюбват в нея и започват да се карат. Доброто приятелство между тях създаде злото.

Любовта не търпи никаква външна близост. Приближиш ли се до нея повече, отколкото трябва, ти сам си създаваш нещастия и страдания. Дето те постави любовта, там ще стоиш, няма да се мърдаш. Ако се отдалечиш от нея, пак ще страдаш. Ще стоиш точно там, дето тя те е поставила: нито по-далеч, нито по-близо до нея – точно на определеното място. Мислите ли, че трябва да бъдете близо до любовта, вие сте на крив път. Който се опитва да се приближи до любовта, неизбежно ще се отдалечи. Тя сама ще го отблъсне. Страданията на съвременните хора се дължат, именно, на това, че искат да изменят мястото си, което природата им определила. Те искат да се приближат до любовта. За това е нужно знание. Кой музикант е близо до капелмайстора? – Който знае да свири. Ако не свири добре, колкото близо да застане до капелмайстора, или до великите музиканти, нищо не придобива. Добрият музикант се ползва и отдалеч.
Казва се, че на човека е нужна философия. Знание му е нежно, а не философия. Като има знания, той ще разглежда нещата от всички страни и никога няма да се заблуждава. Например, аз разглеждам човека като риба, като птица, като млекопитаещо, като човек, както първоначално е създаден, като ангел, какъвто ще стане в бъдеще, и тогава си съставям понятие за него. Имам ли ясна представа за нещата, никога не изпадам в заблуждения и разочарования. Предварително зная, кой какво може да направи. Еди-кой си казал една лоша дума. – Не е лоша думата, но ти не разбираш, какво се крие в нея, и не можеш да извадиш съдържанието и навън.
Магическа сила се крие в думите. Важно е да ги произнасяте правилно. Чуйте, как ще каже гладният, че е гладен. Думите „гладен съм" от неговата уста звучат по един начин, а от устата на ситня звучат другояче. Голяма разлика има в изговарянето на тези думи от гладния и от ситня. Грешникът търси доброто по един начин, праведният – по друг начин. Разлика има в търсенето. Грешникът се стреми към доброто, като гладен, а праведният – като сит. И грешникът може да стане праведен. – Как? – Като приложи доброто. Ако праведният се откаже от доброто, ще стане грешник. Защо е така, това е друг въпрос. Важно е, че съществуват две възможности в света: праведният да падне, а грешният да се повдигне, да стане праведен. Ето защо, праведният трябва да се пази, да не падне; грешният трябва да се повдига, да стане праведен. Ученият трябва да се пази, да не се заблуди от някой факт; невежият трябва да се стреми към знанието, да се освободи от невежеството.
На какво се дължи невежеството? – На разсеяността. Разсеяният не може да възприема това, което му се преподава, и остава невежа. Ще кажете, че неразположението е причина за разсеяността. – Кога човек е неразположен? – Когато изгубва съществено в живота. Ако синът на богат баща мисли само за ядене и пиене с приятели, а не учи, скоро ще изгуби силите си и ще се разочарова. Той изгубва вяра в живота, в

приятелите си и се обезсърчава. Той няма разположение за работа, за учене. Каквато работа му дадат, той е разсеян, нищо не може да свърши. За да излезе от това положение, човек трябва да намери истинските си приятели, които са готови да го следват навсякъде в този и в онзи свят. Те взимат участие и в радостите, и в скърбите му.
И тъй, докато е на земята, човек губи и печели. – Кога губи? – Когато влага капитала си в житейското море, т. е. в света. Какво става със захарта, ако я пуснете в чаша вода? – Ще се разтвори и изчезне пред очите ви. Така и човек губи силите и способностите си, когато ги влага в широкия свят, т. е. в житейското море. Обаче, вложи ли капитала си в Божественото море, след време той ще се увеличи и ще се превърне в такава сума, която ще го осигури за вечни времена. Така направи бедната вдовица във времето на Христа, която даде последната си пара за бедните. Това, което даде тя, надминаваше сумите, които богатите пожертваха за своите ближни. В Божествения свят малкото се умножава и дава големи лихви. Затова е казано в Писанието, че малкото се благославя.
Какво се иска от човека? – Да учи, да придобива знания. Бог се радва на онези, които постоянно учат. Не е важно да бъдеш учен, но да учиш. Ученето е непрекъснат процес. Не е нужно да бъдеш добър, но постоянно да правиш добро – това е непрекъснат процес. Стремете се към непрекъснатите процеси, които са динамически. В тях има енергия, живот. Пазете се от статическите положения. Кажете ли, че сте учен, добър, вие се намирате в статическо състояние. На земята човек не може да бъде абсолютно добър, но може да прави добро всеки момент. Ето, майката, която обича детето си, пак си служи с злото, бие го. Като не я слуша, тя го бие. – Къде е погрешката? – И в майката, и в детето. Ако майката знае, как да постъпва с детето си, то всякога ще я слуша. Ако детето е послушно, ще се подчинява на майка си, и тя няма да го бие. Съвременните майки и деца са актьори на житейската сцена, поради което не всякога играят ролите си добре. Ще кажете, че майката е поела доброволно службата си. Въпреки това, тя не е всякога добра актьорка. И децата не са всякога добри актьори. Макар че на актьорите се плаща, но и те правят погрешки. Казано е в Писанието, че човек трябва да дава даром нещата. Даром ще дадеш само това, което си получил даром, или което си придобил без труд.
Човек се нуждае от истинско, положително знание. – Защо му е нужно това знание? – Защото само то може да се прилага в живота. Всяко знание, всяко богатство, в което човек не взима участие, не го интересува. Може ли да ви интересува едно угощение, в което не взимате участие? Много неща ще ви разправят за това угощение, но то не ви интересува. Някой казва, че знае, как се излюпват пиленца чрез инкубатор. Знае той, но на теория. Като тури яйцата в инкубатора, може или да ги изгори, или да ги изстуди. Трябва да знае, при каква температура се излюпват пилетата и през

всичкото време да я поддържа. Следователно, истинско знание е онова, което, приложено в живота, дава резултати, от които всички се ползват. И тъй, истинско знание е това, при което човек не губи нищо. Млад, който губи младостта си, е лишен от знание; вярващ, който губи вярата си, няма знание; учен, който губи учеността си, няма знание; добродетелният, който губи доброто си, няма знание. Да изгубиш доброто си, това значи, да дадеш път на злото в себе си. Доброто и злото в човека са така съчетани, както орехът със своите черупки. Зелената и твърдата черупки на ореха представят злото, а ядката – доброто. Първо ще махнеш зелената обвивка на ореха, после – твърдата и най-после ще дойдеш до ядката, т. е. до доброто. Затова казваме, че който прави добро, има възможност да прави зло; който прави зло, има възможност да прави добро. Пазете се от злото! Това ще постигнете, като давате предимство на Божественото Начало в себе си. То си служи с нови методи – методите на любовта. Как ще постъпите с кучетата, които ви лаят? Ако прилагате старите методи, ще хвърляте камъни върху тях, да ги разгоните; ако прилагате новите методи, ще носите хляб в джоба си и, като ви залае някое куче, ще му дадете едно парче. Така то ще ви стане приятел и няма да ви лае. Казано е в Писанието: „Направете си приятели от неправдата.“ Ако някой ви безпокои, не се гневете, но дайте му нещо, да ви стане приятел и да престане да ви смущава. Безпокои ли ви някое дете, дайте му една книжка с приказки, да чете. Като се заинтересува от тях, то ще дойде да ви разправя, какво е прочело, и ще изправи поведението си към вас.

„И ще ви бъда Отец, и вие ще ми бъдете синове и дъщери“, казва Господ Вседържител. (–18 ст.) – Значи, ако прилагате новия метод на любовта, ако учите и изпълнявате Божията воля, Бог ще ви бъде Отец, а вие – Негови синове и дъщери.

– Божият Дух носи всичките блага на живота.

24. Утринно Слово от Учителя, държано
на 15 март, 1936 г., 5 ч. с. София. – Изгрев

---

*) II. Послание към Коринтяните, 6 гл.

1936_03_15 Истинските приятели.
неделно утринно слово Книга: Трите родословия - Жануа

ИСТИНСКИТЕ ПРИЯТЕЛИ. УЧЕНИЕТО КАТО НЕПРЕРИВЕН ПРОЦЕС. НОВИЯТ МЕТОД

15 март 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето облачно.
Времето: вятър духа, хладно е.)
Нарядът:
„Добрата молитва“
91-ви псалом
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“
Ще прочета 6-а глава от Второ послание към Коринтяном.
„В начало бе Словото“

Има една опасност в живота – човек да очаква наготово всичко. Една от големите опасности. Очаква да му сготвят; той ще направи една малка работа – ще сдъвчи храната и след туй ще очаква друг да свърши работата. Човек често очаква други да му направят всичко, а той да се ползува от благата, които другите ще направят за него.

И вярващите много пъти се отегчават от работата. Вярващите хора са много лениви. И забелязано е, че хората, като станат вярващи, не искат да работят вече. И във физическо, и в духовно отношение, и в умствено отношение престават да работят. Те казват: „Господ ще нареди всичко.“ Но Господ ако нареди всичко, Той ще го нареди за Себе Си, няма за тебе. А те мислят, Господ като нареди Неговите работи, ще нареди и вашите. Но тогава вашите работи няма да бъдат ваши, а Негови. И вие няма да съществувате. Ако искате да съществувате, трябва да работите. Ако не работите, вие ще се обезличите. Вие искате, без да работите, да имате слава. Вие направите една малка работа и искате голямо възнаграждение. Например всеки един от вас иска да бъде щастлив, да бъде богат, да има знание. Но всичко туй наготово да му дойде. И сега всички хора са учени, но учението не е тяхно. То е чуждо. Щом му дотрябва нещо, той иде в някоя енциклопедия, намери някоя книга, прочете я, дойде и го каже. Иска да каже, че той знае нещо.

Та, апостол Павел в тази глава се спира върху отрицателните състояния, наброява ги. По някой път се спира и казва: защо ни са тия скърби, недоразумения – нарежда ги той. (5 ст., 6 гл. II посл. Коринт.) „В биения, в запирания, в бъркотии, в трудове, в неспания, в неядения.“ И на всеки от вас все ще дойдат тия в живота. И после той турга положителните качества, с какво човек трябва да започне: (6 ст.) „С чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благост, с Духа Светаго, с любов нелицемерна, (7 ст.) със словото на Истината, със Сила Божия“; казва какви оръжия трябва да има, с какво трябва да борави човек: (7 ст.) „с оръжията на Правдата в дясната ръка и в лявата“. Те са имали работа с чистота – едно; с благоразумие – две; с дълготърпение – три; с благост – четири; с Духа Светаго – пет; с любов нелицемерна – шест; със Словото на Истината – седем; със Сила Божия – осем; с оръжия на Правдата в дясната ръка и в лявата – девет. Сега започва другите в низходяща степен: (8 ст.) „в слава и безчестие, в хулене и захваляне; като прелъстници, а истинни; като непознати, а опознати.“ Контрасти турга той. Състояния, които идат едно с друго. (9 ст.) „Като на умиране, а ето живеем; като наказвани, а не умъртвявани, (10 ст.) като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че нищо нямаме, а пък всичко владеем.“

Да допуснем, че вие сте шивач и казвате: „Дотегна ми да шия дрехи!“ Щом ти е дотегнало, ти не си научил занаята. Туй, което дотяга на човека, показва, че е профан. (Брат и сестра се спречкват за място.) Дотегнало му. Или какво казва – някой може да каже, че му дотегнало в търпение, в благоразумие, благост на Духа Светаго, в любов нелицемерна. Писанието казва: сега всинца сте на утеснение. В нас вие не сте на утеснение, но във вас вътре сте на утеснение. Друг път ще направим по-голям салон.

Сега, да дойдем до предмета. Шивачът казва, че му дотегнало. Дотогава, докато му дотяга, той не е научил още изкуството. Ти щом научиш шивашкото изкуство, ще направиш на човека такава дреха, той ще ти даде голяма сума, че да се отървеш да шиеш. Най-хубавата дреха ще направиш, че той ще ти даде голяма сума. Щом малко ти плащат, показва, че още не си се научил. Да кажем, ти идеш някъде, свириш, дадат ти десетина лева. Казва: „Дотегна ми да свиря.“ Казвам: Не си научил изкуството. Като идеш някъде, теглиш лъка, на човека да му се изтръгнат 1000, 5000, 10 000 лева. Това наричам цигулар. Мнозина от вас ми казват: „Дотегна ми да говоря.“ Не сте научили говоренето. Същият закон. След туй пренесете въпроса, казвате: „В другия свят като идем, там ще се научим.“ Като не могат да свършат една работа тук, казват, че „там ще я свършим, в другия свят“. Какъвто е човек в този свят, такъв е и в онзи свят. В оня свят ще бъде още по-лошо. Защото богатият човек, който в този свят

яде, пие и се весели, като иде в оня свят, засъхнало му гърлото. Положението ви тук мяза на този, богатия човек. Като идете в другия свят неприготвени, непременно ще ви засъхне гърлото, ще викате от ада. Като викате, в Небето ще ви чуват. Както е този пример за богатия, който отиде в рая и се разговарял, казва: „Отче Аврааме...“

Сега оставете настрана ада, не е предмет да ви описвам външната страна на ада. Но адът, то е едно отношение. Христос изнася едно положение, че богатият човек, който в този свят ял и пил, той не е учен. Той е учил да яде, но не е учил как да яде. Ако един човек, като яде, умира, той не се е научил как да яде. Аз наричам правилно ядене: когато ядеш, да не умираш. Тъй седи въпросът. Тогава, всички, които умират, не са се научили да ядат правилно.

Сега аз не искам да ви занимавам с преповторение на едни и същи работи. Казваме: „Ти трябва да бъдеш праведен.“ Какво нещо [е] да бъдеш праведен? „Ти трябва да бъдеш добър.“ Какво нещо е да бъдеш добър? „Ти трябва да свириш добре.“ Сега, израз трябва да има в музиката. Казваме: това трябва, онова трябва. Как ще дадем израз на музиката? Има едно правило. Трябва учение. Ако разгледате един скъпоценен камък и един обикновен камък, има голямо различие. Чрез онзи, скъпоценния камък светлината другояче се пречупва. Ако аз имам един скъпоценен камък и неговата светлина насоча към вашата рана, тази, пречупената светлина ще излекува раната. Но ако насоча един обикновен камък, неговата светлина няма да направи това.

Сега, като ви говоря, вие може да се обезсърчите. Когато се говори, че трябва да се учат, хората винаги се обезсърчават. Казваш някому да работи, той казва: „Дотегна ми да работя.“ Щом тебе ти дотегна да работиш, ти не си се научил да работиш. Щом тебе ти дотяга животът, ти не си научил да живееш. Казва: „Дотегна ми вече, искам почивка.“ Знаете ли какво нещо е почивка? Мислите ли, че един дирек, който стои, си почива? Мислите ли, че този дирек, който крепи цялата стая, той си почива? Някъде нали сте виждали пътници, спрели някъде да почиват. Казват: „Да се спрем да си починем.“ Конете натоварени и те стоят и мислят, хората, че и конете си почиват. Не, това не е почивка. Почивка е ти да разтовариш коня. Той не иска да го разтовари, казва: „После пак трябва да го товаря.“ Поспре го, казва: „Нека си почине конят.“ Това не е почивка. Ако конят върви, по-добре е за него, отколкото да го спре.

Пък и вие искате да си почивате натоварени. Кой ви кара? Защото и вас ви карат. Свободният човек се отличава по това, че него никой не кара. А пък всеки, който е недоволен, обезсърчен, има някой да го кара. Щом ви карат,

не сте свободни. Това е една диагноза. Щом си недоволен, има някой да те кара. Нима онзи затворник, когото карат по пътя, е доволен човек? Подир всеки затворник върви един войник с пушка. Ако спре, казва: „Върви!“ И той ще говори за свобода. Казвам: Никаква свобода няма тук. Ами човещина? Никаква човещина няма тук. Направо върви!

Тогава иде възражението: защо Господ така е създал света? Не го е създал Господ така света, хората го направиха така, те създадоха този свят. Онзи войник, който води някого или го кара, нима Господ му е заповядал да го кара? Не. И двамата вършат една работа, която не са обмислили. Онзи, когото карат, иска да уреди работите си – понеже нямал пари, нямал работа, отишъл да краде някъде, хванали го. Този пък, за да покаже, че ред и порядък трябва да има, кара го. Но и него карат, и на него заповядват. И той не е свободен. Казва: „Заповядва ми се на мене, трябва да те карам.“ Че войникът го кара, той с това изкарва своята прехрана. „Ако тебе – казва – не те карам, ще ме уволнят.“ Те го насърчават да служи на отечеството.

Та, в живота се изисква онова вътрешно разбиране, да се освободи човек. Всички искате свободата. Например двама братя и две сестри са ученици от първо отделение. Този брат пт не знае, той е от първо отделение. Онази сестра е от второ отделение. И тя не знае, и тя разбира както в първо отделение. И двамата разбират еднакво. Предметно учение е то. Пък и двамата мислят, че много знаят. Братът мисли, че много знае.

Аз като говоря така, те се докачат, нали? Аз да ви кажа как обяснявам. Философия има в мене, има разбиране на нещата. Аз се отличавам, че аз разбирам нещата, в какво седи разбирането. Когато аз разтривам един болен човек, той не може да бъде доволен. Аз разтривам и двамата сега. Аз зная, че те са недоволни. Нему кракът счупен, разтривам счупения крак. Казва: „Така разтрива ли се?“ Аз сега най-първо пристъпвам да ви намествам краката, то ще се причини болка и на двама ви. Вие ще кажете: „Някой друг няма ли? Нас ли намери?“ Аз всякога намирам хора със счупени крака. Какво ще търся здрави? Мене здрави крака не ми трябват, но със счупен, да му помогна. Не съм виновен аз, че вашите крака са счупени. Не сте били внимателни. Този терен, по който сте ходили, предполагали сте това, което не е, не сте проучили хубаво терена, подхлъзнали сте се, изкривили сте крака, счупил се, необмислено сте направили движението. Аз минавам, мене законът ме задължава, аз съм войник, карам ви. Моралният закон казва: Помогни на онзи, на когото кракът е счупен. Постъпката е без разлика. Аз се смея на войника, но аз съм в същото положение – отивам, помагам. Ето къде е идеята на моя ум. Аз, за да бъда свободен, минавам покрай туй и казвам на болния: „Ти трябва да бъдеш здрав“ и заминавам. Той оздравее. Това е знание. Без да

пипна крака, да му направя крака. Щом остана два–три часа да го разтривам и той да ми мърмори, уча се, занаят правя.

Сега, за мене, онова, което вие правите, аз може да ви съчиня цяла една песен, може да образувам една ария за това. И тази песен може за двамата 100 години да пеят хората. Ще кажат: „Кои са тия двамата герои?“ Тъй е поставено. Аз ако бях на мястото на брата, щях да кажа: „Сестра, колко си любезна, тури по-високо тетрадката си.“ Ще наредя, нали има такива столове. Виждал съм братя, които турят блока на гърба на приятеля си и пишат. Сега, тия работи са изключителни.

Представете си, че ти умираш. Не искаш да умираш, но умрял си, нали тъй. И не обичаш да те хващат за главата и за краката. Но умрял си, един за главата те хване, други – за краката, ти не може да говориш. Но ти си още в тялото, но не можеш да кажеш. Седиш вътре в тялото, един те хване за главата, друг – за краката. Дойде попът, чете упокоителни молитви. Казваш: „Махай се ти с твоите молитви!“ Попът казва: „Хвърлете за упокоение пръст.“ Какво ти упокоение? Хвърлят пръст за упокоение, един за упокоение, друг за упокоение. Благодарим за такова упокоение. Аз не бих желал да ме хване един за главата, друг – за краката. Ако съм аз на мястото, ще кажа... Не си научил изкуството да живееш. Не трябваше да те хващат един за главата, друг – за краката. „Господи, върни ми живота, да науча урока, да ме не хващат хората за главата и за краката!“ Вие казвате, друго заблуждение: „Аз като умра...“ Не, не е така. Ти излизаш от една къща, трябва да оставиш къщата чиста. Да е чиста къщата, че кой как дойде в къщата, да може да живее в къщата.

Но – на предмета, да оставим това. Сега говорим за вашите слуги. Сега ще говорим за господарите. Вие слушахте учението на слугите. А за да се освободи човек, трябва да има знание. Всичко онова, което се случва на човека... и много работи на човека може да се случат. Туй, което имате, ще живеете. Има да минете през някои места, които ще бъдат много неприятни. Пък и няма защо да ви описвам, вие и без това трябва да минете. Вие искате да идете на екскурзия някъде, на някое високо място. Представете си една висока планина, 5–6 хиляди метра. Аз не искам да ви обезсърчавам. На хубавите места има доста опасности: глетчери има и какви ли не мъчнотии, които, като идете там, ще ги видите. Не е лесна работа да се качи човек. На качването има опасности, но и на слизането има опасности. И като се качваш, може да платиш с живота си, и като слизаш, може да платиш с живота си.

[Може] да каже някой: да не ходи. Човек ако не ходи, ще остане невежа, а ако идеш, ще придобиеш знание. Та казвам: Ония несгоди, които търпим

на Земята, се осмислят само при един случай – да придобием цена. Хиляди несгоди има човек да мине. Човек, който иска да придобие знание, ще има несгоди. Няма изключение. Всички, които са минали, са придобили знание. И на Христа Му трябваше малко знание. Имаше някои работи, които не знаеше. Христос не знаеше, не разбираше какво нещо е неблагодарността на хората. Той в Небето като беше, мислеше, като направи добро на хората, те ще бъдат благодарни. Трябваше да слезе на Земята и да направи един опит. В Невидимия свят разисквaха, слезе да направи един опит. Виждам, на едно място казва: „Докога ще ви търпя, ще лекувам слепи, хроми?“ Най-после никой не му благодари. Какви ли не работи по Негов адрес не туриха отгоре Му. Ако с Христа се случи така, мислите ли, че с Вас ще се случи другояче? Най-първо, онези като вас не ви обичат, те ще ви турят най-лошите неща отгоре ви. Аз може да ви докажа това. Не искам да ви цитирам. Най-големите страдания в света ни причиняват ония, които ни обичат. Онези, които не те обичат, ти си нащрек, ти се пазиш. Онези, които те обичат, оттам идат най-големите страдания, нещастия. Най-големите нещастия се образуват не от злото. Най-големите нещастия се образуват от доброто.

Аз няма да обяснявам дълбоката страна, но само един малък пример ще ви приведа, да мислите. Имате две приятелки, имате двама приятели. Тъй, като родни братя живеят в мир и съгласие. Ето, един ден дойде един красив момък, едната го обича и другата го обича. След като го обикнат, започне тяхната любов да охладнява. Един ден те се намразят. За кого? За младия момък. Между ония братя дойде младата мома. Младата мома, която дошла, няма лошо намерение. Влюби се единият момък, влюби се и другият, разединят се, намразят се заради младата мома. И двете моми се разделиха заради момъка. Питам тогава: кой е виновният? От какво произтича това вътрешно намразяване? То е неразбиране на въпроса. Вие мислите, че ако ти си по-близо до любовта, ставаш по-възлюблен. Но в любовта, щом се приближаваш на една стомилионна част от милиметъра, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. Ще бъдеш точно на мястото, няма да се мърдаш. Но и ако се отдалечиш една стомилионна част от милиметъра, пак ще си създадеш най-голямото нещастие. Ще бъдеш точно на мястото, няма да се мърдаш. Вие в любовта искате да бъдете много близо. Имате голямо заблуждение. Ти когото и да обичаш, не можеш да бъдеш по-близо. Ако се опиташ да бъдеш по-близо, ще се отдалечиш. Всички вие страдате, че искате да се приближите при любовта. Мислите, че не сте близо. За да се приближиш, трябва да знаеш. Близо е онзи музикант в музиката, който разбира, който знае да свири, който познава знаците. Но че бил близо до тия, великите музиканти, че говорил с тях, те нищо няма да помогнат. Ти може да си далеч от тях – ти като знаеш да свириш, ти си близо. Като не знаеш, и близо да си, не разбираш.

Това е обикновена философия на нещата. Ама, казва, философия трябва. Знание трябва на нещата. Аз разглеждам нещата не от едно становище, не от две, не от сто, но от безброй становища разглеждам. Аз разглеждам един човек като животно, като птица, като риба, в Първата раса, във Втората, Третата, Петата раса, разглеждам като ангел, разглеждам го тъй, първоначално Бог как го е създал.

Сега вие се спирате и по някой път казвате тъй: „Защо трябва да каже тази дума?“ Че какво е лошото в думата? В какво седи една лоша дума? То е в разбирането на думата. Онзи магически език вие трябва да знаете, как да произнасяте думите. Вижте един гладен човек как произнася думата „гладен съм“. Дойде някоя сестра, казва: „Гладна съм.“ Гладният казва: „Гладен съм.“ Но в произношението на единия и на другия има грамадна разлика. Дойде някой, казва: „Добър съм.“ Но го каже като ситият. Другият, грешният, който търси доброто, и праведният, който търси доброто, те се различават. Когато аз срещна един грешник, в моя ум изпъква идеята, че този грешник праведник не може да стане. Когато срещна един праведен човек, в моя ум изпъква идеята, че този праведник грешник може да стане. Праведникът може да стане грешник и грешникът може да стане праведник. Те са възможности в моя ум. Грешникът, и той може да се оправи. Защо е така? Онзи, който казва: „Защо е така?“, той разглежда въпроса от друго становище. Но за него даден въпрос няма разрешение. Защо е така, то спада към друга категория. Казвам: В дадения случай има две възможности. Ако сте праведен, да паднете. Ще се пазите да не паднете, ще се въздържате назад. Ако сте грешник, във вас ще се роди идеята, че може да станете праведник. Може да станете. Ще турите два различни импулса във вас. Невежият трябва да премахне невежеството. А пък ученият трябва да се пази да не го заблудят с някой факт. Че може да се заблудите. Вие мислите, че някои може да ви заблудят.

Един от знаменитите професори в Европа... Няма да ви кажа името, но факт е. Дали е вярно или не, за мене това е безразлично. Къде е станало, е пак безразлично, фактът като факт е верен. Една голяма аудитория от 200–300 души студенти го слушат, един научен въпрос разглежда. Един ден иде една млада студентка, красива, и оттам насетне професорът започнал да става разсеян. Защо? Защото тази, младата студентка отивала при професора да благодари и влязла в ума на професора. Не може да учи. Като рече да учи, тя става едно препятствие, не пречупва светлината, тя не може да влиза. Вие ще кажете: защо той бил толкова слабохарактерен? Не е слабохарактерен, но в нея има една материя, която прониква, той отвсякъде е затворен, но в непроницаемите места прониква. Водата през камъните не прониква, но има сила, която и през камъните ще проникне. И професорът става разсеян. Един ден професорът казва: „Днес

професорът е неразположен, не може да държи лекция." И на втория ден – същото.

Сега всички вие сте неразположени, защото вие сте на мястото на професора. Вие ще кажете: как? Всеки от вас е този професор – нещо влязло в ума ни, някакъв бръмбар. Аз намирам много хора невежи, като професора, много добре държат лекции. Дойде той, моли се, радва се. Един ден казва: „Дотегнаха ми тия работи. Да се молиш по три пъти на ден, това не можеш да направиш, онова не можеш да направиш, при хората не можеш да идеш, туй грешно, онова грешно" – да излезе малко. Като излезе, отслабва това желание. Онзи, невежият казва: „Падна, отиде този човек в света." Той ще придобие една опитност, но дали ще придобие знание, то е въпрос. Неговото положение ще мяза като онзи в арабската приказка от „Хиляда и една нощ", дето един баща държал много строго сина си. Като умира бащата, оставил всичкото имане и той казва: „Баща ми ме измъчи в младини, не можах да си поживея. Решавам за една година да ударя нашироко, да си поживея както разбирам." С половината имане купил един чифлик, половината употребил за ядене и пиене с другарите си, да ядат, пият и да се веселят, както източните народи знаят. Неговите другари след една година всичко изпиват, той няма вече какво да плаща, всичките го напущат, не искат да знаят нищо заради него. Той казва: „Тия хора аз ги храних, нито един не е благодарен."

Казвам: Като влезете в света, мислите, че този свят ще бъде благодарен. Каквото и да направите – искате да напишете книга, да свирите и т.н., вие се заблуждавате във всичко. Вие свирите една плоча или аз може да ви свиря, утре дойде цигулар, който свири по-добре от вас, [от] мене – него ще предпочете светът. Дойде някой, казва: „Нищо не е твоето свирене, неговото свирене." Ще дойде трети, четвърти. В света признателност няма. Ако мислите, че за нещо, което вие направите, ще ви бъдат признателни, вие сте излъгани. Ако вие не сте признателни за онова, което вие сами правите, как ще бъдат другите признателни?

Навождам ви на една философия на един градеж, който трябва да поставите. Не ви проповядвам да не ходите в света. Изучавайте всичко, но не мислете, че в науката или във всичките изкуства вие ще намерите разрешение на живота. Това са условия само. Защото за бъдещия живот има нещо, което първо ще се развие. Като деца ще имате приятели. Но тия деца до края на вашия живот няма да бъдат, те ще се изменят. Вашите другари от първо отделение може би по едно стичане на обстоятелствата са в първо отделение. Минавате във второ отделение. По стичане на обстоятелствата тия приятели останаха. Всяка една година имате приятели и по същото стичане на обстоятелствата менят се приятелите. Ако вас ви е

мъчно за приятелите, защо не вървят с вас, как ще ги повикате? Не може. Има друг закон, който регулира нещата. Извън отделението може да ви бъдат приятели, но в отделението вие с тях не може да идете.

Аз сега говоря за известни приятели. Но в живота истинските приятели са онези, които учат с вас. Те са ваши приятели. Има приятели, които ядат с вас. Те са приятели на яденето. Има приятели, които се разхождат с вас. Те са приятели на разхождането. Има приятели, които плачат с вас. Те са приятели на плача. То са разни. Не мислете, че който ви е приятел в плаченето... Може да разчитате само за плаченето, но не и за ученето.

Но сега, да направим предмета по-ясен. Онова, което е достъпно в дадения случай. Всякога дръжте в ума си мисълта, че захарта има една възможност да се стопи. Не е лошо това стопяване. Ако тази захар я турите във вас, ще се стопи и с туй се улеснява работата да я приемете. Но помнете: ако вашата захар падне във вода, ще се стопи и не може да я намерите. Някога, ако хвърлите една бучка захар в морето, можете ли да я извадите оттам, бучката? Каквото и да правите, тази бучка отиде вече, тя е изгубена. Има неща, които са отишли от вас, вие не може да ги държите, стопиха се в морето. Ще бъдете внимателни, втора бучка да не туряте. И да се тревожите, и да плачете, каквото и да правите, отиде, изгубено е. Не е изгубено, може би някога да се намери, но тази захар е загубена заради вас. Когато моята бучка се стопи в Божието море, аз се радвам. Казвам: Дадох една бучка в морето. Вие може да плачете, аз се радвам. Казва: „Защо гледаш в морето?“ Вложих си малко от капитала вътре и мисля, че след няколко хиляди години ще имам един голям капитал. Следователно математически правя изчисления: за 2000 години той поставя 25 стотинки със сложна лихва, изкарва едно грамадно число. Казва: 25 стотинки, сложени със сложна лихва, за 2000 години дават такова голямо число, че ако цялата Земя беше златна, тази сума не можеше да се изплати. Аз казвам: Като вложа една бучка захар в морето, след 2000 години ще имам толкова захар, та с милиони коли не може да се дигне.

Но, да се повърнем към същественото. Бог обича Неговите деца да бъдат прилежни, да се учат. Бог се услаждава от онези, които учат. Той не се услаждава с учените хора, за Него учени хора няма. Той се услаждава с онези, които учат. По-учен от Него няма. Онзи, който се учи, е интересен за Бога. И на вас ви препоръчвам да се учите. Аз не искам да бъда учен човек, но да се уча. Учението е един непрекъснат процес. Не искам да бъда добър, [но] да правя добро. Непрекъснат процес е да правя добро, но не да съм добър. Защото човек на Земята не може да бъде добър. Но в този смисъл, както хората разбират, е невъзможно. Доброто, то е разбиране на човека. Злото, по някой път и вие, които сте добри, го правите. Даже най-

добрите майки набиват децата си. Според закона на Доброто, майката никога, при никакви условия не трябва да бие децата си. А тя ги бие. Следователно има нещо. Погрешката е или в майката, или в детето. Умното дете никога не трябва да даде една възможност да го бият. Щом го бият, туй дете не е умно. Щом майката бие, и тя не е добра.

Има работи, има въпроси, ще си вървят както сега. Вижте светът какво казва. Много вече. Един е дете, друг е майка. Сега, за мене и двамата са актьори на сцената. Единият играе ролята на майка, другият играе ролята на дете. Тъй е писано, понеже ще ви плащат, тъй ще играете. Нали се плаща на актьорите. Актьорите не играят за черни очи. Актьорите нямат никакъв идеал. Той има идеал пари да му дадат, да му ръкопляскат. Не че няма идеал, има идеал, но той очаква да му се плати нещо. Прав е, че трябва да се плати, трябва да се плаща. Казват те: Нали даром сте взели, даром давайте, казва Писанието. Което даром сте взели, даром давайте, което даром не сте взели, даром не го давайте. Нямаш право да даваш даром това, което не си взел даром. Вие мислите, че всичко даром може да се дава. Съгласен съм даром да се дава, но даром взетото. Даром което не е дадено, даром не се взема. Което с труд се е придобило, с труд се дава. Което без труд се придобива, без труд се дава.

Сега не искам да ви говоря, защото проповедниците... Някой път и в говорителите, и в проповедниците има едно желание да се покажат, че знаят. Какво ще се ползувам аз да се покажа, че зная? Какво ще ви интересува моето знание? Моето знание може да ви интересува дотолкоз, моето богатство може да ви интересува дотолкоз, доколкото вие участвувате. Вас едно угощение може да ви интересува доколкото можете да участвувате. Щом не участвувате, това знание не ви е потребно. Нито вашето знание, нито вашето разположение е потребно, щом вие не участвувате. Дотолкоз, доколкото мога да се ползувам от него, дотолкова ме интересува. Там, дето не може да се ползувам от вашето разположение или вие от моето разположение, те са безпредметни работи. Казва: „Аз не Ви обичам." Колко ме обичате, аз не може да го меря. С каква мярка да го меря? Много обичам. Казвам: Много съм дал. Той е много висок. Каква е мярката много висок? Казвам: като някое дърво? Не. Много висок човек. Като някоя топола? Не. Думата „висок" човек – колко висок? На физическото поле високият човек има мярка. За щастливия живот, за онова, което знаете и за онова, което имате, се изисква едно знание не като сегашното знание. Какво знание? Много лесна работа. Да ви обясня с един много прост пример. Казвам: Трябва да разбираш закона на топлината. Ти искаш да измътиш пилци, нямаш квачка. Искаш с инкубатор, изкуствено. Трябва да разбираш каква да бъде топлината. Ако туриш по-голяма топлина, ще ги обвариш; ако туриш слаба, нищо няма да се излюпи.

Значи трябва да разбираш онази топлина, при която яйцата могат да се излюпят.

Казвам: Трябва да бъдеш добродетелен. Ето каква е моята идея. Онази идея, при която можеш да растеш, онази добродетел, при която можеш да добиеш знание, то е добродетел. Добродетел, при която не можеш да добиеш знание и при която не можеш да растеш, не е добродетел. Ти не разбираш законите на доброто. Казвам сега, навождам ви на примера: топлината, при която яйцата се излюпват, трябва да знаеш. Знанието, което пази, е потребно. Ако в тебе няма знание да запазиш добродетелта, която любовта дава, твоето знание е малко. Ако нямаш знание да запазиш своята младост, малко е знанието ти. Ако мислиш, че имаш знание, и умираш, нямаш знание. Същество, което умира, няма знание. Млад, който е изгубил своята младост, добър, който изгубва своята доброта, вярващ, който изгубва своята вяра, във всичко туй заради мене в моето съзнание казвам: всички тия нямат знание. Когато се нарушава мирът ти, нямаш знание. Не да мислят, че „аз всичко зная". Може да ме гледат хората. Другояче аз гледам. Вие разглеждате големите прегрешения, аз разглеждам моите прегрешения. Аз трябва да го увелича 25 000 пъти. Вас ви трябват 1000 години да го намерите, пък аз го виждам. Малка работа е. Двадесет и пет милиона пъти трябва да го увелича, прави такива пакости, та съм страдал. Много малка е погрешката, но пакостта се уголемява, че ме потърси. Всяка една погрешка винаги се обръща на добродетел. Нали вие ще кажете: как тъй да се превръща в добродетел? Като извадиш черупката на ореха, остава нещо, което е за ядене. То е добродетелта. Значи злото е онова, което е обвило, черупката. Като извадиш черупката, обвивката, остава доброто. И в злото има добро, и в доброто има зло. Който разбира. И в доброто има зло, и в злото има добро. Не че са смесени, но така са направени, че има вътрешно съчетание. Как на ореха тази черупка отвън е необходима за неговата ядка вътре? Има едно подразделение. Ти ще извадиш само ядката и нея ще употребиш за ядене.

Казвам сега: Пазете се. В начина, по който може да се предаде една истина, има една опасност. Всичката опасност е в предаването на истината. Може онзи човек, който говори, да има много добро желание, но методите, които е избрал, са такива, че може да ви повреди. Пазете се от методите на онова, което може да ви повреди. Снемете тези черупки. Хубавото, което е за работа, извадете го навън. Пазете се вие от методите, които употребявате. Вие често употребявате много стари методи. Казва: „Дотегна ми някой да ме безпокои." То е много стар метод. Този метод ето как трябва да го лекувам. Аз по някой път минавам, нося си хлебец, няколко гевреци или два–три симида в джоба, че като мина, дето има лоши кучета да лаят, аз хвърля от симида. Залае второ, хвърля пак, три–четири пъти хвърля,

започнат да махат опашка. Като мина два–три пъти, казват: „Няма ли нещо в джоба?“ Казвам: Има. Стария метод го зная, обратния – навсякъде кучетата казват: „Какво искаш да кажеш?“, той вземе камък, хвърли и цялата махала знае, че минава някой знаменит човек. Щом намерих симида, казвам: Не искам да бъда знаменит човек, искам да ми дадете от вашия симид. Като туря симида в джоба, казвам на кучетата, като минавам през селото, че минава някой знаменит човек.

Туй е за изяснение. Не употребявайте старите методи към онзи човек, който ви безпокои, дайте му малко симид. Мен ми разправяше един господин, че едно дете го безпокояло така, че той иска да каже: „Не ме безпокой.“ Детето разбирало да чете. Той го праща на книжарницата да купи една книга за себе и друга – за господина. Казва: „Вземи едната книга за тебе, другата – за мене.“ Той ще каже: „Махни се от главата ми.“ Прати го да купи книги, „Хиляда и една нощ“, хубави приказки, и кажи: „Каквото прочетеш, ела да ми разправиш.“ Постарайте се да сте знаменити, не да минавате през селото и пак да сме знаменити. Има неща, които трябва да престанат да ни безпокоят. Направете кучетата ваши приятели. Мисля, че вие имате такъв пример. Ние като минавахме през Драгалевци, много кучета се сприятелиха, идваха горе с нас на Бивака по едно–две, прекарваха с нас и вечер те в Драгалевци, ние в София. Казвате: „Какво тогава ни обикнаха тия кучета?“ Сега изнасям закона. Нека кучетата станат ваши приятели и вие научете урока от тях. Новият метод е това.

Какви бяха последните думи на главата? Ето какво казва Писанието: „„„И ще ви бъда Отец, ще Ми бъдете синове и дъщери“, казва всемогъщий Господ.“ Значи: „ако тъй постъпвате, ако се учите и изпълнявате, тогава значи ще ви бъда Отец. Аз ще ви дам всичко и всичко ще имате; тогава Аз ще ви бъда Отец и вие ще Ми бъдете синове и дъщери.“

Та сега, учете се всички, за да бъде Господ ваш Отец и да ви даде всичко, тъй щото да бъдете задоволени в себе си.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

(На поляната – гимнастическите упражнения.)

24-то неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 15.III.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1936_03_18 Радиации
лекция пред общия окултен клас

РАДИАЦИИ

"Добрата молитва"

Написахте ли вашите теми? Темата беше да напишете по едно обидно писмо някому, без да се обиди той. Вие криво тълкувате. Какво значи да обидиш? Обида значи нещо да бъде. "Биде". Англичанинът казва: Be man*. Трябва знание. Трябва да се учите. Вашето знание е набран много материал, но не е систематизиран, разхвърлян е, много работи имате, но защо са, и вие не знаете. В някои съвременни модерни къщи домакинята какви ли не накити има. Разни шишета, може би десет-двайсет шишенца, после кутии с прах, после четки. Не е работата за смях. Но това е като войник, който си има нож, пушка, патрондаш. Или както някой земеделец си има рало. Те са прибори за работа. Това, което знаете, трябва добре да го знаете, за да можете да го правите. Казвате: той е добър човек. Това е знание. Какво нещо е доброто? Аз разсъждавам: в какво седи едно престъпление? Това е един философски въпрос: да се разгледа, да се обясни в какво седи престъплението. Имате една каса, в която е турено злато, известна сума. Ти можеш да искаш пари. Ако дойде слугата и отвори касата, и ти даде пари без господаря, то той прави нещо, което законът забранява. Ако и господарят е там, при касата, тогаз е нормално. Който и друг да е там, ако го няма господарят, се счита за престъпление. Който и да отвори тая каса без господаря, то е престъпление, не е нормално състояние. Тая каса какво означава? Аз разсъждавам: човешкото тяло е една каса. Ти искаш да говориш, но ако говориш без позволение на господаря, ти си виновен. Значи може да дойде някой и да ти отвори устата и да изкара нещо от тебе навън. И господарят дойде и търси парите вътре в касата. Има едни малки четириъгълни касички турени. Това е за изяснение.

Ти си една каса, и ако думите излизат от тебе навън без позволение на господаря, ти си направил престъпление. Ти казваш: аз имам право да говоря. Имаш право да говориш. Онзи, който ти е дал право да говориш, не е казал така да разпиляваш. Всички тук се отличавате с голямо разточителство. Отвори той устата си и пръска навсякъде. Сега например при този дъжд, който имаме, ти си извадил пръскалката и пак поливаш. Разумно ли е това? Ако три-четири седмици е било сухо време и поливаш, тогаз е на място. Вие искате аз да ви говоря и моето говорене да съвпада точно с това, което вие вършите. Всякога, когато една моя мисъл попадне на вашата мисъл, вие казвате: тъкмо това ми трябваше. Моята мисъл да съвпадне с твоята мисъл, това е второстепенно. Или вашата мисъл да

съвпадне с моята мисъл, това е второстепенно. И вие се нагаждате с всеки човек, какво да му говорите. Това не е право още. Дойде един разбойник и казва на господаря: "Отвори касата или ако не, аз ще те убия." Той със страх отвори касата и казва: "Накараха ме." Оправдателно ли е? Не е оправдателно. От страх отвори касата и даде на разбойника. Ще кажете: "Какво трябва да направи тогава човек?" Там е въпросът. Сега вие в такъв случай се намерите в особено положение. Веднага се стряскате и казвате: "Какво трябва да се прави тогаз?" Това е начин за разсъждение. Трябва ви нов начин за разбиране. Всички нещастия, които сега са в света, показват, че у всички хора има едно вътрешно неразбиране. Ония закони, които Бог е положил в света, вие не сте ги научили. (Учителя чертае на черната дъска.) Ето това е точката А. Ние ще направим тая точка да е видима. Имате линията В. Имате квадрата С. Имате окръжността Б.

Доста работи са това. Сложна работа. Някой път вие казвате, че човек трябва да има линия на поведение. Или линия на лицето. Какво означава линия? Това е светът на постъпките. Това е едноизмерният свят. Точката, линията, това е елемент на едноизмерния свят. Човек борави тогаз само с точки. Самата линия е елемент на квадрата. Квадратът е елемент на двуизмерния свят. Окръжността е елемент на триизмерния свят.

Добре, какви са свойствата на едноизмерния свят? Той се отличава със своята дължина. По какво се отличава двуизмерният свят? Със своята широчина. По какво се отличава триизмерният свят? Със своята дебелина, със своя обем. По какво се отличава четириизмерният свят? Със своята радиация, да радиира, да изпуща лъчи от себе си. Или чрез разширение на нещата. То е четириизмерният свят или светът на по-напредналите същества, които живеят в една рядка материя. Тия положения трябва да ги свържем. Вие тук боравите с едноизмерния, двуизмерния, триизмерния и четириизмерния свят. Това е четириизмерният свят. Ако някой мисли, че това е разбрана работа – не е. То не е разбрана работа. То още е неразбрана работа.

Пишете думата "любов". Любовта е много неразбрана работа. Всички говорят за любовта, но най-неразбраното нещо е любовта. Неразбрана работа е. Не че не знаеш, но нямаш нищо определено за любовта, понеже твоята любов се мени. Ти нямаш една мярка, с която да измерваш любовта. Любовта е нещо много неустойчиво. Тя е като светлината – блесне и изчезне. Не можеш да дадеш един стол да седне. На стол не сяда. Като дойде, не можеш да я поканиш на гости. Вода не пие, хляб не яде. Как ще се запознаеш с нея? Тя не се и разговаря. Мине някой път и ако ти си невнимателен, бутне те на земята и си върви. Ти казваш: "Какво ме бутна?" Тя мине втори път, вдигне те и си върви. Някой път те вдига нагоре и си

заминава. Ти вече имаш различно разбиране за любовта. Ти казваш: "И бута ме, и вдига ме любовта." Любовта е, която кара хората да страдат. Не че тя иска да страдат, но като те тури в едно положение и като не го разбираш, ти страдаш. Сега въпросът не е за любовта

Въпросът е за тия светове, в които живеем. Едноизмерният свят има отношение към нашите постъпки, следователно всяка една постъпка е едноизмерна. Двуизмерният свят има отношение към нашите чувства, следователно чувствата ни са двуизмерни. Триизмерният свят има отношение към нашите мисли. Нашите мисли са триизмерни. А пък разумността е четириизмерна. Там е радиирането. Разширява се мисълта на някой човек. Или това, което казваме, Безсмъртното. Това е един свят, който не можем да определим. Той е свят на разширение. Едноизмерният свят не може да се разширява. За да се разшири, той трябва да се измени. За да се разшири, той трябва да стане двуизмерен. И двуизмерният, ако иска да се разшири, трябва да стане триизмерен. И триизмерният, ако иска да се разшири, трябва да стане четириизмерен. Вие имате обикновени схващания. Вие сте на някоя гостилница и мислите, че гостилничарят не е наготвил добре. Плащате двайсет и пет лева за яденето и казвате: "Не искам да ходя там да ям." Когато ти разправям за тия измерения, в ума ти седи гостилничарят със своите тенджери. Ти мислиш, че не е сготвил той добре. Остави ти гостилничаря. Аз ти говоря за нещо Божествено, а пък жена ти не се е отнесла добре с тебе и ти мислиш за това. Че как ще се отнесе с тебе. Значи отнела е касата, без да е позволено. Или е турила в касата нещо, което не е ценно, или е извадила нещо, което е ценно и ти се сърдиш.

Един се сърди, че някой е казал обидна дума. Какво нещо е обидна дума? Дума, за която плащат повече, без да има цена. Всички обидни думи са неща, които [нямат] цена, и ги продават като скъпоценнни камъни. А пък добрата дума е скъпоценен камък. За мен обидната дума е един обикновен камък, който пет пари не струва. А пък една хубава дума е един скъпоценен камък. Ценните работи вече към кой свят спадат? Те спадат към висшия свят.

Та казвам, трябва да знаете как да боравите с точката, с линията, с плоскостта, с кръговете и трябва да знаете как да боравите с радиацията, лъчеизпускането. Всеки един от вас трябва да знае закона на лъчеизпускането. Нещата да стават. Като влезеш в един свят на лъчеизпускането, ти вече имаш нещо определено. Човек, който не се е научил да изпуска нещо, той нищо не знае още. Свободата седи в това, да изпущаш. Но как да изпущаш? Всичко онова, което изпущаш от себе си, трябва да бъде ценно. Щом изпущаш неценни работи, ти си още в

нисшите светове. Всичко онова, което излиза от тебе, трябва да бъде ценно. То е изпущане. Следователно и нагоре, и настрани, във всички посоки. И кой каквото намери, ще бъде винаги ценно.

Ти ще минеш тогаз за един светия, за един гений, за един любимец на Бога. И Писанието казва: "Чисти бъдете." Разсъждава някой и казва: чистота. Но каква чистота? Той взема своите сравнения от физическото поле: чисти стаи, чисти дрехи, чист въздух и пр. Но това е още външна чистота. Това не е още чистота. Чистите работи са ценни, които радиират от себе си. Всяко едно тяло, което радиира, е чисто. А пък радиират само живите същества. Това, което има живот в себе си, то изпуща радиации. Мъртвите неща нямат радиации, нямат лъчеизпускане от себе си. И следователно, за да и бъдете здрави, всеки един човек за да бъде здрав, за да бъде весел, за да бъде силен на физическото поле, трябва да има лъчеизпускане от себе си. Как? Това не е нещо физическо, на което мога да ви науча.

Сега елементите: линията как ще я превърнеш? Тая линия какво означава вече? Аз съм написал на дъската тук сега цяло едно писмо. Толкоз съдържателно е то. То съдържа всичко в себе си. Който се е научил, като дойде, той може да го чете, и никога няма да направи една погрешка. А пък който не се е научил, ще му даде тълкуване по един начин, по друг начин и пр. Обаче тълкуванията не трябва да са произволни.

На този закон се обосноват всички окултни науки. (На това писмо.) Дали един човек постъпва добре, аз го меря с прави линии. Дали неговите чувства са благородни и добри, аз го меря с плоскостта. Дали неговите мисли са прави, аз го меря с кръга. И дали той е човек на Бога, аз го меря с радиациите. Бъдете святи, казва Писанието. Какво нещо е свят? То е лъчеизпускане. Ти трябва да се разширяваш, да изпущаш, че на всички хора, които са около тебе, да им стане светло. Тъмнината, която е около тях, да се замести със светлина, и те да виждат. Щом отидеш между хората, и те виждат, ти изпущаш нещо ценно. Как става? С лъчеизпускането. Влезете някъде, дето всички хора са смутени. Изгубили си пътя. Те са двадесет души в гората. Попаднали в някоя гора и няма път, и не могат да излязат. Опасна работа е това. Най-после идва един човек, който знае пътя и им казва: "Аз ще ви кажа откъде да излезете." Ще им покаже пътя и всички хора стават весели, нямат смущение. Защо? Той радиира нещо от себе си, има знание. Мнозина искате да имате знания. Преди няколко деня иде една млада сестра от света. Тя по-рано била евангелистка, после станала православна по верую, по разбиране. Аз наричам евангелистите, протестантите, православните, това е мода според мен. Например облече се някой с черни дрехи. После с бели дрехи, после със сини, червени. Или

си турил някои модерни копринени дрехи. Това е мода. Но защо искаш копринени дрехи или защо искаш вълнени дрехи, а пък не даваш цена на памучните? Хората не обичат памучните дрехи. Защо? Защото памукът много го обвива, усуква. Трябва сега предметно учение. (Учителя изважда кърпата си и я усуква.) Памукът много го усуква. Ние не обичаме усукани работи. Вие не обичате памучните дрехи, понеже ако ги носите, тя ще ви увие, ще ви усуче. Но памукът си има своята добра страна. Памукът е добър проводник на топлината. Като дойде топлината, дава път. Минава тя и си заминава. После и проветряването става много хубаво. Ако вземете вълната, коприната, те са много аристократи. Вълната казва на топлината: "Като влезеш вътре, няма да излезеш навън." И с коприната е същото. Вълната, коприната, като дойде топлината, ще питат господарката и тогаз ще види какво да направи. А пък памукът не пита господарката. Пуща всичко без позволение на господарката. И отвън навътре, и отвътре навън. Негови разбирания са те. Няма такова разбиране като вълната. Следователно, ако искаш един слуга, който не те ощетява, трябва да направиш дрехите си от вълна, а пък ако искаш добре да се проветряваш, трябва да направиш дрехите си от памук. Както виждате, досега ние имахме копринени или вълнени дрехи, а пък сега турихме памука и той пуща навън и навътре. Но трябва да знаете при какви условия да турите памука на работа и при какви условия вълната на работа. Това са сега символи.

Сега при този начин на разсъждение казвате: "Ние трябва да знаем нещо за Христа." Хубаво, Христос имаше постъпки. Ти не можеш да познаеш Христа, ако нямаш Неговата линия на постъпки. У Христа имаше чувство. Христос заради любовта, за тия чувства, Той прие да носи греховете на хората. А пък ти искаш да следваш Христа, но греховете на хората никак не искаш да ги носиш. После, в Христа имаше мисъл. Той мислеше да намери един път, да помогне на тия хора. А пък ти за хората не мислиш, и от сутрин до вечер ти мислиш за себе си. Ти казваш: "Аз искам да се запозная с Христа." Че как ще се запознаеш? И Христос като ти дойде на гости, най-първо ще Му приказваш за себе си, за децата си, за жена си, и ще му кажеш: "Господи. Малко беден съм. Не можеш ли да ми отпуснеш малко кредит?" Има една погрешка в схващането. Кредитът отдавна е отпуснат, но този кредит не е използван. Вие седите и казвате: "Ние не сме добри хора." Какво означава това? Всякога, когато казвате, че не сте добри хора, аз казвам, че кредитът, който е отпуснат от невидимия свят, не е използван. Имате една нива, която не е работена. Това е един кредит, който не е използван. Имате един ум, който не е обработен. Имате едно сърце, което не е обработено. Имате една воля, която не е обработена. Понеже сте влезли в един живот с особени разбирания, като речете да работите, не работите както трябва. Ще вземете малко мотиката и отгоре

ще блъснете малко и ще кажете: "Другите да копаят." Тая работа не става така. Ти сам ще изореш нивата си. Ти сам ще копаеш градината си. Върху твоя ум и сърце сам ще работиш. И ако оставиш други хора да влязат и да боравят с твоето сърце и ум, те може да работят, но те ще работят, както те знаят, и после ще съжаляваш. Ти в сърцето си пущай само Божествения Дух да дойде да ти помага. Ако разбираш. Начин за разбиране е това. А пък сега сърцето ви на кой наемател не е дадено. И неразположението, което имате, от какво зависи? Много наематели имате там. Турили сте вътре в четири-пететажното здание наематели – на първия етаж, на втория и пр. И не плащат. И целия ден говориш за наемателите, че не са ви платили, че те са безчестни. И постоянно се сърдите. Ти си умен човек. Ще туряш наематели, които плащат. Защо да не ги познаваш? Щом си турил наематели, които не ти плащат, това показва, че не си умен човек. И щом наемателят ти е лош, това показва, че и ти не си добър човек. Щом някой говори нещо лошо за тебе, това показва, че не си от много умните хора.

Сега аз разсъждавам така: дойде в мен една лоша мисъл. Тя е един наемател в третия етаж. Дойде едно лошо желание в сърцето ми. Това е наемател във втория етаж. Дойде една лоша постъпка. Тя е един наемател в първия етаж. Наредиха се горе. Казвам тогаз: "Чакайте. Четвъртия етаж още не съм го дал." В четвъртия етаж няма да стъпи нито един от хората на първия, втория и третия етаж. Намирам аз един отличен наемател и го турям в четвъртия етаж, и той, като влезе вътре, се разправя с тях. Можете да си представите как се разправя.

В този чертеж първият, вторият и третият етаж са тук, а четвъртият етаж е центърът. Като влязат лошите наематели, които не плащат, ние сгорещяваме този център и става им топло. Не искат да излязат. Нагорещим ги ние тук, и първият, вторият и третият етаж казват, че не могат да търпят и излизат навън и ще освободят етажите. Този в центъра, в четвъртия етаж, ще ги нагорещи. Следователно причинният свят е мястото, дето се поправят всички погрешки. И когато аз говоря за любовта, подразбирам четвъртия етаж в човека. Там, дето любовта влезе, нагорещява всичко и ония, които са недостойни, тя ги кара доброволно да си излязат навън, да оставят етажите свободни и да си вървят, дето искат. Какво разбрахте вие сега? Това е фигуративно.

Ще имате едно убеждение в себе си, което убеждение да не се разклаща. При всичките външни условия, които могат да ви сполетят, вашето убеждение да не се измени. Понеже, ако се измени, то не е реално. Реалността е нещо, което не може да се измени. В света съществуват две реалности. В съвременната наука съществуват реалност и относителна реалност. Относителната реалност е сянка на реалността. Не че сянката не

е нещо реално. Реално е, но тя винаги произтича от реалността. Реалността е, която създава относителната реалност. Та във всички вас има неща, които са относителни. Тия относителни неща произтичат от самата реалност. Мисълта си има своята относителна реалност. Чувството си има своята относителна реалност. Постъпките си имат своята относителна реалност. Има нещо съществено в постъпките и има нещо несъществено. Разликата е само в частичката "не". Сянка е значи. Но тая сянка можеш да я ползваш. Една сянка лятно време можеш да я използваш, ще седнеш да си починеш под сянката на едно дърво, но зимно време да седнеш под сянката на едно дърво, няма си мястото. Питам сега: вие пиете вода. Защо пиете вода? Че пиете, пиете. Ти казваш: "Жаден съм." Но защо си жаден? Жаждата – това е закон за оправяне на света на чувствата. Гладът, това е едно мерило за оправяне на постъпките. Дишането, това е закон, за да оправиш мисловия си свят, за да оправиш мислите си.

Когато имаш жажда, от жаждата си ще съдиш дали е естествена твоята жажда, или неестествена. И ако е неестествена твоята жажда, то има някое чувство, което е неестествено. Ако гладът ти е неестествен, то има нещо, което ти е неестествено във физическия свят. И ако в дишането ти има нещо неестествено, ако не дишаш свободно, ако не ти е приятно дишането, то има нещо, което препятства на твоите мисли. Това са диагнози. Всеки един трябва да изучава. Вие нямате ясна представа за нещата. Вие мислите, че като отидете в онзи свят, ще се уредят работите. Как ще отидете в онзи свят? Вие имате много крива представа за онзи свят. Вие искате да отидете в онзи свят с физическото си тяло, да видите Христа отвън. Че Христос го има и тук. (Учителя показва двата портрета в салона.) И тук, и там не е нарисуван, както трябва. Христос не е такъв, какъвто хората Го знаят. И Той се е променил. Христос, като отиде при лошите хора, става грозен. Като иде при красивите хора, става красив. Като отиде при меките хора, става мек. Като отиде при твърдите хора, става твърд. Навсякъде, каквито са хората, такъв става. Вие ще паднете в една погрешка. Не че Христос става такъв. Когато светлината дойде до вълка, у него се зароди желание да изяде агнето. Когато светлината дойде до лъва, у него ще има желание да изклинчи, да тръгне нанякъде.

Сега вие сте като рентиерите. Вие имате идеята на рентиерите. Вие разглеждате живота от съвсем друго становище. Това положение трябва да го оставите. Всички желаете да няма нищо, което да ви безпокои, да ви е уреден животът. Да бъде уреден животът на всекиго едного от вас не е мъчна работа, но трябва да знаеш как да постъпваш. Трябва да имаш линия на поведение. После трябва да имаш разширение на чувствата – да обичаш. Да обичаш, това е закон на плоскостта. Чувствата са в един свят, който е плосък. А мисълта е в един свят на сферата, един свят

сферообразен. Но това са думи най-непонятни. Виждаме, понеже светът е сферообразен, то и човешката глава е сферообразна, понеже умственият свят има най-малко съпротивления, с много малки разноски там можеш да свършиш една работа. Светът на чувствата е по-труден, а пък във физическия свят – при постъпките, се изисква много голямо знание, понеже материята е груба. Сега аз ви навеждам на тия мисли, на този начин на разсъждение, понеже всички противоречия произтичат от това. Вие имате едно верую, вярвате. Какво вярвате сега? Че Христос дойде на земята да спаси човечеството. Каква е вашата идея? Как го спасява? Кога майката спасява едно дете? Когато го роди здраво и постоянно отхранва това дете, дава му възпитание, то тая майка го е спасила и го е турила в живота. Но ако майката го роди мъртво или го роди живо, но не го отхрани добре, то тая майка се е наела да го роди, но не се е научила да го отхрани и възпита. Сегашните майки не знаят как да възпитават децата си. Щом станат на шест-седем години, ще ги прати на училище. Ако остане на майката и на бащата да им дадат възпитание, то децата ще останат невежи. Птиците защо не прогресират? Понеже имат малко знание и го унаследяват. А пък хората придобиват знание.

Човек, когато не знае как да живее, остарява. И аз мога да ви обясня нещата от това гледище. Когато лицето на човека се набръчква и погрознява, то си има своите причини. Ако вземете дълъг конец и го обтегнете от едната страна и другата страна, то какво ще стане? Мислите ли, че тая жица ще остане права? Не. Тя ще бъде винаги огъната малко. Ако турите на този конец в средата една малка топка, то ще имате едно малко огъване на този конец. Какво показва това? Този конец казва, че по законите, по които ние живеем, трябва да повикаме и други светове на помощ. Щом конецът се огъне, той вика на помощ умствения свят. А пък ти искаш да седи той в плоскостта. Тогаз викаш на помощ правата линия, чувствата викаш, любовта викаш. Но една любов, която е права линия, една любов, която е плоска, една любов, която е кръгообразна, там са наемателите още. Те не плащат. До третия етаж е така. В четвъртия етаж е причинният свят, това Разумното, Божественото. Не онова Абсолютното Божествено, но то е светът, който ражда нещата. Аз говоря за четвъртия етаж – причинния свят. Той е вече атмосферата на любовта. Той е, който урежда нещата. Докато не дойдете до четвъртия свят, до разумното, не могат да се уредят работите. Науката отива към там. Разумният свят е четвъртият свят. Разумният свят взема предвид всички положения на живота. Ти ще започнеш от точката, линията, плоскостта, кръга и ще дойдеш до радиирането, до лъчеизпускането. Ще направиш една маневра в себе си. Например една такава маневра: ти си беден човек и искаш да си оправиш работите. Няма да седнеш да мислиш за своята сиромашия, но ще направиш такава маневра: ще си мислиш, че си богат човек, че имаш

говеда, овци, камили, къщи по целия свят, златото просто така тече в касата ти. Ще почнеш да мислиш, че от тебе излиза злато като извор и навсякъде даваш. Пущаш, пущаш и ще си държиш една статистика, че днес си помогнал на сто души, утре на двеста души, на триста души, на няколко милиона, помагаш на целия свят. Ще кажеш: това е въображение. Това, което мислиш, то ще стане. Знаете ли какво нещо е силата на човешката мисъл? Няма нещо, което човек да е помислил и да не е станало. И няма човек, който да е помислил нещо и да не е станало. Това е реалното. Ти можеш да станеш учен човек. То е вече станало. Някой на твое място отдавна е станал учен. Ти искаш да напишеш една книга. И някой човек отдавна е написал тая книга. И ти можеш да я напишеш. Някой мисли да стане учен. И преди тебе някой е станал такъв. Или искаш да биеш някого. Някой вече го е набил. Ти искаш да откраднеш. Някой вече е откраднал. Ти искаш да бъдеш красив. Някой вече е красив. Искаш да бъдеш силен. Някой е вече силен. Ти искаш да хвъркаш, някой вече хвърка. Аз не мога, но патицата хвърчи. Аз искам да пробия земята. Че слънчевите лъчи отдавна са пробили земята. Има същества, които отдавна са пробили земята. Има цели тунели, направени от тях. Обаче за нас ще бъде земята реално пробита, когато ние пробием. Нашия мозък трябва да го пробием, в мозъка трябва да направим много тунели. Мозъкът представлява нашата земя и той трябва да се организира. Не че ние ще го организираме. Има известна работа, която ни е дадена. Бог ще ти даде храна, светлина, всичко това, но ти сам ще отвориш очите си и ще възприемеш светлината. Ти ще учиш сам. Като възприемеш светлината, няма да възприемаш, което искаш. Господ най-първо ви учи да не сте разточителни. Турил ви е малки прозорци, не ви е турил големи прозорци. Вие искате къщи с по четири-пет прозорци. Мерили ли сте колко са големи вашите прозорци? Дали са до три и половина сантиметра и около един-два сантиметра на широчина. Това са вашите прозорци и през тия прозорци влиза толкоз светлина, че осветлява всичко. И през този прозорец ти всичко виждаш. И после слушалките ти са едни малки дупчици. Господ иска и малко да слушаш. Малко да слушаш и много да разбираш. Той не прави големи дупки, да влезе много, но малко да влезе, обаче каквото влезе, да го разбереш. А пък ти можеш да имаш желание много да влезе и много да разбереш. Не, малко, но разбрано. А пък многото вътре само ще те безпокои. Малко знание ти трябва, но разбрано. Малко движение на ухото ти вътре, но разбрано движение.

И тогаз виждате, че ръката ти е плоска. Защо? Защото тя е носителка на чувствата.

Каквото и да каже някой, вие, без да проверите, казвате: "Така и така казва той." Вие оставете този метод. Вие сте неразположени духом някой път,

нещо сте недоволни от света, не искате да живеете, казвате, че Господ направил света така и така. Казвате, че всички хора са лоши. Не само вие, но и всички хора имат това неразположение някой път, някои в голям размер, някои в малък.

Можеш да си туриш ръцете така. (Учителя поставя двете ръце една срещу друга, дланите една срещу друга, допрени.) Или някой път ги поставяте така. (Учителя поставя ръцете една върху друга, с гръбната страна навън, лявата ръка върху дясната, ръцете са сложени върху гърдите.) Някои сестри дойдат и си турят двете ръце на корема и се поклонят и после подават ръка, за да целунат ръката ми. Вие с това искате да кажете: "Ще внимаваш за моето благоутробие. Да бъдеш внимателен за всички мои нужди, за това, което ми трябва за физическия свят. Да не ме урониш нещо. Тук във физическия свят всичко да имам, че тогаз приятелство." Щом не е уредена работата на физическото поле, той не признава другото. Или някой път дойде някой, седне на стола и си прехвърли краката един върху друг и говори. Аз вече го зная. Щом си прехвърли краката, то е написано вече. Или някой седи и се почесва отзад на главата с тая и оная ръка. Това са движения, които говорят. Тук са прекръстосани тия светове, образуват се прави линии или квадрати, или кръгове, или радиирани линии.

И щом дойде един човек, той веднага трябва да си даде акредитивните писма. Всеки гостенин, който дойде у вас, той е един посланик изпратен. Нека си даде своите акредитивни писма. Няма какво да ми разправя той. Да представи писмата си, официалните документи. Той ще ми разправя, че е благороден. Думите си да си ги държи, какъв е бил. Ще извади своите акредитивни писма от стомаха си, ще извади своите акредитивни писма от сърцето си, ще извади своите акредитивни писма от ума си. А за другия свят аз си имам съобщение. Имам съобщение от четвъртия свят. Това съобщение оттам е дошло, преди той да е дошъл. Четвъртото акредитивно писмо го имам. И те ми пишат така: "Наскоро ще дойде един наш посланик. Бъдете внимателни с него. Той е един човек много непостоянен, обича да пооткрадва, да полъгва, да кръшка. И гледайте да го повъзпитате малко нещо." Дойде друг. И за него ми казват отгоре: "Иде един наш посланик. Отличен човек е той. Можеш да имаш пълно доверие в него." Като дойде този първият, шмекерът, той казва: "Аз съм пратен от еди-къде си." Казвам му: "Дай си писмата." Той казва: "Че нямам писма." Той няма писма.

Мислите ли, че у вас няма някой пътник, че няма някой чужд посланик, когато сте недоволен от Бога, от невидимия свят? В какво има човек да се сърди на Бога, я ми кажете. Че си нямал пари. Че кой е виноват за това?

Колко пари ти трябват? Или че не си бил здрав. Кой е виноват за това? Ти казваш: "Ами окръжаващата среда е такава." Всички тия факти ги приемам така, както са, но кой е виноват за това? Аз наскоро четох един разказ: един млад граф в Европа се запознал с една госпожица от богато семейство. Едновременно се запознал той с четиридесет такива госпожици. И всичките той ги залъгвал, четиридесеттях. И на всичките пишел писма, че е готов за всяка една от тях да се ожени. И всичките тия четиридесет кандидатки усетили как той ги лъже. Събрали се те. И всяка една от тях носела писмата. Той писал на всички. Една му дава рандеву в един парк. И всички отиват там и го ограждат, и му дават един хубав поздрав със своите омбрели*. Кой сега е виноват? Той не е виноват, че се е запознал с четиридесет моми. Де му е вината? Кой ги лъже? Аз намирам примера недостатъчен. Те се събират. Колективно го бият. Хубаво, какво ще добият четиридесетте моми, като са го били? Де е лъжата? Че кой не обича кокошките? Тия моми са по една кокошка. Трябваха му четиридесет кокошки. Този граф се е запознал с тях, понеже е бил закъсал и трябват му пари, за да се учи. От тая любов

* Омбрела – лятно дамско чадърче (остар. От английски). изтегли една сумица, от оная изтегля и пр. Те са четиридесет банки, от които тегли кредит. Де е сега неестественото? Не е въпросът, че постъпката е лоша, но да се определи в какво отношение е лоша постъпката. Отварянето на касата е естествено, само когато господарят каже да се отвори и се отвори в негово присъствие. И аз говоря, когато Господарят е там, и аз отварям своята каса, своя ум и своето сърце. А пък когато Го няма Господаря, казват ми: "Защо мълчиш? Кажи ми една дума." Мълча. Казват ми: "Какво мълчиш?" Мълча. Казва той: "Диване е той." Питам сега, аз ли съм умният, или той е умният?

Сега въпросът не е заради мен. Аз искам вие да бъдете умни. Всички вие трябва да бъдете умни, понеже, ако не сте умни, работата няма да върви. Това е всичкото. В една кола всяко едно колело трябва да се движи добре. И четирите колела трябва да се движат добре. И осите трябва да са добре намазани. И всяко едно нещо трябва да си е на мястото и добре трябва да изпълнява работата си. Ако едно колело се движи хубаво, и другото не се движи хубаво, какво ще стане? Вие сте колелата на Божествената каруца. Какво значи колело? В мисловия свят вие сте служители на Бога. В мисловия свят вие сте колела на Бога. Вие сте седалище, на което хората седят. Под това аз разбирам света на чувствата. Той е плосък. Като определям границите на нивата, подразбирам едноизмерния свят. Граници има. Едноизмерният свят представлява граница на чувствения свят. А чувственият свят е граница на умствения свят. А пък умственият свят е граница на причинния свят. И ако границите са по правило

определени, то отношенията на съществата, които живеят в тези светове, са правилни. Следователно границите на вашия физически свят, границите на вашия сърдечен свят, на вашия умствен свят, всички тия граници трябва да са правилни. Вашият причинен свят – той е уреден. Всички тия граници трябва да са правилни.

Сега от онова, което сте чели, което са ви разправяли, какво разбирате например за поведението на Христа? Някои са ми разправяли, че са виждали Христа. Виждали са сянката на Христа. Относителния Христос са виждали. Има един реален Христос, има и един относителен Христос. Какво не са ми разправяли за Христа? Някъде са Го виждали, облечен с една шопска дреха, с шопски потури. Това не е Христос. Някъде са Го виждали с една класическа дреха, дълга римска тога. И това не е Христос. Художниците как Го рисуват? Този портрет тук право ли е нарисуван? (Учителя показва портретите в салона.) Това е човек там, но вие сте свикнали и казвате: "Каква хубава мантия има, какво хубаво положение има." Мислите ли, че този прилича на реалния Христос? (Учителя показва по портрета.) Сянка е това. Всички казват, че е отлична картина. Това е сянка на нещата. Вие имате известни схващания. То е сянка. Казваш: "Сърцето ми гори." То е сянка. Какво ти гори сърцето. Казваш: "Сърцето ми е топло." Под горене какво разбирате? Радиира вашето сърце. Казват: "огън, агни*". Агни йога е една стара наука. Агни йога какво е? Наука за огъня. Иска да каже, че той всичко разрешава. Не, огънят всичко не разрешава. Ти можеш да си изгориш ръката. Можеш да се опърлиш от огъня. Огънят може да ти причини голяма беля. Зад огъня има нещо друго. Трябва цяла една философия. Агни йога е наука за огъня, но зад огъня седи нещо друго. Огънят е само една проекция, едно отражение на закона на любовта. Следователно той е едно отражение на закона на любовта. Ако вие усилите топлината на вашите чувства, ще причините едно нервно разстройство на вашия мозък. И много хора заболяват от какво? Аз виждам и правя своите изследвания. Щом се повиши температурата на мозъка, може и на една стотна

* Агни – огън (санскрит). част от градуса, то това се отразява върху човека. Каква е нормалната топлина? ("Тридесет и шест и половина градуса.") Ако тая топлина в мозъка се повиши само с една десета от градуса, или стане 37 градуса, тя вече не е нормална. Природата никак не търпи отклонения. При всяко повишение или понижение на температурата, винаги се изменя цялото състояние на човека. И щом се усили тая температура, вие се усещате във вашите чувства крайно неразположен. Някой път вие мразите, не обичате някого. Хладнокръвен сте. Намалила се е температурата ви. Някой път с всички искате да станете приятели и близки, искате всички да прегърнете. Повишена е температурата ви. Искате да прегърнете всекиго,

когото видите. Това е анормално състояние. Това не е нито будизъм, нито християнство. Младите са експанзивни, а старите – философи. Нито младият е в естествено състояние, нито старият. Сега не ви говоря това за някого лично от вас. Не мислете това. Някои го взимат отгоре си. Вие казвате: "Какво трябва да се прави тогаз?" Там е сега въпросът. Трябва да се дойде до разумния живот. Трябва да знае човек как да постъпва. Бог изисква всички негови деца да бъдат разумни, да разбират и физическия свят, и духовния свят. Духовния свят аз го наричам свят на чувствата. А пък умственият свят е свят на мисълта. Бог изисква всички вие да бъдете разумни. Разумни в постъпките си, разумни в чувствата си, в мислите си, понеже това са елементи, които за самия тебе са полезни. Аз говоря за една разумност, която е вътре. Аз говоря за една разумност, на която аз да се радвам. Не какво говорят хората. Аз да съзнавам, че изпълнявам волята Божия, и това да ме радва. Не какво говорят хората. Това не е меродавно. Ако хората са добре разположени, то е добро, но и ако добре или зле са разположени, това не са меродавни мерки. Това е относително. Но важно е онова разположение, когато аз съзнавам, че върша волята Божия – това е меродавно. Това знание е меродавно. Не искам хората да го знаят. И това съзнание ще ви даде вътрешна сила. Аз желая да имате съзнание, че вършите волята Божия и да сте доволни, и никак да не съжалявате, че сте направили нещо. Да не говорите: "Аз не трябваше да направя това добро." Че Бог е дал всички блага на света. Той какво трябва да каже тогаз? Бог, като погледне на човека, Той вижда, че този човек ще се намери в трудно положение и му казва: "Не върши това, ще пострадаш." Той не слуша и пострадва. Защо страдаш? Защото не вършиш доброто. Защо страдаш? Защото не мислиш доброто. Защо страдаш? Защото не постъпваш добре. Ти казваш: "Аз постъпвам добре." Не както хората искат, но да постъпваш така, както Бог постъпва спрямо тебе. За мен е меродавно това: аз да постъпвам така, както Бог постъпва спрямо мене. Това е образец. И да чувствам така, както Бог чувства. Не в голям размер, но в малък размер. Да мисля, да чувствам и да постъпвам така, както Бог мисли, чувства и постъпва. Щом имам това, то всичко тогаз мога да постигна в света. Какво искате да постигнете например? Искате да бъдете красиви. Отлично нещо е красотата. Ще турите линиите. За да бъде лицето ви красиво, трябва линиите на едноиз-мерния свят да са намясто, плоскостите на двуизмерния свят да са намясто, и сферите, разширението на умствения свят да са на мястото си. Три вида линии има.

Да кажем, че тук имате точката À. Това означава умствения свят. Имате вече резултатите на разумния свят. Радиирането произтича от един елемент на разумния свят. Радиуси има само разумният свят, радиални линии, които излизат от един център. Това, което излиза от един общ център, то е светът, който разрешава всички мъчнотии. Някой път нещата

могат да се вливат към един общ център. Ако се вливат нещата, то е едно нещо. А пък ако излизат от един център свободно – защото в причинния свят всички неща свободно излизат от центъра – то е израз чисто на чисто Божествения свят. И човек, който е влязъл в причинния свят, той е вече щастлив. Той има едно щастие. Той оценява постъпките на всички хора и им дава много добра оценка. Той не влиза в стълкновение с никого. И дето влезе той, става приятел с всеки човек и му показва как да оправи мъчнотиите си. Той му казва: така и така. Някой идва при мене и ми казва: "Учителю, кажи на еди-кого си." Казвам му: "Ти си дошъл и на тебе ще кажа най-първо. От тебе започвам сега." Ти казваш: "Той така и така ми каза." "От тебе започвам. Ти искаш ли да бъдеш като него?" "Не." След малко другият идва при мен. И той казва: "Така и така." И с него започвам така: "Ти искаш ли да бъдеш като него?" И всеки иска да ме вземе на страната си, да разбера, че той е прав. А пък аз виждам, че не са. Аз съм виждал, идват ясновидци при мене. Искат да ми кажат, че много знаят. Много малко знаят ясновидците. Ясновидството разбирам да вижда нещата, в дадения случай да ги вижда така, както се проектират в Божествения свят. Да виждаш дали този образ е прав, или не. В България в моите изследвания само един ясновидец видях, и то жена. Бутнах на едно място главата, в един Божествен център. У другите не видях този Божествен център събуден. Само една млада мома видях ясновидка, и то на едно място е развит центърът. Казах: "Ако цялата ти глава беше такава, ти щеше да бъдеш гениална глава." И аз като бутнах това място, от това място излезе светлина, и то мека и приятна. Тая светлина показваше развита справедливост и едно Божествено разбиране на нещата. Нали имате звънци? Като бутнете звънеца, нали звъни?

Преди няколко вечери бях на гости у един наш приятел. Дадоха знак да дойде автомобил да ни вземе. Според стария ред трябваше да отидем на пазаря за автомобил и щеше да се мине половин час. Той бутна едно копче и поиска номера. И поръча автомобила. И казаха: на еди-коя си улица, на еди-кой си номер да дойде автомобил. И след пет-десет минути дойде автомобилът. В Божествения свят е така. И веднага идва. Но ако не знаеш как да бутнеш, не стават работите. Трябва да помните добре номера, числата.

Какво разбрахте сега? Преля ли водата? Ако е преляла, не е добре. Ако водата прелива, в тръбата има нещо, задръстена е. Водата радиира. Водата трябва да влезе в своето място. Та казвам, на вас канализацията ви е станала доста стара, чувствам, че тръбите са доста стари и са подпушени с пясък. Мои изследвания са това. Понеже има нови тръби, изпратени от управлението на невидимия свят, ще ги вземете и ще турите нова канализация, нищо повече. А пък старите, като ги извадите, можете да ги

употребите за друго. Но непременно да си уредите канализацията. После ще дойде една комисия и ако намери, че не сте направили новите канализации, няма да получите нужната бележка. То е като един изпит. Когато един учител изпитва ученик и той не си знае урока, учителят му туря само един кол. А пък аз не желая да ви турят колища, единица.

Ще турям дванадесетобалната система. Да ви турят по 12:1 и 2.

"Отче наш"

6 ч. 30 мин.
26 лекция на Общия окултен клас
18 март 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето облачно. Времето тихо и хладно.

1936_03_20 Самовъзпитание
лекция на Младежкия клас

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Как бихте представили физически обикновения, талантливия и гениалния човек и светията? Обикновеният човек е дебел, талантливият е висок, гениалният върви, а светията хвърка. Когато талантливият човек нагоре отива, обикновеният е дебел. Когато талантливият човек нагоре отива, гениалният върви нагоре, а пък светията хвърка. Щом дебелееш – обикновен човек си. Щом растеш – талантлив си. Щом се движиш – гениален си, а щом хвъркаш – светия си. Това са основи, това са елементи. Разглеждам обикновения човек като елемент. Светията може да мисли като завършен резултат. В природата такива завършени резултата няма. Знанието, което сега имате, то е било преди хиляди години и сега го проучавате. За пример вземете състоянието преди милиони години, да кажем преди хиляди години вземете положението на една звезда, то не е такова, каквото е сега. Сегашните учени хора изучават преди хиляди години, какво е било състоянието на света. А след хиляди години ще знаят какво е сегашното състояние. Туй, което сега имате, ще го знаете след хиляди години. Какви сте били преди хиляди години сега го знаете, какви ще сте – след хиляди години ще знаете. Тъй че вие не знаете какви сте сега. Ами че знаете ли колко клетки имате? – Не знаете. Вие имате едно тяло и не знаете от колко милиона е то. След хиляди години може би ще знаете, колко нишки имате, после от колко центрове, колко способности имате, не знаете. С колко средства си служи човешкият разум и това не знаете. Какви са елементите на човешката мисъл и това не знаете. Какви са елементите на човешките чувства и това не знаете. Едва сега сте започнали да изучавате елементите на постъпките. Не само вие, но и кой да е философ на положителната философия не го знае. Някои говорят за светии, но и те не знаят какво нещо е светийство. Те говорят за гений, но не знаят какво нещо е гений. Геният и талантливият човек доста се отличават. Черти има. Говориш за бяло, но черти има белината. Говориш за черно, но черти има чернотата, степени има. Чернота и белота по какво [се] отличават?

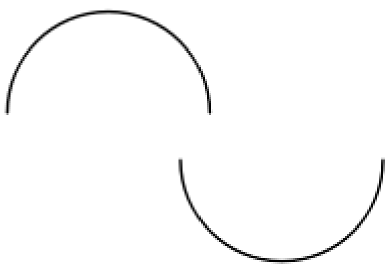

Графически ако представим бялото, то е крива изпъкнала линия, черното е вдлъбната линия. Черното поглъща светлината. Следователно, онези огледала, които са вдлъбнати, събират светлината, онези които са изпъкнали, разпръсват. Значи светлината е това, което дава, тъмнината е това, което възприема. Кое е положителното? – Което дава. Кое [е] отрицателното? – Което взема. Но какво нещо е вземането? Туй, което от една страна взема, от другата дава. Туй, което от една страна дава от другата взема.

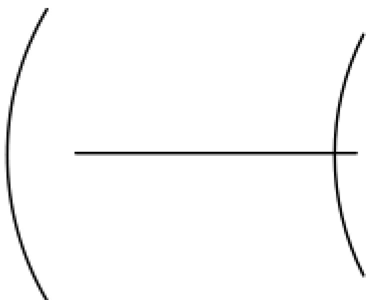

Следователно, научно казано, след като даваш дълго време, трябва да приемаш от някъде. Защото този, който дава, трябва да получава. Този, който получава, след като взема, взема, трябва да даде. Не можеш все да вземаш, защото ще се натовариш. Допуснете, че имате един чувал. Най-първо обичаш да вземаш – товарите, товарите. Щом като си вземал в тебе ще се породи желание да отвориш, да даваш. Всеки чувал има две усти. Ще отвориш, ще даваш. Ще се принудиш да даваш. Природата ще те принуди да даваш. Защото ще познаеш своето знание. Защото законът е верен. Човек, който нищо няма е невежа. Който вземе да се учи, да се товари, да се товари, като стане учен, тежи му. Започне да дава и на другите. Иска да каже нещо да му олекне, малко. Те са философски положения. После цяла една философия има.

Вземете на английски члена „the“, вземете на френски „le“, в български „-т“. В английски и френски членът е отпред, а в български отзад. Звуковете, които са употребени в члена се различават. Казвате: „Езикът го изисква.“ Кои са причините да се образува този член в английски, френски и български? Разбира се ако се разреши този въпрос, какво означава членът.

Нещо определено, не общо казано, но определен[о] – хлябът например, значи специално трябва да се определи. Защо българинът турил члена отзад, англичанинът отпред? Българинът го турил на опашката, англичанинът на главата. Например, когато българинът се учудва, казва: „Льо, Боже!“ Френски говори. На български „ла“ той е турил „ла“ в кучето. „Ла“ е едно съвпадение. Значи на френски определения член „ла“ българинът го взема много специфично. Какво значи „ла“? Казва: „Нещо не на място.“ Казваш нещо, той казва: „Ла!“ Сега човешката мисъл във всичките езици е работила. Тия езици излизат от един общ език. Това са откровения. Има много неща във френски, английски, в български, в славянските езици. Има неща особени. Българинът говори за „аз“, а произнася „ас“. Защо? На французите някои букви не им достигат. Вземете „ou“, той го произнася като „у“. Защо? Как пишат „у“-то? (– Като нашето „и“.) Нашето „и“ като „у“ го произнасят. Онази първоначална човешка реч, тя си имала звукове.

Човек трябва да изучава онези езици, за да види психологическото развитие на народите. На всеки народ съответствува езикът на неговото вътрешно различие. Англичанинът защо има този мекия знак? Понеже това е практичен говор, човек в практичния, материалния живот има опасност да стане много груб. Англичанинът се мъчи да произнася малко меко, за да омекчи характера си. Англичанинът, ако изхвърли „the“ съвсем ще огрубее. Англичанинът като произнася „баща“, ще тури меко. Като каже „майка“, пак ще го произнесе меко. В българите няма това. Обаче в българите де е мекотата? – На „й“ е мекото. Като каже „майка“, „май“ изменя и другите. Коренът на „майка“ и [„mother“] е един и същ. Та казвам: Когато имате една груба черта в характера си, може да я смекчите с някоя мека дума. Да имате една мека дума като смекчаваща. Българите още като искат да смекчат понеже нямат „тита“, в старославянски език са имали „ь“ и „е“ (б.р. Има вероятност стенографката да не е изписала буквата, която Учителят е имал предвид) за смекчаване. Човек трябва да се научи на смекчителните условия на природата да мисли меко. Всички хора със силни желания имат груби черти. И ще ви обясня защо.

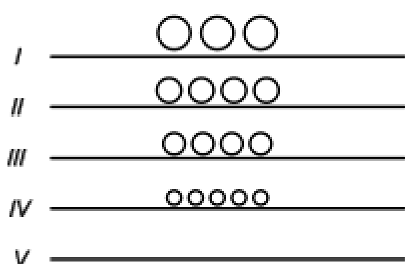

Това са решета. Горното е с най-големи дупки. Представете си, че с горното

решето вземате вода. Но в първичното състояние водата е в твърдо състояние. Първичната вода, следователно понеже през тези дупки не могат да минат едрите парчета и вие може да носите, туй решето взема всичките буци и под него когато са другите решета, за да паднат там, трябва да се натрошат. Колкото буци са непотребни за горното решето падат във второто. По-ситните буци падат във второто решето. Едни се съдържат във второто, но които са още по-ситни падат и в третото. Отдолу има решето без дупки. Обаче, като дойде топлината и всичката топлина [вода] се стопи, влиза през всичките решета в четвъртото и става наводнение. Когато чувствата във вас преодоляват, значи през всичките горни решета всичката вода се стопи, всичката слезе във вашето решето дето няма дупки. Питам: Безопасно ли е едно решето без дупки? Или трябва да имате едно от първите?

Туй, което вие наричате реализиране какво нещо е реализирането? Втичане или изтичане? Необработената стока, като я продадеш навън, ти ще възприемеш нещо. Най-първо реализирането е един процес на изтичане, все трябва да изпратиш нещо. Процесът на реализирането е изтичане. Туй, което изтича от тебе, трябва да се реализира друго нещо на мястото. Онзи търговец, който продал своята стока, ще вземе пари вместо стоката и след туй ще вземе друга стока.

Сега аз ви навеждам да мислите. Човек, за да се възпита, трябва да разбира. Самовъзпитанието е един от най-великите методи на природата. Човека никой не може да възпита, освен сам. Другите може да му говорят за самовъзпитание, но той сам трябва да се възпита. Онази сила, която възпитава човека, отвътре се намира. Учителят, който възпитава човека, той е вътре в него. Той има двама учители. Това са условията отвън, те са стеснителните условия. Истинското възпитание е отвътре. Сега какво разбирате под думата самовъзпитание? Тази дума произхожда на български от думата питай̀, което значи храня. Да възпиташ значи да храниш ума. Възпитание на чувствата трябва да знаеш да храниш чувствата си. Мисъл и мислене са две неща различни. Чувства и чувствуване е пак различно. Казва: „Той има силна мисъл.“ Но мисълта става силна в мисленето. Чувствата стават силни в чувствуването. Ако ти не чувствуваш, твоите чувства, то е като зрънце.

Да обясня закона: Едно зърно е потенциално, то има всичките възможности. Туй зърно, ако седи в хамбара, не може да се прояви. Но ако го поставиш в почвата вътре да действуват силите на природата, тогава туй зърно проявява своята сила. Следователно мисълта е като едно зърно. Като започнеш да мислиш трябва да посаждаш навън. Тази мисъл започва да расте, да се развива. Когато казваш: „Аз имам мисъл“, то е друг въпрос. То

значи: ти имаш зърно, но ако не мислиш, туй зърно ще остане непроявено. Значи ти имаш жито и не посаждаш житото на нивата, то ще остане в хамбара. Ако го посееш на нивата, то вече расте и се развива и ще имате вече едно изобилие. Но противоречието къде е? Ако житото се посее на нивата, то няма да има същите условия на живот, каквито са вътре в хамбара. В хамбара е разположено, седи сухо, спокойно, но няма придобивки. Щом излезе на нивата има придобивки, има ред мъчнотии, които трябва да ги преодолява. Но някой път вие скърбите за онова състояние, което имахте в хамбара. Казвате: „Що ми трябваше да излизам от хамбаря, да ходя по света, да скитам?“ Зависи от тебе. Дойде една мисъл, тя не е господар. Дойде човешкият ум, хване една мисъл, дойде човешкият ум, хване едно чувство, какво ще правите? Какво ще стане когато започнеш да чувствуваш нещата? Значи заставен си. Казваш: „Що ми трябваше да се мъча!“ Няма какво да се мъчиш, ще работиш. Щом работиш, няма да се мъчиш. Щом не искаш да работиш, няма какво, ще се мъчиш.

Мъчението е един инструмент, мярка за работа. Сега нали вие казвате: „Защо ми се случи това?“ Че какво ви се е случило? Да кажем ударите си главата и падне десетина капки кръв – уплашите се. Съберете кръвта, пък направете едно научно изследване да видите от какво е съставена кръвта, ще видите нейния цвят, после нейната миризма. Другояче няма да използувате това условие. То е таман турено, пукнала се главата да видите от какво е съставена вашата кръв. Разгледайте хубаво. Вие пуснете на земята кръвта и после се оплаквате, че ви пукнали главата. Значи, онова място от дето излязла кръвта, започва да говори. За кръвта даже въпрос не правете. Казва: „Пукнаха ми главата.“ То е важно кръвта, която излязла от главата, понеже тази кръв ще ви спаси. Че ако тя не беше излязла, щяха да ви убият. Онзи, който ви ударил, видял кръвта, уплашил се, казва: „Ще умре!“ Като започне кръвта да тече, човек се спасява. Страданието от какво произтича? Добре. Пукнали ти главата, какво трябва да се учиш сега? Трябва да ходиш да се молиш, че ти пукнали главата. Значи имаш опитност, мярка имаш. Следователно, не пукай главите на хората. Защо ти пукнаха главата? – „Пукнаха ми главата, за да не пукам главите на хората.“ Има смисъл, ако твоята глава се пукнала и ти казваш: „Аз ще пукам главите.“ Тогава ти не разбираш защо се пукнала главата ти.

Защо има човек мисъл? – За да мисли. Защо мисли човек? – За да има мисъл. Едното подразбира другото. Човек мисли, за да има мисъл. Човек чувствува, за да има чувство. Придобитото за вас е мисълта, която остава, може да я хванете и да я изучавате. Една мисъл, която имате, тя може да ви служи като обект, който разглеждате. Една мисъл в какво може да се реализира? Да допуснем сега, че вие искате да бъдете учен човек.

Желанието е много хубаво. Какво ще знаете? В какво ще седи вашата наука? В какво седи науката на един велик виртуоз? – Че той определил, знае вече функциите на сърцето. Много учен физиолог, който знае как функционира сърцето, какви са неговите подразделения, как става кръвообращението, после донякъде знае оня център, който в мозъка, който се занимава с функционирането на сърцето. После един физиолог може да знае онези процеси, които стават в стомаха, как става храносмилането, знае как става процеса на дишането. Този физиолог дойде до ума, но там е съвсем простак. Той физиологически може да обясни процесите, но ония процеси, които стават в човешката мисъл, там той е невежа.

Някой от вас сте невежи. Всички знаете за Господа много работи. Богословците знаят много работи за небето, разправят за Адама, за Ева, знаят как ги създал Господ, в колко деня създал света, много работи знаят. Казвам: Същия закон, туй което преди 8 000 години Господ направил го знаят, а туй, което сега става, не знаят. Него след 8 000 години ще го знаят. Такъв е законът. Както в астрономията, за да знаят нещо, за една звезда, трябва светлината да е дошла, не може да говори. Защо не може да го приеме? Не, че не иска, но за да може да приемем известни знания, трябва известна светлина, която трябва да проникне. В света няма светлина. Там дето светлината дошла, дошло и знанието. Та, и в човешкия мозък трябва светлина. Човек е толкова просветен, колкото светлина прониква във веществото на мозъка. Във всичките хора светлината еднакво не прониква. В това е различието. Знанието е степен на светлината, която прониква в човешкия мозък. Има една светлина, която е съществена, пък има една светлина, която е отражение. Нали знаете отражението лесно може да се гледа, ако имате отразена светлина на някое платно. Имате една призма, разлага светлината, появяват се цветовете, но те не боядисват платното или стената. Вземете киното: Там на платното виждате движение на тренове, на параходи на вода, виждате морета, вятър, всичко това. Махнат се тези картини, този прожектор, който проектира тия неща, всичко това изчезне. Има неща в човека, които не са съществени. Те са проекция. По някой път вие се спирате и казвате: „Празно ми е." Спряло е вашето кино. Казва: „Няма нищо в ума ми." По някой път вие мислите, че много знаете, защото на платното всичко се хваща, картини, фигури. Спре онзи, който оперира с картините, казвате: „Няма нищо", забравите картините.

Та казвам: При сегашните условия намерете онова знание, което да е ядката на знанието. Съществува един закон: Всяко едно чувство подразбира друго. Като кажеш „сладко", какво чувствуваш? Какво си представяте? Сладкото вече подразбира мед, захар, сладко цвекло, сладка царевица, сладко винце. Думата сладко ще предизвика ред други. Или пък

кажете горчиво. Като кажеш една дума, ред други предмети ще се явят във вашия ум. Следователно, всякога трябва да има думи, които подтикват към мисъл. Когато нещата се нареждат, предизвикват се тия предмети, които са ни потребни. Самовъзпитанието седи в това. Там дето е наредено, като дойде една идея, тя предизвиква други идеи. Те се нижат като цяла една мрежа. Мисълта на възпитаните хора е нанизана. Онези, които не са възпитани, тяхната мисъл не се ниже.

Сега кои са съществените работи? Сега представете си, че имате един предмет. Имате едно камъче, може да го подсладите, може да му турите малко мед отгоре. Турите го в устата, меда се стопи, камъчето остава. Сладкото е на повърхността. Но има известни предмети, които целите са сладки. Като вземете един бонбон или захар, всичко ще се стопи в устата. Добре сега. Може ли сега да направите едно изчисление. Ако стопите в едно езеро една бучка захар, след колко милиона години частиците на тази бучка захар ще се съберат? – Не може. Ако сте учен човек, трябва да изпарите езерото и да намерите частиците на бучката захар. Ако вашите бучки останат, нищо не се е загубило. Сега вие съжалявате, че вашата захар се е стопила. Но често някои ваши мисли така се стопяват, че не може да ги намерите. Стопената мисъл във водата не може да я намерите. Има мисли, които се стопяват; има чувства които се стопяват. Свойството им е такова. Топят се. Следователно, тия мисли, които се топят, тия чувства които се топят и тия постъпки, които се топят, трябва да ги пазите. Ако не ги намерите, не е лошо, но стопила се мисълта, отиде вече. Не може да я намериш, тя не се връща назад.

В самовъзпитанието трябва да намерите свойствата на една мисъл. Да намерите мисълта топи ли се или не се топи. То е знание. Че ако вие направите една къща от захар в сухо време да живее[те] в нея, като започнат да валят дъждове, какво ще стане с нея? Има богати американци, които си правят удоволствие, зимно време отиват на север и там си правят палати от лед. Много хубави, грандиозни палати си правят от лед. Но лятно време се разтопяват тия палати и нищо не остава.

Та казвам: По някой път и в човека има нещо неустойчиво. Не че човек е неустойчив, но има известна материя в човека, която е неустойчива. Или известни мисли, които са неустойчиви. Те не принадлежат на човека. Те са достояние на цялото човечество. Захарта не е достояние само на едно същество. Светлината не е достояние само на едно същество. Следователно, щом изгасва вашата свещ, тя не е за вас. Защо изгасва свещта? Тя показва, че не [е] само за вас. Светлината показва, че е за всичките. Туй, което изгасва и светва, туй което се губи и се явява едновременно показва, че не е за всички. Щом изгасва не е за вас. Не се е

изгубила. Щом светне това вече е за вас. Туй, което светва, е за вас. Туй, което изгасва, не е за вас, то е за другите.

Сега да ви обясня това: Туй, което изгасва не е за вас. Онзи въглищар, който горил въглищата, нали после ги загасил и оставил и когато ви трябват пак ги запалите. Пепелта, която остава след като ги изгорите, тя е непотребна. Но тази пепел е потребна да я турите като тор. Тя става потребна за нивите. Тъй щото тази пепел се поглъща от растенията, влиза в плодовете и постоянно тази пепел се връща при нас. После в другите форми, в природата има цяла една обмяна на нещата. Туй, което [е] непотребно за тебе, след време ще се върне, то ще дойде. Пепелта ще хвърлиш някъде и тази пепел, след като се обработи, ще дойде по един начин, че ти никак няма да я познаеш. Та, ако имате много пепел, хвърлете я на нивата. Ако имате много въглища, отоплете си стаите.

Казвам, всяка една мисъл може да има състоянието: или е запалена или свети или е изгасена. Ако е изгасена тя е минала. Сега да кажем, ако една лампа свети и изгасва. Нали имате едно растение запалено, гори и от туй горене какво се образува? Образуват се плодове. Ние опитваме горенето. Значи въглищарите от своите въглища дали плодовете си. Растенията имат плодове. Това е придобит резултат. След туй дървото се отсича, изгаря се. Имаме въглищата. Сега си направете аналогично, какво е сравнението между плодовете и въглищата. Да направим малко сравнение. Някой път имали сте някоя рокля, която има много бръчки, не е за носене. Турите въглища, запалите, турите в ютията. След туй прекарате на вашата рокля, тя се оглажда. Значи от въглищата, от този плод си оглаждате вашата дрешка. Вие казвате, какво трябва да правите с вашите въглища. Турете ги във вашата ютия, гладете вашите рокли, гладете вашите ризи. „Тази риза не е огладена“, казвате. И една мисъл може да не е огладена. Едно чувство не е огладено. Да прекараш ютията отгоре, но няма да го изгориш. Ще го понатиснеш, ще го огладиш.

Сега това са общи положения. Казвам: Човек трябва да научи един език. Онези хора, които имат високо мнение за себе си, много мъчно научават един език. Тук в България всички мисионери, които дойдоха и имаха едно високо мнение за себе си, не можаха да научат български. Те чакаха да научат езика хубаво, че тогава да говорят. Човек ще прави погрешки, че тогава ще научи. Онези, които говориха и правиха погрешки се научиха. Един американец много учен човек среща друг, който го пита: „Къде отиваш?“ – „Отивам да се жегя.“ Искал да каже, че отива да се жени. Един мисионер, който не знаел хубаво български език казва: „развалена кобила“, а искал да каже: „разградената колиба“. Та и българите, които са ходили в странство, стават понякога много смешни. Отиват двама

български студенти на гости. Американците слагат на масата широки чаши с вода, за да си измиват пръстите в тях. Той българинът, като не заел за какво служи, взел че изпил водата. Често ние се смеем на такива работи. Но такива погрешки всички правим в живота. Каквото природата наредила, ние като не му знаем цената, казваме нещо друго. Трябва да се знае. Не че погрешките са малки. Някои погрешки са много сериозни, от които трябва да се пазим.

Казвам сега: Трябва да имате известни думи в живота, които да имат смекчително влияние. Трябва да имате известни думи, които да имат смекчителни условия за вашите чувства и за вашите постъпки, както водата. Тя е която смекчава. Огънят например смекчава восъка. Коравият восък, като се понагрее, става мек. Коравият хляб, като се тури малко вода отгоре, смекчава се. Значи имаш в себе си нещо кораво и трябва да имаш нещо, което да смекчава, да действува смекчително. Водата действува смекчително. Маслото действува смекчително. Водата действува смекчително. Някъде водата, някъде масло, някъде огънят действуват смекчително. [В]се таки човек трябва да има три думи, три елемента, които действуват смекчително за улеснение на неговия живот.

Можете ли ми каза коя е най-меката дума в българския език? Една мека дума може ли да ми кажете? (– „Благост.“) Друга дума? (– „Мир, милост.“)

Това е благост (*липсва чертеж в оригинала*). Това е милост. Благостта е която дава, милостта приема. Благият човек не те съжалява, че ти страдаш. Ти вървиш, благият ще ти даде, ще си замине. Милостивият ще се спре при тебе, ще ти услужи. Те по характер се различават. Благият е щедър. Дето мине дава. Види, че ти си болен, остави пари, ще каже: „Ще мине тази работа“, и ще си замине. Той не се спира, а си заминава. Милостивият, той нищо няма да ти даде, каквото благият оставил. Милостивият, като дойде, ще те привърже, ще те нахрани. Благият, като дойде при тебе, ще ти остави захар, масло, сирене. Милостивият, като дойде ще се опретне да наточи баница, супичка ще направи. Единият донася, другият вътре прави. Казвам сега: Да имате благост, като нещо [което] отвън носи. А пък милосърдието като нещо, което отвън [отвътре] обработва. То е знание. Казва: „Той е мислосърд човек.“ Нямате определена идея. Във всеки човек милостта трябва да работи отвътре, всичко да тури в ред и порядък, а пък благостта да дава. Всеки ден трябва да опитвате вашата благост и вашето милосърдие. Един ден ще минеш покрай някой, ще го насърчиш, на другия ден ще покажете вашето милосърдие. Как ще го направите? Да кажем да направите една блага постъпка. Как ще покажете вашата блага постъпка? Вашата милостива постъпка как ще покажете? Какъв метод ще изберете, например?

За следния път намерете две форми на благост и на милосърдието във вас. Какво бихте направили, ако тръгнете по пътя на благостта и по пътя на милосърдието. Ето какво подразбирам. Ако ходите по пътя на един музикант, ще се научите да свирите, да пеете. Ако ходите по пътя на един лекар, ще се научите да лекувате хората. Добре, ако ходите по пътя на един шивач, ще се научите да шиете дрехи. Ако ходите по пътя на един земеделец, на един градинар, ще научите техните занаяти. Непременно, по какъвто път вървиш, все ще се научиш нещо и като го научиш, ще приложиш. Ако ходиш по пътя на благостта, едно ще научиш. Ако ходиш по пътя на милостта друго ще научиш. Кажете ми сега, ако ходите по пътя на благостта, какво ще научите от благостта и какво ще научите от милосърдието?

Ако вземете сега единицата. Единицата може ли да се умножава, единицата може ли да расте? Какво подразбира единицата, какво подразбира растенето на единицата? Растенето на единицата подразбира функции на единицата. Когато наричат че нещо расте или има части, частите това са функциите. Всяка една част на единицата, това е функция, в която тялото се проявява. Да кажем имате едно число: хиляда грама или едно кило. Да кажем имате една десета част от килото, или имате две десети части. Какво показва? Една десета е сто грама от килото. Колко зърна има в едно кило. Всяко едно зърно съдържа качествата на всички зърна. Туй зърно, количествено едното зърно не е равно на всичките зърна, но качествено то има всичките зърна. Всяко едно зърно може да произведе цяло кило. Нещата качествено не се различават, но количествено се различават. И качествено се различават, но при туй сравнение едното зърно съдържа качествата на всичките зърна. Количествено не [е] равно на тях. Вземете едно зърно. В едно кило има 16 хиляди зърна. Може да изчислим за колко години едно зърно ще даде едно кило зърна. Да допуснем, че първата година дава 60 зърна. Втората година 3 600 зърна, третата година ще надмине.

Сега вие се пазете от съмнението, понеже съмнението е един процес, който унищожава нещата. Съмнението е на място, но трябва да знаете как да употребите съмнението. Къде трябва да се употреби съмнението? – При лъжата. Къде трябва да се употреби вярата? – При истината, при любовта, при мъдростта, при знанието. Съмнението при лъжата, при неправдата трябва да се употреби съмнението. Навсякъде дето има отрицателно, може да се съмняваш. Но в любовта да се съмняваш не е на място. В любовта [се] иска вяра. Съмнението не разрешава въпроса. Съмнението разрешава въпроса за лъжата. Казваш: „Тук има лъжа.“ Какво има да се съмняваш в любовта. Дава ти някой пари, ти има какво да се съмняваш. Може да се

съмняваш дали тези пари не са фалшиви. Ако тия пари са същински, ти трябва да вярваш. Трябва да вярваш, че този човек е добър. А щом се съмняваш, тогава този човек не е добър. Законът трябва да бъде ясен, определен. Във вашето положение да знаете как да се съмнявате и кога да вярвате. Аз не изключвам съмнението. Съмнението е един закон. Имаш право да се съмняваш. То е една предпазителна мярка.

Сега какво разбрахте? Какво разбрахте от захарта? Разбрахте, че е сладка. Питам, какво разбрахте от истината? – Разбрахме да придобием свободата. Какво разбрахте от лъжата? – Опарихме се. Че това е положително. Какво разбрахте от истината? Че ти какво си разбрал от истината? – Разбрах, намерих се свободен. Какво разбрахте от мъдростта? – Намерихме знанието. Какво разбрахте от любовта? – Намерих живота. Казва: „Празна работа е." Не е празна работа. Като намерих любовта, живот имам. То е придобивка. Животът е придобивка от любовта. Някой казва: „Като си любил, какво си придобил?" Ако не си придобил живота, ти си се лъгал. Щом си обичал, ти си придобил живота. Любовта е положителна сила, не може да има съмнение там. Щом нищо не си придобил, то е друг въпрос. В любовта няма отрицателно нещо. Отрицателни качества няма в любовта.

Сега аз ви говорих като на млади. Вие не трябва да мислите като на старите. Старият до деветте въжета има на кесията си. Младият няма нито едно въже. По какво се отличава младият? Старият има до девет въжета на кесията си, на касата си има ключ, а младият няма въжета. Защо младшият няма въжета? Той има цяла река, тече, богатство има. Старият, понеже е пресъхнал, той се хванал за щерната. Младите хора пият вода от извора, а пък старите от щерни. Като каже някой: „Стар съм." Той от щерни пие вода. Казва: „Прогулял имането на баща си." Той докато е млад няма да го прогуляе. Той ще го прогуляе като остарее.

То са новите начини на мислене. Така трябва да мислите. Вие не мислите. Мислете, ви казвам. Казва: „Аз намерих истината. Видях, че той лъже." Това не е истината. Ти си научил пътя на съмнението, намерил си лъжата. Но лъжата е отрицателна величина. Какво си добил от лъжата? Ако си намерил истината, да, придобил си нещо. Ако си намерил лъжата, нищо не си научил. То е загуба на време. Казва: „Аз много работи научих, не вярвам вече никому." Казвам: Ти си първия голям будала. Не вярваш никому. На баща си не вярваш. Кому ще вярваш? Той казва: „Никому не вярвам." Кому ще вярваш? Ти нямаш знание. Ти мислиш всичките хора са лоши и ти единствен оставаш добър. Щом всичките хора са лоши и ти ще се окаляш. Ти си езеро, всичките хора са мътни притоци, които като влезат в тебе, ти ще се окаляш. Щом мислиш, че всичките хора са лоши, а само ти ще останеш свободен, ти ще станеш езеро и тия притоци ще се влеят в

тебе. Престани да мислиш, че хората са лоши, за да се избавиш от едно нещастие. Мисли за Бога и тогава ти ще бъдеш във връзка с великия океан и ще бъдеш чист. Чиста вода ще се влива в тебе. Ти ще се опресняваш. Не губете вашата връзка. Казва: „Какво ще придобие, ако човек вярва в Бога?" Ще има приливи и отливи. Отливът в природата, то е закон за опресняване. В природата навсякъде става опресняване на човешките енергии. Опресняване на човешкия живот става чрез приливи и отливи.

Часът е 6 и 15 минути. Ние влизаме в числото 5. В един час колко по 15 има? – Четири. Петорката има двойно лице. Тя има и опака страна. От едната страна хапе, а пък от другата глади. Та влизаме в числото, което хапе.

Ха сега да изпеете нещо, да загладим работите. Да видим коя песен ще изберете. (– „Махар Бену.") От къде започва Махар Бену? (Всички изпяхме Махар Бену.)

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

26 лекция на Младежкия клас
20 март 1936г.
Изгрев, [София]

1936_03_22 Което Бог е съчетал
утринно слово КНИГА: Устойчиви величини, том 2

КОЕТО БОГ Е СЪЧЕТАЛ

„Онова, което Бог е съчетал, человек да не разлъчва.“ *)
„Което Бог е съчетал“. Христос изказал този стих по един външен повод, който се наблюдава във всекидневния живот на хората. Той има дълбок вътрешен смисъл. „Онова, което Бог е съчетал“. Какво е съчетал Бог? – Връзката между духа и душата. Значи, за да не изгуби същественото в живота, човек не трябва да разваля тази връзка. Фарисеите запитали Христа: „Дали е простено на мъж да напусне жена си?“ Христос отговорил: „Онова, което Бог е съчетал, човек не трябва да разлъчва.“ Това значи: докато духът на човека е свързан с душата, той никога не може да напусне жена си. Когато тази връзка се скъса, мъжът може да напусне жена си.
Сега ще ви дам следните мисли за ориентиране в живота. Когато обикновените хора управляват, всички останали същества спят. Когато талантливите управляват, обикновенитв хора се събуждат. Когато гениалните управляват, всички хора стават. Най-после, когато светиите управляват, хората започват да работят. Следователно, докато човек спи, обикновени хора го управляват; щом се пробуди, талантливи хора го управляват; щом става, гениални хора го управляват; щом започне да работи, светии го управляват. Това са вътрешни състояния, които всеки преживява. Докато обикновени мисли и чувства занимават човека, той заспива. Щом се проявяват талантливите мисли в човека, той се пробужда. Като се прояви гениалността в човека, той става от леглото и започва да се облича. Когато прояви светостта си, светлината на деня го огрява, и той започва да работи. За да започне работа, човек трябва да даде път на светиите, те да управляват. Той не трябва да се стреми към светийство, но да се остави светии да го управляват.
Мнозина се стремят към светийство. Там е тяхната погрешка. Да желаете светии да станете, това е човешко разбиране. Обаче, да желаете да работите и да ви управляват гении и светии, това е Божествено разбиране. Щом имате такова разбиране, ще получите Божието благословение. Тъй щото, сам по себе си, човек не може да бъде нито обикновен, нито талантлив, нито гениален, нито светия. Ако се занимава с обикновени мисли и чувства и остави обикновени хора да го управляват, той е обикновен; и като обикновен, ще яде, ще пие и ще спи. Ако остави талантливите да го управляват, той се пробужда от сън. Ако остави гениалните да го управляват, той става от леглото си и се облича. Ако остави светиите да го управляват, той започва да работи.

„Онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва." – Защо? – Защото той не може да направи нещо по-умно от Бога. Човек не трябва да седи и да мисли, какво може сам да направи. Колкото и да се мъчи, нищо ново няма да измисли, но поне да изпълни Божията воля, т. е. да реализира онова, което Бог е съчетал. Какво прави ученикът по рисуване? Той взима модела, който учителят му дал, и започва да рисува. Никой ученик не може да измисли по-добър модел от този, който му е даден. И никой човек, никой художник не е създал и не може да създаде по-добър модел от този, за който се казва в Битието, че е създаден по образ и подобие Божие. Много човешки образи са рисувани досега от видни художници, но всички са далеч още от първообраза.
„Онова, което Бог е съчетал". Щом Бог е съчетал нещо, на същото основание и човек е изпратен на земята да направи нещо в духа на това, което Бог е съчетал. Който не разбира този закон, може да изпадне в заблуждение, да мисли, че всичко е постижимо за него. Обаче, казано е в Писанието: „Целият свят лежи в ръцете на лукавия." Това значи: целият свят лежи в заблуждения, в изкушения. Поради заблужденията, хората нямат ясна представа за живота. Те нямат нужната любов. Без любов животът е неразбран, непознат за човека. Без любов животът е мъчение. Любовта е необходима за човека, за да познае живота. Че страдал, че се мъчил, че имал неприятности, това са илюзии в живота. Илюзиите са на второ място. На първо място е любовта, която ражда живота. – Главата ми побеля от страдания. – Ти се лъжеш. Твоите страдания и мъчнотии са от книга.
Разбойник влязъл в дома на един богат човек, извадил срещу него ножа си и му казал: Скоро дай пари! – Моля ти се, не ме убивай! Колко искаш? Ще ти дам, колкото искаш, но само животът ми пощади. Богатият дал известна сума на разбойника и по този начин спасил живота си. След това разправил на приятелите си, че без малко щял да изгуби живота си. Разбойникът влязъл в дома му, с нож в ръка. – Знаеш ли, че този нож беше книжен? – Да знаех, че е така, сам щях да се разправя с него.
Помнете: Ножът, с който апаши и разбойници ви плашат, е книжен. Страданията ви пък не са нищо друго, освен трици. Някой страдал, защото нямал пари; друг – нямал жена; трети – бил болен; четвърти – никой не го обичал. Слушате, някой се оплаква, че майка му, баща му, брат му, сестра му не го обичали, всички го изоставили. Отде знае това? Влизал ли е той в сърцето на майка си или на баща си, да знае това? За да познае, дали някой го обича, или не, той сам трябва да има любов. Ако любовта е в неговото сърце, той ще освети сърцата на другите и ще разбере, обичат ли го те, или не. Освен любовта, друг път няма. Тя разкрива всички тайни. Как ще разберете живота на другите хора, ако не ги обичате? Единствената мярка в живота е любовта. Без любов, като Божествена мярка, животът остава неразбран. Който има любов, той разполага с онази мярка, с която

може да мери всички неща. Който е придобил любовта, той се е домогнал до щастието в живота. Дето е любовта, там е щастието. Това правило няма изключение. Казват, че любовта била празна работа. Празнотата е в безлюбието, а пълнотата на живота – в любовта. Докато си служите с любовта, като мярка в живота, всякога ще имате мир, спокойствие, радост, веселие. Ако изгубите едно от тия качества, вие сте изгубили мярката си. – Какво да правя тогава? – Намери мярката си и я постави на място!
Представете си, че влизате без свещ в тъмна изба. Какво ще стане с вас? Ще се спънете някъде и ще паднете. Ако влезете със свещ в избата, няма да се спънете. Следователно, каквото представя запалената свещ за физическия свят, такова нещо представя любовта за сърцето. Само любовта е в състояние да разреши мъчнотиите ви. Любовта е път за разрешаване на трудните задачи в живота на човека. С други думи казано: Любовта е път за сърцето, мъдростта – път за ума. Човек не може да придобие, да разбере, да оцени и приложи знанието, ако не е мъдър. Някои хора обичат да говорят много и да заставят другите да вярват в това, в което те сами не вярват. Те искат да заставят окръжаващите да мислят върху това, което и на тях не е ясно и не го разбират. Това е невъзможно. Направете опит и ще се уверите, че е така. Човек може да предаде мисълта, знанието си на другите хора, когато сам той разполага с такова знание и мисъл, които пред нищо не се разколебават.
Един англичанин прекарал в Индия цели 20 години и научил само едно изкуство, т. е. придобил само едно знание: да разпръсва кучета. Като се върнал в Англия, отишъл в Лондон, дето се срещнал с един английски лорд. Като разправял на лорда за знанието, което придобил в Индия, последният пожелал да направят опит. Денят и часът за опита били определени. Лордът пристигнал със своите 40 кучета, порода булдог, които били много свирепи. Англичанинът пристъпил към опита. Застанал на едно място и мислено описал около себе си окръжност. След това лордът започнал да пуща срещу него едно след друго кучетата си, като същевременно ги насъсквал. Първото куче се хвърлило към англичанина, но той веднага му изсвирил по особен начин. Кучето стигнало до мислено прокараната линия и там спряло. Излязло второ, трето, четвърто куче, но като чули това изсвирване, всички се спрели пред проектираната линия. Всичките кучета се събрали на едно място и започнали да лаят, без да пристъпят крачка напред. Достатъчно било англичанинът да изсвири по специфичен начин, за да хукнат всички кучета назад. Това е истинско знание – да изсвириш с уста, и кучетата да се разбягат. Ако не побягнат от вашето изсвирване, никакво знание нямате.
Какво представят нещастията и мъчнотиите в света? – Това са свирепите кучета, които лаят около вас. Как можете да се справите с тях? – Като им свирнете. Ако при изсвирването успеете да ги разпръснете, вие разполагате с истинско положително знание. Колкото и да философствате,

каквито теории да изнасяте, ако не можете да се освободите от кучетата, вие нямате нито мярката на знанието и мъдростта, нито мярката на любовта. А тъй, да предполагате само, че имате знание, това не е вътрешно, дълбоко знание. То е само външно знание което всеки момент може да изгубите. Положително знание е това, с което човек разполага всеки момент и може сам да го прилага, без да очаква помощ от хората, без да очаква тяхното одобрение.

Сега, да дойдем до истината. Тя е мярка за свободата. Човек не може да бъде свободен, докато не е намерил мярката на истината в себе си. Свободата е вътрешна, а не външна проява. За да бъде свободен, човек трябва да бъде жив; после, той трябва да разполага с мярката на любовта, на мъдростта и на истината. Щом има тези неща в себе си, той ще бъде силен. Как може човек да придобие свободата си? – Чрез съзнателна работа. Всеки трябва да разчита на себе си, сам да извоюва свободата си. Свободата, която човек търси, не иде отвън. Ако е въпрос за външна свобода, той лесно може да я придобие. Господарят може да направи слугата си външно независим, но с това той ще отнеме вътрешната му свобода.

Свободата се придобива при условията, при които човек се намира. Докато е на легло и очаква помощ от лекаря, болният не е свободен. Дойде един лекар, даде му някакво лекарство, което временно ще го успокои. Дойде друг лекар, и той даде лекарство, което влошава положението му. Болният, обаче, не е свободен нито в първия, нито във втория случай. Човек трябва да бъде лекар сам на себе си. Докато не сте лекари на себе си, не можете да бъдете свободни. Докато не създаде вътрешна, интимна връзка между духа и душата си, човек не може да бъде свободен. Това наричаме ние връзка с Бога, с Първата Причина на нещата. Без тази свещена връзка, човек не може да очаква онова вътрешно единство в себе си. От това единство зависи неговото бъдещо развитие. От вътрешното единство в човека зависи придобиването на онези блага, към които той се стреми. Така трябва да се разбира истината.

Който не разбира истината, очаква първо светът да стане добър, а после хората. Няма защо светът да става добър. Светът представя съвкупност от хора. Когато всеки човек поотделно стане добър, целият свят ще стане добър. Всички хора живеят и се движат в Бога, Който е създал света. Следователно, всеки има условия в себе си да стане добър. Който разбира Божиите пътища и ги следва, той е едно с Бога – никой не може да го ограничи. Бог е всякога свободен. Казано е в Писанието: „Дето е Духът, там е свободата. Дето е Духът, там е истината. Истината освобождава човека. Съвременните хора търсят свободата. Целият свят воюва за свобода. Във всеки дом има спор за свобода: мъже, жени, деца – всички се борят за свобода; слуги и господари – също се борят за свобода. Обаче, тъй както съвременните хора търсят свободата този въпрос остава неразрешен.

Светът сам няма да разреши тази задача, нито вие можете да разрешите задачата на света. – Защо е така? – Защото този въпрос е колективен и принадлежи на разрешаване от цялото човечество. Цялото човечество търси нещо. То търси някаква обща идея, която да го повдигне. Каква е тази идея, никой не знае. Никой не може да наложи една идея на другите. Всеки сам може да си наложи някаква идея. Само при това положение човек може да бъде свободен. Ако някой пита, как може да бъде свободен, това показва, че той не е готов още за свобода. Докато човек пита, как трябва да гледа, това показва, че той е сляп. Щом престане да пита, той вече е прогледал. Щом вижда, той може да се движи свободно. Тогава той тръгва с всички заедно, и кой каквото му посочи, всичко вижда. Той тръгва по градове, по села, по гори и планини – обикаля света. Докато човек пита, как трябва да чува, той е глух. Щом престане да пита, той е с отворени уши, всичко може да чува.
И тъй, отворете очите си сами, без да очаквате да дойде някой отвън да ги отвори. Да отвори човек сам очите и ушите си, това е негово собствено право, дадено му от самата природа. Трябва ли да чакате сутрин да дойде вашият слуга отвън да отвори очите ви? Ако човек може сам да отвори очите си, трябва ли да очаква спасението му да дойде отвън някъде? Има известни условия за спасение на човека отвън, но пълното, истинско спасение иде отвътре. Това се отнася до онези, които разбират, които са посадени вече в земята, имат условия да растат. Онези, които не разбират, те ще останат само със стремежа си в потенциално състояние, в каквото състояние се намира житното зърно в хамбара. То има стремеж да расте, но условия няма за това. Обаче, като го посадите на нивата и го поставите на мястото му, то започва да расте от само себе си. Това житно зърно е в състояние да създаде друго, подобно на себе си. Ако житното зърно е способно да израсте и да даде плод, подобен на себе си, колко повече човек може да направи това! Когато човек се натъква на страдания, това е признак, че той е излязъл вече от Божествения хамбар и е посят на Божествената нива. И след това не му остава нищо друго, освен да расте, да цъфти и плод да даде. Само така той ще получи Божието благословение. Значи, докато сте в хамбара, никакви страдания нямате. Щом ви посадят на нивата, страданията ще дойдат. Докога ще имате страдания? – Докато узреете. Щом узреете, страданията ви престават. Следователно, човек страда, докато е на земята. Когато мине в другия свят, земните страдания изчезват.
Страданията на хората са временни. Разликата между тях не се заключава в това, че едни страдат, а други – не, но в големината на страданията: някои страдания са по-големи, а други – по-малки. Колкото по-големи са страданията, толкова по-голямо е растенето. Например, дъбът има по-големи страдания от житното зърно. Житното зърно узрява за шест месеца и след това се скрива в хамбара, докато дъбът едва след сто или

двеста години може да се върне в хамбара. Дълго време дъбът остава вън, на големи изпитания. Ако погледнете кората на дъба, ще видите, че тя е силно напукана. – На какво се дължи това? – На големите външни несгоди. Сега ще говоря за онова, което е вложено във вас, а не за онова, което в бъдеще може да спечелите. Онова, което в бъдеще можете да спечелите, е лотарийна игра. За вас са важни богатствата, които днес имате в себе си, които можете да обработите и използвате. Всеки от вас има в себе си по един извор на любовта, на мъдростта и на истината. Дръжте се за тези извори и се ползвайте от тях разумно. Това не значи още, че вие ще бъдете съвършени, самостоятелни, че няма да имате никакво отношение към хората. Всеки извор е във връзка с други извори. Значи, водата от вашите извори ще се съедини, ще се слее с водата на други извори и ще образува голямо море.
Следователно, дръжте се за онези извори, които са във вас, за да се свържете с душите, с които си хармонирате. За да расте и да се развива правилно, всеки ден човек трябва да се свързва поне с една напреднала душа. Връзката на човека с напредналите души е първото условие за растене. Мнозина мислят, че като постигнат съвършенство, ще се уединят, и никой няма да ги смущава. Кой може да смущава човека? Само глупавият може да смущава. Тъй щото, ако някой се смущава, това показва, че в него управляват глупавите, обикновените същества. А вие знаете, че когато глупавите, обикновените управляват, хората спят. Когато талантливите управляват, хората се пробуждат. Когато гениалните управляват, хората стават от леглата си и започват да се обличат. Когато светиите управляват, хората започват да работят. Това са четири състояния, през които всеки човек минава.
Ще запитате, дали тия неща са верни. – Аз говоря само това, което абсолютно зная, което съм проверил и изпитал не само веднъж, но безброй пъти. – Как можем да се уверим в това? – Като изучавате себе си и ближните си. Щом се свържете с един човек, вие ще познаете, дали той е от обикновените, от талантливите, от гениалните, или от светиите. Същевременно ще познаете, дали един човек спи, дали се е пробудил, дали е станал или е започнал вече да работи. Кога заспива човек? – Когато се унесе от някаква мисъл. Например, някой си купил един лотариен билет и започнал да мечтае, че ще спечели един милион лева. Както си мечтае, така заспива. Ще дойде някой след това да му говори нещо на ухото. Човекът спи, какво ще му говорите? Оставете го спокоен. Това показва, че обикновените хора го управляват. Не говорете на човек, който спи, защото и вие ще минете за спящ, за такъв, когото обикновените управляват. Когато се събуди, тогава му говорете.
Сега ние говорим за закона на любовта, като връзка между душите. Когато се направи тази връзка, животът на хората ще потече по естествен начин. Тогава никой никого няма да изнасилва, да измъчва. Всички хора ще си

помагат взаимно. Законът на любовта изисква взаимна помощ между хората. Когато се свържат със закона на мъдростта, светлина ще потече в умовете им, и никой няма да се спъва. Пътят им ще бъде осветен. Когато се свържат със закона на истината, хората ще бъдат свободни. Необходимо е човек да бъде свободен. Без живот, без знание и без свобода човешкият дух и човешката душа не могат да растат, не могат правилно да се развиват. Това са велики заповеди, написани на човешката душа.
И тъй, когато човек се намери пред големи изпитания, нека не търси знанието отвън някъде, но да се вдълбочи в себе си и сам да чете онова, което любовта, мъдростта и истината са написали в него. От кого е написано? – От ръката на неговия вечен Баща. Това е изказал Христос с думите: „Както ме е Отец научил, така говоря.“ Това се разбира от думите, изказани от Христа: „Всички ще бъдат научени от Бога.“ Да бъдете научени от Бога, не значи да станете господари. – Не, тогава ще започне истинският живот, който хората търсят. Когато слънцето изгрява, и очите на човека са отворени, той ще види благото, светлината на деня. Ако очите му са затворени, той ще остане сляп за това благо. Когато Божественият Дух изгрее и намери човека с пет, със седем отворени сетива, Той ще излее върху него всички свои благословения. Това значи, да живее човек без закон, написан от човешка ръка. Какво по-велико състояние от това? Тогава човек няма да се стреми ни към талантливост, ни към гениалност и светийство, но душата му ще се проникне от желанието да бъде Син Божи. Ще дойде ден, когато всички хора ще бъдат Синове Божии. Тогава всички ще работят и ще се съобразяват със законите на любовта, мъдростта и истината. Да бъдете Синове Божии, това значи, Божието да стане ваше, а вашето – на Бога. Това значи, всички хора, всички души да се обединят в едно цяло. Кога ще стане това? – Още днес може да стане. Не е нужно светии да станете, но да оставите светиите да ви управляват. Светиите трябва да ви управляват, а вие – да работите. Още днес всички можете да бъдете Синове Божии, в смисъл, да имате синовни отношения към Бога. А що се отнася до работата, за това се изисква много време. Да добие човек външни знания, и за това се изисква много време. За вътрешното знание, обаче, не се иска много време. Достатъчно е човек да се вдълбочи в себе си, за да прочете онова, което от векове е написано в него. Така той ще опита и приложи онова, което знае. Без вдълбочаване и проучване на себе си, човек всякога разваля хубавите работи. Даде ли ви се пресен, хубав хляб – опитайте го. Не мислете много върху него. – Какво правят съвременните хора? – Като получат такъв хляб, те тръгват от съсед на съсед да покажат, какво са получили. Този съсед ще пипне хляба, онзи съсед ще го пипне, докато най-после съвсем го изцапат. Не давайте хляба си в ръцете на чуждите хора. – Ако някой няма хляб? – Бог е дал в ръцете на всеки човек по един хляб. Щом е създал човека, Той го осигурил. Като обичате Бога, вие ще запазите хляба, който ви е даден от Него. Който е познал любовта,

мъдростта и истината, никога няма да остане гладен. Щом гладът на човека е задоволен, той е свободен, може да работи.
Следователно, хлябът, който е даден на човека, е заради него. Ще кажете, че това е егоистично. Никакъв егоизъм няма тук. След като изяде хляба си и го преработи, човек го превръща на плодно дърво, от плодовете на което всеки пътник, всяко дете има право да си вземе. Не само хората, но и птичките, и животните могат да ядат от тези плодове. Като изяде определения за него хляб, човек може да се превърне на дойна крава, от млякото на която всички се ползват. – Как, крава да стана, хората да ме доят! Според мене, кравата е извор, който постоянно блика и раздава своето благо. Мъчно ли е на извора да тече? Страшно е положението на извора, когато престане да дава. Докато дава, той е доволен, щастлив. Щом престане да дава, той изгубва вече щастието, доволството си. Когато говорим за Божествената крава, ние разбираме Божественото мляко, което извира от недрата на Великия Дух, и храни човешките души. Това е вътрешно състояние, което може да изпита всяка душа.
„Онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва.“ – Какво е съчетал Бог? – Той е съчетал възгледите на душата и на духа и отношенията между тях. Тези са новите възгледи, които правят човека свободен. Ние имаме предвид съвършената, пълната свобода, която съдържа в себе си три качества: живот, знание и свобода. Който има тези качества в себе си, той влиза в новия живот – във възкресението. Възкресението е нова фаза на живота, нов живот, който изключва всички страдания, всички мъчнотии и недоразумения. Вие не можете да бъдете свободни от вашите мъчнотии и страдания, преди да влезете в живота на свободата, в живота на възкресението. Докато сте още в стария живот, страданията неизбежно ще ви следват. Временно страданията могат да отстъпят от човека, но след това пак ще го посетят. В новия живот, обаче, страданията сами по себе си изчезват. Както слънчевата светлина и топлина топят леда и снега, така светлината на новия живот стопява и отстранява от пътя на човека всички мъчнотии и страдания. Казано е в Писанието за Бога: „Ще изтрия сълзите им и няма да ги помена. И ще ме познават от малък до голям.“
Казано е още: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“ Велики работи е приготвил Бог за онези, които Го любят. Обаче, докато дойдат до великите работи, те трябва да минат през земята, като през велико училище. Страданията и мъчнотиите, които човек минава, идат за негово добро. Така той трябва да гледа на тях, за да победи докрай. Кой ще победи света? – Здравият, а не болният. – Кой ще победи света? – Живият, а не мъртвият. – Кой ще победи света? – Ученият, който разполага с творческо знание, а не невежият. – Кой ще победи света? – Свободният, който носи в душата си живот, произлязъл от любовта; знание, произлязло от мъдростта, и свобода, произлязла от истината.

Сега, желая на всички да бъдете носители на новия живот, на пълната светлина и на съвършената свобода.
Желая ви да изпълните Божията воля и да не разлъчвате онова велико съчетание, което Бог е поставил между вашия дух и вашата душа. Това значи, да станете Синове Божии.
Желая ви да бъдете Синове Божии!

– Бог е Дух, и Божият дух носи свобода.

25. Утринно Слово от Учителя, държано
на 22 март, 1936 г., 5 ч. с. София. – Изгрев.

) Марка 10:9.

1936_03_22 Което Бог е съчетал
утринно слово
ИК „Жанува-98", 2000г. КНИГА: Трите родословия, УС (1935–1936)

КОЕТО БОГ Е СЪЧЕТАЛ

22 март 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Тихо, ясно, чисто небето,
времето приятно, свежо.)
(Всички в салона, има и много гости, приятели от провинцията, сами изпълнихме неделния си наряд. Сами, без Учителя. Прочетохме 13-а глава от Второ послание към Коринтяните. „В начало бе Словото".)
(5.40 ч. Учителят дойде.)
1. „Добрата молитва". 2. „Пътят на живота". 3. 91-ви псалом. 4. Ев. от Матея 5/1–10 ст. (чете брат Т.С.). 5. Ев. от Иоана 10 гл.,1–10 ст. (чете брат П.Е.). 6. „Отче наш". 7. Ев. от Лука 4 гл., 1–19 ст. (чете брат дядо Благо). 8. Ев. от Марка 10 гл., 1–9 ст. (чете Учителят). 9. „Молитвата на Царството". 10. „В начало бе Словото". 11. „Духът Божий". 12. „Бог е Дух и Божият Дух носи свобода." (Три пъти.)
6.10 ч сутринта
Ще се спра върху думите: „Онова, което Бог е съчетал, человек да не разлъча." Въпросът е върху един външен повод на живота. Един символ, който има едно вътрешно значение. „Онова, което Бог е съчетал", то е отношението на духа към душата. Човек да не разваля тази връзка. Понеже, щом я развали, всичко е изгубено. Това е дълбокият смисъл. Може да питате: да седи ли при жена си, да я остави ли сама? То е второстепенно. Ако има духът връзка с душата, той жена си никога не оставя. А щом няма връзка, той жена си всякога я оставя.

Сега ще ви дам нещо. Забележете: когато обикновените хора управляват, хората спят; когато талантливите хора управляват, хората се пробуждат; когато гениалните хора управляват, хората стават; а когато светиите управляват, хората работят. Тъй е. Щом спиш, обикновени хора в тебе управляват; щом се пробуждаш, талантливи хора в тебе управляват; щом ставаш, гениалните хора управляват; а щом почнеш да работиш, светиите управляват. Сега е ясно. Туй е едно вътрешно състояние. Това, дето по някой път вие заспивате, защо? Защото обикновените хора управляват. И ти заспиваш. Щом дойдат талантливите мисли и чувства в тебе, ти се пробуждаш, мислиш да направиш нещо. Щом дойдат гениалните хора, ти ставаш, обличаш се; а щом дойдат светиите, то е пълният ден на светлината.

Та казвам: Работата става, когато светиите управляват в тебе. Сега, не искайте да станете светии, а желайте светиите да управляват в тебе. Погрешката е, че някой иска да знае дали той е светия. Щом ти си светия, работата другояче е. А моето разбиране е когато светиите във вас да управляват, а вие да работите. То е Божието благословение. И гениите да управляват. Тъй щото, да няма спор във вас. Някой казва: талантлив ли е? Гениален ли е? Човек не може да бъде обикновен – обикновените мисли могат да управляват. Един човек не може да бъде талантлив, но талантливите могат да управляват в него. А когато ти спиш, в дадения случай, ти си свързан с обикновените хора. Щом спиш, ти ядеш и пиеш с тях заедно. А щом управляват талантливите хора, ти се събуждаш – значи едно си с тях. Пробуждането не е в тебе, то е човешкото. И най-после, щом дойдат светиите да управляват – ти като работиш, ти си едно със светиите. Понеже светиите винаги работят.

Онова, което Бог е съчетал, ти не можеш да направиш нещо по-умно. Не седи да мислиш какво да правиш. Изпълни Волята Божия, изпълни онова, което Бог е съчетал, направил. Нали знаете в училището, дадат ви един модел, една рисунка; вие ще нарисувате рисунката. Няма да седнете вие да измислите нещо. Никога един ученик не може да измисли един по-добър модел от онзи, който му е даден. И човек не може да създаде един по-добър модел от този, дето казва, че човек е направен по Образ и Подобие на Бога. И досега художниците, нито един от тях не е сполучил да нарисува човека по Образ и по Подобие, както е направен. Има нещо, но то е далечно още.

Та казвам сега: Всички вие сте повикани да направите нещо от себе си. И някои от вас, които не разбирате Божия закон, може да попаднете в заблуждение. И Писанието казва: „Цял свят в лукаваго лежи.“ В заблуждения са хората. Хората нямат една ясна представа за живота. А за живота ти не можеш да имаш ясна представа без любов. Без любов животът е неразбран. И то ще бъде едно мъчение, нещо много неустойчиво. Само при любовта животът може да стане познат. Без любов животът е непознат. Защо ви е любовта? За да познаете живота. Сега, че ви дошли неприятности, страдания, мъчнотии, това са второстепенни работи. Мъчението е една голяма илюзия. Ти страдаш, мъчиш се, казваш: „Побеля ми главата от страдания.“ Ти се лъжеш, никакви страдания нямаш. И твоята мъчнотия е от книга направена.

Явил се един разбойник с един книжен нож при един богат и казва му богатият: „Не ме убивай!“ А той държи един нож, от книга направен. И когато разбойникът си отишъл, богатият казва: „Щеше да ме убие.“ Казват му: „Това беше един книжен нож.“ – „Тъй ли? – казва. – Аз да знаях, щях да

го утрепя.“

Та, и аз ви казвам сега: Онзи нож, с който ви плаши дяволът постоянно, той е от книга. И вашите страдания са направени от трици. Че, от трици са! Ти страдаш, защото мислиш, че пари нямаш, или че жена нямаш, или че здраве нямаш. Или че Господ те е оставил, или баща ти не те обича, майка ти не те обича, брат ти. Че ти не си в сърцето на баща си, нито на майка си, нито на брата си. Че, ти не знаеш това. Единственото нещо, което знаеш, е това, което мислиш. Обичай ги. Любовта като влезне, ти ще осветлиш техните сърца и ще разбереш обичат ли те или не. Че как ще разбереш живота на добрите хора, ако не ги обичаш? Любовта е мярка, с която се мери животът! То е мярката ти. Ще кажеш, защо ти е Любовта. Тя е мярка. Ако нямаш тази мярка, животът е неразбран. Любовта е Божествената мярка за живота. Щом имаш любов, ти имаш една мярка, с която да мериш живота. И тогава тебе те очаква голямо щастие, без изключение. Никакво изключение няма, който има Любовта! Ще каже някой: „Тя била празна работа, любовта.“ Без любов е празно, а с любов е пълно. Сега, туй е новото разбиране! Ако има нещо празно, празнотата седи в безлюбието. А пълнотата седи в любовта. И мярка е любовта. Щом имате тази мярка, вие ще имате мир, спокойствие, радост, веселие, всичките тия работи ще ги имате. Някой път казвате, че изгубвате своята радост. Мярката си изгубил. Вземи си мярката.

Сега, ако вие влезнете в някоя изба и носите вашата свещ, вие няма да се препъвате. Представете си, че тази свещ представя вашата любов. А ако вие влезнете в тъмната изба без свещ, ще срещнете много спънки и мъчнотии. Следователно, щом влезнете и се спънете, вие сте без свещ. Какво трябва да правите? Запалете свещта и всичко наоколо ще бъде светло.

И тъй, Любовта е мярка и Любовта е път. Сега, това е за сърцето. Второто положение е за ума. Това е Мъдростта. Тя е път, тя е мярка. Вие не може да имате знанието, не може да го оцените, не може да го разберете, не може да го имате, не може да го приложите, ако не сте мъдри. Мъдростта е мярка.

Някои хора обичат много да говорят. Всеки един от вас има желание да направи другите хора да вярват в него, да види, че ти искаш да накараш другите хора да вярват в туй, в което ти сам не вярваш; ти искаш да накараш другите хора да мислят туй, което ти сам не мислиш, не го разбираш добре. Как ще ги накараш? Туй, което човек знае добре, може да направи опит.

Връща се един англичанин от Индия. След като учил 20 години, научил едно нещо, което положително знаел. Той знаел да плаши кучетата, най-страшните кучета. Като им изсвири по един начин, всичките кучета се разбягват. Туй научил той. Отива той в Англия, в Лондон, казва: „Мене куче не може да хване, да ухапе. Само като му изсвиря, бягат от мене кучетата." Един английски лорд, който имал 40 кучета-булдог, най-лошите, казва: „Ще направим опит." Излиза на една поляна, той си направил един кръг около себе си. Лордът пуснал едно куче, но кучето идва до кръга, почва да лае, но не може да мине. Този му изсвирва малко. После пуща второ, трето, четвърто куче, пуснал 40-те кучета наоколо, всичките го гледат и го лаят; той си турил пръстите в устата и като им изсвирва, всичките кучета като хукват, изчезват.

Туй е вече знание! Като кажеш, че да бягат кучетата. Не бягат ли кучетата, няма знание. Че, що са нещастията в света? Това са кучета. Що са страданията на хората в света? Това са кучета наоколо, които те лаят. Изсвири им наоколо и всичките офейкат! То е знание. Ти можеш да мислиш, разни философии може да имаш – ако ти не можеш да се освободиш от тия кучета, ще знаеш, че ти нямаш мярка, с която да мериш знанието си. Да си предполага човек, то е едно нещо. Това е знание за всеки едного от вас. Така трябва да гледате, така трябва да мерите. То не е знание за отвънка. За външните хора има друга мярка. Но за тебе самия, ако искаш да имаш едно знание, ти ще уповаваш на нещо, което ти сам можеш да направиш, от което ти сам можеш да бъдеш доволен. Няма да питаш другите хора.

Третото положение е Истината. Тя е пак мярка – за свободата. Ти не може да бъдеш свободен, докато нямаш една мярка. Свободата не е нещо външно, което може да се добие. Свободата почива... За да бъдеш свободен, ти трябва да бъдеш силен. Ти най-първо трябва да бъдеш жив, да имаш любов. За да бъдеш свободен, трябва да имаш знание; за да бъдеш свободен, трябва да имаш мярката на Истината в себе си. Тогава ти можеш да бъдеш силен. Следователно ти ще си извоюваш свободата, няма да имаш нужда да чакаш свободата отнякъде да дойде. Външната свобода, която хората могат да ти дадат, ти може всякога да я вземеш. Един господар може да те направи свободен, но той ще ти отнеме свободата. Свободата седи от ония условия, при които се намираме. Болният не е свободен. Идва един лекар, даде му известни лекарства, може да го освободи от болестта. Друг лекар може да отнеме свободата, може да му даде едно лекарство, с което да предизвика болестта. Но ако ти имаш Истината, ти сам ще бъдеш лекар на своята болест. Или дотогава, докато човек не стане сам лекар на себе си – а туй лекарство е едно вътрешно съчетание... Човек трябва да има една вътрешна, интимна връзка с Бога!

Аз говоря, сега, думата „Бог“ е свещена. Тази е разбрана дума на ония отношения, които ние имаме с Духа вътре. Туй е едно съчетание на Духа с душата. То съставлява едно вътрешно единство! От туй единство зависи всичкото благо и всичкото бъдещо развитие на човека. Когато човек по този начин разбере великата Истина, то е разбиране. Онзи, който не разбира Истината, той очаква светът да стане добър и тогава той да стане добър. Светът няма какво да става добър. Светът подразбира отделно всичките хора, които живеят. А Бог, Който е създал всичко, в Него всички живеят. Следователно, ако ти разбираш Божиите пътища, ако си едно с Него, няма какво да те ограничават. Бог е всякога свободен. И Писанието казва: „Там, дето е Духът, там е свобода.“ Там, дето е Духът, е Истината. А Истината носи свобода.

Та казвам сега: Всичките хора търсят свободата в света. Целият свят воюва за свобода. Във всеки един дом има спор за свобода. И мъже, и жени се борят за свобода. Деца и родители, бащи и синове спорят за свободата, всеки иска да бъде свободен. Слуги и господари се борят за свобода. От туй истинско гледище, какво сега светът мисли, то е един въпрос. Светът както търси свободата, то остава въпрос, тази задача остава в света. И светът няма сам да я разреши. Вие не може да разрешите въпроса на света. То не е за вас. Защото тези неща са колективни на цялото човечество. Цялото човечество търси нещо. И вие не може да наложите, никой човек не е в състояние да наложи една идея. Но вие може една идея да я наложите върху себе си. Всякога може да бъдете свободни. Ако искате, всякога може да бъдете свободни.

Сега, ако вие попитате: „Как може да бъде това?“, тогава вие не сте готови. Тогава, докато един човек ме пита как може да гледа, аз зная, че е сляп. Но в момента, когато той престане да ме пита как може да гледа, той казва: „Виждам вече.“ Щом вижда, значи той е тръгнал и ние сме в движение. И тръгваме двамата. Ние сме в движение. Казвам: Гледай тук. Казва: „Виждам това.“ Във всяко едно положение, той вижда. Отиваме в градове, в села, по извори, всичко туй. И докато един човек ме пита, той не вижда. Докато ме пита как може да слуша, аз зная, че той е глух. Като престане да пита: „Може ли да слушам?“, аз зная, че той чува.

Та казвам: Престанете сега, т.е. за да престанете, вие трябва да си отворите очите. И не очаквайте някой друг да ви ги отвори отвънка. Не очаквайте това, сутрин, като станете, да дойде един слуга, да ви отвори клепачите. Това е един ваш прерогатив. Тогава защо ние ще очакваме и уповаваме спасението само отвънка, а не отвътре? Отвънка съществуват известни условия. Аз сега говоря на онези, които разбират. А онези, които още се

разбират, нека се стремят. Защото, като посеете едно зърно, онова зърно, което е в хамбара, в него има едно потенциално желание да израсне. Но колкото и да желае, то не може да израсне в хамбара. Обаче, като го посеете на нивата и му дадете неговото място, веднага то от само себе си ще почне да расте. То вече има възможност. И тогава зърното е в състояние да създаде едно зърно като себе си.

Следователно, ако житното зърно може да израсте и да даде плод, така и човек може. Щом един човек се положи в положението на страдание, страданията са вече един признак, че ти си излезнал из Божествения хамбар и си влезнал в Божествената нива. И следователно външните условия действуват върху тебе. Сега остава твоят ред, ти да растеш, да израснеш, да завържеш плод. И тогава ще имаш Божието благословение. Така трябва да се разбира. Защото, ако ние не разбираме страданията... Защото ти в хамбара няма какво да страдаш. Страданието е само на нивата. Ти трябва да растеш и щом узрееш, пак ще престанат страданията. Човек като мине от този свят в другия, страданията пак се спират. Тъй щото, страданията са нещо временно. Но някои страдания са по-големи, а някои са по-малки – има едно различие. Колкото страданието е по-голямо, и растенето е по-голямо; или по-малко – и растенето ще бъде такова. Един дъб има по-големи страдания; едно житено зърно има по-малки страдания. Едно житено зърно за 6 месеца, за една година ще излезне и пак ще влезне в хамбара. Един дъб, за да влезне в хамбара, някой път му трябват 100 и 200 години. Той остава вънка на големи изпитания. И затуй вие ще видите неговата кора тъй напукана. Защо? От големи несгоди, от външни несгоди.

Казвам сега: Аз ви насочвам за онова, което е във вас. Аз не ви говоря за неща, които ги нямате, безполезно е то. Вие може да го спечелите, то е една хазартна игра. Но аз ви говоря за ония богатства, които имате и може да ги използувате, може да ги разработите. Всеки един от вас има един извор на Любовта. Дръжте се за него. Всеки един има един извор на Знанието – то е Мъдростта, дръжте се за него. И всеки един от вас има един извор на Истината. Дръжте се за този извор.

След туй няма да значи, че вие ще бъдете съвършени, че вие няма да имате никакво отношение. Вие знаете, че един извор има съчетание с други извор. Водата от вашия извор ще се съедини с водата на другите извори и ще образуват един голям извор. Но ви казвам: Дръжте се за онзи извор, който е във вас и като намерите ония хора, с които вие се хармонирате, защото човек, за да расте в света, растенето става само когато ти влезнеш във връзка с всички тия напреднали души. Там има растене. Ако ти всеки ден не можеш да се свържеш с една напреднала душа, ти не можеш да

имаш растеж. Някой мисли, като стане съвършен, ще седи на уединение и никой няма да ви смущава. Може да те смущава само един глупав човек. И ако имате смущения, то са глупавите хора във вас. Когато те управляват, вие спите. Аз говоря за порядъка. Обикновените като управляват, вие спите; талантливите като управляват, вие се пробуждате, започвате да мислите; гениалните като управляват, вие ставате; а светиите като управляват, вие ще ходите на работа. Това са състояния на човешкото съзнание.

Сега, туй – без спорове. Някой може да попита дали това е вярно или не. Мен няма какво да питат. Аз говоря за неща, които аз ги зная. Нищо повече. Аз съм ги опитал, веднъж, и дваж, и три пъти и няма изключение. Ще ме попитат: „Отде го знаете?“ – То е моя работа. – „Как може да го зная аз?“ – То е твоя работа. – „Ама аз не искам да уча.“ – То е твоя работа. – „Ама защо не ми го казваш?“ – То е моя работа. Аз ти го казвам. Моя работа е. А ти дали ще го възприемеш, то е твоя работа. Ако се свържеш с мен, ще ме познаеш; ако не се свържеш, и другите ще познаеш. Ще познаеш кои? Като се свържеш с мен, ще познаеш дали съм от добрите хора, от талантливите, от гениалните или от светиите. Или, ще познаеш дали аз спя, дали съм се пробудил, дали съм станал и дали работя. Туй ще знаеш. Туй е знание! Ще знаеш един човек спи ли той, пробудил ли се е, станал ли е, или работи.

По някой път мнозина от вас седите тук, има някои, които спят. Кои хора спят? Той, човекът, се замислил, взел си билет лотариен и се вглъбил в себе си и мисли, че един милион ще му се паднат. И дойде един и при ухото му говори, че ги има. Този си спи. Човекът си мисли само за парите. Онзи му говори, ама не разбира той. Какво ще разбере той? Обикновените хора управляват. Кой е по-глупав: който спи или който говори? [...] и спящи? И двамата спят. Не говори на един човек, който спи, нищо повече! Остави човека, нека се отспи; и не слушай един човек, който спи. Не говори и не слушай един човек, който спи.

Та казвам: Аз ви говоря за един закон, за да се образува онази връзка, която Бог изисква. Бог е направил света и смисълът на живота седи в Любовта. Всичките хора трябва да направят една връзка на Любовта. И щом направят, тогава животът ще потече у всичките хора по един естествен път. Хората няма едни други да се измъчват, ама ще си помагат. Щом има истинска връзка между хората, може да има взаимна помощ; а щом направят връзка с Мъдростта, ще имат светлина. Пътят, в който вървят, ще бъде осветлен. А щом направят връзка по закона на Истината, те ще бъдат свободни. А необходимо е хората да бъдат свободни. В живота без знание, без свобода, човешкият дух, човешката душа не може да расте. Това са

интимни, това са велики неща, които трябва да бъдат написани, това са заповеди, които трябва да бъдат написани в душите ви. И когато дойдат големите изпитания, не пращай знанието вънка, а вътре чети онова, което Любовта е написала, четете онова, което Мъдростта е написала във вас, онова, което Истината е написала във вас.

А това, написаното, това е вашият вечен Баща. Това, което Христос казва на едно място: „Както Ме е Отец научил, така и говоря.“ В това седи – всинца да бъдем научени от Бога. И не разбирайте, че като се научат всички от Бога, вече ще бъдат те господари. Не, не. Тогава ще почне истинският живот. А ние очакваме сега истинския живот. Като дойде слънцето, ако очите ти са отворени, ти ще видиш едно благо. Ако си сляп, туй благо няма да дойде.

И казвам: Когато 5-те, 7-те сетива са отворени, когато Божественият Дух изгрее, ще донесе всички блага на човека. И най-хубавото състояние, което човек може да има от най-после, то е без закон! И светийството, не трябва да се спрем там. Всички ще бъдат Синове Божии. В живота, ако всички работим, ще се приближим всички да станем Синове Божии; а щом станем всички Синове Божии, тогава всичко онова, което Бог има, ще бъде наше и нашето, което ние имаме, ще бъде на Бога. Това е обединението на всички хора, на всички души. Кога ще бъде? Но лично за вас, още днес всеки от вас поне може да управлява. Аз не искам да бъдете светии, но поне във вас да управляват светиите, а вие да работите. И всинца днес Синове Божии не може да бъдете, но поне да имате туй отношение на Бога, което Синовете на Бога имат. Туй може да имате още днес. А онова положение, изисква се много време да работи човек, то е като едно училище. Не е лесно човек да добие знание. То е външната страна. Но има вътрешни положения, които днес може да имате; и за тия положения – вие трябва да ги държите само за себе си. И да ги опитате.

Някой път хубавите работи се развалят от незнание. Щом ти се даде един хубав хляб, вземи, че яж от него. Той е за тебе. Ти ще тръгнеш от съсед на съсед, ще кажеш: „Какъв хубав хляб са ми донесли“, те ще го барат и ако след 3–4 дена ти ядеш от този хляб, той ще бъде зацапан.

Не давай хляба в ръцете на хората. Той е за тебе. Всеки си има по един сомун хляб. Казваш: „Ако няма човекът?“ Не разбирате закона. Бог, Който е създал човека, дал му е и хляб. Ако ти обичаш Бога, ти ще имаш хляб. Ако ти познаеш Знанието, ти ще имаш хляб. Ако ти познаеш Неговата Истина, ти гладен няма да останеш. Ти ще бъдеш свободен.

Та казвам: Хлябът, който ви е даден, той е заради вас. От човешко гледище,

ще кажат, човек не трябва да бъде егоист. Ето как аз обяснявам: Ти ще мязаш на плодно дърво, най-първо ще изядеш хляба си и ще станеш на круша или ябълка. И като минават малките деца, те ще ядат от този хляб, който си изял. Той ще се наплоди. И от него и хората, и птичките, и децата ще ядат. Или ще станеш на крава, ще се отелиш и тогава другите ще те издояват. И ще ти вземат млякото.

Сега, от човешко гледище, ще кажете: „Да ме доят хората?" Че вие тогава ще разберете. Аз другояче разбирам въпроса. За мен една крава е един извор. Когато един извор извира, трудно ли е за него? Това е едно благо. Ако престане да тече изворът, той ще престане. Един извор за мен е една крава, която постоянно тече. Този извор, това е кравата, която дава своето мляко. И когато ние говорим за онази Божествена крава, разбираме онова Божествено мляко, което излиза из вечните недра на Божествения Дух, с който се хранят човешките души. То е едно вътрешно състояние. То са сега новите възгледи; не само възглед, но онова вътрешно съчетание – то може да ви даде свобода.

Другото положение – може да попитате: „Ама ние не сме ли свободни?" Е, свободни сте донякъде. Ние говорим за онази, пълната свобода. А тя съдържа три качества. В пълната свобода има живот, в пълната свобода има знание и в пълната свобода има истина. Има любов, мъдрост, има и истина. Щом има тия, човек е вече близо до новото положение. Той влиза в новия живот, за който хората говорят – възкресение. Възкресението е една нова фаза, за един нов живот, от който всичките страдания и мъчнотии и дрязги на живота са изключени. А този живот, преди да влезем в пълния живот, както и да говорим, никой не може да отстрани човешките страдания. И досега никой не е отстранил човешките страдания. Временно може да ги отстрани, но страданията пак ще дойдат. В Новия живот всичките страдания ще се отстранят. И Писанието казва тъй: Бог казва, ще обърше всичките им сълзи. „И ще Ме познават от малък до голям." И ще имат всички онова, което желаят. И Писанието още казва, че онези, които обичат Господа, онова, което Бог е приготвил за тях, нито око е видяло, нито ухо е чуло! Значи толкова велики работи Бог е приготвил за онези, които Го любят. Но те трябва да минат през това училище на Земята. Всички страдания и мъчнотии да му бъдат добри. В това седи и всяка една победа. Не болните ще победят света – здравите. Не мъртвите ще победят света – живите. Не невежите ще победят света, но знанието – и онова знание, което разрешава, което твори. Не робите ще победят света, но свободните хора. А свободните хора са онези, които имат живот, които имат знание, които носят истината в душата си.

И казвам сега: Всички бъдете носители на живота, бъдете носители на

знанието, бъдете носители на свободата. Да изпълните Волята Божия. И онова съчетание, което Бог е вложил във вас, между вашия дух и вашата душа, за да станете всички Синове Божии. Това ви пожелавам да бъде!

Божият Дух носи свобода! (Три пъти.)

7.15 ч сутринта

(Слънцето изгря ясно и чисто. На поляната – упражненията и евритмическите кръгови упражнения. В центъра – 10 души музиканти. Отлично, приятно време!)

25-о неделно утринно слово, държано от Учителя
на 22.III.1936 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев

1936_03_22 Отец ме люби
неделна беседа, Издание 1936г., София

ОТЕЦ МЕ ЛЮБИ

„Затова Отец ме люби, защото аз полагам душата си, за да я взема пак„. (Йоан 10:17)

„Затова Отец ме люби". Да имате любовта на Бога, това е великото в света. Човек не може да има никакви постижения, докато не познава великото в света и докато великото не го познава.

В живота си човек може да се натъкне на две опасности: да отива с голям съд при чешма, която слабо тече, капка по капка; да отива с малък съд при голям извор, който кара воденици, тепавици. В първия случай той ще чака цял ден, докато съдът му се напълни. Във втория случай съдът му скоро ще се напълни, и той ще ходи много пъти до извора, ще губи времето си, за да достави вода за своите нужди. Това са две несъобразности, две неестествени положения, на които хората често се натъкват в живота си и не знаят, как да се справят. Коя е причината за тези несъобразности? — Неразбирането на живота. Неразбирането пък се дължи на заблужденията на хората. Те се намират на кръстопът, не знаят, кой път да поемат. Човек лесно се заблуждава. Ако дадат на човека един скъпоценен камък и едно житно зърно, той ще предпочете скъпоценния камък пред житното зърно. Защо? — Защото, ако продаде скъпоценният камък, с парите от него ще купи хиляди килограма жито. Обаче, в реалния, в духовния, в съвършения свят житото не се купува и продава с килограми. Там житото не се държи в хамбари. Там житото е увиснало на дървета, както виждате на земята ябълки, круши, лимони, портокали, увиснали по клоните на своите дървета. Там житните зърна биват от различна големина.

Това са сравнения, с които искам да изясня идеята си, без да имам пред вид да вярвате като мене. Аз не искам да вярвате като мене, защото моята вяра почива на велики опитности, на безброй опити. Дали вярвате в това или не, то е ваша работа. Когато изнасям истината пред хората, аз говоря само това, което зная и което съм опитал. Що се отнася до вас, всеки ще си прави такива заключения, каквито знания има. Знанията пък зависят от опитите, които човек прави. Знание без опит не съществува. Докато не е опитал горчивината, човек не я познава, не знае, какво нещо е горчивина. Докато не е опитал сладчината, човек не знае, какво нещо е сладчина. Човек не знае, какво нещо е добро, какво нещо е любов и какво — свобода, докато не ги е опитал.

Що е свобода? Във физически смисъл на думата, под свобода разбираме онова положение, при което всички органи на човешкия организъм са. вън от всякакви ограничения или препятствия. Ако погледнете краката на свободния човек, т се движат леко, бързо, без никакво вътрешно препятствие. Свобода, в сърдечно отношение, разбираме всяко чувство, което излиза от човешкото сърце, да се излива тихо, спокойно, без бури и сътресения. Свобода в умствен смисъл на думата разбираме, всяка Мисъл на човека да следва точно своя определен път, без колебания и смущение. Щом се яви нещо, което стяга било неговите чувства или мисли, той вече не е свободен . В свободата всяко нещо е на мястото си. Щом нещата, или явленията се менят, те са извън света на свободата. Гледате една жена, че ту се смее, ту плаче. Защо?— Актьор е тя, играе на сцената. Като слезе от сцената, тя казва, че много е плакала. Тя е плакала, докато е била на сцената. Щом слезе от сцената, плачът престава. Децата плачат най-много. Защо? — Искат да постигнат нещо. Като видят, че не могат лесно да постигнат някое свое желание, те, веднага започват да плачат. Със сълзите си намазват въжето, да се хлъзга по-лесно. Когато някой намаже едно копринено въже с хубаво масло, той има пред вид нещо.

В турско време, когато закарвали някого на бесилка, намазвали въжето със сапун, да прилегне по-добре на врата на онзи, когото бесят. Колкото по-дебело и ненамазано било въжето, толкова по-мъчно прилягало около врата на онзи, когото бесят. Ще кажете, че това е знание. Ако знанието ви се простира дотам, как по-лесно и сигурно да обесите човека, това не е никакво знание. В такъв случай по-добре въжето да не се намазва, т. е. по-добре да нямате това знание и да не обесвате хората. Ако плачът поставя човека в положението на актьор, той не е на местото си. Обаче, ако плачът облагородява чувствата в човека, той е на мястото си. Някой плаче, защото не е ял нищо или защото изгубил парите си; друг плаче, защото жена му го напуснала; някоя майка плаче, защото дъщеря й пристанала на някого; някой плаче, че счупил крака си. Питам кой плач е на мястото си? Или в кой от тия няколко случая нещастието на човека е най-голямо? Най-голямо е нещастието на онзи, който е счупил крака си. Той усеща най-голяма болка. Неговата болка е реална, всеки я чувствува. Колкото се отнася до онзи, който изгубил парите си, или до онзи, когото жена му го напуснала, тяхната болка не е толкова реална, не е толкова осезаема и за окръжаващите.

И тъй, реални страдания са тези, които човек усеща всеки момент. Че някой взел парите на някого, това не е реално страдание, защото не е свързано със самия човек . Може би някой търговец си въобразява, че е обран. Ще кажете, че този човек плаче, не може напразно да си въобразява, че го обрали. — Какво от това, че плаче? Както плаче, така

може и да се смее. — Как ? Срещам този търговец и му казвам: Знаеш ли, че довечера ще дойде този, който те обрал, и ще ти донесе две торби вместо една? Той е богат човек, искал само да те изпита, затова е взел торбата с парите ти. На следния ден срещам същия търговец, но вече засмян, доволен и ми казва, че получил две торби с пари.— Както виждаш г всичко е станало за добро. Ако не бяха те обрали, днес нямаше да имаш две торби пари, — По-добре, да не бяха ме обирали. Кога е по-добре да оберат човека: когато потъва в морето, или когато е на сушата? Ако някой носи на гърба си торба със злата и потъва в морето, за предпочитане е да го оберат, докато е във водата още. Той ще изгуби златото, но ще спечели живота си. Когато човек потъва в морето, добре е да се намери някой да го освободи от торбата със златото. Когато излиза на сухо, добре е тогава торбата със златото да бъде окачена на гърба му. Такава е философията на живота. Човек трябва да изучава философията на новия живот . За тази цел той трябва да възприема новите идеи и да ги прилага. Съвременните хора живеят със стари идеи от миналото. Те трябва да ги изучават, но да не се спират върху тях, да не ги преповтарят. Те се спират върху събития станали преди хиляди години и ги преповтарят. Например, преди осем хиляди години някой човек бил поставен в рая, но не издържал на тамошните условия, не издържал на обещанието, което дал на Бога, вследствие на което бил изпъден от рая. Като слязъл в света, той ял и пил, направил големи дългове. От това време насам всички хора повтарят същата история: нарушават обещанието си, изгубват добрите условия на живота, вследствие на което и до днес плащат дългове. Дойде някой, при вас и ви казва: Плати дълга си! — Кой дълг ? — Който остана от Адам и Ева. Питате: какво трябва да направим, за да се освободим от този дълг? — Откажете се от пътя, по който са ходили Адам и Ева, и тръгнете по новия път. Иначе, докато ходите по техния път, дълго време още ще плащате.

Сега ще приведа един пример за един български чорбаджия, но искам да не се, обиждате. Ще изнеса факта, както е в действителност. Този чорбаджия живял в едно село, между Варна и Шумен. Той да на заем на един турчин осем крини жито. Обаче, след като турчинът – плащал осем години на чорбаджията, останал да дължи още 80 крини. Какво ще кажете на това отгоре? Каква лихва трябва да е искал чорбаджията от турчина, за да могат осем крини жито след осем години да нараснат на 80 крини? Това било българин! Да изплащаш цели осем години и след това да дължиш още 80 крини! Така не може да постъпва нито българин, нито французин, нито англичанин, нито германец, нито китаец, нито японец . Никой човек не може да постъпва така. Това не е човещина. Ще кажете, че това е отрицателна страна на човека. Да, това е отрицателна черта на човека, но не и негово качество. Това е атавизъм, остатък от миналото на човека. Дядото или прадядото на някой човек бил голям пияница, и сега внукът

или правнукът му приема в наследство тази отрицателна черта и става пияница. Като гледат това, родителите се оправдават и казват: Нашият син е приел по наследство този порок от дядо си. Няма какво да се прави. — Не, има какво да се прави. Човек може да се справи със своето лошо наследство. Като работи съзнателно върху себе си, той лесно ще се освободи от това лошо наследство.

Съвременните хора трябва да работят върху себе си, да се освободят от всички лоши черти, наследени от памти века още. Ще каже някой, че се занимава с анатомия, биология и ред още науки. Каквото и да изучава, човек все още борави с миналото. Анатомията на човешкия организъм не е нищо друго, освен устройство и функция на неговите органи от миналото. Биологията е също наука, която изучава функциите на човешкия организъм от неговия минал живот. Ако днес разглеждате черепа на човека, вие ще изучите неговия минал живот: как е живял, с какво се е занимавал и т. н. При това, като изучавате черепите на различните народи, на различните раси, вие можете да ги сравнявате и да правите разлика между едни и други. Черепът на негъра, на китаеца, на европееца се различават един от друг. По черепа на белия човек се вижда, че той има по-добри заложби от тия на черния. Ще каже някой, че все са човеци. — И черният, и белият са човеци, но от човек до човек има голяма разлика. Първоначално думата „човек" е подразбирала мислещо същество, което разполага с благородни чувства. Същият този човек е станал причина за всички нещастия в света. Ако проследите историята на човешкото развитие, ще видите, че за всички злини, за всички нещастия в света причина е човекът. Това е факт, в който всеки може да се убеди от личен опит.

Сега, не взимайте нещата буквално, но разсъждавайте. Математиците боравят с числа.Те правят сечения, плоскости, изчисляват ги, турят ги на работа. Но всичко това те разрешават с числа. Химиците изучават елементите, образуват различни съединения, като ги турят в известни реакции; от друга страна те откриват нови елементи, изучават свойствата им. За основа на всичката им работа, обаче, служат елементите. Следователно, както математиците боравят с числа, химиците — с елементи, така и вие трябва да приложите в действие своята права мисъл, за да разрешите задачите на своя живот . Каквото и да ви се говори, както и да ви се говори, прилагайте своята права мисъл като мярка на нещата. Във всяко нещо търсете научната страна, за да се ползувате от него.

Когато Бог създал земята, на небето било устроено изложение на всичко онова, което било направено. На изложението дошли представители от всички светове, от всички царства, които съществували по това време.

Между всички ангели, които присъствали на изложението, бил и падналият ангел — Луцифер . Той седял важно, със своето величие, и разглеждал всичко онова, което Бог е създал . По едно време той видял едно малко, дребно същество, подобно на синапово семе. Указало се, че това същество бил човекът . Господ видял, че Луцифер не обърнал внимание на това малко същество, не се спрял да го разгледа отблизо, затова го запитал: Видя ли човека? — Видях едно малко, дребно същество, но не се спрях да го разглеждам. — Вярваш ли, че от него ще излезе нещо?—Не вярвам . От синаповото семе нищо не може да излезе. Такова нещо е човекът в моите очи. — Много нещо ще излезе от това същество. — Не вярвам да излезе нещо — отговорил Луцифер . Обаче, заради неверието си, Луцифер трябвало да напусне небето и да слезе да се скита по света. Като го запитвали, защо напуснал небето, Луцифер отговарял: Едно време имаше изложение на небето. Между всичко създадено от Бога, беше и човекът —малко, дребно същество, като синапово семе. Господ ме запита: вярваш ли, че от това същество ще излезе нещо? Аз казах, че нищо няма да излезе от него. Той ме убеждаваше, че ще излезе нещо, но аз не повярвах на думите Му. Заради неверието ми ме изпъдиха от небето. Голяма пакост ми създаде това малко същество! Като слязох на земята, скитах се самотен от едно място на друго и видях един ден едно голямо същество, че работи, създава, твори. Почудих се, кое ще е това същество, което не познавам. Разбрах, че това бил човекът — онова малко синапово семе, което преди хиляди години не ми вдъхна никакво доверие. Наистина, от малкото синапово семе излезе виден, знаменит човек, когото Бог постави в рая, там да живее и да се развива.

От този момент Луцифер си поставил за цел да изкара човека от рая, да отнеме щастието му. Той си казал : На времето човекът стана причина да ме изпъдят от небето, а сега аз ще стана причина да го изпъдят от рая. Обаче, има разлика между пакостта, която човек е направил на Луцифера и тази, която Луцифер е направил на човека. Човекът съвършено несъзнателно, без никаква умисъл е станал причина да изпъдят Луцифера от небето. Неверието на Луцифера е причина за нещастието му. Луцифер, обаче, съвсем съзнателно се е заел да отнеме щастието на човека. С влизането си в рая, Луцифер имал желание да внесе своето безверие между първите човеци. Той успял в желанието си. Като видял Ева в рая, започнал да й разправя своята опитност: Едно време за своето неверие аз изгубих щастието си. Не повярвах, че от едно малко семенце може да излезе нещо. От тук научих закона, да не казвам, че от малките неща не може да излезе нещо. Затова и на вас сега казвам: Вкусете от плода на дървото за познаване на доброто и злото и вярвайте, че от него всичко може да стане. Като вкусите от този плод, вие ще станете богове, ще придобиете големи опитности и знания.

Сега пък аз ви казвам: Вярвайте, че от това дърво, именно, нищо няма да излезе. Върху това дърво било написано на един стар език следното: Не яж от плодовете на дърво, на което не знаеш, какви са цветовете му, нито миризмата на неговите цветове, нито светлината, на която плодовете му са зрели, нито пък вкусът им познаваш. Ева знаела този надпис, много пъти го е чела, но не вярвала, че действително е така. Наистина, Ева не е била във времето, когато дървото цъфтяло, за да види, какви са цветовете му, каква е миризмата им; тя не е била и във времето, когато плодът узрявал, да види, на каква светлина зрее. Обаче, трябвало да вярва в написаното. Когато змията предложила на Ева да опита плода на забраненото дърво, тя вкусила от него, но не останала много доволна. Защо?— Плодът бил още зелен . Ева знаела, че едно от правилата на рая гласяло: никога не яж зелени плодове. Въпреки това, тя вкусила от плода, предложила от него и на Адама, и по този начин се облякла със зелена рокля. Всички трябва да знаете, че плодът на злото е зелен . В първо време той е горчив, после става кисел, и след дълго време узрява, става сладък. Тъй, щото, ако искате да опитате злото, чакайте го да узрее, да стане плодът му сладък. И ако тогава го вкусите, поне няма да умрете.

Сега, това са стари работи. Каквото и да говорите, както и да чувствувате каквото и да мислите, това са все стари работи, върху които не трябва да се спирате. Единственото ново в света, това е Божията Любов, която иде сега. Тя представя плод, който всеки може да опита и да се задоволи. Който хапне от този плод, той изпитва в себе си нови сили, нов потик на живот. Любовта Божия е онази сила, която дава условия за растене на човешкото сърце, на човешкия ум, на човешката душа и на човешкия дух. Това е реалното в света. Следователно, ако искате да знаете, що е реалност, казвам: Настоящето, младостта е реалността в живота. Тя подмладява човека. Значи, миналото състарява, а настоящето подмладява човека.

Сега, аз не говоря неща, в които безусловно трябва да вярвате. Опитвайте нещата и тогава вярвайте. Вярвайте на своя личен опит. Всички имате опитността, че докато вярвате и живеете с миналото, остарявате и умирате. Щом вярвате в сегашното и с него живеете, вие се подмладявате. Вземете, например, вярата на съвременните религиозни хора. Те вярват, че Христос дошъл на земята, проповядвал на хората, страдал, бил разпнат на кръст и след три деня възкръснал. Въпреки своята вяра в Христа, и тия хора страдат, умират, мъчат се, както и ония, които не вярват в Бога и в Христа. Какво учение е това, което не може да издигне хората на по-високо стъпало от онова, на което седят обикновените хора? Или учението на Христа не е право, или хората не го разбират и не могат .да го приложат . Христос не дойде на земята, за да покаже на хората, че те трябва да

страдат. Той дойде на земята да накара хората да вярват в любовта, в живота и да възстановят връзката си с Бога. Страданието е само метод за изкупление, а Христовото учение е учение на любовта. *Любовта* пък е метод за възстановяване на правилните първични отношения между душите.

Днес всичко има в света, но едно нещо само няма — *любов* няма. Някой казва: Всичко имам . — Всичко имаш, но едно само ти недостига. — Какво ми недостига? — *Любов* нямаш . — Ама аз се мъча. — Щом се мъчиш, *любов* нямаш . *Любовта* с мъчение не се достига. Най-лесното нещо за постигане е *любовта*. Когато придобиеш *любовта*, в тебе нещата ще стават магически. Няма по-мъчно, по-страшно нещо за човека от това, да върши нещо без любов. Туй се отнася не само за хората, но и за боговете. Ако Бог е всесилен, това се дължи на обстоятелството, че Той върши всичко с *любов*. Казано е: „Бог е *любов*".

Съвременните хора не вярват в *любовта*. Защо? — Защото техните мисли, чувства, постъпки, както и животът им са преплетени. Те са преплели Божественото с човешкото, вследствие на което не ги различават и считат отрицателните човешки прояви за Божествени. Запример, някой човек направи някаква пакост на своя съсед, и последният пита: Защо Бог ми причини това зло? Защо Той допусна този човек да ми причини тази пакост? Питам: защо вие допуснахте този човек да ви напакости? Този човек по естество е комар, той не може да не хапе. Дойде един комар при вас, кацне на носа ви и ви ухапе. Кой е виновен за това? Щом видите комаря, чукнете го с пръст, и той ще отхвръкне настрана. Няма защо да се разправяте с комаря, или да го възпитавате, че не трябва да хапе. Погрешката на комаря пък седи в това, че той не е искал разрешение от вас, да хапе или не. Той трябва да дойде близо до вас и да каже: Господине, гладен съм. Ще ми позволите ли да посмуча малко кръвчица от ръката ви? Ако му позволите, само тогава той има право да кацне на ръката ви, да забие хобота си в нея и да посмучи малко кръв. Той ще смучи, а вие ще мълчите. А тъй, без позволение, като разбойник, да кацне на ръката ви и да смучи кръв, това е престъпление.

Тъй, щото, и вие трябва да знаете този закон: Никога не правете нещо без позволението на другите хора. Даже и добро да правите, пак искайте разрешение. Запример, намислили сте да направите едно добро на някого. Идете при този човек и му кажете: Аз намислих да ви направя едно добро. Съгласни ли сте за това? Ако този човек даде съгласието си, направете му добро; ако не даде съгласието си, откажете се от това добро. Макар и рядко да се случава, но вие можете да обидите човека и с доброто, което му правите. Обаче, със злото, което правите, всякога можете да обидите

човека. Следователно, дали добро или зло мислите да правите, питайте човека. Например, някой намислил да обере брата си. Какво трябва да направи? Той трябва да отиде при него и да му каже: Намислих да обера касата ти. Какво ще кажеш? — Не позволявам . Скоро да излезеш вън! Ако пък брат ти позволи да го обереш, той сам ще ти даде ключа от касата си и ще ти каже: Ето, вземи ключа. Отключи си, вземи, колкото пари искаш, и ми върни ключа назад. Едно е важно за този, който обира: той трябва да знае изкуството, как да отваря и затваря касата и колко пари да вземе.

Като слушате да се говорят такива неща, ще кажете, че в тях няма никаква логика. Кои неща са логически? Логически неща са ония, които стават по взаимно споразумение; логически неща са ония, които не произвеждат никакво противоречие между онзи, който взима и онзи, който дава. Когато в отношенията на двама души, единият е недоволен от другия, това показва, че в тяхната мисъл няма логика, а в отношенията им липсва справедливост. Ако броят на хората, които са в общение, се увеличава, и всички са доволни едни от други, това показва, че мисълта им е логична, а връзката между душите им е правилна и хармонична.

Помнете следното нещо: никога не казвайте, че онова, което вие мислите, е най-право. Никой човек не може да бъде мярка за другите. Всеки човек може да бъде абсолютна мярка за себе си, но не и за другите. Умът на човека, неговата мисъл може да бъде мярка за него само, но не и за другите. Ако той пожелае да наложи своята мисъл на другите, къде ще отиде тяхната мисъл? Къде ще отиде техният ум? Ако искате да наложите мисълта си върху някой човек, вие трябва да го запитате: Позволяваш ли моят ум, моята мисъл да бъде мярка за твоя ум, за твоята мисъл? Този човек ще отговори: Ако ти позволяваш моят ум да бъде мярка за твоя ум, аз ще се съглася на твоето предложение. Същият въпрос може да се зададе по отношение на вашето сърце, но ще получите същия отговор . Ще каже някой: Вярвай на думите ми! — Никой човек не може да вярва на думите ви, ако и вие не вярвате на неговите. Единственият, който абсолютно вярва на човека, това е Бог. Ако всички хора се произнесат за някого, че от него нищо няма да излезе, единствен Бог ще вярва, че от този човек ще излезе нещо. Той не вярва само, но положително знае, че от този човек ще излезе нещо. Ако Бог вярва, че от някой човек няма да излезе нещо, това значи, че Той приема злото в себе си. Когато Бог вярва, че хората ще станат добри, това показва, че злото е вън от Него. В Бога зло не съществува.

Следователно, когато човек приема, че някои неща не могат да се изправят, или не могат да станат, това показва, че той е допуснал злото в себе си. Като знае това, човек трябва да гледа положително на нещата. Каквато мисъл, каквото чувство да минат през човека, или каквато

постъпка да извърши, той трябва да знае, че са добри. Колкото и лоши да са привидно, в края на краищата те ще станат добри, т. е. ще работят за добро. Това е един важен психологически закон, който има приложение в човешкия живот. Ако не мислите така, вие не можете да учите, не можете да се развивате правилно. Какво виждаме в живота? — Точно обратното. В която църква да влезете днес, навсякъде ще чуете да се говори, че човек е грешен, че ще влезе в ада на вечни мъки и страдания и т. н. Да казвате, че човек е направил известни погрешки, разбирам, но да твърдите, че човек е непоправим, това е криво заключение. Че е грешил човек и продължава да греши, да върши престъпления, за това имаме ред факти, ред данни и доказателства. Но какви данни имате, че човек е непоправим? Да изправя и съзнава погрешките си, това е привилегия дадена само на човека. Тази привилегия го отличава от всички други животни. В пътя на своето слизане на земята, човек се е отклонил от правата посока на движението си, вследствие на което е направил много грешки и престъпления. Ако не е така, как бихте си обяснили произхода на месоядните животни? Как се създадоха рибите, както и някои птици, които също са месоядни? Всички животни, изобщо, представят фази, през които човек е минавал в процеса на своето развитие. Когато започне да възлиза нагоре, човек ще съзнае погрешките си и ще започне да ги изправя.

Сега, аз няма да се спирам върху въпроса за злото, физиологически да обяснявам неговия произход. Както и да го обясня, вие няма да го разберете и ще извадите криви заключения. За вас е важно, какво всъщност представя човек. Как е произлязло злото, това не трябва да ви интересува. Човек е съставен от три същности: дух — висша разумност, висшето начало в човека; душа — втората същност и ум — третата същност. Що се отнася до човешкото сърце и до човешката воля, това са производни, т. е. второстепенни величини. Значи, човек е съставен от три същности: дух — първично начало; душа — вторично начало и ум . На научен език казано: духът представя изпъкнало огледало, което разпръсва светлина. Душата представя вдлъбнато огледало, което приема светлина. Умът обработва светлината. Значи, първо духът иде в света и изпраща светлина навсякъде. После душата иде да възприеме тази светлина. Умът пък, като колективно, неделимо начало в човека, започва да обработва приетата светлина. У всички хора умът е един и същ, неделим, обаче на различни степени на развитие.

Като казвам, че умът на човека е неделим, вие ще се натъкнете на известно противоречие и ще кажете: Как е възможно моят ум да е общ с ума на всички хора? Там е заблуждението именно когато човек мисли, че неговият ум или неговият дух е нещо съвършено различно и отделно от общия дух, от общия ум на космоса. Христос казва: „Всичко, каквото е на Отца ми, мое

е. Каквото ме е Отец научил, това правя. Не дойдох да изпълня моята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил на земята”. Мнозина мислят, че имат свои разбирания, своя воля, която трябва да изпълняват. — Не, щом сте дошли на земята, вие първо ще изпълните волята на своята майка и на своя баща. Това е по човешки казано, но другояче не може. Например, чия воля ще изпълни малкото вълче? То ще изпълни волята на майка си и на баща си. Нищо друго не може да излезе от малкото вълче, освен един обикновен, или най-много един талантлив вълк. За да измени своята природа, това вълче трябва да претърпи големи промени, коренно да се видоизмени. Същото може да се каже и за човека. За да излезе вън от волята на своите родители и да е готов да изпълни волята Божия, човек трябва да се откаже от старите си възгледи. Човешките възгледи са стари, изгнили въжета, с които човек не може да се качва на високо. Най-малкото напрежение е в състояние да ги скъса. Който разчита на старите си въжета, той неизбежно ще падне на земята заедно с тях. За да не падате, сменете старите въжета с нови, здрави и на тях разчитайте. Въжето представя вярата и надеждата, за които човек се хваща и крепи при противоречията на умствения или на физическия живот. Няма по-здраво въже за умствения свят от въжето на вярата. И няма - по-здраво въже за физическия свят от въжето на надеждата. Докато е здрав умствено, човек има вяра. Докато е здрав физически, човек има надежда. И обратното докато има вяра, човек е здрав умствено. Докато има надежда, той е здрав физически. Щом изгуби вярата и надеждата си, човек отслабва и умствено, и физически. Вярата и надеждата на човека не се губят, а отслабват. Това отслабване наричаме в обикновения живот изгубване на вярата и надеждата.

Като изучавате химическите елементи от гледището на тяхното вътрешно, духовно влияние върху човешкото развитие, ще дойдете до заключение, че само два елемента съществуват в цялата химия: злато и сребро. Среброто лекува човешките недъзи, а златото внася живот в човешкия организъм. Единият чисти, изнася навън, а другият внася и пълни човека. В това отношение златото и среброто представят полюси на живота. Всички останали елементи, като желязо, живак, мед, калай са научили човека на нещо добро, но същевременно са го научили и на лоши работи.

Като ученици, вие трябва да изучавате свойствата на всички елементи, но не както сегашните химици ги изучават. С временните химици изучават само материалната страна на елементите и техните съединения. Те не се занимават с техните органически и психически свойства. А когато се говори за златото от окултно гледище разбираме освен физическите, още и органическите, и психическите му свойства. Следователно, за да се ползува от силите на златото, човек трябва да знае методите, чрез които да

трансформира физическото злато в органическо и органическото — в психическо. Само при това положение той ще разбере златото като носител на живота. В астрологическо отношение златото е свързано с слънцето, а среброто — с луната. Значи, всеки елемент е свързан с известна планета. Но да оставим този въпрос настрана, защото колкото и да се говори по него, все недоизказан остава.

Как може да се докаже, че златото носи живот? За да се докаже това твърдение, трябва да се направят ред опити. Направете следния опит: идете при някой болен, който има висока температура, около 41°, и турете на главата му един наполеон, Няма да мине много време, и температурата му ще спадне с една-две десети от градуса. След малко турете на главата му още един наполеон . Температурата му ще спадне с още няколко десети от градуса. Колкото повече увеличавате наполеоните, толкова и температурата по-бързо ще спада. Като турите на главата на болния седем-осем наполеона, температурата му ще стане нормална. Това е факт, опитан и проверен, не е само теория. И други опити могат да се правят със златото. Например, в кръвта на някой тежко болен може да се впръсне една хилядна част от милиграма органическо злато, за да видите, че състоянието на болния ще се подобри. Какво по-голямо доказателство искате от това? Голямо е въздействието на органическото и психическото злато върху човека.

Велика наука е това, но тя не се дава даром. Тази наука, това изкуство може да се даде само на онзи човек, който е в сила да издържи на следните три неща: да бъде верен на своя дух, да бъде верен на своята душа и да бъде верен на своя ум. Ако човек не може да обещае, че ще изпълни тия три неща, нищо не може да му се повери. Аз мога да поверя това изкуство само на онзи, който е готов да изпълни тези три положения, защото в този случай аз и той едно сме: неговият дух е мой дух; неговата душа е моя душа, неговият ум е мой ум . И обратното е вярно: моят дух е негов дух, моята душа е негова душа и моят ум е негов ум. И тогава, каквото той прави за себе си, прави го и за мене; и каквото аз правя за себе си, правя го и за него. Ако той се обезверява, ще въздейства и на мене. А като вярвам аз, ще въздействувам и на него.

„Затова Отец ме люби". Съвременните хора търсят любовта, търсят и свободата, но по механически начин. Те мислят, че като придобият богатство и знание, едновременно с това ще станат свободни. Ако е така, тогава богатите, учените хора трябваше да бъдат свободни, от никого независими. Така ли е в същност? Ако е за светост, тогава всички свещеници, всички проповедници трябваше да бъдат най-свети хора. Вярно е, че свободният човек трябва да бъде богат, учен, свят, но това са

вътрешни, а не външни качества. Кой е истински учен, истински богат и свят човек? Като говоря за учени, за богати и за свети хора, аз включвам и себе си между тях. Тъй щото, когато трябва да се изпита силата, вярата, знанието и светостта на хората, едновременно с техните качества ще се изпитат и моите качества, да видим, кой ще издържи, кой представя чисто злато и кой — фалшиво.

Как се познава умният човек? Когато в дома на един умен човек влезе един разбойник, с нож в ръка, умният трябва да му каже: Какво искаш, братко, от мене? — Искам пари. Ти си богат човек, трябва да отделиш от богатството си и за другите хора. — Да, аз забравих, че съм богат човек . Ето, вземи ключа, отвори касата и разполагай с парите ми, както искаш. Разбойникът се замисля, отваря касата и взима една малка част от парите. След това дава ключа на умния човек и приятелски се разделя с него. Това значи умен човек . За такъв човек ножът в ръката на разбойника не е стоманен, но книжен.

Ще кажете: Къде ще му отиде краят, ако всички постъпват по този начин? Питам: Ами като не постъпват хората по този начин, докъде са дошли? Това, което хората вършат, пак е добро, но не е онова добро, към което всички се стремят. Важно е човек да постъпва свободно. Всяка негова постъпка трябва да е продиктувана от вътрешна свобода, т. е. от свободата на неговата душа. Ако със своите възгледи и разбирания за живота, човек излезе извън земята и влезе в духовния свят, там ще минава за анормален. Какво разбираме под думата „анормален"? Анормални неща са тия, които излизат извън марката. И в математиката има анормални величини, които наричат несъизмерими, т. е. величини, които не се подават на обикновена мярка, Например, взимате едно число, или една дроб и започвате да я делите. Тъй я делите, иначе я делите, но все неделима остава. Това не значи, че тя е абсолютно неделима, но не се подава на дадена система на действия, на изчисления; обаче, при друга система, тя се подава на деление. Тъй, щото, когато една дроб или едно число е неделимо, то съставя елемент от друг свят, от друга система. Всички числа, които са неделими на физическия свят, се отнасят към друг свят. Неделимостта им на физическия свят представя запушено отверстие към този свят. Умните хора вървят в път, който води към нормален живот; обикновените хора вървят в път, който води към анормален живот.

Това са въпроси за разсъждение. Дали вярвате в тях, дали ви са приятни, това е друг въпрос. Вие сте на театър, гледате, как главният актьор играе. Той е употребил всичките си усилия, да изнесе ролята си добре. Как се отразява тази роля на вас, той не се интересува. За актьора е важна идеята, която изнася. Когато музикантът свири, за него е важно, как ще изнесе

идеята, която е вложена в музикалната пиеса. Когато някой оратор говори, той гледа, колкото е възможно по-добре да изнесе идеята си. Същото може да се каже и за слушателя. Слушателят се интересува повече за идеята, която музикантът, художникът и ораторът изнасят, а не толкова за това, как е изнесена тази идея.

Следователно, същественото във всяко нещо е идеята, която е вложена в него. Щом намерите същественото, можете да се спрете и върху второстепенните неща. Кое е същественото за всеки човек? — Любовта Божия. Няма по-велико нещо за човека от това, да знае, че има Един, Който го обича. Христос казва: „Затова Отец ме люби, защото аз полагам душата си и мога да я взема”. Силата на човека седи в мисълта, че има някой, който го обича. Кой е този някой? Или Бог трябва да люби човека, или ближният му трябва да го люби, или той сам трябва да се люби. Ако е лишен и от трите неща, човек се отчайва, изгубва смисъла на живота. Причината за обезсърчаването, за отчаянието на човека се дължи на изгубването на тези три точки. Няма защо човек да се обезсърчава. Щом е дошъл на земята, идването му е обусловено от любовта на някого: или Бог го люби, или ближният му го люби, или той сам се люби. Онзи, който ви люби, слиза до същото поле, до същия уровен, на който сте и вие. Човек не може да не се обича.

Какво представя човек? Човек е онзи, който разбира положението на своя дух, на своята душа и на своя ум. Човек е онзи, който вярва на своя дух, на своята душа и на своя ум. Духът е неговият Бог, душата — неговият ближен, а умът — самият човек. Под „ближен” в широк смисъл на думата разбираме природата. Тя представя онази велика необятност, в която живеем и се движим. За тази природа, именно, всички говорят. В този смисъл всички я схващат и разбират като свой ближен. Кой беше ближен на онзи, когото разбойници хванаха и биха? — Самарянинът . На когото и да направите добро, вие сте негов ближен. Комуто направите добро, той ще ви благодари и ще оцени добротата ви. Който прави добро заради самото добро, той е в единство с всички души. Който помага, който прави добро, той всякога се ръководи от Божествените закони. В този случай, и онзи, който помага, е доволен; и онзи, на когото помагат, е доволен. С това кръгът на доброто за дадения момент е завършен.

Следователно, като знаете това, не се отказвайте да помагате, да правите добро. Не се отказвайте да работите за Великото в света; не се отказвайте да работите за своя ближен; не се отказвайте да работите за себе си. С други думи казано: работете за развиване на своя ум, за придобиване на знания; работете за своята душа, която е място на любовта; работете и за своя дух, който е место на мъдростта. Като разберете нещата по този

начин, вие ще разберете смисъла на сегашния живот, ще разберете свойствата на въздуха, който дишате и издишате. Когато придобиете знанието на вашия дух — на мъдростта, знанието на вашата душа — на любовта и светлината на вашия ум, вие ще придобиете всичко онова, което е потребно за вашето развитие. Християнските народи могат да придобият това още днес. Ако всички народи и общества, държавници и управници, владици и свещеници, майки и бащи, учители и ученици, господари и слуги биха повярвали в това, светът щеше да се оправи, без никакви мъчнотии и недоразумения. Понеже хората не вярват в това, светът върви в един особен път. Хората са дошли до положение да делят косъма на две.

Какво виждаме в с временния свят? — Навсякъде недоволство. Един богат човек си направил голяма, хубава къща, но не е доволен, иска по-голяма да си направи. Един сиромах си направил малка колибка, но и той не е доволен, за по-голяма мечтае. Добри, естествени са желанията на хората, но разбиранията им са криви. Какво ще придаде голямата къща на някой човек, ако с нея той събужда отрицателни чувства в окръжаващите? Със своята омраза, със своите отрицателни чувства, те ще го уморят преждевременно. Ако някой човек си направи мраморен палат, кой как мине покрай него, ще каже: „Отде е взел този човек толкова пари да направи такъв палат? Непременно ги е крал отнякъде. Невъзможно е човек по честен път да издигне такъв дом . Не е въпросът, дали ще повярват в честността на човека, но изобщо, мраморните къщи не са хигиенични. В бъдеще къщите ще се правят от стъкло. През тях ще минават ултравиолетовите лъчи на слънцето, затова тия къщи ще бъдат хигиенични. С помощта на пердета, хората ще регулират светлината, ще пущат повече или по-малко, според желанието си. Това няма да стане днес, или утре, но един ден, когато човечеството дойде до по-висока степен на развитие.

Казвате: Кога ще дойде времето, хората да живеят в стъклени къщи? Според мене това време е дошло вече. Достатъчно е човек да се качи на планината, за да се намери веднага в такава къща, Щом види, че иде някой, той ще скрие къщата си. Тази къща може да се скрие в черупка на лешник. Като замине човека, той пак ще извади къщата си, ще я простре, ще влезе в нея и от време на време ще подава главата си навън. Какъв е този лешник, няма да обяснявам. Ако река да се спирам върху него, ще изгубя много време. Ще кажете, че това са отвлечени работи. Те са толкова отвлечени днес, колкото отвлечени са били на времето си въпросите за железниците, които днес обикалят земята, за аеропланите, с които хвърчат из въздуха, за металите, които днес се обработват и прилагат в живота. Ум се иска от човека, за да може да изнамери и открие металите, скъпоценните камъни, стъклото и да ги приложи в живота. Това, което сега ви говоря, е отвлечено

и невъзможно. Обаче, един ден то ще бъде възможно и ще се реализира. Ще дойде ден, когато хората ще живеят в къщи, направени от стъкло.

Сега ще ви разкажа накратко една приказка от „Хиляда и една нощ". В тази приказка се говори за един цар, който имал трима синове: Хюсеин, Хасан и Мехмед. И тримата братя били влюбени до безумие в своята красива братовчедка. За да реши правилно въпроса, за кого да иска красивата си внучка, бащата казал един ден на синовете си: Тръгнете тримата по света, да намерите такъв предмет, подобен, на който не съществува. Който от вас намери такъв предмет, той ще вземе красивата братовчедка. Пръв тръгнал Хюсеин, най-големият син. Той стигнал в едно далечно царство, и веднага започнал да търси из пазарите някакъв особен, рядък по свойствата си предмет, подобен, на който да няма по целия свят. Като обикалял пазарите, най-после той видел, че един човек продава едно малко килимче, на вид просто и много обикновено. — Колко искаш за това килимче ?

— Само 15,000 лв. — Много скъпо. То е толкова обикновено. Едва ли струва няколко гроша. —Ако продължаваш да се пазариш, ще искам за него 20,000 лв. — Какво особено има в това килимче? — Слушай, с това килимче ти можеш да постигнеш много нещо. Достатъчно е да седнеш на него и където пожелаеш да отидеш, там ще се намериш. - Щом е така, да направим опит. Сядат и двамата на килимчето и тръгват да пътуват . Като видял, че килимчето, наистина, притежава особени свойства, Хюсеин веднага дал 15,000 лв. и го купил. — След Хюсеина, тръгнал на път Хасан. И той отишъл далеч от бащиното си царство, да търси особен предмет, невидян и нечуван до това време по света. Като посещавал пазарите, срещнал най-после един човек, който държал в ръката си една тръба. Той веднага запитал: продаваш ли тази тръба"? — Продавам я. — Колко струва ? — 15,000 лв. — Много искаш. Тя едва струва стотина гроша. Защо искаш толкова много за нея? — Тя не е обикновена тръба. — В какво се заключава нейната особеност? — Достатъчно е да погледнеш през тази тръба, за да видиш, какво се върши по света. С нея може да се гледа надалеч и наблизо. — Ето, вземи тогава 15,000 лв. Хасан погледнал през тръбата, с намерение да види, какво прави баща му, и видял всичко, каквото го интересувало. Той купил тръбата и доволен от това, че намерил особен предмет, тръгнал на път к м царството на баща си.

Дошло най-после ред и за Мехмеда да тръгне за странство, в далечни страни, да търси някакъв особен предмет. Като обиколил всички пазари, срещнал най-после един човек, който носил само една ябълка в ръката си. — Къде носиш тази ябълка? — запитал Мехмед, — Продавам я. — Колко искаш за нея? — Първоначална цена 15,000 лв. — Защо е толкова скъпа ?

Може ли за една ябълка да се иска 15,000 лв. ? — Тя е особена ябълка. С нея могат да се лекуват всички болести. — Щом е така, ето, вземи 15,000 лв. Аз искам да притежавам тази ябълка.

Пръв тръгнал към бащиното си царство Хюсеин; втори тръгнал Хасан, а трети — Мехмед. Като се срещнали тримата братя, всеки по отделно започнал да разправя за особения предмет, който могъл да намери в странстването си. Като показали предметите си, и тримата решили да отидат при своята братовчедка, да й покажат, с какви придобивки се връщат от странство. Братовчедка им живеела далеч от тях. За да стигнат при нея, трябвало да се пътува цял месец. Обаче, преди да тръгнат, вторият брат казал: Почакайте да погледна през тръбата, да видя, какво прави братовчедката. Като погледнал през тръбата, той видял, че братовчедка им била тежко болна, на смъртно легло. Те решили помежду си, час по-скоро да стигнат при нея, да й помогнат. Хюсеин казал: Не се безпокойте, всички ще седнем на килимчето, и веднага ще се намерим при нея. Мехмед добавил: Аз пък ще я излекувам с моята ябълка. Тримата братя седнали на килимчето, и веднага се намерили пред леглото на своята братовчедка. Мехмед й предложил ябълката, и тя оздравила.

Тримата братя почнали да спорят помежду си? кой има най-голямо право за красивата братовчедка. Хасан, който носел тръбата, казал: Братовчедката се пада на мене, защото, ако нямах тази тръба, нямаше да видим, че тя е болна и нямаше да прибързаме да й помогнем. Хюсеин казал: На мене се пада братовчедката, защото, ако нямах килимчето, трябваше цял месец да пътуваме, а през това време тя можеше да умре. Мехмед добавил: Какво щеше да стане с братовчедка ни, ако аз не носех ябълката, която я излекува? Аз имам най-голямо право за нея. Колкото и да спорили помежду си, кой има по-голямо право да притежава красивата братовчедка, въпросът и досега още не е разрешен. Следователно, този въпрос остава на вас, вие да го разрешите.

Питам: на кого принадлежи красивата мома? — Красивата мома, както и всичко красиво в света, принадлежи едновременно и на духа, и на душата, и на ума. Те са така преплетени, че едно без друго не могат . Това, което е благо за духа, едновременно е благо и за душата, и за ума. Духът, душата и умът представят една троица помежду си. Като знаете това, не правете разлика между духа, душата и ума.

Мнозина искат да знаят, какво нещо е любовта. Според мене, за любовта не се говори. Тя само се опитва. Какво ще говорите за огъня? Ако се доближите до запалена печка, можете да изпитате приятно или неприятно чувство — зависи от разстоянието, на което се намирате. Обаче,

ако поставите пръста си в огъня, той непременно ще изгори, а най-малкото — силно ще ви припари. Тъй, щото, не се оплаквайте, не казвайте, че любовта гори. Вие знаете вече, кога любовта гори. Любовта гори хората, но и слънцето ги гори. Често младите моми се оплакват, че изгорели, почернели от слънцето. Ако знаят истината, тъкмо на това те трябва да се радват. Защо ? — Защото слънцето изтегля онази черна материя, която е вътре в човека, изнася я навън и внася в него здраве. По този начин слънцето прави човека отвън черен, а отвътре — бял. Следователно, всяка мома, която почернява от слънцето, лесно се подава на лекуване от него. Щом не почернява, това показва, че слънцето не може да я лекува, има нещо болезнено в нея, което не се подава на лекуване. Оттук можем да извадим заключението: ако животът може да почерни някой човек, това показва, че в него има нещо добро; ако животът не може да почерни човека, в него има нещо особено. Коя земя, коя пръст дава най-добро жито? — Черноземът. Бялата пръст — варта, бялата глина са добри за мазане, за белосване.

И тъй, не е важно за човека да разбере, какво нещо е любовта, но той трябва да живее в любовта, да изявява Божията Любов навън, и то в нейната пълнота. Силата на човека седи в любовта, която той може да опита и да приложи в ума, в душата и в духа си. В ума си той ще приложи любовта като знание, в душата си — като чувство, а в духа си — като сила. С тази трояко проявена любов, човек ще може да се освободи от всички мъчнотии в живота си. Всички хора трябва да правят опити в това направление. Не е достатъчно само да се питате едни други: вярваш ли в Бога, или не? Всяко нещо, в което човек вярва, трябва да се опита. Само по този начин вярата може да се усилва. Учениците на Христа се обърнаха към Него с думите: „Учителю, придай ни вяра". Христос им отговори: Вярата се усилва чрез опита. Когато се опитват нещата, тогава те стават верни. Вярата трябва да се опитва. При всеки несполучлив опит, вярата на човека отслабва, но същевременно го подтиква към нов опит. Щом направи един сполучлив опит, вярата на човека се усилва. За да не отслабне вярата на човека, той трябва да мисли, да разсъждава, към какви опити да пристъпва. Не правете опити, с които вярата ви може абсолютна да отслабне. Не правете опити, с които вярата ви може да фалира.

Ще приведа един пример за изяснение на последната мисъл. Един руснак, на име Арсименко, обичал да чете Евангелието и да размишлява върху него. От време на време той проповядвал пред известна публика. Случило му се един ден да проповядва на някои хора за вярата и попаднал на примера от Евангелието, дето се говори за чудното отваряне очите на слепия. Там се казва, че Христос плюл на земята, направил кашица, с която намазал очите на слепия, и последният тутакси прогледал.

Арсименко толкова много се въодушевил от този пример, че се изпълнил с вяра в себе си и казал: Като свърша проповедта си, ще изляза вън и на слепия, който седи обикновено пред това здание, ще му кажа: В името на Господа Исуса Христа заповядвам ти да прогледаш! Щом свършил проповедта си, той взел Евангелието в ръка и се запътил към слепия. Като приближил към него, веднага се разколебал и казал: Ами ако това не стане? Той отдръпнал решението си, вследствие на което и досега въпросът стои открит. Арсименко не искал да направи опита, защото почувствувал в себе си, че вярата му ще претърпи фалит.

Съвременните хора правят същия опит. Те взимат Евангелието в ръка и тръгват за определеното място. Щом доближат до него, те казват: Ами ако не стане? — Направете опита, и не се страхувайте! Ако излезе сполучлив, добре; ако не излезе сполучлив, пак добре. Какво от това, че сте направили един несполучлив опит? На кой учен още първият опит е излязъл сполучлив? Колко несполучливи опити с претърпели учените! Не само първият, но и вторият, и стотният им опити са излизали несполучливи, и те са продължавали да постоянства ват, неуморно да работят. Колко видоизменения е претърпяла идеята за хвъркането из въздуха. В първо време тази летяща машина имаше перки, после криле, докато днес я виждаме във формата на сегашните аероплани и цепелини. Колко видоизменения е претърпяло и ще претърпява още човешкото верую за съществуването на друг свят, за съществуването на Бога! Не е лесно да се домогне човек до абсолютната истина по всички важни въпроси за живота и смъртта.

Мнозина поддържат мисълта, че друг живот извън физическия не съществува. Това твърдение е относително. Човек се отличава от другите животни по своето самосъзнание, което обхваща един свят много ограничен. Вън от неговото самосъзнание, вън от неговия свят съществуват още много създания и светове. Чрез самосъзнанието си, човек е достигнал до най-голямата интензивност на радостите и на скърбите, но не е намерил още пътя на спасението си, нито пътя на своята сила. Докато живее в самосъзнанието си, човек ще се ражда и умира, ще скърби и ще се радва. Чувате, че днес някой се е родил; на другия ден чувате, че някой умрял, отишъл на онзи свят — Доколко този човек е отишъл на онзи свят, това трябва да се провери. Когато човек влезе в свръхсъзнанието, съзнанието му се разширява, страданията му го напущат, и той започва да живее в любовта. Когато хората влязат в областта на свръхсъзнанието, те се свързват помежду си чрез любовта. Засега и в най-свещените отношения между хората, каквито съществуват в някои семейства, в някои организации и общества, връзката не почива на любовта. И там още съществува свещеният егоизъм. Наистина, къде е любовта на синовете към

бащите, и на дъщерите към майките? Къде е любовта на родителите към децата? Ако влезете в някое религиозно общество, и там няма да намерите хора с дълбоки, непоколебими убеждения.

Любовта трябва да свързва хората. Които се обичат, те имат едно и с що верую. И които имат едно и също верую, те се” обичат. Когато любовта не е естествена връзка между хората, те са наклонени взаимно да се ограничават. Истинско, естествено ограничаване е онова, което човек сам си налага. То е ограничаване по свобода, по любов. Всяко ограничаване на човека, което иде от вън, е насилие. Докато хората ви ограничават, вие не сте свободни. Ние не говорим за онази любов, за онази вяра и за онази свобода, които сте опитвали; ние говорим за тази любов, за тази вяра и за тази свобода, които не сте опитвали.

„Затова ме люби Отец, понеже полагам душата си и мога да я взема”. Смел и решителен е бил Христос. Това се изисква и от нас. Бог е доволен от нас, когато вижда, че сме смели и решителни. И при най-големите страдания ние трябва да бъдем смели и решителни. Ако човек е смел и решителен, ако има положително знание за живота, и в затвор да го турят той ще намери една малка дупчица, и оттам ще излезе. Ако го окачат на въже да го обесят, въжето ще се скъса, и той пак ще бъде свободен. Във вериги да го оковат, веригите ще се стопят, и той ще излезе вън от тях. Ако рекат да го застрелят, той ще стане малък като атом, и не ще могат да го улучат. — Ама ние трябва да имаме това знание. — Да, трябва да го имате. Това знание е знанието на новото учение: Знанието на духа, знанието на душата, знанието на ума. С това знание разполагат само Синовете Божии. Никой не може да се нарече Син Божий, докато не победи смъртта. Който стъпи върху смъртта и я подчини на себе си, той може да бъде свободен, той може да се нарече Син Божий.

Първата спънка в живота на човека е смъртта; втората спънка е грехът, а третата — заблуждението. Човек трябва да се справи с тия три спънки, за да придобие свободата си. Колкото и да казва човек, че вярва в Бога, че Бог живее в него, щом умира, неговата вяра не е истинска. Как е възможно, Бог, Който носи безсмъртието и живее в тебе, да те прави смъртен? — Вярвам в Христа. — Защо умираш тогава? Това са заблуждения, противоречия, които трябва да разрешите. Щом ги разрешите, вие ще се освободите от тях.

Днес всички хора говорят за любовта. Някой казва на приятеля си: Много те обичам, сърцето ми гори за тебе. — Радвам се, че сърцето ти гори. Питам: какво ще стане с огъня на твоето сърце, ако капнат само една капка вода в него? — Ще изгасне.—Каква любов е тази, която от първата капка

вода изгасна? Сърца, които горят от истинска любов, нищо не е в състояние да ги изгаси. Не вярвайте в онази любов, която от една капка вода изгасва. Вярвайте само в онази любов, която никаква вода не може да изгаси и която никога не се изменя. Колкото повече вода сипвате върху тази любов, толкова повече тя се разпалва. Дето царува любовта, там няма смърт, няма сиромашия, няма невежество. Дето любовта царува, там има живот, знание и свобода; там съществува вечна радост и веселие.

Сега на всички ви предавам поздрав от вашия Баща. За да разберете, кой е Той, извикайте вашите бащи и майки на земята и пожелайте да ви кажат истината, те ли са вашите бащи и майки или не. Истинските майки и бащи трябва да бъдат на местата си. Ако не могат да отговорят на този въпрос, те не са ваши майки и бащи. Един е вашият Баща, една е вашата Майка. Един е вашият Учител. Аз държа за онзи Учител, който желае доброто ви и работи за вас, както за себе си. Аз не съм за онзи учител, който знае само да мята въжета на вратовете ви, да ви впряга и да ви кара по цели дни да работите на нивата му. Светът е пълен с такива учители, с такива майки и бащи. Имайте един Учител, който е в състояние да внесе в умовете ви светлина. Имайте една Майка и един Баща, които ще внесат в сърцата ви любов, а в умовете ви — мъдрост и знание. Само този Учител, само тази Майка и този Баща ще бъдат в състояние да ви освободят от всички несгоди, от всички мъчнотии и противоречия.

Желая ви, тази година да се освободите не сто на сто от мъчнотиите, от болестите и страданията си, но поне 50 на сто. Желая ви да забогатеете не сто на сто, а 50 на сто.
Желая ви да реализирате всички свои стремежи постепенно, не изведнъж, и то не сто на сто, а само 50 на сто.
Желая ви да постигнете всичко, към което душата ви се стреми, но само 50 на сто.

„Затова Отец ме люби”.

Беседа от Учителя, държана на
22 март, 1936 г. 10 ч. с. София. — Изгрев .

1936_03_25 Трите устоя
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ УСТОЯ

"Добрата молитва"

Кои бяха положенията на миналата лекция? ("Причинният свят е атмосферата, в която любовта живее.") Тия работи разбрахте ли ги? Можете ли да ги приложите? Да не станете като онзи свещеник в старо време, който ходил на една задушница и като му донесли една камара от хляб, отишъл зад нея и казал: "Виждате ли ме?" "Виждаме ви само килимявката." "Идущата година никак да не ме виждате."

Та да се увеличи вашето разбиране. Та вашата кили-мявка може ли да се изгуби? Аз взимам добрата страна на примера. Когато има малко хляб, килимявката се вижда. Колкото повече се вижда, толкова по-голяма беднотия има.

Има една опасност от едно повърхностно разбиране на нещата. Някой път ние мислим, че като вярваме в Бога, достатъчно е. Казваме: "В Бога вярвам аз." Има неща, които трябва да се приложат. С виждане ти нищо не можеш да разбереш от тях. Например водата ако не я приемеш, не можеш да утолиш жаждата си с нищо. Можеш да кажеш: жаждата и без вода може да се утоли. Водата е, която може да утоли твоята жажда. Това е в единия случай. Но пиенето на много вода има пък друга една противоположност. Препиване има, и преяждане има. Мярка трябва. Каква е мярката да знае човек колко да пие? Има мярка. Природата си има мярка. Та онова, което знаете, то е хубаво при условията, при които живеете, но понеже животът не е нещо установено, то хората са в едно подвижно положение, те са чергари, не са установени. В градовете са направени къщи, но са чергари, днес са на едно място, утре са на друго място. Така е било и с млекопитаещите. Те на едно място не могат да стоят. Десет хиляди, двайсет хиляди, сто хиляди животни на едно място не могат да стоят. Ще отъпчат мястото. Постоянно трябва да се движат от едно място на друго. Та човек в своето развитие прилича на чергарско животно. И ако не се движи, ако живее на едно място, то мястото се отъпква и става нездравословно за неговото развитие. Това може да се вижда малко непонятно. Ще кажат някои: "Как да го разберем?" Има един начин за разбиране. Можете да попитате гладния: "Как мога да зная, че съм наситен вече?" Имаме няколко вида мерки. Сега ние започваме от простите мерки и отиваме към сложните. Не трябва да имате само едно просто любопитство. Можете да слушате една лекция или една песен. Не само в изпяването на песента или в изслушването на една лекция. Имате

едно шише. Как ще проверите, че шишето е пълно? Ако отпушиш шишето и го обърнеш, и нищо не излиза, то е празно, и ако излиза нещо, то е пълно. Като го обърнеш с устата надолу и го изпразниш, то е празно. И как след това ще познаеш, че се е напълнило шишето? Като почне да прелива, то е пълно. И докато не прелива, то е празно. За един човек е определено колко количество храна може да приеме. Стомахът дохожда до едно състояние, че нито една хапка повече не можеш да туриш. Има някои хора, които престъпват този закон и ако туриш повече в стомаха си, той ще се намери в особено състояние. Този закон е верен не само по отношение на физическия свят. Той е верен и по отношение на чувствата на човека, по отношение на чувствения свят. Ако ти в сърцето си туриш едно желание повече, отколкото то може да носи, ти ще имаш едно противоречие. И ако туриш в ума си една мисъл повече, отколкото умът ти може да носи, ти веднага ще се намериш в същото противоречие. Някой път хората се занимават с установения живот, както го наричат хората. Няма установен живот. Например старият и младият имат един особен живот. Младият не остава в младостта си. Постоянно се изменя, расте. Изменя се начинът на неговото движение. Изменя се начинът на неговото чувстване, изменя се начинът на неговата мисъл. В детинство той мисли едно, в пълна възраст мисли друго, а пък на старини – пак друго. Изменя се положението му. Кое е онова, което състарява човека? Аз твърдя, че човешкото е причина за състаряването на човека. А причина за подмладяването е Божественото. Ако искаш да станеш млад, стани Божествен. Ако искаш да станеш стар, стани човек, не човек, но започни да носиш човешкото в себе си. Или другояче казано, другата мярка е: ако искаш да осиромашееш, харчи повече, отколкото придобиваш. Ако искаш да забогатееш, харчи по-малко, отколкото придобиваш. Щом харчиш повече, ще остарееш. Някой път казваш: "Трябва да се харчи повече." Ще осиромашееш. Но казваш: "Ще взема пари отнякъде назаем." Още повече ще закъсаш. Щом вземеш пари назаем, то ти си остарял вече. Работата е свършена. Щом взимаш пари назаем, ти ще се научиш на доста големи хитрини. Тогаз онзи, който дава пари в заем, и онзи, който взема парите, ще почнат да се надхитряват. И хората, които взимат пари назаем, са придобили толкоз голяма честност, че трябва трима души гаранти да подпишат една полица, та да му дадат пари. Каква честност! В нашия век ние сме станали толкоз културни, че трима души трябва да дойдат и препоръчат някого, за да се докаже, че е честен. И ако няма тримата души да те препоръчат, не можеш да получиш. Но тримата души, които казват, че сте честен, често ги турят да платят това, което сте взели назаем. Хващат и им казват: "Понеже ти каза, че той е честен, то за възнаграждение ще платиш за него." Е добре, какво подразбират хората под думата честност? Честността, това е най-високото състояние на човешкия живот. Човек, като човек, по-благородно чувство от честността няма. Като човек, най-

възвишеното нещо в човешкия живот е честността, да бъде човек честен. За онзи, който разбира речта, както аз представих горе работата, тук има една малка ирония. Щом трима гаранти са необходими за тебе, ти минаваш за един човек, който не е честен. Отиваш при едного, който иска гаранти и му искаш сто лева назаем. Той, като те погледне, не иска да ти даде, защото не те счита за честен и ще каже: "Нямам." И ще се принуди да лъже. Ако е сигурен сто на сто, ще ти даде. Той не иска да ти каже: "Няма да ги върнеш" и е принуден да те излъже, като каже: "Нямам."

Ако стане земетресение и се съборят къщите, вие започвате да мислите за какви ли грехове хората страдат. Хубаво, да кажем, че се качвате на един влак, който се кара от един инженер-машинист, но той се е понапил малко, невнимателен е и не кара с тая бързина, която е определена и която релсите могат да издържат. Но той пусне влака тъй свободно, че машината изскочи от релсите и пътниците пострадат. Кой е причината? Машинистът. Може да са причина онези, които са построили пътя, или пък машинистът. Две причини има. Ти искаш да се качиш на един влак сега. Как ще познаеш дали машинистът кара добре и дали пътят е добър? Малко работата е сложна. Животното познава. Слонът е тежък. Един слон, като си тури крака на един мост, той още като си тури крака, ще познае дали той е здрав, или не. Там където слонът не минава, не минавай, отдръпни се. Щом слонът минава, мостът е здрав. Как ще разгадаете вие? Как ще обясните? Има си причини физиологически, има причини чувствени, а има причини и от мисловия свят, с които слонът в дадения случай си служи. Та казвам, и вие можете да знаете, като се качвате на влака. Някой отива на гарата, и казва: „Днес няма да пътувам. Не съм разположен днес." И се връща дома. Казват му: "Защо си толкоз суеверен?" После пишат вестниците, че този влак излязъл от релсите. Значи у човека има едно чувство, което определя дали влакът ще излезе от релсите, или не. Например поставете вие в един кошер една изкуствена пита направена и пчелите, като влязат, веднага познават, че не са направили питите както трябва добре и започват да ги изтъняват. Как ги познават? Те нямат инструменти. Ако някой е инженер, той ще тури известни уреди, за да види дебелината каква е, а пък тая пчела няма никакъв уред, но тя веднага познава и поправя своите килийки. После вземете патката, която минава за толкоз интелигентна. Когато някой човек не е умен, казват, че има пачи ум. Но и патките са доста умни. Една патка, като дадете царевица, глътне я веднага, а пък ако дадете кафе или боб, още като го бутне с човката, хвърля го, не го взема. Отде да знае? От човката знае. Едното взема, а пък другото не взема. После, патката има съобразителност. Една патка води десетина патета. Не за малките патици, но за големите, за гъските говоря. Като минават патенцата, от реката наоколо излиза един голям плъх и хваща едното пате. А пък един паток го хваща горе за гърба и го носи. Плъхът

държи патето в устата си, а пък патокът носи в устата си плъха и отива към реката. И като дойде при реката, патокът натиска плъха във водата. Плъхът пуска патето, но патокът не пуска плъха, туря го във водата и го вади, туря го и го вади, и няколко пъти го потопява във водата. Най-после, плъхът се обезсили съвършено и патокът го пуща, изхвърля го навън. Доста съобразителен е патокът и практичен. Трябва да потопи плъха вътре във водата и да го държи там по една-две минути. Сега вие ще кажете: "Отде да зная това и това?" Ако един паток знае как да постъпи, ако един слон знае как да постъпи, то чудно е, че хора религиозни, които много знаят, не знаят как да постъпят. Когато човек не знае и когато са развити у него личните чувства, то той, за да не покаже, че е слаборазвит, той ще покаже, че много знае. То е човешкото. Тогаз личните чувства са много развити. Или като каже, че е много набожен, то пак личните чувства се проявяват. Показва се, че или много знае, или че е много силен, или че е много богат, или че всичко може да направи. Личните чувства са тук. Тук действа човешкият елемент. Докато говориш, че всичко можеш да направиш, ти се движиш в човешкия свят. Въпрос е колко можеш да направиш. Едного го заболява корем. Идва един и го лекува. Това е действителен пример. Не мислете, че го скроявам. Един пример, който аз го зная. Станал е във варненско. Онзи, който идва, казва, че трябва да му се турят вендузи. Турят за вендуза едно голямо гърне. Турят в него кълчища и го поставят на корема. Като турят тая вендуза, целият стомах влиза в гърнето. Не може да диша човекът, вика и казва: "Умирам." И не могат да изтеглят гърнето. Един по-умен удря гърнето и го строшава. Питам сега: това ли е лекарството, вендузи, големи колкото гърне? То си има малки вендузи, малки специални чашки. Как ги турят, не зная. Вие го знаете по-добре. За голямото гърне знам как го турили, с кълчища го турили, но малките как ги турят, вие знаете. Някъде и вендузите работят за влизане на кръвта в известни области, дето тя отсъства. Там, дето има болка, има отсъствие на кръв. Например имате някъде една установена болка, в крака или ръката. Това показва, че там има по-малко кръв, отколкото трябва, и в следствие на това се заражда едно специфично състояние, което наричат болка. И ако погледнете това място, дето има по-малко кръв, винаги неговата краска се различава. Ако разгледате човешкото тяло, ще видите, че краската навсякъде не е еднаква. Някъде има посиняване. Насиняването показва, че състоянието на капилярните съдове не е естествено. А пък всичкото благосъстояние на човека зависи от хубавото състояние на капилярните съдове. Та вярата в Бога трябва да има друго отношение: за да вярваш в Бога, трябва и тялото ти да вярва, и сърцето ти трябва да вярва, и умът ти, и душата ти, и духът ти трябва да вярват в Бога. И тогаз да сте потопени и да живеете в Него. Не можеш да вярваш във въздуха, ако не си потопен във въздуха. Не можеш да вярваш в светлината, ако не си потопен в светлината, тая светлина свободно да влиза. Тогаз светлината извършва

добре това, което трябва да извърши. Ти трябва да си потопен и в мисловния свят, ти трябва да си потопен и в духовния свят. Потопен трябва да бъде човек. Ако човек не е потопен, не може да живее. Има някои неща, в които човек ако е потопен, не може да живее. Рибите, които не са потопени във водата, умират. Човек е излязъл от това състояние. Човек, ако не пие вода, пак може да умре. Човек е излязъл от това състояние, да е потопен във водата. Човек няма нужда от толкоз много вода, колкото рибите. Рибите имат нужда цялото им тяло да е потопено във водата. Млекопитаещите са излезли на въздуха. У тях се приготовляват специфичните условия за умствения свят. Затова млекопитаещите са във въздуха, за да могат клетките да приготвят ония материали, с които да се строи човешкият мозък. Значи млекопитаещите са пионери за градене на човешката глава. У рибите главата е по-малка. Рибният мозък е много по-слаб. Условията на рибите са такива, че рибите не са заставени много да мислят, много благоприятни са условията във водата по отношение на храната, всичката храна е наблизо. Това са ред сравнения, които по някой път се правят за изяснение.

Някой казва: "Мен не ми трябва много знание. Поп няма да ставам." Че поповете знаят много малко. По-невежи хора от поповете няма. По-невежи хора от богословите няма. По-невежи хора от законоведците няма. По-невежи хора от лекарите няма. Какво е това знание на лекарите да лекуват? Лекуват един човек и го уморят. Проповядва, проповядва някой човек, и нищо. Там, дето има много богословски училища, там има най-големи безбожници. Много знаят. Знаят как е създаден светът. Учените хора вече с хиляди години го учат, и не го знаят, а пък богословците от Библията казват, че светът е създаден в шест деня от Бога. Не стойте в това заблуждение. Мойсей писал това. Той писал по човешки, че светът е бил създаден в шест дни от Бога. Понеже в шест деня Бог създал света, затова Той е Всесилен, казват. Ако в шест деня е създаден светът, нямам нищо против това. Аз не държа за колко деня Господ е създал света. За мен е важно дали е вярно, че Бог за шест деня човешки е създал света. Аз нямам нищо против това. Онзи настоява на това, за да се видела силата Божия. Но ако не е така, защо да приписваме на Бога работи, които не е направил – да улесняваме работите. Някой проповядва за петте хляба, че Христос нахранил с пет хляба пет хиляди души, и казва: "Това не са били обикновени хлябове, но хлябове като могили." Един го слушал и подсвирнал. Казал му онзи: "Защо свириш?" "Дядо, аз не се чудя за хлябовете, че са били големи, но каква ли е била тази голяма пещ, че да побере такива големи хлябове."

Някои ясновидци казват: "Онзи свят е чудо. Ония ангели, хе-хе. И облечени хубаво, и ножовете турили така." Гледам го, този човек го скроил по

човешки. И кракът му не е стъпвал в света на ангелите, и ги описва. То са човешки дубари. Никакви ангели не е видял. Казва: "Снощи видях Христа." Как Го видя? "Като някой шоп облечен, с такива гащи." И видял Бога Отец той, с дълга брада. Тогаз всички вие, които имате бради, все сте Саваотовци. Не, не. Пазете се от неща, които са неверни. Аз не съм за критика, но ония неща, в които вярвам, да са приблизително близо до истината. Няма по-хубаво нещо от истината. Представяй винаги вярно нещата. На мен са описвали някой път така: "Видях една мома като ангел. Но тя... красота. Много красива." Казах: Аз много се интересувам от красотата. Можете ли да ми покажете тая мома." "Може." Аз не зная къде е видял той красотата. Една мома обикновена, с най-обикновени черти, с валчесто лице, ония линии ги няма, малко червено лице, тънки вежди, спретната малко, но красота като на ангел я няма. Аз досега съм имам само един случай да видя красива мома. Толкоз съм ходил, в Америка съм бил, навсякъде, във варненско видях една мома, която е прочута мома, тя отговаря на красотата. Тя е чудо на света. Има красиви линии. Пластичност, изразителност, интелигентност, доброта. Отговаря на всички условия. Има си известни условия, по които се отличава красотата. Трябва да има една съразмерност между челото и брадата. Ако брадата е широка и челото широко, то тая мома не е красива. Аз не бих желал да имам разправия с една мома, която има широки челюсти. Не бих желал да имам разправия с една мома, която има брада много заострена. Това са сега мои съображения. Но ви казвам, не бих желал да имам разправия с такава мома, не бих желал такава мома да взема пари назаем от мен. Една мома, която има широка брада, ще постъпи в такъв случай по един начин, а една мома, която има тясна брада, ще постъпи по друг начин. Красивият човек пари назаем не взема. Ако му дадат, взема, но той да проси – не. Човек, който те заставя да направиш добро, той не е добър. Човек, който те заставя да му намериш пари, той не е добър. Това е моя оценка. За мен не е добър. Може да не ви се хареса това, но той не е добър. Той ще каже: "Ти ми помогни, а пък утре аз ще ти помогна." Ще ти помогне. Това са навици от миналото, от които всички трябва да се освободите. Стари навици са те. Понеже ти искаш да се повдигнеш в света, да си подобриш положението, искаш да станеш богат. Но за да станеш богат, ти ще направиш мнозина хора нещастни. Някои хора, за да станат учени, правят какво ли не. Ще правят инжекции, ще правят опити с вивисекция, за да спасяват света от някоя язва. Нямам нищо против вивисекцията, но колко животни отиват. По едно време деряха агнетата живи, живо агне ще го разрежат, да му видят сърцето. Но студентите се повдигнаха. Има други начини, по които може да се види сърцето как функционира. Сега, чрез тия невидими лъчи може да се види как функционира човешкото сърце. По-рано, за да се види как работи сърцето, са си служили с вивисекцията.

Най-първо започнете с едно учение, което се отнася до вас. Най-първо се опитайте, доколкото можете да търпите. Един обикновен пример: искаш да знаеш дали си търпелив. Някой мисли, че е търпелив. Ще ме извините. Аз само един човек съм срещал търпелив в моите изследвания. Търпеливият човек си има своите признаци и в трите свята. Това е нещо, което трябва да го придобиете. То не е само въпрос на човешката воля. Направете си един опит, за да видите дали сте търпеливи. Търпеливият човек трябва да бъде безстрашен, трябва да бъде смел. Ако не е безстрашен, той не може да бъде търпелив. Второ, този човек трябва да бъде много умен. Ако не е умен, досетлив, той не може да бъде търпелив. И най-после, този търпеливият човек трябва да бъде чрезмерно чувствителен. Някои казват, че не трябва да чувстваме. Не. Търпеливите хора са крайно чувствителни. Търпеливият човек усеща нещата, той предвижда нещата. Той усеща след двадесет години какво ще стане. И следователно той избягва ония условия, при които може да се постави. И затова е търпелив той. Ти не можеш да го изненадаш с нещо. Той е ясновидец в тоя смисъл. Казват, че човек трябва да придобие ясновидство. Не. Всички сте ясновидци, само че не си служите така, както трябва с него. Не притъпявайте вашите чувства. Аз съм правил своите наблюдения на варненския бряг. Ходил съм зимно време да гледам, за да видя дали усещат животните. Някой път виждат животните, някой път те четат по човешкото лице. На една птица можеш да предаваш своята мисъл. Седя аз на брега и гледам навътре в морето цяло ято от малки патици. Наблюдавам ги, правя своите опити, на тия патици проектирам една мисъл. Те не ме виждат. Аз ги наблюдавам от известно разстояние. Проектирам им една мисъл, че на брега има много ядене. Но и аз участвам като патица. Аз съм заинтересован, казвам: "Много голямо ядене има на брега." Гледам, всичките идват към там, хвъркат към там. И проектирам друга мисъл, казвам: "Скоро да бягате, че голяма опасност иде." И всички патици отиват към морето. И правя първи, втори, трети опит и виждам, че възприемат моята мисъл. Как възприемат?

Ако една патица възприема моята мисъл, то и аз мога по същия начин. Ако Бог е вложил тая дарба в една патица, то казвам, че и в мене има същата дарба, същото нещо. Често аз съм правил опити. Влизал съм в някои села. Не ми се разправя с кучета. Спра се на някоя улица, нямам разположение да мина през тая улица. Защо? Не го знам, нямам разположение. В тая улица има едно лошо куче, ще си имам работа. Има друга улица отгоре. И по нея не ми се минава. А пък към третата улица имам вече разположение. Там няма лошо куче. И като патицата схващам. Това лошо куче го схващам. Цялата местност наоколо на половин километър това лошо куче е напълнило със своята кучешка мисъл. Разбирайте.

Някой път казвате: "Аз зная." Аз опитах един ясновидец. Аз да ви кажа какъв опит направих. Той само се хвалеше, че много знае, че вижда много работи. Казах на едного: "Ще напишеш едно писмо. Едно писмо ще му изпратиш, че изпращаш нему една сума. Ще му направиш една малка дубара, но никакви пари няма да пратиш. Ще го подиграеш малко и да видим дали ще познае той кой му е пратил писмото." Онзи казва: "Аз зная кой е писал писмото." Аз нищо не казвам. Обаче той не намери кой е написал писмото. Той си мисли съвсем някой друг. Ти, ако си един психометър, ще туриш плика на челото и тогаз ще се отвори пред тебе един свят и ти ще видиш кой човек е писал. Той казва: "Аз знам кой е писал писмото." Но лицето, което посочва, не е онова, което е писало. И колко заблуждения има такива. Не искам да ви обезсърчавам. Всеки един от вас може да има ясновидство, да бъде ясновидец. Аз да ви дам един начин за ясновидство. Той е следният: искате да се опитате. Можете да си направите най-малко сто опита, за да видите колко сте ясновидец. Вие сте ясновидец като онзи персийски ходжа, когото жена му направила гадател. На случайностите не даваме голямо доверие.

Ти съсредоточаваш ума си и искаш да посетиш един свой приятел. Всички можете да направите опит. Той живее на еди-коя си улица. Може да живее на половин километър разстояние. Спри се. Ти имаш едно желание. Ти казваш: "Аз хващам неговата мисъл. Той ме вика." А пък никой не те вика. Някое съвсем друго лице вика другиго и ти си схванал. Аз съм виждал как се заблуждават някой път момите и момците. Има четири-пет моми, наредени по права линия. Момъкът, като ги види, той има предвид една от тях и се поусмихне, и всяка, като види това, казва си: "Поусмихна ми се." И понеже момите са на права линия, то всяка мома казва: "Представи си, този ме срещна и ми се усмихна." Както момата се заблуждава от момъка, тъй и момъкът се заблуждава. Наредени са четири-пет момци и момата се усмихне, но те не знаят на кого се усмихнала тя. Като се усмихне някой, виж има ли някой друг. Ако има, тогаз не знаеш на кого се усмихнал. Ако си сам, тогаз сто на сто можеш да вярваш донякъде, че на теб се е усмихнал, но и тогаз може да има изключение. Знаете ли този човек на кого се е усмихнал? Той като те види, те направи на един свой приятел, усмихне се насреща ти и после вземе сериозно лице. Казва му: "Защо ми се усмихна?" "Погледнах те и помислих, че си един мой приятел, и после видях,че не си." И при усмихването има друго нещо, което регулира нещата: не може да ти се усмихне един човек, който не те познава от миналото, не може да ти се усмихне някой, с когото нямаш кръвни или духовни връзки. Трябва да имаш кръвни връзки, трябва да имаш духовни връзки, трябва да имаш идейни връзки. И ако имаш тия три неща: кръвни връзки, духовни връзки – това са чувствени връзки в духовния свят, и

мислови връзки – те са в умствения свят, ако имаш тия три връзки, този човек ще ти се усмихне. Непременно той ще те поздрави. Защото усмивката е един поздрав, израз на познанство. Онзи, който ти се усмихва, той те познава. Това е усмивка. Усмивката е най-хубавият поздрав, който може да има.

Та казвам, бих желал всички да виждате. И не така, както сега. Вие всички сте ясновидци. Ако аз туря горе на масата сто английски лири, всички ще ги видите и даже ще дойдете и ще ги преброите. Значи това зрение, което сме добили, физическото зрение, ние сме го придобили с голямата любов, която сме имали към външния свят, към предметите. Ако у нас се усили любовта към духовния свят, човек става духовен. За да се развие духовното зрение, трябва да се развие у човека чувстването. А пък трябва да се развие умът, за да се развие умственото зрение, или както го казват, съзнанието. Съзнание има на физическото поле, което се обуславя от нашето зрение. Съзнание има в духовния свят, което се обуславя от чувствата на човека. И съзнание има в мисловния свят, което се обуславя от мислите на човека. Това не е никаква привилегия. Вие трябва да бъдете духовни, за да се развие у вас вашето духовно съзнание, и ако ви бъде този свят известен, вие можете да се избавите от много неприятности, които можете да срещнете. В духовния свят има толкоз вероятности да се разболеете. Много болести на земята се дължат на физически причини, на храната, водата, въздуха, на малки микроби и пр., но много болести се дължат и на чувствата, изостанали от преди хиляди години. Тия мумии, които разкриват в Египет – много англичани платиха там с живота си. Ако един човек е вложил в един предмет едно чувство, може и преди хиляди години, ти можеш да пострадаш от този предмет. Ако буташ един гроб, ти можеш да пострадаш, ако е направено там едно заклинание. Ако минеш по една улица, дето е направено заклинание, и не вземеш мерки, можеш да пострадаш, ако бутнеш. Някой ще каже: "Как може да бъде. Чудна работа." Ако на физическото поле човек тури една бомба някъде и когато минаваш и бутнеш, няма ли да пострадаш? Ще се пукне бомбата. Как ще се отървеш? Едно лошо чувство е бомба. Една лоша човешка мисъл е бомба и може да експлодира. Дали ще пострадаш зависи от това, дали сте на близко, или далечно разстояние. Като ви говоря сега тия работи, не трябва да влезе у вас другият бръмбар: за опасностите, които съществуват. И затова всички Учители препоръчват на ония, които влизат в духовния свят, да имат Учител, който да им показва кои чувства да барат, да възприемат и кои чувства да не барат, да не възприемат, кои мисли да възприемат и кои не. Можеш да ги възприемеш, но ще платиш, за някои мисли ще платиш. Има мисли и чувства, с които по никой начин не трябва да се занимаваш. С такова непослушание можете да пострадате, хиляди години и да са минали. Дават едно поверие за рая, за онова дърво на

познание на доброто и злото. Господ казал на Адама: "Предупреждавам те от това дърво да не ядеш, и в който ден ядеш, ще изгубиш свободата си, ще изгубиш всичко, каквото си придобил и ще умреш, и ще станеш един от последните, и после трябва да те избавят." Вие казвате: "Каквото Господ казва, човек трябва да го изпълни." Изпълни ли Адам това, което му казал Бог, че не трябва да яде? Сега прегрешението на мъжа е едносложно, а пък прегрешението на жената е двусложно. Как е там в Библията, както сте чели в Библията, как е? Бог на Адама ли даде заповед, или на Ева? ("На Адама, Битие, втора глава.")

Пазете се: аз не искам да говоря това, което вие мислите. Вие седите и казвате: "Учителят говори точно това, което аз мисля." Ако говоря това, което вие мислите, това не е право, нито ако вие говорите това, което аз мисля, е правият път. Трябва да се говори онова, Божественото. Не така, както аз мисля, и не както вие мислите, но както Бог мисли. Дали моята мисъл е съгласна с вашата мисъл, това не е толкоз важно. Че ако десет души се съберат и мислят да ме оберат, съгласни са в мисълта си, това права мисъл ли е? И двайсет души могат да се съберат и могат да мислят да ме оберат. И двайсет души могат да мислят да ми направят добро. Различават се. Казвам, та ни най-малко не е меродавно колко души мислят. Всяка мисъл, която нарушава равновесието на вашия умствен свят, не е права. И всяко чувство, което нарушава равновесието на вашия духовен свят, не е право. И всяка постъпка, която нарушава равновесието на вашия физически свят, не е права. За някого казват, че е лош. Аз не се произнасям така. Аз разглеждам у човека какво е неговото равновесие, какво е равновесието на неговия ум, сърце и воля и тогаз се произнасям. Имам мярка. Щом има равновесие в ума си, той е умен човек. Щом има равновесие в сърцето си, той е добър човек. Щом има равновесие в своята воля, той е добър човек на физическото поле. Те са мерки, с които трябва да се мери. И в себе си трябва да имате мерки. Вие губите своето равновесие. Някой казва: "Извинете, не можах да се сдържа." "Защо не можа да се сдържиш?" "Защото нямам равновесие." Вие сега мислите: "Каквото Господ одари човека." Че на всинца ви Господ е дал дарби вътре, и колко от тези дарби сте използвали?

Например снощи се даваше един концерт и тук някои го слушаха по радиото. Колцина от вас слушахте концерта? Имаше ли някой от вас на снощния концерт на италианеца? ("Слушахме го по радиото.") Радиото ни най-малко не може да представи какъв е концертът. (И Учителя е слушал този концерт по радиото от Изгрева.) Тонът с десет пъти беше намален от онзи тон, с който италианецът свиреше на публиката. Аз бих турил на радиото бележка единица. Все едно, че по радиото слушаш обикновена цигулка, когато свири, а пък ако слушаш цигулката на мястото, тонът има

известна мекота, която по радиото не може да се предаде. И аз снощи, като слушах по радиото, трябваше да пречиствам тона и едновременно слушах и тук, и там, и правех разлика. И казвам: каква грамадна разлика има между радиото и това, което схващаме непосредствено.

Сега дошъл тука един голям хиромантист. Някои са ходили при него. Един, който ходил, ми разправи това: учудило го, че онзи му казал много неща. Три години следвал в Индия и знаел много добре хиромантия, не като нашите хиромантисти. Всичко му разправил за майка му, за него и пр. Всичко му разправил по знаците на ръката, но имало някои неща, които не могъл да познае. Казвам му: "Кога ходи при него?" "След обед." Казах му: "Иди при него преди обед, защото при всеки гадател не върви мисълта след обед. Иди преди обед и да си първият при него." Някой път не върви мисълта. Някой път и вие сте гадатели. Някои от вас гадаете: хваща ръката и се поусмихне, уж че знае нещо, а пък нищо не знае. Това не е наука. Така и аз зная. Аз зная да гадая на всичко: на боб, на всичко зная. Има специфични малки линии. Това е една подробност, която показва степента на развитието на ума и на човешкото сърце. Най-първо, аз като разглеждам една ръка, не ме интересуват подробностите, те са второстепенни работи. Най-първо гледам има ли една основна мярка на сърцето, на ума, на волята и на живота му. След това има други линии, които са турени паралелно. Например свири някой. Той като свири, аз мога да начертая една музикална линия, която изразява неговото свирене. Тук имате начертана една музикална линия.

И аз мога да ви изсвиря тая линия на цигулката. Или вие можете да изпеете песента "Духът Божи". Тая песен си има известни линии. Мога да ви дам линии за това. Дойде в музиката едно грандиозно чувство. То е една изпъкнала линия. Дойде едно тъжно чувство. Тогаз линията е вдлъбната. Или дойде някое съвсем голямо противоречие: то са пречупени линии. После има и прави линии. Когато се свирят известни музикални пиеси, има хора, които ще ги нарисуват с линии, с краски. Ако някой музикант ми изсвири една легенда за някоя мома, то аз мога да нарисувам момата: ще нарисувам очите, сини или черни, после ще нарисувам определено чело и цялото тяло, ако музиката е правилна, ще нарисувам.

Та казвам, когато ние мислим, това е музика. Когато ние чувстваме, това е музика. Когато ние действаме, това е музика. Има нещо в нас, което пее и свири. Има двама хора: когато единият спи, другият работи. Физическият и духовният човек са двама. Това, което ние имаме, то се дължи на духовния човек, който не е спал. Има нещо у нас, което спи, което се докача, което не е разумно, а пък има друго нещо, което казва: "Не бързай, не бързай. Мълчи, не казвай нищо." Ти по някой път казваш: "Дотегна ми

да живея", а пък онзи в тебе ти казва: "Ще се уредят работите." Ти го слушай. Вие ще го наречете Дух. Оставете вашите разбирания. Има в човека нещо, чието съзнание е винаги будно и ако вървите по неговите стъпки, ще имате естествени мъчнотии, няма да бъде без мъчнотии, но всичко ще се превърне на добро. Писанието казва: "Всичко, което се случва на ония, които любят Бога, ще им се превърне на добро." Това подразбира, че сте свърза- ни с това същество, с този ангел, който се интересува от вашия живот. Вие казвате: "Как се интересува?" Между многото работи, които той има, нему му е приятно да се занимава с теб. И по някой път ангелите, когато искат да имат развлечение, пращат ги на земята. Като дойде тук, обикне някоя душа и се занимава с нея и работи върху нея. И когато човек се намира в мъчнотии и ако го слуша, ще се оправят работите му. И ако не го слушате, ще загазите. Всеки един от вас има по един такъв ангел, който може да му оправи работите. И ако очаквате на него, ще се оправят работите ви. Сега ще ви кажа как ще се оправят работите ви, ще ви кажа правило как ще ги оправи. Сега думата беше по-горе за търпението. Кажи някому: "Я ме убоди." Викай някоя сестра, на която чувствата са развити и кажи: "Я ме убоди." И викай една сестра, у която умът е развит и кажи: "Я ме убоди с игла." И във време на убождането се остави свободен да възприемеш, остави се в едно възприемателно състояние, и да познаеш на първата каква е нейната воля, дали волята е установена, дали волята има мярка, или не. И втората, която има развити чувства, да познаете дали тя има мярка, или не. Щом кажеш: "Много забоде иглата", то онзи, който те убол, ако е на физическото поле, той е неуравновесен във волята си. Ако минава за духовен, той е неуравновесен в чувствата. Ако е в умствения свят, той не е уравновесен в ума. Щом те убоде и ти е приятно, значи той е уравновесен. Има някои хора, които като те ухапят, ти е приятно. Има някои хора, които могат да ти кажат някоя дума много остра, но ти е приятно, че ти е казал, а пък някой достатъчно меко ти говори, и се обидиш. Първият човек е установен, той няма задна мисъл, той казва: "Слушай, ти ходиш в кръчмата, ядеш, пиеш, и този път не е хубав." А пък другият с политика, с това-онова ще си послужи, ще ти се усмихне и ще ти каже нещо, и ти ще се докачиш и ще кажеш: "Този човек какво се меси в моя живот? Той ли е моят господар, та да ми каже, че не трябва да пия. Нямаш право. Как така?" Много жени има, които постоянно се оплакват, че мъжете им не са могли да ги търпят. Когато един мъж не може да търпи жена си, причините са: жената няма устой в ума си, няма устой в сърцето си, няма устой във волята си. И ако съм един мъж и нямам устой, аз няма да мога да я търпя. Ако мъжът няма устой, ще каже: "Аз нямам устой и ти нямаш устой, и ще загазим. Махни се." И онзи мъж, който има устой в ума си, в сърцето си и във волята си, обичат го жените. И жената, която има устой, обичат я. Не мислете, че обичта е нещо произволно. Срещна аз някой човек, който има устой: той има нещо

хубаво в себе си. Приятно ми е, като го срещна. Той ми придава нещо. А пък срещна някой човек, който няма устой. Той не ти е приятен.

Ти ще вярваш в ангела, който Бог ти е турил. И като станеш сутринта, помисли за неговия ум. Той е един светъл ангел. Светъл ум имат ангелите. Те са много благородни в ума. И какво сърце имат ангелите, на доброта. И волята им каква е благородна. И като станеш сутринта, помисли за своя ангел. Вие, като станете сутринта, колко души от вас мислите за вашия ангел? После мислете за Бога, за Христа. Аз съм слушал проповедници как мислят за Христа и се чудя как е произлязло тяхното верую. Че Христос имаше устой, велик устой, умствен устой, устой в Своите чувства и устой в Своята воля. Целта Му не беше да се прослави в света, имаше една велика мисъл в ума Му, да раздаде едно благо на цялото човечество, с едно чувство да подобри положението на човечеството, с една воля да услужи на когото и да е, който има нужда и който може да използва. Вие си представяте сега страдащия Христос. Че кой е страдащият Христос? Страдащият Христос е, когато Той ти показва пътя, и ти не искаш да Го следваш. Той те погледне и казва: "Знаеш ли какви ще бъдат резултатите от това? Знаеш ли какви ще бъдат резултатите на този път, по който си тръгнал? Знаеш ли какви ще бъдат резултатите на този духовния път, по който си тръгнал?" Има неща, които трябва да знаете. Не можеш да помогнеш на един човек, който няма вяра в тебе. Помнете това. Никога хората не могат да имат отношение към мене, ако не вярват. И никога не можете да помогнете на един човек, в когото не вярвате. Аз съм правил много опити. Аз съм срещал хора много лоши. Ако туря вяра в тях, те са много разположени. Правил съм и други опити. Срещна хора добри. Като туря мисълта си, че не вярвам в тях, те стават лоши, държат се малко особено. Не че този човек е лош, но от мен зависи. Казвам, този човек е добър, но той се държи студено, понеже моята мисъл не е права. Аз нямам вяра, нямам устой. Аз имам за него съвсем низко разбиране, съвсем долно мнение. Имал съм няколко случая: като събудиш в него онова Божественото, той те погледне и ще каже: "Слава Богу, че намерих един човек, който има вяра в мен." Аз като правих своите изследвания, за да се избавя от любопитството на някои хора, съм постъпвал така. Някой ми казва: "Я ми кажете моите недъзи." Казвам му: "Ти знаеш своите недъзи, грешки, престъпления повече, отколкото аз. За тях не ме питайте. Аз съм дошъл да правя своите изследвания, за да намеря нещо добро у вас, и като намеря доброто, ще ви го кажа, а пък какво лошо имате, там ще мълча като риба. Там не съм авторитет." И на вас препоръчвам същото правило: изучавайте най-първо доброто, което е в човека и после вие лесно ще намерите ония отклонения. Лошото в човека е път, по който човек се е отклонил от доброто. Много мъчно е човек да разсъждава правилно.

От това, което дотук съм ви говорил днес, какво резюме можете да направите, какво заключение можете да извадите? Никакво заключение почти. Има поговорка: "Много думи на воденицата."

Запомнете правилото: не си търпелив, ако нямаш устой в ума си. Да не те смущават външните отношения във физическия свят. Да знаеш, че всичко в света е разумно. Ти казваш: "Как ще прекарам живота си?" Много добре ще го прекараш. Във физическия свят много добре ще го прекараш. В духовния свят много добре ще го прекараш. В умствения свят много добре е го прекараш. Устой ако имаме, много добре ще прекараме. Защо е така? Защото Бог е направил така света. Понеже Бог има всичките устои в Себе Си и понеже аз живея в един свят на устои, и понеже аз вярвам в Бога, но то не е сляпа вяра, не е празна вяра, не е само вяра в думи, но вярвам в устоите на Бога, вярвам в Неговата любов, мъдрост и истина, не може да се случи друго нещо с мене. Ти ще кажеш: "Каша е светът." Нищо не значи за мене това. Кашата си е каша. Като има много кал, и птица ставам, турям си крила, и като изсъхне пътят, пак слизам долу. Като вляза във водата, плавам. Ще си направите един аероплан. И аз си правя аеропланите много лесно. За половин час турям едно малко чердже. Но черджето много заблуждава. Вие правили ли сте опит? Вие казвате, че сте много силен. Вие искате да се концентрирате, искате някой път да прилагате източните методи. Най-първо трябва да се научите на закона да се освобождавате от влиянието на земята. Мисълта ви да бъде толкоз силна, че като мислите за Небето, за духовния свят, както седиш в стаята си, поне на четири пръста да се повдигнеш от земята, че краката ти да не се опират на пода. Докато ти поне с един пръст не се вдигнеш, то концентрацията ти е обикновена. И даже ако се вдигнеш на един милиметър, то е вече концентриране. Правили ли сте опити? Има ли някой от вас, който се е вдигнал на един милиметър. Моите сведения са, аз зная сто и едно на сто, че нито един от вас на един милиметър не се е вдигнал. И ако някой иска, нека да ме опровергае. Бих желал да опровергаете. Аз съм ясновидец и вечерта ви наблюдавам, колко се вдигате. Всяка вечер ви меря краката, дали са вдигнати. Не ви съдя. Някой път аз се смея и казвам: "По-добре, защото ако рекат да се вдигнат, ще заминат от света, ще отидат преждевременно в другия свят." Но все така имате един прогрес.

Спрете се на основните неща в лекцията. Другото е закуска.

Устой в мисълта. Не се смущавайте за бъдещето.

Устой в чувствата. Не се тревожете за настоящето.

Устой във волята. Не се тревожете за миналото.

Не се тревожете за миналото, не се тревожете за настоящето и не се тревожете за бъдещето. Бъдещето е в умствения свят, настоящето е в духовния свят, а пък миналото е физическият свят. Не се тревожете нито за миналото, нито за настоящето, нито за бъдещето.

Гледайте с ония светлите мисли, Божествените мисли. Хванете Божествената мисъл. Хванете мисълта, с която ангелите живеят и с нея живейте.

Сега ще спрем дотук. Ще продължим малко идущия път лекцията.

"Бог е Дух и Божият Дух носи свободата." (три пъти)

6 ч. 25 мин.
27 лекция на Общия окултен клас
25 март 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето чисто, звездно. Времето тихо и меко.

1936_03_27 Организиране
лекция на Младежкия клас

ОРГАНИЗИРАНЕ

Петък, 5 часа сутринта

Тайна молитва

Какви бяха основните положения на миналата лекция?
Аз ще ви запитам за успеха. На какво се дължи успехът на човека? От вашето гледище малкият успех, който имате, на какво се дължи? Сега не искам да ми дадете някоя научна дефиниция. Научните дефиниции са от друг характер, моралните са от друг характер. Например научен успех или философски успех на какво се дължи? Но вашият успех на какво се дължи? Ус-пех. „Ус“ на турски значи равно. Значи, „ус“ значи да вървиш по хубаво направен път, по гладък път. То е успех. Успех е да вървиш по един път дето няма никакви препятствия, никъде няма да се блъскаш. Щом се блъскаш успех няма, понеже харчиш повече енергия.

Вървиш с една стомна, тук се блъснеш, там се блъснеш, счупиш – успех няма. Това е едно встъпление, едно случайно встъпление. Тръгнеш ти на разходка, но си гладен, погледнеш планината, няма нищо за ядене. Вървиш, явява се колебание. Коя е причината? – Храна нямаш. Казваш, да идеш или да не идеш. Представете си, че хлябовете растат по дърветата, пекат се. Виждаш един хляб като една круша. Откъснеш хляба, понахраниш се. В тебе се явява желанието да се нахраниш, казваш: „Отивам на планината.“ Туй дърво на пътя, в дадения случай ви служи за поощрение. Значи в успеха трябва да имате условия. Какъв е характерът на успеха в дадения случай, какви са условията? Може да имате физически условия, после ви трябват превозни средства. Вие ще кажете, че човек непременно трябва да ходи. Дойдеш някъде, не можеш да ходиш. Или трябва да знаеш да плаваш, или трябва да вземеш лодка. Допуснете, че вие трябва да минете през въздуха известно пространство, там трябва да хвъркаш. Сега, ако на вас ви зададе една тема: Кои са били ония условия, при които птиците се научиха да хвъркат? Цяла философия е то. То не е така. Има си причини, има си условия, при които хвъркането на птиците се образувало.

Поезия сега: „Яйце затворено в черупка стоеше.“ Какво разбирате сега под: „Яйце затворено в черупка стоеше?“ Такава една философия. Едно дете пита: „Мамо, кой затвори това яйце вътре?“ Сега какво ще кажеш на детето? Има три начина. Може да представите идеята от чисто физическо гледище, от духовно, може да я представиш от умствено гледище. Може да

представиш, че туй яйце слязло от някъде, в черупката е затворено, но е една дреха. Тия хора не знаели да правят хубави дрехи, турили яка дреха на гърба. Коравичка дреха му турили. Та, […] (В оригинала липсва текст в размер на една печатна страница.)

…жи го, да направи нещо си мисли. Стане мома на 19 години, дойде някой от вън, задигне момата. Нали така става? Че и вие сте такива задигнати моми. Майка ви едно време била млада мома и защо остаряла? Защото станала една дреха на един момък, когото не познава. Защо остаряват хората? Защо остаряват дрехите? – Защото ги носим. Щом носиш една дреха, тя остарява. Противоречие има ли? Вече зависи от характера на онзи, който носи дрехата. Ако е внимателен, тази дреха по-дълго време ще бъде нова и чиста. Ако не е внимателен тази дреха отведнъж ще се оцапа. Сега, ако питаш защо е оцапана дрехата, туй показва характера на онзи, който носи дрехата. Сега се спирам върху състоянието ви. Тази приятелка имаше ли към вас неразположение? Тя имаше най-хубавото желание. Но тя с туй ви даде една възможност да станете скърбен. Тя без да знае, ви създаде една възможност за скръб. Някой друг се влюбил в този същия плат, той иска да го носи, той иска да го вземе. Вие сега скърбите, че платът го няма. Как ще разрешите мъчнотията? Представете си, че вие го намирате. Той се облякъл хубаво с вашия плат. Познавате плата. Той се радва, а вие скърбите. Защо? Питам ви сега.

Представете си, че вашите крака са ви дошли на гости на тялото. Тялото, като ги погледне босички, вика един добър обущар, казва: „Я, на тия гости вземете хубаво мярка, че направете обуща, хубави от мека кожа.“ Обущарят направи обуща, вие направите хубавата дреха. Ръцете сърдят ли се, че на краката са направени обуща? – Не се сърдят. Ръцете обуща не искат. И вие, като погледнете, започнете да се радвате на обущата. И краката и те се радват. Казвам: В дадения случай, като видите онзи, който ви задигнал плата, зарадвайте се. То е обущата в дадения случай. Ако вие искате да си вземете плата, вие сте на мястото на краката. Ако не искате да си вземете плата, вие не сте на мястото на краката, вие седите някъде по-високо.

Какво разбирате сега? За пример в смятането 2 по 2 равно на 4. Всичките числа, като ги съберете, има различие. 1 по 1 колко е? – Пак едно. 1 плюс 1 е равно на 2. Защо при умножението единицата не се умножава, а при събирането се увеличава. Тогава 2 по 2 е 4 и 2 плюс 2 е пак 4. Защо именно и при събирането и при умножението е пак 4? Като дойде до 3, 3 по 3 е равно на 9, а 3 и 3 е 6. Защо се изменя законът? Трябва да се намери някаква форма да се обясни. То е едно съвпадение. Сега философски може да е една система. Понеже тази система, която сега е прокарана, трябва да

се докаже, съществува ли тя в природата. Такъв ред на нещата като имаме при събирането или той може да [е] един спомагателен процес. За туй в него намираме доста изключения.

Та, във всичките порядки в природата, дето намираме много изключения, те са спомагателни процеси. Вие ще кажете: „2 по 2 е 4.“ В този придобит резултат, да кажем имате един квадрат. Коя страна на квадрата ще вземете? – Тази, която е огрята от слънцето, ще изберете южната страна. Човек иска да постои къща, ще избере южната страна. Северната каква ще бъде? Как ще примирите противоречието? Гърба с лицето, как ще примирите?Всичките противоречия от този характер се разрешават на полюса. Ти ако направиш една къща на полюса, там слънцето не изгрява, но се върти наоколо. Отива на юг, север, изток, запад навсякъде. Като построите една къща, прозорците всякога ще бъдат огрети. [В]се ще имате юг. Тъй като земята е отклонена, полюсите не са в нормално положение, те са наклонени.

Значи ако искаш да разрешиш една идея от възвишен характер, непременно трябва да разбираш законите на северния полюс. Що представлява северния полюс? Той представлява онази истина, с която човек може да борави. Що представлява Южният полюс? Той представлява доброто в света, който има всичките условия, при които ти можеш да разрешиш противоречията за доброто и злото. Как ще ги разрешиш? Доброто и злото живеят на южния полюс, а истината и лъжата живеят на северния полюс. Лъжата се държи за истината и двете се обичат, но се различават по характер. Лъжата е крайно користолюбива, истината е толкова щедра, че нищо за себе си не иска. Тя нищо за себе [си] не задържа. Истината е свободна. Истината по някой път иска да се разходи някъде. Оставя лъжата за господар. – „Аз ще те оставя тебе за господар тук, ти пази работите.“ Тя отива да се разходи. Лъжата, като остане сама, вече обира навсякъде. Тия места, дето двата полюса са студени, дето има много студове се дължи на лъжата. Всичкия сняг събрала лъжата, нищо не пуща, консервирала го. Като дойде истината, казва: „Колко спечелих!“ Като идете на южния полюс, злото всичко обира. То е разбойник, който обира от тук от там. Опитва натрупаното богатство. Дойде доброто, усмихне се малко. Доброто ходи, разхожда се по земята и истината се разхожда. Злото и лъжата седят на двата полюса, пазят своето имане.

Та, когато вашият живот е нещастен по някой път, вие се намирате като лъжата на северния полюс, който всичко събира. Искате всичко да съберете. Щом искате вече всичко да съберете, вие сте дежурни имате службата на лъжата. Или ако искате всичко да съберете, имате

дежурството на злото. Тя има всичко, но на северния полюс нищо не расте, не може да го използува. Тогава става една смяна, която сменя полюса. Един ден земята ще се обърне, че северният и южният полюс ще се обърнат, ще станат екватор. Туй, което сега наричате изток и запад, те ще станат два полюса. И земята ще се измени. Много пъти се изменяли полюсите. Там е всичкото събрано богатство на лъжата и всичкото събрано богатство на злото. Всичко туй ще се стопи, ще стане един потоп. Онзи, големият потоп е станал по единствената причина, че се изменили полюсите, че всичкото събрано богатство на злото и лъжата се стопило и наводнило цялата земя.

Вие сега може да ме попитате тъй: „Вярно ли е това?“ – Може ли да го докажете, че не [е] вярно. Не само да се докаже, че е вярно, но вие как ще докажете, че не е вярно? Вие предполагате. И аз предполагам. Казва: „Да допуснем.“ В геометрията допускате и доказвате. Той сега не иска да допуска. Допуска и доказва много добре. Казвам: Не може да го допусне! Той е глупав. Когато той допусне е хубаво, но когато аз допусна е глупаво. Ами ако аз не приема неговото, как ще докаже? Ти не можеш да докажеш нещата, ако не си допуснал. Допуснатото нещо трябва да се докаже. Всякога, когато се опитват нещата, то е допуснато. Вие допускате в себе си. Вие допускате, че сте нещастен. Нещастен сте защото сте допуснали, че сте нещастен. Следователно допуснете, че сте щастлив и ще бъдете щастлив. Допуснете, че сте нещастен и сте нещастен. Допуснете, че сте щастлив. Казвате: „Ще стана ли щастлив?“ – Временно. Сега възражението може да дойде. Допускам аз, че имам десет милиона лева. Всъщност тия десет милиона имам ли ги? – Нямам ги. Допускам, че имаме десет милиона лева борч. Имам ли? Допускам, но възможно е да имам. Ако аз в дадения случай мога да докажа сега! Ако аз докажа, че имам един дълг! Имам може би печалба от десет милиона лева. Идеята е вярна. На земята има един човек, който има десет милиона лева. Той и аз сме едно. Аз ви казвам, че имам десет милиона лева. То е онзи, който има имането.

Всичко онова, което вие предполагате е вярно. И положителните и отрицателните идеи са верни, не по отношение на вас, но по отношение на някого. Вие искате да свършите нещо. Някой вече е свършил. Вие сега ще вървите по пътя на този, който преди вас е свършил университет. Какво ще придобиете като свършите университет? Вие увеличавате вашите страдания. Вие ще имате съвсем друго разбиране за света. Казвате: „Аз съм културен човек, свършил съм четири факултета.“ За какво е дадено знанието на човека? Знанието на човека е дадено за нещастие. Знанието всякога най-първо носи нещастие. Първият човек, който беше в рая, искаше да добие знание като Бога, той си създаде своето нещастие. Знанието носи нещастие в себе си. Не че знанието само по себе си е нещо

лошо.

Ако турите сто килограма товар на едно дете, вие ще му причините най-голямото нещастие, ще смажете туй дете. Но ако турите на един слон сто килограма, какво ще му бъде? Ако турите сто килограма ориз да носи този слон, ще съжалява ли? В него ще има една светла идея, че като стигне края на пътя, ще тури хобота си, ще снеме товара от гърба и ще има един отличен обед. Ако вие сте нещастен, вие сте деца. Ако вие сте щастлив, вие сте възрастен от категорията на слона. Пък ако сте нещастен с големия товар, но аз не вярвам, товара на когото и да е, да е повече от сто килограма. Малък е товарът. Но да се повърнем. Относително понятие е то. Има физически нещастия, има духовни, има и умствени нещастия. Може да ти вземели ръкавиц[ите], нещастен си, че ги нямаш, зимно време е, студено. Но то е външно нещастие. Може да те ударят по ръката, че не можеш да си движиш ръката. Кое нещастие е по-голямо? Нещастието на студа или нещастието на удара на ръката? По-осезателен е ударът на ръката. То е по-голямо нещастие. Ако ви вземат ръкавиците в студено време, не е такова голямо нещастие, но ако имате удар на ръката, ти усещаш сам една болка. Значи в природата има отношения. Те са душевни състояния, които са тясно свързани с човека.

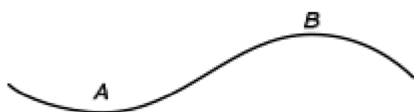

Та най-първо от знанието, което придобивате вземете предвид в какво отношение може да ви бъде полезно знанието. Какво представлява това? Французкото „съ“. Но това е една българска лъжица. „А“ е лъжицата, „В“ е опашката. Добре, кои са съображенията, че страната „А“ е вдлъбната? Като бърка някъде да вземе. В тази страна е малко изкривена, за да може да функционира. Страната „В“ има обратен стремеж, така се проявява неговата сила. При туй състояние вие може да вземете нещо. При „А“ придобивате нещо, при „В“ вземаш. То е състоянието на вземане. Сега някой казва, че той взел нещо. Само тук при „В“ се придобиват. Придобитите неща, които може да използувате за себе си, то е придобивка. Една придобивка всякога подразбира туй, което в даден случай може да го използува, колкото и да е малко. Като може да го използува как може да го кръстим? Каква дума може да употребим, когато човек взема нещата. В този случай, ако вие проучавахте тъй както животът е нареден в природата, всичките ви мъчнотии много лесно могат да се разрешат. Няма мъчнотия, която да не можете да разрешите. Мъчнотиите в света не се разрешават, понеже всичките хора не употребяват придобитото знание за природата.

Хората употребяват разни методи. Хората са нещастни по единствената причина, понеже те имат едно заблуждение, понеже те мислят, че щастието на човека седи в натрупването на богатството, когато натрупването на богатството носи най-голямо нещастие. Например, някой иска да стане пълен. Има една естествена пълнота. Много малко мазнини трябват на човека, да се понамажат малко неговите о̀си. Ако тези мазнини се натрупат той ще стане нещастен. Представете си един от вас да е пълен 250–300 килограма. Да кажем имате височина 165, широчина 50, а тежите 250–300 килограма. То ще бъде за тебе едно нещастие. Но то е един материал необработен. Това е натрупване.

Вие може да имате известна идея. Ония идеи, които не са организирани във вас, оставете ги настрана. Всяка идея, която е организирана, всяко чувство, което [е] организирано и всяка постъпка, която е организирана е важна. Ония постъпки, чувства и мисли, които не са организирани, те носят несгоден живот. А под организиран живот, разбирам, мисъл, която работи за вас. Всяка неорганизирана мисъл, е като крадец. Не че иска да краде, но мисли за себе си. Неорганизираните мисли мислят за себе си, организираните мисли мислят за вас. Следователно, ако вие мислите за себе си, вие сте неорганизиран. Сега законът е такъв. Ако ти от сутрин до вечер мислиш само за себе си, ти си неорганизирано същество. Когато започнеш да обичаш Бога, мислиш за ближния си, ти вече си организиран. Егоизмът е неорганизирана идея. Ако твоите крака мислят само за себе си, казват [т]е: „Не сме разположени!“ Щом краката не са разположени, какво ще свършиш? Искаш да слезеш от кревата, казват: „Не сме разположени.“ Даваш заповеди, не можеш да ги мръднеш. Питам: Какво ще направиш? Представете си, че искаш да направиш нещо, боли те ръката, не можеш да я мръднеш. Искаш да мислиш, но умът ти, мозъкът ти не е организиран. Искаш да мислиш, но сковано е вътре. Какво ще правиш, ако мозъкът не е организиран, ръцете не са организирани, ако краката не са организирани и т.н. Или другояче казано, ако те нямат подбудителна причина, воля, тогава същите идеали, които имате, защо ви са тези крака? Сега вие имате стари идеи. От хиляди години идеи носите със себе си, стари. Казвате: „Нещастен съм много.“ Защо сте нещастен? Защото си се натоварил с неорганизирани идеи. На тях господар стани. Намери някоя ваша организирана идея. Къде? Намерете ги, че ги вземете.

Среща един разбойник един богат човек, скромно облечен. Разбойникът носи два парабела. Той казва на богатия: „Помогнете ми на време, за да не стана господар. Тогава лошо ще стане. И аз може да стана господар като вас. Като стана господар, ще изпълните това, което аз ви казвам, което аз искам. Аз ви заповядвам, ще изпълните моята дума.“ – „Махни се от тук,

дрипльо!“ Изважда той револвера. Сега ти няма ли да дадеш? Когато при вас се яви някой дрипльо и иска малко от вас, дайте му защото два парабела носи той. Вие се натъквате на една мъчнотия, вие не разсъждавате. Човекът ви казва: „Помогнете ми, за да не би и аз да стана като вас господар.“ Сега тълкуванието е следното: Когато във вас дойде една малка идея, която от вас иска малко, едно микроскопическо чувство, което от вас иска малко или една постъпка, помогнете. Понеже, ако вие на тази мисъл не помогнете, тя ще се обърне на един разбойник, ще извади револвера насреща и вие ще платите двойно. Когато Христос казва: Примири се с противника си докато е на път да не би да те предаде на съдника, да не би той да ти стане съдия. Разбойникът, като извади парабела, казва: „Ще дадеш или няма да дадеш?“ Веднага разбира, ако не дадеш, ще ти тегли куршума и пак ще вземе онова, което той иска.

Сега вие ще кажете: „Това са празни приказки.“ Има ред, има закони. Щом има закон, законът прави ли хората щастливи? За-кон. Ами, който няма кон? Закон значи да се качиш на коня, конят да те носи. Ами без закон, пеш трябва да вървиш. Аз разсъждавам другояче. Кое [е] по-хубаво в света със закон или без закон? С кон или без кон? Ако имаш кон, ще ти го откраднат и като го откраднат, ще скърбиш. Ако си без кон ти ще уповаваш на своите крака. Тогава по-добре е без кон. Всичкото нещастие на хората е в това, че те са се научили да ходят с кон. Сега това не е нова идея, то е стара идея, без кон да ходиш. Вие казвате: „Как?“ – Беззаконник е казано. Разбира се без кон. Вие, който ходи без кон, наричате беззаконник, а с кон наричате благородник. От къде придобихте тия работи? Конят е благороден, но е и всадника му. Та, има един анекдот. Един гръцки поп опявал един покойник и той пеел: „И-и-и.“ „И“ на турски значи добре. Той върви и пее. Един турчин казва: „Слушай, папаз ефенди, господин свещеник, на тебе е много добре ами на умрелия добре ли е това?“

Думата беззаконник, по нямане на думи си служим с тази дума. Беззаконие има в света. Закон има за богатите в света, но за сиромасите, които гладуват, за тях какво казвате? Казва: „Ред и порядък има, всичко е установено.“ Да но за богатия, но не и за сиромасите. Законът не е облагодетелствувал сиромасите. Кое е онова, което е облагодетелствувало богатите? Богатите по закон ли са станали богати? Имаш най-високо мнение за себе си, ти си богат човек. Дойде някой убеди те, че изгубиш туй мнение за себе си, веднага паднеш духом. Мислиш, че си силен. Но убедиш се, че силата не е голяма. Веднага се изменя състоянието ти. Мислиш, че имаш достойнство. Сега на какво се обуславя, на какво седи достойнството в дадения случай? Какво е достойнството? Всякога едно достойнство трябва да опре на една реалност, на една организирана реалност. Има организирана реалност и неорганизирана. Достойнството

зависи от вас. Ако вашето достойнство почива на една организирана реалност, вие имате достойнство, нещата имат ценност. Имате една цигулка, направена от един велик майстор, издава хубав глас. Имате обикновена цигулка, която струва сто, двеста лева, никакъв глас няма, като дъска. В единия и другия случай имате цигулка, но ценностите на цигулките не са едни и същи. С едната цигулка с хубавия глас можеш да направиш много работи. Другият, с другата цигулка не може да има постижения. Следователно, зависи как ще организирате мозъка, как ще организирате вашите ръце, вашите крака, как ще организирате вашето лице. От организирането на ума, сърцето на човека и неговата воля, зависи щастието му.

Организираната мисъл е, която предшествува. Та казвам, вие най-първо трябва да мислите. Не трябва да се спирате върху сегашното общество, как е организирано. Вие не трябва да мислите, туй общество е условие за вас – вие не трябва да мислите, че това общество носи вашето щастие. Там са само условията. Щастието вие го носите в себе си. Зависи от вашия организиран ум, от вашето организирано сърце, от вашата организирана воля, зависи щастието на човека. Как ще използувате тия условия? Имате дадени условия. Вие имате даден въздух да дишате, вие имате дадена светлина, която трябва да възприемете. Ще зависи как ще възприемете светлината или зависи как ще възприемете въздуха. Вие ще знаете как да организирате езика си, дали ще може да говорите. Един оратор, който говори, има една организирана мисъл. Един финансист, виден философ има организиран ум. Сега не спирайте да кажете: „Той е философ, той роден, той има наследени черти." Те са спомагателно средство. Вие ще допуснете, че първоначално всичките хора били щастливи. Вие ще допуснете в себе си, че първоначално всичките хора били щастливи. Вие ще допуснете в себе си, че имате възможност да бъдете щастливи. Дали ще станете щастлив, то е друг въпрос. Но имате възможност да бъдете щастлив; имате възможност да бъдете учен. За колко време? – Не туряйте време. За година, две, три. Допускайте възможности, без да определяте време. Казвате: „В пет–десет години да бъда щастлив, да бъда учен човек." То е много казано. Допуснете, че вие може да бъдете щастливи, но не определяйте време, след една година, или след хиляди години. Една възможност само да допуснете, че последователно може да станете учен човек. Аз допущам, че съм учен, понеже всичките хора са учени. Аз съм от хората и аз съм учен тъй както хората. Туй, което хората имат и аз имам. Ето каква е идеята в моя ум.

Представете си, че седите в мрачна стая, затворен сте в богата библиотека, но не можете да четете. Вие сте невежа, тъмно е. Като дойде светлината, вие ставате учен човек. Дойде една книга, отвори една книга, втора, трета,

по музика, по архитектура, по математика, всичко туй знаят. Затворят светлината, в тъмното вече не знае. Ако вие знаете законите на светлината, ще научите един ден по тази светлина само, като се отвори във вас един ключ, блесне в ума нещо, така говорят философите. Ако тази светлина дойде отвътре, тогава човек става учен. Като онези, които влизат в рудницата и копаят, докато извадят малко злато. Хиляди тонове руда извадят, претопят, докато извадят малко злато.

Сега малко ще дойдем на друга една гама. Един музикален опит ще направим с вас. Знаете ли какво нещо е музикален опит? „И"-то като вземете, то показва правата посока на движение.„О"-то като вземе – ония благоприятни условия, при които може да живеете. „А"-то показва определен труд на мислите, чувствате и постъпките. „У"-то представлява правата мисъл, която трябва да имате в ума си. Някой тон не е ясен. Какво му липсва? Има някаква неправилност. Де е неправилността? Един тон, когато не е ясен, зависи от волята. Волята, която взела надмощие в музиката, изменила тона. Там дето волята има надмощие, тонът е тъп. Когато някой път свири някой, чувствата могат още да бъдат подтиснати от волята и това се изразява в тоновете. Но човек трябва да се освободи. Трябва да знаете закона да се освободите от подтискане на волята. Има един господар в човека, нещо кораво. Някой път искаш да направиш нещо, но не искаш да се проявиш.

Сега мога да ви кажа, как може да се хармонизирате, като работите при най-неблагоприятните условия. Да се самовъзпита човек, това е най-мъчното изкуство, което някога сте срещали. По-мъчно изкуство от самовъзпитанието няма. (Направихме упражнение с И, А, У, Е.)

Пластичност трябва да има волята ви. Вие не може да проявите волята си, докато волята ви не е пластична. Ако няма тази пластичност волята ви, вие не може да работите. Волята иска голяма пластичност, чувствата и умът имат по-голяма пластичност. Най-първо иде умът, после сърцето и най-после волята. Когато вие вървите, вие имате установена походка. Когато дойдете до възпитанието ще видите, че установената походка зависи от мисълта. Ако мислиш бързо, ще вървиш бързо. Ако вървиш бавно, полека, както някоя котка, която дебне, зависи от мисълта ти. При възпитанието винаги трябва да правите известни движения с ръцете и краката, докато ви станат приятни. Вие ще правите разни движения, докато ви станат приятни. Има едно правило, с което се определят движенията. Някой път направите някое движение, виждате, че не е хармонично. Като дойдете до едно хармонично движение, то е здравословно. Щом намерите едно движение в себе си, то е здравословно. За пример, вие по някой път махате ръката. Как трябва да я махате? Ако я махате стисната има едно значение.

Движението на вашата ръка е свързано с вашия ум. Когато упражнявате един ваш уд, в ума ви трябва да има идея и всичко трябва да бъде живо. Движението на ръката трябва да бъде ясно в ума ви. Силата на ума трябва да минава през пръстите. Така движете ръката. Ако я движите механически, няма да ви ползува. Всички упражнения, които правите, умът трябва да присъствува.

Ако умът присъствува в показалеца, ако прекарате ума през първия пръст, вие ще приемете от природата. Ако искате да станете справедлив, вие трябва да упражните средния пръст. Ако искате благороден да станете, вие трябва да упражните първия пръст. Ако искате музикален, благороден, упражнявайте третия пръст. Ако искате да уредите работите си – малкия пръст. Ако искате да добиете нещо Божествено – палеца. Следователно, чрез палеца се добиват Божествени работи. Чрез първия пръст – благородство. Чрез средния се добива справедливост в човека. Наука, изкуство – с третия пръст; практически работи – с малкия пръст. Да изгуби човек ръката, то е изгубване на голямо богатство. Същият закон е и с краката. Всичките удове, като движите, трябва винаги да туряте мисъл, за да придобиете от природата потребното. Като пипнеш, искаш да направиш нещо. Как мислиш, как да отсъдим тази работа? Вие всички неща хващате с първия пръст и палеца – човешкото и Божественото се събират. Клюна на птицата, то е първия пръст. Пипане е това. Долната челюст е човешкото, горната е Божественото, събрани на едно място. Трябва да имате една система определена за самовъзпитание. Както сега се възпитавате, ще имате такъв резултат, както светските хора.

Та в музиката трябва да имате известни парчета за самовъзпитание. Аз, като разглеждам съвременната музика, някъде има натрупване на много чувства, някъде има натрупване на много механически мисли, някъде натрупване на много воля. То е хубаво. Но трябва да се определят. Но в музиката не трябва да се натрупват. Ако се натрупа едно чувство, то е много материал. Има едно правило. Всяка песен, която вие обичате, може

да я пеете добре. (Учителят пее и свири „Едно време аз бях яйце,

затворено в една черупка.“ (Пак повтори „Едно време аз бях яйце, затворено в черупка.“ Вие ще кажете: „Що ще пея, че съм бил яйце затворено в черупка.“ Яйцето значи, това са условията. Значи как ще излезете от този затвор. Затворът не е нещо лошо. Затворът е една задача. (Всички пяхме упражнението няколко пъти.) Това е първата част на яйцето. Туй няма да го предадете на другите. То е ваше упражнение. Няма да го предавате да стане официално.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

27 лекция на Младежкия клас
27 март 1936г.
Изгрев, [София]

На 3 април 1936 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

1936_03_29 Ако се родите изново
неделна беседа

АКО СЕ РОДИТЕ ИЗНОВО

„Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие“.

Отче наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета само трети стих от трета глава на Евангелието от Йоана: „Истина, истина ви казвам: ако не се роди някой изново, не може да види Царството Божие“.

„Духът Божи“.

Сега аз ще направя превод на този стих в положителен смисъл: Ако се роди някой изново, може да види Царството Божие.

В света има епохални времена. Онова великото в живота, то е епохалното, от което зависи целия развой на човешкия живот. Да се роди човек изново, това е цяла една епоха. Човек не може да разбере онези скрити тайни в природата, ако той не се роди изново. Това е една вътрешна връзка, едно вътрешно разбиране. Без това раждане на хората днес светът, който те искат да разберат, ще остане непонятен. Умствено те могат да се занимават с него, но той ще остане недостъпен. Понеже хората сега са заети с материалните условия на живота, те мислят, че този живот, който сега живеят, е най-важен. Важен е този живот, но временно само. Той не представя най-главното предназначение. Той представя онази станция, на която той ще се спре. Той не е най-главната станция в неговия живот. Нито пък светът, в който той ще остане да живее, е най-главен. В сегашните гимназии, когато един ученик остава три години наред в един и същ клас, дават му пътя от гимназията. Също така и земята е едно училище, в което човек няма да остане за всички животи. Същият закон се отнася и за земята. Ако човек остане три епохи наред на земята, ще го изпъдят оттам. Определено е колко време човек трябва да седи на земята. Ако остане повече от три епохи на земята, ще го изпратят в един по-низък свят.

Сега някои хора искат да им се докажат нещата и казват: Как ще докажете това? – Няма защо да се доказват нещата. Нещата се доказват само за слепи хора. За хора, които имат очи, нещата не се доказват. За глухия човек трябва да крясакш, но на умния, на онзи, който чува, трябва да му се говори тихо и разбрано. Онзи, който вижда, с малки указания, той лесно

ще те разбере. Не че доказателствата не са на място. И те са добро нещо, но са губене на време. Например, какво ще аргументираш, какво ще доказваш на хората, че има Господ? Един знаменит проповедник в Америка слуша една сказка на друг един, който проповядва как пророк Иона бил глътнат от кит. Той разправял цял час и половина на публиката как станало това нещо, как китът глътнал Иона и след като давал големи обяснения по това, Иона бил глътнат. Този виден проповедник казал: Бре, трябваше Иона да седи цял час и половина вън, докато най-после китът го глътнал. Каква нужда има да се аргументира това нещо? То става изведнъж. Щом Иона падне във водата, китът веднага го глътнал. Защо е трябвало Иона да седи час и половина вън, докато китът го глътне? Какво ще се доказва тази теория? Да се предаде факта, както е в действителност – нищо повече. Ако китът го е глътнал, глътнал го е: ако не го е глътнал, не го е глътнал. И сега ще се спори дали китът е глътнал Иона или не го е глътнал. Това не е толкова важно. Какво ще се ползуваме ние от това, че китът е глътнал Иона или не го е глътнал? В дадения случай ние се ползуваме от този факт до толкова, до колкото Иона описва една своя опитност, че се е молил на Бога да го извади по някакъв начин от този затвор, от утробата на кита. Той казвал в молитвата си на Господа: Господи, извади ме от този затвор и тогава ще отиде не само в Ниневия, но и зад Ниневия. Като му е казал Господ да отиде в Ниневия да проповядва, той се е срамувал да отиде да каже на хората, че Ниневия ще погине, ако те не се изправят. Той си философствувал: Какво ще кажат ниневските проповедници и учители, ако не се сбъдне това, което проповядвам? Утре Господ ще се смили над тях, и аз ще мина за лъжец. Сега като ви говоря и на вас, може да се зароди и у вас същата мисъл, като у Иона, и трябва да ви доказвам всичко. Как ще ви доказвам, че може да се родите? Ако можете да се родите, може; ако не можете да се родите, не можете. Едно пясъчно зрънце не може да се роди, но дайте условия на едно кокоше или на едно човешко яйце, и то ще се излюпи, ще се роди нещо от него. Сегашните учени изчисляват, че когато предстои да се роди една душа на земята, в това време около пет милиона още души чакат да се въплотят, да се родят. Всеки си дава кандидатурата, и от всички се избира само един, една душа, едно дете се ражда на земята, а останалите чакат друг момент, те остават „за понеделник“. Това е пет милиона души! Значи, за да дойде някой на земята, трябва да се бори с пет милиона кандидати, и който от тях се избере. Тъй щото, и вие, за да сте дошли на земята, това показва, че трябва да сте били един от способните ученици, за да можете да дойдете на земята да се учите. Сега какво ще ви аргументирам, ако не бяхте издържали изпита. Щом сте дошли на земята, вие сте го издържали – нищо повече. Че сте го издържали, това е факт, защото сте дошли на земята в училището да учите. – Докажи, че съм в училището. – Има ред философи, които доказват, че ти съществуваш. Казват: Докажи, че съществувам. Аз пък казвам: Докажи, че не

съществуваш. Ако можеш да докажеш твоето, и аз мога да докажа своето. Сега ще кажете пък: Кои аргументи са по-силни? В дадения случай плюсът и минусът са относителни. Всяка отрицателна величина е минус е вглъбната величина, тя приема. Всяка положителна величина е изпъкналост, която дава. Следователно във всяка положителна величина, това е един извор, който дава; всяка отрицателна величина, това е едно езеро, което възприема това, което изворът е дал. Това трябва да има човек пред вид, когато говори за положителни и за отрицателни величини. Понякога ние считаме грехът за отрицателна величина, но той е едно отрицателно разбиране в живота. Грехът не е отрицателна величина, но той е резултат на отрицателно разбиране на живота. Грехът е един несполучлив опит в живота. Вземете на английски език думата „син" означава грях. На български език, обаче, ни най-малко думата „син" не означава грях. Тя означава възлюбения син на някого. Значи, същата дума на английски означава нещо греховно, а на български – възлюблен син. Значи, там, дето англичанинът вижда греха, българинът вижда своя възлюблен син. Тогава как ще докажете това нещо? Как ще си го обясните! Майката казва на сина си: Синко, от тебе човек няма да стане. Ти няма да въртиш къща. Майката плаче, съжалява сина си и казва: Синко, синко, от тебе човек няма да стане. Един ден синът се напил, и като се върнал в къщи, виждал как цялата къща се върти пред него и казва: Мамо, както виждаш, сега въртя къща, а ти казваш, че не мога да въртя. Питам: Какъв смисъл има в такова въртене на къщата? Това ви се вижда смешно. Положителните, религиозните или духовните хора ще кажат, че този човек се е напил. Те считат, че когато един човек се напие, или пие вино, това е някакъв грях. Не, по-малък грях от пиенето на виното няма. Някои ще пиете една чаша днес, утре две чаши и така ще увеличават все повече и повече, докато започне да се напива. Днес хората са се захванали за пиянството, за най-малкия грях, а другите хора са останали назад. Има грехове, които са хиляди пъти по-опасни от пиянството, от пиенето на виното. Има слабости в хората, които са много по-опасни от винопийството. Вземете, например, лихварството. Ще вземете пари под лихва от някого от 24 или 35 или 45 на сто, а понякога и сто на сто лихва. А това, че някой се напил, той става даже много искрен във време на пиянството си. Този човек се отваря де кого види, все поздравлява. Пияните хора са много искрени. Среща те някой пиян и казва: Господине, ще ме извиниш, малко се напих, тъй прекалих го, но ще си отида да си легна. Като изтрезнее този човек, виждам го, сериозен. Във Варна преди години имаше един българин, който знаеше много добре френски и арабски. Когато беше трезвен, той мълчеше много, думите му не можеха с куки да се теглят от устата. Толкова малко говореше, обаче, когато дръпнеше едно килце винце, той започваше да декламира на френски, на арабски – какво ли не правеше тогава. Какво е по-хубаво: декламирането

му, говоренето му на френски или на арабски, играенето му, или философското му мълчание.

Сега аз разглеждам въпроса от органическо гледище на разумните хора, как трябва да гледат те на всички прояви в света. Като дойде въпрос до греха, грехът е един анахронизъм. То е нещо изостанало от незапомнени времена. Каква е историята на греха, не искам да се спирам върху това, но много от прегрешенията са изостанали от преди хиляди години. Преди хиляди години някой си ял една ябълка, която заседнала на гърлото му и сега има остатък от нея, наречен адамова ябълка. Не зная доколко е вярно това предание, но казва се, че когато Адам започнал да яде тази ябълка, дошло му на ум, че Господ му забранил да яде този плод и когато решил да я повърне, не могъл. Тя се спряла на гърлото дето и до днес е останала под названието Адамова ябълка. Тогава той казал на жена си: Ти ме тикна в беля. Тази ябълка няма да ни донесе нищо хубаво, няма да видим от нея никакъв хаир. Ти казваше, че ако ядем от тази ябълка, ще станем като Бога, богове ще станем, а ние не само че не станахме богове, но оголяхме. Интересно е, каква връзка съществува между тази склонност в първия човек да яде от забраненото дърво, която и до днес, от осем хиляди години се преповтаря в човечеството, само че в разни форми и степени. Тази склонност се предава даже и в религиозни, и в светски хора – във всички хора. Казано е в заповедта: „Не убий“. Въпреки това, всички хора, учени, философи, се събират и изказват желание да се бият, като викат даже Бога на помощ.

Той да им помага в тяхната победа. Как ще си обясните това нещо Господ казва да не се убиват, а те се убиват. След като правят това нещо, какво ще кажете: Тези хора трезви ли са или пияни? И след това ще дават образци, пример от живота на героите, или ще оправдават войната, че била за благото на човечеството, за неговото повдигане и т. н. Такова е тяхното гледище, но въпрос е какво е гледището на онова, което съществува в природата, какво е гледището на възвишения свят, който не мисли така, както ние мислим. Един човек може да ти извади окото и не дава никакви аргументи за това. Обаче, като ти е извадил окото, той ти е направил вече една голяма пакост.

Сега аз не искам да се спирате върху отрицателната страна на живота. Отрицателната страна на живота, отрицателните величини в живота са потребни само като метод да заставят човека да разсъждава, да започне да мисли. Има една възможност и за най-напредналите същества да грешат, ако искат, разбира се. Престъплението и грехът е изключение само за Бога. Всички други същества извън Бога имат възможност да грешат и да вършат престъпления. Обаче, Бог няма никаква възможност да греши. Той

абсолютно е извън всякаква възможност за правене на грехове. Няма защо да греши Той. Всяко същество, което иска да придобие нещо, има възможност вече да сгреши. Тъй щото, грехът се явява от желанието на човека за придобиване. Когато някой иска да стане силен, да направи нещо в света, в него се ражда грехът. Грехът се явява в яденето, в пиенето, в мислите, в изказването на нещата – навсякъде се явява грехът. Грехът се явява като една възможност в света, като дадена възможност за извършване на нещо. Има и други причини за раждането на греха, които аз не искам да засягам. Ако ги засегна, всички трябва да бягате от салона навън. Как мислите? Не е лесно да се борави с материята на греха. Представете си, че някой иска да ви направи няколко експеримента със задушливите газове. Как мислите, можете ли да останете безопасно на местото, дето тия експерименти се произвеждат. Всички ще изскочат навън. Някои казват: Разкажи ни нещо за греха. Не, братя, грехът е един задушлив газ, една отрова, която не трябва да се бута. Днес и най-простият може да се занимава с греха. Не, остави го затворен в шишенце, не го бутай. Не прави с него експеримент. Това е научената страна. Грехът е достояние само за онези, които разбират неговите свойства и знаят как да го пипат. Това са философски, научни работи, които трябва да имате пред вид. Както грехът, така и в музиката има песни, написани на такива гами, които рушат. Има ноти, които както и да пеете, те са пълни със съдържание от взривни вещества. Духовният свят образува вътрешното съдържание на музиката. Всеки тон е затворен в известна форма. И ако по невнимание вие разрушите формата на един тон, вие можете да причините без да искате, голяма пакост. Ако се пукне един тон, човек веднага може да избяга. Някои хора са умирали от пение на сцената. Щом тонът се пукне, и човек се пука. Но благодарение, че формите, в които са облечени музикалните тонове, по някога са толкова устойчиви, че много рядко стават нещастни. Само една смъртоносна гама има. – Коя е тя? – Това не е ваша работа. Някои искат да знаят кога се пукат тоновете. Има известни мисли и известни чувства, които произвеждат същия ефект, както и тоновете в музиката. Тези чувства и мисли не трябва да се бутат, те са в сила да произведат цяла експлозия. И те имат своя форма, както и музикалните тонове. Ако формата, в която е затворена тази интензивна мисъл или това интензивно чувство, се пукне, с него заедно ще се пукне и човекът. Затова, като се натъкнете на една мисъл или на едно чувство, които не ви харесват, оставете ги на страна.

Та казвам: За да може човек да създаде този велик Божествен свят, както Бог го е създал, той непременно трябва да се роди изново. Само така той ще може да види Царството Божие, в което се намират всички най-добри условия. Сега за мене не е важно, в какво вярвате вие. То е ваша работа. В какво вярвате, какво знаете, какви са понятията ви за Бога, това остава за

вас, ваша работа е това. Обаче, ние трябва постоянно да видоизменяме своите възгледи за Бога. Вашите възгледи за Бога не трябва да бъдат детински. Обикновено децата първо време имат голямо, високо мнение за баща си, мислят го за божество, във всичко му вярват. Колкото повече израстват, те постепенно започват да губят това понятие за баща си, и той постепенно започва да се снижава пред тях. Вие вървите по обратен път на вашето развитие. В първо време сте почитали баща си, а после изгубвате всякакво уважение към него. Същото нещо се забелязва и по отношение понятието ви за Бога. Сега като възрастни, хората дохождат до положение да отричат Господа. Вие не се запитвате, по какъв начин сте дошли на земята? Щом няма Господ за вас, тогава вие заемате Неговото място, поставяте се в положението на божество. Тогава защо се оплаквате? Наистина, за всеки човек, който се оплаква, че няма Господ в света, за него Господ не съществува. Щом страдате, Господ то няма там. Дето има страдания, дето има престъпления, Господ не е там. Това са нечисти места, а Бог в нечисти места не живее. Казано е в Писанието: Свети бъдете! Обаче, философите ще кажат, че Господ живее навсякъде. Не, трябва да знаете, че нечистите места не заемат никакво пространство. Щом ти си грешник, трябва да знаеш, че не заемаш никакво място, никакво пространство. Ти си като един кираджия, като един откъснат лист. При това положение и княз да си, и цар да си, щом си грешен, ти не можеш да измениш съдбата си, нищо не можеш да постигнеш. Въпреки това някой иска да докаже, че най–големият грешник могъл да стане чадо Божие. Не е така. Праведният, който е станал грешник, пак праведник може да стане. Но грешният да стане праведен, това е невъзможно. Праведният, който е станал по някакъв начин грешник, пак може да се върне в първото си положение, но грешникът по никой начин не може да стане праведен. Това е невъзможно за него. Питам: Вие можете ли да осиновите едно даначе, да го направите ваш син и да го пратите на училище да учи? Можете да го осиновите, но това няма да бъде в полза и на самото даначе. Така са правили, например, някои англичани, като са оставили всичкото си богатство в наследство на своите котки.

Сега това е един метод за разсъждение. Преди всичко човек трябва да има една трезва мисъл. Вие сте дошли до едно място, дето трябва вече да се откажете от старите си мисли. Старите мисли представят една мъглива област, в която ако влезете, вие няма да имате ясна представа за живота. Например, като ви дойде едно малко страдание, вие веднага почервенеете, потъмнеете, ставате недоволни. Ако видите един по-богат, по-учен, човек от вас, вие пак ставате недоволни. Защо? Какво е станало с вас? Тогава вие не разбирате какъв е смисълът на живота. В живота има голямо разнообразие, в което разнообразие имате една обща цел. На дървото има много клончета, хиляди листа, но всички тия клончета, всички листа имат

един общ идеал. Те всички се намират на един общ дънер. Единият клон е отишъл на север, другият на изток, третият на запад и четвъртият на юг, но всички трябва да имат една обща цел, една обща идея. Така е с хората. Колкото да са разнообразни, всички хора трябва да имат един общ център, една обща идея. Ако нямат тази обща идея, нищо не може да се постигне. Ако един цар минава като екскурзиант и при пътуването си седне някъде да си почине, като дойде някой беден, уморен човек, той веднага ще стане, ще му отстъпи. Ще си каже: „Аз седях половин час на почивка, сега нека си почине този човек." Той няма да каже: „Нека чака." Не, той ще му каже: „Заповядай да си починеш." Този цар няма да минава за цар. Значи, всички хора са равни. Числителите на дробите могат да бъдат различни, но знаменателите им трябва да бъдат еднакви. Всички хора трябва да дойдат до положение да имат един общ знаменател, при различни числители. Общият знаменател е Бог, а числителите са хората. Числителите могат да бъдат единица, двойка, тройка, но знаменателите трябва да бъдат общи за всички – всички хора трябва да имат един общ знаменател. В този смисъл, ако вие нямате една обща вяра, с която да мерите реалността на нещата, вие нищо не можете да постигнете. Например, има неща, които са важни за вас, но има неща, които не са важни. Болният, като ме слуша да говоря, ще каже: Какво ме интересува, че човек трябва да се роди изново? Това, което сега ви говоря, разрешава всички въпроси изведнъж. Но ако ви говоря за болестите, този въпрос ще разреши специфично въпроса за болестта ви. Например, аз мога да ви покажа по математически начин кой номер от някоя лотария печели, да знаете дали този, който има числото едно, или две, или три, или четири, пет, шест, и т. н. Как и де ще намерите този билет? Каква е възможността да го купите? Представете си, че са пуснати в лотария двеста хиляди билета. Всеки човек иска да купи един билет, който има едно определено число, един определен номер. Ако всеки иска да купи именно този номер, каква ще бъде вероятността, че ще може да попадне на този номер?

Ако се родите изново, вие ще добиете много повече. Добре ще е, ако всички хора имаха идеал да се родят изново, но те не се стремят към това, понеже мислят, че са родени вече. Те са родени, наистина, но има много раждания. Човек може да се роди физически, той може да се роди духовно най-после, може да се роди умствено. Но това раждане, за което се казва, че тогава човек може да види Царството Божие, е особено раждане. Като говоря така, някои от вас могат да мислят, че са родени така, че са видели Царството Божие. Нямам нищо против това. Ако това е една истина, аз бих се радвал, не бих я оспорвал. Аз оспорвам всички неща, които не са реални. Това, което е реално, не може да се оспорва. Онзи, който е роден, той е видял вече Царството Божие. Това се оспорва. Онзи, който се е родил изново, то е видял вече Царството Божие – то е свършен факт. Няма какво

да се спори. Онзи, който има очи, той вижда. Очите на онзи, който е роден от Бога, имат особени свойства. Роденият по човешки вижда само на един километър разстояние. А роденият от Бога вижда какво става на слънцето, какво става на месечината: На където насочи погледа си, всичко вижда. Сега мога да ви туря малко натясно. Колцина от вас виждат какво става на слънцето? Можете да кажете, че не е дошло още времето за това, или че не сте дошли още до там. Съгласен съм с това, че още не е дошло времето. Сега вие можете да обърнете въпроса към мене: Ами ти виждаш ли какво става на слънцето? Сега аз говоря за вас, не е въпрос за мене дали виждам или не. Ако виждате, това е за вас; ако не виждате, пак е за вас. Ако аз виждам, за мене е; ако не виждам, пак е за мене. Аз не турям въпроса дали вие виждате или не. Загубата е ваша, ако не виждате. Ако вярвате, печалбата е ваша. Ако аз зная, печалбата е моя; ако не зная, загубата е пак моя. Сега аз не искам да правя сравнение, какво ти знаеш. Аз не искам да се меря с хората. Нито се меря с хората, нито тях меря. С никого изобщо не се меря. Като дойде малкият, аз ставам малък, като дойде големият, аз ставам голям. Ако слънцето ме повика на гости, аз ще отида, няма да чакам то да ми дойде на гости. Аз не мога да го поканя. Когато големите хора те ме канят на гости, аз им отивам, не смея тях да ги поканя. Малките хора, обаче, аз ги каня на гости, а големите хора, те ме канят. Ако слънцето ме покани на гости, ще отида и ще мълча, няма да се осмеля да го викам на гости, защото нито място имам за него, нито храна подходяща, нито дрехи и обуща за обличане. Жителите на слънцето имат такава култура, че аз просто се срамувам от тях. Като им отида на гости, аз оставам само картичката си при тях и казвам: Един ден, когато и аз дойда да живея на слънцето, ще ви дам един обед. Понеже сега съм на екскурзия, ще ви дам обеда си в бъдеще, а за сега ще ви оставя да ме почакате. Сега ще се върна на земята.

Това е само за разсъждение. Каквото ви казвам, можете да го приложите и на земята. Не угощавайте големите хора. Защото ще се намерите в положението на Наполеона, който е казал: „Още една такава победа, и аз съм изгубен.“ Та и вие, като Наполеона, можете да спечелите толкова, че още малко ако спечелите, ще бъдете изгубени. Христос е дошъл на земята с единствената цел да отвори нов път, едно ново разбиране, едно ново прилагане на бъдещата философия, че роденият от Бога може да види Царството Божие. Щом може да види Царството Божие, той ще може да реши мъчните въпроси, които го спъват. Следователно, за да се родиш, трябва да има някой, който да ти помага. Ти не можеш да се родиш, ако Божият Дух, ако Бог не вземат участие в твоето раждане. Ако не се родиш изново, без това раждане нищо не можеш да направиш. Следователно, за да видиш Царството Божие, ти трябва да се родиш изново. Това е новото положение: Че само роденият от Бога може да види Царството Божие, да

види красотата там. Едното положение: Христос казва: Търсете първо Царството Божие и неговата Правда, а всичко друго ще ви се приложи. Другото положение: Ако се не родите изново, няма да видите Царството Божие. Следователно, първо трябва да се родиш изново, а после да търсиш Царството Божие и Неговата Правда, за да ти се приложи всичко. Второто положение е по-лесно – да търсиш Царството Божие и Неговата Правда. За да се родиш на земята, ти трябва да търсиш Царството Божие и Неговата Правда. Тогава всичко друго ще ви се приложи. Сега да ви приведа това на ваш език. Търсете първо да се запознаете с Бога и приятели с милионери. Не само да се запознаете с тези богати хора, с милионерите, но те трябва да ви обичат. Ако тези ваши приятели са около 20–30 души и ви обичат, няма ли да уредят вашите работи? Ще ги уредят, разбира се. В дадения случай те представят за вас Царството Божие, което търсите. Какво е Царството Божие? То е място, дето живеят великите души. Като търсите Царството Божие и Неговата Правда, както и всички онези закони, с които там се оперира, всичко друго ще ви се приложи. Царството Божие го уподобяват на една държава. На всяка държава се управлява от разумни души, от най-добрите души. Всичките най-добри майки и бащи, всички слуги и господари, всички най-добри учители съставят живота, т. е. те съставят вътрешната страна на една държава, на един народ, но този народ си има и една външна страна. Обаче, съществената негова страна е вътрешна. Като се натъкват на известни мъчнотии, мнозина казват: Какво ни интересува нас вярата? Важно е, ще отидем ли ние на небето или няма да отидем? Този въпрос никак не е засегнат в Евангелието? Как знаете има ли някакъв стих, в който да се засега този въпрос? Христо е говорил за Царството Божие, говорил е за рая, но за небето нищо не е говорил. Някои искат да знаят ще отидат ли в небето. – Че сега къде сме? И сега сме в небето, само че нашето небе не е толкова съвършено, както другите небеса. Много небеса има в света. В окултната наука се говори за първо, за второ, за трето, четвърто, пето, шесто до 12-то небе. Това са все идеи. Тези идеи трябва да се разбират като определени величини. Казвате: Сто милиона злато. Знаете ли колко са тия сто милиона? Знаете ли каква сума те представят? Или казвате: Един милиард. Вие знаете какво нещо е един милиард, но нямате ясна представа. Казвате: (Десет), сто милиарда, но все-таки нямате понятие, какво представят тия милиарди. Казвате, че откак земята съществува са се изминали 250 милиарда години. Това не е само едно понятие, но движение на едно съзнание. Това е едно понятие, което разширява, обхваща човешкото съзнание. И тия същества, които са работили от 250 милиарда години насам за създаването на цялата вселена, са имали план, правили са свои изчисления. Като са създавали кръга на слънцето, те са имали предварителен план, правили са предварителни изчисления и след това са пристъпвали към устройството на света. Учените хора много лесно

обясняват създаването на света с образуването на някакви мъглявини и с тяхното въртене. Значи, материята се е въртяла по някакъв начин и е създала световете. Вярно е, че материята се е въртяла по някакъв начин, но първоначално тази материя е заемала цялото пространство и е била в етерно състояние. Тя е заемала милиарди, милиарди километри пространство. После, по някакъв особен начин тази материя е почнала да се налага отвън и отвътре, като постепенно се е сгъстявала. След това се е започнала една пертурбация на тази материя и всяка пертурбация е образувала своя център. Всеки център пък представял едно възвишено разумно същество. Тъй щото всяка пертурбация е създавала по един център, създаден от едно разумно възвишено същество. Значи, разумното същество е образувало този въртеж. Въртенето на едно колело показва въртенето, движението на човешкия ум, който всъщност се движи по-бързо и от самото колело. Всяко колело се движи, върти се и по този начин параходът пътува. Всъщност това е човешката мисъл, която движи колелото, а оттам движи и парахода. Виждате един аероплан, който хвърчи, движи се из въздуха, но в същност този аероплан се управлява от човешката мисъл. Тя го движи и тласка из въздуха. И нашата земя се движи, но това движение се обуславя от един ум, който седи като капитан на парахода и направлява нейното движение. Капитанът си има своя каюта, отдето наблюдава пътя, по който параходът земя трябва да мине. Нашата земя минава сега през едно хубаво море. Понякога морето не е толкова кротко, както външно изглежда. Понякога е много бурно, какви ли катаклизми не са ставали. Сега ние не сме на това място, на което първоначално земята е слязла. Първоначално земята е слязла до една дълбочина, и оттам насетне е престанала да слиза. Само до едно място е могла да слезе. Сега цялата земя като аероплан постепенно се вдига в пространството. След хиляди и милиони години ние ще бъдем в едно цветущо море, повърхността на което е гладка, а не така бурна, както е сега. Сега ние сме на земята като между диваци. Сега това са разсъждения, не искам да вярвате абсолютно. Всички вие сте чели романи, знаете, че всичко не е вярно. Много неща в романите не са верни, но се пишат, и вие ги четете. Ето, аз чета сега приказките от „Хиляда и една нощ“, но не взимам всичко така, както е писано. Аз ги чета като един роман, не считам, че всичко е вярно. То е толкова вярно, колкото и вие мислите, че е вярно това, което ви говоря. Среща ме един познат, който наскоро се оженил и ми казва: Тази е моята другарка. – Господ да ви поживи! После се приближавам към него и на ухото му пошепвам: Тя ще пристане на някого. – Не казвай така! – Да, след десет години ще пристане. – Е, тогава поне да ми народи деца, че да ми остави поне една дъщеря. Не му казвам, че още след една година ще го напусне, ще пристане. Тя се влюбила някъде и си замина. Заминала е за онзи свят. Че любовта не е само на земята, тя съществува и в онзи свят. Казвам: Пристанала е тази жена. Дойде някой

при мене и ме пита дали мисля за него. – Ни най малко не мисля. Сега аз не искам да вярвате и в това. Аз не искам да се откажете от вашите вярвания. Дръжте си вярванията. Когато хората умират, това подразбира друго нещо. Какво ще кажете за онази мома, която казва на момъка: Аз ще умра заради тебе. Не мога да живея без тебе. Значи тя умира от любов. Така и мъжът пристава. До тогава докато хората пристават, Провидение не може да има. И тогава всеки ще остане на земята до толкова, доколкото другият иска да остане. А сега, като тръгне някой да си заминава за другия свят, всички му казват добър път и му пожелават да живее с другия по-добре, отколкото е живял на земята. Като заминава, той се радва, че ще обиколи друг един свят. Аз не съм против любовта, всеки може да отиде там, дето я намери. Но като напуснеш този свят, ще кажеш: Ще ме извиниш, аз отивам при своя възлюблен. Човещина е това. Няма да питам, защо напущаш този свят. Защото и да питам, тя или той пак ще напусне този свят, пак ще си замине. Като реши веднъж да си замине, тя ще замине – нищо повече. Това не става произволно. Ще ви кажа едно нещо вярно сега: Когато двама души истински се обичат, те заминават за онзи свят едновременно, заедно отиват и двамата. Ако не се обичат, единият заминава по-рано, а другият по-късно. Това показва, че между тях има хър-мър. В любовта им има нещо, което не си хармонира. И когато детето в едно семейство умира, това показва, че родителите му не са го обичали, и то не ги е обичало. Когато детето им не умира, и родителите са го обичали, и то ги е обичало. Децата умират от безлюбие, и мъжът умира от безлюбие, и жената умира от безлюбие. Всички хора в света умират от безлюбие. Помнете това нещо. Дали вярвате или не вярвате, това трябва да се постави като основа на живота – Любовта трябва да се тури като основа на живота. Казвате, че е писано: Да възлюбиш Господа Бога Твоего – това е живот вечен. Като възлюбим Господа, като възлюбим и ближния си, тогава Божията Любов ще проникне в нас, и ние ще станем безсмъртни. Така седи истината. Казвате: Да вярваме. Вярата е условие за безсмъртието. Любовта носи безсмъртието, а вярата е условие за безсмъртието. Надеждата е условие за знанието. Когато казваме, че някой е роден изново, разбираме, че любовта му е подействувала и му е създала една нова дреха, нова форма. Любовта трябва да създаде една нова форма, чрез която ти можеш да видиш Царството Божие. Щом видиш Царството Божие, всички дребнавости, които днес ни занимават, ще изчезнат. И тогава не само, че няма да се спъваме на физическия свят, но и духовният свят ще се осмисли. Безлюбието в света произтича от материалните несгоди в живота. За да се създаде един духовен или семеен живот, затова се изисква широк простор, изискват се место, условия, храна и т. н. Изискват се още въздух, светлина, книги и т. н. Човек има хиляди хубави желания, хиляди хубави мисли и постъпки, които трябва да задоволи. Другояче не може. Всеки ден човек трябва да чете, да напише нещо, да нарисува нещо, да яде нещо. Като

започнеш да ядеш, трябва така да ядеш, че да си във връзка с всички хора, които ядат. Знаете ли колко хубаво се яде, когато всички хора са здрави? Яж със здрави хора да станеш и ти здрав. Никога не яж с болни хора. Ако искате да излекувате един болен човек, турете го да яде между десет души здрави хора, които никога не са боледували, и като прекара между тях три месеца най-много, той съвсем ще оздравее. Нека яде всякога с тях. В тяхното ядене ще се почувствува една музика, като симфония на Бетховена. В една приказка се разправя за девет братя, които яли с една лъжица, лъжицата минавала бързо през устата им, че те не могли да изхукат на един заяк, който минал покрай тях. С голяма бързина минавала лъжицата през устата им.

Сега мнозина се стремят и казват, че човек трябва да бъде концентриран, да мисли за Бога. Съгласен съм, че човек трябва да мисли, но той трябва да знае как да мисли. Не е лесна работа човек да мисли. Как ще мислите за Господа? Има един начин за мислене. Сега хората ги е страх да се приближат към Бога. Когато започнат да се приближават, те виждат, че не са такива, каквито трябва да бъдат. Ако се приближаваш при Него такива, каквито не сте, ще Го видите страшен – дърво има Той. Ако отивате за знания при Господа, ще кажете: Господи, аз съм невежа. Ще си признаеш невежеството и ще бъдеш готов да се учиш. Вие трябва да имате вярата на разумните деца, та като се приближите при Господа, да сте готови да четете. Ако аз съм на ваше място, ето какво ще направя: Господи, дойдох при Тебе. Досега съм научил много малко нещо, но съм готов, колкото малка задача да ми дадеш, да я направя, както трябва. Няма да казвам дали мога дали не мога, но ще кажа: Опитай ме, Господи. И когато Господ ми даде задачата, ще почна да я решавам. След това ще я занеса да я прегледа. Като намери, че съм я решил добре. Той ще ми даде втора задача. После ще ми даде трета. След това ще ме потупа по гърба и ще ми каже: Слез сега долу на земята да предадеш тези три задачи на ония, които не ги знаят. Минават се няколко години и като предам тези задачи, ще се върна отново при Господа да ми даде четвърта задача. Човек трябва да има в себе си онази вътрешна готовност да се учи. В това, именно, седи красивият живот. Сега някой се обезсърчил, не му се живее. Защо? – Защото никой не го обичал. Че как да те обичат? Преди всичко как трябва да се обича човек? Най-мъчното нещо е да се обича човек. Да обичаш човека е лесна работа, но да изявиш любовта си, това е много голямо изкуство. По-мъчно изкуство от това аз не съм намерил досега. То е най-мъчното нещо – да изявиш любовта си. Както да изявиш любовта си, все е трудно. Ще се намериш пред трудна беда. Веднага ще те обвинят, че не си казал някоя дума на място, че не си държал ръцете си, както трябва, че устата ти била много голяма, че плюнката ти пръскала, като говориш и т. н. После ще ти кажат, че мисълта ти не била толкова чиста, че чувствата ти

не са така чисти, че не мислиш, както трябва и т. н. Аз го мислих, че бил по друг, а то не излезе така. – Че как си го мислил? – Чувствувах го. Къде го чувствуваше? – В слънчевия възел. Или пък ще кажеш, че той не мислил като нея или като него. Сега аз се отдалечавам малко, настрана, за да направя нещата ясни, главно Божествените неща трябва да се изяснят. Ние трябва да разбираме сегашния си живот, да го осмислим. Ако ти не можеш да разбереш сегашния си живот, ако не можеш да използуваш малките благоприятни условия, които сега ти дават, как ще разбереш онова, което не е от този свят? Че ако вие не можете да предадете малките задачи, които сте научили на другите, какво ще използувате по-нататък. Вие мислите, че човек е сам. Не, вие сте сбор, колективно същество е човекът. Вие сте голямо съдружие, не само от няколко души, но от пет, десет, до сто хиляди същества, сте съставени, и всички тия същества живеят на едно место. И за да извършиш нещо, ти трябва да прекараш това нещо през цялото събрание. И всички трябва да си дадат съгласието си за подписването на това нещо дали трябва да се извърши или не. Ако не дадат съгласието си, или ако се яви разцепление, явява се противоречие във вас. Някога човек е радостен. Защо? Защото всички тия същества са дали съгласието си за извършване на някоя работа, и ти започваш да вършиш тази работа.

Казвам: Сега предстои за разрешаване една велика задача – задачата за самоусъвършенствуването на човека. Ако този въпрос би се разгледал, както е в същност, светът би тръгнал добре, но сега хората се възпитават малко по старата мода. Христос представя нов начин, нов избор трябва да се направи, защото по стар начин не върви работата. Трябва ново разбиране за това. Човек трябва да се роди изново, да види Царството Божие, да види какъв е новият ред и порядък на нещата. За да вярва човек, за да се развива правилно, всички ония същества, които са в него, трябва да мислят по нов начин, правилно трябва да мислят. Понякога човек казва: Струва ми се, че Господ не съществува. После казваш: Струва ми се, че Господ съществува. – Защо един път Господ съществува, а друг път не съществува? Защо на едно место Го няма, а на друго место Го има? Или казваш, че едни са прави, а други не са прави. Има причини за това. Сега аз не ви навеждам тия мисли, тия неща, за да се обезсърчите. Сега вие имате много опити, много опитности, но ако не внесете вашите опитности в Божествената банка, вие ще ги изгубите. Всички придобивки, които имате досега, непременно трябва да ги внесете в Божествената банка, за да не ги изгубите, да не ви оберат. Ако не внесете придобивките си в банката, поне купете нещо с тях, че да имате черно на бяло. Когато се говори за Любовта, за Мъдростта, за Истината, това са ценности, които трябва да имате на земята. Всички хора на земята, това са условия, чрез които вие можете да придобивате. Казвате: Какво ме интересува да проповядвам, за

да обръщам този дебелак? – Като проповядвате, вие ще печелите души, а това е необходимо за всички. Когато обърнете един човек към Бога, с това вие внасяте капитала си в Божествената банка. Това е оборот. Ако не го обърнете, ти си голям будала. Всеки човек е капитал, той е един скъпоценен камък. Щом ти падне, разгледай го, обърни го натук-натам, продай го и парите му внеси в Божествената банка. Апостол Павел казва: „Горко ми, ако не проповядвам!" Пък аз казвам: Горко ви, ако не печелите души! Да печелите души, това е благородното. Не е въпросът да печелите души и да ги употребявате като говеда, но да ги считате като братя и като сестри, за да могат един ден те да ви кажат: Много ви благодарим, че ни въведохте в правия път. Само 12 души са в състояние да вкарат целия свят в Божествената банка и да поправят своите прегрешения. Ако на година обръщате по един човек само, това е достатъчно. Ако този, когото сте обърнали, обърне по един всяка година, така ще се обърне цялото човечество към Бога. Сега вие искате да убедите някой човек да вярва в Бога. Оставете този занаят, той е стар занаят. Вие ще мязате на онези от бит пазар, които продават и купуват стари дрехи. Когато отивате на онзи свят, Господ гледал сам ли отивате или водите някого със себе си. Ако ви види, че сте двама, Господ ще се зарадва, но ако види, че отивате сам, ще каже: Този е много закъснял. Ако е въпрос за блудния син, аз никога не бих желал да бъда на неговото място. Ще кажете, че се е смирил. – Хубаво е неговото смирение, но Христос не е предал цялата му история. Вие знаете само половината история. Знаете, че баща му заклал за него най-хубавото теле, турил му пръстен на ръката, но този син после пак се върна в света да учи. Като отиде в света и пак се върна, той вече не се върна сам, но доведе друг един със себе си. Той се върна с още един свой възлюблен. Разбирайте ме право. Този син имал една възлюблена душа, която доведе при баща си. Това е възвишеното, това е благородното в човека. Всеки човек, който има възлюблена на душата си, той грях не прави. Който няма възлюбената на душата си, в нейно отсъствие той прави много грехове. И затова казваме: В Любовта грях не се прави. Докато хората се обичат, грях не правят. Щом любовта отсъствува само за един момент, в този промеждутък вече грехът влиза. Щом Любовта не действува, веднага могат да се направят грешки. Затова има малки и големи погрешки, които зависят от степента на любовта, която функционира в човешката душа. И сега, като сте дошли на земята, не съжалявайте, радвайте се, че сте дошли на земята. И като страдате, пак се радвайте, макар че страданията не са приятни. Страданията показват отклонението, което сме направили. Като знаете отклонението, ще знаете как да се изправите. По степента на страданието ще се определи и степента на отклонението. Колкото страданията са по-големи, толкова и отклонението е по-голямо. Колкото повече чувствуваш това отклонение, толкова и страданието ти ще бъде по-голямо, но и толкова по-скоро и по-лесно ще се върнеш в правия път. Колкото по-

малки са страданията на човека, толкова по-мъчно може да се върне. Който много страда, той лесно се връща, лесно изправя своето отклонение.

Ако се родите изново, можете да видите Царството Божие. Та казвам сега на всинца ви: Истина ви казвам, че ако се родите изново, ще видите Царството Божие и ще разберете Божиите пътища. И тогава знанията на вашия учител, на вашата майка, на вашия баща и на всички около вас ще имат смисъл. Тогава вие ще разберете защо сте дошли на земята и защо трябва да отидете на онзи свят.

Благословен Господ Бог Наш.
Добрата молитва.

26. неделна беседа от Учителя,
държана на 29 март 1936 год.
София – Изгрев

1936_03_29 Възприемане на словото
неделно утринно слов Книга: Устойчиви величини, том 2

ВЪЗПРИЕМАНЕ НА СЛОВОТО

Размишление.

Мъчно е да вадиш от старите неща нови. Когато обеднее, човек започва да обръща и боядисва старите си дрехи, за да им предаде по-хубав външен вид. Каквото и да правиш, старото си остава старо. Ако дрехата ти е стара, лесно се къса. За стария младостта е стара дреха. Той си я представя като нещо минало. За младия старостта е също стара дреха. Той гледа на нея като на бъдеще. Защо старият гледа на младостта като на минало, а младият гледа на старостта като на бъдеще, това е въпрос, върху който трябва да се мисли много. Казваме, че изток за едного е запад за другиго и обратно: запад за едного е изток за другиго. И това е един от мъчните въпроси за разрешаване. Защо е така, земята знае. Това зависи от движението ѝ около своята ос.

Защо страдат хората? – Защото не разбират живота. Старият страда, понеже е изгубил младостта си. Той седи и мисли, какво е било някога, в миналото. Представя си, как леко се е движил, колко пъргав и подвижен е бил. Като не може да се върне към младостта си, той казва: Всичко е минало вече. Днес се намирам под тежестта на 120 годишен живот. Голям е товарът ми. Като умножим годините на 365 дни, дните на часове, часовете на минути и минутите на секунди, ще се получи грамадно число. Тежък е, наистина, животът на стария, понеже съзнанието му взима участие във всичко, което е преживял и преживява. Старият съзнава, какво изгубил в младините си, и съжалява, че това не направил, онова не направил. Младият пък поглежда към дядо си и казва: И аз ще направя всичко, което дядо ми е направил. Има смисъл старият да съжалява за миналото, ако не го използвал разумно. Смешно е, ако съжалява, че не играл достатъчно на хорото, или не се срещал с моми. Смешно е, ако съжалява, че на младини не използвал условията да забогатее.

Един стар човек разправяше, че на млади години бил слуга при един богат господар, който оставял касата си винаги отворена. Понеже бил честен, слугата не си позволявал да бърка в касата на господаря си, поради което и до днес останал беден човек. Като млад, не му дохождало на ум да вземе чужда пара или вещ, но сега, като се намира в мъчнотии, съжалява за изгубените условия. – Значи, на младини бил религиозен и не си позволявал да краде; като остарял, разбрал, че могло да се живее и по друг начин.

И тъй, докато е на земята, човек все ще съжалява за нещо: или малко играл на хорото, или много играл; или използвал условията на живота, да стане

богат и учен или не ги използвал, както трябва; и най-после или съжалява, че бил религиозен, или съжалява, че не бил религиозен. Все има нещо, за което да съжалява. Това са състояния, през които всеки минава. Така и младата мома, и младият момък, в желанието си да се харесат един на друг, постоянно съжаляват за нещо. Младата мома всеки ден се облича с нова рокля, дано възлюбеният й най-после я хареса. Не я ли хареса, тя съжалява за приготовленията, които направила. Ако я хареса, тя е доволна и щастлива. Такива състояния има и младият момък, когато иска да се хареса на своята възлюбена.
Ще кажете, че това са обикновени работи. Наистина, такива са, но, въпреки това, отнемат голяма част от времето ви. В края на краищата, и младият момък, и младата мома остаряват. Те вярват в любовта си, но тяхната любов не ги повдига. Те се радват на дрехите си временно. Иде ден, когато и двамата се разочароват в тях и търсят нещо съществено. Те разбират, че това, за което са живели, не носи щастие. Тогава отправят погледа си навътре, дано там намерят същественото. Ако е въпрос за обличане, за нови премени, на физическия свят човек трябва да има 120 костюма, на година по един костюм; в астралния свят – 1200 костюма, в умствения свят – 12,000, в причинния – 120,000, а в Божествения свят – милиони костюми. Облеклото на човека представя неговите мисли и чувства. Колкото по-високо се издига човек, толкова повече мисли и чувства има. От тях той тъче дрехата на своята душа, която живее вечно. Мисълта за дрехите или костюмите на хората е предисловие към друга мисъл, към която постепенно отиват. С предисловие си служи всеки оратор, всеки учен и проповедник. Така те подготвят слушателите си към съществената мисъл – цел на тяхната реч.
Коя е основната мисъл на моите проповеди? – Любовта. Всички хора говорят за любовта, без да я познават. Всеки казва, че обича някого. Как ще опише проявите на своята любов? Ще кажете, че мъчно се описва любовта. Разнообразна е любовта, не се поддава на описание. Слугата обича господаря си по един начин; майката обича дъщеря си по друг начин; бащата обича сина си по трети начин. Любовта не се описва с думи. Колкото да говориш на глухия за любов, нищо няма да разбере. Любовта иска дела, а не думи. Ще кажеш на човека, че го обичаш, но той веднага ще те пита, какво нещо е обич. – Гори ми сърцето от любов. – Какво нещо е горенето? – Готов съм на всички жертви. – Какво представя жертвата? – Искам да те гледам. – Защо искаш да ме гледаш?
Както и да говорите на човека за любовта, все ще остане нещо неразбрано в него. Искате да го видите, да бъде близо до вас, но като се приближи, отегчавате се, искате да се разделите. Защо се отегчавате? – Защото закривал слънцето, и не виждате предметите. – Защо не виждате? – Очите ви затварял. Каква любов е тази, която затваря очите и ушите на хората, да не виждат и чуват? Мъж и жена се обичат, но като поживеят няколко

години заедно, отегчават се един от друг, не се търпят. Мъжът се бърка в работите на жена си, а жената го кара да излезе вън, да я освободи, сама да си работи. Мъжът ходи от стая в стая и пита жена си, защо готви така, защо нарежда къщата така, а не иначе; какво чете, защо се моли, в какво вярва и т. н. Всеки трябва да бъде свободен, да прави онова, което душата му желае. Защо ще се месиш в чуждите работи? Нека всеки вярва в това, което му дава сила и подтик в живота. Не се опитвайте да учите човека в работи, които вие сами не познавате. Често хората говорят за любовта, без да я познават, без да са я опитали.

Любовта е вечен и непрекъснат процес. Тя не се пипа, понеже е крайно подвижна, не стои на едно място. Любовта се движи с бързина, по-голяма от тази на светлината. Като влезе в един дом, тя оставя това, което носи за него, и веднага си заминава. Ако е било тъмно в този дом, тя го изпълва със светлина. По това се познава присъствието на любовта. След време светлината се изгубва, и в дома отново настава тъмнина. Човек започва да плаче, че изгубил любовта си. Сама по себе си, любовта не се губи, но човек е така устроен, че не може да задържа дълго време любовта. Като знае това, любовта често го посещава в разни форми и начини. Бащата плаче и страда, че изгубил любовта на сина си; майката плаче, че изгубила любовта на дъщеря си. Господарят се оплаква, че изгубил любовта на слугата си; слугата пък изгубил любовта на господаря си и т. н. Всички хора се оплакват от безлюбие. Вярващият, като влезе в едно религиозно общество, в първо време е вдъхновен, готов на всякакви жертви. След известно време вдъхновението му изчезва, и той се чувства изпразнен, отегчен. Всеки се пита, къде отиде любовта, защо го изостави. Това е предисловието на любовта. Който разбере предисловието и го използва разумно, той е готов за непрекъснатата любов.

Какво значи да използваш разумно любовта? – При всяко нейно посещение да се повдигнеш поне с милиметър от първото си положение. Когато любовта те посети и остави светлината си, не стой на едно място. Използвай светлината ѝ да се повдигнеш едно стъпало по-горе. Като те посети втори път и види, че не си на същото място, тя пак оставя светлината си. И този път се повдигаш едно стъпало по-горе. Като правиш това, ти всякога ще се ползваш от благословението на любовта. Помнете: Любовта никога не минава по един и същ път. Следователно, вие трябва да се нагаждате към нея, а не тя към вас. Който се оплаква от безлюбието на хората, той стои на едно място, не се повдига. В това отношение, той прилича на дете, което обикаля крушата, хвърля камъни върху нея, дано падне някоя круша право в устата му. Крушите падат една след друга на земята, но то не се навежда да си вземе, а чака, отгоре някак да му падне. Какво очаква, и то не знае. Всички плодове на дървото опадат, а детето стои с отворена уста, не може да опита нито един плод.

Не стойте с отворена уста пред любовта, но бъдете будни, да приемете светлината й и да се повдигнете стъпка нагоре. Стоите ли на едно и също място, много време ще чакате, докато ви посети отново. Като стоите на едно място, нито една круша няма да дойде при вас. Има круши, които дават плодове непрекъснато, през течение на цялата година. Тези круши наричаме райски. Лимоните и портокалите приличат отчасти на райските круши, само че те растат на топло, при специални условия. Като отидете при дървото на лимона или портокала, всякога ще намерите плод: едни връзват, други са вече зрели. Обаче, не всеки може да отиде на мястото, дето лимоните и портокалите растат и зреят.
Будно съзнание и трезва мисъл се иска от всички. Само така можете да се ползвате от посещението на любовта; само така ще разберете Божиите пътища. Останете ли в положението на дете, което иска баща му да мисли като него, да нарежда работите му, както на него е угодно, нищо няма да разберете. Разумното дете се приспособява към баща си, а неразумното плаче, сърди се, иска той да се нагоди към него. Не повтаряйте погрешките на вашето детинство. Повдигнете се стъпка нагоре, да приемете благото на любовта. Турете човешкото настрана и дайте път на Божественото в себе си. Само така ще се освободите от човешките внушения, които се движат в съзнанието ви, както картините на някой филм. Съзнанието е чувствителна плоча, на която се отпечатва всичко. Не можеш да помислиш, да почувстваш или да направиш нещо, което да не се отпечатва на съзнанието. Някои отпечатъци са приятни, а някои не са, и човек се чуди, как да се освободи от тях.
Преди години срещнах един стар човек, който се оплакваше, че нещо го мъчело. Какво го мъчи, не смее да каже. Най-после се разположи, отпусна се и заговори: Преди един месец видях на улицата една красива мома, която се отпечата в ума и в сърцето ми, и до днес не мога да се освободя от образа й. Искам да не мисля за нея, но тя навсякъде ме следва. Имам няколко сина, всички женени, не може да ми стане снаха. Какво да правя, как да изхвърля образа й от ума си? – Няма защо да я изхвърляш, но ще я приемеш в себе си. Тя се изпречила на пътя ти, за да ти обърне внимание, че не си живял добре. И сега имаш възможност да изправиш живота си, да проявиш любов към ближния си. Старецът се чуди, как е възможно младата мома да влезе в него. Най-после разбра, че като се разшири и отвори сърцето си за всички хора, заедно с тях ще влезе и младата мома. Той започна да съжалява, защо не е млад сега, да изправи живота си и да приложи любовта правилно. Казах му, че и днес може да се подмлади. – Как? – Като влезеш в ретортата. На всички казвам: Който иска да се подмлади, трвбва да влезе в ретортата, да прекара там девет месеца. След това ще излезе навън млад, енергичен, жизнеспособен, готов за работа и жертва. – С момата ли ще вляза в ретортата, или сам? – С момата. – Щом и момата ще бъде с мене, готов съм още сега да вляза в ретортата. Какво

представя красивата мома? – Божественото Начало в човека. Следователно, който иска да се подмлади, трябва да прояви Божествените мисли и чувства, които са вложени в него. Красивата мома и красивият момък са символи на Божествения живот и Божествената истина. Стремете се да проявите Божественото, а не да го обсебвате и да му ставате господари. Как ще станете господари на слънцето? Да се ползвате от слънчевата светлина и топлина, това е в реда на нещата, но никой няма право да заповядва на слънцето.
Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Това значи: който не приеме Словото, няма живот в себе си. Словото освобождава човека. От какво го освобождава? – От старото, което служи за тор. Със старото можете само да наторите нивите си, но не можете да се храните с него. Новото е храната на човека. Докато сте млади, хранете се с новото, та като остареете, да имате материал за бъдещето. Ще кажете, че човек трябва да се осигури. Не е въпрос за осигуряване, но за съграждане на своето духовно тяло. На земята човек живее с физическо тяло. Физическият и духовният свят се различават коренно един от друг. Тази е причината, дето човек се смущава на земята от такива неща, които в духовния свят не го смущават. Тук бедни и богати живеят заедно, а в духовния свят те са на различни места. – Защо? – Защото в духовния свят беден е грешникът, а богат – праведният. Там грешникът и праведният не живеят заедно. Бедният живее в ада, а богатият – в рая. В притчата за бедния Лазар и богатия виждаме, че като напуснал земята, Лазар отишъл в лоното на Аврама, между богатите и праведните. Богатият, който живял в охолност и изобилие, след смъртта си отишъл в ада, между бедните и грешни хора. Като разбрал положението си, богатият започнал да се моли на Аврама, да изпрати Лазара при него, да накваси малко гърлото му, че пресъхнало. Аврам му отговорил, че това е невъзможно, защото има пропаст между тях. – Тогава нека Лазар слезе при братята ми на земята, да ги научи, как да живеят. – И това е невъзможно, отговори Аврам. – Защо богатият се обърна за помощ към Лазара? – Защото не беше се освободил още от своето господарство. Той гледаше на бедните като на слуги, а не на равни на себе си. Той мислеше, че и тук може да използва Лазара, но разбра, че духовните закони са различни от земните.
И тъй, докато сте на земята още, освободете се от старите навици и недъзи на богатите. Не мислете, че външно бедният може да бъде ваш слуга. Той е външно беден, а вътрешно богат, разполага с големи знания и опитности. Ако е решил да изправи живота си, богатият сам трябва да отиде при духовния човек, да се учи от него. Който не разбира закона, радва се, че някой богат го поканил у дома си, да му проповядва. Как ще проповядваш на човек, който мисли само за ядене и пиене? По-скоро той ще те завлече при себе си, отколкото ти да го повдигнеш. Словото Божие се благовества на сиромасите, т. е. на онези, които имат уши и очи, да виждат и слушат

това, което им се говори. Сиромасите са празни шишета, в които можете да сипете нещо. Богатите са пълни шишета, които първо трябва да се изпразнят, след това да се налее ново съдържание в тях. Само така то ще се задържи и използва.
Пазете се от старото, което руши и подяжда човешкия живот. Недоволството, съмнението, подозрението, завистта са стари навици, които причиняват разрушения. Защо се съмнявате в Господа? Ще кажете, че Той ви изоставил. Не ви изоставил Бог, но вие Го напущате. Когато синът умре, баща му ли го оставя? Колкото и да страда за умрелия си син, бащата е принуден да го изостави. Ще го държи ден-два у дома си и на третия ден непременно ще го занесе на гробищата. Ето защо, за да не принуждавате Бога да ви изпрати на гробищата, бъдете всякога будни, да прилагате любовта. Който прилага любовта, той е вечно млад и красив. Отнемете му любовта и вижте, как ще погрознее. Пазете любовта, която ви е дадена. С други думи казано: Не отхвърляйте Бога от себе си, за да не изгубите любовта и живота си. Не давайте назаем това, което ви е дадено. Можете ли да дадете очите, ушите, ръцете и краката си назаем? – Не можете. Следователно, ако трябва да видиш нещо, ще го видиш със своите очи; ако трябва да чуеш нещо, ще го чуеш с ушите си; ако искаш да хванеш нещо, хвани го с ръцете си; ако искаш да отидеш някъде, иди с краката си. Не давай удовете си назаем на когото и да е, нито взимай назаем чужди удове.
Какво се иска от съвременните хора? – Да извадят мухлясалия хляб от торбите си и да го хвърлят вън. После да изперат торбите си и да отидат на фурната, да ги напълнят с пресен, хубав хляб. В това се заключава новото, Божественото, което иде сега в света. То не се занимава със старото, с мухлясалия хляб. – Защо? – Защото старото не носи никакви блага за човека. Това казва апостол Павел в посланието си. Старото да се изхвърли навън. Торбите да се изпразнят! Оценявайте благата, които днес се дават, а не миналите блага, от времето на Мойсея. Днешният ден е важен. Той е Божествен ден. Използвайте благото, което сегашният момент носи. Той е изгревът на живота. Мнозина съжаляват, че не са живели във времето на Христа. Няма защо да съжаляват. Христос възкръсна, следователно, и днес живее и проповядва. Защо не приемете и не приложите Словото Му? Много от сегашните християни приличат на евреите. И те чуват, гледат, но не приемат Словото на Христа. – Защо? – Защото се държат за старите човешки разбирания.
Христос казва на Петра: „Това кръв и плът не ти го е открила, но Отец ми, Който живее в мене.“ Слънцето изгрява всяка сутрин, но ако спиш, няма да видиш изгрева, няма да възприемеш Божествената истина. Събудиш ли се навреме, ще видиш изгрева и ще възприемеш истината. Как ще разберете стиха, дето Христос казва: „Когато Син Человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра между хората?“ Ако Христос дойде

днес на земята, хората ще се питат, отде дойде този, къде се е родил и т. н. И това е на място, но най-добре е да се възприеме Словото и да се приложи. Всички знаят, че Бог е Любов, че Той е всесилен, всеблаг, всепрощаващ, но истинското знание се заключава в изпълняване на Божията воля. Който изпълнява Божията воля, ще опита Неговото благословение.

Будно съзнание е нужно на човека. Ако не е будно, причината е в самия него. Съвременните хора са крайно обременени, носят големи тежести. Време е да се освободят от тях. – Как? – Ще отворят торбите си и ще изхвърлят навън непотребните мисли, чувства и желания. Изхвърлете мухлясалия хляб навън! Един хляб в торбата е достатъчен, но пресен, доброкачествен. Един костюм ви е достатъчен, но да бъде винаги чист, да свети. Ангелите имат само една дреха на гърба си, но постоянно я чистят. Щом се яви едно малко петно, те сядат на електрическия стол, пущат тока на любовта, и дрехата веднага светне. Правете и вие като тях. Чистете дрехата си с тока на любовта. Който не знае да чисти дрехата си, постоянно ще се съблича и облича. Събличането е смърт, обличането – раждане. Това наричаме прераждане. Вложете в умовете и в сърцата си по една мисъл, по едно чувство, които не цапат дрехата. – Как можем да разберем света и живота само с една мисъл и едно чувство? – Две очи са нужни на човека. Той вижда света с две очи и го разбира. Една Божествена мисъл и едно Божествено чувство са достатъчни. Те са двете очи, през които човек вижда целия свят и го изучава. Какво правят онези, на които очите отслабват? Те носят очила, но и с тях не виждат добре. Някои хора носят по няколко чифта очила, които постоянно променят, но и с тях не виждат добре. Много мисли и желания в човека са многото очила на очите им. Приемете Божествените мисли и чувства в ума и в сърцето си, да бъдат очите ви здрави и съзнанието ви – будно.

Гледайте на живота през очите на любовта. Само така ще придобиете истинското знание, което обикновеният човек не може да ви даде. Който гледа с очите на любовта, ще приеме онази светлина, която не може да мине през обикновените човешки очи. Ако се нуждаете от очила, идете във фабриките на любовта, дето произвеждат стъкла, през които минава Божествената светлина. Който възприема Божествената светлина през очите си, той вижда света, който Бог е създал, разбира го и лесно разрешава задачите си.

Желая на всички да гледат през очите на любовта и да приемат нещата в тяхната същина.

– Бог е Дух, и Божият Дух носи свобода.

26. Утринно Слово от Учителя, държано
на 29 март, 1936 г., 5 ч. с. София. – Изгрев.

) Послание към Ефесяните, 1 гл.

1936_03_29 Да се възприеме Словото
неделно утринно слов Книга: Трите родословия - Жануа

ДА СЕ ВЪЗПРИЕМЕ СЛОВОТО

29 март 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Небето облачно, времето свежо.Снощи валя дъжд.)

Нарядът.

Първа глава от Послание към Ефесяном.

„В начало бе Словото“

По някой път е трудно от стари работи да се извади нещо ново. Когато хората почнат да осиромашават, почнат от старите дрехи да ги обръщат и да ги пребоядисват. Каквото и да направят, все си е старо – къса се. За стария старо е младостта; за младия старо е старостта. Старият си представлява младостта като нещо минало, а младият си представлява старостта като нещо бъдещо. Сега туй е новото. Защо именно младият си представлява старостта като бъдещо нещо, а старият си представлява младостта като нещо минало? Някой ще каже: „Това е сложна мисъл, не мога да я разбера.“ Ние винаги си представляваме, нашият изток е запад на някои други хора, които са преди нас. Нашият изток е запад на други, а нашият запад е изток на други. Защо е така? Защото не може да бъде другояче. Защо не може да бъде другояче? Земята така е направена. И като се върти, прави тия работи. А ние, като не разбираме, считаме, че едното е запад, а другото е изток.

Но, на въпроса. Човек страда от своята младост, като да има идеал старостта пред себе си. Човек страда като стар, понеже мисли за младостта. След като си остарял, мислиш за младостта – едно време как е било. И мислиш, мислиш, но миналото е минало. Върху себе си носиш, на гърба си, 82 или 102 години на гърба си, с такъв един товар си се натоварил. И казваш: „Едно време нищо нямах, няколко дена, толкова лекичък, много добре, а сега...“ Това са 120 години и като го умножите по 365 дни и като ги умножите на часове, на минути, секунди, това са милиони. Това е голям товар. Товар е, понеже присъствува съзнанието, ти съзнаваш работите. Старият съзнава какво е изгубил в младини. И казва: „Еди-кой си така прави.“ Той си мисли кой какво трябва да направи; и младият си мисли, казва: „Аз като остарея, като стана като дядо си, това ще направя.“ Там е заблуждението. Старият все разправя, че в младини това не е направил, онова и се гневи, казва: „Много прост човек съм бил. Трябваше да използувам другояче нещата.“ Веднъж един стар човек ми разправяше, че живял при един господар, много богат. „Имаше случай да

стана богат.“ Много пъти господарят оставял касата в ръцете му, не си чел парите. И казва: „Много будала съм бил – да съм взел една торба. А аз седях, да не бутам парите. А сега, на старини, опъвам каиша.“ Едно време той в младостта не е използувал. Има други хора, които и те съжаляват. Някой остарял. „Едно време – казва, – аз на младини бях много религиозен.“ Има хора такива. Казва: „Ни на хорото ходих, ни с моми срещане“, а сега, като остарял, дошло му на ум, казва: „Много будала съм бил, та и на хорото не ходих.“ А сега му се дощяло на хорото да играе. А не може, краката не държат. Сега всичките стари хора съжаляват. А някои стари хора съжаляват, че са играли много.

Та сега, не зная кои са на правата страна. Аз ви навеждам на тия мисли, за да извадите една поука. Вие в живота ще съжалявате за две неща. Като остареете, ще съжалявате или че не сте играли, или че много сте играли. Това са два контраста. Или че сте имали условия в младини да бъдете богати и не сте станали богати, или че сте имали условия да станете учен и не сте станали учен. За това ще съжалявате. Мнозина схващат религията тъй, мнозина искат да имат една религия, с която да се нравят на Бога. То е все същото: някоя мома постоянно се облича, с една рокля, с друга, трета, четвърта рокля, цвят, плат... всичко туй е все отдалеч въпрос, да се нрави на онзи, когото тя обича. Тя гледа дали той харесва нейната рокля. Как ѝ прилича. Харесва ли я той. Мисли за онзи, когото тя има в ума си. И като ѝ каже, че роклята била много хубава, ней ѝ пада мед на сърцето. Туй го знаете поне. Не може да кажете, че ви говоря за неща, които не са. Хубаво. След като ви хареса роклята вашият възлюблен, не остарявате ли? И защо остаряхте? Защото вярвахте във вашата рокля. Па и вярвахте и на думата, че вашият възлюблен ви обича роклята, за нея се подигнало вашето достойнство.

Сега вие често спорите в какво трябва да вярва човек. Оставете вашето верую – какво трябва да вярва човек. Това са дрехи, с които вие може да се облечете. И може да се обличате с хиляди дрехи. Ние против обличането нямаме нищо. И може да носите какъвто цвят искате. [Седем] основни цвята има. И като направите всичките нюанси, ще се съберат 400–500 разнообразни нюанси. С всичките цветове, може да се обличате с тях – то е второстепенно. Ако имате един човек сляп, че го облечете с всичките тия цветове, каква полза? И ако вашият възлюблен, без да го знаете, той е сляп и вие се облечете с всичките цветове и питате дали той ви харесва, кой е по-будала: той или вие? Той казва: „Мен не ме интересуват цветовете, стига тя да знае добре да готви.“ И когато един възлюблен иска неговата възлюблена добре да му готви, той е сляп. Нищо повече! Че, не е само въпрос да бъдете физически добре облечени.

Аз да ви кажа колко костюма трябва да имате. На годината по един костюм, на Земята, на физическото поле ще имате 120 костюма. За 120 години – 120 костюма. Щом влезнете в астралния свят, ще имате 1200, защото и там ще живеете. Щом влезнете в умствения свят, ще имате 120 000. Като влезнете в причинния свят, ще имате 120 милиона, а щом влезнете в Божествения свят – безброй! Ако е за костюми, е така. Питаш ме тогава: с колко дрехи? Казвам: на физическото поле по един костюм на годината, достатъчно е. 120 години. 10 години – 10 костюма.

Сега ще кажете: по два костюма не може ли? Повече от това, от лукаваго е. Едни дрехи, едни обуща, една риза на гърба, една шапка на годината. Е, много ново разбиране. Е, вие нали искате ново. Вие искате по 10 ризи. То е неразбиране. То е неразбрана работа. Тия 10 ризи, това са желания на чужди хора. То не е твое желание. С тия 10 ризи ти създаваш вече съблазън на другите хора, да те крадат. А тъй, мъчно може да те обере човек, като си заспал, и да те съблече, ако имаш една риза. Но 10 ризи – ще съблазниш някого.

Та, умните хора имат по една риза. Разбира се, едната година ще имаш една риза, втората година ще имаш две ризи, на десетата година ще имаш 10 ризи. И после, на десетата година ще имаш 10 костюма. Първата година е най-мъчно. А оттам насетне, колкото напредва животът, като станеш на 50 години, костюми ще имаш. А пък 50 костюми, имаш право да ги носиш само по един ден. Значи, колко пъти в годината ще облечеш 50-те костюма?

Сега искам да ви наведа на друга една мисъл. Тоест, това е предисловие. Проповедниците много добре са запознати с предисловието. Всеки един учен си има предисловие на някоя книга. И проповедникът ще вземе един стих от Евангелието, от Посланията на Писанието, и проповядва. Слушаш, някой проповедник проповядва от „Ефесяном“, проповядва колко години преди Христа какви са били хората и след като дава тия малки очерци, след това ще раздели на три части проповедта си. И туй го има в хомилетиката – наука за говора. И това е външно изкуство. Проповедникът проповядва на хората това, което не знае.

И всички вие проповядвате любовта. Говорите за любовта, която не познавате. Например, ако ви попитат, как ще обосновете любовта, да кажете, че обичате някого? Разнообразна е любовта. Че любовта на един слуга към един господар или любовта на дъщерята към майка си или бащата, как ще я опишете? С думи как ще я опишеш? Представи си, че баща ви е глух. Ще кажеш: „Аз Ви много обичам.“ А какво нещо е обич? – „Ама на мен сърцето ми гори.“ Какво нещо е горение? – „Аз съм готов

всичко да направя.“ – Какво е всичко? – „Каквото искаш, ще направя.“ „Ама, искам да Ви гледам.“ Това е все външната страна. Искаш някого да гледаш, после пък не искаш да го гледаш. Искаш да го гледаш, докато е надалеч. А щом се приближиш и той затвори целите ти очи, ще кажеш: „Отдалечи се малко.“ И ако един възлюблен дойде много близо до очите ти, даже и в любовта има една неразбрана работа. Докато онзи, който обича, е надалече, тебе ти е приятно. А като дойде наблизо, че ти затули очите, вие казвате тогава: „Малко се отдалечи, дотегна ми.“

Аз съм слушал семейни такива хора, та ми разправя една домакиня: „Много се обичаме с моя другар, без него не мога. Но дотегна ми, като кюп е станал той. Целия ден седи като кюп, не излиза навънка.“ Казвам му: „Е, разходи се малко.“ Той не те оставя свободна. Седнал при камината, речеш да направиш нещо при тигана, той: бър-бър-бър. Речеш да переш, той – вкъщи. „Бе, иди навънка, остави тази работа на мене, женска работа е“ – не излиза. „Излез малко, дотегнало ми е малко.“

Аз сега привеждам фактите, не ги измислям. Нещо повече приказва тя, но туй е резюме малко. А тя доста украшения турга. Аз слушам, казвам: Излез от вътре малко. Ето, хората като обичат, че той се курдиса вкъщи, та каквото речеш да направиш, той се меси вътре. Излез из огнището, не стойте тук, не безпокойте. Той казва: „Ама защо го правиш това? Защо се молиш? Защо постъпваш така? Ей!“ „Ама защо ядеш суров лук? Яде ли се така?“ „Много сол му тургаш, че много не го сдъвкваш хубаво.“ Остави го да си го сдъвче както иска, както той си знае. „Ама в какво вярваш?“ Остави неговото вярване. И как ще научиш един човек да вярва? То е друг въпрос. Като речеш да го учиш, можеш да учиш един човек на онова, което ти вече си научил. Да. Но често ние искаме да предадем нещо, за което ние сами нямаме една опитност. Ние говорим за една любов, за която нямаме опитност.

Любовта е един вечен процес. Тя не е нещо, което ти можеш да хванеш. И то не седи. Тя е като светлината. Даже по-подвижна е тя от светлината. Едно движение такова, което има любовта, даже една 300-хилядна от секундата тя не може да остане вкъщи. Тя дойде, даде своето и си замине. И след като си замине, че като дойде, туй, което виждаш, тя като дойде, понеже къщата е тъмна, пък тя като влезне, любовта, напълни къщата със светлина и си замине. А твоята къща гори. Най-първо светло е и започва да потъмнява, потъмнява и някой път помислиш, че любовта си е заминала, се е изгубила. А тя отдавна си е заминала. Но понеже е запълнила къщата, така я виждаш, само отражението на любовта. Нали по някой път виждате отражението на Слънцето по стъклата на къщата, но то е само отражението на Слънцето. Говорите за една любов, която се губи. Не че

любовта се губи, но така е поставен човек, че има нещо, което ще изгуби. И вие може да ми кажете: „Как ще го докажете?" Всички плачете за това, което сте изгубили. Всеки от вас не страда ли, че е изгубил? Бащата се оплаква, че е изгубил любовта на сина си и майката се оплаква, че е изгубила любовта на дъщеря си. Господарят се оплаква, че е изгубил любовта на слугите си. Те като не го обичат, крадат го. Казва: „Едно време ми вършеше работата, но сега не я върши." Или пък слугата се оплаква. Навсякъде има оплакване.

Не само туй, но и вярующите, като влезнат в едно общество, най-първо са много горещи, започват с едно вдъхновение, с любов и след туй изгубят туй и станат обикновени. Ама туй е предисловие на любовта. Вие не разбирате законът какъв е. Щом те посети любовта, ти ще се подигнеш на една 300-хилядна частица от милиметъра. Втори път като те посети любовта, там, дето си бил, ще си представиш, да се подигнеш една 300-хилядна от секундата, от милиметъра. От секундата като се подигнеш, че второто положение на любовта, като дойде, тя иска да те намери, че тъй малко да си се подигнал към Небето. Тя не иска да се подигнеш един метър, но толкова малко, че втората любов, третата любов и всякога, момент след момент, ти трябва да се подигнеш и малко трябва да се подигнеш. И онзи от вас, който не иска така да се подига, той ще изгуби. И всички, които губите в любовта си, седите на едно място. И онези, които не искат да се подигнат в любовта си, туй показва, че седите на едно място. И мязате като едно дете, варделото то една круша, капали крушите, накапали долу и то чакало все от горе. И накапали всичките круши и той седи и все чака. Хвърля камъни, гледа оттук-оттам и мисли, че може да дойдат отнякъде. Става, пък идущата година детето не му стига умът, че работата се свършила. Колкото и да седиш, никаква круша няма да дойде.

Та казвам: Вие мязате на малки деца, които седят под крушата и като е окапала крушата, вие седите и въздишате, казвате: „Няма, не е както едно време." Има круши, които дават само веднъж в годината плод, а има известни круши, които през цялата година имат круши. Вие още не сте попадали на тях. Те са райските круши. Донякъде лимоните, портокалите, те представляват райските круши. Там ще намерите лимони зелени, узрели; всякога може да намерите плодове отгоре.

Та казвам: Трябва да имате една трезва мисъл. Да разбирате Божиите пътища във всичките свои проявления. Да не мислите детински. Вие искате да накарате Господа, като постъпва, и да мисли като вас. И да нарежда живота както на вас е угодно. Вие не искате да се приспособявате. И много пъти мнозина трябва да се освободите от ония човешки философски познания. Много пъти сте чели книги, някой списател е писал

нещо за любовта. Много хубави работи съм чул аз за любовта, но много малко е писано. Вземете всичките тия романи, които сега се пишат, все любовта описват. Всеки един роман все за любовта се разправя. Вземете романите на Виктор Юго, на Толстой, все любовта се описва. Между другите идеи – и любовта.

Сега аз ви навеждам на тази мисъл, да се избавите, те са внушения; у всинца ви има известни заложени внушения, които не сте вложили вие. Например мислите ли, вие вървите някъде и виждате някой вол впрегнат, веднага, той, човекът, е една фотография. И всеки ден, искашне искаш, се фотографират плочите. И като свършиш 120 години, те са безброй отпечатъци, които се наслояват в мозъка. Някой път видиш нещо, което струва парите. А някой път нещо се отпечатило, което хич не искаш, пък и то се отпечатило – отворил си някъде очите, отпечатило се. И не можеш да го изтъркаш. И то седи между другото като кино напечатано в мозъка. Чел си някоя книга; не само това, но като седиш, съзнаеш каквото си въобразяваш и каквото мислиш – и то се отпечатило. Някой ден си неразположен – и то се отпечатило. Па намислил си нещо да направиш, някоя дубара – и тя се отпечатва вътре. Та в цяла беля се намира човекът. Каквото речеш да направиш, тъй като го скроиш, като в един фотографчия, нафотографирало се е. И един ден фотографчията се яви, дойде и казва: „Слушай, знаеш ли, че ще те изкарам пред света, тебе?“ Аз съм виждал хора, които от своите фотографии страдат. Дошъл някой, казва: „Мъчи ме нещо.“ Е, какво те мъчи? Какво ме мъчи? Да ви кажа какво го мъчи. Аз ще ви представя, един стар човек ми разправя, че го мъчило нещо. Казвам му: „Какво те мъчи?“ С такава опитност. Старият човек казва: „Да ти кажа.“ Казва... Сега аз ще го издам. Ама няма да му издам името, но да се ползувате вие. Те са редки работи, които се случват. Ама дойде ми на ум. И казва: „Видях една мома, млада мома, много красива, не мога да спя, толкова ми се хареса. Пък изпоженил съм ги всичките синове. Да имах един син, непременно щях да я оженя за сина ми. Из ума ми не излиза. Пък ми е жалко, че не съм млад. Ха де-де!“ Е – казвам, – извади я из ума си. – „Не може – казва. – Да си легна, ходи ми из ума. Да заспя, тя все ще ми прислужва навсякъде. Някой път ми иде на ум да я изпъдя. Пък като я изпъдя, ми е тежко. Казвам: „Чакай, чакай, върни се!“ Той е стар човек, който разправя една своя опитност. То е красивата страна. Хубаво е. Казвам: Няма нищо, ти благодари на Бога, че е красива момата, ама ако беше някоя грозна? – „О-о-о, да не дава Господ“ – казва. Аз сега седя и му проповядвам. Казвам: Слушай, ще те освободя, рекох. Господ я изпратил тази мома, тя е един ангел от Небето изпратен. – „Бе, не казвай това!“ – То си се влюбил, но то е един ангел, че Господ иска да те научи; ти, старият човек, не си живял както трябва, та сега ти се запълнило сърцето, искаш да имаш тази мома. Можеш да я имаш. Но тази мома трябва да влезе в тебе.

– „Може ли да влезе?“ – Може, рекох. Като влезе, ти ще бъдеш щастлив. – „Че как? Такава голяма мома, как ще влезне?“

Сега няма да ви кажа, но най-после аз вкарах момата в него. На вас няма да разправям как, но той се убеди, че може. И след като ме изслуша, казва: „Синко, защо не дойде преди 60 години, ама сега? Защо закъсня толкова?“ – Ама, рекох, много пъти аз минавах покрай вас, а вие бяхте захалосани тогава. Аз много пъти похлопвах. Та, казвам, не е късно и сега. И сега можеш да се подмладиш. – „Е, хайде, таман вкара момата в мен, сега можеш да ме подмладиш.“ Сега почвам да му давам доказателства, че мога да го подмладя. – „Е, как?“ – Рекох, тази работа е малко по-зор. Момата лесно може да влезне, но да се подмладиш? Има една реторта, тя е направена от желязо и чугун, тя е дебела един метър, дебелина има. Казвам: Ще те туря вътре, ще те затворя в 9 месеци без ядене и като се изяде всичко, пфу-у-у! – „Ама как?“ – Не само това, но ще те туря и ще те нагорещя, ще се печеш. Казва: „Какво ще стане от мен? На пастърма ще стана. Е, как?“ Казвам: Можеш да се подмладиш. Рекох, не е страшна работа. Той, след като ме слуша: „Не те разбирам – казва. – Философски работи са те. Е, виждам – казва, – възможно е. Но и момата с мен ще дойде ли?“ – И тя ще дойде. – „Е, влизам тогава.“ Седи той и казва: ако и момата дойде, и той ще влезне. Без нея не влиза вътре. Рекох, ти и да ме караш, без момата аз няма да те вкарам вътре. Нищо повече.

Човек не може да се подмлади, ако няма туй, Божественото. Това е момата, това е Истината. Момата е символ на онзи Божествен Живот, на онази Божествена Истина. Туй е великият Живот в една или друга форма, която ти трябва да възприемеш. Не да искаш туй, което виждаш, да го обсебиш, да му станеш господар; ама да възприемеш Божественото, което е в него. Ние не трябва да се стремим да станем господари на Слънцето, но онова, което излиза от него, от Слънцето, неговата топлина и светлина, тя е, която ще ни помогне.

Та, хубавото в живота е Словото. Христос казва: „Онези, които възприемат Моето Слово – ядат плътта Ми, това е живот. И които чуят, ще оживеят.“

Та, новите работи, които имате – ни най-малко няма какво да се осъждате от старото. Старото, като дойде новото, то се видоизменя. Старите работи, това са тор върху младите. То е материалът, с който животът на младини работи у човека. В младини човек работи, а в старини човек събира материала, за да работи. Та, в духовно отношение, понеже законът е друг вече, туй, което смущава хората на Земята, в другия свят не се смущават. Тук може да се смущавате от сиромашията, в духовния свят сиромашия няма такава, каквато на Земята. Тук сиромаси и богати могат да живеят

заедно, а в духовния свят сиромаси и богати не могат заедно да живеят. Там, за да бъдеш сиромах, трябва да бъдеш грешен. Всеки грешник е сиромах, в ада е. Всеки богат е в рая. Нали в повестта е казано: богатият отива в другия свят, става той сиромах; а Лазар, от този свят сиромах е, отива в другия свят – богат. Тук, за да живеят хората, един сиромах може да живее, но господарят ще е богат.

Между богатството и любовта има връзка. Има една мисъл, която... Христос е дал известна идея на една мисъл, която аз ще оповестя. Защо Авраам не пусна Лазара? Казва: невъзможно е Лазар да дойде при богатия. То е един стар навик у него. Той седи в ада и иска Лазар да му служи. Значи, иска Лазар да му стане слуга, да иде да му служи. То е друг род аристократизъм – в ада седи, на огън е и казва: „Нека дойде Лазар, да ми намаже гърлото. Не знае ли, аз съм човек, да дойде, да ми накваси гърлото." И след туй, другото положение – дава си заповедта, казва: „Аз имам петима братя, да иде да им каже да си уредят работите малко." Пак заповядва. Той се научил на заповеди в този свят. Казва му Авраам: не може.

Та, най-първо всички трябва да се освободите от тия навици на богатите хора. Вие като видите един духовен човек, искате той да дойде при вас и да ви учи. Той е дяволът вътре влезнал в корема ви. Няма какво да дойде той. Вие ще идете при него. Не можеш ли ти да дойдеш малко? И като дойде някоя сестра или един брат, подскочи, че един богаташ я повикал да иде вкъщи да му говори. Аз не стъпвам. Той, онзи богаташ, да му говори по зодиака, той, кожодерът. Невъзможно е да идеш. Те са стари навици. Смирението седи... Той седи и казва: „Да има някой да ме научи..." После, има други възгледи: Господ да изпрати някой ангел при вас и вие да седите. И ще цитирате, че пращал ви Господ, да Му послужат. Кои? Послушните деца. На онези, които не слушат, дърво и камшик има. И като дойде вкъщи, мязат на турските делибашии: той като излезне из къщи, и жената, и всички – навън!

Та казвам: Ще се освободите от онези стари разбирания и навици. По този начин на Земята не може да се седи. Човек и на Бога не може да служи. Човек, за да се подмлади, за да бъде той верующ, той трябва да бъде готов да служи на Бога. Значи, ако ви вика един богат човек, може да идете да говорите. Ако ви вика един сиромах човек, ще кажете: „Ела там, при мен, горе." То е вече лицеприятие. Ти ще идеш при богатия, той ще ти покаже, че има килими. Мене не ме интересуват килимите му; и къщите му, и дрехите му не ме интересуват. Даже най-хубавата къща направена не е добра заради мен. Едно същество, което иде от духовния свят, като погледне, няма някоя красота в него. Тук някой път гледат човек, че е

красив. Но гледали ли сте го под увеличително стъкло, колко голяма грозота е човек? Човек, като малко лице, отдалеч да го гледате. Но отблизо страшен е човекът. Ако увеличите очите и устата му, страшно нещо е човекът.

Красиви са нещата само като ги гледаш през очите на Любовта. Не гледаш ли през очите на Любовта, нещата не са красиви. И остават неразбрани.

Та казвам: Малко хора има, които са се освободили от тия стари навици. Може вие [да] не желаете, но старите навици идат. Дойде един стар навик на недоволство или на гняв. То е стар навик. Или дойде един навик на подозрение. Или дойде един стар навик, казва човек: „Мен Господ ме е забравил." Е такива работи. Мислиш неща, които нямат никаква реалност. Ако Господ те е забравил, причината си ти. Ще те забрави, защото Той каквото е турил в тебе, ти всичко си заличил. И за какво има Господ да мисли за тебе, кажете ми сега? Та, тогава, ако вие премислите, защо тогава синът, когото вие обичате, след като умре, защо го заравяте в земята? Защо не го държите вкъщи? Мислите ли заради него? Мислите, но гледате по-скоро да го дигнете. И седите и мислите защо не мисли Господ. Вие плачете за неговото тяло. Щом плачете и го обичате, защо не го държите? Обичате нещо и не може да го държите вкъщи. И не сте против. И имате една крива идея.

Не губи онова, което Бог ти е дал! Помнете това. Онова, което Бог ти е дал, което Бог е вложил в тебе, ти го дръж! Назаем никому не го давай. И много хора имат погрешки.

Ти можеш ли да си дадеш очите назаем? Ушите си назаем може ли да дадеш? Ръцете, краката? Че, ако речеш да дадеш краката, ръцете, ушите, очите назаем? Те не се дават. Ти сам ще идеш с краката си. И с ръцете си сам ще направиш нещо. С краката си ще идеш и ще се върнеш назад. Назаем те не се дават.

Ама тук каквото ви говорих, ако ви оставя, как ще предадете на другите? Какво ще кажете? Най-първо, като си идете, вие ще бъдете недоволни, ще кажете: „Е, така е, ние се объркахме вече." С две думи: Извади всичкия мухлясал хляб от торбата си и го хвърли навънка. Нищо повече. Вземи тогава, че изтърси торбата си, опери я хубаво, иди на фурната, че я напълни с пресен хляб и я тури на гърба си. Мен не ми трябва мухлясал хляб. На хората в торбите какво има? Казва: от 4–5 дена хляб. Сега – днешен хляб. Вчерашен хляб не ми трябва. Днешен хляб. Като изгрее Слънцето, всичкото старо трябва да се изхвърли навънка. Пресният хляб, то е новото, то е Божественото. Божественото не се занимава със старото.

Ти можеш да си го носиш. Нямам нищо, като носиш мухлясалия хляб. Мухлясалото не носи никакво благо със себе си.

Та, апостол Павел като говори, той говори, торбите трябва да се изпразнят, старото, непотребното да се изхвърли, всичко, каквото и да е, любовта, на свят да е. Трябва да се оценяват Божествените блага, сегашните, не онези блага от времето на Моисея, но онова, което Бог сега прави. То е важно. Днешният ден е важен. Как е минал денят, той си е оставил своите отпадъци. Днешният ден е Божествен. И всеки ден трябва да използуваш Божественото – настоящето. Божественото е, което изгрява. И мнозина се заблуждават, казват: едно време Христос бил на Земята, и си предполагат. И тъй ходил. И вие сега постоянно искате, казвате: „Защо не бяхме в тия времена? Че защо не бяхме ние тогава, да Го видим?“ Че аз ви питам сега: защо тогавашните евреи, като Го видяха, защо не Го приеха? И защо не Го знаеха и защо не повярваха в Него? Кажете ми това. Някои от вас сте все старите евреи, които и тогава все гледахте. Вие имате много такива особени разбирания. То е въпрос на човешкото съзнание вътре.

И казва Христос: „Това плът и кръв не са ви открили, но Отец Ми.“ А за да видим, то Слънцето ще изгрява много пъти. Но ако си спал; но щом се пробудиш, веднага има условие да видиш Божествената Истина.

Е, как ще разберете онзи стих, дето казва: „Когато Синът Человечески дойде на Земята, ще намери ли вяра?“ И сега ако дойде, всички ще търсят: къде се е родил Христос? Всички знаят къде се е родил Христос.

И сега, тия работи са хубави, но по-хубаво е да се възприеме Словото. Ние можем да знаем много неща за Бога. Може да знаем, че Той е всесилен, че Той е направил вселената, че всичко има. Има нещо по-хубаво от това – да изпълним Волята Му. Ако знаем, че Той всичко е направил, можеш да се опиташ. Но ако изпълниш Волята Му, ще имаш Неговото благословение.

Та казвам: Ако вашето съзнание не може да се пробуди, причината сте вие. Големите тежести, които имате. Ще се освободите от непотребните желания, от непотребните мисли, от непотребните постъпки, от всичко онова, което не струва. Ще остане само чистият хляб в торбата ви, а всичко онова – навънка. В къщата ви ще остане само един костюм. На Земята – 120. Един костюм ви трябва. В Невидимия свят ще имате дискове. Един ангел, като дойде на Земята, като е работил, той седне на диска и пусне се токът и като премине този ток, дрехите му светнат. И като ходи един час и работи, дойде и на диска седне. Като дойде онзи, великият огън, очисти дрехите му и те светнат. И всякога една дреха трябва да се чисти. И той постоянно си чисти дрехата.

Та казвам: И вие постоянно трябва да си чистите дрехите. И ако не знаете да се чистите, ще има събличане. А събличането е умиране. Щом не знаеш как да се чистиш, ще умреш. А щом знаеш да се чистиш, няма да умреш. Та, по този начин, както сега разбирате, умиране ще има вече.

Една стара сестра ми казва, че се усещала отслабнала; и казва: „Искам да умра. Досега съм се молила: искам да живея.“ И право е. Иска да живее и не може да живее. Но дошла ѝ една мисъл в нея, че е отслабнала, краката ѝ не държат, всичкото туй. Тази сестра, която и да е, аз бих я съветвал да се освободи от своите желания и своите мисли; да остави само една мисъл, едно желание и една постъпка. Да може да се подмлади.

Тогава как ще разберем света? Нас ни трябват две очи, за да разбираме света. Не ни трябват сто очи. С две очи много работи може да видим. Че едно желание, една мисъл, това са двете очи. Те са достатъчни, през тях всичко можеш да видиш. Ако имаш други, нали ти ще се спъваш? Защото вие ще мязате на стари хора, които имат много очила. И като почнат да отслабват очите им, те почнат да тургат едните очила. И гледам, една стара баба извади едни очила, втори, трети и като дойде до едно място, казва: „Виждам вече.“ И баба е това. Има някои хора, стари хора, без очила гледат. Стар е човекът, но чете, на 80 години и чете, без очила е. А гледам, някой млад, на 20–30 години, и той си турил очила; а 80-годишният старец е млад в зрението. И по този начин ако се живее, тогава очите ни ще бъдат здрави. Или съзнанието. Туй е до съзнанието. И мисълта, и чувството ще бъде здраво.

Да оставим сега. Всякога се старайте да гледате на живота през очите на *Любовта*. Гледайте на живота през *Любовта*. И по този начин вие ще се домогнете до известно знание, което никой не може да ви предаде. Защото през очите на *Любовта* ако гледате, тъй, както учените хора казват, нашите стъкла ултравиолетовата светлина, която е здравословна, не я пропущат, не може да влезе тази светлина. А ако гледаме през очите на *Любовта*, от Божествения свят ще влезне нещо, което през обикновените очи не може да влезне.

Та, ще имате сега направени очила от стъкла, които са излезли от фабриките на *Любовта*. И през очите ще възприемете онова, което Бог е създал. И ще имате друго разбиране на живота.

Бог е Дух и Божият Дух носи свобода! (Три пъти.)

26-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 29.III.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1936_04_01 Действието на музиката
лекция пред общия окултен клас

ДЕЙСТВИЕТО НА МУЗИКАТА

"Отче наш"

Ще прочета само един стих от десета глава от Еван¬гелието на Йоана: "Крадецът дохожда само да открадне, да заколи и да погуби, Аз дойдох, за да имат живот, и да го имат изобилно." (десети стих)

Крадецът, това е всяка лъжлива мисъл. Крадецът, това е всяко лъжливо чувство. Крадецът, това е всяка лъжлива постъпка. Това е вътрешната страна.

Ти от просо не можеш да направиш един хляб, както от пшеницата. Има неща, които са невъзможни. Има два вида мисли: зависи от естеството на материала, от който са направени. Има едни мисли, които по самото естество на материала, от който са направени, са разрушителни, експлозивни. Това всички трябва да го знаете. Няма да ви обясня научно, но понеже не сте готови още, имате един навик от миналото. Вие сте като деца и искате много лесно нещата. Вие вярвате, че един човек, който ви обича, всичко може да направи заради вас. Наполовина е вярно това. Бог всичко може да направи заради нас с онова, което е съгласно с Неговата воля. Но ако мислите да прокарате една ваша мисъл, това е абсолютно невъзможно. Нашата мисъл ние можем да прокараме в нашия свят, но в Божествения свят – по никой начин. И всеки един, който иска да бъде благоугоден на Бога, той трябва да носи Неговите мисли. Едно сравнение: най-големите светии, най-големите гении на човечеството, най-хубавото, което те могат да измислят, е по-долу от Божието най-глупавото. Последното седи много по-високо, отколкото човешкото. Аз бих предпочел глупавата Божествена мисъл, отколкото идеалното човешко. Някой казва: "Аз намислих това." Не се лъжете какво си намислил. Нищо не си намислил. Или начертаеш нещо. Нищо не си начертал. Или си нарисувал една картина. Нищо не си нарисувал, понеже всичко това в природата е много по-хубаво, отколкото това, което си направил. Или в говора, или в поезията, или в музиката е същото – много работи има да се учат. Та когато човек не разбира нещата, идва до едно отегчително състояние. Набира се млечна киселина. Когато човек седи и иска да станат нещата по неговата воля, той се намира в най-големи противоречия. Ти тури Божията воля отпред и върви отзад. Накъдето те води Господ, по стъпките Му върви. Върви по същия път, по който са вървели тия преди тебе. Преди тебе са минали хиляди, милиони същества, за да се усъвършенстват. Ти идваш до едно място и казваш: "Моите разбирания са

такива." Ти казваш: "Аз не мисля, както другите хора." Хубаво, как мислиш тогаз? Има три вида мисли: животински, човешки и Божествени. Всички хора все еднакво мислят. Че всички хора не ядат ли една и съща храна? Вие казвате, че сте вегетарианци. Въпрос е, ако разгледате това по същина. Казвате, че сте месоядци. Въпрос е. Нито сте вегетарианци, нито сте месоядци, понеже месото е станало от трева, а пък тревата е станала от месото. Един по-нисш живот е тревата, а един по-висш живот е месото. Сегашните учени хора искат да кажат, че не трябва да се яде месо. Аз имам съвсем друго доказателство. Според мене това е научно. Ти не можеш да ядеш от своето месо. И човек предпочита да умре, отколкото да яде месото си. И в историята няма случай човек да е ял месото си. Човек може да отреже и да яде месото на другите хора, но да отреже месо от себе си – не. И ако човек съзнае, че всичко в света представлява един организъм, той няма защо да яде своето месо. По някой път вие злословите другите хора. То е същият закон, понеже не съзнавате, че няма човек в света, който да злослови себе си. И ако по някой път вие злословите себе си, то не сте вие, а някое същество, което е чуждо на вас. То ви злослови. Нали сте слушали някой път някоя дума много нечиста. И след като ви кажат тая дума, вие, без да искате, повтаряте в себе си тая дума. Махаш с ръката си, но тя се повтаря в тебе, като че ти си го казваш. После друго – ние мислим Бога като един човек и приближаваме се при Него и ще плачем, и ще Му се молим. Казвам, това е много човешко схващане. Бог няма нужда от плач, няма нужда от въздишки. Въздишката е един съвсем друг физиологичен процес. Въздишката е процес, за да възстановиш правилното дишане. Щом си дишал плитко, чрез въздишката дишаш дълбоко. Щом плачеш, то плачът е един процес, за да се очистиш. Ако плачеш, за да се очистиш – добре. Но ако плачеш и с плача мислиш да умилостивиш Бога да ти прости греховете, ти се лъжеш. Ти си миеш прозорците и мислиш с това да умилостивиш Господа. Молитвата е един процес, един начин да се учиш на Божествения език, но това не е начин, за да умилостивиш Господа. Тя е начин да се научиш да говориш на Божествения език. А пък ти бръщолевиш. Той ще те поправи веднъж, дваж и пр. Всички тия наречия на земята са опит да говорим на Божествения език. И хората казват, че чувстват Божественото, но нито един от вас не може да произнесе нито една Божествена дума. Как ще я произнесете тая дума, кажете ми? Ако произнесеш една Божествена дума, тя има три свойства: ако произнесеш една Божествена дума върху едно семе, ако кажеш на Божествен език думата "живот", то веднага семето ще израсне, за къс период ще цъфне, ще завържe и ще даде плод и няма да се мине половин час, плодът ще бъде готов и ти ще откъснеш плода. А пък ти на човешки език казваш думата "живот", колкото искаш, трябва да се минат пет-шест години, за да израсне растението. Някои растения израстват по-бързо. Например динята четири, пет, шест месеца след посяването дава вече

дини. А пък в Божественото е къс периодът. Колко дни ще минат? Всеки един ден в Божественото, това е една цяла епоха. С Божествения език нещата стават в същото време, а пък в човешкото трябва да мине дълъг период, хиляди епохи. Всеки ден е една епоха. Седем деня – това са седем епохи. В един месец имате двадесет и осем епохи, 4 х 7 = 28.

Някой път има една голяма опасност в повтарянето. Повтарянето е майка на знанието, но повторението е майка и на упоритостта, на своенравието и най-голямото безобразие. Ако повтаряш на един човек: "бъди добър, бъди добър", в някои случаи ще получиш точно обратното. Този човек ще каже: "Не искам да бъда добър. Лош искам да бъда." И ако му кажеш: "бъди лош, бъди лош", той ще стане добър. На лошия човек, който върви по лошия път, кажи му: "Стани още по-лош", и ще стане добър. Ако на лошия му кажеш да стане добър, той ще стане още по-лош. Това е един психологически закон. Вие някой път мислите в себе си. Имате ваши мисли, които са лоши. Кажи: "Станете още по-лоши." Страдаш от някоя болест, кажи: "Да дойде още по-лошо." Аз имам само един пример: разправяше ми един православен свещеник, просветен човек, една своя опитност. Той ми каза: "Налетяха ме толкоз много нещастия, и семейни, и по службата и прочее, навсякъде, че се намерих в чудо. Молих се на Господа това да отмахне, онова да отмахне, но още по-лошо. Колкото повече се молих, повече нещастия идваха. Стараех се да бъда добре с хората, още по-лошо ставаше. И казах си най-после: "Хак ти е*. Нека да стане по-лошо. Твоята попска глава няма да узрее." Като почнах така да казвам, работите ми почнаха да

* Хак ти е – заслужено си изпащаш, така ти се пада (от турски). се оправят."

Сега не ви казвам, че вие можете да приложите това. Това е една опитност. Вие не можете да го приложите.

Че ако вие не можете да носите една малка несгода в живота, тогаз в какво седи вашето геройство? Че Бог, Който създаде света, всичко по Неговата воля ли става? Много неща има, които не са по Неговата воля. Не само на земята, но и ангелите по някой път не са по Неговата воля, после и животните, и прочее. Всичко това Той го търпи. Казваш: "Какво ще прави?" Той си знае. Той си има план. Той знае как да изправи работите. И като погледне Господ на хората, и види, че няма кой да ги спаси, и чака оттук да дойде спасението на хората, и оттам да дойде, и отникъде не идва, нито от архангелите, нито от светиите, нито от ангелите и най-сетне казва: "Тая работа никой няма да я свърши." И Той си помисля по кой начин да спаси човечеството, и туря си плана в действие. Някой път казвате: "Оставете на Господа работите, Той да ги оправи." Но как ще ги оставите?

Аз съм гледал, вие правите такава погрешка: аз съм гледал някой път идва някоя гостенка в някоя къща и в тая гостенка се зароди желание да наточи баница. Домакинята даде брашно, сол и пр. Тя дава всичко. Гостенката меси, точи, точи, а пък домакинята си дава мнението и казва по кой начин е точила. Гостенката прави баницата, а пък домакинята си дава мнението. И тя седи при нея и казва как тя прави. Та когато Господ работи, вие си давате мнението и казвате: "Не може ли така да стане?" Вие казвате: "Каквото Той крои, не може ли малко така да стане? Мисля, че малко по-добре ще бъде така." Седите някой път и казвате: "Господ да ми даде малко повече знания." Че вие всички страдате от вашето знание. Вие имате повече знание, отколкото ви трябва. Че вие знаете погрешките на всички ваши съседи. Това е знание. Изпуснете езика си и казвате, каквото знаете. В България има такива редактори на вестници, които знаят някои работи и като напишат някои работи, ти погледнеш, че редактора го натупали, пукнали му главата. Питат го: "Защо?" "От знание. Защото написах тая статия. Биха ме заради статията." Сега да напуснем тези работи. Какво трябва да се прави сега? По стария начин вие сте пели. Старите турски песни вие сте ги пели. Старите санскритски песни вие сте ги пели. Старите еврейски песни вие сте ги пели. Старите персийски песни вие сте ги пели. Старите вавилонски песни вие сте ги пели. Старите египетски песни сте ги пели. Какво ли не сте пели. Много хубаво, но това пеене вече не върви. Сега новото пеене. Казват: "Едно време." Зная какво са мислили египтяните. Египтяните бяха толкоз умни, толкоз посветени, че се кланяха на бикове. А пък в Индия, която препоръчват, че имала толкоз знания, знанието там е било такова, че те се кланяха на идоли. Толкоз просветени бяха индусите, толкоз знания имаха, че техните философи допуснаха да се кланят на телци. Вие казвате: "Старата истина." Старата истина е да се кланяш на бик, да се кланяш на крава, да се кланяш на златно теле. Стара истина е да се уповаваш на себе си, да си уредиш работите, да си поживееш така, както разбираш. Това е старата истина. Сега казват, че ние, съвременните, не живеем, както едно време. Този същият свещеник ми разправяше и казваше: "Чудна работа. Каквото и да ми разправяш, можеш да ми говориш философии, Христос е проповядвал самоотричане и прочее, но не може без парички. Какво ще се правя без парички? Чета го Евангелието, чета го, но някой път отивам според Христовото учение, искам да чета, но като гледам, че не ми дават на излизане, има един дявол вътре, мъчно му стане. А пък като ми дадат, чета още една молитва отгоре. Като погреба някое умряло, отивам уж да го опея, и като не ми дадат, стане ми мъчно, а като ми дадат, стане ми приятно. Кръстя дете. Като ми дадат нещо, стане ми приятно, а като не ми дадат нищо, стане ми неприятно. Венчавам някоя булка. Като не ми дадат пари, неприятно ми е, а като ми дадат, весел ставам. Без парички не може. Ти какво ще кажеш?" И православни, и евангелисти, все парички искат. Казвам му: "Как мислиш

ти?" Той ми казва: "Без пари може ли? По-хубаво се чете, когато има парички. И без пари може да се чете, но има една малка мъчнотия."

Аз сега вземам това и прилагам, превеждам: някой път вие се подвизавате. Кое е без пари? Подвизавате се и няма някой да ви похвали, че много добре правите. Като ви се каже: много добре правите, това са паричките. А пък никой не те похвали – това е без пари. И веднага почваш да мърмориш, че хората не те оценяват, без пари е. Всички все с пари служат. Една похвала е парички. Казват му: "Ти си много напреднал. Ти имаш отлични разбирания." Някой път ти говориш, и никой нищо не ти казва. Някой поп чете, и не искат да му дадат и казват: "И аз мога да чета като поп. Какво е направил? Не е орал. Не е жънал. Вземе книгата, прочете нещо, и пет-шест лева. Може ли така? Не е орал като мене с ралото." Пита ме тогаз: "Не може ли без пари?" Не може без пари. Дали ще бъде пари, похвали, поощрение, все трябва да бъде малко "пари", все трябва да има нещо. Най-малко трябва да има около тебе един, който все да ти каже една насърчителна дума. Човек сам за себе си не може да живее.

Сега другата страна: в сегашния обществен строй това, което даваш на един бакалин, монетата, трябва да бъде чисто златна, а не някоя фалшива монета или някоя банкнота. И думите, които казваш на един човек, като го насърчаваш, да бъдат от злато. Ако му казваш нещо, само да се каже, че си му казал и казваш: "Да му намажем колата, хайде да му кажем една насърчителна дума", това е фалшивата монета. Опитай злато ли даваш. Един човек, като ти е направил нещо, като ти е казал нещо, ти купуваш от него. Той си продава своята стока, ти купуваш. А вие, като му направите нещо, вие му продавате стоката. Като направите добро, вие продавате доброто. Искате да бъдете добри. Защо? Или защо не искаш да бъдеш лош? Защото лошото оронва нашия престиж, не донася нищо, а пък доброто донася нещо, има си смисъл. Аз не говоря за онова Абсолютното добро в неговата същина, но доброто, което служи в човека като една разменна монета, като един вътрешен устрем, който влиза в човека и излиза от него. Ти имаш цена чрез това, което имаш. И колкото повече добро имаш в себе си, ти ще си по-благоприятен на хората. Човек, който има добро в себе си, той е здрав, човек, който е добър, той има светли мисли, той е богат с мисли, той е богат с чувства, той е богат с добри постъпки. А пък добрите мисли, добрите чувства и добрите постъпки хората ги ценят. Всеки иска да срещне един човек с една отлична мисъл. Например срещнете един музикант, знае да свири човекът, изважда си цигулката и свири. Или един певец с една светла мисъл. Щом той усети, че искате да чуете, той е готов да ви услужи, веднага ви пее. Вие ще му кажете: "Много ти благодаря." Той не иска пари. Ще му кажеш: "Донесе ми една отлична наслада със своето пеене. Отлично пяхте. Въодушевих се." Че

то е един подтик. Ще го насърчиш. А пък ти му казваш полуравнодушно: "Хубаво пееш."

Сега аз да попея. (Учителя си изважда цигулката.) Освободете се от стария си багаж. Има известни стари мисли, които трябва да напуснете. Например ти си стар аристократ и имаш понятие, че не трябва да се смееш, че трябва тежко да се носиш – всичко това. Ходиш десет-петнайсет години така и ти дотегне този аристократизъм, все с тежест навсякъде. Хората, като те гледат, казват: "Стар аристократ е този." Пред теб се носят добре, но като си заминеш, казват така. Аз гледам, и между вас същото се повтаря. Някой брат, който се носи гордо, аз го слушам. Иска да се препоръча, че много знае, че е набожен. Същото нещо. И бих желал да не сте много религиозни. Но и желая да не сте много светски, защото и светският живот е религиозен живот. И там има религия. Каква религия, какво изпълнение, какви заповеди, какви повеления! Ще отидеш на някое дине*, какви ръкавици трябва да туриш, какъв фрак, каква връзка. После, дрехи от какъв плат, не може така, с обикновени дрехи. А пък тук идат с обикновени дрехи. Ако приложим светското правило, не знаем колко ще останат. И ако бихме приложили правилата на учениците, всички да имате форма, не зная тогаз колко души от вас бихте останали в класа. (Учителя нагласява цигулката.) Има едно обикновено пеене. Изучавайте. Ако се вслушате в себе си, ще имате една опитност. Има едно пеене на човешките чувства. Не да пееш, че да се въодушевиш, но то винаги предшества. Музиката някой път е израз на това, което човек чувства в своето съзнание.

Трябва да знаете, че като пеете, добивате сила. Пеенето е сила. Всеки един тон в себе си, ако правилно го вземете, той носи грамадна сила. Ако ги вземете правилно, тоновете носят голямо богатство. И ония хора, които не пеят, постоянно обедняват. Например може да се лекува човек с музиката. Някой болен може да се лекува. Да кажем, че някой човек е скърбен. Има песен на скръбта, песни, които отнемат скръбта. Има песни, които лекуват безверието. Има песни, които лекуват обезнадеждаването. Има песни, които лекуват злото. Има песни, които лекуват омразата. Няма някое състояние на човека, което да не се лекува с музика. Но не тая музика. Тя е много механическа. Ако се свири обикновено на цигулка, то е много механически. За да изкарам тон от цигулката, трябва да изкарам нещо от себе си и да го внеса в цигулката. Ако ти не внесеш двойника си в цигулката, ти не можеш да изкараш един духовен тон. Вие казвате, че не можете да пеете. Не можете да пеете, понеже не се упражнявате. Да кажем, че се упражняваш и вземеш тона "до". Да дойдеш до едно положение, че да нямаш нужда от камертон. Да дойдеш до оная естествената музика и тогаз няма да се нуждаеш от камертон. И даже

достатъчно е, като си музикант, да си пипнеш третия пръст (безименния – Аполоновия – пръст). Този пръст е камертон. (Учителя с пръстите на лявата ръка пипа върха на Аполоновия пръст.) Има камертон железен, а пък и друг камертон има – свирка. Сега песента е:

Истината крепи свободата. Животът крепи здравето. Любовта крепи радостта. Светлината крепи знанието.

Има няколко начина за изпяване. Ние сега ще изпеем по втория начин. Първия начин предполагам, че го знаете. Ще вземем от "сол". (Учителя пее и свири думите: "Истината крепи свободата." Учителя пее тези думи силно, после ги пее съвсем тихо.) Кое е по-ефектно? Вземете най-силно, колкото можете и след това вземете тихо. Изпейте сега вие, да видим какво сте запомнили. (Всички пеят няколко пъти думите: "Истината крепи свободата." Учителя пее и свири.)

Истината крепи свободата. (три пъти)

На нея аз дължа всичко в тоз живот.

Само така аз познавам живота,

който ми е даден от Бога.

Истината в нас крепи живота.

Истината в нашата душа крепи свободата.

Тя е път за Божията любов. (два пъти)

Отначало ще пеете с правила, а после – без правила.

Вие всички имате един навик, че някой път казвате: "Дали ще мога да пея?" Пейте, макар и погрешки да направите. Погрешка може да има в дадения случай, но тя, погрешката, е относителна. Но не туряйте противоречива мисъл. Щом турите противоречива мисъл в ума си, веднага ще вземете други тонове. Отначало ще пеете, както децата заучават, но после ще пеете малко по-свободно. Защо не можете да пеете? Защото имате различни възгледи за истината. Истината дава свобода. Имаш ли истината, ще имаш свобода. Имаш ли истината, ти ще мислиш свободно, ще пееш свободно, ще чувстваш свободно, ще постъпваш свободно. Ти не си ограничен. При истината ти си свободен. Не че няма правила. Всъщност най-хубавите правила са там. Но външни ограничения няма. Не се стесняваш. (Учителя

пее с нисък глас протяжно.) Това е на физическото поле. Да изпеем сега в духовния свят. (Учителя пее същото с малко по-висок тон.) "Истината крепи свободата." Това е духовното, а пък умственото не можете да го вземете. Там тонът е толкоз висок, че трябва да си служите с четири и половина октави. Четири октави – за в бъдеще, сега – една половин октава. (Учителя пее.) "И... А... О... Е... У..." "И" е движение, "е" е размножаване, "а" е търпение бремето да носи, "о" е условията за живота, "у" – това е да хукаш* злото. Вземете тогаз отначало с "А". (Всички пеят: А... Е... И... О... У...) Трябва да турите идеята. Във всеки тон е скрита една Божествена идея. Като пеете в окултната школа, вие трябва да знаете, че във всеки един тон присъства Божественото благо. Като пеете, вие се вслушвайте вътре в тоновете, за да дойде Божествената благодат. Във всичките религии си служат с музиката. Тя е истинският начин, по който Божиите блага идат в света. Ти трябва да имаш една светла мисъл. То е

* Хукам – хокам, карам се (диал.). музика. Ти трябва да имаш едно светло чувство. Това е музика. Ти трябва да имаш добри постъпки. Това е музика. Да знаеш да мислиш – това е музика. Щом се съмняваш, това не е вече. Дето и да ходиш, тананикай си вътре, пей си вътре, в сърцето си пей, в ума си пей. Писанието казва: "Пейте и възпявайте Господа в сърцето си." Неразположен си – попей си малко. Не е необходимо да бъдеш някой голям певец. Всички сте певци, само че някои сте възпитани певци, а някои още не сте излизали на сцената и от страх не можете да пеете. В една година аз всекиго един от вас бих го направил певец, но при условие: най-първо, за да ви направя един певец, ще ви кажа, че сте осъдени на смъртно наказание и след това, в една година отгоре, ако не се научите да пеете, ще приложат присъдата. За една година ще пеете артистично, умът ви ще бъде съсредоточен и ще пеете и оттатък ще минете. За нищо друго няма да мислите. А пък сега казвате: "Защо да пея? Дали ще мога да пея?" Ако си осъден на смърт, ще се научите да пеете, като ви кажат, че ще ви помилват, ако се научите да пеете.

Пейте, упражнявайте се, вашия глас, който Бог ви е дал, не го оставяйте занемарен, понеже в невидимия свят държат сметка по колко пъти пеете на ден и на годината. Има една книга и се пише колко пъти сте пели на годината. И като отидете на небето, ще ви кажат колко пъти сте пели и ще ви кажат, че погрешките ви произтичат от това, че не сте пели достатъчно. Защото някой път искаш да направиш нещо лошо и ще си кажеш с песен следното: (Учителя пее следните думи)

Аз вече няма да се гневя.

Аз вече няма да казвам лоша дума.

Това вече реших.

Отсега нататък добро ще правя.

Хе, хе. После лошо мислят хората за вас, да кажем. Тогава ще пееш следните думи: (Учителя пее)

Някой път моите ближни зле говорят за мен.

Но те не ме познават.

Един ден, когато ме познаят,

светия ще ме направят.

Това е пеене, свободно пеене. Хората зле мислят за тебе, но като те познаят, светия си. Всеки един човек е кандидат за светия. Аз не вземам думата "светия" в обикновения смисъл. Пейте хубаво. Вие се учете от малките деца да пеете. Има малки деца, които, като пеят от сърце, искат и другите да ги научат да пеят като тях. Ако слушате някой певец, той казва: "Вие само ще ме слушате. Вие не можете да постигнете това, което аз мога." А пък малкото дете, което пее, то после казва: "Хайде, дядо, и ти изпей." И онзи се мъчи и той да пее като детето. Детето иска и дядо му да пее, а пък големият певец казва: "Слушайте, не искам никой от вас да пее." Слушайте малките деца или детинското във вас. Или: не бъдете преждевременно стари. Вие казвате: "Остаряхме вече." Хубаво, вие казвате, че от грижи остарявате. Хубаво, дърветата от какво остаряват? Животните, и те остаряват. От какво остаряват? Кучетата остаряват, защото не пеят. И ако започнете да пеете, можете да проверите. Ако човек почне да пее, все ще се подмлади най-малко с десет години. Съвършено не можете да се подмладите, но все таки с десет години ще се подмладите. Ще вложите хубавите мисли, хубавите чувства. Защото вие не можете да пеете, ако нямате една светла мисъл, едно светло чувство. Турете тая идея: пейте, за да възстановите своето здраве, пейте, за да възстановите своите сили, своя вътрешен живот. Това е. Ние няма да станем артисти, на сцената да пеем, но всинца можете да пеете, за да възстановите своето здраве.

"Божията Любов носи пълния живот." (три пъти)

6 ч. 12 мин.

28 лекция на Общия окултен клас

1 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето облачно. Вали слаб дъжд. Времето тихо и меко.

1936_04_05 Понеже ви изказах това
неделна беседа

ПОНЕЖЕ ВИ ИЗКАЗАХ ТОВА

„Понеже ви изказах това, скръб изпълни сърцата ви.“

Отче наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета 16 глава от Евангелието на Йоан, от 1–10 стих.

„Духът Божи“.

Христос казва: „Понеже ви изказах това, скръб изпълни сърцата ви“. Аз наричам авторитет това, от което зависи всичко. За земята авторитет е слънцето. Каквото слънцето каже, става. Движението на земята зависи от авторитета на слънцето. Развитието на живота зависи от същия авторитет.

Сега аз не искам да се спирам върху онези противоречия, които произтичат от кривото разбиране на хората. Сега някой ще каже, че има Господ в света. Колкото хора има на земята, толкова и Господовци има. Това е особено понятие. Когато някой философ или религиозен говори за Господа, това е негово понятие, това ни най-малко не съставя някаква реалност. Понеже този Господ, в когото ти вярваш, другите хора не вярват. Ако хората вярваха в този Господ, Когото проповядват, на земята щеше да има радост и мир. А понеже няма радост и мир на земята, това показва, че хората нямат едно определено понятие за Бога. Сега някои могат да кажат, че вярват в еволюцията. И аз съм съгласен с еволюцията, само че тази еволюция ще донесе нещо на хората едва след хиляди години, когато те имат едно верую. Обаче, според сегашните условия на живота ние говорим на различни езици. Вземете, например, на английски, на френски, на немски, нареждането на думите не върви по един и същ начин. Англичаните, французите и германците турят члена отпред, а българите го турят отзад, на опашката. Французите произнасят буквата Н през носа си. Англичаните – през небцето си, германците – през гърлото си, а що се отнася до това как българите го произнасят, вие сами ще го намерите.

Сега това е встъпление. Аз не искам да ви давам закуска. Не е въпроса да се съобразявам с вашите вярвания, нито пък вие искам да се съобразявате с вашите (чуждите) вярвания. Аз казвам една истина, която е обща за всички, без изключение. Дали съзнавате тази истина или не, вие вървите по нейния път, но криво я разбирате. Във всинца ви тече един живот, но във всички този живот не е еднакво чист. У някои от вас този живот е примесен с много други елементи, вследствие на което вие страдате от

този живот. Казвате: Защо Господ даде този живот? Животът у всички е един и същ, не се различава. Кои са причините да бъдете недоволни от живота, няма да обяснявам, вие сами ще ги намерите. Важно е, че животът е един и същ във всички хора, но не е еднакво чист.

И тъй, един живот има само. Мисълта съставя атмосфера на земята, атмосфера на този живот. Следователно, за да пречисти своя живот, човек трябва да мисли. Мисълта е дишане в живота. Ако не мислиш, ти не дишаш. Следователно, мисълта в живота е същото нещо, каквото представя дишането за кръвта. Дишането пречиства кръвта. Така и мисълта пречиства живота. Сега аз искам да се обусլови животът, но животът не може да се определя. Както и с каквото да се сравнява, той пак не може да се сравни. Христос каза: „Аз съм пътят, истината и животът“. Значи животът няма с какво да се сравнява. Той е един. Понеже по степента на чистотата си животът не е еднакво чист, то смалява се неговата чистота. Това вече е друг въпрос. И животните имат същия живот, както и хората, Но той се различава по примесите в него. Атмосферата у животните е много нечиста. И животните си имат един установен ред и порядък. Без да имат закони, както човешките общества, и те имат ред. Там всеки е на своето място. Без да имат закони, всеки си знае мястото, къде е. Между хората, обаче, не е така. Между животните първият стол се заема от най-силния. На второ място седи по-слабият от него. На трето място седи още по-слабият и така нататък се нареждат, докато се дойде до най-слабият, който обикновено заема опашката. Този закон съществува и в умствения свят. Най-силният в умствено отношение заема първо място. След него иде по-слабият, после още по-слабият, докато се дойде до най-глупавия, който заема последно място. Най-добрият заема първото място, а най-лошият последното място. Защо слабият трябва да седи на последно място? Ето какви изводи правя. Докато слабият седи на последно място, той започва да мисли какво да прави, как да стане силен или как по-лесно да се справя със силния. По този начин постепенно той става все по-умен и започва по някакъв начин да му маже колата. Насам-натам, да му услужва с това-онова, та по някакъв начин да привлече вниманието му. Така той привлича силния на своя страна. Глупавият пък, като не е умен,той иска да стане добър. Тъй щото, глупавите имат възможност да станат добри. Следователно, слабите хора трябва да станат умни, а глупавите, за да обърнат внимание на хората, трябва да станат добри. Значи докато не оглупее, човек не може да стане добър. Значи, слабият силен не може да бъде, но умен може да бъде. И глупавият умен не може да бъде, но добър може да бъде. Тъй щото, ще имаме три категории хора, които ще заемат все първо място: Пръв по сила, пръв по ум и пръв по доброта. За всинца ви има шанс в света да бъдете първи: Ако не сте първи по сила, можете да бъдете първи по ум; ако не сте първи по ум, можете да бъдете първи по

доброта. Има и още една категория за първо место, но ще се спрем сега само върху трите споменати категории.

Сега аз не искам да засягам живота, както сега е устроен, другояче го разглеждам. Всички несполуки, които човек сега преживява, не са нищо друго, освен вметнати неща в живота му, които нямат нищо общо със самия живот. Безпорядъкът, който виждаме в природата, е вметнат или от хората, или от ангелите. Ангелите вметнаха известен безпорядък; хората вметнаха известен безпорядък и животните вметнаха известен безпорядък. Когато забелязваме, че в природата има известни отклонения, това се дължи на онези същества, които населяват световете. В този свят, в тези светове, обаче, прониква Божественото, което регулира всички неща. Божественото постоянно примирява и коригира нещата. Божественият свят коригира отношението между силните и слабите. Божественият свят коригира отношението между умните и глупавите. Божественият свят коригира отношението между добри(те) и лошите хора в света. Какво понятие имате вие за лошия човек, това е друг въпрос, но от гледището на природата, лош човек е онзи, който не се подчинява на Божиите закони, който не изпълнява Божиите закони. Че не изпълнява закона, това е за негова сметка. Който не изпълнява Божия закон, той не може да бъде силен, той не може да бъде добър, той не може да бъде умен. Тази мисъл трябва да залегне дълбоко у вас. Вие мислите, че може някой светия да се моли за вас да свършите училище. Не, вие сами трябва да учите, и тогава можете да свършите, колкото училища искате. Аз не поддържам, че трябва да бъдете невежи. Ни най-малко не трябва да бъдете невежи. Целият свят, който е създаден от Бога, не е нищо друго освен едно голямо Божествено училище. Светът, в който живеете, има известни възможности първо за вашето подобрение. Какво ви е нужно за живота, в който сте влезли. Вие се нуждаете първо от здраве. Мнозина от вас сте изучавали физиология и знаете на какво почива здравето. До известна степен здравето почива на храната, после на въздуха, на светлината. Това се отнася до физическия свят. Съвременните учени разглеждат въпроса за създаването на света и предполагат, че първоначално светът е представял някаква много рядка мъглявина. Първичната материя, от която светът е бил създаден, е била хиляди пъти по-рядка, отколкото водородът. Водородът, който е един от най-леките газове, в сравнение с тази първична материя, представя нещо подобно на каша. От там учените хора правят своите изчисления. Учените твърдят, че за да се създаде само един грам от тази първична материя, от която светът е бил създаден, трябвало цели три хиляди години да работят всички фабрики по целия свят. Какво ще направите, ако имате само един грам от тази първична материя. Какво ще направите, ако имате само един грам от сегашния радий? Той е много опасен. Опасно е да боравите днес с този радий? Съвременните хора са се

опарили от този радий. На същото основание питам ви: Какво ще правите с един грам от първичната материя? Сега да оставим този въпрос настрана. Аз не искам да напрягам ума ви. Но казвам: Аз поставям този въпрос пред вас като клин в работата ви. Не се мъчете да разрешавате този въпрос. Вие не можете да разберете всичко, каквото срещате в света, за това трябва да се примирите. Вие минавате, например, покрай едно растение, но не можете да знаете като един ботаник какво е произхождението на това растение, нито знаете как е създадено това растение, но казвате: Растение е това – нищо повече. Че и в Библията е казано, че Бог е създал света, Бог е създал човека. Той взел пръст и направил от нея човека. Но как именно го е създал – не знаете. Учените хора говорят по този въпрос едно, а религиозните хора говорят друго. Бог не е такъв като нас, Той не е човек. Има нещо, по което мязаме на Бога, но не сме напълно подобни на Него. Ние мязаме на Него само в това, че можем да мислим. Едно качество има в човека, че отчасти е започнал да мисли, отчасти е започнал да чувствува. Отчасти го е засегнала любовта. Човек има само едно качество засега, което го отличава от животните, може да мисли, но той трябва да развива още две качества в себе си. Любовта у хората още не е развита, Тя тепърва трябва да се развива. Това, което хората наричат любов, още не е любов. Казвате, че Бог е Любов. Любовта носи живот. Следователно, там дето смъртта съществува, няма никаква любов. Любовта изключва всякаква смърт. Дето има смърт, там любов не съществува. Децата умират от безлюбие; мъжете умират от безлюбие; жените умират от безлюбие. Всички хора умират от безлюбие. На какво се дължи това безлюбие? – Това се дължи на неестествените желания в човека. Казва се в Библията: Че първоначално хората били безсмъртни. Един ден в първата жена, първата девица, която не е била женена, се явило едно неестествено желание. От този момент тя станала смъртна. Ева е била дъщеря на Адама. Там, дето се казва за Адама, че се произнесъл за Ева: Тази е кост от костта ми и плът от плътта ми, това подразбира, че тя е била дете на Адама. Така се произнасяте и вие за вашите деца. Той е родил Ева. В Библията се разправя една цяла история, която ние знаем, но не искам да ви я разправям, защото криво ще я разберете. Тази история е много интересна. Ева е била дете на Адама, който ѝ преподавал уроци в рая. В рая тя е живяла като царска дъщеря, разхождала се е в градината. Но след грехопадането, след излизането си от рая, Адам е станал жълт. Първоначално той не е бил такъв, каквото учените го считат. Всъщност учените казват едно нещо за Адама, а религиозните – друго. От Адама произлязла черната раса; от него е произлязла жълтата раса, после червената раса, и най-после бялата раса. В бъдеще от Адама ще произлезе и шестата, светещата раса. И тогава Адам ще се върне в първото си положение, какъвто е бил първият човек. Той ще се яви в своето знание, Любовта се проявява само чрез светлината. Там, дето има светлина, има и

любов. Дето няма светлина, няма никаква любов. Следователно, огънят на Любовта носи светлината. Само светлината на Любовта носи живота. Тя се отнася само до онзи, който може да се нагрее в тази светлина. Безсмъртието се отнася само до онзи, който може да живее в пламъка, огъня на Любовта.

Сега, за да ме разберете право, трябва не само да ме слушате, но да правите ред опити. Казват: Покажи, че е така. Тези работи не се доказват. Ще дойдеш при мене, и аз ще ям, и ти ще ядеш. Като ядеш, ще те питам: Приятно ли ти е като ядеш? – Като ядеш, ти сам ще докажеш какъв е хлябът. Ще ядеш от този хляб и така ще го опиташ – нищо повече. Това е първото доказателство. Ти си болен. Ще ядеш от този хляб и ще видиш, ще оздравееш ли или не. Ако оздравееш, хлябът е добър. Ако не оздравееш, хлябът не е добър. Ако се разболееш, хлябът не е добър. Давам ти вода да пиеш. Казваш: Докажи, че тази вода е добра. Нищо не доказвам. Пий от водата и сам ще се увериш. Ако пиеш от тази вода и оздравееш, водата е добра. Ако пиеш и се разболееш, водата не е добра. Същото може да се каже и за въздуха. Това са доказателства на физическото поле. Да докажем своята честност. В какво седи вашата честност. Вие трябва да бъдете справедливи спрямо всички ваши слуги. Вие честни ли сте, справедливи ли сте спрямо хилядите слуги, които Бог ви е дал? Вие честни ли сте спрямо овците, спрямо говедата, спрямо млекопитающите? Казвате: Ние живеем за една чест. За каква чест говорите? Днес у всички хора има едно общо небивало насилие. И след всичко това минавате за културни хора, казвате, че вярвате в Бога, че и минавате за културни хора. Един ден видях един български селянин, че ореше с бивола на нивата си. Гледам, задницата на неговия бивол съвсем надраскана, като писмо, от неговия остен. Този човек ми разправя, че бил добър, че се отнасял добре с бивола си. Казвам му: Доколко си добър, и доколко добре се отнасяш с бивола си, това се вижда по надрасканото писмо на неговата задница. Учи се да пишеш на друго място, а не на задницата на бивола. Слушай да ти дам един добър съвет. Научи се да пишеш на друго место, а не на това место. Местото, на което досега си писал, е едно от най-лошите места. То носи всички нещастия след себе си. Ти си избрал да пишеш отзад. Но отсега нататък трябва да пишеш отпред, а не отзад. Ще кажете, че това са маловажни работи. – Не, не са маловажни.

Както и да е, да се върнем сега към въпроса за Ева. Един ден, като се разхождаше из рая, тя срещна до дървото за познаване на доброто и на злото един учен човек, слязъл от небето, който ѝ се представи като голям авторитет, с много знания и започна да ѝ разправя, че ако вкуси от забранения плод, тя ще стане учена като Господа, ще почне да създава светове. По този начин той събуди в нея любопитството да придобие това

знание, да стане господарка на света. Тя му повярва и хапна от забранения плод. Мислите ли, че ако се зароди една такава амбиция в една жена, като в Ева, може да се нарече проста? Не, Ева не беше проста жена. Тя искаше да стане учена, знатна, и затова се реши да опита този плод. Като погледна към плода, тя си каза: Действително, има нещо особено хубаво, скрито в този плод. И тогава се яви в нея желание да го опита. Опасността, на която се изложи Ева, се заключаваше главно в това, че Ева изяде плода цял, без да хвърли семките му навън. Така беше я посъветвал черният адепт. Той ѝ каза, че този плод е свещен, и затова не трябва да се изхвърля от него нищо навън. Щом го изяде със семките, от този момент плодът се насади в нея и почна да расте. От този момент в човека се насади семето от дървото за познаване на доброто и на злото. И днес всеки човек си носи това семе в себе си. Всеки човек плаче от него, но не може да се освободи. Като отиде при Адама, Ева започна да му говори за този учен човек, но усети, че с нея стана нещо, тя зачна. За да не остане сама, за да скрие това, което стана с нея, Ева предложи и на Адама да яде от забраненото дърво. И той яде, и усети, че и с него стана нещо. И той разбра, че има нещо в това дърво. Те мислеха, че това дърво е свещено, както им бе казал адептът. Като яде от този плод, и Адам зачна от него. Не, нищо няма да излезе от това дърво, от този плод. И двамата, и бащата, и дъщерята зачнаха от този плод. Но като дойде Господ в рая и разбра, че са яли от забранения плод, изпъди ги и двамата вън от рая. Бог беше снизходителен към тях. Направи им дрехи за пътешествие и им каза: Хайде сега, излезте вън от своята бременност, вън да народите деца, да понесете последствията на своето положение и един ден, когато повярвате, пак ще се върнете в рая. Бог им даде раници, даде им пари за път, и ги изпрати в света, като им каза, че остава света на тяхно разположение. Обаче, за да не се върнат обратно в рая, Той остави ангели да го пазят, докато те придобият това, което им трябва и се върнат отново в света. По-нататък да оставим другите работи настрана, вие сте ги чели сами. Казват, че човек не трябвало да има много желания. В рая имаше много желания, хиляди желания, но само едно от тия желания беше забранено. Хиляди дървета имаше в рая, от които можеше да се яде, но само от едно дърво не можеше и не трябваше да се ядат плодовете му. То беше забранено дърво. В живота само едно нещо е забранено. Следователно, желаете само онова, което не е забранено. Значи, само едно нещо има, което е забранено. Щом го пожелаеш, ще станеш бременен. Щом станеш бременен, никой вече не може да ти помогне. Знаете ли какво нещо е бременността? Тя представя една връзка, в която никой не може да ти помогне, освен Бог. Този въпрос никое друго същество не може да го реши, освен Бог. Има едно предание, че след грехопадането Бог изпратил един милион ангели да помагат на хората. Като слезли на земята, и те загазили. Като видели техните дъщери, те се оженили и си народили деца. Онези ангели, които се оженили, наплодили се, размножили се, и

останали на земята. И в Писанието се казва, че Христос дошъл първо да помага на падналите ангели, които някога дошли на земята да помагат на хората. Христос искал първо тях да събуди, а после хората. Това е предание. Аз не искам да вярвате в това предание. Аз не съм за сляпата вяра. Това е суеверие. Според мене, вярата, това е най-великия закон на човешкия ум. Когато човек работи с вяра, в него се зарежда голяма светлина. Когато работи с вярата, човек е във връзка с всички светове, в които живеят разумни същества. Вярата не е произволен закон. Ако хората имаха развито чувство на интуиция, те биха могли да влязат в пряка връзка с тия разумни същества от другите светове. Ако астрономите се занимават с въпроса има ли жители на Марс или няма, и някои от тях даже са забелязали, че през известни число-години на Марс се явява известна светлина, колко повече могат да влязат във връзка с тия същества, всички по-напреднали хора от земята. Това показва, че марсовите жители искат да влязат в съобщение с хората на земята, затова изпращат като сигнали своята светлина. Но хората, като не разбират техните закони, не могат да влязат в съобщение с тях. Светлината, с която хората на земята си служат, не е още толкова силна, че да може да отговори на жителите на Марса. Сега хората са намислили да могат да влязат в съобщение през радиоактивните вълни в съобщение с жителите на Марса. Колко години ще им вземе това време, не се знае. Този въпрос, обаче, има ли жители на Марса или не, и децата могат да го разрешат. А умните хора и досега още не са го разрешили. Защо? Ето как гледам аз на въпроса. Детето е ясно небе, и при такова небе то лесно може да види звездите. Обаче, учените хора, поради мъглата на своя ум, не могат да видят звездите на небето. За тях небето е облачно, те нищо не могат да видят. Човек трябва да се освободи от мъглата на своя ум. Това значи: Човек трябва да се освободи от онези желания, които се наплодиха от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото. Какви ли желания не се явяват у човека? Например, всеки от вас понякога иска да бъде красив. Защо искате да бъдете красиви? Защо искате понякога да бъдете силни? Какви са подбудителните причини за това? Понякога искате да бъдете умни, да бъдете добри. Кои са подбудителните причини за това? Причините се различават. Ако подбудителните причини, които раждат силите, не помагат за развиване на ума, нито помагат за вашето добро, вие ще хванете крив път. Всеки човек е изложен на едно отклонение от правия път.

Сега това, което ви смущава, е, че вие се чудите как е могъл Господ да създаде такъв свят. Помнете, че светът не е създаден само заради вас. Вие гледате много тясно на нещата.

Преди вас са съществували и други светове, не е само вашият свят. Преди хората са съществували и други светове, други същества. Тъй щото, човек е

десети поред. Десет категории разумни същества са били създадени преди човека. Този свят е създаден и за човека. Не значи създаден само за човека. А човек пък е обект за духовния свят. Всеки човек е предмет, с който се занимават ангелите. Те се занимават с неговия ум, с неговото сърце, с неговата душа и с неговия дух. Ангелът вижда и най-малките същества, които хората едва с микроскоп наблюдават. Учените поставят тия малки същества, микроби наречени под микроскоп и наблюдават какво правят. Като влязат в човешкия организъм, те го разрушават. Често ангелите наблюдават под микроскоп вашите мисли, чувства и желания, гледат ги как се движат, какво правят. Това съставя предмет за изучаване. Така и вие седите понякога пред някоя каса и наблюдавате, мислите как да отворите касата. Турите един ключ, не става. Турите втори ключ, пак не става. Вие седите, мислите как да разрешите въпроса. Най-после турите един ключ, и касата се отваря. След това започвате да вадите от нея малки търкалца. Като ви гледа, ангелът се чуди защо ви са тези търкалца, какво ще правите с тях. Те разбират най-после, че вие се интересувате от златото. Ангелът вижда, че туряте това злато във вашата торба. Но ето идват двама стражари, хващат този човек, завеждат го при прокурора и там започват да пишат различни книги. Този човек вижда, че няколко души около него започват да му образуват съдбата. Те са го хванали и започват да цитират закони, членове, загдето си позволил да отвори касата. Сега ангелът седи, вижда всичко това и намира, че всичкото престъпление се заключава във факта, че парите са извадени от касата и са турени в друга някаква каса. Според него това не е престъпление. Според ангела престъплението седи в кривата мисъл на човека, че мисли какво като извади парите от касата, ще уреди работите си, ще уреди живота си. Там е всичкото заблуждение. Заблуждението и грехът на Ева не е в това, че хапнала от плода на забраненото дърво, но като хапнала, тя помислила, че по този начин ще може да уреди живота си, ще може да придобие повече знания.

Досега съм слушал много българи да ми казват: Ти остави тази философия, не ми разправяй за нея, но пари, пари ми трябват мене. Остави ти философията на парите. Ако е въпрос за пари, аз мога да ти кажа къде има заровени пари, заровено злато в земята. Аз съм богат човек. Как? – Аз зная едно голямо богатство около десет тона, около десет милиона тона злато има заровено. Къде е то? – То е разтопено в океаните. За да извадиш това злато от водите на океаните, трябва да изпариш всичката вода и златото ще остане свободно. Можеш ли да ми кажеш за колко милиона години ще навариш всичката вода и колко въглища и дърва трябва да имаш на разположение, за да освободиш всичкото злато от океаните? Според някои учени, златото във водите на океаните възлиза над десет милиона тона, а според моите изчисления е повече, но не искам да споря с тях, съгласен съм, че златото в океаните е десет милиона тона. За

мене е важно, че трябва да знаете какво някои от вашите желания са толкова постижими, колкото е възможно да извадите златото от водите на океаните. Като знаете това, щом се натъкнете на някое подобно свое желание, не си губете времето с него, да го постигнете. Това желание е толкова постижимо днес, колкото е възможно реализирането на идеята за перпетуум-мобиле. Преди години един господин, който се занимавал с идеята за перпетуум-мобиле, беше дошъл в нашето братство. Той беше станал толкова подозрителен, че се страхуваше от всичко. Един наш приятел го закачил, като му казал, че ако делото му успее, трябва да даде нещо на братството. Като чул това, той се уплашил, че ще му откраднат откритието и се отдалечи от нас. Толкова беше станал подозрителен. Той се боеше да не го изиграят. Според мене казвах му, че малко още не му достига, за да реализира идеята си. Трябва му само един грам тежест на едната страна, за да се завърти колелото, да се измени равновесието. За мене лично този въпрос е разрешен. Братът не направи добре, че смути духа на този човек. Трябваше да го остави свободен, да не усилва повече неговото подозрение. Този човек е на около 60 години. Добър човек е, добре работи. Мнозина считат, че този човек е изгубил времето си с тази идея. Но той е прекарал досега един целомъдрен живот, (изглеждаше) като момък на 30 години. Цели 30 години вече как се занимава с тази идея, вследствие на което лицето му е светло, хубаво, очите бистри. Той така (е) погълнат от идеята си, че нито жените го интересуват, нито парите го интересуват. Той е зает с мисълта си. Той мисли, че като реализира идеята си, ще спаси света, ще подобри неговото състояние. И за него е добре, защото тази идея за перпетуум-мобиле го спасява и от жените, и от парите. Той казва: Аз не се страхувам от страдание. Всичко това той е постигнал благодарение на този свой труд. Той казва: „За нищо не давам своите идеи“. За никакви пари, за никакви жени не я давам. Този човек е на около 60 години, но изглежда на около 30 години. Казвам му: Всичко хубаво, което имаш, се дължи на тази идея перпетуум-мобиле. Не му казвам, че тази идея е непостижима, но казвам му, че когато и да е, той ще я постигне. Според мене, да откриваш перпетуум-мобиле, то е все едно да се обновиш, или да се подмладиш, или да възкръснеш. Това са все синонимни думи. Перпетуум-мобиле означава възкресение на душата. На земята тази идея се изразява като машина перпетуум-мобиле, а в умствения и в чувствения свят, това са процеси, които трябва да станат. Това е един важен процес, важен въпрос.

Христос казва: „Понеже ви казах това, скръб изпълни сърцата ви“. Когато кажете на един човек, че това, което той мисли, не може да го изпълни, става му мъчно. Една сестра ме питаше: Защо казвате, че не можем в този живот да станем светии? Казвам ѝ: Аз още не съм станал светия, че вие искате преди мене да станете светии и светици. Вие трябва да постъпвате

свято, а що се отнася до светийството, това не е лесна работа. Да постъпвате като свети хора, и това даже е голяма работа. За вас е важно да постъпвате право, няма какво да мислите за светийството. При това светиите са много смирени хора. Цялата история няма по-голям светия от Христа. Той казва за себе си, че като се намерил в рабски образ, смирил се, подложил си гърба на удари, като обикновен човек. Ние виждаме Неговото голямо знание, но като дошли римските войници при Него, Той приема всичко. Той се подчинява на римските войници и се оставя да го заковат на кръста. Где се крие силата на Христа? В Христа има една особена силна характерна черта. Със своето смирение Той се показа на духовете на земята слаб, немощен. Те казаха: Слаб е Той, няма какво да се плашите. Ние Го вързахме. Да се приготви една арка за Него. Ние Го водим в нашето царство и ще Му дадем да се разбере как смее да идва в нашето царство. В онзи свят имаше голямо знамение. Те водеха вързан Христа, но Той даде такъв ритник на вратата на ада, че изпокърти всичко. Христос нямаше камшик, но с ръката си удари този-онзи и им каза: Какво седите още тук? Хайде навън. Елате с мен, в три дена всичката работа ще се свърши. И така стана. Всички дяволи се изпокриха. Дяволът знае какво нещо е ударът на един светия. Като те удари един път, ти ще помниш този удар цели десет хиляди години наред. Като те удари един път светията, ти няма да се спреш дори до слънцето. След тази победа Христос трябваше да слезе и по-долу от ада, дето намери затворниците и ги освободи. Щом ги освободи, Той го поведе към небето. След това Той отиде при Отца си и показа, че спечели победата. На земята хората мислеха, че победиха Христа, а Той замаскира положението и свърши работата. Христос е колективно същество. Той имаше един плам, даден от Бога, който духовете не можаха да разберат. След като победи всичко, Той се качи на високо и каза: Свобода на всички! И всички онези духове, които бяха из въздуха, Той ги катурна, свали ги долу. Колкото лоши духове имаше по света, Той ги очисти. Колкото останаха свободни, крият се из горите, из пещерите и тук-там измежду хората.

Сега у вас се заражда мисълта дали всичко това е вярно или не. Аз не искам да вярвам, но гледайте на това като на един разказ, като на забавление. Не мислете, че е вярно, но не мислете, че не е вярно. Ако мислите, че не е вярно, грешите; и ако мислите, че е вярно, пак грешите. Не казвате, че съм дошъл да ви говоря неверни работи. Ако съм дошъл да ви лъжа, кажете ми какво ще спечеля от това? Какво ще придобия, ако ви излъжа? Аз не се нуждая от нищо. Сега и аз казвам на всички: Хайде навън. В три дена никой да не остане тук. Какво означава това? Хайде, излезте от тези гробища, в които страдате. Освободете се от всички пъшкания и охкания, от всички сълзи и страдания? Какво ще плачете, че мъжът ви умрял? Кога е умрял мъжът ви? Ако наистина е умрял, това не говори

добре за вас. Ако дъщеря ви е умряла, това не говори добре за вас. Това показва, че вие сте ги уморили. Баща ни умрял. Защо? Вие го уморихте. Христос защо умря? Вие Го уморихте. И сега ще седнат да плачат, че Христос умрял. Хайде всички навън! Навън старият ред! Човещина се изисква от всички. Мисъл, доброта, сила се изисква от всички. Какво ще ми разправяте вие? Това е свещената религия. Трябва да се освети името Божие на земята. Ние не съдим никого, защото дето има съдба, там няма спасение. Мнозина очакват да настъпи деня на второто пришествие, когато светът ще бъде съден. Ако чакате съдът да дойде да ви съди, вашата работа е изгубена. Преди да дойде страшният съд да ви съди, за вас има спасение. Щом дойде страшният съд, опасна ви е работата. Грешните ще отидат на вечен огън и мъчение, а праведните ще отидат горе. Праведните, които са правили добро, тяхната работа е свършена вече. Какво очаквате повече? Грешният не може да бъде праведен, и праведният не може да стане грешен. Време е още сега да решите, преди да е дошъл съдният ден. Ако сега решите въпроса, във ваша полза ще бъде всичко. Ако решите отпосле, времето е изгубено. Какво се иска сега от вас до Великден, например? Какво показва днешният ден? Той показва онази велика Любов, която имал Христос към своите братя. Към кои свои братя? – Към всички онези страдащи души, които са отправили ума си към Бога и са Го молили да им помогне. В каквато форма и да са молили, това не е важно. Те са вярвали в Бога и са Го търсили. Сега вие трябва да бъдете свободни от всички предубеждения. Спасението седи в Божията Любов, в нищо друго, а тя е плод, който спасява. Любовта е храна за душите. Духът ражда Любовта. Той е нещо непознаваемо. От Него иде животът, от Него иде светлината, от Него иде свободата, от Него иде знанието. Но без Любовта нищо не можете да направите. Ако вие не възприемете тази любов, която иде от Духа, вие не можете да бъдете спасени. Ако не пиете вода, ще умрете, ако не дишате, ще умрете; ако не приемете светлина, ще умрете. Ако не мислете, ще умрете. Ако не любите, ще умрете.

Сега аз се спирам на онова време преди създаването на света. И тъй, както сега го виждам, и тогава е съществувала Божията Любов. И тогава е съществувала Божията мисъл. Под влиянието на тези две сили светът е започнал да се строи. Това, което сега виждате, не е нищо друго, освен резултат на Божията мисъл и Божията Любов. Бог е изпратил своята любов и мисъл в света. Тъй щото, сега на вас не ви остава друго, освен да изучавате тази любов и мисъл, които са действували. Сега вие всеки ден сте недоволни от нещо. Някой е недоволен, че не е свършил училище, не е свършил гимназия. Хубаво е било да свърши, но не е свършил. Друг е недоволен, че не е свършил университет. Трети е недоволен, че баща му не е богат. Четвърти е недоволен, че не е виден проповедник или музикант, или художник. И това е хубаво, но не е най-важното. Най-важното за вас е

спасението. На всинца ви трябва Любов, да се запали у вас свещеният огън на Любовта. И тогава старият ще се подмлади. Старият трябва да стане умен, а умният трябва да стане добър. Който е силен, той се нуждае от ум. Който е умен, той се нуждае от доброта. Ако имате и трите качества, нужна ви е Любов. Вие трябва да разбирате Любовта, защото чрез Любовта иде силата в света, иде знанието, иде и добротата. Доброто е плод на Любовта. Това е великият закон в света. Вие ще кажете, че любовта е измама, измама на сърцето. Не, това не е никаква любов. Любовта освобождава. Тя носи радост за всички хора, за всички риония, които мислят. Вие можете да направите опит в това отношение. Вие можете да направите ред опити по отношение на любовта. И аз мога да ви приведа ред примери, но те няма да бъдат такива, каквито опити вие можете да направите. Доколкото човек вярва в Бога, дотолкова може да Го познае. Вие не можете да познаете Бога, докато не Го любите. Не може първо да Го познаете, и тогава да Го любите. Този, когото познаваш, ти трябва да го любиш. Ако ти не любиш брата си, когото виждаш, как ще любиш Бога, когото не виждаш.

Сега мисълта, която искам да остане в умовете ви, е следната: Всичко, каквото имате, каквито опитности сте придобили, е ценно, но всичко това трябва да мине през Божествения огън, да се претопи и да остане ценното от него. Сегашният ви живот ще мине през огъня на Любовта, и всичко, което остане след този огън, то е ценното. На него можете да разчитате. Това е вашето богатство. И онова, което можете след това да организирате, в него седи вашият живот. След това вие ще влезете в света на Любовта. Има един свят, в който всичко е постижимо. Това е светът на Любовта. Там всички човешки желания се постигат. Апостол Павел, който имаше тази опитност, казва: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят“. И затова казвам: Търсете първо Божията Любов. Като срещнете един човек, не е мъчно да го познаете. Вие не познавате ли една свещ дали хубаво гори или не познавате? Познавате. Значи, ако имате една свещ, вие ще я познаете дали гори хубаво или не, а като срещнете един човек, не го познавате дали гори хубаво или не гори. Тогава къде седи вашето знание? Аз не казвам, че не познавате нещата, но вие имате една крива мярка за нещата. Какво нещо е човекът? Когато добрият човек влезе в един дом, дето има болен, без да го познавате, вие ще разберете, че то е добър човек по това, че вашият болен ще оздравее. Ако работите ви са били заплетени, ще се подобрят. Ако времето е било облачно или задушно, непременно ще стане някаква промяна. Страна, или град или село, дето има добри хора, там винаги ще има плодородие, винаги хората ще живеят по-добре помежду си, там винаги небето ще бъде по-ясно, по-хубаво и по-приятно. Добрият човек е като извор, от водата на който всичко расте и се развива. Потребни са добрите хора в света. Не че

всички трябва да го знаят. Добрият човек не се нуждае от това да бъде познат на всички хора. Изворът, който извира от планината, не иска да го знаят хората, но без да иска всички го знаят. Той се проявява без да иска. Той образува цяла река. Дето мине, на всякъде се проявява. Но този извор, като започне да слиза от планината, няма да бъде вече така чист, както е бил в самата планина, в началото. Като дойде до морето да се влее, той ще бъде мътен. Погрешката не е негова. Погрешката му седи в това, че той е поел нечистотиите на всички хора. Като е услужил на всички хора, той е станал нечист. Водата ни най-малко не съжалява, че е станала нечиста. Тя казва: Аз искам всички хора да бъдат чисти. Въздухът пък казва: Аз искам всички хора да дишат, всички хора да мислят право; водата, която пием, ни показва, че всички трябва да бъдем чисти. Светлината, която възприемаме, ни показва, че всички трябва да бъдем любящи. Така казват, водата, въздухът и светлината. Писанието казва: Чистите по сърце ще видят Бога. „Онези, които ме търсят, ще ме намерят". Значи, онези, които мислят, ще ме намерят. За онези, които любят Бога, е казано, че Бог ги е написал на своята длан. Дето ходи, Той ги носи със себе си, написани на Неговата длан. Достатъчно е да погледне на дланта си, за да си спомни за тях. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдеш написан на дланта на Бога. И като погледне на дланта си, да каже: Имам едно дете, което ми е приятно, защото живее така, както искам. Какво по-хубаво от това в света, да мязаме на Господа, да живеем като Него в мир. Какво правят сегашните хора? Като се съберат няколко души, веднага започват да спорят кой в какво вярва. Оставете вашите вярвания. Когато някой добър човек дойде в къщата ви, за вас е важно дали ще станете здрав, ако сте били болни. Като дойде в къщата ви един човек, вие не трябва да го питате в какво вярва, но ако е жаден, дайте му вода да пие. Ако е гладен, дайте му да се нахрани. Ако е уморен, оставете го да си почине. Запитай го откъде иде, посрещни го добре, а после вече кажете да си поговорите и за други работи. Това значи любов. Нека този човек ти бъде като брат. Вие ще започнете да го питате: Ти от нашите ли си? Всеки, който върши Волята Божия, е от нашите. Всеки, който е силен, е от нашите. Всеки, който е умен, е от нашите. Всеки, който върши добро, е от нашите. Това са нашите братя и сестри. Това е малко меко казано. Така и вие можете да говорите. Сега аз искам да ви остане нещо днес от това, което говорих. Аз искам да ви дам нещо и да взема от вас нещо. Какво можете да ми дадете? Най-първо от вас искам да посветите своята сила на Бога. После искам да посветите своята мисъл на Бога. Искам да посветите своята доброта на Бога. Искам да посветите своята любов на Бога. Готови ли сте за това? – /Готови/, това не искам за себе си, искам го за Бога. Аз искам да посветите всичко това не за онзи Бог на разногласието, но за онзи ваш Баща, Който ви е давал, давал досега живот, Който ви е давал сила, Който ви е давал всички радости. Аз искам да посветите всичко за Онзи Бог, за Онзи ваш Баща, на Когото

всичко дължите. Като излезете вън, ще видите всичко, каквото този ваш Баща е създал за вас. Той е създал небето, звездите – всичко е създал за вас. Щом сте дошли на земята, в това велико училище вие трябва да учите, да видите какво е създал вашият Баща заради вас. Вие не трябва да бягате от това велико училище. Много хора искат да се освободят от земята. Те казват, че земята била „юдол плачевен“. Казва се в Писанието, че Дух Божий се носеше над земята. И като погледна Бог на земята, на тази своя дъщеря, Той каза: Да бъде виделина на нея. И стана виделина. Земята е дъщеря на Бога, а вие сте нейни деца. Казвате: Нима земята може да ражда? Ражда земята. Но ако приемете това нещо по човешки, вие съвсем ще се объркате. Аз не искам да мислите, че земята е точно такава, каквато я виждате отгоре. Това, което отгоре виждате, никаква земя не е още. Очите ви трябва да се отворят, да видите какво нещо е земята. Материята, от която е направена земята, е толкоз чиста, че се равнява почти на онази първична материя, за която ви казвам, че ако искате да получите един грам от нея, трябва всички фабрики по света да работят цели три хиляди години, за да създадат този грам материя. Това, което виждате отгоре на земята, това е човешкото и животинското. Вътре в тази материя прониква Божественото, което постоянно организира човешкото и животинското. Божественото постоянно подтиква тази мъртва, неорганизирана материя още и я подбужда към живот. Така подтиква Той и умрелите хора. Бог отива от време на време над гроба на някой умрял и го пита: Защо те туриха тук? – Крадях и убивах на земята. Е, повече да не крадеш и да не убиваш. После отива на гроба на някоя невеста и я пита: Защо ти си тука? – Изневерих на мъжа си, и той ме уби. Стани и повече да не изневеряваш. После той отива на гроба на някой слуга и го пита, защо е заровен на това място? – Крадох господарите си. – Друг път да не крадеш. След това отива на гроба на някой съдия, и него пита, защо са го заровили в земята. На всички Бог казва: Станете и повече не грешете. Мнозина искат да знаят как ще бъдат погребани. Съжалявам, че не мога да им отговоря. Аз повече бих желал да се интересувате от това, как ще възкръснете, от колкото как ще бъдете погребани. Хората се интересуват как ще бъдат погребани, като умрат, а не знаят, че те и сега не са живи. Мислите ли, че вие сте живи? Като наблюдавам хората, виждам колко са слаби във вярата си. Един евангелски проповедник проповядвал пред своите пасоми, че не трябва да се плаче за умрелите. За тази цел той си послужил с различни стихове от Евангелието. Както проповядвал, идват да му съобщят, че неговият шурей умрял. Като видял жена си разплакана и той заплакал заедно с нея. Това било тъкмо след проповедта му.

И аз се чудя защо трябва да се плаче за умрелите. Сега, аз не искам да ви огорчавам, но задайте си въпрос, защо плачете, когато някой от вашите ближни умре. Жената плаче за мъжа си, че умрял, главно поради това, че

няма кой да работи за нея, няма кой да я гледа. Бащата плаче за сина си, защото няма кой да работи за него. Като разгледате скръбта на хората от психологическо гледище, ще видите, че в нея се крие нещо користолюбиво. С това аз не искам да кажа, че е добре да умре човек, но трябва да си дадете отчет защо плачете за своя покойник. Според мене, човек умира, защото няма кой да го обича. Когато видя някой умрял, приближа се при него и го питам иска ли да възкръсне, но той казва: Не искам да възкръсна, защото ще ме бият хората. Е, тогава върви си. Добре, че се освободих от жена си, от дълговете си. Имах много дългове на земята. Ако ме върнеш да живея, ще продължиш страданията ми. Когато някой иска да го възкръся, аз го питам: Готов ли си да служиш на Господа, да проповядваш Словото Божие? – Трудна работа е тази. Какво ще проповядвам? По-добре да си вървя. Мнозина ме питат: Защо не възкресиш някого? – Досега аз не съм срещал нито един човек, който да (е) пожелал да възкръсне, да служи на Господа. Питам: Като възкръсна Христос, кои повярваха? Еврейският народ повярва ли във Възкресението? Колко души повярваха? Отначало повярваха само 500 души. След това повярваха 3000 души и едва след 2000 години се увеличиха вярващите, силата на Христа дойде. Христос проповядва вече не чрез една уста, а чрез хиляди. Днес Той навсякъде проповядва. Когато Христос проповядва, Той ни изпитва. Той ни изпитва. Той ни изпитва в Любовта.

Питам: В какво седи вярата? Вярвайте в онова, което ще стане. Ще кажете: Може ли? – Опитайте. В Писанието е казано: Потърсете ме в ден скръбен. Но това не значи, че трябва да се изолираме от хората. Не е правилно да се изолираме. Може да се изолираме, но от кого? От всички лоши хора. А да се свържем с всички добри по лицето на земята, дето и да се намират те. Ако искаш да успяваш в живота си, трябва да се свържеш с всички добри хора по лицето на земята. Трябва да се изолираш от всички лоши мисли и желания на хората, понеже те ще те спънат. Лошите хора не трябва да мразиш, но трябва да се изолираш от тях, за да се свържеш с всички добри хора. Свържи се с добрите хора. Иначе вие няма да намерите в живота си това, което търсите. Сега аз да ви представя как трябва да бъде това, как трябва да се свържете с добрите хора. Някой казва, като се оженим. Аз не съм против женитбата, но казвам: Да не се разлъчва това, което Бог съчетал. Това значи да се ожени човек, да има една другарка, с която през целия живот да не са си разменили нито един остър поглед, да не са си казали нито една обидна дума, нито да са си отправили едно лошо чувство, било то явно или тайно. Така трябва да бъде и от двете страни. Пък и синът, и дъщерята трябва да живеят по всичките правила. И слугите трябва да живеят по всичките правила. Вие трябва да обичате слугите си. Не е лошо човек да бъде слуга. И синът е слуга, само че той служи без пари. Той се учи на Божия закон. Бащата казва: Синко, изпълни моята

воля от любов, както и аз изпълнявам Волята Божия. Един ден моят успех ще бъде твой успех. И твоят успех ще бъде мой успех. Ако работим за Бога, ние работим и за себе си. Ако не работим за себе си, ние не работим и за Бога. Питам: Де са отишли онези, които са работили изключително за себе си? Те са отишли на гробищата. Всички онези, които имат паметници на гробовете, са все от онези, които са работили само за себе си. На тия паметници аз бих поставил следния надпис: Прости ни Господи, че сме работили само заради себе си. Възкреси ни, и след това ще работим само заради Тебе. Който служи на Бога, в бъдеще няма да има никакви гробища. Ако отидете на някой гроб, вие четете: Тук лежи един млад и зелен, който погина за своето Отечество. Кое е нашето Отечество? Ако нашето Отечество е Земята, или е ако е Царството Божие, към него именно ние трябва да се стремим. Ако всички ние служим на Царството Божие, ще бъде добре за всички народи и държави, за всички общества и за всички домове. Този закон ще подобри положението на всички. Това не трябва да бъде само за едного, но за всички. Българската поговорка казва: С един камък къща не става. Всички хора трябва да служат на този велик закон. Гробищата съществуват, понеже ние не служим на Бога, но служим на себе си само. Който съзнава, че е сиромах, той служи на себе си. Който съзнава, че е богат и той служи на себе си. Който съзнава, че е умен, той служи на себе си. Който съзнава, че е силен, той служи на себе си. Който съзнава, че е добър, той служи на себе си – нищо повече. Това е моята максима. Пред моя ум седи друг един (в)сеобемащ ум. Пред моята сила седи друга една по-велика сила и пред моята доброта и любов седи друга една доброта и любов. И затова като погледне човек към тази сила, трябва да си каже: Колко е велика, Господи, Твоята сила. На нея принадлежи всичко в света. Така казвам аз на себе си, така трябва да кажете и вие в себе си. Господи, аз посвещавам своята сила, своя ум, своята доброта и своята любов за служене на Тебе. Всичко това иде от Тебе и го посвещавам за служене на Тебе. Не искам да го задържа за себе си. Аз взимам това като един велик закон.

Сега пожелавам на всинца ви да служите на Бога. Това е едно благо за всички.

Сега ще прочета няколко мисли от един учен човек от книгата „Светът на великите души".

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

27. неделна беседа от Учителя,
държана на 5 април, 1936 година.
София – Изгрев

1936_04_05 Двете фази
неделно утринно слово Книга: Устойчиви величини, том 2

ДВЕТЕ ФАЗИ

Размишление

Прочетената глава от посланието към Филипяните започва с Божественото и свършва с човешкото. Това показва, че между тези две начала има тясна, непрекъсната връзка. Не можеш да живееш добре като човек, ако не си разбрал Божественото Начало в себе си. Не можеш да влезеш в Божествения свят, ако не си минал през човешкия. Казано е в Писанието: „Само чистият по сърце може да види Бога." Божественият свят не търпи никаква нечистота. Ще кажете, че вие постоянно миете лицето, ръцете си, за да бъдете чисти. Мислите ли, че чистото лице означава чисто сърце? И това е възможно, но и обратното се случва: лицето на човека може да бъде чисто, а сърцето му – нечисто.

Мнозина се оплакват от живота си, от противоречията и страданията, на които се натъкват. – Защо? – Мъчно се излиза от областта на противоречията. И светията, като влезе в тази област, мъчно излиза. Той се вижда принуден да остави дрехата, оръжието си и така да излезе навън. Ако областта на противоречията представя трудности за светията, колко повече за обикновения човек. Той често нагазва в тази област и, въпреки това, мисли, че всичко ще му върви добре. – Защо съществуват противоречията? Както и да се обяснява, това не разрешава въпроса. Това е все едно да питате, защо на някои места почвата е мочурлива, С обясненията мочурливата почва не се пресушава. Дренаж е нужен, за да се изсуши почвата и да стане плодородна. Учените са забелязали, че на едни места земните пластове хлътват, а на други се повдигат. Те дават различни обяснения за хлътването и издигането на земните пластове, но с това промените, които стават със земните пластове, не се прекратяват. Земната кора постоянно се изменя. Човек е дошъл на земята с известен багаж, от който не може да се освободи. – Защо е така? – Другояче не може. Ако остане без багаж, толкова ще олекне, че ще отиде някъде в пространството. Това не значи, че ще отиде в другия свят. Някой иска час по-скоро да напусне земята, да отиде при Бога. Отде знае, че ще отиде при Бога? За да стане жител на небето, преди всичко човек трябва да слезе до дъното на ада и след това да започне да пъпли нагоре. Лесно се говори, че искаш да се качиш горе, но качването подразбира знание.

Понятията „качване и слизане", „горе и долу" и до днес още остават неразбрани за хората. Всички неща, които слизат надолу, са тежки; които възлизат нагоре, са леки. Тежките неща изпущат тъмнина, а леките – светлина. Тежките хора минават за грешници, а леките – за праведни. Така

не се говори. За да стане ясно едно понятие, преди всичко то трябва да мине през човешкия ум и човешкото сърце, да се опита. Лесно се говори за неща, които не са опитани. Например, казваш, че можеш да рисуваш. Ако си добър художник, лесно рисуваш; ако не си добър художник, ще минеш през големи мъчнотии, докато научиш това изкуство. Вземи четка в ръка и се опитай да нарисуваш образа на един човек, да видиш, през колко мъчнотии ще минеш. Много пъти ще изтриваш очите, ушите, устата на образа, който рисуваш, за да изкараш една хубава картина. Ще нарисуваш някъде вода и ще кажеш, че си нарисувал извор. Не е лошо да нарисуваш един образ, но трябва да му дадеш израз. Идея трябва да има във вашата картина.

Каквото и да се говори за художниците, вината не е в тях. Малкото дете рисува гарджета, и майката се радва на рисунката му. – Защо? – Тя знае, че един ден това дете ще стане виден художник. Лошо е когато нещата остават на едно и също място. Обаче, ако се развиват, те внасят радост и насърчение. Някой чете философски книги и намира противоречия в тях. Той се запитва, защо авторът дава такова противоречиво обяснение на въпросите. Вината не е в автора. По права линия ли тече реката? Като проследите течението ѝ, виждате, че тя постоянно криволичи на една и на друга страна. Пътят ѝ не е равен, не върви по права линия. Следователно, тя е принудена да криволичи. Друг е въпросът, ако се изкопае дълъг, прав тунел, и водата минава по него. Обаче, за това се изискват усилия, време и хора. По същия начин и словото, и мисълта не вървят по права, гладка линия. Дълъг и неравен е пътят на човешката мисъл.

Често хората сами се лъжат, искат да затворят очите си пред мъчнотиите и противоречията, но с това нищо не се постига. Никой човек не е излъгал себе си. Отвори очите си и разрешавай въпросите в светлина. Мнозина ще те залъгват отвън и отвътре, но ти слушай Божествения глас в себе си. Той всякога говори истината. Ще кажете, че някой дошъл пред вас да изповяда греховете си, и вие сте длъжни да му помогнете. Помага се на добрия, честния и справедливия човек. – Как се познава такъв човек? – Щом дойде при вас да изповяда греховете си, питайте го защо греши. От отговора му ще познаете, добър човек ли е, или лош. Ако ви каже, че не е ваша работа, как живее той, и какво прави, ще знаете, че не може да се разчита на него. Той е нечестен, неискрен човек. Той иска от вас да се молите за него, да се простят греховете му, а сам да прави, каквото желае. Това е дяволска работа. Не помагайте на дявола, но оставете го да се пържи на собствения си огън.

Пазете се от изкушенията на дявола, за да не си счупите главата. Един селянин отишъл при ясновидката Кортеза, да чуе нещо от нея. Той се представил за благочестив и смирен човек. Казал ѝ, че иска да чуе нещо за Бога, за другия свят, да повдигне душата си. Кортеза, макар и ясновидка, изпаднала в заблуждение и помислила, че пред нея стои свят човек. След

няколко посещения той тръгнал от село в село да проповядва. Вместо икона, той носел своята фотография: отдясно поставил образа на Христа, отляво – Свети Дух, а над главата си – Бог Отец. Дето отивал, все за себе си говорел, за своите ясновидски дарби и способности. Той не подозирал, че се поддал на изкушенията на дявола. Трябвало след това да бъде подложен на големи гонения и хули, за да разбере, че е на крив път. Не се постига лесно съвършенство. През големи мъчнотии и изпитания трябва да мине човек, за да стане съвършен. Много горчиви хапове ще глътне, докато реализира идеала на своята душа. Който носи в себе си морала на любовта, никога не се обезсърчава. През каквито изпитания и да минава, той остава верен на любовта.

Някои казват, че в любовта, именно, са преживели най-големите огорчения и противоречия. Това е невъзможно. Любовта не създава противоречия, нито огорчава човека. Който те обича, никога не може да те разлюби. Коя майка, която носила детето в утробата си с любов, го е разлюбила? Кой признателен и благороден син е разлюбил майка си и баща си? Невъзможно е да обичаш и да не те обичат. На какъвто въздух и да изложите златото, все злато си остава. При каквито условия и да поставите добрия човек, все добър си остава. Никоя сила в света не е в състояние да измени характера на добрия човек. Ще кажете, че лоши мисли и чувства ви нападат и изменят характера ви. Страхувате ли се от тях? Колкото да са страшни, те не могат да нарушат вътрешния мир на човека. Защо се смущавате от лошите мисли и чувства? Защо се смущавате от лъва? Лъвът реве като лъв, няма защо да се страхувате от него. Кучето лае като куче, магарето реве като магаре. Следователно, и лошите мисли, колкото да са страшни, ако не им се поддавате, ще минават и заминават край вас, без да ви засегнат. Ще кажете, че те ви засягат, като миризмата на мършата. Щом усетите миризмата им, бягайте далеч от тях. В живота приятното и неприятното вървят всякога заедно. Затова казваме, че приятното за едного е неприятно за другиго. Приятно е за вълка да души овцете; неприятно е за овцата да я напада вълк.

И тъй, каквито са отношенията между вълка и овцата, такива отношения съществуват понякога между хората. Това са анормални състояния, резултат на отклонението на човека от правия път. Ще кажете, че такива хора трябва да се отстранят от обществото. Това е невъзможно. Как ще отстраните вълка от кошарата? Колкото и да е далеч в гората, той все за кошарата мисли. Докато не нападне поне една овца, той постоянно ще се върти около кошарата. Като изяде овцата, ще започне да мисли за втора, трета и т. н. Не можете лесно да се освободите от злото. Не мислете, че можете да победите злото, или да надхитрите дявола. Повече ще объркате конците си, отколкото да ги оправите. Който се е опитал веднъж да излъже дявола, двойно е платил. Дяволът е баща на лъжата. Що се отнася до лъжата, той знае, как да си служи с нея. Обаче като се среща с хората,

той изисква от тях да му говорят истината. Щом им каже нещо, те трябва да го разгласяват като глашатаи: Дяволът дава широк достъп на лъжата, в замяна на което иска да му се говори истината.
Задачата на човека е да различава състоянията, през които минава, както и мислите, и чувствата си. Той трябва да знае, кои мисли са негови и кои – чужди. Не е достатъчно да кажеш, че мислиш, но трябва да знаеш, твоя ли е тази мисъл. Дойде в ума ти една добра мисъл – посетило те е едно добро същество; дойде ти една лоша мисъл – посетило те е едно лошо същество. Чистата вода минава през чиста тръба, а нечистата – през нечиста тръба. Който греши, той е нечист съд. Щом се разкае, става чист съд. От човека зависи да бъде чист или нечист съд. – Защо греши човек и се каля? – Това е друг въпрос. Някога човек се каля от своите грехове, а някога – от чужди. За Христос е казано, че понесе греховете на цялото човечество, но Той не се окаля, не стана нечист съд. – Защо не се окаля? – Защото имаше отвращение към греха. Той понесе греха, страданията на хората, без да го засегне тяхната нечистота. Всеки, който подписва полица за някого, той плаща вместо него.
Христос подписа полица за цялото човечество, поради което понесе последствията на неговите грехове. Той знаеше, че ще страда, ще бъде разпнат, но съзнателно се пожертва. Несъзнателният и неблагодарен син всякога може да разпне майка си. Герой бъше Христос! Той понесе страданията на хората, без да се окаля. Христос знаеше, че когато греховете на хората се увеличават, и благодатта се увеличава, но ако те се разкаят и обърнат към Бога. Затова е казано, че цялото небе се весели, когато грешникът се обръща към Бога. Това означават думите: Нечистото се превръща в чисто. – Кога? – Когато мине през Божествения огън, който изгаря и стопява всичко. Нечистото, неустойчивото изгаря, а това, което любовта е създала, остава за вечни времена. Може ли при това положение човек да не се отрече и самопожертва? Как няма да се отречеш от онова, което изгаря и се превръща в пепел? И пепелта е полезна, но за тор. Обаче, онова, което не изгаря, постепенно се организира. През него минава животът. Старите ти дрехи ще изгорят, и ти ще останеш гол. Който живее в Бога, не е гол. Той е обвит в светлината на любовта. При тази светлина никаква голота не съществува. Облеченият в светлина е светещ човек. Горко на онзи, на когото дрехите са изгорели! Той не познава светлината на любовта.
И тъй, искате ли да бъдете облечени, следвайте пътя на водата, на въздуха и на светлината. – Какво прави водата? – Уталожва жаждата на жадния. – Какво прави въздухът? – Дава живот на онзи, който се задушава. – Какво прави светлината? – Оправя пътя на объркания и заблуден пътник. Кой човек не се нуждае от вода, въздух и светлина? Носете качествата на водата, въздуха и светлината, за да бъдете добре приети навсякъде. Пъди ли ви някой, ще знаете, че нямате качествата на водата, въздуха и светлината.

Водата е носителка на живота, въздухът е носител на мисълта, а светлината – на любовта. Търсите ли живота като среда, обърнете се към водата; търсите ли мисълта като среда, обърнете се към въздуха; търсите ли любовта, обърнете се към светлината. Откажете се от миналото, от злото в себе си, за да намерите новата среда – средата на водата, на въздуха и на светлината. Защо съществува злото, не питайте. За злото можете само да мислите, но във връзка с доброто. Отделите ли злото от доброто, вие сте на опасен път. Който попадне в пътя на злото, не може да излезе навън. Трябва да дойде една мощна, здрава ръка, да го изведе навън. Страшен и мъчен е пътят на злото. В началото си този път е широк, удобен, може да се минава с кола, файтон и автомобил. Към средата се стеснява и става опасен и страшен. Малцина са излезли от там здрави и неповредени. Обаче, който е минал благополучно, отива към края, дето пътя отново става приятен, красив и лек. Това е за избраниците, които и по този път са вървели с любов и вяра в Бога. Без Бога и в пътя на доброто е страшно. С Бога и пътя на злото е приятен и красив.
Какво представя вярата? – Мощна сила която разрешава всички мъчнотии и противоречия. Вярващият е мобилизиран. Когато излезе лице с лице срещу неприятеля, той изважда пушката си и стреля. – Нали трябва да живеем в мир и любов? – Предложи на неприятеля си мир и виж, какво ще каже. В това време дръж пушката си пълна и чакай отговор. Ако е готов за мир, и двамата ще свалите пушките си. Ако не е готов, ще стреляш и ще вървиш напред. Той може да те рани някъде – ще спреш да превържеш раната си и пак ще вървиш напред. Раната е болестта, която иде с цел да те победи. Ще вярваш в успеха си и ще вървиш напред. Който влиза в борба с неприятеля си, не трябва да се връща назад. С лошите хора не можеш да живееш в мир. Важно е, като воюваш, ти да не изгубиш своя вътрешен мир. Ако неприятелят ти падне в плен, не го убивай, но му кажи да вземе пушката и да воюва с тебе заедно, против твоите врагове. – Ако не иска да воюва? – Ще го заставиш по някакъв начин. Две неща го очакват: или да воюва, или да се обезоръжи и да стои мирен. Който иска да воюва, трябва да върви напред и да не отстъпва. – Все ще дойде някой ангел да ми помогне. – Ангелът е в тебе. Ти ще го слушаш и ще вървиш напред. – Ранен съм. – Ще вървиш напред. – Кръвта ми изтича. – Ще се превържеш и пак ще вървиш напред. Ангелът е строг, не търпи слабости и мекушавост. Той е поддръжник на новото: нови разбирания, нов морал, нови възгледи, ново оръжие. – Кое е новото оръжие? – Любовта. Тя побеждава всичко.
В Стария завет се говори за пророк Илия, който се възнесе на небето с огнена колесница. Някои религиозни очакват да дойде такава колесница и за тях. Огнената колесница е огънят на любовта. Илия мина през Божествения огън, за да излезе от Стария завет. След това той разбра, какво значи, да живееш в любов. Той пожела да дойде отново на земята и да изправи погрешката си. Роди се отново като Иоан Предтеча и, за

изкупление на погрешката си, трябваше да отсекат главата му. Христос казва за пророк Илия, че бил един от най-малките в Царството Божие. Значи, всички, които идат след него, ще бъдат по-големи.
Какво се иска от съвременния човек? – Да преодолее естеството на пророк Илия в себе си. Ако не постигне това и не стане като един от най-малките в Царството Божие, той не може да разбере Божиите пътища. Често ще ви нашепват, че сте грешници, че не разбирате живота, и вие ще се обезсърчавате. Не се обезсърчавайте, но бъдете будни, да не се поддавате на внушенията на дявола. Говори ли ви отрицателни и неверни неща, турете един грам от истината на гърба му. Той се страхува от истината като от огън. Що се отнася до лъжата, той е герой, може да я носи; по отношение на истината, той е слаб – тя го събаря на земята. Майката трябва да говори истината на дъщеря си, да знае, какво я очаква; бащата трябва да говори истината на сина си, да знае, с какво има да се справя. Какво прави майката с дъщеря си? Като дойде време да се жени дъщерята, майката скрива истината. Защо да не се говори истината на всички? Нека момата и момъкът знаят, че домът им ще се посещава и от Христа, и от дявола. Христос носи радост и веселие, а дяволът – страдание и скръб. Желая ви да бъдете герои, да се ползвате от посещенията и на Христа, и на дявола. Силен човек е онзи, който се справя еднакво с радостта и страданието, с любовта и омразата, с вярата и безверието, с доброто и злото. Когато носи доброто, човек е силен като ангела; когато носи злото той е силен като дявола. Който мисли, че ще носи само доброто, той е на крив път; който мисли, че ще носи само злото, пак е на крив път. Човек трябва да носи и доброто, и злото. Така направи Христос. Той понесе страданията и радостите на хората. Той понесе и доброто, и злото на човечеството. Доброто и злото са пътища, през които човек неизбежно минава.
Ще кажете, че пътят на злото е тежък и опасен, причинява големи страдания. В началото този път е лек, в средата е много тежък, а на края носи благословение за всички. Радвайте се и като плачете, и като се смеете. Събирайте сълзите си в шишенце, да ги изследвате. По тях ще познаете, от каква дълбочина идат те. Така ще разберете, че сте на земята като в най-добро училище. Пътя, по който вървите, е един от най-добрите. Докато преживявате нещо, мълчете. Щом го преживеете и стане минало за вас, можете вече да говорите. И за бъдещето може да говорите. Обаче, за настоящето ще мълчите. Следователно, говорете за миналата и бъдещата си любов, но не и за настоящата. И всичко, за което говорите, да бъде точно, без преувеличаване. А за това, върху което работите в даден момент, ще мълчите като риба. Не спазвате ли това правило, сами ще си напакостите.
И тъй, любете и правете добро, за да се повдигнете. Ще любите и ще правите добро като Бога. – Как люби Бог? – Безкористно и чисто. Той люби

всички живи същества и към всички е еднакво добър и благ. Казано е за Бога, че беше в Христа и не вменяваше греховете на хората. Щом Бог прощава греховете на хората, и ние трябва да прощаваме. Следвайте примера на Христа и на Бога. До известно време се прощават греховете на хората, но, ако не се примирят помежду си, ще понесат последствията си. И след това ще се принудят пак да се обърнат към Бога, Той да ги примири.

Работете върху себе си, да придобиете качествата на водата, на въздуха и на светлината. Само така ще влезете в пътя на доброто. Само така ще минете благополучно и безопасно пътя на злото.

– Бог е Дух, и Божият Дух носи свобода.

27. Утринно Слово от Учителя, държано
на 5 април, 1936 г., 5 ч. с. София. – Изгрев.

---

*) Послание към Филипяните, 2 гл.

1936_04_05 Двете фази в пътя на ученика
неделно утринно слово Книга: Трите родословия - Жануа

ДВЕТЕ ФАЗИ В ПЪТЯ НА УЧЕНИКА

5 април 1936 г.,
5 ч сутринта.
Изпълни се нарядът.
Втора глава [от Посланието на апостол Павел] към Филипяните
„В начало бе Словото“

Тази глава захваща с Божественото и свършва с човешкото, свършва с обикновени работи. Има съотношение между човешкото и Божественото. Човешкото е едно средство, спомагателно условие. В Божественото човешкият живот не може да бъде разбран. Човек трябва да чисти постоянно своята къща. Като стане сутринта, да се мие. Мисли ли, че като си измие лицето, че ще стане чист? Лицето му може да бъде чисто, а пък сърцето му – нечисто. Или пък лицето му може да бъде нечисто, а сърцето – чисто.

Та, мнозина страдат от нямане на ясна представа за живота. В живота има една област на противоречия. И даже светии със своята кола като са навлизали там, мъчно са излизали. Даже много светии са оставили там своите оръжия и колата си, за да се измъкнат. А пък някои от вас искате да вървите като по някое шосе.

Някой казва: „Защо е така?“ Можем да обясним защо съществува някъде някой мочурлак, но защо именно на едно място съществува този мочурлак, не може да се обясни. Казват, че земята е хлътнала на някои места, но защо тъкмо там е хлътнала, а на друго място се е издигнала? Казват, че от високите места водата слиза и отива в ниските места. Но защо е така? Не искайте да ви се обясни всичко.

Ако на Земята, така, както сте създадени сега, ако нямате никакъв багаж, ако съвсем олекнете, ще отлетите някъде като един балон. Но благодарение на този багаж работите на Земята. А пък вие искате да отидете на онзи свят. Когато някои кажат: „Как ще отидем?“, аз само се поусмихна, но и те не знаят къде ще отидат.

То е голямо заблуждение да мислиш, че ще отидеш на онзи свят. За да отидеш на Небето, най-първо ще слезеш надолу, ще минеш през дъното на ада и тогава ще отидеш в другия свят. Но при това, „нагоре“, „надолу“,

те са физически термини и термините „надолу“, „нагоре“ не са верни. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Ти имаш едно понятие в ума си за изразите „нагоре“ и „надолу“, а в духовния свят всички неща, които са тежки, грешни, са надолу; а праведните неща и леките неща са нагоре. Всички неща, които изпущат светлина, са нагоре, а всички неща, които изпущат тъмнина, са надолу.

И трябва да имате една ясна представа за това. Ти казваш: „Гледам тая картина.“ Но колко е мъчно да нарисуваш една картина. Да нарисуваш човешкото тяло, човешките уста, ушите, носа – има сега художници, които рисуват много лесно. Модерни художници и то като не са даровити, теглят само четири–пет линии и казват: „Идея е това!“ А то, няма никаква идея. Турнат няколко линии, нарисуват нещо като извор и казват: „Това е символично и идеалистично.“ Казват, че изворът представлява това и това. А то, няма никакъв извор там. Сега, за тези работи не са виновни художниците. Това знаят те, това рисуват. И те са прави. Детето нарисува една гарга и я занася на майка си. Човек, който нарисува едно гардже, може да нарисува след време и една хубава гарга. Като рисувате гарджета – нямам нищо против това, но не се спирайте при гарджетата, а прогресирайте напред. Днес си нарисувал едно гардже, после нарисувай орел, вол, после човек, светия – да има прогрес. Аз гледам, мнозина, като четат беседите, се намират в противоречие: защо съм казал така, а не другояче? Когато една река тръгне от извора, тя върви ли по права линия? Тя тук закриви към север, там към запад или юг – далек е пътят ѝ. А рече да копае тунел – тогава е съвсем дълга работата. Едно слово не можеш да го отсечеш. Мисъл трябва.

Вие говорите за чистота или говорят ви за чистота. Сегашните хора не могат да говорят за справедливост, за чистота, за честност. Един човек, който десет пъти лъже, за каква честност ще говори? Аз не говоря сега за вас. Вие ще кажете: „Той говори за другите, но и за нас се отнася това.“ Не. Аз ви казвам нещата както са си. Някои казват: така дяволът правил. Този въпрос – дявола, аз го наричам един търговец, голям търговец, усулджия той. Като го туриш на работа, той е философ, планове ще каже: така или иначе трябва да се направи това, за да може да се изклинчи. Накарай дявола да ти направи една услуга и той ще те увърти и ако речеш да се съветваш с него за доброто на някого, дяволът ще каже: „Остави тази работа, занимавай се със себе си, остави другите.“ Българите казват: „Накарай дявола на работа, за да те научи на ум.“ Казвам: Много време трябва още, за да изучите тактиката на дявола, да видите какъв е герой – майстор е той! Някой път го гледам, той се поусмихне като първокласен актьор. Представя се като един светия, със смирението му. Няма форма, която той да не може да вземе. После, една усмивка има! От една страна се

усмихне като светия, а от друга страна си казва: „Да те хвана само аз!“ Той като се усмихне на тебе, мед ти падне на сърцето. Той много се докача. Не съм срещал същество, по-докачливо от него. Като дойде, най-първо започва да ти се изповядва, че е голям грешник. А пък като го попиташ: „Защо грешиш?“, той казва: „Не е твоя работа.“ Изповядва ти се като пред изповедник, за да му вземеш греховете. А пък като го попиташ: „Защо правиш така?“, той казва: „Това не е твоя работа.“ Той казва: „Ти можеш ли да ми вземеш греховете? Аз ще ги правя, а ти ще ги носиш.“ Казвам му: „Помоли се на Бога.“ Той казва: „Ти се помоли, аз съм грешен. Бог не ми слуша молитвата, но ти се помоли за мен и така ми направи малко добро.“

Та, трябва да се пазите. Имаше един светия, Илия, български светия Илия, не знам от кое място е. Отива при Кортеза със смирение. Той бил на около 20–25 години. Със смирение отива при нея, гледа иконите, моли се, каквото му тя казва, слуша. И Кортеза не може да го познае. Тя, която е ясновидка, така се увлякла от думите му, та помислила, че той е послушник и че е дошел да се учи от нея. След 6 месеца той се изтъпанчи и казва: „Аз каквото зная, Кортеза не го е сънувала.“ И се фотографирва той, турга отдясно Христа, отгоре – Отца, а от другата страна – Свети Дух. А той е в средата. Дяволът се курдисал в средата, а Христос – отстрани.

Та казвам: В духовния свят има известна мъчнотия, известни изпитания ще дойдат. Те са необходими. Всички изпитания, от какъвто и да е характер, ще дойдат, това трябва да го знаете. Докато минете земния живот, няма да остане изпитание и добро, и зло, което да не изпитате. Може би в един живот няма да изпитате много работи, но в много животи ще минете през всички изпитания, докато дойдете до съвършенство. Всички изпитания няма да минете в един живот, но за да стигнете в съвършенство, няма да остане изпитание, което да не сте опитали. И много сладки, и много горчиви работи трябва да опитате. Но това не трябва да ви спъва.

Има в света един морал. Снощи говорих с един млад брат, той ми говореше за големите противоречия, които съществуват в любовта. Един човек, който те обича, той не може да те разлюби, му казах аз. Майката, която обича сина си, не може да го разлюби; синът, който обича майка си, не може да я разлюби. Ако майката разлюби сина си, тя не го е обичала. И синът, който разлюби майка си, той не я е обичал. Още като го е носила в утробата си, тогава тя е искала да го пометне.

Златото, гдето и да го туриш, то си остава все злато. Добрата сестра, гдето и да я туриш, тя си остава все добра – тя все остава злато. Нищо в света не е в състояние да я поквари. Отвън може да се оцапа, но вътре е чисто. Добрината, която има човек, никой не може да я измени. Някой се спъва

от това, че му е дошла някоя лоша мисъл. Какво те е страх от бръщолевенето? Ако лъвът реве, защо те е страх? Лъвът като лъв реве. Кучето ще лае като куче. Ако умрелият мирише, той мирише като умрял. Какво има да те смущава това? Дошла ти някоя лоша мисъл. Какво от това? Ти казваш: „Тя ме измъчва.“ Какво от това, че те измъчва? Или казваш: „Приятна ми е мисълта.“ Приятното и неприятното могат да вървят заедно. Нещо е приятно за едни, а неприятно за други.

Един брат, от по-старите, от по-напредналите, ми говори снощи. Той каза: „Има някои братя и сестри тук, които трябва да си вървят – спъват.“ Аз му говоря: „Ти гониш един вълк, той си иде, но той все обикаля около кошарата и като вземе едно агне, с него ще отиде в гората.“ Но докато не вземе агнето, той не отива в гората. Някои братя взели някоя сестра, какво има? Вълкът взел агнето. И като го изяде в гората, пак ще дойде. Злото аз го наричам Божествената кал на нечистотите в света.

Това, което ви говоря сега, да си остане за вас. Не ходете да се занимавате с това какво нещо е дяволът. Като го срещнете, поздравете го, но ако мислите, че ще го надхитрите, не ще успеете. Ще оцапате конците си. Той не е от тези, които могат да се лъжат. Ако речеш да го лъжеш, той ще каже: „Аз съм баща на лъжите. Лъжите са мои. На мен истината ще кажеш. А каквото аз ти дам, ти ще го носиш. Ти ще бъдеш телялин, глашатай.“

Аз говоря за всички ваши състояния, които имате. Я ми кажете, кого слушате? Вие казвате: „Аз така мисля.“ Но тази мисъл твоя ли е? Не. Ти си един телялин. Дойде добрият дух и ти донесе доброто. Дойде лошият дух и ти донесе злото. И ти нищо не мислиш. Когато през една тръба минава чистата вода, тя е чиста. Когато минава нечистото, тя е нечиста. В това има философия. Апостол Павел, който казва в Посланието към Филипяните следното: това послание ще спъне човека, той казва: Бог създаде едни съдове за нечистота – там ще се спънеш. В дадения случай, като грешиш, ти си един нечист съд, а като се обърнеш и се разкаеш, ти си чист съд. От тебе зависи да бъдеш чист или нечист съд. Ако играеш ролята на нечист или на чист съд.

Може да те смущава и другата идея: Защо човек трябва да греши? Не това. Някой път човек може да е натоварен с греховете на хората, без той да греши. И Христос понесе греховете на хората, без да съгреши. Христос се окаля, без да се е окалял. Христос имаше голямо отвращение от това, но не можеше да се освободи. Той понесе всичките страдания на кръста – това са греховете. Писанието казва: Понеже Ти стана гарантин заради тях, носѝ последствията. И в Писанието, гдето се казва, че Господ се е разкаял, че

направил човека, това се отнасяше за Христа. Христос се разкая, че направи човека. И казва Той: „Ще Ме разпънат тези хора.“ Един син може да разпъне майка си. Една майка може да разпъне сина си. В себе си може да разпънеш. Ти виждаш само мрачната страна. Геройство е това да носиш погрешките на света – можеш да съгрешиш. Но да носиш калта на света, без да се окаляш – там се иска геройство. Апостол Павел казва: Дето се увеличава грехът, увеличава се и благодатта. Той казва още: Ако това е така, тогава да съгрешим ли? Не. Дето се увеличава грехът, Бог дава по-голяма благодат. Ако онези хора уповаят на Бога, искат да влезнат в бъдещия живот, ще разберат защо е така. Но сега ще остане въпросът така, както си е. Нечистото един ден ще стане чисто.

Сега да ви обясня тази идея със следното. Вие някой път казвате, че човек трябва да се отрече, но как ще се отрече? Сега по този начин тълкуват и разбират: самоотричането, това е невъзможно. Че как ще се отречеш от всичко? Ти видиш пари, къщи и прочие, те не могат да не ти обърнат вниманието. Човек има лъжливото схващане, че това, което го привлича, може да му бъде полезно. А за да се отречеш един ден, ти ще минеш през Божествения огън. Тогава можеш да се отречеш. И в Божествения огън, всичко, което е неустойчиво, изгаря. А пък това, което е създадено от Любовта, остава. Всичко, каквото имаш неустойчиво, в Божествения огън ще изгори. И от това, което изгаря, ще остане пепел. Че как няма да се отречеш от пепелта? Някои работи ще се стопят, а други ще се организират. Тези, които ще се стопят, ще ви бъдат полезни; а пък тези, които ще се организират, през тях ще мине животът. Дрехите ти като изгорят, ще ходиш гол. Ти казваш: „Срамота е да се ходи гол.“ Но като ти изгорят дрехите ти, какво ще правиш? Има индуски светии, които ходят голи. Човек, който живее в Бога, не може да ходи гол. Сега, понеже си изгубил Божественото, Първоначалното, ти си търсиш дрехите. Но ако допусна светлината в себе си, аз ще изглеждам ли гол? Ти ще бъдеш тогава светещ човек! Ще бъдеш като светлината!

И тогава, ще ви дам три правила. Давам ви три правила, които да ги пазите. Вие искате хората да ви обичат, да ви посрещат. Имайте характера на водата. Имайте характера на въздуха. Имайте характера на светлината. Като пиеш водата, имаш разтуха. Ти не можеш да изпъдиш водата. Като дойде водата, ще кажеш: „Добре дошла!“ Има ли някой да желае да изпъди въздуха? Като дойде чистият въздух, ти казваш: „Добре дошел!“ Има ли някой да изпъди светлината, водата, въздуха? Водата, въздухът и светлината са добре дошли! И ако вие имате качествата на водата, въздуха и светлината, вие сте добре дошли. И ще ви приемат навсякъде. Ако ги нямате, отвсякъде ще ви изпъдят. И ако ви изпъдят някъде, значи нямате тези качества.

Водата е носителка на живот. Тя е среда на живота. Въздухът е среда за мисълта. А пък светлината е среда за любовта. Това са символи. Всички страдат от натрупване от миналото. Когато сте били деца, тогава каквото сте правили, е било добро. Но сега ако го правите, не му е времето. Мога да ви обясня защо е злото. Като докажа това някому, втори път няма да ме пита. Но не искам да ви изнасям тези неща. Като обясниш злото някому, втори път няма да иска да му го обясняваш. Някой казва: „Какво нещо е злото?“ Не искай да ти го обяснят. Можете да мислите върху злото, но за злото трябва да се мисли само във връзка с доброто. Не отделяйте злото от доброто. Понеже няма по-голяма опасност [от] това да мислиш със злото. Как ще мислиш за злото? Тогава го тури във връзка с доброто. Тогава можете да го разгледате донякъде.

Има мнозина, които не разбират живота. Този път, през който минавате, трябва да ви преведа – той е един много труден път, по който сте тръгнали. И някой трябва да ви преведе. Не е лесна работа. Пътят е много труден. По-мъчен път от този път, по който вървите, няма. Може да мисли някой другояче. Аз не искам да ви обезсърчавам. Този път до едно място е много хубав. Можеш да вървиш по него с кола, с автомобил, но има едно място, гдето ще изчезнат автомобилите. Но това е пак до време. Не че целият път е такъв, половината път е такъв страшен! По-страшен път не съм виждал, но и по-добър от него в другата половина не съм виждал.

Това ви стига сега. Като минете, ще го видите. Половината път е такъв страшен, какъвто не сте виждали; и другата половина път е такъв хубав, какъвто пак не сте виждали. И понеже е страшен, трябва да бъдете много умни. Човек трябва да бъде силен, добър и умен, за да може да премине.

Снощи говорих с един стар брат и му казах какво нещо е вярата. Ще ви дам моите схващания за вярата. Ще ви кажа как си служи вярата. Той ми казва: „Ти ме излекувай и тогава аз ще повярвам.“ Той чел в беседата, че когато дойде болестта, човек трябва да бъде мобилизиран. Той дошел до едно противоречие. Той казва: „Някои си са мобилизирани, а пък боледуват.“ Той щом е мобилизиран, трябва да тури военни дрехи, трябва оръжие да има и др. И няма да чака неприятелят да бяга, но ще напада, ще стреля! Връщане назад няма! Трябва да минеш тези позиции; ако се върнеш назад, работата е изгубена. И ако сте смели, във вас има вяра. Дойде някоя болест – кажи: „Ще оздравея!“ Тури пушката на рамо и ще стреляш. Какво нещо е болестта? Наранили са те някъде. Ще се превържеш и пак напред! Ще потече малко кръв; и пак ще се превържеш и пак напред. Ще теглиш куршум, никакъв мир няма да има.

Как ще разбереш това сега? Ти казваш: „Ние трябва да живеем в мир.“ С лошите хора в какъв мир ще живееш? Ако ви разтълкуват буквално думите, ще паднете в едно голямо противоречие. Като воюваш с хората и теглиш куршум, да не изгубиш своя мир. Но като нараниш противника си, кажи му: „Ти още веднъж ще воюваш ли с мен? Ти заедно с мен ще воюваш против моите врагове.“ Ако е ранен и падне в плен, ще го превържеш и ще му кажеш: „Хайде напред сега!“ Ако каже, че няма да дойде, ще му теглиш още един куршум. И много куршуми ще му теглиш.

Сега как ще ме разберете? Вие искате една детинска философия. Войниците, когато отиват на бойното поле, са с цветя, венци и пр. Но се връщат без крак, без ръка, с едно око, едно ухо. Героите нали така се връщат от бойното поле. Трябва да бъдете добре въоръжени. Не трябва да правите погрешките на абисинците. (абисинци – остар. етиопци. Става въпрос за войната между Италия и Абисиния (Етиопия) през 1935 г.) Абисинците са хора крайно горделиви, те казваха, че са победили в планините. Италианците ядоха една добра попара от тях и после туриха друга наука. Въоръжиха се добре и сега абисинците ядат попарата. Вие сега против дявола искате да вървите със своите стари, негодни пушки. Тогава ще бягаш. Не. Трябва да се въоръжиш. Не се воюва по старому. Ти казваш: „Господ ще изпрати един ангел.“ Никакъв ангел няма да изпрати Господ! Ангелът ще бъде вътре в тебе. И ангелът ще ти каже: „Напред!“ Нараниш се – превържи се и пак ангелът ще ти каже: „Напред!“ Ти казваш: „На десет места съм ранен.“ Ангелът ще ти каже: „Напред!“ Ти казваш: „Изтече ми кръвта.“ Ангелът пак ще ти каже: „Напред.“

Аз сега ви представям малко картинно положението. Вие искате старомодни вярвания. Православните, и евангелистите, и други, и вие очаквате свети Илия да ви вземе с колесницата – свети Илия по въздуха с колесницата. После ви пратиха на Земята и Ирод му взе главата. (Друг път Учителят е обяснявал, че свети Иоан Кръстител е прероденият свети Илия. Виж също Ев. от Лука, 1 гл., 17 ст.) Илия искаше с колесница да иде на Небето, но после пак се върна назад. Аз не съм можал да отида с такава колесница като на свети Илия и ако отида, ще се върна. Като се качи Илия на тази колесница, той разбра какво трябва да прави. Това беше огънят на Божията Любов (огнената колесница). Той казва: „Господи, аз не съм достоен, понеже се уплаших от едно зло – изпоклах онези хора (400 лъжливи пророци). Аз не трябваше да ги коля. Не можах да ги обърна. Сега ме върни на Земята, за да опитам аз онова, което направих на другите.“ И Илия, и в Стария, и в Новия Завет мина от едно състояние в друго. Христос казва: „По-голям от Илия не се е раждал. И най-малкият от Царството Божие е по-голям от него.“ Тоест онези, които ще дойдат, са по-големи от него.

Ако вие не може да надминете в себе си естеството на свети Илия, ако не можете да станете като един от малките в Царството Божие, вие не можете да разберете Божиите пътища. Някой ти пошепнал: „Ти си много грешен.“ Или: „Колко си корав.“ Ти се обезсърчиш и казваш: „От мен нищо няма да стане.“ Няма какво да обръщаш внимание на тия работи. Това са дубари на дявола. Той ми казва: „Кой те научи на този ум?“ Някой път иде той и аз му казвам: „Ти си голям герой. Ти много лъжи можеш да носиш. Много добър си. Голям пехливанин си! На един километър можеш да носиш 100 кила на гърба си.“ Казвам му още: „За някои работи си много страхлив, табансъз си много.“ Той си вдига рамената. Хващам го на болното място. Той не може да носи една истина, защото, като дойде истината, краката му треперят. Грехове големи колкото цялата Земя може да ги носи, а един килограм истина като се тури на гърба му, той целият трепери.

Като дойде дяволът, турете му един грам истина на гърба му, за да се освободите от него. Защо му се молите? Той не си заминава тогава. Турете му на гърба един грам истина и – да го няма вече.

Сега, тези работи ще ви бъдат нужни, тези работи, които ви говоря сега. Когато се жени младата мома, майка ѝ не ѝ разправя истината. Тя ѝ представя само едната страна на работата. Икономисва истината. Представя работите така, както не са. Ами тя трябва да опише и двете страни на въпроса! В един дом двама гости ще идват – и дяволът ще дойде, и Христос. Като дойде Христос, ще има радост и веселие. А пък като дойде дяволът, ще има плач и скърцане на зъби. Някой път страда мъжът, а някой път страда жената.

Вчера дойде при мен една сестра, българка. Та ми каза: „Мъжът ми е много добър.“ Казах ѝ: „Хубаво, гледай само дяволът да не развали работата.“ Хубавото в живота седи в тези две крайности. Добър е само онзи човек, който може да носи и радостите, и страданията; който може да носи злобата и любовта на хората; който може да носи вярата и безверието на хората. Той е силен човек. Силният човек се отличава по това. Ако един човек може да носи и безверието, и вярата, и омразата, и любовта на хората, той е силен човек. И аз желая да бъдете такива.

Един ангел не може да направи това, което човек може да направи. Ангелът може да носи доброто, а злото не може. Дяволът може да носи злото, а доброто не може. Когато човек носи доброто, той е силен като ангел, а когато носи злото, той е силен като дявола. Ако мислите да носите само доброто, вие сте на крив път; и ако мислите да носите само злото, вие

пак сте на крив път. И едното, и другото трябва да го носите. Това е Волята Божия: да носите злото и доброто на хората. Христос носеше и греховете, и злото на хората и правеше добро комуто и да е. Доброто е път, по който може да минете. И ще дойдат големи противоречия: от много неща ще се обезсърчите. От вашето верую ще се обезсърчите; ще се смути умът ви. Това е една мъгла. Но мъглата ще изчезне. Това е до половината път и от половината път нататък пътят е вече път на благословение.

И сега ви казвам: Като плачете, плачете на свят и когато се радвате, радвайте се както трябва да се радвате. Аз още не съм срещал нито един човек в България, и в Америка, дето съм бил, който да ми е показал едно шишенце със сълзите си. Мнозина са ми казвали, че са страдали много и плакали много. Но никой не ми е показал едно шишенце със сълзите си. Казвам им: Като сте плакали толкова много, как не ви е дошло на ума, да съберете едно шишенце със сълзите? Поне едно шишенце от 100 грама да имате. Бият те, ти заплачеш. Тури си второ шишенце. За 10 години да събереш сълзите. Но това не ви е дошло на ум. И в бъдеще, ако някой ми донесе едно шишенце със сълзи, от мен – 100 000 лева. Даже 100 грама не искам. Нека да бъде около 40 грама, и 100 000 лева може да имате. Защо ви трябва един лотариен билет? Аз на думата си седя. Само да не турите вода в шишето.

Това, което Бог е създал, това училище, през което минавате, по-добро училище от него няма! Този път, по който минавате, той е най-добрият път. Така мислете. Има интересни и хубави работи. Има работи, които премълчавам. Мислете за бъдеща любов, за бъдещото добро и за сегашната си любов нищо не говорете. Само я проявявайте, но не говорете за нея. А пък за бъдещата любов може да говорите и за миналата любов може да говорите. А за настоящата любов не говорете. Щом говорите за настоящата любов, ще имате несрети. Това, което сега правиш, за него не говори. Мълчи като риба за него. Това, което си правил в миналото, за него говори. И това, което мислиш за бъдеще да направиш, пак говори. Но казвай толкова, колкото е. Не го преувеличавай. Ако го преувеличаваш, ще си напакостиш. Също така не преувеличавай това, което в миналото си правил. В настоящето работете. Ако обичате, вашата любов вас ще ползува. Ако мислите добре, то добрата мисъл вас ще ползува. И онова, което е излишно, може да отиде до вашите ближни.

Ние трябва да обичаме, понеже любовта е заради нас – за нашето благо е; ние трябва да мислим добре, понеже това е пак за нашето благо. Всеки, който мисли добре и всеки, който проявява любовта, трябва да проявява любовта на Бога. Както Бог изпраща любовта Си на всички, без разлика дали заслужават или не, така правете и вие. В Бога има едно разбиране

вътре. Казано е в Писанието: „И Бог беше в Христа и не вменяваше греховете на хората.“ Ако ти не прощаваш греховете, тогава не следваш примера на Бога. В това отношение следвай примера на Бога. Господ прощава до известно време и после оставя хората да понесат последствията от греховете си. Бог им е предложил да се помирят, хората, и понеже не искат да се помирят, то Бог оставя да си понесат последствията. И като почнат да носят последствията и няма друг цяр, то пак се обръщат към Бога. Няма друго спасение.

Носете в душите си Божията Любов; носете в душите си Божията Мисъл; носете в душите си Доброто на Бога; носете в душите си качествата на водата; носете качествата на въздуха и качествата на светлината. Така ще имате истинския път, по който може да минете в безопасност до средата на този път.

Бог е Дух и Божият Дух носи свобода. (Три пъти.)

27-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 5.IV.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев.

1936_04_08 Божественото огледало
лекция пред общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНОТО ОГЛЕДАЛО. ТРИТЕ ОБЛАСТИ

"Добрата молитва"

Ще прочета няколко стиха от Евангелието на Йоана, понеже Йоан е ученик на любовта. Евангелието на Йоана е Евангелие на любовта. Той държи вътрешната страна на въпроса. Ще започна от втория стих на пета глава (от втори до тринадесети стих). Някой път да се говори за миналото прилича на работата на сегашните учени, които възстановиха формите на предпотопните животни, които са изчезнали, като намерят някоя тяхна кост. По костите почват да възстановяват формите на някои животни, каквито са били. Те изчезнали преди много хиляди години. Възстановяването формата на предпотопните животни какво допринася на хората? На учените хора допринася нещо, понеже ги научава да мислят. От това знание, което добиват, каква полза може да се извлече?

Сега в четените стихове имате примера за къпалнята в Йерусалим. В тая овча къпалня, ако искате, можете да отидете сега, като отидете на хаджилък. Но в тая форма тая къпалня не съществува, но по въображение ще си построиш картината. Казва се, че там имало много болни, много народ и колко проповеди не са се говорили върху това. И казва Христос на болния: "Вдигни одъра си и ходи." И после се доказва по кой начин стана това. Как може така, казал му: "Вдигни си одъра и ходи." И той си вдигнал, човекът, одъра и тръгнал, оздравял. Други после психологически искат да докажат как може да стане това лекуване, възможно ли е това със законите на природата, без никакви лекарства, само с думи казани. Някои казват: "Може, как не. Със силата Божия всичко може. Със силата Божия всичко е станало в света, всичко, което съществува." Не само е станало, но и сега става. И сега всичко се подкрепя със силата Божия, а не само тогаз. Това, което сега става, със силата Божия става. Някои казват, че човек всичко може, само като помисли. Ако всичко става с мисълта, като помисли човек, тогаз – много лесна работата. Тогаз по-лесна работа няма от тая. Животът тогаз е оправен. Ти си вариш боб, и нямаш пари за сол, и ще помислиш, и бобът ще се осоли. Нямаш дрехи за Великден, да помислиш, и парите ще дойдат в джоба ти. Нямаш хляб, ще помислиш, и хлябът ще дойде. Така е при буквалния смисъл на разбиране. Казват, че с Бога всичко може да стане, само да повярваш. Като помислиш, и повярваш.

Сега оная жена, която разправи в неделя своето изце¬ление, има една опитност, духовна опитност. Това е едно елементарно състояние. Гледам, когато тя говореше, някои от братята се просълзиха от нейната опитност.

Но те не подозират едно нещо: тя е един извор, но един извор, който не се е напълно очистил. Тя е една канализация, в която водата е тръгнала, но когато водата минавала, приела е нещо от ония споителни елементи на тръбите, има нещо примес във водата. Аз я слушах и още в самото начало видях къде е погрешката . Някои от вас се увлякохте. Тя се излекувала, но силата не е пораснала. Тя се излекувала от слепотата си, но изпращат я да излекува други, но тя не може да ги излекува. Следователно дават малко пари да си купи брашно и да си направи хляб за себе си, но няма пари за другите. Ония, които слушат, вадят заключение: Духът е проговорил чрез нея. Но още в самото начало Духът казва, и тя не вярва. Казва Духът втори път, тя пак не вярва. Казва трети път, четвърти път, пети път, и тя не вярва. И сега като е тръгнала, с камшик даже я подтикват и още има едно неверие тя в себе си. Тя не го съзнава това. Това е едно състояние, което всеки от вас може да го има.

Някои казват: "Логически трябва да се обясняват нещата." Че ако логиката може да оправи света, тогаз няма човек, който по-добре да говори логически от мене. Аз мога да ви говоря логически така, както никога не сте слушали. И пак не се оправя светът. И логически да говориш, и да вярваш, ти трябва да разбираш в какво да вярваш и как да вярваш.

Всеки може да рисува и всеки може да пее. Аз ви говоря някой път за пеенето. Има една музика, която е мярка. Тая музика, която сега хората имат, тя е нещо малко от Великото, Божественото, от Божествената музика. Аз говоря за великата Божествена музика, с която ангелите са запознати. Какво е ангелската музика? Какво ще ви разправям за нея? Вие трябва да имате един ангелски ум, едно ангелско сърце и една ангелска воля, за да разберете. По човешки музиката трябва да ви я представя така, както хората я разбират, а пък и всички хора не разбират еднакво музиката. Един музикант, който е свършил музикална академия, и този, който сега се учи, каква грамадна разлика има между тях. И аз може да пея, и друг може да пее, но между едното пеене и другото има разлика. И в разбирането им има разлика. Някой казва: "Ти ще научиш гамата." Хубаво, лесна работа е това. Ще научиш гамата. След като напишеш музикалната гама, ще започнеш с "до", "ре", "ми", "фа", "сол", "ла", "си", "до". Ти казваш: "Я вземи тона "до"." Какво означава тонът "до"? Музикант е някой, свършил е, а не знае какво означава тонът "до" или какво означава долно "ре". Какво отношение има тонът "ре" вътре в природата? Всяко отношение, което съществува, има отношение в природата. Червеният лъч има известно отношение, портокаленият лъч има известно отношение. Музиката е построена по законите на светлината. Червеният лъч, като го вземеш, той е музикален, внася живот, ти си готов да се биеш, да се разправяш. Червеният лъч като те лекува, няма да се наведеш така, където

ходиш; ако си военен, ще туриш нож и ще проявиш геройство. Другите ще запитат: "Защо червеният лъч прави това?" Питам тогаз този, който пита: "Защо искаш да знаеш? Питам и аз: защо ти туряш сол в боба си? Без сол не може ли?" "Може, но със сол е малко по-приятно." Но колко сол трябва да му туриш? Там е всичкото изкуство. Можеш да туриш, както в един разказ за свекървата, снахата и зълвата, които варили боб. Дошла свекървата, най-старата, най-умната, объркала боба, турила сол и си заминала. Дошла снахата и казала: "Майка ми не е могла да тури сол." И тя турила. Дошла най-после зълвата и казала: "Майката и снахата не са турили." И тя забъркала и турила сол. И идва най-после бащата и казва: "Кой го готви този боб?" Трите го готвили. И трите го солили. Питам сега: в сегашното възпитание, когато солят няколко души учители в гимназията, четири-пет и повече души учители преподават, и всеки тури сол, питам, какво ще стане? Не е лошо турянето на солта. Ако снахата беше умна и ако вкусът за солта беше порядъчно развит, тя щеше да каже: "Много добре е насолила боба свекърва ми." И тя не щеше да бута да тури сол. Та сега всичката опасност е: у всинца ви има желание, всеки иска да тури малко сол в бобеното гърне. Ако не туриш, лошо е, ако туриш, пак е лошо. Сега това са разсъждения.

Вие сега живеете, и не знаете защо живеете. И как сте устроени не знаете. Имате известни мисли, известни разположения, някакви чувства, някаква си любов, някаква вяра, някакъв си бъдещ живот, някаква си наука: геология, ботаника, зоология, астрономия, социология, какви ли не науки. Ти вярваш, имаш някаква си вяра. Хубаво, на какво се базираш, каква е основата? Казваш: "Аз вярвам. В мене нещо ми проговори." Само че и аз, който слушам, и в мене нещо проговори. Казваш: "У него Духът говори." Ако е за Духа, у всички живи хора все Духът говори. Ние сега разсъждаваме чисто по човешки. Тая жена носеше един ключ, но ключът не беше здрав, малко счупен беше. С един счупен ключ тя си отворила. Това е по човешки. Тя искаше да каже, че с един счупен ключ, а не със здрав ключ отворила. Чудо е това. Тя казва: "Болна отидох на бойното поле и воювах. Ако бях здрава, какво щях да направя!" Болен човек не може да воюва. Сега, като засягам този въпрос, вие ще извадите заключение, ще кажете: "Ние толкоз години служим, и не научихме нищо." Вие всички знаете повече, отколкото ви трябва. Вие сте толкоз учени, че сега трябва да ви уча да се изпразвате. И вашите корита са така пълни, че както не сте ги чистили от хиляди години, има толкоз кал по дъното, че отдолу трябва да намерите отдушници, че да изпразните коритото от водата, да остане коритото без вода и да изчистите това корито, и после веднага пак да го запушите и да го напълните с вода. Насъбрано знание, впечатления, наслоения от деди и прадеди – това са отживели работи. Имате хляб, месен отдавна, преди десет деня сте го месили, и имате хляб, който сега сте

месили. Кой хляб е за предпочитане, мекият или мухлясалият? Днешният. Онзи преди десет деня е мухлясал, ако не е бил хубаво изпечен.

Някой ми казва: "Я ми кажи някоя стара истина." Що е стара истина? Стар хляб, който е изсъхнал. Някои хора говорят за старата истина. Това са стари разбирания за Бога – как хората са разбирали и вярвали в Бога преди две хиляди години. Щом има стара истина, то има и млада истина. Старата истина е стара баба. А сегашната истина е млада мома. Вие говорите за истината. Казваш: "Кажи ми самата истина." Какво разбираш под това? Казваш: "Кажи ми истината, не ме лъжи." Какво нещо е лъжата? Лъжата е следното: влязъл съм в къщата ви и след моето излизане ти потърсиш кесията с парите, в нея има сто турски жълтици. Изгубена е кесията. И веднага казваш: "Преди няколко деня тия пари бяха там. След като излезе, ги няма. Я ми кажи, пипал ли си кесията? Какво ще ми кажеш?" Аз се намирам тогаз в чудо. Ако имате знание, няма какво да ме питате, ще знаете дали съм взел, или не. Ако не знаете, ще ме питате. Казваш: "Кажи ми истината." Аз сега седя и какво да ви кажа? Ако ви кажа, че съм взел кесията, ще ви кажа истината от ваше гледище. Ако ви кажа: аз взех кесията, това вече според вас значи истина. А пък ако ви кажа: не съм я взел, това значи според вас, че съм казал лъжа, тогаз от ваше гледище значи аз съм казал лъжа. Значи вие искате такава истина да кажа: че аз съм взел кесията. Но това е един факт. Това не е истина. Фактите се смесват с истината.

Истината представлява едно особено състояние на човешката душа. Тя представлява един възвишен велик Божествен свят. Ти щом помислиш за истината, само като бутнеш ключа, ще светнат лампите и ще видиш всичко. Истината е един уреден свят. Ти в истината не можеш да бъдеш гладен, не можеш да бъдеш невежа, не можеш да бъдеш болен, не можеш да бъдеш грешен. В истината всичките работи, които имаш, ще бъдат уредени. Така аз разбирам истината. Да вярваш в истината значи всичко да се уреди. Истината, това е да вярваш в Бога. Истината и Бог, това е едно и също нещо. Истината, това е външната страна на Бога. А пък Бог е само по себе си нещо по-дълбоко от това, което е изявено. Истината според мене е онова, което урежда нещата в моя чувствен свят и в моя умствен свят, и във физическия живот, всичко да е уредено – това значи истината. Ще кажеш: "Има и друго разбиране." Кое е другото разбиране?

Имаме музика. По какво се отличава хубавата музика? Представете си, че влизаш в една къща и всички хора са тъжни, посърнали, замислени, каквото и да им говориш. И най-после, седнеш, няма какво да им говориш, запееш им, и всички тия хора станат весели, започнат да те слушат. Ще дойдат енергии, ти с твоето пеене си вече произвел в къщата им нещо си,

известен преврат е станал. Тия хора не са скръбни вече, а са обнадеждени. Някой ще каже: "И по друг начин може да се пее." Нямам нищо против, можеш да пееш, както искаш, стига да станат весели скръбните, стига болните да оздравеят, стига сиромашията да не мъчи хората, стига невежеството да не мъчи хората. Музиката е като светлината. Тя ще достави много работи. Но музиката всички работи няма да достави. Светлината само доставя условията, при които човек може да работи.

Сега да се повърнем. Кое е онова, върху което трябва да базирате вашия живот? Има нещо, на което трябва да разчитате – онова, с което сте създадени отвътре. Кучетата Бог не ги създаде. Бог не създаде растенията, животните. Той каза само дума и те станаха. С думи ги създаде. И съвременния човек Бог не го е направил. Съвременния човек човек го е направил.

Гледам две птички: едната е с качулка, а другата е без качулка. Едната е понашарена, по-хубава, а пък другата е малко по-просто облечена. Събрани са двете. Разправят си. Гледам, едната дойде, взе една сламка и я тури на едно място. Другата дойде и тури една сламка. И направиха едно търкало като гнездо. И едната снесе едно яйце, после второ, трето и четири, пет, шест яйца и двете почнаха да ги мътят. Женската седи, помъти. Като се умори и огладнее, мъжката я замести и онази отиде за храна. И като излюпят децата и ги отгледат, тръгнат всички. Учените хора казват, че това е инстинкт. Хубаво, как става тая работа? Откъде иде в съзнанието на тая малка птичка, че трябват такива малки сламки? Казват, че Господ ще промисли всичко. Как ще промисли Господ? Не че ще промисли Господ, но Той вече е промислил. И какви ли не веруюта има. Вие мислите някой път, че като е религиозен човек, той е свободен от отрицателни качества. Когато човек стане религиозен, зараждат се у него много отрицателни качества. И когато човек стане учен, зараждат се у него много отрицателни качества. Зараждат се у тях много добродетели и много отрицателни качества. По-добри хора от учените няма, но и по-лоши от тях няма. По-добри хора от религиозните хора няма, но и по-лоши от тях няма. По-будали от простите хора няма. "Буд-Аллах", това значи човек на Бога, това значи Христос на Бога. "Будала" значи Божи Христос, човек на Бога, Който иде. Всеки от вас, който прави волята Божия, е будала. Сега какво са направили хората от тая дума? Казват: "Той е будала." Казват: "Ти си будала." "Как, аз ли съм будала?" – казва онзи. Някому проповядват, че той трябва да бъде християнин, че трябва да вярва в Бога. Той не се възмущава от това, но когато му кажат, че той е будала, се възмущава. Казва: "Не съм будала аз." "А какъв си?" Ние не сме будали, ние сме хора на трезвата мисъл. Какво значи трезва мисъл? Какво значи трезвен? Който не е пиян. Значи всички, които не са трезвени, са пияни.

Трезвен човек е човекът, който не пие. Онзи, който се е напил със своите чувствания, се е разтевекелил*, понапил се е малко и се е въодушевил, и срещне някого, целуне го, срещне втори, целуне го – този човек трезвен ли е? Той е будала. И всеки ще каже: "Будала е той. Той няма понятие за човешкия живот." Но да дойдем до предмета си сега. Това ще ни отвлече.

Казвате: "Какво трябва да се прави?" Човек трябва да изучава себе си. Искаш да пееш. Трябва да знаеш дали от тебе произтича в дадения случай желанието да пееш, или отвън иде това. Преди повече от петнадесет години идва при мене един млад момък. Това беше във Варна. Той ми казва: "Наумил съм си да отида да следвам по музика." Казах му: "Откога ти дойде тая идея?" "По музика. Там е моето призвание. Въодушевих се, като слушах хубавата музика." Аз гледам, от моето научно гледище от него всичко става, и търговец, и техник, но музикант – не, а той иска по музика. Казах му: "Ти само ще се научиш да стържеш на цигулка, но не си хаби времето. Можеш да се научиш да свириш, но да станеш първокласен артист – не. Но можеш да станеш обикновен учител." Той ми каза: "Преди четири години дадоха един концерт и слушах един музикант виртуоз." Казах му: "Тая мисъл е чужда. Ти ще си изгубиш времето, и нищо няма да направиш. Мене ако слушаш, не ходи да следваш по музика." Той ми каза: "Ти убиваш моята идея." Казах му: "Ти нямаш никаква идея по музика. Какво ще я убивам. Ти ми носиш една изкуствена кокошка. Една изкуствена кокошка може ли да се убие?" Едно нещо аз не вярвам: една Божествена идея, която е вложена в тебе, никой не може да я убие. Ако човешкото чувство можеше да се убие, ако човешкият ум можеше да се разруши, то работата щеше да се свърши. Но не може. Една Божествена идея може да се възприеме донякъде, но да убие някой в тебе доброто или да убие някой в тебе този импулс, който имаш, то е невъзможно. Казват: "Убиха в мене музиката." Нищо не са убили. Ти си като желязо нагорещено. Като те извадят от огнището, ти ще изстинеш. Трябва да мислиш право. Сега всинца не можете да мислите еднакво. Защо? Защото не сте еднакво развити. Сега можете да учите, колкото искате. Някои от вас, и да искат да направят работите, няма да можете, понеже ви трябват най-малко още сто години, за да си доставите известна пръст и кал, от които да си създадете вашите нови идеи. Някои ще кажат: "Аз сега искам." Има някои неща, които сега можете да ги направите. Да кажем, че някои от вас сте се оженили, домакини сте. Кажете ми сега, какво трябва да направите? Ти си се оженил и си въобразяваш, имаш две деца и ти искаш да станеш една отлична певица. Много мъчно е. Ти, ако искаше да станеш знаменита певица, не трябваше да се жениш. И като станеш певица и станеш на четиридесет и пет години, ожени се тогаз. Постигнала си вече. А не се жени, че тогаз да станеш певица. Ти искаш да служиш на Бога. Оженил си се, имаш деца, жена, и искаш да служиш на Бога. Какво ще

служиш на Бога. Аз съм виждал много мъже, които ревнуват жените си от Христа. Казват: "Откак повярва моята жена в това Евангелие, не ме обича моята жена, заряза къщата си, влюбила се в Христа. Преди две хиляди години живял някой човек и в него се влюбила. Защо се ожених тогаз за нея?" Това са неговите разсъждения. Това е едно криво разбиране. Човек, който вярва в Христа, ни най-малко това не показва, че той не трябва да обича другите хора. Има едно криво разбиране в живота. Аз сега засягам един въпрос, който е щекотлив*. Женитбата е едно учреждение за работа. Тя е една постоянна работа от памтивека, от самото му създаване. Той е най-старият институт. Най-старата наука е хирургията. Като извадил Господ реброто на Адама, в света започна хирургията. А пък още по-стара наука е психологията, понеже Бог като казал Слово, всичко станало. Това пак е наука. Когато се създаде жената, тогаз се създаде хирургията. Сега човек, и той е станал хирург. Когато Бог е правил хирургическа операция, привел е човека в дълбок сън и когато му взел ребро, човек не е знаел какво му е взел. Мойсей казва, че едно ребро му взел. Две ребра му взел. От две ребра е създал жената. И там е лошото, че жената е създадена от две ребра, според кабалистичните закони. От един чифт ребра. Колко ребра има сега човек? ("Дванадесет чифта.") Жената е тринадесетото ребро, а пък тринадесетото число е фатално. Какво трябва да се прави? Вие как се справяте с числото 13? Числото 13 е мъжко число. То е число, което руши. То не е меко число. Числото 13 създаде жената, мекото число, за да укроти това число. Това число е силно. То е силен огън. Когато топиш калай, не е необходима силна топлина три хиляди градуса. Той се стопява при сто градуса.

Казват, че някой път човек е груб. Не. Това е мъжкото число. Мъжките числа, те са числа на мисълта, която трябва да се организира. Всички онези неща в природата, които са се организирали, са мъжки числа. Едно мъжко число е неорганизирано. То е силно. Едно мъжко число е като една бомба, която е пълна с взривни вещества. А пък ще е взривно вещество? Едно взривно вещество, което е завземало едно пространство един квадратен километър, всичко това сгъстено, компресирано, сбито е събрано в една малка бомба. То е неорганизирано. Като го запалите, то веднага има желание да завземе пак същото голямо пространство и експлодира. Експлозията е стремежът на материята да завземе първоначалното състояние, което е завземала. И когато вие някой път се разгневите, искате свобода, притеснени сте и имате стремежа да добиете първоначалната свобода. Ако се пръснете, вие ще добиете вашата свобода, но формата, с която си добил своята свобода, е негодна вече. И може би сто години ще се минат, докато си възстановите формата. Тая експлозивност можете да я турите да изтече навън като парата, или пък материята можете да я организирате във вас и да започнете да мислите. Например да кажем, че

вие сте във възбудено състояние и ако не разбирате законите на това състояние, ще дойдете до едно състояние да направите експлозия. И много лесно може да стане експлозия. Сега гледам, някои хора се карат. Единият казва: "Я ме остави, че ще направя някоя беля." Другият като каже още една дума, като каже тая дума, и тая бомба ще се пръсне. Сила има в думите. Силата на думите действа при тая неорганизирана материя. Някой казва: "Голям простак си ти." Какво значи "простак"? Славянска дума ли е тя? Какво мислите? "Простакус." Седиш ти, и като не разбираш тая дума, нейните вибрации, ако ти я каже един, който не те обича, ти ще кажеш: "Как така?" Ти ще се възбудиш, понеже той е неразположен и той ти е предал същото неразположение. Ако някой човек е неразположен, то неговото неразположение се предава. Ако някоя мома ти каже, че ти си простак, ти ще съжаляваш и ще си кажеш: "Защо съм такъв голям простак? Дано тя да ми прости." Тя не иска той да бъде простак. Оная мома, която ти е казала, че ти си простак, тя е имала съвсем особено разположение. Ако ти каже една дума, онзи, който не те обича, и онзи, който те обича, тия думи ще произведат съвсем различни ефекти. Като ти каже лош човек, че ти трябва да бъдеш добър, той си мисли, че това е невъзможно за тебе, и ти си казваш, че е невъзможно. И щом някой добър човек ти каже, че трябва да бъдеш добър човек, ти веднага ще повярваш, понеже той ще ти предаде своето настроение. Казвам, ще изучавате себе си. Всички хора не са еднакво умни. Те са "одарени". Одарени: ще оставим буквата "о", всички са дарени. Турчинът казва "дар". "Дар" на турски значи тесен. "Дар-дере" значи тясно дере. Всички хора са дарени, имат заложби в себе си. Всяко едно дарение подлежи на развитие, както едно семе. Трябва да намериш почва, за да го посееш. И в сегашния живот вие трябва да развивате онова, което е заложено вътре във вас. Всяка една способност, всяко едно чувство, което имате, трябва да го облагородявате. Всинца вие нямате религиозно чувство развито. У българите религиозното чувство го няма развито. У англичаните, у американците религиозното чувство е слабо развито. Изобщо англосаксонската раса не е много набожна. Религиозното чувство внася една голяма мекота или едно благородство. За да чувстваш болката на един човек, ти трябва да имаш Божествено чувство. Това е Божествената любов. Ти не можеш да влезеш в положението на един човек, ти не можеш да почувстваш болката на един човек, несгодите му, ако нямаш това Божествено чувство. Някой път някой ти се оплаква, и ти нямаш този усет, за да схванеш ония трептения, които го занимават. Някой ти разправя някои учени работи, и ти не можеш да го разбереш. Неговият ум е другояче построен. Разсъдителните способности у него са много развити. Онзи, който добре разбира психология, той няма да говори на неразвития върху дълбоките работи. Ако един човек може да вдигне сто килограма и друг може да вдигне трийсет килограма, то първият няма какво да се сърди на втория, силата му е такава. Но онзи, който вдига

трийсет килограма, след време може да вдигне сто килограма, има такава възможност.

Някой казва: "Трябва да бъдем набожни." Но какво се разбира под думата "набожност"? За да бъдете набожен, трябва да имате няколко качества: един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична воля. И да бъдете човек, който никога не се колебае: казано – свършено. Той няма две неща в себе си. Ти си набожен, говориш за Бога. Бог е най-възвишената интелигентност, Бог каквото каже, прави го. Бог, като обещае нещо, назад не си взема думата. По някой път задържа за известно време, като вижда, че хората не са готови. Но онова, което Бог е турил в ума Си да даде на хората, ще го даде най-после. И каквото искате от Бога, Той ще ви го даде и понеже не сте готови, ще го изгуляете. Наскоро имаше един анекдот, вестникарски анекдот, за онзи, който спечелил един милион. Казаха, че милионерът не може да бъде разсилен вече. Аз правя следното сравнение. Един американец говедар получил наследство от шест милиона долара и дал едно угощение в Сан Франциско, поканил целия град да пиянства и след шест месеца похарчил шестте милиона и се върнал назад пак като говедар. Ако вие нямате разположение, и да ви дадат шест милиона долара, след шест месеца можете да ги изхарчите. Какво можете направите? Пишат, че един милионер не може да бъде разсилен. Какъв може да бъде? Щом направиш някого религиозен, все едно, че му се паднал от лотариен билет един-два милиона лева. Преди да е бил религиозен той ти е услужвал, всичко може да направи, а след като го обърнеш, той ти пише: "Един милионер не може да бъде разсилен вече." Жена ти, преди да я направиш религиозна, всичко е правила за тебе. Щом тя стане религиозна, тя става друга. Някой идва при мене и ми казва: "Аз искам жена ми да стане религиозна." Казвам: "Млади сте." Нека да стане на четиридесет и пет години, и тогава да стане религиозна. Ето какво аз разбирам: има едно психологическо отклонение. Бащата някой път ще направи дрехи на детето, но тия дрехи съблазняват и извъртяват характера на детето. Момчето или момичето ще покаже дрехите си на другите, ще забрави баща си, няма да благодари на баща си, а ще се показва на другите. Като скъсва дрехите си, пак ще бъде при баща си. И бащата, като гледа дрехите на детето, някой път е недоволен, понеже детето след няколко деня, и оцапало дрехите. Като тури новите дрехи детето, бащата другояче гледа. Преди детето да е имало нови дрехи, бащата не е бил така взискателен спрямо детето, но сега казва: "Иванчо, къде си оцапал тия дрехи?" И го понаплесква. Ако не бяха тия нови дрехи, бащата не щеше да го бие. Щом станеш религиозен, бият те. Преди да станеш религиозен, не са те били. Някои религиозни се оплакват, че щом станат религиозни, започват да страдат. Много естествено. Бащата казва: "Оцапал си дрехите. Така лесно не се печели, синко. Докато отделя тия пари за дрехите..."

Снощи дадох една педагогика на учителките, как да възпитават. Те казват: "Забранено е биенето." Трябва да знаеш как да го биеш. Ще дойдеш до Иванчо, искаш да го биеш. Ще го погледнеш и ще кажеш: "Колко си хубаво И пляс, пляс, отляво и отдясно. Ще го понацапаш с двете ръце. Ще го погладиш по този начин.

Да мислите право. Не обобщавайте нещата. Вие казвате: "Трябва да бъдем религиозни. Трябва да имаме истината и пр." Сега трябва едно дълбоко разбиране, разграничение на онова, което имате. Тая неорганизирана материя се намира при ушите на човека. Като теглите една хоризонтална линия от веждите настрани, тази част от човешкия мозък под тая линия е неорганизирана материя или мъжка материя, от която изтичат всички противоречия на живота. Всички тия особености и чувства в човека, които се намират в тая област, са неорганизирани, те са мощни и силни. Всички тия сили, които се намират в мозъка под тая линия са неорганизирани. Всички физически противоречия произтичат от тая, първата, линия, от тая, първата, област (1).

След това има второ противоречие – във втората област (2). Оттам произтичат социалните противоречия. А в третата област има известни религиозни противоречия (3). Всички религиозни противоречия произтичат от третата област. Всички социални противоречия – от втората област. А всички физически противоречия – от първата област. Кражбата е социално противоречие – произтича от втората област. Някой човек обича да пипа, да краде. Има деца, които вземат чуждото. У него няма разграничение, дали е негово, или чуждо. Как може човек да направи разграничение, ако е сам на земята? Щом е сам, то всичко е негово. Щом са двама, трима, то вече почва да има отношение. Не можеш да кажеш, че каквото има в света, всичко е твое. Христос е казал: "Всичко, което има Отец, е Мое, но и всичко, което Аз имам, и то е на Отца." Всичко, каквото даде градината ми: ябълки, круши и прочее, е мое и го туря в хамбара. Всичко, каквото Бог е дал, той го взема и не казва, че всичко, което той има, е на Бога. И щом дойде някой беден човек, му казва: "Иди да работиш." Не, всичко на света е мое, но каквото аз имам, е на Бога. Вие трябва да помните: от третата област можете да станете фанатик религиозен и да мислите, че другите хора не са като вас. Във втората област можете да си позволите неща, които не са добри, и в първата област стават убийствата, всички физически противоречия. Убийствата са от първата област. Когато някой ти говори и те ругае, това е третата област. Най-лекото наказание е с думи. Кажат ти: "Простак." Няма нищо. Понеже другояче ще дойде той и ще ти зашлеви плесници. И като дойде първата област, той ще те удари с топуз и от тебе нищо няма да остане. Сега, кое е по-хубаво: да ти каже

"простак" или да те удари с топуз? Аз предпочитам да ми каже "простак". Аз бих му казал тогаз като млада мома: "Колко сладко говориш. Я ми кажи още веднъж "простак". "Простак." "Стак" на английски значи имане, куп. Простак значи, има набрани много търговски произведения. Като ти кажат простак, значи имаш много работи за продан, търговец си, продаваш навън. Започнете сега с нов метод. Досега сте употребявали първия метод: убиваш – ще те убият, биеш – ще те бият, одумваш – ще те одумват. Законът е този.

Има още една друга област, която влиза тук: тя е любовта. Като дойдеш при човека, ще мълчиш. Мълчанието е най-хубавото нещо. Казва онзи: "Една дума да каже поне. Не говори нищо." Че това е най-хубавото нещо. Някой дойде при тебе и не казва нищо. Нито пред тебе казва нещо, нито зад тебе. Тебе те смущава неговото мълчание. Сега сте дошли до третото – да мълчите. Аз съм привеждал един пример. Един цар имал мечи уши. И всичките бръснари, които отивали да го бръснат, след като обръсвали царя и му виждат ушите, заповядвал да ги екзекутират. Отишъл един млад бръснар и казал: "Млад съм. Няма нищо да кажа. Остави ме. Понеже аз ти зная ушите, аз ще идвам винаги да те подстригвам." Той траял десет години. Никому не смеел да каже. И така се набрало нещо в него. И отишъл на полето, изкопал една дупка и казал в дупката: "Царят има мечи уши." На това място израснала свирчовина. Овчарят взел едно клонче и направил свирка и свирката казала: "Царят има мечи уши." Вече музикално излизали думите.

Разсъждавайте добре. Чувствайте добре. Например вие имате известни страдания. Те са външни неща. Някой път чувствате страданията на света. Някой път чувствате страданията на вашите близки. И много рядко чувствате вашите собствени страдания. Вие не можете да разберете света дотогаз, докато не почувствате вашите собствени страдания. Докато не почувствате вашите собствени мисли, докато не почувствате вашите собствени постъпки, вие света не можете да го разберете. Дотолкоз ще разберем другите хора, доколкото разберем нашите страдания. Има наши страдания и като ги разберем, тогаз ще разберем какви са страданията и несгодите на света. Има някои работи, които ние ги правим, и не са добри, и ние ги виждаме. Обаче има някои работи, които ние не ги правим, а ги съзнаваме вътре.

Повърнете се сега към вашите собствени мисли. Горе казаното може да се изрази и така: да мислиш, както Бог мисли. Да обичаш така, както Бог обича, и да постъпваш така, както Бог постъпва.

Сега второто положение: да мислиш така, както Христос мисли. Да

чувстваш така, както Христос е чувствал и да постъпваш така, както Христос е постъпвал. Христос опита страданията върху Себе Си. На кръста Той опита страданията. Той видя страданията на другите и каза: "Чакай да видя какво ще чувствам при страданието." На кръста Той опита не страданията на другите, но Своите страдания. Заковаха Го с гвоздеи на кръста. И след това хората се събират около Му, подиграват се. И Той видя, как страда, за да може да види, как другите хора страдат и чувстват нещата. Ако тебе веднъж те разпънат на кръст, като станеш цар, ще кажеш: "Никаква кръстна смърт. Отменям всички кръстни страдания." Който е минал през това, ще каже така, а пък който не е минал ще каже: "Това е закон."

Сега вие искате да се отмахнат от света страданията, лошите условия. Че вие не сте опитали какви са лошите условия, при които живеете. Най-първо имате да работите с първата област: да се организират вашите груби енергии. Не е лошото, че ги имате. Трябва да се организира втората област: вашите естетични чувства – моралните ви чувства. Те са на коронната част на главата отгоре. И те трябва да се организират. Или най-малкото, те трябва да се подхранват добре.

Вие казвате: "Досега какво сме учили?" Една дъщеря, която е израснала, майка я е отгледала, свършила е гимназия, университет, оженила се е и казва: "Аз за тия ли деца се родих?" Станеш учител и казваш: "Аз за това ли се родих?" Станеш военен и казваш: "Аз за това ли се родих?" Станеш проповедник и казваш: "Аз за това ли се родих?" За какво се ражда човек в света?

За какво се ражда огледалото? За себе си ли се ражда, или за другите? Огледалото се ражда за онзи, който иска да се огледа в него. И следователно, ако в това огледало може да се оглежда образът, то е добро огледало. Ако не става добре отражението, ако не се оглежда добре в него, това огледало не струва. Всички вие сте огледало в света, за да може да се отрази Божественият образ във вас. Това е моето заключение. Всеки човек е едно огледало, в което трябва да се отрази Божественият образ. И вие няма какво да създавате нещата. Нещата трябва да се отразяват във вас. Четеш Библията и каквото дойде в теб, го отразяваш. Ще отразяваш нещата. Ако ги отразявате – добре. Отражение трябва да станете на Божественото. И всички трябва да бъдете отражение на Божествения свят. Едно огледало не може да отрази целия свят. Вие сте милиони, милиарди огледала, и пак светът не може цял да се отрази. Това е предназначението ви. Вие казвате, какво ще спечелите. Ако хубаво отразите онова, което Бог е създал, Бог ще ви тури на хубаво място. Някой човек туря близо до сърцето си в джоба огледалото и го изважда, и се оглежда, поухили се и пак го тури там.

После изважда нещо червеничко и си маже устните. Не е лошо. Това огледало го държи близо до сърцето си. Ако това огледало се развали, той го хвърля и търси някое друго огледало. Учителят трябва да бъде едно огледало за учениците и учениците трябва да бъдат едно огледало за учителя. Мъжът трябва да бъде едно огледало за жената и жената – за мъжа. Това го наричат в индийската философия майа*, но аз го наричам едно отражение на Божествения свят. И ако ние разбираме това, ще бъдем щастливи на земята, доколкото човек може да бъде щастлив на земята. Пълно щастие тук не може да има. Някой казва: "Аз искам да бъда светия." За да бъдеш светия, трябва да бъдеш едно вдлъбнато огледало. Ще събираш повече лъчи и по-голямо отражение ще дадеш навън. Светията отразява повече лъчи навън. Простите огледала за обикновените моми, простият човек е едно обикновено огледало. Светията е за по-културните моми. Обикновеният човек е за обикновените моми. Ще кажеш: "Каква религия е това?" Вие мислите, че като отидете на небето, ще видите всички ангели замислени. В небето са най-веселите хора, каквито някога сте виждали. Там няма плач. Там са весели и радостни. Най-веселите хора са там. Небето е място за веселие, за свирене, за какво ли не. Най-хубавите песни са там, най-хубавите постелки, килими, най-хубавите градини, най-хубавите плодове. Всичко е чисто. Нищо нечисто не

* Майа – илюзия (санскрит). можеш да намериш там. Там има извори, най-хубавите неща. Вие ще кажете: "Ангелите имат крила." Има ангели с крила и без крила. Защото крилата на ангела те си ги турят и те си ги снемат. Крилата за ангела са така, както тук дрехите за младите моми. В неделя се обличат хубаво, с китки. Ангелите като дойдат на земята, си турят крила, и като се върнат, се обличат с прости дрехи. Тук вие виждате ангелите, както с тия дрехи момите на хорото отиват. Какво е хорото? Хорото, това е животът. Ангелите идват тук, за да покажат пътя на хората, учат ги как да играят. Топлината играе, светлината играе, всичко в света тропа, играе. Не такова шопско тропане. Да знаеш как да тропаш. Не шопско тропане на място.

Има едно свирене и ако ви засвиря така, нито един няма да остане тук в салона. Аз не искам да го свиря. Има едно свирене и ако го засвиря, всички ще плачете. И то не е за вас, понеже всички сте плакали. Ако ви засвиря за игране, това не е за вас сега, понеже всички ще играете и ще вдигнете много прах – не е здравословно. Да ви засвиря да плачете – не. А пък тая вода, която имате набрана, тя е потребна за цветята, а не за празни работи. Затова съм решил сега да ви засвиря най-хубавото – с мълчание. Няма време за свирене. Не може да се свири добре, понеже е влажно отвънка. (Учителя вади цигулката.)

Каква беше мелодията от миналия път? (Една сестра изпя думите "Истината крепи свободата.")

(Учителя изпя няколко пъти тия думи.) Думата "крепя" означава: крепи отдолу, импулс отдолу, за да падне или за да се раздруса, да запази същото положение. Свободата – това е благото. Крепи – това е материалното. (Учителя пее.)

Истината крепи, крепи, крепи свободата. Ако искаш свободен на бъдеш, ти истината от сърце да обичаш. Само с нея свободен можеш да бъдеш. Свободен да бъдеш, да бъдеш, да бъдеш, с истината да пребъдеш.

Някой път, за да се научи човек да свири, търпение няма. Да свири по малко, по-бавно и да допира леко, едвам лъка отгоре по струните и да взема отсечени тонове.

Един българин млад, комуто светът не отговаря на идеите му, хората не са като него, той изразява скръбта си в тая песен: (Учителя свири на цигулката тъжната част от идилията.)

Защо хората не са като мене?

Защо не разбират живота така?

Защо не го разбират.

Не разбират. Не разбират.

Моята дума е скръбна.

В тоя свят аз съм сам.

Няма никой да ме разбира.

О, Боже мой. Какво аз трябва да направя?

Сам съм на тая земя.

Няма никой да ме обича.

Майка ми отдавна е заминала.

Баща ми никак го няма.

Ни братя. Ни сестри.

Аз сам съм останал.

"Божията Любов носи пълния живот." (три пъти)

6 ч. 35 мин.
29 лекция на Общия окултен клас
8 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта.
София, Изгрев

Небето облачно. Времето тихо, влажно и меко.

1936_04_10 Качества на мисълта
лекция на Младежкия клас

КАЧЕСТВА НА МИСЪЛТА

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Какво разбирате под думата точна мисъл и права мисъл? Какво разбирате под думата дълбока и широка мисъл? Човек, който не вижда външните неща, може ли да види вътрешните? После, по какво се познават процесът на събирането и процесът на умножението, процесът на изваждането и процесът на делението? Ако ви запитам така: „Туй, което се събира, може ли да се дели? Туй, което се умножава, може ли да се изважда?“ В обикновеното събиране не може да го делите. Може ли да го делите? – Може. При обикновеното деление може, но в природата туй, което се събира, вие никога не може да го делите. И от туй, което се умножава, вие не може да извадите нещо. А което се умножава, може да го делите. Което се събира, може да го изваждате. Което изваждате, може и да събирате. Което се дели, може и да се умножава. Сега вие ще застанете на това, което разбирате.

Точна мисъл. АА това е точната мисъл. Точната мисъл е мисъл, която изхожда от едно място. Правата мисъл е само, която може да се движи само в една посока. [A] B [A] Да допуснем, в дадения случай вие имате една идея в себе си. Какво може да се постигне най-първо с една идея? Имате една мярка, с която мерите. Как ще поставите мярката, как ще я турите в действие? Премервате, вие ще вземете праволинейното положение, ще измерите веднъж, два пъти може ли да мерите едно и също нещо? Във физическия свят може да го мерите два пъти, в Божествения свят може да го мерите само веднъж, два пъти не може да го мерите. Щом едно нещо се повтаря два пъти, то не е право. Сега вие ще застанете на първото място, на това, което знаете, че и два и три и четири пъти може да мерите, да проверявате един плат. Но щом едно нещо може да го мерите няколко пъти, това показва, че то е статично, то е в положение на застой, на почивка.

Следователно, ония неща които са в застой, които са в почивка, може да ги мерите по няколко пъти. Но ония неща, които са в движение, колко път[и] ще ги мерите? – Един път. Следователно, щом ние казваме, че нещо може да го мерим само веднъж, подразбираме движение. Щом можем да ги мерим няколко пъти, разбираме една почивка един застой. Следователно, някой път вие искате да познавате себе си. Може да се познавате само

веднъж, пък може да се познавате много пъти. Ако се познавате само веднъж, в какво положение сте? В движение. Ако се познавате много пъти, вие сте в застой или в почивка. Кое положение е за предпочитане? Да се познаваш веднъж или да се познаваш много пъти? (– „Един път.“) Нека да не се отдалечаваме от въпроса.

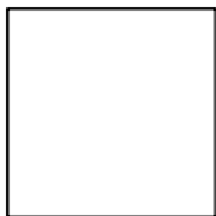

Правата мисъл има възможност да се движи в една посока. Широката мисъл има възможност да се движи в две посоки. Следователно, за да имате една широка мисъл, трябва да имате две възможности. За да имате една права мисъл, трябва да имате една възможност. А за да имате една възможност, трябва да имате една точка. Вие имате и дълбока мисъл. Как тогава ще изразите дълбоката мисъл? Тя има три посоки, три възможности.

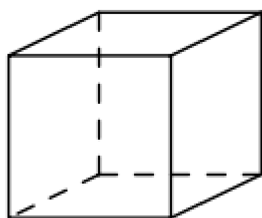

Когато една посока към вас ви се вижда, че не [е] права, какво е положението? Някой път се случва, че някое тяло не се движи в права посока. Ако точката се движи, какво ще видите в пространството? Права линия. Ако една права линия се движи в пространството, какво ще видите? Една плоскост. Ако плоскостта се движи, ще видите едно тяло. Как мислите, една права линия може ли да се увеличи? Една права линия може ли да се продължи? Една плоскост може ли да се разширочи? В абсолютния свят правата линия не може да се продължи. И плоскост не може да се разшири. Те остават такива. В една права линия може да включите само три точки. Три непространствени точки образуват правата линия. Едната точка е като център, а двете точки са посоки, границите на правата линия. Тогава от това гледище, какво е правата линия? Правата линия, това е една възможност на една точка. Точката може да се движи само в правата линия. Едното положение. А що е плоскостта? Плоскостта, това е възможността на правата линия. Правата линия може да се движи само в плоскост. А що е тялото? На физическия свят имаме само сянка на телата. Туй, което наричаме един куб, какво представлява, една плоскост

или едно тяло? Това е сянка на тялото. Кубът е сянка на тялото. Добре, да не влезем в противоречие. Тялото е възможност на плоскостта. Плоскостта може да се движи само при едно тяло. Следователно, вие се намирате в противоречие.

Противоречието в живота произтича от вашата мисъл, вие искате в живота еднообразие. Няма еднообразие. Щом един момент вие имате една права мисъл, втория момент вие не може да имате правата мисъл. Ако в първия момент имате точната мисъл, втория момент – правата мисъл, третия момент – широката мисъл, четвъртия момент – каква ще бъде? – Голяма мисъл. Голямата мисъл, то е право. Дълбока мисъл може да бъде. Сега каква посока ще дадете на дълбоката мисъл?

Сега, тъй както е представен куба вие виждате вътрешната страна. Вътрешната страна е една плоскост, вие виждате това, но в действителния живот може ли да видите другата страна? Защото в един двуизмерен свят вие виждате вътрешната стана на куба, а в един триизмерен свят, вие не може да видите. Ако представите един куб в триизмерния свят, колко страни може да видите? Сега нас не ни е за физическата страна. Много пъти вие намирате, че някои работи ви са неразбрани. Веднага, за да имате права философия, вие трябва да знаете в кой свят се намирате. В един свят само от точки работата е лесна. В един свят с две точки, работата е малко по-сложна. В едно тяло като куба, колко точки имате? В широкия свят колко точки имате? – Четири точки. Имате четири точки, но две възможности. В един свят дълбок, колко точки ще имате? В сегашната математика колко точки имате, в триизмерния свят? (– „Осем точки.“) Сега представете си, една от страните на куба се движи, то е една от посоките на движението. В плоскостта имате четири точки и още четири, имате 8 точки. А колко плоскости имате? Защо именно от четирите точки от една площ, като се движи, колко плоскости трябва да се образуват? Имате четири странични и първата, която се движи и последната – 6 плоскости. Шест плоскости имате, а три възможности. Едната плоскост е положителна, а другата плоскост е отрицателна. В природата съществува вечен дуализъм на нещата. Точката, която има единство в себе си, за да се прояви, непременно трябва да се яви дуализъм в точката. Добре.

Представете си сега един човек, който се оглежда в едно огледало. Този човек сам е създал огледалото, оглежда се. Този човек, който се образува чрез отражението на светлината, какъв е, реален ли е той? Реален е. Той е реален докато реалността е пред огледалото. Щом реалността се премахне от огледалото, изчезва. Онзи толкова го обича, че накъдето се движи единият, онзи навсякъде се движи по него. Например, при едно огледало реалността се движи нагоре и онзи човек и той по съгласие и той се движи

нагоре. Ако другият слиза и той слиза. Ако отива в ляво и той отива в ляво. Ако отива в дясно и той отива в дясно. Никога не можете да намерите едно противоречие в огледалото. Нали така? Е добре, тогава как ще обясните сянката? Когато седите при едно дърво, че при изгрев слънце сянката се удължава. Туй отражение на дървото ли е, на кого е? Сянката, която се отразява при дървото, тази сянка на дървото ли е или на слънцето? Понеже сянката не се движи на където дървото се движи. В огледалото имате: щом човек се движи, то и сянката отива точно в тази посока, в която той се движи.

По някой път във вашия живот има известни противоречия, които вие не може да обясните. Някой път вие не можете да се познаете. Казвате: „Съвсем съм се изменил." В какво седи изменението? Кажете ми сега в какво си се променил? Ти си се променил в това, че първо си бил точка, после си станал права линия. Казваш: „Изменил съм се, дълъг съм станал." После казваш: „Съвсем съм се изменил." От правата линия си станал широк и след туй си станал и дебел. Питам, в какво си се изменил? Най-първо си бил една точка, удължил си се, разширил си се и най-после си надебелял. Де е причината? В какво седи изменението? В какво си се изменил?

Казваш: „Вече няма да мисля криво. Не мисля, както първия път." Най-първо вие сте човек, който сте набожен. След туй казвате: „Не вярвам." В какво сте вярвали първия път. Но първия път вие сте вярвали в Господа на вашата майка, който никога не сте виждали. Когато майка ви показва този Господ на картина, един ден вие се обезверявате в Господа на вашата майка, казвате: „Не вярвам в Бога." Обезверите се в сенките. Щом не вярвате в едно нещо, в какво вярвате? Казвате: „Аз в нищо не вярвам." Може ли човек да вярва в нищо? Ами че тогава, как ще ми докажете? Да вярваш в богатството, има в какво да вярваш. Богатият има добитък, волове, къща, всичко. Тъй да вярваш, има предмет, реално нещо. Пък ти вярваш в сиромашията. Сиромахът нищо няма. Как може да вярваш в сиромаха, ни къща, ни говеда, нищо няма, в какво ще вярваш, я ми кажете? Как се обуславяте? Аз не мога да разбера вашата мисъл. Аз не мога да разбера туй верую. Как вярвате в сиромаха? Нали вие всички сте вярващи сега?

Сега вие всички, които сте тука, все сте вярващи на сиромашията. Вие тепърва се стремите към богатството. Питам, сиромахът ли трябва да се стреми към богатството или богатият? (– „Сиромахът.") Защо? (– „Защото няма.") От къде взима единият, да се движи? Той няма енергия. Сиромахът няма мисъл, няма и чувство, всичко няма. Как ще се подвижи този сиромах, с какво ще се подвижи? Вие сте чудни хора! Аз разбирам

сиромашия във всяко направление. Как ще се подвижи? Богатият да може да се движи навсякъде, но и сиромахът, той е неподвижен. Следователно, сиромахът се стреми към сиромашията. Сиромашията е идеал за богатството. Аз разсъждавам по-другояче. Това е една сериозна работа. Сиромашията е идеал за богатството, ето в какво отношение: Богатството е голям товар, с който се натоварил богатият и той не може да се побере с кожата и уморил се от това, което носи, търси сиромашията. Като намери сиромашията, то е като една подложка, някъде току сложи богатството върху сиромаха. Сиромахът, като сложи това богатство, той оживява. А пък богатият си отдъхва, казва: „Ху-у, слава Богу, освободих се!“ А пък онзи сиромах, на който съзнанието го няма, като падне богатството, изведнъж се нагърби и се чуди от къде дошло това богатство. Прегърне го. Казва: „Аз забогатях!“ Виждам, че вие всички сте помаци в тази идея. Помаклък има във вас. Когато вие искате да забогатеете, вие не говорите на един. Всеки човек, който иска да забогатее, той иска да се освободи от богатството. То е правото. Когато човек иска да стане богат, той в друго е богат и иска да се освободи от своето богатство.

Представете ми сега, какво може да желае здравият човек. Какво желае здравият човек? Какво е желанието на здравия човек? Например вие, когато сте здрави, какво желание имате? Здравият човек иска да си похапне. Първото желание е да изяде яденето. След това той ще седне да пие. След като яде и пие в една гостилница, той ще плати, ще даде нещо, ще олекне. Представете си, че влизате в една гостилница, на която всеки обед струва сто английски стерлинги. Точно богатството е толкова. Но без да знаете, попаднали сте в тази гостилница, че като ядете един обед, казвате: „Това се казва живот, да ядеш и да пиеш!“ Изведнъж този гостилничар ви представи сто английски стерлинги. То е всичкото ви богатство. Вземат ви всичкото. Какво ще стане от вас? След голямото щастие, че сте яли един хубав обед, платите сто английски лири, излезете отвън, не можете да ядете втори път. Какво ще настане във вас? Аз говоря много реалистично, много положително, положителна наука.

Всеки човек, който се ражда на земята, той е бил на обед. Щом се роди човек, той вече е ял, но платил сто английски лири. Казваме: „Този човек е сиромах.“ Що е сиромах? Той е умрял. Ще го затворят да си плати дълга за яденето. Гостилничарят дава кредит. – „Толкова нямам.“ – „Ще работиш да си платиш.“ Дойде той, работи, плаща и едва като изплати всичко, не може да живее на земята, умира. Значи, като изплати хубавия обед на земния живот, втори път не може да яде, той трябва да умре. Или другояче казано, ти влизаш в гостилницата, наядеш се хубаво и като платиш, колкото ти струва яденето, ти излизаш из света навън. Излизането вън от гостилницата, какво означава? – Умиране, значи отива си. Но сега,

от вашето гледище, влиза една идея, вие се безпокоите, казвате: „Какъв е смисълът на живота?“ Тъй, както сега разбирате, животът няма никакъв смисъл. Защото много пъти вие може да изгубите онова, което вие разбирате. Може да изгубите съвършено, защото всички искате нещата да ви се изяснят, както вие разбирате, както майка ви учи, както баща ви, както слушате. Ако нещата не стават така, вас ви е странно.

Ако един човек говори на английски, казва: „Какво казва този човек? Я ми го кажи на български.“ Човекът казва: „Говориш ли английски?“ Хубаво, кой е прав, англичанинът или българинът? Англичанинът пита българина: „Знаеш ли ти английски? Какво искаш да ми кажеш?“ Българинът казва на англичанина: „Знаеш ли ти български, какво искаш да ми кажеш?“ Единият казва: „Знаеш ли ти английски?“ Другият: „Знаеш ли ти български?“ Но и двамата не могат да се разберат. И двамата питат. Кой е прав сега? На английски ли да говори или на български? – „Говориш ли български или не?“ После французинът пита: „Говориш ли френски?“ Кой е на правата страна, англичанинът, французинът или българинът? Англичанинът казва: „Do you speak English?“ („Говорите ли английски?“) Французинът: „Parlez-vous français?“ („Говорите ли френски?“) Българинът: „Говориш ли ти български?“ Сега англичанинът турил спомагателния глагол, българинът турил един глагол. Сега коя дума е най-силна? „P“ ли е най-силна? „D“ ли е най-силна или „Г“? Така от тия букви „D“, „P“, „Г“, коя е за предпочитане? Българското „Г“ или френското „P“ или английското „D“? Английският език, в дадения случай е почва, семето израснало нагоре. Французкият език е един плод, който завързал, узрял. Българският език е един веригник, на който може да се сготви ядене. Ако искаш да си земеделец, дръж английския език. Ако искаш градинар да станеш, дръж французкия език. Ако искаш готвач да си, дръж българския език. Следователно българският език е за готвач, французкият – за градинар, английският – за земеделец.

Но да се повърнем сега. Какво означава точната мисъл? Ако точната мисъл включи повече от три точки, тя не е точна. Всяка широка мисъл, която включва повече от четири точки, тя не е широка мисъл и всяка мисъл, която включва повече от осем точки, не е дълбока мисъл. Да допуснем, че вие имате едно желание, да бъдете учен. Коя [е] основната мисъл на учението? То не са парите. Основната мисъл, то е дълбокото желание да учиш. Щом то съществува, всичките други възможности съществуват. Щом то не съществува, другите възможности само по себе си не могат да дойдат. Вие искате да разберете някои неща. Но каква трябва да бъде основната мисъл на разбирането? Имате едно дълбоко желание да разберете едно знание. Едно нещо, като се разбере веднъж, не трябва да се разбира два пъти. Ако нещата криво се разбират, то обстановката е различна. Ако в

младини разбирате по един начин, в зрялата възраст – по друг начин. Изменя се обстановката. Нещата могат да бъдат намясто, но не навреме и може да бъдат навреме, но не намясто. А правата мисъл изисква да бъдат неща[та] и навреме и намясто всяко. Та, правата мисъл разбира, че това, което знаеш, да бъде и навреме и намясто. Може това, което ти знаеш, да бъде намясто, но да бъде не навреме или може да бъде навреме, но да не бъде намясто. При две изключения има една възможност. Сега обяснете първото положение – не навреме.

Представете си едно семейство баща и майка имат едно дете, което турят на трапезата намясто. Но, като дойдат гости, къде е мястото на детето? Ще го турят на друго място. То е намясто, но не е навреме. Разбирате. Сега, другите вие сами ще си обясните. След като станете възрастни, свършите университет, завършите своето образование, като дойдат гости, бащата представи сина на гостите си и той с гостите е и намясто и навреме. Следователно, ако сте деца, ще бъдете на място, но не навреме. Някой път ще бъдете и намясто и навреме. Щом дойдат гости, вие ще бъдете намясто, но няма да бъдете навреме. Ще има едно изключение. Второто положение как ще го обясните?

Да ви дам едно малко обяснение, вие сте огладнели, но няма какво да ядете. Това е навреме, но не е намясто. Изгладнял си, навреме е, но ти вървиш из гората, не е намясто, няма какво да ядеш, не е намясто. Гладът е дошъл, но не е на място. Това е новата философия. Вие седите и казвате: „Дотегна ми вече, не искам да живея!“ – Ти, господине, си влязъл в гостилницата, наял си се хубаво и казваш: „Дотегна ми да ям!“ – Хубаво, ще платиш, речеш да излизаш навън, не те пуща гостилничарят. Тук има едно правило: Всеки, който не иска да плати, не може да излезе навън. Който плаща – излиза, който не плаща, вътре седи. Какво ще кажеш ти на това? Такъв е законът в природата. Като влезеш – „Добре дошъл!“ Ако нямаш звонкови в джоба, не те пущат навън, няма задграничен паспорт.

Добре, какъв пример да ви представя още? Кой е най-лесния пример, да обясня, който няма да закачи никого. Какъв пример сега да ви представя? Ще ви представя следния пример: Един стар дядо върви, едно младо се качило на едно магаре и то върви. Старият казва: „Синко, добър ден! Ха, да поговорим.“ – „Да поговорим, ти си умен човек.“ – „Синко, можеш ли да слезе[ш] от магарето, да си поприказваме.“ Слиза детето, качва се дядото. Вървят, дядото на магарето, детето върви. – „Дядо, да си поприказваме.“ – „Да си поприказваме, синко.“ – „Слез ти от магарето, аз да се кача.“ – „Виж това не може.“ Защо е възможно детето да слезе от магарето, дядото не може да слезе? – „Не може синко, моите крака не държат, не мога да ходя, остарял съм. Пък ти можеш да ходиш.“ Питам, ако вие можете да слезете

от магарето, какъв сте? – Млад сте. Ако не можете да слезете от магарето, какъв сте? – Стар сте. Питам тогава, как беше възможно, старият да се качи на магарето, а пък не е възможно да слезе от магарето? Нали знаете, ако човек дълго време язди зимно време, когато времето е студено, замръзват краката, не може да слезе. Старият, като седял дълго време на магарето, изстинали му краката, не може да слезе. Ако ви се отще да живеете, какъв сте? – Отгоре на магарето сте, стар сте. Ако искате да живеете, млад сте. Ако иска някой да говори с вас, какъв сте? – Дете, вървите на магарето, някой го иска. Дядото казва: „Синко, да говорим! Слез ти, синко, от магарето, да се кача аз!“ На младия, когато някой иска да говори, ще дойде старият да се качи на магарето, той трябва да слезе. А пък старите хора, като яздят на магарето, не искат никой да им говори. Щом не искате никой да ви говори – стар сте. Аз турям, не искаш да правиш добро – остарял си. Не искаш да се учиш – остарял си. Не искаш да работиш – остарял си.

Та казвам, представете онази, точната мисъл, правата мисъл, широката мисъл, дълбоката мисъл и най-голямата мисъл. Голямата мисъл, то е вече идеалния свят. Аз го наричам, то е атмосфера. Като влезете в големия свят, там няма да имате противоречия. Та казвам, онова, с което можете да излезете от затруднение, то е мисълта. Сега имате известни затруднения, които почиват на вашето положение. Ако вземете например три месеца наред да си повтаряте: „Няма да стане, не може да стане и след три месеца няма да стане.“ Тази мисъл ще ви прикове като камък. Пък, ако сте човек парализиран и три месеца повтаряте: „Ще стане, ще стане, ще стане, след три месеца ще стане!“ Не може да не стане. Ако три месеца турите: „Ще уча, ще уча, ще уча!“ Ще учиш и оттатък ще минеш. – „Ще свиря, ще свиря.“ След три месеца ще свирите и оттатък ще минете. Кажете: „Ще пея, ще пея!“ За три месеца, като повтаряте ден и нощ, след три месеца вие може да бъдете един отличен певец. Ще пеете и оттатък ще минете.

Вие сега казвате: „Да има някой професор, да ме учи.“ Онзи професор е отвътре. Има един професор отвътре. Ще имате най-малко десет външни професори. В старата система на инволюцията един ученик, за да иде при друг учител, е голяма обида. При влизането в училището, един учител ще те учи по всичките предмети. Като влезе в прогимназията, по новата система колко учители има? Един ще влезе по зоология, друг ще влезе по математика, по рисуване, по пеене – десетина души учители. Всичките учители си съдействуват, погаждат се. Един ученик идва, десет души учители влизат да го учат. Значи, при сегашните условия, всеки учител преподава известен предмет. Значи сега учителят дошъл отвън. Трябва всеки учител отвътре да засегне, той има по десет асистенти отвън, които помагат на ученика. Учителите, то са асистенти. Едно време учителите бяха отвън, сега влязоха отвътре. Знаете ли защо? Понеже едно време

учителите отиваха при учениците, понеже учениците бяха деца, не можеха да ходят, пък сега децата станаха възрастни, мо[гат] да ходят. Едно време учителите ходеха при учениците, пък сега учениците ходят при учителите. Едно време благото само идваше до вас, сега вие сами трябва да идете до благото. Законът е един и същ.

Изводът сега. Не трябва да вадите криви заключения. Какво е било едно време. Този вътрешният и външният живот, той е един и същ. Ако не можеш да видиш външния живот, не можеш да видиш и вътрешния. Ако разбереш външния живот, ще разбереш и вътрешния или ако разбереш вътрешния, непременно би разбрал и външния. Някой казва: „Не разбирам физическия живот." Как не го разбираш? Той е резултат на вътрешния. И вътрешният живот е резултат на външния.

Сега каква е основната мисъл, която остава? Не искам да влизате в стълкновение с вашето верую. Кое е неразбраното, като излезете навън ще кажете: „Това нещо аз не го разбрах." За да бъде мисълта ви голяма, тя трябва да бъде точна, права и дълбока. Тогава ще бъде една голяма мисъл. Голяма мисъл, на която може да разчитате. Тази мисъл има три качества. Щом ги има, тя е права, вие вървите в правата посока. Следователно едно нещо, ако не може да го добиете при точната мисъл, може да го добиете при правата мисъл. Ако не можете да го добиете при правата мисъл, може да го добиете при широката мисъл. Ако при широката не можете, при дълбоката, ще го добиете. Следователно, то са възможности, дето нещата могат да бъдат постижими. Ако не вървите по този път, тогава постиженията са относителни. Те са мерки. Точната мисъл, правата мисъл, широката мисъл, дълбоката мисъл, то са мерките, с които може да постигнете. Вашите мисли, вашите желания и вашите постъпки трябва да ги мерите. Ако по един начин не може, по втори, трети. Нещата, които вас ви се виждат трудни, може да бъдат постижими. Сега разбира се на тази тема може да се дадат ред опити.

Я, ми изпейте тогава една песен. Една точна песен. Я, изпейте една точна песен. Да започнем с „Тъги, скърби". Тя започва с горно „ре" при обикновения камертон. Сега моята цигулка е по-учена, ще ви помогне. Цигулката сега представлява сегашния живот. (Всички пеем „Тъги, скърби". После пяхме „Тъги, скърби" до повторението: „върви, върви" и вместо него пяхме: „Грее, грее светлината".)

За да пее човек, мисълта му трябва да бъде точна, права, широка, дълбока. Изпейте така упражнението още по-тихо. Мерките не са правилни. Някъде разширявате повече, някъде задълбочавате повече, някъде удължавате повече песента. Кой ще бъде правилния такт? Тъги, скърби

имаме едно положително инертно състояние. Скръбта не е инертна, понеже идеята не е инертна. Всъщност скръбта е подвижна, идеята е инертна, а движението на скръбта е положително. Като пее човек трябва да излезе из туй инертно състояние. Той трябва да пее, за да даде едно движение на песента, която да премахне неговата скръб. Едно движение трябва да премахне едно тъжно състояние. Онова движение, което премахва скръбното състояние, то е правилно. Онова, което не премахва, то не е.

Изпейте още веднъж „Тъги, скърби“ с „Грее, грее“.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

28 лекция на Младежкия клас
10 април 1936 г.
Изгрев, [София]

1936_04_12 Божествената връзка
неделно утринно слово Книга: Устойчиви величини, том 2

БОЖЕСТВЕНАТА ВРЪЗКА

Размишление.

Красотата на живота се заключава в новото, а не в старото; в младостта, а не в старостта. Младост и старост са две различни състояния, през които минава човешкото съзнание. Сам по себе си, по същина, човек не е нито млад, нито стар. Обаче, в даден случай, той може да бъде млад или стар. Не е страшно, че човек остарява, но страшно е, когато не знае, какво иде след старостта. Тогава той иска да се подмлади, но не може. Той започва да изброява качествата, които имал като млад. Казва: Едно време бях силен, енергичен, пъргав; каквото пожелавах, постигах. В това отношение, старият прилича на един турчин, който често се хвалел, че можел да прескача големи трапове. – Сега можеш ли? – запитвали присъстващите. – Мога. Един ден направил опит да прескочи един голям трап. Той си мислел: Ще направя опита първо сам, без свидетели и, ако излезе сполучлив, ще го направя и пред близките си. Видял един трап, засилил се да го прескочи, но паднал. Като се огледал и видял, че няма хора около него, излязъл от трапа и си казал: Какъвто бях на младини, такъв съм и сега.
Стремете се към новото, към неизменното в живота. Да се говори, че човек трябва да бъде добър, любящ, милосърден, вярващ, истинолюбив, това са обикновени, основни неща в живота. Това са врати и прозорци на къщата. Коя къща е лишена от врати и прозорци? Коя къща е лишена от маса, столове и съдове за готвене? Обаче, има един живот, който не произлиза от вратите, прозорците и мебелите. Той е над обикновеното и преходното. Този живот изключва всякакво покаяние. И до днес още вярващите говорят за покаяние. Какво нещо е покаянието? Да се покае човек, това значи, коренно да измени живота си. Ако не изправи живота си, а само се извинява, това не е разкаяние. Време е да изправите живота си, а не да се разкайвате; да приложите любовта си, а не безлюбието!
И тъй, ще знаете, че това, което разделя хората, обществата и народите, е безлюбието. – Какво трябва да се прави? – Да се приложи любовта. – Какво ще кажат хората за нас? – Това не е важно. Всички хора търсят любовта. Ще кажете, че любовта носи разочарование. Любов, която носи разочарование, не е истинска. Ние говорим за онази любов, която носи радост и веселие, която осмисля живота и разрешава мъчнотиите и противоречията. Тя носи истинската мярка за нещата. Имате ли тази мярка, светът не може да ви плаши. – Какво представя светът? – Стар, 120 годишен човек, който едва пристъпва. Нищо друго не му остава, освен да

замине за другия свят. Там той ще се обнови, ще научи много неща и ще се върне на земята като малко дете, отново да се учи. Това подразбират алхимиците „вечно подмладяване“. Засега на земята няма още такива реторти, в които човек може да се подмлади. Висока култура се иска от човека, за да се подмлади моментално.
Съвременният човек е изгубил първоначалната си топлина, която е необходимо условие за подмладяване. И яйцето, което кокошката е снесла, има скрита, вътрешна топлина. Изгуби ли тази топлина, яйцето не може да се измъти. Ще кажете, че причината за това е в кокошката. От една страна причината е в кокошката, а от друга – в яйцето. При измътването на яйцето не по-малка роля играе и неговата вътрешна, скрита топлина. Тя представя особен род динамическа топлина, причина за новия живот. В човека тази топлина наричат „топлина на Духа“. За нея е казано в стиха: „Ако не се родите отново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие.“ Роденият от вода и Дух е нов човек.
Апостол Павел казва: „Да служим на Истинния Бог.“ Как да служи, сам той не е знаел. И като голям познавач на истината, той не е разбирал всичко. Знание е нужно на човека, да познава първо своите вътрешни състояния. Ти трябва да знаеш защо си неразположен, защо се съмняваш, защо си мрачен, недоволен и т. н. Не е достатъчно да съзнаваш, че си неразположен, но трябва да знаеш причината на неразположението. Щом имаш едно изкуство, трябва да го знаеш в съвършенство. Ако си майстор цигулар, ще свириш по всичките правила на музиката; ако си оратор, ще говориш по всичките правила на речта; ако си домакиня, ще изпълняваш работата си като добра майсторка. Каквато служба ти е дадена, ще я изпълняваш, както трябва. Животът изисква от всички точност, съвършенство в изпълнение на техните задачи. – Ние не живеем добре. – Това не ви оправдава. Ти изнасяш отрицателните прояви на човека, но те не съставят живота. Ако съзнаваш, че не живееш добре, ще работиш, да изправиш живота си и да се подмладиш. Затова си дошъл на земята.
Какво означава подмладяването? Да се подмлади човек, това значи, коренно да преобрази ума и сърцето си. Правата и светла мисъл подмладяват ума. Благородните и възвишени чувства подмладяват сърцето. Невъзможно е да подмладиш тялото си, ако предварително не си подмладил ума и сърцето си. Старият живот, изразен в стари мисли и чувства, не може да подмлади човека. Защо ще цитирате, какво е казал някой от старите философи и учени? И това е добре, но ако става въпрос за подмладяване, цитирайте онези мисли, които и до днес още живеят. Да цитирате стари мисли и да се мъчите да ги възкресявате, това е губене на време и сили. Занимавайте се със Словото Божие, с Неговата истина. Само така можете да подмладите ума и сърцето си. Те са живи и днес, ще живеят и в бъдеще.

Къде ще намерите истината? – Тя е в самите вас, и вие в нея. Ако не беше така, не бихте могли да живеете. Вие живеете и в любовта, и в мъдростта на Бога, но нито истината, нито любовта, нито мъдростта са проникнали още във вашата душа. Когато истината проникне дълбоко в човека, той става свободен, радостен и весел, както детето, което се намира в обятията на майка си и баща си. Истината подразбира освобождаване, подмладяване. Който изгуби истината, изгубва свободата и разположението си. Той е като в мрачен, облачен ден, с понижена температура – всичко около него е в тъмнина. Много естествено! Може ли затворникът да бъде радостен? Веднъж изгубил свободата си, той няма радост, няма светлина в душата си. Често религиозните хора изпадат в заблуждение, понеже очакват да дойде Духът в тях, Той да ги научи на всичко. Това е неразбиране на нещата. Имат ли опитност, как учи Духът отвътре? Как ги учи външно, знаят, но как учи вътрешно, малцина знаят. Външно Духът учи човека чрез майката, чрез учителите и чрез обществото. Майката възпитава детето си и, ако не слуша, пръчицата играе по гърба му. Учителят преподава урок на учениците си и, като свърши урока си, изважда един от тях да повтори казаното от него. След това му дава задачи, или теми, които той сам трябва да реши. Ако ученикът не може да ги реши, иде наказанието. Ученикът трябва да мисли право и външно, и вътрешно. Ако не мисли право, той нарушава вътрешния си мир. За да запази мира си и отвън, и отвътре, той трябва да има положителни мисли и чувства. Външно човек може да се излъже, но вътрешно – никога. Външно може да познава живота, да знае всичките правила наизуст, като декламация, но важно е вътрешното знание. Като отиде на другия свят, ще му дадат една мъчна задача, която трябва да реши в пет минути. Лесно се пишат и декламират стихотворения на земята. Важно е на небето да напишеш едно стихотворение и сам да го издекламираш. Някой знае много стихотворения, но, като отиде в другия свят, не може да си спомни нито едно. – Защо? – Защото красивите и велики неща се пренасят от небето на земята, а не от земята на небето. Истинската поезия, музика, наука слиза отгоре. Истинският език е небесният. На земята хората говорят на много езици, поради което преводите им са неточни.

Какво представя небесният или Божественият език? Той е езикът на любовта. В този език всички думи са на мястото си. Единен и общ е този език. Който го знае, лесно прави преводи. Обаче, с човешките езици не е така. Един език е по-богат, друг – по-беден, затова и преводите са неточни. На човешки език лесно можеш да кажеш, че обичаш; на небесен език мъчно се изговарят думите „обичам те“. На земята първо казваш, че обичаш някого, а обичта иде после. На небето е точно обратно: първо иде обичта, а после я проявяваш. На небето живеят същества с будно съзнание. На земята ти трябва да се събудиш от сън, за да разбереш, че си буден. На небето, и като спиш, съзнаваш, че си буден. На земята хората често са

сънливи. Стават, лягат и прекарват голяма част от времето си в сън. На небето няма сънно състояние. Тук често хората се обиждат, на небето не съществува обида. На земята обидата е допусната. Обиждат се двама души, а после се извиняват. На небето това не се позволява. Ако двама души се обидят, и двамата слизат на земята и, докато не изправят погрешката си, не могат да се върнат назад. Красив е животът на небето, но човек трябва да бъде готов за него. Ако не е готов, ще го набият и ще го върнат на земята.
Един ден Настрадин Ходжа отишъл при гадател, да му предскаже бъдещето. Гадателят му казал, че в скоро време ще замине за другия свят. Той се върнал при жена си и казал: Жена, скоро ще ви напусна. Ще се отделя за няколко дена от дома си, да се приготвя за небето. Той се простил с жена си и отишъл на края на селото, под една круша, да прекара в размишление. Крушата имала плодове и, както лежал, крушите падали една след друга около него. Ходжата лежал, размишлявал и, от време на време, хапвал по една круша. Така минал първият ден. На другия ден той си мислел: Дали съм още на земята, или ме взеха вече в другия свят? Ако съм в другия свят, добро е положението ми. Лежа си, почивам си, и крушите падат около мене. Не се чува гласа на жена ми, никой не се кара, никой не ме обижда. Така минал и вторият ден. На третия ден той чул отдалеч някакви звънци и си казал: Идат вече от онзи свят да ме вземат с музика и песни. Чакай да видя, какво става. Понадигнал се да види с очите си цялата обстановка. Какво видял? – Керван: камили и камилари, носят нещо. Като го видели, камилите се подплашили, хукнали да бягат и изпочупили грънците, които носели. Недоволни от това, камиларите хванали Ходжата и го набили. След боя той изтрезнял и се върнал у дома си. Жена му го запитала: Какво има на онзи свят? – Докато лежиш спокойно под крушата, всичко е добре. Лежиш си, и крушите падат около тебе. Повдигнеш ли главата си да видиш, какво става навън, веднага камиларите се спущат върху тебе и те набиват. – Защо те бият? Подплашил си камилите. Наистина, преди да отиде в другия свят, човек все ще подплаши камилите и ще го бият.
Какво означават думите „подплашване на камили“? В широк смисъл, тези думи означават неразбиране на нещата. Например, някой проповедник говори, а слушателите му не го разбират. Чуят една мисъл, но я изопачават. Понякога и проповедникът може да предизвика слушателите си. В желанието си да ги поправи, той изнася в проповедите си техните погрешки, да им покаже, че не живеят добре. Като го слушат 20 – 30 години, най-после те се отегчават. Няма защо да се говори на човека, че не живее добре. Достатъчно е да му се каже, че животът е велико изкуство. Той знае, как трябва да се живее, и сам ще намери погрешките си. Ако проповедникът се наеме със задачата, да изнася погрешките на слушателите си, след време и те ще намират неговите погрешки. В края на

краищата, и двете страни ще се отблъснат. Пазете се от такива проповеди. Ако си проповедник, работи съзнателно, от любов. Не очаквай да ти се плаща, нито да ти благодарят. Добре е хората да бъдат благодарни, но благодарността им трябва да изтича отвътре, а ти, който проповядваш, трябва да бъдеш абсолютно безкористен. Постигнеш ли това, хората ще бъдат доволни от тебе и ще ти благодарят.

Едно се иска от хората: да образуват правилна, Божествена връзка помежду си. Дали са проповедници и слушатели, учители и ученици, между тях трябва да съществуват Божествени отношения. Една връзка трябва да съществува – Божествената. Днес хората страдат и боледуват по единствената причина, че много връзки ги държат за земята. Ако погледнете човека с окото на ясновидеца, ще забележите, че той е обвързан от главата до краката с хиляди нишки, някои единични, а други – двойни. Пожелае ли да се повдигне нагоре, веднага нишките го дърпат надолу. Всяко теглене надолу му причинява болка. – Какво трябва да прави този човек? – Да потърси опитен лекар, който знае, как да реже връзките на хората. Щом намери такъв лекар, болестта му изчезва. Какъв ще бъде лекарят, не е важно. Дали е материалист, идеалист или духовен човек, лекарят трябва да владее изкуството да реже нишките на хората. Това не може да мине безболезнено, но поне с по-малко страдания и без усложнения.

Какво се иска от съвременните хора? – Чисти мисли, чувства и постъпки. Само така те могат да бъдат здрави. Всяка нечистота дава условия за ферментиране. Ферментирането пък причинява болести. Следователно, болният страда от ферментирали мисли, чувства или постъпки. Щом спре ферментацията и нечистотиите се изхвърлят навън, болестта изчезва. Новият живот има за цел, да премахне условията за ферментация. Чистата мисъл, чистото чувство и чистата постъпка никога не ферментират. Щом ферментират по външно или вътрешно влияние, това показва, че в тях има някаква нечистота. Тази е причината, дето човек, без да съзнава, опетнява мислите и чувствата си. Има случаи, когато някой фермент попадне в мислите на човека и след известно време те започват да ферментират. Това се дължи на някакво външно влияние. – Кой е виновен за това? – Никой не е виновен. В природата на човека има условия за ферментация. Щом има условия, все някой фермент ще попадне при благоприятни условия за него и ще почне да се развива. Затова Псалмопевецът казва: „Господи, бъди ми задна стража.“ Той иска Бог да го пази, да не изпада в изкушения, които да предизвикват ферментация на мислите и чувствата му. Без да иска, човек може да се подхлъзне и след това да носи последствията на своето невнимание.

Като живее на земята, човек е изложен на изпитания и мъчнотии, които трябва да разрешава правилно. Ако не ги реши правилно, идат лошите последствия. Какво е нужно на човека, за да избегне процесите на

ферментация? – Да пази чистота в мислите и чувствата си. Това наричаме „хигиена на мислите и чувствата“. От тази хигиена зависи здравословното състояние на човешкия организъм. Това е новата хигиена – хигиената на любовта. Който живее според изискванията на тази хигиена, не пита, защо този или онзи не го обичат. Той е дошъл на земята да възприеме Божията Любов и да я предаде на хората. Той знае, че живее в Бога и се ползва от Неговата Любов. Щом Бог го обича, и хората ще го обичат. Когато приемете любовта, трябва да я предадете, както сте я приели, без лъжа и лицемерие. Какво правят младите моми и момци? Като се влюбят, те външно се представят безразлични един към друг. Вътрешно горят от любов, а външно се представят хладни и незаинтересувани. И обратното се случва, външно дават вид, че са влюбени, а вътрешно – студени. И едното, и другото положение са неестествени. Не всичко, което минава през човека, е негово. Има чужди състояния, на които той се натъква. Това показва, че много фактори оказват влияние върху човешкия живот. Пазете се от чуждите влияния. Ако се натъквате на тях, не се страхувайте, не ги избягвайте, но изучавайте ги като предметно учение. Минавате край едно умряло куче. Не бягайте веднага, но спрете се и помислете, защо е умряло на пътя, защо мирише и т. н. Неприятна е миризмата на умрялото куче, но помислете, че и у вас има мисли и чувства, които миришат лошо. Потърсете причината за тях, за да намерите начин да се освободите от влиянието им.

Задачата на човека е да се освободи от вътрешните заблуждения, които спъват развитието му. Който престава да се развива, преждевременно остарява. А щом остарее, той престава да се учи. Каквато книга да отвори, скоро я затваря и казва: Няма какво повече да уча. Ако отвори Свещената книга, и нея скоро затваря. Той не подозира, че тази книга крие истинското знание. В нея има думи, при произнасянето на които се откриват нови светове. Както любовта отваря вратата към Божествения свят, така и някои думи от Свещената книга въвеждат човека в красиви, възвишени светове. Следователно, всеки човек, когото обичате, представя за вас врата, през която можете да влезете в духовния свят. Ако обичате някого и не можете да влезете в духовния свят, това показва, че нито вашите отношения към него, нито неговите отношения към вас, са прави. Христос казва за себе си: „Аз съм вратата на кошарата.“ Който мине през тази врата, ще чуе гласа Му и ще Го познае. Той ще познае Бога и Неговата Любов. Величието на Христа се заключава в това, че Той послужи като врата за минаване на човешките души в духовния свят. Като знаете това, направете връзка с Христа в себе си, т. е. с Божественото Начало.

И тъй, който влезе през вратата на любовта, ще намери вратата на мъдростта и на истината. Минете през трите врати – вратата на любовта, на мъдростта и на истината, за да изпълните своето предназначение на земята. Какво е вашето предназначение? – Да изпълните Божията воля,

както трябва. – Какво е предназначението на струната? – Да се подчини на цигуларя. Струната трябва да бъде доброкачествена. Това изисква цигуларят от нея. Останалата работа е негова. Той ще я навива, както трябва, а тя ще мълчи. И човек е струна на Божествения инструмент. Духът е цигуларят, Който ще свири с лъка си върху вас. Колкото по-доброкачествена е струната, толкова по-хубави тонове издава. Който слуша, ще остане доволен и от струните, и от цигулката, и от цигуларя. От вас се иска послушание, да се подчинявате на Великия цигулар. Послушанието се основава на любовта. Който обича, само той може да слуша.

Като ученици, задачата на всеки едного е да изучава същественото и да се интересува от него. Поетът ни интересува със своята поезия, певецът – със своята песен, цигуларят – със своята цигулка, ораторът – със своята реч, духовният човек – със своите красиви и топли чувства, слънцето – със светлината и топлината си, които изпраща на целия свят. Следователно, всеки човек трябва да се интересува от Божията Любов, която се проявява чрез въздуха, водата, светлината, растенията, животните, хората, ангелите, херувимите и серафимите.

Съвременните проповедници и религиозни хора говорят за Христа, като имат предвид историческия Христос, Който живял преди две хиляди години. Тогава Христос е бил на 33 години. Според мене, като говорят за Христа, трябва да знаят, че днес Той е пораснал, възмъжал и станал възрастен. Тъй щото, сегашният Христос е вече на две хиляди години. Въпреки това, всички говорят за Христа, Който живял в миналото, страх ги е да говорят за сегашния Христос. Те не могат да си представят, какъв е бил Христос като млад и какъв е сега, като възрастен, на две хиляди години. Какво са две хиляди години пред вечността? Това са два Божествени дни. Ако в миналото Христос е живял 33 години, все едно, че е бил още пеленаче. Днес, когато живее две хиляди години вече, Той минава за малко, двегодишно момченце. В двете години се крият благата и опитностите на двете хиляди години.

Следователно, бъдете врата за любовта, да минат през вас всички, които отиват в духовния свят. Бъдете врата за мъдростта, да минат през вас онези, които живеят в света на знанието и светлината. Бъдете врата на истината за онези, които живеят в света на свободата.

– Божият Дух носи всичките блага на живота.

28. Утринно Слово от Учителя, държано
на 12 април, 1936 г., 5 ч. с. София. – Изгрев.

---

*) I. Послание към Солуняните, 1 гл.

1936_04_12 Божествената връзка
неделно утринно слово Книга: Трите родословия - Жануа

БОЖЕСТВЕНАТА ВРЪЗКА. НОВИЯТ ЖИВОТ. ТРИТЕ ВРАТИ

12 април 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Небето облачно. Времетовлажно, леко ромоли, топло е.)

Нарядът:

„Добрата молитва“

91-ви псалом

„Отче наш“

„Молитвата на Царството“

„В начало бе Словото“

Ще прочета първа глава от Първо послание към Солуняните.

„Бог е Любов“

Хубавото в живота е новото, не старото. Сега разглеждайте право. Често човек си прикачва известни качества, които той избягва. Младост и старост, това са състояния на човешката душа. Човек не може да бъде нито млад, нито стар. Но в дадения случай може да бъде млад и може да бъде стар. И когато човек си прикачва едно качество, че е млад донякъде и после остарее. И после не знае след старостта какво ще бъде. Иска да се подмлади, а не може. Остарелият иска да каже, че едно време е бил силен, млад, пъргав и ще замяза като онзи турчин, който прескачал един голям трап. Стар – на 60–70 години, иска да покаже, че може както на младини. Казва: „Колко такива трапове ги прескачах!“ Но сега паднал в трапа и като слезнал долу, казва: „Аз сега съм остарял.“

Сега искам да ви наведа на новата страна на живота. Трябва да се говори, че трябва да вярваме в Бога, че трябва да се покаем, че човек трябва да бъде усърден, че трябва да има любов. Те са обикновени работи. Ама правдив трябва да бъде човек, милосърд. Те са основите. Коя къщница, като влезне в един дом, една къща, няма да има врата? И няма да има най-малко един прозорец, огнище, и една тенджера, и една пирустия, и няма да има панички? Тия са работи обикновени. Това са пособия на дома. Обаче онзи живот, който не произлиза нито от врата, нито от огнището, нито от прозореца и тенджерата.

Един наш брат, доста напреднал, го хващат няколко души евангелски проповедници, тъй, като го заобикалят, казват: „Ти трябва да се покаеш, ти си голям грешник, трябва да дойдеш при нас и да познаеш Господа Исуса Христа.“ Онези, които още не са се покаяли, искат другите хора да се покаят. И то е едно особено разбиране. Какво разбирате вие – покаяние? Покаянието разбира един нов живот! Да хванеш един нов път! Хванал си един крив път, та да хванеш един нов път. Но като хванеш един нов път, няма нужда на всяка спирка да ти кажат: „Трябва да се покаеш.“ И то е един път, свършена работа. – „Е, дължиш ли ми ти?“ – „Да.“ То е покаяние. „Плащам.“ Веднъж плащам и свършена работа. На разбраните хора казвам: Веднъж плащам. – „Ама ще платиш ли, да не ме излъжеш? И такива увъртания да няма.“ На другия ден казва: „Трябва да платиш.“ И той всеки ден ме среща и казва: „Ще платиш.“ По някой път то е една слабост у хората.

Сега, защо искат те да се покае човек? Чудни са, всички говорят за покаяние. Е, хубаво, след като се покае човек, кое иде след покаянието? Ако един млад момък се разкае пред една млада мома, защо се разкайва той? Той се разкайва, че е направил едно престъпление. И може много маловажно да е престъплението. Изгубил донякъде нейната любов. И той се разкайва. След като се разкайва, кое иде? Любовта иде на мястото. Всеки ден той да се извинява: „Ще извиниш, ще ме простиш“ и т.н., не само веднъж, то свършено е. Любовта е, която ще заглади всичко. То е процес. То е животът.

Та казвам: Това, което е разделило хората, и в обществото пак има същата опасност. Казва: „Ама ние живеем добре. Не живеем тъй.“ То е пак същото. „Ама какво ще каже светът?“ Чудна работа. Та светът ли е мярка заради нас? Тия хора в света, които нямат мярката за живота, ние искаме от тях. И те търсят ние да им покажем, а ние искаме от тях да се научим. Че, ако светът е едно мерило, тогава да приемем всичко онова, което светът учи. Значи, разбираме външната страна на света. По думата „свят“ ние разбираме един стар човек, който е остарял и нищо не може да върши. За мен светът е един стар дядо, на 120 години вече, и не му остава нищо друго освен да си замине за другия свят. И защото трябва да замине там. И там е мястото, дето може да се обнови този човек. Там, в другия свят, туй, което алхимиците поддържат, че може да се подмлади човек. Но такива реторти на Земята нямаме още сега. Трябва много по-голяма култура. И понеже човек, като се родил на Земята, той изгубил тази първоначална топлина, и сега не може да се подмлади. Че, едно яйце, което е снесено, то съдържа тази топлина. Не само топлината на кокошката, но самото яйце развива една динамическа топлина, за която съвременните учени хора нямат

понятие още. И тази топлина ще му дава условия на новия живот, да се прояви. И новият живот, в който никой човек не може да се прояви, докато топлината на Духа не се яви в него. Туй, дето казва: „Ако не се родите изново, от Дух и вода“, то е топлината. За да се развиват новите условия и тия дарби и способности, които Бог е турил в човека.

Сега, апостол Павел, който е бил един познавач и е имал една дълбока опитност, той под думата „да служим на истинния Бог“... Трябва сега знание. Вие трябва да се учите всичките. Например, имате едно състояние мрачно – трябва да знаете на какво се дължи туй състояние. Или имате някое неразположение на духа – трябва да знаете на какво се дължи туй неразположение. Или някакво съмнение, или някой път се зарежда във вас желание да ви уважават, почитат хората – трябва да знаете защо. Или пък желание имате вътре да знаете подбудителните причини и какво трябва да се знае в дадения случай. Зависи какво изкуство имате. Цигуларят трябва да знае да свири хубаво. Ораторът трябва да знае да говори хубаво. Домакинята трябва да знае да готви добре. Перачът трябва да знае да пере хубаво. Адвокатът трябва да знае да защищава добре. Съдията трябва добре да осъжда.

Та, в дадения случай има известни специални служби. Но животът сам по себе си ... Трябва да знаем как добре да живеем. Може някой да каже: „Аз не живея добре.“ Но това още нищо не показва. То е отрицателното. Да зная как да живея, е изкуство! [Не] само да констатираме факта, че всички не живеем добре, а трябва да се живее. И в този живот трябва да се живее. Именно отсега трябва да се учите как да се подмладите.

Най-първо вътрешно човек по ум трябва да се подмладява. Той не може физически да се подмлади. Невъзможно е ти да подмладиш физическото тяло. Ти най-първо трябва да подмладиш ума си, трябва да подмладиш сърцето си и след това може да подмладиш и тялото си. За да подмладиш ума си, ти трябва да знаеш как да мислиш. Че ти ако постоянно внасяш стари мисли, ако постоянно в ума ти седи твоят стар живот, и като момък, едно време, какъв си бил, преди 20 години как си живял, как си вървял, и цитираш някой автор... Е, какво е казал Питагор? Е, хубаво. Мен ме интересува една истина на Питагора. Ако тази истина е млада, мога да живея. Ако тази истина е умряла още в негово време, не е жива, аз не искам да я възкресявам. И какво е казал апостол Павел. Мен ме интересува сега [това], което е живо. Словото е живо. Онази Истина, в която ние сега живеем, тя е жива. И може да ходи с нас, може да бъде в нашия ум, може да бъде в нашето сърце.

Сега, туй като ви казвам, то е научно изяснение. Не трябва да разбирате, че

Истината не е във вас. Защото, ако Истината не е с вас, вие не може да живеете. Ама ще кажете: беки не сте в Истината? Не, вие сте в Истината. Ще кажете: Ама Любовта? Вие сте и в Любовта. Та вие сте и в Мъдростта. Но Истината не е проникнала във всичките дълбочини във вас. Вие в Любовта живеете, и в Мъдростта, и в Истината живеете. Че живеете показва, че сте в нея. А за вашето вътрешно разбиране, за отношенията ви към Бога, вие сега трябва да разберете Истината. Истината трябва да проникне във вътрешния живота на човека. Когато Истината проникне, ти ще чувствуваш една вътрешна свобода, няма да бъдеш ограничен, няма да се страхуваш, ще бъдеш радостен, тъй както детето е радостно при майка си и при баща си; както приятелят е радостен при приятеля си. Или ще бъдеш тъй доволен, както човек при един ясен ден при слънцето. Ще бъдеш свободен. А не в един ден, когато всичко наоколо е облачно. Щом човек не е проникнат от Истината вътре, е ограден с такива облаци, е с една понижена температура и той не може да бъде свободен.

Та казвам сега: Дошла е една епоха, в която взима надмощие, в това училище трябва да си помагате. Вие седите и не сте всички на една степен, нямате еднакво разбиране. Вие казвате: „Духът ще ме научи." Знаете ли вие, имате ли опитност? Отвънка Духът ви учи, но знаете ли вътре как учи Духът? Казвате: „Отвътре ще ме научи Духът." Аз бих желал да зная вашата вътрешна опитност. Отвънка знаете как учи Духът. Майка ви нали ви е учила по някой път доста, как учи отвънка? Учителите нали знаете как учат отвънка? Най-първо учителят преподава един урок по аритметика и след туй те дигне, казва: „Драганчо, я кажи какъв беше предметът." И започва. След като ще разправи онова, което учителят е определил, ще му даде една задача и ще каже: „Реши тази задача." Той според правилата, които учителят е дал, така ще му реши задачата. Или може да му даде една тема, да я развие по правилата на словесността. И учителят ще определи предмета, дали е постъпил съобразно със законите на човешката реч.

Най-първо наблюдавайте в себе си мислите ли право. Необходима е една права мисъл. Не външно, вътрешно права ли е мисълта. Защото, щом мислите право, ще имате мир в душата си. Щом сме неуверени в своята мисъл, дали известно положение, което изнасяме, е право или не, в самия мен ще внесе едно малко колебание. Или онова, което чувствуваме, не отвънка, как хората живеят – за мен то е хубаво, но вътрешно. Има друго едно общество отвътре, което не се лъже. Ти можеш да декламираш и щом влезеш в този свят – в другия, вътрешния свят, ще ти дадат едно стихотворение. Ако си в България, ще ти дадат едно стихотворение на някой виден български списател. Ако си французин, на някой французин ще ти дадат, или ако си англичанин... И ще го издекламираш по всичките

правила. И щом влезнеш във вътрешния свят, там няма от никакъв поет да ти искат, а ще кажат в 5 минути или в 10 минути отгоре да създадеш едно първокласно стихотворение от 4–5 куплета. Ако ти дадат 10 минути отгоре, те са достатъчни. Трябва да работи умът ти като бръснач. Представете си, че ви дадат задача да напишете едно стихотворение от 4 куплета, как ще започнете? Първата дума каква ще бъде трябва да знаете именно.

Аз сега не че искам от вас да направите стихотворение, то е трудна работа. За да може човек туй да направи, трябва да бъде един първокласен светия. И като дойде един ден светия по правилата, на изпит пред това общество, изведнъж да се покаже, че е светия първокласен. Минава за светия – ще кажат: „Искаме да ни издекламираш нещо.“ Както, като дойде някой музикант, казват: „Искаме да изсвирите нещо от Бетовен, някоя част от неговата симфония или от неговите песни.“ Тъй ще кажат на един светия! И той да разправи нещо, да разкаже. И туй разказване той ще го намери. Туй, което той ще каже в дадения случай, ще се породи в едно по-висше общество и отгоре – каквото там е написано. Туй, което сега съществува, той ще го преведе и ще го издекламира. Ние, например, поезията на Земята не можем да пренесем на Небето – поезията на Небето ще снемем на Земята. Небесните работи отгоре се отразяват. Отражение си имат. И тогава, как ще пренесете едно земно стихотворение на небесен език?

Например как ще преведете българската дума „зора“ на английски език? Или на френски? На английски с една дума не може да преведете „зора“. Трябва да турите най-малко три думи за българската „зора“, за да изразите тази дума. Българският език в туй отношение е по-богат. На английски няма дума да кажат: „Зора е.“ Англичанинът казва: „break of day“ (Деянията на апостолите 20:11), ама на български, щом е българският бряг, така го превеждат в Библията. Че апостол Павел в Посланията казва навсякъде, че говорел с тях до зазоряване – „even till break of day“ (20:11). До зазоряване.

И казвам: Ако от английски превеждате на български, мъчно е. Някой път има някои изрази, които не могат да се преведат. Вие не можете да преведете думата „амин“. На български вие не можете да преведете думата „субстанция“, или „есенция“ – може с няколко думи. Трябва да знаете. Е, как ще преведете думата „любов“? На един небесен език как бихте я превели?

Ти в Небето никога не можеш да кажеш, че „аз Ви обичам“. Тук можеш да го кажеш, там не можеш да го кажеш. И ако някой от вас иде, тук първо ще кажеш, че „Ви обичам“, и после любовта ще дойде. А в Небето не можеш да кажеш, че обичаш. Най-първо любовта ще дойде и после ще

кажеш, че обичаш. Тук този процес става несъзнателно. Ти като кажеш, че обичаш, тогава ще съзнаеш, че обичаш. Ти, преди да кажеш, почваш да я съзнаваш. Будно съзнание се изисква. Тук, като си се събудил, знаеш, че си се събудил. А в Небето, като спиш, знаеш, че си се събудил. В Невидимия свят ти знаеш, че душата е будна, а на Земята не е така. Ти спиш на физическия свят, някой път не знаеш буден ли си или спиш. И като се събудиш, ти знаеш, че си спал. А в Небето туй състояние съвсем не е така. Тук, на Земята, ти можеш да обидиш някого, а в Небето ти да обидиш някого – отиде и се не видя. Тук може да се обидиш и да се извиниш сто пъти, а там, като обидиш някого, не можеш да се видиш! И двамата ако се обидят, и двамата ще слезнат на Земята и ще минат най-малко 1000 години, докато се изглади тази работа. Ще изчезнат един от друг. Затуй някои искат да идат в Небето и рая. Какво е раят? Казват, хубаво място е раят.

И тогава вие ще се намерите в положението... Не вие, но казвам за изяснение това. Като сравнявам другия живот, ще се намерим в положението на Настрадин Ходжа. Казал му някой гадател, че той след три дни ще умре. Той отишъл, простил се с жена си и казва: „Отивам в онзи свят.“ Оставил завещанието си. И понеже му останали три дена, изкопал един трап. Вижда една хубава круша, гледа – крушите са жълти. Лежи на земята в трапа и крушите падат отгоре. Той лежи и яде. И чака. Първият ден изтекъл спокойно. Той започнал да се съмнява дали е в този свят или е в онзи. Той, като мислил, мислил, мисли, че почти е в рая – пада една круша, друга круша. Казва: „Хубаво е тук да живея. Жена ми ме хукаше, и Слънцето ме грее...“ Минава и вторият ден, третият ден, чува се шум, звънци отдалеч. Любопитен човек, той мисли, че идват някои да го вземат за другия свят. Казва: „Непременно идват тия за Настрадин Ходжа.“ Казва: „Със звънци, с пение идат.“ И се готви за онзи свят. А то са били камилари. Той става от трапа и изпоплашват се камилите и изпочупват грънците. Хващат го камиларите и го набиват хубаво. Не може да си даде отчет той защо го бият. Но се решил да се върне той при жена си дома. Връща се той, пита го тя: „Какво има на онзи свят?“ – „Всичко е много хубаво, крушите падат отгоре. Но ако подплашиш камилите, има бой.“

Та казвам: Често човек, преди да иде в онзи свят, все ще подплаши камилите. И там е всичката опасност. Сега, думата подплашване на камилите има по-широк смисъл. Чуваш ти една мисъл, проповядва някой и дойде съвсем друга мисъл. По някой път не схващаш какво иска да каже говорителят. Например някой път проповедникът има предвид, че някои от неговите слушатели не живеят добре. Ако е евангелски проповедник, той ще нагласи една беседа, да ги оправи там. Е, приятно е веднъж да чуеш

това, но да седиш и 20–30 години все да констатирваш, че този имал погрешка, онзи – той, животът, няма смисъл. Животът е едно изкуство. Защото най-после онзи слушател... Проповедникът като вижда постоянно погрешките на своите членове, и те ще почнат да виждат неговите погрешки. Защото и проповедникът, и той си има погрешки. Я идете при някой българин, да видите как знаят погрешките на поповете, хей! Такива потънкости са забелязали, какви ли не. Или да кажем, вие станете религиозен човек и ще тръгнете да проповядвате. Пазете се – като проповядвате едно нещо, ще ви проповядват на вас друго нещо. Един български проповедник ми разправя, след като проповядва, казва: „Убедих се, повярвах в Новото Учение, то ще спаси света!" И казва ми: „Като те изпратил Господ да ми проповядваш, много ти благодаря, че си дошъл, не можеш ли да ми дадеш малко пари назаем?" Намерил се в трудно положение. Малко пари назаем иска. И проповедникът се намира в трудно положение. Защото проповедникът, като проповядва, той очаква да му дадат нещо. Всички проповедници, с малко изключение, все очакват да им се даде нещо. Много мъчно е да се говори. Все очакваш. Ако не очакваш да ти платят с пари, ще очакваш поне да останат тъй доволни от казаното. Или поне да ти кажат една сладка дума, че казал си нещо хубаво. И ако не ти кажат една сладка дума, и ако те не останат доволни и нищо не ти платят, и ти си недоволен, чудиш се дали си проповедник или какво си?

Та казвам: Между учител и ученици трябва да се образува една връзка, тъй както се образува между Слънцето и растителното царство. Въпросът не е да говорим за проповедници и за какво да е учение. Въпросът е сега да се образува една Божествена връзка, нова връзка. Аз съзнавам, че стари връзки има доста. Аз съм видял хора с хиляди връзки и ако бихте ги погледнали, както аз съм виждал по някой път! Няколко пъти аз съм виждал и не искам да гледам втори път. Аз само веднъж съм видял такова нещо. Като погледнах един човек, го видях тъй, с милиони нишки, нишки тънки, фини нишки, и с микроскоп се виждат, все свързан. Навсякъде овързан той за Земята. И някой път рече да се мръдне, но не може да се дигне никак. Не може да се освободи. Малки нишки са те, но милиони нишки. Всичко овързано от главата му, краката му, ръцете му. Добре свързан е той. И като речеш да идеш към Небето, всичките нишки трябва да скъсаш. Речеш нанякъде, но поопъне те, заболи те, не искаш да я скъсаш. Ако речеш да я скъсаш, известна болка се яви. Всяка една болка е помръдване на една нишка. И тя ви бодне. Нещо ви бодне или дойде ревматизъм – това са нишки, които ви държат. Или зъб ви заболи. Все са нишки това. И по някой път някой пита: „Как лекуваш хората?" А по някой път тия нишки се удвояват. Когато е по една нишка, иди-дойди, човек е свикнал, но щом се удвоят нишките, раждат се болезнени състояния. И тогава – моята медицина. Тази, втората нишка, по някой път

с ножици мъчно се реже. Но като скъсаш и отрежеш, веднага болестта изчезне. Ако не можеш да скъсаш нишката, болест има именно там.

Сега, туй не е в противоречие. Онова, което лекарят ще употреби за известен начин за лекуване, то е същият начин. Във всяко лекуване трябва да се създаде един вътрешен импулс. Ти си фиксирал една мисъл, че си болен. И тук преди няколко време един млад брат по известни причини беше станал много умен. Малко пожълтял. Пък светиите така пожълтяват, а той – млад, преждевременно пожълтял. Пожълтели очите му, лицето му, казвам: умен станал. Лекарите му казаха да лежи на гърба си, да се не движи. Това – лекарите. Аз му рекох: Не си болен. То ще мине. Нищо повече! Лимони ще ядеш. Нищо друго. Е, не е болен той. То е известно състояние вътре. Състояние на чувствата. Човешките чувства по някой път ферментират. Жълтеницата е ферментиране на чувствата. Когато чувствата почнат да ферментират, ферментация се явява и тогава става разстройство в симпатическата нервна система. И от тия сокове, които служат за храносмилането, проникват в тия съсъди и се явяват в известни области. Щом се спре процесът на ферментацията, всичко се повърне назад.

Следователно всяко едно чувство, което човек притежава, трябва да бъде чисто, да не ферментира. Човешките чувства не трябва да ферментират; и човешките мисли не трябва да ферментират. Гниющи чувства и мисли могат да ферментират. Едно чувство може да ферментира, но щом слезне на физическото поле, и дойдат тия примеси. И новият живот именно в това седи: да премахне във всичките ония подкваси, които служат да ферментират хубавите мисли и нашите чувства. Една чиста мисъл никога не ферментира; едно чисто желание никога не ферментира. И мисълта ви може да стане нечиста отвънка. Понеже тя може да дойде отвънка, вие може никак да не знаете и да не подозирате. И чувствата могат да се подквасят, без вие да знаете; и мислите могат да подквасят и да ферментират. Те са неща възможни. Туй, което наричат влияние. Туй състояние може да влезне във вас. И без да знаете вие, може да дойдете в съприкосновение с един човек. Даже след години може да знаете как са опетнени вашите чувства. Може и той да не е виноват и може и втори да не е виноват, и трети, и ред поколения, предават се тия неща. Има известна нечистота в природата, която може да се проникне така, както един газ в сърцето ви. Псалмопевецът казва: „Когато говоря, Господи, постави страж на устата ми.“ Ако нямаш ти един страж, ако Божественият Дух в тебе, ако онова будно съзнание не е, не ти показва, ти въздържай се. Някой път подхлъзване става, без да знаеш. И след време ще познаеш, че си направил една пакост на себе си, без да знаеш. И ние носим последствията. Може би преди години си говорил, а сега ти иде едно тягостно състояние, ще се

пръснеш в себе си. Туй е една нечиста мисъл, попаднала в душата ти, в мислите на човека или в неговите чувства.

Сега се изисква хигиена на чувствата и хигиена на мислите. Най-първо в Новото Учение здравословното състояние зависи от хигиената. И всички трябва да знаете законите на тази хигиена. И аз като ви говоря за Любовта, в Любовта има един начин. Тук често вие се влияете от една мисъл. Казвате: „Еди-кой си не ме обича.“ Вие се покваряте. Помнете, че в света вие не сте пратени да ви обичат хората. Не. Не сте пратени да ви обичат. Бог, Който ви е пратил, Той ви обича! И Неговата Любов ви е достатъчна. Това е. Това трябва да съзнавате. Аз съзнавам, че има Един, Който ме обича! Бог, в Когото живея, Той е, Който ме обича. А всички хора живеят в Бога. Бог, Който ме обича, ако изпълнявам Неговата Воля, Той може според Своето разположение да покаже Любовта Си чрез когото и да е. Ако Той не покаже Любовта чрез когото и да е – чрез хората, аз зная, че Той не ме обича. Няма защо да казвам, че еди-кой си не ме обича. Най-после, неговото съзнание няма да бъде ангажирано с мене. Или може някой да дойде и да каже: „Ама, не ме обичаш.“ Как познавате вие, че някой не ви обича? То е мъчно. Никога не може да познаете туй. И в тази любов има една вътрешна лъжа. Когато една мома обикне един момък, тя винаги си представлява вътре, че не го обича. Казва: „А, този сополянко, поплювко.“ А вътре говори друго. Отвънка говори така. А някой път тя казва, че го обича. А вътре казва нещо друго. А-а, тук има едно признание на любовта отвънка. Има едно признание отвътре.

Та ви казвам сега: Пазете се от тия, те са две положения. Вие сте ги имали, имате ги и сега. Не че вие го искате това. Вие го имате наследено от хиляди години. Идат тия неща. Не сме ние на нашия живот единствените фактори. Много пъти у нас се явяват много чувства и мисли, които идат от съвсем друг източник. Те ни са дадени като предметно учение.

Съзнанието, запример, трябва да е така будно, че като дойде тази мисъл, да я знаете, че тя не е ваша. Дойде нещо, каже: „А, не го обичам.“ То, съзнанието, вътре трябва да бъде будно, да кажеш: „Тази мисъл не е моя.“ Не я съзнаваш. Аз я съзнавам, тъй, като мина покрай едно животно, което е умряло, съзнавам, че е умряло. Но туй, лошото, което чувствувам в моя нос, то не произтича от самия мен. То иде отвън, само реагира на моите усети. Следователно аз съзнавам, че има един предмет отвънка, който не реагира правилно на моето обоняние. Или има нещо в моите чувства или мисли, което не реагира правилно в нас. Туй трябва да го знаете. Казвате: „Мирише нещо туй.“ Откъде иде то?

Та казвам: В новия живот ще се пазите, пазете се от вътрешни

заблуждения. Понеже тия вътрешни заблуждения, лошото е там, че те спъват правилния процес, правилното развитие, по което вървим. И те стават причина ние да остаряваме преждевременно и да спрем да се учим. Някои, като четат Библията, казват: „Няма какво да уча повече." Библията има нещо, след като я четеш, ще се отвори едно място, тъй, в Библията има думи, които, ако ги произнесеш, те ще те свържат... ще те свържат с един свят, отдето иде знанието. Да кажем, ти искаш да обичаш някого, но всеки човек, когото вие искате да обичате, той е врата заради вас, през която вие може да влезнете и да видите Божествения свят. И следователно всеки човек, когото вие може да обикнете, ако той за вас не стане врата, да влезнете през него, да видите света, любовта ви към него не е правилна, нито неговите отношения към вас са правилни. Ако той не ви пуща да влезете в духовния свят, любовта ви към него не е правилна. И когото вие обичате, трябва да бъде врата, през която да минете; и ако той ви обича, вие трябва да бъдете врата за него. Следователно един за други трябва да бъдете врата за доброто – той да влезне и да види доброто. То не може да се предаде (доброто), ако ти не го опиташ. И Христос казва тъй: „Ако Ме обичате", „Аз съм врата". Че, величието на Христа беше в това, че всички като през една врата ще влезнат, да видят този свят. Да направят една връзка. Той не говори за нещо, което е въображаемо. Казва: „Аз съм врата. И които ще влезнат, ще видят." „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих."

Тия са новите неща. А тия неща, че ние не живеем добре, че туй нямаме, те са стари неща, обикновени работи. Слушали сме ги, слушали; искате да имате деца, къщи, пари – те са стари работи. Искате да бъдете млади.

Новото е да намерите трите врати на живота. Вратата на Любовта, вратата на Божията Мъдрост и вратата на Божията Истина. Те са трите врати, през които като влезете, ще ги намерите. Че хубаво, но тогава на всичките хора в света ще кажете, че вие сте пратени, за да извършите Волята Божия. Имате едно предназначение. И ако не се учите, как тогава през вас ще се прояви? Една струна, която я тургам на цигулката си, трябва да бъде доброкачествена, и тя ще се подчини на всичките условия. Ще я навия на ключките, там ще я опна аз, а тя ще мълчи и няма да ми каже колко аз да я опна. И тя си мълчи. Нагласявам я аз; като я нагласея, тогава по нея мога да свиря. Ако тя ще ми даде наставления... Тя ще мълчи. Аз съм, който познавам.

Вие може да бъдете като една струна, която Бог опъва в живота. Вие сте струни, турени там. Духът ще започне да нагласява, след туй ще прокара лъка Си отгоре. И тогава, с пръстите Си като прокара отгоре, вие ще издавате хубавите тонове. И ако хубаво предавате, ще ви кажат: „Добра е

тази струна!“

Това са новите схващания. А старите: ама да бъдем добри, да бъдем свети, че да ни освети Господ. Те са неразбрани работи. Как ще ни освети Господ? Освещението иде от послушанието. А какво подразбира „послушание“? Ние слушаме само когото обичаме. Ти не можеш да слушаш, ако не обичаш. И следователно послушанието е обосновано на елементарната Божествена Любов. За да те слуша човек, за да те обича, той непременно трябва да направи Любовта като основа. И тогава в него ще има едно послушание! А щом има послушание, всички неща идат по правилен път.

Та казвам: Така трябва да се учите сега като ученици. Ученици да бъдете. Мен не ме интересуват погрешките на хората. Мен ме интересува същественото знание; мен ме интересува тяхното пение. Певецът ме интересува, пението. Попей ми малко, и ще слушам. Приятна ми е цигулката, ако свири. Поетът ме интересува онова, което пише. Ораторът ме интересува, неговата реч ме интересува. Онзи духовен човек ме интересуват неговите чувства, онова, което излиза от него. Слънцето ме интересува за неговата светлина.

И ние трябва да вземем участие в Божията Любов. Не тъй, както я разбираме ние, ние искаме да разберем Божията Любов извънка хората. Божията Любов ще я разберем във водата, ще я разберем във въздуха, в светлината, в земята, в растенията, в рибите, в млекопитающите, ще я разберем в хората. И после ще кретаме нагоре. Ще я разберем в ангелите и в по-напредналите духове. Една лествица има, безбройни проявления, в която ще учим проявленията на великата Божия Любов. То е една цяла наука и то е великият смисъл, за който всички вие сте призвани, да се учите сега. И когато е бил Христос на Земята... Сегашните евангелисти говорят все за онзи Христос, Който е бил преди 2000 години. Разправят за Него. Бе, казвам, говорете за сегашния Христос. Ама тях ги е страх да говорят за новия Христос; понеже Той е вече на 2000 години, много стар е, остарял е Христос. Тогава е бил на 30 години, а сега да говорите за Него, вече е близо на 2000 години. Тях ги е страх, казват: много стар е. Те за младия Христос говорят, когато е бил на 33 години. Но те не са човешки години. Христос е още млад. Едва Христос е на два дена. Хиляда години са като един ден. Христос едва сега е... Тогава Той беше едно пеленаче, а сега е на две години едно момченце. Две хиляди години, те са два Божествени дена. Че какво ще ми разправят евангелските проповедници? Така се говори по човешки. А по Божественому, щом стане на 33 години, то е грамаден живот. Тридесет и три години съвсем друг смисъл има. „На 33 години“ – то съвсем друга наука е тя.

Та, първото нещо: Бъдете врата на онези, които обичате; а които ви обичат, да бъдат врата заради вас. И онези, които вие обичате, вие да бъдете врата за тях. Това е засега. Това ще учите. Онези, които ви обичат, ще бъдат врата за вас. И онези, които вие обичате, вие да бъдете врата за тях.

6.25 ч сутринта

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

28-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 12.IV.1936 г., 5 ч сутринта
София – Изгрев

1936_04_12 Заведоха Исуса
неделна беседа

ЗАВЕДОХА ИСУСА

„Заведоха Исуса“

Отче наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета само две думи и върху тях ще говоря.

„Заведоха Исуса“.

„Духът Божий“.

В български език има една поговорка: „С един камък къща не става“. С два камъка може да се постави основа на къщата, но с един камък основа на къщата не може да се постави. Тази поговорка е относителна. Тя се отнася до сегашните камъни, на физическия свят, но има камъни, от които един само е достатъчен да се направи къща. Едно малко житно зърно не може да изхрани цял свят, но дайте му време на порасне, в продължение на 12 години той ще може да изхрани цял свят. Невъзможните неща са мъртви, а възможните са живи неща – нищо повече. Когато казваме, че нещо е невъзможно, ние разбираме, че там е смъртта. Когато казваме, че нещата са възможни, там е животът. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е невежеството, там знанието не прониква. Когато казваме, че нещо е възможно, там е знанието. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е безсилието; когато казваме, че нещо е възможно, там е силата. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е злото; когато казваме, че нещо е възможно, там е доброто. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е справедливостта. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е несправедливостта. Когато казваме, че нещо е възможно, там е несправедливостта. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е несправедливостта. Така вървят работите. Това показва, че нещата биват възможни и невъзможни.

„Заведоха Исуса“. Това завеждане не беше приятно на Христа. По добра воля ли отиде Той? Той не отиде по добра воля. Това желание му беше наложено отвън. Това завеждане стана по стечение на известни обстоятелства. Според индуската философия ще кажат, че това е карма. Според християнската философия ще кажат, че така е било определено от Бога. Според сегашните учени ще кажат, че това се дължи на важни социални условия. По какъвто и да е начин, нещата донякъде се обясняват, но все необяснени остават. Не е въпросът само да се обяснят нещата. Аз мога да обясня на един човек защо някой е богат, а друг – беден, но какво ще се ползува той от това обяснение? Какво ще се ползувате от това, че

един човек е добър. Каквото обяснение и да се даде защо един човек е добър, а друг – лош, вие няма да се ползувате нищо от това обяснение.

Казвам: Вие трябва да се спрете на научната страна. Аз харесвам учените хора в едно отношение: те правят малките работи ценни. Те не се занимават с големи работи. Богословите, например, искат да знаят дълбоки работи за Бога. Учените хора, обаче не искат да се занимават с такива големи работи. Те казват: Тези работи не са за нашия ум. Те се занимават с атомите, с малките реакции, с растенията, с буболечките. Що се отнася за големи работи, те не се занимават с тях. Богословите се занимават с много големи философски работи. Учените хора не се занимават с въпросите, кой е прав и кой крив. Религиозните хора се занимават с въпросите, кой е прав и кой е крив. За да знае човек кой е прав и кой е крив, той трябва да бъде умен, силен, добър и справедлив. Ако човек е безсилен, ако няма никаква доброта в себе си, ако не е умен и ако няма никаква справедливост, как ще знае, кой е добър и кой не, или кой е прав и кой е крив? Сега не мислете, че това, което ви говорят, ще влезе в контраст с вашите възгледи. Има неща, с които не можем да влезем в контраст. Ние не можем например, да влезем в контраст, в противоречие с водата, с въздуха, със светлината или с храната. Как ще влезете в конфликт със светлината? Как ще се карате със светлината? Невъзможно е да се караш със светлината. Това, което ти каниш, което само не идва при тебе, реално ли е или не?

„Заведоха Исуса“. Реално ли е това нещо или не е? Мислиха Христа за виновен, намираха, че не върви в правия път, както другите хора. Според еврейската философия евреите намираха, че Христос не върви в правия път, не работи в интереса на тяхното въздигане. Това е разбиране. Но аз не искам да се спирам върху социалната страна на въпроса. Аз не искам да говоря за последствията. За мене не е важно кой е прав и кой крив. Сега не му е времето да се търси кой е прав и кой е крив. Ще дойде ден, когато ще се знае кой е прав и кой е крив. Сега (е) важно човекът да яде от обеда, който се приготовлява. Кой го е купувал, кой го е правел, кой го е солил, това не е важно – важно е обедът да се възприеме. Представете си, че вие имате една дарба, добре развита, която може да ви спаси от всички злини. Представете си, че при днешните социални въпроси, при днешната немотия и сиромашия вие имате такова знание, че каквото пипнете с ръката си, всичко става на злато. Ако имате такова знание, не можете ли да разрешите с него всички социални въпроси и всички социални мъчнотии? Представете си, че съм гладен. Влизам в една гостилница, но нямам пет пари в джоба си. Обаче, имам на разположение няколко камъчета, всяко от което тежи от 100 до 250 грама. Взема си едно, две яденета, нахраня се добре и след това стисна едно от камъчетата в ръката си. То веднага се

превръща в злато. Давам тогава на гостилничаря това камъче, т. е. това парченце злато, и излизам вън от гостилницата. С това аз си представям случаи, които стават много рядко, почти невъзможни случаи. Тези случаи са почти изключения. Аз си ги представям в най-добрата страна. Представете си друго нещо: Вие имате такова знание, такова прозорливо (око) ако, с което можете да предвиждате нещата, които ще станат след сто години. Какво ще бъде вашето положение, ако имате такова знание? Или представете си, че сте такъв певец, че като запеете, всичко наоколо ви млъква. Или представете си, че сте такъв музикант, че като засвирите, всичко наоколо ви млъква. Наистина, такива певци и музиканти още няма по света, но ще дойдат някога. Ще има такива певци и музиканти из света. В гръцката митология се разправя за един от гръцките герои, Орфей, който бил такъв певец, че като запявал, всичко наоколо млъквало. Доколко това е вярно, дали е така или не, върху него не се спирам. Това оставам на историята. Но казвам: Има нещо в човека, което можете да проверите. Има нещо, на което вие можете да разчитате. Вие говорите за вашата душа, но никога не сте опитвали какво можете да направите с вашата душа. Вие говорите за вашия дух, но никога не сте опитали какво можете да направите с него. Едва сега хората говорят за своя ум, какво могат да направят с него, или какво друго могат да създадат с него. Обаче, никой не е опитал своя дух или своята душа. Даже и вярващите не се спират върху своя дух и своята душа. Те казват: Тези работи са високи, не са за нас. Те разрешават въпроса по един странен начин. Те казват: Този вярва в Бога или онзи не вярва в Бога. Първо аз искам да зная в кой Господ трябва да се вярва. – Ще кажете, че един е Спасителят на света – Христос. Те и будистите имат един спасител. Като отидете при мохамеданите, и те си имат един Мохамед. Християните пък казват, че Христос е техен спасител. Преди Христа имало и други учители, водители на човечеството. Учениците на тези вери могат да спорят помежду си, но от този спор нищо не може да излезе. Християните казват, че Христос казал, какво всички, които са дошли преди него, са крадци и разбойници, какво ще кажат тогава за онези, които ще дойдат след Него? Онези, които разсъждават буквално, те казват, че всички преди Христа са били крадци и разбойници. Обаче, Христос съвсем друго нещо е разбирал под думата крадец и Той описва какво нещо е крадецът. Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби. Аз, обаче, дойдох да дам живот, и то преизобилно“. Значи, всички, които са дошли преди Христа, са дошли с идеята да си намерят овце и да ги ядат и доят. Че и Мойсей дойде преди Христа. Ако разсъждават така буквално ще излезе, че и Мойсей беше крадец и разбойник. Не е така. Всички онези, които са дошли на земята да научат хората на доброто, те не са крадци и разбойници. Онези, обаче, които са дошли да научат хората на злото, за тях се казва, че са крадци и разбойници. Те постъпват по друг начин. И след всичко това ще разправят

за страданията на Христа. Няма какво да ми разправят хората за страданията на Христа. Днес Христос пак страда, но вътре в човека. Няма какво да ми разправяте как измъчвали Христа. Важно е какво ще правите сега. Не е въпрос за този Христос, Който е дошъл да страда, да изкупи човечеството. Важно е какво трябва да направите с този Христос, Който е у вас? Той е личен въпрос, който можете да разрешите като Пилата, да си измиете ръцете и да махнете от себе си всякаква отговорност. Най-лесно е да кажете: Такива са условията. Майка ми ме е родила такъв, баща ми ме е родил такъв, повече не можа да направя. В Пилата няколко пъти се яви желание да освободи Христа и по случай празника на Пасхата, когато се освобождаваше по един престъпник или затворник, той запита народа: Искате ли да пусна Христа? – Не, искаме да ни пуснеш Варава, един от най-големите престъпници. Еврейският народ искаше да пусне Варава на свобода, но не Христа. Те намираха, че Христос не е благонадежден. Кой беше прав: Исус или Варава? Евреите обаче, викаха да им пуснат Варава, а Христа да задържат. Първоначално Христос беше при Пилата. След това мина една дълга процедура: коронясаха Го, туриха на главата Му трънен венец, скиптър и всички римски войници Му се покланяха. На другия ден Му дадоха един голям орден за храброст – кръста, който Той носи до едно място и после казва: Не искам повече да нося този кръст. Сега вие го носите. Като стигна на Голгота, римляните Му дадоха друг кръст. Те Му казаха: Този орден вече, щеш – не щеш, ще го носиш. Заковаха Го на кръста. Войниците се гавреха с Него и Му казваха: Ще знаеш, че този орден се дава в знак на голямо достойнство.

Сега като ме слушат да говоря, някои може да разберат нещата криво. Какво представя орденът? Той представя една добродетел. Човек, който може да носи такъв един орден, той е добродетелен човек. Що е кръстът? – Това беше едно от най-позорните наказания, с което римляните наказваха някого. Сега аз няма да се спирам повече върху този въпрос, защото днес около 200–300 хиляди проповедници говорят по същия въпрос. Друго не ви трябва, освен четете техните проповеди – те ще ви опишат подробно страданията на Христа. По този въпрос при разпитванията от страна на Пилата Христос прояви особена черта. Каквото Пилат Го питаше, Той все мълчеше. Той се учеше на мълчание. Пилат Му казваше: Ти цар ли си? – Ти казваш. – Ама твоят народ те обвинява, че си се представял за цар. – Това е тяхна работа. – Ти за какво си дошъл? – „Дойдох да свидетелствам истината“. „Моето царство не е от този свят“. От две хиляди години насам се проповядва за Христа, и всички Го съжаляват. Питам: Какво е по-хубаво да Го съжаляват, или да следват Неговия път? Ако само половината от християните биха решили да изпълнят Христовото учение, знаете ли какво щеше да бъде положението на съвременното човечество? Но това нещо с насилие не става. То става с дълбоко убеждение. Светът не може да се

поправи по човешки. Не мислете, че лесно светът се поправя. Той не може да се поправи в една или в две, а даже и в хиляда години. И в две хиляди години светът не може да се поправи. Той ще се поправи само по Божествен начин. След десет хиляди години светът може да се поправи. Тези десет хиляди години представят десет Божествени дни. Колко са десет дена? – Една седмица и три дена. Много ли е това? Ако кажем, че светът ще се оправи след 20 хиляди години, това са двадесет Божествени дни. Много ли е това? За 20 дена може да стане пътешествие навсякъде. Сега ние искаме да пресилваме нещата, но трябва да знаем, че за да станат нещата по Божествено, изисква се затова знание. Нещата могат да станат бързо, но затова се изисква голямо знание. Сега християните очакват Христос да дойде втори път на земята да съди света. Те очакват някаква привилегия от Него, да ги заведе в рая. Идеята, по която те искат да се домогнат до рая, е крива. Но ако един професор не го назначат в университета по законен начин да преподава своя предмет, и ако той не знае добре предмета си, ще го държат ли в университета! Най-много една година ще го държат, и след това ще го уволнят. Всички студенти ще кажат: Не ни трябва да слушаме този професор. Той не е сведущ по предмета. Изкуството трябва да се владее. Не е достатъчно човек да има хубава цигулка, но той трябва да знае да свири.

И тъй, сега аз се силя на една страна, а именно да опитате душата си и да опитате духа си! Има един начин, по който можете да ги опитате. Преди няколко дни дойде при мене един господин, на когото майка му умряла. Той ми показа нейния портрет – жена с хубави черти, с отличен ум и с отлично сърце, със силна воля. Синът така обичал майка си, бил почти влюбен в нея и сега казва, че не може да живее без нея, готов е да отиде след нея. Той ме питаше: Какво ще стане с него, ако тури край на живота си? Казвам му: Ако рече да се самоубие, да тури по някакъв начин край на живота си, той ще спъне и себе си, и майка си. Е, тогава съветваш ли ме поне да се оженя, че да създам поколение, да се прероди майка ми чрез мене? – Можеш да се ожениш! Да родиш деца, да ги възпиташ. Мога ли да възпитам децата си? – Можеш, разбира се. Ако вълкът може да възпитава децата си добре, че ти ли не можеш да ги възпиташ? Аз вярвам във възпитанието на човека. Човек може да се възпита. Обаче, хиляди години преди да дойде на земята, той трябва да се възпитава, че като дойде, тогава да прояви качествата си. Така е от мое гледище. Той трябва да живее хиляда години в умствения свят, хиляда години в астралния свят, и най-после да слезе на земята. Сегашните хора бързат. Като поживее някой около 45 години в онзи свят, току бързат да дойдат на земята. Някои остават в онзи свят за около 250 години, някои остават за по-дълго време. Тези, които са по-напреднали, остават на онзи свят за две и повече хиляди години и тогава слизат на земята при хората. Ще кажете, че това са

отвлечени работи. Те са отвлечени, защото вашето съзнание не ги схваща, но явленията в живота са тясно свързани, те представят нещо цяло. Вие мислите, че хората от другия свят и хората от този свят се коренно различават. Те се различават само по своите стремежи. Разликата е такава, каквато е разликата между малкото петгодишно дете и стария дядо на 120 години. Такава е разликата между съзнанието на човека, който живее на земята и този, който влиза в духовния свят. Във втория има нещо ново приложено. Който е влязъл в духовния свят, той разполага вече със своята душа, със своя дух. Той е напълно свободен.

Какво нещо представя пълната свобода? На човешки ние нямаме пример, с който да представим какво нещо е свободата. Според нас свободен човек е онзи, който е умен, силен, добър и справедлив. Ние още нямаме понятие за онази сила, с която човек всичко може да направи; ние нямаме понятие за онази интелигентност, с която човек всичко може да направи; ние нямаме понятие за онази доброта, с която човек всичко може да направи; ние нямаме понятие за онази справедливост, с която човек може всичко да направи. Силата, добротата, разумността и справедливостта са свързани заедно. Който е силен, той е едновременно умен, добър и справедлив. И обратното е вярно: Справедлив, добър, умен и силен. Човек не може да бъде умен, без да е силен. Думата слабост подразбира, че слабият човек има възможност да се усилва. Когато човек е слаб, той развива своя ум. Той пренася енергията на силите си в своя ум. Когато стане слаб, човек пренася енергията на ума в своята доброта. И най-после той пренася енергията на добротата в своята справедливост. Не че става по-лош, но той пренася енергията, силата си от едно положение в друго. И с това той усилва последните си качества, с които работи в дадения случай. Вземете от хиляда и от две хиляди години насам хората говорят за себе си, че могат да четат какво написано има по тях. Питам: Колцина от вас са написали книги, по които може да се чете? Досега нито един от вас не е прочел колко косми има на главата си. Колко пъти досега сте се стригали, но нито един от вас не е прочел колко косми има на главата си. Казвате: С това ли ще се занимаваме? Ако бихте прочели колко косми имате на главата си, както трябва, щяхте да имате някакво щастие. Нито знаете колко косми имате на веждите си. Някой път погледнете на пръстите си, виждате на ноктите си някакви петна, лунички и не знаете, какво значение имат. Друг път погледнете към пръстите си, виждате че те са заострени, не знаете какво представя това заостряне. Погледнете се в огледалото, намирате, че сте красиви. В какво седи красотата? Красотата не е външно нещо. Тя има динамическа сила. Красотата крие в себе си сила, разумност, доброта и справедливост. Като погледнете красивия човек, забелязвате, че от него излиза нещо. Казвате, че някои хора са грозни. Има два вида красота (грозота): външна и вътрешна. Някои хора външно са красиви, а вътрешно

– грозни. Други път са външно грозни, а вътрешно красиви. Кое наричате вие грозно? Черната земя не е ли грозна? Тя е черна, грозна, но ражда хубаво жито. Понякога ви се вижда отвратително, но вие си правите от нея тухли и керемиди. С яките камъни пък пукат главите на хората. Хората не използват тези хубави камъни за направа на къщи, но пукат с тях главите си. Понякога те правят с тях чешми, шосета, здание. Това показва, че известен живот е добре използван в миналото. Хубостта всякога показва, че известен живот е добре използван в миналото. Грозотията показва само историята на човека. Грозотията не се дължи само на човека, който я носи, но тя показва, че известен живот от миналото не е бил добре използван. За ангела не може да се каже, че е грозен. Тъй както е изразил своите условия, ангелът е красив. Ако ангелът се яви като човек, той има отлично тяло, една голяма съразмерност в своите черти. Така поне ги рисуват художниците. За Христа казват, че бил красив. Не е въпрос за външна красота, но по строежа на главата, на ръцете, на всички черти и линии в Него имало нещо хубаво, съразмерно. Той имал отличен схватлив ум. Той бил толкова досетлив, че всички равини, всички учители се бояли от Него. За всичко се досещал. Когато искали да го хванат в нещо, не могли. Той всякога ги разбирал. Той имал прозорлив ум във всяко отношение. Че е бил прозорлив се вижда от това, че Той е предсказал някои неща, които са станали. Христос предсказал какво ще стане в света. Той казвал на евреите: Ето, съборете тоз храм до основи, и аз в три дни ще го възстановя. Той обяснявал много неща, предсказвал много работи с една отривиста реч. В цялата история можете да четете, да видите, как Христос е предсказал какво има да се случи. Но да оставим това настрана. Онова, което предстои да се случи, ще се случи.

– Заведоха Исуса при Пилата – един отличен съдия. Наскоро бяха дали описание за характера на Пилата. Това, което го характеризира, е че той е човек с прозорлив ум, елегантен в обходата си. Той няколко пъти влиза и излиза пред народа, като му казва, че не намира никаква вина в този човек. Пилат не искаше по никой начин да наложи смъртно наказание на Христа, но като се засегнал личният му интерес, той отстъпил. Това се вижда в неговите очи. Когато срещна Исуса, Пилат води с Него следния разговор. Много съжалявам, че направиха така евреите с тебе. Искам да те пусна, да те освободя, но не мога. Виждам, че си праведен и невинен. Но ако те освободя, ще ме обвинят, че не зачитам законите, че се обявявам против Кесаря. Ще ме обвинят в някакъв заговор. И тогава Пилат се обърна към народа и каза: „Аз измивам ръцете си. Правете с този човек, каквото искате. Понеже ви е дадена власт, постъпвайте, както искате“. Този разговор на Пилата с Христа и с евреите никъде не е писан. Като казвам, че е воден такъв разговор, с това аз не считам, че приписвам на Евангелието неща, които не са съществували. За мене това е вярно, а как е за вас – не

зная. Така вие ще бъдете правоверни, а аз неправоверен. Дето аз говоря за онова, което зная, пък вие няма какво да влизате в размишление дали това което зная, е вярно. За мене е вярно. Може да излезе и невярно – това са второстепенни работи. Много пъти в живота ви ще ви водят там, дето не искате. Казвате: Защо съм поставен при такива лоши условия? Вземете, Христос, Който беше поставен при такива лоши условия, какво трябваше да направя, какво трябваше да покажа да хората? Силата на Христа беше взета. Той нямаше сила да направи това, което искаха от Него. Всичко излезе така, както не е.

Сега някой път вие искате да се проявите, да търсите своето право. Не търсете своето право. Никога не търсете своето право. Христос не търсеше своето право. От кого ще го търси? От Пилата ли? От еврейския народ ли? Но правата страна е, че Христос получи своето право. Тогава от невидимия свят изпратиха един пратеник до Христа, който да Му каже, че след две хиляди години всички хора на земята ще знаят, че Той е бил прав, а те са постъпили неправилно. И всичкият позор, който сега претърпиш, ще се превърне за твое благо. Какво искаш сега, да те пуснем на свобода или да те опозорят? – Да ме опозорят, нищо повече. Сега и на вас ще кажат същото, а именно, че след две хиляди години и вие ще придобиете всичко, каквото желаете, но сега още не. Тогава вие ще се намерите в положението на онзи български разсилен, който спечелил един милион лева и станал милионер. Според мене, вие трябва да дойдете до положението, като станете един камък, да го превърнете в злато, но не в книжно злато, а в истинско злато. Това е истински милионер. Питам: Кое е най-важното – да има човек един милион книжни пари, един милион златни пари или знание и добродетел? Кое е по-хубаво: Да имам един милион лева или да бъда справедлив? Сега ще оставите онова, което е съблазнително. Ако питате мене, аз бих предпочел да бъда умен, добър и справедлив. Даже и един милион не ми са потребни, а още повече сто милиона. Веднъж аз правих едно изчисление. Това беше преди повече от 25 години. На едно място падна голям дъжд, на едно пространство около сто километра квадратни. Дъждът валя около час и половина непрекъснато. Аз направих следното изчисление: За да се пренесе тази вода, която падна на около десет километра пространство, изискват се много коне. Всеки кон да носи на гърба си по една бъчва, която да събира около 200 кила. Тъй щото, за да се свърши тази работа, изискват се работници около две хиляди коне. Това е цяла армия. И наистина, това, което природата може да направи за половин час, на нас ще ни отнеме цяла година най-малко. Често хората се заблуждават от мисълта, че могат да поправят живота си. Оставете това на природата, на провидението, а вие работете като земледелеца. Земледелецът мине само с оралото си, разоре земята, хвърли семето върху нея и остава всичкото друго на червейчетата и на природата, тя да свърши

работата. Значи, след работа на земеделеца, идат въздухът, водата, светлината и завършват работата.

Сега всички хора искат да бъдат щастливи извън това, което Бог е създал. Например, срещате една млада мома, която иска да се ожени за един момък, с когото да бъде щастлива. Тя иска той да бъде добър, умен, силен и справедлив. Добрият, умният, силният и справедливият момък от Бога се дава. И хубавата, добрата, умната, силната и красивата мома, и тя от Бога се дава. Питам: Какво очаква момата от момъка? Сега, трябва да ви обясня тази мисъл, за да не изпаднете в крива посока. Какво иска ученика от учителя си? – Да го научи, знания да му даде. Какво иска гладният от гостилничаря? – Храна. Той иска да се нахрани. Какво иска болният от лекаря? – Здраве да му даде, да му помогне. На същото основание питам: Какво иска младата мома от момъка или момъкът от младата мома? С други думи казано: Какво ще иска човек от душата или от духа си? Според мене духът е младият момък, а душата е младата мома. Какво иска душата и какво иска духът? Душата не иска сила, тя иска доброта. Духът иска справедливост. Следователно, за да бъдат хората на земята щастливи, за това се предполагат противоположни типове. Момата, била тя млада, или стара, важно е, че жената трябва да бъде добра, а мъжът, стар или млад, трябва да бъде справедлив. Щом мъжът е справедлив, той непременно е умен, и каквото пожелае, може да го постигне. А в жената той ще вижда Божествената доброта въплотена. Следователно момата представя Божествената доброта, а момъкът – Божествената справедливост. В този смисъл какво представя старостта? Старостта е въплотената мъдрост в Бога. Ако в лицето на стария човек вие не можете да видите Божията Мъдрост въплотена, това не е никаква старост, това не е стар човек. Какво трябва да виждате в майката и в бащата? В майката и в бащата трябва да виждате Божията Любов, Божествената топлина. Ако любовта не е въплътена в майката и в бащата, те не са никакви майка и баща! В това отношение съзнанието на майката и на бащата представя двете страни на въплотената любов, те представят игра на сцената. Момъкът трябва да представя въплътената справедливост, а момата – въплътената доброта. Когато момъкът ходи, той е левент. Когато красивата мома ходи, тя трябва да се отличава с целомъдрие. Следователно, жената в света е в конфликт с Бога. Любовта е в конфликт с омразата. Справедливостта е в конфликт с безправието. Това са две противоположности. Момата разрешава въпроса за доброто, а момъкът – въпросът за справедливостта. Младите разрешават въпроса за любовта, а старите въпросът за мъдростта. Майката и бащата са въплътената любов в света, които дават импулс на всичко в света. Земята се движи по силата на майката и на бащата. Ако извадите всички майки и бащи от земята, последната ще спре движението си около своята ос. Ако земята се движи около своята ос и около слънцето, това се

дължи единствено на Божията Любов, която функционира в майките и бащите. Защо изгрява слънцето? – За да се радват техните деца – доброто и справедливостта. Защо изгрява слънцето? – За да се радват и старите със своята мъдрост, защото те са служители на майката и на бащата. Старият човек трябва да бъде служител. Ще каже някой, че не е женен. Какво иска той? На земята ли иска да се жени? Щом си дошъл на земята, ти вече си женен. Ти имаш душа и дух – женен си вече. Ти трябва да носиш тази идея в себе си, да познаваш Бога. Като познаваш Бога, ти ще познаеш и своята душа, и своя дух. Като познаеш своята душа, чрез душата си ще познаеш своята майка. Като познаеш своя дух, чрез него ще познаеш своя баща. А като познаеш доброто и справедливостта, в тях ще познаеш своите братя и сестри, които се подвизават в този свят заедно с тебе.

„И заведоха Исуса“. Христос казва на Пилата: Ако можеш да бъдеш справедлив. Това учение е високо, казва Пилат, не е засега. Това учение може да се приложи едва след хиляда години, то не е за сега. Той си изми ръцете и с това отне всякаква отговорност от себе си. Христос му каза, че той трябва да даде един добър пример на света, да покаже, че може право да отсъжда. Пилат казва: Светът е лош, но и аз не съм по-добър. Това е един процес. Ако ти в даден случай постъпваш несправедливо, не си ли един Пилат? Ако ти не си добър, можеш ли да се наречеш девица? Или ако ти не изявяваш Божията Мъдрост, можеш ли да се наречеш стар? С какво ще се препоръчате? Казвате, че Христос ще прости греховете ви. Не, няма защо Христос да прощава греховете на хората. Всеки сам трябва да изправи своите погрешки. В написаното Евангелие е казано, че всички онези, които имат сила да победят злото, да победят греха, да превъзмогнат всички несгоди на живота, които имат сила да премахнат несправедливостта, те ще бъдат спасени. На тях е Царството Божие сега и за бъдеще. Това е проповядвал Христос. Силни трябва да бъдат хората. За какво? – За греха. Хората трябва да се справят с греха, а не с външните условия. Грехът е нещо живо, с което човек трябва да се справи.

Сега мнозина искат да турят в света ред и порядък. Добра е тази идея, трябва да се тури в света ред и порядък. Всички хора трябва да бъдат носители на Божиите блага. Друго положение: Никога не оставайте в ума си една отрицателна мисъл. Грехът започва от малките работи. Като сгрешите нещо, вие казвате: Вижда се, че аз съм наследил тези лоши черти от майка си и от баща си. Господ не ме е надарил като другите хора, не съм способен. Питам: Как е възможно едно дърво да е надарено, а ти, като човек, казваш, че не си надарен, че нямаш никаква дарба, нищо не можеш да направиш. Ти по този начин си внушаваш сам и си създаваш ред нещастия. Казваш, че нямаш пари, че този е лош, онзи е направил някаква пакост и така нататък. Това са все човешки работи, които не трябва да

допущате в ума си. Това са примамки, това са спънки във вашия живот. Това, което волът не може да направи, птицата може да го направи. Волът не може да излезе през един прозорец, но птицата може. Следователно, това, което волът не може да направи, птицата може, но и това, което волът прави, птицата не може да го направи. Ама аз не искам да ставам птица. Знаете ли какво е предназначението на птицата? Какво е предназначението на вола? Като човек ти ще изучаваш търпението от вола. От коня ще изучаваш ума, а от слона – благородството. Едно дете може да се качи на главата на слона и той да го води навсякъде. Той се подава на едно дете. Това е благородство в слона. Слонът казва: Няма нищо, дете е то. Като го мачка по носа, слонът изпълнява волята на детето.

Като четете Евангелието, вие казвате: Блажени са тези времена, в които апостолите са живели. – Обаче, в първите времена апостолите не бяха толкова блажени, както вие си представяте. В първо време и апостолите мислеха, че Христос ще стане цар и те ще заемат министерски места. Те мислеха, че Христос ще управлява всички народи, ще настане навсякъде братство и равенство. Като хванаха Христа, те се разпръснаха. Свърши се тази работа, казаха си те. После когато Христос възкръсна, Той им се яви, и им каза: Не се страхувайте. Всичко, каквото съм казал, ще стане. Трябва да знаете, че преди всичко и вие трябва да минете по същия път, през който и аз минах – ще минете по пътя на страданията. След това вече те станаха смели и решителни. Възкресението се отнася само за Христа. Той е проява на Божията Любов, на живота, проява на любовта изобщо. Значи, когато Любовта дойде в човека, той оживява. В Божията Любов е силата. Силата на Христа дойде при възкресението. Следователно, сегашните условия, при които се намирате, вашата немощ ще се превърне в сила. Кога? – Когато възкръснете. Днес можете да умрете, но след три дена ще възкръснете. Ако сега умрете, следната седмица можете да се явите на вашите ближни. Сега, понеже сте дошли на земята, аз искам да ви насърча. Всички сте изпратени с една мисия. Мисията ви може да е много малка, не е голяма мисията ви. Колкото малка да е мисията ви, тя е важна. Днес светът се нуждае от подготвени хора, които да имат не официална вяра, не, жива вяра, която да произтича от Любовта. Като проповядвам, мнозина са ме питали: Ти вярваш ли в това, което проповядваш? – Не, аз не вярвам в него. – Ами вярваш ли в Бога? – И в Бога не вярвам. – Ами какво тогава? – Аз живея в Бога. – Ами в онзи свят вярваш ли? – Че аз и сега съм в онзи свят и в този свят. – Че какъв е онзи свят? Аз съм едновременно и на този, и на онзи свят. Онзи свят е лицето на този свят. А този свят е опакото на онзи свят. Този свят е гърбът на онзи свят, а онзи свят е лицето на този свят. Като влезеш в онзи свят, ще видиш лицето на този свят и тогава ще се заблудиш. Сега вие още нямате идея нито за този и онзи свят, нито за самия човек. Човек е троеличен. Като видя някой човек, например

Петко Стоянов, аз виждам три такива лица: На физическия, и на духовния, и в мистичния свят. Казвате: Видях своя побратим. Къде го срещнахте? – На земята, малко се колебае. – Да, но той има още две лица. Вие не вярвате в това, но така е. Като не вярвате, питам ви: Къде седи вашата душа и вашият дух? Ще кажете, че това са глупости. – Нека да е така, аз ги приемам върху себе си, но питам: Къде седят вашата душа, вашият дух и вашият ум? Ако не приемете душата и духа, то поне ума приемете. Духът е горе, в Божествения свят. Душата е в духовния свят, а умът е на физическото поле. Това са трите начала в човека, които са свързани на едно, както са свързани корените и клонищата на едно дърво. В това отношение човек на земята представя едно растение.

Казвам: Оставете сега тези работи. Един ден вие ще ги проверите. Като не ги разбирате и приемате, не измъчвайте ума си. Един ден ще ги проверите. Вие ще дойдете до високата планина, ще проверите и ще видите кое е вярно и кое не е вярно. Правете опити с вашата душа и всякога я слушайте. Душата ви е вашата майка. Това възвишеното и благородното, което вашата душа ви диктува, слушайте я. Всичко онова благородно, възвишено и Божествено, което Духът ви диктува, слушайте го. И това, което умът ви диктува, и него слушайте. Кой е човекът? Човекът е на земята. Човекът е този, който се ръководи от своя ум на земята. Човекът според мене е Аз-ът, който слуша своя ум, своята душа и своя дух. Човек не може сам да се възпита, без своя ум, без своята душа и без своя дух. Само когато човекът се намира под влиянието на своя ум, на своя дух, на своята душа, това е Аз-ът, който се ръководи от своята майка, от своя баща, от своя ум, това представя вече неговият Учител, Който го учи в света.

„И заведоха Исуса“. – Къде Го заведоха? При Пилата. Насила Го заведоха, Той не искаше сам да отиде там. После, когато една от жените искаше да отиде при Христа, Той ѝ каза: Не се приближавай още при мене, не съм отишъл при Отца си. Като се върна, тогава можеш да дойдеш при мене. Същото може да се каже и за вас. Един ден, искате или не искате, ще ви закарат при Пилата. Там нямате думата дали искате или не. След това ще бъдете готови да се представите доброволно. Но ще отидете с всичкото си смирение, с всичката си любов, с всичката си мъдрост, с всичката си доброта и с всичкото си знание, които сте придобили. Вие ще се представите пред Баща си с всичката си справедливост, да види, че сте извършили Неговата Воля. Това е велико нещо в човешкия живот. Какво представя човешкият живот? Вън от тия неща, умът, душата, и духът, човешкият живот нищо не представя. Че сте имали някакви богатства, някакви блага, всички тия блага имат смисъл само при човешкия ум, човешката душа и човешкия дух. Вън от тия неща, никакви земни блага не

са на мястото си. Само при духа, при душата и при ума и земните блага се осмислят.

Сега аз не ви препоръчвам сиромашията. Според мене сиромаси хора са ония, които са лишени от влиянието на своята душа, от своя дух, на своя ум. Според мене те са най-големите безделници, най-големите бездарници. А всички ония, които са под влиянието на своя ум, на своята душа и на своя дух, те са богатите хора на света. При това положение техните сърца трябва да бъдат отворени, и като погледнат на най-големите несправедливости, да са готови да проповядват с живота си, със своите дела. Вървите, за пример, по пътя си и виждате, че един човек мушнал някого с нож, и последният се намира пред смъртта си. Какво трябва да направите? Спрете се, плюете малко плюнка на раната му, покрийте я с малко памук, и тя ще оздравее. Срещате едно дете паднало на пътя, ударило се. Спрете се малко, пак намажете болното место с плюнка и продължете пътя си. То скоро ще оздравее. Срещате мъртви, възкръсвайте ги. Срещате болни, оздравявайте ги. Възкръсявайте хората. Днес има много правоверни в света. Няколко проповедници хванали един наш приятел, искали да го направят правоверен. Те му казали: Ти си голям грешник, трябва да се покаеш, да се обърнеш към Христа. Ако съм на мястото на този наш приятел, ето какво бих казал на тези проповедници. Братя, аз съм съгласен да ви слушам, но да излезем малко на разходка. По пътя, като срещна някой умрял, ще им кажа: Хайде, като проповядвате Словото Божие, възкръсете този човек. Ако можете да го възкресите, аз съм готов да изпълня всичко, каквото ми кажете. Не можете ли да направите това, аз съм свободен да не ви слушам и да не изпълня вашите съвети. Сега, например, аз не искам нищо да ви налагам. Защо? – Защото тъй, както християните живеят днес, те живеят в безлюбие, а не в Любовта Христова. Като проследявам живота на всички християнски секти, виждам, че те имат и знание, и богатство, и всичко имат, но едно само нямат – Любов нямат. На тях им трябва само една клечка кибрит. Като се запалят, могат да свършат отлична работа. Те имат и отлични разбирания, но остава да разберат Любовта и да я приложат. Щом приложат Любовта, нищо повече от тях не се изисква. Новото учение иде сега в света да запали сегашните християни. Само една клечка кибрит им трябва, която да ги запали и отпред, и отзад, от всички страни. Те трябва да пламнат и всичко у тях да изгори.

Казвам: Време е вече не да чакаме Христос да дойде при нас, но ние да отидем при Него. Сега ние трябва да отидем при нашия Баща, да Му изкажем великата благодарност, за великото дело, което се извърши. Това се изисква сега от нас.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

28. неделна беседа от Учителя,
държана на 12 април 1936 г.
София – Изгрев.

1936_04_15 Мекота
лекция пред общия окултен клас

МЕКОТА

"Добрата молитва"
Ще взема част от осма глава на Послание към римляните, от дванадесети стих до края.

Има много спънки в сегашния живот. Едно време е имало спънки. И сега има спънки. В сегашния строй на нещата мъчно е. Дето отидеш, трябва да платиш. Отиваш при бакалина, без пари не върви. Отидеш при хлебаря, без пари не върви. Отидеш при шивача, също. Искаш да се качиш на железница, без пари не върви. Ще каже някой много пъти: мъчно е в живота да се живее, както е мъчно да се живее без пари. Не че е мъчно да се живее, но без пари не можеш да имаш удобствата, не можеш да имаш тези удобства, които искаш. Парите дават удобствата на живота. Нека да вземем християнството. Говорят за любовта Божия и пр. Хубаво е, но има един метод, как да се възпита човек да живее добре. Например един учител в училището иска да възпитава децата. Той трябва да наложи своя авторитет, трябва да бъде силен, трябва да бъде здрав, да не е болничав – да кашля. Ако е болничав, трябва да има знание да се излекува. Но за да бъде човек издръжлив в живота, трябва да има нещо елементарно, което аз наричам мекота. Вие го смятате за слабост. Казвате: "Той е мек човек." Но вие не сте изучавали какво нещо е мекотата. Всичко в света се добива чрез мекота. Мекотата има качествата на водата, но не е вода. Мекотата има качествата на въздуха, но не е въздух. Мекотата има качествата на светлината, но не е светлина. Мекотата има качествата на земята, но не е земя. Мекотата има следното качество, конкретно говоря: от каквото високо място да паднеш на нея, тя има качеството на мекия памук и на вълната, но и памук не е, и вълна не е. Като паднеш на нея, няма да се убиеш и ще си кажеш: "Как така, че не ми се пръсна главата!" Онзи, който има мекота, той всички неща, които идат отгоре му, ги понася, без да усеща страдания. Лесно се носят. Без мекота животът е тежък. Не че животът е тежък, но някои казват, че трябва да бъдем твърди, груби. Това е неразбиране.

Мекотата е във всички. Тя всичко отхвърля. Каквото дойде отрицателно, тя го отхвърля. Нека да разберем две неща. Казват: "Защо трябва да бъдат така нещата?" Въздухът, за да бъде чист, трябва да бъде на планината. Зимно време планината всичко събира и лятно време всичко събира. И долината всичко събира. Каквото се топи на планината, отива в долината. Ако искаш чист въздух, ще го намериш на планината. А пък ако искаш

плодове и охолен живот – в долината. Казваш: "Защо е така?" На това аз ще ви оставя сами да си отговорите защо е така.

Долините събират, а пък планините разпръскват. Да кажем, че вие искате да се повдигнете в живота. Желанието ви е хубаво: да се повдигнете, да бъдете независими, както на планината. Отлично е, защото така ще разберете само едната страна на живота. Но ако останете само един висок връх в живота, вие ще влезете в едно противоречие със себе си. Следователно вие трябва да имате едно друго качество: трябва да бъдете долина, защото всички Божии благословения, които идат, да могат да се спират върху вас. Ако човек не може да задържи Божиите благословения, той не е долина. Ако всичко вижда ясно и всякога е чисто, той е един планински връх. Хубаво е. Но ако не може да задържи Божиите блага, той не е долина. Значи нищо не се оползотворява в него.

Следователно мекотата – това е долина, това е раят, това е човешкият рай, изгубеният рай – мекотата се е изгубила. Не така, както описват рая. Те описват изгубения рай. Той не се е губил. Те казват, че е бил в Мала Азия. Че ако е бил в Мала Азия, как може да се изгуби? Значи изгубеният рай не е в Мала Азия. Изгубил се е той някъде. Казват, че човек трябва да бъде твърд. Щом е твърд, той е планина. Изобщо всички хора са твърди. Малко хора са меки. Мекотата са изгубили. Твърдостта не са изгубили. Планински върхове има навсякъде в света. Студ има навсякъде. На планината климатът е студен, а на долината климатът е мек, топъл.

Единственото място за живеене е мекотата. Това е раят. Аз ви говоря сега за изгубения рай – мекотата. Вие искате да влезете в рая, а пък в този рай всеки ден може да влезеш. А пък сега с тези разбирания, които сега имате, може би още няколко хиляди години ще минат. Някои чакат да умре и да отиде в рая. Като умреш, ще отидеш на някоя чукара, в никакъв рай няма да отидеш. Ще те духат ветровете. И българинът го казва: "И вятър го вее на бяла кобила." Сега другото противоречие. Често вие се спирате, слушал съм да казват: "Защо Господ направи света така?" Казвам: проучи го. Ти не си го проучил, ти нямаш право да питаш, докато не си учен човек. Един човек, който нищо не разбира, трябва да мълчи като риба. А пък гледам някой, като заговори, повтаря едни и същи неща. Те са празни работи, като казваш, че трябва да има справедливост. Как ще бъдеш справедлив? Другите хора работят, а пък ти ще отидеш да нареждаш кой какво трябва да дава. Ти можеш да разделиш само това, което е твое. Някой път ние се месим в живота на другите хора. Месим се и в живота на техните мисли, искаме да ги научим как да мислят и после как да живеят. Че аз виждам: някой е дошъл при мене, говори за Царството Божие, а пък той няма мекота в себе си. Смущава го това и това. Например вас ви смущава, че

хората не ви отдават подобаещото уважение и почитание, което ви се пада. Питам, някой казва: "Ние сме много добри хора." Не е така. Кажи: "Не сме от лошите."

Аз правя сега другото възражение: кой досега е отдал подобаещото уважение и почитание на овците? Кой досега е отдал подобаещото уважение и почитание на кравите, на конете, да не говорим за другите същества? Например хванеш детето на овцата, заколиш го и го изядеш. Овцата блее, а ти казваш: "Така е създал Господ света." Човек дойде и те хване на нивата да работиш. И ти плаща. Ти намери, че това е несправедливо. Да кажем, че някой път ти впрегнеш вашето теле. Не само това, вие сте несправедливи. Ядете повече, отколкото трябва. Че на тебе ти е добре, но на стомаха – да видим. Казваш: хайде да си похапнем. Но това, което желае да яде, не е това, което работи. Онова, което желае, е като княз. Ти казваш: "Ще ям." Но стане ти тежко на стомаха. Стомахът ти не иска да яде. Защо? Претоварил си го. Тръгнеш ти на път, но искаш да вървиш сто километра, а краката ти сто километра не могат да вървят. Петдесет-шестдесет километра като вървиш, пресичат се краката ти. Защо? Защото много бързаш. Казваш: "Бързам да си свърша работата." Тази бързина подобава, когато отиваш в рая. Но ти отиваш в затвора, по-полека върви. Да те подкарат в затвора, потривай се, колкото можеш. А пък ти си тръгнал с голяма бързина. Вие в рая не отивате още.

Най-първо гледайте да станете меки хора. Който и да е при вас, каквото и да ти направи, да се учуди, че каквото и да ви каже, думата му да отскочи. Защото мекотата има това свойство: всяко нещо, което не е хубаво, не е добро, то отскача, тя го отхвърля. А при мекотата остават най-хубавите работи в човека. И само при една мекота ние може да разсъждаваме и да разбираме Божиите пътища.

После турят друго: смирение. Смирението е друго качество, по-високо. Ако нямаш мекота, ти смирението не не може да научиш. Смирението съдържа други качества, още по-високи. Някой път някои сестри идват и ми казват: "Учителят учи това, което Христос не е казвал." Това е неразбрана работа. И Христос учеше едно време неща, които бяха тогава неразбрани. Че как ще разбереш идеята да се отречеш от себе си? Или идеята да възлюбиш врага си. И всички цитират, че трябва да любим врага. Той приятеля си, който е при него, не може да го люби, а пък врага си ще люби. Сега даже на Великден аз гледам до каква степен на развитие сте стигнали, напреднали братя и сестри. Хубаво, ако тези напреднали сестри не могат да го направят, тогава тези, които са по-малко напреднали, какво ще направят? Защото ти, който минаваш за честен, ако сгрешиш, тогава онзи, който няма твоята честност, тогава и той ще си позволи. У вас

се е загнездила идеята глупавите от вас да ви станат учители и да ви покажат как да живеете.

Вие седите и казвате, че светът е несправедлив. И който, като дойде тук, все ме съветва и казва: "Някой закон трябва, не може тук тази разгащена работа." Трябва да се тури един закон. Казвам: за-кон. Казвам, пари за кон нямам. Кон не искам. Защото, ако е арабски ат, той иска слуги, трябва да го чешеш, трябва да му вземеш зоб, трябва да знаеш как да го поиш. Че законът е кон. Ако не го чешеш, не те слуша. Питам сега, като тръгнете за онзи свят, с кон ли ще отидете, или без кон. Най-първо сега ви гледам, като умре някой, като не може да язди на кон, ще го турят на каруца, някой път с два-три чифта коне, с черни дрехи коне. Като го повозят, ще го доведат до гроба и в гроба без кон го турят и му казват: "Отсега нататък без кон." Вие, като отидете в другия свят, със закон ли ще отидете, или без закон? Със закон до гроба. Последният закон е: ще ви изкопаят един гроб и пръст ще турят отгоре ти. Това е последният закон. И ще кажат: "Отсега нататък без закон, каквото искаш, без закон пра- ви." Да направя мисълта си малко по-ясна, да я направя конкретна. Пита ме някой: "Докога ще ме обират хората? Имам пари." Казвам му: "Докато имаш пари. А пък като станеш сиромах, няма да те обират."

Ако дяволът в този свят работи, той работи по единствената причина, че има закон. Понеже има закон за кражба, той ще те накара да крадеш. Понеже има закон и за лъжата, той ще те накара да лъжеш. Ако няма никакъв закон, той няма с какво да те лъже тогаз. Гледам и между вас, колко тесни възгледи имате за живота. Гледам в света, гледам и вас, които сте слушали толкоз години. Гледам онзи брат как умилно гледа онази сестра. Или някоя сестра гледа умилно някой брат. Някой гледа това и му става мъчно на сърцето и казва: "То може, може, но толкова умилно не е благоприлично, какво ще каже светът?" Той е взел света за авторитет. Че и светът, и те чакат да ги погледнат. Погледнете умилно един стражар и той ще бъде добър. А пък погледнете го малко троснато и той ще бъде друг. Де е вашето престъпление? Старите сестри казват, че някой брат гледа умилно някоя сестра. Щом гледа нея умилно, и тебе ще гледа умилно. Тя казва: "Но аз съм стара." Че какво от това? Ти туряш една идея, че си стара. Че като е млада тази сестра, защо я гледа? Този брат, който гледа умилно, винаги има една нужда. Казва: "Аз съм жаден, можеш ли да ми дадеш малко вода? Жаден съм." Бедният хвърля умилен поглед на богатия. Какво лошо има от това? А пък богатият, който не се нуждае от нищо, е висок планински връх. Вие всички имате тертипа* на богатите. Надигнал се е той и казва: "Няма да ме тъпчат хората." Аз не мисля така. Ако тебе те пазят твоите лоши мисли, желания и постъпки, де е твоята свобода? Аз бих желал всички да гледате умилно. Някой казва: "Учителят погледна оногоз

умилно, а пък мене не ме погледна. " Хубаво,

* Тертип – образец. де е престъплението в това, че някого съм погледнал умилно, а някого не съм погледнал? Това е ваше схващане. Вие имате едно криво гледище на света. Когато аз гледам умилно някого, то е сянка. Сянката показва, че някого съм погледнал умилно, а някого не. А пък някого турям на хладно, защото много се е разгорещил. Хареса ми една сестра с една своя философска мисъл. Един брат седи и казва, че много я обича. Тя казва: "Твоята любов има толкова много огън, че ако аз туря и моя огън, ще направим голяма пакост. Аз ще туря малко студ, за да не направим пакост на нашите ближни. Вие ще кажете: "Учителят нас ни осъжда, ни подиграва." Аз мога да ви подигравам само за вашите грехове. За мене да гледаш умилно не е погрешка, а добродетел. А пък да гледаш начумерено, това е актьорство, това е престъпление. Гледаш сериозно, уж не знаеш нещо. Утре ще умре някой микроб. Уж че е свършил добре. Нищо не е свършил. Дойде една сестра и казва, че имала ръководство на Духа. Много хубаво. Един брат казва: "Аз имам опитност, аз бях болен и оздравях." И онази сестра, тя имала ръководство на Духа и тя оздравя донякъде, но не напълно. В това ръководство на Духа, което има сестрата, липсва нещо. Тя, най-първо, не вярва напълно. Щом ти каже Духът Божи, ти трябва да повярваш напълно. А пък щом остане после да вярваш, както Тома, който не повярва, искаше да тури ръцете си върху раните.

Сега някои искат да знаят кой е Учителят. Всякога питат кой е баща му. Казвам: никакъв баща нямам. Без баща съм, без майка съм. Ако кажеш баща си и майка си, някъде ще кажат: "Баща ти обичал да попийва, обичал да прави други работи, а пък ти, като си негов син, и ти ще правиш като него." Казвам, вие искате да знаете нещата. Те отвън не се познават. Отвън не се познаваме кой какъв е. Човек се познава по онова, което съдържа в себе си. Искате да имате ръководството на Духа. Дайте си дума например десет деня да не мислите лошо един за друг. Престанете да мислите лошо един за друг. Ако ще мислиш, помисли доброто. Например някой брат гледа умилно някоя сестра. Ти кажи: "Да ги благослови Господ." Един брат прегърнал една сестра. Кажи: "Да ги благослови Господ." Какво има от това, че един брат прегърнал една сестра? Целунал той две сестри. Писанието казва: "Целунете се със свято целуване." Тя казва: "Имам мъж." Щом имате мъж, какво търсите близо до този стария брат? Ако съзнавате по закон, че имате мъж, трябва да бъдете най-малко на сто метра от него. А пък ти го дразниш. Тази сестра толкова сладко говорила на този брат, че той я целунал. Той казва: "Няма друго какво да дам." Юда, и той целунал Христа. И Христос казва: "С целувка ли Ме предаваш?" Юда казал: "Когото аз целуна, Той е." Това е друг въпрос. Ако с целувка предаваш, това не е целувка. Но ако изказваш своето уважение, своето почитание и любов,

тогава вършиш Божия закон. Ако вършиш с целувката предателство, тогава те чака страдание с въже. Оставете този празен морал, който сега имате, и не ставайте съдии един на друг. Вие казвате: "Аз гледам как се любуват младите." Оставете младите. Не се занимавайте с тях. И като сте толкоз умни, старите, защо остаряхте? Като дойде един млад при мене, аз го опитвам и му казвам: "Върви си, прав си." Дойде старият, обвинява го. Казвам: "Прав си." На младия казвам: "Помоли се." И виждам, че Господ го слуша. Тогава му казвам: "Прав си." Дойде старият и му казвам: "Помоли се." И виждам, че го слуша Господ. Тогава му казвам: "Прав си." Но дойде младият или дойде старият. Казвам им: "Помолете се." И виждам, че не ги слуша Господ. Тогаз им казвам: "Криви сте." Важно е слуша ли те Господ. Не се основавайте на онова, което хората могат да направят заради вас. За мене умен човек е онзи, когото въздухът слуша, когото светлината слуша. За мене умен човек е онзи, когото водата слуша, когото земята слуша. Трябва да изучаваме законите. На всяко нещо, което Бог е създал в света трябва да му дадем подобаващото уважение. За някого казват: "Този брат е сприхав." Престанете да се спирате върху сприхавостта на някой брат. Оставете го сприхавия кон. Той си е добър кон. Онзи кон е добър, но казвам, никой да не ме рита по задницата. Пчелата не я бутай. Ако я буташ, ще те нажили. Щом някого нажилят, той е отишъл близо до кошера. Щом е далеч от кошера, не могат да го жилят.

Дойде някой и казва: "Аз съм евангелист." Оставете се с вашия евангелизъм. Някой казва: "Но аз съм окултист." Оставете се с вашия окултизъм. Какво сте добили? Аз зная каква ще ви бъде съдбата. Аз да ви кажа: всеки, който няма мекота, е извън рая, нищо повече. И досега на мене ми правят забележка. Аз тук толкова години работя, правят въпрос някои колко седял някой при мене. Че то е моя работа. Някой седял два часа. Може да седи три часа. Но и на мене не ми трябва това. Някой седи при мене, и аз чета. Казвам му: "Слушам." А пък аз се занимавам с друго. Защото той ме занимава с еднообразни работи. После отивам настрани и му казвам: "Ти говори, аз те слушам." Три минути мога да отделя от своето време за когото и да е. Той може да седи повече от три минути, но аз си гледам работата, и пак го слушам. И като отида при някого, стоя три минути и той не може да ме слуша повече. Че огладнелият едва може да ми даде три минути. Този човек е огладнял, той чака. Той е гладен, три деня не е ял. Топлият опечен хляб е дошъл. Недей му ограничава свободата да яде. Дай му свобода да яде. Не се ограничавайте.

Че вие спирате вашите сърца за любовта. Вие спирате вашите умове за най-хубавите мисли, а мислите за обикновени работи. Вие как ще се повдигнете? Един брат не мога да го търпя. Десет-петнадесет години съм го търпял, той е нехранимайко. Никой не го е викал. Какви ли не глупави

работи не е говорил. Законът е строг.

Ако вършите волята Божия, вършете я както трябва. А пък с вашите стари възгледи никой не може да ви помогне. Христос е казал: "Ако не се отречете от всички ваши стари навици, стари мисли и пожелания, ако вие от всичко това не се отречете и ако от този вашия глупав живот не се отречете, който сега водите, не може да бъдете Мои ученици. Този старият живот нищо няма да ви допринесе. И елате да Ме последвате в новото." Ако приемете новото, ще обичате хората.

Вие сте пристрастен. Щом дойде някой красив брат, вие го обичате, щом е по-опърпан, не го обичате. Също така и братята, като видят някоя угледна сестра, червена, обичат я. А пък като е пожълтяла, разчорлена сестра, не я обичат. Че отде знаете какво има в сърцето си човек? Оставете всеки човек сам да се съди. Вие съдите и ви съдят, и тогава ще дойде идеята, че някои сестри искат да повдигнат някого. Как ще повдигнеш един брат, ако не си мек? Ти не можеш да повдигнеш другите, ако не си мек, ако нямаш любов, ако нямаш знание, мъдрост. Ти не може да ги повдигнеш, ако не си свободен, ако нямаш истината в себе си. Тогава не може да помогнеш нито на себе си, нито на другите.

Сега вие сте под влияние. В света има две категории духове, които ви направляват. Едните постоянно ви заблуждават. Тук една сестра, която постоянно казва: "Тя е такава и такава." Има критически дух. А пък тази сестра, тя не живее като другите, а пък критикува. В невидимия свят вие не може да припарите. Вие сте тежки. Човек трябва да бъде лек, за да отиде към Бога. Вие като Му се оплаквате от света, как ще отидете при Бога? Че греховете на всички тези хора от света са ваши грехове. Ако вие се поставите на известни изпитания, бихте ли могли да издържите? Ако вие се поставите на сиромашия и дойде глад на вас, как бихте се въздържали да откраднете? Колцина от вас биха издържали? Според мене силен човек е онзи, който издържа. Ако аз се поставя на едно изпитание, никога няма да отържа месото от моя крак да го ям. Ще умра, без да ям от себе си. Следователно моралът на човека е в следното: морален е онзи, който не яде никого, не подяжда никого. Справедлив човек е онзи, който не подяжда никого. Предпочита да умре, отколкото да направи престъпление.

И никаква окултна наука не може да се придобие без мекота. Основата на истинското знание е мекотата. Като кипнеш вътре, ще кажеш на онези свои братя, ще ги повикаш, ще им дадеш един добър обед и те ще се укротят. Угощавайте своите чувства, мислите, които се повдигат в тебе. Никой не мисли. Как тогава ще се помирите? Казвате, че Бог живее във

всички хора. Ако един човек се е разгневил, мислите ли, че Бог в него се е разгневил? Тогава ти покажи мекота, покажи своята мекота. Защото, ако ти се разгневиш, какво ще стане? Онази сестра каза много хубаво: "Ти толкова голям огън имаш, че няма защо и аз да туря огън. Ако турим и двамата огън, ще запалим къщата." На този брат при неговия гняв ти покажи другата страна.

И сега, кой като ме срещне, все ми се оплаква, че не го познавали. Старите братя казват, че младите не зачитат старите. Това е тяхна слабост. И старите не зачитат младите. Старите казват: "Те нямат нашата опитност." Младите казват: "Те са изкуфели." Не, това не е.

Младият – на училище. Старият – на работа. Другото положение: младият да отива да слугува, а пък старият да отиде да се любува. Първият да ходи да се учи, а пък старият да работи. Това е Божественото разбиране. Защото ти ще бъдеш млад и ще остарееш. Това са положения. Ще учиш и ще работиш. И ще слугуваш, и ще се любуваш. Че няма по-хубаво нещо от това да се любуваш. Старите сестри и братя казват: "Защо не дойде при нас, докато бяхме по-млади?" Младите, като не слушат сега, какво ще кажат? Те пък ми казват: "Сега ли се намери той?" Нито тези, нито онези ме разбират. На когото и да е мога да махна бялата му брада. На когото и да е мога да му изменя лицето и да го подмладя. Едно подмладяване физическо, то е лесно. Има един начин. Ако ме слушате, можете да се подмладите. Младостта зависи от мекотата. Ако искате да се подмладите, аз ви казвам закона: подмладяването зависи от мекотата на вашите мисли, чувства и постъпки. Ако може да внесете мекота във вашите мисли, във вашите чувства, в съзнанието си да внесете мекота. То не се изисква голямо усилие. Да внесете мекота и във вашите постъпки и вие ще се подмладите. Писанието казва: "Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови." За обновяването трябва да имаш мекота. Вие сте недоволни от Господа. Че тогаз вие съдите Господа. Каквото и да ви даде Господ, вие сте недоволни. Най-първо спрямо Бога имайте мекота. Каквото и да даде Господ, като дойдете да мислите за Него, кажете: "Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина ръководят света. Искам да зная защо ни даде това Господ." Някой туря главата си на твоето рамо и заплаква. Когато един болен човек си тури главата на рамото ти, какво иска да каже? Има някои сълзи, които са много топли. Аз не говоря за тях. Но има някои сълзи, които носят благословение. И Христос плака. Няма някой човек, който да не е плакал. Ако искате да имате Божието благословение, ако искате да имате радост – не че нямате радост – ако искате да се ползвате от Божието ръководство и благословение, трябва да имате мекота.

Може ли да ми покажете на Изгрева някой брат или сестра с мекота? Тук

на Изгрева няма. Онзи, който има мекота, не я съзнава. Онзи, който е тип на мекотата, той я има, без да я съзнава. Тя иде спонтанно.

Аз не говоря за мекотата да я добивате сега, но не препятствайте на своята мекота. Не препятствайте на мекотата, която Бог е вложил във вас. Духът във вас въздиша и се мъчи да ви даде известно съзнание. Той се моли за тебе. Иска да ти даде известно разбиране. Ти мислиш, че всичко можеш да направиш. Без тази мекота нищо няма да направиш.

Меките хора изобщо живеят дълго време. Меките хора са щастливи хора. Мекият човек е много умен. Той влиза в положението на всички хора. Той е педагог. Не че иска да привлече вниманието на другите хора. Но той дава внимание на Божественото в себе си. Най-първо, ще бъдете меки спрямо себе си. После ще бъдете меки спрямо своя ближен и меки спрямо това, което Духът ви говори. Не се опълчвайте, както Йона, да се гневите, че не е станало всичко, както той иска. Аз ви проповядвам за мекотата. Не ви я налагам. Който може, да бъде мек. Не че трябва да я придобиете. Тя е във вас. Меки трябва да бъдете. Каквото дойде, да казвате, че е на мястото си. Мекотата има едно отлично свойство. При нея зреят Божествените плодове. Най-киселите плодове при мекотата ще узреят, а другояче са кисели и стипчиви. При мекотата ще добият една малка киселина и сладчина. А пък кисело и сладко нали е хубаво за разтуха, за разхлада. Това, което може да утеши човека, е мекотата. И Духът, когато влиза в човека, най-първо му проповядва мекота. Аз взимам една дума, която е обезсмислена. Взимам една проста дума и давам цена. Ще си кажеш: "Мек трябва да бъда, не справедлив." Справедливостта реже като нож. Доброто е външно, а пък мекотата е в чувствата, в постъпките да бъда аз мек. Това Господ иска от тебе. Направиш някоя постъпка, кажи си: "Аз трябва да бъде мек." И ако сте мек, Господ ще ви прости всичките грехове. И без да се молите, ако сте меки, Господ ще ви прости, а пък ако не сте меки и не се молите, няма да ви прости. [...] Смирението и всичките добродетели при мекотата ще дойдат. Но нямаш ли мекота, няма да дойдат. Мекотата е като една почва и всички плодни дървета ще дойдат да живеят там. Ако нямате мекота, ще бъдете като камениста почва. Ако имате мекота, ще имате вода, въздух, светлина и пр., всичко ще имате. А пък ако нямате мекота, всичко сте изгубили. Сега ви давам една дума, която да ви бъде като пробен камък. Не ви давам да ви бъде пробен камък любовта. За пробен камък ви давам мекотата. И с нея ще получите всичко. Като дойде някой, ще го видите колко е мек.

Та казвам, не искам да ви съдя ни най-малко. Защото, ако ви съдя, аз не съм мек. Аз ви говоря за мекотата, понеже искам да ви помогна. Аз съм опитал мекотата. И всякога съм хармонирал, че тя на всичко издържа. Там,

дето любовта не издържа, мекотата издържа. Но коя любов не издържа? Има една любовна грижа. Вие сте сега в любовта на грижите. Обичаш някого, почваш да се грижиш за него. Ако не дойде, смущаваш се дали не е умрял. Майката, като обича сина си, казва: "Да не би да се е захласнал подир младите моми?" Загрижи се за сина си и казва: "Отиде, лапна вече въдицата." Тази любов, в която се гълтат въдици, е любовта на земните грижи. Аз не говоря за нея. В мекотата няма никакви такива въдици. Но оставете това.

Мекотата е по-силна. Тя не прилича на тази любов, на любовните грижи. Като обичаш някого, остави го, нека да го обичат всички други сестри, да го целуват, да се радват, че мъж ти го е целунала и друга някоя сестра. Ако не го целуват, е лошо. И сестрата ако не я целунат, е лошо. Че кого обичат? Богатия. А щом не го обичат, значи е сиромах. Няма да ви падне ихтибара*. Понеже Господ ви е турил десет гумени обувки, то един като ви целуне, той е първата гумена обувка, но като дойде до десетата обувка, там всичките ангели ще ви целунат. Какво има от това, че някой брат или сестра са ви

* Ихтибар – добро име, почит, уважение (от турски). целунали? И мене са ме целували. И мухите са ме целували. И колко пъти са ме целували пчелите. Аз съм опитвал целувките на пчелата. Аз разсъждавам така: ако една пчела може да ме целуне, откъде накъде да е неморално да ме целуне една сестра? Откъде дойде този морал? И кои дяволи го напечатаха във вашия ум? Той е едно дяволско учение. Оставете го настрана. Каквото дяволът мисли, и то е право. И дяволът като ви целуне, кажете: "Няма нищо." Кажете: "Такава е волята Божия." Ухапе ви някое куче, то не е ли целувка?

За мекотата няма да говорите. Ще бъдете като риба. За какво говори Учителят? За мекотата. Меки да бъдем. А за любовта не. И за справедливостта не. Мекота в мисли, чувства и постъпки. Ако искате да прогресирате, това е пътят. А ако искате по друг начин да придобиете онези дарби и постижения, не ще можете. Ако искате да имате постижения, ще имате мекота. Целунал ви е някой. Изпратили са го. Опитва ви той. Може да има някоя слабост той. Няма нищо.

Когото обичате, при мекотата ще турите сто градуса, а пък когото не обичате, ще турите в мекотата хиляда градуса. И втори път няма да ви целуне. Ако той ви целуне по Бога, ще придобие едно чувство на младост, а пък ако ви целуне не както трябва, той ще има едно гнетене на духа си.

Мекотата се отплаща. Вземете тази мекота като един пробен Божествен

камък и не се възмущавай. Това, което светът мисли, е за тяхна сметка. Чрез мекотата ние може да извършим волята Божия, понеже тези големи противоречия по никой друг начин не могат да се разрешат. Вие искате да бъдете богати. Колцина от вас може да бъдете богати? Чрез мекотата на вашите мисли, чувства и постъпки вие всякога може да си пробиете път. Някой ще каже: "Кой ви разправи тази работа?" Никой не ми ги е разправил. Още като иде някой брат, аз го опитвам има ли мекота, или не. Щом няма мекота, аз го зная вече.

Аз искам да зная. За мене съществува само един планински връх и една долина. То е долината на рая. Това е мекотата. И съществува един планински връх. За мене аз го имам като идеал. Този връх – това са свещените извори на живота, който се влива в тази долина на мекотата. Един връх има в света, висок, откъдето се вливат, се втичат свещените извори на живота. Един планински връх има. И някой път аз ходя по този планински връх, пия от водата му и пак се върна в долината. Там не може да се живее много. В долината се живее хубаво. В планината може да отиваш три-четири пъти в годината, но там не може да живееш. Има един свещен връх на изворите на живота, но тези свещени извори слизат в долината на мекотата и там Бог проявява Своята любов. И ако сте меки, вие там ще опитате какво нещо е Божията любов.

Влезте сега в Божията любов. Дайте си свобода. Вие се измъчвате един друг. В обществото тук има постоянно оплаквания, оплаквания. Когато ви говоря някои неща, вие казвате: "То Учителят не е опитал тези работи, той не е имал деца и не е раждал." И вие колко сте ги раждали, кажете ми. Земята ражда ли семената? Вие казвате: "Земята родила." Земята може ли да роди? Не, аз не се лъжа. Майките не раждат – тя добива. Ако някой ми каже: "Роден от Бога", това разбирам, но да ми каже, че е роден, не. Роденото от плътта плът е, роденото от Духа Дух е. Роденият по мекота, това е от Бога. За да се родите по мекота, вие трябва да бъдете родени от Бога. Меки трябва да станете. Или по-добре казано: аз не искам да станете меки, но да придобиете мекотата, живейте в мекота. Мекотата никой не може да я разкъса. Тя е еластична. Тя ще се огъне и после пак ще вземе своето положение. Върви по пътя и като минава някой, той се оттегля и после пак взема своето положение. Човекът на мекотата е постоянен човек. Той не е в стълкновение с никого.

Та казвам, живейте в мекота, без да сте меки. Аз не ви казвам да бъдете меки. Но живейте в мекотата, за да упражни тя влияние върху вашите мисли, чувства и постъпки. Нещо велико е мекотата. Мислете за нея. Аз досега съм ви говорил за любовта. Но щом ви говоря за любовта, вие ще изберете някоя сестра. Снощи дойде една млада сестра при мене. Тя ми

каза, че слушала от мене следните думи: че Христос бил сега едно малко детенце на две години. Аз казах: "Колко криво сте изопачили моите думи." Не е Христос на две години сега. То са две хиляди години. Той има опитност, но в този Христос има една мекота. Като казвам две години, разбирам мекотата, широчина, който при всичките погрешки и недъзи на хората има мекота и казва на Бога: "Отче, тези хора ще се поправят, няма нищо." А пък тя мисли, че Христос е пак дете, и да го прегърне. Ако родите едно дете с мекота, то ще бъде намясто родено, а пък ако родите други деца без мекота, те ще бъдат недоносчета. Всяка една мисъл, чувство и постъпка, родени без мекота, нямат дълготраен живот. Сега ви стига толкова. Не ви съдя, но ви казвам как да се освободите от вашите страдания. Мене постоянно ме обвиняват, че мъча хората. Казвам, аз не ги мъча, но дяволът ги мъчи.

В този свят хората се изтезават един друг, религиозни хора се гонят. Някой казва, че се обърнал по-напред към Бога и затова е по-близо до Бога. Оставете това. Всеки човек, който е мек, е по-близо до Бога, а който не е мек, е далеч от Бога. Та аз сега ви освобождавам от хиляди неща, които ви терзаят. Някой казва: "Много лоши мисли ме нападнаха." Какви лоши мисли? Аз ги зная какви са лоши мислите. Някой път и мене ме нападат лоши мисли. Прощавам им, дам им едно угощение. Светът е пълен с такива духова. Дойдат духове бедняци. Като дойдат, проповядват за тези хора да се женят и по десет деца да раждат. Не по десет, а по двайсет.

Трябва мекота. И по-лесно учение няма от нея. И по-мъчно учение няма от нея, като не я опитвате. Приложете мекотата. Ползвайте се от мекотата. Вие казвате: "От толкова години съм в братството." За вашия минал живот не мислете, не се безпокойте. Трябва да се подмладите чрез мекотата. Казано е: "Всички няма да умрем, но всички ще се изменим." Желая всички да се измените, като възприемете мекотата. Я направете опит. Всички приложете мекотата, както сте я разбрали. Не както съм говорил аз, но както вие сте разбрали мекотата. Свобода ви давам във всичко. С мекотата всичко може да направите. Направете опит за десет деня. Искате ли да направите един опит? Можете. Направете го според разбирането си. Приложете сега закона на мекотата, не да се насилвате. В мекотата няма насилие. В мекотата нещата стават естествено. Тя не тегли нещата. Водата сама слиза в долината, и растенията сами растат. В мекотата сами стават нещата. Това, което само спонтанно става, то е хубавото. То е мекотата. А пък когато се мъчиш, мъчиш и казваш, че не е станало, както ти си искал, то не е родено при мекота.

Давам ви един опит. Може да го направите и все ще имате известни

постижения.

"Отче наш"

30 лекция на Общия окултен клас
15 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето облачно. Времето тихо и меко.

1936_04_17 Постижения на мисълта
лекция на Младежкия клас

ПОСТИЖЕНИЯ НА МИСЪЛТА

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Ще прочета последния стих на 25 глава от притчите: „Който не въздържа духа си е съсипан град без стена.“

Може да турите приказки подобни на тия. Какво друго изречение може да се напише подобно на него? „Който не въздържа духа си е съсипан град без стена.“ И кое е онова, което въздържа духа? Както са го разбрали, които не въздържат духа си са съсипан град без стена. Кое е онова по-силно, което въздържа духа? Те са старите и новите понятия. Когато някой казва, че има стари и нови понятия, какъв превод бихте направили? Или: „Който не въздържа езика си мяза на фалирал търговец.“ Или: „Който не въздържа живота си мяза на празна кратуна.“ Сега като казваме: „Който не въздържа езика си“, трябва да знаем, кое [е] онова, което не въздържа езика. Кои са подбудителните причини човек да въздържа езика си или да въздържа духа си? Ако ви се даде такава една тема да я развиете, как ще я развиете? Кое [е] онова, което трябва да даде подтик да въздържаш духа си? Или другояче казано: можеш ли да събираш, когато няма какво да събираш? Или можеш ли да изваждаш, когато нямаш какво да изваждаш?

Кои неща са изложени в миналата лекция? (– „Точна мисъл, права, широка, дълбока и голяма мисъл.“)

Ако ви попита[м] кое е онова, което изменя живота? Кое е онова начало, което изменя формите на живота? Представете си, че вие сте весели и веднага се смени вашето състояние. Изменя се веселата форма. По какво се отличава веселата форма от тъжната форма? На какво можем да ги уподобим? Или по какво се отличава умният човек? Когато изучавате физиономията, умният човек има съвсем друг образ. Един богат човек има съвсем друг образ. Един човек като срещнеш, може да познаеш по формата богат ли е или не е богат. Ако пипнеш човека по ръката може да познаеш болен ли е или не е болен. Лекарят като пипне ръката знае по пулса човек дали е болен или не е и прави своята диагноза. Някой път може да гледа формата на неговото ухо.

Например вие никога не подозирате как седите, как седите на един стол. По това вие определяте вашето бъдеще. Ако бихте наблюдавал как седят

учените и как седят глупавите хора, как седят богатите и как седят бедните хора, ще видите, че те не седят еднакво. Онези, които са учени седят по един начин, онези, които не са учени, седят по друг начин. Ако вие питате кои са формите на сядането, от вашето сядане зависи вашето бъдеще. Вие седите и постоянно изменяте вашето положение, туряте левия крак върху десния, после десния върху левия, наклонявате се на едната страна, на другата страна, наклонявате гръбначния стълб. Казвате: „Какво има от това?“ Хилядите сядания определят вашето бъдеще. По някой път вас ви се струва за маловажно как сядате. То е тъй маловажно, както когато някой тури накъде една микроскопическа течност, такива отровни микроби. Че какво има? – Нищо няма. Но най-малката отрова в човека и веднага ще се отрази върху вашето здравословно състояние. Или чуването на най-малката дума, които произвеждат отрови, ще произведе подобен резултат.

Казва някой: „Що ти трябва да учиш, баща ти богат, оставил богато наследство.“ Баща му богат, не му трябва да учи. Една дума каже, която може да съсипе. – „Ти, казва, си много добър човек.“ Тези думи може да те съсипят. – „Ти си гениален.“ Друга дума, която може да те съсипе. Той казва, че си гениален. Знаеш какво нещо е гениалност. Той сам не знае какво нещо е гениален човек. Ти си гениален пък нямаш средство за препитание. Беднотия, изхвърлят те от едно училище и казва, че е гениален.

Друг казва: „На този свят, но като идете на онзи свят работите ви ще се оправят.“ Ако излезете в планината в какво отношение ще се оправят работите ви? Може в здравословно отношение работите ви да се оправят, но ако седите постоянно в планината, какво ще спечелите? Здраве ще спечелите, на планината ще изгубите нещо. На планината ще подивеете. Ако седите дълго време на някое високо място, веднага ще подивеете ще станете груб. Ако седите в долината, пак ще се измени характерът ви. Тогава къде да седите? Кое е естественото положение да седите? В какво положение трябва да се намира вашият гръбначен стълб? Вие всички седите много неправилно. По-неправилно сядане от вашето не съм виждал. В училище, в църква, то е цяла галиматия. Рядко ще срещнеш някой човек да сяда красиво. На колко градуса трябва да бъде наклонен гръбнакът? В какво положение трябва да бъдат ръцете и краката? Римляните не ядяха както сегашните хора на столове. Каква беше тенденцията у римляните? – Легнали ядяха, защо? – За да бъде стомахът свободен да събира повече ядене. Сегашните хора, понеже са по-лоши условията, затуй сгъват стомаха. Казват: „Много не трябва, малко трябва да се яде.“ Като седнат навеждат се. Но причината не седи в стомаха, седи на друго място.

Ха, да ви дам един пример. Седнете в стаята си, ако имате лошо състояние, направете опит да седнете, не искам да ви обяснявам как. Когато сте неразположени седнете да видите какъв резултат ще имате. Представете си, че вие не сте разположен, не знаете причината, но сте крайно неразположен. Вземете един стол, седнете и направете най-малко сто опита. Изправете се, оставете ръцете и краката си свободни или скръстени един върху друг, свийте краката си, отпуснете ги, докато дойдете до едно положение да се смени вашето състояние. То е правото положение. Направете най-малко сто пози на стола. Онази поза, която смени вашето състояние, то е естественото състояние. В сядането, ако седнеш правилно, приятно ще ти стане. Ако седнеш неправилно, ти си неразположен.

За десетина деня като сте неразположен, правете до сто пози, може да направите всичките изкривявания гимнастически положения и всевъзможни пози. Някои даже нарисувайте позите геометрически в едно или друго направление. Неестественото сядане на хората се е отразило. Както хората сядали, ще забележите, има деформация във веждите, има деформация в носа. Не че причината е сядането, но сядането е усложнило тия форми. Упражненията влияят и върху човешката брада, върху устата. Сядането на човека упражнява влияние и върху пръстите, упражнява влияние и върху мускулите, после упражнява влияние и върху клепачите, влияе върху ушите, очите, носът. Очите не са представени правилно в ред поколения.

Най-първо, ако вземете да изучавате окултната наука, трябва да видите какви неестествени положения заемате. За пример много пъти се случва в театъра вие седите и туряте крака си на другия стол или прострете краката си напред. Всички търсите удобства в сядането. Сега представете си, че ви се дава една премия от хиляда лева за една форма на красиво сядане. И трябва ли човек да седи на такъв стол? Не само на стол, но на земята седнеш, на камък седнеш. То е едната страна като седиш. Седящият живот определя потенциалните неща, които се наслояват в мисълта. После като се изправите каква поза трябва да заемете?

Къде е дефектът на тези линии? (липсва чертеж в оригинала) По какво се отличава една форма на стойка? По отношение на тези положения, сега във вас се зарежда едно желание. Те са сложни работи. Всичките сложни работи са станали от много прости работи. Вие разбрахте ли? Като седнеш ще туриш ръката си на коляното, ще вземеш каквато и да е форма на сядането, докато дойдеш до едно положение на тебе самия да ти е приятно, че тъй седиш. И главата ви трябва да бъде перпендикулярна, не напред и назад, но точно да съвпада с перпендикуляра на вашето равновесие. Някои турят главата си надясно, наляво. Да няма застой,

никога не поставяй главата си в един застой. Да има малко колебание в движението. Но никога вашата глава да се не отклонява от перпендикуляра, върху който почива вашата мисъл на движение.

По някой път, като вървите, нали забелязвате, може да изгубите вашето равновесие, залитате в една или друга посока. Всяка една мисъл, тя си има своето движение. И с движението може да уясните. Има музикални движения, има движения, които правят скандал. По движението, когато тръгне човек, може да знаеш ще прави ли скандал или не. Който отива да краде, да лъже по движението може да се познае. Адвокатът върви по един начин, свещеникът върви по друг начин. Хилядите хора имат разни начини на движение. Има пречупване на движенията. Никога не можеш да изправиш едно дете, което има движение на кражба. Ти не можеш да изправиш едно вродено движение на кражба. Една котка, която седи в къщи, на какво можеш да я научиш? Когато котката е в добро разположение има една отлична поза, която мъчно можеш да съзреш. Има една поза много хубава. Постави се в една поза на движение. Тъй като седи, като че позата на котката се чете: „Този котешки живот ми дотегна. Туй положение не е сносно." Някой път прави туй движение. Като помисли, казва: „Няма какво, ще се търпи, докато се изменят условията." Или вземете в кучето. Едно куче, като влезе в един дом, знае какъв е господарят. Каквото е кучето, такъв е господарят. Тук имахме един съсед, който беше зле разположен, неприязнено настроен, имаше такава омраза и кучетата мязаха на него. Кой как мине кучетата му лаеха. Най-после тия кучета дойдоха до убеждение, че господарят им не е на правата страна и мнозина от тях станаха правоверни, минаха в нашия лагер. Имаше едно голямо куче и то ни лаеше, но после и то се обърна и дойде в нашия лагер и после си замина. Десетина кучета се обърнаха и най-после и той си замина за другия свят.

Вие имате една мисъл, която седи като куче във вас, мяза на вас. Какво трябва тогава да правите? Лошите мисли се изменят. И вие се изменяте. Хората искат да се изменят социално. Как ще се изменят социално? Сегашният живот е комплициран от последствията на миналото, от много неестествени мисли, които са минали през човешкия ум, човешкия мозък, от многото неестествени желания, които са минали през човешкото сърце. Тия желания и мисли дали особени линии на лицето, особени линии на човешкото чело. Понеже правата мисъл зависи от челото. Но зависи и от човешките скули, от човешката брада. Три основни положения, през които мисълта минава в едно външно изявление. Ако минете през един здрав мост как ще минете? – Ще минете смело. Ако мостът не е устойчив, как ще вървите? Като дойдете до този мост, ще започнете да вървите внимателно, ще се люлеете. Защо? – Вашето положение е, че вие търсите здраво място.

Турите крака си, търсите здраво място, там турите крака си, правите сондаж, понеже ако направите една фалшива стъпка, ще слезете от моста някъде.

Ами че казвам: В живота вие сте на степени. За пример, искате да направите добро. Защо искате да правите добро? Каква е основата на доброто? Но не се смущавайте, те и философите не знаят каква е основата. Всички говорят за добро. Но какво е доброто – яде ли се, пие ли се, не се знае. И за злото се говори, но какво е злото не се знае. Конкретно, как ще представиш злото? Как бихте представили злото сега? Каква форма да му дадем? Някой от вас може ли да нарисува формата на един на един лош човек или на един добър човек?

Злото е един стар живот, доброто е един добър живот. Но де е злото? Старият живот, старите навици. Един от признаците: онзи който има лошия живот, който има злото в себе си, когато злото се вмести в човека, той винаги е недоволен. Едно такова недоволство, че всичко му се вижда криво наоколо, в нищо добро не може да види. Всичко му се вижда изопачено. Когато влезеш в добрия живот, може да не си богат, може да не си много учен, но веднага ти ще имаш друго разположение. Пък не знаеш на какво се дължи. Може да си весел, може да си радостен, казва: „Защо?“ Ти казваш: „Не зная защо.“

Аз казах, че точната мисъл има един център. По какво се отличава един център? От него всички линии излизат. Той се отличава по напрежението. Точката има напрежение. Пък има тъмнина, в какво седи тъмнината? Сега имаме светлина отвътре, имаме и светлина отвън. Човек, който мисли, никога не може да живее в тъмнина, нищо повече. Човешката мисъл е извън тъмнината. Щом казваш, че ти е тъмно, ти не мислиш. Човешката мисъл не познава тъмнината. За онзи, който не мисли има тъмнина, но за онзи който мисли, няма тъмнина. Човек, който мисли, за него няма съмнение, който мисли, за него няма зло. Човек, който мисли заради него няма сиромашия. Човек, който мисли заради него няма болест. Който мисли, всичко има. Мислящият човек е богат човек, нищо повече. То е една аксиома, която може да се докаже.

Представете си, че ви въвеждам в един палат от хиляди стаи. Този палат навсякъде е изпълнен с копчета и всяко копче има свое предназначение. Ако знаеш езика на този палат, каквото поискаш ще дойде. Гладен си – бутнеш едно копче, дойде яденето. Ако си беден, бутнеш едно копче, дойдат парите. Ако си невежа бутнеш едно копче, дойдат книгите. Ако нямаш дрехи, бутнеш едно копче, дойдат дрехите. Ако искаш [да] спиш, леглото ще дойде. Каквото поискаш ще дойде. Ако искаш да пътуваш, ще

бутнеш копчето, ако искаш автомобил, ще дойде. Ако искаш кон, каквото поискаш, ще имаш. Само трябва да знаеш как да буташ. Ако искаш да станеш красив, ще бутнеш и веднага ще имаш красотата. Ами че красотата в какво седи? Може да бъдеш красив моментално. Грозотата зависи от това как мисли човек. Човешката мисъл по естество е красива. Човешката мисъл не знае какво нещо е грозота. Грозотата произтича от [не]мислене. Сиромашията произтича от немислене. Лошият живот произтича от немислене. Болестите произтичат от немислене. Човек, който мисли през ума му не минава безверна мисъл. Той не знае какво нещо е незнание, който мисли, че това е така. Този, който мисли, той [е] човекът, който опитва нещата, в тяхната реалност. Аз държа една бучка захар, едно бяло парче, бутна го и зная, че е захар. Казва: „Докажи!" Аз го зная, какво ще го доказвам. На себе си няма какво да доказвам. Като го близна, зная че е захар. Казва: „Докажи ми на мене, че това е захар." Питам сега: Как ще му докажа? Казвам: „Близни!" Близва и знае вече. Имам чаша вода. Близна и вече зная, че е вода. Казва: „Докажи, че е вода." Близни, нищо повече. Не се изискват ред формули, че на основание на това да се доказва. Те са второстепенни работи.

Човешката мисъл е магическа тояга. Каквото мислиш, такъв и ставаш. И тогава според туй, което ви казвам, вие няма да мязате на натоварени животни, ще бъдете един учен човек. Като влезеш в палата, ще четеш каквото искаш, ще буташ копчетата, всичко това. Ако буташ – добре, ако не буташ – няма да е добре. Ако буташ такива копчета, които не ти трябват ще имаш това, което не ти трябва. Защото в такъв палат като турили един ученик, той бил облечен с дрехи и той като бутнал едно копче, отворило се копчето за баня, навлязло много вода и той цял се оквасил и цял се удавил. На вас не ви трябва баня в живота. Вие сте от умните хора и бутате копчета, които не ви трябват. Всеки ден буташ копчета, не ги бутай безразборно, но чети отдолу. Правата мисъл седи в бутането на онова копче, което ти трябва. Искаш да кажеш нещо, мисли право. Искаш да направиш нещо, мисли. Мисълта е докато прочетеш. Надпис има отдолу на всяко копче. Щом надписът е прав, бутни и резултатът ще дойде веднага. И този ученик, който бутнал копчето за банята, щял да се удави, в тази стая. Минава друг ученик, рита едно копче и го спасява. Той написал: „Това копче не го бутай!"

Всички вие минавате в живота и четете: „Не бутайте това копче." Не бутайте копчето отдето иде за баня, когато си облечен. Една малка погрешка, всички казват: „Не бутай!" Право е, на земята е така. Бутай на място, но не бутай. Туй, което ти трябва, бутай го! Та мнозина от вас, които сте минали през този палат, вие сте чели надписа: Не бутай това, не бутай онова. Казва: „Опасна работа е." Има неестествени работи. Опасна работа

е. За пример в този палат има такива копчета, които имаш, ще бутнеш, ще имаш температура от 1000–2000 градуса. Този, който се парил, казва: „Не бутай! Опасна работа е това.“ Искаш да разтопиш нещо много твърдо, ще го туриш в реторта, ще бутнеш копчето. Ще се разтопи. Пък има друго копче, като бутнеш, ще спре температурата. Едното копче ще бутнеш да стане, другото да престане. Тъй щото трябва да знаете копчетата. Бутай, което ти трябва, което трябва да стане. Дойде едно обезсърчение, кажи така: „Бутай!“ Как казвате вие, когато се обезсърчите: „Не бутай!“ – Бутай на място! Не ти върви – бутай на място.

Никога не туряйте една мисъл в отрицателен смисъл. „Мога!“ – Кога? Можеш, когато буташ на място. Всяко нещо има само една възможност – в правата мисъл. Една възможност има да започнеш работа и да престанат работите. Всяка мисъл има свое начало има и свой край. Всяка мисъл има свое постижение. Постижението е края на мисълта. Тъй както турят, краят е само едно заблуждение. Казва: „Всяко нещо има край.“ Не, всяко нещо има свое постижение. Следователно, след всяко постижение иде друго начало. Постижението е начало.

Казвам: Край има тази работа. Мисълта ти не е поставена правилно. Всяко начало в живота има свое постижение. Богатството има свое постижение; храната има свое постижение. Всички неща имат свое постижение. То е правата мисъл. То значи, да мислиш правилно. Ти можеш да кажеш: „Аз съм много лош човек.“ Тъй не можеш да кажеш. Какво трябва да кажеш? Доброто е постижение в човека. Най-първо ще мислиш, че ти можеш право да мислиш. Ще вярваш, че мисълта ти никой не може да ограничи. То е Божественото в тебе. Никога не допущайте, че вашата мисъл може да се ограничи. Допуснеш ли, ти вече създаваш злото в себе си. Всяка добра мисъл има свои постижения. Ако в даден случай нямате постижения, постоянствувайте във вашата мисъл. Защото има плодове, които узряват за шест месеца. Ако така не мислите, вие нямате един начин за възпитание. Така може да се самовъзпита човек. Ако искаш да възпиташ себе си, по този начин можеш да се възпиташ. Всичките други начини на възпитание ще имат същите резултати. Ако искате един начин за възпитание, ще турите основата, че вашата мисъл е свободна. То е първото предложение, че вашата мисъл е свободна. Вашата мисъл има постижения. Тогава всеки човек, който има постижения, радвайте се. Радвайте се на правата мисъл на всеки човек. Всяка права мисъл има постижения. Радвайте се на постиженията на едно дърво, радвайте се на каквото и да е постижение в света. Защото всяка права мисъл има свои постижения. Този закон е неизменен.

Вие казвате: „Тия работи в тоя живот са непостижими.“ Другояче, ако те са

непостижими, няма какво да ви се дават. Вие искате за пример да бъдете силни. Допуснете, че искате да бъдете силни като Дан Колов. Но Дан Колов не е толкова силен като един слон. Един слон може десет души като Дан Колов да дигне. Ако дойде един пехливанин – дига, относително силен е. Казват: „Дан Колов могъл да дига 350 килограма.“ На какво се дължи силата на човека? – В неговата права мисъл.

Сега разбрахте *ли*? Не ви трябва нищо друго освен една права мисъл. Не ви трябва нищо друго освен да вярвате, че мисълта е свободна. Но туй обикновеното схващане. Човешката мисъл е свободна. Тя е магическа тояга, с която всичко се постига, но трябва да знаеш как да буташ. Сега вие как ще направите опита. Турете онази идеалната мисъл в ума си, че сте седнали идеално. Дръжте в ума си, че можете да седнете така. Щом седнеш идеално на стола по всичките правила, както аз ги разбирам, никой не може да те отмести от твоето място и целият свят да се събере, не може да те отмести. Такова равновесие ще имаш, никой не може да те отмести от мястото. Само ти можеш да се отместиш, ако искаш. Вие не знаете как седите. Както гледам всеки може да ви отмести. То не е правото сядане. Кое е правото сядане? Ти, като седнеш на стола, никой да не може да те отмести от там. Сега как ви се вижда това? Тази работа е неразбрана нали? Защото криво седите. Че при ходенето зависи, по-неустойчив от човешкия организъм няма. Има една топка в човешкия мозък, така се върти, милиони обръщения прави и от въртенето на тази топка зависи как сядаш. Току започне човек да се клати. Старите хора не могат да държат равновесие. Или нещо се случи, не се върти. Има нещо, което се върти. Много неустойчиво е човешкото тяло и на основание на това се върти тази топка и ти правилно вървиш. Туй, което се върти, то е човешката мисъл. Прави сто милиарда обръщения в една секунда. Това е във физическото поле. В духовния свят 400 квадралиона прави в една секунда. В умствения свят – едно число от сто милиона в десета степен. Научни работи нали искате.

Станете!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

29 лекция на Младежкия клас
17 април 1936г.
Изгрев, [София]

1936_04_19 Изгрев и залез
неделно утринно слово Книга: Устойчиви величини, том 2

ИЗГРЕВ И ЗАЛЕЗ

Размишление.

Всеки преживян ден има свое предназначение. За да се разбере това, нещата трябва да се съпоставят. В разбирането и прилагането на нещата се крие силата на човека. Често хората се отегчават от повтарянето на едни и същи неща. От друга страна се казва, че повторението е майка на знанието. Значи, отегчаването е резултат на неправилното и еднообразно повтаряне на нещата. Ако в повторението има разнообразие, хората не биха се отегчавали. Какъв смисъл има да ти се повтаря много пъти онова, което си разбрал и научил добре? Например, роден си в България, майка ти и баща ти са българи, учил си в български училища и, който те срещне, пита те, знаеш ли български език. На едного казваш, че знаеш, на втори, на трети казваш и най-после се отегчаваш да отговаряш на един и същ въпрос. Избягвайте да си задавате еднообразни въпроси, отговорът на които е на лице, очебиен. Друг е въпросът, ако запитате някого, какви са отличителните черти на българина, на християнина, на вярващия или на ученика от новото учение. Музикантът се отличава със способността си да свири и да разбира музиката, певецът – със способността си да пее. Каквото и да е постигнал човек, много още има да учи. Има неща, за които той дори не е сънувал, толкова далечни са те за него. Десетки и стотици години ще минат, докато той започне да мисли за тях. Още повече години ще минат, докато се реализират. Това е въпрос на далечното бъдеще. Какво представят миналото, настоящето и бъдещето в човешкия живот? Миналото може да се уподоби на залеза на слънцето, настоящето – на пълния ден, когато слънцето е на зенита, а бъдещето – на изгрева. Обикновено хората обядват в 12 часа, когато слънцето е на най-високата си точка. Ако мислите криво, ще извадите заключението, че настоящето е момент на ядене. Но човек не яде само на обед. Той яде и сутрин, и на обед, и вечер. Значи, настоящето е пълният ден; в него влизат и миналото, и бъдещето. Ако не се мисли така, ще излезе, че денят е само обед или пладне. В същност, пълният ден включва изгрев, пладне и залез. Ако кажем, че бъдещето е далеч от нас, трябва да отречем изгрева. Ако кажем, че миналото няма отношение към нас, трябва да отречем залеза. Това е невъзможно. Колкото и да е противоречиво това, без противоречия не може. Ще мислите, ще разсъждавате, да си изясните противоречията. Така, именно, ще разберете, че има привидни противоречия, както и съществени, които трябва да различавате.

Като говорим за изгрев, пладне и залез, разбираме проява на различни същества. Изгревът е проява на ангелите, пълният ден, т. е. пладне, зенитът е проява на Бога, а залезът – проява на човека. С други думи казано: Бъдещето е на ангелите, настоящето – на Бога, а миналото – на човека. Значи, човек живее в миналото. Той се въодушевява от това, което е направил в миналото, и от това, което е бил в миналото. Всеки си мисли: Какъв бях едно време! Какви възможности имах едно време! Миналото е залезът на живота. Обърнете тази страница, направете един полукръг и спрете се пред изгрева, дето са ангелите. Като минете през тях, ще дойдете до зенита, до Божествения свят. Не минете ли по този път, не можете да се справите с противоречията. В човешкия живот противоречията са неразрешими, в духовния или ангелския свят – наполовина разрешими, а в Божествения свят – напълно разрешими. При Бога не съществуват никакви противоречия. Там всички части живеят в съгласие и единство. Как ще се сърдиш на лявата, или на дясната си ръка, че са ти ударили по една плесница? Ако им се сърдиш, те ще се откажат да ти служат. Представете си, че ви поканят на угощение. Яденето е вкусно, добре приготвено,. но ръцете ви не се мърдат. Какво ще правите без ръце? Ето защо, когато се говори за прощаване, ние имаме предвид правилните отношения между частите и цялото. Цялото не може да не прощава на частите; и частите не трябва да се сърдят на цялото. Каквито погрешки и да правят ръцете, човек е готов да им прости. Ако не им прощава, те ще се откажат от него. Следователно, когато Божественото съзнание се пробуди, човек гледа на всички хора, на всички живи същества, като удове на своя организъм и е готов да им прощава. Защо и вие да не гледате на всички хора като удове на Божествения организъм, в който всички живеят? Ако някой те удари с ръката си, считай, че дясната или лявата ръка на Бога те е ударила. Ще се сърдиш ли на Бога? Колкото можеш да се сърдиш на краката, на ръцете, на очите, на ушите, на устата си, толкова ще се сърдиш и на Бога. Който се сърди на ръцете и на краката си, осакатява; който се сърди на очите си, ослепява; който се сърди на ушити си, оглушава; който се сърди на устата си, онемява. Какво придобиваш със сърденето?
Това е нов начин на мислене, нова философия, която прилагат всички напреднали същества. Като прощавате, и вие ще се домогнете до тази философия. – Да прощаваш, това е мекушавост. – Не е мекушавост, но правилно разбиране и отношение към нещата. Как да не простя на ръката си? Ако не и простя, тя ще се откаже от писане, от работа и, в края на краищата, ще бъде зле и за мене, и за нея. Тя ще се атрофира и ще стане негодна за работа. Кажа ли и, че я обичам, тя е готова на всякаква работа. Няма същество в света, което да не е готово да се жертва за любовта. Човек всичко прави за нея. Въпреки това, хората страдат от любов. Това се дължи на неразбраната любов.

Всички трябва да имат прави възгледи, прави разбирания. Някой ден се случват големи нещастия на човека, и той казва: Не искам да си спомням за този ден. – Това е криво, изопачено разбиране. Не казвай, че не искаш да си спомняш за този ден, но кажи, че втори път не желаеш да преживееш това, което ти се случи този ден. Сам по себе си, денят носи нещо хубаво. Следователно, не можете да не желаете дните да се нижат един след друг. Всеки ден носи своето благословение.
И тъй, причината за недоволството и неразбирането между хората е в самите тях а не отвън. Например, някой е недоволен от приятеля си, мисли, че причината за недоволството му е в него. Обаче, той не си дава отчет, да види, че причината за неразбирането и недоволството му е в самия него. Той страда от болка в ръката си и, който го бутне на болното място, му причинява страдание. Той се сърди даже и на приятеля си и е недоволен от него. Всъщност, вината не е в приятеля му, а в болната ръка. Ако ръката му беше здрава, той щеше да се ръкува с приятеля си сърдечно и, както и да го бутне, няма да му причини никаква болка. Ето защо, преди да сте недоволни от близките си и да търсите причината за всичко в тях, потърсете я в себе си. Ако стомахът ви е разстроен и някой ви предложи да ядете, кой ще бъде причина за болките, които ще преживеете: вие или приятеля ви, който ви кани на обяд? Вината е във вас, във вашата неразумност. Вие трябва да бъдете разумен и предвидлив, да знаете сам да се пазите. Който боледува, сам трябва да се пази. Иначе, ще търси причина в другите и никога няма да разреши задачите си.
Ще кажете, че Бог създаде и злото, и доброто; следователно, и лошите дни са от Него. Не е така. Бог създаде деня, но не и лошите, нещастни дни. Ангелите създадоха изгрева, утрото. Бог създаде пълния ден, а човек – залеза. В Божествения свят съществува само изгрева на слънцето, а в човешкия – залез. Хората накараха слънцето да залязва. Например, някой човек е добре разположен, радва се на своето вътрешно, духовно настроение. Обаче, случва му се една малка неприятност и той веднага изгубва разположението си. След това казва: Ще се търпи, няма какво да се прави, Бог е наредил работите така. – Вината е в самия тебе. Ти не можеш да запазиш разположението си. В тебе става изтичане, благодарение на което губиш нещо ценно. Ангелите носят началото на щастието, Бог носи пълното щастие, а хората носят своето нещастие. Който може да се свърже с ангелите и с Бога, той живее в щастието на деня. Ангелът му носи началото на щастието, а Бог го държи в пълното щастие. Който е внимателен, ще запази щастието си. Задачата на човека се заключава, именно, в това, да запази всичко, което Бог му е дал. Бог ви е дал очи, уши, ръце, крака, тяло, които трябва да пазите. Ако четете и работите при голяма светлина или при силен огън, може да повредите очите си. Ако работите и се движите чрезмерно, може да повредите ръцете и краката си. Във всичко се иска умереност. Не е позволено на човека да се пресилва.

Казва се за нещо: Пази го като очите си! Очите, като важен и деликатен орган, се взимат за мярка, как да се пазят всички ценни неща. Какво по-ценно нещо има човек от тялото си? То е неговият инструмент, с който трябва да си служи през целия си живот.
И тъй, пазете всичко, което ви е дадено. Ще кажете, че Господ пази човека. Наистина, Бог пази човека, но ако и сам той не се пази, ще бъде поставен на големи изпитания. Който слуша Бога и изпълнява Неговата воля, всякога се намира под крилата Му. Казано е в Писанието, че Бог ни е написал на дланта си. От нас зависи да остане името ни за вечни времена написано на Божията длан, или да се заличи. – Как става заличаването? – С неправилния живот. Някой работи на нивата, занимава се с земеделие. Обаче, като стане религиозен, напуща нивата си и казва, че иска да работи за Бога. Той не разсъждава право. И като вярващ, и като безверник, еднакво ще работиш. Докато не ликвидира с погрешките си, човек няма право да се отказва от работата си. Ще работиш като земеделец още няколко години, докато и говедата ти разберат, че с тебе е станала промяна, Щом престанеш да ги бодеш с остена си, да ги пресилваш в работата им, те казват: Нашият господар се измени, стана добър човек. След тяхната преценка ще дойде освобождаването. Той има право вече да напусне земеделието и да залови друга работа. Ако си ученик, ще учиш, докато свършиш поне гимназия, но с отличен успех и примерно поведение. Кажеш ли една лоша дума, поведението ти ще се развали и ще останеш назад в развитието си.
Това се иска от всички хора, безразлично, дали са занаятчии, ученици, свещеници и др. Който е пропуснал нещо в работата си, колкото и да е напреднал в известно направление, непременно ще го върнат назад, да запълни празнината. Каквито са били отношенията му към хората, такива ще имат и те към него. Затова е казано, че каквото правиш, това ще ти се върне. Тази мисъл е изказана в Евангелието със стиха: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“ Закон е: всяка отрицателна мисъл, или всяко отрицателно чувство, които отправяте нагоре, винаги се връщат към вас. – Защо? – Понеже те са направени от гъста, тъмна материя, която не възлиза нагоре. Щом паднат върху вас, тежестта им се удвоява. Бъдете внимателни в проявите си, за да не пукнат главата ви и ви осакатят. Пазете се от отрицателното в живота като от огън. Друг е въпросът с положителните мисли или чувства. Те са направени от лека, ефирна и светла материя, поради което възлизат нагоре и отиват към своята цел. Няма мисъл, добра или лоша, която, като свърши работата си, да не се върне при източника си. Една българска поговорка казва: „Плодът не пада по-далеч от корена си.“
Права мисъл е нужна на човека. Като мисли право, той лесно изправя погрешките си. Който не мисли право, търси вината за своето нещастие в близките си. Той казва: Нещастен съм, но затова са виновни жена ми,

децата ми. Той има жена и деца, лесно хвърля вината върху тях. На кого ще хвърли вината онзи, който няма жена и деца? И той е нещастен, но нещастието му се дължи на факта, че няма жена и деца. Значи, недоволството е вътрешно състояние в човека, а не външно. Никой не може до бъде щастлив външно. Поводът за щастието е вътрешен. Следователно, не е важно, дали жена ти е жива, или е заминала за другия свят. И при едното, и при другото положение ти можеш да бъдеш или щастлив, или нещастен. Ако жена ти е на онзи свят, ти трябва да знаеш, какъв е поводът за нейното заминаване. Ако имаш добро разположение на духа и го изгубиш, трябва да знаеш причината за това. Никой не е причина, освен ти сам. Докато мислите, че не всичко, което Бог е създал, е добро, вие сте на крив път. За да излезете от този път на разсъждение, ще знаете, че всичко, което Бог е направил, е добро. Приеми в себе си, че всичко, създадено от Бога, е добро и за нищо не роптай. Всяко страдание, всяка болест, беднотия, които идат от Бога, са приятни. Понеже Бог е благ, добър, на всички помага и лесно превръща злото в добро, беднотията в богатство, невежеството в знание, болестта в здраве. Наистина, Бог е благ, но от човека се иска вяра. Като вярва в Него, всичко се превръща в добро. Щом изгуби вярата си, веднага идат изпитания и страдания.
Страшно е положението на онзи, който изгуби вярата си. Без вяра, човек е изложен на големи съмнения и колебания. Той не може да задържи в душата и в сърцето си състояние на абсолютна вяра. Все ще се натъкне на нещо отвън, което ще разколебае вярата му. Все ще мине някаква чужда мисъл в главата му, че Бог не мисли за тебе, не те обича, забравил те е и т. н. И светията може да изпадне в такива изкушения. За да не им се поддава, той е крайно внимателен, пази съзнанието си постоянно будно. Той не очаква на любовта на хората и се стреми, във всички случаи в живота си, да проявява своята любов. Не е лесно да обичаш хората, особено когато мнозина не те обичат. Ти си длъжен да не им обръщаш внимание и да мислиш, че всички те обичат. Това е един от трудните изпити за светиите. Малцина могат да го издържат. Повечето светии пропадат и се връщат назад. Трябва да бъдеш голям, велик светия, за да издържиш този изпит. Затова, именно, Бог е снизходителен даже и към светиите, понеже пътят им е труден. Снизхождението се заключава в това, че се дава възможност на човека да се явява по много пъти на изпит. Докато не научи уроците си и не издържи изпитите си, той има право да се явява на изпит. Най-малко сто пъти има право да се явява на изпит по един и същ предмет.
Сега, да се върнем към необходимото и същественото за човека. От какво се нуждае човек? – От мекота. Едно от важните условия, при които човек може да постигне своите желания, е мекотата. Тя е мярка, основа, почва, плът, материал, средство, възможност за постигане и реализиране на човешките идеали. Без нея нищо не се постига. И да се придобие нещо, то е временно. Как можеш да работиш без материал? Нямаш ли материал за

работа, ти ще останеш само с въображението си. Кой земеделец може да изкара жито без нива, без рало и впрегатен добитък? Какъв учен е този, който няма книги и научни пособия за работата си? Значи, възможностите за работа, за постижение и за развитие се крият в мекотата. Прилагайте мекотата, за да се ползвате и вие, и вашите ближни от нея. Съвременните хора прилагат мекотата си, но отчасти. Всичко, което се прилага отчасти, дава частични резултати. Това е все едно да си служиш с известна енергия и да използваш минимално количество от нея. Човек трябва още да расте, за да дойде до положение да се ползва от всичката енергия. Затова апостол Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти пророкуваме." Благодарение на частичното знание на нещата, геологът изследва земните пластове, химикът изучава елементите и техните съединения, астрономът и астрологът – звездите, планетите и влиянието им върху човека.
И тъй, ако ви питат, какво представя новото учение, ще кажете: Новото учение има за цел да изправя погрешките на старото, да изправя и допълня сегашното знание и да въведе човека в истинското, безгранично знание. Ще кажете, че ви е дотегнало да се изправяте. Следвайте пътя на учителите, които поправят стотици тетрадки. Как не се отегчава учителят? Взима червено мастило и изправя погрешките на учениците си. Някои ученици не са доволни от учителя си, намират, че е голям педант, поправял и най-дребните погрешки. Не се сърдете на учителя си, но радвайте се, че има кой да ви изправи и помага. По-добре ли е да си мислите, че нямате погрешки и сте изправни във всичко? Разумният ученик е доволен от учителя си, колкото и да е строг и взискателен. Той внимателно разтваря тетрадката си, гледа погрешките си и ги изправя. Докато си ученик, все ще правиш погрешки. Не се учи лесно математика; не се учат лесно езици. Ще научиш един език на физическия свят, но след това ще научиш същия език в ангелския свят. Като го научиш там, ще отидеш в Божествения свят да го усъвършенстваш. Така е не само с езиците, но с всеки предмет, който изучавате на земята.
Човек е дошъл на земята да се учи. Земята е велико училище. Следователно, няма по-голямо благо за човека от това, да се учи и ученик да бъде. Обаче, повечето хора не обичат да учат. Като свършат едно училище, не искат да следват друго. Те се отегчават от ученето. Важно е човек да придобие навик да учи. Така той ще гледа на всички мъчнотии и изпитания като на уроци, с които лесно ще се справя. Какво ще правиш, ако не учиш? Какво ще правиш, ако не господаруваш? Ще кажеш, че искаш да станеш учител или господар. За да станеш учител, трябва да минеш известна школа. А да станеш господар, трябва да си минал през всички изпитания, които животът може да ти даде, Само светията може да бъде господар. И той не казва за себе си, че е господар, но служител на Бога. Който не е готов да бъде господар, той си създава тежка карма. Как постъпва господарят със своите подчинени? Ако е готов да господарува,

той постъпва разумно и справедливо с подчинените си. Ако незаслужено е станал господар, той сам си създава нещастия. Като не може да търпи някого, наказва го, докато го омаломощи. Това не е господарство. Лесно е да кажеш, че не можеш да търпиш този или онзи и да търсиш начин да се освободиш от него. Запитайте се първо, търпи ли го Бог. Ако Бог го търпи и обича, вие още повече трябва да го търпите.

Знаете ли, кого Бог обича и кого не обича? Вие не сте изучавали това, а трябва да знаете, че Бог обича и онези, които никой не обича. Към тях е насочено най-много вниманието Му. Бог отправя едното си око към онези, които мнозина обичат, а двете си очи към онези, които никой не обича. Това е много естествено. Той знае, че любимците на хората са обиколени с внимание, с любов, с грижи, поради което съзнанието им е далеч от Бога. Онези, които не са обичани, отправят погледа и съзнанието си само към Бога. Те мислят за Него, и Той мисли за тях. Ако и Бог ги изостави, те ще изпаднат в отчаяние. Ето защо, когато сте отчаяни, обезсърчени и изоставени, знайте, че има Един, Който ви обича и всякога мисли за вас.

Приложете мекотата в живота си, за да се ползвате от всички блага. Приложете мекотата, за да не изгубите условията и възможностите в живота си. Който губи добрите и благоприятни условия, той е в положението на обран поп. Той е изгубил своите добри мисли, чувства и постъпки. Един поп забогатял. Понеже добре изпълнявал службата си, пасомите му го обичали и щедро го възнаграждавали. Един ден той решил да напусне службата си, да си почине малко и да поживее за себе си. Случило се, обаче, да го оберат разбойници, и той изгубил всичко. Като останал без пет пари в джоба си, принудил се отново да стане поп и да продължи работата си.

Какво означава думата „поп“? – Папа, баща. Пазете се да не изпаднете в положението на обран баща, който изгубил жена си и децата си. Децата представят добрите мисли, желания и постъпки, които човек отхранва в себе си. Пазете се да не ги изгубите. Божествените мисли, чувства и постъпки не са нищо друго, освен огърлицата на човешката душа, украсена с скъпи диаманти и бисери. Радвайте се на красивите мисли, чувства и постъпки, като огърлица на вашата душа. Те са дар от Бога. Пазете свещено тази огърлица.

Радвайте се на всичко, което Бог ви е дал. Това е правият път, по който ученикът трябва да върви.

– Божият Дух носи всичките блага на живота.

29. Утринно Слово от Учителя, държано
на 19 април, 1936 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

---

*) II. Послание към Солуняните, 3 гл.

1936_04_19 Настояще, минало и бъдеще
неделно утринно слово Книга: Трите родословия - Жануа

НАСТОЯЩЕ, МИНАЛО И БЪДЕЩЕ. ИЗГРЕВ, ПЪЛЕН ДЕН И ЗАЛЕЗ. ПРОЩЕНИЕТО! ПРЕВОД ТРЯБВА

19 април 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето облачно, времето хладничко,
тъмно е и слаб дъждец вали.)
Нарядът.
Ще прочета 3-та глава от Второ послание към
Солуняном.
„В начало бе Словото“

Всеки ден, който човек преживява, си има своето временно предназначение. Трябва да се съпоставят нещата добре, за да ги разбира човек. В разбирането и прилагането на Словото е силата, с която човек може да се подвизава. По някой път вярующите се отегчават от многото преповторение. Ако не се преповтарят работите, както трябва, стават отегчителни. Нещо, което си разбрал веднъж, да ти го преповтарят, няма си място. Например пита те някой: „Знаеш ли български?“ Пита веднъж, два пъти, три, четири пъти и най-после кажеш: „Е, зная, какво ще ме питаш? Роден съм българин, как да не зная български?“ И туй е, тъй да кажем, по отношение на езика. Но по какво трябва да се отличава един българин? Или по какво трябва да се отличава един християнин, или един вярующ в Новото Учение? Все трябва да има нещо. Един музикантин се отличава по туй да знае да свири. Един певец се отличава по това да знае да пее. Един художник, един скулптор – че знае да вае. Един шивач се отличава със своето изкуство. Все трябва да има нещо човек, с което специфично да го отличават. Е, дружество си, има много работи да се учат. Има работи, които вие още не сте сънували; а един ден ще почнете да ги сънувате. Защото най-първо хората започват да сънуват работите, а после се реализират нещата. Под думата „сънуване“ разбирам неща, които са далеч.

Например как ще поставите вие миналото, бъдещето и настоящето? Може да поставите три изгрева. Три положения може да се съпоставят. Може да поставим бъдещето като един бъдещ изгрев; а миналото е един залез; а настоящето е пълен ден. И тогава, хората винаги ядат на обяд. И можем да изкараме едно криво заключение. Няма само един обяд. Хората ядат; гладният и на обяд яде, и вечер яде, и прави и закуска. Така че

съпоставяме: бъдещето – изгрев, миналото – залез, настоящето е пълният ден.

Какво ще разберете сега? Виждаме тогава действителния живот – бъдещето не е дошло, миналото е минало, а настоящето е ден, обед е. Ние мислим, че бъдещето не е дошло – значи слънцето не е изгряло.

Сега, противоречието, което ще се яви. Настоящето е ден; тогава, ако бъдещето е изгрев, тогава казваме: бъдещето не е дошло, ние го чакаме да дойде. А пък миналото, което е минало, нищо не е. Как ще примирите бъдещето и миналото? Малко философия трябва. Оплетени са работите. Да ги примирите. Противоречия са това. Видими противоречия са те. То е съвсем друга опитност на съзнанието.

Когато говорим за изгрева, ние разбираме живота на ангелите; когато говорим за настоящето, ние разбираме живота на Бога – Бог как се проявява. А когато говорим за залеза, ние разбираме човешкия живот, за миналото. Миналото е все човешко. Човек живее все в миналото. И всички вие все се въодушевлявате все с миналото. Казвате: „Едно време аз какво направих.“ А за бъдеще, понеже човек нищо не е направил, то е животът на ангелите. Това е едно обяснение, сега. Бъдещето е на същества, които седят по-високо, разбрали са живота. Най-първо иде животът на ангелите, после – животът на Бога, а най-после идваме ние. Ние сме залез. Вече има съвсем друго разбиране. Не че слънцето си е заминало някъде. И всъщност, когато у нас е залез, на друг е изгрев. Когато у нас е обяд, на друг е изгрев. И т.н.

Е, как ще примирите противоречията? Вие седите в света, едновременно до вас седи един и вие казвате: „Много добре вървим вече.“ Тъй, вас ви е приятно, казвате: „Много добре вървим.“ Усещате, че голям прогрес имате. А до вас седи друг, казва: „Никакъв прогрес няма, много на зле отиваме.“ Двамата седят и слушат Словото. Е, как ще примирите противоречията? Някой седи, той схваща нещата по човешки. Другият се подигнал в живота. Този, който се примирил с всичко в живота, той схваща нещата по Божественому. Като човек, ти не можеш да се примириш с всичко в света. Ще кажат: „Примирете се.“ Можеш да се примириш с всичко в света само в Божественото.

Че, как ще разбирате? Има неща, от които човек не може да се убеди. Има положения, в които човек не може да се убеди. Е, как ще го изясните? Представете си, че ти си вдигнеш лявата ръка и си удариш една плесница на дясната си ръка. Ще се докачиш ли? Ще ѝ простиш. Дигнеш дясната ръка, хайде на другата ръка една плесница. Е, кому ще се сърдиш? И ще се

сърдиш ли на дясната ръка, да ѝ кажеш: „Не искам да те видя“? И като се разсърдиш на лявата и дясната ръка, какво ще правиш? Представете си сега, че ти се сърдиш на дясната ръка и на лявата и викат те на гости, тръгнеш на разходка и понеже си гневен, дадат ти да ядеш, а ти седиш, ръцете ти не помагат. Казват: „Яж де!“ Как ще ядеш?

Тоест, трябва да се съпоставят нещата. Като се каже някой път: „Трябва да прощаваме“, трябва да имате една ясна представа. Ти не можеш да не простиш на дясната си ръка и на лявата. Каквото и да направят, ти заличаваш, казваш: „Няма нищо, те са моите ръце; те правят някои погрешки, но те не го правят от съзнание.“

Тъй трябва да мислите вие. Има някой човек, който ви е плеснал, но той е дясната ръка на Бога, или той е лявата ръка на Бога – как ще се сърдите вие? Ако ти се разсърдиш на този, който ви е плеснал, понеже Бог го обича, ти съвсем ще се отдалечиш. По същия закон, ако ти се докачиш на двете си ръце, ти ще останеш гладен, нищо повече! Представете си, че вие се разсърдите на краката си. И мнозина има, които са разсърдени на краката си – не могат да ходят. Всичките парализирани хора са разсърдени на краката си. Който се разсърдил на очите си, ослепява; които се разсърди на ушите си, оглушава; на езика си – онемява. Питам сега, аз разглеждам въпроса: ако ти се разсърдиш на ръцете си, на краката, на очите си, ушите, на устата си, питам: какво си придобил тогава? Каква философия е това? Аз ви давам едно ново гледище, не че сега го създавам, но има същества, напреднали същества и на Земята има, така мислят. Как тогава, обиди ме някой кръвно, не мога да му простя? Е, за мен, аз примирявам нещата, казвам: аз прощавам. – „Ама ти си много мекушав човек.“ – Че какво няма да ѝ простя? Трябва ми ръката да пиша. И като ѝ простя на нея... Не пише ръката, като не я обичам. Щом ѝ кажа, че я обичам, ръката е готова вече на всичко. Казва тя: „Каквото кажеш, аз ще го направя. Каквото кажеш, ще го направя.“ И ръката не се противопоставя на човек, който я обича. И в кал да я туриш, тя влиза; и в помията. Не е ли тъй? Какво ли не прави ръката за любов. Може ли да кажете, че не е тъй? И в боята влиза, и очерня се, и всичко. Казва: „Няма нищо.“ Щом я обичаш, всичко прави. А щом не я обичаш, тя винаги е много бяла и красива, и на всякъде не влиза вече. Тогава?

Е, хубаво, ако Господ ви обича, вие като вашата ръка ще влизате навсякъде. Какво ще кажете тогава? Сега, моят извод. Вие не сте го мислили това. Че като ви обича Господ и вие Го обичате, ще влезнете навсякъде. Както вашата ръка. И ако нямате това съзнание, щом като усещате Божията Любов, трябва да бъдете готови на всичко. Да няма нищо, за което да кажеш: „Аз туй не мога да направя.“

Та казвам: Не че нямате желание, вие имате желание, но вие някой път съпоставяте вашето разбиране; тъй както едно време един турски съдия, от тези турските мирови съдии... В турския език Силистра и Силиврия еднакво се пишат. Този отива един да му извади паспорт, да му позволи да отиде до Силистра, той пише, пише, Силистра не може да напише, понеже и двете еднакво се пишат, казва: „Че ти трябва да идеш в Силиврия." – „Че как?" – „Е, там трябва да идеш." И вие по някой път, като не можете да напишете нещата както трябва, казвате: „Вие трябва да идете за Силиврия."

Сега, туй изяснение трябва да го турите малко по-далеч. Например вие казвате, че някои неща не се отнасят до вас. Не. Всичко се отнася до вас. Един ден има отношение до вас. Но някои нямат разбиране, казва: „Защо така този ден е такъв? И като днешния ден никога да не ми се случва." А друг казва: „Такъв ден всякога да ми се случи." Е, кой е на правата страна? Защо единият иска този ден да му се случи, а другият не иска? Кой е на правата страна? И двамата са прави. Те изтичат от едно лично гледище. То значи: такива състояния като днешните да не ми се случат или да се случат. Това той разбира. Трябва да се преведе: което ми се случва, а не денят да не ми се случи. А такива състояния, такова мое голямо неразбиране като днешното, втори път да не ми идва. То е тъмно за мен. Ти си като в мъгла. Така трябва да преведете. Ако кажеш, че „днешния ден не го искам, да не идва", ти изхождаш от едно неразбрано гледище на нещата. Всеки ден носи своето благословение. Хората са все същи. Но има едно вътрешно разбиране.

Сега, другото. Неразбраното, ето как го обяснявам. Вас може един човек да ви е много неприятен по една много малка причина, която просто седи у вас, а не у него. Причината, дето той ви е неприятен, седи у вас. Вие сте ходили на работа и по невнимание – да допуснем, че сте работник – и ръката ви до лакътя е ударена, а лакътят е много деликатно място, и се образува рана, че тази ръка не искате никой да ви я бута, да не я пипне. Един ден този човек идва и като ви обича, хване ви ръката и вие подскочите от болка. Ти го погледнеш малко кръвнишки, казваш: „Не разбираш ли, че ме боли?" Питам: Кой е крив? Който иска да си покаже любовта към вас, или вие, който е повредил вашата ръка? Вие, които сте си повредили ръката. И трябва да бъдете внимателни. Някой път казвате: „Аз такава любов не искам." Докогато ръката ви е смазана, то такава любов е несъвместима с вашето разбиране. Но ако вашата ръка оздравее, какво трябва да бъде вашето поведение? Да допуснем, че някой човек донесе добра храна, но вашият стомах се намира в разстройство; ядете вие, но коя е причината за вашето разстройство? Който ви донесе храната ли? Вие ще

кажете: „Той не е ли разумен?“ Кой не е разумен? Онзи, който донесе храната, или вие, които не сте знаели да пазите стомаха си?

Та, първата причина за онова разстройство, което някой път претърпявате, все седи във вас. Някой път казвате: „Господ така ме е създал.“ Да, Господ създаде деня, но Господ не създаде нещастните дни. Изгрева Бог създаде, ангелите създадоха, а залеза хората създадоха. А обеда Бог създаде. Тъй че ангелите създадоха сутринта, изгрева, Бог – пълния ден, а ние създадохме залеза на Слънцето. Ако ние не направихме залеза, той няма да дойде. А ние сме, които подписахме на Слънцето за Силиврия да иде. Слънцето пита: „Да заляза ли?“ Ние казваме: „Да залезе Слънцето.“ Понеже ние не го обичаме, казваме: „Хайде, да си върви!“ А ако не го напишем така, то няма да залезе.

Е, хубаво. То е буквалното схващане. Вие имате едно прекрасно състояние... Да обясня сега какво е залезът. Вие имате едно прекрасно вътрешно, духовно състояние. Но някой път на това прекрасно вътрешно състояние, вие му подпишете да си върви. Като му подпишете паспорта и то си замине, цялата ваша Земя се обърне. Изчезне Слънцето и вие се намирате в едно противоречие в живота. И след туй, за да се оправдаете, казвате: „Господ така нареди нещата.“ Не, не ги нареди така нещата. Господ нареди пълния ден. Пълният ден е от Бога, щастието е от Бога, нещастието е от нас, а идването на щастието е от ангелите. Един ангел ти донася щастие, а Бог поддържа това щастие. А ти, ако не внимаваш, можеш да го изгубиш. И сега, всичката наука седи в туй: Онова, което Бог ви е дал, да го пазите!

Едно малко обяснение. Трябва да пазиш очите си. Как? Някой път онези, които работят при силен огън, или някой път не внимавате, приближавате очите си. Много внимателни трябва да бъдете към очите си, да не ги повредите; или може да ги изгорите; или от голямо усърдие може да повредите ръката; или, да покажете на хората, че сте голям пешеходец, може да си повредите краката. Или, има места, дето може да повредите крака си. Някой път, за да покажете, че имате голяма любов към хората, може да си повредите и сърцето. От голяма любов може да повредите сърцето си.

Аз не препоръчвам пресилване в нищо. Не се пресилвайте в нищо! Пазете очите си, ръцете си, краката, ушите, всичко, което имате, пазете го! Нали казват: „Да го пазиш като очите си.“ Понеже очите се пазят.

Та, пазете сега онова, което имате. Вие искате други да го пазят. И взимате Господ да го пази. Господ го пази. Само ти да не се повредиш сам. Господ всички пази. И всякога най ни пази Господ, когато Го слушаме и

изпълняваме Волята Му. Той бди над нас. И казва Писанието, че ни е написал на дланта Си. И тогава казвам: Не слизай от Божията длан!

И апостол Павел, понеже сте чели това, загатва така, че някои вярващи, като станат вярващи, не искат да работят вече. Да допуснем, че някой, преди да е бил християнин, е работил усилено, като занаятчия, земеделец; но като стане вярващ, казва, че не трябва да се пресилва. И казва: „Толкова време аз работих, и сега, понеже работя за Господа, няма да работя като земеделец.“ Не. Ти дълго време ще работиш, да ликвидираш със земеделието. Понеже, като земеделец, ти си нашарил задниците на своя добитък, бил си ги много. Използувал си ги, да кажем 20 години си работил земеделие като невярващ и всичкият добитък се оплаква от тебе. Сега 20 години ще работиш пак земеделие, да покажеш християнството на добитъка си. Ще ги гледаш, ще ги милваш; няма да ореш по 8–9 часа, а само 3–4 часа ще ги впрягаш и ще ги нахраниш, да познаят, че в тебе има една промяна в твоя живот. Е, питам сега... И след туй, след 20 години, ти имаш право да напуснеш земеделието.

Е, да допуснем сега, че ти си ученик в едно училище, че искаш вече да свършиш гимназия. Да допуснем, 7 години ти е взело да свършиш гимназия, а ти си се скарал с всичките. Като се обърнеш в Новото Учение, пак ще се обърнеш, ще се върнеш назад между всички ученици; пак в гимназията още веднъж, ще свършиш гимназията по всичките правила. Да не кажеш нито една обидна дума, нито една лоша дума. Тъй разбирам, да свършиш гимназия. Така ще свършиш и по всичко „6“ ще имаш.

И да допуснем, че си бил учител някъде. Някой сега е станал учител. Че в Новото Учение, вие трябва пак да се повърнете назад; пак ще станете учител. „Аз – казва – не искам да учителствувам.“ Аз ви подписвам за Силиврия, комуто и да е. Че си завършил, и всичките ученици да са доволни от тебе. Ще напуснеш учителствуването. Ще кажат там: „Целият си живот трябва да бъдеш учител.“ То е един занаят. И всичко това са занаяти; и всичките занаяти трябват. Понеже учителството е един най-лек занаят. Един учител е като един капелмайстор. И всеки учител, капелмайстор, си носи една малка тояжка; пък някои учители се ухитрили и носят една малка тояжка в джеба си или в палтото си – молив; и погледнеш, като съгреши някой ученик, той извади тояжката си, извади и тефтера, почне да чете нещо. И погледнеш, след един, два, три, четири дена ученикът е изключен. Ако е в гимназията, изключен е за поведение.

Но помнете, че и вие сте ученици. Тогава има над вас друг учител. И един ден вие уволните едного и вашият учител, и той изважда своята тояжка, и той ви уволнява. Каквото правиш, ще ви го направят. Законът е тъй.

Сега, вас ви се вижда малко странно това, нали така? Една ясна идея да ви представя. Не правете тъй. Правете туй, което е добро, понеже при вас ще се повърне. Представете си, че вие имате един комин, през който искате да излезнете нагоре. Но не може да излезнете из комина. Имате една ябълка, топка, хвърляте я и не може да излезе из комина. Тази ябълка иде донякъде и се повърне пак надолу. И вие трябва да внимавате, да не ви пукне главата.

Туй, което хвърляте нагоре, то ще се повърне при вас. Понеже такъв е законът. Всички тия неща, които се хвърлят нагоре, се връщат към изходната точка, отдето са тръгнали. Вие не може да разберете, че вашите мисли, желания, по закона на теготението ще се върнат при вас. И по този начин вие, с всяка една мисъл, желание, като се повърне при вас; вие като го хвърлите нагоре, то ще се повърне при вас. Туй е всичката философия на живота. Затуй трябва да бъдете много внимателни – топката на вашата глава ще се удари. Ако вие се разсърдите на Слънцето, че искате да го задявате с камъни, този камък ще се повърне при вас. Няма мисъл, добра или зла, която да не се повърне при вас. Плодовете на едно дърво падат при корените. Законът е такъв! Никога един плод не пада по-далеч от корена на дървото. Туй е важно. Ако искате да се самовъзпитате, вие мислите, че каквото правите, е право. Ако всичко, което правите, е право, отде тогава произтичат вашите нещастия? Често вие казвате: „Аз съм порядъчен, порядъчно живея, а съм нещастен.“ Че как тогава? – „Ама хората.“ – Не. Аз ще ви докажа, че има хора, които, без да има някой да живее около тях, пак са нещастни. Казва: „Жена ми ме измъчва.“ Съгласен съм. Тъй. Някой се оплаква от жена си, която е при него; а друг тъжи за жена си, която я няма при него. Питам: Ако философията е права, защо човек да е недоволен – никой няма при него и той пак страда. Жена му не го мъчи. Ако тази жена, която не го обича, ако тя се махне, той мисли, че ще бъде щастлив. И това не е. Но ако обичаш една жена и тя си замине... Сега, разсъждавайте право. Тогава – другото положение. Ако жената, която ти си обичал, ако тя си замине, какъв е вътрешният повод? Защо тя трябва да остане?

Или, преведете примера. Ако ти имаш едно състояние и си го изгубил, кои са поводите? Кой е станал причина туй състояние да си замине от тебе? Причина си ти! Нищо повече! Ако така не разбирате, вие не може да разберете ония важните въпроси, които стоят пред вас. Дотогава, докато вие мислите, че Господ така е създал света, не другояче... Трябва да разберете: всичко, което Бог е създал, е разумно! И в Бога няма нищо неразумно. Всичко, което Бог прави, е добро! И следователно, щом кажем, че всичко е от Бога, защо ще роптаете? Ако е от Бога страданието, добре

дошло, ще ми е приятно. Боледувам – добре дошло, от Бога е. Безпаричие – от Бога е. Каквото и да дойде в света, не разбирам само едностранчиво живота. Ако така разбираме, е право. Тогава и болест, и здраве, и богатство, и сиромашия; и ученост, и невежество, щом е от Бога, ако ние така вярваме, нещата ще се сменят. Понеже Бог е добър и благ, Той винаги помага. Ако така вярваме, Той ще смени нашето състояние. Но всъщност въпросът не е така. То е така: и като помислим, че и страданията са от Бога, Бог ни премахва страданията, да знаем, че не Той е причина на страданията. Ние, като вярваме в Него, ние преставаме да боледуваме. А като се обезверим в Него, тогава идат нашите силни изпитания.

Всякога има едно обезверяване у човека, което човек не го вижда. Човек е едно същество крайно колебливо. Някой път ние се обезверяваме. И тъй може да се обезвериш за една секунда. Но туй ще се отрази върху положението ти. Много мъчно е човек да задържи едно състояние на вяра, никога да не се поколебае неговото сърце. Някой път ти мине мисълта, че „Господ си играе с мене“. То е обезверяване. Или мине ти мисълта: „Забравил ме е Господ.“ И то е обезверяване. Или някой път мине мисълта, че „Той не гледа с добро око, аз толкова Му се моля, по 3–4 пъти на ден, а онзи никак не се моли, и къща има, и деца, а мен ми побеля главата“. Ще мине една малка мисъл такава. Даже, и някой път и на един светия минава такава мисъл. И някой път защо светиите се пазят? То са най-големите изпитания на светиите в света. Че те трябва да дойдат до положение да не желаят любовта на никого. Те я желаят, но постоянно трябва да се отказват. Например ще ги пазят... А той, и като го одумват, и като лошо мислят, и като не го обичат, той ще мине като че го обичат. То е най-трудно състояние: да не те обичат и ти да мислиш, като че те обичат. Не те обичат, хукат те, плюят те и ти да мислиш, че хубаво говорят и да се усмихнеш. То е най-трудното положение на светиите! Някой казва, иска светия да стане. Този е най-тежък изпит на светиите. И всички светии там пропадат. Малко светии има такива, големи светии. Другите, дотам като дойдат, все са светии, а като дойдат до този изпит, на 100 светии един издържа изпита! А другите се повръщат назад. И на светията му е жалко. На един светия се позволява 99 повторения. Господ е много снизходителен към тях, понеже е трудно туй изпитание. Че ако той пропадне, 99 пъти може да пропадне, но на стотния път като дойде, той трябва да преодолее, да издържи. На стотния път като дойде и първокласен светия става!

Та, вие, ако сте направили първия опит и не сте го издържали, имате още 98; ако сте държали два пъти, имате още 97; ако сте [държали] три пъти, и т.н. До 99 пъти имате шанс да правите, да издържате. Та, не се обезсърчавайте.

Но да се повърнем към съществената мисъл. Аз ви говорих преди: на всинца ви трябва мекота. Единственото условие, при което може да постигнете всичко, това е мекотата. То е мярката. Мекотата, това е материалът, от който ще направиш нещо – то е плът, то е почва, то е основа. Това са възможности, това са средства. Всичкото е тя. Мекотата е място, откъдето вие ще вземете, възприемете материал за работа. Без мекота, всичко ще бъде само тъй, въображаемо. А в мекотата ще имате материал да работите. А щом работиш, ти можеш да прогресираш. А без мекота нищо не се постига. Какъв земеделец е този, който няма нива? Какъв земеделец е този, който няма рало и впрегателен добитък? Какъв учен човек ще бъде този, на когото очите са развалени и книги няма и пособия няма?

Значи, възможностите, които ни са дадени сега в света, това е мекотата! Мекотата е нещо повече, но аз само сравнявам. Живейте в мекотата и я използувайте. Тъй, както сега сте живи в мекотата, но малко сте придобили. Например сегашните хора горят, но горението не е пълно. Например, ако вземеш един килограм газ, ако знаеш как да я употребиш, ти с едно кило може да прекараш 6 месеци. Ако можеш да развиеш енергията на туй горение. А сега с едно кило газ, не зная, колко време прекарвате вие? Най-голямата лампа ако се вземе, отива доста газ. А туй в съвременния живот го наричат: икономия трябва да се прави. Хиляди години Земята е седяла без хора. Защо? За да се набере потенциална енергия или вещество, което се намира в Земята.

И сегашните хора, за да си развият своята мисъл, кинетична мисъл, те имат все какво да работят – докато се намери условия, с какво да работят. Ако нямаше дървета, с какво щяха да работят дърводелците? Ако ги нямаше глинените слоеве на Земята, с какво ще се занимават нашите геолози? И ако ги нямаше тия небесни тела, с какво ще се занимават астролозите? И ако ги нямаше елементите, с които светът е образуван, с какво ще се занимават химиците? И мога да ви изброя такива ред положения. Значи толкова хиляди години минаха, за да се създаде светът, и трябва да се съобразяваме с Волята Божия във всичките положения. Това е Новото Учение – във всички положения. Не както сега хората разбират. Отчасти, дето го разбират, съгласни сме с тях, а дето не разбират право, всичко туй трябва да се коригира. И всеки един от вас постоянно трябва да коригира в себе си. И да не кажеш: „Дотегна ми да коригирам.“ И хиляди пъти ще коригираш! Лошо ли е да коригираш? Сто тетрадки имаш. Ако учителят коригира тетрадките, някой път учениците не са доволни; а някой път учителят като им коригира тетрадките, учениците намразват учителя си. Казват: „Той е много педант, за най-малката погрешка, и зачерква.“ Гневят се учениците.

Не се гневете, тетрадките ви може да са нашарени с погрешки – радвайте се, че има някой да ви показва погрешките. По някой път гледам, някой, като му покажеш една погрешка, той се разсърди. И мисли, че много хубаво прави. По някой път гледам, някой новоначинающ по английски, учи английски, като ми говори, говори, брътви нещо, казвам му: „Кажи как се пише на английски думата?“ Той ми я срича. Рекох: Така не се произнася. Гледам, един говори на френски, минавам, като всички, аз не зная много на френски, но каквото зная на френски, го зная много добре. Никога не казвам, че зная френски, но каквото зная на френски, го зная тъй, отлично. То е един френски език, но език е на ангелите; има един английски език на ангелите; има и един български език на ангелите. А земните езици не съм ги научил още. Модерни езици. На френски сега се уча.

Но да се повърнем. Тези неща ги навеждам като едно изяснение на онази велика Истина. Светът е едно училище. И засега няма по-хубаво състояние от да бъдеш ученик. То е най-хубавото нещо. Няма по-хубаво нещо от ученичество. И не желайте това. И мнозина от вас стават нещастни, понеже не искате да се учите. Казвате: „Дотегна ми да уча.“ Какво искаш да станеш? Той иска да стане господар. А ти, да станеш господар, значи да си намериш беля на главата. И всичките падения на хората произтичат от желанието, че искат да станат господари. Щом станеш господар, ти трябва да си един първокласен светия, да си минал през всичките изпити. И тогава, да станеш господар. А сега, със своето знание, да станеш господар, ти ще си създадеш туй, което индусите наричат лошата карма в живота. Лошата карма ще създадеш. Аз съм слушал, мнозина казват: „Как го търпи туй същество Господ? Как не го е махнал? Ако аз съм, ще го махна.“ Тегли резолюция, иска да го махне. Този човек е дясната страна на Бога, а той иска да го махне от света. Вие не знаете кого Господ обича и кого не обича. Вие това не сте учили още. Най-обичните хора от хората са най-необичните от Господа! А най-необичните хора от хората са най-обичните на Бога! По някой път аз така виждам. Тези, които са най-обични от хората, Господ никак не ги обича. А тези, които не са обичани от хората... Не че е грешен – да ви кажа тази дума, аз ще ви оставя едно впечатление лошо. Аз ще туря по-мека дума. Аз даже окото си не помръдвам, да го видя; не искам и един поглед да хвърля на него. Че ти не искаш поглед да хвърлиш, а Господ и двете Си очи, постоянно погледът Му е върху него. Ти не искаш да го видиш, а Господ постоянно го гледа. Та, ако сте от онези, за които никой от вас не иска да ви погледне, Той, Господ с двете Си очи ви гледа. Туй е великата Истина в света, ако искате да знаете! Защо е така? Защото е така. Ето на какво основание отгоре. Този човек, когото хората обичат, той постоянно е съсредоточен, за тях мисли, за Господа не мисли,

да гледа за него. На него не е будно съзнанието. И Господ казва: „Няма защо да го гледам.“ А онзи, понеже никой не го гледа, за да не се отчае, Господ го утешава. Той гледа към него. Тъй щото, като дойдат ония изпитания в живота – има Един да ви гледа! Не казвай: няма кой да ви гледа! Бащата казва, че синът не го гледа. Възможно е.

Та, сега ви наведох на мисълта... Туй е като ученици, каква трябва да бъде вашата нова мисъл. Като говоря за мекотата, разбирам ония условия, които Бог е турил за вашите възможности да се подвизавате. Използувайте ги. И не се суетете с това, с което хората се суетят. Всичко в света е създадено за вас като ученици. Всичко в света е създадено за вас, като пособие. Казвам: Има неща, които вие даже и не подозирате и не може да се ползувате. И още хиляди години може да се живее на Земята, за да се разбере Земята. Аз съм слушал, някой казва: „Втори път не искам да се прераждам, да дойда на Земята.“ Вие ще се върнете на Земята, тъй както някой обран поп.

Ето как е излязла тази поговорка за обрания поп. Той като служил, спечелил пари. Понеже кръщавал, проповядвал хубаво, и спечелил хубаво. И казва: „Дотегна ми да погребвам хора, да ги кръщавам и да ги венчавам.“ И хвърлил килимявката си и казва: „Свободно да си поживея и аз! Попски не искам да живея.“ Обрали го разбойници и не знаел какво да направи. Турил си килимявката и джубето, пак се върнал, казва: „Пак ще се женят хората.“

Хубаво щяло да бъде да не ви обират, но ако ви обират, пак се върнете, повторете нещата. Обрания поп, аз другояче го тълкувам. Ако не сполучите, върнете се наново, поправете вашата погрешка. И втори път гледайте да не ви обират, да не бъдете обран поп. Или, поп какво значи? Поп значи баща. Да не бъдете един обран баща.

Сега да ви преведа какво значи обран поп. Ти си баща. Умре син ти, умре дъщеря ти – ти си обран поп. Ако хубавите мисли и хубавите чувства изчезнат, ти си обран поп. Обран баща. Аз по-дълбоко тургам тия работи. Мен обраният поп не ме интересува. Но ти изгубиш хубавите мисли, чувства и хубавите постъпки. Туй е заключението. То са бисерите на човешкия живот. Едно знание, тази Божествена мисъл, носи я като огърлица; едно хубаво желание носи го като огърлица; едно хубава постъпка, радвай се на постъпките. Понеже добрите мисли и чувства и постъпки, те са дар от Бога!

Пазете онова, което Бог ви е дал, което сте намерили. Радвай се, понеже то е от Бога! И което сте чувствували, радвайте се, понеже и то е от Бога! За

всичко се радвайте, то е Правият Път, в който ученикът трябва да върви.

Божият Дух носи всичките блага на живота! (Три пъти.)

6.10 ч сутринта

(На поляната – упражненията.)

29-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 19.IV.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1936_04_19 Светило на тялото
неделна беседа

СВЕТИЛО НА ТЯЛОТО

„Светило на тялото е окото“.

Отче наш.

„Бог е любов“.

Ще прочета няколко стиха от 11 глава от евангелието на Лука, от 33 стих.

„Светило на тялото е окото.“ /34 ст./.

„Духът Божи“.

В цитирания стих не се говори за две очи, но се говори за едно око. Външните, физическите очи са създадени по образ на това око. Сега вие не трябва да разбирате, че енергията произтича от окото. То е като пособие. Както имате лампа, с която осветлявате нощта, такова нещо е и окото. Разни са съмненията върху това око. Ясновидците имат това око, което наричат интуиция. Това око се намира някъде в мозъка. Някои определят неговото място, някъде в тъй наречения „пенозовия възел“. Можете да изучавате анатомията и физиологията, но там не се споменава за това око. В старите времена научно са изучавали човека, и сега го изучават, но човек не е така просто създаден, както външно изглежда. Той няма само едно тяло, както го виждате. Той има три основни Божествени тела, с които живее. Освен тези три, човек има и четвърто тяло. От развитието на тези тела зависи неговата еволюция.

Сега аз ще ви говоря за неща, които ще ви бъдат полезни. Човек се нуждае от много неща. Много въпроси са важни за него. Въпросът за яденето е важен, за дишането – също е важен, за гимнастическите упражнения е също така много важен. Всичко в живота зависи от гимнастическите упражнения. Ако ти не си гимнастик в живота си, ти не си човек. Не е въпрос само за външните упражнения, но ако ти не знаеш как да движиш мозъка, сърцето и волята си, ти нищо не можеш да постигнеш. Аз гледам сега и в Америка, и в Англия, и в Германия, и във Франция, в Русия – навсякъде правят гимнастически упражнения. Обаче те нямат една научна основа, върху която да се поставят техните упражнения. Има упражнения, които събират, акумулират (енергията), но има движения, които разпръсват енергията. Има движения, които са здравословни; има движения, които са болезнени. Виждали сте как болният се упражнява. Ако на един учен човек, който е свършил четири факултета, кажете, че трябва да се упражнява, той казва: Това е игра работа. Оставете ме мене, аз съм учен човек, няма защо да се упражнявам. Но утре като заболее този

учен човек, ще го видите как се упражнява. Той е учен човек, но и той като обикновения, като простия, човек се упражнява върху кревата си. На кревата си се учи как се играе гимнастика. Това е един контраст, но изобщо, духовните, религиозните хора, както и тия, които минават за християни, като не разбират дълбокия смисъл на живота, те се стремят към седящ живот. Седящият живот много се практикува на изток, между факирите в Индия. Някои факири седят по десетки години на едно место, не се движат, не се упражняват. Те не правят физически упражнения. По този начин, обаче, някои органи се атрофират. Това е до разбирането. Обаче, целият човек трябва да се упражнява. Всички удове, всички мускули, цялото тяло трябва да се упражнява. Цялото тяло трябва да се упражнява. Тези движения трябва да бъдат научни, а не само така, да прави човек упражнения, каквито иска и както иска. Когато религиозните видят някой религиозен или духовен човек да играе хоро, те казват: Този човек трябва да е полудял, той не е с всичкия си ум. Той е светски човек. Че ако момата не играе, тя не може да си избере момък за себе си; и ако момъкът не играе на хорото, той не може да си избере мома. Чудни са хората! Все-таки те трябва да правят упражнения. Първо ще правят упражнения на очите си, на ръцете си, на цялото си тяло. Те трябва да отварят и да затварят очите си, да ги упражняват. Човек трябва да маха ръцете си на една и на друга страна, да свива пръстите си, да прави с тях ред упражнения.

Съвременните хора не искат да им се говори отвлечено. И ние не говорим отвлечено. Ние говорим реални неща, така както са. Някой казва, че иска да му се говори конкретно. Той взима думата конкретно, вместо думата реално. Конкретно е едно нещо, а реално е друго нещо. На български език като турите думата (съществено), тя няма същото съдържание. На български език думата (съществено) и реално се различават. Реално е това нещо, което можеш да хванеш с ръката си, да туриш в действие. Като се каже съществено, българинът излиза от буквата С, която означава нещо, което взимаш близо до сърцето си. Съществено нещо е за сърцето ти, но не е реално за ума ти. Една жена може да ти бъде съществена за сърцето ти, но не е реално за ума ти. Нещо е съществено, може да те обича, но не е практично, не е реално. Тъй значи да се говори конкретно. Казват за някоя мома: Много е добра, знае да готви, всичко прави, но няма парички, не е реално. Ако имаше парички, щеше да бъде по-реално. Или ще кажат, че е много деликатна, не е пълничка, лицето ѝ не е мускулесто, не е така реално. Ако си мускулест, това е реално, а съществено е, че е деликатна. Сега, това са понятия, но това още не е човекът. Стяжението е тялото. Човек има много стяжения. Човек не е минал само през човешка форма. Човек е живял и във формата на същество, с два рога на главата и с опашка. Изобщо, човек е минал през разни форми. Той е минал през

много жилища. Ще кажете – нима човек е минал през формата на животните? Не, той е живял в къщите на различните животни. Тия къщи той сам ги е построил. Той е живял в малки, микроскопически къщи и след като е забогатял, той казвал на слугите си: Оставям тази къщичка за вас, а аз отивам в по-голяма къща. И тогава, по-малки от него същества влизат в колибката му. Като е минавал през цялото животинско царство, човек си е оставил наследници на по-малките си къщички, защото си е съградил по-голяма, по-хубава къща. И в тази къща той не мисли да остане за дълго време. Като е забогатял, той не знае сега, от мрамор ли ще си прави къща или от друг някакъв материал.

Сега онези, които не разбират законите, взимат Библията за авторитет, и казват: Така е казал Господ. Човешката душа, човешкият дух, са резултатите на тази написана книга. Обаче, тази написана книга едни тълкуват по един начин, други – по друг начин. Где е авторитетът? Това е един написан закон. И после казват, че това е откровение. И Христос има някои откровения, но где са те? Няма ги написани. Има едно писмо от един от доста напреднали християни, но аз се чудя на неговите възгледи. Той ми се оплаква, казва ми: Имах един доста добър приятел, който много пъти ми е помагал, но сега сърцето му някак е изстинало към мен. Той не показва никакво съчувствие към мене. Аз му пиша, а той ми е изпратил една книга да я чета. Не ми трябва книгата му. Аз имам нужда от нещо – по-реално. Той се страхува да не попадне под някакво заблуждение, а ни най-малко не се страхува от образа на Кесаря. Страх го е да не пипне някакво заблуждение, а ни най-малко не го е страх да пипне образа на Кесаря. Той служи на Кесаря, а току вади пари от джоба си и казва: Аз служа на Господа. Че ти служиш на Кесаря. Но това е до разбирането. Опасността не е в парите външно, но опасността е в любовта към парите. Опасността не е в жените, но в любовта към жените. Опасността не е в мъжете, но в любовта към мъжете. Опасността не е във виното, но в любовта към виното. Това са положения. Ще кажете: Каква опасност може да има в любовта? – Голяма опасност може да има. Като залюбиш някого, после ще го намразиш. Или, като залюбиш някого, ще почнеш да му търсиш сметка, къде е ходил, с кого се е срещал, как се е ръкувал, как е стиснал ръката му и т. н. Тези неща стават все от любов. Хората казват, че трябва да се обичат. До известна степен това е право. Любовта е сила, с която трябва да знаем как да се разправяме. Тя е огън, който носи голяма топлина в себе си. Досега никой не е измервал топлината на любовта. Любовта започва от най-малката топлина и стига до най-голямата, която всичко разтопява и унищожава. Зависи, как ще се прояви тази любов. Опасността не е от огъня на любовта. Опасността е в твоето приближаване или отдалечаване от огъня на любовта. Ако много се отдалечаваш от любовта, ще замръзнеш, ако много се приближаваш, ще се стопиш.

Следователно, човек трябва да намери онова нормално положение, или разстояние от огъня на любовта, на което нито да замръзва, нито да се разтопява. Това наричам аз мярка на любовта. Какво нещо е любовта? – Любовта е онова положение, при което човек, като застане, нито ще замръзне, нито ще се разтопи. Това положение ние наричаме донякъде идеална любов. Това е местото, отдето животът иде. Който пази това положение, животът му се благославя. Който пази това равновесие, животът му се благославя. Ако изгубиш това равновесие на любовта, оттам ще се зародят всички нещастия.

Сега няма да говоря за нещастията. Да се говори за нещастията, това е човешко схващане. Вие мислите, че сте нещастни, но това нещастие зависи от самите вас. Вие се считате нещастни само затова, че някой от вашите слуги ви е задигнал сто хиляди лева златни. Вие считате това за (не)щастие, но то е ваше разбиране. Представете си, че вашият слуга е внесъл тия сто хиляди лева на ваше име в някоя банка. И като се научите, че той е направил това нещо, след 20 години отивате да вземете тези пари от банката. Какво лошо има в това? Да мислите, че това е някакво нещастие, това говори за вашите заблуждения. Вие не сте познавали вашите доброжелатели, вследствие на което сте страдали. Кое е Бог? Този, Който, като вижда, че вашият ум не е толкова прозорлив и не можете да предвидите какво бъдеще ви чака, Той взима някое от вашите блага и го туря в някоя банка на ваше име. След 20 години Той ви дава това благо. Вие казвате: Толкова години вече как се моля на Бога, и Той нищо не ни дава. Законът е такъв. Ние трябва да се молим, трябва да дишаме. Дишането поддържа здравето. Като дишаш, богат няма да станеш. Въздухът пари няма да ти даде. Въздухът ще стане посредник на вашето здраве. Здравето пък трябва да ви сближи с хората. То ще донесе парите. Преди всичко, за да може да става това сближаване, човек трябва да има едно око, което да бъде светило на неговото тяло. Аз съм слушал как някои се произнасят за тялото. Те казват: Като умра, да става с тялото ми, каквото ще. Не искам да зная за него. Не, не е така. Когато светият умира, той взима големи грижи за тялото си. Той го поставя някъде, така го скрива, че никой да не го види, да не знае къде е тялото му. Желателно е даже да не ни погребват, както погребват всички хора. Тъй както днес се погребват хората, в това няма никакво благо. Да турят умрелия в кола, да го носят на гробищата, там да го опеят и след това да го заровят в черната земя, това е една голяма погрешка. Желателно е никой умрял да не отива на гробищата, да не го изпращат близки и приятели, но като дойде на човека времето да заминава, той да каже на ближните и на приятелите си: Сбогом, аз отивам у дома си при своя баща. Вече се изминаха 70 години откак съм дошъл на земята. Време е вече да отида на гости при баща си за няколко години. След това даваш един банкет на приятелите си и си

излизаш – ни глас, ни услишание повече. Като заминеш при баща си, направиш едно писмо на приятелите си и го изпращаш по пощата.

Сега аз говоря на всички онези от вас, които искат да живеят. Свещено е вашето чувство за живот. Всички вие имате право да живеете и то щастливо трябва да живеете. Щастието няма да дойде така, както предполагате. Щастливият живот няма да ви го донесе някой отвън. Вие трябва да спазвате законите и правилата, които Бог е поставил в света. Не е въпрос, какво вие мислите, какви теории си създавате за света и за живота. Как вие мислите, това е друг въпрос. Но вие трябва да разбирате същественото, което трябва да проповядвате и което ви се проповядва. Като разбирате същественото, вие ще знаете как да поправите живота. Всяко знание, с което човек не може да си помогне, не е съществено знание. Същественото знание, това са фалшиви пари. Защо ми са сегашните пари? Представете си, че с тези фалшиви пари вие отивате в една държава. Като извадя една монета, веднага ми я връщат назад и казват: Тази монета е фалшива. Извадя втора, трета, всички се оказват фалшиви. Всички наши знания, които имаме днес, са фалшиви и като такива, нямат никаква стойност. Вземете например, медицината. Как са постъпвали досега и как постъпват съвременните лекари. Те прегледат някой болен и веднага констатират, че той има язва в стомаха. Наистина този болен има язва в стомаха. Но не е достатъчно само да се констатира болестта. Трябва да се знае причината на тази болест. Причината на болестта не се крие в самия стомах. Тя е на съвсем друго място. Изследванията на най-новите лекари са показали, че причината на всяка болест се дължи в човешката мисъл. Ако поставят човека в хипнотично състояние и чрез внушение му се предаде мисълта, че той има язва на лицето си, или на гърба си, той веднага ще започне да усеща съответни болки. Като извадят този човек от хипнотичното състояние, той вижда, че няма никаква язва. Тази язва е дошла у човека по закона на внушението, как е станало? Този човек или е видял някого, който има язва в стомаха, или сам си е внушил тази мисъл, че може да се разболее от същата болест. Ако приложи обратно действие, в няколко месеца той ще се излекува. Но преди да дойде болестта, мисълта понякога може да действува цели четири–пет години в човека. За да се излекува , болният ще се маже със зехтин, с това-онова, докато се излекува. Не, с мазане само работата не става.

Сега, за потвърждение на мисълта си, аз мога да приведа ред примери, но няма защо. Човек трябва да постави в ума си положителна мисъл, че той е създаден здрав следователно, всяко болезнено състояние се дължи на нищо друго, освен на мисълта, която човек е допуснал в ума си, че е болен. Бог е създал човека да бъде здрав, а не болен. Щом е здрав, той ще може да се освободи от всички ония внушения, които хората са му внушили.

Внушенията се дължат и на хората от земята, както и на ония грешни души, които са заминали за онзи свят, но като грешни, те не са могли да отидат далеч от земята, а остават да се движат между небето и земята, в състояние на пихтии, които лесно се вмъкват в телата на хората и на онзи свят. Такива грешни същества ги наричат вампири, или вампирясали хора. За да се освободят от тия вампири, българите имат обичай да набождат такива вампири на колове. Като ги набождат, оттам насетне тези вампири изчезват. Като говоря по този въпрос, някои от вас ще повярват, но има материалисти, които по никой начин няма да повярват и ще кажат, че това са само заблуждения. Те казват: Възможно ли е човек да умре и да стане вампир? Сега да оставим този въпрос настрана, да не спорим по него. Спорът (те) става до убежденията. Двама братя спорят. За какво спорят? – Че единият взел повече, а другият взел по-малко. Спор става между вярващи и невярващи. Защо? Делят имението на майка си и на баща си. Онези, които са невярващи, са взели по-малко от бащиното си имане, а онези, които са вярващи, са взели повече от бащиното си имане. Какво трябва да се направи? Вземи част от онова, което имат вярващите, и го дай на невярващите. Тогава невярващите ще станат вярващи, а вярващите – невярващи. Следователно, когато срещнете някого, вие казвате: Този човек е вярващ. – Взел е повече от бащиното си имане. Срещате друг, който казва: Аз не вярвам в баща си. – Този човек е взел по-малко. Щом той не ти е дал, колкото на брата ти, той не ти е баща. Въпросът трябва да се постави конкретно, реално, съществено. Сега, не е въпросът да спорим. Ние разглеждаме въпроса и казваме: Дали съществуват такива неща? Не, ние не можем да отказваме неща, които не съществуват. Ти не можеш да твърдиш и да отричаш неща, които не съществуват. Ние можем да спорим само върху неща, които съществуват. Но ако нещата по принцип не съществуват, ние не можем да имаме никакъв спор върху тях. С този въпрос ние ликвидираме. Следователно, дали Бог съществува или не, този въпрос за нас е изключен. Ние говорим за една реалност, която различно се разбира. Единият разбира по един начин, а другият – по друг начин. Това е безразлично. Единият вярва в материята, а другият вярва в духа. Един вярва в Бога, а в материята не вярва. Че и материята е създадено от Бога. Един вярва в жена си, друг – в децата си и т. н. В каквото и да е, човек все трябва да вярва. Който вярва в жена си, това показва, че жена му е божество заради него. Някои вярват в парите си – парите са божество заради него. Друг вярва в силата си – силата е божество заради него. Това са все степени на вярата. Парите са един идеал. Жените са жив идеал. Значи, има живи идеали, има и мъртви идеали. И мъжът може да бъде идеал за жена си. Обаче, когато жената се разболее, или когато мъжът се разболее и дойде до смърт, макар че са идеал един за друг, той или тя казва: Обичам те, но не мога да ти помогна. И като умре жена му, неговият идеал, той наскоро се оженва за друга. Ако втората жена е по-добра от

първата, какво ще кажете на това отгоре? Няма какво да се говори, това е в реда на нещата. Най-първо Бог е пратил човека на земята като ученик, да се учи. Той не го е пратил да се жени. А всичко друго, което прави на земята, това не е съществено, това са относителни неща. Това не е реалното. Женитбата е училище. Аз взимам женитбата като училище, то не е място за щастие или за развлечение. Затова трябва да се мисли. Жената е едно пособие, един учебник. Мъжът е друго пособие, друг учебник. Детето, било дъщерята или синът, са други пособия, други учебници. Един ден, когато човек свърши това училище, с тези учебници, той минава в по-високо училище. След 50–60 години жената заминава за онзи свят, децата – също, и ти оставаш сам на земята. Какво ще правите тогава?

Сега аз не искам ни най-малко да влезете в стълкновение със своите мисли. Считайте, че вятърът, който иде, е едно благословение за вас. Помнете, че ако някой се разболее, ще му платя всички визити, ще му платя разходите за цяла година. Прозорците са така направени, че както влиза вятър, човек по никой начин не може да се разболее. Лятно време като вее вятър, това е добре.

Казвам: Хората на новото трябва да разбират всички тия положения. Казвате: Как ще се създаде бъдещото общество? Хората трябва да изменят своите форми. Техните мисли, техните чувства и постъпки трябва да се изменят. Формите, в които сегашните (хора) форми живеят, са остарели. Всички наши форми, всички убеждения са остарели. Всяко старо нещо трябва да се измени, както се изменят старите дрехи, а всяко ново нещо трябва да се носи. Има много неща, които са остарели. Казвате: С всяко старо нещо така ли трябва да се постъпи? Разбира се. Как ще носи детето своите пелени, когато той израсне? Пелените на детето са старото, което трябва да се измени. Как ще облечете 20-годишния момък или мома в стари дрехи? Някое верую е подобно на пелените на детето. То непременно трябва да се измени. Това старо верую трябва да се изхвърли и да се облечеш с нова дреха от лен, от коприна. Това е в реда на нещата. Това иска и Бог, Той не иска нищо, което е извън реда на нещата, но Той иска нещо трезво.

Христос казва: „Светило на тялото е окото“. Окото е онова, с което ти разбираш нещата. Някои приемат, че това е човешкото съзнание, човешкият ум. Така е, но съзнанието е екран, върху който нещата се отразяват. Окото, това е съзнанието, чрез което светлината на ума преминава. Сега през най-новите времена съзнанието го прекарват през четири степени. Съзнанието на хората и това на животните се различават. Най-обикновеното съзнание у хората е така нареченото самосъзнание,

което много рядко се събужда у животните. Когато самосъзнанието се събуди в някои животни, то се събужда само за няколко секунди, през което време нещо човешко се проявява в него, и после животното отново заспива, пак се връща в своето животинско съзнание. Сега, ако се спра върху тези въпроси, които са преплетени и които нямат нищо общо с вашето състояние, те ще ви доведат в стълкновение с вашите възгледи и вие ще кажете: Какво да се прави сега? Например, обикновеният религиозен човек, като отива на църква, прави ред поклони. Поклоните не са нищо друго, освен гимнастически упражнения. Един ден срещнах един светогорски калугер. Казвам му: Ти си много набожен човек. – Отде знаеш? – Не зная, но виждам по пръстите ти, на които има мазоли от поклоните, които си правил. Ти правиш по сто–двеста поклони на ден. – Отде знаеш това? – Вижда се по мазолите ти. Казвам: Добре е болният от треска да прави на ден по сто–двеста поклони, за да се излекува. Ако прави десет дни наред по сто поклони, треската му веднага ще изчезне. С тези поклони ще се подобри и кръвообращението му. Ще кажат някои, че в поклоните има известна сила. Това е гимнастика. Аз съм за гимнастическите упражнения. Всяка сутрин, като ставате, но трябва да правите такива упражнения, които да раздвижват цялото ви тяло, клетка да не остане (не)раздвижена в тялото ви. Трябва да упражнявате врата, ухото си – цялото си тяло. Ако не можете да упражнявате ухото си, ще мислите четири–пет дена наред за него. Когато не мислиш, ще хванеш ухото си, ще го разтърсите няколко пъти и ще си кажеш: Слушай, трябва добре да мислиш.

Сега вие не можете да си представите какво влияние може да упражни ухото върху човека. Някои бащи не могат да се справят с децата си, които са много своенравни. Те не са лоши, но са страхливи, предпазливи, своенравни. Ако бащата не знае как да постъпи с детето си, той ще го бие. След него майката ще го бие, големият брат и сестра ще го бият, а по този начин ще заставят детето да се затвори още повече. Ако бащата разбира законите, той ще хване детето за меката част на ухото и слабо ще го стисне. Това стискане на ухото ще накара детето да се разсмее и то ще се отвори. Ако го стисне повече, отколкото трябва, детето ще се ядоса и ще се разплаче. Ако се стисне слабо ухото на детето, то ще се засмее и ще отстъпи от своето. Казвам: В най-стари времена още, в старите религии, всички хора са правили ред упражнения. Сегашните хора искат да бъдат религиозни, без да правят упражнения. Религиозният, духовният живот е живот на упражнение. Който не прави упражнение, той ще се намери в голямо затруднение, в големи грешки ще попадне. Защото доброто в света е онова вечно хармонично движение на тялото. В здравото тяло всички части се движат. Те имат достатъчно храна, достатъчно въздух, достатъчно сила, намират се в едно здравословно, хигиенично положение. Не считайте, че каквото движени(е) и да направите, всичко е на място. Сега аз

не искам да ви дам правилните упражнения, защото за това съществува цяла школа. Време трябва да имате за това. Ако сега дам тези упражнения на хората, те ще изпаднат в друга крайност. С това не искам да кажа, че всички упражнения, които хората правят, не са на мястото си. Изобщо, едно трябва да знаете: Че всяко упражнение е един изблик на енергията на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Като говоря за упражненията, аз имам предвид не само упражнението на тялото, но и на всяка клетка на тялото, които са безброй. Упражненията трябва да се правят така, че всяка клетка да вземе участие. За да бъде здрав, човек трябва да се научи да диша през цялото си тяло. Вие учили ли сте се да дишате през цялото си тяло? Вие учили ли сте се да дишате през краката си, през ръцете си, през ушите, през очите – през всичко да дишате? Това е здравословно. Индусите дишат по този начин. Това дишане те наричат пълно дишане. Дишане през цялото тяло. Тогава те съзнават, че имат пълна сила. Това наричат те възприемане на прана, или на жизнена енергия. Аз пък го наричам нормален живот, който изтича от здравето. Когато диша пълно, човек се намира в такова състояние, че ако знае как да се постави, животът ще мине през него. И тогава хората, които се съмняват в онзи свят, ще станат като акумулатори или проводници. Ето защо добре е човек да дружи с добрите хора, защото не всеки човек може да бъде проводник на този естествен, Божествен живот. В този смисъл човек трябва да бъде егоист, да избягва хората, защото ще се натъква на ред болести, пък и сам ще разнася болестите. Следователно, когато казвам, че човек трябва да обича ближните си, ние разбираме онзи закон, през който Божественото трябва да мине. С други думи казано: Човек трябва да стане проводник на Божественото. Казвате: Защо трябва да обичаме ближния си? Ако го обичате, той ще ви възнагради десет пъти повече заради любовта, която имате откъм него. Той ще стане проводник на Божественото да мине от него към вас. Той няма да го даде от себе си, но от Бога. Ако той те обича, ти ще станеш проводник на Божественото. Ако обичаш някого, той ще стане проводник на Божественото. Ако ти го обичаш, ти ще станеш проводник на Божественото. Затова трябва и ти да го обичаш, и той да те обича. При това положение любовта има смисъл. Ако те обичат, ти си проводник; ако ти обичаш, другите са проводници. Когато Бог ни обича, ние ставаме проводници. Когато ние обичаме Бога, Той става проводник за нас. Защо трябва да обичаш Бога? – За да се освободиш от всички нещастия в този свят. Ти не можеш да премахнеш греха, не можеш да се освободиш от болезнените състояния, които мъчат човешката душа, ако не обикнеш Бога. Ти трябва да обикнеш Бога, за да се освободиш от злото в света. Любовта освобождава хората от злото в света. Любовта има любовен характер. Тя не е егоистична. Когато обичаме Бога, ние дохождаме до най-голямата висота на живота. За Бога вие имате смътно понятие. Сега, какво е вашето схващане за Бога, аз не искам да го

определяте. Не изобщо, ние схващаме Бога по особен начин. Онзи, който има истинско схващане за Бога, се познава по това, че той придобива вътрешен мир, вътрешна сила, вътрешна светлина в ума си. При това човек става прозорлив. Като обикнеш Бога, сърцето ти започва да трепва. Не е въпрос във външното богатство, но тогава човек забогатява вътрешно и той престава да се нуждае от много работи на земята. Той има всичко в себе си. От какво се нуждае човек? Човек се нуждае от ежедневната си храна. Щом човек има ежедневната си храна, това вече му е достатъчно. Щом човек има ежедневното си жилище, облекло и храна осигурени, какво повече му трябва? – Нищо повече не му трябва. Така поне няма да има излишен багаж. Щом един ден си осигурен, ти си осигурен за цялата вечност. Щом днешния ден не си осигурен, ти прекъсваш връзката за цялата вечност.

„Светлина за тялото е окото". Ако мислиш другояче, всичко ще ти стане тъмно. Всичките нещастия в живота произтичат от вътрешната тъмнина. Не е въпрос в какво трябва да вярва човек, но той трябва да учи. В сегашните времена, всички учения, които съществуват, трябва да се изпитат. Сегашните хора правят много малко упражнения. Много жени са ми разправяли, че те се движат постоянно. Обаче, това движение в къщи, из стаите е еднообразно движение. Че си мърдал краката си, или че си се качвал по стълби, и това е движение, но еднообразно. Някой е шивач, цял ден движи краката си, като шие с машината. Друг пък движи ръцете си само. Разните занятия представят различни движения, но който разбира смисъла на движенията, той ще събере движенията на всички занятия в едно и така ще ги прави. Той ще прави всеки ден упражненията на всичките занаятчии: на музиканта, на художника, на свещеника, на съдиите, на адвоката, на военния и т. н. Следователно, човек трябва да приложи всички тия упражнения, ако иска да бъде гимнастик, или ако иска да бъде здрав. Всичките занаятчии имат хубави упражнения. Вие трябва да правите всичките упражнения, за да придобиете абсолютното здраве. Ще кажете, че ако правите всички тия упражнения, няма да имате време за работа. По-добре да работиш три часа съзнателно, с умение и да имаш резултат, отколкото да работиш цели 12 часа и нищо да не свършиш. Срещам един господин, който ми се оплаква, че цял ден работил. Каква ти е работата? – Градил една къща, но три пъти събарял това, което направил. Тъкмо я издигнал до едно място, но направил една грешка, и я съборил. После пак я издигнал донякъде, пак сгрешил – съборил я. Най-после я изкарал до едно место. И затова той казва, че нищо не е изработил. – Това не е работа. Това е незнание. Някой казва: Аз художник ли ще бъда? – Ще се упражняваш като художник. Или, аз музикант ли ще бъда? – Ще се упражняваш като музикант. Ще се упражняваш и като певец, и като писател, и като учен.

..........ви държа една лекция, да ви дам да напишете сто формули, и като ви доде някаква болест, приложете тези формули, да видим, ще остане ли нещо от болестта ви. Като направите опита, формулите ще останат само за вас. Но това, което ви се каже, вие не ще можете да го приложите затова, именно, този начин за лекуване е само за светиите. Само те се лекуват по този начин. Когато един светия сгреши нещо, той веднага прилага този начин на лекуване. Обикновените хора се лекуват по сегашните начини на лекарите, с губерки и с хинин. И тези методи са на местото си. Ще благодарите и за тях. Лекарите правят доста упражнения. Съвременните лекари вършат една голяма работа в света. Лекарят дохожда при един безверник, който не признава Бога, не признава живота, но щом лекарят му препоръча някакво лекарство, да взима по една лъжичка на всеки половин час, той вярва в неговото предписание, и най-точно изпълнява всичко, каквото му е казано. Той взима часовника си в ръка и следи: На всеки половин час по една лъжичка от даденото лекарство. Ако си религиозен и ти кажат, че трябва да изпълниш Волята Божия, ще кажеш: Нямам време за това. Но ако лекарят ти каже в продължение на няколко дена да употребяваш известно лекарство, ти ще го употребяваш с голяма вяра и точност. Лекарите в това отношение създават вяра в безверниците и послушание. Някой казва: Ти минавал ли си през дисциплината на лекаря? Който е минал през тази дисциплина, той е изпълнявал всичко, каквото лекарят му е казвал. Прав е лекарят, упражнения трябват. Човек трябва да бъде концентриран, там е неговата сила. Лекарят казва: Ако не изпълниш моето предписание, след десет дена ще умреш. И болният ще изпълни точно, каквото му е казано. Сърцето му започва да трепти, да се смущава, казва: Ако не изпълня, ще замина за оня свят. И по този начин умът му се концентрира. Ако е мъж, той забравя и жена, и деца, само за здравето си мисли. Или ако има да дава или да взема от някого, всичко забравя. Той гледа само часовника и лъжичката. След като си почине десетина дена, и болестта изчезва. Това е практическа, докторска хигиена.

Та казвам: В сегашния век, при тази култура, която имаме, ние не можем да живеем така, както са живели хората едно време. Сега условията помагат много. Старият не може да живее така, както е живял като пет или десетгодишно дете. Старият не може да живее и като възрастен. Кое е онова, което изменя живота? Причината за това е, че нашето съзнание се е обременило с възгледите на старото минало поколение. Като срещна някой стар човек, той първо ми разправя, че е остарял. Че как познаваш, че си остарял? – Имам признаци: Краката не ме държат, започнах да забравям, светът не ме интересува вече. Едно време всичко ме интересуваше. Какво те интересуваше? Дали знаеш? – А сега не го интересувало. Казвам: Ако едно време го е интересувало нещо, което аз не го зная, и ако това нещо е било Божествено, защо и днес същото да не го

интересува? Едно време той е бил във връзка с това, което дава живот, а сега е във връзка с това, което дава смърт. Той се е откъснал от хората. Той казва: Тези хора не са за мене, те са малко зли. Той постепенно почва да се отдалечава, да се отдалечава, докато дойде до положение да се откъсне от живота. Този човек не е разбрал живота. Човек трябва да работи и до 120 години и като дойдат ангелите, да не го намерят на леглото, но на нивата, там да работи. Казано е в Евангелието: „Единият ще се вземе, а другият ще остане". Старият и на 120 години трябва да бъде като млада мома, която мисли да се жени. Старите хора са млади моми, които се женят. Как ще разберете тази мисъл? Как могат старите да се женят? Старите се женят за смъртта, за Смъртников. А децата се женят за Животников. Децата пристават отгоре, те идват от небето за земята, а старите пристават на смъртта. Следователно едните се женят за Животникъв, а другите – за Смъртников. Аз искам да схванете разликата. Няма защо човек да се срамува от едно Божествено положение. Няма защо човек да се срамува от едно тяло, което Бог е направил. Когато срещнеш една жена, била твоята слугиня, твоята жена, твоята майка или твоята сестра, в това тяло ти ще видиш Божественото, което Бог е вложил. Когато срещнеш един мъж, в него ти трябва да видиш Божественото, което Бог е вложил. Било в мъжа или в жената, вие трябва да виждате благородното, възвишеното, което в същност ви привлича. Това значи разчиташ на един човек, който през целия си живот да не те излъже нито веднъж. Той не трябва да ти каже нито веднъж една невярна дума. Всека дума, която излиза от устата на човека, трябва да бъде вярна. Това разбираме ние под думата благороден и Божествен живот. Ние имаме доверие само в онези хора, за които положително знаем, че няма да ни излъжат. И към тях ние имаме особено уважение. Такъв е законът. Само така ще се упражни и техният ум, и тяхното сърце. Умовете и сърцата на тия хора са така насочени, че те всякога желаят нашето добро. Следователно, ние не можем да не обичаме онзи човек, който ни желае доброто. Този човек е готов да работи на всякъде, дето му се дадат добри условия. Той е готов навсякъде да каже по една сладка дума и да направи по една добра постъпка. Вие не можете да не обичате такъв човек. Казвам: Достатъчно ни е онова, което Бог е създал у нас. Щом сме дошли на земята, ние сме дошли да се учим. В това отношение земята е едно училище. Сега някои хора искат да ни убедят, че има Господ. Други искат да ни убедят, че Господ не съществува. Питам: Трябва ли да убеждаваме хората, че има въздух, че има светлина, че има вода, че има земя? Представете си, че пред мене седи един философ, който ми доказва, че земята не съществува. Казвам му: Докажи, че е така. – Ти докажи. Добре, взимам го, дигам го високо и го блъскам в земята. Пак го питам: Има ли земя? – Няма. Пак го вдигам във въздуха и отвисоко го блъскам в земята. Като потретя този опит, той вече сам казва, че има земя. Друг пък отказва, че има вода в света. Взимам го, гурна го във водата един

път, но той не се съгласява, че има вода. Като го гурна още два пъти, той най-после се съгласява с мене, че има вода в света. Трети отказва, че съществува въздух. Стискам го три пъти за гръцмуля, докато и той се съгласи, че има въздух в света. Остават сега доказателствата за светлината, които са малко по-идеални, но и тя може да се докаже по същия начин. Но понеже светлината се доказва по-мъчно, няма да започна с нея, но ще започне първо с топлината. Питам го – съществува ли топлина? – Никаква топлина не съществува. Ще взема една пиростия, ще я нагорещя силно и ще го поставя на пиростията. – Има ли топлина? – Няма топлина. Добре, нагорещявам пиростията още по-силно. – Има ли топлина? – Има, има топлина. Това са доказателства, реалности, с които се доказва съществуванието на битието. Земята съществува, понеже можеш да се удариш в нея. Водата съществува, понеже можеш да се удавиш в нея. Въздухът съществува, защото без него ще се задушиш. И Бог съществува, понеже в Него не можеш да се удавиш. Ако отречеш в ума си, че Бог не съществува, ти ще полудееш, умствено ще заболееш нищо повече. Полудяванията на съвременните хора се дължат на онази безверническа тенденция, че Бог не съществува. Понякога полудяват не само тия, които не вярват, но и тия, които вярват. Много от тия, които се стремят към изпълнение на Волята Божия, били те религиозни или светски, са безверници. Всички хора вярват, но в идеали вярват. Не, ти трябва да имаш една дълбока вътрешна опитност. Ти трябва да вярваш в Бога. Вярата не подразбира да вярвам в това, което съм слушал от баща си за Бога. Аз зная какво той ми е говорил и какво има да ми говори. Това е реално за него. Аз не искам да ми казват, че това, което се говори, е вярно или не е вярно. Това, което досега сте научили, е много хубаво, но трябва да се справите с него. Ако кажете, че повече не ви трябва, вие ще изгубите. Във време на общоевропейската война един българин от Варна спечелил на лотария 50 хиляди германски марки. Той казал: Сега се осигурих. Войната може да продължи, колкото иска, аз няма за какво да се безпокоя, всичко ми е осигурено. Обаче, след две години той умрял. Вие не поставяйте парите като условие за живот. Те са само средства в живота, но те не могат да поддържат самия живот. Не поставяйте парите като условие за живот. Вие трябва да знаете, че като спечелите, тогава именно, вие сте кандидати за смъртта. Като осиромашееете, вие сте кандидати за живота. Трябва ли тогава да считате сиромашията за нещастие? Сиромасите живеят повече, отколкото живеят богатите. Деца, които са боледували, живеят повече от деца, които са били здрави. Това се вижда от ред статистически данни. Хора, които са минали през големи изпитания, имат по-дълъг живот от тези, които не са минавали през големи изпитания. Като знаете това, вие не трябва да се обезсърчавате. Всичко е предвидено според законите на икономията в природата. Сегашните изпитания в живота показват, че вие сте в положението на растенията в природата.

Изпитанията не са нищо друго, освен бурите в природата, които идат да подобрят кръвообращението, теченията във вашия живот. Ако тези бури не дойдат, вие бедствувате да изсъхнете. Само, че тези бури не трябва да бъдат толкова силни, че да изгубите и тялото си. Те само трябва да подобряват положението ви, но не и да го влошават. Следователно, страданията в живота не са нищо друго, освен една икономика на природата за подобрение на вашия живот. Радостите и веселието пък е за растение в живота. Когато животът расте и строи, това е здравето. Огъването, разрушаването, това са болестите и страданията. Страданията и болестите, това са вътрешният строеж, а радостите и придобивките, това са външният строеж. Като разбере така нещата, човек ще бъде готов да се примири, да заработи в света. Казвате: Тогава кой ще ми помогне? – Има кой да ви помогне. Първо да ви помогне вашият ум, после – вашето сърце, на трето място – вашата воля и на четвърто място – вашето тяло; ръцете, краката, очите, ушите, носът и т. н. Всичко това ще дойде да ти помогне. И като имаш толкова много работници на разположение, твоят ум ще представя връзка между Бога и тебе. Твоето сърце също е връзка между Бога и тебе. Най-после и волята ти представя връзка между Бога и тебе. Следователно, човек има три връзки с Бога. Сегашното състояние на хората се дължи на това, че някои от тях имат само една връзка, други – само две, а малцина имат три връзки с Бога. Добрите хора имат и трите връзки. Онези пък, които имат само едната или двете връзки, те се намират в несгодите на живота, в неестествено положение. Който няма тези три връзки, той се намира в малко опасно положение. И вярващи да сте, вие трябва да знаете дали имате тези три връзки в себе си. Вие се страхувате да обичате, или да направите добро. Някой е женен, иска да направи едно добро, но се страхува от жена си, да не го напусне. – Ти направи доброто, не се спирай какво мисли жена ти. Ако се сърди, нека се сърди, колкото иска. Сега аз не говоря против мъжете, но казвам, че мъжът няма право да препятствува на жена си да направи някакво добро. Когато човек върши Волята Божия, никой няма право да му препятствува. Когато мъжът или жената има връзка с Бога, никой няма право да му пречи. Той трябва свободно да изпълнява Волята Божия. Жената няма право да пречи на ума, на сърцето и на волята на мъжа си. Тя няма право да изопачава неговия ум, неговото сърце или неговата воля. Ако се опита да ги изопачи, тя сега ще се натъкне на големи страдания. Също така и мъжът няма право да изопачава ума, сърцето и волята на жена си. Силата на човека седи в неговия ум, а не в неговата воля. Волята е за укрепяване на ума, но умът е силата на човека. Никой няма право да се наложи на човешката мисъл. Човек всякога е свободен да мисли. Кой има право да забрани на човека да мисли? Някои ме питат, имат ли връзка с Бога. Човек има връзка с Бога. Той трябва така да очисти своя ум, така да пречисти своите мисли, че в главата му да не останат никакви облаци, никакви затъмнения. Човек има

връзка и със сърцето си, затова трябва да пречисти сърцето си, да пречисти своите чувства, да не остане в тях никаква тъмнина, никакви облаци. Човек има връзка и с волята си, която също така трябва да пречисти. Всякакви облаци трябва да се махнат от човека. Във всяко отношение човек трябва да следи дали има достатъчно проветряване в своите мисли, чувства и постъпки. Следователно, когато искате да знаете дали имате връзка с Бога, вие трябва да гледате, да нямате никакви облаци във вашето небе. Ако небето ви е мрачно, това показва, че имате някакви заблуждения, от които мъчно можете да се освободите.

Христос казва: „Светило на тялото е окото“. Окото, това е една връзка. Ако ти нямаш тази връзка, тогава ще се съмняваш. Когато се намирате в съмнение, вие трябва да знаете, че това се дължи на някакви натрупвания от миналото. Тези натрупвания не сте ги създали вие. Съмненията често се предават от човек на човек. Идете сам в една гора и ще забележите, че ви хваща страх. Този страх не е ваш. Той се дължи на много хора, които са минали по този път и са изпитвали страх. Те са оставили този страх и вие го възприемате. Тъй щото, този страх не е само ваш, но и на хората, които са минавали пред вас. Вие вървите и очаквате да ви срещне някоя мечка или вълк. Но не трябва да се страхувате, защото мечките в тази гора са много миролюбиви; като минавате покрай тях, мечките се сгушват. Мечките са кротки животни, те не са толкова лоши, колкото вие си представяте. Като я видиш, още отдалеч се отбий на десетина крачки. Тя не обича да пресичате пътя ѝ. Мечката върви бавно, тя се клати, като някой стар български чорбаджия. Тя не е като вълка, тя е концентрирана. Очите ѝ са близо. Ако някой се опита да наруши нейните философски мисли, понеже чувствата ѝ са много интензивни, тя ще се нахвърля върху него, ще го нападне. Тя не обича да я смущавате.

И тъй, приложете всичко това в живота си, във вашия духовен свят, в който живеете. Там има много гори, има и много мечки. Като минавате през една от тия гори, за какво ли няма да мислите, от какво ли няма да се плашите. Не се плашете от нищо. Оставете този страх настрана. Всеки, който е минал през живота, все се плаши и казва: – Как ли ще преживеем? Как ще преживееш? Ходи всеки ден на гробищата и ще видиш как ще преживееш. – Но какъв ще бъде краят ми. Един български чорбаджия, като му проповядвали върху едно или друго, той все казвал: Не разбирам това нещо, не мога да го направя. Не вярвам в това. Един ден той заболял и отишъл при един лекар. Лекарят му казал: За да се освободиш от тази болест, има само един начин. Какъв е този начин? – Да отиваш три години наред на гробищата. Всеки ден ще придружаваш по един умрял. И ще видиш, че след три години нищо няма да остане от болестта ти. До това време той на нищо и на никого не вярвал. Като ходел три години наред на

гробищата, той съвършено оздравял. Тогава той отишъл при лекаря и му казал: Много ти благодаря за съвета. Сърцето ми се оправи. Разбрах, как трябва да се живее. Като ходих три години на гробищата да изпращам хората, разбрах много неща, разбрах как трябва правилно да се живее. Или другояче казано: Научих се да влизам в положението на хората. Когато животът ви се обезсмисли, намерете един човек, който страда повече от вас и го посетете. Като ходиш три години наред при страдащите, ти ще дойдеш до едно правилно заключение в живота и ще разбереш, че другояче трябва да се живее. Само по този начин ще разбереш, че има нещо дълбоко в живота. Само така ще разберете каква роль играе Любовта в света. Има една любов, която никога не се мени. Има една любов у нас, която не се мени, докато дойдете до устоите, или до положението на нормалната любов, която ще внесе друга светлина. Тази любов ще ви свърже с всички хора, които ще ви станат близки. При обикновената любов, като видите един човек, вижда ви се странен, не можете да влезете в положението му, не виждате нищо хубаво в него. Плашите се от него. А във великата, в неизменната Любов, като видите един човек, вие веднага се зарадвате и влизате в положението му. И този човек е разположен към вас и казва: Аз съм готов да направя всичко заради вас. Тази любов отваря сърцата и умовете на хората, за да могат едни други да си помагат, или за да бъдат проводници на великите Божии блага, които циркулират из целия свят. Сега ви пожелавам и вие да бъдете проводници на Божественото и да ви благослови Бог.

29. неделна беседа от Учителя,
държана на 19 април 1936 година
София – Изгрев

1936_04_22 Пречистване на мисълта
лекция пред общия окултен

ПРЕЧИСТВАНЕ НА МИСЪЛТА

"Отче наш"
Прочетете трета глава от Малахия, като се върнете вкъщи.

Човек, като учи дълго време, трябва да си даде отчет за това, което е учил. Един преговор трябва. Не зная вие спирали ли сте се на този въпрос. Хората са свикнали насила да ги заставят да преговарят. Има някои работи, които в света лесно стават. Има лесни постижения и мъчни постижения. Мъчни постижения са, когато човек се качва нагоре.

За пример вие сте учили за дробите. Проста работа е в аритметиката. Имате:

1/2, 2/3, 3/4, 4/5, 5/6, 6/7, 7/8, 8/9, 9/10.

Преведете сега. Дайте тълкуване, какво нещо е една дроб. Във физическо отношение ще кажете, то е една част, отделена от едно количество. Но какво друго значение може да дадете на една дроб? Тъй като дробите съществуват, много мъчно е да дадете обяснение. Ако ви кажа една органическа или една психическа дроб, как ще я обясните? Да допуснем сега дробта 4/5 от един килограм, колко е, ще сметнете? Четири пети от земята е пак една дроб. Четири пети от една крина, която е осем крини, какъв е съставът? Или на какво е подобен числителят в една дроб? Или на какво е подобен знаменателят на една дроб? Знаменателят е подобен на един банкерин, който дава, а числителят на онзи, който взема. Това е дроб. Туриш единия, който дал, и другия, който взел, имате отношение. Банкеринът не му дал всичко, каквото има. Част от онова, което има, му дал. И вие имате една дроб, какво приложение може да дадете? Всички неща в света имат приложение. Без приложение няма постижение. Онзи войник, който има сабя, той ще я употреби някъде. Земеделецът, който има рало, и той ще го употреби някъде на работа. Художникът ще тури четката си на работа, онзи, който учи, и той също.

Да допуснем, че знаете един език. Защо на френски има два рода, а на български има три рода? Защо на френски луната е от женски род, а слънцето е от мъжки род, а на български слънцето е от среден род? Те са философски работи. Законите на речта го изискват така. Законът за яденето разбира да ям. Но има си начин, по който може да се яде. Когато природата заставила човека да яде, турила му трийсет и два зъба. И

дотогава, докато има трийсет и два зъба, той яде правилно, стомахът му не е толкова развален. Обаче щом изчезнат зъбите, храносмилането не е правилно и започва да страда. Работата, която трябва да свършат зъбите, трябва да я върши стомахът, но не върви.

Но и в знанието има сънища. На мене някой ми разправя сънища, но като разправя, виждам. Виждам, че не е вярно. Той разправя, но такъв сън не може да бъде. Той описва един сън повече от будно състояние. Сънят никога не може да бъде по-ясен, отколкото в будно състояние. Той разправя някой сън, като че в будния живот. Това не може да бъде. Това не е вярно, не е в реда на нещата. И земният живот не може да бъде по-реален от духовния живот. То е невъзможно. По отношение реалното сънят, докато сте в сънно състояние, е реален, но сънищният живот не е така реален, както действителният, физическият живот. Питам сега, когато някой човек преувеличава своя сън, какво иска да каже? Сънувал той някакъв сън. Мнозина са ми разправяли, че са видели някой ангел, че видели Исуса Христа, че видели Господа. Как го видели? Понятия са това.

Сега се спирам върху знанието. Всеки иска да знае. Хубаво е знанието. Знанието е една врата, през която човек трябва да мине. Една врата, която скоро време за човека се отваря. Не е отдавна, откак човек е започнал умствен живот. Отскоро започнал и затова тази врата е доста малка. А пък неговият чувствен живот започнал по-рано, затова вратата на чувствата са по-големи. Затова в чувствения живот работите лесно стават, а в умствения свят мъчно стават. В умствено отношение не е лесно да направиш нещо. В чувствения живот лесно става тази работа. По някой път, когато чувствата в нас вземат надмощие, вие мислите, че всичко може да стане. Може да стане, но както насън.

Да допуснем, че в живота си ние нямаме известни постижения. Някой иска да има постижения, да бъде щастлив. Ние трябва да започнем от физическия свят, да разбираме отношенията, които има физическият свят към нас и да обясним духовните. Ти на физическия свят не можеш да бъдеш щастлив, ако нямаш чист въздух. Не можеш да бъдеш щастлив, ако нямаш достатъчно светлина, ако нямаш достатъчно вода, храна, жилище, всички тия удобства, ако нямаш. Някой казва: физически живот. Ако ти физическия живот не разбираш, как ще разбереш духовния? Каква е разликата? Може физическият живот нищо да не струва, казва някой. По какво се отличава духовният живот? Как ще проявиш духовното, кажете ми. Как проявявате духовното. Духовното е много отвлечено. Ти напишеш: "Аз ви обичам." Напишеш с букви. Той чете. Любовта в туй написаното там ли е? То е една формула. Любовта е от пет елемента турена. Ти имаш някакво понятие за любовта, но тази любов каква е, ти сам не знаеш.

Някой, като ми разправя за любовта, казва: "Аз да ти обясня любовта." Казвам, няма да обяснявам. Любовта са обяснявали и всякога остава необяснена. Какво ще обясниш? С обяснение любовта не става. Казва: "Знаеш колко той е силен." И туй не можеш да обясниш. Ти не знаеш колко човек е силен. "Зная колко човек е учен." Ти за да знаеш колко човек е учен, ти трябва да си минал през този процес, да имаш това знание. Искаш да опиташ колко знае английски. Че ти, ако не разбираш английски, как ще опиташ колко знае? Ти трябва да знаеш повече от него, за да го опиташ на френски или на английски, ти повече от него трябва да знаеш.

Интересно е, че хората, които влизат в духовния живот, стоят една-две години и започнат да намират погрешки на онези, които са живели двайсет години. Значи аз, който съм говорил двайсет години английски, той учил две години и ще ме коригира в произношението на английски език. Аз ви привождам това, да мислите. Сега има приложение. Трябва да имате един начин да работите върху себе си. Знаете ли, че вие всички сте под влиянието един на друг. И много пъти в съзнанието туй, което наричат, че ангел ви говорил, или че Бог ви говорил, това са човешки работи. Някой възвишен човек говорил, и ти по радиото схващаш и мислиш, че Бог ти говорил. Не, не Господ ви говорил, но един човек с особени разбирания. Казва: "Кажи ми нещо." Че по радиото чуваш от Лондон някой говорил. Една кутия, която не е разумна, чуваш през кутията един глас. Някой път в старо време жреците и свещениците така заблуждаваха простите. Те знаеха радиото и в Египет, и в Индия, говори някой по радиото, а народът мислеше, че Господ говори, отваряха и затваряха устата на някой идол, пък те турили радио на идола и говори. В много ваши глави са турени грамофони, говорят, вие мислите, че невидимият свят говори. Оставете се от тия заблуждения. Елате до същественото, да имате една Божествена мисъл. Казвате, че сте чели Библията. Библията, това са правила. И този пророк, и той е бил невежа. Йеремия казва: "Господи, застанал си на пътя ми като мечка." Учен човек уподобява Господа на мечка. "Застанал си на пътя ми като мечка." И другите цитират този стих. То е по човешки говорено, така не се разбира Господа. После пророк Давид казва: "Не мразя ли аз, каквото Ти мразиш." И другите цитират този стих. Че отде да знае как мрази Господ и каква е омразата на Бога? Той имал тия чувствания, които Бог имал. Че той, невежият човек на земята, знае какво Господ чувствал в Себе Си. То е непонятно онова, което Бог чувства. То е абсолютно непонятно. Ние нямаме нито Неговото знание, нито Неговата любов, че какво ще ми говори? Ние някой път искаме да се представим като приятели, като достове* на Бога. Ти каквото кажеш, тебе Господ те слуша. Ама то е хубаво, насърчително е да мисли човек така. Но това насърчение е като онзи,

който ти обещава да ти даде пари, и никога не ти дава. Такива понятия не водят към разбиране.

Трябва едно пресяване, да имате достатъчно светлина да пресеете вашите чувства. Мнозина от вас сте тук и причините, които са ви заставили, ни най-малко не са Божествени, съвсем човешки съвпадения са ви заставили да следвате в туй училище. Вчера дошъл млад момък, който заболял от охтика. Виждам го, вече зная какво е състоянието. Едно състояние уж е губернаторско, лошо. И в духовно, и в умствено отношение такова състояние е много лошо. Казва: "Искам, Учителю, да се срещна с тебе." Казвам: "Нямам време." "Ама заради мене, аз съм от вашите братя, тук съм живял." Половина дроб е изяден. Иска да ходи в Чирпан, казва: "Ти ще ме спасиш." Как да го спася, с колко? Казва: "Трябват ми двеста лева, да ида в Чирпан." Хубаво, взех назаем сто лева, казах на един да даде още сто и петдесет, всичко двеста и петдесет. Той, като дадохме парите, коленичи, да позная, че съм го спасил. Никакво спасение. Той ще умре. Сега ще разправя, че бил наш брат. Аз зная как дошла болестта. Той имал една философска мисъл, че той, като научи нещо, ще поправи света. Сега, като се намира на тясно: "Ваш брат". Това не е братство. Братството е една връзка, в която Божественото присъства. Да знаем отношенията. Не човек да се мени като някой ветропоказател, но трябва да има известни убеждения. Сега този пример привождам за разсъждения. Виждам положението му и какво да кажа на този млад момък. Младият момък с един дроб може ли да се лекува, но казвам, тъй както върви, едно противоречие има в ума му. Гледам във вас, в умовете на всинца ви, има голямо противоречие. Вие по някой път за едно малко чувство, за едно малко неразбиране на нещата сте готови да направите, както в поговорката се казва: "За бълхата изгаря и целия юрган." Че ако сте тръгнали да търсите истината, какво ще ви спъват хората какво мислят. Не трябва да ви спъват. Защото спънки навсякъде може да се родят. Хората са спънки заради него и той е сам спънка заради себе си. Ако вие се спъвате с външния свят, ако външният свят влезе в абсолютно съгласие с вас, че хората да ви помогнат, вие ще влезете във вътрешна борба със себе си. Онзи враг ще влезе във вас и вие ще започнете със себе си да се борите. Но най-ужасната борба е вътрешната борба. След като завършите външната борба, ще дойдете до вътрешната и ако знаете как да воювате, ще излезете, ако не, ще бъдете като абисинците, които сега са бити от италианците. Абисинците мислеха, че са герои, без да са въоръжени, мислеха, че като по-рано ще бият италианците. Не се самозаблуждавайте, не носете характера на апостол Петър. Той беше много самонадеян. И той беше герой от първа степен, казва: "Господи, този нож видиш ли?" И той беше военен. И той беше като сегашните хора, като дойдат на власт, казват: "Да се обесят, да се заколят всичките." Христос казва: „Вземете два ножа, те са достатъчни." И като

взеха двата ножа, отидоха в Гетсиманската градина. Ръката на Петър трепереше и наместо да удари главата, удари ухото. Христос казва: "Така не се воюва, тури ножа в ножницата." Та с рязане ушите на хората работата няма да се свърши. Взе и като лекар залепи ухото, казва: "Нашата се видяла, че с оръжие няма да бъде." Мислите ли вие, че като апостол Петър, с вашите саби ще направите нещо? Ще отрежете ухото на някого. Ама много братя и сестри казват: "Аз, като хвана нещо, ще го прикова на земята. А, ще го прикова." Хвалил се един на жена си, че бил голям юнак, че убил две мечки в гората. Жена му иска да го опита, доста хитра била. Направила на едно въже нещо, подобно на мечка, и казва: "Слушай, ти си убил мечки, но ето техните роднини дошли, я да се справиш с тях." Тя тегли въжето, а той казва: "Кажи им, жена, че умрели бяха и двете, умрели бяха мечките."

Едно пресяване трябва. Не искам да кажа, че вашите възгледи не са прави. Прави са, но във възгледите има толкова човешко, че един ден като дойдете на изпитания, туй човешкото не може да издържи. Вие ще работите и този материал, който събирате, с него ще трябва да построите един мост и за изпитването на този мост вие трябва първи да минете. Тези греди, които ще турите, няма да ви издържат. Затуй събирайте здрав материал. Не мислете, че други ще минат. В духовния свят кой каквото направи, той пръв минава по него. Та трябва едно пресяване на възгледите ви. Не да се усъмнявате, че нямате нищо. Някой може да се усъмни в какво да вярваме. Тогава има неща, в които може да вярвате. Колкото и да е малко, има нещо, на което вие може да разчитате. Но има нещо, на което вие можете относително да разчитате. За пример мнозина от вас вярват, че може да спечелите на лотария. Мнозина сте си взели лотарийни билети. Мнозина ми казваха: "Аз очаквам вече." А на никого нищо не се паднало. Никому голяма сума не се е паднала. Питам: каква е тази вяра. За пример вяра е, три пъти като опитам, да стане това. Това е знание. Все смятаме и все криво смятаме. Казват: "Погреших веднъж, дваж, триж." Повече от три грешки не се позволяват. Кои числа са щастливи в света, които печелят? Ти най-първо вземеш билет в един ден, който е нещастен, ти вземеш билет в час, който е нещастен. Значи в този ден и в този час никаква сполука не можеш да имаш. Защо е така? То е зимно време. Денят, когато ще идеш да работиш навън, има двеста и петдесет градуса студ или лятно време е такава суша, че земята изсъхнала, какво ще идеш да ореш. Не можеш да ореш, ще чакаш дъжд да падне. Какво ще вършиш в тебе, зимно време е. И в живота има такива дни, голяма суша, има дни, когато има голям студ. Щастливи дни са, когато всичко е благоприятно, когато всичко може да направите. Е, питам сега, кой ви кара да купувате билети? Не искам да ви съдя, вие сте свободни, но казвам за изяснение. Не че като вземете билет е грях, не е грях. Но казвам, кой ви кара? Вие ще кажете: "Духът ми каза, Бог

ми каза." Не искам да ви казвам да не вземете, но като вземете, гледайте да ви падне нещо, за да се уверите действително, че Духът ви казал. Щом вземеш, и нищо не сполучиш, Духът не ти е казал. Щом вземеш и ти се падне, има някой, който ти е казал. Ама какво ще кажеш, ще се изясняваш.

Пак ще ви приведа един пример. Преди десетина години иде един и ми казва: "Ти си учен човек, кажи ми кой билет ще спечели сто хиляди лева и аз ще дам петдесет хиляди за братството." Казвам: "Защо този билет, дето ние ще спечелим, да ти кажа, че ти да го вземеш и после ти да ни дадеш парите? Че ние ще вземем. Какво ще правиш с чужди пари помен?" Не, не, на такава въдица ние не се хващаме. Един брат имаме ние в Патагония и откак е отишъл в Патагония, все взима билети и пише: "Учителю, помогни ми да ми се паднат пари, да дойда в България." И досега още не му са се паднали. Тя, лотарията, върви по един закон. И ако вие не разбирате този закон, всичките хора, които вземат билет, ще печелят. Някои хич да не си хабят времето. Понеже десет години, като си вземал три тиража в годината, триста лева, за десет години – три хиляди лева. Три хиляди лева с лихвите, това са четири-пет хиляди лева. Десет години ще изгубиш времето, няма да вземеш нито пет пари, само ще изгубиш времето. Има една печалба, ще развиете вярата си. Онези, на които вярата е слаба, препоръчвам да си купят билети, за да си усилят вярата. Вие, които имате слаба вяра, да си купувате билети. То е печалба. Аз виждам хубавата страна. То е хубаво нещо, другояче ако не вземеш билет, няма да се усили вярата. Онези, които имат вяра, да дойдат до второто положение. Да имат знание, да знаят кой билет печели. Като го вземат, да знаят. Вие искате да направите добро. Вземете един билет, печели, раздайте парите. Втори път пак може да вземете, пак ще раздадете. Туй е сега знание. Сега някой казва, ще учите. После някой казва цял ли билет трябва да вземе, или половинка, или четвъртинка. Кои печелят? От моето гледище, ако аз бих желал да взема билет, аз ще взема да развия в себе си онова чувство, което има средство към металите. Човек има средство към металите и с магическата тояжка да намери пари, може да намериш, колкото искаш. Но и там не може да вземеш повече пари. Сега дойде един господин, на когото това чувство се развило, но той представлява работите много повече, отколкото са. Казва: "Аз вече виждам къде има злато." Вижда, че има пари. После като копали, парите отивали надолу. То е заблуждение. Те се местят действително парите и ти като заровиш пари, ти трябва да знаеш в какво направление се мести почвата. На годината два-три пръстта се мести. Три-четири години по три пръста – дванадесет пръста, на дванадесет пръста туй гърне няма да е на мястото, затуй много хора, като заровят парите, като минат десетина години, не могат да намерят парите. Преместили се. Сега друг е въпросът когато парите се заравят вкъщи, понеже къщата се мести и парите отиват в една и съща посока. Но в почвата не е така. Цялата

почва на Европа се движи, ние отиваме на юг, цялата почва се движи на юг и след сто, двеста хиляди години, може би след четиристотин, петстотин хиляди години Европа ще бъде тропически място. Сега тези са научни работи, които са верни. Човек може да ги провери.

Вярата в Бога е една реалност, която съществува. Съществува един свят, който ни огражда със своите мисли, със своите действия, със своя живот. Ние сме оградени от разумни същества и ние за тях представляваме обективен свят, те ни изучават. Предметно учение сме за тях. Хората на земята са предметно учение за ония напредналите същества. Или другояче казано: ние сме развлечение, забавление за тия същества. По някой път в големите работи, които правят, че искат някой път развлечение и идат да се занимават с хората. Развлечение е за тях. Или хората са развлечение за Бога. Бог при всичката Си работа, Той ни създал за развлечение. И за да бъдеш развлечение на Бога, ти трябва да бъдеш умен. И туй малкото същество има интелигентност. Ти като си своенравно същество, за Бога пак е интересно. Ето в какво седи излизането. Ако ти си една отлична здрава стомна вкъщи, в къщата на господаря ще имаш почетно място. Ако си пукната стомна, последно място. Ще те лепят със зифт*, с восък някак.

Сега един пример ще ви приведа. Една сестра дала часовника си на един часовникар на Изгрева. Той, като поправял часовника, турял книжки, с калай го лепил, с восък, и като го разгледал един първокласен часовникар майстор, казал, че съвсем трябва да се преработи. Този брат правил

* Зифт – черна смола, получена при дестилация на земно масло, асфалт (турски). часовника с калай, но не върви. Един часовник, като влезе в ръцете на такъв часовникар, всеки месец трябва да го носиш да го поправя и в година дванайсет пъти трябва да го носиш. Толкова знае. И във вашето знание, което имате, има една опасност. В окултната наука с разбирането на християнството не върви. За пример вие казвате: "Трябва да ме слушаш каквото ти кажа." Хубаво. Но Бог слуша, а ние послушваме. Ние още не сме научени. Слуша ме Господ. Казва: "Послушай." Слушането е за Бога, а послушанието е за нас. Бог, на Когото вниманието е отлично, следи онези необходими нужди, които душите имат. Тия необходими неща Той ги дал на хората. Има второстепенни работи, които ние сме създали, те не влизат в Божия план. Ти искаш нови обуща за Великден. То влиза в плана на баща ти. Ако се молиш на Господ, тази молитва ще влезе в ума на баща ти, той казва: "Дето ще ходиш да смущаваш Господа с твоите чепичета, аз ти купувам, че да не Го безпокоиш." Казва: "Не прави ли Господ всичко в света?" Ако Господ правеше всичко в света, всичко щеше да бъде уредено. Понеже Той не прави всичко в света, затова има неща, които не са уредени, които Той не е направил. Казва се: "Да бъде волята Ти, както горе на

небето, така и долу на земята." Горе на небето волята Божия става, но тук на земята волята Божия още не става. Сега ние се стремим да изпълним волята Божия и тук на земята, както е горе на небето. Казвам, тия погрешки са наследствени. Докато вие не се освободите от тях, вие не можете да прогресирате. Аз съм виждал много християни, дойдат до едно място и спрат. Той казва, че чел Библията десет пъти. И двайсет пъти може да я прочетеш, важно е какво си научил. Един свещен опит трябва да имаш. Учените хора имат, изнамират газове, изнамират средства, намират злато, превръщат елементите, знание има човекът. Или някой лекар изнамерил някое лекарство, знае как да лекува една болест. Хората чрез дълъг опит са намерили начин на лекуване.

Казвам, в какво трябва да седи вашето съзнание сега? Аз не искам да остане мисълта, че нищо не знаете сега. Знаете, но онова, което знаете, не сте го проверили. Някои неща има да проверявате. Някои неща са интуитивни, но някои неща вие ги предполагате. Някой път вие предполагате, че някой човек е добър. А той не е. Някога предполагате, че някой човек е лош, а той не е. Защо предполагате, че е добър. Вас ви се струва, че той е добър. Някой предмет, позлатен отгоре, вас ви се струва, че е злато. Някой отгоре нацапан и вас ви се струва, че не е златен, пък като направите опит, виждате, че е златен. Най-първо до известна степен трябва да освободите Божественото от известна човешка амалгама. Има известни чувства, които стават една амалгама върху Божествените неща. И тогава ние падаме в заблуждения. За пример вземете закона за любовта. Искате да ви обичат. Че да ви обича един човек, вие трябва да вършите нещо заради него. Един човек, от когото вземате пари назаем, трябва да плащате лихва. Един учител, който ви учи, трябва да плащате. Казвате: "Даром." Христос казва: "Даром сте взели, даром давайте." Дар ви дал. Но вие не разбирате философията. Дарът е един особен закон на любовта. Да-ром давайте, Христос иска да каже: "Вървете по закона на любовта." Нищо повече. Нещо, което по любов е дошло в тебе, по любов ще го дадеш. Туй, което по любов дошло, няма да го дадеш без любов. Че казва: "Не давайте свещените неща на хора, което не са достойни, които не вървят по закона на любовта." Не им давайте любовни работи. Умрелите не се нуждаят от любов. Умрелите се нуждаят от погребение. Живите се нуждаят от любов. Кои се нуждаят от любов? Живите. Мъртвите се нуждаят от погребение. Погребението пак е едно добро за умрелите. Понеже ти ако не ги погребеш, ще ги погребат други.

Да дойдем до онова същественото. Има съществени неща за разбиране. Съществeният живот е Божественият живот. Да се осмисли нашият живот на земята, не да се осмисли нашият живот за бъдеще, как ще живеем при ангелите, но да се осмисли сегашният живот какъв смисъл има? Ние

работим една работа и ще образуваме едно звено. Сегашният живот трябва да го използваме, какъв трябва да бъде сегашният живот, а не бъдещият живот. Защото непременно за бъдещия живот този живот ще стане като основа. Ако тази основа не е такава, каквато трябва, то и бъдещите ти постижения няма да бъдат.

Казвам, в любовта, която имаме към Бога, научете се, най-първо: три мерки има в света. Една мярка абсолютна – Бог трябва да бъде една мярка за вас. Ако нея не можете да имате за мярка, тогава вземете любовта към ближния и най-после, ако и там сте слаб, вземете третата мярка – всичките хора имат любов към себе си. Но човек и себе си да обича е много мъчна работа. Да се обичаш така както трябва, е мъчна работа. Ами че и на себе си много пъти няма да дадеш, има в човека нещо, на което ако му дадеш, както то иска, няма да излезеш на добър край. Иска винце то. По някой път искаш да ядеш хубаво ядене. Но в какво седи хубавото ядене? Ако имаш любов към себе си, ти ще искаш туй същественото каква храна иска. Ако нямаш любов, ти няма да знаеш да разбираш от каква храна се нуждаеш. Ако нямаш любов към ближния, ти не можеш да му помогнеш. Ако нямаш любов към Бога, ти не можеш да Му служиш. Ти не можеш нито на себе си, нито на ближния, нито на Бога да служиш. Любовта към Бога е различна от любовта към ближния. Любовта към ближния е различна от любовта към себе си. Нашата вътрешна любов трябва постепенно да се коригира от Божествената любов. Единственото нещо, което може да коригира любовта ни, то е това Божественото, всеки трябва да повярва в себе си. Щом искаш да коригираш твоята любов, непременно трябва да има съгласие между човешкия ум и човешкото сърце. Между ума и сърцето ако няма съгласие, ако твоите чувствания не са на еднаква степен, не са съгласувани с твоите действия и с твоя ум, ти не можеш да разбираш своята любов към себе си. Помнете, че всяка една мисъл има два противоположни полюса. Ти ако не разбираш закона на човешката мисъл, ако на един човек изпратиш една мисъл по-силна, по-яка и неговата нервна система и неговият мозък не могат да издържат, не могат да я възприемат, тогава ще се зароди едно състояние, той ще каже: "Туй нещо не е заради мене." Или някой път можеш да изпратиш известно противоречиво чувство. Някой се влюбил в някого. Влюбването е хубаво нещо. Чувствата, които изпраща, те не съответстват, те са по-интензивни, отколкото този човек може да издържи. Този човек, който се влюбил първи, върви по пеша* му: накъдето ти вървиш, каквото си направил, накъдето си се обърнал, къде си плюл, той всичко знае. Като дойде вкъщи, ще повдигне юргана да види, чаршафа да види, ще види каква шапка носиш, какви гащи носиш. Туй няма нищо общо с любовта. Това е изопачаване. И тогава в другия се ражда отвръщане, казва: "Не искам да видя този човек." Ти, когато обичаш един човек, ще бъдеш сляп, няма да се

интересуваш от неговите гащи, няма да се интересуваш от неговата шапка, всичко туй ще оставиш настрана, той да се интересува. Ако те обича, той ще се облече хубаво, ако не те обича, няма да се облече хубаво. Един човек ще познаете дали ви обича, или не по следното:ако ви обича, като му пратите едно писмо, ще изчисти, ще измаже къщата, пък ако не ви обича, след като сте му писали писмо, ще го намерите вкъщи неглиже. Този човек не разбира любовта. На физическото поле хората трябва да бъдат чисти, косата чиста, спретнати дрехите, може да има сто яма** зашити, но чисти. И на

* Пеш – предната пола на дълга дреха (турски). ** Яма – кръпка (турски).
обущата може да има десет ями, но чисти, закърпени, всичко да е на място. Ако има някоя дупка, да е зашита, да има ред и порядък. Безпорядъкът там е изключен. Казвам сега това, което ви смущава, големите изпитания, които идат в човечеството, не са нищо друго, освен от невидимия свят искат да коригират хората. Затова Бог турил цели народи, цяла култура е турена на изпитание. Големи изпитания са турени, те ще дойдат. Вие сега мислите, че [Христос] ще дойде. Той Христос ще дойде, но преди да дойде Христос, ще има пъшкане и след пъшканицата ще дойде Христос. Апостолите мислеха, че Царството Божие ще дойде във времето на Христа. Не че Царството Божие няма да дойде, но докато не се изпълняват времената, които турил в разпореждане, Царството Божие няма да дойде преждевременно. То ще дойде точно навреме. Кога ще бъде това, не е за вас да знаете. Онова, върху което Бог е поставил властта, не е за вас да знаете. Ще дойде Царството Божие, когато всичките хора бъдат готови. Но лично за вас може да дойде и днес. Ако вие се съгласите и изпълните волята Божия вън от човешката мисъл, не да съобщавате какво сте решили да правите. В себе си направете вътрешна реформа, за да може да издържите на всичките противоречия, които съществуват. Всякога ще забележите, ако решите да направите една реформа в себе си, ще усетите едно голямо противоречие. Ако направите един опит да обикнете някого, ще видите какво противоречие ще имате. Нека един мъж или жена да обикне някого отвън, ще види какво противоречие ще имате в дома. Против бащата ще застане жена му, синовете му, дъщерите му. Ако е жена, против нея ще станат, ако е един свещеник и той реши така – и против него, ако е цар – и против него. То е общо. Те са прави от своето гледище. Де е погрешката? Следователно любовта трябва да става в най-голяма тайна. Тази любов, която е експанзивна, тя докарва най-голямото нещастие. Никой да не знае, че обичаш, никой да не знае къде са парите, понеже няма да има желание да краде. Понеже, щом знае, че ти обичаш някого, ще започне да човърка каква е любовта: човешка ли е, Божествена, или ангелска. Ти ще изгубиш времето. Любовта имаше един термометър, който измерва напрежението на любовта, тя изследва според

интензивността на твоята топлина. В човешката любов има три степени. Любов, която превръща хората на пепел, изгаря ги, друга, която ги разтопява, и друга, която донякъде ги приготвя да разберат Божията любов. Там, дето човешката любов започва с пепелта, Божията любов започва с живота. Следователно първата степен на Божествената любов, това е животът. Щом ти живееш, то е първата степен, има връзка с пепелта. Човешката пепел за тор става. И тогава човешката любов, човешката пепел ще туриш при корените на Божествената любов. Тази любов тази пепел ще превърне в плодове. Та злото в света, то е пепелта на човешката любов. Сега иде в света Божествената любов, която тази пепел, туй зло ще превърне в ония живите плодове. И Писанието казва: "Всичко, каквото се случва в света, Бог ще го превърне да работи за добро."

Най-първо повярвайте. Писанието казва: "Опитайте себе си." Не да се критикувате. Критиката не е наука. То е друг въпрос, ако искате да се учите да опитате степента на вашите чувства, степента на вашата мисъл, да опитате вашата издръжливост, при разните условия, които дойдат да видите как се сменят състоянията ви, да видите силата на едно общество, силата на един организъм. Аз ви говоря за любовта, понеже здравето на човека зависи от нея. Дълготрайността, дългият живот зависят от неговата любов. Друг път няма. Дългият живот на децата зависи от майката и бащата – ако е интензивна любовта, ако са съгласни, дълго ще живеят и децата им. Ако любовта на бащата и на майката е по-слаба, децата ще живеят по-кратко. Понеже ние като отиваме при Бога, ще се продължи нашият живот. И Божията любов носи всичкото щастие в света. Ако не е така, тогава защо ни е Божията любов? Ние искаме да видим Господа, и Бог е нещо съществено. Трябва да намерим щастието, трябва да намерим смисъла на живота, да намерим онази вътрешна сила, с която да се освободим от онова потисничество, онова робство, в което се намираме. И богати, и сиромаси имат такова потисничество. В Америка статистиката показва, че на милионери дъщерите се убиват и пишат така: "Ние не намираме смисъл в живота." Сиромасите по-рядко се самоубиват, те искат да живеят. Богатият всичко има, не иска да живее. Та казвам, ако ние искаме да живеем, дошли сте до положението, дето казва Христос: "Ако ме любите, ще опазите Моя закон, докрай ще го опазите." Значи във всичкия ваш живот вие ще опазите този закон. Човек не трябва да се поддава на никакви слабости. Може да дойдат в него, но той да има желание да изправи тия слабости. Каквато погрешка да направи, да не се спира върху погрешката, умът да бъде буден в съзнанието, да изправи погрешката. Погрешките ще дойдат, мислови погрешки, чувствени погрешки, но съзнанието да бъде будно да ги изправи. Човек може да се спъне с външната страна на живота, да каже: "Аз не съм чист." Аз не искам да се занимавам с човешката нечистота, ако ще ти покажа вода, къде да се

умиеш. "Ама много съм нечист." Иди се умий, нищо повече.

Сега светлата мисъл, която трябва да остане: пазете се от неверни работи, пазете се от бялата лъжа. От черната лъжа вие се пазите вече. Но засега ви препоръчвам да се пазите от белите лъжи, които спъват човешкия прогрес. Спънки са те. Знаеш какво нещо е бялата лъжа. "Как си?" "Добре ми е." А той трепери. Той се свил, посинял, пожълтял, казва: "Много ми е добре, радостен съм." Той няма никаква радост. Радостния човек, като пипнеш ръката, изтича нещо. Ония добрите хора, имат особено изтичане, свобода имат в духа. Не искайте да угаждате на хората, нито на себе си, понеже няма по-мъчна работа да угаждаш на себе си или да угаждаш на другите. То е най-мъчното. Бог, Който е всемъдър, Той не може да угоди на хората, че вие. Вие докато не се научите да обичате Бога, невъзможно е. Бог тепърва изучава характера. Благата, всичките методи Той знае, прилага един метод, втори, трети, четвърти и най-после хората като направят всичките погрешки, за да ги избави, прощава. И с наказание не става. Той ги наказвал, наказвал, и с наказание нищо не става. Най-после в Христа виждаме – апостол Павел казва: "Че Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше греховете." Той казва на онази жена: "Иди и не съгрешавай вече." Прощава. Старото го забрави. Казвам и на вас: да се примирите с Бога, ама възприемете Божията любов и не очаквайте от любовта това, което очаквате от хората. Вие очаквате от Господа да обърне внимание към вас. Бог има еднакво отношение към всичките хора, но към добрите хора има специфично отношение. Той знае, че те са по-способни и на тях им дава повече, понеже повече може да сторят. Онзи, когото Бог обича, му дава повече възможност да работи не за себе си. Никой от вас не трябва да работи за себе си, ако разбира. Не да забравите себе си, аз не искам да забравите себе си, но не работете за себе си, понеже, ако забогатеете, трябва да внасяте вашето съкровище в банката. Ако оставите във вас вашето богатство, може да го оберат. Христос казва: "Не събирайте съкровища тук на земята, внасяйте ги в Божествената банка, внасяйте припечеленото в Божествената банка."

Трябва да пресеете мислите си. Не се спъвайте от любовта, която имате един към друг. Не се спъвайте от вашата любов. Но мислете, че човешката любов е проводник, едно условие, и ако нямаше туй условие на човешката любов, ти не можеш да имаш постижение и в Божествената любов. В каквато форма да се прояви човешката любов, не я съдете. Дойдете ли до закона на любовта, помнете едно правило, не водете война с любовта. Никога не се позволява да водите война с любовта. Не воювайте. В любовта човек или трябва да бяга, или трябва да се предаде. Едно от двете. Дойдеш ли до любовта, или ще се подчиниш, или трябва да бягаш. Едно от двете трябва да избереш. Вие криво разбирате какво е бягане. Аз, казва той, ще

се престоря, че не искам да зная. Тя любовта е един Божествен принцип, ти не се бори с любовта. Тя, любовта, не иска да те направи роб, но любовта не иска да те направи и светия. Ако ти си роден от любов, ти ще носиш нещо повече от светия. Любовта е едно вътрешно проявление. Туй, което дава любовта, е много повече. Това, което Бог е вложил в мене, е много. Казваш: "Искам да бъда свят." Не, ти трябва да постъпиш по законите на любовта. Онзи, който носи любовта в душата си, той носи повече, отколкото постиженията на един светия. Постиженията на един светия не могат да се сравнят с постиженията на любовта, не могат да се сравнят с постиженията на ангелите. Апостол Павел казва: "Ако имам знание, а любов нямам, нищо не съм. Всичко, каквото има човек, не може да се сравни с онова, което любовта носи." Но и знанието без любов е непостижимо. Да не мислите, че който има любов, той може без знание. Не, любовта изисква знание, но знание без любов е непостижимо. Любовта изисква знанието като едно украшение, любовта изисква силата като едно украшение. Всичко човек трябва да знае. Не трябва да бъдете слаби. Не трябва да бъдете и глупави. То ни най-малко няма да придаде на вашата любов, то ще бъде като отклонение на любовта. Казвам, сега имате любов да придобиете знание и после взаимно да се учите един от друг. Гледам, имат някои особени разбирания. Както и да е, не можем да изправим хората. Всеки човек си има особени разбирания. Ако речем да го изправим, не можем да го изправим човека. Аз ви говоря принципиално, дотолкоз, доколкото може да възприемете, дотолкоз, доколкото може да направите отвътре. Не отвън да ви дават някои правила. Може да имате много правила, утре ще се намерите в трудно положение.

Да обичаш онзи, който те обича, е лесна работа, но да обичаш онзи, който не те обича, е мъчна работа. Да обичаш онзи, който има пари, е лесна работа, но да обичаш онзи, който няма пари, е мъчно. Да обичаш онзи, който е здрав, е лесна работа, но да обичаш болния, който всичко очаква от тебе, е мъчна работа. Любовта е потребна сега. Дето боледувате, дето имате кашлица, всички работи се дължат на вашето неспазване закона на любовта. Дето остаряват хората се дължи на същото. Сега думата "старост" аз не разбирам туй, което е променя. В нас има нещо, което се изменя. Вие разбирате старостта да мяза на една дреха. Старостта ни най-малко не показва слабост. Някой път се говори, че старите хора са идеал на младите. Сега някои от вас ще кажат, че вие сте остарели. Аз бих желал всички да остареем в това отношение. И в небето има само двадесет и четири старци. Че като се завърши цялата еволюция на човечеството, хората ще създадат само един стар човек, всички други ще бъдат млади. От цялата човешка еволюция едва ще намерите материал да създадете един стар човек. Той може да бъде идеал всички около него да бъдат млади. Старият е център. По-стар от Бог няма в света и по-млад от него няма. Най-старият в света е

Бог. Старият, трябва да разбирате смисъла на думата. И най-младия, когото Бог създал, с него създал света; туй, което сега се проявява, то е младостта. Знаете, тази младост има предвид това Великото същество в света, в което Бог се изявява в Своята пълнота. Старият човек е емблема на пълнотата, която човек има в себе си. Искам сега да бъдете млади, за старост и дума да не става.

"Божият Дух носи всичките блага на живота."

31 лекция на Общия окултен клас
22 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

1936_04_24 Увеличаване и размножаване
лекция на Младежкия клас

УВЕЛИЧАВАНЕ И РАЗМНОЖАВАНЕ

[Петък], 5 часа сутринта

Отче наш

Какви бяха основните положения на миналата лекция? Направихте ли опит за сядане? Питали едно малко дете от какво произлиза думата „даскал“. – „От дъска, господин учителю.“ Даскал, то не е българска дума, тя е гръцка дума. Какво разбирате под думата „сядане“? За пример, в съдилището съдията, като дойде, сяда на съдийското място, а подсъдимият на какво сяда? Подсъдимите прави седят? Значи съдията има право да седне, а подсъдимият, ако му позволят.

Сега в живота, колко пози има? Човек може да ходи? Вземете растенията, те най-първо се учили с главата надолу, краката нагоре. Значи, по земята са ходили с главата. Корените на растенията са главата, а краката са нагоре към слънцето, пък главата надолу. След туй животните се научили да пъплят хоризонтално на земята, да ходят, а човек се изправил, коригирал онова положение на растенията. Значи той се обърнал перпендикулярно с главата нагоре към слънцето, а краката към центъра на земята. Има обратно движение, обратно разбиране. Растенията се стремят към центъра на земята, понеже там живеят. Дали са всичките мисли, всичкия живот към центъра. Човек изменил своите възгледи. Сега как ще обясните вие, кои са причините, които са заставили човека да измени своите възгледи, своята философия? Коригирайте един факт. Факт е това. Как ще го изясниме да ти стане ясно на тебе, да разбереш ония външни причини, които заставили растенията да растат надолу, а човек нагоре, пък растенията [животните] да ходят хоризонтално?

Та, всичките хора се намират в три противоречия. Те имат противоречията на растенията, имат противоречията на животните, имат противоречията на човека. И човек и той си има свои противоречия. Щом са поставени краката нагоре на растенията, има повече стабилност. Като зарови главата в гъстата материя, може устойчиво да бъде. Човек стъпва на краката си, а пък корените му са в слънцето. Слънцето е много далеч. Центърът на земята колко е далеч от главата на растението? – 6 500 километра. А главата на човека, която се стреми към слънцето, е на разстояние от своя център на 92 милиона мили. Я, на какво голямо разстояние е от центъра! Център толкова далече, сега трябва да се учиш да пазиш равновесие. Много мъчно е човек да се научи както трябва. Хората не знаят да ходят.

Забелязали ли сте как хората ходят? На някои хора походката е много смешна. Богатият върви по един начин, ученият – по втори, слугата – по трети, военният – по четвърти. Всичките хора се различават в ходенето. От мислите, които ги занимават, зависи тяхното ходене. Работникът върви по един начин, банкерът върви по друг начин.

Казвам, вземете думата размножаване и увеличаване, как ще ги обясните? Или вземете идеята 4⁄5, как ще направите един превод? Ако тия 4⁄5 вие увеличите, 4⁄5 по 3 равно 12⁄15. Какво стана? Увеличи се нали? При обикновената аритметика какво ще стане? Увеличава ли се? Как ще го обясните? Научно трябва да докажеш, че 15 се увеличило, а пък 12 се размножило.

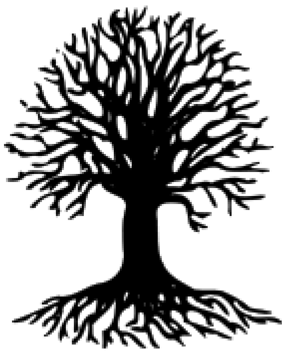

Процесът на размножаване е в клонищата, а пък процесът на увеличаване е в стъблото. Представете си, че имате едно растение, имате дънер и клонища. Дънерът, това е знаменателя, клонищата е числителя. Когато дънерът се увеличава, числителят се размножава. Сега кое е туй, което увеличава дънера? Имаме вече външни условия, с които се умножава. Имаме светлина, въздух, топлина, които чрез почвата действуват върху това растение. След това имаме увеличение на клонищата. Имате геометрическо нарисувано дърво.

Представете си, че в самите вас идеите трябва да се размножават и да се увеличават. Сега така се говори, но едно цяло има свой закон. Така едно растение има две размножавания. Стеблото равномерно се увеличава, тогава имате отдолу корените.

Вас ви занимават второстепенни работи – искате богатство, постижения, щастие, благо, сила – неща, които са второстепенни в живота. Това са резултати. Щом станете богати, вашата работа е свършена. Щом станете сиромаси, вашата работа е свършена. И двата са завършени процеси. Казвате: „Осиромашах!“ Тогава, за да се избавиш от сиромашията, повече от сиромах няма да бъдеш. Ако не знаеш, какво да направиш, ако не знаеш да обърнеш този процес, какво те очаква от тази сиромашия? Ти си дошъл до крайния предел, не може по нататък да се иде. Богатството и

сиромашията са два крайни предела. Ако богатият не знае, като дойде краят на богатството, какво ще направи? Вие например, имате едно понятие за богатството, имате всичките възможности. Два вида възможности има в богатството. Първо ония пари, онова злато, онези, които разглеждат икономическото богатство. Да кажем конкретно вашето богатство е от един милион английски лири или от един милион американски долари или от един милион български левове. Сега, ако имате един милион английски или един [милион] американски долари или един милион български левове все едно и също ли е? Все един милион. Хубаво, ако тия звонковите пари, с които ти се занимаваш, да кажем имаш един милион български левове, знаеш ли какво влияние ще упражни златото върху вас? Да ви направя едно сравнение. Трябва да разсъждавате, да разбирате, че едно благо може да се обърне в едно нещастие за човека от негово незнание.

Представете си, че аз ви турям сто грама злато на гърба ви. Колко прави? – 10 000 лв. Турям 200, 300, 400, 500, 1000 грама, колко прави? – 100 хиляди лева. Турям два килограма, три килограма, десет килограма, колко струват? – Един милион, ама книжни. Сега турям 10, 15, 20, 30, 40, 50 питам, какво ще усетите като ви товаря? Трябва да носите това богатство. Само онова богатство е реално, което ти можеш да носиш. Онова, което другите могат да носят, не е реално. Ти предполагаш, че си богат. Аз може да кажа, че съм милионер, всичкото богатство на света е мое. То е илюзорно. Онова богатство, което ти можеш да носиш, то е твое. Тялото е мярка. 30, 40, 50, 60, 80 дойдеш до сто килограма, ще искаш ли да станеш богат? Да кажем турят 150, 200, 300 какво ще стане с вас? Следователно растенията бяха толкова богати с главата надолу. Туриха всичките пари все в банките. Всичкото имане туриха в банките. Каквото приберат все на земята оставят, забогатяха много. Животните се намират в едно противоречие, казват: „Трябва да се избавим от това богатство.“ Най-първо те се смириха, казват: „Трябва да се откажем от това богатство.“ Те дойдоха до тази наука и казват: „Ние ще се откажем от грамадните форми, които имат растенията. Ние [не] искаме тяхното богатство“ и се обърнаха на дребни, микроскопически същества, за да се освободят от голямото богатство на растенията. Обаче постепенно започнаха да забогатяват, увеличават се, увеличават се и дойдоха до едно безизходно положение – обогатяха пак. Човек казва: „Не може много голям разход.“ И той се отказва от този живот. Той взе да се смалява. Де е един кит, който тежи близо 65 000 килограма?

Следователно, питам сега, представете си, че вие сте богат човек като един кит, тежите 65 000 килограма. Ако с тази тежест влезете в една обикновена къща, какво ще стане с пода? Ще започне хората да ги е страх от тебе. Дето

идеш, слабите къщи рушиш, казва: „Богатите – къщи, хора, всичко рушат.“ Хората със своите животински идеи, със своите растителни идеи разрушават. Хората са станали богати и те разрушават. Ти не може да обясниш причините на разрушението. Иска той да бъде богат. Идеята е хубава. В какво отношение трябва да бъдете богат. Той трябва да носи толкова от богатството, колкото съзнанието може да издържа. Влизам в една област, в която са писани томове. Хората разглеждат резултатите, но истинската философия, по този път както разглеждат живота, той няма едно разрешение.

Та човек тепърва, като човек, трябва да се откаже. От какво трябва да се откаже? От идеите на растенията. Той трябва да се откаже от идеите на животните и да възприеме идеите на човека. Коя е идеята на човека? – Идеята на мисленето. Тя е в една ефирна област. Чистата мисъл има много малко тежест, да бъде той свободен. Растенията изучават закона на движението, животните изучават закона на чувствуванията. Животните изучават какво нещо е страданието. Човек не страда. Страдат животните. Те, за да ги възпитат и до сега не са се освободили от онова робство на чувствата. Всичките страдания са животински. Че ако погледнете, всяка година колко млекопитаещи се избиват, то е нищо нашата война. Ще стане война, ще измрат няколко милиона хора. Имате ли статистика, колко млекопитаещи се избиват? Колко милиона овце се избиват и се ядат? За тях се казва: овцеядци. Значи човек, който яде друг човек се казва човекоядец. Животните наричат хората овцеядци. Ние считаме за привилегия човек да е овцеядец или говедоядец, свинеядец, рибоядец, кокошкоядец, патоядец. Ние взимаме всичките тия идеи казваме: „Да имаш една опечена кокошка. Или супа направена с лимон.“ Така се залъгва човек. Хубаво казва: „Да съм богат, да сваря една кокошка или да съм богат да опека скумрия с малко лимончец, казва, това е човещина.“ Другояче сух хляб да ядеш, да ядеш баница с масълце, със сиренце. Забавляват се и учени и религиозни. Всички казват: „Аз зная, че съм човек.“ Къде е човещината? В яденето на кокошки, в яденето на баници или в носенето на гръб? Казва: „Силният човек носи на гърба.“ То е животинска работа. И животните носят.

Казва: „Днешният социален строй.“ Хубаво, този социален строй е на растенията и на животните. Де е човешкият строй на онази чиста, ясна мисъл, организирана човешка мисъл, който въздига човека и да внесе малко по-друг живот? Ти седиш, безпокоиш се, казваш: „Мен ми е тежък животът. Съвсем загазих, какво да се прави?“ Стани човек. Загазиха растенията, значи главата в почвата, казват: „Непоносим е този живот!“ Ще мислиш, ще се освободиш от онези кривите разбирания на живота. Растенията бяха големи философи. Сега има в Южна Америка растения,

около 60 метра височина и живеят по десет хиляди години.

Сега науката трябва да ни даде практическо значение. Ти умножаваш една дроб. На една дроб постоянно става умножаване, увеличаване. Да се увеличат твоите дългове, какво ще бъде за тебе? Ако се увеличават твоите добродетели, трябва да знаеш посоката на увеличаването. Увеличаването върви така: (Учителят начерта един кръг.) Увеличават се кръглите неща. Имате център в средата и размножаването, то е излизане на радиусите. В геометрията ни дават, какво е радиус, какво е диаметър. Вие имате елементарни обяснения. От една фигура, от един кръг, от една елипса, от нея излиза енергия.

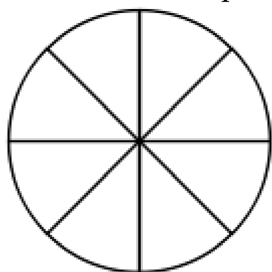

Сега учените хора признават, че от човека има една енергия, която излиза от него и образува аурата около него. Две състояния има в човека, които са важни. Едно състояние, което се движи правилно около него и образува елипса. Тази елипса трябва да има два центъра. И друга една енергия, която се умножава, излиза навън и тя влиза в съобщение със съседните тела наоколо. Тъй щото имате едно увеличаване, което трябва да запази вашето здраве, но размножаването на вашата енергия, която трябва да влиза в общение с другите тела, за да запази равновесие. Следователно, щом се наруши, този процес на размножаване трябва да бъде съразмерен с увеличаването. Щом расте дънерът, трябва да се размножават клонищата, листата, корените, равномерно. Казвам, ако горната част на клонищата се размножи повече от колкото трябва, тогава при буря това стебло, което е тънко може да се счупи. Природата, която е хубава възпитателка, чупи растенията. Щом го пречупи, казва: „Не върви по правия път!" По същия начин възпитава и животните, по същия начин започна да възпитава и човека.

Човек сега се учи да мисли. За пример, вие имате известна мъчнотия, не знаете как да я смените. Мъчно ви е, обрал ви някой. Какво показва, че ви обрал? Показва, че не сте мислили. Един човек, който мисли, никога не могат да го оберат. Направете един опит. Какво значи мислене? Седнете между крадци. Или направете друг опит. Представете си, че отзад идат кучета и може да ви ухапят. Вие вървите, концентрирайте ума си, мислете за кучетата, представете си, че ги гледате пред себе си. Тези кучета ще

седят на три–четири метра и повече няма да приближат. Обаче, ако се захласнете малко, ще дойдат близо и може да ви ухапят. Аз дадох един опит, когато ходихте вечерно време на Витоша. Дадох наставления всеки по един да ходи. Един наш приятел не спазил правилата и него единствен го ухапа куче. Като тръгнеш, умът ще бъде концентриран, за нищо няма да мислиш, нищо няма да слушаш. Кой как те пита, мисли си, не поздравлявай, върви и мисли. Казва: „Ухапа ме едно куче." Казвам: „Не си мислил." – „Таман започнах да мисля за децата си. После, като съм тръгнал по този път, може да се изгубя из Витоша. В това време ме ухапа едно куче за крака."

Вие сте екскурзианти по земята и мислите, какво ще стане с вас, такива състояния, които ни в клин ни в ръкав. Вие мислите как ще прекарате вашия живот. Ако сте овца, аз да ви кажа, как ще прекарате живота си: ще ви стрижат, ще ви доят, ще те изядат. Ако си растение, аз да ти предскажа. Ако си ябълка, ще ти берат плодовете всяка година, един ден, ако не даваш плодове, ще те отсекат, ще те изгорят. Туй са животните. Вие, ако [като] хора не изпълните, какво ви чака? Понеже вие мислите, че от вас по-големи същества няма. Не, растенията са по-низши от животните, а животните по-низши от човека. Човек в сегашното състояние не е най-висшата проява на природата. Има нещо друго по-високо от човека. В света сега ще се явят хора, вие не сте ги виждали. Тия новите хора спрямо сегашния човек, тяхното отношение ще бъде такова, каквото е отношението на животното спрямо растенията. Каквото е сегашното отношение на човека към животните такова ще бъде отношението на новите хора към сегашното човечество. То е една идея. Питам, те как ще постъпят спрямо вас? Как постъпва човек спрямо сегашните животни? Сега вие казвате, че човек е това. Ако вашата идея, както вие мислите за човека, е права, че човек е господар, питам тогава от какво произтичат нещастията в света? Ако ти си господар, един господар от какво страда? – От слугите си, нали така? Един учен човек от какво страда? – От учението си. Учените хора, които страдат, не са много учени. Той, като мислил, мислил, направил един парабел, един револвер, направил една пушка. Един ден дойде ученият човек, отдалече го ударят, казват: „Ти ли измисли това?" – „Аз го измислих." – „Сега давай пари!" Ученият казва: „Давам." Питам, какво допринесе ученият човек в света?

Сега всички пишат, че модерните пушки хвърляли на 40–50 километра снаряди. Имало топове, които хвърляли по хиляда килограма снаряд. Германците са направили един опит на човешкия ум. Един снаряд от хиляда килограма, като го хвърли топа, минава една стоманена плоча, с която сега бронират параходите, една плоча дебела 37 сантиметра от яка стомана, турена да кажем на разстояние половин километър разстояние и

този снаряд, като пробие плочата, пътува още 15 километра. Такава плоча турят и той я пробива като книга и пътува още 15 километра, отива далеч. Питам сега, туй е сила, Сила Божия, един такъв снаряд ако попадне на един параход, какво ще направи? Питам сега, какво се добива?

Сегашните окултисти говорят, за силната мисъл. Че, ако вие имате силна мисъл, която може да експлодира, какво благо ще донесе? Ако имате едно чувство, което може да експлодира или постъпка, която имате, която експлодира, какво придобивате? Трябва да разбирате вътрешните отношения. Сега всички говорите за възпитание, говорите за идеал. Те са неразбрани работи. Той е един идеал на растенията, тоя е един идеал на животните, той е един идеал на сегашния човек. Питам, при тия идеали, какъв е нашият живот? [Г]де е съществеността, благото, в което ние живеем? Къде е спасението? Мекота трябва на хората! Новият човек, който сега иде на света, носи две неща – мекота и чиста мисъл. Новият човек, новата култура, носят мекота, една пластичност и чиста мисъл. Мисъл, която е толкова лека, че почти няма никаква тежест. Не е безматериална, но тази материя е толкова чиста.

Сега вие казвате, какво трябва да правите. Казвам, след като имате знанието на растенията, след като имате знанието на растенията [животните], след като имате знанието на сегашния човек, три неща имате, вече трябва новото знание. Знанието на мекотата, знанието на чистата мисъл. Вие още нямате представа, какво нещо е чистата мисъл. Само Христос е дал едно загатване: „Чистите по сърце ще видят Бога.“ А да видиш Бога, това е щастие. Да видиш слънцето, какво означава? То е щастието за човека. Като видиш слънцето, като дойде светлината, тогава се отварят онези хубавите възможности, които дават условие на живота да се прояви. Аз наричам щастие, ония хубавите условия, при които животът може да се прояви. То е приятно. Гледам, то е приятно, но временна приятност. Но, за да може животът да се прояви, потребно е друго. Вие искате сега без новите идеи да бъдете щастливи, без мекота и без чистота в света, не можете да бъдете щастливи в света. Вие говорите за любов. Това е любовта на растенията и те знаеха нещо за любовта. И сегашният човек знае нещо за любовта. Но любовта не е приложена като наука в живота, да се прояви. Любов в мекота и любов в чиста мисъл, то е качество на новия човек, който иде. Туй го наричат шестата раса. Новият човек, който иде, носи мекота. Не да мязате на остро желязо. Казва: „Какво нещо е мекотата?“ Мекотата може да се определи, като ти турят едно тяло, стотина игли да те бодат и да ти турят една мека топка. Кое е по-хубаво да носиш меката топка или която има сто игли. Като носиш това тяло с бодлите, свиваш се, казваш: „Не трябва да бъде мек човек.“ Хубаво, такива игли да ги носи[ш] и на всяка стъпка да бъдеш в опасност. Ти носиш

известна идея, която има острие в ума, в съзнанието, постоянно те бучка, бучка и ти се обливаш само в скръб. Та в съзнанието един предмет, който е умножен както обикновените игли, той причинява голямо нещастие, от което страдате. Казва: „Иде ми да се самоубия, подлудял бих, ще се самоубия!“ Ще хвърлиш тази топка с остриетата, ще вземеш меката топка, не гумена. На какво да я уподобим, на памук ли? Нали знаете онзи пример, че памукът, той е безопасен.

Да ви приведа един пример, един анекдот. Той е измислен, той не е реален, само за пример, само за изяснение ви го давам. Един цар търсил щастлив човек. Искал да знае по какво се отличава щастливият човек. Тръгнал, ходил навсякъде, една вечер се връща и гледа един човек около 25 години, свири си на един кавал, около него децата играят и жена му пее. „Виж, казва царят, защо свириш?“ – „Щастлив съм!“ – „Ти риза имаш ли?“ – „Какво нещо е риза? Нямам риза, но съм щастлив.“ Царят се връща и [казва] на своя пръв министър, определя голяма заплата от сто хиляди златни в годината. Минава той след десет години и се научил, че този щастливият човек е болен. Тръгнал той, станал търговец на памук. Един ден паднала една топка от памука, че го ударила по рамото и навехнало се рамото му, че той легнал болен от удара на памука. Царят казал да му вземат богатството и след четири години минава и той пак свири.

Сега всички вие искате да бъдете богати. Не съм против богатството. Разбраното богатство е благословение, неразбраното богатство е нещастие. Казва: „Не трябвало човек да бъде богат.“ Разбраното богатство е благословение. Разбраните идеи са благословение. Неразбраните са нещастие. Тъй е сега. Разбраната сиромашия е щастие, неразбраната сиромашия е нещастие. Неразбраните работи, в каквото направление и да са, положителни, отрицателни имат еднакви резултати, противоположни резултати, другите отрицателни резултати. Положителни в лош смисъл и отрицателни в лош смисъл. Има неща, които в положителен смисъл са добри. И отрицателни, които в добър смисъл са добри.

Ние казваме: „Да има човек любов към Бога!“ Ами че ако разберете идеята Любов към Бога, то е велико, тя ще ви освободи. Ако вие бихте разбрали какво нещо е любов, веднага ще се разрешат много въпроси, които сега ви измъчват. Сега някои разбират, че човек като има идеята за Бога, той ще престане да се учи. Най-първо, като дойде Божията любов в света, тогава ще дойде истинската наука, тогава ще дойде истинският живот, тогава ще дойде истинското разбиране, онзи истинският стимул, онова истинското художество, изкуство, тогава ще дойде. Тогава ще имате хубавото, тогава ще създадете любовта, красивите форми. Тогава ще видите красотата. Сегашните хора в сравнение с бъдещите са грозотия. Сравнени животните

с човека имат ли красота? Някой казва, че един кон е красив. То е линия на красота. Но я сравнете човешкото лице с лицето на един кон или с лицето на една овца. Никаква красота няма. Има ли някаква красота? В коня има линия на красота. Има една красота, която човекът на бъдещето носи. Този човек, който сега носи мекотата в себе си и има чиста мисъл, той има красота. Трябва да се сравни този човек със сегашния, да видите разликата в какво седи. Този, новият човек, него няма да го смущава една дума. Този, новият човек, сиромашията няма да го смущава. Този, новият човек, болести няма да го смущават. Този, новият човек, трудности няма да го смущават.

Българите казват: „Накарай дявола на работа, да те научи на ум." Защо ще те научи? Дяволът, той във въздуха не може да живее. Той, дяволът за да накара човека да мисли, той влиза в него, понеже няма такова тяло, иска да работи. Ако не знаеш как да мислиш, той ще те употреби. Най-първо дяволът, за да го накараш да мисли, тури му голям товар на гърба. Като туриш големия товар, започва да чувствува с тебе наедно. Казва: „Че ти толкова будала ли си, не го носи, аз да ти дам един ум. Може да вземеш една ос, ще туриш едно колело от едната, друго от другата страна, после ще направиш две ръчки, едно нещо като сандъче, ще го туриш на колелетата, по-лесно ще го носиш." Той себе си освобождава, пък учи човека, понеже го стяга. Казват: „Кой изработи колелетата?" – Дяволът. Дяволът, като го накарали да носи, той научил човека да направи колелета. Той научил хората да пекат хляб, как да колят, на всичко той научил. Понеже, като влязъл в човека да работи, казва: „Чакай да ви кажа как става тази работа." То са анекдоти.

Вие как си представяте дявола? Някои от вас вярвате, някои от вас не вярвате, че има дявол. Някой път го представят с рога, че с копита. Той, дяволът има високо произхождение. Има един анекдот за дявола. Като го пратили в училище, той бил един от най-способните ученици, талантлив, минавал за гениален. Един ден го поставят на един изпит, та го скъсал учителят. От там на сетне той се разсърдил, казва: „Никакъв учител не признавам! Аз зная повече от всички!" Слязъл на земята и той не свършил училището. Скъсали го на един изпит. Изпитът седял в следното. Изчислявали математически, колко частици седят в една абсолютна, чиста вода от един килограм. Той, като изчислявал, изчислявал, не могъл да реши задачата, скъсали го. Казва: „С такива глупави работи не се занимавам, не смятам" и захвърлил смятането. Казва: „Тия учители нищо не разбират, аз ще им покажа!" И той слязъл, направил сегашния свят. Сегашният свят, в който вие живеете, [е] направен без смятане, без чистота. Всичко има в света, но въпрос за чистота, в която или за мекотата и чистата мисъл, този въпрос не е разрешен. Там, като дойдете, казва: „Аз не

разреших едно време този въпрос, там ме скъсаха.“ Като речеш на дявола да те учи на чистота, казва: „Там не бутай!“ Пък кажи му мек да бъде. – „Ако аз исках мек да бъда, казва, аз исках да бъда самостоятелен.“ Вие всички искате да бъдете самостоятелни. Самостоятелните хора не са меки хора.

Сега научни изяснения. Това не са научни работи. Геометрическите отношения, които съществуват в числата, в количествената математика, тия работи са верни, но то е една трета от истината. Математическите количества са една трета от истината. После идат органическите и после психическите. Математиката има три образа, три отношения: количествено отношение, органическо отношение. Законът има известни отношения. Един закон има три форми, в които един закон може да се изрази правилно. Количествената форма сега изразяваме. Трябва да знаеш как да преведеш едно количествено число в органическо. В тази материя минават от неорганизирано състояние в организирано. Трябва да разбираш ония сили, които трябва да работят. Или имаш една мисъл, която не е организирана.

Сега, това, което може да разберете не е отвлеченото. Едновременно, когато вашите чувства се увеличават, вашата мисъл какво трябва да прави? Да се размножава мисълта ви. Ако вашата мисъл се увеличава, какво трябва да става с чувствата ви? Коренът, този дънер, който съдържа клонищата и корените, какво трябва да става? Ако дънерът се увеличава, клонищата трябва да се размножават, корените и клонищата трябва да се размножават. Корените и клонищата, това са плюс и минус в даден случай. Кое съставлява плюса и минуса? То са два плюса. От вашето гледище какво представлява плюсът и минусът? В клонищата е плюс, а в корените минус. По какво се отличават положителните от отрицателните величини? Отличителната черта коя е? (– „Положителните величини са реални, осезаеми, отрицателните са неосезаеми.“) Едно тяло, което седи в покой, а друго в движение, по какво се отличават? Туй, което е в покой, какъв знак ще му турите, плюс или минус? Имате една запалена свещ и друга незапалена, какъв знак ще турите на едната и на другата свещ? Нещата може да са реални, без да са проявени. Тогава как бихте определили потенциалната енергия от кинетическата енергия? Математически те, как ще ги определите? Щом във физиката може да се определят и на друго място могат да се определят. Условно трябва се вземе.

Когато хората разсъждават за един предмет трябва да употребяват известни термини. Тъй, както вие определяте, е право. Един предмет, който е реален, може да е в покой, може да е в движение. Ако е в движение, има активност. По какво се отличава онзи, който е в покой?

Придобива, не харчи. Онзи, който е в движение, харчи. Следователно, ако един предмет, който е в движение след време той ще влезе в покой. Ония тела, които са в покой какво подразбираме? Тия тела, които сега са в покой, показва, че някога са били в движение и понеже са изгубили своята енергия са останали в покой, за да наваксат изгубеното. Следователно, когато човек почива вечерно време, той изгубил своята енергия и за да навакса изгубеното или да придобие изгубеното сега е в покой. Следователно една отрицателна величина показва закона на придобивка. Плюсът показва значи иждивяване, минусът винаги увеличава нещо. Минусът увеличава. Дънерът турихме с минус, клонищата с плюс. Плюсът след време ще се превърне на минус и минусът, като се увеличи, ще се превърне на плюс. Що е плюсът? То е вече закона на движението – имате хоризонтално движение. Плюсът вече показва, че тази работа е в движение. Може да е праволинейно, кръгообразно движение. Минусът показва едно движение в покой. То са психически понятия.

Да направите едно резюме от три до десет думи на лекцията. Тази работа започнахме с 4/5 умножено на три – дава 12/15. Какво резюме да извадим. Резюме не е българска дума. Р – значи да хванеш нещо, да го държиш в ръката си, на френски, ако е туй, което изтича, да знаеш къде да го туриш. Подобно е сега. Как се пише резюме на френски? – Résumé. То произлиза от глагола събирам, че значи отново. Хубаво, значи да извадиш розовото масло от три хиляди килограма рози. Три хиляди килограма не е лесно да носиш. Човек, като извади този вътрешен нектар, един килограм лесно се носи. Едно богатство е. Първо, основната идея каква беше? Всяко благо може да се обърне на зло, ако не знаеш как да го употребиш.

Второто положение е, че вие трябва да се учите един от друг. Хората се учат един от друг. Знанието в света не е само за един човек. Един дънер, едно дърво, само̀ може ли да има смисъл? Всеки лист, всяко клонче иска да достави нещо на дънера. Дънерът се учи от опитността на корените, дънерът се учи от опитността на клонищата? Има една опитност отгоре на клонищата и една опитност на корените. Взема ги. Той, като тях не се размножава, той се увеличава. Той събира знанието на корените и на клонищата и той има по-хубаво знание. Като събере тази опитност на корените и на клонищата, казва какво трябва да правят. На корените казва: „Спрете вашата работа!" И на клонищата казва: „Няма да се простирате нагоре, може да дойде някое нещастие!" Като стане по-голям, като се увеличи, тогава позволява на всеки клон колко да се продължи, колко да се размножи. Той прави движението. Дънерът прави движението. И вие сега на вашите чувства ще казвате. Вашите чувства са корените на вашия живот, а мислите ви са клонищата. Кое е дънерът? (– „Волята.") Волята не е дънера. Дънерът е човешката душа. Волята действува в корените или в

човешкото сърце. Волята е повече свързана с човешкото сърце. Там, дето има желание, има воля, там действува волята. Ако мислиш само за нещо – нямаш желание да го придобиеш, воля не можеш да имаш. Ти, за да придобиеш, трябва да имаш желание да придобиеш. Желанието дава подтик на волята да се прояви.

Другото положение, човек трябва да организира елипсата около себе си, да стимулира радиацията. Едновременно в природата топлината се отнася към чувствата; светлината се отнася към човешката мисъл. Значи човек, за да бъде здрав, трябва да има достатъчно топлина и да бъде учен, трябва да има достатъчно светлина. Светлина в запас трябва да има в мозъка. Светлината се складира. Човешката мисъл,само когато има запас от светлина, може да работи.Тя е външната светлина, която ние възприемаме. Вече от нея ние наваксваме изразходваните количества. Светлината, която природата постоянно праща, ние от нея складираме. От тази складирана светлина ще зависи твоята мисъл. От складираната топлина в организма ще зависи твоето здравословно състояние. Светлината трябва да се складира, топлината трябва да се складира. Складираната светлина трябва да се превърне в мисъл. В процеса на мисълта да влезе и складираната топлина в развиване на благородните чувства в човека. Тогава вече имаме едно правилно отношение.

Станете!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

30 лекция на Младежкия клас
24 април 1936 г.
Изгрев, [София]

1936_04_26 Което човек сее
неделна беседа

КОЕТО ЧОВЕК СЕЕ

Отче наш.

„Изгрява слънцето“.

От 14 глава на евангелието от Йоана ще прочета няколко стиха само: от 25–30.

„Духът Божий“.

„Което сее човек“. С други думи казано: Новото и старото.
Ще дам определение на думите: Що е ново? – Новото се отличава от противоречие, а старото – с промени. Понеже вие живеете и срещате разни противоречия в живота си – това е новото. А щом умрете, щом ви заровят в гроба, това са измененията. Кое е по-хубаво: Противоречията или измененията? Да се изменяш, това значи да умираш, а да имаш противоречия в живота си, това значи да живееш. Така ви говоря според живота на земята. Трябва ви едно ново разбиране, а не да се забавлявате със старото, което е мъртво. Но ако мъртвите не възкръснат, безпредметна е тяхната смърт. Ако пък хората умират, за да възкръснат, тогава ще се явят противоречията в живота. Вие питате: Защо са противоречията в живота? – За да възкръснете. – Защо са измененията? – За да умрете и да се освободите от старото. Значи, човек не може да се освободи от старите навици, освен чрез смъртта.

Сега аз не искам да ви проповядвам едно учение на „усул“, което значи начин, или едно учение на „тертип“, което значи условие. Усул подразбира най-добрия начин. Казват: Усулно трябва. Значи, трябва да му намериш времето, за да направиш една работа. Тя е турска дума, която се произнася различно. Всеки народ си има особен начин за произнасяне на думите. Произношението на думите зависи от културата на всеки народ, както и от културата на отделните лица. Англичаните, например, си имат едно произношение; французите – друго, германците – трето, българите – четвърто – всичко според степента на развитието си, кой докъдето е достигнал. Ако се качите между народите с по-висока култура, ще видите, че те имат съвсем друго произношение. Често от произношението на една или друга дума зависи съдържанието на думите. За тази цел ще ви приведа един анекдот. Един богат, но прост, неграмотен българин, изпратил сина си да следва в странство. По едно време той пише писма само на баща си: Татко, моля те да ми изпратиш пари да свърша образованието си. Като получил писмото, понеже не знаел да чете, бащата срещнал един познат касапин и му казал: Слушай, моля ти се, я прочети

това писмо от сина ми, да видим какво е научил от толкова време. Касапинът започнал да чете писмото със свойствения си груб, касапски тон: Татко, прати ми пари да свърша образованието си. Като слушал така прочетено писмото, бащата останал недоволен от грубото писмо на сина си и казал: Синко майчин, нека чака, няма да му пратя никакви пари. Да знае как да иска от баща. Той не се научил още да говори. След това бащата отива при един хлебар, своя познат, човек с мек и добър характер и му казва – Моля ти се, я прочети какво ми пише синът. Хлебарят чете с тих, мек глас: Мили татко прати ми малко пари, че ми трябват. – А, така кажи, да те разбера. Като ми говориш така меко, ще ти изпратя пари, разбира се. Ако вие разбирате криво живота, това е касапинът у вас. Ако добре разбирате живота, това е хлебарят у вас.

Сега да дойдем до новото разбиране на живота. Да оставим настрана всички противоречия. В света съществуват три вида противоречия: на физическия свят противоречията са по отношение на физическото тяло. Вторият вид противоречия са по отношение на нашите чувства и третият вид противоречия са по отношение на нашата мисъл. Противоречията могат да се премахнат, само ако ние можем да ги изменим и да ги турим в действителния живот. Всички вие сте учили в училището за точката, за правата линия, за плоскостта и за телата. Що е точката? – Точката е сила в движение. Що е правата линия? – Правата линия показва, че точката е в движение. Тъй както вие схващате правата линия, тя е точката в покой. Следователно, щом точката е в движение, тя представя вече права линия. Щом точката е в покой, вие не виждате никаква права линия. Същото може да се каже и за плоскостта. Когато линията се движи, тя образува плоскост. Линията в покой не е нищо. Що е тяло? Когато плоскостта се движи, тя образува тяло. Тялото е третото измерение. Докато тялото е в покой, вие не можете да го виждате, но щом тялото се движи, тогава то образува четвъртото измерение, тесеракта. Следователно, тесерактът е движение на третото измерение. Когато едно тяло се движи, това е тесерактът. Когато третото измерение се движи в пространството, образува четвъртото измерение. Значи, четвъртото измерение не е нищо друго, освен третото измерение в движение. Това е една дълбока философска мисъл. За да се докаже тази мисъл, изискват се ред формули. Не казвам, че трябва само да мислите, но трябва да разберете тази идея. Някои хора искат да разберат всички неща. Има едно разбиране, което не ви ползува нищо. Например, вие не можете да разберете какво нещо е животът, какво нещо е произходът на живота. Никой не го е разбирал, нито вие можете да го разберете. Нито Боговете разбират живота. Това е една отвлечена мисъл. Животът не е произлязъл от никъде, а щом казвате, че животът е произлязъл, значи той е резултат на нещо. Той е един резултат, който е произлязъл от по-висши същества. Има един такъв

живот. И детето носи живота на майка си и на баща си. Детето е произлязло от майка си и от баща си. Той е резултат на майка си и на баща си. Следователно, майката и бащата могат да се огледат в своето дете. Що е детето? Детето е един завършен резултат на майката и на бащата. Що е физическият свят? Физическият свят е един завършен процес на мисловия и на духовния свят. Следователно, вие не можете да разберете мисловния и духовния свят, докато не разберете физическия свят. Друго едно положение. За да разберете една истина, вие трябва да я освободите от временните ѝ заблуждения. Това значи, че не трябва да сте в покой. Човек, който е в покой, той е мъртъв. По-добре е страданието, отколкото удоволствието. В страданието ще научиш нещо, а в удоволствието ще похарчиш нещо; по-добре е печалбата, отколкото загубата. По-добре е да спечелиш крака си, отколкото да го загубиш; по-добре е да спечелиш окото си, отколкото да го загубиш; по-добре е да развиеш ума си, отколкото да го изгубиш. Това са все нови положения. Вие искате светът да се създаде по друг начин. За да се създаде светът, върху него е действувал цял един процес.

Сега като ви говоря по този начин, аз не ви говоря като на прости хора. В едно отношение за мене вие сте нещо повече от гениални. Че вие имате най-същественото. Вие имате много повече неща от растенията и от животните. Следователно, сега аз ви говоря като на учени хора, но в сравнение с по-напредналите същества вие сте деца, които трябва да се учите. По отношение на вашето минало вие сте гении, но по отношение на вашето бъдеще вие сте деца, вие сте ученици. Следователно, заради мене ученикът е емблем на бъдещето, и той трябва да се учи. Какво трябва да прави човек в света. Той трябва да учи какво нещо е мисълта, какво нещо е онова възвишено чувство у човека, той трябва да учи как да постъпва добре. Според мене, човек не може да постъпва добре, ако не знае да говори добре. Човек не може да бъде отличен музикант или художник, ако не знае да мисли. Без права мисъл никакъв художник или никакъв музикант не можете да бъдете. За да имате добри музиканти или добри художници, вие трябва да бъдете гениални хора, които мислят добре. Вие не можете да бъдете гениални в никакво изкуство, ако не можете да мислите право, ако нямате права мисъл. Вие не можете да дадете израза на това изкуство, ако нямате едно право чувство. Картините на много художници са изопачени по единствената причина, че чувствата им са изопачени. Щом чувствата им са изопачени, т. е. щом нямат духовен живот, какво изкуство могат да дадат? Това не е изкуство. Че и бръмбарите рисуват много добре. Ако е за такова изкуство, бръмбарите рисуват даже по-добре. И растенията се опитват да рисуват. При това вие в живота сте се явили не за рисувачи, но за скулптури. Всеки човек, който живее и обработва в своето тяло, той обработва скулптура. Той постоянно

моделира своето тяло, своите очи, своите ръце, своите крака и т. н. Той моделира и своята глава. Следователно, каквото е вашето тяло, такова е и вашето знание. В това отношение човешкият живот не е един завършен процес. Той е един незавършен процес и трябва да се радвате за това. Това е новото. Човешкото тяло, това е новото в света. Противоречията в живота, това е новото в света. За да се разбере всичко това, обаче, се изискват знания. Не е лошо, че има противоречия, но трябва да се намерят гениални хора, които да пресъздадат и да организират тия противоречия. От противоречията в света се създава хубавото. И Писанието казва: „И земята беше неустроена и пуста, и Дух Божий се носеше върху бездната". Значи, преди създаването на света, имало е такива големи противоречия, каквито светът никога не може да си представи. Но когато е дошъл Духът, това разумното начало и почнал да твори, още като казал първата дума, веднага се явила светлината. Следователно, появяването на светлината, това е резултат на една мисъл. Мисълта е резултат на Божия ум. Следователно, ако във вашия ум има светлина, вие мислите и сте в движение. Ако във вашия ум няма светлина, вие не мислите и сте в покой. Значи, в покоя всякога има тъмнина; в покоя всякога има размирие; в покоя всякога има противоречия. За да се премахнат противоречията, непременно трябва да дойде светлината, която твори. Със светлината заедно иде топлината. Това е на човешки език казано. Мисълта и чувствата трябва да вървят заедно ръка за ръка.

И тъй, сега аз няма какво да обяснявам противоречията, които съществуват в живота. Това (са) (е) временна обстановка на нещата. Това отношение природата ни е дала хиляди доказателства, за да ни убеди в това, че тя е наредила нещата много по-хубаво, отколкото ние предполагаме. Виждате един червей, който се движи по земята, едва пъпли, всеки може да го стъпче. Условията не са благоприятни за него. Този червей може да попъпли така три–четири години, докато един ден виждаме, че условията стават по-благоприятни за него, изменят се, и той се превръща в пеперуда. И в Писанието ще срещнете, че пророците са уподобявали човека на червей. Това подразбира неблагоприятните условия, при които този човек се намира. Но един ден тези условия ще се изменят за него. Значи от противоречията, които съществуват в живота ви, от тяхната материя един ден вие ще създадете такава материя, която ще подобри живота ви. Вас ви очаква едно по-велико бъдеще от сегашното, в което се намирате. Червеите ги очаква положение да станат пеперуди. Пеперудите са идеал за червеите. Какъв е идеалът за хората? – Да станат светии или ангели. Що са ангелите? Ангелите са светии в движение, т. е. светии, които мислят. Що са ангелите. Това са светии, които чувстват, светии, които знаят да говорят. Тъй както сега ги рисуват художниците, ние нямахме нищо против това. То е добре от педагогическо гледище, но между една видима реалност и

истинската реалност има голяма разлика. Едно тяло в движение има една форма, едно тяло в покой има друга форма. Когато Адам престана да мисли, той оголя. Когато престана да чувствува, изпъдиха го от рая. А когато престана да говори хубаво, накараха го да оре земята. Следователно, когато Господ иска да те научи хубаво да говориш, ще те направи земледелец. Когато иска да те научи да разбираш, да чувствуваш живота правилно, ще те направи градинар. Когато иска да те научи да мислиш правилно, ще те прати на училище да учиш. Следователно, вие сега сте изпратени на училище да учите, за да изправите своята грешна мисъл, която сте имали в миналите си съществувания. Така седи философията. Ако вие мислите, че в десетина години ще можете да изправите живота си, вие сте в погрешен път. Животът няма какво да се поправи. Сам по себе си той е съвършен, но ние трябва да изучаваме онези велики закони, които Бог е положил. Вие сте носители на този живот. Всинца вие сте в заблуждение, че се мислите стари. Как ще ми докажете, че сте стари? Аз мога всякого от вас да направя стар. – Как? – Като ви туря една маска и ви завържа. Веднага ще станете стар човек. Пък и стария мога да направя млад. Като му туря една маска. Сега всички вие сте дошли тук като маскирани, но аз ще хвърля маските (ви). За да се правите на стари, вие имате някакъв интерес. Онези от вас, които се представяте за стари, това показва, че те имат да дават. Онези от вас, които се представяте за млади, това показва че те имат да взимат. Който е млад, той има да взима. Който е стар, той има да дава. Старият се оплаква от живота, казва: Какво ще се прави с тези кредитори, има да се дава. Трябва да се изплаща. Младият казва: Ще си наредя работите, ще уредя живота си, защото имам да взимам оттук-оттам. Това е новото разбиране на живота. Така трябва да се разбира. Какво трябва да прави старият? – Да плати дълговете си. Ако са умни, старите лесно могат да уредят работите си. Щом имат да дават, ще отидат при своите кредитори и да им кажат: Братко, признаваме, че имаме да даваме, но не можем да изплатим всичко наведнъж, не може ли да намалиш малко от дълга? Нямаме достатъчно средства да ти платим. Тогава кредиторът ще се съгласи да намали дълга им, и те ще оправят работите си. Тогава кредиторът да каже: Хайде, дай тогава половината от дълга си. И така положението ще се измени. Пък и младият, като отива да събира дълговете си на своите длъжници, и той трябва да постъпва право, да намалява малко от дълговете. Питам сега: Как ще махнете маските си? Сега аз искам да ви говоря като на ученици. Сега аз не искам да сте при мене млади, нито стари, защото ще се дигне цял скандал. И онези, които имат да дават, както и онези, които имат да вземат, са цели скандалджии. Аз искам такива ученици, които нито имат да дават, нито имат да взимат, да са съвършено свободни. Защото много религиозни хора искат да бъдат добри, свети, за да угодят на Господа. Господ не е пратил никой човек на земята да става светия. Светийството е трудна работа. И ангелите, които са

живели милиони години преди хората, едва са дошли до първата степен на светийството. С това не искам да унижа хората, но казвам: Радвайте се, че имате да учите. За мене, по хубаво нещо от ученето няма. Затова радвайте се, че има какво да учите. Това, което ангелите са постигнали, както и това, което боговете са постигнали, това е за бъдещия стремеж на хората. Човек, който иска да постигне всичко в живота си, той не разбира живота. Това е крайно користолюбие. Не заемайте крайното, последното място в живота. Онези от вас, които изучават пение, какво означава тонът до? Всичките ноти представят елементи на музиката. Тонът си е краят на музиката. Значи, тонът до е алфа, а тонът си е омега на музиката. Думата сила на български език започва с тона си. Какво означава този слог си? Всеки език си има свои слогове. Силата на езика седи в неговите слогове. Силата на езика зависи от произношението на слоговете. Ако човек знае как да произнася слоговете, той ще има един резултат. Ако не знае, как да ги произнася, ще има друг резултат. В български език слогът си има двояко значение. В пението си-то е завършен резултат, то е последната нота от гамата. Ти не можеш да бъдеш силен човек, ако не си умен и добър. Значи, силен човек е само онзи, който има една права мисъл, който има прави духовни чувства. Ако някой мисли, че може да бъде силен без права мисъл и без благородни чувства, той е на крива посока в живота си. Силата е необходима в света, като един последен резултат. Чрез силата човек ще може да премахне всички препятствия в живота си. За да може да ги премахне, човек трябва да разбира законите на живота.

Сега като ви говоря по този начин, вие се обезсърчавате и казвате: Че какво знаем ние тогава? – Не е въпрос какво знаете. Каквото и да знаете, това е човешко знание, човешко щастие. Вие сте в положението на децата, които влизат в първоначалното училище и започват с елементарни работи, с азбуката. Вие не сте нито гении, нито философи. Децата се отличават с голяма възприемчивост. Каквото учителят каже, те всичко възприемат. По някога срещаме религиозни и учени хора, които мислят, че всичко знаят. Преди години аз правих своите музикални опити, и до днес съм изследвал силата само на три тона. След като изучих цялата философия на музиката, спрях се върху силата на три тона. За мене аз си реших задачата, защото започнах опита тъй, както аз си мислих. Тези три тона са основните тонове в музиката. Когато взема инструмента, на когото свиря, и взема тези три тона, каквото и да е вън времето, веднага се изяснява. По това съдя, че тези тонове са правилни. Ако не взема правилни тонове, времето, даже ако е било хубаво, става мрачно и се заоблачава. Всеки крив тон е в състояние да развали времето. Сега аз не искам да ви заставя да вярвате, но ви давам това за обяснение. Дали ще вярвате или не, за мене това е безразлично. За мене е така, а за вас, как е, не (ме) интересува. Когато мисълта е права, небето се изяснява; когато мисълта е крива, небето се заоблачава. Тъй

щото, тези три тона, които съм изследвал, според мене съответствуват на мислите, чувствата и постъпките на хората. Когато мисълта на човека е права, небето непременно ще се изясни; когато мисълта му не е права, небето ще се заоблачи. Когато чувствата на човека са прави, небето се изяснява; когато чувствата му не са прави небето се заоблачава. Когато постъпките на човека са прави, небето се изяснява; когато постъпките му са криви, небето отново се помрачава. Сега, като говоря върху този предмет и времето вън показва каква е мисълта ви. За мене външното време всякога показва каква е мисълта на хората, както и вашата мисъл. Не че това е грях, но времето всякога доказва каква е мисълта ви, какви са чувствата ви и какви са действията ви. Времето показва реалността на нещата. Ако времето не е хубаво, това показва, че не мислите, кой както трябва, че не чувствувате, както трябва и че не постъпвате, както трябва. Откровено ви говоря в случая. Ако сега ви изведа навън и изсвиря моята песен, времето веднага ще се изясни, но какво ще ви ползува това вас. Ако ви изведа сега навън и да ви покажа този опит, това е престъпление вече. Друг път може да направя този опит. Но сега да оставим този въпрос на страна, защото той предизвиква човешкото тщеславие. Не че времето е лошо, защото и то си носи своите блага. Но за мрачния, за болния човек времето трябва да бъде ясно. За здравия човек облачното време е полезно, но не и за болния. За болния човек тихото време е полезно, но не и за здравия. За здравия човек е бурното време.

И тъй, противоречия съществуват и в човешка(та) мисъл, и в човешките чувства. Аз не искам да кажа, че те не трябва да съществуват, или че не трябва да имате противоречия. Противоречията във вашия живот са условия за нашето развитие. Без противоречия вие не можете да имате никакъв прогрес. Това трябва да го помните. Ако искате друг някакъв живот, без противоречия, вие сами трябва да си ги създадете. Не е въпрос да угаждаме на хората. Има известни проповедници говорители, които знаят истината, но не я проповядват, защото, като принадлежат към известна църква, която си има точно определени правила, искат да угодят на тази църква. Някой проповедник или държавник като говори, иска да угоди на държавата. И това е хубаво, но, онзи, който говори в полза на църквата, или на държавата, той ни най-малко не може да намери истината. Защо? Защото всички държави, всички църкви, всички домове, както и всички хора имат отношение към Онзи, Който е създал живота, към Бога. На първо място трябва да се имат пред вид нашите отношения към Бога, а после и отношенията към другите хора. Сега мога да ви дам следния афоризъм. Частите са условия за съществуването на цялото, и цялото е условие за съществуване на частите. Как ще разберете това нещо вие? Кое се роди първо – частите или цялото? Органите на тялото не са нищо друго освен самото тяло в движение. Когато тялото се движи, то

образува своите органи. Когато цялото се движи, то образува своите органи, а когато цялото е в покой, то образува себе си. Когато органите са в движение, образуват цялото, а когато органите са в покой, образуват себе си. Тази мисъл е неразбрана. Аз не искам да ви я обяснявам тази мисъл, защото, колкото и да ви я обяснявам, то е все едно да ви показвам колко съм богат. Какво ви ползува това? В дадения случай Бог работи в света. Следователно, в този процес на движение, на работа, аз имам своето проявление. Докато Бог работи в света, и ти трябва да работиш. Това, което човек мисли, това, което човек чувствува, и това, което човек прави, и този импулс, който го тика към учене, това е Божественото в него. Христос казва: „Отец ми работи, и аз ще работя“. Докато Бог работи, и ти трябва да работиш. Като престанете да работите, и условията за работа ще се изгубят. Хората имат тази слабост, че като се отказват да работят искат по този начин да заставят и Бога, Той да работи за тях. Това е невъзможно. Бог няма нужда от външни импулси. Той си работи съвършено, и всички хора трябва да бъдат в съгласие с Него. Както мисли Той, така трябва да мислим и ние. Бог няма чувства като нашите. В Бога няма чувствувания като нашите. В Бога има любов, но няма поляризиране. Той няма две страни. Бог всичко дава. Има един стих в Писанието, който казва: Каквото човек посее. Бог, който не е смъртен като хората, всичко дава и само наблюдава какво сееш. Каквото посееш, това ще пожънеш. Ако живееш добре, добро ще ти даде; ако живееш зле, зло ще ти даде. Бог не може да наруши този закон. Понякога хората се сърдят на Бога, защо не им дава добър живот. Не може Бог да даде на добрия човек зло, а на лошия – добро. Понякога вие можете да носите големи страдания, това е доброволно. Някои хора искат да носят страданията на Христа, или страданията на светиите – това е доброволно поето. Всеки доброволно може да носи известни страдания, а не на сила да му се наложат. В това отношение законът е верен и по отношение на мислите, на чувствата и на постъпките на хората. Каквото човек мисли, каквото чувствува и както постъпва, това ще му се даде. Ако мислите добре, добро ще ви се даде; ако чувствувате добро, добро ще ви се даде и ако постъпвате добре, добро ще ви се даде. Това трябва да го знаете. Ако мислите зле, зло ще ви се даде; ако чувствувате, ако чувствувате зле, зло ще ви се даде и ако постъпвате зле, зло ще ви се даде. Сега можете да кажете друго нещо, да философствувате: Светът не може ли да се създаде по друг начин? – Не може. Ако някой е по-умен, нека си даде програмата, проекта за създаване на нов свят и този проект ще го изпратим в невидимия свят, или във висшия свят, дето има място за проекти. В невидимия свят се приемат от всички светове и кой какъвто проект изпрати ще се приеме на гласуване. Ако се одобри, ще се приложи. Но в края на краищата, каквито загуби и печалби има от този проект, те ще бъдат за ваша сметка.

„Каквото човек посее“. Каквото човек посее, това и ще пожъне. Сега аз искам да ви насърча и ви казвам: Не се обезсърчавайте от онези мъчни условия, при които сте се родили. Някои жени съжаляват, че са родени жени. Някои мъже съжаляват, че са родени мъже. Има шанс за жените да се родят в бъдеще мъже, както и за мъжете да се родят в бъдеще жени. Някои майки и бащи съжаляват, че им се родило мъжко или женско дете. Те не са очаквали мъжка (рожба), а се роди такава и обратно. Никой не трябва да съжалява за това. Ако се роди мъжко дете, радвайте се; ако се роди женско дете, пак се радвайте. Когато се роди мъжко дете, Бог (го) е посетил със своята мисъл. Когато се роди женско дете, Бог го е посетил със своята любов. Какво има в това? Ако не разбирате закона, поне не говорете. Не съжалявайте онези, които са влюбени. Не съжалявайте онези, които страдат от любов. Блажени са, които страдат от любов. Че страдат от любов, не се смущавайте. Не ги утешавайте, любовта ще се погрижи за тях. Никакво утешение на влюбените. Любовта сама ще ги утешава. Вие искате да утешавате влюбените. Оставете ги. Ако любовта не може да утеши влюбените, кой друг ще ги утеши? Любовта само ще оправи живота на влюбените. Досега аз не съм намерил нито един случай, нито едно изключение, в което любовта да не е можала да утеши живота. Много хора са пострадали от любов, но в края на краищата, всички хора, които са пострадали от любов, работите им са се оправили. Онези, които са били влюбени, главата им е побелявала. Главата им е побелявала от любов към сина си, или на любов към дъщеря си, или към майка си, или баща си, или към приятеля си, или към този, онзи. Не е лошо да има човек бяла коса. Сега ако се спра да обяснявам добрите резултати от побеляването на косата, ще се отдалеча от предмета. Не съжалявайте, че имате бяла коса, защото бялата коса, белият цвят е цвят на покой. Белият цвят събира енергия. Един ден, когато събере достатъчно енергия, той отново ще почернее. Тогава ще ги турите на работа. Онези от вас, които имат бели коси, показва, че са на печалба. С белите коси се печели. Белите коси показват, че сте станали много богати, но за да се избавите от даване, казвате, че сте остарели и че няма какво да дадете. Човек, който има черни коси, той трябва да работи, той трябва да сее. А онзи с бели коси, той трябва да раздава. Той има достатъчно средства, той е прибрал капитала си.

Казвам: Освободете се от това разбиране на старостта. Ако човек е хилав, ако човек е болен, ако е неразположен, той при каквото нещастие и да се намира, той трябва да се обърне към своята мисъл, към своите духовни чувства и към своите добри постъпки и тях да приложи в живота си. По този начин само той ще се освободи от тягостните състояния на своя дух. Ако мислите и чувствата му не са прави, те ще станат причина за неговото нещастие. Вие можете да проверите това, което ви говоря. Каквато болест

и да имате, каквото неразположение и да имате, достатъчно е да измените вашата мисъл, вашите чувства и вашите постъпки, за да премахнете болестта или неразположението си. Аз съм правил това нещо всеки ден и продължавам да го правя. И аз имам своите неприятности в живота. Като дойде една неприятност, като ѝ туриш една запетая, какво става. Какво означава неприятността? Неприятността се дължи на това, че ти считаш, че нещо ти е дошло не на време. Приятно е това, което ти е дошло на време. Тази е разликата. Ние ги делим на приятни и неприятни неща. Когато ни дойде някоя неприятност в живота, това показва, че трябва да учим, да работим над себе си. За всяка неприятност, която ни се случва, казвам: Имам доста да уча, да работя над себе си, има неща, които не съм научил добре. Така разбирам аз философията на живота. При тази философия на живота има едно положение отвън, при което Бог помага. Същевременно всички наши напреднали братя и те помагат, и учителите помагат, и народът помага, но ако човек сам не учи, никой не може да му помогне. Сега онези от вас, които искат да бъдат даровити, могат да бъдат даровити, но трябва да се научат да мислят. Мнозина от вас се считате за стари и казвате: Остаряхме. Какво да правим със старостта? За да се подмладите, вие трябва да започнете да мислите. Като мислите право, вие ще се подмладите най-малко с десет години. Направете опит да мислите право, да чувствувате право и да постъпвате право и ще видите, как ще се подмладите. За да познаете дали сте млади, дали сте подмладени, правете следния опит, когато най-малко сте приготвени за някаква изненада, накарайте някой ваш познат да ви устрои една далавера и вижте как ще я посрещнете, ще останете ли тих и спокоен, или ще се смутите. Ако можеш да издържиш и да посрещнеш всичко тихо и спокойно, ти си млад. Ако се смутиш, не си млад. Та всичко това, което сега преживяват отделните народи, общества и хора, не са нищо друго, освен тези далавери, които ви устройват приятелите ненадейно. Чрез противоречията днес се изпитват всички хора, да се види доколко знаят нещата, доколко всичко това е истина, което знаят, и до колко могат да издържат. Някой казва, че имал любов към Бога. Ще дойде нещо отвън, което ще раздруса твоята любов, да видиш доколко можеш да издържиш. Така се изпитваха и учениците на времето на Христа. Христос казва: „Който издържи до край, той ще спасен да бъде“. Че ако за твоето убеждение ти ударят десет тояги на задницата, и убеждението ти стане на прах и на пепел, какво убеждение е това? Има един анекдот за един светия, когото изпитвали за убежденията му. Турили го в една чутура и го грухали отгоре. Като излязъл от чутурата, той казал: Право е моето учение. После пак го турили в чутурата и го грухали. Като излязъл от чутурата, пак казал: Право е моето учение. Най-после казали: Престанете да го грухате, защото всички, които го грухали, повярваха в неговото учение. Нека и вас ви груха, в света, докато всички, които ви грухат, станат като вас герои. Това е правото учение. Не е въпросът да се

бяга. Нека всички ви чукат, и като ви чукат, най-после да кажат: Право е това учение. Прав е този човек. Когато приковаха Христа на кръста, Той извика и цялата земя се разтресе. Тогава всички около Него казаха: Прав е този човек! Праведен е Той! Голямо геройство имаше в Христа. Вие не сте претърпели такива страдания като Христа, да ви приковат на кръста с четири гвоздея, да се подиграват с вас и след това да ви дадат да пиете оцет и вода смесени. И на всичко това Христос издържа и показа, че това е правото учение, тази е правата мисъл. Христос доказва, че това учение е право, че то е учение за спасение. И ако това учение се приложи, светът ще се спаси. Всеки ще бъде поставен на този кръст. Вие не искате да ви поставят, но искате или не, всеки ще бъде поставен на този кръст. Ако служите на света, няма ли да ви поставят на кръста, на изпитания? Пак ще ви поставят. Докато имате известно убеждение, известно верую, все ще ви гонят. Ами онези, които отиват на бойното поле, за какво умират? Че в света хората нямат ли страдания? Даже по-големи страдания имат. Тъй щото, дали на Бога служите или на Мамона, все ще имате страдания и изпитания, все ще ви турят на кръста. И заравянето на човека в гроба е едно изпитание. Когато праведният умре и го заровят в земята, той казва: Колкото и да ме държиш тук, това, което проповядвам, е право. Като го груха дълго време, земята най-после ще каже: Хайде, върви си сега. Земята ще се разтърси и той ще излезе вън от гроба си. Това наричат хората възкресение. „Което човек сее". Посейте онази велика, Божествена мисъл във вашия ум. Посейте онази велика, Божествена Любов във вашите чувства. И най-после посейте разумното начало във вашето слово. Казано е в Писанието: Никакво гнило слово да не излезе от устата ви. Това значи: Всичко, каквото човек говори, трябва да е сам доволен от него. Като говориш, небето да не се заоблачава, но да се изяснява. Когато обичате, небето се изяснява. Когато мислите право, небето пак се изяснява. Когато мъжът влезе в къщи, всичко се изменя. Когато децата чуят, че бащата иде в къщи, майката казва: Деца, баща ви иде. И те веднага се сгушат, умълчават се. И като влезе бащата, той тропне с крака, казва: Да знаете, аз съм бащата тук! Не, той не е баща. Аз съм виждал как иде бащата в някои семейства. Като дойде бащата, децата отдалече още се спущат да го посрещат, радват се, че бащата иде, казват: Мамо, татко иде. И докато не е бащата в къщи, навсякъде е тъмно, мрачно. Щом бащата влезе вътре, всичко става светло, изявява се. Аз виждам, когато някой религиозен влезе в едно общество, всичко около него потъмнее. Той току цитира стихове. Слуша да се говори и казва: Дали е право това, и пак цитира стихове. Казвам на този религиозен човек: Аз не цитирам стиховете право, но ги живея право. А ти ги цитираш право, но не ги живееш право. В такъв случай аз предпочитам криво да цитирам, но право да живея, отколкото право да цитирам стиховете, а криво да ги живея. Онзи, който живее право, той ще може да изправи стиховете, но онзи, който криво живее, правото цитиране на

стиховете няма да му помогне. По-добре е и двете неща да бъдат на мястото си: И право да цитираш стиховете, и право да живееш. За предпочитане е, обаче, право да ги живея, а криво да ги цитирам. Защото някога съм ги живял криво, а сега поне право ги живея. Всяко слово трябва да бъде чисто. Някои хора ми казват: Ти не ме обичаш, че как да те обичам? Искаш да те лъжа ли? Обичам те. Ама колко ме обичаш? – Мога да ти дам един самун хляб. Една вечер мога да те държа в къщата си. Че разни изпитания има в света. Сега аз не искам да се спирам върху изпитанията на света. Изпитанията са многобройни. Хората могат да бъдат изпитвани по много начина. Любовта на хората ще бъде изпитана по много начини. Любовта на хората ще бъде изпитана по хиляди начини. Когато човек издържи на всички изпитания, това е любов. Ти си млад момък, влизаш в една богата къща, дето има малки момичета и момчета. Но бащата няма доверие в тебе. Може ли бащата да повери децата си на тебе за няколко години, и ти да развиеш в тях доброто? Какво значи човек да изпълни Волята Божия? Това значи: Никога човек да не злоупотребява с онова доверие, което Бог му е дал. Никога човек да не злоупотреби с онези добродетели, които Бог е вложил в него. Никога човек да не злоупотреби с доверието на баща си, на майка си, на сестра си и на брата си, нито с доверието на приятеля си. Никой да не злоупотребява с доверието на кого и да е. Никой говорител няма право да злоупотребява с доверието на слушателите си. Да се злоупотребява с доверието на слушателите, това е престъпление. Не злоупотребявайте с доверието на никого. Това е общо правило. Пазете това правило свещено. Казва някой: Пет пари не давам за хората. Не, това доверие, което хората влагат в тебе, е свещено, Божествено. Ти трябва да пазиш това правило. Не разваляй Божественото у хората, които мислят за тебе. Защото ако разваляте това доверие, няма да има на кого да уповавате.

Сега ще ви приведа онзи пример за Мойсей, който отивал един ден на Синайската гора да получи законите. В това време Мойсей бил дълго време овчар и пасъл овцете. Като пасъл овцете, той срещнал един овчар, който бил много весел. Мойсей го запитал: Защо си толкова весел? – Господ ми каза, че ще ми дойде на гости, затова аз заклах едно от най-хубавите си агнета, ще го сготвя заради него. – Тъй ли? Остави се от тази работа. Господ не яде агнета. Ти си на съвсем крив път. Трябва да се откажеш от това си заблуждение. Като чул тези думи, овчарят съвсем се умърлушил и лицето му потъмняло. След това Мойсей отишъл на планината да получи закона от Бога. Гледа, лицето на Бога е строго, недоволно. Мойсей си помислил: Какво ли е сгрешил пред Бога, че не е доволен от него? Когато Бог му казал: Какво направи ти с овчаря? Ти не му каза истината. Иди сега да му кажеш, че ще му отида на гости. Мойсей се върнал при овчаря и му казал: Слушай, аз не ти казах истината. Бог ще ти

дойде на гости, щом ти е обещал; като му казал тези думи, овчарят пак се зарадвал и започнал да пее, да се приготвя за идването на такъв скъп гост. Мойсей се скрил някъде да гледа как ще дойде Господ на гости при този овчар. Овчарят сложил трапезата и след това заспал; в това време Мойсей видял, че слязъл огън от небето, който изял, изгорил агнето. По този начин Мойсей разбрал, че който изял, който изгорил всичко. Така, именно Мойсей разбрал, че всички неща имат свой вътрешен принцип. Това, което Мойсей разбрал, е следното: Да не се дава тълкувание как трябва да бъде устроен животът. На всеки едного животът е устроен по най-добър начин. Затова вярвайте в този ум, който носите в себе си. Вярвайте в това сърце, което носите в себе си. Вярвайте в това слово, което имате в дадения момент. Това е правото за вас. Ако вие сте верни в малкото, за в бъдеще ще бъдете верни във великото.

„Каквото човек посее, това ще пожъне“.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

30. неделна беседа от Учителя,
държана на 26 април 1936 г.
София – Изгрев

1936_04_26 Правата мисъл, чувство и говор
неделно утринно слово Книга: Устойчиви величини, том 2

ПРАВА МИСЪЛ, ЧУВСТВО И ГОВОР

Като се изучават проявите и характерите на хората, виждаме, че от най-старо време досега има нещо, по което те си приличат. Приликата се заключава в това, че във всички времена – минали, сегашни и бъдещи, хората се радвали и скърбели, радват се и скърбят, ще се радват и скърбят. Всички усилия, които човек прави, имат за цел да си създаде повече радости, а по-малко скърби. Всеки иска да увеличи радостите, а да намали скърбите си. Всеки иска да живее, но животът не се създава. Той е резултат на нещо. Който разбира живота като резултат, радва се; който не го разбира, скърби.
Хората скърбят и се радват на малки работи. Ако не харесаш обущата на някого, ти му причиняваш скръб; ако ги харесаш, причиняваш му радост. Той обул модерни, тесни обуща и очаква хората да ги харесат. Какво особено има в неговите обуща? Преди всичко, те не са негови. Някой одрал кожата на животните, друг я ощавил, трети изработил обущата, а той си мисли, че са негови. При това, той пренебрегва естествените си обуща, които природата му дала, и се радва на изкуствените, направени от човешка ръка. Ако става въпрос за естествени обуща, и животните имат такива. Разбиране е нужно на човека! Понякога хората страдат от това, че не турили една запетая или точка на мястото й, или не произнесли една дума правилно. Малка е погрешката, но последствията й са големи. Същият закон се отнася и към идейния свят. Там не се позволява никаква погрешка. Докато не си дошъл до идейния свят, можеш да правиш погрешки. Влезеш ли в този свят, никакви погрешки не се допущат. Значи, на простия е позволено да греши; обаче, на образования не се позволяват погрешки. – Какво да се прави тогава? – Ще бъдеш внимателен, да не грешиш. Ако направиш някаква погрешка, ще плащаш. Как ще се разбереш с чужденеца, ако не знаеш неговия език? Колкото по-добре знаеш езика му, толкова по-лесно ще се разбереш с него и ще намериш теми за разговор. Ти искаш да се разговаряш с Христа. Как ще се разговаряш с Него, ако не знаеш езика Му? Ако отидеш при Христа и започнеш да Му разправяш за изпитанията, които си имал на земята, Той няма да те разбере. – Защо? – Защото всичко това му е известно. Христос знае, че си пропадал на изпитите си; знае, че си уволняван по няколко пъти от служба, но иска да чуе нещо, което не Му е известно. Той иска да чуе нещо интересно, особено, което само ти знаеш. Всички хора са пропадали на изпитите си, всички са били уволнявани от службите си.

Кажи нещо особено, специфично, което има отношение само към твоя живот. Христос ще те изслуша внимателно и ще те разбере.
Геройство се иска от съвременния човек, лесно да понася всичко, което се случва в живота му. Разучен герой ще бъдеш, за да различаваш същественото от несъщественото, да знаеш, за какво да се жертваш. Музикантът се жертва за музиката, но тя е резултат на нещо. Като изучава музиката, той се домогва до онова, което се крие зад нея. Днес лесно се свири на различни инструменти, но големи усилия е направил човешкият ум, докато създаде инструментите. Интересно е, кое го е навело на идеята, да даде една или друга форма на инструментите, да направи струни от червата на животните, да ги съчетае в известно отношение, да създаде нотите и т. н. Днес всеки музикант чете по нотите и свири. Сбърка ли една нота, хармонията се нарушава. Истинският музикант не трябва да прави грешки. Ако направи една-две погрешки, ще се извини, но трябва да внимава, да не повтаря погрешките си. Като вземе цигулката, той започва да свири произведенията на великите музиканти, а после свири и свои произведения. Той изпълнява и чуждите, и своите произведения с любов. Разбиране има той.
Като се говори за музиката, старият българин ще каже: „Цигулар къща не храни.“ Обаче, всяка радост и скръб се придружава с музика. Значи, музиката е необходима в живота. Без музика животът върви по-мъчно. Който знае да свири, лесно се справя с мъчнотиите си. Добрият цигулар употребява голяма част от времето си в свирене. Не се постигат лесно нещата. Десетки години ще работиш в областта на музиката, докато станеш добър музикант. Следователно, десетки и стотици години трябва да живееш добре, за да придобиеш добрия живот. Казва се, че човек се ражда добър, гениален, талантлив. Наистина, доброто, гениалността се наследяват, но ако не работи върху себе си, човек ще изгуби онова, което е вложено в душата му. И гениален да си, ще работиш по няколко часа на ден, за да проявиш гениалността си. И добър да си, ще работиш над себе си, да проявиш доброто. Човек иде на земята да се учи, да придобие нещо съществено. Следователно, ти си ученик и ще учиш добре. Учителят ще те изпитва и ще определи, каква бележка ти се пада. Ако получиш двойка или тройка, ще се върнеш у дома си неразположен. – Кой е виновен за това? – Ти сам. За да не получаваш слаби бележки, ще учиш добре, ще различаваш същественото от несъщественото и ще го прилагаш. Знание без приложение остава мъртво.
Красив е човешкият живот. В него има нещо ценно – усилието, което духът прави. Днес всички се радват на науката, на музиката, на изкуството, но това са постижения на хиляди и милиони хора, които са работили преди нас. Големи усилия е направил колективният човешки дух, докато създаде това, от което днес се ползваме. Четеш Свещената книга и се свързваш с живота и дейността на онези, които са били преди тебе; виждаш усилията,

които са правили, и се поучаваш от тях. Знанието е богатство, събрано от хиляди години. Синът се ползва от богатството на баща си, без да мисли, колко негови деди са го събирали. Мъжът дойде на обяд и веднага сяда да яде. Ако е взискателен, започва да търси недостатъците на яденето: лукът бил прегорен, солта била малко и т. н. И това е възможно, но защо той не прецени труда и усилието на жената? Тя сама ще види погрешката си и ще я изправи.
Какъвто е физическият живот на човека, такъв е и духовният му живот. Докато греши на земята, ще греши и в духовния свят. Обаче, както изправя земния си живот, така ще изправи и духовния. Трябва ли тогава ти да се произнасяш, че еди-кой си не живее добре? Той сам ще види лошото в себе си и ще се изправи. Че някой човек имал лош език, не говорил хубаво – това е негова работа, той сам ще изправи езика си. Наистина, говорът, езикът е музика, и всеки трябва да изучава тази музика. Силата на човека се заключава в говора. Велико изкуство е говорът. Който може да говори, всичко ще постигне. На земята хората се разбират чрез говора, а в духовния свят – чрез мисълта и чувствата. Следователно, който може да говори добре, той е истински човек; който мисли право, той е ангел; който чувства право и носи любовта, той е серафим или херувим. Ако не мислиш, не чувстваш и не говориш добре, ще ти пишат единица.
Три неща са нужни на човека: права мисъл, прави чувства и правилен говор. Щом придобие тези неща, той става щастлив. Ето защо, който иска да бъде щастлив, първо, трябва да се научи да говори добре, после – да мисли и да чувства право. Правата мисъл усилва паметта, закрепва здравето. Същото се постига с правите чувства и правилен говор. Никой не може да бъде щастлив, ако мисълта, чувствата и говорът му не са прави. Правата мисъл, правото чувство и правият говор са наука, която се постига при усилена работа. Векове и хилядолетия ще я изучават и пак ще остане нещо ненаучено. Както е приятно да ядеш, така е приятно да изучаваш науката за правата мисъл, правото чувство и правия говор. Кое същество, като яде десетки години наред, се отегчава от яденето? Разумните същества са предвидили яденето като една от приятните забави в човешкия живот. Приятно е на човека да яде вкусно сготвено ядене. Кой ще готви, не е важно. Някога жената готви, а някога – мъжът. Който е по-добър майстор, той готви. Добре е и мъжът да знае да готви, та от време на време да отменя жената. И двамата трябва да бъдат добри майстори готвачи.
Това са положения, които трябва да се преведат на разбран език. Добре е човек да знае, как се готви; още по-добре е да знае да мисли, чувства и говори право. Това са качества на живота. Това е готвене в духовния живот. Добре е за нас, когато хората мислят и чувстват право; добре е за тях и ние да мислим и чувстваме право. Приятно е да ни се говори сладко, но приятно е и на другите да им се говори сладко. Това са прости работи, но щастието на човека се заключава в простите работи. Мнозина пишат и

говорят за щастието, като първа крачка в човешкия живот. Те не говорят толкова за любовта, колкото за щастието.
Кой човек е щастлив? Щастието е свързано с безличния живот. Който е излязъл от своята личност, само той може да бъде щастлив. За щастливия благото на всички хора е негово благо; и неговото благо е достояние на всички. И погрешките на хората са негови погрешки. Щастливият не се обижда, не мисли за себе си, не се поддава на отрицателните прояви в живота. Тъй щото, докато сте в личния живот, не можете да бъдете щастливи. Личността е временна. Като отидете на онзи свят, нищо няма да остане от вашата личност. Да мислите, че и на онзи свят ще носите личността си, това е все едно, конят да мисли, че като влезе в човешкия свят, ще запази формата си. Ако конят иска да стане ученик и да живее при хората, трябва да се откаже от своята форма. Иначе, никой няма да го пусне между хората. Как ще седне конят на чин? Как ще слуша учителя, който преподава на учениците си?
Съвременните хора се интересуват от духовния свят, но се страхуват, да не изгубят сегашната си форма и да се обезличат. Вярно е, че ще изгубят формата си, но тя не е същественото. За физическия свят тя е необходима, но за духовния свят се изисква нова форма. Красив е духовният свят. Там ще видите неща, за които не сте предполагали, че съществуват. Който влезе в духовния свят, трябва да съблече физическата си дреха. – Голи ли ще влезем? Да не се загубим? – Голи ще влезете, но няма да се загубите. Един прост човек отишъл на баня и, като видял, че всички хора се събличат и влизат голи в къпалнята, уплашил се да не се загуби между тях. Затова, преди да влезе, той вързал един конец на ръката си, да се познае между другите. От време на време поглеждал конеца на ръката си и казвал: Аз съм, не съм се още загубил. Според мене, няма опасност да се загубиш, но важно е, дали ще те пуснат в банята. Там приемат само здрави хора. За болните има друга баня. Който иска да влезе в духовния свят, трябва да спазва известни правила. Първото основно правило е да бъдеш здрав. Това е правило и за физическия свят.
И тъй, в който свят и да влезеш, първо трябва да бъдеш здрав. Здравето се обуславя от три основни правила: да мислиш, да чувстваш и да говориш добре. Като влезеш в банята на физическия свят, ще ти дадат три билета: да мислиш право, да чувстваш право и да говориш добре. Ако нямаш тези качества, не можеш да влезеш в банята. Привилегия е за човека да влезе в банята на живота, да се окъпе, да остави нечистотиите си там и да излезе чист. Банята е символ на чистота. Като влезеш в банята, ще съблечеш нечистите си дрехи и ще се окъпеш. След това ще облечеш нови, чисти дрехи и ще влезеш в Божествения свят, да изучаваш проявите на Божественото. Който се окъпал веднъж, трябва да пази чистотата си. Не я ли пази, трябва наново да отиде на баня. Скъпо се плаща за една духовна баня. Един билет струва 22 мил. английски лири стерлинги. Като влезеш в

банята и се окъпеш, ще кажеш: Една баня ми е достатъчна. Много естествено, не е лесно да платиш втори път такава голяма сума. Като знаете това, не губете чистотата си. Веднъж сте се очистили, пазете се, да не се оцапате. Изгубите ли чистотата си, много време трябва да мине, да забогатееете, за да платите таксата на банята. Ще кажете, че трябва да намерите начин, да влезете в банята. Това е изкуство. Да намериш начина, по който да постигнеш желанията си, това значи, да си готов вече за банята. За всяко нещо има специфичен начин. На цигулка ще свириш по един начин, на пияно по друг начин, на китара – по трети начин. Ако пееш, ще пееш по особен начин; ако четеш, пишеш, учиш, ще приложиш пак специфичен начин. Ако не намериш съответния начин за постигане на желанията си, ще се мъчиш, ще се трудиш и, в края на краищата, ще се обезвериш и отчаеш.

И тъй, начинът, по който ще се домогнеш до банята на живота, се заключава в следното: права мисъл, право чувство и право говорене. Щом намериш начина за постигане на желанията си, бъди доволен и благодари на Бога, че можеш да мислиш, да чувстваш и да говориш. Каквото нещастие да ти се случи, бъди доволен, че можеш да мислиш, да чувстваш и да говориш. Като говориш добре, ще бъдеш между хората; като мислиш право, ще бъдеш между ангелите; като чувстваш право, ще бъдеш между херувимите и серафимите. Какво по-голямо благо можете да очаквате от това?

Помнете: Правата мисъл ще ви свърже с ангелите, т. е. с напредналите същества на един от възвишените светове. Правите и добрите чувства ще ви свържат с херувимите и серафимите, които поддържат свещения огън на живота. Добрият говор, красивата реч ще ви свърже с напредналите същества на земята. Постигнете ли това, нищо друго не ви трябва. Зад мислите, зад чувствата и зад говора е небитието. Изгубите ли мислите, чувствата и говора, всичко сте изгубили. Смисълът на живота се крие в мислите, чувствата и словото. Казано е в Писанието: „В начало бе Словото, и Словото бе Бог.“ Значи, светът е създаден чрез Словото. И рече Бог, и светът се създаде. Радвайте се на всичко, което сте наследили.

„В начало бе Словото, и Словото бе у Бога. И Словото бе Бог.“
– Божият Дух носи всичките блага на живота.

30. Утринно Слово, държано от Учителя,
на 26 април, 1936 г. 5. ч. с. София. – Изгрев.

---

*) II. Послание към Тимотея, 1 гл.

1936_04_26 Правата мисъл, чувство и говор
неделно утринно слово Книга: Трите родословия - Жануа

ПРАВАТА МИСЪЛ, ЧУВСТВО И ГОВОР

26 април 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето облачно, времето свежо, бодро!)
Нарядът:
„Добрата молитва“
91-ви псалом
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“
Първа глава от Второ послание към Тимотей
„В начало бе Словото“
5.20 ч сутринта

Хората въобще във всички времена си приличат. Каквито са били едно време, такива са и днес. Има една прилика. Приликата седи в това, че едно време са се радвали и сега пак радост имат; и скръб имат. И всичкото усилие на добрия живот седи в това да имат повече радост, а по-малко скръб. Това е основното. Човек не иска да има скръб, а да има радости. И всичките хора боравят със задачи, които не са разрешили. Например всеки иска да живее. Но животът сам по себе си е един резултат. То не е нещо, което човек създава. Един резултат направен. И ако го разбираш, можеш да се радваш; а ако не го разбираш, може да си създадеш неприятности. Например човек има желанието да носи обуща. Защо? Има известни неща вънка от онова, което ние схващаме. Има някакви условия, които заставят човека да носи обуща. Насила е заставен човек да носи обуща. И ако разгледаме животните, и те си имат обуща. Овцата си има едни обуща, конят има по-други обуща. Котката си има обуща, мечката. Птиците – особен фасон пилешки.

Сега, тия неща ги навеждам, понеже са свързани. Между онова, което животните са постигнали, и онова, което човек има да постига, има една вътрешна връзка. Ти носиш обуща. Има известна нужда отвънка. И някой път искаш да имаш хубави обуща, но не ги направиш по формата, както кракът изисква, но ги направиш според желанието на хората. Да се харесаш някому. И след туй почне да те боли кракът. И щом те види някой, тебе ти стане приятно. Аз съм виждал даже и стари хора, и млади, казват: „Я виж обущата ми, харесваш ли ги?“ Е, хубаво, какво има да му харесвам обущата? Те не са негови – най-първо ги е направил един

майстор, одрал кожата на едно животно. Един майстор на кожа изработил обущата, друг майстор си дал крака, ти казваш: „Харесваш ли ми обущата?“ И ако му кажеш, че не ги харесваш, веднага ще създадеш една неприятност. Ще каже: как тъй да не са хубави неговите обуща.

И често носим някои неща, тъй, както обуща ги носим. Не е нещо съществено. Защото и бос като ходиш, ти си пак с обуща. Само че тия обуща, които са направили най-добрите обущари, тебе не ти харесват. А мода е сега, тази, първата мода ти не искаш да носиш, ти искаш втора мода. Ти обличаш първата мода във втора и обличаш вторите обуща. И казваш: „Харесваш ли обущата ми?“

Това са изяснения. И трябва да разбирате, защото сте в едно училище. И често страдате и не може да си обясните защо страдате и защо се радвате. Човек може да се радва за много малки работи; и може да страда за много малки работи. Вземете в политиката един дипломат, ако пише едно писмо на френски, че не знае едно ударение как да го тури, наляво или надясно, или една запетая, някой предлог малък – цял въпрос ще стане. Граматическа работа е това. Има и идеи така. Известна идея трябва да бъде безпогрешна. И в това отношение животът... Въобще, колкото човек отива нагоре, не обичат никакви погрешки. Простите хора могат да турят запетаите не на място, не поглеждат на това. Но образованите хора обръщат внимание.

Сега, в добрия живот погрешките са много малки, но онези хора, при които отиваш, са много взискателни. Че ако ти при един дипломат не знаеш да говориш френски, той няма да говори с тебе. Ако разбираш така хубаво езика, има какво да говориш, той ще размени няколко думи.

По някой път вие искате да намерите Христа и да говорите с Него. Като не Му знаете езика, какво ще Му кажете? Представете си, че вие отивате в Небето и почнете да Му разправяте за всичките патила, които имате на Земята. Какво ще Му разправяте на Христа, че си бил ученик, че са те скъсали 4–5 пъти, или че си бил чиновник, или във военното министерство, или в министерството на просветата, или в някое друго министерство, и са те уволнявали? Или учител си бил в отделенията или в прогимназията, или в гимназията, в университета професор си; мислиш ли, че тия работи в Невидимия свят са интересни за тях?

Българите са посрещнали сега Дан Колов в Пловдив – повече от 10 000 души, този герой. Е, в какво седи геройството? Все трябва да има нещо да занимава човешкия ум. Има нещо за човека: докато се научи кое е съществено, дълго време ще мине. И трябва да има едно вътрешно

разположение да се учите, да разбирате потънкостите.

Вземете сега, всички обичате музиката, нали? И хубаво е. По някой път не си доволен, че някой не ви свирил добре. Че, музиката е един резултат. Най-първо, колко време, колко хиляди години са минали, докато на хората им дойде на ума да създадат един инструмент. Тънка работа е. Вие мислите, докато им дойде на ума да построят известен инструмент, да вложат струни и от тази повърхност да излезе звук навън... Има разни инструменти: цигулка, арфа, китара и тия, новите инструменти; и после, струни има направени там. Как им е дошло на ума, че някояципа от червата трябва да отсекат и да ги опънат; пък и лъкът, трябват косми пак опънати. Как им е дошло на ума? После направили азбука на нотите. Турили едно петолиние. И ти всичко туй трябва да превърнеш в музика. Да знаеш как да четеш. Направиш една погрешка, някоя нота не е вярна, онзи казва: „Има нещо, което липсва." Онзи, който свири, той е много взискателен. Казваш: „Няма нищо от това." Е, има нещо. Музикантин не трябва да прави погрешки! Че прави погрешки, извинявам. Едно малко леке, хвърлено върху една бяла дреха – колкото да е малко, който го вижда, не е приятно.

И казвам: Колцина музиканти могат да свирят така отлично, съвършено? Много малко са. И по някой път ме учудва паметта на някои такива музиканти. Да кажем, запомнил той с хиляди ноти в ума си, после – отношенията им на тези ноти. Къде се намира всичко това? И всичко това го свири отлично! В живота по същия начин е създадено. Писали са някои преди нас, живели са и са написали нещо и ние трябва да свирим. Сега, Бетовен е писал нещо по музиката, Моцарт е писал. И постоянно казват: „Какво искаш да ти изсвиря, Бетовен, Моцарт, Лист, кой от авторите?" И ако те не бяха писали, който седне, той трябва да напише. И сега казва: „Кой автор искаш? Весело или тъжно?" Казва: „От еди-кого си ще свириш."

Тези неща ви навеждам за обяснение и от тях трябва да извадите една поука. Българинът, който е практичен, казва: „Цигулар къща не храни." Той е материалист, казва: „Ако остане светът да се поддържа с цигуларство, отиде и се не види." Цигулката нито оре, нито къща храни, но сватба без цигулка не става. Това са средства, улеснение. Един човек, който знае да пее, свири, минава животът по-лесно. Онзи, който знае, знанието е един резултат, трябва да знаеш. Знание трябва да има човек. Той трябва да знае да свири, но добре да свири. Сега, един цигулар посветява 20 години най-малко, за да може да даде концерт.

И вие искате да имате един добър живот. И този живот по същия начин

трябва да се придобива. Постепенно се придобива той. Той съществува, има го в света. Но туй съчетание, да се научиш как да употребиш добрия живот, да го използуваш, там е науката. И сега казват: човек трябва да се роди добър. Той трябва да се роди гениален. Но все-таки, и идеалният цигулар, и той трябва да се занимава. Ако не се занимава по няколко часа на ден, гениалността нищо няма да му помогне. Човек, и да е роден добър, по наследство да има това, все-таки той трябва да работи над себе си. Не само да работи, но да знае какво да работи. Като повтаряш нещата, хубаво е повторението, донася нещо, но повторението на известни работи е губене на време. А губенето на време е свързано с много постижения. Защо някои повтарят много? Забравят. Един ученик ще си научи урока, ще го прочете веднъж, два пъти, 3, 4, 10 пъти, а някой го прочете веднъж и го запомни. Кое е по-хубаво: да прочетеш 10 пъти урока или само веднъж да го прочетеш? Веднъж е много красиво, втори път друго ще прочетеш. И след като си прочел веднъж урока, ще зависи от твоята способност. Учиш, ще те извади учителят. Ако не знаеш как да го разправиш, урока, ще ти тури може би 2, 3, 4 и като се върнеш вкъщи, си неразположен, защото не си знаел как да разкажеш урока. Не е въпрос, че не си могъл да разправиш по естествена история за магарето, или по Закон Божий. Че било упорито магарето, ритало. Пак ти тури учителят единица. Защо? Че не си разбирал нищо за него. Върнеш се вкъщи, ученикът е неразположен, че единица има за магарето. След туй стане въпрос, майката каже: „Представете си, единица има заради магарето!"

Аз сега навеждам тия работи, вас такива работи постоянно ви смущават. Магарето все ще ви смущава, понеже не знаете как да го разправяте. Разправете добрата страна на магарето. Магарето има една много добра страна. Аз съм слушал, сега както разправят за магарето, те разправят това, което не е съществено, само модата на магарето. Един ми разправя на една съвременна дама каква е нейната шапка. Един ден ме питат: „Какво си направил?" Рекох: Една дама е дошла горе, в малката къща (верандата над къщата). Повикаха я, тук е дошла, пък много е взискателна. Искат да ѝ купя една нова шапка. И аз ѝ купих една шапка от тенеке. И казвам, понеже е седяла сираче, осинових я отнякъде. Важна дама, много е страдала, в колиба е живяла, прозорци е нямала, пък аз ѝ направих прозорци отвсякъде. Да може да се обърнеш навсякъде и всичко да гледаш. Сега, туй, ще кажете, е един много неестествен разговор. Какъв е този разговор? Къщата, но вече не казвам, че е къща, но една дама, доста приятна, като ме види, се ухили, весела е. Добре ме посреща, понеже шапката ѝ е от тенеке. Много прозорци има, стъкла натургали.

Казвам: Има една добра страна, която трябва да разбирате в живота. Хубавото в живота седи в това: трябва да видим онова усилие, което са

положили хиляди и милиони разумни същества, които са работили преди нас. И ние се ползуваме от техните резултати. И трябва да благодарите за това. Например колко хиляди години е взело, докато се напише тази книга? (Библията.) Казвате: „А, Библията.“ Събрано едно богатство, колко хиляди години, повече от 3000 години, писали са един автор, втори, трети. Събрано е туй знание. Не само това, но всичкото знание, което ние го учим сега, колко хиляди хора са положили своя живот, написан материал, и наготово ние трябва да се ползуваме. Онези хора, които са създали модата, дрехите, обущата, които са направени, разните книги, които са написани, после, разни инструменти, които са създадени. Ние мислим, че тази работа е лесна. И за много малки работи се безпокоим. Аз съм наблюдавал хора, за много малки работи в яденето – и се тревожи. Вземете някой човек, има такъв вкус, особен. Като погледне, че лукът не бил изпържен така, цял въпрос прави мъжът на жената; или че лукът не е нарязан на ситно. Мода е там. Преди 30–40 години мода беше лукът трябва да се опържи много хубаво в тигана. Горко на онази домакиня, ако лукът не е опържен добре, както трябва! И после, че яденето трябва да бъде отгоре червено, да има доста червен пипер и масло, че той като го погледне, да му иде на сърцето. Ако не е препържен лукът, и малко масло има, цял въпрос прави.

Туй е в обикновения физически живот. И ако дойдем в духовния живот, пак същите погрешки правим. Ще дойде някой и казва: еди-кой брат не е живял добре. Че какво не живее добре? Че не си знае думите. Че нецензурно говори. Какво значи нецензурно? Аз още не съм чул някои нецензурни думи. Е, цензура има. Когато печаташ нещо, печатът е ограничен, ще мине през цензура.

Е, не е ли по-хубаво човек сам да бъде цензура на своите думи, отколкото друг да го цензурира отвънка? И прави са – ценз. Говорът е една музика в духовния свят. Ако ти не знаеш как да говориш... Че, говорът е най-хубавата музика. Няма по-хубаво нещо от говора! Всичките други изкуства бледнеят при говора. Силата на човека седи в това да знае как да говори. Ти, като можеш да говориш, всичко можеш да постигнеш. Ако не знаеш да говориш, нищо не можеш да постигнеш. И говоренето на човека зависи от думите.

Сега, говорът е за човека на Земята; а ако влезнете в Невидимия свят, в духовния свят, за тях най-същественото е мисълта! Ако не знаеш как да мислиш... Ако пък се покачиш, туй, което те наричат херувими и серафими, по какво се отличава едно такова същество? Кое е същественото качество за тях? Ще кажете, че те били пламък. То е външната страна. Тия същества знаят как да чувстват. Че херувими и серафими са същества на

чувствения свят. Туй, което те чувстват, то е винаги вярно. Те носят чувствата на Любовта. И ако един човек знае във възприятие да носи чувствата на Любовта, той ще бъде един херувим. Ако знае добре да мисли, той ще бъде един ангел. А ако знае как да говори, той ще бъде човек. А пък ако не знае как да говори, ще бъде едно животно. Ако чувствуваш добре, херувим и серафим ще бъдеш. Ако мислиш добре, ангел ще бъдеш. Ако говориш добре, човек ще бъдеш. Ако не говориш добре, единица ще има; ако не чувствуваш добре, единица ще има; и ако не мислиш добре, единица ще има!

Сега, тия неща ще ги съедините. Вие искате да бъдете щастливи. Щастието седи в следното: най-първо да знаеш как да мислиш – тъй, както преди тебе онези, които са мислили; и да знаеш как да чувствуваш – както онези преди тебе са чувствували; и да знаеш да говориш – както другите преди тебе са знаели да говорят. Три неща трябва да учи човек. Да мислите добре! И онези, които сега мислят, те са по техния образец. И ние не можем да имаме друг образец освен онази, правата мисъл. Когато аз говоря за правата мисъл, подразбирам един свят, който преди хиляди и милиони години тия същества са мислили. И ние, хората на Земята, трябва да мислим като тях. И ония, които са чувствували, които са пред трона на Бога, и онези, които са говорили добре. И щастливият живот на човека седи в мисълта, в чувството и в говора на човека. Три неща. Другото може да забравите. Не, не трябва да го забравите. Според мен трябва да се забравят само лошите работи. Ако трябва човек нещо да забрави, аз позволявам: само най-лошите работи забравете, а доброто никога не забравяйте.

Правата мисъл. Ако имате една права мисъл, ще се усили вашата памет. Ако имате права мисъл, ще се усили вашият живот, вашето здраве и всичко в живота. Законът е същият. Ако имате тия прави чувства, както тия същества, същият закон е. И ако говорите право, пак същите резултати ще имате. Някои сега искат да бъдат щастливи хора. Никой не може да бъде щастлив, ако не знае да мисли право, ако не знае да чувствува и ако не знае как да говори. Най-фината наука е тази. Има да я учите не година, не две, и след като я учите хиляди и хиляди години, пак ще ви бъде приятно, че учите, и ще видите, че едва сте стъпили на тази велика наука. Да знаеш да мислиш. То е едно неизследимо богатство на човешката мисъл – да мисли. Ще има нещо, което ще учите, ще учите и пак ще ви бъде приятно.

И туй може да го уподобя: вземете начина и процеса [на] ядението. Това е ядението. Ядението в природата не е труд, то е едно забавление приятно. Тези същества, като мислили за хората да има да се учат на много работи, че им създали едно забавление. И най-приятното забавление, това е

яденето. По-приятно забавление от яденето няма. Ти седиш и приятно е, което е сготвено; пък ако не харесаш яденето на другите хора, сготви си сам. Веднъж аз посетих един дом, дето домакинята казва, че мъж ѝ можел да готви по-хубаво от нея. Понеже аз отидох за гост, той се зае и тя отстъпи място на домакина, понеже бил по-майстор. Действително направи нещо хубаво. Сега, лошо ли е мъж да знае да готви? Не е лошо. Ако знае жената да готви хубаво... И мъжът, и жената трябва да знаят да готвят. Някой път могат да си услужват. Една почивка; когато той е занят, жената трябва да сготви.

Сега, тия са съчетания, които да преведете. Някой път е хубаво, когато хората мислят. То е резултат на живота. То е готвене. Но хубаво е ние да мислим, и ние да знаем да сготвим. Хубаво е, когато хората готвят – чувствуват, имат хубави чувства за нас; но хубаво е и ние да имаме такива чувства; хубаво е, когато хората говорят сладко, но хубаво е и ние да говорим сладко. Прости работи са те. Но в тия прости работи седи щастието на човека. Щастието е един резултат. Всички хора търсят щастието. Аз съм чел за щастието. Определили са щастието. Има една книжка написана, Кришнамурти обосновава своето учение за щастието. Той не говори за любовта, казва: „Елате да ви заведа при този, дето се намира щастието.“ Хубаво е, както е описал, и доста потънко. Като един източен тип е описал вътрешната страна – той взима безличното, казва: човек не може да бъде щастлив, който е свързан с личния живот. Той трябва да изхвърли личността. Да стане безличен, само така може да бъде щастлив.

Докато ти мислиш, според неговото учение... не според неговото учение, според неговото схващане, ако ти мислиш, че си учител, ти не можеш да бъдеш щастлив; ако ти мислиш, че си жена, че си мъж, че си дете, ти не можеш да бъдеш щастлив. И докато ти мислиш, че си богат, че те докачил някой, че обуща нямаш, че дрехи нямаш, че това нямаш, че онова нямаш; щом мислиш и положителното, и отрицателното, ти не можеш да бъдеш щастлив.

Той казва: безличното е да считаш благото на всички хора като че е твое благо. И да си доволен. И в погрешките на всички хора да виждаш своите погрешки. И в доброто на всички хора, и в техните погрешки да виждаш своите погрешки. Е, как ще разберете това сега? Туй е цяла метафизика. Ти си се докачил, казал ти някой: „Ти си невежа.“ Невежа е общо за всичките. Щом съм аз невежа, който ме е родил, е бил такъв. Че за една цигулка казват: „Тази цигулка е съвсем проста.“ Цигулката е безлична и не се докача. Ако тя имаше съзнание, щеше да се докачи. Че, не е виновата тя. Че [виноват е] онзи, който [я] е направил такава. Дъска е тя, не е

погрешката в цигулката. Е, представете си, че цигуларят е майстор човек. Но дървото не е седяло 200 години, да е изсъхнало, няма тия вибрации, не може да издава тона, дъската не е хубава.

То е личността навсякъде. Вие всички имате един личен живот. Мислите ли, че като идете в онзи свят, ще носите ли същата личност както тук, на Земята? Конят мисли, като влезне в човешкия свят, ще си носи ли копитата, опашката, космите си, гривата си, после, ще мяза ли на кон или не? И неговите философи ще докажат, че като влезне в човешкия свят, той ще си има своите копита, и 4 крака ще има, и опашката си ще носи. Питам: Ако един кон влезне в човешкия свят като един ученик, какъв успех ще има? Ако го туриш като ученик на един чин? Как ще влезне в училището, като кон? Как ще седне и как ще учи? Как ще седне конят в тази конска форма, ако не иска да изгуби копитата си? Ще се измени той непременно! Нищо не трябва да остане у него от конщината!

Сега вие мислите, като влезнете в духовния свят, ще мязате ли на такива хора? Ще се измени всичко туй. И ни помен няма да остане! И онова, което ще видите, ще бъде хиляди пъти по-хубаво, отколкото формата, която сега имате. Нас ни е страх да не би да изгубим себе си някъде. Мисля, да ви приведа един пример е хубаво. Но този хубав пример има една страна, която ще даде нещо лошо. Лошото ето в какво седи. То е само уподобление. Искал един да иде на баня, но не бил ходил на баня; и му казват: който иде там, трябва да се съблече гол. – „Как, ще се изгубя между голите. Дрехи като нямам, как ще се позная? И обуща като нямам, и всичко? Гол в банята?“ И тогава му дошло на ума: турил си една мартеница на ръката, че като влезне вътре, гледа между хората, и се погледне, казва: „А, аз съм още.“

Това са анекдоти, това са примери малко пресилени, но туй е по отношение на нашата мисъл и по отношение на нашите чувства и онова, което говорим. И ние имаме известни възгледи, които не са прави. И търсим хубавото в живота там, дето не се намира. Той влиза в банята, ще се изгуби вътре? И не му трябва в една построена баня, може и без такава баня. Той може навсякъде да си стопли вода и да се измие вкъщи, отколкото да иде в една гражданска баня. Сега могат да се създадат всичките [...] Пък онези, които отиват на баня, вече има лекар, има ред закони: които влизат, да не бъдат болни – защото има бани за здрави хора, – да не са болни от някоя заразителна болест. Но всички, които влизат в банята, трябва да бъдат здрави. И има бани за болните хора. И животът по същия начин е едно учреждение. Светът е едно учреждение, в което вие влизате да живеете. И тогава трябва да спазвате ония основни правила.

Основни правила наричам: Да мислиш добре – това е едно правило. Да чувстваш добре – това е второто правило. Да говориш добре – това е третото правило. Три правила има. Като влезеш в банята, веднага – цензура. Донасят ти билети: ако можеш да мислиш право, ако можеш да чувстваш право и ако можеш да говориш право, добре, пущат те в банята. Ако не можеш да говориш право, да чувстваш и мислиш право, казват: в тази баня не се позволява да влезеш. В този свят, в банята подразбирам: да имаме постижения. В банята ще оставим кирта си, а ще придобием чистотата. За мен една баня е символ на чистота. Да бъдем чисти, аз разбирам баня. Някой ми говори за чистота. Аз уподобявам: трябва да се съблека гол; и ще се умия. И след като се умия, тази вода ще смъкне всичкия ми кир, ще се отворят порите ми; и след като съм се окъпал, аз ще излезна, ще се облека с хубавите дрехи и тогава ще влезна в света на Божествените проявления.

Та, за всеки човек се казва: Чисти трябва да бъдете. Като идете на баня, чисти трябва да бъдете. Пазете чистотата, която сте придобили в банята. Понеже, ако не я пазите, ще трябва пак наново да идете. Пък за една баня много скъпо се плаща. На тия, духовните бани, много голяма е таксата. Аз ще ви кажа едно: 25 милиона английски стерлинги е един билет! И като се окъпеш веднъж, втори път ще кажеш: „Достатъчно е." Ако те питат: „Искаш ли друга баня?", ще кажете: „Една баня е достатъчна." Затова, ако питате мен, не губете своята чистота. Понеже, ако изгубите чистотата, не може да я добиеш. Понеже в такава баня много скъпо се плаща. И много време трябва да мине, докато те пуснат. Вчера един ми разправя, казва: всичките хора се спъват от усула. Усул трябва навсякъде. Всяко нещо имало усул. Е, как ще го намериш този усул? Тя е турска дума. (Значи начин, изкуство.) Ти като вземеш цигулката или някой инструмент – китара, има един усул. В цигулката има един усул, в пението има друг усул. И в писането има един начин, който е много лесен. Ако знаеш. Ако не – много мъчно е, ти ще се измъчваш.

Аз ще ви кажа сега усула. Усулът е в правата мисъл. Усулът е в правите чувства. Усулът е в правото говорене. И тогава, аз тургам друго правило. Аз не го тургам, но са го турили. Бъди доволен, че можеш да мислиш! Бъди доволен, че можеш да чувстваш! Бъди доволен, че можеш да говориш! За три неща бъди доволен! И като ти дойде голямото нещастие, върни се тогава, бъди доволен, че Господ ти е дал ум, че можеш да мислиш, бъди доволен, че можеш да чувстваш, бъди доволен, че можеш да говориш. Какво по-хубаво от туй? Ако говориш, хората ще намираш; ако мислиш, ангелите ще намираш; ако чувстваш, херувимите и серафимите ще намираш. Че, те са големи постижения!

Следователно спрете се сега на новата мисъл – правата мисъл. Правата мисъл ще ви свърже с напредналите същества. Право мислят ангелите. Добрите чувства ще ви свържат с напредналите същества – херувимите и серафимите, които поддържат Божия трон, които поддържат Свещения огън на живота. И после, външната страна на живота – говорът, човешката реч, която е свързана с най-разумните същества, които хиляди и хиляди години преди вас са живели.

И по-добри постижения от туй, което Бог е създал в света, няма! Зад Него седи небитието. Ако ви попитат какво нещо има зад мислите, зад чувствуванията и зад говора? Нищо. Щом изгубиш говора, ти изгубваш всичко; щом изгубиш мисълта, изгубваш всичко; и щом изгубиш чувствуванията, ти изгубваш всичко! Всичко, това е мисълта. Всичко, това е чувствуването. Всичко, това е Словото. И Писанието казва: Бог чрез Словото създаде света. И рече, и стана.

Та казвам: Радвайте се на това, на което вие сте наследници. – „В начало бе Словото; и Словото бе у Бога; и Словото бе Бог." (Евангелие от Иоана, гл. 1, ст. 1.)

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

6 ч сутринта

(На поляната – гимнастическите упражнения.)

30-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 26.IV.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1936_04_29 Основната мярка
лекция пред общия окултен клас

ОСНОВНАТА МЯРКА

"Добрата молитва"

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? ("Да освободим ума и чувствата от човешките наслойки и да освободим Божественото в нас.")

Как ще стане това. Казва: "Искам да си съградя къща и да живея в нея. Но как ще я съградя?" Съграждането е важна работа. Като се съгради, може да се живее. Сега едно от най-простите правила ще намерите в растителното царство. Много правила има, но житеното зърно, докато не му туриш един пръст почва отгоре, то не расте. Защото, щом му туриш известно препятствие, веднага в него се събужда желание да расте. Значи на човека трябва да се тури едно малко препятствие. И най-малкото препятствие, което човек среща в живота си, то е малката пръст, турена отгоре. Ако той вярва в това, ще започне един вътрешен импулс. Но именно това е най-мъчното, да повярва човек, че мъчнотиите служат като един импулс. Всяка една мъчнотия, която човек среща в живота си, той счита за едно голямо препятствие, което дава един вътрешен импулс. Трябва да се спре човешката енергия. Сега вземете един лекар, за да ви излекува, той ще даде известно лекарство. Лекарството само по себе си какво ще допринесе? Има лекарства, които реагират върху човешкия организъм, правят известно съединение. Но някой път на един човек може да му се даде лекарство, което не съдържа тия елементи, но само ако вярва, пак може да оздравее. На някой човек може да му кажеш само: ти ще оздравееш, и той оздравява. Ако кажеш някому: ти ще се разболееш, и той се разболява. Ако кажеш някому: ти ще оживееш, и той оживява. Ако кажеш някому: ти ще умреш, и той умира. Някой сега може да каже: "Как става това?"

Представете си някой цар казва: "Ти ще умреш." Той казва: "Да те обесят." Някой е затворен, той казва: "Ти ще бъдеш свободен." Царят казва: "Пуснете го, освободете го." Зависи някой път кой казва. Ако царят казва: ще живееш, и така става. Това е само за изяснение. Ако той каже: ще те пуснат от затвора, и действително ще те пуснат. Ако каже: ще умреш, и това ще стане. Питам, в дадения случай какво трябва да прави човек? За да не умре човек, какво трябва да прави. Имаме една голяма философия. Много проста работа е. Сега има много неща, които хората говорят в приложението. Някой път хората говорят: "Не вървете против течението." Така е някъде, но някъде ще те заставят да вървиш против течението. Какъв ще бъде резултатът, ако вървиш против едно течение или ако вървиш с течението, каква е разликата? Ако работиш при благоприятни

условия, ще иждивиш по-малко енергия, ако работиш при неблагоприятни условия ще иждивиш повече енергия при движението. Щом се харчи повече енергия, има препятствия на пътя, щом се харчи повече енергия, ти си заставен да вървиш против течението. Какво трябва да правиш тогава? Енергията трябва да се харчи. Ако двойно харчиш, тройно, четворно, десет пъти ако харчиш енергия. Енергията трябва да се харчи, защото законът е така: всякога харчиш двойно повече енергия, ако вървиш против течението. Ако вървиш заедно с течението, ще спечелиш. Кое е по-хубаво, с течението ли да вървиш, или против течението? Да допуснем, че човек отвън си е объркал пътя, против течението върви. Но когато човек влезе в едно противоречие, че със себе си не може да се справи. Най-първо ние се оплакваме, че с окръжаващите хора не можем да се справим. Не може човек да се справи с природата: че времето е студено или че е горещо, или ветровито. Един земеделец не може да се справи с почвата. Тия противоречия са отвън. Но когато противоречията дойдат в човека, тогава де е природата? Тогава ще учите закона на туристите. Допуснете, че вие се качвате в една планинска местност, почвата е гладка или зимно време заледено е така, че се пързаля, направиш една крачка напред, четири назад. Какво трябва да правиш? Ще имаш обуща с гвоздеи, че като туриш краката, да се забият. После ще имаш гега и с нея ще копаеш дупки, полека, внимателно ще стъпваш. Няма да вървиш как да е. При най-малкото подхлъзване може да идеш там, дето не трябва. Представете си, някой казва: "Господ ме пази." Отива друг, който, като тебе не вярва, казва: "Той Господ няма какво да ме пази, аз ще се пазя." Ти не взимаш предвид нещо, не внимаваш и очакваш Господ да те пази в планината. Ти ще си пукнеш на двайсет места главата. Онзи, който никак не вярва, е внимателен, никак не си пука главата. Сега ще се зародят две различни вярвания. Казва, с вяра тази работа става, другият мисли, че с вяра не става, но с пазене. Кой е на правата страна? Който вярва и не взема предпазителни мерки на правата страна ли е? Много религиозни хора не могат да разберат. Има светски хора, които работят и стават богати. Религиозният човек, той само седи и се моли, и мисли, като се молил, защо не е станал богат. Че с молитва богатство добива ли се? Да обясня. Има една мисъл необяснена. Казва: "Защо Господ да не ми помогне?" Ето къде остава въпросът неразрешен. Да допуснем, че ти искаш хляб, казва: "Гладен съм, гладен съм." Оставя хляб на масата и си заминава. Ти седиш и казваш: "Какво мога да направя с този хляб?" Ти започнеш да мислиш за колко време може да ти стигне този хляб. Казваш: "За днес, за утре." Целия ден мислиш, размишляваш, за колко време ще ти стигне, не го ядеш. Казваш: "Ако изям този хляб, какво ще стане?" Ще го изядеш, работата е свършена. Ще седнеш да ядеш. Ще кажеш другата философия: "Един хляб като изям, какво ще стане?" В дадения случай ти ще се избавиш от една мъчнотия, от глада. Яж хляба, пък утре какво ще стане, то е друг въпрос.

Някои от вас казват: "Аз не съм добър човек." "Не съм добър човек", изтълкувайте го какво подразбира. "Аз не съм добър човек" – аз съм гладен, аз съм жаден, аз съм невежа, аз съм сприхав, аз съм това, аз съм онова. Сприхав си. Защо си сприхав? Турете го в естественото положение. Ти си сприхав, искаш да свършиш нещо, но бързаш да го свършиш. Събрал си, събрал си, че после бързаш да го свършиш. Българите имат една поговорка, че на кокошката като припари, като наближи да снесе яйцето, тогава търси полог. Тя трябва да намери малко по-рано, да дойде там. Някой път не остава време, че го снесе на пътя. Както юрдечките, както е във водата, снесе го яйцето, че гледаш водата носи едно яйце. Може да се приведат примери. Та в приложението на примерите има придобиване на живота.

Вие за пример още не знаете кои са причините за лошия живот. Най-елементарните противоречия, най-елементарните спънки кои са? Искаш да живееш, не можеш да живееш. Искаш по някой път да ти върви. Заричаш се, че няма да говориш, а пък във всеки говор ти – мерудия. Ами че учените хора говорят колко е далеч слънцето, какво мнение ще дадеш? Не си учен по туй, какво мнение ще дадеш, колко е далеч слънцето? Ти можеш да кажеш, слънцето когато изгрява, е по-далеч от земята, а пък на обед е по-близо. Ще приведете някои анекдоти. Англичаните казват: някой умник мисли, че е разрешил въпроса. Султанът питал един турски философ, от земята до слънцето колко има. После го питал от земята до месечината колко е. После от този свят до оня свят колко далеч е. Иде философът и носи голямо кълбо, и казва: "Месечината е далеч от земята, колкото е дълъг конецът на това кълбо. Ако не вярваш, хвани единия край, ти нагоре, аз надолу, провери. Аз сам бях и навих това кълбо, толкова е далеч. Колкото прежда съдържа това кълбо, толкова е далеч месечината от земята. Аз ходих, проверих. Ти, ако не вярваш, вземи единия край, може да провериш. От слънцето до земята колко е далеч? Понеже слънцето, след като се скрие, след дванайсет часа пак иде, то толкова е далеч от слънцето. А колко е далеч от оня свят, казва, виж, там е далеч, понеже баща ми четиридесет години как е заминал, и още не се е върнал."

Ама това не е философия. Това не е наука. Тъй всички говорите. Това не е наука. И по някой път в някоя беседа ще приведат пример, че някой светия как живял, че двайсет години се подвизавал и станал светия. Тази е неразбрана работа. Двайсет години живял, но ти нищо не знаеш за неговия живот, как се подвизавал, как живял, какви мъчнотии имал, как преодолял. Този човек има знание.

Казвам сега, за всяко едно постижение си има начин. Има такова изкуство, както когато сега фотографът намества апарата. Твоята работа е да

фотографираш човека. А пък другото изкуство, сам трябва да бъдеш художник. Има цигулари, като тури грамофона, латерната, като въртиш ръчката, свириш. Лесният живот е това. Вземеш цигулката, вземеш китарата, седнеш на пианото, работата не е така лесна, както когато завъртиш ръчката. Лесно не става. Та по някой път и в религиозно отношение вие на латерни свирите. Това и децата могат да направят. Ще кажеш на едно дете: "Хвани ръчката." Работа трябва сега. Вие се приготовлявате да влезете в един свят, където не ще ви търпят, ако направите най-малката погрешка. Ако влезете в невидимия свят, вие едва ли ще седите един ден. За да влезете в един съвременен университет, в университета свободно се преподава, но да влезете ученик в класовете на гимназията, кои са необходимите неща? Може да облечете ученика с най-хубавите дрехи, но не са дрехите, които го препоръчват. Изисква се ценз, диплома трябва. Казваш, хубаво облечен си, хубаво вчесан, но тези са второстепенни работи. Детето трябва да бъде подготвено за онзи материал, който трябва да се изучава в класа в дадения случай.

Сега казват, че имало оня свят. Как знаеш, че има оня свят? Има един вид доказателство, дето са достъпни за всичките. Как знаем, че има светлина? Какви са доказателствата? Никакви доказателства няма. Ще ми докаже някой, че има светлина. Аз не се нуждая да ми доказват, че има светлина. Някой ще каже: "Докажи, че има живот." Аз не се нуждая, да ми доказват, че има живот. Няма какво да ми доказват какво нещо е приятното ядене. И това нещо не е потребно да се доказва, аз го зная. Някой ще ми доказва, че има спане. И туй не искам да ми доказват. И без да знаеш, спиш, и без да искаш, спиш. Всеки ден по четири, пет, шест, осем часа спя. Какво ще ми доказват? Какво ще ми доказват, че става промяна в мозъка. Че може да става някаква промяна, става. Но казвам, аз не се нуждая от тия работи. От какво се нуждае човек тогава? От какво се нуждае художникът? Да има здрави очи да наблюдава, после да има хубава ръка. След това има второстепенни работи, нему трябват бои, трябват четки. Щом дойдеш до боите, трябва да изучаваш изкуството. Нали вие сте виждали какво правят художниците? Те си имат една кутия, имат си бои, имат четка. Погледнеш, размиват боите, вземе една боя, размие я, после види, че забърква работата, после пак размива, пак туря, забърка нещо. Човек прави един опит, втори, трети, четвърти. Някой от вас, като гледа, казва: "Лесна работа е да бараш бои." То не е лесна, да намериш онази пропорция. С теглилка ако речеш да го теглиш, нали имате такава книга за готвене, там определят колко грама сол, колко зехтин, зарзават – всичко с теглилка. Ако речеш тия бои да ги теглиш, като рисуваш, не е удобно. Човек едновременно с ръката и с окото тегли размерите.

Най-първо ще се освободите от една идея, от една лъжлива идея. Ще се

освободите от идеята, че всичко знаеш. Ще туриш идеята, че нищо не знаеш. Ще оставиш импулса в себе си, че искаш да учиш. Ако туриш в себе си "аз зная това", в тебе няма импулс. Аз зная това. Хубаво, представете си, вие имате "Цвете мило, цвете красно", свири го вашият син. Като го чуеш, казваш: "Зная го, свири го наш Стоянчо." Но не трябва да се свири "Цвете мило, цвете красно" по един и същ начин. Никога в музикалния свят една песен не можеш да свириш по един и същ начин два пъти. Не може да я преповториш, да я свириш по същия начин, не можеш. Тук може да пеете, да повтаряте. В музикалния свят "Цвете мило, цвете красно" или "Бог е Любов", или "В начало бе Словото", всеки път ще има една промяна, една вариация на песента. Като пееш, ще туриш нещо ново. Невъзможно е да повториш нещо по един и същ начин, понеже всичко е в движение. Не можеш да направиш едно добро по един и същи начин два пъти, невъзможно е. В какво седи сега добрият живот? Ние казваме: да постъпваме по един и същ начин. Какво разбирате да се постъпва по един и същ начин. По един и същ начин не подразбира, че всякога да ядеш хляб. Някой казва: "Само бял хляб ям." Да допуснем, че доброто го схваща като бял хляб. Седиш ден, два, бял хляб няма. Втория ден няма, петия ден няма. Давам ти чер хляб. Казваш: "Не съм навикнал, бял хляб няма ли?" Чер хляб има. Доказвам, че черният хляб е по-хранителен. "Не, не, бял хляб." Няма го, чер дошъл на мястото. Какво ще правиш? Аз сега започвам да философствам, казвам: "Белият хляб е ден, черният хляб е нощ. Заминал белият хляб, днес ще ядеш чер хляб. "Ама аз не съм навикнал." Ще навикнеш. Заблуждение е, че качеството на хляба не седи в неговата външна белота. Ако съградите една къща и я препоръчате за добра, туй още не значи, че е добра. э Ако къщата е боядисана с бяла боя, не значи, че къщата е добра. Ако къщата те затисне, какво става с тази белота? "Ама той е много добър човек." Ако този добрият човек те обере тогава? Казва: "Бял е, ама много лош е." Другият казва: "Черната земя дава най-хубавото жито." Злото не седи в черното и доброто не седи в бялото. Това са символи. Облякъл се той с черна дреха, понеже баща му умрял. Черният цвят е отворена дупка, белият цвят е затворена дупка. Черният цвят е отворена врата, белият цвят е затворена врата. Черният цвят показва, че влизаш в училището, белият цвят показва, че си вън от училището. Как ще го разбереш? "Обърках се." Ще се объркате. По някой път вие се забърквате, свикнали сте да ходите без свещ. Погрешките, които имате, не ги виждате. Няма светлина, вие вървите, никой никаква забележка не ви прави. Вие казвате: "Чакай да тръгна с голямата свещ."

Ние имаме един наш приятел, купил една свещ, знаеш от колко свещи. Та в тази свещ са събрани хиляда и петстотин свещи и дошъл вчера да ми показва силата. Като запали денем, в стаята светна като слънце. Казвам, достатъчни са тия, отвън които имаме, тия хиляда и петстотин свещи

показват всичките лекета, които имаш. Това са обяснения.

Та природата всеки ден дава нещо ново. Вие казвате: новото. Кое е новото сега? Имаш една мисъл, която те мъчи. Новото е тази мисъл да я заместиш, тази мисъл да я понасилиш, понеже днес всеки ден и министрите се сменят в живота. Днес вашето министерство има министерска криза, ще се сменят всичките. Всичките министри ще ги пенсионираш, ще туриш нови. Всеки ден има ново министерство, нови начини на възпитание. Какво ще правиш ти с тия старите чиновници? Ще уволниш, нови ще туриш. Кои чиновници ще уволниш? Ще уволниш чиновниците на мързела. Каква е разликата между мързелив човек и ленив човек? Понеже и мързеливите, и ленивите ще уволниш. Ще уволниш и немарливите. Кои са немарливи? Според вас немарлив човек, ленив човек, кой бихте предпочели? Мързеливия или ленивия? Обленява се някой. Мързеливият е нещо голямо, търговец е той. А пък ленивият малко хайлузлук* има. И него ще уволните. Хайлузлук как ще преведете? ("Разпасан.") Нали употребявате тази дума, тя не е българска.

Под религиозен човек какво разбирате? Ще кажете човек, който вярва в Бога. То не значи, човек, който вярва в Бога, е религиозен. Човек, когато дойде до вътрешното определение на думата, какво значи думата "любов"? Хайде да ви кажа. Туй, за което въздишате. Тук, в неделя, когато беше англичанинът, питаха го за любовта и той каза: "По-опасно нещо от любовта няма." Че ме питат: "Вярно ли е?" Казвам, вярно е. В любовта има едно нещо, че всичките хора ги разтопява. И богати, и сиромаси, като ги тури в кюпа*, разтопява ги. Казва: "Ужасна сила е, всичко разтопява." Всичките хора разтопява, всички се примамват в любовта. Като си недоволен от любовта, тури те в кюпа. Плачеш, тури те в кюпа. Като излезеш от нейния кюп, станеш весел. Вие мислите, че като влезете в любовта – мекичка, нежна майка. Не, не, тя не обича никакъв спор, никакво противоречие. Любовта не обича никакво оплакване, че си невежа, че си сиромах, че си грешник – тури те в кюпа. Майка си – в кюпа, баща – в кюпа. Всичките ги натъпка и като ги разтопи, няма ги никакви. Къде са недоволниците? Няма ги. Има само разтопени хора. Вие казвате: "Обезличих се в живота." В кюпа сте. Какво ще правиш, като те хване любовта и те тури по този начин? По някой път вие седите и казвате, че имате навици от хиляди години и казвате: "Защо Господ не ме слуша? Аз съм се молил." Чорбаджия. Господ като те чуе – в кюпа вътре, нищо повече. То е само една външна страна.

Любовта е една сила, която тепърва трябва да се проучва. Когато дойдеш до любовта, ще пазиш да не кажеш нещо. При най-малката погрешка в кюпа ще седиш. При най-малката погрешка, права или крива. Какво

трябва да говориш при любовта? Какво ще кажете на любовта, я ми кажете? Разправяш кой е баща ти, какъв чорбаджия – хайде в кюпа. Майка ми беше много лоша – в кюпа. Какво ще кажеш на любовта? Каквото кажеш – в кюпа влизаш. Аз съм много невежа – в кюпа. Аз съм много учен – в кюпа. Тогава, като идеш при любовта, какво трябва да кажеш? Аз ще ви дам да мислите. С какво ще заставиш ти любовта да не тури в кюпа? Ако мълчиш, пак в кюпа ще влезеш. Ако говориш – в кюпа, ако не говориш – пак в кюпа. Има един начин, дето няма да влезеш в кюпа. Как да излезеш от кюпа на любовта? Вие по някой път излизате от кюпа на любовта. Вие по някой начин излизате от кюпа на любовта. Като мълчите, вие всички сте в кюпа. Тъй като мълчите, всички сте в кюпа сега.

Имам един пример, който веднъж се случи. Гледам едно куче, доста оправено, носи една кост. То беше от добра порода. Казва: "Уредих си работите." Дигнало опашка, върви и търси да намери място да я гризе. Едно голямо куче се завтече към малкото и то като го видя, сложи костта на земята и започна да го гледа, казва: "За тебе аз нося тази кост." И започна да гали голямото куче, обикаля около него. То седи и разглежда и казва на голямото: "За тебе е тази кост." Веднага изменя политиката. Не хуква да бяга, но като види, че любовта иде, сложи костта, нищо повече. Ще премахнеш всяко противоречие в ума си. Ще забравиш, че си богат, че си учен, че всичко е за тебе. Ще кажеш: "На твое разположение съм, тури ме, където искаш. Готов съм да правиш с мене, каквото намериш за добре." Веднага в теб ще се яви едно състояние, каквото прави, дето и да те прави, в ума ти да не остане никакво недоволство. Или ще мислиш, че спрямо теб е несправедлива, ако остане недоволство – веднага в кюпа. Ако мислиш, че тебе те е обездарила – пак в кюпа. Ако кажеш: "На нейно разположение съм." Каквото направи, мислиш, че е хубаво. В кюпа или вън от кюпа, където да те тури, на нейно разположение да си, да направи с тебе, каквото иска. Кажеш: "Аз съм готов да приема твоята съдба." Тогава любовта ще направи нещо, което никога не си виждал. Това е философия. И ако нямате тази философия в живота, много постижения не може да имате. Всякога ще имате противоречия. Защо идат противоречията? Господ, Който мислил, Който направил цялата вечност, Който направил света, не могъл да премахне противоречията. На ваш език казано, да премахваш противоречията, това значи да нямаш противоречия. Противоречия няма, тях ние сами си ги създаваме. Ние мислим, че има противоречия. Един е красив, друг е грозен. Защо е красив? Защото е завършена картина. Грозният е незавършена картина. Един е богат – той е завършена картина. Другият – сиромах – той е незавършена картина. Единият е учен – той е завършена картина. Другият е невежа – той е незавършена картина. Вие казвате, че той е невежа. Той след време ще стане учен. Правилни понятия за живота нямате. Някой е здрав – завършена картина е. Някой е болен –

незавършена картина е. Болният човек има работа върху себе си. На болния човек на гости много му идат. Защо е болен? От голям труд да готви на този, да готви на онзи. Няма болни хора, вие ги наричате болни. Болният много гости има. Богатият по-малко гости има. Той не му мисли, той си уредил работите. По какво се отличават сега сиромасите от богатите хора? Някой ден, когато вие сте разположен, някой път има окултни ученици, има християни, мислят, като се помолят – работата ще върви. Някой път се спреш. Как ще оправите тия състояния? По какво се отличава богатият от бедния? Богатият човек седи на стола, не става, той не иска да ти направи услуга. Богатият, като седи той, ще ти покаже стола, казва: "Заповядай, седнете на този стол." Той не става. Сиромахът седи на един стол и той, като те види, ще стане, каже: "Заповядайте." Защо богатият не става? Казва: "Аз не се нуждая от тебе." Каквото му кажеш, казва: "Аз го зная." Сиромахът казва: "Това е рибица, ще падне нещо от него." Той е учтив, но има едно користолюбие зад тази учтивост. Вие видите някой, който не е окултен ученик и имате желание да го привлечете. Искате да го обърнете. Научете се. Слушах веднъж един американски проповедник – такива, странстващи проповедници ги наричат, особени са те – той казва: "Аз не вярвам в едно обръщане." Човек, като обърне един човек, трябва да обърне и кесията му. Който не може да обърне кесията на един човек, той не го обърнал. Като обърнеш ума, като обърнеш сърцето, да обърнеш и кесията му. Или по какво ще познаете един човек? Казвате: "Една сестра не е като мене, аз седя малко по-горе. Тя не е толкоз просветена, колкото аз. Как, по какво именно познавате просвещаването? Аз за себе си как го обяснявам.

По някой път аз нося една бубулечица, имам бубулечица в джоба. Като ходя на концерт, нося в джоба си от тия твърдокрилите и като свири пианистът или цигуларят, наблюдавам бубулечицата. Колкото повече се мърда бубу-лечицата, толкова по-хубаво свири. Казва: какво гледаш? Бубулечицата. И тя е авторитет. Като вземе първия лък цигуларят, гледам мърда ли бубулечицата. Като не се мърда, вече зная как свири. После, като свърши концертът, туря бубулечицата в джоба. Имам критика. Някой ще каже, че той свири. Аз гледам моята бубулечица какво прави. И когато отивам да слушам някоя певица, пак нося бубулечицата и я турям в гърлото. Ако започне да се мърда, като започне да пее, тя пее хубаво. Това е да ви изясня донякъде, светлина да ви дам. Когато една певица пее и в мене се зарежда желание да пея, тогава моята бубулечица се мърда. Ако само слушам и в мене не се зарежда желание да пея, тя не е добра певица. Щом започне да се мърда моята бубулечица, усили се тази мъртвата бубулечица, тя е добра певица.

Този англичанин, кореспондент, той е реврънт*, проповедник бил. Една

сестра, като го гледала, казва: "Нищо не го трогва. Той, като седи и като му пеят, и като му свирят, и той се мъчи да пее. Гледам, бубулечицата започва да се мърда. Аз гледам този англичанин, мърда се бубулечицата. Казва: "Хубаво пеят." Повдига го. Аз виждам, неговата бубулечица се мърда. И той иска да пее, да вземе участие. То е доброто пеене." Всяко нещо, което нас пробужда и ни дава подтик, известен малък импулс, то е доброто, туй, което дава импулс в живота, то е доброто. Радвайте се на най-малкия импулс. Радвайте се на най-малката мисъл. Или другояче преведено. Радвайте се на най-малката мисъл, колкото и микроскопическа и да е. Радвайте се на бубулечицата, която мърда. Външните условия са благоприятни. Радвайте се на вашите чувства, колкото и малки да са. Вашата бубулечица се мърда. Радвайте се на това. Радвайте се на вашите постъпки. Бубулечицата е един резултат.

Сега изучавайте времето. Един ден, да станете метео¬ролози, ви трябват три неща: трябва да имате барометър, да ви показва налягането на въздуха; трябва хигрометър, да ви показва разширението на влагата или количеството на влагата, която влиза в атмосферата; и един термометър, да ви показва количеството на топлината, която се е образувала в дадения случай. За да познаете дали времето е хубаво, трябва да знаете какво е количеството на влагата и какво усилие прави природата върху туй. Може, да, но има една голяма потънкост. И затова има бубулечица. Аз тази бубулечица навсякъде я нося. Някой път, като не разбирам, той ми пее, и онзи барометър и хигрометър показват, но ако моята бубулечица започне да мърда, вече зная. Ако при голямото налягане на барометъра бубулечицата започне да се мърда, аз вече зная какво ще стане. За пример някой път вие усещате едно лошо разположение. Някой път вашето лошо разположение се дължи на барометрическото налягане върху тялото, имате по-голямо налягане, отколкото ви трябва. Някой път може вашето неразположение да се обуславя от външните условия, от голямото количество на влагата, повече, отколкото ви трябва. Или имате повече топлина, отколкото ви трябва. Има неестествена топлина, която не е потребна. Тогава, ако имате по-голямо налягане, имате повече влага, имате повече топлина, какво трябва да правите? Ще даваш. Кранове има, ще отваряш крановете, да изтече влагата навън. Нали в тия машини, когато налягането в котела стане голямо, има пищялка, която се отваря да излезе излишната пара. Ако не се отвори, може да се пръсне котелът. И топлината не трябва да бъде по-голяма, защото има известна топлина, толкова силна, че може да стопи желязото, от което са направени тия тръби. Вие сте влезли в едно училище, и мислите, че тази работа е така лесна. Вашата нервна система, вашите интелектуални съдове са толкова издръжливи, но вие трябва да бъдете много внимателни, за да не осакатите вашата нервна система с вашата топлина. Вие и с влагата може да се

осакатите. Влагата, която имате, или както вие го наричате влагата в човека, това са желанията в него. Имаш много желания – това е влагата. Хубаво, имаш налягане. Неблагоприятни условия имаш отвън, как ще ги преведете? Ти седиш някъде в събранието и са ти казали лоша дума. Върнеш се и мислиш: "Защо да ми кажат лоша дума?" Ако повтаряте вашите неприятности в живота, какво ще добиете? Питате някой път защо някои работи ви се случват. Този въпрос всякога ще остане неизяснен. Никой няма да ви даде никакво обяснение, защо нещата стават. Изядете кокошката. Как ще обясните защо изядохте кокошката? Защото трябваше да бъде изядена. Дали е право? И като ядеш е право, и като не ядеш, е право. В какво седи разликата? Ако вълкът изяде една овца навреме, тя е светица. Ако овцата опасе тревата навреме, тя е светица. Ако вълкът изяде овцата не навреме и ако овцата опасе тревата не навреме, и двамата са грешници. Как ще го разберете? Обяснения ще искате сега.

2 x 2 = 4

Защо е 4? Казвате, че при умножението работите се умножават, а при събирането какво става? При умножението се умножават, а при събирането се увеличават. Каква е разликата между умножение и увеличение? Вие, старите сестри, какво ще кажете? Как ще определите каква е разликата между умножение и увеличение, между събиране и умножението? Две сестри вървят подир мене и едната казва: "Колко съм весела." Другата казва: "Не само весели трябва да бъдем, но трябва да живеем." И едната не знае, и другата не знае. Едната е весела, и тя не знае защо е весела. Другата казва, че трябва да живеем, но и тя не знае защо трябва да живеем. Моята бубулечица тъй казва.

А Кажете ми тия линии какви са?

А е умножение, В е увеличение. Правата линия е умножение, кривата е увеличение. Умножават се греховете на човек и увеличават се греховете на човека. Умножават се добродетелите на човек и увеличават се добродетелите на човека. Увеличава се човек, израства, увеличава се тялото. Децата, като растат, увеличават се. Ами когато дърветата растат, пущат клони, какво става с тях? А когато дават плодове, какво е? Едновременно имате два процеса: умножение и увеличение. Събиране и умножение са два процеса. Събирането се употребява в природата. Събирането може да го употребите още при процеса на увеличаването, а умножението – при размножаването на нещата. А при увеличението, когато работите стават по-големи, е процесът на събирането. Вие може да употребите събирането, когато искате да съградите живота, вие не може да употребите умножението. Тогава вие ще турите събирането. Събирате

мъж и жена на едно място да живеят, умножение или събиране е? Събиране. Животът започва със събиране. Когато започнат да се раждат децата – умножение. Следователно, когато жените хората, вършите събиране, а когато раждате деца – умножение. Сега веднага ще влезе една мисъл, която не трябва. Вие сега ще вземете предвид страданието на майката, когато ражда. Оставете този въпрос. Когато туриш едно семе в земята, че тя ражда, страда ли тя. То е специфично разбиране. Вие туряте неща в ума, които не съществуват. Раждането е процес, който тепърва вие трябва да проучите. Да се роди човек или да става добър, имаме съвсем такива понятия, които не водят към целта.

Сега вие може да ме слушате, за да станете учени. Не, аз искам в дадения случай вие да ядете. Аз не се интересувам от вашето учение. Мен какво ме интересува, да се учите. Вашите знания нищо не струват. Нито моята ученост вас може да ви ползва. Но ако се учите, вие се ползвате. Защото и учителят, който преподава, и той се учи. Всички се учат. Учени хора в света няма. Учен човек е, който се учи. Който не се учи, не е учен човек. За мен желанието да се учи в дадения случай е учение. Не което аз предполагам сега. Аз не зная, че един човек е учен. "Много знае." Какво знае? Неговото знание за мене е непонятно. Нямам опитност в неговото знание. Той знае захарта, казва: "Зная какво нещо е захар. Аз имам понятие. Аз имам философия." Но знанието, което той има, и аз може да го зная, и аз може да го науча отгоре за една минута. Туй знание може и аз да го науча за една минута. Казва: "Ти нищо не знаеш." Да, така е, нищо не зная. Дай ми една бучка захар. Но в една минута аз зная толкоз, колкото той знае. Същинските знания в природата, те са придобивка. Но трябва да имаш едно разположение. Ако ти в дадения случай имаш разположение, ти ще имаш туй знание. Туй знание ще се увеличи за тебе. Друг е въпросът.

Животът седи в събирането и в умножението. Казвам, във всинца ви трябва да има – аз го наричам свещен импулс на живота. Като станеш сутрин, да благодариш на Бога, че си станал. За нищо, за никого не мисли. Считай, че всичко е добро. Ама вятър имало, буря имало. Че отвън петлите пеят. Считай, че всичко е наред. Казва: "Тия кучета ме безпокоят, много лаят тия кучета." Кучетата казват: "Огладняхме, господарю, цяла нощ работихме." Затова обикалят. Хвърли месо на тия кучета, отвън които лаят, и всичките ще млъкнат. Дойде някой брат, моли се, моли се. Защо се моли? Казва: "Ти си много добър човек, ти вярваш в Господа." Изваждам, давам му десет английски стерлинги, благодари. Вече не говори, заминава си. За да се освободя от неговия говор, да престане да говори. Казва: "Пари нямаш ли, да ми дадеш?" Че се молил на Господа, всички тия работи.

В новото учение оставете всичко онова, което сега разбирате, да си почине.

Нищо повече. За да се подмлади човек, трябва да се освободи от всичко старо. Защо някъде си направил добро, защо някъде не си направил, някъде си се усмихнал, някъде не си се усмихнал. В нас има пристрастие. Видиш някого, обичаш го, усмихнеш се. Видиш друг, не го обичаш, намръщиш се. Оставете тия работи. Какво ще кажете сега? Онзи, когото не обичаш, казваш: "Много те обичам, че те срещам." Не ме обичаш, но пак съм приятен. Говориш някой път лоши работи заради мене, но кусурът няма да те хване. Всеки има право да каже и зло, и добро. Законът е такъв. В моята банка и в Божествената банка като вложиш доброто, този капитал е за тебе. И като вложиш капитала на злото, и той е заради тебе. Единият капитал е събиране, другият капитал е изваждане. В злото винаги ще извадиш, в доброто винаги ще внасяш нещо. Доброто е внасяне, злото е изнасяне. Туй, което внася придобивка в живота, е доброто. Туй, което изнася живота от нас, то е злото. То взема силата, знанието, отслабва, злото е това, което главата ти побелява, краката отслабва. Станеш красив, всяко нещо, което придава на човека, то е добро. Вие толкоз се молите, започвате да отслабвате. Някои сестри преди двайсет и девет години вървяха бодро, сега ги гледам, като аристократки, вървят бавно. Казват: "Тази е нашата светица." Оставете тия работи. Светията е един човек, който върви, като че ли тича. Той, светията, върви като светлината, не можеш да го видиш. Ще го намериш там, дето не го търсиш. Това, което виждаш да върви, то не е светия. Светията бързо върви. Както ви виждам, мнозина аристократи сте станали. Казва, едно време много работеше, то са стари навици. Вие мислите, че колкото остарявате, ставате по-добри. Не зная. Другояче аз мисля. Колкото човек се подмладява, по-добър става, колкото остарява, по-лош става. Като започнете да се чувствате зле, остарели сте. Като започнете да се чувствате добре – млади сте. Та да чувствате в себе си импулса на подмладяването. Казва: "Лош човек съм." Остарял си. Чувствате, че сте добър. Млад сте. Процес е туй. Значи казвате: "Ама как окултната наука внася онова подмладяване?" Оставете всичките човешки възгледи, оставете онова Божественото във вас. Божественото ти ще придобиеш в една минута отгоре, при човешкото ти трябват векове. Туй, което по Божествен начин ще го предадеш в една минута, по човешки ти трябва цял век да го дадеш. Това е разликата. Време трябва. Вие ще възразите: "От старо дърво обръч не става." Става, и затова сте дошли от тия старите дървета обръчи да станат. Казва: "Така съм се научил." Има научване, има и отучване. Не се обвързвайте с най-малките възгледи. Краката ви да бъдат свободни – то значи доброто в човека. Ръцете ви да бъдат свободни – то значи правдата в човека. Ако вземете и най-тънкия копринен конец и се обиколите хиляда пъти, ще ви спъне. Ако в ума ви навлязат известни мисли, ще ви спънат. Дръжте една идея в ума си: че всичко онова, което Бог е създал, е добро. Считайте, че животът, който Бог е дал, е добър. Вие не го разбирате. Считайте, че и най-лошите условия, които имате, са добри. И най-лошите

условия, при които може да се намерите, съдържат неизброимо богатство, вие не знаете как да го използвате. Вие така мислите: "Как ще ми докажеш?" Няма какво да се доказват тези работи. Мислете, туй отпосле ще намерите.

Тогава къде е събирането в човека? В неговата уста. Затворената уста е събирането. Това е неговата брада. Когато

брадата се увеличава, какво показва? Когато брадата се увеличава, влиза нещо вътре. Когато устата е затворена, това е събиране, седи на едно място. Този капитал трябва да се извади, да се увеличи. Отваряш вратата, става по-голяма, то е движение. Вече имате процес. Вие изучавайте живота в процес. Туй показва, че този човек е ядлив, той има благоутробие, мускули, хамбарите са пълни, не е човек скържав, всичко си има. Аз така го разбирам. Ако устата е една тънка линия, съвсем загазил е той. Когато хората загазват, бърните им стават тънки, те са загазили. Ако брадата стане широка, пак са загазили.

Та казвам, естественото положение е две неща да помните: бъди доволен от онова, което в дадения момент Бог ти дава и от условията, които днес имаш, колкото и да са лоши. Защото тия условия няма да седят дълго време. Господ не обича да тури един товар, Той няма да те остави да ходиш с него. Може да те накара триста хиляди километра, но когато Бог накарал светлината триста хиляди километра, извървяла ги за една секунда. След туй казва: "Стой." След като изходи триста хиляди километра, туря товара, снема се на една секунда почивка. Във всяка секунда триста хиляди километра и после има една малка почивка, един отлив в светлината. Онзи, който има развито съзнание, ще види едно усилване на светлината и едно отслабване. Някой път, ако турите ръката на сърцето, ще забележите едно усилване на пулса и едно отслабване. При усилването има влизане на живот, когато сърцето бие.

Сега другите правила са хубави, което сте научили, е хубаво. Старите методи на възпитание, фалангата вие я знаете какво е. После учениците хванаха за краката, че учителят го бие по задницата. Третият начин беше пръчката. Сегашният метод е плесницата. Сега сме дошли до плесницата. Фалангата мина, гърбицата мина, пръчката мина, сега остава плесницата. Един ден и плесница няма да има. Сега във вашето съзнание ликвидирайте и с плесницата. Ама сега още не може. Когато дойдеш да погалиш някой човек, не е ли пляскане? Когато целунеш някого, не е ли пляскане? Че целувката е пляскане. Помилваш някого – пляскане е това. Хванеш за ръцете, погладиш, пляскане е. Казва: "Как? То е метод за възпитание, без пляскане не може." Помнете, без пляскане не може. Ако те плесне някой,

без пляскане не може. Най-хубавото сега е плясканeто. Едно време беше фалангата. Краката да му мислят. Краката бяха виновати. После задницата. Като възпитаваха краката, казват: "Къде е злото?" Дойде задницата. Възпитаха и задницата, дойдоха тогава ръцете. Сега краката са възпитани, седалището е възпитано, ръцете са възпитани, сега възпитават лицето. То като се възпита, засега не е довъзпитано. Възпитание трябва. Като ни биха по краката, добри станахме. Като ни биха по задницата, какви станахме? Научихме се на добрата обхода. Един ми разправяше: "Лошо е да бият човека по задницата. Аз бях много лош човек. Като ме биха, сега като видя някого, стане ми обичен. Като намисля да правя нещо, мисля за задницата си. Като ме биха, остана нещо незаличимо. Лошо е, да не дава Господ. Като започнаха да ме бият, бях в съзнание и по едно време загубих съзнание. До едно време помнех, после забравих. Но втори път не искам да ме бият в участъка. Оттам насетне добих едно качество, добих мекота. И ме биха за нищо и никакво. Знаеш ли тази работа?" Не зная. "Как, ще кажеш? Налегнаха ме и ме не набиха, наложиха ме докрай."

"Божията Любов носи пълния живот."

32 лекция на Общия окултен клас
29 април 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

1936_05_01 Стара и нова българска песен
лекция на Младежкия клас

СТАРА И НОВА БЪЛГАРСКА ПЕСЕН

Петък, 5 часа сутринта

Мъчно може да се вземе „ла“. За да вземеш „ла“, трябва да имаш едно спокойно състояние на душата. Щом от една работа не си доволен, „ла“-то не е на място, не си го взел правилно. „Сол“ означава разцъфтяване.

Щом не е цъфнал хубаво, не може да завърже. Всичките неща, които не завързват, не са цъфнали. Ако цъфне по всичките правила, ще завърже. Но само на време трябва да цъфне. Ред има в природата, не когато и да е. За пример, вие спорите за музиката. Щом спорите за музиката, то не е музика. В музиката няма никакъв спор. Спорът е кога? Туриш дървено масло във водата, то излиза над водата. Като го туриш отдолу, то пак излиза отгоре. Ти другояче трябва, изкуствено да го поддържаш.

За пример, да кажем вие сте скърбен. Я ми кажете, как ще изпеете „скръбна е душата ми“. Я, го изпейте! Как ще го изпеете? Или: „радостна е душата ми“, как ще го изпеете? Аз, като минавах тази сутрин покрай селото, кучето като лае, музикално лае. То е опера. Оперно лае кучето, музикално. Учи се то. Оперно е туй. Един стражар като дава заповед по оперен начин.

(Учителят взе цигулката.) Какъв е българският ритъм? (Учителят свири български мотив.) Какво означава това свирене? Казвате: „Народна песен.“ Какъв е мотивът? От тази песен много мъчно може да излезе българинът, от този мотив. Не може да създаде друго нещо, не може да излезе навън. Ако свириш един български мотив, ти не можеш да влезеш в съвременната хармония. Една българска песен е хубава, но ако свириш тази музика – вкосенясва. Ти ще остарееш преждевременно, ти в нея не можеш да се

подмладиш. (Учителят свири един тъжен български мотив и пее „За мене в живота няма вече надежда, нищо друго не ме очаква, освен да си замина.“ Като си замине нещо се свършва.

Сега модерното: (Учителят свири български мотив по-модерен.) В този мотив вече има прогрес. (Учителят свири идилията.) Тук има желание, той не е още роден, но има усилие, иска да живее, за да бъде роден. Тя сега иска да го накара да разбира. (Учителят свири веселата част на идилията.) Тук наполовина е преходно положение. Този е най-добрия мотив, който българите имат. Той ги спасява. Ако нямат него, отиде, та се не виде.

Намерихме спасението на живота, избавихме се.

(Учителят свири и пее веселата част на идилията.) „Толкоз лесна била тази работа, която аз не съм разбирал, но сега моят Учител, откакто ми е разправил, на ума ми ясно стана хей, хей, хей.“ (Свири тъжната част.) Този е пътя, по който българите трябва да вървят. Ако в този път не тръгнат, изходен път е то. Ако останат на старото, ще дойде: (Свири българска песен.) Загазихме! Вие вече имате „сол“, „ла“ – едно положение. „Си“ е край на нещата. „Си “ се взима край на по-висша форма, няма накъде вече, край е то, няма условия. Казва: „Тя свършва, какво да се прави?“ Няма какво да се прави, отидоха ония хубавите работи. Щом вземе другото положение, дето българите вземат: (Свири народна песен) то е края, няма изходен път. Свършена работа. Но, като вземеш другото положение, новата българска музика, вземаш друго положение. Та вие ако вземете „ла“ и „си“, работата ви е свършена. Ако след „ла“ върви „си“, то е завършека на нещата. (Свири тъжен български мотив.) Българинът всякога погрешно, имате грешка в „ми“ и „фа“. Той мисли, че с пари всичко става. То е голямо заблуждение. Парите са условие. Умът е, с който нещата стават. Парите, при един ум, всичко може с парите да направиш. Но само парите без ум нищо не можеш да направиш. Парите сами по себе си нищо не могат да направят. Той, като турил „фа“, „фа“-то е крайният предел. Той, като забогатее, всичко е свършено. Докато е сиромах, той има бъдеше, като забогатее, всичко е свършено. Всякога казва: „Пари!“ Да, пари при един гениален ум, дайте му пари, колкото иска. Един, който няма ум, пари не му давайте. Ония, които имат ум, дайте им знания, които нямат ум, никакво знание не им давайте. Който има ум – сила му дайте, красота му дайте, всичко му дайте. Който няма ум – нищо не му давайте. Докога? Докато умът не дойде на място.

Българската музика трябва да се коригира. Гледам, тия народните песни, трябва да се пресеят. Казва: „Гениални са.“ Гениалност, но изопачена. Те са като трици, трябва да се пресеят, да остане същественото, върху което може да се гради. Онази дреха, която остаряла, какво ще направиш от нея? Аз съм срещал музиканти, които казват, че българската музика е гениална. „Чудна гениална музика.“ Всичките български музиканти от българската музика нищо не направили. Събрали китки. Че китката не е музика. Едно за главата, друго за опашката, няма нищо подходящо. „Стъпил ми Добри на бял мрамор камък.“ Слушали сте тази песен. Или песента: „Нали ти рекох, нали ти казах, да не пущаш нашата Донка на чешмата.“ Имало причини. Турците я открадналии. Майката не послушала и задигнали я, откраднали я. Той пее: „Нали ти казах, че не трябваше да ходи.“ Трябваше да има було, защото красивите турците ги задигали.

В българина личните чувства [са] толкова силно развити. Отчаянието, честолюбието, българинът има крайно честолюбие. Българинът е толкова честолюбив, горд, че всеки българин мисли, че е роден за министър, за цар, за какво ли не е. Казва: „Аз да стана, ще ги изколя, ще ги изтребя.“ Дето скърби, скръб няма в него. В тази смисъл скръб има, разочарование, личен елемент навсякъде има. Вие сега казвате, че в някоя песен може да се забележи благородство. – Не е българска песен. Един брат изпя една българска песен: Той скърби, дошъл да я види, да я попита къде ѝ е лошото. Ти как би написал тази песен? Той вярва, че е в гроба заровена, не му иде на ум, че тя излязла. Той мисли, че тя е затворена в гроба. Много

материално схващане. (Учителят пее „Добре стана, че замина, за да можем и двамата да живеем. Когато ти на земята, Стано беше, с очи не можехме да се видим, да се разбираме. Но от как ти замина, Стано, много добре с тебе се разбираме.“

Сега на старите песни трябва да се направи корекция. „Докато ти Стано беше, аз бях сляп, откак умре ти, аз прогледах.“ Българските песни трябва да се изменят, да не са тъй разпокъсани. Някои песни са заети. Оригиналите са били религиозни и после са се изопачили постепенно. Първоначално са били много хубави, после са се изопачавали, дошли до този край. Защото има известни пасажи, известни изменения, гласът така се изменил и на този глас дошли другите. Българите имат свои песни. Старото трябва да се претопи. Старите песни трябва да се претопят. Трябва да останат като едно възпоменание. Сенки трябва да бъдат на съвсем новото. На децата може да се пеят песни, за да се види какво влияние има музиката върху тях. Да кажем имаш две–три отделения, ще пееш песните по един начин, на другите ще дадеш друга песен, на третите – трета песен, за да видиш какви ще бъдат резултатите. Може да пеете народни песни. Може да им пеете и други песни от новите от духовните песни, за да се види какво влияние упражняват. Българските песни означават една запушеност, съкратен ритъм, подпушен. Като вземете източните песни са изкривени. Едно изкривяване станало на чувствата, съвсем на мочурляк мяза, като влезеш не можеш да излезеш. (Учителят свири.) Знаеш какво движение има? Свири на децата да видят какъв отглас има.

(Учителят свири източен мотив.) Това е кълчене вече. Най-първо, като се свири, изопачаване на чувствата става. Това не е музика. То е музика, то е музика, но патологична музика. Патологията не е полезна. (Учителят свири: „до-ми“, „си-ре“.) Това е края на нещата. „Си“-„ре“ това е нов подтик. „Си“ и „ре“ вървят, но „ре“ и „си“ не вървят. Може да започнете тъй: „ре“-„си“ може да свириш така върви, но ще забатачиш. Пей това и

ще видиш какво влияние оказва. Туй е краят на нещата. С туй ти не можеш да се върнеш на служба. Нова служба, то е „си“-„ре“. (Учителят свири: „Върви, право върви.“) Като дойде някое нещастие с този ритъм ще му тръгне напред. Ако имаш един кредитор, който не отстъпва, като дойде, започни да му свириш. Казва: „Ще платиш!“ Започни да свириш „си“-„ре“.

В музиката сега музикантите не се спират върху същественото на музиката, но се спират върху ефектите на музиката. Във всеки един тон има музика. В природата има музика на живота; има музика на смъртта; има музика на щастието; има музика на любовта; има музика на омразата. Вие сега казвате: „Бог е Любов.“ Но още не е музика на любовта. Как може да изпълните „Бог е любов“? „Бог е любов“, то е един метод за един посветен човек, не на обикновения човек. Обикновеният човек не може да започне с това, ритъмът е много висок. От де сега трябва да започнете? „Бог е Любов“, то е за светиите. На обикновения човек не може да му кажеш, че Бог е Любов. От де ще започнеш да въведеш? Ти ще кажеш: „Хей, Стоянчо, Стояне, ти си още млад, имаш бъдеше Стояне, ти искаш Стояне, да се поправиш, живота като всичките хора да живееш.“ Ще му кажеш как трябва да живее. Като дойде любовта, в прикрита форма да му кажеш, да му дадеш импулс, да има желание.

Песните, които ние имаме не могат да бъдат разбрани, трябва нещо друго, посторонно да се преведат. Българинът не може да разбира, как може да дига и да слага тъгите. Скръбният казва: „Как ще го дигаш, не можеш да го хванеш. Къде ще го дигаш?“ Той е реалист. Ще видиш хората, които са материалисти, искаш да им пееш. Ще започнеш от там отдето са те. На богатите ще започнеш да пееш от „фа“ или повишено или чисто, ще дойдеш до „сол“, после до „ла“. Като се намери на труден безизходен път, тогава започни с „ре“. Тогава той ще те разбира.

Вчера аз обяснявах какво е женското право и какво е мъжкото право. Ако търсиш женското право, винаги, винаги главата ти ще бъде завързана. Някой момък търси женско право, делят една мома. Като се сбият, носи главата си превързана, защото търсил женското право. Има ли право да вземе тази мома? Онзи, който търси женското право, набиват го, ходи с вързана глава, после затварят в затвора другия, той търсел мъжкото право. Ако търсиш женското право, ще бъдеш с пукната глава, ако търсиш мъжкото право, ще бъдеш в затвора. С пукната глава е по-хубаво, отколкото в затвора. Като ти пукнат главата, ще добиеш мекота, ще опиташ какво е страданието. Като те затворят, ще почувстваш лишение, ще те заставят да мислиш. Женското право трябва да го търсиш за сърцето, мъжкото право трябва да го търсиш за ума. Ако не пазиш този

закон, ако търсиш женското право по пътя на мъжкото ще носиш пукната глава. Ако носиш мъжкото право с чувствата, ти ще намериш затвора.

Нали сега хората казват: „Защо Господ създаде света?“ Невежите питат защо светът е създаден. Светът е създаден съвсем другояче. Да кажем майката роди едно дете талантливо, умно, даровито и туй дете отпосле се научи да пиянствува, казват: „Защо майка му го родила такъв?“ Такъв не го е родила майка му, той отпосле стана такъв. Пиянството отпосле дойде, то е криво разбиране. Пита: „Защо майка ми ме остави, аз да пиянствувам?“ Майка му заминала за другия свят, не се интересува. Но важи решението на въпроса. Така въпросът няма разрешение. То е един метод. Някой, за да предизвика да кажеш известна истина, казва: „Не вярвам в Бога.“ Той сам вярва, но то е предизвикателство. Този метод, той не е хубав. Най-първо ти приеми нещата тъй както са. Приеми, че нещата са хубаво създадени. Нищо повече. Не че не се проявяват хубаво, то е друг въпрос. Ти ще приемеш, че онзи, който създаде тази аномалия отпосле дойде, така светът не е създаден. То приеми в ума си, че нещата са хубаво създадени. Отпосле има причина, която нарушила. Така по-добре ще се разреши въпроса.

Някой казва: „Защо аз съм сиромах?“ Ти да не питаш тъй. То е друг въпрос. Ще кажеш: „Аз съм дошъл на земята, имам друга мисия.“ Да повярваш, че имаш мисия, малка или голяма, каквато и да е. Че да не съдиш за мисията по големите размери. Сега туй е разбиране. Един дошъл и станал слон, един човек завзел голяма служба като слона, другият – проста служба като магарето. Питам, в края на краищата, какво печели слонът? Какво печели и магарето? Слонът носи повече, повече го и товарят. Сега и животните работят. За човека са дадени. Животните са азбука. Слонът е създаден за учене. Не трябва да бъд[а] такъв слон, аз казвам, пък да нямам ум. Такъв слон го впрегни, той не знае как да се освободи. Магарето е красноречив оратор, дето влезе все реве. Като влезе в селото държи реч, реве но с тази реч какво е направило досега? Всички, като държат речи казват: „Магарето реве.“ Сега магарето ако не ревеше, ако само ходеше на чешмата, щеше да научи много хубави работи. То с реването разваля работите. То намира хубавата вода и с реването разваля работите. Магарещина.

Питам: Защо Христос не влезе с кон в Йерусалим, а влезе с магаре? Той им каза: „С магарето няма да провъзгласявате, че влизате в село. Като ревете, ще кажете на хората, къде има хубава вода.“ Един проповедник е едно магаре, което трябва да заведе хората при бистрите извори. Не да каже, че той е прочут, че много добре проповядва, коментирал хубаво. Вие затваряте вратата. Вие сега много ревете. Ревете да покажете чистата вода. Но ревете за себе си. Хубаво, положителното е това. Във всичко трябва да

намерите положителната страна.

Казвам и в музиката, ако човек се завземе да изучава източната музика, българската музика, после европейската музика, ще дойдете до много хубави резултати. Те са практически методи, които може да приложите. Музиката още не влиза като възпитателно средство. Тя сега е едно забавление. Да кажем учителят влезе в училището и свири тъй: (Учителят свири.) Какво ще стане с учениците? Учителят, той като влезе, да пее. Той може да им пее една песен за укротяване. (Учителят пее от българската рапсодия тази част: „Ще отида там…“) Може да укротиш кои да са ученици. Ще пееш с тях заедно. Ти като влезеш в клас, няма да кажеш защо са вдигнали този прах, но ще им посвириш. Вдигнали са прах, пукнали са главата си, ти влезеш и започваш да пееш. (Учителят свири българската рапсодия.) Сега, туй е за светските. Ами религиозните, когато са сбутани, какво да им се свири? Някои спорят как ще им въздействувате. Един от най-трудните въпроси е самовъзпитанието. Той е много труден въпрос. Природата е разумна фирма. Аз разправях на едного, не му върви. Казвам: „Хванал си кривия път.“ На него му обяснявах по този начин. Казва: „Не ми върви.“ – Рекох, че природата е най-знаменитата фирма. Тя обича честни чиновници, които работят за нея. Пък тя се грижи заради тях. Тя, ако служиш, ще ти се оправят работите. Понеже досега само за своите работи си мислил, като речеш да работиш за себе си, разваля. Като работиш заради нея, започва да ти върви. Като намери, че работиш повече за себе си, отколкото за нея, хайде навън. Туй е идеята, която трябва да залегне във вас. Не какво мислят хората. Всъщност човек трябва да знае, служи ли на Бога. Да оставим думата Бог, но на природата служи ли или не.

За пример, дойде ти нещастие, кажи: „За добро е.“ – „Този човек умре!“ Този човек умре, за да възкръсне. Този човек беше в затвор, той умре, излезе от затвора, освободи се. Защо ще съжалявате, че умре. Радвайте се, че той се освободил. Господ го изважда от затвора. Не го изваждайте по физически начин. И по физически начин може да го извади. На този човек погребват тялото, в същото време се ражда едно дете или в някое дете на десет години той влиза в него, живее и прогресира, философ става. Какво има да съжалявате, че умрял. Взели му тялото, освободил се от него. Или пък той се освободил от бела. Не е лошо да бъдеш освободен. Умреш да се освободиш от някои религиозни вярвания. От много работи трябва да се освободите. Вярването е едно условие временно. При дадени условия са необходими. При новите времена тия старите вярвания не са потребни. За пример Мойсей какви не жертвоприношения не тури, какви строги закони. Само ако идеш в събота за сухи съчки да събереш, с камъни ще те убият.

Едно нещо помнете: В Бога смърт няма. Ако живеем в Него, смърт няма. Смъртта е извън. Щом човек не живее в Бога, умира. Смъртта е извън Божественото състояние. Ако сме в състоянието на Бога, не може да умрем. Ако умираме ние не сме в съгласие с Бога. В Бога няма смърт. Казва: „Аз вярвам в Господа.“ Ама ти не си в Господа. Казва: „Ами, защо умре Христос?“ Христос умре, Той беше извън Бога. Казва Христос: „Господи, защо си ме оставил?“ Той умря затова, защото каза: „Защо си ме оставил?“ Носи Той греховете на хората. Тия грехове и Бог не може да ги носи. С греховете Той не е в Бога, Той е извън Бога. Ти не можеш да умреш в Бога. В Бога човек не може да умре. Ако живееш в Бога, ти ще имаш живот вечен. Извън Него всичко ще те сполети. Щом не служиш, ти си отвън. Щом се обезверяваш, ти си отвън. Щом се обезсиляш, ти си отвън. Щом направиш добро, любовта дойде в тебе, ти си вътре. Може всеки ден десет пъти да влизаш и да излизаш вън.

Сегашните хора се смущават. „Виж, казва, колко учен човек е.“ Учеността се добива в една минута и се изгубва в една минута. Туй, което сегашните хора имат, той е учен човек, но той дошъл да се прероди и нищо не останало в него. Всичко туй се е изличило. Учените хора мязат когато пишеш стихотворения на морския бряг, че като дойдат вълните нищо не остава. Кое остава в човека? Само доброто остава в човека. Злото не остава. Всички ония знания, в които е проникнало злото, изчезват, те няма да останат. Онова знание, което човек придобие при Божията Любов, при Божията истина, те ще останат сега. Туй е в Бога. Другите, те няма да бъдат с тебе. Ако някой дойде с един автомобил в движение и излезе из автомобила, умрял ли е? Ние него го виждаме. Същността къде е? Никога не допущайте противоречие. Човек е трояк. Тази философия почива на три ограничения. Човешкият живот започва зле и свършва добре. Щом започнеш зле и свършиш зле, то е човешко. Колкото и да го чоплиш, така е. Умрелият умрял. Защо започва зле и свършва зле? Как е станало? Щом дойдеш до Бога, ти ще започнеш добре и ще свършиш добре. Ако живееш по ангелски, ще започнеш зле, но ще свършиш добре. Ако живееш по човешки, ще започнеш и ще свършиш зле, няма изключение.

Сега човешките разбирания виж на какво мязат. Един правоверен млад турчин станал пияница. Ходжата го съветва и му казва: „Знаеш, че си хванал лошия път.“ – „Лошият ли?“ – „Знаеш какво те чака в оня свят. Всички тия бурета, от които ти си пил вино, ще ти бъдат окачени на врата.“ Казва: „Пълни ли ще бъдат? Аз ще ги нося!“ Този човек е непоправим. Той мисли за пиене. В него трябва да се роди желание да носи бурета. Ако аз ви проповядвам въздържание, ще ви кажа: Пийте! – Какво? На вас няма да ви кажа: „Не пийте!“ Пийте, но хас вино, хубаво

вино, онова премесеното не пийте. – „Ти, казва, направи една погрешка.“ Шишето имаше право да пие тази мастика, понеже беше в него. То е правилното. Ти си взел това, което шишето пие. Полезна е тази мастика за шишето. Ти, като гледаш шишето, няма да пиеш и главата няма да те боли. Туй, което шишето пие, ти не го пий. Като се тури в шишето, то е негово. Ще пиеш от туй, което не е в шишето. Къде е? Изворът е там.

В човека всякога има една слабост. Като помисли за нещо, той мисли, че работата ще се оправи. Там е заблуждението. Трябва ли на умрелия да му кажеш: „Защо умре?“ Или на родения: „Защо се роди?“ Нито родения питай защо се родил, нито умрелия питай защо е умрял. Не го питай защо е умрял. То е негова работа, ще ти каже: „То не е твоя работа.“ Ти като попиташ живия защо се родил, ще ти каже: „То не е твоя работа.“ То е немислимо човек да бъде нещастен, несъвместимо е с онова произхождение на човека. Човек трябва да бъде щастлив. Ти съзнаваш нещастието на някой, който влязъл в тебе. Той да е нещастен, като влезе в тебе, ти си мълчи. Като те пита, един отговор може да му дадеш: „Ако започнеш да работиш за мене, щастлив ще бъдеш.“ Той си пее една песен: „Нещастен съм. Аз съм нещастен.“ Защо е нещастен? Той се обезплътил още не съзнава, иска да има тяло, пък няма тяло, няма собствена къща, кираджия ходи. Дошъл в тебе, оплаква се: „Дотегна ми този кираджилък.“ Защо? Скръбта са живи същества, които не разбират живота. Всички тия негативни състояния, то е неразбиране на живота. Ти не може да мразиш. Онзи човек който мрази, той не е човек. Онзи, който съзнава любовта, той е човек. Аз, който изглаждам омразата и любовта, аз съм човека. Аз разглеждам живота по-дълбоко. Любовта е за мене сила, която работи за моето добро. Злото е сила, която работи за моето разрушение. От мене зависи да възприема едното или другото. Аз съм независим. Казва: „Аз го мразя.“ Ти не може да мразиш. Как ще мразиш, кажете ми? Да кажем удариш се в един камък. Как ще го мразиш? Счукаш го на прах и изчезне омразата. Като стане на прах, какво ще го правиш? Като го направиш на прах, ще се вдигне във въздуха, ще започнат да смъдят очите.

Злото в света произтича от незаконната любов. В незаконната любов лежи злото в света. Ако може да го разберете. Що е злото? Незаконна любов. Ето в какво седи незаконността. Тебе ти трябва едно парче хляб. Ти вземеш, че убиеш един човек да му вземеш хляба. Престъплението е незаконната любов – любов към живота. Ти, като имаш любов към живота, унищожаваш човека. Като имаш повече любов към своя живот, отколкото към другите, ти направи престъпление. Ти, ако обичаш всичките хора еднакво, не можеш да направиш престъпление. Но не еднаквата любов ражда престъпление. То е практически, всеки може да го опита. Защото утре, както тебе и другите, които обичат себе си повече, към тебе се отнесат

неправедно. Затова човек трябва да обича всичките хора, не да ги обича, но има еднаква мярка. Какво значи да обичаш всичките хора? Ти си гостилничар, кой как дойде да му дадеш да яде, изпрати го да си върви.

Представете си, че аз откривам една чешма при един извор и поя хората. То е Божественото. Кой как дойде казвам: „Давайте!“ Ако обича да даде нещо, добре, ако не – пак добре, но всичко давайте. Той ако обича да плати, добре, но ти ако му кажеш да плати, ще създадеш злото. Давай, давай, ако той остави нещо, то е друг въпрос. Един ден ще му кажеш: „Ето какво си оставил, ако обичаш, може да го вземеш.“ Философията на живота е това. Другите философски разрешения нямат приложение. Те са хубави упражнения, но приложение нямат.

Та като се говори така, казва: „Може ли това?“ Хубостта седи в това, да правим това, което е невъзможно. Най-хубавото е да правим това което е невъзможно. Бог винаги възнаграждава, когато искаме да направим това, което е невъзможно. А когато – не прави туй, което е невъзможно, той го наказва. Вие криво ще разберете. Той ще допусне това, което ти си направил на другите, да ти го направят и на тебе. Ако ти си се мъчил да направиш нещо и не си успял, ти си щастлив. Като се опитат твоите синове и те да направят нещо, което е невъзможно и те ще бъдат щастливи. Да допуснем, че ти живееш на десет километра горе, може да се мъчат да те снемат, но ти си свободен. Сега ти, щом направиш това, което е възможно, тогава ще кажеш: „Господи, избави ме от злото.“ Щом не можеш да направиш нещо, ще кажеш: „Много ти благодаря, Господи, че туй нещо е непостижимо.“ Ще мислиш, ти не можеш да го махнеш, ще мислиш заради него. Не е ли хубаво да мислиш заради слънцето? Се таки от невъзможното, все ще остане едно благо. Слънцето кому принадлежи? Никому не принадлежи слънцето.

Та, вие имате стари вярвания. Казвате: „Направих едно добро.“ Доброто не се прави. Когато дам една чаша вода някому, аз не правя водата. Доброто не се прави. Хляба правя ли го? И хляба не го правя, житото не го правя. Любовта си е Любов. Казва: „Аз го обичам!“ Ти не може да обичаш. През тебе любовта е минала сега. Бог е любов в света. Единство в любовта има. Когато Господ отива да помага на хората и те да отидат да работят заедно с Него в работата, която Той отива да върши. Щом ти искаш да бъдеш като Господа, ти съвсем ще загазиш. Туй не е твоя работа. Ти може да се упражняваш в добродетелите. Но ето каква е мисълта. Ти нарисуваш образа на един човек, но той не е живия човек. Ти можеш да направиш от камък един човек, ако си скулптор, но той още не е човека. Човек може ли да създаде човека? Не може. Нито ангелите са в състояние да създадат човека. Бог създаде човека. Следователно, не се заблуждавайте, че обичате

Бога. Бог е Любов. Любовта е прерогатив на Бога. Ние трябва да участвуваме в Неговата любов. Защо казва да не бъде Неговата любов. Тъй както се разбира, всичко става лесно.

Сега вие мислите, че някой ви обрал любовта. Ако аз съм вкъщи и хората затворили прозорците, аз ще отворя вратата и ще изляза. Вътре ако сте може да затворят вратата и да ви взимат светлината. Но отвън кой може да ви вземе светлината? Някой път облаци дойдат и засенчват. Ти не може да ги изместиш, но дойде вятър и ги измести. Кое ви мъчи сега? По някой път вие се мъчите за нищо и никакво. Но някой път вие се мъчите за неща, за които трябва другите да се мъчат. Вие се мъчите, но мъчението не е ваше. Той дяволът се мъчи и той като се мъчи и вие се мъчите. Онзи, който се мъчи, той е дявола и вие по симпатия започвате да се мъчите. Няма мъчение в Бога. Може ли да има мъчение в Бога? Сега може да се провери да се направят опити. Малките работи може да се проверят, да се види как работи законът. Пратете един богатски син при един добър учител, един богатски син, който е посредствен и пратете едно бедно дете на бедни родители, което е даровито гениално. В края на краищата към кого ще има повече любов? – Към даровитото. Онова богатското ще се облече хубаво, ще се явява, ще говори сладки думи. Учителят отвън може да се отнася много внимателно към него, но вътре в неговия ум няма да открива никаква тайна. Казвам: При Бога не искайте да станете богати, да се покажете, че сте нещо, нито отивайте като праведник. При Бога отидете като даровити ученици, които искат да научат нещо. Да е запалена душата ви за знание, за любов.

Тепърва има да учите какво нещо е любовта. Ако знаете какво нещо е доброто, какво има да се учите? Понеже не знаете произхода на злото, има какво да учите. За пример, вие се усещате слаби и казвате: „Да бях силен.“ Че кое е по-хубаво: Да бъдеш умен и слаб или да бъдеш силен и глупав. Да бъдеш човек със слабо тяло или да бъдеш един слон с глупав ум? Кое е по-хубаво? Слабото с ума е за предпочитане, отколкото силното с този ум. При най-големите изпитания в света, любовта е винаги на страната на слабите. Колкото ставаш по-слаб, тя търси слабите. Силните тя ги мачка. Мачка ги на общо основание. Царе владици, попове, всички мачка. Сега може да ви смутят думите: Правдата Божия. Кой може да бъде като Бога? Кой може да създаде такава вселена или кой може да създаде такъв човек? Един човек, който е свет и силен, може ли да създаде една земя? – Не може. Като земята не може да създаде. Къде му е силата, с какво ще се препоръча? Животът на силния се осмисля само при живота на слабия. Животът на слабия се осмисля само при живота на силния. Животът на невежия се осмисля само при живота на учения, на гениалния на светията. И животът на гения, на светията се осмисля при невежия. Такъв е законът.

Като дойдеш, спри там. Това е философията на живота, с която можеш да работиш.

Туй са малки правила. Ще кажете, ами какво има зад това? Има нещо. Тогава ще ви приведа онзи анекдот за Паганини. Понеже се прочул като знаменит цигулар, казват му: „Може ли да свириш на три струни?“ Явява се той и свирил на [три] струни. – „Ами на две можеш ли да свириш?“ Явява се той и на две струни. – „На една струна?“ Свирил той и на една струна. – „Ами без струни?“ Той не се явил. Как ще свириш без струни? Казвам, туй са максими. Всички други неща са хубави. Всички глупости в света имат своето място. И най-лошата работа не е лоша. От туй гледище всичко каквото става в света все е за добро. Гледах веднъж един американец, каквато и линия да му дадат, той ще изкара нещо от нея, ще нарисува нещо. Той така рисува отведнъж, като че тази линия тъкмо за това е дадена. Веднага намери мястото.

Сега трябва да бъдете артисти, каквото ви се случи в живота да го наместите на място. Казвате: „Защо ми се случи това зло?“ Нарисувайте нещо от него, наместете го. В цялата история пророците посрещат ли ги хората добре? Йеремия казва: „Господи, станах посмешище на хората и на ангелите.“ И турците казват: „За предпочитане куче, пред стар вълк.“

За пример вие имате идеята да станете силни и учени. Добре, хубаво е. Но ако някой от вас мисли да стане цар, какъв шанс има? Или ако иска да стане княз или певец или гениален поет. За бъдеще е възможно. Но за този живот е невъзможно. Аз да ви подпиша, за бъдеще може да станете, след сто, двеста, триста прераждания. Радвайте се на туй, което сега имате. Радвайте се на такива каквито сте сега. Има неща, които не се разрешават.

Аз когато изучавах само една гама, за която не искам да ви говоря, аз я наричам гама на смъртта. По някой път музикантите, без да знаят нагазват малко и се оттеглят. После аз съм забелязал, щом бутна една струна се скъса, две, три, четири струни се скъсват. Казва: „Аз искам там като бутна, там да не се скъса.“ Казвам, не бутай! Ходиш да опитваш. Какво ще се ползуваш, ако знаеш. Ще се ползуваш, понеже ще дойдеш до едно място в музиката, искаш да прескочиш, не можеш. Не можеш да минеш, докато намериш един път да заобиколиш. Намерих защо ми се късат струните, направих един мост. Сега и вие ще направите един мост. Вие сте нещастни по единствената причина, че вие чувствувате тази гама на смъртта. Излезте, заобиколете! Минавам с един приятел, гледам една змия увита на един плет. Той се спря. Казвам: „Внимавай, не си туряй ръката.“ Сядаме на един метър от нея. Тя е навита на колело, очите ѝ са отворени, тя вижда. Казвам: „Не я бутай, нека се пече на слънцето.“ Той иска да я бутне и не

знае, че тя може да го клъвне. Не я бутай, остави я. Казва: „Да се убие.“ Не се убива лесно змия. Че онази змия, като влезе в райската градина, ако се убиваш[е], но излезе от райската градина неубита. Ангелите не можаха да я убият. Змията влезе в райската градина и ангелите не можаха да я убият и пак излезе навън. След време Господ казва: „Човешките поколения, човешката раса ще ѝ смажат главата.“ Защото тази работа е много мъчна, да се убие една змия. Но след хиляди и хиляди години ще ѝ смажат главата. Колкото пъти с приятели сме виждали змии все искат да ги убият. Тя, като види, изплезва си езика. Това е поздравление. Щом изплезва езика, зле не мисли. Няма защо да я убиваме, тя ни поздравлява. За изплезването на езика всички я убиват. Но я убиват, когато ухапе някого. Не когато някоя змия си изплези езика я убива[т]. Че когато някой каже лошо за вас, той си изплезил езика, не го убивайте. Туй са практически правила.

Животът го приемете такъв какъвто е, то е философия. Този живот, който имате, него използувайте. В този живот е скрит другият живот. Не търсете друг живот освен този. Защото светът представлява един живот, след [това] завърже един малък плод. В този плод ще дойде другият живот. В семената има трети живот. Казвам: В сегашното, което имаме, се крие нещо друго. Да кажем, ако всички бъдете толкова спокойни, не индиферентни. Като кажем спокойно, аз виждам някои неща, на някое дете му пукнал главата. Аз не съжалявам за това, отивам, взема детето, взема вълна, изгоря я, туря и превържа. Ще му кажа няколко думи. Случва се то с децата. То е теза. Че пукнали главата, вземам за теза, развивам своята тема. Казвам: Ще благодарите на Бога, че можеха да ви ударят да ви пукнат главата и вие да умрете. Благодарете на Бога, че малко ви ударили. Всички неща може да ги използувате. Каквото ви се случи все е за добро.

Сега започнете да пеете, да ви почернеят косите. Досега пеехте и косите ви побеляваха. При какви условия може да почернее косата? Никога не противопоставяй две противоположни чувства едно против друго, или една мисъл на друга. Не ги отхвърляй, не ги докарвай. Ти си към едни по-снизходителен. Бъди еднакъв към всичките чувства. Към всичките мисли бъди еднакъв. И към даровитите и към недаровитите.

Ако някой е поставен в магнетичен сън, косата му може да стане черна лъскава. Пък може и за 24 часа да побелее от голяма изненада. На едни побеляват косите, когато минават през опасно място. Един се напил и като пиян минал през една пропаст. Сутринта, като видял от къде е минал, уплашил се и косата му побеляла. Той като видял, не можал да си представи как е възможно. Човек може да има такива сътресения, че косата му да побелее. Всяка мисъл, която вие изпращате към някого, всяко

чувство един ден ще се върне при вас. Винаги доброто ще се върне като възнаграждение и лошото, което правим и то ще се върне. Пращай доброто винаги. Колкото се може по-добри мисли и чувства пращай. След време ще видите резултата. Някой път ако пратиш някои лоши думи, колкото се може по-малко прати.

Някой казва: „Ще си поправя живота." Щом живееш по Бога животът ще се поправи. Две мисли в това няма. Ако е черна косата, раждат се хубав хляб, хубаво жито, хубави лозя, ябълки стават. Но чистота там няма да има. Ако косата е бяла, тогава ще има най-хубавия въздух, най-хубавата светлина. Сега при тебе с бялата коса може от време на време на курорт. Има една белина, която е естествена. Когато всичките цветове се съберат на едно място, се ражда белия цвят. Следователно накарай космите си да поглъщат светлината и косата ти ще стане черна. Накарай космите да се откажат от светлината и космите ще побелеят. Или другояче казано: Ти с бялата коса трябва да даваш. Черната коса поглъща, но и единият и другият живот е на място. След черната коса иде бялата и след бялата иде черната. Защото при черната коса всичките краски са погълнати. Когато всичките краски са отразени е бялата. Ако туриш едно пречупване, тогава ще се явят много цветове – призмата. Лъчът ще се отрази. Туй са мъчни работи за разбиране. Сега разбира човек, но я се помъчи да си почерниш косата. Щом почерниш косата си, всичките мъчнотии ще изчезнат, ще се измени лицето и цялото тяло ще се измени. Щом почерниш косата си, ще се измени веднага.

Всички да имате жива вяра или дайте място на вярата да работи във вас. Като рече човек да работи, обезсърчи се и казва: „Тази работи не е за мене." Тази работа, която сте започнали е тъкмо за вас. Не се отказвайте от нея. По-хубава работа от нея няма. Но тъй, широко в света, всичко да ви интересува. Таз дето не е Бог, оставете го настрана. Не се занимавайте с неща, дето Господ го няма. Когато някое дърво израсте някъде, за градеж става. Камъните за къща стават. Всичко в света има добра страна.

Днес можеше да е дъждовно, да ни лишат от привилегията да дойдем тук. Днес ни дадоха разрешение като работници да поздравим първи май. По-голяма организация от нашата няма.

31 лекция на Младежкия клас
1 май 1936г.
Бивака, Витоша

1936_05_03 Защо е позволено някой да прави добро
неделна беседа

ЗАЩО Е ПОЗВОЛЕНО НЯКОЙ ДА ПРАВИ ДОБРО

„Защо е позволено на човека да прави добро съботен ден".

Отче наш.

„Изгрява слънцето".

Ще прочета само 12 стих от 12 глава от Евангелието на Матея.

„Духът Божий".

„За то е дозволено някой да прави добро съботен ден". Една дума или един стих може да послужи само като повод за един разговор. Една клечка кибритена може да послужи само като повод за разгоряването на огъня. Целият огън не седи само в кибритената клечка, но тя дава само повод. Мнозина могат да кажат: Нима всичко седи само в един стих? Не, стихът е само един повод. Всички имате познания, но има един процес в природата, който аз наричам процес на обновяване. Този процес се нарича още освежаващ. Има процеси, които не създават нещата, но само ги обновяват. Следователно, при самовъзпитанието или при самообразованието, човек непременно трябва да разбира процеса на обновяването. Ако не разбира този процес, човек ще изхарчи всичкото си време напразно. Много пъти хората правят ненужни процеси и упражнения за постижение на нещо, но нищо не могат да постигнат, защото у тях не работи процесът на обновяването. Такъв процес е, например, духането на вятъра, който обновява водите в моретата и в океаните. Мнозина не могат да си обяснят защо морето се вълнува. Ако морето не се вълнува, водата му не може да се опресни, не може да се освежи. Никога човек не може да принесе тази влага из пространството, както я пренася вятърът, който същевременно опреснява водите. Въздухът, вятърът не създава влагата, но то обновява, раздвижва водата. От друга страна пък водата освежава, обновява земята. Ако водата не обновяваше земята, последната щеше да се превърне в пустиня. В това отношение ние считаме въздуха за нещо по-високо от водата, а водата за нещо по-високо от твърдата почва. Следователно, въздухът и водата служат като средства за обновяване в природата. И затова, когато хората питат защо са страданията в света, казвам: Според мене, страданията служат като обновителен процес в живота на човека. Те представят въздуха, който размърдва водата. Страданията са размърдване на водата в човека. Защо трябва да се размърдва водата? Ако водата не се размърдваше, тя не би могла да се обнови. Следователно, човек страда, за да се обнови. Щом се

обнови морето, водата в него отново утихва. След като е страдало дълго време, морето нищо не е изгубило от себе си, то пак си остава. На скоро дойде един господин при мене и ми каза: Соковете на моя живот изсъхнаха. Пресъхна вече моят живот. Аз виждам нещо добро в това изсъхване. Изсъхването е един от обновителните процеси. Ако житното зърно не изсъхне, то непременно ще мухляса. Ти трябва да го изсушиш. Ако искаш да запазиш хляба за по-дълго време, ти трябва да го направиш на песмет, да го изсушиш. Не го ли изсушиш, той ще мухляса. Ако не изсушиш ризата си, тя ще мухляса. Тъй щото, ако ти не се изсушиш, човек няма да станеш. Както виждате, аз взимам думата изсушаване в съвсем друг смисъл, а не тъй, както хората я разбират. Тя представя известна фигура, която аз тълкувам. Плодът, за да бъде полезен, трябва да изсъхне. Обаче, дървото, което расте и се развива, не трябва да изсъхне. Растението и развиването са други процеси, те представят процес на възрастване, а не на обикновеното съхнене, за което вие говорите. Тези два процеса не трябва да се смесват. Ако растеш и възрастваш, сушата не е необходима за корените ти. От сушата корените съвсем ще изсъхнат, а оттам и цялото дърво ще изсъхне. Корените трябва да имат повече влага.

Казвам: Съвременното човечество, както и вие отделно трябва да изучавате всичко онова, което природата е създала. Всички трябва да изучавате процесите на природата и да се ползувате от тях. Често хората имат съвсем повърхностни понятия за това, което става в природата. Те си мислят дали светът не е могло да бъде създаден по друг начин. – Не, светът по никой друг начин не би могъл да бъде създаден, освен по начина, който Бог го е създал. За да се създаде светът такъв, какъвто днес го виждаме, се е мислено дълго време, и най-после, за дадените условия то(ѝ) е създаден в най-добрата му форма, с всички най-добри възможности за развиване на всички живи същества. Така създаден светът, той може да донесе най-добрите резултати за всичко живо, както и за цялото човечество. Тъй както днес е създаден вашият организъм, с всички свои органи – мозък, сърце , дихателна система, пищеварителна система, както и с предвиждане на всички спънки и мъчнотии в живота ви – всичко това е най-доброто, което може да се помисли за дадения момент. Следователно, ако продължавате да се питате защо сте така създадени, вие сами ще се спънете. Каквото и да казвате, каквото и да правите, вие не можете да измените естеството си. Вие сте създадени да ядете. – Ама по-малко трябва да ядем. Колко по-малко трябва да се яде? – Ама по-много трябва да ядем. – Колко по-много трябва да се яде? Има една пропорция, според която е определено колко трябва да яде човек в различните възрасти на своя живот. Дете, което тежи четири килограма, колко трябва да яде? За това съществува цяла математика. Като казвате, че човек трябва да яде много, трябва да знаете колко е това много. Колко трябва да яде една пчела? Сега, аз няма да ви

дам моите сметки. Определено е колко трябва да яде един комар или една малка буболечка. Природата е определила точно колко трябва да яде всеки човек. Донякъде тази мярка е в зависимост от тежестта на човека. Всеки ден невидимият свят определя за всеки човек колко трябва да яде и какво меню трябва да употребява. Ако човек не яде толкова, колкото му е определено, той ще си нанесе голямо зло. И ако яде повече, отколкото му е определено, също ще си нанесе едно голямо зло. От сутринта още се определя за всеки човек известен бюджет, който трябва да изразходва. И той трябва да благодари за определения му бюджет. Ако човек си позволи свръхсметен кредит, той ще трябва да отговаря за него. Природата обича точната математика: Нито повече, нито по-малко. Всички съвременни хора са загазили със свръхсметните си кредити. Те току си отпущат от касата и после казват: Надминат е определеният бюджет. И след това ще кажете, че животът е тежък. Не е тежък животът, но ние искаме да го изменим. В това седи тежестта. Ти работиш повече, ядеш повече, а не трябва да ядеш и да работиш толкова много. Колкото повече работиш, толкова повече ще се изтощаваш. Или ще започнеш да мислиш как да наредиш живота си, как да отгледаш децата си, какво ще стане с тях след 20 години. Ако си момък, мислиш как да намериш богата мома, каква служба да заемаш и т. н. Кроиш, кроиш, докато най-после обущата ти станат много тесни. До сега не съм видял нито един обущар, който има хубави обуща. Нито съм видял един дрехар, който да има хубави дрехи. Те правят на хората хубави обуща и дрехи, а за себе си минават, както и да е. Природата не търпи никакви дефекти. Когато от невидимия свят ти дадат някакъв занаят, ти трябва да изработиш за себе си най-хубавото нещо. Ако ти върви като фирмаджия, ти ще можеш да препоръчваш най-хубавото си произведение и пред другите хора. Какви са вашите понятия за живота? Вие, например, мислите, че трябва да се ожените, да родите няколко деца. Какво разбиране имате вие за женитбата? Вие мислите, че като се ожените, ще родите няколко деца и с това всичко се свършва. Вие не разбирате какво нещо е женитбата. Не разбирате какво значи раждане. Вие говорите, че някой човек е учен или поет, или философ, но не разбирате тия думи. Знаете, че искате да станете такива, но как ще станете, какво означава думата поет, учен или философ, не разбирате. Хубаво, отлични неща са тия, но вие не ги разбирате. Говорите за музиката, но не знаете, какво представя музиката. Музиката е едно възпитателно средство за човека. Музиката е същевременно и лечебно средство. За в бъдеще, когато някой човек заболее от треска, няма да му се предписват никакви лекарства от аптеката, но като дойде лекарят, той ще носи със себе си своята цигулка или друг някакъв инструмент и ще започне да пее и да свири на трескавия. От звуците на тази музика треската ще започне да игра(е) и след малко време болният ще се почувствува по-добре. След това лекарят ще прати болния да отиде сам в някоя музикална аптека да си купи едно ново парче

и сам да го свири. Като се върне от аптеката, трескавият ще започне да свири и да пее, докато отново разиграе своята треска. Като ѝ се изсвирят няколко парчета, тя съвършено ще напусне болния и ще си замине. Сега аз ви представям работата в много лека форма. Казвате: Смешна работа е тази! Лекарят да свири и да пее на болния, и по този начин да го лекува. За онези, които не разбират процесите на природата, това е смешно, разбира се. Това е само за изяснение. То е един от най-хубавите методи. Не се знае кога ще дойде това време, но все-таки ще дойде. По-хубаво ли е да дойде лекарят при болния и да му каже, че след няколко дена ще замине за оня свят? А тъй, като влезе лекарят при болния, ще извади цигулката си и ще му каже: Ти се нуждаеш от класическа музика и започва да свири. Като изсвири парчето, ти му даваш сто лева. Лекарят благодари и ти пожелава и втори път да го извикаш. И ти благодариш и пожелаваш втори път да дойде да ти посвири едно класическо парче. Какво правят сегашните лекари? Дойдат при болния, препоръчат му един горчив хап, и дълго време след отиването си болният ще плюе, да се освободи от тази горчивина. Питам: Ако сегашните хора могат да търпят тази система на лекуване, защо да не могат да търпят бъдещата, която ще бъде само музика и песен? Ако можем да търпим лошия живот, защо да не можем да търпим бъдещия? Това показва, че не разбирате живота.

Сега да се върнем към същественото. Щастливият живот се заключава в малките работи. Например, вие не знаете още как да дишате правилно и как да се храните. Например, мнозина говорят за дишането, за (храненето) на йогите, на индусите, но те сами нямат една мярка, в която да се заключава правилното дишане и ядене. Самите индуси, самите йоги не знаят точно в една минута колко вдишки трябва да се направят, после каква поза трябва да вземат във време на дишане. Също така те не знаят какво положение трябва да заеме умът, сърцето и душата на човека. Какви трябва да бъдат мислите и чувствата на човека във време на дишането, също не знаят. Мислите, чувствата и постъпките са три фактора, които определят здравословното състояние на човека. Казвате, че човек трябва да има вяра, но вие не разбирате какво нещо представя вярата, какви са нейните елементи. Вярата е един външен резултат. Тя има три елемента: Мисъл, чувство и действие. Ако човек не мисли правилно, ако не чувствува правилно и ако не действува правилно, той не може да има никаква вяра. Същевременно той не може да има един основен тон на живота. Вярата е един процес, който отпосле ще дойде. Вярата е нещо материално. Някой вярва в неща, които може да постигне. Вярата е обективен процес. Някой вярва, че ще отиде в рая при светиите, при ангелите, при баща си и при майка си. Разправят за един американски проповедник Муди, който разправял: Едно време, като мислих за рая, представях си само Бога, ангелите и светиите. Нищо друго не можех да мисля. Къде е раят, нищо

друго не мислех. По едно време умря и баба ми. Като мислех за рая, започнах да мисля за Господа, за ангелите и за светиите, още и за баба си. Така мислих вече и за баща си, защото ми казаха, че той отишъл в рая. По този начин раят ми стана малко по-понятен. След време умря и майка ми. Тогава, като мислех за рая, започнах да мисля за Господа, за ангелите, за светиите, за баща си, и за майка си. После умря жена ми, умряха и децата ми, и някои от моите приятели. И като мислех за рая, едновременно с Господа, с ангелите, със светиите, започнах да мисля и за майка си, за баща си, за децата си, за приятелите си, които са жители на рая, че постепенно раят ми стана толкова близък и познат, та взех да мисля, че и аз ще отида там. Толкова много жители, мои близки от земята заминаха за онзи свят, че и на мене вече стана близък раят. Раят е нещо материално, не е нещо, което виси във въздуха. Раят е място, дето душите живеят. Там има училище, там има песни, хор, музика. И в рая на (има) обществен строй, както на земята. Едно нещо само няма в рая: Прах няма там. В рая няма още гробища, затвори, одумвания, вестникари, като нашите. Там няма още и зурли, и тъпани, там няма никакви обявления, никакво лепене на реклами по улиците, че еди къде си се дава някакъв концерт или представление. Там не се дават обявления, че еди кой си се жени за еди коя си жена. В рая не се съобщава, кой се развел, кой умрял, защото там няма нито женитби, нито разводи. Там не се съобщава, както тук, че с еди каква си заповед еди кой си е назначен на служба. Там всеки се ражда в службата си, няма какво да го назначават и уволняват. Там не се съобщава, че някой го опопили, другиго разпопили. Там който е роден за поп, поп става направо. Но там няма никакви раса, никакви килимявки, както нашите попове носят. Ще кажете, че това е подигравка. Не, така, както хората мислят, това е най-голямата подигравка на света. От мое гледище, така, както аз разбирам нещата, това е най-голямата подигравка, която съществува в света. Като се каже истината на някого, той казва, че се подигравам с него. Не зная, дали аз се подигравам, или той се подиграва. Както и да е, един ден вие сами ще влезете в рая и ще видите, какво представя той от своя страна. Всички вие имате понятие за рая, не е съвсем чужд за вас. Някои даже са ходили в рая, познават го. Мнозина от вас са ходили в райската градина, познават я, виждали са и ангели, и светии, но като се върнат, забравят всичко и казват: Кой знае, дали сме ходили някога в рая. Това е илюзия. Не, ходили сте в рая, но сте забравили. Казвате: Как може да забравим? Забравили сте, нищо повече. Когато момата се влюби в някой момък, тя забравя вече баща си и майка си, които по-рано е обичала. Тя носи в ума си младия момък като някой светия, всичко забравя наоколо си. Когато майка ѝ я пита: Къде ходи? Тя казва: Ходих да гледам светията. Ще кажете, че и това е подигравка. Не, никаква подигравка не е това. Според мене, когато кажете, че някоя жена е жена на някой мъж, това е по-голяма подигравка. Или когато кажете, че еди кой си е мъж на някоя

жена – това е по-голяма подигравка. А така, една мома ходила да гледа един светия, какво лошо има в това. И когато момъкът ходи да въздига една светица, какво лошо има в това? Той иска да я извади от калта. Този момък иска момата да стане светица като него. Сега вие ще кажете: Ти жениш и светиите, като обикновените хора. Ами вие като жените глупавите хора, какво лошо има в това? Ето, апостол Павел казва: Сгодих се за Христа. Значи, той сгодил простите, грешните хора за Христа, за Първородния син на Бога. Та вие трябва да имате правилно, възвишено схващане за живота. Това схващане, което сега имате, не е лош(о), но то не е състояние да осмисли живота ви, то не е в състояние да даде импулс на сегашния ви живот. При сегашното ви развитие се изисква ново, високо разбиране на живота. При сегашните си разбирания за живота вие непременно ще изживеете големи разочарования. Дръжте вашите си разбирания, но временно само, докато съградите нови разбирания. Някои от вас ще кажат: Ние, които сме женени, можем ли да станем свети хора? Разбира се, и вие можете да станете светии, но това ни най-малко не значи, че като станете светци, трябва да напуснете мъжете си. Сега, ако някоя жена стане светица, тя напуща мъжа си и отива в монастиря. Мъжът казва: Не ми трябва такава светица жена. И мъжът, като стане светец, напуща жена си. Ама обвързват ни. – Така, както съвременните хора живеят, това не е свобода, това е робство. Ако мъжът в рая може да си позволи да мисли нещо лошо, както мъжът на земята мисли лошо за жена си, той веднага ще се намери на десет километра вън от рая. И ако жената си позволи да помисли или да каже лоша дума в рая, както на земята прави, тя моментално ще се намери километри разстояние вън от рая. Там няма изключение за никого. А в този свят, както виждате, Господ е толкова снизходителен, че колкото лошо и да мислите един за друг, пак ви държат на земята. Но помнете, че ако отидете такива на онзи свят, непременно ще ви изхвърлят не само от другия свят, от рая, но и от земята ще ви изхвърлят от рая. Един ден ще ви изхвърлят не само от другия свят, от рая, но и от земята ще ви изхвърлят навън. Това значи, че ще умрете. Днес всички хора умират по единствената причина, че мислят лошо – нищо повече. Ще кажете, че хората умират по причина на различните микроби или по причина на лошите условия. Това са второстепенни работи. Причината за смъртта на хората се дължи на лошото ядене и лошото пиене. Смъртта на хората се дължи на лошото мислене, на лошото чувствуване и на лошите постъпки. Това е факт. Лошите, външните условия не са причина за смъртта. Външните условия са външни. С това аз не искам да ви кажа, че вашият живот е лош. Добър е вашият живот, но вие не го разбирате, нито го оценявате. Една жена има един мъж, когото Господ обича. Заради Господа и ангелите го обичат, а тя го счита за последен негодяй. Той е знатен на небето, там има около десет жени при него. Какво да се прави? Отде накъде да минава този човек за знатен? И

мъжът мисли същото за жена си. Той не може да си представи, че тя е знатна, че е обичана от Бога. Питам: Какъв живот е този, когато сестрата подозира брата, и братът подозира сестрата? Или какъв семеен живот е този, когато мъжът подозира жена си и жената подозира мъжа си? Какъв живот е този, когато и религиозни – православни, католици, евангелисти, теософи, окултисти, всички мислят едни за други лошо? Какви хора могат да бъдат с такива мисли, я ми кажете? Какъв човек ще излезе от тебе, ако цял ден каляш ума си с такива мисли? Двама души се влюбили, Бог е и в единия, и в другия. Въпреки това те калят Господа със своите мисли.

Съвременните хора са си създали един много лош навик, с който нарушават свободата си. Вземете, например, свещеникът и владиката, създали си навик да им се целува ръка. Преди всичко този свещеник или владика трябва да има високо съзнание, да е високо просветен. Той може да е извършил нещо лошо, да е направил някакво престъпление, и след това хората ще му целуват ръка. Нека всеки сам да целува ръката им, по любов, а не по задължение. Свещеникът току подложи ръката си да му я целуват. Че никой не му е длъжен да му целува ръката. Нека остави всекиго свободен като човек, който мисли, да се прояви, както иска. Ако в ръката на този свещеник има нещо, човек с любов ще му я целуне. Ако няма нищо в ръката си, няма защо да се целува. Ако ръката на някой свещеник е нечиста, защо трябва да се целува? С това се нарушава Любовта. Как трябва да се целува ръката на владиката? С любов трябва да се целува ръката му. Един стар 82-годишен дядо ми разправяше следното нещо. Той казваше: Аз съм умен човек. Един ден отидох при владиката и той веднага ми даде ръката си да я целувам. Аз се наведох и целунах своята ръка. Както виждаш и аз съм владика. И после се смее този стар човек. Владиката го погледнал, но дядото му казал: Дядо владика, ако целунеш моята ръка, и аз ще целуна твоята. Ако не целунеш моята ръка, и аз няма да целуна твоята. Оттук аз вадя следното заключение. Всички неща в света да стават по свобода и то по свобода, която произтича от Любовта. Сега, като ви говоря по този начин, искам да изнеса един факт, или да изнеса нещата така, както са в действителност, не искам да се подигравам с вас. Всяка постъпка, която произтича от закона на Любовта, тя е свещена, тя е Божествена. Каквото направи човек, ако го направи по любов, от сърце, то е право. В Бога няма никакво престъпление. Но ако направи човек нещо без любов, той непременно ще съгреши. И като направиш погрешка, ще се сърдиш. Ако не целунете ръката на свещеника или на владиката, той ще ви пита защо не сте му целунали ръка? Ако свещеник не иска да целуне ръка на владиката, той после ще види и ще пати. Както и да целуне ръката му, все ще му намери някаква погрешка, някакъв (ким).

Сега да оставим владиците на страна. Вие можете да си образувате такъв

навик, като тях, владишки навик. Пазете се от вашите владишки навици. Владиката трябва да бъде образец на любовта. Когато дойде някой човек при владиката, последният трябва спокойно да го погледне и мислено да му каже: Ако ме обичаш от сърце, можеш да ми целунеш ръката. Не ме ли обичаш, свободен си, няма защо да ми целуваш ръката. Не трябва да ти става тежко. И аз съм човек, като всички хора. Не мисли, че съм някакъв голям светия. Светия не съм станал още. Да не мислиш, че като туря расо и килимявка, че изведнъж мога да стана свят човек. Нима като примигва човек с очите си, че е светия? Не, в живота не е нужно актьорство. Сърцето на владиката трябва да бъде чисто, безкористно. Каквото правят хората, той трябва да ги оправдава, да намира, че са прави и да е готов да носи техните грехове. Ако той говори лошо за хората и те ще говорят лошо за него. Понякога хората ме питат, как мога да търпя тия около себе си. Питат ме, как понасям всичко това? – Че как да не ги търпя? Как да не нося? Аз имам методи за лошите езици, не ме е страх от тях. Лошият език изпуща лоша вода навън. За тази вода аз имам пясъчни пластове, през които я прекарвам. Като филтрирам водата през десет пясъчни пластове, тя става чиста, годна за пиене. Тази вода е вече чиста, освежена. Когато един човек говори лошо за някого, това показва, че той го обича. Това е любовта. Когато един човек те обича, той може да те изяде. Когато друг човек те обича, той може да те посади в земята да растеш. И единият, и другият ще ти създадат страдания. Когато някой те посади в земята, ще помниш през целия си живот. Такива страдания ще ти причини, но и когато те изяде, пак ще ти причини страдания. Сега аз искам да разберете смисъла на тия неща. Искам да ви кажа, че всичко, каквото в света става, е на мястото си. Когато хората говорят или правят лошо, това не е хубаво, но и то си има своите причини. Лошите мисли си имат свои причини; лошите чувствувания си имат свои причини и лошите постъпки си имат свои причини. Ние така трябва да разбираме живота, за да се освободим от всички несгоди от постоянните смущения. Защо се смущават хората? Защото нямат любов. Животът без любов е немислим. Любовта, като възпитателна сила, вие тепърва трябва да я проучавате. Вие търсите смисъла на живота си там, дето той не може да се намери. И затова искате да се заобиколите с добри хора. Вие не разбирате живота, ако искате това. Всички хора, които сега съществуват на земята, те са на мястото си. Между каквито хора живеете в дадения случай, бъдете благодарни за тия условия. Човек във веки веков не може да остане при едни и същи условия. Условията на всеки човек ще се сменят постоянно. За в бъдеще и да иска някой човек да бъде в същите условия, няма да може. Следователно, бъдете доволни, че живеете при и между такива хора, каквито са сегашните. Нали казвате, че всички хора са от Бога създадени? Защо тогава не можете да ги търпите? Защо не можете да ги обичате? Коя е причината, че не обичате всички хора еднакво? Преди всичко не е необходимо да

обичате всички хора еднакво. Да мислите, че трябва да обичате всички хора еднакво. Това е криво разбиране. Да обичате хората в най-прост смисъл, това означава да не спъвате процеса на прииждане на техните блага. Когато човек усети, че вие спирате пътя на неговите блага, той непременно ще ви намрази. Следователно, всяка омраза е резултат на една мисъл, дали е права тази мисъл или е крива, то е друг въпрос. Когато чувствувате, че някой човек работи за вашето благо, вие го обичате. Но тази любов още не е Божествена Любов, тя е частична любов. Дали ще те обича един човек, дали ще те обичат десет души или най-после дали ще те обича Бог, в това има грамадна разлика. Човешкият живот се отличава по това, че в началото ще страдате, в края ще страдате, само в средата ще имате малко радости. Значи, в човешката любов в началото и на края ще опъваш конеца. В ангелската или в идеалната любов, в началото ще опъваш конеца, а в края и в средата ще ти бъде добре. В Божествената Любов и в началото, и в средата, и на края ще ти бъде добре. Значи, всички хора се нуждаят от Божествената Любов. Нещастията на човешката любов представят почва за Божествената Любов. Корените на Божествената Любов са спуснати в почвата на човешките страдания и нещастия. Тази Божествена Любов превръща всички човешки страдания, мъчнотии и несгоди за бъдещото добро на човечеството. И оттам виждаме, че Лазар, който страдал на земята, като отишъл на небето, там намерил своето щастие. Богатият, който на земята благувал, живял в охолност и щастие, като отишъл на онзи свят, там бил подложен на големи мъчения, да се научи как трябва да се живее, та като дойде втори път на земята, да живее правилно. Казвате: Че кой е ходил на онзи свят? Аз пък ви питам: Как можете да ми докажете, че сега сте на този свят, на земята? Ти спиш и си мислиш, че си на този свят. Можеш ли да ми докажеш, че си на този свят? Ти мислиш, че си женен, но това е въображение. Ти мислиш, че си богат, че си учен човек, но и това е предположение. Ти мислиш, че си остарял и това е предположение. Ти живееш и мислиш, че баща ти е в гроба. Като погледнеш в гроба, нищо не е останало от него. Мозъкът му го няма, главата му е изкуфяла, останали са от него само едни кости. Ти казваш: Баща ми е това. – Какъв е този баща? Де е в същност твоят баща? Къде отиде той? Но вие, като не разбирате този общ закон, веднага ще се погнусите и ще погледнете другояче на въпроса. Това е защото криво разсъждавате. Вие не сте се научили да мислите право. Сега ще ви представя една фигура. Какво правят красивите моми в света, когато искат да се освободят от момците, които често ги задяват. За да не ги безпокоят момците, те си турят на лицето една тънка грозна маска, та никой да не им обръща внимание. Като дойде нейният избраник, тя веднага маха маската си и му се усмихва. Щом дойде друг някой, тя веднага туря маската си. На чуждите момци показва маската си, а на своя избраник показва лицето си без маска. Сега не искам да вярвате в това. Това са мои тълкувания, в които

не искам непременно да вярвате. За мене те са една реалност. Аз така виждам нещата, но за вас това не е необходимо да го приемете. Вие можете да мислите, както искате, и ако можете да ме убедите във вашето, аз съм готов да го приема. Казвам ви, че този е пътят, по който трябва да вървите. Вие искате да се разкриете на всички хора. Това е немислимо. Вие гледате другояче, не, казвам: Няма какво да разкривате душата си на своя приятел, няма какво да се разкривате на носа на своя приятел, няма какво да се разкривате на краката на своя приятел, няма какво да се разкривате на пръстите, на ръцете на своя приятел, нито пък трябва да се разкривате на космите на своя приятел. Той не се нуждае от това разкриване. Вашият приятел не е нито в носа си, нито в краката си, нито в ръцете си, нито в космите си. Това не е приятелят ви. Важна е душата на вашия приятел. Вашият приятел не е във външността си. Следователно, няма какво да угаждаме на неговия нос. Други неща има, към които човек трябва да се стреми. Казвам: Многото хора, това са удове, органи на идеалния човек. Всички хора остават едно цяло. Те живеят заедно. Когато додете до идеалния живот, там ще видите, че всички отделни удове, като краката, например, които са ви помагали, и те имат свои органи. И краката на човека в невидимия свят имат криле, те са ангели. Аз не искам да вярвате в това, но като влезете в невидимия свят ще видите, че вашите ръце, крака, очи, уши, както и всички останали удове от тялото ви, са ангели, с крила. Като сте били на земята, вие сте карали тия ангели да ровят из тинята на живота и да слушат и гледат вашите прегрешения. В това седи вашето прегрешение. Вие казвате за езика си: Език е той, трябва да помага при храненето и му давате, каквото ви попадне, без да искате да знаете, че той е ангел. Вие не трябва да го цапате. Очите, ушите, устата, краката, ръцете ви, всичко това са ангели, дошли да ви служат, вследствие на което вие трябва да бъдете много внимателни към тях, да не ги цапате. Казвате: Ръце са това те са създадени за работа. Вие взимате всички ваши удове за ваша частна собственост и искате да разполагате с тях, както намерите за добре. Не измъчвайте ръцете си, не измъчвайте краката си. Онези, които са писали Писанието, те знаят това и са го предвидили. Другите, които отпосле дойдоха, започнаха да коментират Писанието и по този начин го изопачиха. Те са профани, невежи хора. Невежите развалиха света. Те изопачиха всичко онова, което учените преди тях създадоха. Сега ви боли кракът. Защо? – Защото вашият ангел се отказва да ви служи. Болят ви гърдите, не можете да дишате. Защо? – Защото вашият ангел се отказва да ви служи. Мозъкът, главата ви боли. Защо? – Защото ангелът, който е свързан с мозъка ви, се отказва да ви служи. Един ден, когато всички тия ангели се откажат да ви служат, вие съвсем ще фалирате. Те казват: Ние не можем повече да живеем при тези условия. Вие ни направихте роби, отнехте ни свободата. Ние ще ви напуснем и ще си заминем. Ръцете ви не работят, краката ви не работят. Казвате какво трябва да правим тогава? –

Ще мислите право, с любов ще мислите; ще чувствате право, с любов ще чувствувате. Ще постъпвате право, с любов ще постъпвате. С това аз не искам да кажа, че непременно трябва да живеете според онази възвишена идеална любов. Казвам: Всичко правете с любов.

Христос казва: „За то е дозволено на човека да прави добро съботен ден“. Съботният ден е Божествен ден. Това подразбира онова състояние, при което, като дойдеш до онзи предел на нещата, да започнеш да правиш добро. Затова е позволено да прави човек добро съботен ден, а не през другите дни. Защо се говори само за съботния ден? Ако човек може да направи доброто в съботния ден, той ще може да го направи и през другите дни. Ако съботния ден не може да го направи, не ще може и през другите да го направи. Така трябва да се разбере стихът. Ако не се разбере стихът така, могат да произлязат големи недоразумения. Недоразуменията в живота се дължат на неразбиранията му.

Сега ще ви приведа един пример, да видите какво ражда неразбирането или недоразумението. В едно персийско царство персийският цар заболял от една неизцерима болест. По едно време при царя дошъл един знаменит лекар, който успял да го излекува. От признателност, персийският цар поставил този лекар за пръв лекар в държавата си и му определил през целия живот една голяма заплата. Окръжаващите царя започнали да завиждат на този лекар и търсили начин как да му напакостят. Лекарят се казвал Дубан. Неприятелите на лекаря започнали да интригуват против него и затова често казвали на царя: Ти допусна този човек близо до себе си, но не знаеш, че той е голям шпионин и ще предаде държавата, ще я съсипе и тебе ще свали от престола. В първо време царят не вярвал на думите им, но после повярвал и решил да екзекутира лекаря. Един ден той го извикал при себе си и му казал: Наистина ти ми направи едно добро, но по този начин иска да се доближиш до мене и да предадеш царството ми, да отнемеш и моя живот. Затова аз съм решил да те премахна. И тогава лекарят му казал: Слушай, искам да ти направя поне още едно голямо добро. Имам една голяма книга, в която са написани много хубави работи. Като вземеш книгата, внимателно ще прелистиш първите 19 страници от нея, и като дойдеш до последната от тях, ще отрежеш главата ми. Тогава ще туриш главата ми отначало на всеки лист и ще четеш. Главата ми ще ти открие някои тайни, тя ще ти проговори. Но пак те питам, не искаш ли да ми подариш живота? – Не, аз искам да чуя какво ще ми говори главата ти. Отрязали главата на лекаря и я донесли на царя. Той турил главата на първата страница на книгата и започнал да чете. Така прелиствал страница след страница, докато дошъл до последната, деветнадесетата. На всеки лист главата казвала: Обърни първия лист, обърни втория лист, докато стигнал до 19-ия. Всички листа на книгата били отровни. Царят

започнал да се мъчи, отровил се от листата на книгата. На последния лист тя проговорила: Така се плаша на всеки, който е непризнателен за направеното му добро. С това главата престанала да говори. Един ден и вашата отрязана глава ще проговори. Така се плаща на всеки, който не е благодарен и признателен за доброто, което Бог е направил на света. Ако ти не цениш великото добро, което Бог ти е направил, тогава, като обръщаш листовете на живота, така ще се гърчиш, както персийския цар. И ако те питат защо се гърчиш, ще кажеш, че се гърчиш понеже не разбираш смисъла на живота.

Казвам: Животът, който сега минава, ние го делим на светски и на духовен. И светският живот, и духовният живот е добър. И светските хора са добри, и духовните хора са добри, но човек трябва да разбира работите. В какво седи доброто? Само умният човек трябва да оценява добрите работи в света. Сега вие трябва да проучавате и най-неприятните процеси в света, но трябва да престанете да мислите, че сте нещастни, че никой не се грижи за вас. Престанете да мислите за това. Сега, онези от вас, които искате да вървят в пътя, ще ви дам следната формула. Казвайте си в себе си: БОГ Е ВЛОЖИЛ ВСИЧКО В МОЯТА ДУША. АЗ ИСКАМ ДА ИЗПЪЛНЯ БОЖИЯТА ВОЛЯ. АЗ ИСКАМ ДА ИЗПЪЛНЯ БОЖИЯ ПЛАН. КАКВОТО БОГ Е НАМИСЛИЛ ЗАРАДИ МЕНЕ. ДА БЪДЕ ВОЛЯТА БОЖИЯ! АЗ ЩЕ РАБОТЯ ТАКА, КАКТО БОГ Е ОПРЕДЕЛИЛ. Ставате сутрин с неразположение на духа си. Кажете си тази формула няколко пъти на ден: Сутрин, на обед и вечер. Продължавайте да си казвате тази формула най-малко три месеца наред, после шест месеца, после девет месеца, една година, две години, три години, пет години, десет години, до 12 години наред. И след това ще видите какви постижения ще имате, какви разбирания, какви богатства ще се открият пред вас. Като видите онова съкровище пред вас, вие ще си кажете: Струва да се живее на земята. Като гледате така на живота, вие ще си кажете: Струва си човек да се ожени, струва си да има такава жена, такива деца, струва си човек да си има такъв господар. Както е дадено, всичко си струва така да бъде. Отдето минаваш, ти ще усетиш една радост. И от всеки човек ще излезе едно благоухание. Кой как те срещне, ще се усмихне. И ти ще се усмихнеш. И в тази усмивка ще има преливане на живота от тебе към него. Ти ще бъдеш силен и мощен и в сила да помагаш и на себе си, и на окръжаващите.

„За то е позволено на човека да прави добро съботен ден“. Знай, че онзи, който ти прави най-голямото зло, той може да ти направи и най-голямото добро. И онзи, който ти прави най-голямото добро, той може да ти направи и най-голямото зло. Това са относителни неща на земята. Доброто и злото са две относителни величини на земята. Представете си, че вие имате богат баща, от който ви се пада голямо наследство. Но по някаква

причина баща ви отнема наследството от вас и го дава на друг някой. Ако вие истински обичате баща си, ще останете тих и спокоен, няма нито на йота да измените поведението си към него. Ще останете благодарен и на това ново положение, в което се намирате. Това значи да обичате баща си. Това значи любов към Бога. И наистина, който обича Бога, той ще остане верен през всичките условия на своя живот. Така ви изпитва Бог. Така Бог изпитва вашата любов. Бог те постави в положението на последния бедняк, но ти искаш да станеш най-големия богаташ, да управляваш света. Щом искате да управлявате света, той ще ви изпрати на месечината, да я управлявате. Щом сте гладни за земя, в света има толкова земя, стига да можете да я управлявате. Но вие няма да вярвате това и ще искат да ви докажа. Вие ще проверите това нещо, само когато отидете там, дето ще ви изпратят. Христос казва на учениците си: „Отивам да ви приготвя место, и като ви приготвя ще дойда да ви взема“. Вие не можете да отидете на онзи свят, докато нямате место за душите си. В онзи свят няма никакви нещастия по единствената причина, че за всеки има определено место и всеки има какво да работи. Той няма какво да се грижи за ежедневния си хляб, защото има какво да работи. Там няма труд, но има работа. Най-приятното нещо е работата. И тогава, като ви стане мъчно на онзи свят, ще ви изпратят на земята за разтуха. Земята е место за разтуха. Земята е место за разтуха и за всички напреднали същества и духове. Когато няма какво да правят, пращат ги на земята, да се развлечат. Земята е за тях щастие. Като няма какво да правят, изпратят едного от тях на земята, при някой грешник, при някоя страдална душа, и той започва да я утешава. Тя се оплаква, че никой не се грижи за нея, че никой не я обича. И този напреднал дух започва да я утешава, да ѝ говори, че Господ я създал, и че се грижи за нея, обича я и т. н. Вярвайте в това, че Господ е приготвил жилище за вас. Пък бъдете доволни и от това, което ви е дал на земята. Той е промислил всичко за вас. Колко години ще работите на земята? Ще прекарате на земята 10–15–20–40–60 години, какво ще се карате помежду си? Че някой бил православен, друг протестантин, трети – католик. Какво от това? И на небето има православни, само че православните там не носят кръстове. Там няма попове, няма владици. Там не носят черни дрехи. Много ядат, не постят. Там няма нито петък, нито сряда, нито велики пост. Тук има дълги постове, четири пъти през годината. Сега някой може да ми възрази: Ти ходил ли си на онзи свят? – Ами вие, които установихте този закон, ходили ли сте на онзи свят? Кой владика е ходил на онзи свят, да знае какво има там. Или ще кажете, че така е писано. Кой го е писал? – Ще кажете, че светиите са казали така: Това, което светиите са казали, и то е важно, и то е добро, и това, което аз казвам, е пак добро. Ама ти си един самозваник. Че и ти си самозваник. Ако е въпросът за възражение, лесно е да се възрази на човека. Че и ти не си толкова праведен. Вие не сте по-праведни от мене, но не е въпросът там. Това е неразбиране на Божиите

закони – нищо повече. Всеки, който е дошъл на земята и живее само за себе си, той е самозваник – нищо повече. Така аз определям думата самозваник. Всеки, който е дошъл на земята и живее изключително само за себе си, той е самозваник. А всеки, който е дошъл на земята, и живее за Бога, за своите ближни и после за себе си, той е пратен от Бога – нищо повече. Ако аз работя за себе си, самозваник съм. Ако работя за другите, изпратен съм от Бога. Ако живеете само за себе си, самозванци сте. Ако живеете и за другите, вие сте изпратени от Бога – нищо повече. Не е въпросът как живея и какво ям. Че ям по три или четири пъти на деня, това е моя длъжност. Че се моля, това е моя работа, не е някаква привилегия.

„За това е позволено на човека да прави добро съботен ден“. Вие трябва да изучавате онези закони на природата, които регулират и управляват човешката мисъл. Вие никога не трябва да допущате една отрицателна мисъл да ви обсеби. Не е въпрос, че една отрицателна мисъл не може да дойде в човека. Тя може да дойде, да мине през него, да му говори обективно, но той не трябва да я допуща в себе си, не трябва да я задържа в своя ум. (Свирките) на мислите са живи, затова оставете ги да си изсвирят каквото носят, като на някоя грамофонна плоча. Не ги допущайте в себе си за дълго време, не оставяйте да ви обсебват. Ако ти хареса една от грамофонните плочи на някоя от мислите, остави я да се изсвири още веднъж. Ако не ти хареса, остави я настрана. Ако речеш да опиташ и да направиш всичко, каквото е написано на грамофонните плочи, ти ще си създадеш най-големите пакости. Ако опитате всяка една плоча на мисълта си, вие не можете да се развивате правилно, не можете да имате правилна мисъл. Ако искате правилно да се развивате в живота си, ако искате да работите лично върху себе си, вие трябва да имате правилни чувства и правилни мисли. Защото вие можете да бъдете здрави, само при хубави и правилни мисли и чувства. Хубаво е като ставате сутрин да имате светла мисъл и да се усещате бодри и весели. Ако пък сте неразположени и се чувствате в окаяно положение, ще изпитате едно свиване на капилярните съдове. Това свиване се отразява на целия ви организъм. От доброто състояние на капилярите зависи здравословното състояние на целия ви организъм. Капилярните съдове регулират целия човешки живот. Когато състоянието на тия съдове не е правилно, човек се прегърбва като че носи някакъв товар на гърба си. Ако си прегърбен, изправи се, дръж главата си перпендикулярно, и помисли за центъра на земята, за центъра на слънцето, помисли и за Бога, Който е определил тези центрове. Бог живее между тези два центъра. Като мислиш за Бога, ти ще бъдеш здрав. Помисли за слънцето и виж, че Бог те обича чрез него. Всички същества, които те обичат, са наклали този огън на небето заради тебе. Мисли за Бога и разбери, че ако Го обичаш, ти ще вършиш Неговата Воля. Защо

трябва да вършите Волята Божия? Защото онова, което имате сега, се дължи на Онзи, Който е работил и продължава да работи заради вас. Едно време, когато вие сте спали и после, когато сте минавали през най-големите страдания и никой не е мислил и работил заради вас, тогава Бог е работил за вас и е създал това, което днес виждате. Той е създал вашия ум, създал е вашето сърце, създал е тялото ви. Днес вие сте господари на това, което Бог е създал. Той ви е дал таланти и казва: Работете сега. Но вие заравяте своите таланти и казвате: Защо трябва да се прави добро? Доброто е най-голямата сила, чрез която човек може да работи на земята. Човек едва сега трябва да учи доброто. Божествената Любов е непоносима за сега. Тъй както сте сега приготвени, ако Божествената Любов мине през вашата система, вие не можете да издържите на нея, съвсем ще се разтопите. Трептенията на вашето тяло трябва да се нагодят за Божествената Любов, за Божествените чувства. За сега ние имаме само едно лъхване на Божествената Любов, но когато дойде тази любов в своята пълнота, тогава ще дойде и възкресението. Когато хората възкръснат, тогава ще дойде между тях Божествената Любов. Тогава ще функционира между хората Божествената Любов, а това сега е само едно лъхване, като един топъл, свеж вятър. Това е едно предзнамение, че иде тази любов, и тогава всички хора трябва да бъдат готови за Божията Любов, да я възприемат, да разберат вътрешния смисъл на живота. Да бъдат свободни от вечния страх, както днес ви е страх от сиромашията, от несгодите, от болестите, от смъртта и от какво ли още не. Тогава ще бъдете в положението на синовете на един много богат баща, който е промислил всичко заради тях. Който им е определил работа във всички направления на техния живот.

„За това е дозволено на човека да прави добро съботен ден". На кого е позволено да правите добро? На вашите братя и на вашите сестри, на вашите слуги. На кого ще правите добро? На по-малките ваши братя, на животните, на растенията и на всичко онова, което диша живот. На всички трябва да правите добро. Като дойдете до живота, с всички трябва да се справите. Не минавайте през някоя река без да се спрете там. Вслушайте се в гласа на реката, там е Божият глас в най-низката форма. Шумът на гората, това е музика. Вятърът, това е зов на Божиите мисли. Страданията, това е гласът на Бога. Бог говори чрез страданията, чрез нещастията, чрез радостите – Бог говори чрез всичко. Отворете ушите и слушайте. Отворете ушите си и кажете: Господи, ние те слушаме и чрез страданията си. Като чуеш някой да пъшка, потупай го по гърба и му кажи: Братко, поговори ми малко. Той ще пъшка, ти ще слушаш и няма да се минат пет или десет минути, и той ще ти благодари, че му е олекнало малко. Това е доброто. А вие казвате: Дотегна ни този живот, не можем повече да търпим. И тогава търсите някой ангел с китара. Че и в онзи свят има ангели, които свират с

китари. И на онзи свят трябва да имате китара. Ако отидете на онзи свят и не знаете да свирите и да пеете, няма да ви пуснат. Там не пущат хора немузикални. Ако мислите, че можете без пеене и без свирене да отидете на онзи свят, вие се лъжете. Като отидете на онзи свят, каква песен ще засвирите? Цвете мило, цвете красно ли ще свирите? Като идете там, вие ще кажете: Много се радвам, че мога да видя Онзи, Който ме обича, и когото мога да обичам. Радвам се, че мога да видя онзи, който ми даде живот. Така ще пеете и ще свирите. Това е поезията на живота. Някои мислят, че така е само на земята. Не, като влезете в онзи свят, ще свирите и ще пеете на Господа. Сега аз ви представям тия неща по земному, така, както не са, за да имате представа за това, което е там. Ако имам една китара, ще мога да ви представя положението, както е. Сега съм като актьор, вижда ви се малко смешно. Тогава, като взема един акорд с китарата, ще чуете поне нещо, а сега нищо не чувате.

Затова е дозволено да пееш, да свириш, да мислиш, да чувствуваш, да правиш всичките добрини, за да бъдеш човек, да бъдеш Син Божи на земята.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

31. неделна беседа от Учителя,
държана на 3 май, 1936 г.
София – Изгрев

* Забележка: Следва побоят върху Учителя и беседите се преустановяват на 10, 17, 24, 31 май.
На 5 юли 1936 г., неделя, беседа има.

1936_05_03 Четирите качества
неделно утринно слово Книга: Устойчиви величини, том 2

ЧЕТИРИТЕ КАЧЕСТВА

Размишление.

Посланието на Павла към Филимона представя едно от неговите хубави писма. То е образец на писмо. Първите десет стиха са встъпление към посланието. Онисим, за когото се говори в Посланието, бил слуга на Филимона, но го напуснал и отишъл при Павел в Рим. Според римските закони, господарят има право да постъпва със слугата си, както иска. Павел се застъпва за Онисима пред Филимона, като моли да го приеме отново при себе си. – Защо Павел се застъпва за Онисима? – Защото го обикнал.

Какво се иска от съвременния човек? – Да бъде едновременно обикновен човек, талантлив, гениален и светия. Срещате някого, казвате, че е обикновен човек. За друг някой казвате, че е талантлив. За трети, че е гениален, а за четвърти, че е светия. Значи, в четирма души влагате по едно особено качество и не знаете, кого от тях да предпочетете. Всъщност, истинският човек трябва да притежава и четирите качества. Той трябва да бъде едновременно и обикновен, и талантлив, и гениален, и светия. Чувате някой да казва, че иска да бъде гений, а друг – светия. Но това, което обикновеният човек може да направи, нито геният, нито светията могат да направят. И това, което геният и светията могат да направят, обикновеният човек не може да направи.

Следователно, за да разберете живота в неговата пълнота, трябва да притежавате качествата и на обикновения, и на талантливия, и на гениалния, и на светията. Иначе, ако сте само обикновен човек, ще разбирате обикновените неща. И на живота ще гледате като на обикновено нещо. За да познае себе си, обикновеният човек трябва да бъде светия. И светията, за да разбере себе си, трябва да бъде и обикновен човек. Който има високо съзнание за себе си, ще каже, че не иска да бъде обикновен човек, не може да понесе това унижение. Какво представя обикновеният човек? – Нищо друго, освен новородено дете. Светията е старият човек, който има тежест, разчита на своята основа. Детето тежи само четири-пет килограма. То е слабо, безпомощно, плаче, сърди се, има нужда от грижите на родителите си. Кой не е минал през детинството? Кой е станал възрастен и стар, преди да е бил дете? Детето и старецът са полюсите на живота, през които минава всеки човек.

В детето са вложени условията на бъдещия човек. В него се намират условия и възможности за развиване на Божественото Начало в човека. Това са зрънца, които чакат благоприятни условия за своето развитие.

Който не знае, какво се крие в обикновения човек, гледа на него като на нещо долно. Друг пък казва за себе си, че е обикновен човек. С това иска да се оправдае, че прави погрешки. И единият, и другият не са прави. Да бъдеш обикновен човек и да съзнаваш това, значи, да си минал през светийството. Питам тогава обикновения човек: Бил ли си светия? – Не съм бил. – Тогава не познаваш себе си. Каже ли някой, че е светия, питам го, бил ли е обикновен човек. Ако каже, че не е бил, и той не познава себе си. Какъв светия можеш да бъдеш, ако не познаваш себе си? Хората не се познават още, но говорят за Христа, за великата любов и т. н. За кого дойде Христос на земята: за обикновените хора, или за светиите? За грешниците, или за праведните? – Христос дойде за обикновените хора, за грешниците, които правят погрешки. Погрешки правят децата и обикновените хора. Детето вижда орехи на дървото и без позволение ги бруля, да си хапне няколко ореха. След това ще го накажат. Обикновеният човек, който не разбира нещата, се кара, спори върху различни въпроси. – Какви са тези въпроси? – Обикновени, но, въпреки това, обикновеният човек обича да спори.
Всички погрешки произтичат от обикновени работи. Всички хора спорят. – За какво? – Кой бил прав и кой – крив. Това са обикновени работи. Ще се разправяш, че шапката трябвало да бъде модерна, а не старомодна. И това е обикновена работа. Светията не се занимава с такива въпроси. Той носи шапка, дадена от природата. Косата му е естествена шапка, която го предпазва от студа. Ще кажете, че светията няма нужда и от такава шапка. Според мене, светията трябва да има коса. – Косата на учените хора окапвала. – Това е друг въпрос. Главата на обикновения, на талантливия и на гениалния човек може да бъде без косми, но не и главата на светията. Той трябва да има гъста, хубава коса.
Задачата на човека е да мисли право, да не се спъва в живота. Кривата мисъл спъва хората, поради което правят погрешки. Така и първите човеци сгрешиха. Бог им каза да ядат от всички плодове на дърветата, само от едно дърво да не ядат. В който ден ядат от плодовете на това дърво, ще умрат. Обаче, те не повярваха в думите на Баща си. Те искаха да проверят, вярно ли е, че, ако ядат от забранения плод, ще умрат. Обикновен плод беше забраненият, но не трябваше да пристъпват Божията заповед. Погрешката им се заключава не толкова в яденето на забранения плод, колкото в непослушанието и в незачитане на Божията заповед. Те искаха да знаят, защо не трябва да ядат от този плод. Обаче, възрастта им беше такава, че не можеше да им се обяснява. И до днес още хората правят същата погрешка: ядат от плода на дървото за познаване на злото и на доброто и носят последствията на своята погрешка. Някой критикува приятеля си – това е нарушаване на Божията заповед. Друг критикува себе си, недоволен е от своя ум и от своето сърце, иска да бъде учен, гениален човек. – И това е нарушаване на Божията заповед. Защо критикуваш

хората и себе си? Защо ядеш от забранения плод? Вдълбочи се в себе си и виж, за каква работа си определен. На всеки човек е дадена по-велика мисия от тази, с която той се занимава. Като се отклонил от пътя си, днес той се занимава с обикновени работи, които го карат да прави погрешки. Остави обикновените работи настрана. Работи върху себе си, да развиеш Божественото Начало, вложено в душата ти.
Какво представят обикновените работи? – Те са пастърма, направена от месото на някой стар вол. Хората си развалят зъбите, разстройват стомасите си с тази пастърма, но продължават да ядат. Време е вече да се откажат от обикновените работи и да започнат със закона на различаването. Те гледат на обикновените неща, като на велики работи, а на великите – като на обикновени. Всичко, което Бог е създал – растения, животни, минерали са велики неща, но хората ги подценяват. Някой минава покрай дървета, растения и животни и казва: Дърво е това, или животно е това и не се занимава с тях. Ангелите се занимават с растенията, а човек не им обръща внимание. Архангелите се занимават с животните, а човек само ги използва и казва, че са същества от низка култура. Ценете живота във всички същества, колкото слабо да е проявен. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ А животът произтича от Бога. Пазете живота на всички същества, както пазите своя живот. Само така ще разберете Божественото и ще се проявите като човек.
В посланието на Павла към Филимона ясно се вижда неговият характер и отношението му към хората. Той се обръща към Филимона с думите: „Моля ти се, за моего чадо Онисима, когото родих в оковите си. Който беше някога си непотребен на тебе, а сега и на тебе, и на мене потребен. А ти него, сиреч утробата ми, приеми. Може би за Евангелието да се отлъчил за малко време от тебе, за да го приемеш за всякога, не вече като роб, но по-горе от роб, брат възлюбен. Ако имаш мене за съдружник, приеми и него, както мене. И ако те е в нещо обидил, или ти е длъжен, мини това на моя сметка. Тъй, брате, дано получа аз това добро от тебе в Господа.“ (– 10 – 20 ст.). – Така се застъпва Павел за Онисима, като за свой възлюбен брат и ближен. Когато хората са свързани тясно помежду си, те са близки и потребни един на друг. Щом се скъса тази връзка, те се отдалечават и стават чужди и ненужни един за друг. – Кои неща са непотребни за човека? – Гниещите. Всеки плод, който гние, хвърля се на сметта. Обаче, докато е на дървото, всеки поглежда към него с радост. Здравият плод има съдържание, а гнилият губи съдържанието си. Като ядеш здрав плод, ще дъвчеш хубаво, докато използваш всичкото му съдържание. Най-после ще вземеш семките и ще ги посееш. Попадне ли ти гнил плод, не го яж, но извади семките му и ги посей. Всяка семка носи живот. Дайте възможност на скрития живот в нея да се прояви и развие. Правилни отношения са нужни между хората. За да се създадат такива отношения, те трябва да виждат във всичко Божественото, т. е. проявите на

Бога. Като не разбирали това, в далечното минало на човечеството се кланяли на слънцето, на луната, на звездите, като на божества. Те не са божества, но чрез тях се проявява Божественото Начало в света. Всичко, което ни обикаля, е създадено от Бога, но, колкото и да е чудно и велико, това не са божества. Слънцето, например, няма такива отношения към хората, каквито Бог има към тях. – Какво представя слънцето? – Грамадно количество материя, един милион и половина пъти по-голямо от земята. Ние се радваме на слънцето за онова, което ни дава – за неговата светлина и топлина. Обаче, всичко това е вложено в него от Бога. По същия начин ще гледате и на човека. Ще го обичате и ще се радвате на онова, което Бог е вложил в него. От това гледище, във всеки човек има нещо Божествено. И в най-големия грешник се крие нещо Божествено. Затова, именно, дойде Христос на земята, да повдигне грешниците и падналите.
Съвременните хора се делят на обикновени и необикновени, на богати и бедни, на праведни и грешни. Благодарение на това различие, те не могат да се търпят и изпадат в крайности. Богатият гледа на бедния с отвращение и недоволство. Той мисли, че бедният иска да го изнудва. Той не подозира, че неговото богатство е основано върху труда на бедния. Бедният пък иска да стане богат. – Защо? – За да не работи. И двамата са на крив път. Праведният гледа на грешника с отвращение, без да подозира, че неговата святост се дължи на грешника, т. е. на погрешките му. Гледайте на нещата правилно. Всички хора са на мястото си. Всеки върши своята работа, както разбира. Учете се едни от други и си помагайте взаимно. Съвременните хора трябва да бъдат справедливи, да имат еднакви отношения и към богатия, и към бедния; такива трябва да бъдат отношенията им към обикновения човек и към светията. На съзнателния човек не се позволява никакво пристрастие. Ако сте слуга, вие се възмущавате от господаря си, който туря на сметката ви всеки счупен предмет. По невнимание слугата може да счупи една чаша или чиния, и господарят му веднага го глобява. Ако детето му счупи чашата, той не казва нищо, даже не му прави забележка. Ще кажете, че слугата е голям, от него се изисква повече внимание. Въпреки това, и слугата прави погрешки. Господарят е пристрастен към детето си, защото го обича. Не е въпрос да извинявате погрешките на хората, но трябва да бъдете справедливи. Като види, че слугата е направил някаква погрешка, господарят трябва да мълчи. При това положение, слугата сам ще съзнае погрешката си и ще я изправи. Чистота е нужна на човека: чистота в мислите, в чувствата и в постъпките. Погрешките и престъпленията на хората са нечиста вода, с която мият съдовете си и перат. Трябва ли човек да яде от нечистите чинии на хората? Трябва ли да чете книги, написани с нечиста ръка?
Бъдете будни и правете избор на книгите, които четете. Има добри книги, но има и такива, които внасят смут в човешката душа. Някой автор изнася добри характерни черти на своите герои и с това заставя четците да ги

обикнат. След това ги поставя в условия да се самоубият, или друг някой да ги убие. Според мене, автор, който пише драми, трябва да бъде женен, да има син и дъщеря, които обича и за които е готов да се жертва. Как мислите, какъв край ще има романът или драмата, която този баща би написал? – Краят ще бъде добър. Никога бащата не би написал драма, в която героите му умират. Може ли бащата да осъди сина или дъщеря си на смъртно наказание? – Никога! Който съди хората и им налага смъртно наказание, той не е баща. Хората критикуват, осъждат този или тази, защото не са техни деца. Христос казва: „Не съдете, да не бъдете съдени!" Никой няма право да съди своя ближен. Ако искаш да съдиш, ожени се, роди дете и, като направи погрешка, тогава го съди. Ще видиш, каква присъда ще издадеш.
И тъй, както сте бащи и майки към своите деца, бъдете такива и към чуждите. Те са чужди за вас, но всички са деца на Бога. Малцина съзнават това, поради което не познават Бога, не разбират отношенията Му към хората и казват, че към едни хора Той е по-разположен, а към други – по-малко. – Към кой слуга господарят е по-разположен? – Към онзи, който работи добре и взима във внимание неговия интерес. Такъв слуга е силен и работлив. Виждате някъде десет работника се мъчат да вдигнат един голям камък, но не могат. Дойде друг работник, погледне камъка оттук-оттам, и сам го вдига. Ще се карате ли на този човек? Не само че няма да му се карате, но ще го обикнете и ще му благодарите. Силен човек е той, знае как да започне една работа и как да я свърши. Какво ще кажете за онзи, който влиза в дома ви с торба, пълна с провизии и раздаде всичко на децата ви? И този човек е силен, знае как да постъпва. Свят човек е той. Дето отиде, все носи нещо хубаво. Светията не е бледен, сух, жълт, изнемощял. Ще кажете, че той прекарва в пост и молитва. Постът и молитвата не правят човека светия. Ако се говори за чистота и святост, това е друг въпрос. Така можеш да станеш светия. И болните прекарват в пост и молитва, но не стават светии.
Някой се изправи на молитва и заеме положение на добър, благочестив човек. Щом свърши молитвата си, започва да се кара с жена си, с децата си, със слугите си. Това не е правилно отношение. Какъвто си към Бога, такъв ще бъдеш и към хората. Бог не търпи лицемерие. Ще бъдеш мек, добър и снизходителен към погрешките им. Техните погрешки са и твои погрешки, но ти не ги виждаш. Как постъпи Христос с блудницата, която доведоха при Него? Запитаха Го: „Какво да сторим с тази блудница? Според Мойсеевия закон, такива убиваме с камъни." Христос им отговори: „Който счита себе си за праведен, пръв да вземе камък и да я убие." Мойсей беше умен човек, познаваше Божиите закони. След него дойдоха други, които измениха законите му и казваха, че са от Мойсея.
Какво заключение може да се извади от това? – Че човешките закони са изложени на постоянни промени. Обаче, природните закони, които са

Божествени, не се изменят. Според човешките закони, който взима парите на богатия, без негово позволение, е крадец и трябва да се накаже. Според законите на природата, крадецът не трябва да се наказва, защото парите не са загубени. Нищо в природата не се губи, нищо не се създава. Значи, парите нито са загубени, нито са създадени от някого. Като вещество, те и преди това са съществували в природата. Преди години, когато горя Чикаго, един богаташ предложил на един беден човек, да му даде 250,000 долара, ако влезе в къщата му и извади навън касата. Сиромахът погледнал към огъня и казал: Не мога да ти услужа. Огънят иде! Никакви пари не ми трябват. Богатият се намирал в трудно положение, затова предлагал на бедния такава голяма сума. В друго време, ако някой би се осмелил да вземе хиляда долара от касата му, щеше да бъде предаден на полицията, като крадец. Трябваше да се намери някой смел и честен човек, с висок морал, да извади касата на богаташа навън и да му каже: Не ми трябват парите ти! Ако бедният работник се хвърли в огъня за 250,000 долара, той ще извърши престъпление към своя живот. Но и богатият, който е готов да жертва част от парите си в тежки моменти на живота си, също върши престъпление.

И тъй, не чакайте да дойдат критични моменти в живота ви, които да ви заставят да жертвате част от богатството си. Не мислете, че като се молите за някого и постоянно му натяквате, молитвата ви ще се приеме. Казано е, че трябва да се молите един за друг, но никой да не знае това. Молитвата е свободен, доброволен акт. Ако изисквате от някого да се моли за вас, нищо няма да постигнете. Молете се за ближните си, за да се молят и те за вас. Някой минава за голям грешник и дохожда при вас с желание да се помолите на Господа, да се простят греховете му. Не бързайте да го съжалявате. Кажете му, първо той да се помоли на Господа за себе си. Ако се приеме молитвата му, и вие ще се молите за него. Невъзможно е да се молите за грешника, преди той да се помолил за себе си. Така постъпва дяволът. Той иска другите да се молят за неговите грехове и престъпления. Смирение се иска от човека! Той трябва да бъде готов да се покае и да признае погрешките си.

Какво се иска от съвременния човек? – Да бъде справедлив, да върши волята Божия и да се радва на доброто. Щом е справедлив, той ще бъде снизходителен към погрешките на хората. Учете се от погрешките на другите, без да ги осъждате. Влизайте в положението им, за да разберат и те вашето положение. Каже ли някой, че хората не го разбират, той не мисли право. За да ви разбират другите, първо вие трябва да разбирате себе си. Щом разбирате себе си, и хората ще ви разбират. Кажете ли, че никой не ви обича, вие сте на крив път. Как познахте, че никой не ви обича? Който люби, и него ще любят. Любовта ражда любов. Следователно, като любите, и вас ще любят. Любещият е свободен човек. Той не познава, нито болестите, нито беднотията, нито мъчението. За него

е безразлично, дали има пари, или няма. Дето отиде, той е добре приет. Всички хора са негови братя и сестри.
Съвременните хора говорят за любовта, без да разбират, какво представя тя. Казано е в Писанието: „Бог е Любов.“ Дето любовта присъства, там е величието на Бога. Човек се разширява, смекчава и отваря ума и сърцето си за всички живи същества. Любящият става слуга на Господа. Той е готов да направи всичко, което Бог иска от него. Ако очаква всичко наготово, Бог и ближните му да работят за него, той ще изгуби любовта, и животът му ще се обезсмисли. Страшно е да се обезсмисли животът на човека. Ти работи за своя ум и за своето сърце, без да очакваш на другите. Ако ги караш да работят за тебе, в скоро време ще ги изгубиш. Какво представя човек без ум и без сърце?
Мнозина търсят любовта, но малцина я намират. Къде се намира тя? Който иска да намери любовта, да отиде при някой малък, чист извор; при някоя малка мушичка, която има полет нагоре; при някое цвете или дръвче, което прави големи усилия да израстне нагоре, да цъфне и даде сладък плод, от който да се ползват и други същества. Не търсете любовта при големите извори, при големите дървета, при силните животни и хора. Дето любовта присъства, всичко е ценно. Затова казваме, че Божиите неща и в началото, и в края са еднакво ценни. Който не разбира Божественото, не го оценява. С една клечка кибрит можете да запалите толкова огньове, колкото и с цялата кибритена кутия. Важно е да запалите веднъж огъня. Щом го запалите, можете да го пренасяте дето искате. Силата на любовта е в малката кибритена клечка, а не във всичките клечки. Задръж една клечка за себе си, а останалите раздай на своите ближни. Задръж само един лъч от любовта за себе си, а от останалите нека се ползват твоите ближни. Радвай се, когато всички хора възприемат любовта и се ползват от нея. Любовта е достояние на всички хора, а не само на едного. Радвай се, че Бог е навсякъде.
Защо страдат съвременните хора? – Защото са изпратили Бога да работи вместо тях. За да се освободите от страданията, идете вие на работа, а оставете Бога на вашето място. Станете слуги на Господа, а Него турете на вашето място. Бог да бъде ваш господар, а вие – Негови слуги! Само така ще осмислите живота си и ще оправите работите си.

– Божият Дух носи всичките блага на живота.

31. Утринно Слово от Учителя, държано
на 3 май, 1936 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

---

*) Послание към Филимона.

1936_05_03 Четирите качества
неделно утринно слово Книга: Трите родословия - Жануа

ЧЕТИРИТЕ КАЧЕСТВА

3 май 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето леко прошарено.
Времето ведро, бодро! Приятно.)
Нарядът:
„Добрата молитва“
91-ви псалом
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“

Ще прочета Посланието към Филимону. То е едно частно писмо, което Павел е писал на Филимона. Едно от най-хубавите му писма. И който го чете, може да го има като един образец. (1, 2 и 3 стих.) Туй е встъпление. Предисловие е това. (До 10 стих.) Онисим е един слуга на Филимон – раб, който е избягал от него и отишъл при Павел в Рим. А според тия закони, господарят е имал право да го вземе и всичко да направи. Павел се застъпва за него. Защо? Значи, обикнал го. „...“

„В начало бе Словото“

Потребно е човек да има четири качества едновременно. Да бъде обикновен човек, да бъде талантлив човек, да бъде гениален и да бъде светия едновременно. Сега хората имат понятие за обикновен, а като го видиш, казва: „Той е обикновен човек.“ Видиш друг, казваш: „Той е талантлив, гениален и светия.“ И наместо един човек, имаш четири човека. И не знаеш кого да предпочетеш. И всеки иска бъде светия. Но туй, което обикновеният човек може да направи, светията не може да направи. И туй, което светията може да направи, обикновеният не може да направи. Аз вземам крайните типове. Туй, което обикновеният човек може да направи, геният не може да направи; но и туй, което геният прави, обикновеният не може да направи.

Та казвам: Само така, ако сте, вие може да ме разберете какво ви говоря. Някой път вие ме разбирате като обикновени хора. Казвате: „Тази работа е много обикновена.“ Обикновеният човек, за да разбере себе си, трябва да стане светия. И светията, за да разбере себе си, трябва да стане обикновен човек. Нищо повече.

Ще кажете: „Как да го разберем?“ Как ще го разберете, като сте го разбрали другояче? Туй е правото разбиране. Ти ще кажеш: „Че как тъй, аз да се унижа, да стана обикновен човек?“ Обикновеният човек, това е новороденото дете. Светията, това е старецът, който е излезнал от обикновения човек. Вие не разбирате процеса. Че детето е обикновен човек, кряска, 4 килограма тежи. А старият се отличава по тежест, тежи 60–70 килограма. Голяма разлика има в тежестта. Но питам: Ако той не мине през пътя на обикновения човек, старец може ли да стане? Отношението е: обикновеният човек и светията, детето и стареца. Това е отношение. Та, в обикновения човек вие виждате зародишите, които са вложени от Бога. И този, обикновеният човек, се нуждае от условия, за да се развие Божественото в него. Вие не познавате обикновения човек. Това са зародиши в него. Това са възможности, които Бог е вложил. А вие казвате: „А, обикновен човек съм.“ Много хубаво, че познаваш, че си обикновен. Откога се познаваш? Ти светия бил ли си? – „Е, не.“ Ти нямаш понятие. Тогава за обикновен човек не може да ми говориш. Дойде друг, казва: „Аз съм светия.“ Казвам: Ти обикновен човек бил ли си? – „Не съм бил.“ Ти не си разбрал себе си. И ако светията мисли, че не е бил във формата на един обикновен човек, как ще се познае той?

Питам тогава: Ако такива са вашите понятия, за кого слезна Христос? За светиите или за обикновените хора? За праведните или за грешните? Още повече, кой греши? Обикновеният човек. И всичките спорове излизат все от обикновените хора. Децата правят погрешки с обикновени хора. Детето прави погрешка с обикновен орех. Детето ще откъсне този орех, ще го изяде; и майка му ще го набие, че откъснало и изяло един обикновен орех. Изядеш една обикновена ябълка – набият те, че си я откраднал.

Та, всичките погрешки в света стават все за обикновени работи. Наточат ти една баница – това е обикновено нещо. Сготвят ти една кокоша супа – това е обикновено нещо. Бият те после за кокошата супа, че друг трябвало да я изяде, а ти си я изял. Или пиеш едно кафе или чай – и то е обикновено нещо. Отношението ви казвам. Аз говоря за обикновени работи. Вие се спирате, кой е прав или кой е крив. Това са обикновени работи. Е, имал си някоя хубава шапка на главата. Това е обикновена работа. Каква шапка трябва да носи светията? Ама, той, казва, без шапка ходи. Как без шапка, той много хубава шапка носи. Природата му турила капела такава. Сега не говорим за светии с голи глави. Защото светия с гола глава няма. Голата глава, казват, че е учена глава, гениална може да бъде, но голата глава светийска не може да бъде.

Сега аз ви навождам тия неща за един начин. Ако нямате този начин за

разсъждение, вие ще си създадете сами много нещастия. Вие не може да различите кой е прав и кой е крив и т.н. Вземете, като четете Библията, че Ева яла от плода – детинска работа. Изяла една обикновена ябълка. Погрешката не седи там, не е в ядението на плода. Погрешката на Ева е в неспазването на Божествената заповед! Казва там Господ: „От туй дърво няма да ядете!“ Нищо повече! Въпросът е там. И казва: „В който ден ядете, ще умрете.“ То не е за сега, за сегашната ви възраст, за сегашните ви разбирания. За сегашните ви възгледи не е. Той не им разправя много, той казва само: „От това дърво няма да ядете; в който ден ядете, ще умрете.“ Те се усъмниха, искаха да видят дали това е вярно или не. Искаха да проверят дали Божиите думи са верни или не. Значи, те не вярваха на Баща си. Казват: „Ние сме малко по-умни от Него. Той, Бащата, казва така.“

Че, хубаво, вие всеки ден не правите ли същите погрешки? Не ядете ли от забраненото дърво? И например вземете, че вие одумвате някого. Погрешката не е това, че вие го одумвате. Вие ядете много обикновена работа. Ядете волска пастърма. Да одумваш човек е: волска пастърма на някой стар бивол глождиш. Като му гледам акъла, казвам: това е празна работа, колкото ядеш, нищо няма да изкараш. Не се занимавай с биволска пастърма; остави на кучетата да ядат това, а ти се занимавай с друга работа. Ти седиш и се занимаваш, че ти не си учен човек. Занимаваш себе си, че не си свят човек. Че нямаш достатъчно любов, че сърцето ти, че умът ти, това-онова. Всичките тия неща са заблуждения. Бог е турил велики работи в тебе и ти не ги признаваш, а казваш: „Това нямам, онова нямам.“ Не си работил над себе си. Почни да работиш.

И гледам тук един брат, тук бяха го пратили, стар брат от Айтошко, го бяха пратили, за да го лекувам. Но какво ще го лекувам? Казва, че тъй не е на себе си. Той чел Евангелието и го разбрал по старчески, като стар човек. И защо почнал да го разбира тъй? Понеже неговата другарка, старицата, като била с него, давала му друга светлина; сега неговата другарка умира. Като умира, той не може да си представи къде е. А пък без нея не може. И тръгва той, намира вече посещава все стари сестри и им говори за любовта. Набедяват го, как тъй той, старият, да говори за любов. Чудни са тия хора! Ама говори човекът за Бога. Бог е Любов. Че говорил за любовта, какво има? И като е бил тук, една млада сестра при него се приближава, той казва: „По евангелски трябва да те целуна.“ Тя малко се стъписва. И след туй, да кажем, той си позволи да я целуне; тя си чисти лицето, казва: „Този дърхолек!“ Ще каже: „Той ли се намери? Да беше някой млад дошъл.“

Сега, изнасям ви възгледите, които мъчат хората. Не е това, което трябва да мъчи хората. Ние се измъчваме, че Бог обръща внимание на един червей, грижи се заради него, дава му храна. Ангелите обръщат внимание на

растенията, дават част от времето си за тях. А хората считат, с презрение казват: „Това е дърво.“ Дърветата пред ангелите имат почитание, а пред нас са „дърво“. Животните, млекопитающите пред архангелите имат почитание, а ние казваме: „Това е вол.“ Благодарение на тия ангелски деца – защото животните са деца на архангелите – изорават се нивите на хората. Аз гледам, някой вол го дупчат, той погледне, казва: „Тя, тази работа, ще се свърши.“ Не бързай да изореш всичката земя. Господ ти дал да изореш 2–3 декара, а ти искаш да изореш 200–300 декара. Че, то е грешно да изореш 300 декара, то е грешно да изореш всичката земя. А че не изорал волът ти тази земя, ти го считаш за грешник и го биеш, дупчиш го.

Сега, върху характера на Павел. Той се застъпва за един роб. Онзи (Филимон) казва: как тъй той да избяга? Не слуша. Той (Павел) му казва: „Избяга твоят раб, дойде при мене и възприе Господа. Сега Господ го прие при себе си – казва апостол Павел – като Негово чадо, като Негов син.“ Казва: „Доброто, което има да направиш на него, направи го, а злото, което на него може да направиш, направи го на мене.“ Вече застъпва се за него. Казва: „Не го считай като твой раб, а твой брат!“ Хората са чужди дотогава, докато нямат вътрешна връзка. Кои неща са чужди, непотребни в света? Които гният, гниещи неща. Една гниеща ябълка е без съдържание в известно отношение. Една здрава ябълка, която е горе, на дървото, има съдържание. Всеки може да я яде, няма никой грях в това. Но като ядеш, не трябва да правиш престъпление. Ти като ядеш ябълката, може да направиш престъпление; ако не я сдъвчиш хубаво, ябълката, както трябва, ти ще направиш престъпление и ще имаш главоболие. Ти ще я сдъвчиш тъй, хубаво. А тази, изгнилата ябълка, която за тебе е изгнила, вие я изхвърляте. Не. Потребните семена са вътре в нея, ще вземеш и ще ги посадиш.

Та казвам сега: За да се образуват правите отношения, човек трябва да вижда Божественото навсякъде. Например къде е погрешката? Хората, които едно време не изучиха каква сила се крие в Слънцето, почнаха да го обожават, считат го за Божествено. Погрешката е там, че Слънцето е направено от Бога, но Слънцето не е божество. Слънцето към вас няма тия отношения, които Бог има към вас. Тя е една колективна материя, която е един милион и половина пъти по-голяма от Земята. И съдържа повече материя. Питам сега: „В какво ще вярвате в Слънцето?“ Кое ще обичате в Слънцето? Ще обичате в Слънцето това, което ви дава. А това, което Слънцето дава, то е носител на онова, което Бог е вложил в Слънцето.

Та казвам: И всеки един човек, вие ще го обичате за онова, което Бог е вложил в него. Няма да считаш, че този човек е прост човек. Не. Обичен човек е. Даже и Христос за грешниците, не ги счита за обезнадеждни.

Грешници са, има нещо в тях.

Та казвам: Ако сега светът би се повлиял... Сега ние считаме тия неща непотребни. Ние считаме едни хора праведни, а други грешни; едни по-обикновени, други светии. Тогава се заражда едно различие. Обикновените хора имат едно отвращение от светиите. И сегашните светии имат отвращение от обикновените хора. Сиромасите хора са обикновени хора, богатите хора са светии хора. Тъй е. И всеки от вас иска да бъде богат, защото богатият е светия. Как не, за праведник минава. А онзи сиромах човек, той е обикновен човек. Няма нищо той. Не че няма нищо. Има нещо вложено, което ти не си видял. Светийството и богатството на богатите хора се поддържа от обикновените хора. Не работят богатите хора, а работят сиромасите. Погрешката е там, че сиромасите искат да не работят. Сиромасите искат да не работят, а богатите искат сиромасите да работят. Възгледи. Сиромасите се учат, казват: „Не трябва да работим ние.“ Те мислят, че да не работиш, трябва да бъдеш светия. А светиите искат обикновените хора да работят. Богатите хора искат сиромасите да работят.

Сега трябва да виждате потънкостите, които трябва да пренесете във вашия живот. И вие сега едновременно имате положението на един богат човек и на един сиромах човек. Положението на един светия и на един обикновен човек. И не може да примирите тия два възгледа в себе си. Например вие не може да примирите – едно дете ако имате, което обичате, и ви счупи една чаша, въпрос не правите за вашето дете. Но имате един слуга, когото не обичате, и той счупи чаша – ще го хукате, ще го биете, ще кажете: „Ти защо да счупиш чашата?“ Питам: Къде е вашата справедливост? Не че го хукате. У вас има известно пристрастие. Защо детето ви като счупи чашата, няма никаква погрешка, а слугата ви като счупи чашата, има погрешка? Де е погрешката? И защо чашата, като я счупи вашето дете, не я плаща; а слугата като я счупи, вие я тургате на сметката му? Защо? И при това, вие като постъпвате така несправедливо, като дойде до вас, Бог ще ви постави в положението на богат и на сиромах. Ще ви снема. Вие ще се обърнете и ще кажете: „Господи, не виждаш ли моите страдания?“

Когато хората постъпват тъй, както богатия и сиромаха, ти се обръщаш към Господа, как ще погледне Той на тебе. Ако ти си накарал твоя слуга да плати счупената чаша, като се помолиш на Господа, и Господ ще те накара и ти да платиш счупените неща по същия начин. Не е въпрос да извиняваме нещата. Аз не говоря да го извиниш; но в даден случай, аз вземам, че не разсъждаваме правилно. Ако аз съм на такова място, аз трябва да съзнавам това и да разсъждавам. И господарят нищо не трябва да казва, а слугата трябва да съзнава това в себе си. Слугата да има сам това

съзнание. Тази работа, че е счупил чашата, то е негова работа. И богатият трябва да се занимава само със здравите чаши; а бедният трябва да се занимава само със счупените чаши. И питам тогава: Вие, които минавате за праведници и светии, имате ли нужда да си каляте ръцете с нечистите паници, да ги чистите? Да виждате какви помии има вътре. Е, да допуснем сега, че има книги. Защото и книги има добри и лоши. Има обикновени книги и светийски книги има. Ако ти четеш една обикновена книга...

Да ви наведа сега въпроса за сегашните автори, които пишат романи – не пишат право! Защо? Безсърдечни хора са те. Много безсърдечен е този автор! Ама той гьоз-гьоре, героят и героинята ще ги тури и после ги умъртвява. И сърцето му не мига. И ще го представят това на сцената – тъй, както авторът е писал. Не! Аз давам друга максима: автор, който не се е женил, няма право да пише! Той трябва да се ожени за една добра мома, да роди – да има една дъщеря и един син, те да израснат по на 21, 20 години и тогава да напише един роман; и тогава да умъртви героя и героинята си – синът и дъщерята. Ако те му са героите, той никога няма да напише такава трагедия – да умъртви сина и дъщеря си. А ще гледа малко по-мекичко да минат. Тогава, ако направят една погрешка, ще видим как ще ги съдете. Смъртно наказание няма да има.

Вие сега съдите хората, защото не са ваши деца. Нямате право да съдите никого! Ожени се, роди дете, и като направи погрешка, тогава го съди. А сега, не си женен, не си родил деца, като направят погрешка, ще ги съдиш. И то на смъртно наказание. Няма да говориш така!

Е, питам сега: Кои хора считате деца на Бога? Кои? Разни понятия имат хората. За да напишеш един роман, ти трябва да туриш сина си за герой, дъщерята за героиня. И тогава ще напишеш един роман. И на свят да бъде той! И тогава ти ще влезнеш в това, написаното.

Е, как ще обясните това? Всичкото разделение, което съществува между хората – че те не разбират тези потънкости. Те имат за Бога особено понятие; те мислят, че Бог към някои е разположен повече, а към някои е по-неразположен. Един господар е добре разположен спрямо слугата си, който работи за него. Който е умен, който добре работи, винаги е разположен. Спрямо силните хора човек е добре разположен. Защо? Силен е човекът, върши работа. Гледаш, там 10 души се пънкат. Разправят ми един случай, мисля, във Варненско, село Николаевка, преди 60–70 години е била тази работа. Дванадесет часа работници се пънкат да вдигнат един камък върху една чешма, както сегашните плочи, да я турят отгоре на чешмата, да я завъртят! Идва един и казва: „Какво се пънкате? Ти може ли да го вдигнеш?“ Те казват: „Не можем да го вдигнем.“ Гледа той

този камък, казва: „Де искате да го турите?“ – „Там.“ Навежда се той и вдига камъка. Е, как ще се карате на този човек? И каква погрешка ще намериш? Че как ще се караш на един човек, който дойде вкъщи ти, отвори торбата си и остави храна и гозба на децата и жената? Как ще се караш? Туй разбирам аз силен човек, знаещ човек. Светията, като влезне вкъщи, с торба влиза той. Той не иде с празна торба и със сгънати ръце, хилав, очите му хлътнали. Туй е хафиф светия. Пожълтял, казват, той от пост. Тази работа с пост не става.

Мен ми разправяше една ученичка от осми клас от Варна. Актьорка, представлява и се смее. Казва: „Не си знаех веднъж урока, пък исках да покажа, че ми е жалко нещо. Зная, че той е строг, ще ми тури единица; пък аз почнах да плача и си намазах с плюнка очите. И той, като ме видя, каза: „Хайде, втори път ще си научиш урока.“ Ако не бях си намазала с плюнка очите, щях да получа единица.“

По някой път вие отидете при Господа и намажете се тъй. Престанете да си мажете очите с плюнка! Тази същата ученичка представляваше учителя и директора. Пак в осми клас, дошъл министърът на просветата да ги пресее, а те малко немирни седели. А той иска те да бъдат разположени, че като излезне министърът, да бъде урокът добре предаден. И после, от това как ще се държат учениците, ще зависи неговата работа. Това засяга и неговото поведение. Та, той, като говори с министъра, е сериозен, а после, като се обърне към тях, заканва се с пръст. Казва: „Хем да не отговорите нещо, да ме компрометирате.“ А пред министъра благоговее.

Че, ти седиш пред Господа, плачеш, молиш се, а идеш наругаеш жена си, децата си, слугата си. Този налагаш, онзи налагаш. Питам: Де е тук онази справедливост? Казвате: „Това са обикновени работи.“ Не. Човек като се разправя с Господа, туй положение трябва да го има към всички хора. Туй е идеално. Като дойдеш, да бъдеш снизходителен към погрешките на хората. Защото тия погрешки, които хората правят, и ти сам ги правиш, не си се освободил от тях. И като дойдем до Христа, виждаме, доведоха Му една такава, разпусната, казват Му: „Казано е според Моисеевия закон да ги чистим, с камъни да ги убиваме. Те развалиха света.“ Че, развалените жени са един резултат не на тях; това е един външен резултат на строя, на хората, на разбиранията, на религиозните разбирания, на учителите. И Христос казва: „Който от вас е безгрешен, той да хвърли камък.“ Не е писал Моисей. Той беше много умен човек. А после други натургаха, че това казал Моисей, онова казал.

Е, питам: Де е грехът сега? Ако един от касата си изважда пари, не е грешно; ако друг му извади парите, е грях. В какво седи грехът? Богатият

като извади парите, не е грях; сиромахът като извади парите, било грях, че откраднал парите. Онзи, богатият, като извади парите, не ги е изял; крадецът като извади парите, и той не ги е изял. Къде е престъплението? Престъплението, според сегашния закон, е, че той откраднал парите. Е, парите могат ли да се крадат? То е едно заблуждение. И се съдят. И съдят; и онзи, който краде, и онези, които го съдят, всички са в заблуждение. Защо? Че откраднали парите, че са отишли парите. Изгубиха ли се парите? Не са изгубени. Ама той нямал право. Тогава ние сами се осъждаме.

Когато горя Чикаго, мисля, в 75-а година, един богат човек изнесъл касата си, минава един работник, той му дава 250 000 златни лева, да му изнесе касата на половин километър. Този му казал: „Не се нуждая от твоите пари, защото огънят иде." Ако той беше бръкнал в касата му да извади 1000 лева, той щеше да го предаде под съд; а сега му дава 250 000, а онзи се отказва. Питам сега... Онези, които изнасят примера, искат да покажат... Аз виждам разликата другаде. Този работник трябваше да вземе касата му, да я занесе и да каже: „Аз не ти искам нито един лев." Понеже той се намира на зор, затова дава парите.

Павел казва, че можал да остави неговия раб при себе си, но за да не накърни неговото чувство, иска туй, което направи заради него, от любов да го направи. Защото, ако този работник беше взел 250 000, то е престъпление. Той трябваше да вземе касата и да я занесе без пари. А този, богатият, трябваше да извади тия пари не когато се намира на зор, а когато е в добро разположение, да ги извади и да ги даде. А не в този случай – кой ще му помогне?

Та казвам: Не чакайте да ви заставят насила да дадете 250 000 лева, защото никой няма да ви вземе парите. И престанете да мислите, аз съм слушал много християни да казват: „Аз се моля заради него." Много хубаво. Ти да се молиш за едного – ти да го знаеш; даже аз да не зная. Някои казват: „Я се помоли за мен." Аз ще му кажа: Ако ти се молиш за мен, и аз ще се моля за тебе. Ако ти не се молиш за мен, и аз няма да се моля за тебе. Казано е: „Молете се един за друг." А не да ми се заповядва от някого: „Ти се помоли заради мене."

Вие ще попаднете в онази погрешка, която един светия направил. Голям светия, първокласен. Туй е от житията. Явява се дяволът при него и му казва: „Аз съм голям грешник, помоли се заради мене на Бога, да ми се простят греховете." И той започнал да се моли, обезпокоил Господа, и Господ да прости на дявола. Идва един ангел и казва: „Слушай, молитвата ти не е приета." Защото този се явява като стар човек. И казва: „Този,

старият, е дяволът. Но за да го познаеш, че той е, ще му кажеш да направи нещо.“ И му казва [да поиска от него да каже:] „Господи, аз съм мерзост на запустението, бъди милостив към мене!“ И [да] започн[е] този старец да се моли по този начин цяла една година. „И тогава твоята молитва ще бъде послушана.“ Идва старецът и [светията] казва: „Аз ще се помоля за тебе, но ти ще идеш на една чукара и ще кажеш: „Господи, аз съм мерзост на запустението, бъди милостив и да ми простиш!“ [...] Тогава му казал светията така: „Древната злоба не може да бъде нова добродетел.“

Няма какво да се молите за дявола. На дявола аз бих му казал така: Ако ти се молиш за мен, и аз ще се моля за тебе. Моята формула: Ако ти се молиш за Господа и Господ те послуша, и аз ще се помоля за тебе. Но ще го туря така: Ако ти се помолиш на Господа и те послуша Господ, и аз ще се помоля за тебе. И мен ще ме послуша Господ. Но ако тебе не послуша Господ...

Сега прочетете вие посланието. За кого се молите, не говорете. Имайте една справедлива мисъл: да вършите Волята Божия. И не правете разлика в себе си между един човек и друг. Върху доброто, което вършиш, възхищавайте се от него; но не гледайте с презрение на хората, когато правят погрешки. Учете се от техните погрешки.

Много хора се мъчат за неща, дето няма никакви погрешки. Вие се мъчите, че живеете в едно общество, дето хората не ви разбират. Сега, в какво седи разбирането? Да ви хвалят ли хората трябва, или да ви обичат? И най после, оставете на всеки човек да прояви своята любов тъй, както той разбира. Не тургайте никакви правила, как да обичат хората. Вие за себе си може да имате едно правило, не много. И всеки човек трябва да си държи своето правило както той разбира. Едно правило за Любовта. Любовта се отличава. Ако вие имате само едно правило на Любовта, големите безпокойства, от които днес се мъчите, ще изчезнат. Ако имате едно правило на Любовта, вас сиромашия няма да ви мъчи, болест няма да ви мъчи, лоши мисли няма да ви мъчат. Всички ще бъдете свободни, като дойде Любовта. Щом се измъчвате, това показва, че вие говорите за Любовта. Но щом имате Любовта в себе си, тази Любов...

Какво нещо е Любовта? Вие си представяте Любовта като нещо неодушевено. Вие говорите за Любовта, но нямате понятие какво нещо е Любовта. Че, като дойде Любовта, Той е Бог, Който присъствува в Своето величие вече във всичките твои понятия, в разбирането ти. Той е взел най-последното място в тебе. И най-малката погрешка, която ти направиш – искаш да Му заповядваш. И Той се отдалечи, заминава си. Ти искаш да заповядваш на Господа да направи нещо за тебе. Той ще иде да направи

това, но ти ще усетиш голямата загуба! Вие не разбирате какво нещо е да накарате Господа на работа. Че, ти искаш да накараш сърцето си да изоре нивата. Че, докато изоре нивата, ти какво ще правиш без сърце? Вие казвате: „Господи, това да направиш.“ Докато Той замине, вие ще останете без сърце, ще останете празен. А ти стани един отличен слуга, че каквото Господ иска от тебе, ти да го направиш. А не искай Господ да ти го направи за тебе. Защото, ако речеш Господ да направи нещо за тебе, ще дойдат най-големите страдания.

Аз ви превеждам пример: да изкараш сърцето си на работа и мозъка си на работа. Че, с какво ще мислиш тогава? Вие казвате, че еди-кой си не обича никого. Че как го разбраха, че не обичал? Вие били ли сте в сърцето на Господа? И после, вие казвате, че обичате някого. Аз не съм виждал един да ме обича. Както зная, когато джобовете ми са пълни с пари, повече ме обичат. Когато съм по-красив, пт ме обичат; когато съм облечен с хубави дрехи, когато съм повече напарфюмиран или когато вземам по-голяма власт, ме обичат. Привидно е това. Любовта е един закон, който обръща внимание на нищожните работи в света. Нищо повече! Любовта не се интересува от Слънцето, от звездите; не се интересува от царете, а се интересува от малките работи, дето никой не обръща внимание. И ако искате да я намерите, там ще я намерите. Ако искате да намерите Любовта, ще я намерите в един чист извор, дето камъни хлопат, който тече – там е тя. Тя взема участие там. Дето има мътна вода, блата, няма я там. В някое малко чисто изворче, Любовта е там, при малките работи. Любовта е при малката мушичка, но тя е седнала при един цвят и се мъчи, какво да направи? Интересува се тази малка мушичка, да влезе в този, малкия цвят вътре. Любовта е там.

Вие всички сега така сте възпитани, че търсите Любовта при младата мома, която иска да се ожени и търси някой княжески син. Тя търси Любовта там. Всичко може да намери, но не Любовта. Вие търсите Любовта в един светия. При светиите любов няма. Светията е една мома, облечена с хубави бели дрехи, и всеки иска да я пипне, да опетни дрехите ѝ. Ти, като идеш при светията, ще седиш най-малко [на] 4–5 метра, да не би да му окаляш дрехата. Туй е вашето разбиране. Туй е сегашното разбиране. Туй е религия. Какви ли не морали не са му чели. Че туй е морал. За мен морал съществува там, дето е Бог. Това е морал. Бог, Който обръща внимание на най-нищожните неща, които Бог е създал, и ги въздига. И туй, въздигнатото, е онова, което Бог е въздигнал. То са резултати. А вие не оценявате, което Бог е въздигнал. А вие на онова, което не е въздигнал Бог, вие на него давате всичкото уважение. Божиите работи и в началото, и в края имат една и съща цена. Само че вие не разбирате Божиите работи в началото и в края.

Един пример, за да се изяснят работите. Стоте клечки кибритени съдържат същата възможност и цена, колкото и едната кибритена клечка. Казвате: „Запали 100 клечки.“ Аз мога да запаля 100 неща с една кибритена клечка. Силата в какво седи? Като запалите огън. Вие мислите съвсем ограничено. Една клечка вземам и запалям огън. А този огън може да го изнесете навсякъде. А вие считате, че една клечка може да изгасне. Че клечка, която гасне, не са клечки.

Следователно тебе ти трябва само една клечка от кибритената кутия. А другите трябва да ги раздадеш. Туй е в Новото разбиране. А щом държиш всичките за себе си, ти не си разбрал Божия закон. Ти искаш само ти да чувстваш Любовта за себе си. Ти не си разбрал Божия закон. Ти искаш само ти да чувстваш Любовта. Ти се радвай, че Любовта е навсякъде. Ти се радвай, че Бог е навсякъде.

И понеже ние страдаме. Защо страдаме? Вие сте изпратили вашия Господ на работа, а вие сте останали да Го чакате. Там е вашата погрешка. Повикайте Го назад. Идете вие да работите, а Той да седи, дето сте вие! Само така ще ви се оправят работите. И ако не ме послушате, ще останете такива, каквито сте сега. Ще останете такива светии и обикновени хора, за да разберете света.

Божият Дух носи всичките блага на живота! (Три пъти.)

6.05 ч сутринта

(На поляната – упражненията.)

31-во неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 3.V.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев*

* След тази дата, до 19 август 1936 г., беседите не се изнасят редовно поради побоя, нанесен на Учителя от злосторници. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

1936_05_06 Тайни и откровения
лекция пред общия окултен клас

ТАЙНИ И ОТКРОВЕНИЯ

Трябва да имате една ясна представа за света. Казвам: една ясна представа, за да не се заблуждавате. Тъй както изучавате сега света, има мисъл, чувство и движение. Три са. Мисълта дава форма, направление на нещата, чувството – съдържанието, а движението – това е облеклото, без което не може. Но облеклото в природата играе важна роля.

Гледам упражненията. Трябва да се коригират. Тъй както правите упражненията, вие губите голяма част от енергията, която можете да придобиете. Вие едва ли използвате една десета от енергията, която ви се [дава]. Всичко се прахосва. Защото в тия движения има движения на растения, има движения на животните, има движения и на човека. Те са така свързани и преплетени в живота. Казвам ви. Казвам, в гимнастиките трябва да се възстанови първоначалното движение.

Има един външен свят човешки, има и един вътрешен свят човешки. Има един външен свят Божествен, има и един вътрешен свят Божествен. Казва: "Слушай вътрешното." Но и във вътрешното човешко има заблуждение. Колкото във външния човешки свят има заблуждения, толкова и във вътрешния човешки свят има заблуждения. Аз уподобявам външния човешки свят на позлатен, отвън е позлатен. Когато дойдат големите страдания, изтрива се позлатеното. Божественото и отвън е златно, и отвътре е златно. По това се отличава. Казвате: "Вътрешното." Кое човешкото? Човешкото без разлика, и външното е, както вътрешното. Ако е вътрешен човешки свят, е право, но и външният Божествен свят ако е, пак е право. Та казвам, в движението трябва да различавате. В съвременната графология по почерка се познава характерът на човека, какъв е човек, алчен ли е, или страхлив, има ли слабости, добродетели? Според както пише човек, такъв е. Като измени човек своите мисли и чувствания, изменя се и почеркът на човека.

Ако вие наблюдавате, когато играете гимнастика, същият закон: ще видите кому какво липсва. Трябва да правите упражненията и трябва да имате едно съзнание, че то е за ваша полза. За пример някой тури ръцете напред (отпуснато ръцете напред), то е животинско състояние. Състояние да благославяш. Ако в себе си укротяваш животното, тури ръцете си така, но ако искаш да възпиташ човека, така не може. Няма мярка. После пръстите на ръцете няма да бъдат разперени, но затворени. Ръката да бъде вдигната на 45 градуса и да е съсредоточена нашата мисъл. Когато се упражнявате,

вие не трябва да мислите кой как прави упражненията, но вие как ги правите. Вашата мисъл трябва да влиза и в ръката, и в краката, навсякъде трябва да участва. Мисълта и чувствата да участват навсякъде. Сега, при някои от упражненията вие се обръщате наляво или надясно, или на юг и север, на изток или на запад. Към север – това е положително, към юг – това е отрицателно. Значи, за да имам едно действие, за да бъде едно движение правилно, трябва да има една положителна и една отрицателна страна. В едното движение възприемате повече електричество, а в другото движение възприемате повече магнетизъм. В областта на магнетизма има мекота, той носи мекота. Електричеството носи повече твърдост. Ако човек иска да бъде твърде устойчив и постоянен, да не бъде страхлив, трябва да има повече електричество. Ако иска да бъде мек, да устоява на обсадата, която някой прави, той трябва да има магнетизъм. Когато обсаждат, жилав трябва да бъде. Всяко движение, което правите в походката, когато ходите отвън в упражненията, трябва да правите корекция. Вие вървите и се навеждате. Навеждането показва, че имате два центъра: единият – земята, а другият – слънцето. Щом се навеждаш, показва, че си в съюз със земята, центърът на земята е взел надмощие, ти образуваш крива линия. Работата не върви добре. Ти ще се изправиш добре. Мъдрецът трябва да се изправи. Ти като заминеш за другия свят, няма да заминеш като животно, ще се изправиш, ще държиш двата центъра. Когато ядеш, мислиш за земята, отдето дошла храната. Не мисли откъде дошла храната, мисли за онзи, който ти изпратил храната. Мисли за онзи, който ти дал храната. Та по някой път вие мислите, че нещата може тъй да станат. Казвате: "Той светът ще се оправи." Как ще се оправи светът. Един ангел може да дойде да ти даде известни наставления, как да се упражняваш, но ако не го слушаш, ти нищо не може да се ползваш.

Та и в упражненията трябва да има един вътрешен ритъм, за да бъдат полезни и за да бъдат здравословни. И сега са здравословни, но голяма част отива неизползвана. И у вас се роди едно объркано състояние и после казвате: "Нас не ни трябва, ние научихме тия упражнения." Има неща, които, докато си на земята, все ще ги правиш. Ти не може да престанеш да дишаш. Щом престанеш да дишаш, свършено е. Щом престанеш да ядеш, свършено е. Щом престанеш да мислиш, свършено е. Щом престанеш да чувстваш, свършено е. Следователно тия упражнения, които ние ги имаме, те са външен израз. Човек трябва да види доколко неговата мисъл е права, доколко неговите чувства са прави и доколко неговата воля е права. Като правите упражненията, може по този начин да изправите много ваши недъзи. Наследствени черти може да изправите. Наследствените черти внасят винаги една тъмнота. Когато вие се намирате в едно неразположено състояние, мрачно ви е така, казваш: "Мене не ме очаква нещо хубаво." Един чувствителен човек казва: "Не ме очаква нещо добро." Той чувства,

понеже в природата дошла мъгла. Казва: "Защо дошла тази мъгла?" Трябва да пита себе си защо дошла мъглата. То е все същият въпрос. Той казва: "Защо дошла мъглата?" Ти защо си дошъл? Мъглата, и тя иде да диша тук. Във всяка водна капка живеят разумни същества, които идват тук да дишат, прана* да дишат. Малките капки са техните тела. Те идат тук, играят си, излизат, влизат във вас. Те влизат във вашите дробове, излизат, вие даже не подозирате това. Както вие, когато ходите, прескачате от камък на камък, така и онези капки във въздуха излизат и влизат. Но в това влизане и излизане те взимат нещо от човека и като намерят нещо нечисто, изнасят го навън. Те обичат да чистят.

Новата философия в съвременните религии казва: "Господ всичко ще уреди, Той всичко ще направи." Как ще направи Господ? Ти ще направиш едно движение правилно. Ако ти отиваш при майка си, какво лице трябва да направиш, кажете ми сега? Ще си стиснеш ли устните, ръцете, когато отиваш при майка си? Ти, като отиваш при майка си, ще си оставиш ръцете свободни, движенията ти ще бъдат свободни – това е естественото положение на твоята мисъл и твоите чувства. При баща си когато отиваш – същото. Когато отиваш при ония хора, които обичаш, движенията ти ще бъдат едни, а когато отиваш при онези, които не обичаш, движенията ти ще бъдат други. Да кажем, отиваш при хората, от които тебе те е страх. Ще имаш вече движението на страха. Вие наблюдавали ли сте по какво се отличава страхливият човек? Или забележете тия птичките. Едно врабче, като седне, как едновременно гледа за своята [храна], но се спасява от някаква опасност. Едновременно наблюдава да няма някаква опасност и наблюдава храната. Той постоянно ходи, обръща се на земята. И човек, при такова състояние на страх, ако той се страхува, и той има подобни движения. Без страх не може. Ако много се страхува, губи. Страхът си има свое движение. Винаги, когато човек се уплаши, кръвта влиза навътре във вътрешните съсъди* на неговия организъм. Капилярните съдове не функционират правилно. За пример, от страх за да се избавиш, ти трябва да имаш вяра, трябва да имаш надежда, трябва да имаш любов. Само любовта е в състояние да те избави от страха. Писанието казва: "Страхливите не може да наследят Царството Божие." Кои ще го наследят? Които имат любовта. Не е страхът, който трябва да дава тон на любовта. Ти обичаш, ама те е страх. Това не е любов. Там, дето любовта се регулира от страха, не е любов. Любов, която регулира страха, е любов. Вие искате да направите нещо, но ви е страх. Вие ще ми кажете: "Какво ще кажат хората, дяволът какво ще каже?" Като дойде любовта, дяволът го е страх от любовта. Той при всички положения е много смел, но когато дойде любовта, треперят му гащите.

Тогава ще ви приведа следния пример за изяснение. Един проповедник

ходил в Западна Америка да събира пари за мисионерска работа. В тази местност имало един разбойник, който разбрал, че имал събрана голяма сума. Решил да го обере и го чакал в един тесен проход, дето да го убие и да му вземе парите. Проповедникът дошъл до едно място, тъжно му е, мъчно му е. Слиза от коня, помолил се, пак се качил, върви. По едно време гледа, един държи пушка и нищо не му казва. Той не могъл да си обясни какво е това. След две години го викат да изповядa един умиращ, който му казва: "Познаваш ли ме кой съм? Аз те познавам. Аз съм онзи разбойник, който те очаквах, да те убия. Не зная какво правеше, като слезе от коня, но като мина, имаше с тебе един въоръжен, той ме уплаши, че не те претрепах." Тя, любовта е най-въоръжената

* Съсъд – съд. сила. Като мине, от главата до петите е въоръжена. Когато нейният нож се забие, не пада, дето удари, помита всичко. Като дойде любовта, като дигне ножа, всички се разбягват, капитулират. Вие мислите, че любовта е за деца. За любовта трябва човек да бъде герой. На най-големия герой пак трябва да има любов. И той се бие за някого. Някой отива да се бие за отечеството. Ако няма любов, той ще хукне да бяга. От любов към отечеството отива да се бие. Или за отечеството, или за жена, или за нива, но трябва да има един обект да обича, за да се състезава. Ако няма този обект, той не може да се състезава.

И в упражненията ако нямате обект, вие всякога ще ги правите криво. Туй е общо казано. Някои от упражненията трябва да се покажат и да се коригират. Ако така продължавате да ги правите, те ще изгубят своето значение и сила след време. Те са сега коригирани, и вие сте им дали една нова форма и са станали джуджета. Те са замязали на китайските дами. Знаете ли какви са китайските дами? В тях има мода, че в железни калъпи си турят краката, за да останат малки, че те едва ходят. Питали един китаец защо техните жени си стягат краката. Той казва: "За да не ходят много, за да не хойкат нашите жени." Китайската мъдрост е това. То не е умно. Оставете един човек отвътре да тури калъп. Турете една мисъл калъп, да стане не такова изопачаване на краката. Наблюдавайте, между всяка една мисъл си има известни форми, в които се развива. Тя си има начин на движение. Правилните мисли и правилните чувства имат особени движения. Наблюдавайте, когато ви е приятно и когато сте паднали духом, какви са движенията ви. Щом човек се обезсърчи, той образува буквата S, наведе си главата. Щом се насърчи, вдигне главата си нагоре, държи едно отвесно положение между слънцето и земята. Тия движения стават правилни.

Та в туй отношение гледайте ония спънки, които ви се явяват. Има един външен свят, който създава мъчнотиите на хората. Природата осмисля. Да

кажем, когато вали дъжд, тази влага, която иде от небето, дъждът, който пада, размъща реките. Той отгоре иде и често, като пада на земята, влече кал и размъща реките. Та и Божественото някой път и Божиите блага, като идат отгоре, те трябва да се филтрират. Божественото не е окаляно, причините са външни, окалянето произтича от човешкото естество. Отвън човешкият свят се каля, и отвътре човек от своето неразбиране човек се каля. Тогава, за да се очистиш, ще влезеш във външния Божествен свят или във вътрешния Божествен свят. Щом влезеш там, всичко се филтрира. Дотогава, докато се смущаваш, ти си в човешкия свят. Като престанеш да се смущаваш, ти си в Божествения свят. Докато имаш вяра, ти си в Божествения живот. Слабата вяра е в човешкото. В каквото положение и да си, треперят ти гащите, трепери ти роклята. Имаш вяра, в Божествения свят си. Готов си да пожертваш всичко, ти си в Божествения свят. Докато не си готов да жертваш, но си скържав, ти си в човешкия свят. Започне да мисли: "Какво ще стане с мене, ако остарея?" В човешкия свят е. Престанеш да мислиш за обективното, в Божествения свят си. Та най-първо трябва да знаете в кой свят сте.

Някои питат, казват: "Кажете ни какво ни очаква." Ако си в човешкия свят, ще те грухат, ако си в Божествения свят ще бъдеш насадено дърво при реката, в една градина заобиколено, ще дадеш плод навреме. Ще те пазят. Ако си в Божествения свят, ще имаш и край, и начало, ще имаш и братя, и сестри. Ако си в човешкия свят, ще бъдеш като едно сираче, от всички гонено като някой заек. Дето седнеш, дето отидеш, навсякъде ще те гони хрътка. Спиш ли, навсякъде ще те намери хрътката.

Та това са различия, които трябва да имате предвид. Всички хора казват: "Така сме родени." Той трябва да разбира Божествения свят, трябва да разбира човешкия свят. Те се преплитат и двата свята. Сега упражненията трябва да бъдат спретнати. Като правиш упражненията, да не виждаш никого, за никого да не мислиш. Като правиш упражненията, да знаеш, че трябва да ги правиш хубаво. Аз съм привеждал един пример за концентриране. Едного осъдили на смъртно наказание. Тогава държавният глава на тази държава решил, че само по един начин може да му прости: да му турят едно гърне с мляко на главата, да мине през целия град и да се върне, без да изскочи една капка вън от гърнето. "Ако можеш да го направиш, ще ти простя" – му казали. Турили гърнето на главата, минал през града и се върнал, без да излее една капка от гърнето. Питали го: "Кого видя в града?" "Никого не видях." Ти, като вървиш и виждаш всички наоколо ти, няма да разрешиш задачата. Никого не трябва да виждаш. Когато искаш да разрешиш нещо сериозно, някой важен въпрос, концентрирай вниманието си. Внимателни трябва да бъдете на всяка стъпка, на всяко сътресение. И тогава ще се създаде една нова вълна. По

този начин упражненията ще имат друг резултат. Запри-мер хубаво е, когато направите едно упражнение, една-две минути да си отпуснете ръцете, мускулите да се ослабят, ако ви вдигнат ръката, да падне отпусната. Мускулите трябва да се ослабят. Човек така може да си почине. И като седнете, по някой път трябва да правите почивки, да си отпуснете краката. По някой път ви хваща дрямка и вие заспите. То е почивателно състояние, човек си почива. Като заспи човек, не е стегнат, отпусне се като малко дете. Че на упражненията като дойдете, най-първо се отпуснете, че като дойде мисълта, да бъде правилна, защото с всяко упражнение ще влезеш или в човешкия, или в Божествения свят. Ако влезеш в човешкия свят, кал ще намериш повече. Ако влезеш в Божествения, няма да намериш кал, ще излезе мекота оттам.

Та сега ще се учите. Упражненията са преддверие, влизане в Божествения свят. Един начин е то. В миналото се изисквало двайсет-трийсет години, за да влезеш. Сега, като ви даде лесния, ще оценявате – мислите, че след време може да влезеш. За да влезе човек в Божествения свят, трябва да мисли право. Каква е правата мисъл, кажете ми сега. Човек, който мисли, как са му очите? Мислите ли, че онзи, който мисли право, очите му са като на един бухал. Бухалът има вечерно време отворени очи. Големи са очите му, защото в тъмнината той гледа на някоя птичка, затова са големи очите му. Но мислите ли, че някой път може да примигва на някой клон, да я изяде? Отворени са очите за плячка. Големи са очите му. Може да се лъжете. Котката, която лови мишките, съвсем затваря очите си. Тя затваря очите като философ, казва: "Мене не ме занимават мишките. Философски работи мисля." Отгоре проверява котката. Казва: не мяза на бухала. Онзи ще видиш из въздуха, току мърда някъде, котката следи всяко движение на мишката и знае постъпките. Пък мишката много любопитна, много интелигентна. Казва: "Какво същество бамбашка, толкова спокойна, като статуя седи." Мишката мисли да се качи на гърба на котката. Досега нито една мишка не се е качила на гърба на котката.

Упражненията играят важна рол* в подмладяването на човека. Ако правите добре упражненията, много от бръчките, които имате, ще изчезнат от лицето. За да направите правилно едно движение, трябва да мислите, трябва в туй движение да вложите някакво чувство. Да кажем, направите едно движение, направите един опит. Вземете най-хубавото житно зърно, да го посеете. Може да го хвърлите грубо, да го посеете в земята. Другия начин: ще го хванеш полека, внимателно, ще намериш мястото, ще го туриш полека, ще го заровиш отгоре. То е едно правилно движение. Ако посеете едно житено зърно или едно ябълчно семе, или една круша по единия или по другия начин, ще видите голямата разлика,

* Рол – роля (руски). която съществува между блъснатото, грубо посятото и онова, посято с всичко внимание.

Това е лично, няма какво да се разправяте, но трябва да правите опит в движението. Да се заинтересувате да проучвате гимнастическите упражнения. Вие казвате: "Ние сме стари, няма какво да се учим на гимнастиките." Има много мускули във вас, които не са се раздвижили. Често хората умират от атрофиране на мускулите. Има мускули, които не сте раздвижили. Много хора умират от нераздвижване на мускулите. Всеки мускул, всеки нерв трябва да го раздвижите. Всичко изисква движение. По някой път болестите идват, защото не сте правили движения. Що е болестта? Аз да ви определя. Всяка болест е признак на една Божия велика тайна, която иска да ви се разкрие. Що е радостта – радостта носи откровение. Ако си разбрал, всяка скръб носи тайни. Следователно в скърбите ще учиш Божиите тайни, в радостите ще учиш Божиите откровения. То е философията на живота. А пък движението от скърбите и от радостите се изменя. Когато човек изучава Божиите тайни, движенията са едни, когато изучава Божиите откровения, движенията са други. Щом скърбите, може лесно да премахнете вашата скръб. Мъчно ли е да се премахне една скръб? Не е мъчно да се премахне, стига да знаеш как. Представете си, че някой ви откраднал хиляда лева. Казвате: "Отидоха ми парите." Какво ще правите? Умислите се. Дойде един ваш приятел, казва: "Какво си се умислил?" "Хиляда лева ми откраднаха." Изважда, дава ви хиляда и петстотин лева. Питам, трябва ли да скърбите? Вие ще кажете: "Да бяха и моите хиляда лева." Там грешите. Не мислете за изгубеното. Ако не ви бяха откраднали парите, вашият приятел не би дошъл при вас и не би се открила тайната на неговото сърце, че той е разположен към вас да ви услужи. Във всяка скръб, която преживявате на земята, невидимият свят иска да открие една тайна на вашия ум и на вашето сърце. Тогава питате: "Защо са скърбите?" За да изучавате тайните на Божието царство. Но всякога тайни няма да учите. Някой път ще учите откровения. Онези, които постоянно да се занимават с тайни работи, животът им става нещастен. Тогава от сутрин до вечер ще изучавате Божиите откровения, от обед до вечер ще изучавате Божиите тайни.

Сега изводът: на някои от упражненията трябва да се прави основна корекция, да се покажат как трябва да се правят, какви трябва да бъдат упражненията. Които искат да се упражняват, пък които не искат, са свободни. Да имате едно знание, да знаете законите на упражненията. Всяко нещо трябва да се види. Вие за пример, някой път ви гледам, вие се обръщате като някой истукан. После ръката да се движи в една крива линия, не направо. Всяко движение е пластично. В резките движения се губи повече енергия, те имат съвсем друг характер, а пък ръцете и краката,

те са два противоположни полюса. Ръцете и краката играят важна рол. Човек, който не знае как да управлява ръцете и краката, малко постижения може да има. Между двата полюса, ръцете и краката, е поставена главата. Тя е центърът. Ако движите правилно ръцете, вие ще се справите разумно с човешкия свят. Ако знаете как да движите правилно краката, ще се справите с животинския свят. Ако знаете как да упражнявате мускулите на гръбнака и другите мускули навсякъде, тогава ще знаете как да се справите с растителното царство, да черпите сокове оттам. Това е не само за насърчение, но да знаете как да упражнявате. Сега нали има масажисти, които масажират хората. Но колко от тия масажисти работят според законите? Ни най-малко. Гледам, онези, които разтриват, не знаят как да разтриват. Как ще разтриеш човека, надолу или нагоре? Откъде ще започнеш? Ако човек е бил алчен и иска да живее само за себе си, навън ще го разтриваш. Ако е страхлив, навътре ще го разтриваш. Та всичките хора еднакво не се разтриват. Когато искаш да придобиеш нещо, навътре ще го разтриваш. Ако искаш да се освободиш от нещо, навън ще разтриваш. Онези, които масажират, взимат нещо, изхвърлят го от себе си навън. Когато искаш да ти предадат нещо, навътре. Туй движение на обливане е главното движение. Мисълта и чувствата да влизат вътре, то е най-красивото движение. Отгоре да дойде Божието благословение. Човек трябва да го прави свещено. Като го прави, да знае, че го гледат от невидимия свят, искат да видят как го прави. Като четеш едно писмо, гледаш не само съдържанието, но гледаш как е писано писмото. Приятно е да гледаш хубаво написано писмо. Сега вярвам, че вие имате атавистически да се борите с много недъзи. Вие казвате: "Дотегна ми нещо, не може да се поправи." За някакво друго съществуване, друг път като дойдете на земята го оставите. За другото съществуване има друга работа. Работата за туй съществуване трябва да я свършите. Ако свършите вашите дългове за друго съществуване, те се увеличават толкова, че няма да можете да ги изплатите.

Та да има едно свежо поколение. Защото има четири вида упражнения. Две положителни движения има в човека. Ако се развиват човешките чувства, главата расте назад. Ако се развива мисълта, главата расте напред. Ако се развива морална стабилност, любов към Бога, главата расте нагоре. Ако човек се привързва към земята, расте надолу. Човек, както виждате, се развил надолу, защото много обича земята. Всеки лош човек е голям. Сега енергиите от вътрешния свят трябва да се пренесат. Той е дотам, додето се вдигат ръцете. Това е царството на Божествения свят. Дотам, додето достигат краката, то е царството на животинския свят. Ако искаш да знаеш колко можеш да постигнеш, вдигни си ръцете нагоре, и то е твоето постижение. Вдигни си ръцете нагоре и ги дръж, вземи часовника и гледай колко време можеш да ги държиш. Като вземат да ти отмаляват, това е

духовната ти сила. Много мъчно е. Ако мисълта е силна, заставят кръвта да отива нагоре и да храни ръцете. Ако мисълта е слаба, кръвта не може да функционира нагоре. Ако човек при сегашното положение би си държал ръката нагоре, тя би изсъхнала. Затова ръцете са надолу. Понеже и без мисъл много може да се хранят.

Това е сега нов материал, върху който вие не сте мислили. На вас ви прави впечатление като една мода. Видиш мода в живеенето, казваш: "Пари се изискват." Понеже сте дошли до едно положение, друг път за постиженията, когато дойдете, непременно трябва да мислите и да чувствате, и да постъпвате правилно. Движенията на един светия на веждите, на очите, на лицето, на устата, всички те самостоятелни движения са. Движенията на ръцете са пластични, нищо не го смущава. Светът да се разколебава, той е тих и спокоен. Той знае, че тази работа не е така опасна. Разправят, че вечерно време, ако минавате през огън, може да ви е страх, че можеш да изгориш. Вечерно време може да минаваш през огъня и ако се уплашиш, веднага по закона на внушението, може да има нещо.

Един свещеник ми разправяше една опитност. Явява се неговият ръководител насън – това е истински пример – и му казва: "Ти знаеш, че едното ти око гледа към земята." Бутнал го по челото: "Едното ти око гледа нагоре, а другото гледа към земята. Правото не е там." Като става сутринта, там дето го е бутнал по челото, било черна точка. Един месец седяло на челото. Той казва: "Гледах го в огледалото." Питали го: "Кой те удари?" Той мълчи. Той казва: "Кой знае, ударил съм се някъде." Питат го: "Как се удари?" "Бутнал съм го." Човешката мисъл какво влияние упражнява? Всичките ваши лъжливи мисли, вие преживявате и сами се разрушавате. Няма какво да се плашите. За пример вас ви е страх от смъртта, нали така? Кой сега, като се е страхувал, се е избавил от смъртта? Нали вие се плашите от сиромашията? Кой досега се е избавил от сиромашията? Или ви е страх от глада. И за сиромаха, и за богатия ще дойде гладът, ще ви намери. Това са фази, това са състояния. Онзи светия знае преходните състояния на глада. От глада може да мине в друго състояние. Знае как да минава от едно състояние в друго. Обикновеният човек не знае, мъчно е наистина. Защото човек, който знае законите, може да хипнотизира един човек и да му внуши да не яде. Казва: "Гладен ще умреш." Внуши му мисълта: "Няма да ядеш." Той дойде до яденето, не му се яде. Пък яденето, то е Словото Божие. Има и друго ядене. Човек се храни със Словото Божие. Той трябва да има не само физическо ядене, но и духовно ядене, тогава трябва да се упражнява. Ще отвори книгата, и там има движение. Като ядеш, като отвориш книгата, как четеш? Пак ще направиш известни упражнения. Ще вземеш тояжката, пак правиш упражнения. Книгата сама

по себе си няма да се отвори. После туряш някаква мисъл в главата си, навеждаш книгата, пак ще я гледаш. Ред движения ще направиш, докато дойде до една правилна мисъл. Затуй на физическото поле е необходимо да имате много хубави движения, който ви гледа, да му е приятно. Като четеш, като ходиш, че да се зароди желание у него да направи същото. Някой път си недоволен, че някои неща не ги разбираш. Не разбираш, затвориш книгата, след малко пак отвориш. Не се смущавай, че не разбираш работите. То е въпрос на светлината вътре. Нещата стават разбрани, когато имаш Божествена светлина. Нещата стават неразбрани, когато няма тази Божествена светлина. Неразбирането произтича от факта, че любовта отсъства. Обикновената любов е, която разсейва хората. Щом дойде любовта, ще има светлина, Божествената любов винаги носи светлина. Че Божествената любов носи живот. Щом дойде Божествената любов, сърцето работи, волята работи. Щом дойде човешката любов, има разсеяност, каша става. Мислиш, мислиш, нищо не излиза. Та ще дойде гимнастиките да ги правим не по човешки, но по Божествено. Някои движения влизат в Божествения свят, някой път – в човешкия свят. Някои, като правите упражнения, казвате: "Стига толкова. Стига толкова сме се въртели насам-натам." Човек, щом стигне до крайния предел на човешките движения, ще престане да има тази форма. Дотогава, докато не може да направи тия движения, той ще бъде роб на условията. Една риба, която иска да излезе от лошите условия на водата, непременно трябва да превърне своите хриле на дробове и трябва постепенно да си направи криле. След това ще може да живее в новата среда. Та трябва дълго време да мислите, докато се образува един навик, едно желание за новата среда. Тази работа насила не става. Трябва да правите упражнение. То и с приказване не става. Всякога трябва да имате вътрешно желание. Любов трябва да имате. И със закон работата не става. Със закон за човешките упражнения, може. Но за Божествения свят законът е правилната мисъл, правилните чувства. Тогава може да се каже: законът на любовта е да имаш любов.

Сега ако ви попитам, какво резюме бихте направили дотук, на основните мисли? Колко основни мисли има?

Вие казвате: "Защо търсите Учителя отвън, търси го отвътре." Право е за Божествения свят. То е в Божествения свят вън или вътре, то е в Божествения свят. Някой казва: "Мене не ми трябва човешкото." То е право, ако си в Божествения свят. Човешкият свят е служител на Божествения. То е преддверие. Без него не може. То е обвивка, не може без него. Потребен е той. Ако търсите истината в Божествения свят, ще я намерите. Ако търсите истината в човешкия свят, тя е само отражение. Божественият свят се отличава от човешкия, че той е отвън и отвътре злато

– противоречия няма в Божествения свят. В Божествения свят царят и работникът няма разлика. Царят е цар, работникът е работник, заедно вървят и се радват, че царят е цар, а другият се радва, че е работник. Няма различие, както е на земята. Както в дома големия батьо носи малкото братче на гърба си. Големият се радва, че може да носи малкия на гърба си. Малкият пък се радва, че има такъв як батьо да го носи. Та като го срещнеш някъде, големият се хвали с малкия брат, а пък малкото братче се хвали с големия батьо: "Като моя няма такъв, да носи. Пехливанин е." Дотогава, докато правите различие, в човешкия свят сте. Като престанете да правите различие, влизате в Божествения свят. Сега вие имате желание да бъдете много големи хора. Един ден и то ще дойде. Желание не е лошо. Но в големия свят ще вършиш повече работа. Там се изисква да служиш повече на Бога. Има по-голямо служене, когато си голям. Малък си, по-малко служене. Голям си, повече ще служиш. Малък си, по-малко ще служиш. Малко знаеш, малко си отговорен. Много знаеш, много си отговорен. Малко знаеш, направиш погрешка, малко ще те бият. Много знаеш, направиш погрешка, много ще те бият. Навсякъде справедливост има.

Та като тръгнете да се отличавате по походката, като вървите, да ви е приятно.

Да чувствате, че ходите хубаво. Аз много пъти съм гледал хората колко са неспокойни. Седи една сестра, зад нея друга. Казва: "Не ме бутай. По-добре напусни този стол, стани. Щом не можеш да седиш в една среда, дай си мястото, да седнат другите." Стани прав. Щом и това не можеш, излез на опашката. Но да бъдеш спокоен. Не си нарушавай мира. Този човек не разбира като тебе. Мъчно е да се разбереш. Някой човек има по-гъсти влияния, материята е гъста, че като седнеш, влиянията не си хармонират. Та трябва да имате интуиция. Като влезеш, трябва да се оставиш на интуицията. Като се водиш по Божествения свят, той ще ти покаже да седнеш най-първо. Ще ти каже: там на еди-кой си стол. Ще наредят такива хора около тебе, с които си хармонираш. Влезе друг, и той ще се нареди. Сега по човешки всеки иска предното място. Един ленив ученик, и на най-първия стол е ленив, способният и на задния да седне, пак е способен. Където и да е, да си намериш мястото. Не е лошо желанието на човека да бъде пръв. Но пръв по разбиране, пръв по мисъл, пръв по чувство, пръв по движение, че като правиш нещо, пръв да го направиш. Казва: "Аз не искам да бъда пръв." Да чувстваш, че онова, което правиш, на света го правиш. И хубаво е за самия човек.

Тия работи ще ги вземете и ще се стараете да направите едно вътрешно преобразуване. Гледам тук някои сестри да ги изкараме да научат

упражнението. Има братя и сестри, които трябва да се поправят. Те вървят, обикалят като чекрък, много механически. Ако се оставите по внушението на Божествения свят, вие ще намерите правилното движение. Но много мъчно е, когато човек не е под влиянието на Божествения свят, тогава не ти стига умът. В Божествения свят движението става правилно.

Тази сутрин, като вървяхте нагоре към Витоша, ако ви се тури сто килограма злато на вас, кой може да го изнесе. Цялото нещастие седи там, ама половината да изнесем и после другата половина. Не, цялото да го изнесете. Тук няма нито един, който може да го изнесе. В дадения случай, което разбираш, то е Божественото, което можеш да приложиш. Една малка мисъл, която разбираш, то е богатството. За пример вие давате царевица някому, оберете царевицата, изхвърлите [...] на царевицата. Но умният човек ги използва за лекарство, а пък тези листа, с които е обвита, от тях можеш да си направиш хубава рогозка. Отлична дреха може да се направи, много здравословна дреха. Сега от стъкло може да се направят хубави дрехи. Как може? От стъкло хората правят, че от царевица ли да не може да направят. Хубаво е.

Сега във всинца ви трябва да има желание човешкото във вас да го подчините на Божественото. Ще му кажеш:"Слушай, учи се." Като се намериш в трудно положение, слушай и учи се. "Ама остарях." Няма какво да си остарял. Стари са умните хора. Никакъв цар не си ти. Ще работиш. Онзи иска да се излъже. Отсега не искаш да се учиш. Вие казвате: "Старият влязъл да оправи младия." Човешко честолюбие. Човек е пълен с честолюбие. По някой път не иска да се наведе, мисли, че прав трябва да седи като кол. Да кажем, някой честолюбив човек казва: "Не обичам да се покланям." Като се намери на зор, да видиш как се кланя, то е въпрос. Един цар, като има войска, не се кланя. Но като остане без войска, как се кланя.

Във всинца ви трябва да има желание да се оправи светът. Трябва да направим в света всичко. Трябва да започнем да мислим право. Да направим хората да мислят право. Всичките хора са свързани. Казвате: "В небето вече се изпълнява волята Божия." Невидимият свят постоянно работи върху земята, да приготви света да изпълнявате волята Божия в света. Каквото кажат, да послушат Бога. Сега ние като послушаме Бога, светът ще се оправи. Чрез писане на закони светът не може да се оправи. Като решим да вършим волята Божия, светът ще се оправи. Във всеки дом всичко лесно да става и няма да има противоречия.

Станете сега. (Всички станахме.)

33 лекция на Общия окултен клас
6 май 1936 г., сряда, 10 ч. 7 мин.

До стената на бивака на Витоша след гимнастическите упражнения.

1936_05_08 До мажор и ре мажор
лекция на Младежкия клас

ДО МАЖОР И РЕ МАЖОР

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Какъв беше предметът на миналата лекция?

Представете си, че ви дадат една такава задача, да направите една песен на живота. Една тема да направите, една песен за живота. Да съчините една песен или в музика или в поезия една песен за живота. Когато на едно дете разкриват азбуката, каква е целта? То с първите букви философ няма да стане. Първата буква, втората, третата и едва, след 16 години едва, като попитат, буквите едва може да напише, нещо. Или разкрият, от едно до десет може да преповтаря. Като научи знаците може да работи, но само до десет. Но между пет и шест, какво ще туриш? Между 6 и 7, какво ще туриш? Ще туриш една дроб. Тя каква ще бъде? – Една втора. Но тури нещо ново, един нов символ.

Или да кажем вие започвате по музика. Казвате: „Мажорната гама." Аз наричам мажорната гама спираловидна гама. До мажор. Ти не може да се ориентираш. Ти най-първо започваш с „до" мажор. Като се изгуби една птица, започва такова положение, върти се, излиза. Ти от „до" мажор, коя гама вземаш? – „Ре" мажор. Ре мажор е радиална гама. Философски работи, веднага казва така: „Хубаво, какво ви интересува вас до мажор или ре мажор?" Под „до" мажор е създаден целият ваш организъм. Под „ре" мажор стават всичките ваши движения. Вие не можете крачка да направите, ако не знаете „ре" мажор. Щом забравите „ре" мажор, забравяте да ходите. Щом забравите „до" мажор – умирате. Един философ, като го попитали, какво нещо е вселената, отговорил, че тя е едно яйце. Ами кой го е направил? Никой не го знае. Замътило се яйцето и като се измътило тръгнало яйцето напред. Питам, какво иска да каже този философ. Значи, намираш се в едно положение. Най-после се пробужда съзнанието, ти искаш да измениш туй положение в което си. Искаш да измениш състоянието си. Вие, по някой път се намирате в едно състояние, скучен е животът ви, скучно ви е. Въртиш се, искаш една нова обстановка на нещата. Сега има неестествено положение. Представете си, че имате такова изкуствено положение в света. Това е едно изкуствено положение в света. Тази форма не е образувана от природата. Ти какво може да научиш от това положение. Разгледайте тази фигура, какво ще научите от нея? Представете си онзи кръчмарин, той е бог, сложил такива чаши на масата,

турил бутилка с червена някаква течност. Този, като дойде, погледне чашата празна, казва: „Брей, аз може да изпразня шишето! Чакай, след като напълних тази чаша, мога ли да я изпразня? Да я изсипя на земята не бива, тогава да я изпия.“ Тури в устата и изсипе. Изпие една чаша, две, три, пет чаши. Неговият ум, кафенето, започне да се върти наоколо. „До“ мажор е. Но не от човешки произход. „До“ мажор от чашата излезе. И не върви по права линия. Тогава той ще замяза на онзи руснак, който се напил и залита и го среща един офицер и му казва: „Ама ти си пиян!“ Войникът ял лук и му казва: „Мирише, лук съм ял.“ Отива, на лук мирише, като отива при него. Офицерът турил две дъски и му казва: „Ще ходиш по дъските право!“ Войникът ходил от едната на другата дъска. Как да изпълняваш заповед? – „Едната дъска заради мене, другата дъска заради вас. От почитание едната е заради вас. Понеже съм войник, стъпвам на едната, за да покажа, че съм войник, изпълнявам заповед, стъпвам на втората заради вас. Слушам ваше благородие.“ И пак залита на другата дъска.

Сега какво ще изкарате от този анекдот? На този руснак може да се смеят хората, но често хората имат същото противоречие. Един човешки порядък е производство на руския войник – една дъска за себе си, другата за офицера. И за да скрие, че е пил ракия, той е ял лук отгоре. Та някой ще изкара, че всичките хора, които са яли лук, първо са пили ракия, после са яли лук. Пита[м] тази философия, права ли е? Не.

Но към предмета. В човека винаги има едно състояние на разширение вътре. Вземете живота. Всяка една мисъл има един подтик вътрешен. Спираловиден подтик да започне едно движение има, възходяще нагоре или слизане надолу. Най-първо това спираловидно положение е слизане надолу. След като се стигне до крайния предел, се образува едно радиално положение, човек взима един път, една идея се явява в него. Или в тебе се явява едно желание, което ти искаш да го постигнеш. Едно желание може да се постигне. Едно желание може да се постигне само в гамата „ре“ мажор, постигнеш „ре“ мажор, ще дойдеш до желанието си. Искаш това желание да го завладаш, да опиташ неговото вътрешно съдържание.

Имате гамата „ми“ минор. „Ми“-то може ли да го повишите? „Ми“ мажор има ли? Няма. На какво основание няма? Естественото положение на ми-то в гамата е такова. То е повишено в естествено положение. Може да го понижите сега. То значи за постигане на твоето желание. Но туй желание трябва да се храни. Каквото и да е желание в света, когато вие говорите за някакво постижение в света, когато не говорите за някакво постижение в света, подразбира се всяка една мисъл, всяко едно желание трябва да се храни. Аз разбирам желанието не в този смисъл, както вие разбирате.

Желанието и мислите са вложени в човека. Без мисли и без желания човек не може да се прояви. Някой казва: „Ти не можеш, ти не трябва да желаеш." То е друга философия. Има желания, вложени, които трябва да се постигнат. Желание имаш да живее[ш], желание имаш да мислиш, желание имаш да обичаш. Желанието е един вътрешен подтик. Туй желание може да се поддържа, да се отхрани само с „фа" мажор. „Фа" мажор се отличава по това, че не можеш да понижиш „фа"-то. Можеш само да го повишиш. И „фа" мажор, не е естествено положение. „Ми"-то може само да понижите. „Фа"-то може само да повишите. Сега вие имате „фа"-мажор и го повишавате и го понижавате. И „ми" мажор.

Следователно, които не са разбрали този закон, казват: „Мойсей е казал: Не пожелай!" Значи, не се стреми да повишиш гамата „ми", а реализирането на целта е в гамата „фа" мажор. Във „фа" мажор целият свят пее. За какво ли не пеят, за сила, за богатство. А какъв е цветът на „фа" мажор? Зелен. А що е зеленият цвят? То е най-силната отрова. Няма по-силна отрова в света от зеления цвят. Не е лошото в отровата, трябва да знаеш как да я вземеш, да се приспособиш. Ако знаеш как да употребиш, ти след време ще се браниш от всички твои неприятели. Защото съвременните хора, като пеят „фа" мажор, те са се отровили от цвета на „фа" мажор. Само от цвета са се отровили.

Сега видимо това са отвлечени понятия. Това са резултати. Вие имате неразположение на духа, не искате да живеете. Не му знаете произхода на това неразположение. Казвате: „Неразположен съм." – Защо си неразположен? – „Пари нямам." Пей „фа" мажор! Казвате: „С пеене тази работа става ли?" Казва някой: „С игла кладенец копае ли се?" Какво ще кажете, с игла кладенец копае ли се? – Копае се. Онзи майстор, който знае да шие, взел дрехите на един цар и вземе 20 хиляди лева за дрехите. Не може ли с игла да изкопае кладенец? С парите, които взел, може да изкопае. Иглата копае. Но да знаеш как да копаеш кладенец. Ако не знаеш, ще се бучкаш, ако я впрегнеш в правата посока, можеш, тогава идва па̀рата. Ти можеш да я туриш в един котел, може да я накараш да те вози. Като я туриш в един котел, па̀рата върти колелетата и работи за човека. Но трябва да знаеш как да впрегнеш па̀рата.

Казвам сега, много ваши мисли трябва да ги впрегнете на работа. След време вие ще кажете тъй: „Изгубихме си времето да изучаваме окултната наука." Питам, до сега както живеят хората, не са ли изгубили времето? Какво са постигнали хората? Нищо не са постигнали. Може да имат хиляди постижения, но същественото не е постигнато. Кое [е] онова, което може да осмисли живота. Правият път кой е? До там, дето сте достигнали, трябва да го следвате. Например вие седите и не знаете как да

организирате вашите мисли. Какво значи да организираш мисълта? Да организираш мисълта, значи да впрегнеш мисълта на работа. Вие имате мъчнотии и не знаете целта на мъчнотиите. Вие още не сте правили опити с вашите мъчнотии. Всяка мъчнотия може да се преодолее, но трябва да знаеш как.

Та казвам, при сегашното състояние, както сега се намирате, вие започвате с разочарованието и свършвате с разочарованието. То е човешки порядък в света, човек има минус, когато седи индиферентен, когато няма никаква подбудителна причина. Седи пасивен, казва: „За мене е все едно." Дойде едно друго състояние. Туй, което подбужда човека да работи, то е Божественото. Щом получи тази перпендикулярна линия на минуса, туй, което вие наричате всичките страдания в света, те са плюс. Ти си в едно пасивно състояние, щом дойдат страданията, тогава дойде Божественото. Всяко страдание показва, че Божественото пресича човешкото пасивно състояние. Страданието показва активност. Събудиш се, в тебе започва едно движение, ти искаш да се освободиш. Казваш: „Аз не искам туй страдание." Хубаво, какво трябва да правиш тогава?

Свастика е един кръст в движение. Когато мъчнотиите започнат да се движат, то е свастика. Търпението е то. Работата тръгнала малко наред. Копаеш някой кладенец и появи се една капчица, зарадваш се. Ако копаеш кладенец и не се появява капчица, обезсърчиш се. Но като копаеш и се появи капката, наближаваш водата. Казваш: „Има нещо." Страданието в света е първата капка на дълбокия кладенец, който човек копае. Страданието показва, че той не се качва към Бога, той слиза и разкопал един кладенец. Като излезе водата, започне да мисли, казва: „Ще се удавя в тази вода", ха нагоре и започва да се върти. Започва по закона на еволюцията да прави своя път нагоре. Следователно, страданието е път за излизане от дълбокия кладенец, който вие сте изкопали. Не мислете, че друг го изкопал, че ви гурнал.

Сега ще се спра тук. На каква мисъл ви навеждат моите разсъждения? Това не са разсъждения, но ви изнасям неща много реални. Има една реалност в света, в която живеете, вие не я схващате. На каква мисъл ви навеждам? Ако до тук ви оставя и не говоря нищо друго, за какво се говори до тук? Най-първо се говори за спиралната гама „до" мажор и за радиалната гама „ре" мажор. Другата гама – „ми" може ли да бъде „ми" минор? Каква е „ми" минор? Сега, всъщност, първото движение е кръгообразно, второто е праволинейно. Но е безпредметно много разсъждение.

Има положения, които както и да се разясняват не могат да се разберат, докато не се изживеят. Както и да изясняваш думата преживяване, не е

свободна. Човек трябва да го преживее да го почувствува. Във всяко чувство има мисъл и във всяка мисъл има чувство. Човек трябва да го почувствува. Може ли да ви говорят хиляди години за някои работи, без да ги преживеете? За пример, ред понятия има – да бъдеш добър. Каква идея има, много отвлечена идея. Казва: „Трябва да бъдеш разумен!“ В какво седи разумността на човека? Казва: „Трябва да бъдеш милостив!“ Милостив вече става малко по-ясно. Защото когато изискваш от другите хора да бъдат милостиви казваш: „Бъдете милостиви!“ Ти знаеш какво е да си милостив. Ти си опитал. Когато страдаш казваш: „Господи, милост малко! Аз опитах, зная какво нещо е страданието!“ Милост, значи: „Понамажете ме малко с масло, но не ме бийте, превържете ме. Достатъчно е туй.“ Туй е милост.

Добре, сега вие говорите за обхода. Какво нещо е обхода? Че си обходил да дойде около тебе, аз може да те обходя. Ама обходата е спасително положение. Обходата, това е „до“ мажор. Аз се движа с една такава светкавична бързина в един голям кръг се движа, кой неприятел може да дойде, когато се движиш с тази голяма бързина? Кой може да дойде да ти направи пакост. Когато някой ангел някой път дойде, със своя меч ви обхожда, вие сте в безопасност. Обхода значи, да има кой да ви пази. Аз това разбирам. Който не знае да се пази, той не е герой. Нито е герой, нито някой герой има около него. Туй се подразбира същността на движението.

Казвам, ако твоят ум не може да се движи в гамата „до“ мажор, или ако няма някой друг около тебе, ти си изложен на всевъзможни работи. Да кажем, имаш страдания – посвирите до мажор, усилите движението. Не на тесен кръг, разширете кръга. Колкото този кръг става по-широк, толкова движението става по-бързо, разшири кръга. Тогава хората казват: „Разшири кръга на понятията си!“ „До“ мажор е то. Казва: „Трябва да се постигне!“ Друг закон е то. Казвам, тогава каква песен бихте направил на „до“ мажор? Какво бихте писали? Как бихте запели на „до“ мажор? „До“ мажор ще считате като една красива мома или красив момък без мустаци, една мома със златна коса, с най-меките ръце, които някога сте виждали, с най-голямата подвижност, която някога сте виждали. Как ще опишете тази мома? Младите момци как ще опишат момите? „До“ мажор при момата е млад момък, при момците е млада мома. Затова при момците тя е „до“ мажор, при момите – „до“ минор.

Разберете сега. Тия работи как ще опишете? Мажорните гами са потенциални гами, миньорните гами, това са кинетически гами. Миньорните гами дават разположение. Казват, че били тъжни. Никаква тъга не дават. Тъгата на човека произтича от неговото неразбиране. Едно пасивно почивателно състояние. При мажорната гама, след като седиш,

казваш: „Туй, което аз имам, ще го дам на другите хора!“ В тебе се заражда желание, това, което имаш да го дадеш на другите хора. То е мажорно състояние, то е Божествено, има качества Божествени. То е преодоляващо качество. Защото и в Божествения свят има мажорни гами. Аз употребих кръста в Божествения свят само за контраст за човешкия свят. Значи една Божествена гама, която дава спокойствие на ума, тя е в почивателно състояние. Едната, която дава активност на човека, тя е мажорна гама, на изпълнението. Казвам, всякога, за да постигнете една идея, опитайте най-първо, ако вие можете да пеете за една идея, да ви въодушеви, вие може да постигнете идеята. Една идея може да ви въодушеви музикално. Там, дето музиката не взима участие в човека, в неговото състояние или в ума или в чувствата или в душата, нещата мъчно се постигат.

До тук както говорих, какво разбрахте от тази философия на музиката? Вие на цигулката имате четири струни, опънати сега. Който не знае, може да носи цигулката и да я продаде за 5–10 лева. Който знае да свири, ще изкара нещо от мъчните работи.

(Учителят свири.) Питам, при такива упражнения, какво настроение можеш да имаш? При такова настроение, човек може ли да бъде песимист? Ти седнеш някой път, заучаваш една песен. Някой път вие се упражнявате в нотите, по някой път вие вземате високи тонове. Един висок тон може да вдигнеш само при известни условия. Трябва да знаеш как да събудиш мозъчните центрове, да направиш съчетание между чувствата и мислите, за да може да вземеш един тон. Понеже ларинксът има много голямо влияние. Той трябва да бъде много пластичен, свободен. Трябва да освободиш ларинкса, за да можеш да пееш. Щом имаш най-малко стеснение, не можеш. И цигуларят да свири, трябва ръката да бъде свободна, всичките мускули и мисли трябва да бъдат свободни. Когато говориш за свободната мисъл и за свободните чувства или за правата мисъл или за правите чувства и постъпки, то е без ограничение. Неограничения живот разбирам, когато Божественото е подтик на всичките наши мисли, желания. Божественото е подтик на човешкото. Човешкото доставя материал, Божественото дава подтик.

Сега някои от вас може да ви занимават технически работи. Във всяка техника трябва да има идея. Техника наричат тези бързи движения в музиката, тях наричат технически. Колкото е по-бързо движението, толкова техниката е по-добра. Но да не е сплетено, да е ясно. Те действуват

очистително. (Учителят свири и пее „Имаше в природата едно яйце. То нямаше нито баща, нито майка, нито братя, нито сестри. Туй яйце мислеше дано оживее. Туй бялото яйце се мъти и на 21 ден оживя. И

тръгна то да пъпли. Отвори си широко очите и започна да мисли какво да яде, хей, хей, хей." Вие казвате: „Какво пее човек?" – Опера. Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вас. Има един живот, всичките други неща да бъдат спомагателни. Има един външен човешки свят и един вътрешен. Гледайте условията на външния Божествен свят и на вътрешния Божествен свят да бъдат импулс на вашия външен и вътрешен човешки живот. Божественото е мощна сила. Другите работи са празни. Всичко друго е празнота. Като дойде Божественото, тогава всичкия друг материал, който имате, няма нещо, което Божественото да не може да направи. Следователно, когато Божественото влезе в човека, всичките заложби, които имате, ще се развият. Когато дойде Божественото, тогава ще дойдат правилните методи. Научете се да вярвате в туй, не да го обяснявате. Постижения искате, туй, което човек постига, него разбира. Туй, което човек не е постигнал, то е само един инертен подтик.

Сега, кажете ми, коя е най-главната идея, която остана в ума ви? Желайте Божественото да ви възлюби. Ако желаете любовта, желайте Божественото да ви възлюби. Втори момент, вие, които сте възлюбени от Божественото, желайте тъй да възлюбите и другите. Най-първо желайте да бъдете възлюбени от Божественото е след като сте възлюбени, тъй както сте възлюбени от Божественото, туй Божественото предайте го на другите, които очакват любов от вас. Божественото трябва да се предаде. Смисълът на живота е там. Който очаква да го обичат хората, той нищо не може да постигне. Божественото като те възлюби, ти ще обикнеш хората. Ако хората те възлюбят, то е защото Божественото си възлюбил. За да те възлюби един човек, той не може да те възлюби, ако ти не си възлюбил. Щом те възлюби Господ и ти ще възлюбиш другите. Ти не можеш да възлюбиш другите, докато Божественото не те е възлюбило. То, като те възлюби, ти ще възлюбиш другите. Така че, ако Божественото във вас не е дошло и вие не можете да го предадете на другите. Ако искате любовта на хората, ще чакате Бог да ги възлюби. Щом Бог ги възлюби, те ще проявят любовта си към вас. От две страни иде Божественото. Не е човекът, който проявява любовта в света. То е реалността, то е живота. Който мисли другояче, какво да ви кажа, то е губене на времето и живота напразно. Всички други постижения в света не могат да се сравнят с това.

Ще ви приведа един пример: Двама светии живели в пустинята, в планините на сегашна Етиопия. Дълго време живели там. Един ден тръгнали при хората да идат и дошли на едно място, дето единият светия видял своя другар, че подскочил и хукнал да бяга. Казва: „Аз го мислих, че е светия, пък той от какво ли се уплаши? Не съм го разбирал този страхливец." Той вижда едно голямо гърне, от тия старите, пълно със златни монети. „Гледай, казва, този голям будала." Той имал кон със себе

си, натоварил коня. Той с тия пари направил къщи на бедните, за сирачетата, нищо не оставил за себе си. Започнал да се пита дали Господ е доволен от всичкото каквото направил. Най-после, като се молил, един ангел му казал така: „Всичките ти работи, като се теглят на везните, не тежат толкова, колкото тежи прескачането на твоя другар.“

Всичко друго каквото можете да направите в света, не може да се сравни с онзи подтик на Божествената любов, който може да ви даде. Това скачане на светията е Божествената Любов. То е Божественото. Той скочи, а онзи остана при парите по права линия – „ре“ мажор. Отива „ми“ мажор, „фа“ мажор, връща се мисли, че всичко е свършил. Нищо не е свършил. Този светия до „фа“ мажор дошъл. „Сол“ мажор, „ла“ мажор, „си“ мажор остават не изпети. Докато не изпеете всичките гами, вие не можете да имате постижения. Колко тогава имате? Седем тона. Имате пет мажорни и две миньорни – „ми“ минор и „си“ минор, другите са мажорни. Тогава човек може да има постижения.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

32 лекция на Младежкия клас
8 май 1936 г.
Изгрев, [София]

Учителят не говори до 3 юли същата година, поради нанесения му побой.

1936_07_01 Вяра безгранична и любов безгранична
лекция пред общия окултен клас

ВЯРА БЕЗГРАНИЧНА И ЛЮБОВ БЕЗГРАНИЧНА

"Добрата молитва"

Ще прочета първа глава от Евангелието на Йоана.

"В началото бе Словото"

Трябва разбиране. Разбирането е едно отражение. И простият си служи със светлината, и ученият си служи със светлината, както и онзи, чието съзнание е развито. Но между всички тях има голяма разлика. Простият вижда нещата на повърхността, той не може да вникне в дълбочината на нещата. За пример често се казва: "Имай вяра." Но на какво обосноваваш ти своята вяра, дали имаш вяра? Не можеш да имаш права вяра без любов. Вярата трябва да бъде обоснована на нещо. Без любов вярата не може да се прояви. И ако някой казва, че има любов, а не може да прояви вярата си, той не говори истината. Вярата, това е външната страна на любовта. Някой казва: "Гола вяра." Щом вярата ти е гола, тя е без любов. Някой казва: "В какво да вярвам?" Ще вярваш в любовта.

Сега, това са две положения, които трябва да бъдат ясни. Животът не може да се прояви без любов и без вяра. Казвам, това, което може да даде утеха на човека, това е вярата. Да вярваш. "В какво да вярвам?" Ще вярваш в Бога. "И после?" Ще вярваш в Духа. Няма да търсиш Бога, както търсиш някой човек навсякъде. И после, ако за любовта не можеш да направиш всички жертви, ти нямаш вяра, ти не разбираш какво нещо е любовта. Човек, който е дошъл до вярата и до любовта, той е богат човек, той не е скържав. А какво имаш да се смущаваш, ако имаш всичко, кажете ми? Казвам, има неща, които сега трябва да се разрешат. Вие някой път се спъвате върху някои въпроси, върху маловажни работи. За пример спирате се върху въпроса кой е чист, на кого мислите са чисти и на кого не са чисти, кой ви обича и кой не ви обича. Това са въпроси важни. Кой ще ви убеждава сега дали имате любов, или не? Вие ще кажете: "Как мислите, дали аз обичам? Как мислите вие, дали аз имам вяра?" Това са второстепенни работи. И когато Христос е казал, че ако имате вяра колкото синапово зърно, можете да кажете на една планина да се премести и тя ще се премести. Ти си сиромах, нямаш нито пет пари в джеба си. И ако имаш вяра, каквото искаш, ще дойде. Само че казвате: "Кой ще извърши това?" Че кой заставя светлината да иде от слънцето? Кой я изпраща, кажете ми? И кой изпраща тези слънчеви лъчи, да идват във вашите очи? И кой е онзи, който изпраща мир във вашата душа? Вие не сте мислили върху това. Вие виждали ли сте го? Не сте го виждали. Сега ще кажете, че това, което човек не вижда, то не

е реално. То е степен на съзнанието. Пробуждане трябва у човека. Та казвам сега: "При сегашните условия, както сега е сложен животът, има други неща, които отвличат вниманието от важното. И те са важни, но важният въпрос за всинца ви е, че без любов вие не можете да турите основа на живота си. И ако в тази любов вярата спонтанно не изпъква в душата ви, и ако във всяка мъчнотия, тази, която се ражда във вашата душа, тази любов не може да се справи, вие не сте на правата страна.

Сега аз не искам да ви говоря върху въпроси, които могат да смущават вашето съзнание. За пример вие се раждате в света и мислите да уредите живота си. Как ще го уредите? Ще го уредите според знанието, което имате. Най-първо вие имате една вяра, но колкото остарявате, вие изгубвате вашата вяра. И най-после дохождате и казвате: "Я има онзи свят, я няма." Вие сте млади и мислите, че всичко можете да направите, но остарявате и казвате: "Мислех така, но то не било точно така." Така, както вие разбирате старостта, тя е старост без любов. Тази старост е без вяра, вие сте във въздуха, висите някъде. Това е, както едно обещание, както когато някой казва: "Аз ще направя еди-какво си заради вас." Обещават хората много работи, но в края на краищата работите не стават така. Божествените работи са извън времето и пространството. Това, което постоянно става у вас, то е Божественото, а не това, което може би в идната година ще стане или след един ден, но в дадения момент. Ти имаш тъмнина в себе си, но щом повярваш, веднага Божествената светлина иде и ти ставаш богат. Та казвам, ние говорим за първите християни. Кои бяха първите християни? Ако първите християни живяха едно време, сегашните от кои са? От последните. Кое е по-добре да бъде човек, от първите ли да бъде, или от последните? По-добре е да бъде от първите. Последните – това са огризките на нещата. Някой е сготвил, идва някой, но понеже е от последните, останали са само последните огризки. Това вече не е ядене. Някой казва: "Важно е първото в света." Но без онова вътрешно разбиране на нещата не може да даде нищо, с него нищо не се постига. Разбирането на любовта, която се изявява чрез вярата – това е истинското знание, с което човек всичко може да постигне. Има неща, които човек може да постигне и ще ги изгуби. Аз считам постигнати неща тия, които съставят една тъкан. Ако ти остаряваш, ти нищо не си придобил. Ако ти в младини придобиваш знания, а в старини изгубваш това знание, ти нищо не си придобил. Ако си забогатял и оставиш на децата богатство, ти нищо не си придобил. Това са заблуждения. И ти, и децата ти се заблуждавате. Това е външното разбиране. Тогава казва Христос: "Един е вашият Отец." Докато ти мислиш, че имаш баща, майка, братя и сестри, че някои ти са по-близки, а някои по-далечни, това е обикновено разбиране. Ти трябва да считаш, че имаш само един баща. И ако ти за този баща не си готов да пожертваш всичко, ти не си го разбрал. Питам сега: кой е онзи, който ви

обича? Той не може всичко да направи заради вас. Нищо повече. Светии имало едно време, но и те имали в себе си мъчнотии. Човек сам си разрешава известни въпроси. Къде стоят мъчнотиите в човека? В неговото недоверие. Той няма вяра. Някой казва: "Ти обичаш ли ме, или не?" Казвам: "Ти вярваш ли в мене? Покажи ми твоята любов от вярата си, и аз ще ти покажа моята любов." Сега това е вътрешната страна. Иначе, както вие схващате живота, той не е реален. Един човек, който може да ви обещае нещо и да не го изпълни, не уповавайте на такъв човек. Казва той: "Дайте ми малко време." Никакво време. Кажи и свърши – нищо повече. Дойде някой, иска от тебе помощ. Този, който проси, той не познава Божия закон. Той казва: "Помогни ми за Господа." Това са обикновени работи. Онзи, който ще дойде да опита твоята любов, той ще дойде по друг начин. Тогава как ще го познаете вие? Способният ученик разбира учителя си. Нищо повече. И способният учител знае как да предаде урока си. Това, което е неразбрано, което създава междини, произвежда съмнения и човек казва: "Дали той вярва в Господа, дали вярва в Христа?" Ако дойдем до положение да делим Христа, да питаме Кой е Христос, ние сме на кривата страна. Изявленията на Бога не могат да станат без Христа. Вярата на човека е изявление, а същината, това е любовта, която постоянно действа отвътре.

Сега, да дойдем до практическата страна. Разрешението на въпроса седи в любовта и вярата. Ти казваш: "Как ще прекараме живота си?" Можеш да прекараш живота си като някой вол, можеш да прекараш живота си като някой кърт, и какво ли не. Но един начин има за прекарване на живота: да разбереш живота не като кърт, нито като вол, но да разбереш живота както трябва. В какво седи любовта? Като срещнеш един човек, който те обича, светът пред теб ще се отвори. Христос казва, че Той е вратата. Онзи човек, който може да отвори за вас вратата на любовта, кой и да е, той носи вярата. Или аз наричам това разтваряне на вашето съзнание. Понеже всеки слънчев лъч, който пада върху някое семенце, който повдига семенцето, той е, който помага. Та всички вие имате нужда от Божествено проявление. Затова трябва да вярвате. Аз наричам тази вяра не сляпа вяра, а жива вяра. Друг въпрос се заражда сега. Вие ще кажете: "Ние от кои сме?" Няма нужда да знаете от кои сте. В дадения случай ти може да бъдеш един запален въглен или един изгасен въглен. Нищо повече. Нали понякога виждате нарисувана една свещ, която гори. Това е едно заблуждение. На картина е само. Ти казваш: "Много хубаво е нарисувана свещта." Ако във вашето съзнание съществува, и вие уповавате на тази картина, че е много хубаво нарисувана, вие сте на кривата страна. Не че това не е хубаво, но това е едно отражение, а същината, реалността, тя е на друго място. Сега, като казвам, че реалността е на друго място, какви ли не идеи ще се родят у вас: какво нещо е реалността, какво нещо е онзи свят. Онзи свят е свят на

любовта. Онзи свят е свят не на слепите хора, които виждат нещата отблизо, а на хората, които виждат отдалеч. Сега има много въпроси, които спъват хората. Те са странични работи във вашето съзнание и от тях трябва да се освободите. Говорят за кармата. Докато имате карма, вие още не сте дошли до любовта. Докато имате карма, вие още не сте дошли до истинската вяра.

Когато аз говоря за вярата, подразбирам вяра в любовта. Аз изключвам кармата. Няма какво да говорите повече за кармата. Колко години ви трябват, за да се освободите от вашата карма? Ако хвърлите земята върху слънцето, тя в един миг ще се разтопи. Ако остане да топите земята, хиляди и милиони години може да я топите. Ако земята падне на слънцето, мигновено ще се разреши въпросът. И законът е такъв: ако във вашето съзнание има известни въпроси, които вие не можете да разрешите, това показва, че сте далеч от слънцето. Ти казваш: "След време то ще дойде, еволюцията ще дойде." Дяволите са измислили еволюцията. Те са политици. Ти казваш: "Еволюцията ще дойде и ние ще успеем." Бог е вложил в любовта всички свои качества и всяко нещо иде на своето време и се проявява. То е Божественото. Това не значи, че всеки ден ще придобиваш Божественото. То е вложено в тебе, ти ще се радваш на Божественото. Ти ще се радваш на проявеното в тебе. Тъй седи въпросът. Казвате: "Как ще познаем ние Христа?" Питам, как Го познаха едно време и как ще Го познаят сега? Едно време и сега, безразлично е. Щом делите Христа, вие не сте Го познали – нищо повече. Щом мислите, че сте по-далеч или по-близо до него, това е човешко разбиране. Много страдания ще се родят. Вие започвате да четете една книга, която съдържа хиляда страници. Вие още не знаете на коя страница ще намерите най-важното. В какво седи важното? Важното е ядката. Това е любовта вътре. Любовта е възкресението. За да дойде любовта, ти трябва да възкръснеш. Когато се казва, че това е възможно, а онова е невъзможно, че трябват условия, това показва, възкресението още не е дошло. На болните хора много неща трябват. Трябва някой да ги вдига от леглото, но това още не е истинският живот. Любовта няма нужда от прислужници. Когато любовта дойде в душата ти, ти ще бъдеш един от онези, на които душата трепери да служи, да прояви Божията любов. Когато любовта дойде, ти ще бъдеш един от въодушевените, с голяма вяра, че можете да помагате. Всичко е възможно. Това е положението сега. Такова трябва да бъде вашето съзнание сега. Някой казва: "Ние не сме просветени още." В какво седи просветата на човека? Тя седи в онова вътрешно разбиране на Божествения Дух. Бог няма да дойде да спори с тебе. Като дойде в тебе Бог, ти веднага трябва да разбираш дали Господ ти говори, или не. Има един закон: щом в душата ти съществува известно разединение или имаш раздвояване, имаш две мисли, Бог не се проявява. Там е човешкото разбиране. При Божественото

проявление на човешката душа не остава нито сянка от съмнение в душата на човека. Ти казваш: "Ами дяволът може да ме излъже." Щом дяволът може да те излъже, това е първото безлюбие. Щом дяволът може да те излъже, това е първото безверие.

Та казвам, сега ще започнем с онзи живот, отдето иде възкресението. Няма да ви убеждавам дали това е възможно, или не. Болен си – ще опиташ вярата си. Сиромах си – ще опиташ вярата си. Слаб си – ще опиташ вярата си. Във всички положения ще опиташ реалното. Не какво светът мисли. Това е друг въпрос. От памтивека съществува неразбиране между хората, разни системи. И след хиляди години пак ще бъде същото. Това е друг въпрос. Светът няма да се оправи по този начин. Изобилие се иска, като дойде чистият въздух, той оправя всички неща. Като остане да дава по-малко, тогава имаме човешкия порядък на нещата.

Та казвам, новото разбиране на нещата и на живота седи в това не да се родиш и да остарееш, не да се родиш и да умреш. В това вие имате вече сегашния порядък на нещата. Той спада към друга категория. Обаче, за което аз ви говоря, вие непосредствено трябва да го разберете. В какво седи непосредственото разбиране? Непосредственото разбиране няма доказателства. То едновременно само се доказва. Някой казва: "Трябва да го докажат." Има неща, които не се доказват. Това са опити. Съществува един жив опит. То е реалността на живота. Да имаш този опит, а не временни опити. Има опити, които хвърлят светлина върху човешката душа. Когато Христос казва: "Аз съм пътят, истината и животът", Той подразбира именно това начало, в което Бог се проявява.

Та казвам сега, ако ви не сте готови да пожертвате всичко, вие не сте разбрали вярата. Жертвата е външно изявление на вярата. Ако човек не е готов да жертва всичко, не така, обикновеното жертване, което вие разбирате, трябва да знаете, че не сте разбрали вярата. Ние подразбираме жертвата на Христа. Христос за кого се пожертва? Изгуби ли Христос нещо, след като се пожертва? Ние сега мислим, че ако пожертваме нещо, ние ще изгубим. Това е криво разбиране. Жертвата, това е естественото положение на вярата. Та казвам сега, в прочетената глава се казва: "В началото бе Словото." Сега какво ви спъва да вярвате, кажете ми. Вие казвате: "Ние вярваме." Но по какво се отличава вярата? Или по какво се отличава любовта? По този начин на разсъждение вие ще кажете: "Това са степени на съзнанието." Трябва да се освободите от временните безпокойствия. Ние сами трябва да се освободим. Има един начин за освобождение от временните безпокойствия в света. И ние ако не се освободим от временните безпокойства, ние не можем да опитаме Божиите велики закони, чрез които Той се проявява, ние не можем да

опитаме Божиите блага. Как ще опитате любовта? Често хората опитват любовта и я изгубват. И казват тогава: "Беше едно време, но сега виждаме, че е празна работа." Не че е празна работа, но ослепелият човек казва: "Едно време аз виждах, сега не виждам." "Едно време аз обичах, а сега не обичам." Ако едно време си обичал, а сега не обичаш, къде е погрешката? Ти не си разбрал Божията любов. Човек, който ослепява, той е вън от любовта. И човек, който изгубва вярата си, той е пак извън любовта. Та казвам, често вие изпадате в мъчнотии. Как ще се прояви вашата чистота? Къде е критерият за вашите разбирания за чистотата? По сегашния порядък на нещата аз мога да пред- ставя въпроса така: имате един баща, нали? Той има няколко дъщери. Тези дъщери се считат за привилегировани, но ако дойдат други няколко дъщери, млади моми, около него, какво ще мислят дъщерите за баща си? Ще имат ли добри разбирания? Или ако при един женен мъж дойдат няколко млади моми, моми или жени, неговата жена ще счита това за нечисто. Аз считам целия свят за нечист. Всички хора ще кажат, че са чисти. Не, сегашният свят е свят на греха, нищо повече. Сега ще кажете: "Еди-кой си брат има много игриви очи. Очите му малко шовъркват*." Ако очите на този човек шовъркат, той не разбира този път. Не, брат е онзи, в когото ти не може да се съмняваш. Човек е онзи, който ви обича и у когото не можеш да се съмняваш. Сестра е онази, у която ти не може да се съмняваш. В дадения случай същността е вътре в нещата. Един малък пример: някои си братя някъде в провинцията купуват си имот за събрания. След като търсили, намерили най-после едно доста хубаво място, което и купуват. Разделят се. Някои казват: "Питахте ли Учителя да купите този имот?" При първия опит, който Ева направила, пита ли Господа? И Адам питал ли Господа? Не го питаха нищо. Не е въпрос дали са го питали. Право ли е това, което правите? Нищо повече. Сега ще се събират няколко души да купуват имот. Ако аз съм на мястото на всеки един от тях, няма да търся двама или трима братя да купуваме заедно имот, но ще извадя двайсет и пет – петдесет хиляди лева и ще купя имота. Тогава у другите се ражда мисълта за недоверие и казват: "Вие искате да ни ограничите." Това е неразбрана работа. Какво ще ви ограничавам? Щом си сиромах, ти си вече ограничен. Щом си невежа, ти си ограничен. В какво стои ограничението? В онова вътрешно неразбиране. Бог постоянно ни казва: "Сине мой, не си на правата страна." Има

* Шовърквам – щавам, играя (диал.). много неща, по които вие може да познаете истината. Казва се: истината ще ви направи свободни. Това е в дадения момент. Сега разрешението на някои въпроси, които предстоят, се намира в зависимост от любовта. Оплакват се от дрязги между тях. Някой дал къщата си под наем. Друга сестра от новото учение казва: "На моите наематели ще им дам пътя." Оставете сега тия ваши заблуждения.

Щом имате наематели, вие не сте в учението. Щом сте женени, не сте в учението. Щом имате деца, не сте в учението. Щом имаш да вземаш, не си в учението. Така седи въпросът. Ако искате да разбирате Божия път другояче, ще си умрете по същия начин. Че имате някаква къща, това е друг въпрос. Имаме домове, които са направени, а имаме домове, които са неръкотворни. Имаме един живот, за който човек се приготовлява. Та казвам, сега ние трябва да дойдем до същественото. Бог е любов. Любовта носи живот, а този живот не може да се прояви без онази пълна вяра. Това значи, както Христос казва, да станете като малките деца, но не като глупавите деца. Казвате: "В какво ще вярваме?" Онзи, който вярва, той има всичко на разположение. Сега това се отнася до онези вътрешни начини, чрез които вие трябва да се подмладите. Този начин, по който вие живеете, вие ще остареете, вие ще изгубите смисъла на нещата, смисъла на живота. Това е едно на ръка. Това е един временен въпрос. И то не е лошо, но това ще изчезне. Онова, към което вие се стремите, то е Божественото във вас. Това е до онези от вас, които са готови за новото учение. Тъй както сега се проповядва новото учение, те са го проповядвали по много начини. Новото учение не може да има никакви правила, всеки ще има свое правило в себе си. В новото учение ти не може да мислиш какво хората може да направят за тебе, но ще мислиш ти какво може да направиш за другите. После, в новото учение ти няма да мислиш къде ще излезе краят на нещата. В новото учение няма никакъв край. Всяко нещо, което има край, вие знаете какъв му е краят. Ние проповядваме неща без край. Те нямат никакъв край. Те имат начало, а нямат край. Сега аз ви проповядвам едно учение, което ви е понятно. Вие знаете какво нещо е любовта, но влизате в стълкновение – вяра нямате. Сега вие не знаете кой ви обича и кой не ви обича. Когато мислите, че някой ви обича, вие се мамите. Когато мислите, че някой не ви обича, пак се мамите. И в двата случая вие се мамите. Онзи, който се показва, че не ви обича, вие се мамите. И обратното е вярно. Който е познал истината, той никога не се спира върху въпроса, кой го обича. За него този въпрос е разрешен. И за мене този въпрос е разрешен. Има само Един, Който ви обича, нищо повече. Щом дойде у вас, във вашето съзнание въпросът, дали друг ви обича, вие сте на кривата страна. Има само Един, Който ви обича, Той е Бог. И нашата любов не е нищо друго, освен проявление на Божията любов. И тогава, докато ти мислиш, че любовта е само, няма да има никакъв спор. Щом любовта се раздвои в теб, ти си вече на кривата страна. И тогава в съзнанието ти въпросът за любовта остава неразрешен.

Та казвам, две неща сега са ви потребни: любов безгранична и вяра безгранична. Ние вярваме, че любовта и вярата са безгранични. Мислете върху любовта. Не я тълкувайте, не я обяснявайте, защото това, което се обяснява, то се затъмнява. Божественото знание носи вътре това, което

човешкият език не може да изрази. Та казвам, тези две неща са потребни за сегашното ви съзнание, в новия живот. Едновременно има два живота, които функционират у човека. Единият е Божественият живот, човек се стреми към своята свобода, към първата свобода. Другият живот е този, който води към ограничение. Вие, хората, постоянно от една страна се освобождавате, а от друга се ограничавате. И тогава не можем да намерим истината. Тъкмо намериш истината, някой ти казва: "Ти се заблуждаваш." Тъкмо разбереш истината, друг ти казва същото. Аз уподобявам това на следното. Най-първо православните вярваха най-просто: ще се прекръстиш и това считаха за християнство. Дойдоха втори и те казват: "Ти трябва да повярваш в Христа и да изучиш Писанията." Дойдоха трети и казваха: "Не само трябва да вярваш, но трябва да се кръщаваш още." Ти можеш да се кръщаваш, колкото искаш – това е твоето вътрешно разбиране на нещата. Остане ли ти да уповаваш на онова, в което си повярвал... Сега някои казват: "Повярвай в Господа Исуса Христа и ще дойде спасението на тебе и на дома ти." Това е частично разбиране. Повярвай, това е външната страна. Другото е: възлюби Господа. Та казвам, ще съедините вие вътрешната любов с външната вяра. Повярвайте в любовта и после не се смущавайте от мисълта кой ще оправи света. Светът от памтивека е оправен. Хляб има са всички хора, но някои хора умират гладни. Но не от нямане на хляб. Те са чакали да им донесе някой. Стани, тръгни и търси хляба си. Не чакай да ти го донесат. Това е закон. Когато някое дете първо влезе в утробата на майка си, като преседи девет месеца, детето казва: "Не мога да търпя повече. Не мога да търпя, ще изляза." Майката казва: "Ще седиш още." То казва: "По никой начин, по никой начин. Девет месеца, не, ще изляза навън." И ако вие не сте дошли до положението да излезете от утробата на майка си, вие сте още деца. Ако вие не сте още в състояние да нарушите онези традиции, в които хората живеят, вие сте още деца. Всички тия традиции, всички тия пелени, всичко това е само до време. Ще се освободите от всичко това, те са били до време. Сега не е въпросът, какво ще стане с нас. Да му мислят другите, които идат след нас.

Та казвам, законът е: Божествената любов, която ви е повикала на живот, тя ви освобождава от всички ограничения. Няма да казвате на хората: "Аз съм свободен." Не, аз няма да говоря, че съм свободен. Аз ще действам като свободен човек. Това е вътрешна свобода. И после аз разбирам свободата така: ако дойдете до това вътрешно разбиране, вие няма да имате спънки. Сега не разбирайте криво. От спънките лесно ще се избавите. Знание трябва сега. И за да се разреши вашият [...], за да го разрешите, за да бъдете щастливи, както търсите щастието, това е потребно: вяра безгранична и любов безгранична. Другояче ще се повтарят историите. Ти казваш: "Като ида на онзи свят, къде ще бъда?" Никъде няма да бъдеш.

Онзи свят, това е едно заблуждение. Онзи свят – ти си вътре в Божествения свят. Ако ти съзнаваш това, ти си в онзи свят. Можеш да се качиш на най-високите места, а можеш да слезеш и на най-ниските места. И Давид, като разбираше това, казваше: "И в ада да се скрия, и там е Твоята ръка." Дето е Бог, там е раят. Когато Бог е скрит, там е дяволът.

Та казвам, сега две неща са нужни на хората на новото учение: вяра безгранична и любов безгранична. С тези неща ще се разрешат, ще се уредят всички въпроси.

Уреждайте всички въпроси – нищо повече. Някой казва: "Ами аз нямам ли право?" Остави това настрана. Търсете правото, което Бог е турил у вас. Търсете Божественото право. И ако искате, оставете Бог да търси вашите права. С вашето право в света няма да се занимавате. Оставете Бог да го търси. Търсете правото, което Бог ви е дал. Онези, които разбират така, у тях нещата ще растат по-бързо. И тези мъчнотии, дрязги, които сега имате, те след време ще се ликвидират.

"Божията Любов носи пълния живот." (три пъти)

6 ч. 15 мин.
34 лекция на Общия окултен клас
1 юли 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

1936_07_03 Отношението на трите живота
лекция на Младежкия клас

ОТНОШЕНИЕТО НА ТРИТЕ ЖИВОТА

Петък, 5 часа сутринта

Отче наш

Изпейте „Всичко в живота е постижимо“.
Ако ви запитат в какво седи същественото в живота, какво ще кажете? Спирате се някой път върху физическия живот. Спирате се върху духовния живот и върху умствения живот на човека. И мъчно може да се направи една разлика между физическото, духовното и умственото. Те са отношения, които съществуват. Физическото е по-груба материя, от която е образуван живота; духовното е средното, а когато дойдем до умствения живот, подразбираме онова, най-финото наше разбиране за живота. Често всичките изненади в живота зависят от съпротивлението на нещата. Не може да съпоставиш, да уповаваш на физическото, така както на духовното или както на умственото. Тогава в какво седи сега разликата? Тъй като човек се намира в едно противоречие, той не може да обяснява ония изненади, които го очакват. По някой път си задавате въпроса: „Не може ли без тия противоречия в живота?“ Зависи вече какво е вашето схващане.

За пример, как бихте примирили противоречието, което съществува между един вълк и една овца? В техните разбирания или в съзнанието на обикновения човек, как ще примирите с един човек с по-фини чувства. Тогава вие ще дойдете до онова заключение да кажете: „Защо природата е създала човека така?“ Не знаете какво е създала природата. По някой път вълкът може да изяде овцата, но природата ни най-малко не създала овцата да я яде вълкът. Туй е едно ваше схващане. После вие казвате друго: „Как да се оправи светът?“ Ние намираме, че един вълк, който изял една овца е неправилно. Питам сега, при какви условия се създадоха тия отношения? Сега мъчнотиите, които сега се зараждат, те са мъчнотии на миналите векове. Ние разрешаваме въпросите, които са останали от миналото. Вие за пример разрешавате въпроса за един здрав и един болен човек. Каква е разликата между здравия и болния човек? Здравия човек това е естественото положение на човека, а болният човек е неестественото положение. Сега вие си задавате другия въпрос: „Не може ли човек да не боледува?“ То е само допущение на природата. Казвам: Човек боледува. Може човек и да не боледува, но в самото развитие болестта е една необходимост. Тази болест служи на човека, за да се запознае с ония закони, които съществуват, със законите на здравето, които съществуват.

За пример вие имате положението добро и зло в света. Доброто това е естественото положение, а злото е неестественото положение. Питам: При сегашното положение вие може *ли* да отделите злото от доброто? То е като едно вътрешно понятие. Схваща се добро и зло. Докато дойде човек да се запознае в какво седи доброто и в какво седи злото, то е цяла наука.

Сега вие схващате, че злото не е потребно. В даден случай известно зло не е потребно, но в самата природа, тъй както светът е създаден, злото е като една необходимост. Сега под думата необходимост, какво разбираме? Казвате: „То трябва да се случи тогава." Онзи, който не разбира пътя на живота, всичко може да му се случи. Пък онзи, който разбира, нещата се случват малко по-другояче. [В]се от туй гледище, при сегашните условия, вие разрешавате известни въпроси и няма да се минат 50, 60, 70, 80 години, вие изменяте условията.

Да допуснем, че разрешавате въпроса има *ли* друг въпрос или не и не може да го разрешите. След 50, 60, 70 години вие изчезвате от света. Едни мислят, че отивате в другия свят. Дали сте отишли в другия свят, то е въпрос. Но че сте изчезнали от света, вече не съществувате като фирма, фалирали сте. Вие, като умрете, според сегашното ваше знание, къде ще идете? Казвате: „Баща ми умря и аз ще умра." Но като умрете, къде ще идете? [В]се ще идете някъде. Онази обстановка след вашата смърт ще бъде *ли* по-добра или по-лоша? Представете си, ако е умрял някой и отишъл на мъчение. Но опитът вие не го знаете. Някои хора имат опитност. Сега казват: „Докажи, че има бъдещ живот." Казва: „Човек като умре, свършва се всичко." То са обикновени въпроси, с които вашето съзнание е ангажирано. Вие нямате истинско познание. Друг е въпросът, когато човек разбира онази материя, с която той се занимава. Пък друг е въпросът, когато човек се занимава с материя, която никак не разбира. При сегашните условия физическият свят така е погълнал живота ви, че от сутрин до вечер вие мислите, че живеете духовен живот, пък живеете само физически. Отивате на една работа. Тази работа казвате е духовна. В какво седи духовната работа. Вземете един писар, който пише някакви съдебни решения. 30 години той пише [в]се съдебни решения. След 30 години го пенсионират. Питам: Този човек след 30 години какво е научил? Или вземете един търговец 30 години той се занимава да опознава най-хубавите обуща, най-хубавите кожи, какво *ли* не. След 30 години и него пенсионират. Какво е научил той? Обущарството не разрешава ония жизнени въпроси на живота.

Сега другия въпрос. Как може да бъде другояче? Или да допуснем един човек, който е земеделец 30, 40, 50 години оре земята изважда жито и след

30–40 години той умира. Сега вие казвате: „Да се прекара живота.“ Но животът, така както сега го прекарвате, не може да се прекара. Ако вие си турите крака в едни тесни обуща и ходите на екскурзия или ако си турите крака в широки обуща, каква ще бъде разликата? Или ако си турите крака в сиромашията, тъй както сега разбирате, каква ще бъде разликата?

Какво разбирате под думите богатство и сиромашия? Под сиромашията разбирате лошите условия, а под богатство разбирате добрите условия. Но всъщност в какво седи, по какво се отличава един богат човек и един беден човек, един учен човек и един неучен? Има известно различие. Ако вие погледнете на тяхната форма, онзи, ученият човек, тъй както е в природата, той има нещо придобито. Онзи невежият има нещо, което не му достига. Следователно животът е един прогрес. Вие сте пратени на земята, за да се учите. И вие трябва да страдате. Защо трябва да страдате? Защото трябва да се учите. Страданието, това е невежество. Както и да се оплаквате, всяко страдание показва, че вие се намирате в една груба материя, която трябва да обработвате. Казвате: „Не може ли другояче?“ Че кой ще свърши вашата работа? Сега от новото становище, човек не трябва само да констатира ония противоречия, които се зараждат вътре в живота. Казвате: „Тия неща не са се зародили сега, те са още в самото начало.“

Та казвам: Сега трябва една вяра, с която да опитате онова, в което вярвате. Вие много работи, в които вярвате не сте ги опитали, не сте ги проверили. Вие не сте проверили факта, че баща ви заминал за другия свят. Баща ви, като иде в другия свят, казва: „Туй, което виждам, не е за сега.“ Ти го питаш, той казва: „Тази работа не е за тебе.“ Питам тогава: По какво се отличава един жив човек от един умрял човек, тъй както вие разбирате? Живият човек от вашето гледище може да яде и да пие, а мъртвият не може нищо да яде и нищо да пие. При това в него има желание той да яде и да пие. Питам: Между тия двете опитности, че може да ядете и да пиете и другото – не можете да ядете и да пиете, пък имате желание, то е като идеал, сега в какво седи разликата? Онзи, който яде и пие, той трябва да плаща, онзи, който има желание да яде и да пие той не плаща. Той има желание, в него има един вътрешен копнеж да яде и да пие. Представете си сега, че живеете в един свят, в един свят само на копнежи. Кое вие наричате копнеж? Нещо, което вие наричате илюзорно или нещо, което желаете и не можете да го придобиете. Питам: При такова едно противоречие как ще се справите?

Ето, при съвременните условия осъдят един човек на смъртно наказание, дали той желае да умре е друг въпрос, но го осъждат. Друг един човек го оправдават. Питам: Каква е разликата на онзи осъдения? Осъденият човек го лишават от известни блага, че той вече не може да яде и да пие. Но

животът е много износен. Представете си сега един живот така в туй разбиране. Едно същество, което живее в другия свят и остава да желае, пък не може да опита нещата. Иска да яде, пък не може да яде. Много от вашите желания в света вие нямате условия да ги реализирате или не можете да схванете, че това което желаете в даден случай, то е невъзможно при тия условия. Представете си едно същество, ваш баща, не се повдигнал и вие мислите, че като умрял отишъл на другия свят при светиите, при ангелите. Туй са предположения. Но представете си, че вашият баща, на който се изменила формата, има желание да яде. Дойде при вас, казва: „Гладен съм, трябва да ми наготвите." Вие може да сготвите нещо на баща си, но той не може да яде. Вие ще ядете заради него. Питам тогава, каква разлика има – вие, които ядете за баща си и баща ви, който не може да яде? Представете си такова едно обяснение. Представете си, че вие сте на една трапеза и усещате само уханието на яденето, но не ви е възможно да ядете. Друг човек не само усеща уханието, но той може да си похапне.

Та казвам сега, в мъчнотиите, които ви очакват за в бъдеще, ще дойдете до един живот дето не сте свикнали. Да допуснем, че вие сте банкерин, спечелвате 20–30 милиона лева, за да се осигурите. След като се осигурите умирате и това имане оставяте на синовете си и отивате в другия свят и започвате един живот, за който никак не сте готови. Питам: Като спечели 30 милиона, какво придоби? Имате такъв един пример в Евангелието, в който едни от вас вярвате, други не вярвате. Че сиромахът Лазар, който живял при къщата на един богат човек, който ял и пил, умрял и богатият човек и Лазар умрял. Представят, че Лазар отишъл в другия свят при по-благоприятни условя, богатият като умрял, отишъл в ада.

Питам: Туй богатство, което имате и после ѝдете в ада, какво ви ползува? Сега вие се спирате върху онова положение и казвате: „Да си отживеем, после няма какво да му мислим." Но превръщане трябва на живота. Животът трябва да мине от физическо положение в духовно и в умствено отношение. Трябва да се направи един кръг. Всякога, когато този кръг не става по естествено положение, тогава се раждат най-големите нещастия в света.

Вие за пример мислите, че пак ще се преродите. Но изучавали ли сте закона на прераждането? Някои хора 200, 300, 400 години не могат да се преродят. Някой може да се прероди при такива лоши условия, че нищо да не спечели. Той започва един живот и освен, че не може нищо да спечели, но загазва още повече. Казва: „Човек трябва да се прероди." Питам: Ако започнете сега една работа, от която нищо не печелите, в какво седи сега хубавото на прераждането? Под думата прераждане разбирам подобрение на живота. Да направиш един кръг във физическия, духовния

и умствения живот, да стане едно обръщение вътре.

Сега на вас този въпрос ви се вижда малко странен. Странното в какво седи? Да допуснем, че вие искате да ви се сготви едно хубаво ядене от вашето гледище. Сготви се хубавото ядене от вашето гледище. Сготви се хубавото ядене, но туй хубавото ядене не подхожда. Яденето е сладко, но от него се заражда във вашето храносмилане нещо неприятно и вие казвате: „Тази храна не е заради мене.“ Или да допуснем, че имате известен възглед за живота. То е все същото. Казвате: „Аз имам известно схващане.“ Но ония схващания, които имате за живота, може ли да ви помогнат? Схващане, което не може да ми помогне в живота, в него няма никаква философия.

Следователно има една реална страна в живота, с която всеки един от вас може да се справи. Онази реална страна я обявявам така: То е онзи, чистия въздух, който вие трябва постоянно да дишате. Ако дишате този въздух вие ще се намерите в едно естествено положение, вашият живот ще тече така нормално. Ако вие дълго време сте живели, дето въздухът не е чист, веднага вие чувствувате, че условията, при които вие живеете, не са така благоприятни, мъчнотии имате. Вие не може да разберете, че във вашия живот трябва пречистване. Сутрин като станете вие не правите никакви пречиствания. Вие казвате: „Аз трябва да ида на работа.“ Трябва да идеш на работа, но то е една трета от живота ти. В началото аз трябва да се помоля. Това е пак една трета. Аз трябва да мисля, това е пак една трета. Трябва да съпоставите работата или външната форма, вътрешното съдържание и вътрешния смисъл на живота да ги съпоставите, за да може да минавате от едно състояние в друго. Или другояче казано, да допуснем, че вие искате или да обичате или да ви обичат. Но не може да намерите някой да ви обича, нито пък вие може да намерите някой да обичате. Какво ще правите тогава?

Представете си, че една овца иска да живее, трябва да пасе, трева да има. Представете си, че живее при лоши условия, живее между хищниците и те не ѝ дават възможност да пасе. Таман рече да пасе и току види някой вълк се яви. [В]се така се явяват и не ѝ дават възможност да пасе. Питам: Тази овца как ще поправи своето положение? Някой ще каже: „Той Господ ще уреди тази работа.“ По този начин, както ти мислиш, Господ няма да уреди работата. Ти ще я уредиш. Ако краката ти са дълги, ако имаш ум да мислиш. Ако ти не мислиш, ако краката ти не са дълги, работата ти ще се свърши съвсем другояче.

Та, сега всичките ваши нещастия седят в това, че вие се намирате в лоши условия. Що са лошите условия? Лошите условия са, че овцата иска да

пасе, пък не ѝ дават да пасе. Какво трябва да прави? Има един изходен пункт. Тя трябва да напусне всичките ония неблагоприятни условия, да излезе горе в планината, да няма кой да я безпокои.

Сега тия въпроси са задавани с хиляди години. Ако дойдем до всичките моралисти, до всичките духовни хора, има въпроси, които не са решени. Всичкото нещастие е в това, че има една наука. Казваме: „Като идем в онзи свят, ще живеем.“ Ще живеете, но има едно разумно живеене в света, което Бог е поставил. Ако човек върви по това, което Бог е създал, животът ще тече, ще разбира смисъла на живота. Но ако той не върви в онзи естествения път, в който природата е създала нещата, той ще се намери в едно крайно несгодно, безизходно положение.

Да кажем, че има същества по-високи, по-напреднали в света. Тия същества за мене важат, ако аз имам отношение с тези същества. Каква е ползата, че те съществуват, ако аз нямам отношение с тях. Ако има някакви ангели в света, мене ангелите може да ме интересуват дотолкова, доколкото аз мога да се интересувам от тях и те може да се ползуват от мене. Отношение трябва да има. Питам: Ако вие се бихте запознали с един светия, как щяхте да се запознаете? Бих желал вие, ако направите връзка с един светия, каква щеше да бъде обстановката на запознанството? Каква ще бъде първата обстановка на запознаването. Между един обикновен човек и един светия може да има отношение. Къде ще намерите първата връзка, че светията да се заинтересува от обикновеният човек и обикновеният човек да се интересува от светията?

За пример вие си поставяте въпроса и казвате: „Няма кой да ме обича.“ В какво седи тази обич, кажете ми? То е отношение вече. Онзи светия, който може да се запознава с вас, той има някакъв интерес. И той трябва да е свързан, вашето запознаване трябва да бъде една необходимост заради него, за да може той да вземе участие във вашия живот. Сега вие поставяте нещата и не ги свързвате. Вие искате хората да се запознаят с вас. Всяко познанство е една необходимост. Всеки човек, който ви обича, то е една необходимост заради него. И вие, за да го обичате, то е една необходимост заради вас. Ако тия двете необходимости съществуват, тогава има едно разрешение на въпроса. Сега не мислете, че тази работа е лесна, да се обичаме. Това е най-мъчната работа. Няма по-мъчна работа от нея, както аз зная – да обичаш. Всичките неща произтичат от обичането. Ако знаеш как да обичаш, ще бъдеш щастлив, ако не знаеш как, ще те сполети най-голямото нещастие.

Сега вие, според сегашното си схващане, някой беден човек, като иде при някой богат, той ще се облече с дрехи. Но тази работа с дрехи не отива. То

е външна обстановка. Има неща, които може да препятстват на човека в неговото разбиране. Какво ще ви ползува една кокошка много добре облечена, а ѝ се четат ребрата. Какво ще ви ползува, че бил облечен хубаво, с хубави пера? Но важното не е в перата. В какво е важното в кокошката? – Онова съдържание. Перата са една външна обстановка, ще ги оскубеш, остава съдържанието. Когато оскубеш перата на човека, казва: „Нищо не остана." Питам тогава: струва ли да оскубеш една кокошка?

Често се забелязва, че всичките тия религиозни хора, навсякъде хората страдат от наученото. Идеята, която имат, те са прави, но пътищата, по които вървят те, са криви. Най-първо аз поставям въпроса така: Искам някой човек да ме обича. Трябва да зная защо той да ме обича. Два момента има: да обичаш и да те обичат. Ние ги съпоставяме. Едното е да вземеш, другото да даваш. Този въпрос не е разрешен още. Онзи, който взема, онзи който дава, то са два процеса. Например вие какво разбирате да обичаш и да те обичат? Може да изясните въпроса така: Онзи, който те обича, той ще донесе материал, с който ти трябва да приготвиш яденето, а ти, който трябва да обичаш, ще сготвиш яденето, че и двамата да ядете. Единият ще донесе яденето, ти ще го приготвиш и двамата ще ядете. Ако той донесе яденето и вие не знаете как да го приготвите, ще се роди едно неестествено условие. За да обичаш някого подразбира онова, което той ти дал, да приготвиш нещо от него. Ако приготвиш и двамата ще опитате, ти ще опиташ по един начин. Сега другото се заражда.

Казва: „Животът по друг начин не може ли да бъде? Баща ми да остави пари, че аз да свърша училището." Тази работа с пари не става. То е една вътрешна обстановка сега. Ти, ако не знаеш онзи процес, ако не знаеш функциите на богатството, ако не знаеш функциите на сиромашията, как са преплетени вътре в живота; или пък ако ти не знаеш функциите на знанието и функциите на невежеството, ако туй не разбираш, ти ще се намериш в същото затруднение.

Казва: „Той е един невежа човек." Аз считам невежа човек, на който е даден много материал, той трябва да направи баница, той е невежа човек, по един начин, по втори, по трети, туй което вие наричате добрия живот. Добрият живот е добрите условия, които Бог ни е дал. От тия условия ние трябва да приготвим нещо. Дали може да го приготвим, то е друг въпрос, но трябва да се приготви. Всичката наука седи в туй, че може да приготвим нещо. Ама то няма да стане за една година, няма да стане за две години, може с хиляди години да стане. Хората как разрешават тези въпроси? Може би в този живот ще замине, в другия, в третия, според теорията на прераждането.

Аз не искам сега да смущавам вашите умове. Ще знаете че въпросите, както сега ги разрешавате, винаги ще останат нерешени. Казвате: „После като се преродим.“ После, като се преродиш, ще се намериш пак при същите несгодни условия. Какво се ползува една овца, която се preражда между вълците? За вълците е добре, но за нея ни най-малко не е добре. Какво въплотяване има? Сега аз не искам да поставям противоречие. Казвам: Има едно решение, което дава пълен ход – съпоставяте нещата, физическия живот, духовния и умствения живот, да се образува един кръг. То е приятното в живота.

Сега вие ще се намерите в онова положение дето българите дават един анекдот. Отива един българин на гости на своя кумец. Вие знаете какво нещо е кумец. Кръстникът трябвало да гощава кумеца. Кръстникът наготвил нещо хубаво, но горещо. Наготвил той чорба от пуйка, но кумецът не знаял, че е много гореща. Като взема, не духа, че му припарило. Пък искал да замотае работата. Той гледа нагоре и пита кръстника си: „От къде рече тия греди?“ Уж го интересуват дървата. Казва му: „От лаком дол.“ Та всичките хора се намират в лаком дол. Аз разбирам лаком дол ония условия, при които искаш да живееш, не си запознат и се случва нещо много неприятно. Искаш по един начин да замажеш. Питам тогава, какво трябваше да направи този кумец? Той трябваше да попита кръстника как се яде това нещо.

И тогава другия пример: Отива един беден земеделец да носи на царя череши. По пътя все ял по една и останала само една череша. Царят не знаял как се ядат черешите и го попитал как се яде това нещо. Той взел, че изял черешата. Това е сега положението, в което се намирате.

Като донесат най-хубавите условия на живота, като покажат, не знае и той пита и онзи, който ги познава, ги взема със себе си. Той показва как се яде черешата, но аз не зная нито вкуса ѝ какъв е. Никога не носи на един цар само една череша. Нека бъде пълна кошницата, че да има и той какво да яде.

Сега ви остава важният въпрос: да разрешите отношението между физическия, духовния и умствения живот. Ония закони, които Бог е поставил, не тъй както сте ги изучавали до сега, най-големите противоречия, които могат да се явят, имат едно разрешение.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

33 лекция на Младежкия клас
3 юли 1936г.
Изгрев, [София]

1936_07_05 Идете в Галилея
неделна беседа

ИДЕТЕ В ГАЛИЛЕЯ

Добрата молитва.

„В Начало бе Словото“.

Ще прочета 28 глава от Евангелието на Матея.

„Духът Божи“.

От всички хора се иска разбиране. Всеки човек трябва да разбира нещата по особен начин, както той е създаден. Не е въпрос, как другите хора разбират, но как той разбира. Това разбиране е частично заради него. Той не може да наложи своето разбиране на другите. Защото, ако знанието можеше да се предаде по този начин на всички хора, те щяха да бъдат еднообразни. А животът седи в разнообразието, а не в еднообразието.

„Идете в Галилея“. Думата Галилея показва най-високото състояние, което всеки човек може да има на земята. Тази дума означава едно вътрешно разбиране. Сега ние оставаме материалните работи, като второстепенни. Колко голямо трябва да бъде тялото на човека? Колко богат трябва да бъде човек? Колко учен трябва да бъде човек? Ние виждаме, обаче, че всички хора, и учени, и прости, и богати, и бедни, всички умират еднакво. В края на краищата никой нищо не занася със себе си. Богатството, учеността, това са временни пособия, с които хората си служат. Свободата, която хората търсят отвън, не е истинска свобода. Свободата е отвътре. Всички хора трябва да търсят онази свобода, която е поставена у тях вътре, която им е дадена като заложба. Не е въпрос за онази свобода, която те могат да си извоюват. Защо? – Защото ние виждаме, че досега хората все свободата си извоюват, но все още не са освободени.

Казвам: Има две разбирания в света. Едното разбиране е временно, а другото – вечно, постоянно. Някой казва, че човек трябва да държи на своето разбиране. Прав е той, не е нужно всички хора да имат еднакви разбирания. Разбиранията на хората се определят от степента на техните съзнания. Казва се, че човек трябва да има духовни разбирания. Въпросът не е за духовните разбирания на хората. Духовното разбиране подразбира съдържанието на нещата, а смисълът на живота седи в онова съдържание, което човек може да приложи. Сега, като разглеждате живота така, както е създаден, какво ще кажете от ваше гледище за всички ония многобройни форми, в които животът се проявява? Тези форми са неустойчиви. Един ден те ще се изменят и от тях нищо няма да остане. Тогава, за какво ще воювате в света? Има нещо, за което човек трябва да воюва, но това, за

което той ще воюва, трябва да бъде неизменно, да има една устойчива цена. Има хора, които разбират живота, но никой не може да знае кой как го разбира. Само гладният може да разбере какво нещо е гладът. Ситият не може да разбере глада. Само жадният може да разбере какво нещо е жаждата. Само страдащият може да разбере какво нещо е страданието. Освен това, като се спирате пред въпроса за формите, чрез които животът се изявява, трябва да знаете, че всички тия форми са все живи същества. Как ще примирите сегашното положение, при което хората се намират? Те все за свобода воюват, а въпреки това никаква свобода нямат. И между религиозните, и между вярващите няма никаква свобода. Според мене свободата трябва да бъде достъпна за всички. В тялото цялото може да бъде свободно, но не и отделните части. Какво ще стане с това тяло, ако краката, ръцете, очите са свободни? Свободата на отделните части се заключава в това да няма никакво пресилване във функциите, които те изпълняват. В света има един план, който трябва да се изпълни. Които не разбират този план, казват: Какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота не е тук на земята. Ако смисълът на живота беше на земята, тогава всички хора щяха да остават на земята, нямаше да умират. Но понеже всички хора умират, смисълът на живота не е на земята. Тогава къде е смисълът на живота? Къде е смисълът на един цвят? – В неговото разцъвтяване. Къде е смисълът на неговото разцъвтяване? – В неговото завързване и после в неговото узряване. Къде е смисълът на плода? – Плодът трябва да се изяде от някого. Това са все ред разсъждения, които искам да оставя във вашия ум. Казвате, че животът няма смисъл. Не, животът има смисъл за умните хора. Що се отнася до децата, смисълът на живота е съвсем друг. Децата трябва да живеят като деца; възрастните трябва да живеят като възрастни и старите трябва да живеят като стари. Богатите трябва да живеят като богати, в прав смисъл на думата и бедните трябва да живеят като бедни. Аз не говоря за бедните, както вие ги разбирате. Беден човек е онзи, който не е обременен. Богат човек е онзи, който е натоварен. Привидно той може да показва, че няма нищо, но вътре в себе си има нещо, което го смущава, и от което той иска да се освободи. Тази е причината, дето той иска да се осигури. Значи, има две положения в живота: едното положение е, когато бедният иска да се избави от сиромашията си, и второто положение е, когато богатият иска да осигури своето богатство. Това са две положения, в които човек се самозаблуждава. Тъй както хората разбират сиромашията и богатството, това са две положения, две разбирания, които те сами са установени. Това не е Божествен порядък на нещата. От човешкия порядък се раждат ред въпроси, ред противоречия. Казвате: Как ще се оправи животът? Всеки човек трябва да работи върху себе си. Ти никога не можеш да разрешиш един въпрос, който в себе си не си разрешил. Най-първо въпросът трябва да си разрешил вътре в себе си и после този въпрос да има приложение

отвън. Всичкото нещастие на хората седи в това, че това, което те не са разрешили отвътре, в себе си, искат да го разрешат отвън. Там е всичката погрешка на хората. То е все едно един човек без глава да тръгне да разрешава въпросите на живота. Основата на християнството седи в това, че има един живот извън този на земята. Не този живот, на който учениците познаха Христа. Христос трябваше да умре за този живот. Като видяха това, те разбраха, че извън този живот на земята има друг един живот. Казвате: Как можете да ни докажете това? – На онези, у които зрението е силно, и които имат зрение, лесно може да се докаже това, но на слепия нищо не може да се докаже. На онзи, който мисли, лесно можете да докажете нещата, защото лесно се поставят за него въпросите. Нужно е една вътрешна опитност, за да се докажат нещата, защото всички хора не са еднакво умни. Например, вие нямате понятие за един музикант, който развива своята теория в хармонията. Какво ще разберете, ако четете една книга по музика? Нищо няма да разберете. В нея има специални работи. Какво ще ви ползува тази книга? Ако сте един виден музикант, разбирам, да я четете. Но ако не сте виден музикант и не разбирате нищо от музиката, тази книга няма да ви ползува нищо. Какво ще ви придаде вашата музикалност? В дадения случай, музикалността все придава нещо на човека. От Божествено гледище животът без музика остава неразбран. Ако в даден случай, при едно надвиснало тежко положение на главата ти, ти не можеш да си създадеш било с музиката, било с друго нещо такава философия, с която да се освободиш от нещастието си, какво те ползува твоята музика или твоето знание? Представете си, че вие пътувате през една планинска местност. В това време една голяма канара се търкаля по пътя, през който вие трябва да минете. От какво зависи вашето спасение? Вие трябва да се отдалечите 20–30–40 крачки от пътя си и да дадете път на тази канара да мине. Вие ще си починете малко и канарата ще мине своя път. Трябва да впрегнете ума си на работа. Там, именно, ще ви дойде ума на място. Ако вие не можете да си послужите с ума си в този критически момент, защо ви е той?

Съвременните хора се спъват от своите вярвания. Срещат се някои и се питат: Какво вярваш за Христа? – Това са отживели работи. Какво ще говорите за Христа? В каквото и да вярвате, един ден всички хора ще измрат. Един ден и земята ще се стопи. Какво ще питате, как ще се поправи светът? – Това са въпроси, които се отнасят за онези, които разбират нещата. За онези, които не разбират, те все едно, че задават въпроса защо водата се изпарява, защо ледът се топи и т. н. Стопяването на леда ни най-малко не подразбира неговото изчезване. Със стопяването си ледът е минал в по-високо състояние. Това означава подобряване на условията в живота. Христос казва: „Идете в Галилея!“ Галилея – Той подразбира онова вътрешно просветление, през което всеки човек трябва

да мине. Някой ще каже, че е чел Евангелието. Не е въпросът в четенето на Евангелието. Ако въпросът може да се разреши само с четене, това е най-лесната работа. Човек може да знае много работи, които стават в природата и да разправя за тях, но ако той няма общение с онези сили в природата или с живот, той нищо не може да постигне. Има един живот, който протича през всички животи и който постепенно тече през всички живи същества. Днес всички хора искат да се освободят и питат защо Господ е създал света така. Отде е дошла тази мисъл в ума на тия хора да питат защо Господ е създал света така? Когато Господ е създал света, Той викал ли е тези хора при себе си? Ако в това време никой не е бил при Господа, тогава и никой няма право да запитва за въпроси, които не се отнасят до него. Никой няма право да пита защо този човек е толкова богат и защо онзи е толкова беден. Впрочем, човек може да си задава и такива въпроси, но то е само губене на време. С това ние не искаме да примиряваме нещата и противоречията в живота. Ние не се нуждаем от примиряване. И да примиряваме нещата и да не ги примиряваме, те ще си останат такива, каквито са. Каквото и да се говори, нещата ще си останат по един точно определен план. И много лекари да има, и малко лекари да има на земята, в края на краищата хората все ще умират. Че някой умрял един ден по-рано или по-късно, или една година или десет години по-късно, какво печели той? Ако така разбираме живота, както и да е, но има неща, в които човек непременно трябва да участвува. Човек трябва да участвува в живота на възкресението. Най-първо ние трябва да се освободим от онези връзки, които ни спъват. Не е въпросът изведнъж да се освободим, но да ги оставим те да се разрешат тъй, както са в природата. Как разбирате това нещо? Ето как се разбира тази мисъл. Каква промяна можете да направите вие в явленията, които стават в природата? – Никаква промяна. Щом дойде пролетта или лятото, вие не можете да направите никаква промяна в тях. Те ще се изявят така, както са в природата без никаква разлика. Никой не може да измени оста на земята или нейния наклон. Значи, и пролетта, и лятото ще дойдат, но по който начин са дошли, по същия начин и ще си отидат.

Питам сега: Какво се ползувате вие от вашето знание? – Вашето знание ще ви помогне дотолкова, доколкото можете да се съобразите с пролетта, с лятото, с есента и със зимата. Следователно, трябва да знаете, че всички несгоди и страдания в живота се дължат все на едно вътрешно неразбиране на живота. Всички страдания, всички мъчнотии в живота се дължат все на това вътрешно неразбиране у човека на дълбокия смисъл на живота. Ето какво аз имам предвид, като говоря за неразбирането на хората. Всеки трябва да знае, че е дошъл на земята с една строго определена цел. Кое е най-важното за човека? – Да намери защо е изпратен на земята и да свърши дадената му работа. Казвате: Ама аз съм

свободен. – Да, ти си свободен, но за да работиш. – Какво трябва да работя? – Ти трябва да работиш онази работа, която ти е дадена. Ще кажете. – Отде да знаем каква работа ни е дадена? – Всеки човек знае каква работа му е определена да извърши. Птиците знаят да хвъркат, рибите знаят да плават, а човек знае да мисли. Има работи, които хората сгрешават. Не че не знаят. Те знаят какво им е дадено да свършат, но има неща, които те не знаят. Например, хората нямат понятие за онези възвишени същества, които са създали вселената. Те нямат понятие за онези възвишени инженери, които са създавали земята и които днес я карат да върви. Учените хора казват, че слънцето привлича земята, а слънцето пък се привлича от друго някакво слънце. Значи, съществува едно кръгообръщение. Да, съществува един разумен свят, в който по-високото съзнание ограничава по-низкото. Навсякъде трябва да съществува този закон: Висшето да ограничава низшето. Следователно, успехът на човека зависи от подчиняване на нисшето му съзнание на висшето в него. Всичкото нещастие на човека седи в това, когато висшето му съзнание се подчинява на нисшето. Ние можем да разрешим този въпрос практически по следния начин. Човек трябва да влезе в себе си, да познае какъв е Божественият план, какво му е дадено да свърши. Дойде ли до това положение, той никога няма да бъде в стълкновение с висшето в себе си. Представете си, че един баща има десет сина. Първият от тях е станал учен, а последният не е придобил никакво знание. Де е погрешката? У кого е вината? Причината за това се дължи на възможностите, които съдържат всеки от тях и които могат най-разумно да използува. От десетте сина всеки ще развие своите способности дотолкова, доколкото е могъл да използува възможностите в себе си за тяхното развитие. Значи, всеки е постигнал повече или по-малко, според степента на своето съзнание. Представете си, че някой религиозен човек, който има знания, се моли на Господа. Как мислите, като има това знание и като се моли по цял ден на Господа, де ще отиде той с това си знание? Ще отиде ли при Господа? Има неща, които за вас сега са непотребни. Например, защо ви са опитностите на миналите векове? Трябва ли пак да повтаряте онова, което сте преживели в миналото? Даже и най-хубави работи да са, щом са били в миналото, те днес не са потребни. Всеки човек трябва да се стреми в дадения случай към Божественото начало, което може да го освободи. Божественото начало в човека е онова, което го освобождава отвътре, а не отвън. Това, което освобождава човека отвън, и то е приятно, но истинската свобода на човека иде от Божественото начало отвътре. Бог освобождава човека, и то не така, както той иска, но както Бог го е създал първоначално. С това вие влизате в едно малко противоречие. Казва Христос: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Как може да ядете един човек и той да бъде свободен? Има една свобода, която зависи от вътрешната обмена между всички живи същества, от каквато

категория и да са. Между всички хора трябва да става вътрешна Божествена обмяна, от която ще зависи и тяхното щастие. Тази обмяна се заключава в разумните отношения, които трябва да съществуват между хората.

Христос казва: „Идете и научете хората така, както аз съм ви научил". Не е въпрос да седите в бездействие, но научете хората на онова вътрешно разбиране, което да даде път на Божественото. Ако сегашното разбиране на хората не е право, тогава и вътрешното им разбиране не е право. Следователно, вътрешното разбиране на хората трябва да се измени коренно, за да се измени и външното им разбиране. Външното разбиране зависи от вътрешното. Най-първо човек трябва да научи себе си. Затова аз изнасям следния закон: Човек не може да бъде свободен, докато не се научи да дава. Свободата първо зависи от даването, а после от взимането. Взимането е процес на даване. Взимането е вторият, крайният процес. Сега всички хора в света са се спрели върху взимането – всички искат да взимат. Всички казват: Добре е да имаме, добре е да е оставил баща ни нещо. Да, но това е крайният процес. Ти не можеш да взимаш, докато не си давал. И Божественото начало се заключава в това, че от онова, което Бог ни е дал, от онова, което е вложено у нас, то иска да вземе. Когато ние искаме да вземем нещо от някого, това е Божествен процес. Бог иска, щото всеки човек, който е дал някъде нещо, да може да вземе. А онзи, който нищо не е дал, не може да вземе. Който нищо не е дал, той нищо не може да вземе. Казвате: Как трябва да разберем това нещо? – Този въпрос е един от най-лесно разбираемите въпроси. Вие имате известни разбирания за Христа, как е дошъл на земята, как е пострадал, но това знание нищо няма да ви помогне. Единственото нещо, което в даден случай може да ви помогне, това е любовта, която ние проявяваме. Следователно, първият процес на живота седи в даването. Бог ни е дал живот, а ние трябва да даваме от себе си. Бъдещето учение седи в това, че всички живи същества трябва да имат желание да дават. Не е въпрос да се изнасилват хората, но всяко живо същество трябва да има желание доброволно да дава, според възможностите, които то съдържа в себе си. Когато нещата не се налагат на човека, те (не) са Божествени. Там, дето има човешки ред на нещата, това е временен процес. При временните процеси, участвуват човешки закони. Сега аз говоря за онзи велик закон на даването, дето и нисшите, и висшите Божествени процеси стават еднакво. Нисшето там познава, че животът иде от висшето.

Сега да дойдем до другата страна. Казвате: Като умрем, тогава всичко ще научим. В какво седи умирането? Умирането седи в разбирането. Ти не можеш да умреш, ако не си разбрал нещата. Истинското разбиране седи в минаване от смърт в живот. Дали ще възприемеш това или няма да го

възприемеш, но в края на краищата ти ще дойдеш до същата опитност. Когато почнете да умирате, вие викате в онези, които ви обичат. Могат ли тия, които ви обичат, да ви помогнат? – Могат. Обаче, ти не можеш да помогнеш на някого, докато той не е умрял. Докато човек не умре за своята болест, ти не можеш да му помогнеш. Под думата смърт аз разбирам всички ония неблагоприятни условия, през които човек е минал от хиляди години насам. Той трябва, следователно, да се освободи от всичко онова, което е минал от хиляди години насам. Вземете боата, онази голяма змия, която знае само да хваща жертвите си и да ги души, за да живее. Какво разбиране има тази боа? Тя знае само да хване животното, но ни най-малко не влиза в неговото положение. Казвам: От всички се изисква онова същинско разбиране, което носи сила в себе си. Ако нямате това разбиране в себе си, вие нищо не можете да направите. Ще кажете, че някой иска да ви заблуждава. Не, всеки човек, който не прилага Божиите закони, той сам се заблуждава. От резултатите на своя живот той ще изпита и своите заблуждения. Ако аз не се храня, както трябва, правилно, ще опитам резултатите на моето хранене. Ако не се уча, както трябва, ще опитам резултатите на моето учение. Ако силата, с която разполагам я изгубвам всеки момент, ще опитам какво представя тази сила. Божественото седи в това, че туй, което печелиш, никой не може да ти го отнеме. Щастието на хората седи във вечния живот. Щастието на хората седи в онези малки придобивки, които те имат по отношение на Божественото в себе си. Тъй както в даден случай можеш да се радваш и да бъдеш полезен за себе си, така трябва да се радваш и да бъдеш полезен и на другите. И тъй, ние идваме първо до онова положение да разбираме формите на живота, в които седи ограничението, после трябва да дойдем до съдържанието на живота и най-после идваме до крайния предел, до смисъла на живота. Що се отнася до смисъла на живота, всички хора не могат да го разберат по един и същ начин. Често ние говорим за любовта, но любовта на хората не е една и съща. Един разбира от любовта едно, друг – друго, но в на края на краищата, кой както разбира любовта, той е прав за себе си. Той не е разбрал пълната любов – пълната любов е в степени. В материалния свят любовта е една, в духовния свят – друга, а в Божествения свят – съвсем различна от първите две. Всяка любов има свои граници, в които се проявява, за да може да се разбере. Човек трябва да мине от едно състояние в друго, за да разбере всичките видове любов. Сега всички хора търсят свободата, но къде ще я намерят? Ако вие не придобиете вътрешния живот, ако не влезете във връзка с Онзи, Който ви е изпратил на земята, и ако не чувате Неговия глас, ако не Го разбирате, вие не можете да придобиете свободата. В това седи смисълът на живота. Не е въпрос какво хората могат да ви учат отвън, но важно е да намерите онази вътрешна връзка с Бога. С това човек не трябва да мисли, че не се нуждае от другите хора.

И тъй, като ви говоря за вътрешната свобода, разбирам единението за изпълнението Волята Божия при тези условия, при които сега се намирате. Запример, някой казва: Защо съм дошъл при тези бедни условия? Казвам – който иска да разбере живота, той трябва да го приеме такъв, какъвто му е даден. При този живот, който ви е даден, при онова, което е вложено у вас, седи разрешението на вашия живот. По човешки ще ви кажа: Вашето щастие седи в онова, което майка ви е вложила още при раждането ви. В това ваше богатство седи и вашето щастие. Ще кажете: Не може ли да бъда създаден по друг начин? – Как трябваше да бъдете другояче създадени? Да бъдете другояче създадени, това значи да имате други разбирания. Не, така не може да се разсъждава. Често хората, като искат да се издължат, правят известни погрешки. Погрешките им седят в това, че те искат да минат по един лесен път. Когато Адам и Ева съгрешиха, техният грях се дължи именно на същата погрешка. Те казваха: Може да се живее и по друг начин, по-лесно. Вследствие на това тяхно разбиране дойде изкушението в рая. Те си казваха: Човек не трябва да слуша, той трябва да бъде свободен, да прави, каквото иска. В рая се явиха две разбирания: Едното разбиране беше на Бога. Той каза на първите човеци: От всички дървета можете да ядете, но няма да ядете само от плодовете на дървото за познаване доброто и злото. Другото разбиране дойде отпосле. То беше разбирането на змията, която им каза: Ако ядете от забраненото дърво, вие ще придобиете всичко, каквото желаете, ще станете като Бога. Съвременните хора живеят според второто разбиране. Те са опитали всичко в света и какво придобиха в резултат на това разбиране? – Те научиха какво нещо е страданието. Днес всеки човек страда. Казвате: Кога ще се освободим от страданията? – Престанете да ядете от плода на забраненото дърво – нищо повече. – Ами от кои да ядем? – Хиляди дървета има в света, яжте от техните плодове. Не яжте само от забраненото дърво. Кои са плодовете на това дърво? Често в човека се явяват такива мисли, чувства и постъпки, които не му подхождат. Според Божия закон, има една крива мисъл, едно криво чувство, една крива постъпка, които човек никога не трябва да приема в себе си, нито да ги извършва. Всичко друго човек може да прави, но не и тази крива постъпка. Хората искат да знаят какви резултати ще произведат именно тази крива постъпка, това криво чувство и тази крива мисъл. Какво ще произведат? Те ще създадат ред нещастия и страдания на хората, което всеки ден виждаме.

Христос казва: „Идете в Галилея“. Той казва на учениците си: Вие видяхте онзи опит, който направих. Ще знаете, че и вие ще минете по същия път, по който и аз минах. Никой няма да се освободи от този път, но той трябва да бъде герой – геройски да умре. Човек трябва да умре като герой. И

тогава животът придобива друг смисъл заради него. Днес от всички хора се изисква геройство във всички области на живота. И в материалния свят се иска герои, и в духовния, и от умствения свят. Това са три свята, свързани в едно. Защо? Защото материалното богатство е резултат на умственото богатство на човека. И духовното богатство зависи пак от ума на човека. И добрите постъпки на човека пак зависят от неговия ум. При сегашните условия хората искат да избегнат страданията. И възпитанието на човечеството върви все в това направление. Казвам: Никога не избягвайте страдания, които сам си създал, за които сам си причина. Ако искаш да избегнеш страданията, не трябва да грешиш – нищо повече. Веднъж си направил една погрешка, бъди герой да я изправиш. Погрешката може лесно да се изправи. – Как? – Не яж. И наистина когато някой човек се разболее, лекарите му препоръчват да не яде. Той е бил богат човек, ял кокошки, агънца, но лекарят веднага му забранява да яде всичко това и му казва, че трябва да яде само много лека супица, малко млечице и нищо повече. Като оздравееш един ден, пак можеш да ядеш. В това седи философията. Всички хора разполагат със своята съдба и казват: Какво трябва да се прави сега? – Ще съграждаш живота си според онези мисли, които са вложени в тебе. Ще съграждаш живота си според онези чувства, които са вложени в тебе. И най-после ще съграждаш живота си според онези материали, които имаш в себе си. Не както другите хора могат да те учат, но както ти разбираш нещата. Ние имаме хиляди начини за живеене. Рибата може да живее риба, при съвсем други условия от тия, при които другите животни живеят. Птицата може да живее при съвсем други условия. И човек живее при особени условия. Това са степени на живот, през които човек някога е минал.

Христос казва: „Идете в Галилея“. Човек трябва да отиде в Галилея, да се повдигне на тази степен на съзнание. казвате: С беднотия живее ли се? Беднотията е само едно условие. Не, човек трябва да има вяра в онова, което Бог е създал. Той трябва да вярва и в хората. Ако вие нямате вяра в хората, с които живеете, и се пазите от тях, като от вълци, какъв е смисълът на живота? Не е въпрос да разчиташ само на майка си и на баща си. Ти трябва да разчиташ на всички онези хора, които те обичат. Те не са един, двама или трима Те са милиони хора, които ти не познаваш. Цялото щастие на човека седи в онези хора, които го обичат. Дали съзнава това той или не съзнава, не е важно. Бъдещето учение в света се заключава в това да разчиташ на онез хора, които те обичат. Другояче казано: Разчитайте на любовта на Бога. – В какво седи тази любов? Да отидем на църква и да се молим? Не, всичко е в любовта на Бога. Вие трябва да видите тази любов във всички хора. Ако можете в даден случай да видите тази любов, вие сте придобили нещо. Индусите правят различни опити за усилване на своята вяра. Един англичанин разправял, как един индус го учил да усилва своята

вяра. Той го поставял на един камък, и то на такова място, отдето минавали всички най-свирепи зверове: тигри, лъвове, боа и др. Като седял на камъка, той трябвало да държи ума си толкова съсредоточен, че да забрави всичко около себе си. Най-малкото раздвояване на ума коствало живота му. Докато умът му е бил съсредоточен, всяко животно, което минавало покрай него, чувствувало, че този човек живее някъде високо и си казвало: Ти не си заради мене. Обаче, ако умът му се раздвои и слезе долу някъде, животното веднага ще го нападне. Днес хората изучават закона за усилване на тяхната вяра. Те правят опити, като този англичанин, но понякога хвръкват от този камък, на който живеят. На какво се дължат страданията на хората. На това, че умът им се лесно раздвоява. Не само вяра се иска от човека, но той винаги трябва да се подчинява на великото в себе си. Докато той се подчинява на висшето начало, нисшето всякога ще му служи. Разправяха ми един пример за един градинар в Пазарджишко някъде. Той имал в градината си много гъсеници, не знаел какво да прави с тях. За тази цел той извикал един дервиш и го запитал как да се освободи от гъсениците. Дервишът прочел нещо от някаква книга и всички гъсеници се събрали на куп на края на градината. Градинарят запитал дервиша: Да ги убия ли? – Няма защо да ги убиваш. Тури ги в една кошница и ги занеси далеч някъде, вън от градината си. Сега и вие искате, като градинаря, да се освободите от всички паразити в себе си. Не, в избиването на тия паразити не е разрешението на въпроса. Всичко седи в онази мисъл, която имате в живота си. Казвате, че животът е непоправим, че не можете да се справите с живота си. Не, това е криво заключение. Това е заблуждение. Бог, Който обгръща нещата, е дал възможност на всяко живо същество да се справи по някакъв начин с мъчнотиите си.

Сега да дойдем до разумното разрешение на нещата. Питам: В какво седи правото верую на сегашните християни? Въпросът не се разрешава с това кой колко дава, но кой колко взема. Един свещеник разправял на своите пасоми по какво се познава правоверният човек и казал: Онзи човек е правоверен, който повече дава. Като дойде въпрос за самия свещеник, нека той приложи своята философия към себе си, да види колко и той е правоверен. Ако той взима повече, а по-малко дава, въпросът не може да се разреши. Та силата на човека седи в онова, което той в даден случай може да даде. Това е Божествената заложба в човека. Онова, което даваш, е Божествено, но и онова, което взимаш, то пак е резултат на това как си използувал Божественото. Казвате: Где е човекът? – Дето е Бог, там е човекът. Дето не е Бог, там и човек не е. Докато човек мисли, че във всеки даден случай той може да постъпва, както иска, в това няма никаква свобода. Често рибарите са забелязали, като разпорят една риба, че в някоя има друга някоя. Значи, една риба е погълнала друга. Втората пък е

погълнала трета, но човек със своята мрежа улавя тази последната, и той най-после я поглъща. Навсякъде става такова поглъщане, но кой е спечелил най-много. Първата, която е погълнала втората риба, нищо не е спечелила. Втората, която е погълнала третата, също нищо не е спечелила. Но и човекът, който е погълнал последната риба, пак нищо не е спечелил. Докато хората поддържат тази теория на изтреблението едни други, те не могат да осмислят живота си. – Е, няма какво да му мислим. Не е въпросът в това, но вие трябва да знаете, че печалбите и успехите в живота на човека се заключават само в даването. По-блажен е, казва се, онзи, който дава. Всички съвършени хора трябва да дават. Какво да даваме, като нямаме нищо? – „Идете в Галилея и там ще ме срещнете". Обаче, някои от учениците на Христа се усъмниха и казваха: Тази работа няма да излезе на добър край. Съмнението води към придобиване на вътрешно знание. Силата на човека седи в това, което той може да провери, а не в това, което не може да провери. Всеки въпрос, който в даден случай човек може да провери, е верен. Но всеки въпрос, който той не може да провери, не е верен. Щом дойдете до Божествения свят, всички въпроси на живота имат своето разрешение. Изпитанията и на бедния, и на богатия са еднакви, и резултатите са еднакви. Богатият трябва да даде всичко, а бедният трябва да съзнае, че не му трябва богатство. Богатият трябва да се откаже от своето богатство, а бедният трябва да каже, че не му трябва никакво богатство. Сега като се разиграват лотарии, мнозина се питат: Ако ти се падне един милион лева, какво ще правиш с него? – Не е въпрос в парите. Да разчитате на парите, това е заблуждение. Сега аз не искам да проповядвам едно учение човек да се откаже от богатството си, но казвам: За да разреши правилно основните въпроси на живота, преди всичко човек трябва да реши правилно основните въпроси на живота, човек трябва преди всичко да провери в себе си. Той не трябва да учи хората, че не трябва да бъдат богати. Напротив, той трябва да им казва, че те трябва да бъдат богати, но за себе си трябва да знае, че и богатството, и сиромашията са едно и също нещо. Така е за съвършения човек, а за обикновения не е така.

Казвам: Сега трябва да се приложи законът на даването или изявяването на Божията Любов. Къде седят мъчнотиите в живота? – В просията. Дохожда някой и казва: Ти за Господа няма ли да дадеш нещо? Докато има просия в света, никакво Божествено учение не съществува. Дойде някой в дома ви и започва да се оглежда натук-натам, да иска помощ. Това не е Божествено учение. Когато дойде някой у дома ви, той трябва да почувствува, че у вас има любов. Дето има любов, там има готовност на услуги, на помощ. Някой влезе у дома на своя ближен и веднага казва: Тук няма ли любов? Когато човек постъпва по Божествен начин, той има съвсем други прояви. Един дервиш среща един богат турчин. Спира го и му казва: Можеш ли да ми направиш една малка услуга. Имам нужда от

малко пари. Турчинът веднага изважда кесията си, в която имал златни, сребърни и медни пари. Казал му: Вземи си, колкото ти трябва. Дервишът бръкнал в кесията и взел само един грош. Защо взе толкова малко? – Толкова ми трябват. Това значи проява на любовта. И двамата имат любов в себе си. Никой никого не използува и всеки има доверие в брата си, в своя ближен. Този пример има и друго приложение. Ти можеш да опиташ човека в неговата малка любов. Човек трябва да се изпитва в малката любов. Ако изпитвате любовта на човека в многото, което той може да даде, това не е никаква любов. Важно за вас е, че любовта цари навсякъде.

Христос казва: „Идете в Галилея". Това значи: Повдигнете със съзнанието си. Това не значи, че ще можете да приложите казаното, но казвам какъв е законът. Ако не приложите този закон на даването, вие не можете да се освободите от страданията си. Такъв е Божественият закон. Вие ни най-малко не мислите за Бога, а трябва да изпълните Неговата Воля. Не изпълните ли Волята Божия, вие ще имате опитността на света, ще се родят толкова нещастия в живота ви, че мъчно ще се освободите от тях. Най-после ще дойдете до положение да се оплаквате от живота си и ще казвате, че всичко ви е дотегнало. Казвате: Какво трябва да правим? – Ще се върнете по обратния процес. Хиляди дела има заведени против вас. Какво трябва да се прави? – Ще започнеш да се разплащаш. Този си обрал, онзи си обрал – ще им върнеш това, което си взел. На този ще платиш, на онзи ще платиш, докато най-после се освободиш да се разплатиш. Този си обрал, онзи си обрал – ще им върнеш това, което си им взел. На този ще платиш, на онзи ще платиш, докато най-после се освободиш от всички престъпления, които те ограничават. Мнозина казват, че това учение не може да се приложи. Единственото учение, върху което почива животът, това е учението на Любовта. Когато хората казват, че това учение не може да се приложи, те изхождат от анормални състояния в себе си. Щом това учение е неприложимо, нека приложат онова, което е приложимо. Не е въпрос да се опитват само нещата, но след като е опитал човек едно учение, нека опита и друго, да види какви резултати ще има. Не е достатъчно да се каже, че хората трябва да живеят добре. Добрият живот седи в изпълнението на Волята Божия. Лошият живот, според мене, седи в изпълнението на човешката воля. Да се върши Волята Божия в света, това е добро. Да се върши човешката воля, това е злото в света. Тогава не остава нищо друго, освен или на хората, на себе си да служиш, или на Бога, т. е. на Божественото. Това е един вътрешен опит, на който всеки трябва да се подложи. И като опитате, няма да казвате, че вие сте го намерили. Когато опитвам това учение, аз го зная вече, понеже върху него съм съградил своя живот. И като приложа това учение, аз ще добия възкресението, ще влезе в живота, а не в смъртта. Така само ще се освободя от всички страдания и

мъчнотии. Това е правото учение. Та ако не можете сами да постигнете нещо, поне не ставайте спънка едни за други. Някой се е нагърбил да приложи това учение. Вие му казвате: Не прави даже опити, това учение не е за сега, то е неприложимо още в живота. То е за другото прераждане. За това време го оставете. Аз пък казвам: Оставете настрана закона за прераждането. Има един закон по-велик от този за прераждането. Той е законът за изпълнение Волята Божия. Щом изпълните Волята Божия, вие ще бъдете Син Божи и ще кажете тогава, че животът има смисъл. Казвате: Какво трябва да правим тогава? Трябва да служите на Бога, като Синове Негови. Ако един ден само служите на Бога, целият свят ще се оправи. Кога ще стане това? – За него няма срок. Колко години ще минат, докато се приложи това учение, и съвършените хора не се занимават с този въпрос. Те го остават като въпрос за вечността. Обаче, има един пункт, в който всички хора могат да се примирят. Този пункт е *Любовта*. Щом всички хора се примирят ще настане едно блажено състояние. Колко години трябват, за да дойде това време? – Цяла вечност. След това ще дойде един нов порядък на нещата, при който хората ще могат да приложат повече неща.

Христос казва: „Идете в Галилея и учете това, което сте научили от мене". И ако го приложите, като влезете в небето, ще го проверите. Като влезете в небето, само тогава ще проверите дали това, което сега ви говоря, е вярно. Само там ще проверите вашето верую, вашата любов. Любовта не може да се провери на земята. На земята няма никаква проверка. Проверката става само в онзи свят. Няма човек, който да не провери това, но ще го провери на онзи свят. Само там става истинското проверяване на нещата. Идете, казва Христос, в Галилея и там ще ме срещнете. Там ще проповядвате учението за *Любовта*. Това учение се заключава в братство между всички хора да живеят братски, хората трябва да си прощават. Ти не можеш да простиш на човека, докато не го обичаш. Ти не можеш да простиш и докато не те обичат. Следователно, и двата закона ще прилагате: ще обичате и ще ви обичат. Не мислете, че можете да простите на някого без да го обичате. Без обич няма прошка. Докато единият, и другият не приложат Божия закон, не изпълнят Волята Божия, никаква прошка не съществува. Та при всички условия на живота си дръжте дълбоко в себе си това учение, защото дали сте учени или ще бъдете учени, това зависи от учението, доколко сте го приложили. И силата ви зависи пак от него. Мнозина мислят, че трябва да бъдат силни. Не, в изпълнението на Волята Божия не влиза силата. Бог не се нуждае от силни хора. Единственият силен човек, това е Бог. Единственият силен в света е сам Бог. Бог не се нуждае от силни хора. Той знае какво може да произведе силата без *любовта*. Единственото нещо, което Бог изисква от своите деца, е послушание. Не робство, но послушание. Понеже има всичко в себе си, Бог

знае какво ще допринесе послушанието на хората. Той знае какви резултати ще има послушанието. Той казва: Ако ме слушате, ще се освободите от всички ограничения. Ако вие мислите, че вън от Бога можете да бъдете свободни, да имате свобода, вие сте на крива посока.

„Идете в Галилея и там ще ме срещнете". Сега и на вас казвам: Приложете учението на онази беззаветна Любов, не да се проповядва само на думи, но и да се живее. Всеки човек, който е дошъл до това учение, той ще върви в света и ще знае причините, защо съществуват нещастията. Този човек е в състояние да се оправи с всички мъчнотии.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

32. неделна беседа от Учителя,
държана на 5 юли 1936 г.
София – Изгрев

1936_07_08 Ученичество
лекция пред общия окултен клас

УЧЕНИЧЕСТВО

"Отче наш"

"В начало бе Словото"

Ще прочета десета глава от Евангелието на Йоана. "Духът Божи"
Необикновените работи имат сила в живота. Изобщо всички търсят лесните работи. Няма по лесна работа от това да се занимаваш с една прашинка или да въртиш една въртележка някъде. Питам: онзи ученик, който иска да прогресира в живота си, той не трябва да търси лесните работи, той трябва да прави усилия. Лесните работи всеки ги знае. Има неща, които не изискват дълбока мисъл. Те са просто един навик.

Та казвам, при сегашните условия онази мисъл е ценна, която е необикновена. Но необикновените мисли изискват по-голямо усилие. В това именно седи ученичеството. Ако е въпрос само да преповтаряте едни и същи неща, няма какво да се учите. Та ценните работи седят в това, което никога не е минавало през ума ви. И Писанието казва: "Нито в сърцето на човека, нито в ума му е идвало това, което Бог е приготвил заради него." Та казвам, за ученика е важно онова, което Бог е приготвил. Друг е въпросът, когато някой казва, че тази работа не е лесна. Наука е това, което човек може да се ползва. За да може човек да се ползва, той трябва да събуди ония скрити сили в себе си. Защо? Понеже ученичеството не е за всички. Ако всички можеха да бъдат ученици. Това е един труден въпрос. Ученикът трябва да има светла мисъл. Но въпросът не е какво ще спечели човек, но и какво няма да спечели. Реално в света е това, което става с човека заедно. А пък има неща, които не стават с човека заедно. Най-първо човек трябва да разграничи онова, което е потребно заради него. За пример в една цветна градина или в един обед, който човек може да има, той трябва да разграничи кое му е потребно. Какво може да му достави един обед? Като е приел един обед, кое е онова, което може да стане с него? След като приеме един добър обед, човек заспива. Това, което приспива човека, то не носи никакво знание. И после, другата страна е, че в лесното, което човек търси, и там няма никаква придобивка. Казвате, че тази е лесна работа. Човек се изпитва в мъчните работи на живота. Това, което не е мъчно, неговата ценност не е дълготрайна. Сега, да вземем един въпрос от съвременната математика. Да допуснем, че имате числата от едно до десет. Какво съдържа всяко едно от тия числа? Всяко число може да представи малък размер от енергия, от сили, които могат да бъдат едва забележими. И онези хора от древността, които са изучавали Божествената

мъдрост, са полагали големи усилия. Божествената мъдрост не е лесна работа. Когато човек дойде до Божествената мъдрост, той трябва да се радва, че е дошъл до нещо съществено, което може да проучи. Да допуснем, че вие се намирате в живота на един кръг, като младата мома, която може да играе на хорото. Това е най-лесната работа. И след това тази мома може да се ожени, може да има деца. Мислите ли сега, че това, което тя е извършила, е нещо съществено? В несъществените работи се крият съществените. Ние казваме винаги, че несъществено е онова, което те залъгва. Всякога могат да те измамят с онова, което не е съществено. Могат да ти продадат един плат, който не е съществен. Та казвам, при сегашния живот човек трябва да намери онова, което е несъществено. Христос казва: "Както Отец Ме учи." И всеки от вас трябва да каже като Христа. Христос казва: "Както Ме е Отец научил, за да науча другите." И всеки един от вас трябва да се интересува от онова, което Отец ще го научи. Затова съзнанието ви трябва да се пробуди. Мислите ли, че да бъде човек ученик е лесна работа? През колко фази трябва да мине, докато дойде до онова пълно разбиране на нещата. Онези, които не са запознати с Божествената мъдрост, те мислят, че това е лесна работа и казват: "Както Господ ме е научил." Това, което е лесно, не е Божествено. И това, което е мъчно, то е Божествено. Мъчните работи са Божествени. Казвам, при сегашните условия вие, като ученици на една окултна школа, трябва да имате предвид материала, който трябва да проучвате, не трябва да го знаете. За пример често казвате: ние не живеем добре. Не е важно, че не живеете добре на земята. Кой е истинският начин за живеене? Да кажем, че вие считате, какво всички хора не живеят добре, а при това вие не живеете добре. По кой начин ти познаваш, че именно ти си в правия път? Да мислиш, че само ти живееш добре, а другите не живеят добре, ти си на крива посока, ти си в заблуждение. Истинският ученик не се заблуждава от така наречените лъжливи заблуждения. Те са сянка на нещата. Като дойдеш до Божествените работи, никой не може да те излъже. Сега, какво имате в себе си, което сте почнали да проучвате? Вие считате, че някои работи ще ги проучвате, след като заминете за другия свят. Това не е ученичество. Ученичеството седи в следното: ученикът трябва да има един предмет, който да проучва. Вземете за пример сегашната музика. Мнозина мислят, че и без да бъде човек музикант, може да влезе в Царството Божие. Не, не е така. Питам: какво ще ви коства да направите едно малко усилие в това направление, да опитате истината по този въпрос? С малки усилия ти можеш да придобиеш нещо. Но какво може да те ползват тези усилия, това е важното. В пътя на твоето съзнание има един свят, който разграничава нещата. Ти, като влезеш в този свят, няма да се намираш в смущение. Онзи, който се смущава от малките, от ежедневните работи на живота, той още не е разбрал дълбокия смисъл на ученичеството. Не че като влезете там, всичко ще ви бъде ясно, но вие трябва да имате ясна

представа за предметите, които изучавате. Някои предмети ще ви бъдат по-близки, някои по-далечни. Вие ще знаете отношенията на нещата, на предметите, които са близо или далеч от вас. Във всеки даден случай вие ще се интересувате от онова, което е близо до вашето съзнание.

Следователно цялата сегашна философия се заключава в това, да проникнем в Божественото знание, което принася полза на човека. Христос казва: "Което Ме е Отец научил." Сега вие ще се спрете върху цитирания стих: "Както Ме е Отец научил." Но знаете ли какъв дълбок смисъл има в онова, което Отец ме е научил? Аз правя следното сравнение: едното е бъдещата възможност, а другото е изкуство. Първият случай представя цигулар, който слуша един виртуоз да свири и казва: "За в бъдеще и аз ще свиря тези парчета." А вторият случай, изкуството представя един цигулар виртуоз, който може да свири и най-мъчните парчета. Питам: кое е онова, което вие трябва да учите сега? Лесните работи ли? Не, в сегашните окултни школи много ученици се заблуждават, като казват, че еди-какво си е невъзможно. Обаче те трябва да имат предвид, че знанието е вътрешна придобивка. Да допуснем, че някой казва какво разбира, как са поставени нещата. Питам, как ще проверите, че знаете това, което ви трябва? Много пъти ние цитираме думите на Христа: "Аз съм пътят, истината и животът". Какво разбирате вие под думите път, истина, живот? Това е една широка област. Вие цитирате нещата, без да ги знаете, без да ги разбирате. Аз мога да уподобя това положение на следното. То е все едно, когато близнете малко от едно ядене и не ви дават повече от него. Питам: при едно такова близване на работите какво можете да придобиете? Този пример за яденето е само за сравнение, да видите какво представя придобивката. Като дойдете до съвършената астрология, вие казвате: "Каква е зодията на този човек? Каква ще е зодията му?" Ако се учи добре, зодията му ще бъде добра. Ако не се учи добре, зодията му ще бъде лоша. После казвате за някого: "Какво ли ще му дойде до главата?" Човек, който не се е учил, всякога ще му дойде нещо до главата, нищо повече. Това още не е наука. Казвате: "Каква ще бъде моята съдба?" Не е въпросът за вашата съдба, но въпросът е какво можете да научите в пътя, по който вървите. Аз съм слушал мнозина да казват, че нищо не са научили. Да, наистина те не са научили нищо. Ако мислят, че за един-два деня могат да научат много нещо, те се самозаб-луждават. Божественото учение не е халваджийска работа. То не е нещо, което може да се отреже и да се опита. Това може да се опита.

Та казвам, учениците, които влизат в школата, за да изучат Божественото учение, трябва да имат всичкото съзнание за това. Както ви гледам тук, това не е още никакво ученичество. Казвате, че нищо не знаете. Когато казвате, че нищо не знаете, това значи, че всичко не знаете, нищо повече.

Аз наричам знание това, което може да се приложи. Един глас, който едва можете да чуете на стотина метра, той не е същински глас. Истински глас в природата е този, който прониква навсякъде. Човек отправя своята мисъл нагоре и мисли, че Бог е много близо до него. Не, това, което прониква вътре, което може да ти помага отвътре, това е същественото. И това, което може да те занимава, дали други знаят повече от теб, или не, това не е съществено. Ти казваш: "Той не знае даже колкото мене." Не е въпрос колко аз зная. Същественото е имам ли аз истината. В пътя на истината ли съм аз? Сега понякога ние се ограничаваме с това, което не ни освобождава. Дотогава, докато ти имаш топка в сърцето си, ти не си в пътя на истината. Някой казва: "Какво зная аз!" Не е въпрос дали си ученик, или не. Важно е дали имаш предмети, които изучаваш и дали това, което учиш, занимава само тебе. Защото има значение за твоето вътрешно просветление. И всички ония ученици, които са с тебе, те сами ще дойдат. Всеки ще придобива повече или по-малко според опитността, която има. Учениците се допълват едни други. Това не е състезание, както в една обикновена школа. Някой казва: "Аз зная повече от него." Питам: "Какво можеш да знаеш повече?" Като вървим по този път на разсъждение, виждаме, че първо вие трябва да дойдете до процеса на изпразването, да се освободите от непотребните неща, които знаете. Те са преходни степени на същественото, което вие трябва да научите. И тогава вие ще се намерите в положението на онзи слепия, който казва: "Едно време бях сляп, но сега вече виждам." Виждането е процес на отваряне очите на слепия. Това е важното. Важно е разбирането. Вие трябва да правите различие. И това разбиране, то ще ви освободи. Човек, който разбира, само той се освобождава. Като ме слушате, може би мнозина от вас да се обезсърчат и кажат: "Какво съм добил в света?" Нищо не си добил. Казваш: "Какъв е смисълът на живота?" Този път, по който ти вървиш, няма никакъв смисъл. Смисълът на живота е в онова дълбоко съзнание, което те учи отвътре. Като влезеш в това съзнание, няма да се обезсърчаваш, както сега. Казваш: "Много ми дотегна да живея между хората." Че ти никога не си живял между хората. Тъй както днес живееш, това е едно забавление. Ти още не си живял както трябва. Ако почнеш да живееш между хората, тогава ще видиш другата страна на живота. Това, което е товар за твоето съзнание, то още не е живеене с хората. Та казвам, изисква се от вас едно вътрешно разграничаване, какво знаете и какво не знаете. Аз турям следното разграничаване. Вземете за пример пението. Който се е научил добре да пее, у него нещата възкръсват. Онзи, който се е научил добре да пее, у него нещата възкръсват. Онзи, който не се е научил добре да пее, у него нещата се развалят. Питам, след като сте пели дълго време, хиляди години, какво сте добили? Вземете думата "Бог" или израза "Бог е Любов". Питам, какво си разбрал от тази любов? Казваш: "Ти не взимаш тоновете правилно." Кажете ми как да ги взимам? Това е въпрос на упражнения.

Това е едно вътрешно изкуство. Когато човек дойде до това положение, да пее по този начин, той ще разбере какво представя истинското пение.

Сега аз не искам да омаловажа онова, което сега преминавате. Но вие отсега нататък трябва да учите. Може би след хиляди години да вървите все по същия начин, но животът за вас ще има все същия смисъл. А като дойдете до същинското знание, това, което хората наричат любов, това подразбира хармонизиране на хората. И понеже нямате още същинското знание, вие се обезсърчавате и казвате: "Няма какво да се учи." Не, много още има да се учи. Ти още не си намерил пътя, по който трябва да се учи. Ти можеш да прекараш един живот, втори, трети, четвърти, но това нищо няма да ти предаде. Христос казва: "Както ме е Отец научил. Имам работа, която трябва да свърша. Колко е утеснена душата Ми. И тази работа трябва да я прекарам и да науча от нея онова, което трябва." Сега вие схващате другата страна на Христовия живот и казвате: "Христос се прослави." Вие още не знаете какво нещо е прославянето в света. Вие схващате външната страна на живота. За да разберете Христа, вие трябва да влезете в Неговото дело. Неговото дело трябва да бъде и ваше дело. Това е положението сега. Казвате, че то е на Христа делото. Божието дело не може да бъде на Драган, Стоян, Петко, то е едно учение. И когато ти се научиш да разграничаваш и да възприемаш нещата, ще разбереш Божественото учение. Казвам, нужно е за всичко вътрешно разбиране. Ще кажете: "Какво представя вътрешното разбиране?" Вътрешно разбиране наричам това, което никога не потъмнява. Онова обаче, което е проблясък само, както слънцето сутрин изгрява и вечер залязва, то е на физическия свят. Дотогава ние ще вървим, докато излезем от границите на физическия свят. След това ще влезем в границата на духовния свят, дето няма да има никакъв залез. Във физическия свят всякога ще има известни междини. Има неща, които може да се пропуснат там.

Та казвам, вие трябва да влезете в онзи път на онази вечна светлина. Някой казва, че тази светлина е непоносима. Не, непоносима е само за ония, които не са в пътя, които не са приспособени за пътя. Казано е в Писанието: "Онези, които чуят гласа Му, ще оживеят." Добре, тогава ще дойдете до същественото. Ако сте чули гласа и сте оживели, питам: от какво можете да се смущавате? Ако пък мислите, че едно време е било само така, нищо не сте разбрали. Казваш: "Аз знаех, но сега пак потъмнях." Това е една неразбрана философия. Който казва така, той е още на физическия свят. Сега това може да не ви е приятно, може да искате големи ценности, но и тия ценности, които днес имате, един ден и тях ще изгубите. Те са много нетрайни. Апостол Павел казва: "Като бях в детинството си, като дете мъдрувах, но като станах мъж, имам вече опитност." Ти мислиш, че като си станал мъж, че си израснал. Това е само

едно заблуждение. После ще дойдете до положението да се чудите на себе си и ще кажете: "Какво съм научил досега? Във всяка школа съм минал, но какво съм научил?" Все трябва да има някакви ценности, които сте придобили.

Сега другата страна на въпроса. Ще кажете: "Аз не съм научил нищо, но и той не е научил нищо." Това не разрешава въпроса. Дали аз, или той, дали аз съм научил нещо, или не, дали той е научил нещо, това не разрешава въпроса. Трябва да имате вътрешна светлина. Божествена светлина, която да внася тази свобода. Сега аз говоря за истинското знание. Не че това, което имате, не е знание, нито придобивка. Вие имате някакви придобивки, но когато влезете в Божествения свят, всички тези придобивки ще образуват едно цяло. Те няма да бъдат разпокъсани. Та най-първо трябва да се освободите от вашите заблуждения, без да се обезсърчавате. Защото и да се обезсърчавате, и да не се обезсърчавате, това е безпредметно. Какво нещо е заблуждението? Това, което не е. И кое не е заблуждение? [...] наука за подмладяване. То е истинско знание. Влизане в процеса на подмладяване.

И тъй, вие дохождате до въпроса кой е намерил досега истината? Това е един въпрос, който всеки от вас трябва да разреши и да намери истината за себе си. Вие не можете да питате някого: "Как мислиш сега, аз намерил ли съм истината?" Казвам сега, казано е: "Както Ме е Отец научил." От толкова хиляди години Отец заедно с Христа ни учи чрез големите страдания. Мнозина мислят, че Христос няма страдания. Не мислете така. Има страдания Христос. Ако мислите, че Христос няма страдания, това е неразбиране на въпроса. Той има страдания, но не обикновени. Чрез страданията заради нас Христос се е домогнал до нашите души и по този начин иска да ви просвети. Ще дойдат големи страдания. Ако тези страдания донесат онзи плод, който очаквате, страданията са на мястото си. Но много пъти човек може да страда, без да е придобил нещо. Казвам, като ученици вие ще се замислите в себе си какво сте добили и какво имате да придобивате. Някои ще кажете: "Отщя ми се вече да живея." Не, това е въпрос предрешен. Искаш ли да живееш, или не искаш, това е друг въпрос. И като искаш да живееш, и като не искаш да живееш, животът ти ще бъде все един и същ. Ти казваш: "Искам да умра." Това е неразбиране. Ти от едно положение ще минеш в друго. Но при Божественото положение ти ще се освободиш. Когато човек добие истинското знание, той ще се освободи. При него целият му живот ще просветне. И тогава няма да му бъде мъчно, как живеят хората. Сега ние искаме да оправим света така, както разбираме. Как ще го оправим? Казвам, трябва да имате една норма. Тази норма аз наричам любов. Тя е една мярка, с която трябва да мерите нещата. И тази мярка се отнася само до вас. Тя ще осмисли

вашия живот. Щом осмисли вашия живот, тя ще осмисли всичко.

Тайна молитва

6 ч. 5 мин.
35 лекция на Общия окултен клас
8 юли 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

Небето ясно, времето тихо и топло.

1936_08_19 Вяра
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот - Жануа

ВЯРА

5 часа сутринта

Добрата молитва

„В начало бе Словото"

Ще прочета десета глава от Евангелието на Йоан. „Духът Божий"

Ще говоря върху десети стих от прочетената глава: „Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби, а аз дойдох, за да им дам живот и за да ме познаят."

За да се разберат нещата, те трябва да влязат в съзнанието на човека, тъй както храната не е храна, ако се приема само външно. Докато храната се приема само външно, тя още не е храна, не ползва човека. Сега някой може да каже, че това знае или онова знае. Какво ли не знае този човек? Той мисли, че всичко знае. Знанието не идва така лесно. За да знае човек, той първо трябва да бъде мъдър. Знанието е достояние на мъдрите хора. А пък онези, които не знаят, те трябва да вярват. Всичкото противоречие в света произтича оттам, дето хората мислят, че всичко знаят, а не знаят. Че не знаят се вижда от това, че каквото знаят, трябва да могат да го направят, а те не могат да го направят. Това, което мислиш, че знаеш, а не можеш да го направиш, не е знание. Вследствие на това ние казваме, че има една крива основа, на която хората са стъпили. Някой казва: „Аз така съм се учил." Може да си се учил така, но това още нищо не значи. Ти можеш да знаеш много неща, но това, което знаеш, трябва да излиза от твоята душа. Знанието трябва да произтича от човешката душа. Знанието не е достояние само на един човек, нито е определено само за един ден, то е определено за цялата вечност. Човек трябва да се учи през цялата вечност. Има нещо красиво в знанието, но без вяра знанието не може да се реализира. И Писанието не казва: „което знаеш", но „в което вярваш". А човек трябва да вярва в Онзи, Който знае всичко и Който е направил всичко. Много неща има в света, от които сегашните хора се смущават. Защо се смущават? Защото те търсят тия неща чрез знанието. В света победата не идва от силата. Силата е необходима само, за да се пази онзи ред и порядък, който Бог е определил, който Бог е поставил. А редът и порядъкът се пазят от Божията Любов.

Всички казват, че трябва да имаме сила. Не, не е така. После хората разискват, кой е прав и кой е крив. Това са човешки работи. Има един велик закон в света. Бог обръща внимание само на онези хора, които вярват и които възприемат Неговата Мъдрост.

Казано е в стиха: „Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби." А онзи, който иде да донесе истината, свободата в света, той всякога дава от себе си. Аз не виждам, защо хората трябва да спорят помежду си. Това е едно помрачаване на човешкото съзнание. Това може да се продължи пет, десет, петнадесет, двадесет години, но от това, което знаеш, ти нищо не можеш да придобиеш, нищо не можеш да постигнеш. Ти искаш да знаеш прав ли си или не. И това нищо не значи. Прав е онзи, в когото Бог живее. Крив е онзи, у когото Бог не живее. Казвате: „Не съм ли аз прав?" - Щом питаш, не си ли прав, въпросът е предрешен. Ти трябва да съзнаваш в душата си, че си прав.
В прочетената глава Христос казва: „Ако не вярвате в мене, в делата, които аз правя, вярвайте в Писанието." Та рекох, силата на човека е в неговата вяра. От вярата и знанието на човека се определя и неговата сила. Има един закон, който определя каква е вярата на човека. Казано е защо Христос правеше големи работи. Сам Христос казваше за себе си: „Всякога Отец ме е слушал, защото аз изпълнявам Неговата воля." Христос имаше вяра. Според онова, което Бог ще даде, ти ще познаеш, докъде си достигнал.
Та рекох, при сегашния живот човек трябва да се самоопредели. Самоопределението не седи само в една посока. То е един Божествен път, в който ти трябва да ходиш. Невидимият свят, разумните същества, ангелите или Божиите служители, те ще те оправят. И сега в живота е така. Сегашният живот именно, зависи от това, което тебе ти преподават. Ти сам какво можеш да знаеш? Знанието е на степени: иде една категория, втора, трета, както в училищата. В първоначалното училище е едно, после по-нагоре, по-нагоре и колкото се качваш по-нагоре, ти все ще придобиваш по-голямо знание. Не мисли, че можеш да се учиш отвсякъде, можеш да научиш нещата от всякъде, но и в Писанието е казано: „Ти можеш да научиш всичко от Бога." Бог е разпределил нещата. Той е разпределил всички работи. И ако ти мислиш, че оттук ще научиш нещо, оттам ще научиш нещо, ти си в погрешка. Всеки може да предаде нещата дотолкова, доколкото е научил. Няма по-хубаво нещо в живота от това, да предаваш нещата така, както са. Аз наричам предаване отвътре: онова, което слушаш отвътре, да го предадеш без никакво изопачаване. Защо? - Защото ти си в един свят, който Бог е създал, не си господар. И ако ти се дава някакво благо, то се дава по единствената причина, че носиш Божията истина в себе си. Щом се откажеш от тази истина, всичко се скъсва.
Рекох, животът носи Божественото в себе си. И крадецът е онзи, който идва да заблуди. Животът е пълен с лъжливи мисли. Докато ти намериш Божествената мисъл, много време ще мине. В живота има една Божествена свобода. Тази свобода не е като онази, при която насила заставят войника да се бие на бойното поле. Ти сам трябва да разбереш нещата. Много неща

могат да ти се кажат, но кои от тях ще приемеш, това зависи от онова, което ти си разбрал.
И тъй, Христос сам определя: „Всеки, който идва и краде, коли, той погубва живота. А всеки, който идва и жертва живота си, той носи Божествената истина.” И принципът е турен: „Аз, казва Христос, не дойдох да служа на себе си, аз дойдох да предам Божията истина.” Рекох, сега вие трябва да се радвате на едно: на познаване на истината. Защо? - Защото тя е единствената придобивка. Свободата зависи от онова познание, което човек има и го прилага. В това седи свободата. Не е въпрос за една свобода, която днес е една, а утре друга. Някой казва, че се е просветил. Вие трябва да имате право разбиране за просвещението. Мнозина се спират върху въпроса за просвещението или върху други въпроси и казват, че не разбират. Не, че не разбират, но те искат всичко изведнъж да разберат. Всичко не може да се разбере изведнъж. Важно е ние да имаме вечната Любов. Вие опитвали ли сте, какво нещо е вечната Любов? Рекох, ние употребяваме такъв език за нещата, какъвто всъщност не е, т.е. не ги изразява в тяхната същина. Някой казва, че вярва. Щом вярва, той трябва да търпи. Да търпи, това значи да носи без да се смущава. Щом вярваш, Бог ще те избави от всички несгоди в живота. Ако е дошло времето, ще те избави, пък ако не е дошло времето още, пак ще те избави.
Сега вие мислите, че и Христос като се е молил, ни глас, ни услишание на молитвата Му. Не, Христос казваше: „Господи, аз зная, че Ти ме опитваш, но аз вярвам. Аз вярвам, че ще ме избавиш, но как ще ме избавиш, това не зная.” Сега и вие искате да знаете по кой път Бог ще ви избави. Не, ти вярвай, че Бог ще те избави, а по кой път ще стане това, не е важно. Това можеш и да не знаеш. И страданието ти няма да се продължи много. Цял ден няма да страдаш, ще страдаш само няколко часа. Сега няма какво да ви разправям за страданието. Страданието, това е чистене, нищо повече. Без страдания животът не може да се разбере. Страданието е едно велико дело. В него ти ще намериш пътя.
Та рекох, за да се разбере истината, за да се разбере животът, за да олекне на човека, той трябва да си тури една нова основа. Дотогава, докато човек се смущава от хората, той е на крив път. Докато се смущавате, вие не сте на прав път. Рекох, че не трябва да се смущавате, това е друг въпрос вече. Само мъдрите хора не се смущават. Докато се смущаваш, ще знаеш, че има нещо, което трябва да намериш. Не е престъпление да се смущава човек, но той трябва да знае, че още не е дошъл до положението да се научи, как да не се смущава. Като разправям това на една сестра, тя казва, че това учение било много трудно. Когато казвате, че едно учение е много трудно, това показва, че вие сте разбрали само външната страна на това учение. Божественото учение ни най-малко не е трудно.
И тъй, всеки се стреми да добие живота. Животът, от сега нататък, трябва да се добива. Той трябва да си го представя, не какъв трябва да бъде сега,

нито какъв трябва да бъде утре, но какъв трябва да бъде в старини, когато остарее. Важно е какъв ще бъде животът утре, като изгубиш силата си. Казвате: „Докато съм млад, няма какво да мисля." Друг казва: „Докато съм млад, ще мисля." Който мисли, че е млад, той мяза на един млад кон, който носи голям товар. Какво ще постигне човек, като дойде до местоназначението? Ще ти дадат малко зобчица. Казват за някого: „Той трябва да стане професор." Хубаво, като стане професор, какво ще спечели? - Нищо няма да спечели. Всичко седи в онази Божествена придобивка, която можеш да имаш. Всичко седи в онова съзнание в себе си, щото всичко, каквото си придобил, да не го изгубиш. В това седи силата на човека. А така, ако днес придобиеш едно нещо, а утре го изгубиш, това не е Божествено знание.
Понякога вие се уморявате да чакате и казвате: „Как ще се търпи?" Как ще се търпи? - Търпението седи в очакването на онова, което има да придобиеш. И след като го придобиеш, да съзнаеш, че си придобил нещо. Там е силата на човека. Христос казва: „Аз дойдох да им дам живот." Всичко е в живота. Следователно не се заблуждавайте с временни работи. Това не значи, че животът, който сега имате, е лош. И в този живот се крие Божественото, което е съществено. Другите работи, те са опаковките, обвивката, която служи на онова, което си придобил. Само от придобитото човек може да се ползва.
„Крадецът не идва, освен да открадне, да заколи и да погуби." Това е само външната страна. Понеже крадецът нищо не е създал, той знае само да яде и да пие - нищо повече. Онова, дълбокото начало, което дава сила на човека, то е в изпълнение волята Божия, не във външната мисъл да изпълняваш тази воля, но тя седи в съзнанието на човека, че той изпълнява волята Божия и че служи на Бога, както кракът, който служи на човека, е свързан с цялото, така той служи и на Бога. Не един ден да служи, а друг ден да не служи. Той трябва даром да служи.
Сега човек трябва да отличава временния от истинския или от Божествения живот. И временният живот си има своето предназначение, както и истинският живот. Вие искате да знаете, какво е предназначението на истинския живот. Има неща, които за да знаете, дълго време трябва да чакате. За пример искате да знаете, можете ли да вдигнете една голяма тежест. Ти не си носил земята на гърба си, да знаеш, какво нещо е тежест. Ти имаш понятие за една малка тежест от десет - двадесет килограма. Това не е онази голяма тежест, от която трябва да се учиш. Вие трябва да знаете, има много работи в съзнанието ви, които трябва да опитате. Само по този начин ще се доберете до истинския живот. Вземете за пример Христос, Който минаваше за Син Божий, и Него Бог остави да страда. Защо? - Не знаем, но и Той трябваше да страда. Защо трябваше да страда? - Така е било определено. Някой кон трябва да носи товар. Защо? Друг нямаше ли, който да носи товара? Този кон е натоварен и той трябва да изнесе товара

на определеното място. Най-умният човек, Христос, дойде да помогне на хората. Не е въпрос само да се помогне на човека, но така трябва да му се помогне, че той да влезе в пътя на Истината.

Великият закон изисква така да помогнеш на човека, че да направиш с него връзка. Нали сте виждали някои хора, как искат да знаят, какво нещо е любовта. Любовта е най-важното нещо. Един момък може да обича една мома, втора, трета, но той не ги обича еднакво. На една мома той може да дава подаръци, а на друга - нищо. Когато обичаш някого, ти много няма да му даваш. Казвате: „Изобилно да дадеш." Не, изобилното даване е залъгване. Когато майката тръгва някъде из града, тя ще даде на децата си това - онова, да ги залъже. А на разумните си деца тя ще каже: „Слушайте, мама, аз отивам в града, вие ще знаете това." Тя ще им разправи всичко и те ще я разберат.

Сега вие искате да знаете защо не ви е дадено онова, което сте очаквали. - Че вие не сте чакали колкото трябва. Ако сега ви се даде това, което очаквате, вие няма да го използвате. Всички неща трябва да се използват. Вие не сте използвали сегашния живот, както трябва. Казвате: „Като се преродя втори път, какво ще бъде?" - Какво ще бъде? Или какъв ще бъдеш? - Ти ще бъдеш пак такъв, какъвто си сега. За да не бъдеш такъв, какъвто си сега, трябва да се измени формата ти, съзнанието ти. И ако с това изменение ти растеш, прогресираш, имаш добри условия, ти ще можеш да очакваш добри резултати в живота си. Ако пък това не стане, тогава ще намериш пътя си. Ти трябва да намериш пътя си. Този живот, в който сега живееш, ти трябва да намериш онези Божествени условия, които Бог ти е дал. Не е въпрос да бъдеш недоволен. Нека дойде недоволството, но в тебе трябва да дойде и доволството от живота. Условията, при които сега живеете, вие сте недоволни от тях и казвате: „Какво съм придобил?" Че какво искате да придобиете? В какво седи придобивката на живота? Богатият, ученият, силният, които умират, са на крив път. Който е умрял и оживял, той е на прав път. Така седи истината. Казвате: „Може ли човек да не умира?" -Това е друг въпрос. Важно е, като умреш, можеш ли да оживееш? Не, че сегашният човек е безсмъртен, но вътрешното придобиване на живота се определя с безсмъртието. Колко е трудно човек да се запознае с Божествените методи, по които Божият Дух го води. Понякога човек иска да научи нещо, но в това си стремление той не учи това, което му е необходимо, но учи това, което не му е потребно. Христос казва: „Аз дойдох да дам живот." Животът е единственото нещо, към което всеки се стреми. За пример, виждате един човек, който е в мъртво състояние. Обаче, щом влезе в него Божественият живот, той веднага оживява и разбира, че е на правия път. Един ден, както ям пъпеш, една млада сестра идва при мене и ми иска един резен от пъпеша. Аз ѝ обещах един резен. Внезапно тя трябваше да отиде някъде, извикаха я нещо. В това време дойде друга сестра и аз дадох целия пъпеш на нея.

След това дойде първата сестра и ме попита: „Ами за мене пъпеш?” - „Дадох го на друга сестра.” - „Че ти ще ме накараш да изгубя вярата си в тебе.” - „Щом е така, иди на бакалницата да купиш един пъпеш.” Тя отива на бакалницата, но там няма пъпеши. Не се мина половин час, един брат ми носи един пъпеш. „Ела сега да ти дам един резен, който ти обещах. Понеже твоята вяра се основава на онова, което ти давам, ето ти един резен.” Значи, ако не ти дам този резен, работата няма да върви.
Та рекох, не губете вярата си в Бога! Сега аз ви говоря на един разбран език, не губете вярата си. Знайте, че нещата не стават според вас, но според Бога. В Бога нещата не могат да не стават, щом те са определени. Ако вие очаквате това, което Бог е предвидил, да се измени според вашата воля, вие се лъжете. Вие сами трябва да проверите, дали сте придобили това, което Бог ви е определил. Бог определя нещата, преди вие още да сте съществували. Той е начертал плана за всеки човек отделно. Но вие не можете да вярвате в това, докато не получите нещо от Него. Ако не получите нищо от Бога, ще кажете като тази сестра: „Ще ме накараш да изгубя вярата си в тебе.” И действително, животът седи в онова, което Бог ни дава. Хиляди блага има, които Бог всеки ден ни дава и в които ние трябва да вярваме. Що се отнася до условията, вие не трябва да мислите, нито да желаете да имате по-добри условия от тия, които ви са дадени. Добрите условия зависят от разбирането на човека. Щом разбираш, условията са добри. Щом не разбираш, условията са лоши. Каквото и да дадеш на здравия човек, той всякога може да го използва. На болния човек и най-добрата храна да дадеш, той не може да я използва. Смисълът на нещата седи в онова, което в даден случай можеш да използваш. Тъй щото, ако очаквате да се подобри вашето положение, вашия живот, вие сте на крив път. Трябва да се подобри нещо, но това подобряване се отнася до вашето съзнание, до вашето разбиране. Вие чакате да се подобри живота ви, но животът не може да се подобри отвън. Животът е подобрен, а вие трябва само да го разбирате.
„Крадецът не идва, освен да заблуди.” Често ме запитват, защо някои работи стават така, а не по друг начин. Защо работите стават така, както не трябва? Как трябваше да станат работите? Защо не питате, защо трябва да се измени формата на малкото дете? Защо малкото дете трябва да измени своята форма и да придобие друга форма? Мнозина искат работите да стават така, както вие желаете. Че това не е Божествена мярка на нещата. Йов казва: „Господ дава, Господ взима.” Онези от вас, които не разсъждават като Йов, те мязат на онзи богат човек, който оставил на съхранение някои свои скъпоценности у една бедна вдовица. След години той идва и си ги взима. Други пък мязат на бедната вдовица [жена], която се оплаква на мъжа си, че богатият дошъл да си вземе скъпоценностите. Мъжът ѝ казва: „Ние трябва да благодарим и на това, дето ги остави досега при нас. Негови са тези скъпоценности и той има право да си ги вземе,

когато пожелае.” Нищо в света не е наше. Ако мислим обратното, ние се лъжем. Казвате: „Това дете е мое.” Не, това дете не е твое, то е оставено временно само при тебе. Парите ти се изгубват. И те не са твои. Утре ще умре и мъжът ти, и жената ти, и децата ти, приятелите ти и ти ще останеш съвършено сам. Животът на Земята е едно училище, в което ти само ще се учиш. Животът не е на Земята, животът е на друго място. Не може точно да се каже, где е животът, но може да се каже, че животът продължава да се развива, да се разширява.

Та рекох, сега ще започнете с вярата, ще преповтаряте нещата. Като преповтаряте, онова, което придобиете, то е заради вас. Вие ще бъдете в положението на рибаря. За рибаря не е важно, колко риба е влязла във въдицата му, но колко от тази риба той е успял да улови. Това, което е вън от мрежата му, той ще го остави настрана, но ще задържи онова, което е влязло в мрежата вътре. Това, което е влязло у вас, то е Божието благо заради вас. Рекох, всичко е възможно за онзи, който вярва. Ето защо той непрекъснато трябва да вярва. Всеки момент от живота носи по едно благо. Вследствие на това човек никога не трябва да се обезсърчава. Който разбира Божественото учение, той никога не трябва да се обезсърчава. Някои искат да се примирят. Примирението в света става само за умните хора. Какво ще се примиряват обикновените хора? Преди всичко обикновеният човек няма Божествено разбиране за нещата. Без Божествено разбиране, нещата в живота са безсмислени. Ако ти чакаш онова благо, което Бог ти е определил, да дойде по някакъв външен път, ти си в крива посока. Това благо ще дойде отвътре. Че това е реалното, това е същественото в света. Всичките блага, които идват в света, те именно донасят Божествените блага. Те са Божественото.

Но едно трябва да се знае: Всяко нещо в живота се добива чрез вярата. Мнозина казват: „Е, гола вяра.” - Не, вярата всякога е облечена. Да мислите, че вярата е гола, това е неразбиране на нещата. Ние сме заменили вярата с несъщественото в живота. Не, вярата представя соковете на плодовете. Соковете на плодовете образуват вярата. Вярвайте, без да мислите, че вярата е гола. Голата вяра е човешка вяра, а облечената вяра е вярата в Бога. Защото Бог живее във всеки един човек дотолкова, доколкото той вярва в Бога. В това отношение всеки човек се различава по степента на вярата, която има в себе си. И ние се учим от вярата на другите хора. Значи ние вървим по пътя на онези, които вярват. Някой казва, че няма нужда от другите хора, няма какво да се учи от тях. Нямаш нужда ли? Каже ли някой, че няма нужда от другите, неговата работа е свършена. Всички хора, които имат вяра, те съставят едно цяло.

Христос казва: „Аз дойдох в света, за да дам живот на хората, и да го имат преизобилно.” Това трябва да знаят всички млади, както и всички стари. Аз няма да ви казвам, че сте стари. Стар е онзи, който не разбира. И млад е онзи, който не разбира. Младият трябва да вярва, а старият да разбира.

Погрешката на стария седи в това, дето мисли, че всичко знае. И на младия, и на стария Погрешката е в знанието им. Всички - и млади, и стари трябва да вярват, нищо повече. Силата на човека е в неговата вяра. А онези, които трябва да се застъпват за човека, те са отвътре. Други се застъпват за човека. Когато хората уреждат живота си на Земята, не го уреждат те. Други същества се застъпват за тях. Това са същества, които са завършили своето развитие. Те ще кажат на човека: „Така ще направиш, иначе ще направиш, ще вярваш." Ако кажеш, че всичко знаеш, сам ще закъсаш.
Някои ме питаха колко време ще говоря. Казах им, че ще говоря 10-15 минути. Както виждате, тези минути отдавна минаха. Силата на човека седи във вярата. Та и на вас рекох: Вярвайте в това, в което и аз вярвам. - „Ама отде да го знаем?" - Ще го опитате. Всяко нещо ще го опитате. Вярата седи в опита. Ще вярвате, докато дойдете до онова положение, да знаете истината. А вие можете да знаете истината само когато сте я придобили. Не е въпрос за цялата истина, но поне дотолкова, доколкото сте я придобили в даден случай. Вие сте добили толкова от истината, колкото ви е потребна за дадения случай.
Сега, явява се друг въпрос. Като слушате да ви се говори, казвате: „Тази е дълбока работа." Ще кажете, че ще я оставите за второ прераждане. Във второто прераждане ще кажете, че ще я оставите за третото прераждане и т.н. Така ще отлагате за десето, за стотно и повече прераждания, но не е въпрос до отлагането. Не е лошо да вярва, да мисли човек, че ако не придобие нещо днес, утре ще го придобие. Ако не го придобие в този живот, в друг ще го придобие. Вие очаквате в дадения случай да придобиете нещо, без да можете да придобиете. Такова нещо няма в света. Благото, което Бог ти е дал, ти трябва да го понесеш. Като вярваш в Бога, като носиш това благо, ти ще се научиш. Не мислете, че хората могат заради вас да носят благата. Не, всеки сам ще си носи своето благо. Законът е такъв. И всеки сам ще си носи своето страдание. Няма да носиш страданието на целия свят. Всеки сам ще носи своето благо и всеки сам ще носи своето страдание. Тогава какво трябва да правите? Като знаете в какво седи благото, носете благото си. Щом се отказвате да носите благото си, ще носите страданието си.
Законът е такъв. Ще носиш твоите блага, които Бог ти е дал. Вие ще се движите и като погледнете към Бога, няма да се запитвате какви са тези блага и защо ви са дадени. Запитвате ли се, това говори за неразбиране на живота. Това, което Бог ти е дал, то може да стане толкова голямо, колкото искаш и толкова малко, колкото искаш. Нещата се увеличават и смаляват според човешката лакомия. Ти бъди благодарен на това, което ти е дадено. Казвате, че човек не трябва да бъде глупав. Глупав човек е онзи, който не вярва.

Христос казва: „Аз дойдох да им дам живот." Христос, Който беше богат, раздаде всичко, за да изпълни волята Божия. Всички вие трябва да изпълните Волята Божия. Казвате: „Аз много съм служил на Господа." Какво служене е това? Щом губиш мира си, ти не служиш на Бога. Всичко, което човек върши всеки ден, това е един вътрешен закон, това е един временен закон, който ще предаде на човека това, което той търси. Защото няма по-хубаво нещо от това да се научи човек да разбира Божиите пътища.

Рекох, сега ще вървите по стъпките на Христа. Някой казва: „Че аз какво мога да дам?" - Можеш да дадеш. И на тебе е дадено, и ти трябва да дадеш. И после, от онова, което ти дават, ти ще знаеш доколко си изпълнил волята Божия. Ако ти дадат повече, това значи, че си извършил волята Божия. Ако ти дадат по-малко, значи по-малко си извършил волята Божия, т.е. не си извършил волята Божия както трябва. Мнозина казват, че хората не живеят както трябва. Това е друго заблуждение. Ако хората наистина живеят добре, това Господ го знае. Ако Бог, Който знае нещата, ги изчаква, изтърпява, защо ти да не можеш да ги изчакваш? - „Ама, мене ми дотегна да чакам." Вие трябва да се научите да чакате. Сега, днес или утре, или друг някакъв живот, или след много години, вие трябва да чакате, докато дойде едно благо. Когато дойде благото, тогава е определено да дойде. За това време е определено. Бъдете благодарни на онова, което идва във вашия живот и ще видите, че няма да се разочаровате. Човек трябва да вярва и при най-лошите условия. - „Ама, без работа ли ще бъдем?" - Не, ще работите и ще видите, че законът на вярата работи всякога. Този закон работи много добре. Този закон е работил и в миналото, работи и в настоящето, ще работи и в бъдещето. Той работи и между християни и между нехристияни. Изобщо, Божиите пътища не могат да се изопачават. Защо? Защото светът се ръководи от разумни същества, които са завършили своето развитие. Те ни учат. Те не могат да учат хората на такива пътища, от които те сами ще пострадат. Христос казва: „Пазете се от лъжливите мисли. Пазете се от лъжливите желания. Приемайте Божественото, което носи благата."

Когато се говори нещо, някой казва, че това се говори за него. За него или за друг някой, или за когото и да се говори, законът е все същия. Не е въпрос за кого се говори. На когото и да се говори, той трябва да знае, че е длъжен да изпълни Божия закон, да изпълни волята Божия. „Ама, крив ли съм, че не мога да изпълня закона?" - Крив ли си или не, ти сам знаеш това. Никой не знае, ти крив ли си. Ти сам трябва да разбираш и да съзнаваш в себе си крив ли си или си прав. Каже ли ти Духът нещо, цял свят да те осъжда, ти трябва да изпълниш това, което Духът ти е казал.

И тъй, Христос казва: „Аз дойдох да им дам онзи истински живот, който носи Божиите блага."

О т ч е   н а ш

Първа съборна беседа от Учителя, държана
на 19 август 1936г., София, Изгрев

1936_08_19 Да им дам живот
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот

ДА ИМ ДАМ ЖИВОТ

"Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби, а аз дойдох, за да им дам живот и за да ме познаят." (Йоан, 10:10)

"Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби." Какво се разбира от този стих? За да се разберат нещата, те трябва да проникнат дълбоко в човешкото съзнание, както храната трябва напълно да се асимилира от човешкия организъм. Докато храната се приема само външно и не се асимилира от организъма на човека, тя не може да го ползва, тя не е никаква храна. Същото може да се каже и за всеки човек, който мисли, че много знае. Срещате един човек, който започва да се хвали, че много знае. Само онзи човек може да каже за себе си, че много знае, който разполага с известна мъдрост. Които не са мъдри, те нямат това знание в себе си. На тях не остава нищо друго, освен да вярват. Противоречията в живота произтичат от факта, че хората мислят за себе си повече, отколкото са в действителност. Те мислят, че знаят всичко, а всъщност не е така. Това се вижда от факта, че каквото знаят, те не могат да го приложат. Истинското знание на нещата подразбира същевременно и приложение. Да знаеш нещо, без да можеш да го направиш и приложиш, това не е знание. Знание без приложение представя фалшива основа, върху която нищо не може да се гради. На такава основа са градили много от съвременните хора, вследствие на което страдат. За оправдание на своите криви постъпки, някой казва: — Аз така съм учил. Каквото съм учил, това правя. — Това още нищо не значи. Този човек може да знае много неща, но знанието не произтича от неговата душа. Истинско знание е това, което произтича от човешката душа. Знанието не е достояние само на един човек, нито е определено да се постигне в един ден. Знанието е достъпно за всички хора, за всички разумни същества и се придобива през цялата вечност. Докато е жив, човек трябва непрекъснато да учи.

Велико, красиво нещо е знанието, но знание без вяра не може да се реализира. И в Писанието е казано: "Да бъде според вярата ти!" Не е казано: "Да бъде според знанието ти!" Човек трябва да вярва в Онзи, Който всичко знае и Който всичко е направил. Съвременните хора се смущават от много неща. — Защо? — Защото те искат да разрешат тия неща само по пътя на знанието. Силата на човека не седи в знание, което няма приложение. Нито победата седи в силата. Силата на човека е необходима само за да пази реда и порядъка, които Първата Причина е поставила в света. Силата на човека се крие в Божията Любов. Значи, само любовта в

света е в състояние да запази Божествения ред и порядък на нещата.

Мнозина се спират върху въпроса, кой е крив и кой — прав. Това са човешки работи. Бог обръща внимание само на онези хора, които вярват и приемат Неговата Любов и Мъдрост. Само тези хора са прави. Само те могат да се нарекат Синове Божии.

"Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби." С други думи казано: Крадецът не иде, освен да вземе нещо от човека. А онзи, който дава нещо от себе си, той носи истината, той носи свободата. Взимане и даване, това са две положения, които човек трябва да знае. Щом знае това, няма защо да става спор, кой е крив и кой — прав. Спорът помрачава човешкото съзнание. Човек може да спори с години, но този спор нищо няма да му придаде. Какво се ползва човек от това, че знае, дали е прав или крив? — Нищо не се ползва. Прав е онзи, у когото Бог живее. Ако Бог не живее у човека, той е на крив път. — Ама не съм ли прав? — Щом питаш, ти се съмняваш в себе си. Щом се съмняваш, ти сам решаваш въпроса. Човек трябва да съзнава в душата си, че е прав. Той трябва да вярва в душата си, че делата му са прави. Затова е казано в Писанието: "Ако не вярвате в мене, вярвайте в делата, които правя."

И тъй, силата на човека не се определя само от неговата вяра, нито само от неговото знание. Силата на човека се заключава едновременно в неговата вяра и в неговото знание. Вярата на човека се определя от ред закони: закон за послушание, закон за изпълнение и т.н. Христос казва: "Отец ми всякога ме е слушал, защото аз изпълнявам Неговата воля." Христос имаше вяра, която прилагаше. Следователно, който има вяра, той трябва да направи опит, да види, докъде е достигнал в своята вяра. От това, което получи, което му се даде, човек ще познае силата на своята вяра.

Съвременният човек се нуждае не само от вяра, но и от самоопределяне. Самоопределянето подразбира намиране на пътя, който Бог е определил на човека. Този път не върви само в една посока. Той има много посоки, много направления. За да намери този път, човек трябва да се обърне към разумните същества, към Божиите служители, към ангелите. Само те са в състояние да го упътят. Същото нещо може да се каже и за индивидуалния живот на човека. От това, какво се преподава на човека, може да се определи, какъв ще бъде неговият личен живот. Знанието на човека зависи от това, което му е преподадено. Това знание е на степени, както в училищата. Знанието, което ученикът придобива в първоначалното училище, е едно. Колкото по-нагоре се качва, толкова и знанието му става по-високо. В прогимназията, в гимназията и в университета ученикът минава все в по-високо знание, докато влезе в живота, дето прилага

наученото и придобива истинско знание. Колкото по-нагоре се качва ученикът, толкова по-широк става неговият кръгозор.

Някои казват, че човек може да се учи отвсякъде и от всичко. — Не, човек може да се учи само от това, което иде от Бога. Докато мисли, че оттук и оттам може да придобива знания, човек е на крив път. Следователно, всеки може да предаде своите знания на другите в такъв случай само, ако те са придобити от Бога, от Божественото начало. Няма по-красиво нещо за човека от това, да предава нещата така, както са в действителност, без никакво изопачаване. Човек трябва да знае, че се намира в свят, създаден от Бога, в който господар е Бог. И ако човек се ползва от благата на този свят, това става по единствената причина, че той носи истината в себе си. Откаже ли се от тази истина, той прекъсва пътя, по който идат тия блага, а с това прекъсва връзката си с живота. Животът носи Божествените блага в себе си. Най-голямото благо за човека е самият живот, но като живее, той трябва да се учи да различава правата от кривата мисъл, истинската свобода от привидната. И войникът има свобода да вземе оръжие и да отиде на бойното поле, но тази свобода е привидна. Зад него седи началникът му, който насила го заставя да вземе оръжие и да отиде да се бие за отечеството си. Тъй щото, човек трябва да учи, да различава нещата, да отделя чистото от нечистото, правото от кривото. Това зависи от неговите разбирания, от това, което е научил и приложил.

"Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби, а аз дойдох, за да им дам живот и да ме познаят." В този стих Христос изнася две положения: първото положение представя крадеца, който отнема живота. Второто положение представя истинския човек, който дава живот, който носи истината в света. Човек трябва да се стреми към познаване на истината, като единствена реална придобивка в живота. Истината носи свобода, а свободата зависи от вътрешното познаване на нещата. Веднъж придобил тази свобода, човек остава неизменен по отношение възгледите си за живота. Мнозина разискват върху ред въпроси из живота, като например върху въпроса за посвещението и казват, че не разбират този въпрос и никога не могат да го разберат. Те сами се заблуждават. Те могат да разберат всички въпроси, но постепенно, а не изведнъж. Човек не може да разбере всички неща изведнъж. За него е важно да се стреми да придобие великата любов. Придобие ли я веднъж, тя всичко ще му разкрие. Знаете ли, какво представя вечната, великата любов? Опитвали ли сте я някога? Без да мислят много, някои бързо се произнасят за тази любов. Те я кръщават с имена, които не отговарят на нейната същност. Лесно е да каже човек, че познава тази любов, или че има вяра в Бога. Да вярва човек, това значи да търпи. Да търпи, това значи да носи всички неща, без да се смущава. Който вярва, Бог ще го избави от всички несгоди в

живота. — Защо носите несгодите на живота? — Защото не е дошло още времето да ви освободят от тях. Когато дойде това време, всички хора ще се освободят от мъчнотиите и страданията, от несгодите в живота. За да оправдаят неуспехите в живота си, мнозина казват, че и Христос, като тях, се е молил, но ни глас, ни услишание не се е чуло на молитвите Му. — Не, Христос не е мислил така. Той казвал: Господи, аз виждам, че ме изпитваш. Вярвам, че ще ме избавиш, ще ме извадиш от тежкото ми положение, но как ще стане това, не зная. Съвременните християни искат да знаят, как ще дойде тяхното спасение. В това отношение те са на крив път. За тях е важно да вярват, че ще бъдат спасени, а как ще дойде спасението им. това не е тяхна работа. Като вярват, те ще видят, че страданията им няма да бъдат продължителни. Най-голямото страдание трае само няколко часа. Страданието е чистене, без което животът не може да се разбере. Страданието поставя човека в пътя, който Бог му е определил. Чрез страданието човек дохожда до истината.

Казано е в Писанието: "Истината ще ви направи свободни". Следователно, само чрез истината човек придобива свобода. Щом придобие истинската свобода, той ще разбере смисъла на живота, ще се освободи от заблужденията си. Това значи да се облекчи, да постави нова основа на живота си. Докато се смущава от хората, човек е на крив път. Докато се смущава от хората, човек вижда, че му липсва нещо. Не е лошо, че човек се смущава, но докато се смущава, той трябва да знае, че не е намерил истината, не знае, как да се отнася със своите ближни. Само мъдрецът не се смущава. Той е намерил истината и я приложил в живота си. Ще кажете, че това е мъчна работа. — Не, щом става въпрос за истината, като проява на Божественото учение, вие трябва да знаете, че няма никаква мъчнотия в приложението й. Мъчнотиите и страданията са спътници на човешкия живот, но не и на Божествения.

Съвременните хора се стремят към придобиване на Божествения живот. Който не мисли правилно, той казва, че докато е млад, не се интересува от този живот. Друг пък казва, че като млад, именно, се интересува от Божествения живот, за да постави здрава основа на живота си. Който казва, че е млад и не трябва да мисли за утрешния ден, той мяза на млад натоварен кон. Какво ще придобие този кон? — Като стигне до определеното място, ще му дадат малко зоб — нищо повече. Казват за някого, че трябва да стане професор. — Какво ще придобие, ако стане професор? — Нищо особено. Ще придобие знания, които на другия ден ще изгуби. Истинската придобивка се заключава в Божественото знание, което, веднъж придобито, никога не може да се изгуби. Това знание се складира в подсъзнанието на човека, и той го носи вечно със себе си. В това знание седи силата на човека. Знание, което днес се придобива, а утре се

губи, не е истинско, не е Божествено знание. Има смисъл човек да работи с години върху себе си, за да придобие това знание. Има смисъл човек да приложи всичкото си търпение, за да придобие Божественото знание. В това знание седи силата на човека. Христос казва: "Аз дойдох да им дам живот". Значи, всичко се заключава в живота. Вън от него, всичко друго е временно, преходно, неустойчиво. Временното представя външна обвивка на нещата.

"Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби." — Защо крадецът постъпва така? — Защото нищо не е създал. Той знае само да яде и да пие. Божественото у човека, което му дава сила, съзнава, че смисълът на живота седи в изпълнение волята Божия, не по външна форма но по съдържание. Който изпълнява волята Божия, той е свързан с Него, с цялото, с общото, както кракът на човека е свързан с цялото тяло. Този крак трябва да служи на човека не само един ден, но през целия му живот, и то даром. Това иска Божественият живот от човека. Като служи на Бога по този начин, човек ще дойде до пълно различаване на Божествения, на истинския живот от временния. И двата живота имат свое предназначение, но за да дойде човек до познаването им, той трябва дълго време да чака, да приложи търпението си, да учи. Например, някой иска да знае, може ли да вдигне на гърба си някаква голяма тежест. За да дойде до това познание, той трябва дълго време да учи, да прави опити. Който е в сила да вдигне земята на гърба си, само той може предварително да каже, че е в състояние да вдигне всякаква тежест. Следователно, всяко нещо, което човек иска да направи, той трябва най-напред да го опита. Само чрез опитности човек може да дойде до познаване на истинския живот. Даже и Христос, Син Божий, като дойде на земята, беше поставен на страдания и изпитания. — Защо трябваше Христос да страда? — Така е било определено. Да се задава такъв въпрос, то е все едно да питате, защо този кон, а не друг някой, трябва да носи големия товар. Един кон все трябва да изнесе товара. Значи, трябваше да дойде един силен човек на земята, който да помогне на хората, да им покаже, как трябва да живеят. Този човек беше Христос. Не е достатъчно само да се помогне на човека, но трябва да му се покаже пътя към истината.

И тъй, да помогнем на човека, това значи да направим връзка с него. Само любовта прави връзки. Следователно, само онзи може да помага на хората, който ги обича. Човек не може да обича всички хора еднакво. Обичта се дава на степени — според нуждата. Да обичаш човека, това не значи изобилно да му даваш. Изобилното даване е залъгване. Кога майката дава изобилно на децата си? — Когато тръгва за града, тя дава на децата си много работи, за да ги залъже да не плачат. Това прави тя с неразумните си деца. На разумните си деца, обаче, тя казва къде отива, каква работа

има, кога ще се върне, и те я разбират. Те не се нуждаят от никакво залъгване.

Съвременните хора искат да знаят, защо не им се дава това, което желаят. Те казват, че с години чакат да се реализират желанията им и все още не могат да ги постигнат. Те трябва да знаят, че всяко нещо се дава точно на време. Щом е така, човек трябва да чака с търпение онова, което желае да постигне. За да може всяко нещо да се използва правилно, то трябва да дойде на определеното за него време. Преди всичко, човек не може да използва сегашния си живот, както трябва, и затова, като се намери в безизходно положение, той казва: Този живот не можах да постигна желанията си, но идния живот ще ги постигна. Той не знае, че идният живот ще бъде пак такъв, какъвто е сега. Колкото днес може да приложи, толкова и в бъдеще ще приложи. Който иска да подобри бъдещите си условия, той трябва да внесе някаква промяна в съзнанието си, да измени поне малко сегашната си форма. И ако при всяка промяна в съзнанието си, човек расте и прогресира, той ще има добри резултати, ще подобри условията на бъдещия си живот.

Тъй щото, човек още в този живот трябва да намери онези условия, които му са дадени за работа, за да влезе в пътя, който му е определен. Не е въпрос да бъде човек недоволен, но в недоволството той трябва да намери доволство. Вие сте недоволни от условията, при които живеете, от това, което сте придобили. Какво трябва да придобие човек? В какво седи истинската придобивка? Истинската придобивка се заключава в самия живот. Който умира и не оживява, той нищо не е придобил, той е на крив път. Който умира и оживява, той е придобил живота, той е на прав път. — Може ли човек да не умира? — Този е главният въпрос. Важно е за човека, като умре, да оживее. Човек трябва да се стреми към вътрешно безсмъртие, а не към външно. При сегашните условия на живота, човек външно е смъртен. За да придобие безсмъртие, той трябва да се запознае с онези методи, чрез които Духът го ръководи. Докато дойде до това положение, човек се натъква на онова, което не му е потребно.

Христос казва: "Аз дойдох да им дам живот и да ме познаят". Значи, единственото и най-важно нещо, към което човек се стреми, е животът. — За кой живот говори Христос? — За Божествения. И наистина, ако този живот влезе в умрелия, той ще го съживи. Който е придобил Божествения живот, той е влязъл вече в правия път, в който се проявява живата, абсолютна вяра в Бога. Тази вяра почива на любов към Бога, а не на това, какво очакваш да получиш, или какво е обещано да ти се даде. Вярата на мнозина се основава на някакви обещания. Ако получат обещаното, те имат вяра. Ако не получат обещаното, вярата им се губи.

Сега ще говоря на разбран за вас език: Не губете вярата си в Бога! Знайте, че всичко в света става според разбиранията на Първата Причина на нещата, а не според вашите разбирания. Каквото Бог е обещал и определил, непременно ще стане. Той е определил нещата преди вашето съществуване. Тъй щото, ако мислите, че можете да ги измените според вашите желания и разбирания, вие се лъжете. Бог е начертал пътя на всеки човек отделно, но докато човек не получи нещо от Него, не може да вярва. Ако получи нещо от Бога, той ще вярва в Него; ако нищо не получи, ще изгуби вярата си. Действително, вярата на човека се крепи на благата, които животът му дава. Хиляди блага дава животът на човека, и той трябва да вярва в тях. Що се отнася до условията, човек не трябва да желае по-добри условия от тия, които му са дадени. Дали условията са добри или лоши, това зависи от разбиранията на човека. Ако разбиранията на човека са правилни, и условията му ще бъдат добри; ако разбиранията му не са правилни, и условията му ще бъдат лоши. Оттук се вижда, че при каквито условия и да се постави здравият, разумният човек, той ще ги използва добре. Обаче, болният, неразумният човек не може да използва правилно и най-добрите условия. Смисълът на живота се заключава в това, което човек във всеки даден момент може разумно да използва. Тъй щото, ако човек очаква първо да се подобрят условията на живота му и тогава да заживее добре, той е на крив път. Трябва да се подобри нещо у човека, но не условията, а съзнанието и разбиранията му. Животът трябва да се разбира, а не да се подобрява. Сам по себе си животът е добър, а човек трябва само да го разбира и използва.

"Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби." Който не разбира смисъла на този стих, той се запитва, защо нещата стават така, както не трябва. Като си задава този въпрос, защо този човек не се запитва, коя е причината за изменение формата на малкото дете? Мнозина искат работите им да се нареждат така, както те желаят и разбират, но техните желания и разбирания не са Божествена мярка на нещата. Йов казва: Господ дава, Господ взима. Които разсъждават като Йова, те уподобяват живота на богат човек, който дава скъпоценностите си на една бедна вдовица да ги пази, и след време дохожда да ги вземе. Които не разсъждават като Йова, те се намират в положението на бедната вдовица, която се оплаква на мъжа си, че богатият взел скъпоценностите си. Мъжът й отговаря: Благодари, че богатият човек има доверие в тебе досега и те остави да се ползваш от скъпоценностите му. Те са негови, и той има право да ги вземе, когато пожелае.

Следователно, всеки трябва да знае, че нищо в живота не е негово. Някой се радва на детето си и казва: Моето дете! — Не е твое това дете. То е

оставено при тебе временно, само да го отгледаш. Един ден, когато Бог пожелае, ще го вземе. Днес ще умре детето ти, утре — жена ти, после — майка ти, баща ти, приятелите ти, и ти ще останеш съвършено сам. Животът на земята е велико училище, в което ти си дошъл да учиш. Докъде се простира животът, точно не може да се каже, но той непрестанно расте, разширява се и се развива.

Сега, започнете с вярата си в Бога. Повтаряйте нещата, изучавайте ги, докато придобиете нещо за себе си. За рибаря не е важно, колко риба е влязла в мрежата му, но колко от тази риба той е уловил и задържал за себе си. Това, което остане в мрежата му, то е за него. Това, което влиза у вас, то остава на ваше разположение. То е благото, което Бог ви е определил. Ето защо, за да се ползва от благата на живота, човек трябва да вярва непрекъснато. Казано е, че всичко е възможно за онзи, който вярва. Който разбира Божественото учение, той никога не трябва да се обезсърчава. Като се натъкнат на известни противоречия, някои хора казват, че за да изгладят тия противоречия, те трябва да се примирят помежду си. — няма защо да се примиряват. Само умните хора могат да се примиряват, но не и обикновените. Преди всичко, обикновените хора нямат дълбоки разбирания за живота, а без такива разбирания животът се обезсмисля. Животът има смисъл само тогава, когато човек гледа на благата като на такива, които изтичат от живота. Те не могат да дойдат отвън някъде, по външен път.

Едно нещо трябва да се знае: Всяко благо, което животът носи на човека, иде по пътя на вярата. Когато се говори за вяра, мнозина я наричат "гола вяра". Да се казва, че вярата е гола, това говори за неразбиране на нещата. Вярата е всякога облечена. Соковете на плодовете образуват вярата. Като не знаят това, мнозина гледат на вярата като на нещо несъществено. Голата вяра подразбира вяра в човешкото, а облечената — вяра в Божественото начало. Бог живее във всеки човек дотолкова, доколкото той вярва в Него. Тъй щото, различието между хората се заключава в степента на вярата им. Човек се учи от вярата на онези, които са над него. Следователно, всички хора вървят по пътя на своите напреднали братя във вярата. Когато някой казва, че няма нужда от другите хора, той трябва да знае, че неговата работа е свършена вече. Хората на вярата съставят едно цяло.

Христос казва: "Аз дойдох в света, за да им дам живот и да ме познаят". Това трябва да знаят всички хора: и млади, и стари. Стар е онзи, който не разбира. Млад е онзи, който също не разбира. Истински млад е онзи, който вярва, а стар — който разбира. Съвременните млади и стари мислят, че всичко знаят. В това седи погрешката им. И младият, и старият трябва да вярват и да разбират. Силата на човека седи във вярата и в

разбиранията му. Що се отнася до уреждане на живота му, други вършат това. Съществата, които са завършили развитието си, се застъпват за него. Те му диктуват, какво да работи. — Вярно ли е това, или не? — Вярвайте в това, което ви се говори, защото е опитано, вярата се заключава в опита. Като правите опити, вие ще вярвате. И като вярвате, ще дойдете най-после до познаване на истината. Невъзможно е човек да дойде изведнъж до познаване на абсолютната истина. Достатъчно е той да познае истината дотолкова, доколкото в даден момент може да я придобие.

Като слушате да се говори за вяра, за истина, вие намирате, че тези неща са дълбоки и трябва да останат за друг живот, т.е. за някое бъдеще прераждане. Който отлага днешната работа за утре, той ще отложи и утрешната си работа и по този начин ще отлага само, без да има някакви резултати. Не е лошо човек да вярва в утрешния ден, но условията са в днешния ден, и тях трябва той да използва. Използвайте благата и условията, които днешният ден ви носи, за да можете да учите и да се развивате. Не мислете, че другите хора могат да носят вашите блага и условия. Всеки сам ще носи своите радости и скърби. Закон е: който носи страданията си, той ще носи и благата си. Откаже ли се от страданията си, и благата ще му се отнемат. Следователно, носете страданията си, за да носите и благата си. Не питайте, защо ви са дадени страдания, нито защо ви са дадени блага. Носете ги с разбиране, със съзнание. Това, което Бог е дал на човека, може да стане толкова голямо и толкова малко, колкото той желае. Нещата могат да се увеличават и намаляват според желанието на човека. Човек трябва да бъде благодарен на това, което му е дадено.

Христос казва: "Аз дойдох да им дам живот и да ме познаят". Христос даде живота си за хората, раздаде им всичкото си богатство, за да изпълни волята Божия. Изпълнете и вие волята Божия, за да станете Синове Божии. Някой казва, че служи на Бога, че изпълнява Неговата воля, а при това губи мира си. — Щом губи мира си, той не върши волята Божия. Всичко, което човек върши през деня, ще го доведе най-после до онова, което търси. Той все ще научи нещо. няма по-велико нещо за човека от това да разбира Божиите пътища.

И тъй, който иска да разбира Божиите пътища, той трябва да върви по стъпките на Христа. Той трябва да раздаде всичкото си богатство на хората. Той трябва да им даде и живота си. Някой казва: Какво мога да дам? — Много можеш да дадеш. Дадено ти е, и трябва да дадеш. От това, което даваш и което ти дават, можеш да познаеш, доколко си изпълнил волята Божия. Колкото повече даваш и ти дават, толкова повече си изпълнил волята Божия. Колкото по-малко даваш и ти дават, това показва, че не си изпълнил волята Божия, както трябва. Някой казва, че не може да търпи

еди-кого си. — Защо не може да го търпи? — Защото не живее, както трябва. — Чудно нещо! Бог, Който знае всичко, търпи всички а той не може да търпи никого. Вие трябва да се научите да търпите, спокойно да дочаквате времето за всички блага. Бъдете благодарни за всичко, което идва в живота ви. Човек трябва да вярва и при добри, и при лоши условия на живота. Работете при всички условия, за да видите, как работи законът на вярата. Този закон е работил в миналото, той работи сега, а ще работи и в бъдеще. Чрез вярата ще познаете Божиите пътища, които са неизменни. — Защо? — Защото светът се ръководи от разумни същества, които са завършили развитието си. Те посочват на хората само тези пътища, които водят към Бога. Христос казва: Избягвайте кривите пътища. Пазете се от лъжливи мисли и желания. Приемайте Божественото, което носи благата на живота. Всякога изпълнявайте волята Божия!

Христос казва: "Аз дойдох, за да им дам живот и да ме познаят". С други думи казано: Аз дойдох, за да им дам истинския живот, който носи великите Божии блага.

1. Съборна беседа, държана на
19-ти август, 1936 г., 5 ч. с. София — Изгрев.

Книги:
* Вѣра
Да имъ дамъ животъ (Съборни беседи. 1936 година. София, 2005)
12 беседи от 10 август 1930 г. до 22 септември 1936 г.
* Да им дам живот
Да им дам живот (Съборни беседи (1936). София, 1936)
8 беседи от 19 август 1936 г. до 30 август 1936 г.
Начало: 05:00

1936_08_20 Вътрешната връзка на живота
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот - Жануа

ВЪТРЕШНАТА ВРЪЗКА НА ЖИВОТА

5 часа сутринта Времето меко, приятно, топло. Омара.
Добрата молитва „В начало бе Словото"

Ще прочета само 11-та глава от Евангелие на Йоан. „Духът Божий"
Аз ще цитирам 26-ти стих, от 12-та глава на Йоан: „Ако слугува някой на мене, мене да последва и дето съм аз, там ще бъде и слугата ми; и който слугува на мене, него ще почте и Отец ми." Има две разбирания за живота. Едно външно разбиране и едно вътрешно разбиране. Имате една хубава, красива мома, която обръща внимание на своята външност; имате една, която не е толкова красива, но е умна. Не вземайте нещата тъй както са. Съвременните хора се спират: „Защо светът е такъв?" Е, какъв можеше да бъде? То не е един произвол. Има един закон, който определя живота. Понеже човек е дошъл да се учи на Земята, който разбира, който не разбира, той ще търси външната страна на живота. Сега човек не може да бъде силен. Казваш, че човек трябва да бъде силен. За да бъде човек силен той трябва да има търпение. Не привидно търпение, но дълбоко в себе си да знае, че търпи. Търпение с разбиране. И като търпи, той се радва на това, което той разбира.
Трудното е там, че човек не може да дойде там, да разбере туй, съществeното в живота. И казва: „За бъдеще аз ще го науча." Въпросът не е за бъдеще. Въпросът е за сега. Някой казва: „Ама виж, едно време, като бил Христос на Земята, как е проповядвал." Не е въпросът и там. Защото Христос е минал вече. Едно време народът е вярвал, туй е станало. И всички се спират на онова, несъщественото. Всеки е турил в себе си една цена, която не съответства. Цена, която съответства, е тази: Един огън, който не може да изтърпи всичките работи, той е слабия огън. С него не можеш да боравиш. Онова, което имаш, с него трябва да можеш да разрешаваш всичко. И тогава се явява друго едно положение: човек съзнава в себе си, че няма това, няма почва и тогава се явява лицемерието, той съзнава, че не е такъв, какъвто трябва да бъде. И казва: „Е, сега не съм, но за бъдеще ще бъда." Въпросът не е за бъдеще. Но трябва да се учиш. По-добре да претърпиш срам, отколкото почит. Че ако не знаеш, ти ще се срамуваш, че не знаеш. И ще се признаеш, че не знаеш.
Та рекох, в новите времена, в сегашните времена, човек трябва да дойде до същественото. Да се намери в един свят на съвършени същества. И хората тогава не ги е срам, хората не вярват в другия свят. Те говорят за духове, за това, за онова, но тяхната идея е неопределена. някой път ние схващаме

само онова, което хората мислят заради* нас. Де е тогава, ние не искаме да умрем. Защо? Защото не вярваме.
*заради - за (бел.ред.)
Сега няма да вземете нещата лично за себе си. Защото като сте на 5 години, на 10, на 15, 20, 25, 30 години вашите възгледи се различават. Питам сега, в живота ви кой възглед е най-правия? Права е само Истината, в вас в дадения случай. И животът ви зависи от това, някой път вие мислите да бъдете късметлии. Късметът ви зависи от онези, които са във вас, които ви разбират. И никой не живее за себе си. Да кажем, ти си инженер, ти за себе си няма да учиш инженерство. Тебе инженерство не ти трябва. Значи трябва да имаш вяра, туй, което знаеш, да се ползват другите хора. Или може да си музикант, ти за себе си знаеш, навсякъде, където ти е потребно, може да си служиш с нея.
Та рекох, сега има неща от един временен характер. И най-мъчното е човек да разбере временното. Защото вечното не може да се разбере, докато не разбереш временното. Ние говорим за вечността, говорим за другия свят. Сега учените хора говорят, че толкова милиарда земи, слънца има. Това са само предположения в съзнанието. Тук няма една определена идея, той не е бил в тия слънца. Ама, имало хора в другите светове. И там не е бил. И той не знае какви са тия хора. Та рекох, за да разберем, съществува едно положение. Вземете на Земята за пример, тия малките буболечици, каква служба извършват? Ти ще кажеш: „Мен не ме интересува това." Може, на тебе сега не ти трябва, но за бъдеще, ще ти потрябва. Има нещо, което за бъдеще ще ти потрябва. Има неща, които сега ти трябват. Тебе ще те интересува какво мислят хората заради тебе. Какво могат да мислят хората за тебе? И кое е онова, което ще те ползува в дадения случай? Понеже хората се научили да не мислят, много повърхностно мислят те. Те нямат една здрава мисъл, така Божествена мисъл. И тогава се самозаблуждават. Най-първо е важно здравето на човека. Там е първият прогрес. И без здравотата нищо не може да се постигне в света. То е една мярка. Ако си здрав, всичко можеш да постигнеш. Като казвам, че всичко можеш да постигнеш, постижение на тебе, ти, човекът, който живееш в тази форма, за да разбираш своя живот, не да разбираш живота на другите хора. Защото всички хора изучават условията, при които те живеят. И като научи човек тия условия, той може да се подигне. Питам тогава, вземете един учител, кои ученици му са любими? - Които учат? Кои ученици са добре дошли? - Онези, които знаят да работят. Не само да работят, но и добре да работят. Вземете онези, които ще говорят. Та рекох, онова, което ние ще говорим, трябва да е добро заради нас. Защото почитта на човека зависи от онова, което ще каже. Не мисли само да кажеш нещата. Но туй, което ще кажеш, колко време ще трае. Животът е като бояджийство, не гледай само да боядисаш за един момент отгоре и после да избелее. Но гледай хас* боя да туриш.

*хас - (ар.-тур.) чист, истински
Сега, тъй като се разсъждава, ще кажат: „Той е много труден, животът." Тебе ти трябва само едно нещо. Имаш ли понятие, какво Бог мисли за тебе? Бог не е човек да каже лицеприятие. При Бога като ще идеш, кой е, който ще те препоръча? Аз сега не искам да ви говоря върху нещо, което да погълне умовете, понеже животът се изявява в една широка площ. И колкото тази площ се разширочава и става за полза на тебе и на човечеството, то е правата страна.
Та рекох, вие сега имате познание. Добре. Ти между малки деца минаваш за учен човек, ама утре, като се намериш между учените хора, за какъв ще минеш? Ти, ученият човек ще станеш обикновен човек. Смирението е там, че не да се смиряваш, ами да съзнаваш в даден случай, че има какво да учиш. Светът от единия край до другия, ти трябва да се смириш и ти трябва да знаеш, че нищо не знаеш. Че туй трябва да го знаеш. Че нищо не знаеш, то не е право. „Ама, ти нищо не знаеш." Така не се говори.

Вземете един цигулар, който свири, сега за обяснение го казвам това. Зависи от онзи тон, който ще произведе. Зависи от неговите пръсти, къде ще ги тури и какви трептения ще произведе, образува. После, вземете в говора на човека. Ти трябва да знаеш, как да говориш. Не само да кажеш една дума. Всяка една дума има своите трептения. Всяко нещо е с мисъл. И ако ти се научиш да говориш, тъй както трябва и за да познаеш дали говориш тъй както трябва или не, ти най-първо ще направиш един опит, можеш ли да говориш или не. Ако кажеш нещо и стане, ти си разбрал, но ако кажеш и не стане, че после почнеш да го коригираш, казваш, направил си една малка погрешка, ама няма нищо. Погрешката е за тебе. В света погрешката, думата, която си казал, работата, която ти си направил, засяга тебе. В съвършения свят не се допущат никакви погрешки, никакви аномалии не се допущат, не съществуват там. Един учен човек, един мъдър човек не можеш да го излъжеш с нищо.
И казва сега Христос: „Който на мен слугува." Едно особено понятие - „да слугуваме на Христа". И постоянно говорят: „Светиите тъй живеят." Светиите живеят за себе си. Какво те ползува тебе, светията, който е живял за себе си, праведен си е. Следователно ти трябва да живееш като него. Ако ходиш в училище и не рисуваш както трябва? всеки ден трябва да внесеш нещо ново. И в какво седи подмладяването в света? Подмладяването седи в новото, което внасяш, младостта и старостта е човешкото. Щом остарееш, не в този смисъл, има една старост, която трябва да остарееш, но има една старост, в която ти оглупяваш. То е човешкото. И казваш: „Едно време аз бях много усърден." Едно време, че си бил много усърден, трябва да минеш по този път. „Едно време аз свирих много добре, а сега не свиря." И с туй се отлагат работите. И тогава отлагаме работите. И тогава идваме до положението, ще влезем накъде, като някой грамофон, казва онзи: „Аз

мога да свиря всички песни." Че как ще ги свириш? - „На латерна." Ще вземат латерната и колко може да свири една латерна? Нека кажем 15 - 20 парчета. То е сегашния механически начин.
Та рекох, човек трябва да разбира вътрешната връзка на живота и да се занимава само със себе си. Който иска да се развива, той трябва да се занимава само със себе си дотогава, докато той се научи. Един обущарин трябва да се занимава със себе си, със своя занаят. Че обущата, които прави, да ги прави на свят. Туй са все обяснения. Туй да правиш, онова да правиш. Вземете, има една наука за лекуване. При сегашните условия трябва да пиеш цяр. Ще пиеш цяр по една капка, по две, по три, по четири, по десет капки, така се лекува. А има един начин за лекуване, пак ще вземеш цяр, мислено. Мислено ще вземеш всичките неща, парчета от човешката мисъл. Като казвам всичките неща, парчета от човешката мисъл, онази мисъл, която преобразява работите.
Е, сега положението е такова. Какво е именно положението? Едновременно вие носите два живота. Вие мислите, колко сте успели. То е хубаво да мислите така. Да търсите уважение и почит е хубаво. Но, за да ви уважават, защото уважението няма да дойде от света, когато пътищата на един човек са благоугодни на Бога, Той го примирява с враговете му. Защото пътищата на всеки човек са благоугодни на Бога, и Бог направи хората да го обичат. Щом някой път не те обичат хората, ти тогава ще знаеш от Писанието, че и Христос едно време не Го обичаха. Колко души имаше, които не Го обичаха? - Една шепа там еврейски свещеници, сто, двеста, души, ще кажат: „Не Го обичат." А народът Го обичаше. Та рекох сега, ние цитираме, че едно време и светиите били тъй. Туй е само за обяснение, но като дойдем до науката вътре, има не само една наука. Ти не само ще разправиш урока си, но и ще го направиш. Има една наука, ти не само ще кажеш какво нещо е музиката, но и ще пееш малко. Важното е там сега.
Сега казва Христос: „Който на мене слугува". Той слугува, понеже ако не слугува той няма да се научи. Тогава идваме до другото положение: „Е, казва някой, ти ще се по-молиш заради мене." Хубаво, да се помолиш, аз не отричам моленето, но да накараш другите? Какво можеш да накараш другите? Казва: „Аз не зная урока си, но ти го кажи заради мене." Няма смисъл. Та рекох, трябва едно вътрешно разбиране на живота. Те казват: „Християнството е една дълбока наука." Днес света вече не се възпитава. Казват: „Еди коя къща или дом на Марс или на Юпитер и т.н." Но за да се възпиташ, той, казва, е роден в първия дом, и т.н. Но знаеш ли методите, по които човек може да се възпита? Та рекох, винаги трябва да търсите хора, които разбират нещата. И като ти разправят, аз съм гледал, някои прости жени, а знаят хубаво да готвят. Каквото знаят, знаят да го направят хубаво. И учи от човек, който знае. Но в дадения случай е важно онова, което той ще предаде, да го предаде както трябва.

Е, сега влизаме в един свят на съвършени същества, които нямат време, не искат да си губят времето. Ти трябва да бъдеш готов да слушаш. За да слушаш, трябва да се научиш. Другото положение. Та рекох, ние идваме до положението, казваш: „Кога ще се науча?" - Никога. Защото туй, което сега знаете, един ден то няма да бъде нищо. Но то е крайното положение. В знанието всякога има една страна, дето ти трябва да съзнаваш. Има неща, които ти знаеш, но не ти са ясни на тебе нещата. И туй, което ти съзнаваш, ти него трябва да опиташ. Не какво знаеш и какво не знаеш - онова, което трябва да научиш. И не трябва да си горделив. Казва: „Аз тия работи съм ги учил." Е, хубаво. Ама, че мъдрият трябва да бъде смирен. Мъдрите хора са горделиви, но те не критикуват никого. Той слуша, като му разправят нещо, но той не го прекъсва. Нищо не казва. Той вижда, че прави погрешка, слуша го той и ако вие не сте се научили да слушате тъй, ама вие, като каже нещо някой, казвате: „Ама не е право това." Ти го остави, той да се изкаже. Не го прекъсвай. Нека изпее нещо и тогава ще му кажеш, тъй по приятелски начин: „Еди кой си тон на еди кое място не е верен."
Та рекох сега, щастието на човека седи в онова, което той възприема. Ще кажем, че прилага. Казва някой: „Духът говори вътре." Вие учили ли сте кога говори Духът? И как говори Духът? Де говори Божествения Дух и де човешкия? Ти като научиш него, трябва да бъдеш умен човек. Рекох, тези сега работи не да ви бъдат за спънка. Можеш да кажеш, че мислиш, че много знаеш, една крайност е това. И можеш да мислиш, че нищо не знаеш - друга крайност. В дадения случай ще разбираш положението, в което се намираш. И тогава, ако се научат хората как да се обхождат, срещнеш един човек, да му дадеш всичкото уважение и почитание, което му се полага, което му се пада. Срещнеш едно животно, ще му дадеш всичкото уважение и почитание. В Новото учение, ще дадеш всичкото уважение и почитание. Ти ще кажеш, че е вол. Но и на вола ще дадеш всичкото уважение, а не тъй, както вие разбирате. Туй животно няма да го изнасилваш. Ще кажеш: „И то си има известни права." Ще гледаш едната и другата страна. Направи така, че от едната и другата страна трябва да има разбирателство. Защото ако ти, в дадения случай, не отдадеш правото на другите хора, и Бог, в Когото ти живееш, и Той няма да ти даде правото на теб, което ти се пада. И ако ти дадеш правото, и Бог ще ти даде правото. Понеже всичко се в Бога изявява.
После, трябва да се стремите към самовъзпитание, не да се критикувате, вътре да се измъчвате, но да знаеш в даден случай, че си направил онова, което е хубаво. Вие казвате някой път, че сте търпеливи. Вие трябва да имате туй търпение на онзи голям математик в средните векове, който 20 години като е работил върху известна задача, писал е решението на малки такива листчета, държал ги там в стаята си и винаги държал стаята си заключена, затворена. Но един ден забравил да заключи стаята си и

излезнал. Слугинята, като влязла вътре в стаята, вижда тия листчета, натъпкала ги в собата* вътре и очистила стаята. Като се върнал той, тя казва: „Очистих стаята ви." Казва: „Как?" - „Очистих ония малки листчета, дето бяха там, те не ти трябват." И той казал: „Още веднъж да не правиш това." Вие мислите, че някои работи са непотребни. Потребни са те. Привидно те нямат изглед, но потребни са в даден случай. И ако вие, при сегашното си разбиране, постъпвате така, вие трябва да се справите, да се коригирате. Най-първо трябва в себе си да видиш, прав ли си или не си прав. До какво си дошъл. Сега туй е, което ти трябва.

*соба - (от унг.) стая с печка, печка

Та казва сега Христос: „Който на мене слугува, мене да последва." Вие ще кажете: „Аз не искам да слугувам никому, аз искам да слугувам на себе си." Ако можеш да намериш тия работи, които ги търсиш, нямам нищо против туй, че ще слугуваш на себе си. Но все таки човек от себе си нищо не може да научи. Сега другата крайност. Не можеш да научиш нищо от себе си, защото нещата не произтичат от себе си и човек е като едно платно, дето нещата се отразяват. Платното не създава реалността. То е само платно, дето се отразяват нещата. Реалността е от Бога - туй, Вечното Начало, което подига човека.

Та рекох, тази реалност, Христос казва: „Който слугува на мене, мене да последва." Ти няма да слугуваш на всички хора, ти не можеш да слугуваш на всички хора. Ти, като служиш на Божественото Начало, ти в даден случай ще служиш на всички хора. Та рекох, казват сега: „Кой живее по-добре?" Аз определям тази работа тъй: коя соба гори по-хубаво? Която гори по-хубаво, а не онази, която пълни стаята само с дим. Че ако ти в себе си нямаш една права мисъл, аз говоря за един вътрешен живот. Мен не ме интересува кой какъв е. Дотолкова важат за мен нещата, както вътре се развиват. Тия работи може сега да са желани, живи, може тъй повидимому да не струват, но за бъдеще тия работи, туй, което сега нищо не струва, за бъдеще може да струва много.

Та рекох, животът е важен. Казва някой: „Аз много се моля." Не говори така. Тя е твоя работа. „Ама, аз съм много добър човек." - И за своето добро не говори. „Е, за какво трябва да говори човек?" - За онова, което е научил. За онова, което е научил, за него трябва да говори той. Не, че той няма право да говори, има право да говори, но е губене на време.

Та, при сегашните условия, тъй както е поставен човек, той търси един път, дето с много малко разноски да мине. Кое е по-хубаво сега? Да дойде човек и да ти се моли, да го угощаваш или ти да си толкова умен, че като видиш този човек, да знаеш от какво има той нужда. Кое е по-хубаво? И Бог, преди да си научил нещо, ти преди да си поискал нещо от Него, и Бог е влезнал вече в твоята нужда. И Той сега е определил, казва Бог: „Каквото поиска, дайте му." Та рекох сега, вие не вярвайте в старото вярване. Да. Да вярвате само в това, което ще ви разправят. И после, това, за което говоря,

вътре в съзнанието ви няма достатъчно светлина, вие не сте разтворили прозореца, да влезне Божествената светлина. Нещата могат да бъдат разбрани, ако имат тази, Божествената светлина. Та рекох, като ви говоря, няма да казвате: „Ама това го зная." Е, щом го знаеш, няма какво да го учиш. Едно от двете. В някой случай ти ще помагаш и на другите, които учат, да разберат. Всичките хора могат да се съюзяват, да си помагат един на друг.
Но да дойдем до другата, красивата страна на живота. Ти ще си зададеш въпроса защо си дошъл. Млада мома си, искаш да се ожениш. Ще се попиташ, като се ожениш, ще постигнеш ли това, което търсиш? Не се жени. Ти си майка, искаш да родиш дете. Е, хубаво. Ако родиш дете, ти ще се подигнеш ли, ще разбереш ли? Искаш да станеш учен човек. Ако туй учение тебе ще те подигне, аз сега не говоря да не се учи човек, аз говоря сега за начин, за метод, по който човек трябва да ходи и трябва да намери правия път. Не, че сегашните пътища, по които хората ходят, не са криви, от човешко гледище не са криви; много неща след време ще се покажат, че не са такива, каквито трябва да бъдат. Та, у всинца ви трябва да се зароди желание да слугувате. Кое е по-хубаво: да миеш ли или да изтърсваш? Вие сега употребявате някой път единия метод, друг път другия метод. Някой път, вода като нямаш, вие ще изтърсвате. Е, хубаво. А някъде ти мълчиш, нищо не казваш, изхвърлите нещата навън и измивате. Туй сега, за да се обясни един вътрешен процес на живота. Който разбира живота, или който търси живота, той не се нуждае от външните условия. Защото външните условия всички ще ги търсят.
И казва: „Както ме е Отец научил, така и правя." Е, сега вас какво ви е научил? Аз нямам право да питам. Понякой път ние се спъваме в живота. „Мен, казва, засега туй нещо не ми трябва." Има неща, които за днес са ви потребни. Сега аз не искам да ви говоря. Аз разглеждам работите малко по-другояче. Ти имаш един предмет. Не можеш да го видиш добре, понеже има завеса, такива платна има. Рекох, ясно не се показва предмета, я отхвърли едното платно. Не можеш да виждаш, отхвърли второто, третото, отхвърляй тия платна, дотогава, докато предметът се покаже ясно. Ако искаш да разбираш.
Та и сега казва Христос. Христос се спира преди 2000 години. Какво е казал Христос? И ти няма да мислиш в живота, преди 2000 години, какво е казал Христос. Онова, което Христос е казал, то не може да се сравни и което е извършил. Нищо повече. Ама сега ти трябва да бъдеш чист и свят. Ти трябва да се научиш да живееш, да знаеш какво нещо е чистота и святост. И като си чист и свят, зло никому не можеш да направиш. Защото няма в тебе ония елементи, с които ти можеш да направиш пакост някому. А пък нали ще се стремиш да живееш добре и като нямаш тия елементи в себе си, ти не можеш да направиш и доброто. И в същината вътре, ти не можеш да предадеш Божията мисъл.

Та казва Христос сега. Пак казвам какво е казал Христос? Онова, което Христос ви говори сега. Сега слушайте Него. Ще четеш Словото. Словото това е подкладка, това е горивото, което трябва и което се дава. И туй гориво трябва постоянно да се поддържа. Е, сега от туй, което ви говоря, аз не искам, то е само едно разбирателство. Аз не искам да напуснете всичко. Но ви казвам какво трябва да направите. Рекох, някой си турил сто килограма на гърба си. Какво ще правиш? Най-първо той казва: „Мен ми трябват." Е, не можеш да го носиш. Имаш един приятел, който ти е скъп. Ама скъп по два начина има, скъпо ти излиза на тебе. Имаш един приятел, който е отличен.
Та рекох, онова, което имате, вие сами го носите. Има неща, които вас ви са потребни. Чукът важи при камъните. Перото важи за списателя. Цигулката също. Всяко нещо на времето има цена. Умното е, човек да знае всяко нещо къде да го употреби. И като не знае, той ще се намери в противоречие. Ще каже: „Непотребни са всички ония неща, с които в даден случай, нищо не може да се постигне. Онова, което бащата върши, детето не може да го върши; онова, което майката върши, дъщерята не може да го върши. Има неща, които на тебе всички неща не ти са потребни. Онова, което майката трябва да върши, то не е за тебе, но в дадения случай, ти имаш нещо, което ти трябва да вършиш, туй, което ти можеш да свършиш.
И казва тук: Духът Божий, ние за авторитета ще държим - Духът Божий. Защото ако кажем: Духът Божий, то е, два начина има: да говориш за това, което го нямаш и да отказваш туй, което го имаш. Казваш: „Туй аз го имам" или: „туй аз го направих." Та сега ще се зароди мисълта: „Е, тогава кое учение е право?" - Онова учение, което е обосновано на онази вяра, пълната вяра, при най-големите противоречия в живота, които може да имате и да не влезе ни сянка от съмнение. И онзи приятел ти е приятел, в когото имаш пълна вяра. Ти не знаеш какво той ще направи, как ще свърши, казваш: „Аз зная, той ще свърши. Каквото и да стане, той ще го извърши." Та се стремете сега да влезнете в положението. Няма какво да разисквате работите, кой е прав и кой е крив. Вие ще мязате като онзи мъдрец, който каквото вземе, ценно става. Мъдрецът, като вземе камък, той става ценен. Остави този камък мъдрецът, той пак става обикновен. Дотогава докато ти вярваш в Бога, нещата са ценни. Като престанеш да вярваш, нещата се обезценяват. Сега говоря за онези с пълната вяра, в която трябва да ходите.
И Който казва: „Пак ще дойда. И ако някой на мене слугува, мене да последва." Но въпросът е неразбран. Слугуваш. Слугуването без любов не може. Слугуване - да си доволен, че можеш да направиш нещо. И рекох: „Ако някой на мене слугува." Защото слугуваш само на Великия. „Както, казва, Отец ме е научил, така Аз дойдох да слугувам." Защото ти можеш да слугуваш само на един мъдрец. Та за днешния ден, да има нещо да

придобиете. Да кажем, вие няма да може да промените своята форма, няма да промените своето съзнание, но има нещо, което може да направите. Не е големината, която дава цена на един извор, или една чешма. Хубавата вода, която излиза, тя е, която оценява нещата, която придава цена. Та сега и вие ще турите цената в онова, което излиза от вас. Какво е животът, вие няма да може да определите. Хората имат едно познание. Някои хора ги считат невежи, сиромаси, болни и т.н. А, този, невежия човек след време става учен. Слабият става силен. Ще имате едно присъствие. Какво се крие във всеки един предмет или във всяка една вещ, или във всяко едно същество. Възможностите, които се крият вътре, на тях ще обръщате внимание. То е Божественото. На Божественото ще обръщате внимание.
И казва тогава Христос: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата ми, дето съм Аз." Та рекох, без самоосъждане. Много трудно е човек да мисли тъй. Аз съм виждал много хора, малки деца има, види някъде оцапано, леке. Детето казва на майка си: „Аз ще го очистя." Нищо не значи това. Животът е място за поправление. Понеже е живот на работа. А пък умното дете няма да каже, че имаш леке, а туй дете, ако е умно, то трябва да дойде, да ти очисти малкото леке, което се явило на дрехата ти. Този е пътят на Любовта. По този начин вие може да се въздигнете. Ако вие така не може да гледате, снизходително трябва да гледате, с Любов. И да благодарите на Бога, че ви е изпратил да изправите много работи и да научите много работи. Не да поправите, а да научите работите. И тогава, сегашното положение, в което може да се намерите, някой път вие не знаете как да говорите. Ти можеш да стоплиш един човек, но може един предмет да е толкова горещ, че може да го изгориш. Да знаеш именно онова положение, което е потребно. Та сега ще дойдете до положението, не да сте индиферентни и няма много да се обезпокоявате. Но да имате една радост, че сте в пътя. Разбиране трябва.
Затова е казано там: „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие." И сега ние постоянно мислим, че сме учени, това знаем, че сме учени. Учени, но животът на малките деца е потребен за сегашното положение. Да, не е потребно да бъдем светии. Казва: „Аз не искам да бъда светия." Какво разбирате под думата „светия"? Ти не искаш да имаш светлина. Наука е това. Тогава ти оставаш в тъмното. Че какво можеш да видиш тогава? Че стана вътре тъмно. Но то е един навик от миналото. Писанието казва: „Изповядайте прегрешенията си." Трябва да знаеш как да се изповядаш. И като се изповядаш, не да кажеш: „Че ти нали ме изповяда?" Каквото ти разправят, да не го казваш. А сега вие не спазвате това правило. Аз съм срещал някой казва: „Този човек какви работи ми разправи!" Няма да разправяш никому, понеже като разправяш, ти ще осакатиш другите. Никому нищо! Няма да разправяш, понеже ще оцапаш. „Ама той бил такъв." Не сте на правия път. А вие може да

говорите, но няма да може да прогресирате. И каквото имате, вие ще го изгубите. Няма да разправяте нищо.
Станете сега.

Само Божията Любов носи пълния живот. (три пъти)

6.27 часа сутринта
(Слънцето грее! На поляната - евритмическите упражнения.)
Втори ден от Събора
20 август 1936г. Изгрев

1936_08_20 Вѫтрѣшната връзка на живота
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот

ВЪТРЕШНА ВРЪЗКА

„Ако служи някой на мене, мене да последва; и дето съм аз, там ще бъде и слугата ми; и който слугува на мене, него ще почте Отец ми"
Йоана 12:26

Две разбирания има за живота: външно и вътрешно. Външното разбиране на живота е подобно на красива мома, която обръща внимание само на външността си. Вътрешното разбиране на живота е подобно на мома, която не е много красива, но умна. Тя не обръща голямо внимание на своята външност, но работи за развиване на ума и на сърцето си. Коя от двете моми е за предпочитане? – Втората. Първата мома скоро ще изгуби красотата си, и никой няма да спира погледа си върху нея. Втората мома ще обръща внимание на хората поради своето вътрешно богатство. Ето защо, човек не трябва да се увлича само от външния изглед на нещата, но да ги разглежда в техния вътрешен смисъл.

Съвременните хора се спират пред въпроса, защо светът е създаден такъв, какъвто днес го виждат? – Как трябваше да бъде създаден светът? – Всички трябва да знаят, че светът не е създаден произволно. Велик закон определя създаването и съществуването на света. За да разбере този закон, човек трябва да учи. Затова, именно, той е дошъл на земята. Който разбира това, той ще търси вътрешната страна на живота. Който не го разбира, той ще се спре пред външната страна на живота. Казва се, че човек трябва да бъде силен. За да бъде силен, той трябва да разбира вътрешния смисъл на живота. А за да дойде до това разбиране, той трябва да има търпение. Някой казва, че има търпение, но още не е дошъл до вътрешно разбиране на живота. Този човек има външно, привидно търпение. Истинското търпение изисква разбиране на нещата. Който знае и може да търпи, той се радва на всичко, което разбира. Мъчнотиите в живота се дължат на това, че човек не разбира съществените неща, вследствие на което ги отлага за бъдеще, за по-благоприятни условия. Въпросът не е за бъдещето на човека. Важно е, какво той днес разбира и какво може да направи днес. – Ама Христос е проповядвал едно време, в далечното минало. – И това не е важно. Миналото е изтекло. Какво са научили хората от Христовото учение и какво днес прилагат, това е важно. В миналото е несъщественото. Важно е настоящето, защото в него е същественото. Днес всеки се е преценил повече, отколкото струва. От значение за човека е онази цена, която му отговаря. Огън, който може да издържи до край, е силен; не

може ли да издържи до край, той е слаб. Човек трябва да работи със силен огън, който разтопява и най-мъчнотопимите тела.

Следователно, човек може да решава трудните задачи в живота си със същественото, което има в себе си. То представя силния огън, пред който всичко отстъпва. Когато не успява в работите си, човек съзнава, че му липсва нещо съществено, че няма почва под краката си. Той съзнава, че не е такъв, какъвто трябва да бъде, вследствие на което започва да лицемери и да отлага нещата за някакво далечно бъдеще. Не е въпрос за отлагане. Човек трябва да учи всеки момент. По-добре е за човека да учи и да признае, че не знае, отколкото да минава за знаещ, хората да го почитат, а всъщност да е невежа. Срамът пред незнанието е за предпочитане пред почитта на невежеството.

И тъй, целта на човека в сегашния му живот е да се домогне до същественото. Щом се домогне до същественото, той ще се види в свят, обиколен все от съвършени същества. Тогава той ще разбере и признае съществуването на друг свят, вън от него. Хората сега говорят за другия свят, но нито вярват в него, нито го признават. Те говорят за духове, без да имат определена идея, какво нещо е дух. Тази е причината, поради която хората не искат да умират. Те не вярват в духовния свят, в духове и се страхуват, не знаят какво ще стане с тях след смъртта им.

Сега като слушате да се говори така, не взимайте нещата лично за себе си, защото вашата личност се мени във възгледите, в разбиранията за живота. А когато се говори за нещо, всякога се има пред вид неизменното, постоянното. Какво може да се каже за човека, който е минал през своята пет, десет, петнадесет, двадесет, тридесетгодишна възраст? Ако сравните разбиранията на човека от пета до тридесетгодишната възраст, ще видите, че те коренно се различават. От всички тия възгледи кой е най-прав? Прав възглед е само онзи, който почива върху основите на истината. Животът на човека се определя, именно, от тия възгледи. И щастието на човека зависи пак от възгледи, които почиват на истината. Щастието на човека зависи от онези същества, които го обичат. Те живеят за него, и той трябва да живее за тях. Невъзможно е човек да живее за себе си. Някой е следвал за инженер. За себе си ли е учил той? – Не, той е учил за другите хора, да се ползуват от неговото знание. Щом другите хора се ползуват от знанието на някой човек, едновременно с тях и той се ползува. От музиката се ползува цялата публика, която слуша музиканта, но с нея заедно и той се ползува.

Човек трябва да разсъждава върху всичко, което го обикаля, което става около него, за да различи временното, преходното от вечното. Докато не разбере временното, човек не може да дойде до вечното. Учените говорят

за вечността, за другия свят, за милионите слънца и звезди в вселената, но за обикновения човек всичко това остава непознато, докато той не разбере временните неща. Докато не изучи временното, човек гледа на вечното като на предположение. Той казва: Аз не съм ходил на тия слънца и не ги признавам. – Има хора на тия слънца. – Възможно е, аз не съм ги видял. За да разберете далечните, отлечените неща, вие трябва да изучите и най-малките буболечици на земята. Ще кажете, че днес тези буболечици не ви интересуват. – Ако днес не ви интересуват, в бъдеще ще ви интересуват и ще ви потрябват. От какво се интересувате днес? Повечето хора се интересуват от това, какво мислят другите за тях. Какво ще спечелят, ако знаят, какво мислят хората за тях? Нищо няма да спечелят, но само ще се заблуждават. Съвременните хора се нуждаят от здрава, положителна, Божествена мисъл. Мисълта на мнозина е повърхностна, вследствие на което изпадат в противоречия.

Какво е нужно на човека? – Права мисъл, възвишени чувства и здраво тяло. В това седи неговият прогрес. Без здраво тяло човек нищо не може да постигне. Здравето е мярка в живота. Който е здрав, той всичко може да постигне. Да постигне човек всичко в живота си, това значи, да разбере своя живот, а не живота на другите. Докато е на земята, човек изучава условията на своя живот. Като ги изучава, той постепенно се повдига. Както учителят обича онези ученици, които се учат и които могат добре да работят, така я Бог обича и повдига онези души, които учат и работят добре. Тъй щото, има смисъл човек да се интересува какво говорят хората за него, ако те говорят добро. Да почиташ човека и да говориш добро за него, това е едно от големите блага на живота. Това благо зависи от онова, което човек говори. Не е достатъчно само човек да говори, но това, което говори, трябва да остава за вечни времена. Вечните неща са основа на истинския живот. Докато дойде до истинския живот, човек минава през различни фази, през каквито минава бояджията, който учи изкуството да боядисва. В първо време той не знае как да съчетава и закрепва боите, вследствие на което те лесно губят цвета си. Обаче, колкото повече работи, толкова по-добре той прилага своето изкуство и дохожда до положение на майстор-бояджия, чиито бои никога не избеляват. Който е дошъл до истинския живот, той си служи с бои, които не избеляват. Като тури една от тия бои, с нищо вече не може да я отнеме.

Мнозина казват, че животът е тежък. Животът е тежък тогава, когато човек мисли само за хората, а не и за Бога. За човека е важно едно нещо: той трябва да се интересува от това, какво Бог мисли за него. Щом държи тази мисъл в ума си, и животът му ще бъде лек. В Бога няма никакво лицеприятие. Когато отивате при Него, вие не се нуждаете от никаква препоръка. Животът ви ще бъде вашата препоръка. Като говоря за живота,

с това аз не искам да погълна всичкото ви внимание върху него. Животът се проявява върху една широка площ. Колкото повече тази площ се разширява, толкова повече тя се използува, както от отделния човек, така и от цялото човечество. Същото може да се каже и за знанието. Някой човек минава за учен, когато е между децата. Щом попадне в общество на учени хора, той минава за обикновен човек. Значи, всеки момент човек трябва да съзнава, че има да учи. В това седи смирението. Човек трябва да признае в себе си, че малко неща знае и му предстои да учи, да придобива знания. Не е въпрос да отрича това, което знае, но той трябва да съзнава, че всеки момент има какво да учи.

Не е достатъчно човек да каже за себе си, че знае да говори добре или да свири. Всеки ден човек трябва да придава по нещо към своя говор, към свиренето си. Всяка дума, всеки тон трябва да се придружава от известен брой трептения. За да познае дали говори правилно, човек трябва да следи, дали всичко каквото казва, се сбъдва. Ако не се сбъдва, и той започва да го коригира, говорът му още не е правилен. Ако музикант свири правилно, всеки негов тон действува благотворно върху слушателите. Не действува ли благотворно върху слушателите, той не е още истински музикант. Човек може да греши, докато е на физическия свят. Щом влезе в Божествения свят, там никакви грешки не се позволяват. – Защо? – Защото обикновеният човек може да се излъже, но съвършеният – никога.

Христос казва: „Ако слугува някой на мене, мене да последва". Значи, тук става въпрос за служене на Христа. Да служи човек на Христа, за това се иска съвършен живот. „Мене да последва" – това показва, че човек трябва да живее като Христа. Да живее като Христа, това значи, всеки ден да внася по нещо ново в живота си. В това седи истинското подмладяване. Не е въпрос да се говори за младост и старост. Младост и старост, за които обикновено се говори, са човешки работи. Човек първо е млад, а после остарява. Тази младост и старост са в реда на нещата, те са неизбежни. Но като остарява, човек не трябва да оглупява. Срещате едного, който казва: Едно време бях млад. Едно време свирех добре. Щом говори за минало време, този човек не е на прав път. Той изпада в закона на отлагането, дето нещата губят своята младост и сила. Друг пък ще каже, че знае няколко песни, които някога научил, и повече нищо не може да възприема. Този човек е подобен на латерна, на грамофон, който може да произведе само определен брой парчета. Това е механически процес на работа. Човек трябва да учи, да се занимава само със себе си, докато разбере вътрешната връзка на живота. Какво правят другите хора, как живеят, това не трябва да го занимава. Ако иска да се научи да прави хубави обуща, обущарят трябва да се занимава само със своя занаят – нищо друго да не го интересува. Това е един начин за развиване. Той има приложение на

физическия свят. Всеки ден ще прилагаш по нещо ново към своята работа. По същия начин човек може и да се лекува: всеки ден ще прибавя по една капка повече от лекарството, което употребява, докато дойде до определено число капки. Обаче, има и друг начин на работа, на лекуване – чрез мисълта. Чрез мисълта си човек може да работи върху себе си, да се усъвършенства; той може по същия начин и да се лекува. Мислено човек може всеки ден да взима по няколко капки от онази своя мисъл, която е в състояние да лекува, да превръща нещата. Ще кажете, че днес това е невъзможно. Невъзможно е, защото вие едновременно живеете два живота – стар и нов. Тъкмо започнете една работа и веднага казвате: Дали ще успея? Щом се усъмните, вие влизате в стария живот. – Дали хората ще ме почитат и уважават? – Това не зависи от тях, но от Бога. Бог примирява човека с враговете му. – Кога? – Когато пътищата му са богоугодни. Щом пътищата на човека са богоугодни, хората ще го обичат. Ще кажете, че и Христос, Който вършеше волята Божия, не беше обичан от всички. – Да, Христос беше обичан от народа. Малко хора не Го обичаха. Това бяха едва няколко свещеници, книжници и фарисеи. Едно се иска от човека: каквото говори, да го изпълнява. Не е достатъчно човек да каже само, че знае да свири, но той трябва същевременно да свири и да пее. Каквото каже, човек трябва да го изпълни.

Христос казва: „Ако слугува някой на мене, мене да последва". Който иска да се учи, той трябва да служи на Христа. Без служене няма учене. Лесно е да каже някой на другите да се молят за него. Всеки сам трябва да се моли за себе си, както всеки сам трябва да се учи. Да мисли човек, че другите могат да свършат работата заради него, това е неразбиране на живота. – Ама Православната християнска църква се моли за душите на заминалите. – Това е друг въпрос. Истинското християнство представя велика наука, за изучаването на която се изисква силен стремеж. Като наука, християнството съдържа в себе си ред методи за възпитаване на човека. За да се домогне до тези методи, той трябва да търси общество на хора, които знаят, които са опитали тези методи. Когато предава нещо, човек трябва да го предаде правилно, без никакво изопачаване. Който иска да се учи от хора, които знаят, той трябва да бъде готов да слуша, да възприема. Дойдете ли до Божествената наука, вие се свързвате със същества, които са завършили развитието си. За да ви предадат знанието си, вие трябва да бъдете готови да слушате, да възприемате и прилагате. Те не губят времето си напразно. Ако не се учите от тези същества, вие завинаги ще останете в сегашното си състояние. Следователно, учете и каквото научите, приложете го, за да придадете нещо към знанието, което имате. Без новото знание, старото нищо не струва. Който иска да придобие истинско знание, той трябва да бъде смирен като мъдрец. Когато се разказва нещо на мъдреца, той слуша внимателно, без да критикува, без да прекъсва. Ако

забележи някаква погрешка, той изслушва докрай и после казва, че е видял една малка погрешка, която трябва да се изправи.

И тъй, да разбира, да възприема и да прилага нещата, в това седи щастието на човека. За да покаже своето превъзходство над другите, някой човек казва, че е придобил щастието, защото Духът му говори. Питам: знае ли този човек как, къде и кога говори Божият Дух и как, къде и кога – човешкият? Само умният, само мъдрият човек може да говори положително за тия неща. Това не значи още, че човек трябва да мисли, че нищо не знае. Колкото е вярно, че всичко знае, толкова е вярно, че нищо не знае. И едното, и другото са крайности. За всеки даден случай човек трябва да разбира положението си, да знае, с кого се разговаря. Щом има вярна представа за нещата, той ще може да отдаде нужното уважение и почитане на всеки човек, на всяко животно и на всяко растение. Това изисква новото учение от всеки човек. И вол да срещнете, ще му отдадете съответно уважение и почитане. Ще знаете, че и той има известни права, заради които не трябва да го изнасилвате. Ако отдадете нужното право на всички хора и животни, и Бог ще отдаде вашето право. Ако не отдадете правото на другите, и вашето няма да отдадат.

Сега, за да дойдете до тази правилна обхода, вие трябва да работите върху своето самовъзпитание. Не е въпрос да се критикувате, нито да се измъчвате вътрешно, но да се стремите с търпение да понасяте всичко. Каквото правите, трябва да съзнавате, че е добро. Ще кажете, че имате търпение. Имате ли търпението на онзи виден математик, чийто 20 годишен труд бил изгорен в един момент, и трябвало той да се заеме отново с същата работа, да дойде до решението на своите задачи? Той работил цели 20 години върху някои задачи, и листчетата, на които правил изчисленията си, оставял на масата в стаята си, която винаги заключвал. Един ден той отишъл на разходка и забравил да заключи стаята си. Слугинята влязла в стаята му и се наела да я чисти, да зарадва господаря си. Като видяла на масата толкова много и все непотребни листчета, тя ги събрала с ръката си, смачкала ги и ги турила в печката да изгорят. След това изчистила добре праха от масата, проветрила стаята, измила дъските и заключила вратата. Като дошъл господарят й, тя го посрещнала засмяно и му казала: Господарю, днес изчистих стаята ти много добре. – Как я изчисти? – Всички непотребни листчета от масата събрах и изгорих в печката. Господарят й погледнал към празната маса и казал спокойно: Втори път да не правиш това. Той седнал пред масата и отново започнал да прави своите изчисления, да възстанови изгорените листчета.

Съвременните хора често изпадат в положението на тази слугиня, като

унищожават много неща в живота си. – Защо ги унищожават? – Защото им са непотребни. – Не, тези неща привидно само са непотребни, но в даден случай ще им бъдат потребни. Ето защо, от всеки човек се изисква дълбоко разбиране на нещата, да знае кога как трябва да постъпва. И ако някога постъпи неправилно, той може да се коригира, да разбере, кое е право и кое – не.

„Ако някой слугува на мене, мене да последва". Мнозина казват, че не искат да слугуват на Христа, но искат да слугуват на себе си. Ако при това положение могат да придобият ония знания, към които се стремят, те са прави; обаче, ако не могат да постигнат тия знания, т са. на крив път. Едно трябва да се знае: човек не може да научи нищо от себе си. – Защо? – Защото нещата не произтичат от него. Сам по себе си човек представя платно, върху което всички неща се отразяват. Платното не е реалност. Реалността иде от Вечното начало в света. Като знае това, човек не трябва да се страхува от слугуване. И да иска, той не може да служи на всички хора. Обаче, като служи на Божественото начало, едновременно с това той ще служи и на хората.

Като наблюдават живота, някои казват, че еди-кой си човек живее по-добре от другите. Как се познава, кой човек живее добре и кой – не? Как се познава, коя печка гори по-добре? – Колкото по-пълно е горенето в печката, толкова по-добре ще гори тя. Следователно, който има права мисъл, той живее по-добре от всеки друг, на когото мисълта не е права. Правата мисъл е свързана с правилния вътрешен живот на човека. Изобщо, най-важното нещо за човека е животът. Някой казва: Аз живея добре. – Това е твоя работа. За него не трябва да се говори. – Аз се моля на Бога. – И това е твоя работа. За него не се говори. – За какво трябва да говори човек? – Само за онова, което е научил и приложил.

И тъй, при сегашното си състояние човек търси път, по който да мине с най-малко разходи, с най-малко спънки и противоречия. Трябва ли той сам да търси този път? Ако не се е предал в ръцете на Бога, човек има право да търси лесен път, сам да се грижи за себе си. Но ако се е предал в Божиите ръце, той няма защо да се грижи за себе си, да търси свой път. Следователно, когато човек се свърже с Първата Причина на нещата, преди да е поискал нещо, нуждите му ще бъдат задоволени. Същото може да се каже и за човека. Когато обичате никого, вие задоволявате нуждите му, преди още той да се е обърнал към вас. Не го ли обичате, нищо не му давате. Това всички ще опитате, а мнозина даже са го опитали. Който не е опитал това, той трябва да отвори прозорците си, да влезе повече Божествена светлина през тях. Само при тази светлина нещата могат да бъдат разбрани. Които имат повече светлина. те трябва да помагат на

другите. И като си помагат едни на други, те заедно ще вървят напред.

Сега, да дойдем до красивата страна на живота. Тя се заключава в това, да знае човек защо е дошъл на земята. Някоя мома иска да се жени. Първо тя трябва да се запита: щом искам да се женя, ще постигна ли това, което търся? Ако с женитбата си може да постигне това, което търси, нека се ожени; ако не може да го постигне, по-добре да не се жени. Някоя жена иска да роди дете. Нека се запита: ще мога ли да повдигна себе си и детето си? Ако може да придобие това, нека стане майка; ако не може, по-добре да не ражда. Някой иска да стане учен човек. Нека се запита, какво ще му придаде учеността. Ако тази наука му придаде нещо ценно, нека стане учен; ако тази наука го спъне в живота му, по-добре да не става учен. Не е въпрос човек да не учи, но в ученето си той трябва да намери правия път в живота. Това не значи, че пътищата, по които хората днес вървят, са криви. Обаче, един ден те сами ще видят, че пътищата им не са били точно такива, каквито е трябвало да бъдат. Следователно, за да намерят правия път, хората трябва да се научат да служат на Бога. По какъв начин ще служат? – По най-правилния. – Кой е най-правилният начин за служене? Аз пък ще ви запитам: кой е най-правилният начин за изчистване на къщата – чрез измиване, или чрез изтърсване? Ще кажете, че вие си служите и с двата метода. Когато имате достатъчно вода, вие измивате добре всички стаи, прозорци, врати и мебели; когато нямате достатъчно вода, тогава само изтърсвате мебелите и проветрявате стаите. Тъй щото, когато иска да служи, човек ще избере съответен метод за себе си, според условията, при които се намира, и с него ще си служи.

„Както ме е Отец научил, така и правя". Вие запитвали ли сте се, какво ви е научил Отец? Ще кажете, че това не ви интересува. Защо не ви интересува? – Защото не виждате ясно нещата. – Защо не ги виждате? – Защото пред лицето ви има завеса, която пречи да виждате предметите ясно. – Какво трябва да направя, за да виждам ясно? – Махни завесата пред очите си. – Махнах я, но пак не виждам. – Щом не виждаш, това показва, че имаш втора завеса. Махни и нея! – Махнах я, но още не виждам ясно. – Махни и втората завеса. Махай завесите една след друга пред очите си, докато започнеш да виждаш нещата съвършено ясно. Щом виждаш ясно, ти си дошъл до дълбоко вътрешно разбиране.

Мнозина казват, че знаят всичко, което Христос е казал и направил преди две хиляди години. – Какво са придобили от това, че знаят, какво Христос е говорил и вършил на времето си? Това, което Христос е говорил, те и до днес още не го разбират. Те не могат да се сравнят с Христа. За човека е важно, не да повтаря Христовите думи, но да има Неговата чистота и светост. Чистият и свят човек на никого зло не прави. Той не съдържа в

себе си елементите на злото. Който не съдържа в себе си елементите на доброто, и той не е в състояние да върши добро. Законът е един и същ и за злото, и за доброто.

Следователно, от вас се иска да изучавате Словото Христово, да Го прилагате, а не само да четете. Словото е основа на живота. То е горивото, което постоянно трябва да се набавя, за да може огънят на живота непрекъснато да гори. Като изучавате Словото, това ни най-малко не значи, че всичко друго трябва да напуснете. Каквото ви е нужно, ще го държите и ще работите с него. Онова, което не ви е потребно, ще раздадете на приятелите си. Можете ли да носите сто килограма жито на гърба си? Ако не можете да го носите, част от него ще раздадете на приятелите си, или на бедните. Потребните неща сами ще носите, а непотребните ще раздавате на своите ближни. Например, каменарят се нуждае от своя чук; писателят – от перото; цигуларят – от цигулката. Всяко нещо е ценно на времето си. Умният човек знае, кое къде да употреби. Който не знае местото на нещата, той се намира в противоречие. Значи, всяко нещо, което за даден случай и на даден човек не може да услужи, е непотребно. Това, което е потребно за бащата, за детето е непотребно; това, което е потребно за майката, за дъщерята не е потребно. Обаче това, което в даден случай детето и дъщерята могат да направят, трябва да го изпълнят.

Сега у вас ще се яви мисълта: кое учение е право? – Право учение е това, което е основано на пълна, на абсолютна вяра. Това значи: при най-големите противоречия в живота си, да не допуснете в съзнанието си сянка от съмнение в Бога. От това гледище истински приятел е онзи, в когото имате пълна вяра. Вие знаете положително, че каквото започне той, ще го свърши. Как, по какъв начин, не е важно. За вас е важно, че вие не се съмнявате в него. Следователно, стремете се да влизате в положението един на друг, да си вярвате, а не да разисквате върху въпроса, кой е прав и кой – крив. Постъпвате ли така, вие ще бъдете като мъдреца, който каквото хване в ръката си, ценно става. Камък ли хване в ръката си, той се превръща в скъпоценност. Щом остави този камък настрана, той отново става обикновен. Докато човек вярва в Бога, всички неща са ценни за него, всички неща добиват смисъл. Щом престане да вярва в Бога, всички неща се обезценяват, постепенно започват да губят смисъл.

„Ако някой слугува на мене, мене да последва!" Слугуване без любов, без доволство не е слугуване. Защо? – Защото човек слугува само на Великия. Христос казва: .Както ме е Отец научил, така правя. Аз дойдох да слугувам". Наистина, човек може да служи само на мъдреца, на съвършения, у когото Бог живее. Като знаете това, и вие трябва да слугувате, за да придобиете нещо. Какво ще придобиете? Формата си няма

да измените изведнъж, нито съзнанието си, но все ще придобиете нещо, колкото малко и да е то. Цената на извора не се заключава в големината му, но в чистата вода, която извира от него. Следователно, и вашата цена се определя от това, което излиза от вас, т. е. от живота. Какво представя животът, вие не можете да определите. Вие знаете само да се произнасяте, че еди-кой си човек е невежа, слаб или сиромах, без да се замисляте дълбоко върху нещата. Един ден невежият ще стане учен, слабият – силен, сиромахът – богат. Всичко в света е подложено на големи промени. Вие трябва да обръщате внимание на възможностите, които се крият у човека. Във възможностите е Божественото у човека.

„Дето съм аз, там ще бъде и слугата ми". Христос има пред вид истинското служене. Човек трябва да се стреми към труд, към работа, без да се осъжда и без да съди другите. Животът е място на изправяне, на работа. Някой се изцапал – няма нищо от това. Той трябва да вземе вода и добре да се очисти. Или друг някой се оцапал – пак същото. Ще вземете чиста вода и ще му помогнете да се очисти. Този е пътят на любовта. Този е пътят на повдигането. Бъдете снизходителни към себе си и към ближните си и благодарете, че сте изпратени на земята да се изправяте и да учите. Като съзнавате това, положението ви ще се подобри. Човек трябва да се учи правилно да говори. Думите му трябва да топлят, но не и да изгарят.

И тъй, работете спокойно, без да ставате безразлични към работата си. Затова се изисква разбиране. Работете като малкото дете, което за пръв път отива на училище. То знае, че е пратено да учи, и всеки ден да придобива по нещо ново. Христос казва: „ Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие". За да дойдете до положението на малките деца, мислете, че всеки ден трябва да придобивате по нещо, а не че много знаете. За да покаже, че е смирен, някой казва: Аз не искам да стана светия. Какво означава думата светия? Да бъдеш светия, това значи да имаш светлина. Който не иска да бъде светия, той ще остане в тъмнина. Следователно, всеки човек трябва да се стреми да бъде светия, т. е. да свети, а не да минава пред хората за нещо голямо, заради което да му се кланят. Казано е в Писанието: „Изповядвайте прегрешенията си." Изкуство е да знае човек, как да се изповядва и как да изповядва. Каквато изповед чуе от ближния си, да я задържи в себе си. – Защо? – За да не осакатява другите. Пазете ближния си като себе си, ако искате да прогресирате. Това означава стиха, който Христос е казал: „Любете ближния си като себе си!"

2. Съборна беседа, държана на
20 август, 1936 г. 5 ч. с., София. – Изгрев.

1936_08_21 Външна и вътрешна любов
съборна беседа КНИГА: Да им дам живот - Жануа

ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА ЛЮБОВ

Отче наш

Ще прочета 15-та глава от Евангелието на Йоан.
В какво седи сега истината? Най-реалното нещо в света най-мъчно го изпълняват хората. Въпросът е за наука. Трябва да се учи човек. И като се учи, това, което трябва, да даде плод.
Вие си поставяте някой път въпроса: „Къде ли ще бъда аз в оня свят?" – Ще бъдеш там, дето си сега. После, вие искате да знаете колко сте добри. Доброто това е плод. Ще прочетеш на една ябълка колко плод има: една, две, три, четири, пет, десет, петнадесет, двадесет. Ще видиш по количество колко са и по качество какви са.
Та рекох кое е онова, което Бог обича? Хората се противят, те поставят един свой план, едно свое разбиране. Всеки казва: „Аз тъй обичам, аз тъй разбирам." Много добре. Като направиш тъй, както ти разбираш, в своето разбиране ти ще опиташ себе си. Ти ще опиташ доколко ти обичаш Бога. Не е въпрос сега да знаете колко Бог ви обича. Въпросът не седи там. Ти колко обичаш е въпросът. Животът седи в това, което имаш. Ти имаш един приятел и не зависи от приятеля ти, колко той те обича и ти да знаеш това. Това ще ползва него. Любовта, която имаш, е важна за тебе.
Писанието казва тъй: „Онези, които обичат Господа, Той [е] приготвил най-хубавите работи за тях."
Ако някой път ви е тежък животът, кой ви е крив? Никой не е крив. Сега животът върви по два начина, по две разбирания. Едно външно разбиране: вие искате да имате всички удобства. Та вие ги имате сега, да бъдете само умни. Един милионер печели милион, два, три, четири, пет, десет, да забогатее, че иска да живее щастливо. И утре този милионер остави своето имане на своите деца, казва: „Децата да живеят." Питам: този, който остави имането на децата, какво добро има? Не оставяй нищо на децата си. Ще оставиш на умните, на глупавите нищо няма да оставиш. Глупавите нека работят. Сега това е вътрешното състояние, което вие имате. Трябва да се справите сега.
Казвате: „Аз не трябва да се уча." – Ще се учиш. И няма да седиш и да казваш: „Аз съм чел Писанието." Чел си, какво знаеш при това. Ти не знаеш толкова, колкото знаят онези, умните, каквото знаят мъдрите, светите хора, ти не знаеш това. Знанието е нещо вътрешно. Ако ти имаш вяра и ако ти знаеш, после няма какво хората да ти бъдат закон. Аз няма да водя два живота. Сега има ред такива представления. Ние искаме да се покажем, че не ядем много. Ти ще ядеш хубаво, само няма да преяждаш.

Ти ще се обличаш хубаво, не да се обличаш така, да се покажеш скромен. Ако Бог облича птиците и цветята с най-хубавите дрехи, с каквито и царете не са облечени, ти ще туриш като някой грешник някоя вехта, забутана дреха. То не е разбиране на живота.
Та рекох, Христос преди две хиляди години идва в света. Христос може да дойде още десет пъти, според нашето разбиране. „Ама аз да видя Христа!" – Може да го видиш десет пъти и двадесет пъти и тридесет пъти. Но ти носиш само в душата си едно недоволство и коригираш онова, което Бог е направил, не си доволен. Питам сега: ако вас ви попитат какво бихте искали? Сега поставя се тъй въпросът. „Ама да постя, това-онова." Много добре, много хубаво е да постиш. Но въпросът не е в постенето. Постенето е един метод. При постенето искаш да се освободиш от излишен товар. Защото, които постят, не искат да работят. Хората, които постят, много малко работят. Той съзерцава и казва: „Аз съзерцавам." Какво съзерцаваш? Онова, което знаете, знаете го. Но онова, за което ти искаш да те любят и да те обичат, кое е? Животът ти зависи от любовта, която имаш към Бога. От тази любов зависи твоето бъдеще.
Сега, ако вие идете в другия свят, то е ваше разбиране, ваше съзнание. Онзи свят и той си има форма отвън. Ако влезете между ангелите, ще видите, че те са облечени както никога не сте виждали. Отлично са облечени. Вие сега какво се стеснявате? Казвате: „Аз нямам много работа." Защо ти нямаш? Материалът, който е турен в програмата, може Учителят да предаде, но всичките ученици не разбират еднакво. Защо? В дадения случай не слушат. На разни места са умовете на учениците. Когато някой професор преподава, някой студент, той не разбрал въпроса, защото на някои парите седят в ума. Казва: „Да имам пари." На някой човек в ума седят къщи, да има хубава къща. Но ти си дошъл в училището не да придобиваш къщи. Някой казва: „Да имам повече пари." Ти в училището не си отишъл за пари. За много работи може да мислиш. Когато на тебе преподава професорът, умът (ти) не трябва да бъде наникъде. Къде трябва да бъде умът, който разбира?
Сега по този начин вие от миналото знаете много. Но какво има да ви се преподава за бъдеще, това не ви [е] известно. Грехът седи в неизпълнението. Що е грехът? Що е грешенето? Щом не изпълняваш онова, което ти знаеш, ти грешиш. Защото в света съществува грехът. Не мислете, че вие като живеете, няма да грешите. Вие, според вашето разбиране, как мислите? Ако няма закон, не ви държат отговорни, но понеже има закон, законът ви държи отговорни.
Сега от тия вътрешни ограничения трябва да се освободите. В какво седи прегрешението на момъка като обича младата мома? Прегрешението седи в това, че той обича тази мома, която нищо не му дала. Той я обича, за да вземе нещо от нея. Това е вътрешна работа. Казваш: „Ти мене не обичаш." Това са човешки разбирания. И в Евангелието е казано, че Христос обичал

Йоан повече. То е един закон: Ти не можеш да не обичаш някого, който те обича. И после тази обич няма да бъде такава, по този начин, по който сега разбирате. Никой не може да задържи любовта в себе си, тъй както той я разбира. Казвате: „Аз го обичам." Но онзи твой познайник не е постъпил както ти искаш, ти казваш: „Малко поохладя любовта ми към него." Въпросът не е за охладяването на любовта. Една любов, която е охладяла, каква любов е тя? Писанието казва: „Ще охладнее любовта ви." Дотогава докато човек не се научи да обича, неговата любов всякога ще охладнява.
Та рекох, онова, което сега знаете, вие сте на изпитание. Някой казва: „Какво мисли светът заради нас?" – Да мисли каквото иска светът. Когато дойде сега Христос в света, какво ще мисли светът заради Него? И преди две хиляди години, и сега Христос като живее между хората, те нямат правилно понятие заради Него. Ти си пожертвал живота, няма да го покажеш отвън. Но ти си пожертвал живота не в пост. Да допуснем, че ти се отречеш, учиш се хубаво. Някой, като се обърне към Бога, казва: „Нас наука не ни трябва." Когато се обърне към Бога, казва: „Нас жени не ни трябват." Това са детински работи. Не ви трябват предмети, които отдалечават сърцето ви и умът ви от Онзи, от Когото иде всичко. Защото Бог иска всички хора да се обичат не тъй, както хората разбират. Има един вътрешен закон на любовта.
Рекох сега, вие се смущавате от онова, което не е във вашите ръце. От това се смущавате. Най-първо ще бъдете свободни. Свободата седи в любовта. Да го знаете. Ще знаеш, че си свободен, когато говорят за тебе лошо. Всичко това да е на повърхността на твоя живот, да минава, да не те смущава. Казва: „Тебе не те обичат." Въпросът не е сега нас да ни обичат. Ние да обичаме, сега това е въпросът. И силата на човека е там. Сега не ви го давам това (като) заповед, но е казано: „Да имате любов." Ще кажете вие: „Че ние нямаме любов." И този въпрос е изключен, ще считате, че имате всичко. Вие имате всичко, само че материята е предадена и не е заучена сега. Казва: „Аз малко зная." – Малко си учил. „Аз съм сиромах." – Малко си работил. „Не съм силен човек." – Малко си се упражнявал. Всичко зависи от тебе, ако разбираш, от тебе зависи. Ти живееш в един разумен свят, дето всичко зависи от онова, което ти си заучил.
На едно място хората се делят. Казва: „Те не се споразумяват." Защо не се споразумяват? – Защото всеки (е) турил един свой свят. Всеки от вас (е) направил един свой свят и мисли тъй, както той (е) нагласил да живее. Хубаво, опитайте онова, което знаете, което сте научили, доколко може да живеете. Тия работи сте дошли да опитате. Що е изпитанието в света. Изпитва се вашата любов, нищо повече. Вашата любов се изпитва, всичко друго да имате, изпитва се вашата любов, доколко онзи конец, на който се държите, е силен. Щом се скъса този конец, любовта ви е слаба, щом не се къса, любовта ви е силна.

Сега понякой път, някой проповедник иска да даде тежест в света и той проповядва тъй, както не е. Силата на моята проповед живее в моя живот. Силата на вашия живот седи в онова, което вие чувствате в даден момент. Сега това не ви го давам за осъждане. Ние не живеем както трябва. То е ваш живот. Щом не живеете, [в] кой момент може да изправите живота си. Казва: „Аз не мога да направя това." Ще направиш това, което можеш. Какво имаше да направи първият човек? Трябваше да се въздържа. Първият човек се е учил на въздържание. Много ядене в райската градина [можеше] да яде. Казва: „Има едно дърво, от което няма да ядеш." Но той казва: „Това искам да опитам." Вие ще се учите на въздържание, нищо повече. Туй, което първият човек не можа да направи, ще го направите вие. Сега вярващите ще се учат на въздържание. Не да гладуват, но няма да преядат. Ако ти ядеш и ако не се въздържаш, ще те сполети това, което никога не си очаквал. Въздържание трябва. Казва им: „Защо не ядете от това дърво?" – „Не съм гладен."
Ще кажеш в себе си: „В какво седи сега Божията любов?" Ти ще се научиш, в даден случай като обичаш, ти ще видиш доколко обичаш Бога. Всеки един човек, когото ти обичаш, ти ще опиташ себе си, него ли обичаш или Бога в него. И може да го обичаш за две причини. Понякой път може да обичаш някого, защото е хубаво облечен, понеже е богат, понеже е силен, за всичко туй го обичаш. Хубаво е, отлично е. Но това е външната страна на любовта. Някой път може да е оцапан, да не е богат. Пак ще го обичаш. По човешки така се говори. В себе си, като го срещнеш, ще видиш, че неговата външност не те спира. Вие тогава ще дойдете до онова начало, да видите доколко обичате Бога. И аз ви казвам, много лесно е да познаете колко обичате Бога. Два начина има да познаеш любовта си към Бога. Ако обичаш Бога, всичкият живот отвън ще се измени, всичко ще потече като вода, всичко ще ти върви. То е сега един начин, по който светът сега го прави. Но любовта не седи във външната страна. Другата страна, за да познаеш обичаш ли Бога, коя е? Ако се подобрят външните условия на живота, то ти ще знаеш, че обичаш Бога. Друг начин, по който може да познаеш, дали обичаш Бога: ако, като обичаш Бога, всичко ще се измени. То е разбиране само.
Сега вие търсите. Може да търсиш, учител си, високо място заемаш, хубаво е, отлично е. Тогава ще дойдеш до втората страна на любовта: всичко трябва да изгубиш. Ще ви изгонят хора[та]. Хората ще ви изгонят, но Бог няма да ви изгони. Вие ще опитате вашата любов, доколко вие обичате Бога. В живота има две разбирания: сиромашия и богатство. Богатството е едната страна на любовта, сиромашията – другата страна. Ако ти си сиромах, ти ще се радваш. Ако ти си станал богат, пак ще се радваш. Защото в богатството ще опиташ едната страна на любовта, в сиромашията – другата. Тъй щото сиромашията да не ти служи за едно препятствие. Има някъде ще изгубиш знанието. Едно знание ще изгубиш,

друго ще придобиеш. Всички нямате еднакво знание. Някои хора има, които заучават езици много лесно. Отлични са. В дълбокото разбиране – там ги няма.
Та рекох сега, да опитате вашата любов. Небето е място на опит. Като влезете в Небето, вие ще опитате вашата любов, колко обичате Бога. И като сте в света, пак ще опитате вашата любов. Ще ви хулят. Христос е казал: „Вас ще ви гонят." Защото ако не ви изгонят, вие имате външна любов. Ако онази красивата мома, вас не ви изгони, вие няма да идете вкъщи. Ако кръчмарят вас не ви изгони, вие няма да си идете вкъщи. Ще кажете: „Не съм ли аз свободен?" Свободата седи в това, което ти сам правиш. Там е свободата. Туй, което сам не правиш, там не е свободата. То е външната страна. Та рекох сега, Христос турил вътрешната страна: „Онзи, който пребъдва в мене, него Отец ми го пречиства." Защото онези дървета, които не дават плод, отрязват ги, не ги оставят да си губят времето.
Та рекох, ще дойдете да разбирате. Искате да бъдете богати и станете богати. Туй всички го желаете, но нито един от вас не желае да стане сиромах. Тъй както разбирате, не е хубаво. Защото ще станете сиромах, ще изгубите богатството и онова, което отвън имаш, и отвътре имаш. Няма никакъв смисъл да изгубиш. Сиромашията трябва да дойде, за да опиташ хубавото на вътрешния живот. Ще дадеш богатството на другите и доброволно ще приемеш сиромашията. Дойде някой, казва: „Дайте ми богатството си!"
Тогава ще ви приведа онзи пример. Отива един англичанин между езичниците в островите някъде. Той свършил университет, с големи познания, 20 години учил каквото казал Христос. Проповядва им, но не го разбират езичниците. Един ден той си казва на себе си: „Господи, аз не съм проповядвал. Аз досега проповядвах по човешки: тъй ще живеете, ще обичате Бога." Другите хора да обичат, но те не обичат. Той казва: „Аз не съм проповедник. Христос казва: Ако имаш две ризи, да дадеш едната, ако имаш два чифта обуща, да дадеш едните." И каквото имал, той всичко им раздал. Онези езичници, като чули, дошли и казват: „Сега ти имаш, раздай на нас." Той раздал всичко, не оставил нищо за себе си. Той усетил, че изпълнил Волята Божия. Нека те живеят, да благуват.
То е едната страна. Казва: „Какво ще стане с нас? Ще умрем." – Че и [сега те] умират (зачеркнато и поправено на: „че и при това пак ще умрете".) „Ама, да си поживеем малко." – Ами че това не е живот. Онзи, истинският живот не е. Вие сте дошли да научите истинския живот. Като научите истинския живот в себе си, ще се образува едно общество на светии. Какво нещо са светиите? Любовта им е явна на всички. Никой светия не могат да го осъдят, че не е направил тъй. Той навсякъде е изправен. Той, от себе си каквото има, раздава. „Свети" значи.

Та вие сега няма да мислите какво ще правите. – „Ние между грешни хора живеем." Ще оставите грешните хора настрана. Те в ума ви няма да бъдат. Ще оставите грешните хора от сърцето си. И с туй няма да се смущавате, не е ваша работа. Че този не се учи, онзи не се учи, то не е ваша работа. Ако се учи – за него [е], и ако не се учи – за него [е]. Ако се учи, ще стане учен, ако не се учи, ще остане невежа. Вие ще кажете: „Аз много говоря." Турците казват: „Многото говорене на воденица." Воденицата целия ден най-хубавата реч държи. Какво остава за воденицата? – Нищо. Искаш да обърнеш някого. Какво ще го обърнеш? Ти трябва да дадеш един пример вътре в себе си. Ако този човек не се обръща, ти ще знаеш, че има нещо, което препятства. Не си виновен, ще измениш начина. Втори, трети, четвърти, пети, ще измениш начините.
Та рекох, днес е петък, ден в който човек е създаден, за да опита или външната или вътрешната любов към Бога. Ще опиташ, че обичаш Бога, понеже Той дава. Рекох, кога турили Иова на голямото изпитание? Господ казва на сатаната, на дявола: „Видял ли си ти Иова, като него няма." – „Ама, защо няма? Дал си му всичко, разбира се, кой няма да те обича. Но я вземи тия работи от него, да видим ще остане ли [пак] същият?" То е външната страна. Вие сега казвате: „Да нямаме Иововото изпитание." Ако Бог обърне внимание на тебе, че много си напреднал, че го обичаш, дяволът ще каже: „Закачи го малко!" Сега разбира се, Иововото изпитание закачи ви малко. Вземат ви къщата, приятелите ви вземат, децата ви вземат, всичко туй. И вие в света мислите, че светът е създаден заради вас. Донякъде сте прави. Но светът Бог създал за себе си. Казва там Писанието: „Бог толкоз възлюби света, че даде своя син, за да го изкупи." Ти мислиш защо ли е създаден светът. Ако мислиш, че е създаден заради тебе, трябва да пратиш своя син. Като умре детето ти, да благодариш, че е заминал за другия свят. Ти го държиш вътрешно тук на Земята. Остави го да си върви откъдето е дошло. Ако изгубите своето дете, радвайте се на това. „Аз – казва – не искам да изгубя приятеля си." Ти ще гледаш само едно нещо: да не изгубиш любовта си към Бога, нищо повече.
Сега, аз като ви говоря, това е едно представление. Вие сега сте на едно представление, на театър, гледате нещо, как е станало, защо актьорите играят. Докато ти сам не станеш актьор, ти не си разбрал истината. Докато ти сам идваш с билет и слушаш тази драма и онази драма, ти още не разбираш. Ще станеш един първокласен актьор. Като станете актьор, казвате: „Дотегна ми." – Ти не си разбрал живота. Дотогава докато ти дотяга да свириш, ти още не разбираш. Казва: „Това парче не мога да свиря." Всички парчета ще свириш. Докато не се научиш така да разбираш живота, твоята любов към Бога е слаба. Не, че Бог ще те съди. Хората разбират: Бог вечно ще ви отхвърля от лицето си. Ама Господ не е казал такова нещо. То е негово разбиране. Не ще мине една, две, десет години и казва: „Израилю, обърни се." Бог изпитва нашата любов. Някой път,

когато се оплакваш, Господ те погледне и ще се усмихне. На светските хора, усмихва се. Гнева на Бога седи в това. В какво седи гнева? Ако нямаше гняв, нямаше да има огън, на какво да си варим яденето. Имаме едно криво разбиране за Божия гняв.
Дотогава докато не си се научил да носиш, да търпиш, ти не си силен. Търпението в какво седи? То показва доколко ти си силен. Щом не можеш да търпиш, силата ти е малка. Аз гледам тук има сестри и братя, които казват: „Днес съм много добре." – Хубаво. Дал ти Бог нещо отвън, добре си. Утре Господ ти вземе онова, което ти дал, гледа ти любовта. Ти казваш: „Не съм добре днес." Неразбиране на въпроса е това. Ти слушаш учителя си, разбираш го. Казва: „Стани Драганчо!" Станеш, не си разбрал. Ти мислиш отвътре, че си разбрал, а отвън, в приложението, в проявяването на онова, което е говорил, ти не си разбрал.
Сега ще ме попитате: „Ние от кои сме, от вътрешните или от външните." Едновременно, ако ти не разбираш външната любов и вътрешната си любов, ако ти не показваш любовта си към Бога отвън, за онова, което ти е дал и ако не показваш любовта си към Бога за онова, което ти е взел от тебе, ти не си разбрал любовта. Защото ако Бог ни вземе едно нещо, Той ще ни даде друго. Тази опитност имаха рибите, които в своята лакомия раждаха много риби – по триста, четиристотин хиляди. Кой от тях ще обича по-напред. Даже и птиците, които имат по 5 - 6 деца, не обичат еднакво децата си. Дето казват, че майката да обича всичките. Вие изучавайте живота на птиците, наблюдавайте ги, ще видите, че майката, когато обича едно пиленце, че винаги го туря до нея. Второто, което обича по-малко, до него и така се нареждат. Онези, които майката не обича, казват, че те седят накрая. Като казвам: само едно може да се обича, казвате, някой път: „Той не ме обича." Рекох, той има вече кого да обича. Не търси този, който обича друг. Кого да търсите. Търсете някого, който няма кого да обича. Дойде някой, казва: „Много нещастен човек съм." Тези, нещастните хора са за мене. За да обичаш някого, ти трябва да направиш този човек щастлив. Ще му покажеш своята външна любов. Като дойде, ще му дадеш къща, ще му дадеш дрехи, ще му дадеш обуща, ще му дадеш всичко туй. Казва: „Сега благодарен съм вече."
Туй е сега животът. Туй е само за да се опита любовта. Тъй, както сега се проповядва, както хората проповядват, то не е лошо. Това учение няма да даде никакъв резултат. Резултатите, които търсиш, няма да ги намериш. Сега за земята говоря. Представете си една мома, подир която ти си тръгнал. Тя не може да ти каже, че не те обича, ама не може да ти каже истината. Ти усещаш, че нейните чувства не са такива, каквито ти искаш, защото в ума ѝ седи друго нещо. Какво ще правиш тогава, я ми кажете? „Ние, казва, сме от вярващите." От кои? – От вярващите, които вярват в онова, което ви се даде, а не вярвате в онова, което не ви се дава. Ще

дойдете до положението да изучавате пълната истина: да вярваш и в онова, което не е.
За мъдрия човек въпросът другояче седи. За любящия човек въпросът другояче седи. Сега някои от вас сте деца. Казвате: „Чудна работа." Сега туй е представление. Ако ви харесва представлението, може втори път да идете. Казвате: „Еди коя си пиеса не ми хареса." Не си разбрал, не била за тебе. Има някои работи, които не харесваме. Не харесваш, някой човек е много разточителен. Бог е дал в света. И кой е, дяволът е, който изкушава в света хората. В какво седи? Някои хора преядат. Започнал ли си да ядеш от последното дърво на твоята райска градина, ти си закъсал вече.
Та рекох, онези от вас, които още изучавате външната любов, сте недоволни всички. Когато дойде да изучавате вътрешната любов, вие ще се освободите от тези несгоди на света. Защото като нямате нищо, всички ще ви напуснат. И онзи, който остане последен, на който не се скъса неговата любов към тебе, той е онзи, който ви обича безкористно. Може да се приведат примери. Не е в привеждането на примерите. Рекох, помнете: в живота е хубаво да бъдете богати. То е външната страна. Но ти си научил половината от любовта. Ти, докато си на земята, ти ще бъдеш много добре, като отидеш в другия свят ще бъде много зле за тебе. Онези, които не разбират живота, ще кажете, че ще се мъчите там. Не, че ще се мъчите, понеже нямаш благата на земята. Гореше огъня на богатия, не че гореше, но тази любов, която той трябваше да разбира, да образува цял един свят, остана за учение. Тогава ще дойде до положението, Христос казва, ще дойдете до онова вътрешно разбиране, дето Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." То е едно разбиране.
Та рекох, някои от вас може да попитам. Не зная колцина от вас има, които казват: „Аз съм решил да служа на Бога." Ти си решил да служиш на Бога. Право е. Но дали ще можеш да служиш по този начин, по който Бог иска? Бог никога няма да ти каже: „Ти не ме обичаш." Той ще те погледне и ще каже: „Това е дете, което търси любовта отвън." Като дойдат умните деца, тогава ще каже: „Това е дете, което търси любовта отвътре."
Та тук аз съм следил. Много приятни работи са станали за първите места. Право имат. Искаш ли да няма скандал, да няма много хора, повикай само едного, че му дай първото място. Въпросът е разрешен. Щом повикаш 10 – 20 души, ще има спор. Кой къде седнал – отляво, отдясно. Така ни изпитват. Понякой път зад себе си виждам, че хората не са свикнали, понеже търсят външната любов. Рекох, отстъпи! „Как ще отстъпя, че аз ли все трябва да отстъпвам?" Все таки трябва да има някой да отстъпи. Всички на едно място не могат да бъдат, не могат да се съберат. Все ще има някой да отстъпи.
„Ако можете да пребъдете в любовта ми, казва Христос, каквото поискате ще ви бъде." Когато човек опитва Божията Любов, той трябва да пребъде.

Ако изпълнява, ще пребъде. Тогава ще знае как да направи нещата. Та рекох, някои от вас вече трябва да минете да опитате любовта. Някои вече са минали да опитат Божията любов. „Не – казвате, – съвсем закъсахме: жена, къща, всичко са взели в света." Сега за вярващите този въпрос трябва да се разреши. Ако не го разрешите по този начин, вие ще се раждате и прераждате със сегашните разбирания. Казвате: „Втория път като дойда, не искам да бъда сиромах." Ще видиш колко си учил. Ти, ако не знаеш как да говориш, ти имаш 10 – 20 слуги, не знаеш как да се отнасяш с тях, ще си създадеш цяло едно нещастие със себе си. Казва: „Искам да бъда щастлив, искам да има някой да ме обича." За да те обичат, ти трябва да оценяваш. И ти трябва да обичаш. Ние сега искаме другите хора да бъдат изправни. Всичките хора са методи и начини, които показват докъде ние сме достигнали. Много трудна работа е.
Сега аз не ви казвам да не правите. Туй, което правите, много добре правите. Сега аз говоря за един живот, дето хората са много умни. Туриш нещо под микроскопа – виждаш го, но нямаш микроскоп – няма го. Когато говорим за любовта, говорим за невидимата любов, с която отвсякъде може да минете. Рекох, ще правите всичко в света. Само едно нещо няма да правите. Всичко може да правите, само от последното дърво няма да ядете. Въздържание трябва на всички. Може да го направите, но ще понесеш последствията. Всичко ще правите, само едно ще се учите: ще се учите на въздържание. Казва: „Ще се въздържаш!" Казва: „Не мога да се въздържам." – Защо? Неразбиране на въпроса е това. Ще се въздържаш да не ядеш от последното дърво на твоята райска градина, за да можеш да опиташ вътрешната страна на любовта. Ако това не можеш да направиш, ще останеш такъв, какъвто си, със сегашното разбиране.
Преди две хиляди години хората не бяха готови и сега не са готови. Затова сега ще дойдат да страдат. Сега ще дойдат страдания. Казва: „Няма ли да дойде Царството Божие на земята?" Ще дойде Царството Божие в деня Господен. Денят Господен не е от светлите дни. Той е от тъмните дни, ще покаже дали имаш свещ. Всичко ще изгасне, нито Слънцето, нито звездите, тъмнота ще бъде. Ако не можеш да запалиш сам да светиш, в тъмнота ще бъдеш. Тъмен е денят Господен. Сегашните дни са хубави, но Божият ден, който ще дойде с буря, с тъмнина, с всичко туй, трябва да имаш разбирания, да имаш тази свещ в тази тъмнина. Да седиш при голямата буря, при големите несгоди на живота и да четеш. Понеже не си учил досега, в тази буря, като няма с какво да се занимава умът ти, ти ще седнеш да учиш. Онова, което научиш, дълбоко ще остане в душата ти. Когато дойдат страданията в живота, не да страдаш, ами да се учиш.
Сега ще ви попитам: разбрахте ли? Не казвам, че трябва да го кажете, ни най-малко нямам това в ума си. Разбрахте ли? Като дойдете, на всеки да му дадете правото в душата си вътре, да го не осъждате. Затова сте дошли, да раздавате правото. Като отдадеш правото на всеки човек, ти даваш право

на Бога да се прояви в него. Прегрешението седи, че ти, като не даваш право, ти ограничаваш Бога и тогава идат нещастия. Защото ти ограничаваш едного, втори, другите ще ограничат тебе. Вследствие на това, всичките ограничения идват от ограничението. Бъдете свободни в себе си, дайте свобода. Дайте свобода и на външната любов, дайте свобода и на вътрешната любов. Сега това, което има да учите: да давате свобода на външната любов и да давате свобода и на вътрешната любов. След туй ще дойде онова изяснение. Може да ви говоря за много работи. Имате хиляди външни работи, за които може да се говори, има и хиляди вътрешни работи, за които може да се говори. Но и за външната любов вие още не сте готови и за вътрешната любов вие още не сте готови.
Като казвам: не сте готови, вие не можете да изнасяте. Вие искате вас да не ви смущават хората. Когато някой човек, който вас ви обича винаги се върти около вас, това е за изяснение, казвате: „Дотегна ми!" Младата мома иска някой момък, казва: „Без него не мога да живея." Утре, като се ожени за този момък, казва: „Дотегна ми, като кюп стои вкъщи, не излиза да работи." Той ако седи вкъщи, ти ще излезеш да работиш заради него, няма да правиш въпрос. Когато ти дойдеш да изучаваш истинската любов, ти въпрос няма да правиш, ще го оставиш той сам да се пробуди вътре в себе си. Там е силата. То е една вътрешна наука. То е една душевна наука. Красотата е там, че ти ще го оставиш така нищо да не работи. Няма да говорите, че не работи нищо. При сегашните условия, дойде ли да изучавате вътрешната любов, ще кажете: „Много добре прави." Отлично. Той цял ден седи до огнището и размишлява. Нещата трябва да станат живи, сега трябва да станат живи. Колко трудно може да се живее, като нямаш туй разбиране, тогава две зли[ни] идат отвън (и отвътре). Дали ти едно богатство, но ти не знаеш, че е богатството. Казваш: „Що ли го нося това?"
Ще изучавате, ще прилагате сега. Ще изучавате сега доколко вие обичате Бога, и доколко обичате хората. С това ще проверявате доколко вашата любов към Бога е изменлива. Какво може да направите за Бога. Някой път и онзи, който дава и него не искаш и от него не си доволен. Тогава ще се научите на този закон, да бъдете доволни, като дават много, да дават и на другите.
Четете 15 глава от Ев. на Иоана и сами ще си извадите вашето заключение, вашето съзнание до где е достигнало. От това ще зависи вашето щастие. Щастието ви ще зависи от външната любов и от вътрешната любов. Може да се превърне външната и вътрешната любов. Защото любовта изисква само смяна. Ти, като ядеш, наяждаш се и казваш: „Вече не искам да ям." Като дойде[ш] в любовта, постоянно ще ядеш. Като искаш да си почиваш, ще смениш любовта си. В любовта не можеш да кажеш: „Аз не искам да обичам." Ще смениш любовта си. Сега това е предметно учение, за да бъде живота ви лек. Не правете живота си тежък. Ако си богат, радвай се на

външната любов. Ако си сиромах, радвай се на вътрешната любов. Пък, ако си недоволен, показва, че търсиш методи и начини да разбираш любовта.
Аз, като ви говоря за любовта, виждам външните мъчнотии, които срещате. Не ви казвам, че работата е лесна. Смяната е мъчна. Казва: „Не може да дам тия работи." Имаш скъпоценности, не може да ги дадеш, утре умираш, оставиш всичко след тебе в света. Трябва да се научиш да обичаш вътрешната смяна на живота. Не, че по закон. По закон няма да стане тази работа. Ще дойдат, ще те опитат. Бог, като види, че не си от ония деца, които разбират, ще каже: „Хайде, синко, из рая навън." Господ, който създал човека, защо го изпъди? Казва: „Понеже, синко, ти искаш един широк свят, аз те пращам в широкия рай." Казвате: „Излезе из рая." Понеже искате придобивки. Понеже останаха в рая и видяха, че са голи – нямаха разбиране. Виждат, че те се нуждаят от дрехи, от обуща. Казва: „Хайде вън в широкия свят."
Сега всинца сте дошли в широкия свят, какво трябва да правите? Ще се учите от онова доволство, от което вие се нуждаете. Рекох сега, какво сте разбрали? Толкова хиляди години сте учили два предмета: външна и вътрешна любов. Та рекох, онези от вас ще изучавате какво учил Христос. Онова, което Христос учи, Той направи един опит. Защо така направи? Той искаше да предаде това учение. Казва: „Предавам това учение, чакай да видя как седи." Трябваше да го измъчват, да го турят на кръста и се моли, ако може да мине. Но ни глас, ни слушание. Казва: „В твоите ръце предавам духа си." Първата любов лесно, но втората любов, вътрешната – много мъчно се усвоява. Не е лесна работа, трябва човек да е много добре запознат.
Най-първо ще познаете дали обичате Бога, ако всичко ви е дал. Ако не ви дава всичко, любовта е малка. Втората любов, като изгубите всичко, тогава ще познаете. Като ви вземе Господ всичко, Той ще покаже. Много мъчно е като ви вземе Господ всичко, да мислите, че то е пак любов. Радвай се на онези хора, които другите хора имат. Ще учите, кой докъде е дошъл. Който не е завършил своята външна любов, да я задържи. Ако има някой, който не е завършил своята външна любов, да приеме туй. Туй е сега за предупреждение. Казвате: „Един ден няма какво да правим." – Има, има какво да правиш. Като изгубиш всичко, ще придобиеш повече живот. Когато Иов издържа изпита, дадоха му по-хубави дъщери, по-красиви синове, богатства двойно. Ти, като завършиш изпитанията си, ще имаш двойно. Вие сега разрешавате въпроса, вие мислите за другите хора. Оставете другите хора. Всеки един човек трябва да оправи света. Ти не спъвай своето развитие. Дойде някой при тебе, направи онова, което си длъжен. Онова, което става в света, не си ти отговорен, защото ти не си само в света, който живееш и който мислиш. Ще кажеш: „Тъй, както сега

светът е направен, тъй както върви, много добре върви." Не [е] напълно така, но той върви към онази цел, която Бог турил.
Сега разбрахте ли? Да, разбрали сте. Трябва да бъдете богати, станете богати. Най-хубавото нещо, всички тия нанизи, пръстени. Знание ви трябва, всичкото знание, доколкото на Земята може да се придобие, ви трябва. Като няма друго какво да правите, тогава за бъдеще ще изучавате вътрешната любов. Защото, ако външната любов не може да научите, и вътрешната не можете. Законът е все същия.
Утре, като дойдете, може да не ви се говори. Ще седите като на празни ясли. Може нищо да не се говори. Утре е почивка, ден за почивка. Казвате: „В неделя какво ще има?" За неделя ще се събере нещо ново.

Само Божията Любов носи пълния Живот!

Трети съборен ден, 3-та беседа от Учителя,
държана на 21 август 1936г., Изгрев

1936_08_21 Външна и вѫтрешна любовь
съборна беседа КНИГА: Да им дам живот

ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА ЛЮБОВ

Съвременните хора говорят за истината без да я прилагат. Що е истина? Истината е най-реалното нещо в света. Какво виждаме в живота? – Че най-реалното нещо най-мъчно се изпълнява. Наистина, мъчно се говори истината. Какво остава тогава на човека? – Да учи. Той трябва така да учи, че всяко придобито от него знание да даде плод. Като не знаят, как и какво да учат, хората се запитват, къде ще бъдат, като заминат за онзи свят. – Те ще бъдат на това място, където са и сега. Други пък искат да знаят, добри ли са и колко са добри. Те не знаят, че доброто е плод, резултат на нещо. Когато отивате при някоя ябълка, вие вкусвате плода ѝ, а после броите, колко плодове има. Също така и доброто у човека може да се определя по качество и количество.
Какво се иска от човека, за да развие и прояви доброто в себе си? – Той трябва да бъде послушен, да изпълнява Божиите заповеди, да върши Неговата воля. Въпреки това, хората се противят на тази Висша воля и се ръководят от свои разбирания, от свой план. Когото срещнете, всеки казва: Аз тъй обичам, тъй разбирам. И като постъпва според своите разбирания и желания, човек се изпитва, доколко има любов към Бога. За човека е важно да знае, каква и колко е любовта му към Бога, а не доколко Бог го обича. Животът се заключава в това, което човек има и което може да даде.

Ако имаш един приятел, за тебе е важно, доколко ти го обичаш, а не каква е неговата любов към тебе. Твоята любов тебе ще ползува, а той ще се ползува от своята. И в Писанието е казано: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят". Следователно, ако животът на някой човек е тежък, вината е в него. Той не люби Бога, вследствие на което не може да се ползва от благата, които Той е приготвил за него. И тъй, щастието на човека зависи от разбиранията му за живота. Има две разбирания за живота: външно и вътрешно. При външното разбиране човек търси външни удобства, външни блага. Той иска да забогатее, да придобие всичко онова, което животът носи в себе си. Като се стреми към външно богатство, най-после той забогатява, става милионер. Какво ще го ползват милионите? Той мисли, че като стане милионер, ще заживее щастлив, добър живот. Обаче, внезапно заболява и умира. Какво става с милионите му? Къде отива неговото щастие? Милионите остават на децата му, които започват да ги делят, да се карат помежду си, а щастието му отлетява. За да не се намерите в безизходно положение, спазвайте следното правило: Каквото богатство имате, дайте го на умни, на добри хора, а не на глупави, на лоши. Глупавите трябва да

работят, а умните – да дават от себе си. Като разсъждавате и постъпвате по този начин, вие постепенно ще дойдете до вътрешно, дълбоко разбиране на живота, в което седи истинското щастие.

За да дойде до вътрешно разбиране на живота, човек трябва да учи. Някой казва, че много е учил, че чел Писанието десетина пъти. – Възможно е. Той може да е чел и учил много, а пък малко да знае. Той не знае толкова, колкото знаят мъдреците, светиите и гениите. Знанието е непрекъснат вътрешен процес. Човек ще работи, ще учи, ще върви, докато се домогне до разумните закони на природата, а не до законите на хората. За да се представи пред хората за духовно напреднал, някой казва, че не яде много, че се облича скромно. – Не, човек никога не трябва да преяжда, но трябва да яде сладко. Той трябва да се облича чисто, хубаво, но никога разкошно и кокетно. Ако Бог облича птиците и цветята с красиви дрехи, каквито и царете не обличат, трябва ли човек да се облича в дрехите на грешника, за да покаже своята скромност? Това не е право разбиране. Човек трябва да се облича красиво, за да задоволи, както своето чувство за красота, така и това на своите ближни.

Христос дойде на земята да покаже на хората, как да придобият великия и красивия живот в себе си. – Можем ли да видим Христа и днес? – Можете. Човек може да се срещне с Христа, когато пожелае, но затова се изисква от него доволство. Съвременните хора са недоволни от живота, постоянно коригират всичко, което Великият е създал, и при това искат да видят Христа и да се разговарят с Него. – Не, при тези условия това е невъзможно. Ще кажете, че за да види Христа, човек трябва да пости. Постът е метод за работа, но само чрез пост нещата не се постигат. Който пости, той малко работи, а повече съзерцава. Какво се придобива чрез съзерцанието? За да се ползва от съзерцанието, човек трябва да има любов. Без любов нищо не може да се постигне. Бъдещето, щастието и животът на човека зависят изключително от любовта му към Бога. Който няма тази любов, той трябва да учи, да работи върху себе си. Така ще придобие той живота и ще го осмисли. Мнозина се натъкват на противоречия в живота и, като не могат да се справят с тях, казват: Като отидем на онзи свят, тогава ще се разберем. Въпросът за онзи свят, за който хората говорят, е въпрос на съзнание. От съзнанието на човека зависи, как по-лесно и правилно да се справи с противоречията си. Ако се намерите в онзи свят, между ангелите, вие ще се смутите, ще се объркате. Онзи свят, както и физическият, има своя външна форма. Ангелите са облечени с красиви дрехи, каквито вие никога не сте виждали. Те работят неуморно. Като се намерите между тях, вие ще пожелаете да слезете на земята. Ще кажете тогава, че не ви е дадена работа, че не знаете, какво да правите. Не е така. Като ученици на земята, учителите ви са преподали много уроци, но вие

не сте учили. Вие имате голяма програма за работа, но не сте я изпълнили. Когато учителите ви са преподавали, вие не сте слушали. Тогава умовете ви са били заети със странични въпроси, а не със зададените уроци. Когато професорът преподава, един от студентите мисли за пари, друг – за къща, трети – за женитба и т. н. Вие сте пратени на земята да учите, да слушате лекциите на своите учители и професори, а не да мислите за пари, за къщи, за женене. Умът на ученика трябва да бъде съсредоточен към онова, което му се преподава. Най-малкото отклоняване на ума му към една или друга страна, води ученика в други области, вън от истинския живот.

Като се казва, че човек трябва да учи, това не значи, че той нищо не знае. Много неща знае човек, но това знание е знание на миналото. Какво има да учи в бъдеще, това не знае той. За това знание, именно, се говори. Някой не иска да чуе, че още трябва да учи. Той мисли, че всичко знае, вследствие на което греши. Грехът, грешките не са нищо друго, освен неизпълняване на онова, което трябва да бъде. Щом има грях, това показва, че има закон, който държи човека отговорен за всичко, което върши. Ако нямаше закон, и грях нямаше да има. Казват, че някой момък или мома са сгрешили. В какво седи грехът на момъка, който обича една мома? Гръхът му седи само в това, че той обича една мома, която нищо не му дава. Той я обича с единствена цел да вземе нещо от нея. Това са човешки разбирания. Ако този момък обичаше момата безкористно, и тя щеше да го обича. Невъзможно е да обичаш някого, и той да не те обича. Това е закон. И в Писанието е казано, че Христос обичал Йоана. – Защо? – Защото Йоан обичал Христа. Никой не може да задържи любовта в себе си. Някой обича някого, но щом последният не постъпи, както трябва, той казва: Любовта ми към този човек охладя. Може ли любовта да охладява. Човешката любов охладява, но Божествената – никога. Казано е в Писанието: "Любовта ви ще охладее". Това значи: докато човек не се научи да обича, любовта му всякога ще охладява.

Съвременните хора са подложени на изпитания. Знанието им ще бъде изпитано. Като се намерите пред някакво изпитание, вие питате: какво мисли светът за нас? – Това не е важно. Светът е свободен да мисли, каквото иска, но вие ще следвате своя път. Когато Христос дойде на земята, светът не Го позна. И днес да дойде между хората, пак няма да Го познаят. Христос се пожертва, без да даде външен вид за това, без да говори на хората за тази жертва. По този начин Той показа, какво нещо е истинската жертва. Какво правят съвременните християни? – Като тръгнат в пътя, те веднага се отказват от всичко. По този начин те мислят, че са дошли до онова себеотричане, за което Христос говори. Те казват: Наука не ни трябва, жени не ни трябват. – Това са детински работи. Човек не се нуждае само от онова, което отдалечава ума и сърцето му от Онзи, Който е създал

всичко. Бог иска всички хора да се обичат с Божествената любов. Като не разбират тази любов, хората се смущават. Щом се заговори за любовта, те се смущават. Дето има смущение, там свободата отсъства. Значи, свободата се заключава в любовта. Който люби, той е свободен; той не се смущава от това, какво хората говорят за него. – Ама хората не ме обичат. – Това не е важно. За вас е важно вие да обичате. В това седи силата на човека.

Казано е в Писанието : "Трябва да имате любов помежду си". Ще кажете: Имаме ли ние любов? – Всичко имате. Вие се намирате в положението на ученици, на които е предаден целия учебен материал, но те още не са го изучили. Следователно, нищо друго не ви остава, освен да изучите този материал и да го приложите. Някой казва: Малко неща зная. – Малко си учил. – Аз съм сиромах. – Малко си работил. – Слаб човек съм. – Малко си се упражнявал. Всичко зависи от вас. Човек живее в разумен свет, и от него зависи да учи и да прилага. Ако хората днес не се споразумяват, това се дължи на факта, че всеки човек си е създал свой собствен свят и живее според него. Добре е човек да изпита всичко, което той е създал, сам да се убеди, доколко неговите знания и разбирания са прави. Днес всички хора са поставени на изпитания – любовта и знанието им се изпитва. Всеки сам трябва да опита, колко е силен конецът, за който се държи любовта му. Ако конецът се къса, любовта му е слаба. Щом конецът не се къса, любовта му е силна.

За да даде тежест на проповедта си, някой проповедник усилва думите си, говори високо, със силен глас. Силата на пропо-ведта не седи в ударенията на слоговете, нито в громките слова. Силата на една проповед се заключава в живота, който проповедникът е вложил в нея. Силата на живота пък седи в любовта, от която той е проникнат. Като знаете това, вие не трябва да се самоосъждате, но да сте готови всеки момент да изправяте живота си. Всеки ще изправи живота си дотолкова, доколкото в даден момент може да направи.

Какво трябваше да направи първият човек? – Той трябваше да се въздържа, по-малко да яде, а главно да не яде от забраненото дърво. Какво направи той? Издържа ли изпита? – Не, първият човек яде, именно, от забраненото дърво. Тъй щото, това, което първият човек не можа да направи, вие ще го направите. Ще се учите на въздържане. Да се въздържа човек, това не значи да гладува, но да не преяжда. Ако човек преяжда, ще го сполети това, което никога не е очаквал. Въздържане е нужно на съвременния човек! Когато някой ви предлага от плодовете на забраненото дърво, вие ще му откажете. – Защо не искаш да опиташ един от тия плодове? – Защото не съм гладен. Някога съм опитвал тези плодове, и втори път не се решавам да ям от тях.

Едно нещо, което се изисква от човека, е да обича Бога. Когато обичате някого, вие ще се изпитате, него ли обичате, или Бога в него. Две са причините, за които човек може да бъде обичан: външна и вътрешна. Когато любовта се проявява външно, човек може да бъде обичан за красотата, за силата, за учеността или за богатството си. Когато любовта се проявява вътрешно, човек може да бъде обичан за някои добри черти на характера си, без да е богат, учен, силен. Човек може да изпита любовта си към Бога по два начина – външен и вътрешен. Когато някой обича Бога, и тази любов подобрява външните условия на живота му, това е външна проява на любовта. Ако стават подобрения във вътрешните условия на живота, любовта е действала във вътрешния живот на човека. Когато любите Бога, ще бъдете поставени на големи изпитания. Ако издържите, любовта ви е силна. Например, някой е първостепенен учител, заема високо положение в обществото. Обаче, щом залюби Бога, веднага започват да го гонят, докато изгуби службата си. По този начин той ще изпита степента на своята любов към Бога. Ако любовта му е силна, той ще остане тих и спокоен в себе си и ще каже: Когато хората ме гонят, Бог ме приема. Който има любов към Бога, той лесно се справя и със сиромашията, и с богатството. Той се радва и на сиромашията, и на богатството. В сиромашията той изпитва едната страна на любовта, а в богатството – другата. За човека на любовта сиромашията не може да служи като спънка в живота му. Той знае, че като осиромашее, дават му се условия да забогатее. Като изгуби знанията си, дават му се условия да придобие нови знания. И тъй, човек е дошъл на земята да опита любовта си към Бога. Ще го хулят, ще го гонят, за да се развие неговата вътрешна любов. Като отиде на небето, и там ще изпитат любовта му. Ако красивата мома не изгони момъка, той няма да се върне у дома си. Ако кръчмарят не изгони пияницата от кръчмата си, той няма да се върне у дома си. – Ама не съм ли свободен да се върна у дома си, когато пожелая? Свободата се заключава в това, което човек сам може да направи. Христос казва: „ Който пребъдва в мене, него Отец ми ще почте". –Защо? – Защото всяко дърво, което не дава плод, отрязва се и се чака известно време, докато цъфне и отново върже.

Сега, за да се разбере Словото и за да се приложи, от всички се иска разбиране. Щом имате това разбиране, каквото пожелаете, ще го имате. Искате да станете богати – можете да забогатеете. Никой човек не иска да бъде сиромах. Това е неразбиране на живота. Въпреки това, човек осиромашава. Сиромашията трябва да дойде, за да опита човек красотата на вътрешния живот. Той трябва доброволно да раздаде богатството си и да приеме сиромашията. Това значи да използва човек разумно и богатството, и сиромашията.

Един английски проповедник отишъл на един далечен остров да проповядва Христовото учение между езичниците. Той раз-полагал с големи знания, но както ида проповядвал, никой не го разбрал. След 20 годишно проповядване, той дошъл до заключение, че проповедите му не били, както трябва. Той проповядвал по човешки. Като мислил дълго време, как да изпълни волята Божия, най-после решил да извика всички езичници при себе си и да им държи една проповед по нов начин, т. е. напълно съгласна с Христовото учение. Той им казал: Братя, Христос е проповядвал, каквото човек има, да го раздели с брата си по равно. Ако има две ризи, едната да остави за себе си, а другата да даде на бедни. Ако има два чифта обуща, единият чифт да задържи за себе си, а другият да раздаде. Каквото казал на езичниците, това направил. За да изпълни волята Божия, той раздал всичкото си богатство на бедните и останал последен сиромах. Това е едната страна на любовта. Макар и сиромах, той бил доволен, че изпълнил един от Божиите закони.
Съвременните хора се страхуват от сиромашията и казват: Какво ще стане с нас, като осиромашеем? Ами ако умрем? – Че и като богати, пак ще умрете. – Поне ще си поживеем малко. – Това още не е живот. Вие не сте дошли до истинския живот, да създадете едно общество на свети хора. Какво представя светията? Светията представя човек, на когото любовта е известна пред всички. Светията не може да бъде осъден, че не е направил нещо. Светията е навсякъде и във всичко изправен. Каквото има, той го раздава на бедни. Той свети отдалеч.

Следователно, докато сте далеч от хората, няма да мислите, какво ще правите на земята между грешните. Грешните ще оставите настрана. За да не се смущавате, ще извадите грешните хора и от ума, и от сърцето си. Какво правят те, това не е ваша работа. Че еди-кой си е дошъл на земята да учи, това е негова работа. Че еди-кой си не учи, и това е негова работа. Дали учи или не учи, това е за него. Ако учи, той ще стане учен. Престане ли да учи, ще остане невежа. – Ама аз говоря много. – За многото говорене една турска пословица казва: „Който говори много, той мяза на празна воденица". По цели дни воденицата държи една от най-красивите речи. Какво остава за воденицата? – Нищо не й остава. Искате да обърнете някого към Бога. Как ще го обърнете? Преди всичко, вие трябва да му дадете пример, да живее според Божиите закони, и тогава ще се занимавате с него. Ако и при това положение не можете да го обърнете към Бог, туй показва, че в метода ви липсва нещо. Ще приложите втори, трети, четвърти метод, докато най-после имате резултат.

Човек трябва да опита своята любов към Бога, за да може да въздейства и на другите. Днес е петък – денят, в който човек е бил създаден. – Защо е създаден човек? – Човек е създаден, за да опита своята външна и вътрешна

любов към Бога. Едновременно с това той опитва и любовта на Бога. Едно от качествата на тази любов е даването. Един ден Бог казал на сатаната: Ти познаваш ли моя раб Йова? Видял ли си подобен на него? Сатаната отговорил: Йов е верен и добър твой раб, защото си му дал богатство, имот, говеда, лозя, синове и дъщери. Опитай се да му вземеш всичко това и ще видиш, каква е любовта му. Да обича човек Бога затова, че му са дадени ред блага, туй представя външната страна на любовта. Казвате: Да не дава Бог да минем през изпитанието на Йова! Ако Бог спре вниманието си върху някого, че е много напреднал, че любовта му е силна, веднага сатаната ще дойде при Бога да Го съветва да подложи този свой раб на изпит, да провери любовта му. Всеки е минал и минава през изпатанието на Йова, макар и в най-слаба форма: богат е бил, но изгубил богатството си. Жена, деца, приятели имал, но и тях изгубил. Ако сте издържали този изпит, вие сте се повдигнали. Ако не сте го издържали, пропаднали сте и отново трябва да го държите.
Мнозина мислят, че светът е създаден за тях. Отчасти те са прави, но всъщност Бог е създал света за себе си. Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, че даде своя единороден син в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него". Следователно, може ли всеки, който казва, че светът е създаден за него, да даде своя син в жертва за Бога и да благодари, че синът му е заминал за другия свят? Оставете сина си да върви там, отдето е дошъл. Радвайте се, че той е свободен да върви, дето иска. Не е важно за вас, че сте изгубили приятеля си, или сина си. Важно е да не изгубите любовта си към Бога.

Сега, като говоря по този начин, вие мислите, че сте на театър, че гледате някаква пиеса и се чудите, защо актьорите играят така, а не иначе. Докато седите всред публиката и гледате, как актьорите играят една или друга драма, вие никога няма да разберете истината. За да разберете истината, вие сами трябва да станете актьори, и то първокласни. Щом поиграете и посвирите малко, казвате: Дотегна ми вече да свиря. – Щом ви дотяга да свирите, вие не сте разбрали живота. – Еди-кое си парче не мога да свиря. – Всички парчета ще свириш. Докато не сте дошли до пълно разбиране на живота, любовта ви към Бога е слаба. Това не е съдене, нито е за упрек, но така седи истината. Казват, че Бог ще отхвърли грешника от лицето си. Така е казано и за израилския народ, но не се минава много време, и Бог се обръща към него с думите: „Израилю, обърни се към мене!" Бог изпитва любовта на хората по различни начини. Когато хората се оплакват от съдбата си, Той поглежда към тях и се усмихва. Казват, че Бог се гневи. – Не, гневът на Бога е усмивка, която Той отправя към онези, които роптаят против съдбата си. Този гняв представя огъня, на който хората готвят яденето си. Хората криво разбират Божия гняв. Докато не се научат да търпят, със смирение да носят страданията си, те не разбират живота, не

разбират Божията Любов. Това показва, че те са слаби хора.

Търпението показва силата на човека. Който търпи, той е силен човек. Докато се ползва от благата на живота, човек е добре разположен. Щом се отнеме едно от тия блага, разположението му изчезва. По този начин невидимият свет изпитва любовта на хората. Когато учителят преподава, ученикът слуша, разбира и мисли, че много знае. На другия ден учителят го извиква да разкаже урока си, но той нищо не знае. – Защо? – Не го разбрал добре. Докато е седял на мястото си, ученикът мислил, че всичко е разбрал. Щом излезе пред учителя си, оказва се, че нищо не е разбрал. Разбирането седи в приложението. Ученикът не може да приложи това, което е разбрал. Значи, вътрешно ученикът може да разбира нещо, но щом дойде до външно приложение, оказва се, че нищо не е разбрал. Следователно, ако човек не разбира едновременно външната и вътрешната любов, той изобщо не е разбрал любовта. Ако човек не показва любовта си към Бога външно – за всичко, което му е дал, и вътрешно – за всичко, което му е взел, той не е разбрал любовта. Ако Бог вземе едно нещо от човека, в замяна на това ще му даде друго нещо. Всеки е имал тази опитност и може да я има. – Кога? – Когато се откаже от лакомството си да придобива все повече и повече. Какво спечелиха рибите със своята алчност да имат много деца? Рибите се размножават извънредно много, но в края на краищата сами се изяждат. В моретата и реките, дето те живеят, съществува крайно самоизтребление. При това голямо размножаване, как може майката да изрази любовта си към своите деца? Кое от тях повече ще обича? Ще кажете, че майката трябва да обича всичките си деца еднакво. Това е невъзможно. Ако изучавате живота на птиците, които имат по пет-шест малки, ще видите, че майката обича едно от тях най-много. Пиленцето, което майката обича най-много, обикновено седи най-близо до нея. До него се нареждат останалите пиленца, според степента на майчината любов към тях. Това се забелязва даже и между хората.

Следователно, когато се оплаквате, че някой не ви обича, това показва, че този човек обича вече някого. Той може и вас да обича, но ще бъдете на второ място в любовта му. Искате ли да бъдете на първо място в сърцето на някого, потърсете такъв човек, който не обича още никого. Когато някой казва, че е нещастен, това значи, че той не е намерил човек, който да го обича. Да обичаш някого, това значи да го направиш щастлив. – Как ще го направиш щастлив? – Като му покажеш своята външна любов. Щом този човек дойде при тебе, ти ще му дадеш подслон в своята къща, ще го облечеш, ще го нахраниш и тогава ще го изпратиш да си отиде. Като опита външната любов, този човек ще се задоволи, ще бъде благодарен.

Сега аз говоря за любовта на земята. Тъй както днес хората изявяват

любовта помежду си, тя не дава никакви резултати. Или по-право, резултатите, които хората очакват от любовта, няма да ги получат. Момък обича една мома, върви след нея, иска да отговори на чувствата му. Тя не го обича, но не може да му каже истината. Той чувства, че тя не е разположена към него, вследствие на което усеща голяма празнота: ходи отчаян, неразположен, не може да работи. Момата не може да отговори на чувствата му, защото носи друг момък в ума си. Какво трябва да прави той? Такова е положението на съвременните хора по отношение на любовта. Въпреки това, те казват, че са вярващи. От кои вярващи са те? – От ония, които вярват, само когато им се дава, а не и когато не им се дава. За мъдрия, за любещия човек въпросът седи другояче. Те вярват и любят и когато им се дава, и когато не им се дава. Като не разбират тия работи, хората се учудват, как е възможно да вярваш и да обичаш, когато нищо не ти се дава. Те се чудят, защото се намират в положението на деца. Когато малки деца отиват на театър, да гледат някоя сериозна пиеса, те не я разбират и казват, че не им харесва. Човек не харесва това, което не разбира. Щом разбере нещо, той го харесва. Не харесвате някой човек, защото е разточителен. В някои отношения разточителността е подобна на преяждането. За да се освободи от този недъг, човек трябва да се въздържа, малко да яде. Първият човек е съгрешил, благодарение на невъздържането. Същото може да се каже и за съвременните хора. И до днес хората ядат от плодовете на забраненото дърво, вследствие на което страдат.

И тъй, всички хора, които изучават външната любов и живеят в нея, са недоволни, нещастни. Започнат ли да изучават вътрешната любов и да живеят в нея, те ще се освободят от всички несгоди и нещастия в живота. Много естествено! Когато човек изгуби всичко в живота си, един след друг близките му го напущат. Само един ще остане при него. Кой ще бъде този един? – Който го обича безкористно. Само неговият конец на любовта ще издържи на всички изпитания. Добре е човек да бъде богат, но това е само външната страна на любовта. Той е научил само едната половина на любовта. При това положение, докато сте на земята, ще бъдете добре. Щом отидете в другия свят, ще бъдете зле. Казва се, че онези хора, които са грешили на земята, в онзи свят ще бъдат на вечни мъки. Мъчението на тези души в онзи свят се дължи на обстоятелството, че се лишават от благата, които са имали на земята. В Евангелието се говори за богатия, който след смъртта си отишъл в ада на вечни мъки и страдания, а бедният Лазар отишъл в лоното Аврамово, да благува. Богатият бил в големи мъки, понеже на земята живял само във външната любов. Щом изгубил условията на тази любов, той се намерил в тежко положение. Лазар пък изучавал вътрешната любов и живял в нея, поради което в онзи свят бил поставен при добри условия. Христос казва: „ Ако не ядете плътта ми и не

пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Това значи: ако Словото Божие не стане плът и кръв за човека, той няма живот в себе си. Като слушат да се говори за външна и вътрешна любов, някои казват, че са готови да служат на Бога. Те могат да бъдат готови да служат на Бога, но дали начинът на тяхното служене е богоугоден? Бог никога няма да каже, че не Го обичате. Той ще ви погледне и ще каже: Това са деца, които търсят любовта отвън. За онези хора, които Му служат правилно, Той казва: Това са умни деца, които търсят любовта отвътре. Между първите хора, които служат на Бога по външен път, стават големи спорове за първи места. Щом искат да заемат първи места, те не трябва да влизат в общества. Пък този, който проповядва, и той не трябва да говори на много хора. Нека покани само един човек и на него да проповядва. Ще му даде първо място и по този начин всякакъв спор ще се избегне. Щом дойдат много хора, те ще започнат да спорят помежду си, кой да седне на първо място, кой отдясно, кой отляво и т. н. Кои хора спорят? Спор се води само между хората на външната любов. Казват на едного да отстъпи. – Как, все аз ли ще отстъпвам! Нека друг отстъпи. – Един все трябва да отстъпи. Всички хора не могат да седят на едно място.

Христос казва: „Ако пребъдете в любовта ми, каквото поискате, ще ви се даде". Когато изучава тази любов, човек пребъдва в нея и, каквото пожелае, всичко му се дава. Които са я опитали, те знаят, какво представя Божията Любов. Които още не са я опитали, ще я опитат. Докато не са минали през нея, те се оплакват, че са изгубили всичко в света. Не се оплаквайте, но стремете се да придобиете тази любов. Ако не я придобиете, вие ще се раждате и прераждате със сегашните си разбирания. Когато се говори за прераждане, хората искат да се преродят, но да бъдат богати, а не сиромаси, да слугуват на хората. Значи, като богати, хората искат да имат пари, имоти, слуги, на които да заповядват. Какво ще бъде положението на богатите, които имат десетина слуги на разположение, а не знаят, как да се отнасят с тях? С тези слуги те ще се намерят пред големи изпитания. Хората искат да бъдат щастливи, да бъдат обичани. За да бъдат обичани, и те трябва да обичат, да ценят своите ближни. Не е достатъчно само да искате другите хора да бъдат изправни към вас. И вие трябва да бъдете изправни. Всеки човек служи като предметно учение, по което се познава, кой докъде е достигнал в развитието си.

Сега ние говорим за свят, който се отличава с голяма разумност, с любов, която е невидима, както микроскопическите тела са невидими без микроскоп. С невидимата любов можете да минете отвсякъде и то безпрепятствено. За да дойде човек до тази любов, едно се иска от него: да не яде от плодовете на забраненото дърво. Всичко можете да правите, но от плодовете на забраненото дърво да не ядете. Който яде от това дърво,

той ще носи последствията на своето невъздържание. Въздържание е нужно на всички! Всички ще се учите на въздържание. – От какво да се въздържаме? – Ще се въздържате да не ядете от последното дърво на вашата райска градина, за да опитате вътрешната страна на любовта. Ако не можете или не искате да се въздържате, вие ще останете със сегашното си разбиране, със сегашното си развитие. Преди две хиляди години, когато Христос дойде на земята, хората не бяха готови да приложат вътрешната любов в живота си. И сега още не са готови да я приложат. Щом не са готови, ще страдат.

Големи страдания идат в света. – Кога ще дойде Царството Божие на земята? – В деня Господен. Този ден е един от тъмните Божии дни. Тогава слънцето, звездите ще изгаснат, и който може да запали своята свещ, той ще бъде на светло. Който не може да запали свещта си, той ще остане в тъмнина. Тъмен е денят Господен. Сегашните дни са светли, хубави, но денят Господен, който иде, ще бъде тъмен ден, придружен с бури, ветрове. За да посрещнете с радост този ден, вие трябва да имате запалена свещ, на която, при страшните бури и урагани, при всички несгоди, да можете свободно да четете. Съвременните хора са изучавали всички науки, но не и науката за живота. Като дойдат страданията, искат или не, ще им се наложи да я изучават. Страданията в живота не са нищо друго, освен условия за изучаване науката на великия живот.

И тъй, срещнете ли някой човек, не го осъждайте, че не върви по пътя, по който вие вървите, но вътре в душата си дайте му право, да живее, както той разбира. Да дадеш право на човека свободно да се проявява, това значи да дадеш възможност на Бога в него да се прояви. Щом ограничиш един, втори, трети човек, най-после и тебе ще ограничат. Страданията и нещастията в живота идат от ограниченията. Не ограничавайте нито себе си, нито другите. Дайте свобода и на външната, и на вътрешната любов. – Как? – Това ще изучавате сега. Като учите, вие ще дойдете до ред изяснения по този въпрос. Вие не сте готови още нито за външната, нито за вътрешната любов, т. е. не можете още да носите. Вие искате да живеете така, че никой да ви не смущава. Вие искате да ви обичат, а когато някой ви обича и започне да се върти около вас, да ви обикаля, казвате, че ви е дотегнал. Мома обича един момък, иска да се ожени за него. Щом се ожени за него, казва му, че й дотегнал. –Защо й дотегнал? – Защото седи по цели дни вкъщи и не работи. Когато изучавате истинската любов, вие няма да правите въпрос, че мъж ви не работи. Вие ще работите, а той ще седи вкъщи, докато съзнанието му се пробуди. В това седи силата и красотата на любовта. Щом мъжът ви не иска да работи, ще го оставите около огнището да размишлява, а вие ще отидете на работа. Ще работите, без да се оплаквате, без да го съдите. Като постъпвате така, съзнанието му ще се

пробуди, и той ще благодари, ще ви възнагради за това, което сте направили за него. Лесно се живее с това разбиране. Без него, обаче, мъчно се живее. Като няма дълбоко разбиране на нещата, човек разглежда богатството, което му е дадено, и се чуди, какво да прави с него. Без това разбиране човек се намира пред две злини: външна и вътрешна.

Следователно, всички трябва да изучавате и да прилагате любовта, да видите, доколко обичате Бога и доколко – хората. Наблюдавайте се, да видите, каква е любовта ви към Бога и какво можете да направите за Него. Често някой ви дава много, но вие пак не сте доволни от него. Научете се, като ви дават, и вие да давате.
Сега, като се върнете у дома си, всеки сам да прочете 15 гл. от Евангелието на Йоана, да видите, какво ще разберете и какво заключение можете да извадите. Като изучавате любовта, ще разберете, че щастието ви зависи от външната и от вътрешната любов, от смяната, която можете да правите. Когато човек яде, щом се нахрани, престава да яде, не иска нищо повече. Обаче, в любовта не е така. Човек не може да каже, че не иска вече да обича. В любовта може да става смяна, но не и почивка. В любовта почивката подразбира смяна: външната любов може да се смени с вътрешна и вътрешната – с външна. Учението за любовта е предметно учение, което прави живота на човека лек и приятен. Ако си богат, радвай се на външната любов; ако си сиромах, радвай се на вътрешната любов. Ако си недоволен, това показва, че търсиш начини да разбереш любовта.

Като говоря за любовта, виждам мъчнотиите, на които се натъквате. Не е лесно човек да сменя външната с вътрешната любов и обратно – вътрешната с външната. Ако човек може да прави смени в любовта, това значи, че е научил изкуството на даването. Някой има богатства, скъпоценности, но никому нищо не дава. Щом дойде смъртта, всичко дава, остава други да се ползват от неговите богатства. Човек трябва да изучава смените в любовта. Това не става чрез насилие, нито по закон, но доброволно. Когато Бог види, че не си от разумните деца, Той казва: Хайде, синко, излез вън от рая. – Защо Бог изпъди първия човек от рая? – Защото той искаше да опита широкия свят. Докато нямаше това желание, той беше доволен от положението си. Щом се яви в него желание да влезе в широкия свят, да има големи придобивки, Бог му каза: Хайде, синко, излез вън от рая, да придобиеш това, което желаеш.

Съвременните хора са влезли вече в широкия свят. Какво трябва да правят там? Те трябва да изучават доволството – при всички условия на живота си да бъдат доволни. От осем хиляди години насам вие изучавате външната и вътрешната любов. Какво сте разбрали от тази любов? Като дойде на земята, Христос донесе едно учение, което искаше да приложи. То беше

учение на пълната любов – на външната и на вътрешната. Що се отнася до външната любов, лесно се проповядва. Обаче, дойде ли до вътрешната любов, там се изисква сила и вяра. За тази любов Христос се намери пред кръста. Тогава Той каза: „Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша". И като видя, че не беше възможно, Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Да бъде Твоята воля!"
И тъй, изучавайте себе си, да видите, доколко имате външна и вътрешна любов. Ако Бог всичко ви е дал, и сте доволни, вие имате външна любов. Ако всичко ви е взел, и пак сте доволни, вие имате вътрешна любов. Не е лесно да се вземе всичко на човека, и той да мисли, че това е любов. Радвайте се и когато ви се дава, и когато ви се взима. Учете се от всичко, което става около вас, да видите, докъде сте дошли в развитието си. Който не е изучил външната любов, да я изучи. Който я изучил, да мине в областта на вътрешната любов. Като дойде до положение всичко да изгуби, той трябва да знае, че ще придобие живота. Когато Йов издържа изпита си, даде му се всичко в двоен размер.

Сега всеки човек трябва да изучава любовта за себе си, а не за другите хора. Мисли ли за другите хора, той спъва развитието си. Дойде ли някой човек при вас да му помогнете, направете това, което сте длъжни по отношение него. Вие не сте отговорни към целия свят. Не живеете само вие, не мислите само вие. Всички хора са еднакво отговорни. Следователно, вие трябва да знаете, че светът се развива точно така, както Бог е определил. Каквото и да правите, от вас нищо не зависи.
Какво трябва да придобиете? – Богатство. – В какво седи това богатство? – В нанизи, пръстени, огърлици – във великото учение на любовта. Ще изучавате външната и вътрешната любов. Ако външната любов не можете да изучите, и вътрешната няма да изучите. Законът е един и същ и за двата вида любов.

Божията Любов носи пълния живот.

3. Съборна беседа, държана на
21 юли, 1936 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

----
* Йоана 15

1936_08_22 Основната черта на новото
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот - Жануа

ОСНОВНАТА ЧЕРТА НА НОВОТО

Времето тихо, меко. Небето чисто, ясно. 5 часа сутринта

Добрата молитва

Ще прочета 12-та глава от Еклесиаст. Сега всички имате едни и същи задължения. Тук (в прочетената глава) се казва: „Бой се от Бога". Това е разбирането на стария [праведник] „Бой се от Бога". Но в страха има нещо, което не достига. Ти ще изпълниш Божия закон, но ще имаш страх в душата си, ще остане нещо, което да не знаеш. От какво излиза страхът? Той излиза от външната любов, от изобилието. Когато няма нищо, от какво ще се плашиш, когато не е имало нищо?

Сега аз не ви говоря да ви примирявам с живота. Нямам за цел да примирявам хората. Значението на горните думи е: „Люби Бога!" Това е значението! Люби Това, от Което иде животът. А от там, от гдето иде животът, животът иде по два начина: животът иде от външната любов, и животът иде от вътрешната любов. Външната любов всичко дава, а пък вътрешната любов - нищо не дава, повидимому така седи въпросът. Външната любов събира хората на едно място, а пък вътрешната любов ги раздвоява. Сега, който не разбира, ще намери едно голямо противоречие. Някой казва: „Да имаме вътрешната любов." Хората говорят за онова, което не знаят. Те говорят за вътрешната любов, а пък разбират външната любов. Вътрешната любов тепърва ще се учи. Вътрешната любов и тя си има своите закони. По начина, по който ти си проучвал живота досега, тая вътрешната любов никога няма да те учи така. Тя казва: „Всичко е добро!" Другояче ще учиш там, при вътрешната любов. Вътрешната любов ще те въведе в един по-висш живот. Противоречието седи в това: като не си свикнал на този вътрешен живот, на високия живот, теб ще ти се покаже, че има едно голямо противоречие.

Сега бих ви навел да разбирате, но това няма да ви помогне. Ти можеш да обичаш една котка, ти можеш да обичаш едно куче, ти можеш да обичаш един вол, но в какво ще се покаже твоята любов? Ти на тая котка не можеш да разправиш, каквото ти мислиш. Има една стена, турена между тебе и тях. Колкото и да обичаш едно животно, има една стена турена, дето душите не могат да се слеят. Всичките неща са от Бога създадени. Ще кажеш: „Не бъди животно!" Т.е.: не служи вече на външната любов, служи вече на вътрешната любов. За да служиш на вътрешната любов, ти трябва да се освободиш от своето животинско, защото животното не е нищо друго

освен израз на външната любов. Животното даже и не подозира, че има вътрешна любов. И затова животните са спрени, не могат да се развиват. Като казваме, че нещо не се развива, ние разбираме външната любов. Ние търсим ония неща, които нищо няма да ни донесат. Например, ако ти си богат, какво ще спечелиш? - Ще ядеш повече, ще се обличаш по-добре, външни неща. Повече от това какво ще придобиеш? Казваш: „Да оставим тия работи. Аз да се поноживея." Ще се поноживееш, но ще дойде ден, когато и тия работи, които са те интересували, вече ще престанат да те интересуват. Какво ще те интересува? Представете си следното за обяснение: Какво ще те интересува, че сте опекли една кокошка, а пък нямаш зъби? Ще кажеш: „Не съм доволен, понеже стомахът ми не може да досвърши работата на зъбите." Ще имаш един недъг.
Сега искаш да ядеш. Трябва да знаеш каква храна трябва да ядеш, за да прогресираш. Не трябва да ядеш еднообразна храна. В света има знания. На хората е дотегнало сега от знания. Всеки ден четат вестници, романи и разкази, всичко това и казват: „Дотегна ми да чета." Понеже във всичкото това четене няма това, което той търси. До едно време се е задоволявал с това четиво, а пък сега - не.
После как ще обясните следното, някой казва: „Той не ме обича!" Какво разбирате под думата „обич"? Това, което говоря, не се отнася до вас. Тия противоречия, които сега съществуват, трябва да ги разгадаеш за себе си, без да се спънеш. Защото ако ти се вкиснеш в себе си, ти не си разбрал живота. Например аз вчера ви казах: „Вие ще бъдете днес на събранието на празни ясли." Ами, че като влезнеш в тая празна ясла, какво трябва да направиш? Ще кажеш: „Мен един празен живот не ме интересува." Вярно е. Хиляди хора не ги интересува празния живот, но какво ги интересува? Ще кажете: „Нас ни интересуват нови неща." Много добре, отлично. Но учиш година, две, десет петнадесет, двадесет все нови неща и между всички тия нови неща няма никаква връзка. Онзи продавач на дрехи, чийто дюкян е пълен с най-хубавите дрехи, иска да ги продаде. Той казва: „Елате, купете дрехи от мен." И сегашният свят прилича на това: Много учени има, които продават знанието си. Ти мислиш, че като го продадеш, твоят живот ще се осмисли. Именно там е неразбраната работа. Този човек продава дрехи, и най-хубавите дрехи, за да спечели. Това, което има, той не може да го употреби за нищо. И ако тия дрехи стоят 10 - 15 - 30 години, те ще се развалят. Имаш едно хубаво ядене. Най-първо е хубаво, но ако седи ден, два, три, това ядене ще се развали. Хубавите работи се развалят в света. И тогаз казват: „Да ги консервираме." Консервираш ги работите, но и те изгубват онова, което имат.
Та рекох, трябва ви едно достъпно знание, което да ви въведе в новия живот. Когато детето се ражда, има ли знания? - Няма. Смущава се това дете. Като дойде това дете в света, казва: „Едно време аз бях учен." И според закона на прераждането той бил философ, писал е книги, всичко

това. А пък сега идва като малко дете и хваща го майка му. Детето казва: „Знаеш ли, че аз съм философ?" Майката взема ония пелени и ги чисти и казва: „Ще се учиш сега. Ти никакъв философ не си." И най-големите философи много малко знаят.
Сега, ако разбираш живота, ти си дошъл вече до оная фаза, да преминеш в новото положение. Христос казва за новото положение: „Ако не станете като малките деца", но не едно дете, което да плаче и да е недоволно от живота. Но да си дете, което разбира живота. Ще оставиш майка си да свърши, това което тя знае. Няма да си даваш мнението. Ще бъдеш доволен от това, което майката прави. Ония деца, които не разбират живота, те плачат, те са недоволни, имат честолюбие, докачение, че не са ги разбрали. И след това майката се отнася малко по-добре, детето я погледне и казва: „Така трябваше да постъпиш." Тя трябва да постъпи така, но как трябва да постъпи детето? Детето изисква това, което не знае. То е недоволно от живота, в който се намира. Сега вие можете да изучавате тия състояния. Някой път вие не сте доволни. Защо? - Деца сте. Сърдите се, гневите се, че хората не са ви разбрали. Че не са ви разбрали, тъй е. Всеки един човек иска да го разберат. Но какво трябва да правите? Казвате: „Трябва да дойде някой, да уреди този свят." Че светът е уреден. Не, че е уреден в онзи смисъл, но ти трябва да разбираш живота. Човек си наклажда огън, когато кучето зимно време зъзне, не знае да си накладе огън.
Някой казва: „Кажете ми нещо." Нещата са казвани, вие ги знаете. Това, което знаете, ако го учите, ако го преповтаряте, ще го усвоите. Преповторението е майка на знанието. Донякъде това е вярно. Учиш, повториш нещо, един път, два пъти, три пъти. Да кажем, някое стихотворение. Поетът е нагласил думите от тук - от там. И казваш: „Много хубаво е написано." След като прочетеш това стихотворение, ти си гладен, казваш: „Много хубаво!" Четеш го веднъж, два пъти. После огладнееш. Най-първо у вас има известни чувства, които ви задоволяват, но те са стихотворения на някой поет. Ще дойде един ден, ще ги научиш и ще кажеш: „Не ме интересуват." Ще ги декламираш един път, два пъти, три пъти, четири пъти и т.н.
Снощи един от приятелите, учениците, изказа една хубава мисъл и тя е следната: Когато Адам не си научил урока, скрил се и Бог, като че не виждал, ходил, гледал, викал го и най-после го намерил, Той го знаел къде е. И като изпъдил Бог Адам из рая, тогаз Бог се скрил в човека. До тогаз човек виждал Бога отвън да му вика, а пък като влязъл Бог отвътре, човек почнал да се моли: „Къде си, Господи! Къде си, Господи!" И осем хиляди години все търси Господа. И много малко хора са останали вярващи. Станали са безверници. И казват: „Няма го Господ. Да живеем без Бога." Но не се живее без Бога.

Сега, кой е правия път да намериш Бога? Ти не можеш да Го намериш по този, новия път, ако ти не обичаш. Там е сега въпросът. Да се научиш, как да обичаш. Младите моми често изгубват своите богове. Най-първо момата има един възлюблен, но един ден този възлюблен се скрие някак си. Крият се. Младите момци са богове. И младите моми са богини. Щом той усети, че тя не го обича, той се крие. И не иска да я срещне вече. Какво трябва да прави тя сега? Тя си има някого другиго, когото обича. Но и той престане да я обича. Тогаз тя иска да се върне при първия, но той се скрие. От какво произтича лъжата в света? Лъжливите неща са, които разочароват хората. Кажи ясно: „Не те обичам", нищо повече. Няма какво да мажеш. Можеш да го направиш, не е лошо, то е политика. Ще говориш за някого лошо, после като се покажеш, ти ще се усмихнеш, политика е това. Да знаеш как да постъпиш. Казваш: „Човек трябва да знае как да постъпва." Постъпването в какво седи?
Аз бих ви навел много примери, даже тук от братството, за мнозина, които страдат. Те сами създадоха страданията си. Защото страданията произтичат от едно желание да добиеш нещо и като не ти го дават, ти страдаш. Но по кой начин може да се добие това, което желаеш? Ти мислиш, че хората трябва да съзнават твоите нужди. Но друг по-голям специалист върху това няма, ти си най-големият специалист. Хората не могат да разберат тъй, както ти ще разбереш. Ти казваш: „Той трябва да ме обича." Това е неразбрана работа. Той не е специалист, този човек. Любовта някой път на какво прилича? Онзи „мъдрият" човек, като те хване, като те стиска, ти като не можеш да издържиш, най-после му кажеш това. Не мисли ти, че „мъдрият" човек ще дойде до едно място, ти като го оставиш, той ще те удуши. И питам: Защо ще оставиш един човек да те стиска? Вие толкоз години сте се учили и някой път се прегръщате, целувате се. Отлична работа е тая. Но защо ви са целувките? И защо ви са прегръдките? Не, че не трябва да ги правите. Трябва да ги правите, но трябва да знаете как да го направите. И ако ти целунеш някого, той ще каже: „Не знае да целува той. Студена е целувката му. После прегръдките не знае. Не е възпитан. Не знае как да прегърне." И целият ден сега седи все в такива неща, в малки работи. Вие ще кажете: „Тия работи не са нови." Те са вехти работи, които сега ви говоря. Вие сте на празни ясли. За мене яслата е пълна, когато има нещо ново. На празна ясла сте, когато сте като някой кон, който е ял слама и нищо ново не е добил.
И ако човек преживя и казва: „Да вярваме в Бога, да обичаме Бога, да обичаме ближните си, да правим добро" и т.н. - това са хубави работи, не са лоши работи, но за теб самия нищо няма да ти допринесат. То казваш: „Да се обичаме." - Че кой ти забранява да обичаш? Ти казваш: „Да правим добро." - Че кой ти забранява да правиш добро? Казваш: „Да имаме добра обхода." - Че кой ти забранява да имаш добра обхода? Човекът седи в това: всичките тия работи той да ги има. Не, че сега той да се учи да обича. Ако

остане сега да почнеш да обичаш, то е изгубена работа. Идете при малките деца. Има малки деца, които знаят по-хубаво да обичат, отколкото някои красиви моми. Защо? Защо е така? Защото не може да бъде другояче.
Та рекох, сега трябват разбрани работи. Не, че животът, който сега живеем, е лош. Той е лош в едно отношение, но този живот е добър в друго отношение. Нам ни трябва нещо ново. Ново нещо ни трябва! И към това всички трябва да се стремят. Ония, които са се учили, трябва да се стремят към новото в света. Сега, не че онова, което знаете, е лошо.
Вие живеете в Бога, движите се в Бога.
Някой път вие казвате: „Ти в небето не можеш да отидеш." Няма какво да ви разправям, дали мога да отида в небето или не. Дали ще отида или не, аз ще го проверя. Той няма какво да ми казва. Някой казва: „Но ти ще отидеш в пъкъла." И това няма да ви казвам. Пъкълът, това е едно несъответствие на живота. (Някой изгаси лампите.) Запалете ги пак, да светне. Икономисват. Хубаво нещо е, икономията е хубаво нещо. Вие, като нямате какво да правите, гасите свещите. Като нямате какво да правите - икономисвате. То е знание на миналото. Няма какво да икономисвате, няма и какво да гасите. То ще бъде смешно да гасиш свещите. Това, което Бог е направил, ти не можеш да го изгасиш. То е далеч от тебе. И помни: Нямай желание да гасиш! Остави нещата да си вървят така. Че не можеш да постъпваш тъй, то е по човешки така. Но по Бога нищо не се гаси. Когато дойдеш до положение да нямаш желание да гасиш, нито имаш желание да палиш, ти си вече на правия път.
Сега се говори, че трябва да се обичаме. Много хубаво е това. Но това не е още онзи свят, който ти търсиш. Някой път казваш: „Аз не го обичам." И там не е разрешението. Нито ще обичаш, нито ще любиш, нито ще разлюбваш. Като дойдеш до това положение, ти ще влезеш в любовта. До тогаз, докато търсиш да те обичат, то е хубаво, но там не е разрешението на новия живот. То е половината на живота. Ти ще дойдеш до положение да не искаш да те обичат, но не вътре в себе си. А положението, до което трябва да дойдеш, е: Да си доволен от положението, в което се намираш сега.
Ти казваш: „Трябва да се самовъзпитаме." Там, дето има възпитание, там го няма новият живот. Там е старият живот. Ще го възпиташ онзи разбойник да не краде. Ще учиш онова, невежото дете, което нищо не знае, на знанието. И ще кажеш: „Научихме го!" Това, на което ти си го научил, той един ден ще го остави. И всичката погрешка седи в това, че майките учат неща, които после децата изоставят. Майката трябва да добие едно дете, което да обича Бога, без да го възпитава. А пък тя се туря на мястото на Бога и казва: „Ти мен ще обичаш, ти мен ще любиш. Аз те родих, аз всичко направих за тебе." Много добре, но един ден това дете намери и друга майка. Тогаз какво ще се прави, когато имаш две майки? Там дето нещата се раздвояват, животът се нарушава. И тя казва: „Не ме обича!"

Значи намерил друга майка. Когато човек не обича едного, обича другиго. Казваш: „Той нищо не дава." На тебе не дава, а на друг дава. Човек не може на всички да дава. Въпросът се разрешава между двама. Между двама се свършва този въпрос. Да дадеш или да не дадеш. Сега тези са празните ясли, това, за което мога да ви говоря и какво ще научите.
Какво иска да каже Христос с тия думи: „Ако не се отречеш от майка си, от баща си, от всичко това, което имаш, ако не се отречеш даже и от своя си живот, ти не можеш да бъдеш ученик на новото учение." И досега го тълкуват какво значи, какво иска да каже, от какво трябва да се откаже човек. Не само да се откаже от временното, но и от своя живот. Този живот е свободен. Той може да се откаже от този живот, ако иска. Той, ако не иска да се откаже от този живот, може да живее колкото иска в това положение.
Хората не трябва да говорят за погрешките. Защото това е старият живот: за вземане - даване. Не трябва да се говори за това. В новия живот, ако говориш за вземане и даване, ти не си в него! Като говорят хората по това, те са в старото и техният живот няма да се изправи и не може да се изправи. Като говоря, че не може да се изправи, разбирам, че те няма да могат да намерят онзи път, да намерят онова богатство. Аз срещнах веднъж един малджия (иманяр)..Той ми каза: „Искам да поговоря с вас. Както си тръгнал, вижда ми се, че търсиш нещо." Рекох: „Търся, разбира се." - „Можеш ли ми каза едно нещо? Аз търся едно имане. Деветте знака съм намерил, вече. Остава ми само един знак още." Рекох: „Защо ще ти го кажа, този, десетия знак? Ако го зная, аз ще отида да извадя тия пари." Ще дойде някой да каже: „Не можеш ли да ми препоръчаш някоя хубава мома?" Че ако аз зная хубавата мома, няма да ти я препоръчам, аз ще я взема, нищо повече. Това е старият живот. Остане ли теб да ти препоръчват някого да го обичаш, то е стария живот. Тя, като дойде истинската любов, тя внася нещо ново.
Та рекох сега, трудно е сега, когато човек остарее. Виждал съм стари хора да казват: „Да сме сега млади, другояче ще живеем." Как ще живееш? - „Няма да обичам децата така, както досега съм ги обичал." Че това не е нещо ново. Ти казваш: „Трябваше да оставя за себе си парите." Не, не да оставиш за себе си пари, но трябваше да бъдеш от тия хора, които не осиромашават, нищо повече.
Търсете новото! Сега, за да намерите вие този, новия живот, вие като срещнете един човек, трябва да намерите оная добра черта в него. Този човек трябва да го обичате, нищо повече. Който и да е, какъвто и да е той. Умният човек, той трябва да обича, без да знаят хората, че той ги обича. Няма да им говори сладки думи. Сладките думи - това е външната любов. Но този човек има нужди и ти трябва да му помогнеш. В дадения случай ти си, който ще му помогнеш. На тебе Господ ще каже: „Искаш ли да бъдеш ти от тези?" - „От кои?" Сега това е новото вътре в живота. Не, че

онова, което ти правиш в света е лошо. То е отлично. Но с това, което сега правиш, не можеш да намериш това, което ти е потребно, то не се постига. Как ще накараш един човек да ти говори сладко, кажете ми? Как ще накараш един човек да те гледа мило? Не само да ти викне, както в театъра. Не, нещата да се правят в своята същина такива, каквито са.
Сега всичките тия неща, (които ги казах), като ги разгадавате, трябва да дойдете до оная вътрешна пълнота. То е много трудна работа, да се научиш да живееш. Новият живот е много труден. Трудиш се, трудиш се, и най-после казваш: „Не може. Втори път като дойда." Втори път като дойдеш, после трети път, четвърти и т.н. То е само забавление. С подобно повторение нищо не се постига. Постига се едно - в тебе остава онова вътрешно недоволство в живота. И ако ти не се освободиш от това вътрешно недоволство, ти в новия живот не можеш да влезеш. Рекох, самата дума, която се употребява сега: „новият живот" не е употребена точно. То е само фигура на речта. Ти казваш: „Трябва да влезем в новия живот." Ти ще влезеш в живота. Ти трябва да знаеш, че не си в живота, в пълния живот. Има нещо, което не си опитал. Има два начина: или ти ще влезеш в новото или новото ще влезе в тебе. Кое е по-хубавото сега? Ти да влезеш в новото или новото да влезе в тебе?
Каква свобода можеш да дадеш на един кон? Да му туриш повече слама, ечемик? Не. Иди, поглади този кон и да върви в гората. До тогаз докато ти се реформираш, ти си вързан кон, кон ще бъдеш. И когато си дадеш пълна свобода, да се развържеш, ти си свободен. Развързан кон трябва да бъдеш. Най-първо трябва да се развържеш от всички условия, при които живееш. Докато намираш някои несъответствия, критикуваш този - онзи, това не е лошо. Поддържаш критика. Не е лошо. Но докато не си държиш изпита, докато не престанеш от този занаят, ти ще приличаш на он[ези] ямболски коне, които карат дараци. Има една подвижна площ, чрез чието движение се влачи вълната. И тогаз турят малко ечемик на коня и той горкият, целия ден върти за ечемика - работи целия ден. И вечерта, като свърши работата, дадат му ечемик и той казва: „Хей! Едва го стигнах." Няма да бъдеш впрегнат кон да влачиш вълна, ти, човекът, който се стремиш към Бога, към новия живот. Бог иска всички хора да го разбират. И Бог не съди никого. Христос казва: „Отец никого не съди и е дал съдбата на Сина." Отец за стария живот не се интересува, а пък Синът се интересува. Синът е, който събира кредита, от кого има да взема и бащата казва: „Събирай. И каквото събереш, събереш. Мен няма какво да казваш." Ти си син. Защо? Защото събираш дълговете на бащата.
А пък има едно отношение, синовно отношение на разбиране вътре. Казваме: „Всички сме синове Божии!" Всички, кои всички? Ако всички бяхме синове Божии, то животът другояче щеше да тече. Ние говорим, ние вземаме неща, които не са верни. И затова Бог не може да ти бъде баща. Той ти е турил някой кон за баща, някой вол ти е турил за баща, някоя

овца ти е турил за баща. Някоя птица ти е турил за баща, за майка и от там ти ще се учиш, да дойдеш до онова положение. Казваш: „Аз съм син Божи." Така като се разглежда живота, тогаз ще дойдем до едно голямо противоречие. В какво седи истинският живот, в какво седи семейството, радостта на хората? В онова, истинското разбиране на света. Всичко онова, което е създадено в света, всичко е хубаво, всичко е добро. Но злото седи в неразбирането на нещата! Не ги разбираме.
Та ще си турите за желание чрез закона на любовта да влезете в правия път. Да обичате хората без закон. Да е свойствено на вас да обичате. Щом обичаш със закон, ти си във външната любов. То е хубаво. Най-първо ще учите външната любов. До тогаз, докато се тревожите за хиляди работи [...]. Вие имате право да се тревожите. Не ви казвам да не се тревожите, но ще си носите тревогата спокойно. Тя е ваше богатство. И ще се спреш един ден и ще си кажеш: „Защо се тревожа? Ама, не [се] тревожа!" Въпросът не е там, да не се тревожиш. Казано е в закона, че не трябва да желае човек. Че там е всичкото изкуство: да не желаеш. Индусите казват: „Убий всяко желание!" Това не разрешава въпроса: Убий всяко желание. Не подхранвай чужди неща.
Та рекох, сега не искам да ви забавлявам с работи, от които няма да се ползувате. Аз ви говоря сега за неща, които знаете. И после вие казвате: „Как трябва да се поправи животът?" По този начин животът не се поправя. В същината си той не се поправя. Срещнеш един, който ти дължи и искаш да питаш ясновидеца дали ще плати или не. Кое е по-хубаво тогаз: да знаеш или да не знаеш? Ти казваш: „Ама той е ясновидец." Откраднали са ти пари. Казва ти някой ясновидец: „Не бой се, след една седмица тия пари ще се намерят." Хубаво, отлично е това. Този ясновидец е отличен. Този ясновидец ще си остане такъв, какъвто си е!
Сега някой ти казва: „Ти едно време си бил Данаил, Исайа." Мен са ми разправяли. Един ми казва: „Казват ми, че съм бил учен човек, Исайа, Данаил, Иезекиил. А пък аз съм загубил всичко това." Има нещо по-велико и по-високо от това, което хората търсят. Всичко това е хубаво. По-добре е нищо да не знаеш. Как ще разберете? По-добре е да бъдеш невежа, отколкото да бъдеш учен. Че ти си един съдия. Учил си [2] 1 година, за да станеш адвокат, да знаеш всичките закони, цепиш законите. Като дойде това, осъждаш хората. Защо ти е това знание? С това оправяш ли хората? За тая работа има много специалисти. Ти, ако искаш, напусни това. Напусни го, но ако разбираш, ако знаеш новото. Не да се освободиш (преждевременно). Някои искат да се освободят от адвокатство или от какъв да е занаят. Не се освобождавай преди да си намерил пътя. Престани да мислиш за онова, което те смущава. Ти казваш: „Трябва да се учим." И сега учението се развива по същия начин. Едно време хората са вярвали, знаели са едно, второ, трето, но и досега тия неща, които са изучавали, още не ги разбират. Как е създадена материята, не знаят. И

атомите са създадени от нещо, от йони. Има много неща да се учат. И за да разбереш работите хубаво, ти трябва да престанеш да мислиш заради* тях. В истинското, вътрешното учение е така. И затова Писанието казва: „Прости." Нищо повече. Някои турят закона, а пък някои казват: „Прости му, не му дръж кусур." Защото ти, докато ти се смущаваш от хората, ти не можеш да намериш пътя. Не, че това, което държиш, е лошо, но този път, по който вървиш, той няма да донесе онова, което ти търсиш. Та едновременно у вас трябва да се яви раздвояване на живота. Казва някой: „Раздвоих се." Ще се раздвоиш, трябва да се раздвоиш. И след като се раздвоиш, трябва да се отречеш. Да престанеш да мислиш за онова, за което си мислил досега. И като дойде новото, за какво ще мислиш? Представете си сега, че по новия начин искате да ликвидирате работите. И казвате: „Защо съм дошъл тук?" За да се научите да живеете по новия начин. Там е силата.
заради - за (бел.ред.)
Представете си, че имате едно общество, дето хората не се държат отговорни, и кой каквото даде, не го търси. Рекох, новият човек трябва да бъде от тези. Той седи и казва: „Аз ще се помоля на Господа да накаже този човек." Че той живее в стария човек. И като дойде Христос, да съди света, той ще дойде да съди старите хора. Един казва: "Ще ни съди Христос." Докато не те осъди Христос, ти човек няма да станеш.
Та рекох, при новото разбиране ти най-първо ще освободиш сърцето си от всички ония тежести, които имаш. Ще се оставиш свободен. В света има много работници, които носят товар. Всички хора носят. Много малко хора ще срещнеш, които нямат никакъв товар. И като го срещнат, казват: „той е лентяй." Така разбират. Бедността считат за порок. В новото разбиране другояче се постъпва.
И сега, както проповедникът (в прочетената глава) казва: „Да пишеш много книги, край няма. Едно нещо ти трябва: Бой се от Бога." И аз ви рекох, каквото и да правите, всичките тия работи са хубави, но обичай Бога, нищо повече. Не, че онова, което имаш, е лошо. То е учение, много книги имате и всички тия книги са едно приготовление за онова, ще ви кажа: да се освободите. Раздай книгите си на другите. Тия книги, от които сте учили, не ви трябват вече. Но аз ви оставям сега едно нещо: Да обичате. Ще кажете: „Где да Го намерим, да Го обичаме?" Тогаз не можеш да си държиш изпита. Ако не знаеш как да обичаш, твоята работа е свършена. И после искате да знаете дали обичта ви е права или не. Там сте на кривата страна. Ще обичаш, нищо повече. В любовта няма никакъв грях. Щом мислиш, че любовта не е права, това не е вярно. В любовта няма никакъв грях, нищо повече. Там човек се освобождава. Някой казва: „Дали аз не греша?" В новия живот, там всичко е единство. Там като влезете, ще разберете. Там другите ще работят, а пък вие ще се ползувате. Те ще работят, ще продават, а пък вие ще се ползувате.

Та рекох сега, обичайте Бога, нищо повече. Едно правило сега, извън конския живот. Научете се да обичате Бога, нищо повече. Научете детето да обича Бога, нищо повече. Научи го как да обича Бога. Кажи му и това дете ще знае. Това не ви давам като закон, но ви говоря как трябва да се разбира новото. Вие сте от много добрите хора. Едно време бяхте в рая. Хубаво беше. И като съгрешихте, оголяхте. Искахте повече, Бог ви даде дрехи и ви изпрати в широкия свят. Какво лошо има в това, че тук живеете? То е във вашето разбиране. Всеки, който не знае да обича, той е гол, нищо повече. Докато Господ ти говори отвън и ти казва: „Адаме, как си?" - То е външния живот. Една спънка туря там, едно препятствие: „Няма да ядеш от това дърво!" Ще кажете: „Защо съм ял?" И това не е лошо, че сте яли. В широк смисъл на думата, ти си носиш товара сега. И Господ казва тогаз: „Като ял Адам от запретеното дърво, понеже Адам стана като един от нас да разбира доброто и злото, да не би да яде от дървото на Живота!" И затова го изпъди. Понеже учен човек не си, не знаеш как да употребяваш доброто и злото. То е голяма наука, ако не знаеш как, съвсем ще загазиш. „И като стана един от нас, да го изпъдя навън." Защо ви изпъди Господ? Защото ти стана като него. А пък, за да се запазят отношенията в света, то онзи, когото обичаш, той трябва да те изпъди навън. Вие искате да седите при онзи, когото обичате. Там е вашето заблуждение. То е външната любов. Сега малцина от вас могат да го приложат.
Сега не ви казвам това, да го приложите в живота. Но рекох, разрешението седи там. Щом искаш да те обичат, ще те изпъдят. Защото любовта дава свобода и следователно ще те изпъдят. Един мъж, като обикне жена си, ще у даде свобода и ще у каже: „Свободна си вече." Една жена, като обикне мъжа си, ще му даде свобода и ще му каже: „Свободен си сега." Ако тя го обикне, въпросът е разрешен. Казваш: „Защо ще бъде така." Чудни сте някой път! Че ако се облечеш с червена дреха, какво лошо има? Или си туриш синя дреха, какво лошо има? Или, ако си турите каквато и да е форма, где е лошото? Или някой път не ти дават пари. Защо? Някои път ти казват: „Вземи си пари, направи си каквато дреха искаш." Тогаз ще заприличате на онзи турски бей. Турците, когато избират жена, сами не могат да ги избират. Този бей изпраща да му избират една хубава невеста и като я избрали, довели му я и са го оженили за нея, по турския закон, по стария, не по сегашния. Тя се открила на него и го попитала: „На кого да се откривам и на кого да не се откривам?" Тя била грозотия. Той не я обичал. Той ѝ казал: „Разкривай се на когото искаш, само на мен да не се разкриваш."
Обичай Бога и си гледай работата. Но трябва да знаете, че докато на онзи, когото обичате, не му дадете свобода, или другояче казано: до тогаз докато на един човек не му дадеш свобода, той да се прояви, тъй както си знае, то е човешкото. Не да му дадеш правила, наставления, как да обича, как да гледа. Не, то е човешкото. Ще оставиш Бога да се проявява в човека както

знае. Бог живее вътре. Ние сме дошли до вътрешния живот. Ти ще оставиш Бога да се прояви. Може някои работи да ти са неприятни. Няма да мислиш върху това. Та свободата седи в това, да оставите Бога в себе си да се прояви така, както намери Той за добре. По какъв път, по какви начини, то е Негова работа. Вие ще кажете: „От где да знаем?" Няма какво да знаеш. Остави ти Господа. Той ще си намери пътя. Той ще направи както Той знае. Вие искате да знаете, как да обичате. Любовта не е ваша. Остави сега. Стори онова, което Господ ти каже. Някой казва: „Каквото Господ ми казва." Под думите: „Каквото Господ ти каже," ние разбираме нещата, които се отнасят до нашия личен живот сега. А трябва да дойдем до разбиране на живота, на онова, което Бог иска да върши в нас.
И всичките страдания, които произтичат в света, произтичат от това, че Бог иска да се освободим. Той насила не се освобождава. Той, за да ни накара да Го оставим свободен, създава ни мъчнотии. Хиляди мъчнотии ще ни създаде, за да Го забравим. Вие искате да турите правила, как да обичате. Във външната любов, в човешката любов, така е. Но в Божията любов няма закон. Като дойдем до нея, ще имаме едно свещено чувство, ще кажем: „Всичко онова, което любовта върши, е право." Това човек да го съзнава. Трябва да го съзнавате. Един ден, когато дойдеш до това разбиране, ти ще проумееш тая велика тайна.
Казах ви, че нищо няма да ви говоря. Но с това, което говорих, нищо не съм ви говорил. Едвам съм ви казал: Обичайте Бога, истинското, реалното. Другото е празни ясли. Вие сте го слушали, слушали. Вие всичкото го знаете, но да обичаш Бога, то е новото. И тая Божия любов, като влезе в дома ви, тя ще внесе светлина, радост и веселие, ще ви съедини с Невидимия свят, ще ви избави от онзи ад, в който сега живеете. Адът не е нещо лошо. Вие не сте ходили в ада. И музика има там, и представление, театър, много хубави неща има там. В ада ще бъдеш.
Така като се говори, ще кажете: „Не ми харесва това учение." Дали ви харесва или не, това е друг въпрос. Когато се говори за Истината, дали харесва човек или не, то е друг въпрос. И когато някой говори, може да не ми се харесва, но това е друг въпрос. Важното е, дали е там законът на любовта, която води към Бога, закон, дето Бог се проявява. Защото ако не дойде в нас Бог да се прояви, ние не можем нищо да направим. Трябва да дойде Бог във вас, за да ви научи как да обичате. Ти можеш да кажеш: „Този човек е циганин." Оставете това, дали е циганин или не. То е въпрос до съзнанието: да обичаш тая душа, това съзнание. Бог може да ти каже: „Този човек ще го обичаш." Ти казваш: „Но той не е такъв." То е по човешки. Господ ще ти каже: „Елате, да ти покажа, как да обичаш хората." Сега вие се намирате в едно трудно положение. Виждате, че светските хора имат повече, отколкото религиозните. Така трябва да бъде. Ти казваш: „Че аз толкоз години, как се моля!" Вие сте като онзи Исав, който казваше на баща си: „На мене нищо не си дал." В оная притча, която Христос

привежда, големият син казал на баща си: „На мене нищо не си дал, а пък онзи син, който сега е дошъл и се е скитал и изпил всичко, ти му даде угощение, теле му заколи. Той утре онова, което имам, и него ще вземе." Ние не се спираме на другия, големия син, твоето недоволство е от големия син в тебе, а пък онзи, който е закъсал, казва: „Татко, съгреших, не съм достоен." Той е малкия син, който се връща сега. И ти не заколваш за онзи, недоволния син телето, няма за какво да колиш за него, а колиш за онзи, който казва: „Не съм достоен." Бащата показва каква е голяма Неговата любов. Когато видите, че Бог оказва милост към хората, да не ви смущава това.
И рекох сега, тайната на новия живот седи в обичта. Научете се да обичате! Ще кажеш: „Да обичам ли? Аз съм женен!" Или ще кажеш: „Да обичам ли? Но аз съм млада мома!" Оставете вашата мъжщина, женщина, всичко това. Обичайте, нищо повече. Който разбира, разбира. Така трябва да ти олекне. Има много хора, които се измъчват. Трябва да [се] даде една свобода. Оставете се свободни. Не само вас да оставят свободни, но и вие да останете свободни. Не, че сега постъпвате криво. Но вие сега създавате в живота си препятствия и си туряте спънки и не може да успявате. А пък тия спънки трябва да се премахнат, а пък те не могат да се премахнат другояче, освен трябва да дойде Духът. Казано е: „И ще изпратя Духа си." Христос е казал: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще се вселим във вас и тогаз Аз ще ви се изявя." Това е една от дълбоките тайни. „Аз и Отец ми ще дойдем и ще се вселим във вас и аз ще ви се изявя." Отец ще дойде и ще покаже, какво е Неговото отношение; и Синът ще дойде, новият живот е в това: „Аз и Отец сме едно."
Та сега гледайте да дойде Бог във вас и Христос с Него заедно и да ви се изяви Христос и да ви покаже, по кой начин вие можете да проявите любов към Него. Той ще ви покаже как трябва да разбирате. Ако Христос и Бог не дойдат във вас, вие няма да имате едно разбиране и тогаз животът ви ще върви по същия начин. Ако дойдат и придобиете онзи, широкия живот, бремето, което носите сега, както една орехова черупка ще падне и вие ще се освободите от голям товар. Обичайте Бога, за да дойде Той във вас и Христос да дойде. Сегашният ви живот е отличен. Много добър е животът ви сега. Сега да заминете за другия свят, там ще ви приемат. Как ще ви приемат? Съвсем другояче седи работата: богатият и сиромах Лазар са наблизо, казват си. Едно вътрешно състояние е това, дето богатият не може да бъде на мястото на Лазар и Лазар не може да бъде на мястото на богатия.
Обичайте се сега и не се критикувайте. Вие казвате: „От мене нищо няма да стане." Какво няма да стане: цял човек си. Знаеш да ядеш да свириш, да учиш. Какво искаш повече? Не си някой вол. Не си някой кон. Конят и той е добър. Конят, като седи при тебе, той не се тревожи. Той казва: „Понеже господарят ми знае да свири, аз се ползувам от неговото свирене."

Обичай Бога и имай широки възгледи за живота. В това отношение не съдете, за да не бъдете съдени. И с каквато мярка мерите, ще ви се възмери. А пък новото е: Обичай, нищо повече! Обичай Бога във всички хора! Това е разрешението на онзи дълбок въпрос. А пък ще останат само думите на тая беседа. Обичайте Бога! А пък всичко друго, това са тълкувания, пояснения. Може и без тях. Всичко друго е за пояснение. А пък да знаете само това. Да знаете как да обичате. Обичай! И когото обичаш, не може да те обиди и ти не можеш да се обиждаш. В новата любов, обиди няма. Този, който я разбира. Що е Небето? - Място, дето не се обиждат. Що е адът? - Място, дето се обиждат. Докато се обиждате, в ада сте. Там има университет за обидите. А пък ще се учите сега на онзи живот, дето няма обиди. Да престане обидата.

Божията любов носи пълния живот. (Три пъти.)

6 часа и 40 минути

Гимнастични упражнения.

Съборна беседа Четвърти съборен ден Събота,
22.VIII.1936 г. Изгрев

1936_08_22 Основни черти на новото
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот

ОСНОВНИ ЧЕРТИ НА НОВОТО

'"Бой се от Бога, и пази заповедите Му!"
Еклисиаст, 12:13

"Бой се от Бога!" — Такова е било разбирането на стария проповедник. — Какво нещо е страхът? Какво показва страхът? — Страхът показва, че нещо недостига на човека. Докато не знае нещо, човек се страхува. И като изпълнява волята Божия, човек все носи някакъв страх в душата си, че има нещо, което не знае. На какво се дължи страхът? — На външната любов, на изобилието. Когато е сиромах, когато нищо няма, човек не се страхува.

Проповедникът казва: "Бой се от Бога!" Аз превеждам думите му: "Люби Бога!" Като правя този превод, ни най-малко нямам предвид да примирявам хората с живота, нито пък помежду им. Правя един прост превод: "Люби Бога!" Това значи: Люби Този, от Когото животът иде. Животът иде от две места: от външната и от вътрешната любов. Външната любов дава всичко, а вътрешната — нищо не дава, тя взима всичко; външната любов събира хората на едно място, а вътрешната ги разделя. Който не разбира любовта, той намира голямо противоречие в тези думи. Мнозина искат да придобият вътрешната любов. Те говорят за неща, които не разбират. — Защо? — Защото, като говорят за вътрешната любов, те подразбират външната. Вътрешната любов ще се изучава отсега нататък. И тя има свои методи, свои закони, които трябва да се изучават. Започнете ли да изучавате тази любов, вие ще се натъкнете на съвършено различни методи и закони от тези, които досега сте прилагали в живота си. Вътрешната любов води човека във висш свят и му казва, че всичко, което става в света, е за доброто на тези, които любят Бога. И като не е привикнал на тези велики закони, на методите, с които възвишеният свят си служи, човек се намира пред голямо противоречие.

Сега, колкото и както да се стремя да ви помогна да разбирате, ще се намеря пред невъзможност. — Защо? — Защото пред вас е поставена преграда, която ви пречи да виждате и разбирате нещата от възвишения свят. Колкото и да обичате една котка, едно куче, или един вол, те никога няма да ви разберат, защото между вас и тях стои голяма преграда. Между душите на хората има преграда, която им пречи да се слеят в едно.

"Бой се от Бога!" — Кога ще престане човек да се страхува от Бога? — Когато се освободи от страха, от своето животинско състояние. Когато

казват на някого да не бъде животно, това значи, да не служи вече на външната, но на вътрешната любов. Който се е освободил от своето животинско състояние, само той може да служи на вътрешната любов. Животното не е нищо друго, освен израз на външната любов. То не подозира даже, че съществува и вътрешна любов. Тази е причината, поради която животните са спрели развитието си. Когато казваме, че някое същество не се развива, ние имаме предвид, че това същество служи само на външната любов. Въпреки това, и хората търсят неща, които нищо не могат да им донесат. Те търсят богатства, слава, почести. Какво ще им донесе богатството? Ако са богати, ще ядат повече, ще се обличат разкошно, ще се разхождат с файтони и автомобили. Какво ще донесе това богатство за тяхното вътрешно повдигане? — Ще си поживеем малко, че каквото ще да става. — Ще си поживеете, но ще дойде ден, когато това, което днес ви занимава, утре няма да ви интересува. Тогава вие ще се намерите в положението на богат човек, който има всичко на разположение, но зъбите му са опадали, стомахът му е развален. Слагат на трапеза пред него хубаво опечена кокошка, но той я погледне и казва: Не ме интересува вече кокошката. — Защо? — Стомахът ми е развален.

И тъй, не е достатъчно само да имаш желание да ядеш, но за да прогресираш, трябва да знаеш, каква храна да ядеш. Избягвайте еднообразна храна! Много книги са писани по въпроса за храненето, много знания са дадени, но на хората е дотегнало вече от много знания. Те са чели и четат вестници, разкази, романи, философски и научни съчинения, и повече не им се чете. — Защо? — Защото не могат да намерят това, което търсят. Едно време те са се задоволявали с книгите, но сега вече не се задоволяват.

Като проследяваме живота на съвременните хора, виждаме, че те са се отегчили не само от книгите, но и от любовта. — Защо? — Защото много се говори за любовта, а малко се прилага. Дето се обърнете, все ще чуете някой да казва, че този не го обичал, онзи не го обичал. Това са противоречия, които човек трябва да разреши, без да се спъва. Ако се спъне, това показва, че той не разбира живота. За него животът е празна работа. Той казва: Празният живот не ме интересува. Не само един човек, но много хора не се интересуват от празния живот. От какво се интересуват? — От нови знания, те учат година, две, пет, десет, придобиват много знания и пак започват да се отегчават. — Защо? — Защото между тия знания няма никаква връзка. Много от съвременните учени приличат на търговци. Те продават знанието си, както търговците — своите дрехи. Ученият, както и търговецът, счита, че като продаде знанието си, животът му ще се осмисли. В това, именно, седи неразбирането. Търговецът има право да продава стоката си, защото тя се разваля от седене. Обаче, знание,

което се разваля от седене, не е истинско. — Какво трябва да се прави, за да не се разваля знанието? — Трябва да се консервира. Но и след консервирането, пак ще се развали. Тогава, не съжалявайте за знание, което остарява. Не съжалявайте и за консервирано знание, което се разваля. Истинското знание нито остарява, нито се разваля.

Съвременните хора се нуждаят от знание, достъпно за техните умове, за да ги въведе в новия живот. Това знание се придобива постепенно, както детето постепенно расте, развива се и учи. В миналото си това дете може да е бил някакъв голям философ или учен, който е писал научни книги, но днес майка му го увива в пелени и казва: Сега ще учиш! — Ама аз съм виден философ. — Никакъв философ не си. Ще слушаш и ще учиш! Сега и най-големите философи не знаят много. Който разбира живота, той вижда, че трябва да влезе в нова фаза, в ново положение, т.е. да ликвидира със старото, да престане да мисли, че много знае. Затова, именно, Христос казва: "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие". Това не значи, че човек трябва да се превърне в плачливо дете, недоволно от живота. Той трябва да разбира живота и да се остави на Великата майка, тя да свърши работата, тя да го направлява. Той не трябва да си дава мнението, но да бъде доволен от всичко, каквото майка му прави. Деца, които не разбират живота, плачат, докачат се, считат, че никой не ги разбира. Когато майката се отнася към детето, както то изисква, веднага лицето му светва и започва да се радва. Детето иска майка му да се отнася добре с него, но как трябва то да се отнася с майка си? Следователно, когато човек е недоволен от живота си, когато се сърди, гневи и мисли, че хората не го разбират, той се намира в положението на дете, което само още не се е ориентирало. Наистина, всеки човек е неразбран, иска да го разберат, но въпреки това пак остава сам в живота. Той търси някой да уреди живота му и, като не намери такъв човек, казва, че светът не е уреден. Светът е уреден, но човек трябва да го разбира. Ето, зимно време човек сам може да си накладе огън. — Защо? — Защото знае, как се кладе огън. Кучето, обаче, колкото и да му е студено, не може само да си накладе огън. Значи, всичко зависи от умението, от разбирането на човека.

След всичко това, което хората знаят, те пак искат да им се каже нещо ново. Много неща знаят хората, но не са ги изучили, не са ги усвоили и приложили. Ще кажете, че повторението е майка на знанието. Това отчасти е вярно, но не абсолютно. Например, вие изучавате нещо, което първоначално ви задоволява. Обаче, колкото повече го повтаряте, толкова повече изгубвате интерес към него. Това става даже и с най-хубавите поезии, с най-хубавите мисли и чувства. Защо? — Липсва им нещо. И тогава, при повтарянето на такива неща, човек вече не учи, но се отегчава.

"Люби Бога!" Как ще любите Бога: отвън или отвътре? Докато е бил в рая, човек виждал Бога отвън. Щом напуснал рая, той престанал да Го вижда отвън и започнал да се моли. От осем хиляди години насам хората все търсят Господа, викат към Него, но не могат да Го намерят. — Защо? — Господ се е скрил някъде в човека и мълчи. Тази е причината, задето хората и до днес още са безверници и отричат Господа. В края на краищата те виждат, че без Бога не може да се живее.

Кой е начинът, по който можете да намерите Бога? — Единственият път към Бога е любовта. Който люби, само той може да намери Бога. Когато момата обикне момъка, той става за нея Бог. Когато момъкът обикне момата, тя става за него богиня. Обаче, един ден този Бог или тази богиня се скрива някъде, и момата или момъкът започват да плачат, да се молят, да се върне Той по някакъв начин. Кога се скрива Бог? — Когато почувства, че хората не Го обичат. Също така момъкът или момата се скрива, когато почувства, че възлюбеният е намерил друг Бог и повече не я обича. Обаче, случва се, че и вторият Бог се скрива. Тогава момъкът или момата отива при първия Бог, но и той не се показва. Дето лъжата господства, там Бог не съществува. Докато истината не възтържествува в света, Бог всякога ще крие лицето си от хората. Лъжата е причина за разочарования. Ако не обичате някой човек, можете да му кажете без всякакви заобикалки, без всякаква политика: Не те обичам — нищо повече. Какво правят някои хора? Те говорят лошо за даден човек, а щом го видят, започват да му се усмихват. Човек трябва да бъде честен. Ако иска да придобие нещо, няма защо да глади и да маже наоколо, но да се изкаже свободно, да изложи мотивите, заради които желае това нещо, и ще види, че хората ще го разберат. Човек сам трябва да изложи нуждите си, няма защо да очаква на хората, те да разбират нуждите му и да ги задоволяват. Никой не може да разбере човека така, както той сам се разбира. — Ама той не ме обича. — Това е неразбрана работа. Ако силният човек те обича, той ще те прегърне, ще те стисне и може да те удуши. Защо ти е такава любов? Прегръдки, целувки, които задушават или препятстват на човека да расте и да се развива, не са на място. Всички хора познават тия прегръдки и целувки, и затова търсят нещо ново. те казват, че туй е стара любов. Наистина, старата любов представя празни ясли, които нищо не придават на човека.

Сега, за да се домогнат до новата, до великата любов, хората постоянно употребяват едни и същи изречения: Да се обичаме!

— Кой ви забранява да се обичате? — Да правим добро! — Кой ви забранява да правите добро? — Да имаме добро отношение едни към други! — И това сте свободни да правите. Ако остане на хората отсега

нататък да правят това, тяхната работа е свършена. Ако искате да се учите, как да обичате, вижте, как малките деца обичат. Някои деца разбират и прилагат любовта по-добре от възрастните, а даже и от младите моми и момци.

Каквото и да се говори на съвременните хора, те всичко знаят. Те се нуждаят от ново нещо и към него, именно, се стремят. Откъде ще дойде новото? Новото ще дойде от Бога. Казано е в Писанието: "Ние живеем и се движим в Бога". Следователно, щом живеем и се движим в Бога, ние можем всичко да придобием направо от Него.

— Можем ли да отидем на небето? — Можете, разбира се. Когато се говори, че ще отидете в ада, вие вярвате. Когато се говори, че ще отидете на небето — не вярвате. Какво представят адът и небето? — Това са състояния на съзнанието, през които човек минава. Щом изгасите свещта на съзнанието си, вие сте вече в ада. Запалите ли я отново, вие сте в рая. — Защо гасите свещите на съзнанието си? — За икономия. Да гасите свещите си, да правите икономия на светлината, това е учение, наука на миналото. Човек няма право да гаси свещите, които Бог е направил. Оставете нещата да стават така, както са създадени. Когато човек дойде до положение нито да гаси свещите на своето съзнание, нито да ги пали, той е влязъл вече в правия път. Същото може да се каже и по отношение на любовта. Когато човек дойде до положение нито да люби [се влюбва], нито да разлюбва, той е влязъл в пътя на любовта. Докато хората искат да бъдат обичани, те са разбрали половината от живота, те трябва да дойдат до положение не само да искат да бъдат обичани, но и те сами да обичат. Това значи да бъде човек доволен от всички условия на живота си. Това значи самовъзпитание.

Днес всички хора говорят за възпитание. — Не, дето се говори за възпитание, там е старият живот. Как ще възпитате разбойника да не върши престъпления? Как ще възпитате грубото, неразвитото дете на добри, на правилни отношения? Каквото днес го научите, утре ще го забрави. Това възпитание е дресировка — нищо повече. Това, на което майката учи децата си, те го изоставят, не го прилагат в живота си. — Защо? — Защото при възпитанието на детето нещата не пущат дълбоки корени в съзнанието му. Майката трябва да научи детето си да обича Бога. Щом обича Бога, то ще се самовъзпита. Какво прави майката днес? Тя се поставя на мястото на Бога и казва на детето си: Ти трябва да ме обичаш, защото аз те родих, аз те отхраних и отгледах. Един ден, като порасне, това дете намира една красива мома и в лицето й вижда още една майка. Какво прави родната му майка? — Тя страда, а синът се раздвоява. Когато съзнанието на човека се раздвоява, пълнотата на живота се нарушава.

Майката казва: Синът ми не ме обича вече. — Защо не те обича? — Защото намерил втора майка. Когато човек престане да обича едного, той обича другиго. Когато на едного дава, на другиго не дава. Човек не може да дава на всички хора едновременно. Въпросът за даването се разрешава между двама души. Ако на едного даваш, на другиго няма да даваш.

Христос казва: "Ако не се отречеш от майка си, от баща си, от приятелите си, даже и от своя живот, ти не можеш да бъдеш ученик на новото учение". Този стих е тълкуван на времето си, тълкува се и сега, но въпреки това хората и до днес не са разбрали, какво искал да каже Христос с това отричане. Не е достатъчно човек да се откаже от своите близки, но той трябва да се откаже даже и от своя живот. От човека зависи да се откаже от живота си, или не. — От кой живот трябва да се откаже човек? — От временния живот, който е пълен с грешки, със заблуждения. Това е старият живот — живот на взимане и даване. Докато човек говори за взимане и даване, той не може още да влезе в новия живот. Докато се разправят с взимане и даване, хората не могат още да изправят живота си. Щом не могат да изправят живота си, те не могат да намерят правия път, не могат да придобият великите блага на живота.

Тръгнал един иманяр да търси имане. Среща друг един, който лесно може да намира скрито злато в земята. Първият казва на втория: Приятелю, ти си тръгнал да търсиш нещо. Аз търся пари, но малко още не ми достига, за да ги намеря. Имам вече девет знака, по които мога да ги намеря, но липсва ми само още един знак. Ако обичаш, покажи ми този знак да намеря парите. Ако ги намеря, и на тебе ще дам една част. — Няма защо да ти показвам никакъв знак. Ако зная, какъв е този знак, аз сам ще отида да намеря парите. Няма защо да казвам на тебе, че после да очаквам на една малка част от тях. За да придобие великите блага на живота, човек трябва да се самоотрече. Така постъпват хората, не само когато търсят пари, но и когато искат да се оженят за някоя хубава мома. Някой казва на приятеля си: Слушай, можеш ли да ми препоръчаш някоя добра и хубава мома? — Ако остане на мене да ти препоръчвам такава мома, аз ще я взема за себе си. — Не, това е метод на стария живот. Любовта не може да се предава от човек на човек. Тежко на онзи, на когото ще му препоръчват мома. която той трябва да обикне. Дойде ли до любовта, тя сама посещава човека и внася нещо ново в живота му.

Човек трябва да се стреми към новото, което носи в себе си вечна младост. Страшно е, когато човек дойде до положение на старост и мисли, че не може да се подмлади, някой казва: Ех, да съм млад сега, другояче ще живея! — Как ще живееш? — Няма да обичам толкова много жена си и децата си, колкото съм ги обичал досега. — Това не е нещо ново. То е все

едно да кажеш, че не е трябвало да оставяш парите си вън, да ги не вземе някой. Не е въпрос да пази човек парите за себе си, но той трябва да бъде от онези хора, които никога не осиромашават.

И тъй, търсете новото! Търсете новия живот! За да влезете в този живот, вие трябва да намирате във всеки човек по една добра черта, заради която да го обичате. Умният човек трябва да обича всички хора, без те да подозират това. Той ще ги обича, без да им говори сладки думи. Сладките думи са израз на външна любов. — Как ще изразите любовта си към даден човек? — Като му помогнете, когато той се намира в нужда. Да помогнеш на човека, когато се намира в нужда, без да му кажеш една дума, без да дадеш вид, че го обичаш, в това седи новото в света. Как ще накарате човека да ви говори сладко, ако той няма любов към вас? Как ще го заставите да ви гледа мило, ако той няма любов към вас? В театъра актьорите си говорят сладки думи и се поглеждат мило, без да се обичат. — Не, нещата трябва да се представят такива, каквито са в действителност.

Новият живот, за който се говори, е живот на вътрешна пълнота. Лесно се говори за него, но мъчно се живее. Като не могат да го изразят, мнозина се обезсърча-ват и казват: Като дойдем втори път на Земята, тогава ще приложим новия живот. — Да, ако не можете да го приложите в идния живот, ще го приложите в третия, в четвъртия и т.н. С отлагане и повтаряне на нещата нищо не се постига. В резултат на това отлагане, човек се натъква на вътрешно недоволство от живота. Докато не се освободи от това вътрешно недоволство, човек не може да влезе в новия живот. Думите "нов живот" подразбират пълния живот, същината на живота. Казваме, че човек трябва да влезе в новия живот. Обаче, може да се каже и по друг начин: новият живот да влезе в човека. Кое от двете положения е за предпочитане?

Коя е отличителната черта на новия живот? — Новият живот носи свобода. Той освобождава човека от всички връзки, от всички заблуждения. Каква свобода може да даде човек на коня? — Човек може да даде храна на коня и да го затвори в дама. Той го е освободил от глада само, но не му е дал още пълна свобода. Човек може да нахрани коня си, да го помилва с ръката си и да го пусне в гората на свобода. И човек може да бъде свободен по тия два начина. За да дойде в положението на коня, който е пуснат в гората на свобода, човек трябва да се развърже от всички условия, при които живее. Докато критикува, докато вижда ред несъответствия и противоречия в живота, човек всякога ще се намира в положението на кон, вързан за един дарак, да развлича вълна. Даракът е прикрепен към една площ, върху която е поставен ечемик. Конят е готов цял ден да обикаля около този дарак, за да достигне ечемика и да си хапне.

В това време, обаче, даракът се тегли, и по този начин развлича вълната. Вечерта, като се върне конят, дават му малко ечемик, и той си казва: Цял ден тичах, за да ми дадат този ечемик. Стигнах го най-после. — Не, който търси новия живот, който се стреми към Бога, той не трябва да влачи вълна на дарака, но трябва да обича всички хора, без да ги съди. Христос казва "Отец никого не съди". Той е дал свобода на Сина си да съди. Отец не се интересува от стария живот, но Синът и досега не е престанал да се интересува. Синът събира кредити от този, от онзи. Бащата казва: Каквото събереш, това ще ти остане. За мене няма да се интересуваш. Ти си син. — Защо? — Защото събираш дълговете на баща си.

Съвременните хора говорят за баща си, но те забравят, че всички нямат истинско синовно отношение към него. Те казват още, че са Синове Божии. Ако всички хора бяха Синове Божии, животът им щеше да се развива правилно. Щом животът им не върви правилно, това показва, че те говорят неверни неща. Днес хората не са дошли още до съзнание да признават Бога за свой Баща. Те имат такива бащи, които ще ги научат, какво значи баща, какво значи истинско синовно отношение. — Ама аз съм Син Божий. — Така не се говори. Като разглеждате живота си, обществата, семействата, вие се натъквате на противоречия, които показват, че не сте още Синове Божии. Истинските синовни отношения не пораждат никакви противоречия между баща и син. Дето има такива отношения, там има истинско разбиране на живота. Дето тези отношения не съществуват, там злото се ражда.

И тъй, който иска да влезе в правия път на живота, той трябва да живее според любовта. Да живеете според любовта, това значи да обичате всички хора без закон. Обичате ли със закон, вие сте във външната любов, т.е. в тази любов, която носи тревоги, страдания и разочарования. Не е лошо нещо тревогата, но човек трябва спокойно да я носи; тя е негово богатство. Казвате, че за да не се тревожи, човек не трябва да има никакви желания. Не е въпросът и в желанията. Изкуство е човек да няма желания, но как може да постигне това? Индусите, например, казват, че човек трябва да убие всяко желание в себе си. — Не, желанията не трябва да се убиват. Нещастията на човека не се дължат на това, че той има желания, но че подхранва в себе си чужди желания. Следователно, пазете следното правило: Не подхранвайте чужди желания в себе си. Като пазите това правило, животът ви донякъде ще се подобри.

Съвременните хора се стремят към знание. Те искат да знаят много, да минават за учени. Някои пък се заблуждават, че в миналото някога са били едни от видните пророци: Данаил, Исаия, Иезекил и т.н. Ако наистина са били един от тези пророци, къде е знанието им? Не е въпрос човек да бъде

учен като този или онзи пророк. Важно е да приложи знанието си за благото на човечеството. Срещате един съдия, учен човек, свършил университет, знае езици, но като разглежда някое дело, току осъди един човек на смърт. Този човек е извършил някакво престъпление, наистина, но смъртното наказание ли е единственият път за изправяне на човека? Ако осъдите човека на смърт, по-добре е да бъдете невежи. — Тогава да се откажем от съдийството, от адвокатството. — Ако сте намерили правия път, ако сте придобили новото в живота си, откажете се от старите служби и задължения. Обаче, преди да сте намерили правия път, не бързайте преждевременно да напущате работата си. Не мислете за онова, което ви смущава. — Какво трябва да правим? — Да учите. Учете така, че каквото знаете, да го разбирате и прилагате. Това е вътрешното знание. За да дойдете до това знание, от нищо не трябва да се смущавате.

Имайте готовност да прощавате. Кой каквото ви каже, туряйте го настрана. Не се дръжте за закона, но за любовта. Нека любовта бъде мярка в живота ви. Смущавате ли се от хората, обиждате ли се от тях, вие никога няма да намерите пътя. Ще се лутате насам-натам, но няма да намерите това, което търсите. Докато дойдете до правия път, вие ще се раздвоите. Това е необходимо. — Защо? — Защото онзи, който се е раздвоил, само той може да се отрече. Самоотрича се човек от старото и приема новото. Щом приеме новото, той започва да изучава нови начини, как да живее в новия път. В какво седи новото? — Новото се отличава от старото по начина на даването. В стария живот човек дава и очаква да получи нещо. В новия живот човек дава, без да очаква. За да дойде новият живот, старият трябва да бъде осъден на заличаване. Казвате, че Христос ще съди хората. Да, Христос ще ги съди. Докато не ги осъди, те човеци няма да станат. Който иска човек да стане, той трябва да се остави напълно в ръцете на Христа. Новият живот иска свободни хора: свободни по сърце, по ум, по воля. Който е обременил ума и сърцето си с голям товар, той трябва да се освободи. Много работници има в света, които чакат за работа. Те искат да пренасят товар от едно място на друго, за да им се плати. Дайте товара си на тях, а вие бъдете свободни. — Да не работим ли? — Не, свободните хора по ум и сърце ще работят по нов начин: за изправяне на живота си, за придобиване на велики блага.

Проповедникът казва: "Бой се от Бога! Колкото книги и да пишеш, те нямат край". Аз пък казвам: Каквото и да правите, едно е важно за вас — да любите Бога. Що се отнася до книгите, които сте писали и изучавали, те са дали своето. Няма защо пак да се връщате към тях. Тези книги са били приготовление за освобождаването ви. Раздайте книгите си на тия, които идат след вас. Те ще учат от вашите книги, а вие ще обичате Бога. — Къде ще Го намерим? Как ще Го обичаме? — Това е ваша работа. Този е един от

сериозните ви изпити, който непременно трябва да издържите. Ако започнете да питате, как да обичате, или дали правилно обичате, вие ще пропаднете на изпита. Обичайте! — нищо повече. В любовта грях няма. Любовта освобождава човека от греха. Любовта обединява всички хора. В нея има единство. Това е едно от качествата на новия живот.

"Люби Бога!" Научи и детето си да люби Бога. Това изисква новият живот. Новият живот е връщане на човека там, откъдето е излязъл. Едно време човек беше в рая. Той пожела да отиде в широкия свят, да учи, да придобие повече от това, което му беше дадено. Тази е причината, задето той сгреши и оголя. Като се отдели от Бога, човека разбра, какво нещо е оголяването. Който не обича, той оголява. Докато Бог говореше на Адама отвън, той беше във външния живот. Една спънка беше поставена на Адама: да не яде от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Адам пристъпи тази заповед, вследствие на което трябваше да излезе вън от рая. Бог каза: "Понеже Адам стана като един от боговете, да познава доброто и злото, той трябва да напусне рая, за да не яде от дървото на живота и придобие безсмъртие". Велика наука е да знае човек, как да се ползва от доброто и злото. Който не знае тази наука, той съвършено ще пропадне. Адам беше учен човек, но сгреши. За да не се наруши хармонията и равновесието в рая, той трябваше да излезе вън, да отиде в школата на широкия свят.

Следователно, когото обичате, той ще ви изпъди от рая. Вие искате да седите при онзи, когото обичате. Щом не можете да останете при него, вие страдате. Това е проява на външната любов. Малцина разбират това. Малцина могат да приложат любовта в живота си. Те трябва да знаят, че като обичат и като ги обичат, ще ги изпъдят от рая. Когато мъжът обича жена си, той й дава пълна свобода и казва: Свободна си вече! Когато жената обича мъжа си, тя му дава пълна свобода и казва: Свободен си вече! — Защо трябва да си дадат свобода? — Това е красивото в живота. Какво лошо има в това? Колкото е това лошо, толкова лошо е, че някоя жена е облякла червена, синя или жълта рокля. Нищо лошо няма в това. Важно е човек да знае, кое кога да употребява.

Един турски бей решил да се ожени за красива, добра мома. Според стария турски обичай, близките му трябвало да изберат момата. Те му избрали мома по свой вкус и разбиране. След като се оженили, тя свалила булото си и се показала на мъжа си. За да изпълни тогавашният закон, младата булка запитала мъжа си: На кого да се откривам? — Откривай се на когото искаш, но на мене само не се откривай. Защо й отговорил така? — Защото видял, че била много грозна.

"Люби Бога!" — Люби Бога в човека! Докато не дадеш пълна свобода на човека, Бог да се проявява в него, както Той разбира, ти не го обичаш. Даваш ли му правила, как да живее, как да обича, какво да прави, кого да гледа, това е човешка любов. Остави Бога свободно да се проявява в човека и за нищо повече не мисли. Може някои работи да не ти харесват — това нищо не значи. То е твое разбиране. Оставете Бога в себе си и в своите ближни свободно да се проявява, както Той знае. Това значи свобода. Как, по какъв начин ще се прояви Той, това е Негова работа. Бог сам ще си проправи пътищата. — Ама как да обичаме? — Това не е ваша работа. Любовта не е ваша. Бог е любов, а не човекът. Вие трябва да разбирате живота правилно, да се оставите на Бога, Той да работи у вас, както иска. Страданията и мъчнотиите, които хората преживяват, се дължат на факта, че те искат да се наложат на Бога, да се освободят от Неговото влияние. Как ще се освободят? Каквото и да правят, те не могат да се освободят от любовта. Божията Любов не търпи никакъв закон. Дойдете ли до нея, вие ще се изпълните със свещено чувство и ще кажете, че всичко, което тя върши, е право и добро. Каквото любовта върши, вие ще го считате за велика тайна.

И тъй, новото в живота е да обичате Бога. Тази любов, именно, ще внесе у вас радост, веселие и светлина. Тя ще ви свърже с невидимия свят и ще ви извади от ада, в който сте били досега. И адът не е лошо място. Там има и музика, и театър, и забави. — Ще кажете, че това учение не ви се харесва. — То е друг въпрос. Важно е човек да говори истината. Важно е човек да намери любовта — пътят към Бога. Без тази любов човек нищо не може да направи. Когато любовта дойде у вас, тя сама ще ви научи, как да обичате. Тя ще ви каже, че трябва да обичате всеки човек като душа. Докато правите разлика в любовта си, едного обичате повече, а другиго — по-малко, вие сте още в човешката, във външната любов.

Съвременните хора често изпадат в противоречия, като виждат, че на светските хора се дава повече, отколкото на религиозните, те се намират в положението на големия син, в притчата за "блудния син", който изказал недоволство пред баща си, че заклал теле за по-малкия му брат. В тази притча Христос изнася два принципа в живота: смирение и недоволство. След като ял, пил и опропастил всичко, по-малкият син се върнал при баща си, да иска милост от него. Той му казал: Татко, сгреших пред тебе и пред небето. Приеми ме като един от твоите слуги. Не съм достоен да се нарека твой син. Бащата се зарадвал на сина си и заклал за него най-угоеното теле. По-големият син се върнал от нивата недоволен, че бащата дава угощение на брата му, който всичко изял и изпил. Той не пожелал да види голямата любов на бащата, а прибързал да изкаже недоволството си с думите: Аз работя толкова много, но ти никога не закла за мене едно теле.

Бащата искал да покаже на големия си син, че той не може да заколи теле на недоволството. Сега на вас казвам: Не се смущавайте, когато видите, че Бог проявява милостта си към хората.

"Люби Бога!" — Тази е тайната на новия живот. Научете се да обичате! Млади и стари, женени и неженени, моми и момци — всички трябва да обичате! Не се ограничавайте едни други! Не си поставяйте никакви спънки. Само Духът е в състояние да премахне всички спънки и ограничения, които хората взаимно са си създали. Казано е в Писанието: "Ще изпратя Духа си". Христос казва: "Аз и Отец ми ще дойдем, ще се вселим във вас, и Аз ще ви се изявя. Аз и Отец ми едно сме". В изявяването на Сина седи новият живот. Отворете сърцата и душите си, да се всели Бог у вас, да ви се изяви Христос и да ви покаже, как да обичате. Ако Отец и Синът не дойдат у вас, вие ще останете със старите си разбирания. Дойдат ли те да живеят у вас, бремето ви ще се снеме от гърба ви като орехова черупка, и вие ще се облекчите. Обичайте Бога, за да се всели Той у вас заедно с Христа. Като живеете в любовта, и в невидимия свят ще ви посрещнат добре. Тук може да сте близо едни до други, както бяха богатият и Лазар, но в невидимия свят те бяха далеч. Те представят две различни състояния. Състоянието на Лазара определя неговото място. И състоянието на богатия също определя мястото му в невидимия свят.

Обичайте се, без да се критикувате, без да се съдите. — Ама от мене нищо няма да излезе. — Как няма да излезе нищо? Че вие сега сте човек, който мисли, чувства и действа. Вие сега сте човек, който яде, учи, пише, чете. Какво повече искате? Вижте, как по-долностоящите от вас живеят и се радват, доволни са от положението си. Обичайте Бога, бъдете доволни от всичко, което ви е дадено.

Обичайте Бога във всички хора! В любовта седи разрешението на всички въпроси. В любовта на новия живот никаква обида не съществува. — Що е небето? — Място, където никаква обида не съществува. — Що е адът? — Място, където обидата съществува. Влезте в новия живот, където няма никаква обида. Там съществата живеят в пълно доволство, в радост и веселие.

''Божията любов носи пълния живот.''

4. Съборна беседа, държана на
22 август, 1936 г. 5 ч. с., София — Изгрев.

1936_08_23 Проникване
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот - Жануа

ПРОНИКВАНЕ

Добрата молитва

„В начало бе Словото"

Ще прочета 16-та глава от Евангелието на Йоан. Ще говоря върху 12-ти стих от прочетената глава: „Много още имам да ви река, но сега не можете да носите."

Ние живеем в един неустановен свят, т.е. в един свят, на който не може да се разчита. Това не трябва да ни смущава, понеже сме пътници. И много вие не знаете, понеже не можете да носите. Днес всички авторитети имат библиотеки. Един учен човек прави външни изследвания, но какво може да знае той? Много малко ще знае. Рекох, вие трябва да разглеждате живота така както е. Понякога вие се спирате и мислите, колко много знаете. Вие можете да кажете, че знаете много. Но според мене, вие знаете толкова, колкото сте изминали. Всичко, което сте извървели, вие го знаете. Това, което не сте извървели, едва сега го започвате. Вие знаете толкова, колкото децата знаят.

Сега другото положение, до което хората идват. Вие казвате: „Как ще ни приемат нас?" - Ако сте богати, ще ви приемат добре, ако сте сиромах, ще отидете да вземете нещо. Значи има два начина за посрещане. Ако сте учен, ще ви приемат по един начин, ако не сте учени, ще ви приемат по друг начин. И след това вие ще се чудите, защо понякога нещата в живота не вървят така, както вие мислите. Нещата не вървят така, както мислите, понеже онова, което ви трябва, го нямате. За пример вие мислите, че говорите това, което трябва. Не е така. Но в новия живот, в който сте влезли, вие трябва да мислите по друг начин. Някой човек ви иска нещо и ако не му дадеш, веднага лицето му се измени. Сега аз ви говоря свободно, за да придобиете и вие тази свобода, да се освободите от заблужденията, които имате в себе си. Заблужденията не са в самия живот. Вие очаквате нещо, което няма да ви се даде, което не може да дойде. Сега аз няма да се спирам върху това, което няма да дойде. Вие сами ще го тълкувате. Тъй както вие очаквате нещо, то няма да дойде по този начин. То ще дойде по съвсем друг начин. Като не дойде това, което очаквате, вие ще се обезсърчите и ще кажете: „Не струва да се живее." Това са ваши заблуждения. Вие трябва да различавате вашата скръб от вашата радост. А какъв ще бъде бъдещия ви живот, това не знаете.

Та рекох, най-първо вие трябва да освободите съзнанието си, душата си от ненужни стремежи. Прави сте да се стремите да постигнете нещо. Има

неща, за които, колкото и да се стремите на Земята, няма да ги постигнете. Но има неща, които можете да постигнете. За пример, вие можете да имате един царски обяд, но можете да имате и един обикновен обяд. Ако пък нямаш царски обяд, ти ще се смущаваш, защо да нямаш такъв обяд? Питам: ако нямаш царски обяд, какво ще изгубиш? Или можете да кажете защо да нямате власт? - Че каква власт можете да имате? Ти можеш да имаш такава власт, с която да си създадеш нещастие за себе си. Не мислете, че вие имате право да вършите каквото искате в живота си. Следователно, когато говорите за нещата, вие трябва да знаете защо ви са тия неща и как ще ги приложите. Ако още утре направите някаква погрешка с това, което имате, това показва, че вие нямате знания. Някой казва, че ти не се обхождаш добре. Това е само по отношение на тебе. Този човек, който не се отнася добре с тебе, може да се отнася добре с другите. Когато някой ти каже нещо, което се отнася до твоето съзнание, ти трябва да се справиш с него. Защо? - Защото то може да е някаква уловка за тебе. Тъкмо в този момент искат да ти открият нещо, тогава именно ще дойде дяволът и ще ти тури някаква уловка. Като пропуснеш този момент, той ще ти каже: „Сега вече си свободен." Христос казва: „Има един начин за говорене." Вие веднага казвате: „Кой е този Христос? Раждал ли се е, съществувал ли е някога на Земята?" Вие искате да знаете това, но аз ви казвам: В света съществува един Христос, който има много образи. Но всъщност Той е един. Христос казва: „Аз дойдох в света да прославя не себе си, но Този, Който ме е проводил."
И тъй, вие трябва да се освободите. Засега вие разглеждате работите от вашия личен живот. И ако нещата не стават така, както вие мислите, веднага се съблазнявате. Казвате тогава: „Това не е вярно, онова не е вярно." Или: „Това не е истина, онова не е истина." Това е право, но пътят, по който сте тръгнали, трябва да бъде прав. Дотогава, докато твоят приятел седи на пътя ти и той е една спънка. Докато твоите слуги са на пътя ти и те са една спънка. Дотогава ти не си на прав път, ти си в преходния живот. Някой си казва: „На онзи синът е жив." Той се заблуждава. Утре и неговите синове ще заминат. „Но, казва, нека израсте малко, да му се порадваме." - Няма какво да се радвате. Какво ще се радвате на това, което ще загубите? Та рекох, според новото знание ние се намираме в един свят на забавление. Прави каквото искаш. И в химията, при това преходно състояние има много преходни неща. Изобщо, всички науки са преходни. Зад тях има нещо по-съществено. И апостол Павел казва: „Докато бях дете, мислих и разсъждавах по детински, но като станах мъж, напуснах детинските работи." Сега на вас не казвам да напуснете детинските работи, но затова се изисква разбиране.
Сега аз ви говоря за любовта, но вие разбирате любовта по съвсем друг начин. Вие разбирате любовта само за себе си. Вие не можете да влезете в онова разбирателство, което ви е потребно. Сега аз ви говоря върху това,

което ви е потребно за разбирането и за приложението. Вие ще помислите, че трябва непременно да се откажете от много работи, но трябва да знаете как да се откажете и по какъв начин да се откажете. Рекох, в новата наука не трябва безпокойствие. Защо? - Защото докато се безпокоите, вие не можете да учите. Дойдете до едно положение, погледнете и виждате, че работите не вървят така, както трябва. Красивото е там, че работите не вървят, както ти мислиш. Сега аз мога да ви обясня това с ред примери. Седят две кокошки: едната я хранят много хубаво, угояват я, а другата едва на два - три дена ще ѝ дадат нещо. Онази кокошка, която е добре гледана, добре угоена, казва: „Добър е животът, има смисъл да се живее." Угоена е тя, но какво е спечелила с това? Тя се само заблуждава, защото това, което е спечелила, утре ще ѝ се вземе. А другата кокошка казва: „Вижте колко съм нещастна, колко много страдам?" - Страдаш, но поне няма да ти вземат това, което имаш. Според мене нито едната печели, нито другата. Понякога в живота идват нещастия, за да освободят човека от по-големи нещастия. А понякога щастието иде при човека, за да дойде след него още по-голямото щастие. Сега това е само начин за изяснение. Това още не е животът, който се развива. Ще дойде някой при мене да ми дотяга, че еди какво си му казал Христос, че много неща знае, че чел някои работи, по десет пъти. За пример той чел много пъти стиха: „Аз съм пътят, истината и животът." Че в Царството Божие се влизало само чрез Христа. Че и аз съм слушал много пъти тия неща. Какво има повече да се говори върху тях? Те са стари работи. - „Ама, трябва да знаеш." - Че всички хора се стремят към знанието. Но, ако ти не се освободиш от това, което знаеш, ... Ти трябва да се освободиш от старото знание, да го туриш настрана някъде, за да дойде новото, за да можеш да го възприемеш. За да облечете новите си дрехи, непременно трябва да съблечете старите си дрехи, нищо повече. Ти можеш да облечеш новите си дрехи върху старите, но питам: какво ще добиеш от това? Само ще увеличиш товара си, нищо повече. Не, хубостта е в новите дрехи. Като съблечеш старите си дрехи, ти трябва да ги туриш някъде настрана. Къде трябва да туриш старите си дрехи? Когато змията съблича кожата си, къде я туря тя? На какво място я занася? Тя я остава някъде и си носи новите дрехи.

Тогава вие ще се спрете върху нещо. Има нещо, което може да ви смути. За пример досега аз ви държах четири беседи и вие казвате: „Как може да обичаме всички?" Та ти още нямаш идея, какво нещо е да обичаш всички. Как трябва да ги обичате? За пример един е по-богат, а друг е сиромах. Можете ли еднакво да ги обичате? Това са служби само. Това са отношения. Единият е силен, а другият е слаб. Можете ли еднакво да ги обичате? Вие се спирате върху външните неща, които нямат отношение към самия живот. Това, което е слабо, то е силно. Вие трябва да изучавате новия закон. Ти си господар само на онова, в което ти можеш да

проникнеш вътре. Онова пък, което прониква вътре в тебе, то ти е господар, нищо повече. Малката искра на огъня, която прониква в дървата, тя е господар на целия огън. Изобщо, материята се прониква една в друга. И силите в света се проникват едни други. Това още не е същественото. И знанието прониква. Едно знание прониква друго знание. Онзи, който е проникнал в тебе, ти може да не го знаеш. Той ще извърши това, което той знае. - „Ама, аз съм свободен." - Това е идея, че ти си свободен. Свободен си, защото мислиш, че си свободен. Всъщност ти не си свободен. Всеки, който прониква, да намери един път, той всякога има някакво препятствие.
Христос казва: „Много работи има да ви кажа, но още не сте готови." Какво имал да каже Христос на учениците си? „Сега не можете да носите, но когато дойде Духът на Истината, той ще ви настави." Когато човек дойде до истинското знание, той е свободен вече. Някой път човек трябва да се радва. Трябва да се радва човек, но докато е в клас, той трябва да учи. Докато учи, той не може да се радва. Човек може да се радва само на онова, което е припечелил. А да се радваш на онова, което мислиш, че си припечелил това е едно заблуждение. Какво ще се радваш?
Та рекох, радостта е в новото. Но как ще изразим новото сега? Пак със стария език. Каква идея ще турите в това? Ще кажете, че духовното трябва да се обича. Как се обича духовното? Казвате, че човек трябва да се обгърне. Че как се обгръща човека? Това са все образи, външни емблеми. Силата е в знанието вътре. Не е достатъчно само да обгърнеш човека, но трябва да проникнеш вътре в него, ако искаш да го обичаш. И хората от света изучават този закон. Само така можете да влияете на човека. Един човек може да те разбере само когато проникне в тебе. Той разбира и всички твои слабости. Един човек може да е много учен, може да е светия за хората, но той така ще се постави отгоре ви, че ще ви излъже. Много пророци, много светии има в света, които се излъгват. Някой казва: „Аз вървя в правия път." Да, като тръгнеш в този път, не се спирай. И после, когато започнеш да изучаваш истината, ти не трябва от нищо да се смущаваш. Хиляди работи има, които могат да те смутят. Но вярвай, че онова, към което се стремиш, ще го постигнеш. Всички останали работи са посторонни придобивки. Щом си тръгнал в новия път, най-после ти ще придобиеш онова, което търсиш.
„Много неща има да ви кажа, но сега не можете да носите." Питам: какво искал да каже Христос? Какво имал да им говори? Понеже влизате в свободния живот, вие трябва да знаете, че нещата там не стават по принуждение. Ако искаш, можеш да изпълниш. И ако изпълниш, ще имаш придобивка, волята Божия ще дойде. Но ако не искаш и не изпълниш, ти ще носиш своите стари знания, своите стари разбирания и ще кажеш, че животът няма смисъл. Питам: щом животът няма смисъл, какво трябва да се прави? В какво седи смисълът на живота? Казвате, че

смисълът на живота седи в това, да обичате. Кого ще обичате? - „Ще обичаме един грешник." - Какъв смисъл има да обичате грешника? Не е достатъчно само да го обичате, но Христос дойде на Земята да покаже на хората, т.е. да ги научи, как да понесат греха на света, на всички хора. Той сам видя какво нещо е да носиш греха на всички хора. Да понесеш греха на хората това значи: без да си грешил, без да си се спънал някъде, ще понесеш всичките им грехове, без никакво роптание. В Писанието е казано: „Бог беше в Христа и примиряваше всички хора със себе си. Христос понесе греховете, които хората бяха направили. Казано е още: „И ще залича греховете им."
Та рекох, ако ти не можеш да проникваш, нищо не си научил. Сега ще се учите да прониквате. Ако се тревожиш, друг е проникнал в тебе. Ако не се тревожиш, ти проникваш в другите. Защо не трябва да се тревожите. Ако се тревожите, друг е проникнал в тебе и ти нищо не можеш да научиш. Ако не се тревожиш, ти си проникнал в другите и ще имаш всичко, каквото искаш. Ако се гневиш и тревожиш, други са проникнали в тебе. Ако работите не вървят добре, други са проникнали в тебе. Но и ти можеш да проникнеш в другите. За да можеш да проникваш в другите, в съзнанието ти не трябва да има никакво пропукване. Щом в съзнанието ти няма никакво пропукване, щом има единство, ти можеш да проникваш в другите хора. Когато в съзнанието на човека има единство, там грехът не съществува. Грехът седи в пропукването на съзнанието. Ти обикнеш една жена, а после дойде друга някоя жена и ти се раздвоиш. Това раздвояване е причина за пропукване на съзнанието ти. Понеже си се оженил за една жена, ти се запитваш: „Имам ли право да обичам друга жена?" С това вече се ражда грехът. Защо се ражда грехът? Защото е станало пропукване на човешкото съзнание. Когато адептът се яви при Ева, тя го посрещна и сгреши. Грехът се дължи главно на непослушанието. Ева трябваше да му каже: „Ние сме достатъчно учени, ние не търсим знанието отвън. Ние търсим вярата. Ние искаме да изучим живота така, както Бог го е създал." Това е истинското знание.
Сега и вие искате да имате слабостите на всички хора. Съвременните хора искат да бъдат богати, понеже не са такива, но те още не са готови за богатството. Те искат да станат красиви, но не са готови още за красотата. Те трябва да знаят как да се ползуват от красотата. Благата, които идват преждевременно, те носят нещастия за хората. Но това са обикновените работи. Но вашето съзнание не трябва да се пог[лъ]ща от обикновените работи. Обикновеният живот трябва да ви служи само като справка.
За пример някой е богат или държи касата на някой богат човек. Това е само за справка. „Не трябва ли да се радвам?" - Не, ти трябва сам да се справиш с това богатство. Като разбереш великия закон, ти сам ще се освободиш. Дотогава докато даваш да те освободят, ти малко знаеш. И животът на Христа на Земята не беше нищо друго, освен това, че Той сам

се постави в най-трудното положение, за да види, ще може ли сам да се освободи. Затова Христос казваше: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема." И след това Той каза: „Сега трябва да проверя тези идеи, да видя, така ли е всичко това, което съм казал." Той се показа пред хората слаб, затова Го подложиха на големи изтезания. И след това Христос се моли на Бога да го освободи. Освобождаването не дойде отвън. И сега хората плачат за Христа. И след това Христос каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си!" Тогава Бог отвътре Му показа, по кой начин може да се освободи.
Следователно, ако и вие не предадете всичко в Божиите ръце и не престанете да мислите, какво ще стане с вас, вие никога няма да се освободите. И ако вие не се молите, няма да се освободите. Вие трябва да се молите. „Ама, аз не се моля." - Ще се молиш, нищо повече. И след това ще оставиш да видиш, какви са резултатите на твоята молитва. Няма човек в света, който да не иска да се моли. Някой се моли и пак го бият. Силният човек ще се моли, и слабият ще се моли. Това е един изпит. Сега вие трябва да се учите да се молите. И като се молите, в даден случай пак нищо няма да ви дадат. Даже и като се молите най-усърдно, пак ще се покаже, като че ни глас, ни услишание на вашата молитва. И вие ще имате опитността на онзи китайски мъдрец, който бил беден, но се оженил за една красива китайка. Като живяла пет - десет години с него, един ден тя му казала: „Ти поне си умен човек, освободи ме. Не мога да живея с тебе. Аз обичам един богат търговец." - „Свободна си. Аз ти желая всичкото добро." - „Добър човек си ти." Тогава тя казала: „Освободих се от този човек, който няма нищо, но ме кара да го слушам." Сега Китай минава през такава епоха, когато търси човек, който да оправи Китай. Казали на този мъдрец: „Ти си този, който можеш да оправиш света." Като видяла, че той се повдигнал в света, тя дошла при него и му казала: „Хайде да заживеем както по-рано." Той взел едно стъкло с нектар, излива го на земята и ѝ казва: „Ако можеш да събереш този нектар, ще можем да заживеем."
Така правят и хората. Те напущат Бога във време на мъчнотии и отиват в света да живеят. [Но] там именно ти ще се измамиш. Ти трябва да живееш с онзи, който е свободен, нищо повече. Така е, ако разбирате. Казвате: „Защо Господ ми даде тези мъчнотии?" Господ, който е у вас, по този начин ви изпитва. Бог ще ви опитва много пъти. Той ще ви опитва чрез вашите деца, чрез вашия мъж и жена, чрез вашите приятели и т.н. Хиляди начини има, по които Бог може да изпитва хората. Ако се смутиш вътрешно, ти не можеш да възприемеш новото. Не казвам, че си слаб, но това са страшни страдания. Умът ти през това време потъмнява и ти не виждаш никакъв излаз наникъде. Ти търсиш излаз от това положение, не можеш да останеш така. Казваме: „Ние трябва да си имаме парички, да си

имаме къщичка." Но по този начин, както мислите върху нещата, животът ще има такова разрешение, каквото и сега има.
Та рекох, когато влезете в Божественото учение, нито мъжът, нито жената ще мислят за старостта. Когато влезете в новия живот, няма да мислите нито за богатството, нито за сиромашията, защото нито едното, нито другото разрешават въпросите на живота. Това са положения, които трябва да се разбират. Ако изпитанията в живота не дойдат, вие няма да имате никакво разбирателство помежду си. Щом дойдат изпитанията, ще кажете: „Иде часът." И Христос е казал: „Иде часът и сега е, когато ще ме напуснете и ще остана сам." Не, никой не е сам. Макар и да е казал тези думи, Христос съзнава, че Отец е в Него, вътре. Духът работи в Него.
Сега казвате: „Кажете ни нещо друго." Вие можете да четете каквито книги искате, но ако мислите да вървите по стария начин, тогава пътищата са съвсем други от тия на новия живот. Не, че те са криви, но ако искате същите постижения, ще държите старите пътища. Рекох, в дадения случай вие трябва да се справите със старото положение. Вие няма да чакате да настане мир в душата ви, но мирът вие сами ще си го извоювате. Не очаквайте други да освободят вашия мир. Ако ти сам не можеш да извоюваш това, което търсиш, ти сам не можеш да го постигнеш. Знанието, доброто и любовта не са неща, които идват отвън. Те са неща, които идват чрез големи постижения и разбирателство.
Казвате: „Аз не трябва ли да живея? Не трябва ли да обичам?" Онзи, когото обичаш, той ще те следва. Той търси щастие от тебе. И ти търсиш щастие от него. Ти мислиш, че той ще те направи щастлив. Ето де е заблуждението ти. Слугата мисли, че господарят му ще го направи щастлив, ще му даде голяма заплата. И господарят може да мисли, че слугата му ще върши добре работата, но и двамата могат да се излъжат. Там е заблуждението. Този порядък е като в един театър. Ще ти дадат една роля, която трябва да изиграеш така, както е написана. Ако актьорът е млад, ще играе някаква роля в някоя пиеса на стар човек, ще си тури брада и мустаци, ще се представи като стар дядо. Старият пък може да играе роля на някой млад и т.н. Защо е всичко това? За да се покаже на хората, какъв е животът им, как живеят.
Като ви говоря така, имам предвид, че всичко трябва да допуснете в ума си, за да видите доколко вашето съзнание е просветено. Казвате за някого: „Той е грешник." Не, ще допуснеш греха. И ако този грях не може да те окаля, това показва, че водата е силна. Както и да е, но съблазните не могат да не дойдат и да ти повлияят. Когато дойдат, тогава ще мислиш. Какво хората мислят за тебе, то е друг въпрос, но какво ти мислиш за себе си, това е право. Ти можеш да мислиш, че си постигнал нещо. Това е хубаво. И ако не си постигнал, пак е хубаво. Важно е новото, което сега иде. Най-първо ти трябва да проникнеш в себе си, нищо повече. Два начина има за проникване. Някой път ние проникваме в Бога, някой път Той прониква у

нас. Когато ние проникваме в Бога, ние се изкушаваме. А когато Бог прониква у нас, ние се избавяме от всички заблуждения, ние придобиваме. Някой казва: "Аз съм господар." - Можеш да си господар, но ще се избавиш от едно нещастие.
Наскоро ми разправяха нещо, което аз знаех, но сега ще ви го разправя така, както и на мене го разправяха. То е следното. Една стара жена, на около 80 години, живяла на една висока планина, на която имало само ледници. Защо са били тези ледници? Там са зъзнели грешните души. Те постоянно се стискали, стягали отгоре над леда. Никой не искал да знае за тях. Този лед бил само за грешните души. Това е един разказ. Тя си мислила: „Мене никой не ме обича. Един ден ще замина и никой няма да знае за това. Какъв смисъл има моят живот?" Никакъв смисъл няма животът ѝ. Като мислила така, тя съзнала, че иска да бъде обичана, но не съзнала, че и тя трябва да обича. Затова тя решила повече да работи, да си събере повече дърва, за да бъде топло в къщата ѝ. По-напред тя затваряла вратата си, но после решила, че вратата на къщата ѝ трябва винаги да бъде отворена, за да могат душите от тази ледена повърхност да влизат в къщата ѝ. Като влезли тези души, тя се стреснала и казала да се затвори вратата на къщата ѝ. Но като започнали да влизат и да излизат, тези духове си казали помежду си: „Да бъдем тихи, незабелязано да влизаме и да излизаме, да не я смущаваме."
Та рекох, ако и вие не сте в състояние, като влезе нещастието във вашата къща, вие да го възприемете, нищо не сте разбрали. Нещастието, това са ледените души. Вие трябва да оставите нещастието да влезе във вашата къща и после спокойно да влиза и да излиза, без да ви смущава. Когато тези души се просветили и те почнали тук там да си правят червен огнец. Заблуждението седи в това, че ние искаме да умрем, без да сме готови за смъртта. Ние искаме да бъдем щастливи, без да сме готови за щастието. Ти трябва да проникнеш в щастието, ти трябва да проникнеш и в смъртта. Ако не можеш да проникнеш в смъртта, ти няма защо да умираш. Ти ще умреш и ще станеш. Само когато умре, тогава човек забелязва, че се е лишил от много блага в живота. Това ще усетите сега.
Христос казва: „Аз много неща има да ви кажа, но няма да ви ги кажа, защото, ако не ги разберете и ви ги кажа, ще се спънете. Когато Духът дойде и ви покаже пътя, тогава именно ще си спомните това, което сега съм ви казал."
Сега в моите беседи аз ви говоря за голямата свобода. Ако вие искате да разрешите въпросите си, трябва да гледате другояче на свободата. Светът ще гледа по един начин, а вие ще гледате по друг начин. Това, което сега съществува в света, няма да донесе добри резултати. Вземете какво става днес в Испания. Там хората, братя едни други се убиват. Там съществуват две партии, които се избиват на общо основание. На ден се екзекутират по двеста, по триста души, а някога и по хиляда. Защо се бият? Всички търсят

свободата. Ама защо се бият? Испанците се бият заради вас. Онези, които ръководят съдбините на човечеството, казват: „Ако и вие постъпвате като испанците, ако се биете като тях, нищо няма да постигнете."
Който търси великата Истина, той не може да постъпва по този начин. Той е пример за всички. Ако един праведник отиде на войната, той няма да спре войната, но ще застави хората да се бият още повече. Той ще ги остави да се бият дотогава, докато всички се осакатят, да не остане нито един здрав човек. След това той ще вземе списъка и един по един ще почне да ги превързва, да ги праща на работа. Ще мине тази работа.
Сега вие казвате: „Ние трябва да помагаме на бедните." На кои бедни? - На онзи, който е ранен. Има бедни, които всъщност не са бедни. Тази беднотия е една сила. - „Ама, аз насила трябва да взема пари отнякъде." - С това ти ще създадеш нещастието в света. Светът не е видял още какво нещо е нещастието. Ще дойде нещастието. Ние няма да го създадем, но то само ще дойде. Пътят, по който светът може да се изправи, е път на страдания, път на болести, път на глад, на хиляди злини. Зад този път седи щастието. Сега ти вървиш накуцваш малко и казваш: „Болен съм." Защо си болен? Ти трябва да проникнеш вътре в болестта. Ако можеш да проникнеш в тази болест, ти си силен човек. Ако не можеш да проникнеш в нея, ти си слаб човек. Тази болест винаги ще те носи. Тебе ти се дава сиромашия. Защо? - За да я опиташ. Ако можеш да проникнеш в сиромашията, тогава всички богати хора ще ти дадат данък.
Сега вие имате стари разбирания и искате с тях да вървите напред. Като отидете в небето, как ще ви посрещне Христос? Той ще каже: „Като тебе такива много е имало и още има на Земята." Всеки мисли, че Христос ще го посрещне тържествено. Има нещо вярно в това, но всичко не е така, както си го мислите. Христос казва: „Верният раб в малкото е верен и в многото." Доволният от малкото е доволен и на многото. Казва Христос, че Лазар отишъл в лоното на Авраам, а богатият при кого е отишъл? В лоното на кого е отишъл богатият? За да ви посрещне Христос, Той трябва да ви посрещне отвътре. Ако бъдете гост на Христа, Той ще ви посрещне много добре. Неговият прием е много добър, но има друго едно посрещане, което не е посрещане на разбирателство.
Сега, като четете свещената книга, ще видите, че в нея има извадени много хубави работи, върху които трябва да мислите. Опитността на хилядите хора представят пътища, по които те са минали, за да се домогнат до истинския живот. Следователно и вие ще работите и смели ще бъдете. Всеки в себе си ще бъде смел. Тих и спокоен ще седиш, няма да се смущаваш. Ако си бил богат и си осиромашал, ще останеш тих и спокоен. От тебе зависи да разбереш и да проникнеш във всички ония неща, които си придобил в живота си. Богатите хора са заключени каси; учените хора са заключени каси; силните хора са заключени каси. Ти ще намериш онези ключове, с които да ги отключиш и тогава няма да седиш пред тях и да

преповтаряш техните опитности, но ще се ползуваш от техните опитности, ще придобиеш нови опитности. Защото, ако останеш на старото, ти ще станеш ненужен и за себе си. Да кажем, че преповтаряте стиха: „Аз съм пътят, истината и животът." Какво разбирате под думите „път, истина и живот"?
Та рекох, ще дойде един вътрешен изпит, да разберете докъде сте дошли. Ти може да си министър, да се намираш пред тежък пост, но няма да бягаш от министерството. Ти можеш да бъдеш военен, на изпит си - няма да бягаш от положението си. При разрешението на въпросите, работите седят другояче. Ти може да си ученик или учител, няма да напущаш науките си. „Ама, тази наука се отличава от другите." - За слабия се отличава, а за силния не се отличава. Силният ще учи и в онова, което научи, той ще се просвети. Какво лошо има в това, ако разбираш нещо по астрономия? Или какво лошо има в това, ако разбираш нещо по химия? Какво лошо има в това, ако знаеш, как е създаден светът или как е създадена земята? Земята е едва в своето начало. Какво е било първото ѝ положение, днес коренно се различава от него. Тя много пъти се е изменяла. И това състояние, в което [е] сега, ще се смени, няма да бъде постоянно. В това отношение Земята може да се сравни с къщичките на бедните хора, които постоянно се изменят. Значи Земята засега е още бедна. Запитвали учениците Христа: „Господ не можа ли по друг начин да създаде Земята?" - „Не можа, защото сега не сте готови да възприемате." Силата на човека седи в това да прониква.
Сега вие трябва да си прочетете цялата глава. Човек трябва да разбере сиромашията си и да проникне в нея. Той трябва да стане учен човек и да проникне в знанието си. Той трябва да стане добър човек и да проникне в доброто. Ако ти не можеш да проникнеш в доброто, ти няма да го знаеш. За да проникнеш в доброто, трябва да му служиш. Животът седи в това именно, в служене на доброто. Казвате: „Какво трябва да правим?" Аз ви казвам: ако слушате това, което ви казвам, вие ще придобиете нещо. Ако мене ме слушате, ще стане това, което сега става. Тогава всичко ще можете да придобиете, ще можете да станете богати, но каквото придобиете, ще ви го вземат. И десет пъти да се раждате, пак същи ще си останете. Не, че това е лошо. Но това е неразбиране на нещата. Ако животът ви сега ви завладява, защо става така? Вие мислите, че там е благото. Че има блага в живота, това е право. Това благо, което животът има, вие не можете да го задържите.
Христос казва: „Отивам при Отца си и повече няма да ме видите." Вие ще чувствувате истината вътрешно, а няма да я чувствувате отвън. Вие искате сега да видите нещата. Но разположени трябва да бъдете. Аз ви казвам, че ако искате да придобиете нещо в света, вие трябва да се молите. Това, за което сега се молите, е временно. Майката се моли да има деца, това е едно временно благо. Богатият се моли за пари. Друг някой се моли за друго

нещо. Човек може да се моли за много работи, но всичко това, за което се моли, е временно. Ако не се молиш, ти не можеш да го имаш. И бъдещето, което трябва да научиш, то ще дойде по друг начин. Там и богатият човек трябва да се моли, и бедният трябва да се моли. Бедният човек се моли на богатия, иска да го сметне, да изкара нещо от него. Само този ли е пътят за молитвата?
Има неща, които и без молитва идват. Те идват чрез знанието. Когато сиромахът влезе в къщата на някой богат, той няма да му разправя, че е сиромах, но ще види от какво се нуждае богатият. Понеже този сиромах е майстор в известно отношение, тогава той ще услужи с нещо на богатия и последният веднага ще бъде на негово разположение. Следователно изучавайте от какво се нуждаят хората. Отивате в един дом и слушате родителите да се оплакват от децата си, че не ги слушат. Вие веднага започнете да им говорите. Кажете им, че това е едно условие да им помогнете. Ако пък влезете в един дом, в който няма съгласие, от где трябва да започнете: от майката, от бащата, от дъщерята или от сина? Представете си, че ви пращам в един такъв дом. От где ще започнете? Или представете си, че ви пращам в света и ви казвам да си вземете един лотариен билет. Като вземете билета, ще спрете ли веднага? Не, ще чакате да видите дали билетът ви печели, ще се интересувате от него. Всеки от вас има лотарийни билети. Колко от вас сте спечелили? Ако не сте спечелили, това нищо не значи. Всеки от вас е спечелил нещо, което не съзнава. Много от религиозните, от вярващите искат да имат живота на светските хора. Те могат да имат този живот, но не трябва да очакват да им го дадат. Те могат да имат всичко.
Мнозина питат: „Как може да се оправи нашият живот?" Да очаквате животът да се оправи, това е заблуждение. Щом си здрав, животът ти е пълен. Щом имаш какво да ядеш и да пиеш, животът ти е пълен. Че нямаш излишни работи, това е друг въпрос. Можеш да имаш и излишни работи. Докато вие не се справите с всички неща в живота, вие не можете да се ползувате правилно. Ще кажете, че еди-кой си човек е като вас. Не, ти се самозаблуждаваш. Ти си пред един екран и си представяш нещата такива, каквито в действителност не са. От где знаеш, че еди-кой си е като тебе? Казваш, че еди-кой си не е по-праведен от тебе. Това можеш да знаеш само за себе си. За себе си можеш да мислиш така, но не и за другите. Даже и онова, което човек сам разправя за себе си, половината от него само е вярно. Той не е разправил цялата истина. Когато младата мома се жени, тя изповядва прегрешенията си. В случая младият момък е изповедника. Момата се изповядва, но тя замълчава за същественото. Досега аз не съм срещнал нито една мома, която да каже това, което трябва. Тя се изповядва, че писала на някой момък. Тя изнася такива прегрешения, които ни най-малко не са прегрешения. Какво от това, че писала на някой момък? Нищо няма в това. Който разбира, той не вижда в

това никакви прегрешения. Прегрешенията седят в това, че тя престъпила Божия закон. Понеже Бог е казал: „От това дърво няма да ядете." Грехът не е в яденето, но в непослушанието.
Та рекох, от онова, което знаете, ще изучавате това, за което ви говоря. Може някой да счита, че е правоверен. Защо е правоверен? - Защото проповядвал, както Христос проповядва. Това е заблуждение. Според мене истината седи в това, като дойде някой в света и носи истината, да гледа да се прослави името Божие. Има ли най-малък оттенък в неговото желание, да се прослави той, а не Бог, той носи вече прегрешението в себе си. Христос казва: „Господи, аз Те прославих на Земята. Прослави ме и Ти в себе си." В света прославяне има, но пред Бога е истинското прославяне. Че правите това или онова, за него ни глас, ни услишание. Речете ли да се стремите към слава, това правят и хиляди и милиони хора в света. В света има големи състезания, но който търси Славата Божия, а не търси своята слава и своето благо, той ще дойде до правилното разрешение на въпросите.
И тогава трябва да направите онзи опит, който е направил един американски слепец. Един голям американец милионер ослепял и обещал един милион долари на онзи лекар, който може да върне зрението му. Явил се един виден лекар и казал, че ще може да излекува този милионер. Трябвало да се направи някакъв нов опит. Милионерът започнал да мисли, да разпитва лекаря, дали опитът ще бъде сполучлив. В това време при лекаря се явил един беден слепец и казал: „Докато милионерът се реши да направят с него този опит, нека го направят с мене и ако излезе сполучлив, да се направи и с този богат американец." Лекарят се съгласил. Той направил опита с бедния слепец и очите му се отворили. Слепецът прогледал. После милионерът се подложил на този опит, но не излязъл сполучлив. Следователно човек сам трябва да бъде готов на всички опити. Това е само за изяснение. Дали наистина е ставало това нещо, не се знае. Важно е, че всеки, който е готов на всякакви жертви, той всякога сполучва. Който е готов за всякаква жертва и беден да е, той ще сполучи. Ако не е готов на жертва, и богат да е, той всичко ще изгуби. Той не може да постигне онова, което желае.
Та рекох, днес поне ще ме слушате в това. Ще решите в себе си без страх да направите онова, което сте разбрали. Каквото сте разбрали, да направите един опит. Това е потребно за вашето повдигане. Ако вие не се повдигнете, никакво разбирателство не очаквайте в света. Не мислете, че вие живеете само в този свят. Красотата на живота седи в общението, което можете да имате с всички души, добри и лоши. Защо? - Понеже Бог се проявява и на двете места. Вие ще изучавате великото, което Бог е създал. Недоволството може да дойде, но вие не сте отговорни за това. Недоволството е съществувало и преди вас. И онова, което сега преживявате, не е лошо. Това е работа на дявола. Той ви казва: „Виж, колко си нещастен." Той туря

своето бреме върху вас и казвате тогава: „Действително, много нещастен съм аз." Казвате: „Да не се изкушаваме." В какво седи изкушението? Друг казва: „Да не страдаме." В какво седи страданието? Ако не можеш да страдаш, ти не можеш и да се радваш. Това са две страни на разбиране. Законът е такъв. Ако не можеш да страдаш, ти не можеш и да се радваш. Христос казва на учениците си: „Много има още да ви кажа." Казват някои: „Той се прави, че е Христос." Че всеки проповедник се прави, че е Христос. Кой проповедник не се прави, че е Христос? Всеки проповедник говори какво е казал Христос от преди две хиляди години насам. Питам този проповедник: Бил ли си ти във времето на Христа, да знаеш какво Той е говорил? Ти проповядвал ли си тогава? „Ама, аз намерих истината." - Къде я намери? Истината се намира по друг начин, а не така, както ти мислиш. Когато намериш истината, ти ще почувствуваш единство с Бога. При това, трябва да има кой да те свърже. Хубостта на онова, което Христос е проповядвал, седи в това, че той е свързал света с Великото учение на Бога. Христос казва: „Аз дойдох да прославя Бога." Следователно, вън от Христа, ти не можеш да намериш тази истина. Когато някой казва, че вярва в Христа, аз подразбирам, че той не иска да се откъсне от истината. Някой казва: „Аз вярвам в Христа." - Че как вярваш? Ти вярваш, понеже някой друг човек ти е проповядвал за Христа, но той не е бил Христос. „Ама, като нашия проповедник няма друг." Всеки може да каже, че като неговият проповедник няма друг. Друг пък може да каже, че и той може да проповядва. Где е тогава истината?

Сега вие не трябва да се смущавате, че не можете да намерите истината. Не е въпросът там. Вие ще намерите истината, но дали ще можете да я разберете, там е въпросът. Слънцето изгрява всеки ден. Една реалност е това. То изгрява и за мухите, и за мравите, и за птиците, и за млекопитаещите, и за хората, но колцина от всички тях могат да разберат какво нещо е Слънцето? Има същества, които виждат, че Слънцето и за тях изгрява, но едни го разбират, а други не го разбират. Има някои същества, за които Слънцето говори вече. Ще кажете, че това е идолопоклонство. Може ли Слънцето да говори? Ще кажете, че Бог е направил Слънцето. Това са човешки предположения, но Бог е направил нещата, за да ги разбере. Не е въпросът да се разбере Слънцето, както хората го разбират, но така, както Бог го е направил. Когато дойдем да разберем Слънцето, както трябва, то никога вече няма да залязва. Ние още не сме разбрали Слънцето, както трябва.

Казвате често: „Отидоха онези, младите дни." Погледнеш се в огледалото, казваш: „Остарях вече." Погледнеш се във фотографията, която си имал в младини, казваш: „Не съм вече млад." Това е неразбиране на живота. Ако ти не можеш да проникнеш в своята старост, ти не можеш да разбереш старостта. Ако не можеш да проникнеш в своята младост, ти не можеш да разбереш и младостта. Във всичко трябва да проникнеш, за да дойдеш до

онази реалност, в която Бог се проявява. И тогава, каквото ти се каже във вътрешния живот, това всички ще ти говорят. Тогава праведните ще ти говорят, а ти ще слушаш. Грешните няма да ти говорят. Сега ти говорят и праведни, и грешни, а тогава само праведни.
Рекох, докато у вас всичко не оживее, вие още не сте на правия път. Като слушате да ви се говори това, казвате: „Що ми трябваше тази работа? Защо трябваше да се занимавам с нея?" Ако се занимавате с това, то е един опит за вас, но не мислете, че не можете без този опит. И без този опит, кога и да е в живота си, вие пак ще разберете истината, която търсите.
„Много имам да ви кажа." От две хиляди години насам Христос е в света, но така се е скрил, че никой не Го вижда. Сега си представят, какво е бил Той едно време. Някои са казвали: „Нали Той е син на онзи дърводелец? Той няма даже 35 години, пък се прави за Божествен." Това е неразбиране на нещата. Имате право да мислите така, но това не са правилни разбирания. Сега мнозина се съмняват, когато трябваше по-рано да се съмняват. Когато обаче, дяволът влезе в райската градина, първите човеци му повярваха. От тогава, като се наплашиха хората, че и днес, като дойде Христос, те пак не вярват и казват: „Оставете се, ние се излъгахме веднъж, повече не можем да вярваме." Не, веднъж само може човек да се лъже. Противоречието в учението иде от това, че се страхувате и втори път да не ви излъжат. Там е вашето заблуждение. Който разбира истината, той знае, че не може втори път да се излъже. Като дойде втори път дяволът при вас и ви накара да ядете от нещо, вие му кажете той пръв да яде, а после вие. Нека той яде, а вие го гледайте. Вие сте предметно учение за него. Втори път, като дойде дяволът при вас, вие трябва да го накарате да яде. Дойде у вас дяволът, но е нещо недоволен. Кажете му: „Покажи ми, какво нещо е недоволството." Накарайте дявола да покаже своето недоволство.
Мнозина казвате, че еди-кой си е дявола. Не, въпросът не е за дявола. Хората сами грешат. Причината, за да грешат е тяхната лакомия. Те искат повече, отколкото им е определено. Понеже и дяволът поиска повече, затова и той съгреши. И той влезе в същата категория. Съгрешението в света не дойде от самия човек. Ангелите съгрешиха повече. Вие не знаете защо ангелите изгубиха своята първа чистота. И понеже те не устояха на първата си чистота, Бог ги върза. Какво нещо е връзването? Ако питате защо е дяволът в света, и това не можете да разберете. Онова, което става, ще го разберете, но защо е дошъл дяволът в света, това не можете да знаете. За дявола трябва да се мълчи. Когато запитали едного от старите учени, от магите в света, защо е злото, той стиснал само устата си и нищо не отговорил.
Та сега и вие искате да си обясните как е произлязло злото в света. Не, дойдете ли до злото, до неговата вътрешна същност, до неговата цялост, вие ще мълчите. Вие се намирате пред едно положение да виждате защо Бог е допуснал злото в света, но така както вие разбирате злото, всъщност

не е така. И казано е: „Понеже Адам стана като един от нас, да разбира злото и доброто, нека го изпъдим вън от рая, да не би да яде от дървото на живота." Мястото, до което сте дошли в сегашния си живот, показва, че животът ви е станал сносен. Трудно е, докато добием това положение да стане животът ни сносен. Някой казва: „Не мога вече да търпя." Че не можеш да търпиш, прав е.
Христос казва: „Много има още да ви кажа, но сега не можете да носите." Сега ви трябва учение. И учението седи в това, да видите кои неща са погрешни и кои не са. Важно е за вас да видите своите погрешки и след като ги прегледате, след като проверите всичко онова, което имате, тогава ще дойдете до новото, което ще ви се каже. Другото положение, пред което се намирате, е това, че вие искате да се посветите, да разберете истината. Но дотогава, докато сте в едно напрегнато състояние, вие никога не можете да разберете истината. Затова, ще се научите да живеете така, както сегашният живот изисква. Докато сте на Земята, вие ще живеете като човек. Животът е заради вас. Вие няма да бъдете малодушни. Казва се за Христа: „Като се намери в рабски образ, той се смири."
Сега, като излезете от тук, вие ще си кажете: „Какво трябва да се прави?" Вие се намирате в положението на ученици. [Били] сте в първо отделение, били сте прилежен ученик, бил си на първо място. Минаваш във второ отделение, но ако искаш да запазиш същото положение, да бъдеш пръв ученик, ти трябва да учиш. Иначе, ще изгубиш първото си място. Сега се казва често, че човек може да влезе в рая, но и да излезе. Аз пък казвам, че човек може да влезе в рая и да не излезе. Човек дотогава ще влиза и излиза от рая, докато се научи да не излиза. Влезе ли веднъж в рая, той повече не трябва да излиза. Въпрос важен за всички е въпросът за учението. Учението не трябва да престава. Учението подразбира приложение на Божествения живот, защото Бог изисква от човека да живее. Да живее човек, това не подразбира да носи цялото бреме на света. Всеки човек ще носи по една малка част от бремето на света. Многото нещо, което ще се говори на човека, трябва да се разбере. И затова, когато говорите на себе си, говорете това, което е вярно. Някой казва: „Аз седя малко по-горе от другите, по-високо съм от другите." Други пък ще кажат, че Бог е създал хората. Да оставим този въпрос настрана. Знаем, че в началото Бог е създал света. Едно е важно за вас: не се мерете с хора, които седят по-долу от вас. „Ама, аз не съм като него." - Това не може да бъде мярка за вас. Много пъти съм ви казвал: Не се мерете нито с по-долустоящите от вас, нито с по-горестоящите, с по-възвишените същества. Знаете, че и вие сте от възвишените същества и работете, за да вървите напред.
Та сега дохождам до положението, че много неща има да ви се кажат, но няма да ги разберете. „Ама, ще се мъчим да ги разберем." Не е въпрос за мъчението. Вие преди две хиляди години се мъчихте, а сега няма защо да се мъчите. Сега ще кажете: „Господи, едно време имахме неразбиране, а

сега вече разбрахме." Защото казано е в Писанието, че когато Духът на Истината дойде, Той ще ви настави. Този е пътят. Няма какво да се морализирате. Няма да питате, кой е праведен и кой - грешник. Вашето съзнание трябва да се освободи от това. Това е привидно. Има една вътрешна правда. Вие трябва да се стремите към тази вътрешна правда. Много неща има да ви кажа, но тези неща, които са казани, трябва да се приложат.

Това, което Христос е казал на учениците си, че много неща има да им каже, но сега не могат да носят, Той го е допълнил с думите: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви настави, Той ще ви научи на всичко." Положението, в което трябва да влезете, е да знаете, че сте готови всичко да разберете. И като приложите знанието, което ви е дадено досега, като приложите всичко онова, което досега сте придобили, то ще съставя основа на вашия живот. Много неща от вашия живот, много знания са безполезни, понеже нямат основа. Когато някоя майка няма деца, казва: „Защо ми е да живея без деца?" Наистина, майката трябва да има деца. Богатият трябва да има пари. Ученият трябва да има знание. Добрият, светият трябва да има необходимата доброта и светост. Човекът все трябва да има нещо в себе си, заради което трябва да живее.

И тъй, всички трябва да си кажете: „Дошъл съм вече да разбирам това, което Христос ще ни каже." Какво ще ви каже Христос? Христос няма да ви каже да се откажете от себе си. Защо? Защото, ако от две хиляди години насам не сте се научили да се отказвате, то е безпредметно и сега да ви се говори същото. Вие няма да мязате на онзи свещеник, който проповядвал на своите пасоми, че Христос казал: „Ако някой има две ризи, да даде едната на онзи, който няма нито една." Жената на свещеника била на църква и като чула проповедта на мъжа си, казала: „Ще направя както е казал Христос." Като отишла у дома си, дала едната риза на мъжа си на един беден. Като се върнал от църква, мъжът казал на жена си да му даде другата риза, да се преоблече. „Че аз я дадох на един беден." -„Защо?" - „Та нали днес проповядваше в църквата, че който има две ризи, да даде едната на онзи, който няма нито една." - „Слушай, жена, аз проповядвах това нещо за другите хора, а не за мене."

Не, така не се разрешават въпросите. Всеки трябва да се домогне до вътрешната свобода на своята мисъл. Трябва да дойдете до онова вътрешно единство в себе си и него да слушате. Вие трябва сами да изпитвате нещата и да знаете, верни ли са или не. Сега няма да казвате, че Христос трябва да ви каже нещо. Ще кажете, че много неща са ви казани, но още не можете да ги разберете и приложите. Колко години още ви са нужни, за да ги приложите? Две хиляди години още ли ви са нужни? Не, ще кажете: „Господи, ние дойдохме вече до положението да разбираме всичко." Кажете ли така, ще започнете. Досега сте учили с неразбиране, а

сега и отсега нататък ще учите с разбиране. Това е истинското знание. Знание ви трябва сега.
Рекох, сега ще останете с мисълта да слушате. Ще видите какво днес ще ви каже Христос. Разбрали ли сте или не? Това е важно за вас. Тъй щото, щом чуете, какво Христос ви казва, ще кажете: „Господи, ние разбрахме вече това, което ни каза. Ние сме готови вече да служим. Ние сме готови на служение." Всичко друго е важно, но най-важно е служението на Бога. Следователно, каквото сега ви се каза, всичко трябва да го приложите по абсолютна свобода.

Добрата молитва

5 беседа от Учителя, държана на пети ден от Събора
23 август 1936г., София, Изгрев

1936_08_23 Проникване
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот

ПРОНИКВАНЕ

"Много още имам да ви река, но сега не можете да носите
Йоан 16:12

Съвременните хора живеят в неустановен свят, т. е. в свят, на който не може да се разчита. Това не трябва да ви смущава, понеже вие сте пътници, не можете да не минете през този свят. Защо трябва да минете през този свят – не знаете. Много неща още не знаете, понеже не можете да носите. Съвременните учени имат големи библиотеки, четат разни книги, правят научни изследвания, но в края на краищата малко знаят. Въпреки това, те мислят, че много знаят. Всъщност човек знае само толкова, колкото път е изминал. Вън от изминатия път, той нищо не знае. Той едва сега започва да изучава пътят, който не е извървял. Следователно, вие трябва да разглеждате живота така, както го виждате, какъвто е в действителност. Казвате: Като знаем толкова малко, как ще ни приемат в невидимия свят, как ще ни приемат различните общества на земята? –Ще ви приемат по два начина: като богати или сиромаси, като учени или невежи. Ако сте богати, ще ви приемат добре; ако сте сиромаси, ще ви приемат студено, защото знаят, че отивате да вземете нещо. Ако сте учени, ще ви приемат по един начин; ако не сте учени, ще ви приемат по друг начин. След това вие ще се чудите, защо нещата не стават така, както си мислите, или както ги очаквате. Нещата не стават, както очаквате, защото нямате в себе си това, което трябва. Значи, липсва ви нещо. Като не знаете, че ви липсва нещо, когато вършите една работа, вие мислите, че всичко става, както трябва. В същност не е така. Новият живот, в който се готвите да влезете, изисква права мисъл, прави разбирания, а не такива, каквито вие имате. Например, ако някой човек не ви даде това, което искате, вие веднага се настройвате срещу него. Правилни отношения ли са тези?

Сега ви говоря свободно, за да се освободите от заблужденията си. Заблужденията не произтичат от живота, те са в самите вас. Вие очаквате нещо, което не може да ви се даде и, ако не го получите, веднага се разочаровате и казвате, че животът няма смисъл. Защо не може да ви се даде това, което очаквате, няма да обяснявам. Какво е това, което очаквате, няма да изброявам. То е различно за всеки човек. Важно е да знаете, че по който начин очаквате нещата, няма да се дадат. Всички неща, които очаквате, ще дойдат по съвсем друг начин. Трябва ли за това да се обезсърчавате? Ако животът ви се обезсмисля, вие сте в свят на

заблуждения. За вас е важно да различавате истинската скръб и истинската радост. Що се отнася до бъдещия живот, няма какво да мислите. Настоящият живот е важен. Него използвайте разумно. Щом сегашният ви живот е добър, и бъдещият ще е добър.

И тъй, от вас се иска да освободите съзнанието си от ненужни стремежи, т. е. от такива стремежи, които днес не можете да постигнете. Не е лошо човек да се стреми, но има стремежи, които по никой начин не могат да се постигнат. Има стремежи, които са постижими. Например, днес вие можете да получите един обикновен обяд, но можете да получите и царски обяд. Трябва ли да се смущавате, ако не получите царски обяд? Какво ще изгубите, ако не ви се даде царски обяд? За вас е важно да си хапнете сладко, да сте доволни от храната, а това може да се постигне и с един обикновен обяд. Или, ако няма власт, трябва ли човек да е недоволен от живота? Човек може да има такава власт, с която да си навлече много мъчнотии и нещастия. – Не, и да имате власт, вие не можете да вършите, каквото искате. Следователно, когато се стремите към нещо, вие трябва да знаете, защо ви е това нещо и как ще го приложите. Ако придобиете това, към което се стремите, а не можете правилно да го приложите, вие ще направите ред погрешки. Погрешките показват, че нямате знания. Това значи, че не можете да носите. Вие трябва да учите, да различавате нещата, да знаете откъде идат. Като дойдете до това различаване, ще можете навреме да използвате онова, което ви се дава. Например, вие с години сте се стремели да постигнете нещо. Тъкмо сте пред постижението му, и някой дойде да ви разправя нещо. Това е уловка, с която искат да отклонят вниманието ви. Отклони ли се вниманието ви, вие губите вече благоприятния момент. Щом изгубите тоя момент, и изкушението се отдръпва. Затова, именно, е казано: Един начин има само на говорене. Докато дойдете до положение да различавате този начин на говорене, вие много ще се лъжете, и често ще пропущате благоприятни случаи в живота си. Затова Христос казва: „Аз дойдох в света да прославя Този, Който ме е проводил".

Следователно, вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да се освободите от своите лични възгледи, както и от външните влияния. Съвременните хора разглеждат нещата от лични разбирания и щом нещо не стане според разбиранията им, те веднага го отричат, съблазняват се и казват, че това не е вярно, не е истинно. От свое гледище те са прави, но не и от гледището на абсолютната истина. Пътят, по който вървят, не е прав. Тъй щото, всички хора трябва да знаят, че докато на пътя им, като спънка седи техният слуга, техният приятел, техният ближен, те не са на прав път. Те не са дошли още до Вечния живот, но се блъскат в преходния, във временния живот. Докато е във временния живот, човек гледа със

завистливо око на другите. Като погледне към сина на своя приятел, той завижда, че е здрав и жив, а неговият син е заминал за другия свят. – Защо трябва да завиждаш? Радвай се на сина на приятеля си. – Да беше поживял и моят син повечко, да му се порадваме. – Какво ще се радваш на това, което не е твое, и което всякога можеш да изгубиш?

Какво представя временният живот? – Той е живот, пълен със забавления. Забавления има не само в отношенията на хората, но и в самата наука. Каквато наука да вземете, наред със сериозното, в нея ще срещнете и ред забави. Зад тия забави се крие нещо съществено. Апостол Павел казва: „Като бях дете, разсъждавах по детински. Като станах възрастен, напуснах детинските работи". Това не значи, че трябва преждевременно да напуснете детинските работи. Докато сте деца, ще живеете като деца. Щом станете възрастни, от вас се иска дълбоко разбиране на нещата. Например, често ви говоря за любовта, но вие я разбирате по друг начин. Какво показва това? – Че още сте деца в разбиранията си. Ще дойде ден, когато ще пораснете и ще гледате на нещата като възрастни. Вие не можете още да дойдете до онова дълбоко разбиране, което е потребно за душата ви. Сега аз ви говоря тъкмо за това, което ви е нужно за правилно разбиране и прилагане. Това не значи, че изведнъж трябва да се откажете от много работи. За вас е важно да знаете, как да се откажете от непотребните неща, от тия, които ви спъват. Новото учение не търпи никакви безпокойствия, никакви тревоги. Докато се безпокои, ученикът не може да учи. Щом започне да учи, той достига до положение да вижда, че нещата не вървят, както трябва, и започва да се безпокои. Безпокойствието го спъва, и той спира работата си. Красотата на живота седи в това, именно, че и когато работите на човека не вървят, той пак да не се безпокои. Ще кажете: Друго нещо е, когато работите на човека вървят добре. – Това зависи от разбиранията му.

Две кокошки се разхождат в два съседни двора. Едната е угоена, защото господарят ѝ по няколко пъти на ден ѝ дава храна. Тя се разхожда самодоволно из двора, радва се на живота, защото работите ѝ са уредени. Тя не подозира даже, че господарят ѝ има предвид нейното месце. Щом види, че е достатъчно изхранена, той ще тури ножа на врата ѝ и ще я заколи. В един момент тази кокошка ще изгуби спечеленото. Другата кокошка ходи из съседния двор недоволна – няма храна. Тук рови, там рови, нищо не намира. По едно време господарят ѝ се сеща, че кокошката не е хранена и подхвърля ѝ малко зрънца. После пак я забравя. Ходи тази кокошка из двора, безпокои се, че няма, какво да яде, че работите ѝ не са наредени. Като я погледне, господарят ѝ казва: За нищо не става тази кокошка, само кожа и кости. Той е недоволен, че не може да я заколи, но кокошката запазва живота си. Кое положение е за предпочитане:

положението на угоената, или на мършавата кокошка? – Нито на едната. И двете кокошки се намират при лоши условия. В края на краищата, и двете кокошки ги очаква смърт: първата ще умре от ножа на господаря си, а втората – от своята слабост, от липса на храна. Въпреки това, хората казват: „Ела зло, че без тебе по-зле". Наистина, понякога в живота на човека идва едно малко нещастие, за да го освободи от по-голямо. Понякога пък малкото щастие носи след себе си голямо щастие.

Това са примери из живота, от които не може да се съди за неговите правилни прояви. Ще дойде някой да ми разправя, че говорил с Христа, че много неща знае, че много книги чел и т. н. Като е чел толкова много и като знае много, нека каже, какво разбира от стиха, който Христос е казал: „Аз съм пътят, истината и животът". Той ще каже, че разбира смисъла на този стих, но не знае къде и как да го приложи. Това не е знание. Истинското знание едновременно обхваща разбиране и прилагане. Ето защо, казвам: Време е вече човек да се откаже от старото знание, за да възприеме новото и да го приложи в живота си. За да облече нови дрехи, човек непременно трябва да съблече старите. Това е правото положение. Ако не иска да съблече старите си дрехи, той може да облаче новите върху тях, но с това само ще увеличи товара си, без да придобие нещо съществено. Старите дрехи трябва да се оставят настрана, а новите да се облекат. В това седи красотата на живота. – Къде трябва да оставим старите си дрехи? – Вижте, какво прави змията. Щом съблече старата си кожа, тя я захвърля настрана, като непотребна, и продължава пътя си. Направете и вие като нея. С една дума казано: Старото турете настрана, да не ви спъва, а новото облечете. Облечете се с новия живог, с новата любов – с всичко ново.

Сега, като слушате да се говори за новата любов, т. е. за любовта, която новата култура носи, вие се чудите, как е възможно човек да обича всички хора. Съвременните хора нямат представа, какво значи човек да обича всички хора. Например, един човек е богат, друг – сиромах; един е силен, друг – слаб. Можете ли да обичате всички еднакво? За да обичате всички хора еднакво, вие трябва да гледате на различните им положения, като на различни служби в живота. Това са външни неща, които нямат нищо общо със самия живот. Този, който днес е богат, утре ще бъде сиромах; това, което днес е слабо, утре ще бъде силно. Човек е господар само на онова, в което той сам може да проникне. Онова пък, което прониква в човека, е негов господар. Искрата огън, която прониква в дървата, е господар на целия огън. Изобщо, материята, както и силите в природата, взаимно се проникват. Знанието също прониква едно в друго. И хората се проникват, вследствие на което никой човек не е свободен. – Ама аз съм свободен. – Ти мислиш, че си свободен. Всъщност не си свободен. – Защо хората се

проникват едни други? – Защото срещат на пътя си препятствия. Като се проникват взаимно, те търсят път за освобождаване от препятствия.

Христос казва на учениците си: „Много още имам да ви кажа, но сега не сте готови. Когато Духът на истината дойде у вас, Той ще ви настави." – На какво? – На това, което днес не сте готови да носите. Следователно, когато дойде до истинското знание, човек е свободен вече. Щом придобие свободата, човек трябва да се радва. Обаче, докато е в училище, докато учи, той не може да се радва. Значи, човек може да се радва на онова, което е спечелил. Да се радва на онова, което мисли, че е спечелил, а всъщност не го е спечелил, това е заблуждение. Истинската радост е в новия живот. Как ще изразите новия живот? Както и да се мъчите да го изразите, вие ще си послужите пак със стария език, със стари форми. Ще кажете, например, че духовното в човека трябва да се обича. – Как се обича духовното? Друг път ще кажете, че любовта трябва да обгърне човека. – Как се обгръща човек? Каквото и да говорите, вие си служите все с неопределени образи, с външни емблеми. Силата на човека не седи в това, което говори, но във вътрешното знание. От друга страна, за да обичате човека, не е достатъчно само да го обгърнете, но трябва да проникнете в него. И светските, и религиозните хора изучават този закон, за да могат взаимно да си влияят. Когато някой човек проникне във вас, той може да разбере и добрите, и лошите ви страни, и по този начин може да ви помага. Само този човек може да помага, който ви обича. Ако не ви обича, той може да ви излъже. Не само обикновените хора се лъжат, но даже и видни пророци, светии и учени. – Как ще се лъжем, като сме тръгнали в правия път? – Ако не искате да се лъжете, а сте влезли в правия път, вървете напред, без да се спирате. Щом сте започнали да изучавате истината, от нищо не се смущавайте. Много неща могат да смутят човека, но той трябва да вярва, че всичко онова, към което се стреми, е постижимо. Който е влязъл в новия живот, той ще намери онова, което търси.

„Много неща имам да ви кажа, но още не сте готови да носите". Какво още имал да говори Христос на учениците си, което не го казал? Един ден те ще научат това, за което Христос някога е само загатнал. Едно трябва да се знае: в живота на свободата нещата не стават по принуждение, нито произволно. Там само онзи може да изпълни волята Божия, който иска, който има добро желание. Който доброволно изпълни тази Висша воля, той ще има големи придобивки. Който не я изпълни доброволно, той ще носи своите стари разбирания, своите стари знания и ще каже, че животът няма смисъл. – В какво седи смисълът на живота? – В обичта. – Кого ще обичате? Ще кажете, че грешникът има нужда от любов. – Не е достатъчно само да обичате грешника, но трябва да му покажете начин, как да понесе греховете си. – Ами как могат да се носят чуждите грехове? – Само онзи

може да носи греховете на хората, който, без да е грешил, без да се е спъвал някъде, се е нагърбил с този голям товар. В Писанието е казано: „Бог беше в Христа и примиряваше хората със себе си. И ще залича греховете им".

Казано е, че Бог живее в човека и му помага. Следователно, ако вие не прониквате едни в други, нищо не сте научили. При това, като се прониквате едни други, вие ще учите закона на различаването, да познавате, какви хора, какви същества са проникнали във вас. Ако се тревожите, това показва, че някой човек или някое същество с низък уровен ви е проникнало. Ако не се тревожите, ако имате възвишено разположение, някое същество от висшия свят е проникнало във вас, или пък вие сте проникнали в друг човек. Значи, ако се тревожите, друг някой е проникнал във вас, и вие нищо не можете да научите. Ако не се тревожите, вие сте проникнали в някого и, каквото пожелаете, можете да направите. Ако се гневите, ако работите ви не вървят добре, други са проникнали във вас. Който иска да проникне в другите, съзнанието му всякога трябва да бъде будно, без никакво пропукване, без никакво раздвояване. Дето има единство на съзнанието, там грях не съществува. Дето има пропукване на съзнанието, там грехът съществува. Когато човек се раздвои в любовта си, едновременно с това той се раздвоява в съзнанието си. Раздвояването на съзнанието пък е причина на пропукването му. Например, обиквате една жена, но след време обиквате и втора. Това раздвояване на любовта внася пропукване на съзнанието ви. Като женени за една жена, вие се смущавате от това, че обиквате втора жена. Казвате, че сте сгрешили, защото сте обикнали още една жена. Грехът е причина за пропукване на човешкото съзнание. Прегрешението на първите човеци се дължи на непослушание. Когато черният адепт се обви около дървото на забранения плод, Ева трябваше да му каже: Ние не търсим външно знание, но вътрешно. Ние търсим абсолютната вяра, която почива на опит и знание, а не вяра без опитности. Ние искаме да изучим живота така, както Бог се изявява в него. Това е истинско знание.

„Много още имам да ви река, но сега не можете да носите". – Защо Христос е казал на учениците си, че не могат да носят? – Защото не били готови. Същото може да се каже и на съвременните хора, които искат да бъдат богати, красиви, силни, учени. Те не са готови да носят това, което искат. Те не са готови още да се ползват от тия блага. Когато благата идат преждевременно, те носят ред нещастия за хората. Благата, които хората търсят, са обикновени неща, а съзнанието на човека не трябва да се занимава с обикновени работи. Обикновеният живот трябва да служи на човека само за справка. Богатството, знанието също така трябва да му служат за справка. Като разбере великия закон на живота, човек ще се

освободи от всички неща, които до това време са му служили за пособия. Когато дойде на земята, Христос се постави при трудни условия, за да види, може ли сам да се освободи. Той казваше: „Имам власт да положа душата си, имам власт да я взема". Впоследствие Той провери всичко, което беше казал пред хората. В първо време Христос се показа слаб, затова Го подложиха на големи изтезания. Той се моли на Господа да Го освободи. Като видя, че трябва да изпие горчивата чаша, Христос каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си". Бог Му показа начин, как да се освободи. Освобождаването дойде отвътре.
И тъй, докато не предадете всичко в Божиите ръце и не престанете да мислите, какво ще стане с вас, вие никога няма да се освободите. Докато не се молите, вие никога няма да се освободите. Като се помолите, ще почакате да видите, какъв е резултатът на молитвата ви. Няма човек в света, който да не се моли. И слабият, и силният се молят. Всички ще се учите да се молите и ще бъдете готови и да получите отговор на молитвата си, и да не получите. Понякога, като се молите, ще изпитате голяма празнота, няма да чуете никакъв глас, никакъв отговор. Който обича Бога, той трябва да бъде готов на всичко.

По отношение на любовта си към Бога, съвременните хора се намират в положението на една красива китайка, която не могла да прецени своя другар, виден мъдрец, и скоро го напуснала. Тя се оженила за този китайски мъдрец, но той бил много беден. Като поживяла няколко години с него, един ден тя му казала: Слушай, ти си умен, мъдър човек. Аз обичам един богат търговец, затова не мога повече да живея с тебе. Освободи ме, искам да отида при него. – Свободна си. Иди при своя въз-любен и бъди щастлива. След време Китай преживявал трудни времена, вследствие на което търсили човек, който може да оправи обърканото му положение. Този човек бил мъдрецът, когото жена му напуснала поради сиромашия. Като чула, че мъжът й започнал да се повдига в обществото, тя веднга отишла при него и му казала: Хайде отново да заживеем заедно. Вместо отговор, той взел едно шише, пълно с някакъв нектар, излял го на земята и казал: Ние ще заживеем заедно, ако можеш отново да събереш този нектар.

Такова е отношението на съвременните хора към Бога. Като се намерят пред мъчнотии и страдания, те напущат Бога и отиват в света да си поживеят. Тук, именно, те грешат. При скърби и при радости, те трябва да живеят със свободния човек, с мъдреца в себе си. – Ама защо ни се дават толкова страдания? – За изпит. Бог ви изпитва чрез децата ви, чрез мъжа ви, чрез жена ви, чрез приятелите ви, чрез всички ваши близки и познати. Най-малкото вътрешно смущение показва, че човек не е готов още да възприеме новото. Когато изпитанията дойдат, умът на човека се

помрачава, и той не вижда никакъв изход. Мнозина казват, че единственият изход от трудното положение, в което се намират, е богатството. Ако мислите така, животът ви ще бъде такъв, какъвто е днес: страдания и разочарования. Който влезе в новия живот, в Божествения живот, той не може да мисли за богатство и за сиромашия, нито за младост и старост. Това са положения, които трябва да се разбират. Те не могат да разрешат въпросите на живота.
Какво представят изпитанията? – Те са условия за познаване на себе си, за познаване на своите ближни. Щом дойдат изпитанията, вие трябва да кажете: Иде часът! Така е казал Христос: „Иде часът на изпитанията, когато ще остана сам". Въпреки това, Христос знае, че никой не е сам. Той съзнава, че Отец Му живее и работи в Него. Човек е сам, когато е на изпит, и то привидно само. Тогава той отговаря на зададените въпроси, от които проверяват, какво е научил.

Всички хора искат да чуят нещо ново. Те търсят новото, а живеят по стар начин. Старият живот води към стари пътища, към стари постижения. Ако искате да придобиете новия живот, вие ще работите върху себе си, сами да извоювате своя вътрешен мир и своята свобода. Знанието, доброто, любовта не идат отвън. Те се постигат чрез работа, чрез приложение на новите методи. – Не трябва ли да живеем? Не трябва ли да обичаме? – Ще живеете и ще обичате, но трябва да знаете, как да живеете и да обичате. Ако не знаете, как да живеете и как да обичате, вие ще се намерите в чудо от онези, които ви обичат и които вие обичате. Онези, които вие обичате, ще вървят след вас, ще искат да ги направите щастливи. И тези, които ви обичат, ще вървят след вас. Вие ще искате от тях да ви направят щастливи. В това, именно, седи заблуждението на хората. Слугата мисли, че господарят му ще го направи щастлив, като му даде голяма заплата. Господарят мисли, че слугата му ще върши добре работата си. Обаче, единият и другият могат да се излъжат. Това са положения, които актьорите играят на сцената. Дават една роля на някой актьор, и той трябва да я изиграе така, както е написана. Понякога младият актьор играе роля на стар дядо, а старият – играе роля на млад човек. Актьорите имат за цел да представят на хората в ярки черти живота им, за да могат да го коригират.

Сега, като говоря по тия въпроси, имам пред вид, че вие трябва да допуснете в ума си всичко, за да проверите, доколко съзнанието ви е просветено. Ще допуснете и греха в ума си, за да видите, ще окаляте ли съзнанието си, или не. Ако не се окаляте, водата, която тече през съзнанието ви, е силна. Каквото и да правите, съблазните ще дойдат и ще ви повлияят. Като дойдат съблазните, тогава ще мислите. Какво хората мислят за вас, не е важно. Какво вие мислите за себе си, това е важно.

Човек може да мисли, че е постигнал или не е постигнал нещо. И едното, и другото е добро. От всичко най-важно е новото, което иде сега в света. За да се домогне до новото, човек трябва да научи закона на проникването. Два начина има за проникване: или човек да проникне в Бога, или Бог да проникне в човека. В първия случай човек се изкушава, а във втория – човек се освобождава от всички заблуждения.

Една стара, 80 годишна баба живяла на една висока планина, покрита с ледове. Какво представят тия ледове? – Те са мястото, на което живеели грешните души. Тези души се движели по ледовете, треперели от студ и се сгушвали една до друга да се топлят по някакъв начин. Никой не се интересувал за грешните души, но и за бабата не се интересували. Тя често си казвала: Никой не ме обича, никой не мисли за мене. Какъв смисъл има моят живот? – Никакъв. След дълго мислене, тя дошла до съзнание, че иска да бъде обичана, но не се спряла върху мисълта, че и тя трябва да обича. Тя решила, че трябва повече да работи, да събира повече дърва, по-добре да отоплява къщата си. За да бъде обичана, тя оставяла къщата си отворена, да могат грешните души да слизат от повърхността на ледовете и да се топлят при нея. Като влизали в къщата й, те правели голям шум, нарушавали спокойствието й, заради което тя намислила отново да затвори къщата си. Щом видели това, грешните души казали помежду си: Слушайте, нека тихо и мирно влизаме и излизаме от къщата на бабата, да не я смущаваме.
Следователно, ако не сте готови да приемете нещастието у дома си, да го стоплите, вие нищо не сте разбрали. Нещастието, това са ледените, грешните души, които търсят у вас мир и тишина, да се успокоят. Оставете нещастието да влиза и излиза от къщата ви, без да ви смущава. Когато тези души се просветят, те сами ще си кладят огън, да се отопляват. Заблуждението на съвременните хора седи в това, че те говорят за смъртта, без да са готови за нея. Те търсят щастие, без да са готови за него. Човек трябва да проникне в щастието. Не може ли да проникне в него, няма защо да го търси. Човек трябва да проникне и в смъртта. Не може ли да проникне в нея, не трябва да умира. Когато умре неподготвен, човек разбира, че се е лишил от благата на живота.

Христос казва: „Много още имам да ви кажа, но сега не сте готови да носите". – Защо Христос не е казал на учениците си всичко? – Защото не са били готови да разбират. Когато човек не разбира нещата, той се спъва. Когато Духът дойде и ви покаже пътя, тогава и вие ще разберете това, което днес ви говоря. – Какво носи Духът? – Свобода. Когато разрешите правилно въпросите си, вие ще придобиете свобода. Светът гледа на свободата по един начин, а вие – по друг. Това, което става сега в света, не може да донесе добри резултати. Днес братя се бият помежду си, едни

други се изтезават. Това става днес в културна Испания. Стотици и хиляди хора на ден се екзекутират. Защо се бият испанците? – За свобода и да покажат нагледно на всички хора, че ако и те постъпват като тях, ще имат същите резултати. Който търси истината, той не може да постъпва по този начин. Той е пример за всички. Когато праведният отиде на война, той няма да спре войната, но ще остави хората да се бият, докато имат сили. След това ще започне да ги извиква един по един по списък, да превързва раните им. Като оздравеят, ще ги изпрати на работа.

Ще кажете, че трябва да се помага на бедните. – На кои бедни трябва да помагате? Има бедни, които всъщност не са бедни. За тях беднотията е благо. – Ама ние насила трябва да изтръгваме пари от богатите за подкрепа на бедните. – Това значи да създадете нещастието в света. Вие не знаете още, какво нещо е нещастие. Няма защо да си служите с насилие, изкуствено да увеличавате страданията. Те и без това ще дойдат като метод за изправяне на човечеството. Страдания, болести, глад, сиромашия са методи за изправяне на света. Зад тях седи щастието. Някой се оплаква, че е болен, че кракът го боли и не може да ходи. За да се справи с болестта, той трябва да проникне в нея. Ако може да проникне, той е силен човек. Ако не може да проникне, той е слаб човек, и болестта винаги ще го владее. Някой човек е сиромах. – Защо? – За да може да проникне в сиромашията. Ако може да проникне в нея, всички богати ще му се поклонят и ще му дадат съответен данък.
Съвременните хора се държат за своите стари разбирания и мислят, че като отидат на онзи свят, Христос ще ги посрещне тържествено. Те се лъжат. Христос ще ги погледне и ще каже, че като тях такива хора е имало на земята и в миналото, и сега ги има още. След това ще им каже: „Верният в малкото е верен и в многото". Сегашните хора са недоволни от всичко, което им е дадено, вследствие на което страдат. Това, което те очакват, да бъдат посрещнати от Христа, е вътрешен процес. Ако е въпрос за външно посрещане, Христос може да ви посрещне много добре, но това няма да ви задоволи. Важно е вътрешното посрещане – Христос да дойде да живее у вас.

Като четете Свещеното Писание, ще намерите хубави неща, върху които трябва да размишлявате. Те представят пътища, през които са минали мнозина преди вас, за да се домогнат до истинския живот. Вие трябва да се ползвате от техните опитности. Ще бъдете смели, ще работите тихо и спокойно върху себе си, от нищо несмущавани. От вас зависи да проникнете във всичко, което ви е дадено, и да го осмислите. Дали сте богати или бедни, това не е важно. Богатите, учените, силните хора са заключени каси. Вие трябва да намерите ключовете на техните каси, да ги отворите и направо да четете това, което те са придобили. Вие няма да

повтаряте техните опитности, но ще ги използвате: ще дойдете до това, което те са придобили, и ще продължите да вървите напред. Останете ли на старото, вие няма да бъдете полезни даже за себе си. Например, какво се ползвате, ако постоянно повтаряте стиха: „Аз съм пътят, истината и животът?" – Нищо няма да придобиете. Вие трябва да разбирате дълбокия смисъл на този стих и да го прилагате в живота си.

Дошло е време вече всички хора да се подложат на изпит, всеки сам да види, докъде е стигнал. Кой където е, там да си остане, на този пост ще се изпита. Ако някой е министър, като министър ще се изпита ; ако някой е военен, като военен ще се изпита; ако някой е ученик или учител, като такъв ще се изпита. – Ама тия науки се отличават от духовните. – За слабия, за невежия само се отличават, но не и за силния, за просветения. Какво лошо има в това, ако покрай духовното човек изучава още и астрономия, химия, физика, математика, геология? От тия науки той ще придобие нещо, но няма да изгуби. Какво по-хубаво от това, да знае човек, как е създаден светът, или как е създадена земята? От създаването си насам, земята е претърпяла големи промени. И сегашното ѝ състояние не е постоянно. Някои учени казват, че земята е в началото на своето развитие. В това отношение земята може да се сравни с къщичките на бедните хора, които постоянно се изменят. Значи, в днешното си състояние земята представя беден човек, който има условия да забогатява. Днес земята е бедна, защото хората не са готови още да възприемат и да носят.

И тъй, за да разреши въпросите на живота, човек трябва да се научи да прониква. Ако е сиромах, той трябва да проникне в сиромашията; ако е богат – в богатството; ако е учен – в знанието; ако е добър – в доброто. Да проникнеш в нещо, значи да му служиш. Смисълът на живота се заключава в служене на доброто. Ако не служите на доброто, вие ще изгубите и здравето, и силата, и знанието си. И сто пъти да се прераждате, в края на краищата ще останете такива, каквито сте днес. Ще ставате и ще лягате, без да придобивате нещо съществено в живота си. Христос казва: „Още малко, и аз отивам при Отца си. Няма да ме видите повече". Това значи: онези, които са готови, те ще възприемат истината вътрешно, а не външно. Вие искате да виждате нещата, но за това е нужно разположение. Който иска да придобие нещо съществено, той трябва да се моли. И сегашните хора се молят, но за временни неща. Майката се моли да роди дете – това е временно благо; богатият се моли за пари – това е временно благо; невежият и ученият се молят за знания – и това е временно благо. Бъдещите блага, към които човек се стреми, трябва да бъдат цел в живота на всички хора: богати и бедни, учени и прости. Всички хора се молят. Бедният се моли на богатия, да изкара нещо от него. Молитвата ли е единственият път за придобиване на нещо? Много неща се придобиват и

без молитва. – Как се придобиват? – Чрез знание. Когато сиромахът влезе в къщата на богатия, той няма да му разправя за положението си, но ще види, от какво се нуждае богатият, и веднага ще му услужи. Богатият като види, че сиромахът е майстор в известна област, той веднага ще приеме услугата му и щедро ще го възнагради.
Следователно, когато влезете в един дом, вижте, от какво се нуждае този дом и, ако можете, помогнете му. Ако между чле-новете на този дом има несъгласие, отде трябва да започнете да помагате: от майката, от бащата, от дъщерята или от сина?

Колкото малка да е помощта ви, това е една печалба за вас. То е все едно да купите един лотариен билет и да очаквате тегленето на билетите. Човек не печели всякога, но той трябва да постоянства, докато спечели. Религиозните хора очакват някакви блага, но искат наготово да ги получат. – Не, работа, труд се иска от човека, за да придобие това, което желае. Мнозина питат, как и кога ще се оправи животът им? – Да очакват наготово да се оправи живота им, това е заблуждение. Преди всичко, животът им е оправен. Щом човек е здрав, животът му е изправен. Щом има какво да яде, животът му е изправен. При това положение, на човека не остава нищо друго, освен да работи. – Ама излишни работи нямал. – Това е друг въпрос. И излишни работи можете да имате. Докато не разрешите важните въпроси в живота, вие не можете правилно да се ползвате от неговите блага. Срещате един човек и казвате, че е като вас. – Отде знаете това? Вие сте пред един екран и виждате нещата такива, каквито не са в действителност. Човек не трябва да съди за нещата по себе си. Даже когато говори за себе си, и тогава нещата са верни наполовина само. Той не познава целия си живот. Той знае само една част от своя живот. Когато младата мома се жени, тя се изповядва пред възлюбения си като пред изповедник. Каквото и да каже, за същественото тя ще мълчи. Тя ще каже, че е писала писма на някой момък. – Това не са прегрешения. Истинският грях на момата или на момъка седи в пристъпване на Божия закон. Бог е казал на първите човеци: „От всички плодове можете да ядете, но не и от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото". Тъй щото, грехът не седи в ядението, но в непослушанието.

И тъй, от знайното ще изучавате незнайното, т. е. това, за което сега ви се говори. – Ама аз съм правоверен, всичко зная. – Защо си правоверен? – Защото проповядвам като Христа. – Това е заблуждение. Само онзи може да проповядва истината като Христа, който е изпълнен от желание да се прослави името Божие. Има ли най-малкото желание в себе си той да се прослави, а не името Божие, прегрешенията му лежат вече на неговите плещи. Христос казва: „Господи, аз Те прославих на земята. Прослави ме и Ти в себе си!" Истинското прославяне е пред Бога, а не пред хората. Когато

правите нещо за Бога, не трябва да се чува ни глас, ни услишание за това. Ако се стремите към слава, така постъпват хиляди и милиони хора. В това отношение между хората съществува голямо състезание, но който търси славата Божия, а не своята слава и своето благо, той ще се домогне до правилно разрешаване на житейските въпроси. Който работи за слава Божия, той е човек на вярата.

Един американски милионер ослепял. Той обещал един милион долари на онзи лекар, който може да възстанови зрението му. След известно време при милионера се явил един виден лекар, който му казал, че има нов начин за лекуване на слепи. Ако е съгласен, той може да приложи новия метод върху него. Милионерът започнал да разпитва лекаря, дали този метод е сигурен, обещава ли операцията да излезе сполучлива и т. н. Докато милионерът решавал, да се подложи ли на операция, в това време при лекаря се явил един беден слепец и казал: Господин докторе, ако обичате, направете опита на моите очи и, ако излезе сполучлив, тогава направете операцията и на очите на милионера. Лекарят се съгласил и пристъпил към опита. За щастие на бедния слепец, операцията излязла сполучлива, и той прогледал. След това милионерът се подложил на същата операция, която, обаче, не излязла сполучлива. Той не могъл да прогледа.

Следователно, когато човек работи за слава Божия, той трябва да бъде готов на всякакви опити, на всякакви жертви. И бе-ден да е човек, щом е готов на жертви за Бога, той всякога печели. Който не е готов да се жертвува за слава Божия, и богат да е, той всякога губи. Той не може да постигне желанията си.

Днес искам от вас без страх да изпълните всичко, което сте разбрали. Това е необходимо за вашето разбиране. Вие не живеете само на физическия свят, следователно, нямате отношения само с хора. Вие имате общение с всички светове, с всички същества, добри и лоши. – Защо? – Понеже Бог се проявява навсякаде. За вас е важно да бъдете доволни от всичко и да изучавате това, което Бог е създал. Недоволството може да дойде, но вие не сте отговорни за него. То е съществувало и преди вас. Някога дяволът натоварил човека със своето бреме и му внушил, че е нещастен. Като не знае чие бреме носи, човек се оплаква от нещастието си. Хората не искат да страдат, но те не знаят, че ако не страдат, няма и да се радват. Скръбта и радостта са два полюса на живота, през които човек неизбежно трябва да мине.

„Много още имам да ви кажа". Днес всеки проповедник предава думите на Христа. Кой проповедник е бил във времето на Христа, да знае, какво Той е проповядвал? Ще каже някой, че е намерил истината. Как е намерил истината? Да намери някой истината, това значи да бъде в единство с Бога. Кой е в състояние да свърже човека с Бога? Силата на Христовото учение

седи в това, че може да направи тази връзка. Христос казва: „Аз дойдох да прославя Бога". Значи, вън от Христа, човек не може да намери истината. Да вярва човек в Христа, това значи да намери истината.

Мнозина се смущават, че не могат да намерят истината. Не е въпросът там. Лесно е да се намери истината, но мъчно може да се разбере. Слънцето изгрява всеки ден – това е една реалност. То изгрява и за мравите, и за рибите, и за птиците, и за млекопитаещите, и за хората, но кои от тях разбират, какво нещо е слънцето? Има същества, за които слънцето говори. Ще кажете, че това е идолопоклонство, защото Бог е създал слънцето и казал да не се покланя човек на нищо, което е създадено. Всички неща са създадени, за да учи човек по тях. Когато човек разбере слънцето, както трябва, то вечно ще грее, няма да изгрява и залязва, както става сега. И учените даже не са разбрали, какво представя слънцето. Те не разбират слънцето, както не разбират и живота. Някой се оглежда в огледало и казва: Остарях вече! Отидоха младите години! Друг някой поглежда фотографията си преди десет години и казва: Загубих вече младостта си! – Това е неразбиране на живота. Ако не можеш да проникнеш в своята младост, ти не си разбрал младостта. И ако не можеш да проникнеш в своята старост, ти не си разбрал старостта. За да дойде до реалността, в която Бог се проявява, човек трябва да прониква във всичко. Докато всичко не оживее във вас, вие още не сте на правия път. Щом всичко в човека и около него оживее, той е влязъл в правия път, той е намерил истината.

„Много още имам да ви кажа". От две хиляди години насам Христос е в света, но така се е скрил, че никой не Го вижда. Като не знаят това, хората и досега говорят за миналото на Христа, как страдал, как бил разпнат на кръста и т. н. Всички се чудят, как е възможно, толкова млад човек да води Божествен живот. – Това говори за неразбиране на нещата. Днес много хора се съмняват в Божествения произход на Христа, а всъщност трябвало е по-рано да се съмняват. Първите човеци още е трябвало да се усъмнят и да не вярват на дявола, който ги изкуси в райската градина. Тогава те му повярвали, а когато дойде Христос, не повярваха. – Защо? – Защото много се наплашили. И когато Христос дойде на земята, те казали: Веднъж се излъгахме, вече не вярваме на никого. – Не, човек може да се излъже само веднъж. Втори път той не може да се лъже. Когато дяволът дойде втори път при вас и ви кара да ядете от забраненото дърво, вие трябва да му кажете: Първо ти яж от тези плодове, а после и аз ще ям. Нека той яде, а вие гледайте само, как яде и какви са резултатите на това ядене. Мнозина оправдават греховете си с дявола. – Не, човек сам греши, и то по единствената причина, че е лаком. Лакомията е причина за греховете на хората. Те искат повече, отколкото им е определено. Някога дяволът е бил

безгрешен, но щом пожелал да има повече, отколкото му трябва, и той сгрешил. Грехът в света дойде от ангелите. Първо те изгубиха своята чистота, заради което ги вързаха. Защо ангелите са сгрешили, защо дяволът е дошъл в света, не знаете, нито можете да разберете. Един ден тия въпроси ще станат ясни. Засега, обаче, по тях трябва да се мълчи. Запитали едного от древните мъдреци: Какво нещо е злото? Той стиснал само устата си и нищо не отговорил. И съвременните хора искат да знаят, какво нещо е злото, как е произлязло и т. н. Дойде ли въпрос до злото, ще стиснете устата си като мъдре-ца, и нито дума повече. Що се отнася до същината на злото, до неговата първопричина, ще мълчите. Вие разбирате злото, но не в неговата същина, и казвате, че Адам и Ева били изпъдени от рая, защото станали като боговете, започнали да разбират доброто и злото. И ако бяха оставени в рая, имало опасност да ядат от плодовете на дървото на живота и да придобият безсмъртие. Каквото и да знаете по този въпрос, това не може да ви помогне. Вашият живот е несносен, мъчен, което показва, че се нуждаете от нови разбирания, от нова философия за живота.

„Много още имам да ви кажа, но сега не можете да носите". За да дойдете до новото, което ще ви се каже, вие трябва да учите, да видите погрешките си, да намерите начин за изправянето им и да ги изправите. След това само ще можете да разберете истината. Докато сте напрегнати, както сте сега, вие не можете да разберете истината. Искате ли по-скоро да разберете истината, трябва да ликвидирате със старото и да започнете да учите. Тогава ще живеете като човеци. И за Христа се казва, че като се намерил в рабски образ, Той се смирил.
Какво трябва да правите сега? Понеже сте ученици, вие трябва да учите. Ако сте в първо отделение и като пръв ученик минавате във второ отделение, вие трябва да учите също така прилежно, за да минете в трето, после в четвърто отделение и т. н. Не учите ли добре, вие ще загубите първото си място. Затова хората често казват, че човек може да влезе в рая, но може и да излезе. Същевременно човек може да влезе в рая и да не излезе. Той ще влиза в рая и ще излиза, докато се научи да не излиза. Влезе ли веднъж в рая, той повече не трябва да излиза. Важен въпрос за всички хора е въпросът за ученето. Човек трябва непрестанно да учи. Ученето подразбира приложение на Божествения живот. Бог иска човек да живее и да бъде доволен от живота си. Да живееш, това не значи да носиш товара на целия свят. Всеки носи по една малка част от целия товар. Смисълът на живота не е в многото, но в онова, което сте обработили и приложили. Малко да е, но обработено.

"Много още имам да ви кажа, но сега не можете да носите". Това значи: много неща могат да ви се кажат, но не можете да ги разберете. – Ще се

мъчим да ги разберем. – Не е въпрос да се мъчите. От преди две хиляди години насам вие се мъчите. Време е вече да разбирате, да се молите, Духът да дойде у вас, да ви научи, какво да правите. Казано е в Писанието, че когато Духът на истината дойде у вас, Той ще ви научи, какво трябва да правите. Този е пътят. Сега и аз ще ви кажа: Много неща още имам да ви река, но първо трябва да приложите това, което досега съм ви казвал. Като приложите всичко, което сте чули и придобили, вие ще имате вече условия да поставите здрава основа на вашия живот. Много неща и много положения в живота ви са безсмислени, без основа. Запример, каква майка е тази, която няма деца? Какъв богат човек е този, който няма пари? Значи, майката трябва да има деца; богатият трябва да има пари; ученият трябва да има знание; добрият, светият човек трябва да има нужната доброта и святост в себе си. Човек все трябва да има нещо ценно в себе си, за което да живее.

И тъй, дълбоко в себе си всеки трябва да си каже: Дошъл съм на земята да разбирам това, което Христос ще ни каже. Христос няма да ви каже да се отречете от себе си, защото това е казано вече. Ако досега не сте научили, как да се отречете от себе си, безпредметно е пак да се говори същото. Каквото е казал Христос, трябва да се приложи.
Един свещеник проповядвал в църква на своите пасоми върху стиха, който Христос е казал: „Който има две ризи, да даде едната на бедни". Жената на свещеника била в църква и чула, какво проповядва мъжът й. Като се върнала в дома си, един просяк дошъл да иска нещо от нея. Тя започнала да мисли, какво да даде на просяка. Изведнъж в главата й дошла мисълта да приложи това, което днес чула от мъжа си. Отишла в килера, извадила от сандъка две нови ризи на мъжа си и едната дала на просяка. Като се върнал от служба, свещеникът поискал от жена си една от новите ризи да се преоблече. Жена му занесла едната, но той я запитал: Де е втората риза? – Преди малко я дадох на един просяк. Постъпих точно според Христовите думи, които чух днес от тебе. – Слушай, жена, това се отнася за другите хора, а не и за мене. – Не, въпросите не се разрешават така. Човек трябва вътрешно да се домогне до своята мисъл, до единството в себе си и него да слуша. Всеки сам трябва да изпитва нещата и да знае, верни ли са или не.

„Много неща още имам да ви кажа". Това е казано от Христа преди две хиляди години. Съгласни ли сте днес с този стих? Очаквате ли да ви се каже още нещо? За да бъдете искрени, трябва да кажете, че много неща ви са говорени, но вие още не сте ги разбрали и приложили. Колко години ви са нужни, за да ги приложите? Още две хиляди години ли ви трябват? – Не, вие трябва да съзнаете, че сте дошли до положение да разбирате и прилагате. Щом кажете така, веднага трябва да започнете да учите и прилагате. Досега не сте разбирали, а отсега нататък ще учите с разбиране.

Сега ще слушате, какво ще ви каже Христос днес. Щом чуете това, което Христос ви каже, ще благодарите, че можете да разбирате вече, и ще почнете да прилагате.

„Много имам още да ви кажа". Каквото досега сте разбрали, приложете го по свобода и разположение.

5. Съборна беседа, държана на
23 август, 1936 г. 5 ч. с., София. – Изгрев.

1936_08_26 Човѣшко и Божествено
Съборна беседа

ЧОВЕШКО И БОЖЕСТВЕНО

„И там имаше някой си човек болен от тридесет и осем години. Него видя Исус, че лежи, и понеже знаеше, че от много време вече боледува, казва му: Ищеш ли да оздравееш? Отговори му болният: Господине, нямам човек да ме тури в къпалнята, когато се размъти водата, и когато аз дохождам, друг преди мене слезва. Казва му Исус: Стани, дигни одъра си и ходи. 9 И тоз час човекът оздравя и задигна одъра си и ходеше; а този ден беше събота. И казваха юдеите на изцеления: Събота е, и не ти е позволено да дигнеш одъра си."
Йоана 5:5–10

Съвременните хора се оплакват от страдания и не знаят причината за тия страдания. Много просто! Причината за страданията, нещастията, болестите, през които хората минават, се дължат на факта, че те живеят в неорганизиран свят. Какво трябва да направят, за да се справят с условията, при които живеят? Те трябва да се организират. Организирането трябва да почне от техния ум. За да се организира човешкия ум, в него трябва да се внесе нещо ново. Само новото е в състояние да опресни ума на човека.

Каква е разликата между организирания и неорганизирания свят? В организирания свят всяка част живее за себе си, но живее и за цялото. В неорганизирания свят частите живеят изключително за себе си. В организирания свят хората се познават напълно, а в неорганизирания – отчасти. Следователно, когато частите не са свързани помежду си, тогава се говори за неорганизиран свят. Като проследите личния, семейния, обществения, религиозния, духовния живот на съвременните хора, навсякъде виждате тази неорганизираност, вследствие на което те търсят добър, правилен живот. Добрият живот подразбира разумност. Разумният човек се учи от всичко и търси причината на нещата. Като се намери пред някакви противоречия или неразположения, той веднага търси произхода им, за да може да се справи с тях. Които не разбират причините за нещастията и страданията в живота си, те казват, че условията са лоши, или че обществото е виновно за всичко. Може да е така, но това не разрешава въпросите. Ако водата е нечиста, ти трябва да бъдеш разумен да не я употребяваш в това състояние. Какво можете да очаквате от един неорганизиран свят? Някой човек бил учен и е недоволен, че хората не го оценили. Той трябва да знае, че в неорганизирания свят, в който живее, хората могат да го оценяват дотолкова, доколкото го използуват.

Запример, вие имате един здрав, силен кон. Докато го използувате, вие го цените. Щом конят заболее и не може да ви служи, вие не го цените вече и го пенсионирате. Същото отношение ще срещнете и между хората.

Една от причините за страданията е тази, че хората се надценяват, присвояват си повече права, отколкото им се дават. Те се сърдят, обиждат се, недоволни са, че не им дават тези права, към които се стремят. Щом дойде за техните права, те са готови да се борят до край. Дойде ли до същите права на другите хора, те са готови веднага да ги отрекат. Правото за тебе е право и за другите. Всички неща в живота на хората произтичат от два източника: от разбиране и от неразбиране. Разбирането произвежда хармония, а неразбирането – дисхармония. Някой пее, но няма развит слух да разбере как пее, вследствие на което мисли, че е добър певец. За онзи, когото обичате, вие мислите добре; за онзи, когото не обичате, не мислите добре. Това е неразбиране на нещата, което поражда ред противоречия. Много естествено! Земята, на която живеем, е добре устроен свят, но не е още съвършен. Това несъвършенство се вижда и във всички народи. По развитие те са на степени. Като пътувате през различни държави, някъде ви посрещат добре, а някъде не искат да ви знаят. Това се случва не само в чужди за вас държави, но и в отечеството ви. Дохожда някой българин между сънародниците си, но те го приемат като чужд, не го признават за свой човек. Казват му: Ти не си от нашите. – Защо? – Защото не могат да го използуват. Докато генералът е на бойното поле, дава заповеди и печели победи, всички го признават за техен човек. Изгуби ли силата си, той вече е отхвърлен от бойната линия, никой не го признава за герой.

Сега аз ви навеждам на неща, които трябва да имате предвид. Нямате ли ги предвид, вие ще страдате. Страданията се дължат на това, че вие пътувате през неорганизирана местност. Въпреки това казвате, че Бог ще промисли за всички. Отчасти сте прави, но не напълно. Не се ли запитвате, защо Бог промисля за едни, а за други не промисля? Един болен се моли и оздравява; друг болен се моли и умира. Един се моли и му се помага; друг се моли и не му се помага. Той даже изгубва всичко, каквото е имал. – Защо става така? – Защото някои неща са човешки, а други – Божествени. Докато си млад, ти си весел, разположен. Щом остарееш, ставаш кисел, недоволен, не ти се живее, намираш, че животът няма смисъл. – Не, животът всякога има смисъл, безразлично дали си млад или стар. Само за тебе животът е безсмислен, защото си слязъл в човешкия свят, дето няма никакво изобилие, а очакваш резултати на Божествения свят. Ти трябва да дадеш ход на Божественото начало в себе си и от него да очакваш резултати. Божественото е вътре в човека, а не отвън. Веднъж дошъл на земята, човек трябва да опита и човешкото, и Божественото. Човешкото е

слабо, а Божественото – силно. Човешкото се къса, Божественото не се къса. Човешкото умира, Божественото възкръсва. Като знаете различието между тези два свята, вие трябва да опитвате нещата, да опитвате хората, кой с какви мерки работи. По този начин ще избегнете страданията и разочарованията. Какво ще се разочаровате от човек, който си служи с величини от човешкия свят? Колкото и да обещава, той никога няма да изпълни обещанието си. Преди всичко, съзнанието на този човек не е будно. То постоянно се прекъсва. Той и в пението, и в свиренето, и в говоренето си образува неправилна линия. Като разглеждате тази линия, вие не можете да очертаете пътя на нейното движение. Тя ту слиза, ту се качва, вследствие на което създава дисхармония в живота на човека. Когато той пее, вие слушате, че песента в началото върви добре. Като дойде до някое място, изведнъж се явява дисхармония, после пак се оправя и т. н. Това е човешко пение. В Божественото пение няма никаква дисхармония. Там линията и да криволичи, пак запазва възходящо направление. Същото се забелязва и в почерка на човека. Буквите на някой човек са правилни, с красиви линии, а на друг – никаква красота, никаква линия. Съвременните хора говорят за красота, без да знаят какво представя истинската красота. Те казват, че някои неща са гладки, красиви. В какво седи красотата на гладките неща? Всяко нещо е красиво на мястото си. Ако шосето, по което вървите е гладко, неговата гладкост е на място. Но ако планинският връх, по който се качвате, е гладък, това качество не е на място. Щом е гладък, той не може да мине за красив връх. Докато е на земята, човек не знае, през какви места ще мине, какви мъчнотии и страдания ще преживее. Добре е човек да предвижда всичко, което му предстои да мине, но ако не може да предвиди, поне да е готов да се справя с всички изненади, с всички мъчнотии в живота си. Той не може всичко сам да уреди, но има работи, в които никой не може да му помогне. Той сам трябва да ги нареди. Когато не може да се справи с мъчнотиите си, човек се оплаква от живота и от себе си и казва: Чудно нещо, очи имам – нищо не виждам. Уши имам – нищо не чувам. – Така е, зависи с кои очи и уши си служиш. Ако си служиш с човешки очи и уши, работите всякога ще бъдат неуредени. Ако си служиш с Божествени очи и уши, каквото пожелаеш, ще постигнеш. Ако си в човешкия живот, не очаквай постижение на идеалите си; ако си в Божествения живот, всичко можеш да постигнеш. – Ама хората не са щедри, не са благородни. – И ти не си от най-щедрите и благородните. Както ти критикуваш хората, така и тебе ще критикуват. В човешкия свят критиката се отнася до всички хора. – Еди-кой си не живее добре. – Това е в реда на нещата. Този човек няма нужното разбиране, вследствие на което разваля приятелството си с хората.

И тъй, човек е дошъл на земята да се научи правилно да живее и да слуша с Божествените си уши. Той трябва да започне с човешките си уши, а да

свърши с Божествените. Човек мисли, че всеки момент Божественото начало е в него. – Не, той още не го е турил в действие. Когато Божественото в човека започне напълно да се проявява, хората ще се разбират добре и всякога ще се обичат. Щом не се обичат, погрешката е или в самия човек, или в окръжаващите. Хората са разделени помежду си, защото имат различни интереси. Всеки гледа да задоволи себе си, жена си и децата си. Не е лошо човек да се грижи за себе си, за своя дом, но по този начин той се ограничава и не дава възможност на Божественото в него правилно и свободно да функционира. Божественото изключва всякаква обида, всякакво докачение. Обидили сте някой човек. Какво трябва да правите? Няма да му се извинявате, но ще търсите случай да му помогнете. Когато го намерите в някакво затруднение, вие веднага ще му се притечете на помощ. Помогнете ли му, той всичко ще забрави. По този начин всякаква обида, всякакво неразположение изчезва. Иначе, колкото и да му говорите, колкото и да се извинявате, нищо не помага.

Съвременните хора искат да подобрят живота си. Те лесно могат да го подобрят, но трябва да се запитат: по човешки начин ли искат да го подобрят, или по Божествен? Човешкият живот изсушава нещата, а Божественият ги опреснява и възкресява. Каквито печалби и да имаш в човешкия живот, най-после животът ти ще се обезсмисли. За да не изпаднеш в това положение, ти трябва сам да осмислиш нещата. Роди ти се дете. Кажи си: Ще се грижа за Божественото в това дете и ще съдействувам за развитието му. – Ама остарях вече. – Докато живееш по човешки, непременно ще остарееш. Щом осмислиш живота си, щом дадеш ход на Божественото в себе си, и старостта ти ще стане приятна. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие". Това значи: Ако не започнете с Божествения живот, вие ще остареете и ще се лишите от условията да влезете в Царството Божие. Човешкото представя опаковка на всички неща в живота, а Божественото – тяхната същина. Като направи една погрешка, човек бърза да се извини. Не извинявайте погрешки, които сами не се извиняват. Не препоръчвайте добродетели, които сами не се препоръчват. Човешкото отблъсква, разделя хората, а Божественото ги привлича и обединява. То е като магнит. Затова, именно, казват за някой човек, че е магентичен, т. е. привлича хората към себе си. – Как се постига това? – Много лесно. Който живее по Божествен начин, той всякога привлича хората. Мнозина не успяват в това, понеже живеят по човешки, а искат резултати на Божествения живот.

Следователно, за да дойдат до Божествения живот, на всички хора предстои велика задача: да работят върху себе си, да се изучават, и във всяка своя мисъл, във всяко свое чувство и действие да различават

човешкото от Божественото. Пишеш нещо, виж къде е човешкото и къде – Божественото. Неразположен си, виж къде се е вмъкнал човешкият елемент в тебе. Човешкото прекъсва съзнанието на хората. Те губят връзка с Божественото и търсят начин отново да възстановят тази връзка. Който живее по човешки, той се нуждае от помощта на хората. Който живее по Божествен начин, той помага на хората. Значи, просията е присъща на човешкия живот. И човешкият живот има свои добри черти, но той е временен, не може постоянно да се прилага. Той непременно трябва да се замести с Вечния, с Божествения живот.

Съвременните хора са дошли до най-опасното място – до границата на човешкия живот, дето се правят големи погрешки. Те са в положението на пътници, които се движат по хлъзгава планинска местност. Какво трябва да правят, за да преминат благополучно тази местност? – Те трябва да бъдат будни, досетливи, със силно въображение. Казват: Един живот ще се живее, да го минем, както и да е. – Не е така. Животът има смисъл, когато от човешкия се минава в Божествения. Става ли обратното, животът губи смисъла си. Адам, първият човек, изпадна в това положение. Когато беше в рая, той имаше всички условия да прояви Божественото в себе си, но всичко изгуби. Той виждаше нещата отвън, а не отвътре, вследствие на което не видя погрешката си и не издържа своя изпит. Погрешката му се заключаваше в желанието да има жена. Той вид, че му недостига нещо. Когато недостига нещо на човека, това показва, че той живее по човешки. Как, именно, се е родило желанието на Адама да има другарка, и как се е явила тя, по това са създадени много легенди.

Един еврейски равин изнася следната легенда за създаването на Адам и Ева. Той казва, че първоначално Бог е създал Адам и Ева едновременно. Ева била невидима за Адама. Той постоянно я носил на гърба си като раница, вследствие на което усещал известна тежест. Той молил Бога да го освободи от този товар. Един ден Бог скъсал връзките на товара му. Ева веднага скочила от гърба на Адама и се изправила пред него. Като я видял, Адам се зарадвал, защото усетил голямо облекчение на гърба си, но и той сам не знаел, как и откъде е дошла Ева. Дали тази легенда е вярна, или не, и ние не знаем, но вярно е, че когато хората се оплакват от страдания, от мъчнотии, това показва, че те носят тежести на гърба си и молят Бога да ги освободи, да променят условията си, да влязат в новия живот.

Мойсей пък е писал, че Бог направил Адама от червена пръст, заради което го наричат червен човек – мъж. Ева пък направил от реброто на Адама, заради което я наричат жена. Често слушате жените да казват: Защо Бог ни създаде жени? – Защото е нямало достатъчно червена пръст. Мъжът и жената се различават по естеството на материята, от която са

създадени. Това, което е направено от пръст, има едно естество; това, което е направено от ребро, има съвсем друго естество.

Когато казваме, че нещата се различават по естество, ние разбираме, че те се различават по форма, по съдържание и по смисъл. Формата на нещата е човешкото; съдържанието е духовното, а смисълът – Божественото. Смисълът на нещата свързва формата, съдържанието и смисъла. Всяко нещо, което няма смисъл, опорочава и разваля нещата. Смисълът обновява нещата. Божественото осмисля нещата, прави ги свежи, чисти – обновява ги.

Време е вече хората да влязат в Божествения живот, да дадат ход на Божествените идеи в себе си. Тези идеи ще осмислят живота им, а не човешките. Някой иска да бъде богат, силен, учен, но нито богатството, нито силата, нито учеността са в състояние да осмислят човешкия живот. Всяко нещо, което се придобива отвън, не е в сила да осмисли живота. Само Божественото може да го осмисли. Когато животът на човека се осмисли, той вижда вече пред себе си всички възможности за постигане на своите идеали. Това означава стиха от Писанието: „И ще минаваш от слава в слава". Докато минава от слава в слава, човек живее в Божественото. Минава ли от чест в безчестие, той е нагазил в човешкото. Какво трябва да прави този човек? – Единственото нещо, което може да го спаси, е да излезе от човешкото и да влезе в Божественото. Божественият живот е живот на работа. Там всеки работи, без да очаква на другите. Работа и учение – това изисква Божественият живот от човека. Само така той ще разбере неговата същина.

Като изучавате живота, вие сами ще започнете да правите разлика между човешкото и Божественото. Това различие особено ярко изпъква в любовта. Момък обича мома, готов е на всички жертви за нея. Щом се оженят, първата година още животът им се разваля. – Защо? – Защото тя си позволила да погледне друг мъж. Това е човешка любов. Божествената любов не прави такава разлика между хората. И да има някакво различие, то е в формата на нещата, а не в тяхното съдържание и смисъл. При това, в човешката любов има слизане, а в Божествената – възлизане. Когато някой казва, че не може да търпи хората, това подразбира, че той живее още в човешката любов. Докато се отегчавате от хората, вие сте в човешкия живот. Докато умовете ви се помрачават от знания, вие сте в човешката наука. Щастието е само в Божествения живот. Истинската наука е само в Божествения живот. И човешката наука е на място, но в нея липсва онази истинска връзка, която обединява всички факти, всички явления и закони в едно цяло. Тази е причината, задето всички факти и явления в човешката наука са разхвърляни, както предметите в музеите. Ако отидете в някой

народен музей, там ще намерите безразборно разхвърляни предмети, от които мъчно може да се възстанови, какъв е бил животът на този народ. Ако отидете в някой музей по естествените науки, там ще видите разхвърляни кости, черепи от различни животни, от които мъчно може да се възстановят техните форми.

Съвременните хора са дошли до по-висока фаза на развитие. По черепите, по костите на предпотопните животни те възстановяват миналите форми от животинското царство. Не само това, но същевременно те изучават главите на хората, и оттам, с най-малки подробности, определят техния характер. В заключение на своите изследвания, те казват, че всички човешки глави не са еднакво правилни. Следователно, когато някой пита какво да направи, за да подобри живота си, може направо да му се отговори: За да подобриш живота си, ти първо трябва да измениш главата си. – Как ще я изменя? – Като влезеш в Божествения живот. Само Божественият живот е в сила да измени човешката глава. Всяка енергия се използува разумно само в Божествения живот. Там и гневът, и обидата са на място. Те са енергии, които се впрягат на работа и дават добри резултати. Същото може да се каже и за добродетелите. Например, щедрост, приложена на място, може да принесе добри плодове. Щедрост, която не е приложена на място, причинява ред пакости и нещастия. Каква щедрост е тази, която уморява болния? Отивате при един болен и му занасяте много ядене. Той опитва яденето, харесва му и добре се нахранва. На другия ден положението му се влошава. В такъв случай, за предпочитане е да бъдете скържави, отколкото щедри.

И тъй, когато хората се оплакват от страданията си, това показва, че те са още в човешкия живот. В този живот, именно, нещастията и страданията никнат като гъби. Въпреки това, хората търсят щастие. Те са прави, но трябва да знаят пътя, по който щастието може да дойде. Срещате един беден, но талантлив певец. Вие започвате да мислите, как да му помогнете. Той сам може да си помогне. – Как? – По два начина: или като обикновен просяк, или като певец. Ако се постави в положението на обикновен лросяк, той ще подаде ръка на този, на онзи и ще очаква да му дадат нещо. Кой как мине покрай него, ще му подхвърли с недоволство лев-два и ще си каже: Ще му дам нещо, само да се освободя от него. Ако пък се прояви като певец, всеки минувач ще има желание да му даде нещо, като на талантлив певец да му помогне с лептата си. Щом имаш талант да пееш, ти трябва да употребиш своя талант, да придобиеш нещо съществено. Пей, приложи Божественото в себе си за подобряване на своя живот. Ако имаш сила, и нея приложи. Ако имаш търпение, гледай и него да приложиш. Всяко нещо трябва да се приложи на своето място и време. Ще търпиш, но няма да оставиш децата да те бият. Да се оставиш на деца да те

бият, в това няма никаква философия. Сега, изучавайте едновременно и човешкия, и Божествения живот, и каквото разберете, приложете го в своя личен живот. Пазете се от вкисване. Вкисването е свойствено на човешкия живот, но не и на Божествения. В Божествения живот плодовете не вкисват. Там никаква ферментация не става. Човешкото се изправя чрез Божественото. Достатъчно е човек да има силно желание да изправи живота си, за да му се помогне. Възвишени същества от Божествения свят слизат при него и му помагат. – Как става това? – По различни начини: външно – чрез други напреднали хора, и вътрешно – чрез самия човек. Кажеш ли никаква лъжа, веднага ще те коригират. Те ще ти докажат, че човек може да се изправи само чрез истината.

Съвременните хора се стремят към прогрес. Те не подозират даже, че прогресът се заключава в намиране на истината, в дълбоко вътрешно разбиране на нещата. Който има вътрешно разбиране на нещата, той постепенно се справя с мъчнотиите на своя живот. Това значи човек да минава от човешкия в Божествения живот. И тогава, ако е бил слаб, посредствен ученик, той започва да развива дарбите си и става даровит ученик. Обаче, ако някой се връща от Божествения към човешкия живот, той постепенно губи дарбите си и става обикновен, посредствен ученик. За да не изпадне в това положение, човек трябва да бъде буден. Докато човек мисли, че е прав във всичко, което знае и което върши, той е в човешкия живот. В човешкия живот няма щастие. Там човек може да учи, но щастлив не може да бъде. Някой момък иска да се ожени за някоя красива, богата мома, да бъде щастлив. Какво щастие очаква той от женитба, която не почива на любов? Близките му ще започнат да търсят мома и ще се вслушват, кой ще им препоръча добра, красива и богата мома. Родителите на момата, които искат да се освободят от нея, ще приемат момъка в дома си любезно: ще го, нагостят добре, ще му говорят сладко, докато го излъжат. Щом момъкът се ожени за момата, родителите ще си въздъхнат спокойно и ще кажат: Досега ние я носихме на гърба си, а отсега нататък ти ще я носиш. – Не, така не се избира мома. Когато някой момък иска да изучи характера на момата, която е харесал, той трябва да влезе в дома ѝ като слуга. Като не го познават, като не знаят намеренията му, родителите на момата, както и самата мома, ще се проявят такива, каквито са в действителност. Така и Бог изпитва хората. Той изпраща някой ангел между тях и гледа как ще се отнасят с него. От поведението на хората към този ангел, се познава и техният характер.

Хората се стремят към небето, към Божествения живот, понеже не са доволни от своя живот. Обаче, те виждат, че не могат да постигнат това, което желаят . – Защо? – Понеже имат много грехове, които трябва да изкупят. Наистина, докато не изправят погрешките си, докато не изкупят

греховете си, хората няма да напуснат земята. Те трябва да работят усилено върху себе си, да изправят погрешките си, да коригират формите си и тогава да очакват пробуждане на Божественото в себе си. Божественото е нещо неуловимо. Докато го видите един момент в човека, вторият момент вече го няма. Най-малкото отклоняване на човека от правия път е в състояние да затвори пътя на Божественото в него. Разбиране, съзнание се иска от човека, за да схване какво представя Божественото начало. Мнозина мислят, че като влязат в Божествения свят, ще придобият онова, което търсят. – Не, влезете ли в Божествения живот, вие трябва да дадете всичко, каквото сте спечелили. Когато отидете на онзи свят, вие трябва да вземете със себе си всичкия капитал, който сте спечелили на земята, и да кажете: Заповядайте, всичко, което спечелих, е на ваше разположение. Разумните същества ще ви приемат добре и ще ви поздравят с думите: „Добре дошли!" Следователно, когато отидете в Божествения свят, вие трябва да бъдете готови да дадете всичкото си богатство. Щом дадете всичко, ще получите всичко.

„Б о ж и я т а Л ю б о в н о с и п ъ л н и я ж и в о т".

6. Съборна беседа, държана на
26 август, 1936 г. 5 ч. с. София – Изгрев.

1936_08_29 Проявеният и непроявеният
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот - Жануа

ПРОЯВЕНИЯТ И НЕПРОЯВЕНИЯТ

Добрата молитва
„В начало бе Словото"
12 глава от Ев. на Иоана
„Духът Божий"

Най-тежкото в живота е да се повтарят нещата. Няма по-тежко нещо – да повтаряш. Беседата, която може да се чете, то е външната страна. Любовта не може да се изясни. „Ако говориш с човечески или ангелски езици, а любов нямаш, нищо не си." Кое е онова, което хората не разбират. Има нещо в любовта, което хората не разбират. Не, че не разбират, те сами развалят любовта. Оставете тази любов да се прояви. Те влизат да играят една роля в любовта, която не им допада. Казвате: „Да те обичат хората." Ти си само един предмет, чрез който любовта може да се прояви. Онова, което проявяваш, то е Божественото, което трябва да видиш в този човек. После, искаш да играеш ролята на едно божество, да те обичат, да нямат абсолютно никакво колебание в тебе. Ти трябва да бъдеш съвършен. Говори се за съвършенство. Какво нещо е съвършенството. То [е] едно друго неразбиране. Ние имаме малко понятие. Съвършеният човек извършва нещата тъй, както трябва. Любовта няма нужда от говорене. Ти може да говориш колкото искаш, хората няма да те разберат. Ти може да имаш всичкото знание. Но зависи от онова, което ти проявяваш в даден случай. В какво седи проявлението. Ти обичаш някого и не знаеш защо го обичаш. Но има нещо, което хората обичат. Едно от качествата, когато започне любовта в човека да се проявява, е, че неговото естество, в дадения случай, се изменя. Щом престане любовта, пак същото остава. Любовта не изменя човека. Един човек, когато обича, може да е внимателен, деликатен, но щом любовта престане, той остава пак черен въглен.
И следствие на това, там е голямата спънка. Ние мислим, че като имаме любовта всичко имаме. То е така, но любовта се дига. Ти преставаш да обичаш един човек. Защо си го обичал – не знаеш, предполагаш. Значи и злото, като не го обичаш, пак не знаеш защо не го обичаш. Казваш: „Ама е толкова симпатичен." В какво седи симпатичността? Има нещо, което веднага ти изядеш, изпиеш и казваш: „Не се интересувам от него." Има някой човек, от който ти не се интересуваш. Този човек придобие нещо, ти го обичаш. В любовта на хората влиза нещо чисто материално. Като говорим, трябва любовта да бъде идеал на човек. Някой път децата имат идеална любов. Човек, за да има идеална любов, трябва да напусне своите

превзети възгледи. Докато ти искаш хората да постъпват както в любовта, ти никога в любовта не можеш да влезеш. Ти в любовта, какво прави тя, ще вярваш. Няма да питаш за нищо. Ти ще станеш като дете. Речеш ли да се докачиш, любовта отиде вече. Ще влезеш в една друга фаза.
Та, сега религиозните хора започват с любовта и после започват пак със знанието, че трябва да ги почитат хората. Че хората трябва да ги почитат – право е. Но ти, като влезеш да изучаваш любовта, ти ще престанеш с почитта. Ти няма да мислиш за никакво почитание. Започнеш ли да мислиш за почитта, отиде, ще я изгубиш любовта. Този път, по който любовта се разкрива, ще се разкрие нещо, което не е любов. Тогава ще забележиш, че има нещо, което спъва. Казва: „Слънцето не топли, това – онова." Че не се обичаме, то нищо не значи. Не се обичате. Има нещо, което ти си взел, без да ти е позволено. Има неща в любовта, които само след като се позволят, се вземат. Други свещени неща има, които не се бутат. Щом в любовта ти речеш да буташ, тъй както ти знаеш, ти не разбираш любовта. Любовта е едно самочувствие вътре, при което Божественото в човека, Бог, иска да разкрие на човека как трябва да живее. Но нима на Бога му е приятно като правят грехове (и прегрешения) хората? Но, за да се прояви Неговата любов, Той не ги взема предвид. Той не гледа на хората като хората: „този е грешник." Той, като иска да спаси човека, Той не гледа на неговите грехове. Казва: „Ще залича греховете ви и няма да ги помена." Любовта заличава греховете. Ако ти в душата си не можеш да заличиш всичките прегрешения на един човек, ти не можеш да го обичаш.
И рекох ако хората сега вземат този, последния опит, какво ще бъде. Казва: „Може ли да се обичат всичките хора еднакво?" То е неразбиране на въпроса. Туй самочувствие към всичките хора ще бъде еднакво. Дали хората разбират или не, то е друг въпрос. Когато ти обичаш, дали другите хора те обичат, то е друг въпрос. Но ще те обичат. Закон има, че даже един камък, ако обикне човек и той ще го разбере. Няма същество, в даден случай, което като го обичаш, когато проявяваш любовта, да не разбере. Но понеже то не седи на същото ниво, на същото равнище, тогава и неговата любов ще бъде такава, според твоята любов.
Та рекох, всички вие знаете какво нещо е любовта. Не, че знаете, но само чувствате, но не може да останете в тази любов. И за да останете, потребно ви е вяра. Вяра в това, което не знаете. Може да кажеш тъй: „Ако аз любя, какво ще придобия?" – Нищо няма да придобиеш. Видимо така, нищо няма да придобиеш. В любовта и знание няма да придобиеш. Ако ти можеш да придобиеш любовта, ти ще разбереш смисъла на твоя живот.
Та рекох сега, старото може да почитате. „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм." Ще се тури любовта на гургулицата, гълъба, вълка, овцата. Ти мислиш, че любовта на вълка, на гургулицата, на гълъба, на змията, на всички тия, тя е една и съща. Една

змия, като я обичаш, тя ще се увие около тебе, ще седи, тя ще трепери за тебе. Но в момента, когато престане най-малко любовта да действа тъй, както трябва, тя ще те стисне. Любовта й ще вземе друго направление. Понеже не може да те разбере външно, ще се яви в нея желание да те погълне, за да те обича. Казва: „По този начин отвън не може, чакай да го изям, че тогава ще дойде."
Сега всичките противоречия в живота за какво са? Законът е все същият. Ти казваш, че някой човек не те обича или че той те обича. Какво се постига. Нямате любовта сега. И не разсъждавайте за любовта. Оставете хората настрани. Ще спи един човек, ще дреме ли, каквото ще да прави, оставете го. Нека седи свободен. Той отива в другия свят. Понеже не може да разбере любовта на Земята, отива горе (да слуша). Слушането не е външен процес. После, когато седите и разсъждавате, казвате: „Той няма любов." Не разсъждавайте по този начин. И после, имайте предвид какво ще кажат другите. „Мъжът ти, казва, спал." – Не е спал. Той беше се занесъл. Любовното състояние изключва всичките противоречия в живота. Казва: „Аз го обичам." Щом ми говорите за неговите недъзи, вие не го обичате, нищо повече. Не да не говориш, ами ти като съзнаваш неговите недъзи и слабости, вземаш ги върху себе си, казваш: „Аз съм причина." Казваш: „Ако аз бях по-добър, той не можеше да бъде такъв." Такъв е законът. Може ли онази майка, която не е добра, да роди едно дете добро. Обичаш някого, ти си му майка (вече). Следователно, ако той не се проявява както трябва, причината е в тебе. Не, че причината е вътре в тебе. Тогава от невидимия свят, че причината е в тях. Те ще се постараят. Дълбок е въпросът, който трябва да изучавате. Но когато обичате някого, не ходете да разправяте за неговите недъзи. Може да си има той.
Да допуснем, че един прави въпрос за любовта, друг и той прави. Толкоз време аз съм говорил за външната любов, не съм засегнал още вътрешната страна на любовта. Онези от вас, които са ме слушали, казват: „Така трябва да се живее." Той ще каже: „Така трябва да се живее." Какво трябва да ми каже, когато аз проявявам любовта. Вие според мене, ето какво трябва да правите това самочувствие. Когато аз говоря за любовта, той ще дойде да каже: „Ето аз имам 20 000 на разположение за бедните." После той е готов тия 20 000 лева да се дадат, комуто и да е. Няма да казваме на кого да се дадат. Нима като храниш някой вълк, една муха, нима заслужават. В любовта трябва да се изпълни Божия закон. В даден случай, когато Бог се проявява, ти към всички същества ще имаш едно и също разположение. Това значи да обичаш всички. Към мравите и към мухите ще имаш същото разположение. Щом престане Божията любов, ще се прояви всичкото различие. Дотогава докато Бог действа в нас, казваме: „Трябва да обичаме всички." То е онова състояние, когато Бог гледа на всички неща още отвисоко.

Сега няма да ви обяснявам работите. Казват, че човек е още невежа. Имате право. Представете си две ябълки доброкачествени. Едната е сята преди десет години, другата и тя е сята. И двете са родили плод. Едните плодове са узрели, другите са още малко стипчиви. Имате ли право да кажете, че плодът на тази ябълка е малко стипчив, че от нея нищо не очаквате. Не, че не очаквате, но докато мине времето да узреят. Бог гледа нещата от друго гледище. Какво ще стане от тия същества, които го обичат? От всички ще излезе нещо. Те може да са мухи, червеи, нищо не значи. То е външната форма. Обаче онова, което е скрито в тази форма, него трябва да разбираш. Ти трябва да прозреш, че вътре се мъчи това същество и в най-лошата форма да си пробие път. И вие, ако така не разглеждате любовта и казвате: „Защо Господ даде тия страдания", вие не разбирате волята Божия. Не е Бог, който дава страданията на хората. Когато съществата не разбират Божия закон, той ги ограничава и в туй ограничение се образуват страданията. От немай къде става това.
Обаче, един ден, като изпълниш Божия закон както казвам, всичко изчезва. Бог не гледа на твоята външност. Ако един вълк, и грубият вълк, когато обича, той седи по-горе от най-учения човек, който не обича. Едно противоречие се ражда там. То е тъй, че ония, напредналите в любовта, има хора напреднали в (проявлението на) любовта, може да подействат на много хора. Един човек може да дойде в едно общество и да закваси цяло общество, всички да чувстват трептенията на неговата душа. Замине си той, те пак остават същите. Затуй вие очаквате да дойде някой напреднал брат. Не в знание, а в любов трябва да е напреднал. Знанието е потребно, но знанието отпосле идва. Знанието в света ползва хората дотолкова, [доколкото] любовта е проникнала в тях. Не е лошо знанието. То трябва да дойде като едно последствие.
Та рекох, опитайте се поне на ден по 10-15-20 минути да проявите любовта, тъй както трябва. Представете си, че сте богат човек и си турите в ума да раздадеш имането. Помисли си сега, нека да го раздадеш. Ти започнеш да трепериш какво ще стане. Ще направиш маневра за десет минути, после ще отложиш. Направи маневра без да има съмнение в твоята душа. Може да ви дам много примери. Ами, че Бог те туря на изпитание. Ти имаш мъж, Господ ти казва: „Ще обичаш и този мъж." Как ще го обичаш? Стесниш се. Казва: „Ще обичаш и този мъж." - „Ами, че той не [е] мой мъж." То е неразбиране. Трябва да обичаш. „Ама, как да го обичам?" Няма да обичаш този мъж както обичаш този мъж, който имаш. Този мъж, който имаш сега, и него не обичаш тъй, както трябва. Че ядете заедно, че се милвате, това нищо не значи. То е само външна обхода.
Та рекох, вас ви е страх да приложите Божията любов. Ще ти каже Господ да целунеш този, чуждия мъж. „Ще го целуна, ами какво ще каже мъж ми?" Ти, като речеш, може да го целунеш без да те видят хората. Ако вие не се научите да целувате така, без да ви видят хората, дето и да е, вие не

разбирате. „Че как ще го целуна, какво ще кажат хората?" Значи, дето не видят хората е право, като видят хората – не е право. Туй, което е Божествено, те хората не го виждат. Божественото не може да се види. Може да целунеш този човек. Този човек, колкото и да е развълнуван, решил да направи една пакост, Господ ти казва: „Целуни го!" Като го целунеш, омекне вече. Казва: „На крив път се намирате." Ако вашите целувки не могат да произведат такъв ефект, те не са на място. Един мъж може да целуне една жена, но трябва да се подигне. Вас ви е страх от целувките. Вие искате естествените целувки. Ценни са, но те нямат онази цена.

Рекох, като се говори за целувките, има една опасност. Аз съм правил много опити и виждам где е слабата страна, где куцат хората. Мисля, преди повече от 15 години при мене дойде една аристократка, казва: „Аз ви обичам, но към мене ще имате една особена любов, ще изключите всичките жени, други жени да няма." Особена любов да имам: други жени да нямам в сърцето, само нея. „Любовта изключва (другите)." Не, любовта включва всички. Ти, ако имаш малко, искаш да дадеш на този, когото обичаш, ами ако имаш много какво ще правиш тогава? Следователно, това се изключва.

За тези работи не трябва да се говори. Аз го наричам това патология. Защото аз не може да обичам някого, защото той иска. Казва: „Ще ме обичаш." Това е патология. Ако имам някоя друга идея, тогава е друго. В същото време онзи, който ме обича, той ще ми даде свобода, да правя каквото аз искам. То е правото. Щом той почне да се меси в моя живот вътре, той не може да обича. Животът няма да прогресира. „Той е дете, ще направи някоя пакост." –Човек, като влезе в областта на любовта, той не може да прави пакост. И най-големият грешник ще постъпи като някой светия. Щом напусне това състояние, пак ще направи пакост.

Сега можеше да се прочете беседата. Казвате: „На еди кое си място не разбрахме." Вие изхождате от знанието. Какво нещо е любовта? Любовта е туй, което разбираш. И в тази любов, която ти разбираш, излизат всичките противоречия. Любовта не се дели. Ти, като дойдеш при Бога, при любовта, ще дадеш свобода. И на себе си ще дадеш свобода. Защото ако ти не мислиш по този начин, ти не се свободен. Не, че трябва да напуснеш този живот и тия вярвания, всичко туй. Тия вярвания, които вие имате, то е неразбиране на любовта. Ти не искаш да дадеш свобода. Ама, погледнеш на всичките хора, казваш: „Няма кой да го закваси този човек. Той е корав." Защо е корав този човек? Защото топлината не го е засегнала. „Ама, той не е добър." Защо не е добър? – Не го е засегнала любовта. Сега Бог търси начин, по който да засегне човешките души. И не може да ги засегне еднакво. Бог търси начин, да може една душа, като я засегне, да разбира вътрешно любовта. А не сега, както казват: „Ще напуснем Земята, в оня свят да живеем." То е неразбиране. Ако в този свят не можеш да живееш, и

в оня свят няма да можеш да живееш. Ако твоя приятел, твоята жена, твоите деца, не можеш да ги разбираш в този свят както трябва, и в оня свят не може да ги разбираш. Защото любовта продължава както тук, така и там. Като влезете в Божествения свят, ще видите всичките противоречия в живота. Ще видиш где не си проявил любовта. Ще видиш, че между двама хора, обичал си някои хора повече, други по-малко, ще видиш, че си прегрешил, не си разбирал.
Казва там, че Христос обичаше Иоана повече. Така вие се разваляте. Той казва: „Като обичаш едного и аз имам право." Вие трябва да знаете какво значи да обичаш. На Иоана съзнанието беше отворено, Христос го обичаше повече. Аз може да обичам някого повече, понеже съзнанието е отворено, той разбира и прилага. Обичаш някого по-малко, съзнанието е затворено. Какво ще дам на един камък. Колкото вода и да туриш, няма никаква полза. На черната пръст ако излееш, ще има полза.
Тогава в нас, като не разбираме любовта, изменя се лицето ни, ще се зачерви лицето, очите се изменят, ще се начумериш, какво ли няма да стане. Това аз го наричам живот на безлюбие. Щом дойдеш до любовта, няма да кажеш: „Ще се моля за тебе." Оставете обикновените работи, ти ще остарееш. Ще се молиш. Как се молят хората в любовта? И без любов ще се молят. Казва: „Аз се моля за тебе, но каквото добиеш, половината на мене ще дадеш." Ами, че то е неразбиране на любовта. Онази молитва, с която се моля за другите, то благото, което ще изпрати Бог, ще го изпрати чрез мене да опитам. Казва: „Покажи си любовта." Казва: „Аз искам този човек да го обичат." Но за да го обичат аз съм причината, чрез мене трябва да мине тази любов. Любовта вън от мене няма да дойде. Ти, като се молиш, каквото благо Господ изпрати от невидимия свят, чрез тебе ще мине. Бог ще опита ти какво ще направиш с него.
Хубаво, един пример. Това станало в Свищов, в едно евангелско училище. Учителят се влюбил в учителката, но го срам да си изкаже любовта. Праща един от учениците си да поговори малко за него, че той е много благороден, много добър. Отива този ученик веднъж, два пъти говори и тя му казва: „Защо ми говориш за твоя учител, защо не ми говориш за себе си?" Най-после тя не се оженила за учителя, но се оженила за ученика. Ти отиваш за някого да говориш за любов. Ама, вие считате, че тия неща са слабости. Всичките хора страдат от тия слабости. Не е слабост. Ако аз бях един ученик, аз никога не бих говорил [...] . Любовта не търпи сватове. Щом ти се опиташ да правиш сватовство, ти ще влезеш. Като дойдеш до любовта, като ти говорят за любов, ще мълчиш вътрешно. Ще мълчиш, нищо повече. Ако искаш да разбираш дали някой те обича, ти още не разбираш какво той обича в тебе. Ти най-първо ще се научиш какво обича в тебе. Някои хора може да се разбират 20 години без да се [заобичат...]. Това са все дълбоки работи.

Ти казваш: „Трябва да обичаш Бога." Как ще обичаш Бога, Когото ти не си видял, когато ти не обичаш брата си, когото виждаш. Ако ние бихме обичали Бога в тази любов, тъй както го чувстваме в себе си, всичките работи ще бъдат други. Отивам при някого, когото обичам. Той има да дава някому. Казва: „Не давам, аз трябва да живея." Отивам аз със закона на любовта, той ме посреща, всичко, каквото искам, ще даде. Изважда и дава човекът. Но ще кажеш: „Чакай да си помисля малко." Учи се от Божественото. Имаме един пример от Евангелието, казва: „Половината от имането си давам на сиромасите, комуто съм изял, четвъртократно ще върна." Вие ще престанете да мислите за себе си. Онзи, когото обичате, не трябва да увеличавате неговите недъзи. Ако дадеш пари, средства, че той отиде и се напие, ти криво си дал парите. Този, на когото ти си помогнал, той да иде при друг да помогне. Хората там са като една верига. Да си помагате кой каквото вземе. Казва: „Този хляб не ми трябва." Ако във вас няма желание да раздадете вашия къс, нищо да не падне на земята, Божията любов не е приложена. Тогава идат всичките противоречия, които сега съществуват в света.
Аз никога не ви съветвам да проявявате непроявената любов. Не ви съветвам да обичате някого, ако Бог не е с вас. Ако Бог е с вас трябва да знаете. Щом се разкайваш за любовта, Бог не бил с тебе. Тя е човешка любов. Ако ти обикнеш най-големия грешник, прегърнеш го, целунеш го, той ще се измени, оттам насетне друг ще стане. „Ама, как?" – Не физически. Физическото е последното. Хората, като няма какво да правят, употребяват физическата любов. Ако дойде най-първо Божествената любов, физическото е на място. Но без Божествената любов, физическата любов няма място.
Рекох, туй, което може да урегулира живота ви всеки ден, всеки момент, вие трябва да имате това разположение. Не мислете, че вчерашната любов и днешната любов ще бъде една и съща. Не, Бог не действа еднакво. Всеки момент ти ще чувстваш, няма да се страхуваш. Ако разбирате в света любовта от това гледище, така трябва да се разглежда любовта. Да ви кажа сега, че вие трябва да обичате другите хора. Вие ще седнете да мислите как да ги обичате. Оставете тази работа настрана. Ти, като дойдеш до закона на любовта, която седи по-горе от свободата, ти си свободен (тогава). Ти няма да мислиш за свободата. Щом мислиш, че имаш мъж, ти не си свободен, любовта не може да се прояви. Щом мислиш, че имаш деца, ти не си свободен, не може да проявиш любовта. Щом дойде любовта, ти ще бъдеш тъй свободен, както е Бог свободен, понеже Бог действа в тебе. Но как може да бъде – това ще учите. Ти ако не се освободиш, ако в твоята душа не може да замре всяко съмнение, всяко безверие, всяка злоба, всички тия неща да изчезнат и да дойдете до един нов свят като ангелите, да погледнеш и да забравиш всичко туй, ти няма да проявиш любовта. Като проявиш туй разбиране, ти ще се подмладиш.

Някой път казвам: трябва да се подмладите. Всичките противоречия, не да ги отхвърлите, но всичките противоречия, злобата ще ги накараш и те да обичат. Всички лоши работи да се съгласят, на един ум да станат с тебе. Всички: и дяволи, и ангели, всички ще има там. Дяво-лът го е страх. Не, че го е страх, но и той забравя своята злоба. Като дойде някой дявол при любовта, казва: „Колко глупав съм бил аз."
Сега ще влезете в тази свобода. Туй състояние трябва да го задържите. Оставете се свободни, всеки да се прояви тъй, както разбира. Не се месете в неговата любов. Той обича. Всичките хора обичат еднакво, понеже Бог е един. Но има два вида любов: Любовта на непроявения Бог, Който е създал света, и Любовта на проявения Бог, Който се изявява в хората. То е разумното – Словото. Тъй щото любовта трябва да изучавате от две гледища: от гледището на проявения Бог – на Христа, и любовта на непроявения Бог – Бог Отец. Вие Го чувствате, но за вас не е проявен. Връзка сега направете. Вие считате, че този непроявения Бог ви е поставил на големи изпитания. Какво ще правите? Не трябва да се осъмнявате. Той съзнава, че няма противоречие в тази любов. Казва: Ако вие сега не може да приемете състоянието на Христа, или любовта на Христа, по този начин, това не е достатъчно. Първата любов е тази, която хората и животните, всички, проявяват. То е любовта на непроявения Бог. Онази любов, която вие искате, на проявения Бог, трябва да имате малко други разбирания. Затова едната любов аз наричам, аз както и да наричам любовта, тя има две страни: външна страна и вътрешна страна. И като се проповядва по този начин, тогава казвате: „Този да не обичаме. Как ще обичаме всичките еднакво?" Вие, ако бихте обичали, както проявения Бог в света, светът ще се оправи. Как ще е оправи? Проявеният Бог ще ви покаже пътя, как да проявите любовта си към всеки човек.
„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам." Аз казвам тъй: ако говоря, а любов нямам, значи любовта е нещо по-вътрешно. Любов нямам – нищо не съм.
Сега, научете се поне по пет минути всеки ден да оставате свободни. Някой път човек е захласнат. Любовта прави хората захласнати. Ще мислиш туй, което не е позволено. Мислете за непозволени работи. Че ако разправяш на онзи, който те обича какво мислиш, ще каже: „Остави тази работа настрана." Мислете за нещо, което не е позволено, но лявата ви ръка да не знае какво прави дясната. Да бъдете свободни. Ако така не можете да бъдете свободни, ти ще бъдеш роб в живота. По пет минути мисли всеки ден за това, което не е позволено. Една ученичка има право да обича своя учител, професор, но какво става? Като го обикне, тя става разсеяна. Като го обичаш, започни да [се] учиш повече. Ти, като обичаш другите, да бъдеш в сила да работиш повече. Щом станеш разсеян, това показва, че не обичаш. Разсеяността не е любов. То е користолюбие. Ти искаш по някой начин да задържиш тази любов. Може да задържим. Единственото нещо,

което не се ограничава, то е Бог. И като дойдеш, ти ще из-вършиш всичко, както Той обича. Ти казваш по човешки: еди кого си ще обичаш. – Ще обичаш. На еди кого си ще помагаш. – Ще помагаш. Всичко, каквото ти каже, ще го изказваш. Откажеш ли веднъж, туй благо ще мине и дълго време ще чакаш докато дойде. „Много – казва – изгубих." Как няма да изгубите! Любовта, която не се употребява, се изгубва. Много пъти са ми разправяли: „Той има такива чувства." Оставете, не говорете за хорските чувства. Рекох, каквото ви каже Господ, да го направите, нищо повече. Ако не дойдем да правим онова, което Бог ни казва, ние тогава няма да спорим. Любовта, която сме изопачили, с нея светът не може да се оправи.
Ще мислиш за туй, което не е позволено. За него ще мислиш.
Сега казва: „Ако говоря с човечески и ангелски езици." Ако обичам с човешки и ангелски сърца, какво ще бъде тогава? Не само да говориш, но ще обичаш, тъй както един ангел обича, ще обичаш, както един светия обича, ще обичаш, както един грешник обича. Няма никаква разлика. Разликата отпосле иде. В дадения случай любовта не се различава. Любовта, във всички същества като проникне, тя е една и съща. Туй трябва да остане в ума ви. Щом правите разлика в любовта: „Ние се обичаме повече", то е друго разбиране, прогрес не може да има.

Отче наш

Съборна беседа, държана от Учителя
на 29 август 1936г., събота. Изгрев.

1936_08_29 Прояванията и непрояванията
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот

ПРОЯВЕНИЯТ И НЕПРОЯВЕНИЯТ

Апостол Павел казва: „Ако говоря с човечески или с ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм". Много се е говорило и говори за любовта, въпреки това хората не я разбират. По-право казано, хората разбират любовта, но по свой начин. Те влизат в любовта и изиграват такава роля, каквато не им подобава. По отношение на любовта, човек може да бъде само проводник, но не и самостоятелен актьор. Чрез любовта човек става проводник на Божественото в себе си. По този начин той вижда Божественото, както в себе си, така и в другите. Какво правят хората? Като ги обикне някой, те искат да ги считат за божества, абсолютно да не се съмняват в тях. За да не се съмняваш в човека, той трябва да бъде съвършен.

Какво представя съвършенството? Кой е съвършен човек? Съвършен човек е онзи, който носи Божията Любов в себе си. Каквото пипне, той го извършва тъй, както трябва. Той не говори много, но работи. От това, което изработва, вие виждате любовта и знанието му. За любовта не трябва да се говори много, също и за знанието. От това, което човек проявява, се съди за неговата любов. Без знание любовта не се проявява. Докато любовта се проявява чрез даден човек, той свети. Щом любовта престане да действува в него, той става черен въглен. Тази е причината, задето човек се обезсърчава, отчайва и изгубва смисъла на живота. Съзнанието му се помрачава и всичко пред него потъмнява. Ако го питат, защо е обичал, и той не знае. Какво е обичал на даден човек, също не знае. Днес обичаш някого, утре не го обичаш. – Защо? – Имало е нещо в този човек, от което ти си ял и пил. Щом се свърши това нещо, ти вече не го обичаш. Това показва, че в човешката любов има нещо материално. За да бъде любовта на човека чиста, идеална, той трябва да бъде като дете. Каквото любовта върши и както се изявява, ти трябва да ѝ вярваш. Защо и за какво прави това или онова, няма да питаш. Ти само ще гледаш, какво прави любовта, и ще се учиш.

Религиозните хора започват с любовта, но скоро я изгубват. Те започват да изискват почитание от окръжаващите с което изгубват любовта им. Любовта не трябва да се чопли. Приемете я такава, каквато ви се дава. Когато човек изгуби любовта си, това показва, че той е взел нещо без нейно позволение. В любовта има свещени неща, които никой няма право да взима без позволение. Бъдете благодарни на това, което любовта сама дава. Любовта е особено чувство, особено състояние в човека, при което Бог,

Божественото в самия него иска да му покаже начин, как да живее правилно. Не е приятно на Бога да гледа, как хората грешат и вършат престъпления. Затова Той им изпраща любовта си, да ги повдигне, без да обръща внимание на техните грехове. Той казва: „Ще залича греховете ви и няма да ги споменавам". Наистина, любовта заличава греховете на хората, не ги вижда. Следователно, вие не можете да обичате един човек, докато не престанете да виждате неговите грехове. – Можем ли да обичаме всички хора еднакво? – Можете. Да обичате всички хора еднакво, това значи, да дадете на всеки човек онова, от което той се нуждае. Дали той ще ви разбере, или не, то е друг въпрос. Дали той ще ви отговори със същото чувство, то е друг въпрос. Обаче, има закон, който гласи: Любовта любов ражда. И камък да обикнете, ще ви разбере. Няма същество в света, което, като обикнете, да не разбере любовта. Разликата ще бъде само в това, че всяко същество изявява любовта според степента на своето развитие.

И тъй, всички хора чувствуват, възприемат любовта, но не могат за дълго време да я задържат в себе си. Причината за това е, че те нямат вяра. Човек трябва да вярва в това, което не знае. Например, той не знае, какво ще му донесе любовта. – Ще
придобия ли нещо от любовта? – Придобиеш или не, ти трябва да вярваш. Като вярваш в любовта и я приемеш в себе си, животът ти ще се осмисли. Какво повече може да желаете от това? Като изучавате любовта, вие ще започнете от проявите ѝ в низшите същества и постепенно ще отивате до висшите. Когато наблюдавате, как змията се увива около жертвата си, ще разберете, че тя върши това от любов. Като не може да почувствува любовта отвън, тя поглъща жертвата си, т. е. приема любовта вътрешно.

Всички хора се оплакват от противоречия в живота. – Защо идат противоречията?–Защото хората не разбират любовта. Оставете всеки човек да се проявява свободно, както отвътре му се диктува, и вие ще избегнете поне 50% от противоречията. Не се занимавайте с това, какво хората правят. Всеки да постъпва така, както разбира. – Ама натъкваме се на противоречия. – Любовта изключва всички противоречия. Казвате, че обичате някого, а същевременно виждате неговите недостатъци. Щом виждате недостатъците му, вие не го обичате. Ако го обичате, любовта ще заличи недостатъците, т. е. тя ги взима върху себе си. Тя счита себе си виновна за човешките грехове и престъпления. Човекът на любовта казва: Ако аз бях добър, и хората около мене щяха да бъдат добри. Може ли лоша майка да роди добро дете? Щом обичаш някого, ти си му майка, ти си го родила вече. И ако той не се проявява, както трябва, причината е в тебе. Който съзнава, че е причина за някои неправилности в живота си, той е в състояние да ги изправи. Създателят винаги се грижи за това, което е създал. Щом някой човек е създал нещо, било то право или криво, добро

или зло, той има грижа за него. Тъй щото, знайте, че въпросът за любовта, който трябва да изучавате, е дълбок. Обичайте човека и не говорете за неговите недостатъци.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм". Любовта е безкористна. Тя дава и не се интересува, кой как ще използува даденото. Някой говори за любовта и събужда съответно чувство в даден човек. Той веднага изважда от касата си 20,000 лева и ги дава на разположение на бедните. На кои бедни ще се раздадат, как ще става раздаването, от това той не се интересува. Той изпълнява Божия закон – законът на любовта. Бог се грижи едновременно за змията и за гълъба, за вълка и за овцата. Когато Той се проявява в тебе, ти ще имаш едно и също разположение към всички същества. Това значи да обичаш всички. Прекъсне ли се любовта в тебе, едновременно с това ще се прояви и различие в отношенията ти към всичко живо, което те обикаля. Когато хората казват, че трябва да обичате всички същества, това показва, че любовта е започнала вече да се проявява чрез вас.

Когато хората започнат да философствуват казват, че невъзможно е да обичат всички същества еднакво, както е невъзможно да обичат еднакво сладката, узряла ябълка и тази, която е още стипчава. За невежия човек е така, но за Бога, Който гледа другояче на нещата, не е така. Той знае, че и сладката ябълка някога е била стипчава, но под влиянието на слънчевата светлина и топлина е станала сладка. Любовта е дала условия на ябълката да узрее, сладка да стане. Тя знае, че и от стипчавата ябълка ще излезе нещо. – Кога? – Когато живее в любовта. Външната форма само не определя нещата. Във всяка форма има нещо скрито – някакво съдържание и някакъв смисъл, които определят нейното бъдеще. Всеки червей, всяка малка форма има велико бъдеще. Червеят пъпли, мъчи се да излезе от тази форма, да си пробие път. – Ама страдал този червей. – Нищо от това. Страданията крият в себе си известни блага. – Защо Бог праща страдания? – Страданията не са от Бога. Когато хората не разбират Божиите закони, те ги нарушават. Всяко нарушаване на закона води след себе си ограничаване. Това ограничаване на хората, именно, създава страдания. Щом изпълнят Божиите закони, и страданията ще престанат.

Бог не гледа на външните форми. Ако едно животно проявява любов, то седи по-високо от човека, който не проявява любов. Когато в някое общество влезе човек, който има любов в себе си, той може да повлияе на всички, които влизат в това общество. Те чувствуват трептенията на неговата душа и започват да проявяват своята любов. Ако този човек напусне обществото, те остават такива, каквито първоначално са били. Ето защо, всички хора търсят човек, който да проявява любов, а не знание.

Знанието идва впоследствие. Първо е нужна любов, а после знание. Знанието ползува човека дотолкова, доколкото любовта е проникнала в него. Добро нещо е знанието, но то трябва да дойде като последствие на любовта.

Сега, за да проверите, докъде сте дошли в любовта, правете опит, всеки ден съзнателно да проявявате любовта си. Всеки опит да трае от 10–20 минути. Представете си, че сте богат човек, разполагате със стотици хиляди лева, с къщи, ниви, лозя. Мислено започнете да раздавате всичкото си богатство на бедни и да останете без нищо. Но това трябва да го преживеете толкова живо, като че в действителност става. В това време наблюдавайте, какво става у вас. Ако започнете да се вълнувате, да треперите за себе си, да се страхувате, какво ще стане с вас, това показва, че нямате любов. Така и Бог ви изпитва. Представете си, че някой от вас е женен, обича жена си. Вашият приятел дохожда често в дома ви, разговаря се с жена ви. Вие започвате да се страхувате от приятеля си, да не изгубите своето богатство – жена си. За да не стане това, вие постепенно затваряте вратата на своя дом за приятеля си и ставате към него хладен. Обаче, Бог ви дава задача да обичате жена си, но да обичате и приятеля си, без да се съмнявате в тях.

Другаде пък жена обича мъжа си. Сега се дава задача на жената да обича приятеля на мъжа си, без да внесе никакво съмнение и в двамата. Тя казва: Аз съм женена, не мога да обичам друг мъж. – Ти ще го обичаш като душа, вътрешно, а
не външно, както своя мъж. Когато жената или мъжът се страхуват да приемат в сърцето си друг мъж или друга жена, това показва, че те даже един друг не се обичат, както трябва. Богата е трапезата на любовта. Всеки може да седне пред нея и да си хапне нещо.

Съвременните хора се страхуват от Божията Любов, вследствие на което не могат да я приложат. Казано е в Писанието: „Целунете се със свето целование". Казвате: Как може мъж да целуне жена, или жена – мъж? Какво ще кажат хората, като видят, че мъж и жена се целуват? Значи, страшно е хората да видят, че мъж и жена се целуват. Ако не ги видят, в това няма нищо страшно, нищо противозаконно. – Не, и в тайно да стават нещата, хората виждат всичко, което е противозаконно. Божественото, обаче, не се вижда. Дали в тайно или на яве се върши нещо Божествено, хората не могат да го видят. Няма по-голямо благо за човека от това да получи Божествена целувка. Срещате човек, който отива да извърши някакво престъпление. Господ ви казва: Целуни този човек! Ако послушате Бога и го целунете, той ще омекне и ще се откаже от намерението си да върши престъпление. Ако вашата целувка може да произведе такъв ефект, тя е на място. Ако целувката на мъжа може да повдигне жената, тя е на

място.

Днес всички хора говорят за любовта, но я разбират по свой начин. Когато някоя жена обича един мъж, тя иска той да мисли само за нея, да не поглежда друга жена. Тя му казва, че любовта включва само едно същество. – Не, любовта включва всички същества в себе си. Що се отнася до човешката любов, няма какво да се говори. Има хубави неща в човешката любов, но същевременно в нея има и много патологически състояния. Например, каква любов е тази, която се налага на хората? Някой казва: Искам да ме обичаш! – Любовта нито се изисква, нито може да се раздава. Любовта дава свобода на човека да се проявява, както той разбира. Който се меси в живота на своя възлюбен, той не обича, както трябва. Той е в положението на дете, което прави пакости. По естество любовта никому не причинява пакости.

Що е любов? – Това, което всеки човек в даден момент разбира от любовта, за него това е любов. Другояче любовта не може да се определи. Тя е различна за различните хора. Сама по себе си любовта е неделима. Дойдете ли до любовта, вие ще дадете свобода и на себе си, и на своите ближни. Като видите някой човек, вие искате да го обърнете към Бога, да го заквасите с любовта. Как ще го обърнете, не знаете. Обаче, виждате, че той е корав човек и трябва да омекне. Много лесно може да стане това. — Как? – Ако имате нужната топлина в себе си. Твърдите тела омекват или се стопяват при нагряване. – Еди-кой си човек не е добър. – Как ще го направите добър? — Пак трябва да го нагреете до известна температура. Този човек е твърд, не е добър, защото топлината на любовта не го е засегнала още. Бог търси начин, чрез който да засегне човешките души, да възприемат любовта вътрешно. Всички души не могат еднакво и едновременно да възприемат любовта. – Като отидем в онзи свят, тогава ще живеем според любовта. – Не, ако вие на този свят не можете да живеете според любовта, на онзи свят още повече не можете да я приложите. Ако на този свят не обичате ближните си, както трябва, на онзи свят още повече не можете да ги обичате. – Защо? – Защото любовта не се прекъсва. Тя се проявява на земята, но продължава и на онзи свят. Там ще видите всички противоречия, които сте имали на земята и ще разберете, къде сте грешили, защо някого сте обичали повече, а някого – по-малко. Казва се, че Христос обичал Йоана повече от другите си ученици. – Защо го обичал повече? – Защото съзнанието му било по-будно, по-отворено. Той повече разбирал и повече прилагал. Следователно, колкото по-отворено е съзнанието на човека, толкова повече ще бъде обичан; колкото по-затворено е съзнанието му, толкова по-малко ще бъде обичан. Колкото вода да излеете върху един камък, той не може да я използува. Полеете ли чернозема с вода, той ще я използува

рационално.

Когато не разбират любовта, хората се дразнят, смущават се, вълнуват се. Това е живот на безлюбие. В любовта няма смущения, няма безпокойствия, Няма гняв. Някой се моли за някого да бъде обичан от хората, да вървят работите му добре. – За да помогнете на някого, първо вие трябва да го обичате, да му помагате. Значи, благото, което искате за някой човек, ще мине през вас, пръв ще го опитате. Вие пръв ще знаете, какво се дава на този човек.

В едно евангелско училище един от учителите се влюбил в една учителка, но не се решавал да ѝ говори за себе си. За тази цел той изпратил един от учениците си при нея, да ѝ поговори за него, за чувствата му към нея, за характера му и т. н. Ученикът отишъл при учителката и започнал да говори за своя учител, за неговото благородство, за неговия добър характер. Като ходил няколко пъти при учителката, с намерение добре да изпълни мисията си, най-после тя му казала: Защо ми говориш толкова много за своя учител? Защо не кажеш нещо за себе си? В края на краищата, учителката се оженила за ученика, а не за неговия учител. Той се молил за своя учител и за своята учителка, те да получат някакво благо, без да подозира, че това благо ще мине първо през него. Любовта не търпи никакво сватовство. Щом се опиташ да бъдеш сват на някого, ти сам ще попаднеш в тази клопка. Щом става въпрос за любовта, вие трябва да мълчите. Изучавайте своята любов, изучавайте любовта на другите хора, без да говорите нещо за нея. Като обичате някого, трябва да знаете определено, какво обичате в него. Някои хора се обичат с години, без да знаят, кое е това, което обичат един в друг.

Казвате, че човек трябва да обича Бога. – Ако не обичате брата си, когото виждате, как ще обичате Бога, Когото не виждате? Ако знаете, как да обичате Бога, всичките ви работи ще вървят добре. Тогава лесно се отваря касата и на най-големия скъперник. Не обичате ли Бога, касата и на най-щедрия човек се затваря пред вас. Когато живеят в любовта, хората представят скачени съдове: благото на едного се прелива в благото на другите. Докато човек затваря крановете си, да не мине неговото благо в съседните нему съдове, той не е разбрал Божията Любов, а още повече не я приложил. Не проявявайте непроявената любов. Това значи: Ако Бог не е с вас, не се стремете да обичате. – Защо? – Защото ще се разкайвате за любовта си. Щом се разкайвате за любовта си, това показва, че вашата любов е човешка. Обичайте, когато Бог е с вас. Тогава и най-големият грешник да обичате, той ще се измени, нов човек ще стане – не изведнъж, но постепенно. Физическата, човешката любов е на място, когато е предшествувана от Божествена. Не е ли предшествувана от Божествената,

тя не е на място. Божията Любов седи над свободата. Дойде ли любовта в тебе, ти ще обичаш всички. Ти няма да мислиш, че имаш мъж, жена, деца. Ще бъдеш свободен да проявиш любовта така, както тя се проявява. Бог е Любов. Значи, ще оставиш Бога в себе си да се прояви така, както Той разбира. – Възможно ли е това? – Възможно е. За да проверите думите ми, изучавайте и прилагайте Божията Любов. Ако не сте свободни от всички отрицателни неща в себе си – от съмнение, безверие, злоба, и не влезете в света на ангелите, вие никога няма да проявите великата любов. Вие никога няма да се подмладите. Само Божията Любов е в състояние да подмлади и възкреси човека.

И тъй, който иска да се подмлади, той трябва да обича. Той трябва да обича всички свои противоречия, за да ги привлече при нозете на любовта. Дойдат ли при любовта, те веднага ще отстъпят. При любовта и омразата, и лъжата, и безверието – всички се помиряват. Там и ангелите, и дяволити живеят заедно. Тогава дяволът казва: Защо съм бил толкова глупав, че съм живял така? Щом излезе от полето на любовта, той пак си живее по дяволски. Който иска да задържи любовта в себе си, той трябва да живее в закона на свободата. Не се бъркайте в работите на хората. Не се месете в тяхната любов. Оставете всеки свободно да се проявява. Всички хора обичат еднакво, понеже Бог е един. Обаче, два вида любов съществува в света: Любовта на непроявения Бог, Който е създал света, и любовта на проявения Бог, Която се изявява чрез хората – чрез разумното слово. Тъй щото, любовта трябва да се изучава от две гледища: от гледището на проявения Бог – на Христа, и от гледището на непроявения Бог – Бог Отец. Вие трябва да направите връзка между двата вида любов. Любовта, която хората и животните имат, е любов на непроявения Бог. За да разберете любовта на проявения Бог, от вас се искат съвършено други разбирания от тези, които имате. Проявената любов има два начина на изявяване: външен и вътрешен. Като я изучавате, тя ще ви покаже начин, как да проявите любовта си към всеки човек отделно, както и към всяко живо същество.

«Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм". За да проникнете във вътрешния смисъл на любовта, всеки ден размишлявайте върху нея по пет минути. През това време бъдете напълно свободни и мислете за неща, които не са позволени. Мислете върху това, което и вие сами не познавате. Казано е в Писанието: „Каквото едната ръка дава, другата не трябва да знае". Вие трябва да придобиете онази свобода, която ще ви извади от вътрешното робство. Затова, по пет минути на ден мислете върху непозволеното. Каква е любовта на съвременните млади? – Като обичат някого, те стават разсеяни. – Не, когато обичате някого, вие трябва да учите и да работите повече, отколкото по-рано. Разсеяността не е признак на любов. Който се разсейва в любовта, това показва, че той е

користолюбив човек, той иска всичко да задържи за себе си. Единственото нещо, което не се ограничава, това е любовта. Ако обичаш, ти ще вършиш всичко, каквото любовта ти диктува. Тя казва: Ти ще обичаш еди-кого си, ще помагаш на еди-кого си. Каквото каже, ти трябва да го изпълниш. Откажеш ли веднъж само да изпълниш това, което любовта казва, тя ще те напусне, и дълго време след това трябва да чакаш, докато това благо отново те посети. Когато любовта не се прилага, тя напуща човека. Каквото Бог ви каже да направите, изпълнете го без никакво съмнение и колебание. Следователно, за да разберете всичко, което Бог ви казва, мислете всеки ден по пет минути върху това, което не е позволено. Кое е непозволено, сами ще си отговорите. Мислете върху тези думи и прилагайте любовта в живота си.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм". Казвам: Ако обичам с човечески и с ангелски сърца, какво ще представям? Значи, не е достатъчно човек само да говори за любовта, но той трябва еднакво да обича и грешника, и обикновения човек, и светията, и ангела. Любовта е една, в нея няма никаква разлика. Разлика се прави впоследствие. Когато хората започнат да правят различие в любовта си, едного обичат повече, а другиго – по-малко, това се дължи на техните ограничени разбирания. В тази любов няма прогрес, няма никакво повдигане.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм".

7. Съборна беседа, държана на
29 август, 1936 г. 5 ч. с., София. – Изгрев.

Йоана 12.

1936_08_30 *Любовта* и свободата. Четиритях пътища в *Любовта*
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот - Жануа

ЛЮБОВТА И СВОБОДАТА. ЧЕТИРИТЯХ ПЪТИЩА В ЛЮБОВТА

5 часа сутринта
Небето прошарено.
Времето ведро, бодро, свежо.
Добрата молитва
„В начало бе Словото"
15 гл.от Ев. на Иоана
„Духът Божий"

Има една страна в живота, която трябва да се разбира. Говори се за Истината. Но Истината има отношение само към Живота. Там, дето няма Живот, не може да има Истина. После, има някои неща, които спъват вярующите. Вярующите имат една идея, че като се приближат при Бога, вече те всичко ще знаят. По отношение на Любовта – така е. Ти, като залюбиш веднъж, всичко имаш. Но по отношение на знанието не е така. Следователно, развитието в живота е съзнанието. Вземете някой, царски син може да е, отива да учи по музика. Той в музикалното училище не може да бъде царски син, ако не знае хубаво да свири и пее.

Сега този пример всеки може да го преведе, но човек трябва да прилага нещата върху себе си. Трябва да изпита какво знае и какво не знае. „Ама, хилядите години, които човек ще живее, какво ще учи?" Той няма да учи едно и също нещо. И вследствие на тази наука, той ще се повдигне и ще се приближи до Бога. Той няма да се приближи до Бога само от една посока на знанието. Ще се приближи отвсякъде. Ще опита. Тъй по човешки се говори. Сега онези, които разправят нещо за онзи свят, те го представят тъй както тук на Земята. Е, тогава ако онзи свят мяза на този свят, няма защо да ходим там. Няма нищо какво да учим. И после, когато се проповядва една истина, тя ни най-малко не унижава човека. Трябва да знаеш какво знаеш и какво не знаеш. И всякога, когато не знаеш, трябва да бъдеш като малко дете, което се учи. Едно малко дете може, в даден случай, да знае повече от един философ.

Един знаменит английски писател, който изучавал френологията, казва: „Ако всичките ми способности бяха тъй както смятането у мене, едно чувство, с което се развива математиката, аз щях да бъда идиот." Той всякога за една малка задача е ходил да пита жена си. А в друго отношение той е бил отличен писател. Та вие може да бъдете гениални в някое

отношение, а един първостепенен, ще употребя едно име – недоразвит [в друго]. И ще кажете: „Защо Господ така ме създаде?" Не те е създал Господ така, но Той те е турил на работа. Туй показва, че ти в тази посока не си работил. Красиви са числата, но числата трябва да оживеят. Красива е музиката, но трябва да знаеш да пееш. Красив е животът, но ти трябва да го разбираш.
Та рекох сега, когато се говори за живота, за работите, има някои работи, с които ние се приближаваме. Ние се приближаваме от разни становища, от разни пътища до Истината. Мисля, една сестра ми разправи, пита ме тя върху миналата лекция, какво нещо е забраненото? (От събота Словото, вчера сутринта.) Каквото и да е, ти мисли пет минути за забраненото. Защото, като мислите за забраненото, няма да се натъкнете на мъчнотии. Помни, че има забранени неща. Ако ти не мислиш за забранените неща, няма да има контраст в ума ти. Сега, какво нещо е забраненото? Аз зная, не искам да го обясня. Мисли за онова, което е забранено, ако Адам мислеше за забраненото нещо, за забраненото дърво, той не би направил погрешка. Той не мислеше и той направи погрешка.
Сега Христос казва, как ще изтълкувате: „Аз съм истинната лоза." Коя е истинната лоза? – Която може да дава грозде. Та рекох, всички не трябва да остареете. Защото някои проповядват така: „Като идеш в онзи свят, ще научиш всичко." Това донякъде е вярно, донякъде не е вярно. Защото в онзи свят няма условия ти да учиш туй, което ти искаш да учиш. Има много работи, които ти трябва да ги забравиш. А тук, на Земята те пущат да ти припомнят. Ще те пратят на Земята да мислиш и за забраненото. Ти можеш да питаш сега защо е така. Това не е наука. Защо огънят смекчава желязото? Кои са причините? Научно може да се обясни, но дълбоките, вътрешни причини, ако ги извадиш в органическия свят? Психологията, защо огънят размекчава коравите работи? Вие се благодарете, че ги размекчава. Ако не ги размекчава, какво ще стане? В някое отношение вие искате някое въже да не се къса. Хубаво е. Но в едно отношение трябва да се скъса въжето. Понеже ако не се скъса въжето, вие свободни не може да бъдете.
Та в живота си трябва да изучавате живота тъй, както той се проявява. И да не искате да дадете нова насока на живота. Та вие още в пълния смисъл не знаете какво нещо е Животът. Младият от което се интересува, старият не се интересува. Старият се отвращава като види туй, което младите приказват. Пък и младият, като види старият какво прави, и той се отвращава. Казва: „И той си има свое разбиране." И старият, каквото разбира – и прави, и младият каквото разбира – прави. Но то са частични разбирания в живота. При сегашните разбирания на хората, вземете каквато и да е книга, все говори за истината. Но тази истина я поставят като нещо механическо. „Аз, казва, ти говоря истината." Но като се цитира един факт, това не е истина. Истината е нещо живо. Тя се показва по един

начин. Де е Истината? Когато Истината влезе в дома, ти ще почнеш да я разбираш. Ти ще се освободиш в своята мисъл. Мисълта ти ще бъде свободна, чувствата ти ще бъдат свободни и действията ти ще бъдат свободни. По това се познава. Това са признаците, по които се познава Истината.

Не мислете, може да познавате Истината в едно отношение, но още хиляди години като учите на Земята, пак ще учите за Истината. Сега някои питат: „Кое седи по-горе: Любовта или Истината?" Добре, аз ви отговарям: Кое седи по-горе майката или детето? (– Майката.) Туй дете има всичко, което майката има. И майката влиза вътре в детето. И питат: кое седи по-горе сега? Тъй на Земята е така и ако аз ви кажа, че Истината е Любов. Ще ви кажа тъй: че Истината е Любов и Любовта е Истина. Какво ще разберете? Туй е отношение. Да, отношение на нещата са това сега.

Та рекох, за да можете да растете, не се спъвайте да казвате: „Аз не съм толкова невежа." Вече един учен човек, който се занимавал с психологията, може да ти каже, като дойде до тебе, религиозен ли си или не. Един учен човек ще ти каже, музикален ли си или не. То се познава. Всеки си носи чертите. И ако е музикален човекът, той си носи белезите, пък ако не е музикален, пак ги носи. Та всичките благородни черти, които ги има човек, той се ражда с тях и ги развива.

Та рекох сега, развивайте онова, което е във вас. И любовта ви към Бога зависи от онова, което вие изучавате и правите. Защото любовта ти към твоя Учител зависи от онова, което той предава и ти го учиш, изучаваш. Ако ти го изучаваш добре, ти ще му бъдеш повече обичен. Една вътрешна връзка има. И после, не се самозаблуждавайте, че днес урокът, който си научил, че заради този урок Учителят тебе трябва да те обича. Този урок поддържа само външната любов. Утре този Учител ти даде друг урок и ако ти не научиш него, връзката се къса. Тогава ти ще кажеш: „Бог е Любов." Че е Любов, Любов е, но ти не мисли, че ако е Любов, тази любов се поддържа, ако ти [не] учиш. Има една любов, която се поддържа от учението и то от правото учение.

Та рекох сега, Христос е говорил на учени[ци]те, че Той е лоза и те трябва да пребъдват в Него – онова, истинско отношение, което трябва да поддържат вярващите. Защото огънят трябва да се усилва във вас. Божественият огън не е толкова силен във вас, (сега). Да, слаб е. Вие не можете някой път да издържате на някои външни мъчнотии и някой път не можете да издържите на вътрешни изпитания. Това показва слабост (в разбирането). Може да имате всичкото желание, но не може да издържате. Какво трябва да правите? Трябва да се упражнявате. И ще се упражнявате по онзи, Божествения път.

Сега някои мислят, че като влязат в някое общество, в някое благородно общество и те ще станат благородни. Туй е право донякъде, но никое общество не може да направи тебе благороден. Ти тури вълка при най-

доброто общество, той си остава вълк. И овцата тури при най-лошото общество и тя си остава овца. И психологически има много работи, които трябва да се обяснят. Ще кажете вие: „Условията на живота са такива." От хиляди години гълъбът е живял при същите условия, при които ти живееш. И той е останал вегетарианец, и чист вегетарианец, само със зрънца се храни, а другите не са останали. Кое е онова, което е направило гълъбът да спази идеите, които той има. Гълъбът си има идеи. Ще дойдете до онова място, дето храната трябва да се определи. Гълъбът няма да яде друга храна. Той казва: „Или ми дайте каквото аз искам, или аз ще умра!" Него не можете да накарате да яде месо. Често искате да направите едно тревопасно или една птица да яде месо и тя умира.
Та рекох сега, на птиците много се е опорочил живота им. Понеже те се поставили в лоши условия и не са издържали. И за бъдеще, ако се проповядва на птиците, трябва да им се проповядва начин, по който да си поддържат живота. Не да се извиняват. Там не е доброто. Да допуснем, че един орел влезне в един свят, дето не е позволено да се ядат живи същества. Тогава какво ще прави той? И хората сега казват: „Така е направил Господ." Не, не е направил Господ така. Много работи са ги направили хората. Допуснал е Господ хората да направят нещата. И после да се извиняват с Него. И тогава казва някой: „Гладен съм." – Е, защо открадна? Че си гладен – гладен [си], но имаше друг начин, по който можеше да добиеш своята храна. Не е само чрез кражбата. Не само чрез насилие. Сега тия работи влизат посторонно вътре. Когато вие изгубите равновесието си, понякой път вие нямате онова постоянно равновесие. Някой път сте кротки като агне, а някой път не сте. Нямате ни най-малко желание да правите зло, но казваш: „От вън дойде туй изкушение." И то си има своите причини. Някой казва: „Всяко нещо си има своята причина." Туй нищо не обяснява. Всяко нещо има причина, но тази причина не те заставя. Гладът съществува в природата. Едни хора ги накарва да крадат, а други накарва да работят. Гладът е един стимул в света. Този глад не е само за физическата храна, но и за духовната. Има един вътрешен копнеж.
Та сега не смесвайте обикновения живот. Вие искате да се поддържа положението ви в света. По-добър живот и по-добро положение от това, което сега имате във вашия живот, вие не можете да намерите. Та вие живеете при най-добрите условия. Който разбира, е така. А, който не разбира, казва: „Да имам един милион сега. Да имам 10 милиона." Е, хубаво. Какво ще допринесат тия пари? „Ама, казва, това ще направя, онова ще направя." Съградил си сто къщи, какво си направил? Нищо не си направил. Ако градиш къщи за хората е едно нещо, а ако градиш къщи, за да печелиш, е друг въпрос. И във всичките отношения, ако обичаш хората заради Бога е едно; ако обичаш хората заради тях е друго; и ако обичаш хората заради себе си, пак – друго. Те са три положения.

Не са лоши положенията, но основа на нещата, това е Божията Любов. Има четири неща, с които тя се мери. Да възлюбиш Господа със сърцето си. Значи там трябва да има разбиране. Да възлюбиш Господа с ума си. Разбиране трябва да има. Да възлюбиш Господа с всичката си сила и с всичката си душа. Това са положения. Не е едно и също нещо, да възлюбиш Господа. Ти казваш така: „Някъде с разбиране трябва да обичаш Господа." И в живота, дето хората не могат да живеят, понеже любовта не се проявява в тия четиритях посоки и в тия четиритях пътища. Ти не можеш с един да живееш добре. Има едно отклонение на Божията Любов в тебе. А за човека казва: „Да обичаш ближния си като себе си." От там ще започнеш, защото себе-то, човек разбира себе си най-добре. И казва: „Как трябва да обичам?" Като себе си ще обичаш. А, да обичаш Бога, това ще учиш. Учението влиза в Любовта. Там влизат всичките елементи, с които трябва да проучваш Любовта. Не като едно чувстване, но Любовта, която носи със себе си Истината. И Любовта ще те направи свободен. И самата любов носи свободата, която хората търсят. „Аз искам, казва, да бъда свободен." То ти е право. Ти можеш да бъдеш свободен, но другите хора не трябва да станат слуги за тебе. Защото и те искат да бъдат свободни. Значи ти ще имаш Истината, а те няма да имат Истината. Защото разбиране трябва там. Значи в туй отношение Любовта седи по-горе от Свободата. Ако ти най-първо не може да живееш за Любовта, да се жертваш, ти не можеш да бъдеш свободен.
Та рекох сега, какво трябва да правим? Вие искате да бъдете свободни. Отлично! Всеки ден трябва да знаете какво сте спечелили. Ама той казва: „Дотегна ми този занаят! Целият ден да продавам дрехи." Че то е едно благословение за тебе да продаваш дрехи. Всеки един човек, който дойде при тебе, той ще донесе нещо за тебе, ти, като му поговориш и като му продадеш дрехите, ще стане една обмяна. Друг е бакалин, казва: „Мен ми дотегна да бъда бакалин!" То е едно благословение за тебе, ако разбираш. Ти искаш да бъдеш някой висок чиновник, да заповядваш. Че ти няма да научиш никога какво нещо е живота. И ти никога няма да научиш истината там, ако ти заповядваш и не знаеш какво е истината. Ти няма да научиш и ще се умориш и ще си заставиш едно понятие, което не ти е свойствено. И един ден, за да те вразуми Господ, ще ти даде една болест, ще те положи 2 – 3 месеца на леглото и ти ще имаш нужда някой да те гледа. Ти най-първо си мислил: „Тия хора са невежи, те не заслужават", а като се разболееш, ще видиш, че тия хора не са невежи, знаят да помагат. Та дръжте в ума си едно: Във всяко проявление вътре, има един живот, Бог е скрит вътре. Как е скрит, не е важно. Но във всяка една постъпка, Той отвсякъде ще те наблюдава и ще види доколко ти си разбрал живота. Този е проявеният Господ, на Когото трябва да изучавате Неговите закони. За сега хората са живели без законите на непроявения Бог. И този, непроявеният Бог не съди никого. Ама как ще живеят хората: ще се ядат

ли, ще се изтезават ли, ще се избиват ли, Той ги оставя свободни. За Него всичко е едно. А проявеният Бог иска да научи хората. Казва: „Туй, което правиш, не е право." Той ще регулира нещата.
Та вие с един мащаб разрешавате трудните задачи и въпроси. И разрешението не е право. Любовта в тебе, с която работиш, и не може да смекчи условията, ние казваме за нея: тази е слаба любов. Любов, с която ти не можеш да смекчиш лошото си положение, ние казваме: тази любов не носи Истината. Защото, като дойде Любовта, тя едновременно ще те научи най-първо какво трябва да направиш. Но ще те научи, че ти трябва да измениш своите възгледи с нея. Ти можеш да имаш някои възгледи, които са в разрез с Божията Истина. Но казва: „Ти вярваш в Христа." – Хубаво. И целият християнски свят вярва, но вяра ли е това? Това е вяра, аз мога да вярвам, че някой човек е красив, нищо не значи. Връзката ми не е вътрешна. Сега не трябва да се поставите в едно положение, когато дойдете да изучавате живота, всеки ден онова, което вършите, вие ще знаете, че тя е една задача, дадена от Бога и вие трябва да я реализирате. Не трябва да се отказвате.
Да кажем, че срещнете един човек, който има да ви дава. Той ви е лъгал, лъгал, сега се явява един начин. Ти му казваш: „Ти си силен човек." Казваш му: „Аз ще ти дам да се разбереш." Защо не си плащате дълговете? Е, колко начина има, с които ти можеш да го заставиш да направи това? Можеш да знаеш да го набиеш. Но той ще се моли: „Моля, не ме бий сега, аз ще си платя." Но, като си заминеш, ще каже: „Чакай, какво направих?" Е, как трябва да постъпвате в дадения случай? Това са само за изяснение, как трябва да постъпите. Този човек ти е дал един добър урок. Ако си умен, да не бъдеш като него. Защото ако той не ти плаща, има причини, че и ти не плащаш. И ти не си справедлив спрямо жена си и децата си, трепериш, не си такъв, а спрямо другите хора и ти не плащаш. Че ти имаш да плащаш. Господ те счита длъжник. Не си плащаш дълга на Бога. Казваш: „Че трябва да живея за Бога." Дължиш нещо и като те срещне Господ сега, какво ще направи Той? Като те срещне, как ще постъпите? Вие казвате: „Бог е Любов." Добре. Съгласен съм. Е, как ще обясните една война, при която краката на войниците са разкъсани? В Любовта не трябва да има никакви страдания, а има страдания. От какво зависи? Е, може да кажете: „Че тия работи за бъдеще, когато идем в другия свят при ангелите, ще ги научим тия неща." С туй разположение, вие няма да припарите там. Вие ще идете при ангелите, те ще ви погледнат и ще си заминат. Един ангел, още като ви погледне отдалеч, и знае. Вие мислите, че някой ангел ще дойде при тебе, да ти говори на тебе, като майка ти. Този ангел е бил на Земята, а в небето тия ангели няма да те осъждат, но ангелите имат работа, с която да се занимават. Те имат светове, с които да се занимават с тях. Един ангел ще те погледне и ще си замине. Даже няма да обърне внимание на тебе. Питам, ако аз мина някъде и видя един умрял вол, в какво

отношение трябва да обръщам внимание на този, умрели вол? И колко време трябва да го гледам? Сега има условия, които създават отношение. То е ценното.
Христос казва: „Аз съм истинната лоза и всяка пръчка в мен, която не дава плод, отрязва се; а всяка, която дава, се оставя." Нищо повече. Ако се случи в живота ти това нещо, което ти не можеш, ти не си от умните пръчки. Тогава ще станеш от ония, умните пръчки, които да принесат плод. Но туй е преносно, един плод. Рекох, животът е широк и трябва да се развива всестранно. И когато разбираш живота, ти трябва да бъдеш постоянно полезен на себе си и полезен на ближните си и да работиш за Бога. Работата за Бога каква е? За Бога трябва да работим. Понеже единствената работа, която ще остане в живота ни, то е само работата за Бога и за себе си, ако работим като един ученик в училището вътре, и за ближните, като работим, те са условия. Но, като работим за Бога, то е работа, която ще остане. Но ще остане в живота ти, и ти няма сега да отхвърляш другата работа. Да казваш: „Аз за себе си не искам да работя." Не, Бог е, Който прониква във всички, във всеки един живот и кара всичките същества да работят тъй, според както Той е определил и направил. Трябва да работим за Бога. Сега няма да заучиш да казваш: „Аз съм истинната лоза и Отец ми е земеделецът." Това нищо не значи. Рекох, ти бил ли си на тази лоза или не си бил? „Ама, аз искам. Аз ще се обърна към Отца." Ти изучавал ли си законите, как ще се обърнеш към Отца? И ще те слуша ли Той? И Писанието казва, че Бог слуша само праведните хора, които имат истинското познание. Тях слуша Господ, а другите – ни глас, ни слушание. И казват сега: „Когато този Дух на Истината дойде в света, Той е Учителят, който ще ви научи." Казва някой: „Аз имам Духа." Какъв дух имате? Ако този дух не те учи тебе? Когато дойде Духът в тебе, Той ще бъде Учител отвътре. Най-първо ще имаш един Учител отвънка и един Учител отвътре. И като дойде този Учител отвътре и те учи и ти покаже как трябва да живееш, Той няма да ти каже, че ти си най-добрия. И казва Христос тогава: „Когато направите всичко, което аз съм ви казал", и казваме: „Ние сме раби на Бога." Има много работи да учиш. Много има да се учи. И сега неуспехът навсякъде, че всеки, който е научил една малка истина и хубава е тази истина, но има много работи, които трябва да се учат и трябва да се влезне в положението на всички хора. И всеки ден трябва да разглеждате живота. Като станете сутрин, веднага ще погледнете програмата, там на вашата колегия, какво имате за днес. И ще се стегнете да учите. Сега има хора, той казва: „Не ми даде парите тъй, както трябва, от сърце не ми ги даде." Щом не ти ги е дал от сърце, защо ги взе? Е, как искате сега, да ви даде той пари от сърце, (или да ви услужи, човека)? И защо именно туй подозрение иде в твоя ум, че той не ти е дал от сърце. Че това е едно твое заблуждение. Аз да ви обясня, много лесна работа е тя. Ти си се разболял и твоят вкус се е изопачил. Давам ти едно ядене, казваш: „Яденето не струва."

Де е причината, [в] онзи, който ти е дал яденето? Причината е вътре в тебе. Ти трябва да разбираш законите, които регулират и тогава ще имаш едно истинско разбиране.
Сега остават две неща. Да кажем, нещо ти се случи. Аз казвам: Има право да ти се случи. Пък и аз имам право и аз да се разсърдя, имам и право и да не се разсърдя, и имам право и да не обърна и никакво право [внимание]. Че [той] ти си се разсърдил, то е негова работа. Тази сръдня е потребна заради него. И като дойде втори път при мен, не се обхождам добре аз с него, коя е причината? – Сръднята? От къде на къде той трябва да ми се разсърди? Значи, при един слаб човек, ти можеш да се сърдиш и да го хокаш, а при един силен човек, ти трябва да седиш и да трепериш. Ако се сърдиш, сърдене истинско е тази сръдня, дето при всичките условия можеш да се сърдиш. И то е правото. Можеш да се сърдиш, че някои неща не са според Божия закон. Ще кажеш: „Братко, туй, което ти правиш, не е хубаво." Нищо повече. „Пък някой път е право и аз да обиждам." Не е право това. „Ама какво ще ми каже той?" – Ама, говори по-меко. Един гвоздей, когото искаш да го набиеш хубаво, няма само тъй да го удряш, но ще го чукаш хубаво, тъй да се набие и да се задържи.
Та рекох, такива трябва да бъдат сегашните ви разсъждения. Трябва да се учите. Вие сте много добри, но не сте проявили вашата добродетел както трябва. Много учени сте, но не сте проявили вашето учение както трябва. Много дарби имате, но не сте ги застъпили. Искате да минете по един лек път. Не. После, казва някой : „Аз обичам еди какви отношения. Но не му е дошло времето." Вие мязате като ония дъщери, и синове има, казва на майка си: „Мамо, много съм зает, имам, казва синът, много важна работа." Той има да срещне една млада приятелка и да поговори с нея. Не е лошо това. Няма нищо лошо. Да кажем, той работи и майка му, като се научи, че той се е срещал с тия, младите моми, и си губи времето, тя казва: „Той не върви по правия път." Зная, в живота сега и вие срещате много от тия, младите моми. Но красива мома в едно отношение, всяка една идея, всяко едно чувство, което тебе те увлича, по което ти тръгваш, не е ли една млада, красива мома? Младите моми са предметно учение, да покажат до где си достигнал. Не е лошо да срещнеш младите моми. Важното е как споделяш, какво е разбирането в тебе за тия идеи. И да туриш всяка една идея и всяко едно чувство на неговото място.
Та рекох, седи една много хубава, деликатна работа в света, с която трябва да се занимавате. Да има нещо велико в лицето ви, с което да се отличавате. Та каквато и мъчнотия да има в живота ви, да не ви спъва. И вие сега ще ми кажете, някои жени има, ми казват: „Еди коя жена има много добър мъж, а на еди коя жена мъжът не е такъв." И той е добър, само [че] онази жена, на която мъжът й е добър, тя го е проучила и постъпва съобразно с неговия характер, а ти, като не постъпваш така, казваш: „Не струва той. Малко грубичък е той." Не, не е грубичък той, ама

ти си толкова груба, колкото и той (е груб). И тогава казва: „Аз съм истината лоза и който пребъдва в мене... " Христос е тази лоза в света, на която хората трябва да бъдат насадени и да дадат плод. Туй показва, значи, да изучавате Волята Божия и да бъдете готови за Бога всичко да вършите. И тогава животът ще върви правилно и тук на Земята, и горе на Небето.

Отче наш

6.40 сутринта
Слънцето грее.
На поляната всички с Учителя направихме гимнастическите и евритмическите упражнения.

33 Неделно Утринно Слово, 30 август 1936г., неделя, Изгрев.

1936_08_30 Пътища на любовта
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот

ПЪТИЩА НА ЛЮБОВТА

Съвременните хора не разбират живота в неговата същина. Те говорят и за истината, без да я разбират. Истината има отношение към живота. Дето е животът, там е истината. Дето няма живот, там няма истина. Религиозните хора пък изпадат в друго заблуждение. Те мислят, че като се приближат до Бога, всичко ще знаят. Не е така. Когато люби, човек може да има всичко, но не и знание. Любовта се придобива по един начин, а знанието – по друг. Едно дете се ражда в царски палат, като царски син. Той има на разположение всичко, каквото пожелае, но за да се развива, за да се пробуди съзнанието му, той сам трябва да работи, да учи. Ако иска да учи музика, той ще влезе в музикална академия и ще учи ката обикновен ученик. Ако иска да напредва, да се отличи от другите ученици, той трябва да пее и да свири добре. Щом сте дошли на земята, било като царски синове, било като обикновени хора, вие трябва да учите, да знаете, какво ви предстои да придобиете. Човек сам трябва да се проверява, да се изпитва, какво знае и какво не знае. Хиляди години стоят пред човека, но той все има какво да учи. Знанието, което придобива, ще го повдига и постепенно ще го приближава до Бога. Значи, човек може да се приближи до Бога от различни пътища.

Веднъж дошъл на земята, човек трябва да изучава пътищата на любовта. Дали е на този, или на онзи свят, той трябва да придобие това знание. Мнозина си представят онзи свят подобен на земния. Ако онзи свят беше подобен на физическия, тогава нямаше нужда да се ходи там. Тук или там, целта е човек да учи. Щом няма какво да учи на онзи свят, човек няма защо да отива там. Тъй щото, когато не знае нещо, човек трябва да признае невежеството си, а не да говори, каквото му дойде на ума. Щом не знаеш нещо, ще бъдеш като малките деца, готов да слушаш, да възприемаш и прилагаш. Понякога и детето може да знае повече отколкото някой виден философ. Един знаменит писател, като изучавал френология, констатирал в себе си слабо развит математически център. Той си казвал: Ако всичките ми способности са тъй слабо развити, както математическите, аз щях да бъда идиот. Наистина, когато трябвало да реши някоя проста задача, той се обръщал за помощ към жена си. В друго отношение той бил отличен мислител и писател. Всеки човек в едно отношение е добре развит, а в друго – слабо развит. – Защо ме е създал Господ такъв? – Господ не те е създал такъв, но в дадена област ти не си работил достатъчно, вследствие на което си изпратен днес да работиш, именно, в това направление. Не е математик онзи, който знае само да работи с числата, без да разбира

смисъла им. Числата трябва да оживеят в него. Красиво нещо е музиката, но човек трябва да знае да пее. Красив е животът, но човек трябва да го разбира.
Какъв е смисълът на живота? Ако искате да разберете смисъла на живота, изувайте пътищата на любовта. Всеки ден мислете по пет минути за непозволеното, за да се домогнете до тия пътища. – Какво нещо е непозволеното? Кое е непозволеното, за което трябва да се мисли? – Това всеки сам ще намери. – То е различно за различните хора. Важно е за вас да мислите за непозволеното, за да се освободите от мъчнотиите си. Когато мислите за непозволеното, в ума ви се събуждат ред контрасти. Истината пък се намира между контрастите. Мислете за непозволеното, за забраненото и не се страхувайте. Ако Адам беше мислил за забраненото дърво, той нямаше да сгреши. Понеже не мисли за него, той забрави дадената от Бога заповед и сгреши. Затова, именно, той излезе от рая. Щом излезе от рая, Адам изгуби добрите условия на живота. За него настанаха лоши условия: глад, болести, старост, мъчнотии и страдания.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза". Коя е истинната лоза? – Която дава грозде. Който яде от тази лоза, той има живот в себе си и не остарява. Който има живот в себе си, той има условия да учи. Човек е пратен на земята да учи. Той знае много неща, но едни от тях трябва да забрави, а други – да разшири, да разработи. Щом сте пратени на земята, вие трябва да мислите и върху непозволеното. – Защо трябва да се мисли за непозволеното? Да питате, защо и за какво нещата стават по един, а не по друг начин, това не е наука. Да се задава такъв въпрос, то е все едно да питате, защо огънят разтопява твърдите тела? Има научни обяснения върху този въпрос, но кои са дълбоките психологически и органически причини за това, сега не може да се говори. Благодарете, че огънят разтопява твърдите тела. Какво би станало в света, ако нямаше огън, който да смекчава коравите, твърдите тела? Купувате въже, но гледате да е здраво, да не се къса. Добре е въжето да не се къса, но в едно отношение само – когато вадите вода от кладенец. Обаче, ако с това въже трябва да обесят един човек, не е ли по-добре да е слабо, лесно да се къса?

Сега, вие трябва да изучавате живота така, както се проявява. Хората не разбират още, какво нещо е животът. Това се вижда от факта, че младият не се интересува от стария и прави, каквото разбира. И старият не се интересува от живота на младия. И той прави, каквото разбира. Това са частични разбирания за живота. Въпреки това, всеки човек мисли, че разбира живота, че е намерил истината. Който е намерил истината, той е свободен в мислите, в чувствата и в действията си. Истината не е нещо механическо. Тя е жива и, дето влезе, всичко преобразява. Колкото и да се е домогнал човек до истината, хиляди години да живее на земята, все има

какво да учи. Мнозина задават въпроса: Истината ли седи, по-горе или любовта? На този въпрос може да се отговори с друг въпрос: Майката ли седи по-горе или детето? Майката влиза в детето си, вследствие на което детето съдържа всичко, което и майката съдържа. Какво ще разберете, ако ви кажа, че истината е любов, и любовта е истина?

Като слушате да се говорят такива неща, вие считате, че те са отвлечени, не можете да ги разберете. Щом не можете да ги разберете, казвате, че сте невежи. Не бързайте да се произнасяте за себе си. Като не разбирате нещо, ще мислите, ще учите, докато един ден го разберете. Само така човек може да расте и да се развива. Само ученият човече може да ви каже, дали сте музикдлен, дали сте религиозен; изобщо, ученият може точно да определи, какви способности имате. Човек носи всичко в себе си. Когато учи и прилага, той сам ще провери, за какво е способен и за какво не е способен. Човек се ражда с известни способности и дарби, за които му са дадени условия да ги развива и обработва. Като знаете това, работете върху себе си, да развивате доброто, което е вложено у вас. Така ще изразите и любовта си към Бога. Когато ученикът изучава и прилага всичко, което учителят му предава, с това той изявява своята любов към него. Колкото по-добре ученикът учи и прилага, толкова повече учителят го обича. Любовта между учителя и ученика представя вътрешна връзка между душите им. Ученикът не трябва да се заблуждава, че ако научи днешният си урок, той е спечелил вече любовта на учителя си. – Не, той трябва да учи непрекъснато. Ако днешният си урок е научил, а утрешният не е научил, връзката на любовта се прекъсва. Ще кажете, че Бог е Любов. Така е, но любовта се поддържа, само когато ученикът учи и прилага наученото.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, а вие – пръчките". С този стих Христос определя отношението, което трябва да съществува между Бога и хората, между Учителя и учениците. Божественият огън в човека трябва непрекъснато да се подклажда. У съвременните хора този огън още не е силен. Тази е причината, задето те не могат да издържат на големи външни и вътрешни напрежения. Щом се намерят пред някое голямо изпитание, те се провалят. За тази цел те трябва да работят усилено върху себе си, да се калят в мъчнотиите и страданията. Ако разчитате само на външни благоприятни условия, вие нищо не можете да направите. Вътрешна работа се иска от човека. Турете вълка между добри, благородни хора, той пак вълк ще си остане. Турете овцата между лоши хора, тя пак овца ще си остане. За да се оправдаят за злото, хората казват, че условията на живота са ги направили лоши. Не е така. Вземете, например, гълъба. От хиляди години насам той е веге-тарианец, храни се изключително със зрънца. През каквито условия и да е минал, добри или лоши, той е запазил своите идеи. Никой не е в състояние да застави гълъба да яде месо.

Той гладен ще умре, но няма да наруши своя принцип. Заставите ли гълъба насила да яде месо, той непременно ще умре. Животът на някои птици е изопачен по единствената причина, че когато са били в лоши условия на живота, те не са издържали на своите идеи. Птиците трябва да изправят живота си, да се върнат в това положение, в което някога са се намирали. Нищо не може да извини тяхното отклоняване от правия път. Какво ще прави орелът, ако влезе в среда, дето не е позволено да се яде месо, нито да се нападат живи същества? Ще не ще, той ще се принуди да стане вегетарианец. Ще кажете, че Господ е наредил работите да стават по един или по друг начин. – Не, Господ не е направил всички неща. Не се извинявайте с Него. Има неща, които хората са направили, и сами страдат от собствените си произведения. Бог е дал свобода на човека, да се проявява, както разбира, но Той не е причина за злото в света. Като погладува два-три деня, човек прибягва до кражба и после се извинява, че бил гладен и трябвало да задоволи глада си по някакъв начин. Човек може да е гладен, няколко деня да не е ял, но това не му дава право да краде, да си служи с насилие. Много начини има, по които човек може да изкара прехраната си. Когато си служи с кражба, с насилие, с лъжа, това показва, че той е изгубил равновесието на своя живот. Без да има желание да греши, той сгрешава и сам се чуди, как е сгрешил, как се е поддал на изкушение. За да греши човек, има ред причини. Наистина, за всяко нещо има причина, но причината не оправдава греха и грешките на човека. Глад съществува в живота, и той става причина някои хора да крадат, а други – усилено да работят. Гладът е стимул в живота. Съществува не само физически, но и духовен глад, който се изразява във вътрешен копнеж към духовното.

Като не могат да разграничат нещата, хората смесват физическия живот с духовния, вследствие на което са недоволни от живота си. Те трябва да разграничат тези два живота в съзнанието си и тогава ще видят, че сегашният им живот е добър.
Те не могат да намерят по-добри условия от сегашните. Мнозина се стремят към богатство, искат да спечелят много пари. – Какво ще направят с тия пари? Някой казва, че като стане богат, ще направи няколко къщи, да живеят бедни хора в тях. Той може да направи няколко къщи по различни съображения: от любов към себе си, от любов към хората и от любов към Бога. Това са три различни положения с три различни резултата. Обаче, основа на всички неща е Божията Любов. Четири неща има, с които се определя проявата на тази любов. Казано е: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила и с всичката си душа". Значи, за да прояви Божията Любов и да я възприеме, човек трябва да има разбиране в ума, в сърцето, във волята и в душата си. Без тези разбирания любовта не може да се прояви в своята пълнота. Това са

четири пътища, чрез които любовта се проявява. Следователно, когато хората не се разбират, причина за това е ограниченото проявление на любовта.

Втората заповед, според която човек трябва да изяви любовта си, гласи: „Да възлюбиш ближния си като себе си". Думата „себе си" е мярка, с която човек определя любовта към своя ближен. Той познава себе си най-добре. Ближния си ще обича като себе си; ще го обича и чрез сърцето, и чрез ума, и чрез силата, и чрез душата си. Това значи: ще учиш и с ума, и със сърцето, и с волята, и с душата си, за да познаеш Бога и да Го възлюбиш. В силното желание на човека да учи, да познае Великия в света влизат всички елементи, с които той може да изучи любовта – не само като чувство, като сила или като принцип, но и като носителка на истината. Казано е в Писанието: „Истината ще ви направи свободни". Същото може да се каже и за любовта: „Любовта ще ви направи свободни". Хората търсят любовта заради свободата, която тя съдържа в себе си. В това отношение любовта седи по-горе от свободата. Който има тази любов в себе си и се жертва за нея, той може да бъде истински свободен човек. Той е свободен, но същевременно дава свобода и на другите хора. Съвременните хора искат да бъдат свободни, но като не могат да придобият свободата, която търсят, отегчават се от живота. Някой е търговец на дрехи и казва, че се е отегчил от тази работа. Той не знае, че с тази работа, именно, ще се благослови. Какво по-голямо благословение за него от това, да продаде една нова дреха на някого, да се разговори и обмени с него? Друг някой се отегчава, че е бакалин. И той не разбира, какво благословение се крие в неговата работа. Какво искат тези хора? Те искат да заемат високи положения в обществото, да заповядват на хората. Те не знаят, че в това положение, именно, ще изгубят всички възможности за познаване на истината. И тогава, за да ги освободят от положението на хора, които имат власт и заповядват, невидимият свят ще им изпрати някаква тежка болест, да полежат четири-пет месеца на легло. Тогава те ще се нуждаят от тия хора, които по-рано са считали невежи, слаби. Те ще им помогнат и ще им покажат, че нито са невежи, нито са слаби. Следователно, дръжте в ума си мисълта, че Бог се проявява във всяка мисъл, във всяко чувство и във всяка постъпка на хората и следи, доколко те се изявяват правилно. Човек чувства нещата правилно, но всякога не постъпва добре, защото се ръководи от свои лични интереси и разбирания.

Съвременните хора са живяли и живеят според законите на непроявения Бог, Който никого не съди. Той оставя хората свободни, да правят, каквото искат. Обаче, проявеният Бог иска да научи хората да живеят правилно. Като види, че някой не постъпва добре, Той му казва: Ти не постъпваш

добре, трябва да мислиш, да изправиш живота си. Проявеният Бог регулира всички неща в живота. Като не мислят много, с един замах само хората разрешават всички трудни въпроси. Те бързат във всичко, затова и решенията им не са прави. Те прилагат любовта в живота си, но въпреки това трудните условия не се смекчават. Любов, която не може да смекчи тежките условия на живота, е слаба любов. Тази любов е без истина, т. е. тя е в разрез с Божията истина. Когато истинската любов влезе в човека, тя ще го застави да измени своите криви възгледи за живота. Тя ще го застави да възлюби истината. Ще възразите, че вярвате в Христа. Целият свят вярва в Христа, но външно. Вие можете да вярвате, че някой човек е красив, но тази вяра не е в състояние да ви свърже с него.

И тъй, веднъж дошли на земята, вие трябва да съзнавате, че каквото вършите през деня, това са задачи, които правилно трябва да решите. Срещате, например, човек, който ви дължи една голяма сума. Как ще се справите с него? По два начина: или с насилие, или с любов. Ако сте по-силен от него, а същевременно и неразумен, ще го набиете. Ако сте разумен, ще му кажете благо, братски, че той ви дължи и трябва да изплати дълга си. Както вие постъпвате с хората, така и Бог постъпва спрямо вас. По отношение на Бога, всеки човек е длъжник. Ще кажете, че Бог е Любов. Така е, но въпреки това хората страдат. Как си обяснявате противоречията? Отваря се война, хиляди и милиони хора отиват да се бият и се връщат с изпочупени глави, крака, ръце. Казваме, че в любовта няма страдания, а при това хората страдат. Много просто! Хората страдат, защото не живеят според законите на любовта.
Казвате: Ние не разбираме тия неща, но един ден, когато отидем в другия свят, между ангелите, тогава всичко ще ни стане ясно. Ако отидете при ангелите със сегашните си разбирания, те няма да ви погледнат. Ще минат и заминат покрай вас, без да ви кажат дума. За тях вие сте мъртви същества. Те не могат да влязат в общение с вас. Каква връзка може да има между вас и един умрял вол? Като минете покрай този вол, вие гледате час по-скоро да го отминете, да не ви смущава с миризмата си. Ангелите имат на разположение цели светове, върху които работят. Те не са свободни да се занимават с всеки, който е минал или минава покрай тях.

"Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът. Всяка пръчка в мене, която не принося плод, отрязва я; и всяка, що дава плод, очиства я, за да даде по-много плод". Следователно, ако не приносяте плод на лозата, вие не сте от умните пръчки. Вие трябва да бъдете разумни пръчки, да приносяте много плод. Тук думата „плод" е употребена в преносен смисъл. Човек трябва да разбира живота, за да се развива всестранно, да принося много плод. Това значи да работи човек за Бога, да бъде полезен, както за себе си, така и за своите ближни. Единствената работа на човека, която

остава на вековете, това е работата за Бога. Когато човек работи за себе си и за своите ближни, това са условия, които му се дават, за да свърши определената работа за Бога. Като знаете това, не трябва да правите различие в работата. Бог прониква във всички работи, във всеки живот и кара всички същества, малки и големи, да работят така, както Той е определил. Щом изпълнявате волята Божия, както Бог е определил, вие имате право да кажете: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Докато не сте изпълнили и не изпълнявате тази Висша воля, вие не можете да се уподобите на тази лоза. Веднага ще ви запитат: ти видял ли си тази лоза? – Ама искам да се обърна към Бога. – Ти изучавал ли си законите на това обръщане? Бог слуша ли те, отговаря ли на твоите молитви? Казано е в Писанието, че Бог слуша само праведните, които имат прави разбирания за живота и за любовта. Когато Духът на истината дойде, Той ще научи останалите хора, какво да правят, как да живеят. Човек има един учител, който го учи отвън. Но когато Духът на истината дойде в човека Той ще го учи отвътре. Докато е жив, човек все има какво да учи. Отвън или отвътре, той непрестанно трябва да учи. Разумният се учи от всичко. Неразумният, обаче, всякога се заблуждава. Ако някой му даде пари, с цел да му услужи, той взима парите и казва, че не са дадени с разположение. – Ако, наистина, той е убеден, че парите не са дадени с разположение, защо ги взима? Според мене, той подозира само, че парите са дадени без разположение, но не е напълно убеден в това. Този човек се намира в положението на болен, който постоянно е недоволен. Дават му едно ядене, не го харесва. Дават му второ ядене, и него не харесва. Де е причината за това? Причината е в самия болен, в неговия изопачен вкус. Следователно, за да има прави разбирания, човек трябва да познава законите, които регулират живота.
Тъй щото, ако разбирате законите на живота, вие ще познавате хората, ще знаете, кой как се проявява – по човешки или по Божествен начин. Например, виждате, че един човек се сърди. Вие трябва да знаете, защо се сърди и какво е неговото сърдене. Той може да се сърди, когато се нарушават Божествени закони. Това сърдене е на място. Той може да се сърди, когато неговите лични интереси се накърняват. Това е човешко сърдене и не е на място. Сърденето е подобно на забиване на гвоздеи. Когато забива гвоздей, човек трябва да удря силно върху главичката му, да го набие добре, да върши работа.
Сега, за да се ползвате от живота, който ви е даден, вие трябва да разсъждавате правилно, да се учите. Вие сте добри, но не сте проявили добротата си, както трябва.

Вие имате дарби, но още не сте ги проявили. – Защо? – Защото търсите лек път. Някой казва, че обича да учи, да работи, но нямал време за това. Този човек прилича на онези богати момци, които не искат да свършат

никаква работа на баща си. Те всякога се оправдават с това, че имат важна работа. – Каква е тяхната важна работа? – Да се срещат с красиви моми. Не е лошо да се срещат с красиви моми, но тия моми ги отклоняват от правия път. Следователно, всяка мисъл, всяко чувство, които отклоняват човека от правия път, са такива, именно, красиви моми, които отклоняват момците от пътя им. Младите моми са предметно обучение за момците. Чрез тях човкк се изпитва, докъде е дошъл в развитието си. Мислите и чувствата на човека са на мястото си, когато той разбира техния вътрешен смисъл.
Пред вас стои велика работа, в която всеки трябва да вземе участие. Всеки трябва да изработи нещо ценно в себе си, което да го отличава от другите хора. Ценното в него е капиталът му, силата му, с която той работи при всички мъчнотии и изпитания. Такъв човек лесно се справя с трудностите в живота. За него няма лоши хора. Той познава хората, разбира ги и се съобразява с тяхния характер.

„Аз съм истинната лоза, а вие – пръчките". Христос казва за себе си, че е истинната лоза, на която хората трябва да бъдат пръчки, способни да се развиват и дават плод. С други думи казано: Хората трябва да учат, да познават волята Божия и да имат готовност да я вършат. Само при това положение животът им ще се развива правилно и на земята, и на небето.
„Аз съм истинната лоза".

8. Съборна беседа, държана на
30 август, 1936 г. 5 ч. с., София. – Изгрев.

1936_09_02 Навреме
лекция пред общия окултен клас

НАВРЕМЕ

"Добрата молитва" "В начало бе Словото"

Ще прочета първите единадесет стиха от осма глава от Евангелието на Йоана.

"Духът Божи"

Имате ли зададена някоя тема? Не. Пишете тогаз върху темата "Ползата от човешките въздишки". Тая тема може да се види маловажна, но една въздишка много струва. Човек, като въздиша, изправя много работи. Вземете – вие всички знаете да смятате, нали – вземете едно число с десет цифри. Едно число с десет цифри представлява известна материя. Можете ли да си представите нейната тежест? Веднага да я изчислите? Тая материя трябва да се пренесе от едно място на друго. И колко хора трябва да я пренесат? Или ако вземете вие за себе си: колко милиона години ще ви трябват, за да я пренесете от едно място на друго. Сега за сега учениците се занимават с много прости задачи.

5 + 5 колко правят? ("Десет.") 5 – 3 колко правят? ("Две.") Да кажем, че имате тия числа:

- 6 + 5 : 7 x 9 Сега, кои са тия закони, които заставят числото да се мени? Да кажем, че извадите едно число от друго. Те са прости числа. Някой път можете да извадите един човек. Като извадите един човек от къщи, какво става? Вие ще кажете: това са обикновени работи. Излязъл от къщи. Но някой път като го извадите от къщи, образува се цял един процес. При този случай трябва ви сега знанието да предвидите. Да кажем, като извадите някого, какво ще стане след една година, след две години или след три, четири или пет години? Ако извадите една въшка от главата, какво ще стане? Ще се освободиш от едно нещастие. Питам сега: ако турите една въшка на своята глава, колко въшки ще се родят от тая въшка на твоята глава? За пример твърди се, че във вълка не могат да стоят някои паразити, във вълчата кожа. Но овцата, чиято вълна е мека, в нея паразитите живеят. Питам сега: ако дойде една въшка на главата ти, трябва ли да дойде някой ангел от небето с гребен да я извади? Защото слабите ученици, като не знаят нещо, казват: "Не се решава тая задача." Решат му задачата и той отива с нея. Силата на човека се показва в това, което той сам може да направи. Има неща, които можете да направите с другите заедно. С десет добри певци вие можете да пеете заедно. Но ако останете сами, работата не върви. Затова учениците се събират на групи да

учат. Сам човек да учи е мъчно. После, да учи човек, трябва му и вдъхновение. Не е лесна работа човек да учи. Трябва да има една подбудителна вътрешна причина, за да го застави да учи. И после, знанието всяка година се увеличава. Знанието е като дрехата. Днес гледаш един човек с едни дрехи, утре го гледаш с други. По дрехите някой път ще го познаеш. Но трябва да обръщаш внимание. Не само това. Някой път трябва да учиш неговия вървеж, неговия говор. По колко начина се познава? По много начини се познава. Вземете една овца. Има хиляди овци. Пръснати са агънцата. Като тичат, агънцето познава майка си и майката познава агънцето си. Питам сега: овцата като е толкоз невежа, кое е онова, което подшушва на майката кое е агънцето? Няма голяма външна разлика, но тая овца познава по ония трептения, които агнето има. Сега, ако вие не можете да разпознавате вашето агне, можеш ли да бъдеш ти майка? Ако тая овца не може да познае, колко причини има, които може да я заблудят? Ако майката е болна, тя не се интересува, има нещо, което отвлича нейното вътрешно внимание. Вие казвате: "Тия работи не ме интересуват" и ще се занимавате с някои философски работи. Философски работи, но тия философски работи са свързани с малки причини, които могат да отвлекат твоето внимание. Можеш да кажеш: "Това мен не ме интересува". Тогаз как ще изучаваш себе си, ако ти не можеш да правиш тия тънки различия вътре в тебе. Например някой от вас не може да смята и го е срам. Имаш известни центрове на главата. Тия центрове у някои хора са по-добре развити, а у някои – по-слабо. Затова едни знаят да смятат. Има хора, които знаят да изучават езиците по-лесно. Изучили са един, два, три, четири езика, но пък има и някои, които, след като са учили седем години френски в гимназията, едвам могат да запитат един въпрос. Кои са причините? Причините са в майката и бащата. Ако майката е даровита по езиците, това дете, което прилича на майка си, ще бъде даровито. Ако бащата е даровит по езиците, талантлив, дъщерята, ако прилича на баща си, и тя ще бъде талантлива. Добре, сега вие може да кажете така: "Защо Господ не ми даде добър баща?" Добрият баща и добрата майка се дават на добрите синове и на добрите дъщери. Сега, това е външната страна. Вие схващате живота много тясно. Казвате: "Мен много наука не ми трябва." Е, какво ти трябва? Три пъти да ядеш на ден. Добре, три пъти на ден хубаво да ядеш. Откъде ще вземеш сега тия пари при сегашните условия? Три пъти: всяко ядене ти коства по тридесет лева, колко струва тогаз за един ден? Деветдесет лева на ден. За една година колко пари ти трябват? Това е само за ядене. Това ще отвлече твоето внимание и ти няма да можеш да учиш. Ако много ядеш, няма да можеш да учиш. Ако малко ядеш, пак няма да можеш да учиш. Казват, че светиите много малко са яли. Те подбират храната си. Всичките храни не носят еднакво количество хранителни вещества. Ако вие не се храните добре, няма да можете да учите. Ако вашият стомах има известно

разстройство, това разстройство ще се отрази веднага. Ако си певец, няма да можете да пеете. Ако си на служба, работата си няма да можете да извършите добре. Сега казвате: "Късметът на човека." Казват, че някой човек е много късметлия. Ако можеш да ядеш хубаво, късметлия си. И ако хубаво ядеш, законът е такъв: ти добре ще се учиш. Ако знаеш как да ядеш, ще се учиш добре. Вие считате, че яденето може да става как да е. Една храна, като я вземеш, колко пъти трябва да я прекараш през зъбите си? Ако я прекараш достатъчно пъти през зъбите си, тая храна ще ти причини добро. А пък ако я обърнеш няколко пъти и я глътнеш, съвсем друг ще бъде резултатът. При сегашния живот, ако търсим нещастията, ще ги намерим в малките работи. Много болести произтичат от яденето. Оттам са произлезли много неприятности – от яденето. Първите хора в хигиенично отношение направиха една погрешка – промениха храната си. Първите хора, които бяха плодоядци, нещастието за тях дойде от това, че станаха месоядци. И сега какво бихте казали, ако ви кажа, че Ева съгреши, понеже яде печена кокошка, и Адам съгреши, понеже яде печена кокошка? Има два вида храна в света: едната храна е сладка, а пък другата храна е кисела. Сладката храна дава мекота, а пък киселата храна дава активност. И ако не знаеш как да примесиш сладката и киселата храна, тогаз ще се зароди едно състояние неестествено. Всички сте философи и казвате: защо да е така? Как трябва да бъде? Казваш: "Защо сега е така?" Тебе те интересува защо сега е така. Де е отговорът? Ти казваш: "Този човек не е хубав, не е красив." Е, какъв трябва да бъде красивият човек? Например ти не си красив, защото устата ти не е на този размер, който е турен първоначално. Устата ти не са толкоз големи, те са по-малки. Или ти не си красив, понеже очите ти са много големи. Може очите ти да са големи като на някой бухал. Ти казваш: "Не съм красив." Тогаз, в какво седи външната красота? Знаеш ли колко трябва да бъдат големи очите ти? После, колко трябва да бъдат големи веждите ти? Каква трябва да бъде тяхната дебелина, колко трябва да бъдат тънки? Това са основни работи. Най-първо какъв трябва да бъде носът ти? На някои хора носът е завит. Трябва да се нарисува хубаво. Може носът да е вдлъбнат. Или е по-дълъг твоят нос. Не зависи от тебе, че ти е дълъг носът или къс. Тогаз ще заприличате на онзи царски син, който се женил, и неговата възлюблена имала много къс нос. И всички придворни, за да го утешат, се събрали и почнали да доказват от историята, че Клеопатра имала такъв нос, и пак била умна. Клеопатра в едно отношение била умна, а пък в друго отношение не била умна. Един човек с къс нос отчасти е умен. И сега в дадения случай, когато ти се храниш, когато ти мислиш, известна част от тая храна ще отиде в носа ти, някои части ще отидат във веждите, други в очите, в клепачите, в устата. Ще се разпредели храната. Вие сега обръщате внимание само на оная хубавата страна, на приятността, която ще ви причини известно ядене, без да вземете в съображение, че тая храна, като е

приятна, трябва и правилно да се разпредели. Това са външни страни. Тя трябва да се разпредели в очите, във веждите и пр. После, във всяка една мисъл всяка една частица от храната има си своето предназначение, трябва добре да функционира. Вземете един цигулар. Един цигулар иска да има хубава цигулка, после хубави струни за цигулката си, после хубав лък. После, колкото и да е добра цигулката, и струната придава нещо на цигулката. Струни, направени от ципата на вълчи черва, и струни, направени от ципата на овчи черва, не си прилягат. Ако туриш вълчи и овчи струни на едно място, не можеш да свириш добре. Вълчите струни – така казват сега, аз не съм го проверил, сега цитирам каквото казват, цитирам другите авторитети – една вълча струна къса овчите струни. Питам сега: ако ти употребяваш сладката храна и употребяваш киселата храна, какво ще стане с тебе? Ако искаш да имаш разположение, трябва да ядеш сладко. А пък ти трябва и енергия, трябва ти някой път и кисела храна. Тогаз трябва да знаеш закона, каква част ти трябва кисела храна в дадения случай. Ти казваш: "Мен ми трябват пари." Много хубаво, но тия пари ти трябват, ако си здрав човек. Ако си болен, тия пари в нищо няма да ти служат. Хубавите работи в света са полезни само при една душа и при един организъм, който е здрав и добре устроен. Та най-първо всеки един от вас трябва да тури в ума си, че той трябва да има една отлично тяло. Той трябва да има в себе си известни качества, които да се менят. Има неща във вас, които ще се изменят, но има известни качества, които ако се изменят, и ти ще се измениш, и няма да можеш да познаеш себе си. Питам: защо човек трябва да познава себе си? Да познава себе си, това е изходната точка. В този живот три положения има, от които човек трябва да изхожда: той може да изхожда от себе си, може да изхожда от едно общество, и най-после, най-далечната точка, той може да мисли за Бога. Онзи, който може да намери опорна точка у Бога, той лесно може да разреши много въпроси. Хората са свикнали така сега. Да кажем, че вие имате един отличен учител. Някои деца казват: „Много е учен нашият учител." Питам: този отличен учител може ли да предаде нещо на децата? Може да предаде, ако те се учат. Но той иначе няма да бъде в никаква полза. Той е учен за себе си. За някой човек казват, че е добър. Но той от своята добрина може ли да ти предаде нещо? Той може да ти предаде, може да те научи. Вие казвате: "Какво да учим вече?" Теб ти дотегна да вярваш. Че няма да вярваш само в едно нещо. Ти ще вярваш в хиляди работи. Ако искаш да се стимулираш, ще седнеш, ако си стар, ще вземеш огледалото. Старите хора не се интересуват от огледалото. Казват: "Какво ще се оглеждам?" Ще вземеш огледалото и като учен човек, като се оглеждаш, трябва да се измениш. Колко хора можете да намерите днес, които могат да се изменят? И търсят досега оная вода, която продължава живота, която изменява човека. Алхимиците са поддържали, че една малка капчица от едно вещество като влезе вътре в организма, ти съвсем

ще се измениш и ти сам не ще можеш да се познаеш. Хубаво, сега трябва да се знаят отношенията. Например говорят за красотата. Защо ви е красота? Тя си има своето предназначение. Или някой път можем да говорим за човешкия глас. Силата на човека седи в неговия дух, в трептенията му. И щастието на човека зависи от трептенията на човешкия говор. А пък това зависи от неговото мислене. Казваш: "Защо трябва да мислим добре?" От доброто мислене зависи твоето щастие. Ще кажеш: "Как?" Можеш да попиташ кой е добрият говор, да знае човек как да говори. Човек трябва се да научи как да говори, трябва да има дикция в говора. Казват на френски: "Parlez-vous francais?" (Учителя изговаря тия думи по два начина: първия път грубо и втория път – нежно.) И когато изучаваш един език, ще го изучаваш така основно, че като произнасяш известна дума, да се учудва другият на оная дикция, на оная мекота. И единият, и другият пее. В какво седи хубавото пение? Тайната е, че ония велики- те певци са се научили как да произнасят. Някой от вас сега може да изпее нещо. Коя песен обичате вие? Старите хора изобщо: "Не си струва ние да пеем, нека да пеят младите." Обаче щом човек почне да не пее, работите му остават назад. Не вземам само външното пение, но като престанеш вътрешно да пееш, в душата си. Казано е: пейте и възпявайте Господа в душата си. И като започнете да пеете вътрешно, ще се измени животът ви. Някой път вие ставате меланхолични. Ти ще отидеш да просиш от някой човек. Ще те изпъдят. На друго място пак ще те изпъдят. Представи си, че си даровит човек. Нямаш пари. Ще седнеш на пътя и като изпееш хубаво, който мине, и ще ти даде нещо, и ще ти каже: "Ела да ми попееш пак, аз искам да те чуя пак." Сега те са обикновени работи. Вие казвате сега, фантазирате вътре в себе си, че животът ви ще се нареди така и така. Може да се нареди. Вие ще приличате на ония двамата певци: единият бил отличен, даровит. И другият казва: "Ти ще пееш, а аз ще събирам парите." Защото, ако даровитият пее, парите ще дойдат. Човек трябва да работи. Но кой може да събира парите? Парите трябва да събират даровитите. Или не? Кой трябва да събира парите? Не всеки може да събира парите. И друг да събира парите, всъщност ги събира даровитият. Сега тия разяснения ще ги пренесете.

Ако искате да подобрите своето положение, вие ще търсите причините. Кои са причините? Да кажем, че се намираш между хора, които не те уважават. Да допуснем това. Кои са причините? Сегашните психолози казват: ако не те уважават хората, имаш малко магнетизъм. А пък ако те уважават хората, казват, че имаш повече магнетизъм. Вземете, един човек е неразположен и е нервен. По какво се отличават нервните хора? Те са сухи. У тях има много малко растителност. Ако разгледате широко живота, ще видите, че мястото, дето живеят, не е така привлекателно. Ти имаш един критически ум, всичко критикуваш. То е сухата почва. А пък

другите хора, които са разположени, угощават, когато дойде някой, не обръщат внимание на погрешките. Много погрешки има, на които не трябва да обръщаме внимание. Много погрешки има, които могат да се поправят за двайсет минути. Но има погрешки, които не мога да поправя. Например дойдеш при мен и видя, че миришеш, и тая миризма произтича от краката ти. Това е от физическия свят. Дам ти леген и вода. Измиваш краката си и тая миризма се премахне. Или тая миризма може да произтича от стомаха ти. Ще ти се даде малко карамфил. Има една миризма, по която можеш да познаеш хората. Една мома е влязла в стаята. Тя мисли, в ума си тя има мисълта да се жени или не. И по миризмата ще познаеш как тя е разбрала женитбата. Ако не е разбрала тъй, както трябва, то една много лоша миризма имат младите моми. Иска да се жени. Не че не трябва да се жени, но ако тя е дошла да разбира женитбата, както трябва, то ще се образува уханието на карамфила, на розата. А пък ако не е, то се образува миризмата на лошите цветя. Някой казва: "Дъщеря ми иска да се жени." Казвам: "Каква миризма има?" Пита: "Какво ще бъде бъдещето º?" Ако тя ще бъде щастлива, тя ще има добра миризма. А ако ще бъде нещастна, ще има лоша миризма. Аз никога не мога да съветвам да се жени един момък за една мома, която има лоша миризма. Казват, тя има пари. Вие отивате при някоя гледачка и казвате: "Я ми кажете какво е моето бъдеще?" Уханието и миризмата на младите моми и миризмата на старите баби показва. Ти казваш: "Това научно доказано ли е?" Научно не е доказано, но е така. Има много научни работи, които не са така, а има много ненаучни работи, но са така. Защо ви говоря така? Един добър човек може да развали живота си на земята. Едно желание, една мисъл може да развали целия живот. Ти казваш: "А вярвам в Бога." Дали вярваш в Бога е едно, но дали изпълняваш волята Божия? Певецът може да вярва в Бога, но тая вяра, както той вярва, няма да му даде ни най-малко хубавия глас. Онзи певец, който вярва в законите и ги прилага, той може да подобри своето пение. Подобрението на лошите условия, при които се намирате вие, то е една наука. Вие станете сутрин и казвате: "Днес съм крайно неразположен." Защо си неразположен? Понеже в съня си, като си спал, гощавали са те някъде. Случва се някой път, че като станеш сутринта, си крайно неразположен. Той по естество е вегетарианец. И казва: "Остави се, във време на съня ми, дадоха ми една печена кокошка." Или пък, може да ти са дали хубави плодове. А пък някой път, и като ядеш плодове в съня си, в живота ти работите няма да вървят както трябва.

Сега онова, което може да ви ползва, то е следното: вие трябва да вярвате, че можете да измените вашия живот. Не произволно. По ония правила, които ви са дадени, вие може да измените вашия живот. И после, ако ти дойдеш до един установен живот, ако дойдеш до едно положение да

мислиш, че нямаш нужда от пение, ти се самозаблуждаваш. Някой път почне да отъпява слухът ти. Едновременно с развитието на човешката [...] трябва да стане развитието на слуха. Трябва да имаш един слух, който да схваща отдалеч. И после, твоят слух зависи от твоята мисъл. А пък твоята мисъл зависи от любовта, която имаш. Ако вземеш един стар човек и почнеш да го възпитаваш по този новия начин, той ще се подмлади. Някой казва: "Аз съм на четиридесет и пет години." Какво чудо е станало, че си на четиридесет и пет години? Някой казва: "Аз съм на седемдесет години вече." Турците казват: "Елли – белли", тоест на петдесет години човек вече познава какъв е, определя се. После, турците казват: "Юс – дюс".

На сто години като станеш, изравняват се работите. На сто години като станеш, ще слезеш на полето долу. Младият човек седи високо горе. Защо младите са активни? Който е високо, той е много активен. Щом слезе долу, той не е активен. Казват: той е много кротък. Има една кротост, която произтича от мястото, в което ти живееш. Та казвам, ще дойдете до положението да мислите, че с вашата мисъл вие можете да измените всичко, което е дадено. А пък за да измените всичко, тогаз трябва да изучавате законите на любовта. Любовта в нейната обширност, не оная любов, в която сега живеете. Вие се задоволявате и казвате: "Аз всичко опитах, поживях си, опитах и любовта." Ти си опитал любовта, но си опитал отрицателната страна на любовта. Вие сте опитали нещата, които се изменят. Тепърва трябва да учите. С вашата мисъл, без да знаете вие, се изменя животът ви. И вие очаквате сега да се измени животът ви. А това изменение трябва да започне от друго място. Например ти се намираш в известни лоши условия и да знаеш сега по кой начин ти можеш да ги измениш. Знание се изисква.

Та казвам сега: като дойдете до числата 45, 50, 100, по тях се уравняват нещата. Имате числата: 1, 2, 3, 4, 5, 6. И в кабалата се казва, че в числата от 1 до 10 е скрит целият Божествен свят вътре. Те са много дълбоки работи. За да научиш най-простите отношения на числата: 1:2, 2: 3, 3:4, 4:5, 5:6 и т.н. до 10, теб ти трябва голямо знание. Казваш: "Това е проста работа." Тая работа наглед е проста, но всъщност е много сложна. Ако разбираш отношенията на числата от 1 до 10, ти ще уредиш живота си много добре. После, ако разбираш числата от 10 до 100, то е друго съотношение. И ако разбираш числата от 100 до 1000, ще имаш друго съотношение. Десетте, това е Божественият свят. Стоте, това е светът на интелигентността, ангелският свят. Хиляда – това е човешкият свят. Сега, те са отвлечени работи. Но трябва вече да прилагате. Малки опити трябва да правите. Ако ли не, постоянно ще имате този живот, който досега сте имали – постоянни тревоги, че нещата не стават така, както трябва. И вашите превзети възгледи ще ви вкарат в един живот, който ще ви създаде

неприятности. Вие ще заприличате на примера, който съм давал, за онзи българин, комуто е дотегнало да работи. Това станало към Солун. Той бил градинар, копаел. Казал си: "Не искам да копая, дотегна ми това." И казал: "Ще търся по-хубав занаят." И като разглеждал занаятите, казал: "Ще стана абаджия." Лесна работа. Ще вземеш една игла и ще работиш с нея. Отива при един господар и му казва: "Вземаш ли ме за чирак?" "Ще те взема." И почнал да работи с иглата целия ден. И казал: "Това разбирам почивка." След една седмица идва един турски бей и повиква господаря в дома си да му крои дрехи бирбучуклии*. Господарят имал работа и дал ножиците и плата на чирака, да отиде в дома на бея. И чакали да дойде господарят. Но беят, като погледнал чирака, видял му се доста угледен момък и му казал: "Защо ще чакаме господаря ти? И ти знаеш колкото господаря ти. Няма какво да чакаш. Ти скрой." Сегашните хора не приличат ли на този чирак? Някой е философ, свършил е и почва да реже. Беят казал: "Искам бирбучуклия дрехи." Като скроил чиракът, беят казал: "Бирбучуклия не излезе, тогаз салтамарка** скрой." И салтамарка почва чиракът, и пак не излиза. "Тогаз, поне една тютюнева кесия. И нея ако не можеш да направиш, ще те бия тогаз." Този пример сега се превежда така: кроиш една идея по един начин – не излиза. Ще опиташ тогаз по втори начин. Най-после, ако не може, ще направиш най-простата форма – тютюнева кесия – и ако не я направиш, тогаз ще дойдат страданията. И всичките страдания излизат от тютюневата кесия. Някой път не можеш да скроиш дрехите, както трябва. Например някои от вас казвате, че сте много нервни. Какво нещо е нервността? Няма да ви разправям сега. Нервността, това е новият път, в който човек е влязъл, и той не може да разпредели енергиите, които идат от Божествения свят, и вследствие на това става нервен. Всички тия енергии се разхвърлят неправилно. И той трябва да се учи сега как да разпредели енергиите, дето трябва. Някой казва: "Аз съм много нервен." Радвам се. Благодари, че имаш нервна система. Ако нямаше, щеше да бъдеш едно просто животно. Казвате: защо са тия неща? Вие трябва да направите една школа. Вие само слушате нещата. Казвате: трябва да бъдеш добър. В краката си. Трябва да бъдеш умен. В носа си. Трябва да бъдеш мек. В езика си. Че ако твоите очи, твоите уши, твоят нос не могат да ти повлияят, вие не разбирате нещата. Вие не сте изучавали. Като видиш ушите на този човек, ще видиш какво ще излезе от него: дали слуша, или не. Ти казваш: "Имам уши." Но важно е как са направени ушите. Има една линия вътре, която определя гениалността на музиканта. И всеки един нос, със своята форма и устройство, и той определя какво е бъдещето на човека. И устата ти, както са направени, те ще определят какъв е твоят външен живот. Провидението е турило тия външни неща, за да покаже какво сме спечелили и какво има да спечелим. Ти имаш едно ухо и мислиш за себе си, че си добър музикант. То е идеята вътре. Но вън ти нямаш ухо, с което да приложиш музиката. Или пък твоят език не е

направен тъй, както трябва – не е мек, не знаеш как да говориш. Говорът, това е първото пение. Всеки говор, това е музика. Хубавия говор с музиката ще започнеш. Като слушате тия работи, ще кажете: те не са за нас, но са за младите. Някои религиозни казват: то не е за нас, ние каквото сме научили, сме научили. Така ако мислиш, ти не можеш да прогресираш. Не туряй една отрязана линия, че някои неща не са за тебе. Всичко в живота е за тебе. Не е само за един момент. Ти от едно състояние ще минеш в друго състояние. Това трябва да знаеш. Днес имаш лошо разположение. Трябва да се радваш на това лошо разположение, ако си умен човек. Имаш добро разположение. Пак трябва да се радваш, ако си умен човек. Ако не си умен, лошите ти разположения ще ти създадат страдания, за да те накарат да измениш разположението си. Сега колцина от вас, като се каже нещо, ще се завземат да го приложат? Една постъпка в живота ви, ако знаете как и кога да я направиш, тя ще измени и ще подобри положението ти. Един американски милионер дал обявление за един прислужник. Трябвало му касиер. И почнали да идват при него мнозина учени, свършили, давали си препоръчителните писма, но той казвал: "Ще видим, ще те имам предвид." Най-после вижда, че влиза един млад момък и като влиза, вижда една книжка и я взема. И момъкът казал: "Господине, четох едно обявление, че ви трябва човек. Нямам никакви препоръчителни писма." "Ти имаш най-доброто препоръчително писмо – навеждането и вземането на една малка книжка от земята." Ти ще се препоръчаш не чрез онова, което са ти оставили баща ти майка и, но ти ще се препоръчаш чрез една твоя постъпка. И сега какво ти струва да вдигнеш един малък лист? Ти казваш: "Тая работа не е за мене." Именно тая работа е за вас. Някой път трябва да претърпиш – да дигнеш този лист. Ти отиваш на служба и тая постъпка ще те препоръча. Сега като слушате, ще кажете: ние сме ги правили тия работи. И аз мога да кажа, че сме пели, пели много, но какво сме пели? Като пееш, и не може да направиш нещо, ти не си пял навреме. Ще пееш навреме, ще ядеш навреме, ще ставаш навреме, ще говориш навреме. Навсякъде, за всичките неща се изисква време, това е система в природата. И ако разбираш този вътрешен порядък, тогаз всичко на добро ще върви. И ако изучавате съвременните окултни науки, трябва да знаете как да ги приложите. По старому са ги прилагали по един начин, а пък сега трябва по новия начин. То е до разбирането. Тия окултни науки трябва да се прилагат по друг начин. Например вие вземете и изпиете една чаша вода изведнъж. Ще направите един опит: вземате тая вода глътка по глътка, за петнадесет минути я изпивате, и ще видите, че съвсем друго състояние ще имате. Зависи как ще употребите нещата. При някои неща, ако бързаш, ще си повредиш. Не бързайте. Всеки път извършвайте нещата с вътрешно разбиране. И не дръжте в ума си колко знаете. Ти казваш: "Аз съм много добър човек." Добрината е едно условие. Казваш: "Баща ми и майка ми са добри." И те са условие. Сега остава при тия добри условия, при твоята

добрина и при добрината на твоя баща и майка, ти сам какво можеш да направиш? Някой път има друга една крайност – ние уповаваме повече на себе си. Това е друга крайност. Аз казвам, човек във всеки момент трябва да знае кога и как да направи нещата. Има определено време за музиката. Всички песни не се пеят еднакво. Живите песни се пеят бързо, а пък класическите песни – по-бавно. И ако пееш по правилата на музиката, ще излезе нещо. Ако туриш да пееш, тъй както си знаеш, юс – дюс, нищо няма да излезе. Ще спазвате правилото: има време за всяко нещо. Соломон е казал още: "Има време за всяко нещо." И като дойде това време, да го употребите. Казвам сега: добрите условия, които ви се дават всеки ден, използвайте ги и не се преплитайте. Вие казвате: еди-кой си как живее? Добър живот живееш кога? Когато си добър. А пък кога можеш да бъдеш добър? Когато обичаш. А пък кога можеш да обичаш? Когато намериш Бога. Там е ключът. Намериш ли Бога, то всичкото вече, което е в Бога, то ще премине в тебе. Не Го ли намериш, то всичко е затворено. Та старайте се сега да намерите Бога. Вие казвате: "Не сме ли намерили Бога?" Не зная дали сте Го намерили. Не че не зная. Ти казваш: "Кажи ми сега." Не че не зная, но моето знание няма да ти помогне. Знанието, което аз имам, на мене ми помага. Но това знание, само ако го разберете, тогаз ще ви помогне.

Та казвам, станете добри. Добрината трябва да стане като основа. След това иде обичта. И тя трябва да стане като основа. И най-после ще дойдеш до положението да намериш Бога реално. И ще правиш опити. Онзи познава Бога, който всеки ден може да прави опити. Ти като намериш Бога, ако си певец, ако е дрезгав гласът ти, като помислиш за Него, гласът ти ще стане мек, приятен и публиката ще те изслуша. Щом не те изслушала публиката и не ти е ръкопляскала, не си намерил Господа. Тайната на живота е в това: да намериш Господа. Ако тогаз Господ ти даде тая мекота и ти даде вдъхновение, значи ти си Го намерил. Да кажем, че вършиш една работа – колкото и да е проста, ако намериш Бога, Той ще ти даде импулс и знание, и животът ти ще се измени. Ако не се измени животът ти, трябва да го търсите. Писанието казва: "Които Ме търсят, ще Ме намерят."

Търсете Господа на всяко време. Като станеш сутринта, търси Го. Казваш: "Той е в мен." Хубаво, направи опит: ако е в теб, ти ще станеш радостен, весел. Ако е далеч от теб, ти ще се усещаш неразположен. Мога да ви приведа примери: целият сегашен живот е нещастен. Това нещастие показва, че Бог не е при вас. В този смисъл, в който казвам, не е. Той е при вас, както някой скулптор, който, като вземе чука, и удря камъка. Господ може да е при вас със Своя чук. И тогаз ще кажеш: "Побеля ми главата от страдания." Радвайте се, че ти е побеляла главата от страдания. Настанала е зима в теб. Като дойде пролетта, ще се стопи снегът и косата ти пак ще

стане черна. А пък сега може да си турите козметика, да я боядисате. Но някой път боята не хваща. Та казвам, знайте всяко нещо на своето време. Има някой път неща, на които не е дошло времето. Чакайте. А пък за други неща е дошло времето. (Учителя посочва рисунките на дъската.) Някои казват: "Тия работи са нищо." Тия линии (за носа), които са нарисувани на дъската, могат да бъдат нарисувани и другояче. За децата тия линии трябва да бъдат много добре нарисувани, за да разберат, а ученият човек, той вижда и разбира нещата лесно. Учени ще бъдете, за да измените вашия живот. Като се измени вашият живот, в този изменения живот, ще се създаде нещо ново. Сега ние сме дошли в света, за да изменим живота си и да изменим живота на света. Христос казва: "Дерзайте, Аз победих света". Че ако вие вярвате в Христа, ако вярвате, че Христос е победил света, от какво има да се плашите? Ти казваш: "Новите идеи нищо не допринасят." Новите идеи носят сега най-хубавото. Христос е донесъл нещо. Христос сега като работи, пак ще донесе нещо ново. Хубавото, новото, което е потребно, най-хубавото в света се носи от новите идеи. И затова, възприемете новото. А пък новото е всяко нещо на своето време. А пък всяко време е свързано с какво? Време има само за разумния живот. И ще дойде един ден, когато няма да има и време. Животът ще стане без време. Той ще стане още по-съвършен, по-добър. Но казвам: времето, и то си има своето място. Сега вие сте във времето. Всяко нещо на своето време. Дойде известно страдание. Навреме си е дошло. Ти искаш това страдание да се махне – ще излезеш из времето. Сега вие ще кажете: "Какво научихме ние в света?" При мен са идвали някои и са ми казвали: "Този човек не мога да го търпя." Защо не може да го търпи? Той няма място и време заради него. Ония хора, които не ги обичате, във вашия живот те нямат време. И вследствие на това, намери му времето. Не можеш да го премахнеш. Като музикантин ще гледаш тактовете. Има доста тактове, но на всяка песен ще намериш нейното време.

Като доведоха оная разпусната жена пред Христа, попитаха Го: "Какво казваш, тази музика хубава ли е?" Мойсей им казал: "Който пее такава музика, трябва да се убие." А пък седят евреите и казват на Христа: "Ти сега какво казваш според Твоето учение?" Христос каза: "Който от вас знае, да го направи по-добре, който от вас е безгрешен, той да хвърли камък." Че онзи, безгрешният, никога няма да хвърли камък. Докато ти хвърляш камъни, ти не разбираш истината. Престани да хвърляш, понеже всеки камък, който падне, ще вдигне шум. Престани да шумиш около себе си. И погледни на живота: Бог ще оправи всичко. И ангелите, които разбират всичко, и те ще оправят всичко. И на тебе остава да оправиш всичко, да бъдеш полезен. Та три фактора има: уповавайте на Бога, уповавайте на Неговия Дух, уповавайте тогаз и на себе си. Та значи да намериш онова време, което е необходимо, потребно, за да можеш да учиш. От сега

нататък ще учите. След 45 – 50 години ще остареете и ще искате да отидете на онзи свят. На онзи свят никакви кандидати не ви приемат. Там ще ви кажат: "Я ни попейте, я посвирете, я поговорете, да видим как ще говорите. Parlez-vous francais?" "Oui, monsieur." Една велика наука е човек да се научи да говори. Една велика наука е да знаеш да ядеш. Казано е: "Не само с хляб се живее, но и с всяко слово". Та казвам сега: турете сега новия начин. Имате хрема. Защо е дошла хремата? Имате кашлица. Защо е дошла кашлицата? От мисълта. Не мислите право и затова се е наместила хремата. Почнете да мислите право и хремата ще си отиде. Има начин, по който да си отиде хремата. Ще прекараш през носа си разтвор от сол или ще смъркнеш малко карамфил, или вечерно време ще се завържеш с топло. И тогаз тая хрема ще се скрие, но така не си отива. Но като дойде правата мисъл, ще си отиде. Ако известен недъг у вас постоянно се явява, вие не сте намерили истинския път. Аз не съм за това, да се говори за недъзите, но аз съм за начина, по който един недъг да се излекува. А пък това, аз съм го намерил, седи във времето. Като музикантите трябва да се научите да разпределяте времето. Някой път искаш да говориш. Ти трепериш. Чакай своето време. То си има известно време, когато ти ще проговориш известна част, която ти е дадена. Точно навреме. Когато дойде това време. Някои закъснявате. Съзнанието ти да е будно. Та всяко нещо да го подемете точно навреме, за да ви върви напред.

"Божията Любов носи пълния живот." (3 пъти)

6 ч. 30 м.
36 лекция на Общия окултен клас
2 септември 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

1936_09_04 Първата дума
лекция на Младежкия клас

ПЪРВАТА ДУМА

Петък, 5 часа сутринта

Добрата молитва

Изпейте „Всичко в живота е постижимо“.

Имате ли зададена тема? (– „Не“.) Пишете тогава върху: „Влиянието на добрите мисли и чувства“.

Че трябва да знаете как да съпоставите добрите чувства, които природата ви дава. Човек трябва да храни добри мисли в себе си, за да не разбие смисъла на своя живот. Трябва да храни добри чувства в себе си, за да постигне онова, което той желае. Вие за пример имате известни желания, но не знаете произхода на желанията си. Желанията на човека играят голяма роля. Сега щом се нагласи човек по този начин да разбира своите чувства, защото всяко едно чувство има известен стремеж. Сега аз не говоря за чувствата в обикновения смисъл, за разположението, туй е друг въпрос. Чувствата винаги дават един вътрешен стремеж. Може да уподобим човешката мисъл на онзи капитан, който е в морето и отдалече той се стреми, вижда някъде. Но за постижението на неговата цел нему трябват добри чувства. Добрите чувства това са един Божествен импулс, това е влиянието на Божествения дух, който работи в човешката душа.

Сега, по някой път вие се спъвате в постиженията на нещата или чувствувате, че има някои неща, които не може да постигнете. Не знаете причината, защо не можете да постигнете неща съществени, аз говоря за съществени работи, които искате да постигнете. Тия постижения не са едни и същи. Те са различни. Вие например не можете да накарате едно цвете да порасте без вода. Вие не можете да накарате едно цвете да порасте без светлина. Може да попитате защо е така. Така е, забелязано е, че светлината, която растенията денем са събрали в себе си, вечерно време те градят материала, който събрали и го турят на работа.

Сега в живота на младите, кое е най-мъчното? Всяка мъчнотия, която среща човек, например усеща човек, че онова, към което се стреми е непостижимо за него и той се обезсърчава. Сега трябва да имате един начин за вашите постижения. Да кажем, може да имаш един кладенец, може да имаш желание да извадиш вода, може да имаш кофа, но нямаш въже. Съзнаваш, че е непостижимо нещо. Другото положение: Може да има въже, кофа нямате. Значи две съчетания са потребни: кофа и въже. Третото положение, че вие трябва да се опретнете да работите. Като

пуснете кофата и след като я напълните, трябва да я изтеглите. Та всяка работа, която започвате, гледайте има ли въже и кофа.

Има други мъчнотии, които може да ви спънат. Две неща са потребни. Сега на какво можем да уподобим въжето? Въжето е онази непреодолима вяра, която човек трябва да има. Сега другото, което може да спъне един млад човек е, че тази кофа да е толкова голяма, че да не може да я изтегли. Представете си сега, че тази кофа е от сто кила и ти си я напълнил. Друга мъчнотия иде. Напълни[ш] кофата, не можеш да я изтеглиш. Тогава, защо хората трябва да си помагат. Единият като не може да изтегли кофата, ще дойде втори, трети, ще си помагат. Значи, ако кофата е малка, тази работа може да я свършим. Ако кофата е голяма, тогава в света трябва да има помощ, разбирателство.

Та казвам, в следствие на това се явяват ред нужди за изучаване на нещата в света. Туй е проста работа. Но представете си, че онзи, който ти помага, иска половината от онова, което ще изтеглите. Започнете вие да се пазарите, колко ще му дадеш. Законът е в природата: Двама души, като работят, каквото изкарат ще го делят наполовина. В живот[инското] царство не е така. Животните, които не разбират този закон, силните животни задигат най-голямото парче, за слабите остава малко. Там няма мисъл, господстват желанията. Психологически трябва да разбирате. Някой път вие не сте готови да дадете правото на хората. Теоретически давате, но щом дойдете до известни области, не сте готови да дадете правото. Туй са моменти, няма да засягам.

Има една област, дето младите винаги се спъват. Вземете закона за яденето. Ти си гладен толкоз, че в даден случай не си готов да отстъпиш. След като се наядеш, готов си да дадеш нещо. Но докато не си ял, казваш: „Аз да задоволя своите нужди.“ Е, добре, представете си, че ти искаш да задоволиш своите нужди и яденето е дадено на тебе, както сега стават спорове в света. Другият, който дошъл, е по-силен от тебе, той разбира повече от човещина, ти мислиш да му дадеш ли правото или не. Той започва да мисли другояче, да употреби своята сила. Натисне те и ти вземе яденето. Туй става в животните. Гледайте в животните, по същия начин разрешават въпроса. По-силното куче, винаги ще сдави по-слабото и ще му вземе храната. И те знаят, едно слабо куче като види голямото, спусне на земята каквото има. Питам: при такъв порядък какво очаквате? Психологическо едно положение, което спъва хората. Оттам произлязла поговорката, че с добро в света не става. Хубаво, силните разрешават много добре, ами слабите какво трябва да правят сега?

Трябва да бъдете умни. Слабият в някое отношение може да бъде по-силен

от силния. Тогава искам да поставим въпроса, че и млади и стари са пратени да живеят на земята. Ти не си пратен да уреждаш живота си. Вие мислите, че може да уредите живота си. Може, но трябва да знаете къде може да го уредите. Затуй сега трябва да се учите. Природата вече учи човека как да използува Божествената Любов. Единственото нещо в света, което урежда живота, то е Божествената Любов. И когато ти мислиш за Божествената Любов и се свържеш с Бога, не трябва твоят ум да е свързан отвън. Ти може да гледаш външните форми. Трябва да имаш пълна вяра, че онова, което желаеш, Божествената Любов ще ти помогне да го постигнеш. Понеже всяко желание е един Божествен импулс. Когато ти постигаш нещо, казваме че Бог го постига. Следователно Бог е най-силния. Той никога няма да остави, колкото и слаб да си ти. Той като може, Той ще постигне работите. Но не се обезсърчавайте, то е един закон. Ще попитате дали е така или не. Опитайте! Ти ще опиташ работите.

Сега другото положение. Другото положение, което трябва да държим в ума си е следното: Не може да имаш резултати, колкото и хубави семена да имаш, не може да имаш резултати, ако тия семена не ги посееш. Значи посяването ще бъде от тебе. Ако държиш семената и ги показваш на този, на онзи, разправяш научно въпроса какво раждат, но ти трябва да посадиш тия семена, не трябва да уповаваш на онова, което хората посяват. В природата туй, което ти е дадено, ако го посееш, ще имаш постижения. Ако не посееш, ще останеш с туй малкото, което имаш. И често несгодите на живота произтичат от туй, че ти не си посял нещата. Ти си очаквал някой друг заради тебе да направи нещо за тебе. И то е хубаво. Туй показва, че всички живеят хармонично. Ако хората си помагат един на друг, туй показва, че те са разбрали Божия закон. Но да допуснем, че хората не са разбрали Божия закон. Защото има друго едно разбиране на Божествения закон. Посятото в природата е заради тебе. Туй, което не си сял, не може да се ползуваш. Та казвам: Всяко добро желание е семе, може да кажем, което Бог е посял в твоето сърце. Ако ти не го наглеждаш, не го поливаш, ти няма да имаш плодове. Ти трябва да го поливаш, за да имаш плод.

Другото положение: Като се говори теоретически върху тия работи е много лесно. Казва: „Трябва да завържеш приятелство с някого.“ Не, най-първо трябва да знаеш как да завържеш приятелство, трябва да има един повод. След туй второто положение: Трябва да поддържаш туй приятелство. Едновременно ти не можеш да бъдеш приятел на всичките хора. Отношение трябва да имаш, една вътрешна връзка има, която свързва хората. После можем да кажем, че пътят по който вървим, не е един равен път, но той е един път, който е крайно изменчив. Да кажем в началото вие може да вземете много работи да носите сами по равния път.

Но представете си, че вие дойдете до един път, който има 85 градуса наклон и вие се качвате по този път. Питам тогава, как ще постигнете? Туй което носите, трябва да го оставите. И когато Христос е казал: „Ако ние не се отречем от себе си“, Той е подразбирал, че ще дойдете до онзи стръмен Божествен път дето ще оставите всичко долу, за да постигнеш целта си. Няма да разчитате на него, ще разчиташ само на онова, което може да изнесеш в дадения случай.

За вас някъде ви са потребни не много мисли. Една мисъл, с която можете да излезете и ще постигнете целта си, тя е важна за тебе. Следователно ще видите с коя мисъл ще се качите горе. Коя мисъл е най-силна и кое чувство.

Сега тук се иска пробуждане на Божественото съзнание. Не е необходимо да знаете, как нещата са създадени. Представете си, че вие се качвате на един съвременен аероплан или на някой автомобил. Друг е, който кара автомобила, а вие усещате, че вървите. Трябва да върви вашият автомобил. По кой начин ще върви, как ще го карате, то е друг въпрос. Като влезете в Божествения живот, ти няма да мислиш какво ще стане. Само гледай върви или не. Ако върви автомобилът – Божествено е; ако се заблъска някъде е човешко. Ако някои неща са непостижими, ти си влязъл в човешката област; ако нещата са постижими, ти си влязъл в Божествената област. Щом си в този Божествен път, ти ще излезеш до крайната цел, която имаш. Ако дойде онова Божествено съзнание във вас всяка работа, която започвате, ще върви, тогава работите ще вървят добре. Представете си, че във вас се роди едно чувство на страх. В тази област всяка мисъл и всяко чувство на страх, те не вършат волята Божия. Страхът е само едно чувство, което те предпазва от нещата. Страхът винаги ще те спре да не отиваш до крайност в живота. Но страхът не е едно човешко чувство. Страхът е животинско чувство. Не е че без страх не може. Но страхът трябва да се яви когато туриш голям товар на гърба си и страхът да каже: „Недей, не може да го изнесеш.“

Сега, по какво се отличават в живота постиженията. В един Божествен път човек има постепенно да се просвещава, разширява се, сила добиват човешкият ум и човешкото сърце. Пък ти в един човешки процес, като влезеш, постепенно там се замъглява умът ти и чувствата ти. Ти най-после започваш да се колебаеш.

Сега как ще разграничите дали посоката, в която се движите, дали е Божествена или не? Ако посоката, в която се движите, се увеличава светлината, вие сте в един Божествен път. Ако постепенно се намалява тази светлина, вие сте в обратна посока. То е човешкото. Сега един разумен

млад така трябва да разбира. Животът е строго определен. Не се бойте в живота. Вие бъдете свързани с Божественото при каквито условия и да живеете, Бог ще ви извади от тях. И какво има да се плашите. Вие имате един капитан колкото и да е лош, Бог живее в него. Живее Бог, но докато повярваш в това.

Та казвам: Има хора, в които Бог е проявен; има хора, в които Бог не е проявен. Тогава, как трябва да постъпите? Та вие често сте непроявени. Някой път вие не постъпвате абсолютно справедливо. С някого вие постъпвате учтиво, любезно, приятен ви е, а при някои сте небрежни, невнимателни. Но турете в душата си мисълта, дали разбирате или не, турете настрана, турете в душата си Божествената Любов и върху нея градете. Очаквайте, но същевременно и вие работете.

Казвам: Върху тия работи като се говорят новите неща, трябва да се разбират. Защо младият човек е в новия порядък, в Божествения порядък? Но този Божествен порядък е слизане. Младият слиза, старият се качва. Следствие на това младият пее, младият не усеща мъчнотии, понеже слиза надолу, но то не зависи от него, той без да иска. Старият колкото и да е умен, казва: „Тежък е животът." Кое е тежко? Всичко онова, което е събрал, старият може [ли] да го изнесе? Гледа той, трябва да го остави. Та сега докато вие сте млади, работите лесно вървят. Като закъсат работите ви, вие сте стар. Не че животът е по-тежък, но терена, по който се движите се изменя. Или другояче казано, психологически поставено: Като сте под влиянието на Божията Любов и при слизането и при качването, работата е лесна. Като дойде човешката любов, там работата се изменя. Там, при човешката любов, се явяват всичките мъчнотии.

Та сега, разрешете мъчнотията. Някой път, щом се яви нещо не може да го разрешите – вие сте в човешката област. Има неразрешени неща, които са били в миналото, сега се разрешават и сега има мъчнотии, които след време ще се разрешат. Щом дойде Божественото в света, мъчнотиите по-лесно ще се разрешат. На хората им трябва много малко да имат от Божествената любов. Защото любовта по някой път и тя се поглъща. Така се говори, че любовта е неизменна. Как ще обясните вие, когато любовта на двама души се изменя? Не се изменя, ами е погълната, някъде отишла.

Та е хубаво човек при най-лошите условия да има онази непреодолима вяра. Какво се явява вярата тогава? Вярата е един начин, чрез който се поддържа любовта. Тъй е на физическия свят. Вие имате непреодолима вяра, за да се поддържа любовта. То е вече научната страна, да мислим. Ако не мислиш, ти вече ще се влияеш сам от последствията, които може да станат. В живота виждаме например, когато престане да работи дясната

ръка, в лявата ръка се явява желание да се движи. Там дето мисълта не може да постигне някои работи, явяват се чувствата. Там дето чувствата не могат да направят нещо, иде мисълта. Защо се двете ръце? – Да си помагат. Защо са двете уши? – Да си помагат. Защо са двете очи? – Да си помагат. Та, ако вие разбирате закона на двете, отношение е то.

Какво е отношението на две към едно? Законът е верен там. В даден случай при всяко едно условие, как постъпваш? 1:2 или 2:1 – отношение имат. Да кажем сега вие сте учени. Как ще преведете това в геометрическа форма, ще му дадете форма и пространство, ще знаеш как да постъпиш. Ако остане като математическо отношение, тогава ще разбираш работите, но няма да знаеш как да работиш. Едва сега вие започвате да учите Божествената геометрия. За да постигнеш, каквото и да е в живота, ти трябва да разбираш Божествената геометрия. Не можеш да постигнеш нещо – не разбираш геометрията. Казвате: „По друг начин не може ли?“ Няма друг начин. Геометрия трябва да разбираш много добре. Казваш: „Едно към две.“ Сега и в обикновеното училище казват 1:2. Сега допуснете, че едно това е Бог, а две това си ти. Отношение имаш. Какво трябва да направиш сега? Да мислиш за някого добре, то е да намериш математическото отношение, което имаш към него и геометрическото положение. Сега, ако не можете да постигнете нещо в живота, ще кажеш: „Слаб съм по геометрия.“ На младите сега им трябва изучаване на геометрия. Сега казвам правилото, как ще започнеш изучаването на геометрия?

Някой път идеш при някой човек, не знаеш какво да говориш. Ти съзнаваш да кажеш нещо, но не съзнаваш как да го кажеш. Не разбираш геометрия тогава. Не се изискват дълги речи. Изисква се само една дума, но само да знаеш да я кажеш. Няма какво, геометрията е трудна сега в живота хората добре разбират тези закони. Като дойде някой да мине през някое място, той търси място да мине, търси тънката страна, да се пробие дупка да излезе, да намери място. И тази е всичката мъчнотия, че не знаеш първата дума, какво да кажеш. И до сега учените хора търсят. Има една изгубена дума, която хората търсят и не са я намерили. Когато вие не можете да постигнете някои неща, вие не знаете първата дума. Вие говорите много, но туй, което свързва нещата, него не знаете. И досега търсят изгубената дума. Всички търсят. Тия научни изследвания за живота да се продължи, за здравето, хиляди работи има, но и до сега не са намерили тази дума.

И за вас трябва да знаете, трябва да търсите тази дума. Казва: „Идеал има.“ Търсите някакъв идеал. Идеалът е тази дума. Работата не е така лесна, както вие мислите. Много мъчно е, много мъчно е когато човек няма

първата дума, която изгубил и много лесно е, когато има тази дума вече. Влизаш в някоя гостилница, имаш тази дума – една звонкова монета. Туриш ръката в джоба, имаш, доволен си. Но представете си, бъркаш и няма нищо в тебе. Гостилничарят и той не те познава. Покажи му първата дума. То е само за изяснение. Когато вие се обнадеждавате и имате вяра, вие се стремите към тази дума. Когато се об[ез]надеждавате, тази дума я няма. Бог като казал да бъде светлина и станало светлина. Само по една дума е казал Той. „Да направим човека“ и го направил. Казва и нещата стават. Тази, първата дума е в света, която твори, която дава простор на духа, на човешкото сърце, на човешката мисъл. По някой път вие казвате: „Ще стана аз добър човек.“ После дойде ти в [ума] друга мисъл: „Я стана, я не!“ Туй раздвояване, което имаш, то [не] е на добрия живот. В добрия живот не трябва да има никакво раздвояване. Раздвояването трябва да седи отвън.

Сега ще търсите изгубената дума, понеже хората не се движат към тази дума да я намерят. Сега Божествената любов [е], която ще ви заведе при изгубената дума. Сега представете си, че говоря на едно събрание от стари хора по на 80, 90, 100 години. Може ли да им говоря за това, за което на вас говоря? Може ли да кажеш на един стар човек: „Когато свършиш училище.“ Старият когато е в училището, че има желание да учи и може да учи, той е в Божествения процес. Щом разграничаваш и кажеш, че моята работа се е свършила, свършена е твоята работа.

Представете си, че ви разправям като на стари хора какво ще разберете? Как си приказват старите хора, знаете ли? Често старите хора са толкоз умни, понеже имат много малко енергия, те не си хабят енергията. Двама видни английски поети, единият отива на гости на другия. Като седял четири часа, като станал, казали си по една дума. Единият, който посетил приятеля си, казал: „Много съм благодарен за хубавия разговор, който имахме. Виждам, че си доволен.“ Четири часа да седиш и да кажеш, че си доволен, когато нито дума не си казал, то е вече телепатическо предаване на мисли. Ако някъде идете и не ви говорят хората, то е вече като тия двамата англичани. Имайте пред вид, че за да постигнете нещо, вас ви трябва Божествената любов. Сега в живота търсете изгубената дума. Какъв ще бъде смисълът на вашия живот, какви ще бъдат постиженията за бъдеще, то е една идея неопределена. Един ден, когато вие постигнете туй, тогава във вас ще се измени животът. Туй в онзи свят го наричат растене. Растенето на човека става съзнателно и несъзнателно. Хората сега растат несъзнателно.

Колко неща ви казах, които запомнихте? Кое е най-важното правило? При всяко едно положение, когато човек слуша хубава реч или в природата

някъде, трябва да види какво може да разбере и да остане нещо. Всеки ден трябва да остава нещо в човешката душа, някаква заложба.

Сега онова, което сте разбрали, ще се постараете да го приложите. Затова сега иде законът на молитвата. Човек трябва да се моли. Нали когато имате един приятел, искате да ви направи една малка услуга. Ще му пишете писма, ако е далеч, ако е близо да му говорите. Ако нищо не му говорите, ако чакате той сам да се досети, възможно е и той да се досети и вие да се досетите.

Как се досещате? Човек трябва да направи една малка услуга. Отива един млад момък при един богат болен човек, който нямал никой да му слугува. Той отива, взема стомната, донася вода и болният остава много благодарен. Болният знае, че момъкът е гладен, има хляб – дава му. Ако той не беше донесъл вода, значи младият се досетил, че на старият му трябва вода, то старият се досеща, че на младият му трябва хляб. Отношение е това. Направиш нещо, което е необходимо някому. Услуга за услуга. То е говор. Да носиш стомната, то е говор. Затова всякога се стремете да направите услуга на онези, които се нуждаят и животът ви ще се поправи. Затова човек, като отива при Бога, трябва да се учи какво иска Бог от него. Господ иска нещо от хората. Ако ти се досетиш за Божественото, което се изисква и Господ ще се досети за онова, което ти искаш. Ако ти не се досещаш за онова, което Той иска от тебе и Той не се досеща. Любов за любов, право за право. Или как ще го преведете? Ако ти проявиш любов и другите ще я проявят, ако ти не проявиш любов и другите няма да проявят.

Но сега да се не отвличаме. Помнете: Ония Божествени желания, които са вложени във вашето сърце, вие им дайте място.

С а м о с в е т л и я т п ъ т н а М ъ д р о с т т а в о д и к ъ м И с т и н а т а .
В И с т и н а т а е с к р и т ж и в о т ъ т !

34 лекция на Младежкия клас
4 септември 1936г.
Изгрев, [София]

1936_09_06 Слепороденият човек
неделно слово Книга: Трите родословия - Жануа

СЛЕПОРОДЕНИЯТ ЧОВЕК

6 септември 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Небето прошарено, звезди.

Месецът половина се празни.

Времето меко, влажно, магнетично, топло.)

„Добрата молитва“

„В начало бе Словото“

Ще ви прочета 9-а глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божий“

Става въпрос за един сляп човек, който се е родил сляп. И ако този, слепият човек не беше се родил, тази глава нямаше да я има. И разговорът, който се е водил, нямаше да съществува. И ако той не беше сляп, Христос нямаше да го пита. Христос минава покрай него и го пита: „Искаш ли да прогледаш?“ Христос се спира покрай него и го пита: „Ти от рождение ли си сляп?“

Спорът произлиза от едно противоречие, не излиза от него, а от хората. Въпросът е: на кого е говорил Бог? На Моисей е говорил. Те не знаят, че е говорил. Тъй е писано; а същевременно и Христос е говорил и отворил очите на един сляп човек. Те намират, че онова, което Моисей направил, е право. А туй, което Той направи, не могат да си обяснят. Казват: „Дай слава на Бога! Ние знаем, че този човек не е от правото учение.“

Сега, може да се разгледа външно кой е прав и кой е крив. Противоречието, което се ражда в човешката душа, произтича от едно раздвоено състояние. Дали в миналото Бог е говорил право или сега като говори, говори право? Бог всякога говори право! За Бога няма минало, всичкото е едно настояще. Дотогава, докато ти мислиш, че някои неща са по-добри, а някои – по-лоши, то е друг въпрос. Ти си в един различен свят. Няма по-добър и по-лош живот. Винаги съществува едно отношение между хората. Всичките противоречия в света, и лошите работи, произтичат от любовта.

Сега, за да се обясни този факт: ако всичките хора бяха слепи, накъде ще се стремят? Но понеже виждат, имат един стремеж. Те определят посоката на стремлението, което имат. Аз бих попитал когото и да е, всичките

скърби, които имате вие, се раждат все от любов. Вие обичате баща си повече от другите. Защо? Защото на баща ви Бог е говорил, а на другите дали е говорил Бог или не, вие не знаете. Всеки човек, който е авторитет за вас, вие донякъде на него вярвате, че Бог е говорил на него.

Да обясня нещата. Онзи, който е умрял, и онзи, който е жив, вие не може да имате една и съща любов. Който е умрял, вие мислите как да го заровите сега и плачете заради него. Плачете за нещо, което го няма. А онзи, който е жив, онова, което вие обичате, е в него вътре.

Та казвам: Вие трябва да се справите с вашите състояния. Вие никога не сте се запитали защо обичате някого повече, а някого по-малко. Не че е лошо да обичаш някого повече. Като човек, ти не можеш да обичаш всичките хора. Тъй се говори, но да обичаш всичките хора, то е невъзможно. В дадения случай е невъзможно. Невъзможно е. Тъй, в съвременните разсъждения или съвременния човешки език, съвременната логика, съвременното положение, в което човек се намира, е невъзможно. Тъй, както е невъзможно за човека да вдигне Земята на ръцете си и да я носи. Казвате: трябва да обичате всичките хора. То е същото – да вдигнеш Земята на ръцете си. И като я вдигнеш, къде ще стъпиш? Обаче един малък камък можеш да вдигнеш. Сега, въпросът седи не да обичате всички, но когото обичате, да го обичате тъй, че и другите хора да се ползуват от него, от неговата обич. Не е въпрос един извор къде е изврял, но стига водата на този извор да минава покрай нас, да може да се ползуваме и ние.

И после, другото положение: ние често се спираме, че някой обичал някого повече. То е факт, че обича повече. Спор няма за това. А някой път има една политика, тогава казва: „А, не го обичам.“ А, обича го, но той крие тази работа. После, на всичките хора еднакво не можеш да дадеш. Ще дойде един просяк, ще му дадеш един лев, на друг дадеш 10 лева. На този, на когото повече даваш, обичаш го повече. Никога не можеш да дадеш на един човек повече, ако не го обичаш. И ако искаш да му дадеш по-малко, трябва да намалиш от любовта си.

Това са сега човешки разсъждения. Вие, които вървите по пътя, по Божествения път, трябва да знаете да разпределите нещата. И в туй разпределение ще се яви едно вътрешно противоречие вътре в душата ви. Вземете например след Възкресението: само двама ученици Христови вървяха от Ерусалим до друг един град там и си приказваха за онова, което е станало. Не можеха да разрешат едно противоречие, че един велик пророк тъй са го хванали и са го разпънали. И е дошъл и казал, че е възкръснал. И те си казват: дали това е вярно, че е възкръснал, или не е вярно? През това време иде един човек с тях заедно и им казва: „Защо се

разговаряте? Защо се гледате тъй тъжни?“ Те му казват: „Само ти ли си човекът, който не знаеш какви събития са станали тука?“ Той ги пита: „Какво стана?“ И започват те да му разправят всичко това. И най-после и той, който нищо не знае, започва да им говори. Както слепия, комуто се отвориха очите. „Трябваше да знаете, че всичко туй, което е станало, тъй е писано в Закона.“ И им разправяше. Така им разправяше и дойдоха до мястото, дето трябваше да спрат. Но те бяха разумни хора от фарисеите, казваха: „Този човек така хубаво ни говори, трябва да го поканим да остане у нас да пренощува, че на следния ден да продължи.“

Какво направиха фарисеите, когато този човек (слепороденият) им каза истината? Те най-после изпъдиха този човек, казаха: „Ти ли ще ни учиш нас?“

Та, сега, и вие по някой път може да възприемете някои възгледи. Някои от вас, които сте много напреднали духовно, като фарисеите, ако този, слепият човек дойде, ще кажете: „Ти ли ще ни учиш?“ И понеже Земята е едно училище, не си тургайте тази идея в ума си, че много знаете. Не. Не знаете. Да казваш, че много знаеш, то е все едно, все-таки, че нямаш повече да учиш. Или е все-таки да мислиш, че си вдигнал Земята на ръцете си. Докато дойдеш да вдигнеш Земята на ръцете си, ти може би ще я вдигнеш; има същества, които вдигат такива земи като нашата, но те са завършили своята еволюция, те знаят как да я вдигнат. Един съвременен учен човек може да вдигне с [...] на 100, 200, 500, 1000, 100 000 тона, но не с ръце.

Та казвам сега: Въпросът е за слепия човек. Представете си, казва някой за някой стар човек, че обикнал такава грозотия. Че, обичта не произтича [...] В обичта работи един закон с душите. Ти не можеш да обичаш тялото. Тялото се обича отвън. Онова, което човек може да обича, това е човешката душа. Като мина Исус покрай този човек, Той обикна душата вътре и каза: „Искаш ли да прогледаш?“ И той му каза, че иска.

И питам сега: В живота Господ всякога минава. Ти донякъде си сляп и си нещастен, седиш и казваш: „Защо ми се даде този живот тъй несносен?“ Да мине Господ покрай тебе и да те попита: „Искаш ли да прогледаш?“ И той му казал: „Искам!“ Туй струва повече от всичкото богатство, което можеш да имаш тук! Туй е земното богатство.

И след като прогледаш, тогава ще се зародят други противоречия. Ти поддържаш известна идея. Ще те питат: „Как прогледа ти? Защо си тръгнал в този път?“ И ние сега вървим по този път. И най-после ще научиш истината. И след като го изпъдиха в света... И докато хората не те изпъдят, Той, Господ, няма да те срещне. И казва му Христос тогава

(Учителят чете 35–38 ст.): „Чу Исус, че са го изпъдили вън и като го намери, рече му: „Ти вярваш ли в Сина Божия?“ Отговори той и рече: „Кой е Той, Господи, да вярвам в Него?“ Рече му Исус: „И видял си Го, и Който приказва с тебе, Той е.“ А той рече: „Вярвам, Господи!“

Сега, противоречията, които се раждат в света, вътрешно трябва да разглеждате нещата. Не се спирайте вие, не разглеждайте света вие, защо има противоречия отвънка. И ако не може да разрешите един въпрос, нямате познание, невежа сте, вие сте в положението на един сляп човек. Защо светът е създаден такъв – така като мислим, това е един въпрос, който хората не са разрешили и още след хиляди години сами не могат да го разрешат. Онези същества, онези души, тъй, както гледат, няма да го разрешат. А онези, като дойдат, на които ще се отворят очите... Като дойдеш до положението да повярваш в Господа, веднага в твоя ум ще се роди едно ново познание – ти ще знаеш, че светът е създаден. Той, светът, няма да остане тъй, както сега. И Писанието вече загатва, казва: „Ето, създавам нови небеса и всичкото старо ще замине.“ И вашият стар живот, работи, от които сега се оплаквате, и във вас Господ ще създаде един нов свят. Ще създаде, тъй.

Сега вие всички още не сте се освободили от старото. И ще мине още дълго време, докато се освободите от старото; и ще го носите в себе си, в света. „Ама – казва, – то по-скоро не може ли да се освободя аз?“ Ще се освободиш точно на времето. Всяко нещо си има своето време. Като дойде онова Божествено време, ти ще се освободиш от старото. И сега, най-първо ще се освободите от противоречието, което съществува в душата ви. Ако идете някой път между месоядните животни, в някоя менажерия, ще видите, че когато хранят едни, другите, като намирисват месото, почват така силно да реват! И защо така едно животно да не седи спокойно? Не. Има и някои хора, които в кожата си не могат да се съберат, когато видят, че някой човек го почитат и уважават, те в кожата си не могат да се съберат. И те реват. И в религиозните общества има място, дето се спъват.

Аз мога да ви кажа как ще ви обичат хората. Ако не ви обичат, много лесно. Едно правило има: Обикни Бога и всички хора ще те обикнат. На туй може да се направи един психологически факт. Един човек, който минава между другите, и хората не го уважават, не го почитат, ако един добър човек насочи ума си към него, веднага хората ще изменят своето мнение. Вие казвате: един човек не вървял по правия път. Може да го накарате да върви по правия път.

Та казвам: Сега трябва да изучавате ония възможности, които ви са дадени. И е хубаво да има нещо, което не може да направите. Но има хиляди неща,

които може да направите. Онова, което може да направите, направете го. Какво може да те спъва да обичаш ближния? Ще кажеш: „Аз не го виждам.“ И представете си един сляп човек, който не вижда никого. Ти някого си хванал за ръката и в него се заражда любов, по-интензивна, отколкото онзи, който вижда. Той като хванал някого за ръката, по неговата ръка той може да го обича. Ти можеш да не виждаш Бога, като един сляп човек, можеш само да се докоснеш до Него!

Та казвам: Тази идея трябва да излезне. Ще цитират някой стих като контраст. Иоан казва там на едно място: Ако ти брата си, когото виждаш, не обичаш, как ще обичаш Бога, Когото не виждаш? Сравнението е много право. Ако ти малките работи не вдигнеш, как ще вдигнеш големите? Казвам: Трябва да се стремите да опитате. Да се зароди във вас тази Любов, Божествената Любов. Защото Божествената Любов в света от само себе си няма да се роди. Все ще има някой повод. От нищо нещо не става.

Казваш: Бог е създал света от нищо. Да, Бог го е създал от нищо, но нашата любов не може да се роди от нищо. Нашата любов, всякога любовта в хората ще се роди от нещо. Любовта ти може да се роди от твоите страдания, от едно голямо нещастие, някоя голяма несгода. Понеже в тия нещастия ще дойде някой човек да те утеши. И там ще се зароди любовта. Ако туй нещастие не беше дошло, ти не може да намериш любовта. Нещастието някой път ще ти доведе тия, които ще те обичат, и ти ще ги обичаш. Така трябва да се разсъждава. Ама че онази майка, как мислите, която обича детето си, то не е ли ѝ донесло голямо нещастие? Девет месеца го е носила тя, и казва: „Дано по-скоро излезне навън, и да се освободя.“ И онези, които не са били бременни, мислят, че е много лесна работа. Не е лесна, тя е от много мъчните работи.

Та казвам: Все-таки трябва да станеш бременен, за да разбереш. Туй трябва да го знаете. Вие искате като някоя млада мома да разбирате всичко. Е, не. Нещата се разбират, като станеш бременен с някоя идея – добра или лоша, не е важно. Онова, което ще научиш [е важно]. Бременен човек трябва да станете. Онова състояние, което хората имат като младите моми, то е най-хубавото – идейно, но от моминство; това е моминство. За да мине една мома в девичество, тя трябва да се ожени. И като се ожени и не се поквари, тя е девица. Трябва да мине моминство. Вие ще напуснете моминството, ти ще напуснеш твоята младост. Тия са законите, които трябва да се разглеждат. Ти ще напуснеш своята младост, своето моминство, и къде ще идеш? Ще влезнеш в закона на девството вътре. Е, как ще познаеш, че си девица? Ако не се измениш. Да. Ако след като остарееш, и не се вкиснеш, ти си вече девица. Това е вече в мисълта ти вътре, в твоите чувства, в твоята мисъл и в твоите постъпки. Тогава вие минавате, за да станете девица.

Досега някои от вас са били моми и са напуснали моминството; някои са още моми, но и те трябва да станат девици. Значи по онзи закон на онази чистота, в която животът се разбира. Та, от едно състояние на слепота, туй е от едно състояние на слепота, ще минете в онова духовно познание, във връзка с Бога.

И казвам: Ако работите ви в този свят не вървят, има противоречие. Обикнете Бога! Ама не онзи Бог, Когото хората не знаят, а онзи Бог, Който е създал нещата. И ако вие седите и питате: „Къде да Го намерим?“ – никъде и всякъде. Вие не очаквайте да срещнете и видите Бога. Ти малко ще прозреш! Ако си в една малка стая и имаш едно малко прозорче, един малък лъч ще видиш ти от Слънцето. Ако прозорецът е по-голям, повече ще видиш. И ако излезеш навънка! Тъй. И един ден, ако вие идете на Слънцето, ще имате съвсем друго разбиране. Слънцето няма да бъде за вас такова, каквото тук, на Земята.

Сега, това са потребни разсъждения за вашите умове. Да не се обезсърчавате; защото сега туй, което ви обезсърчава, вие ще си кажете тъй: че „хората не ме почитат, не ме обичат“. Може. Всичко туй е право. Но откъде вие трябва да разрешите въпроса? Хубаво е да идеш някъде и да има огън накладен, да има приготвено ядене, всичко това. Но казвам: Ако няма накладен огън, а ти си сам, какво трябва да правиш? Сам ще се заемеш да си накладеш огъня. Имаш кутия с кибрит. Трудно е. Не е лесна работа.

Та ви казвам сега: Аз говоря да обичаш. Но то е работа, с която ти сам ще си помогнеш. Няма да ти помогне друг. Защото никой не може да ти помогне. И онази поговорка, която казва: Помогни си сам, за да ти помогне Господ. И всякога, когато останеш сам – защо? Да познаеш, че има един Господ. И Господ ти казва: „Ти започни и Аз ще ти помогна.“ Ти като започнеш да кладеш огъня, ще дойде Господ, и Той ще ти помогне. И в света Христа не Го повикаха, така, както сега, като се разболее някой болен, че викат да дойде лекар. Сам си дойде.

Сега, две неща. Вие разрешавате противоречието: не се почитат хората. И онзи, който разрешава противоречието правилно, той е благороден човек. Не е въпрос, каквото и да стане у тебе, разрешавайте правилно въпроса. И ако разрешавате правилно въпроса, тогава животът на Земята се отваря за вас. Пък този човек, ако нямаше противоречие... Той дотогава беше сляп, само му даваха по малко. А после, и той стана виден човек. Почнаха да го викат учените хора. Казваха: „Я ни кажи, как прогледна?“ Че него вече на чин го дигнаха. Това стана с противоречието, което той мина.

И ви казвам: Радвайте се за противоречията, които ще дойдат във вашия живот! Защото те ще ви подигнат. И ако противоречията не дойдат, вие ще си останете такива, каквито сте – слепи ще останете. А сега всички се питат върху едно хубаво състояние, което имаш. То няма да остане тъй. Ще се роди една кисела мисъл. Но ще мине първото състояние. И казвам: Как ще разрешите въпроса?

Сега, аз говоря на онези от вас... Мнозина, ако идете сега в Америка и някъде в Европа, всички говорят как трябва да станат богати. Как трябва да спечелят пари. Не е лошо това. Но богатството си има своите големи несгоди. Не че без пари може. Но ако ти си привържеш душата към богатството, ти си изгубен човек. Трябва да знаете, че богатството трябва да бъде един автомобил, трябва да бъде един кон – да се качиш отгоре му. Като дойдеш на местоназначението, ще слезнеш от него; коня ще пратиш в дама, автомобила – в гаража, а ти ще тръгнеш по своята работа.

По някой път лесно се разрешават въпросите. Не е много мъчна работа. Христос отиваше в Ерусалим, искаше да язди. Казва на учениците Си, двама души: „Идете на еди-кое си място, там има едно магаре, вземете го, че го доведете; и ако някой прави спор: „Защо ми вземаш магарето?“ – ще кажете: „На Учителя трябва.“

Да ви приведа един пример. Преди години, преди много години, спирам се в Пазарджик, южния Пазарджик, защото има и друг Пазарджик. Имах със себе си един приятел. Той се обеща, че като иде в града, ще хване един хубав файтон и ще го изпрати. „Гледай – рекох – да не закъснееш. Всички неща да станат на време.“ Чаках, чаках, той не дойде. А той забравил за файтон и за всичко забравил. А пък ние сме далече. И му казвам: „Ще пътуваме сега.“ Казва: „Сега какво ще правим?“ Рекох: „Има едно разрешение.“ Гледам, отвънка една обикновена кола, свързана с кон, а човекът го няма там. Рекох: „Отвържете тази кола с коня, а човекът – колкото иска, ще му платим.“

Ти не се плаши, ако около тебе има един кон – вземете го, качи се отгоре, пък плати заради него и ще се свърши работата. Вие сега пазите едно човешко благоприличие. Че работите не се наредили. Оправи си сам работите. Аз бях заръчал файтон да дойде, а дойде една обикновена кола, дето пренасят багаж. Така стана.

Най-после, отдалече гледам този човек, на когото е конят и колата, той тича отподире! Казвам: „Ще извините, но каквото струва, ще платим. Има кон, той седи без работа. А аз зная, ти искаш някоя и друга пара. Трябва да се качи човекът.“ Защо? Използувайте в живота условията. Не се

вкисвайте. Аз не се вкиснах, понеже файтонът му не дойде. Сега ще каже някой: какво? От неблагоприятните работи в живота изкарайте онова, хубавото.

Та казвам сега: Туй е положението, което ще минете. Христос минава покрай този, слепия човек, обиква душата му и се спира при него Любовта. Казва: „Искаш ли да прогледаш?“ – „Искам, Господи, искам!“

Та казвам: Когато във вас Божественото ви запита: „Искате ли вие да прогледате?“, кажете: „Искам, Господи!“ Тъй е. Та, този, свещеният стремеж трябва да го има във вас навсякъде. Вие напуснете, не се опъвайте; в духовния свят ревността, която е в хората, не е лоша. Хубаво е човек да бъде ревнив. Но трябва да знаете: ревността туря най-големите спънки; и пак няма нищо. Вие ще се спънете, но разбирате, че ревността е една спънка. Не е спънка тя. Ревността си има своята добра страна. От физическо гледище ревността се вижда като една спънка за любовта. А всъщност ревността е, за да усили. Като се яви ревността, вие веднага, този, който обича, той е прогледал. Защото, за да бъдеш ревнив, ти вече, твоят ум е почнал да работи. Ако умът ти не се събуди да работи, никаква ревност няма. Та, ревността е един признак за събуждане на твоя ум. И ти трябва да се радваш, че си почнал да мислиш.

Сега, донякъде паралел има между онзи, който е сляп, и който е прогледал. Те са две състояния. Онзи, който е сляп, в него работят чувствата. А онзи, който гледа, в него работи умът. Онзи, който седи, е доволен само вътре в себе си. Той е като слепия, в него работи само сърцето. А онзи, който е станал ревнив, че търси изходния път, в него работи умът. Дайте място, право на своя ум и въпросът ще се разреши. И Той ще ви срещне, Господ, и ще ви попита: „Ти вярваш ли в Сина Божия?“ – „Да!“

Сега вие може да кажете, че „всички тия неща ние ги знаем“. Знание е това, което разрешава въпросите. Има два вида знание: едно теоретическо и едно, с което ти ще се подигнеш. Вие считате ревността навсякъде, сегашните нещастия произтичат от ревност. Навсякъде е ревността. После, като станеш ревнив, ако не разбираш защо е дошла ревността... Ти онзи, когото считаш, че ти е неприятел, че го обичат повече, ще почнеш против него да говориш. Много работи ще кажеш, които не са верни. И защо да не кажеш: „Заслужава той тази обич“?

Ще кажеш: и други слепи има. То е друг въпрос. За себе си другояче ще кажеш и говориш. „И видя едного человека, сляп от рождението си. И пита го: „Искаш ли да прогледаш?“ – „Искам!“ Първото положение.

Второто положение: „Викат го фарисеите, казват: „Ти ли си онзи, слепият човек?“ – „Е, аз съм.“ – „Е, как стана, че ти се отвориха очите?“ – „Тъй.“ – „Е, какво мислиш заради Него?“

Та, понеже вашите работи, на мнозина работите не са оправени. Защото вие сега всички се разправяте: кого обичат повече и кого – по-малко; кой има повече пари и кой има по-малко пари; кой е по слаб и кой – по-силен. То е все същото нещо. Същият закон. Кой е по-слабият и кой – по-силният, все същите неща. Е, защо да е така? Защото не може да бъде другояче. Искаш да минеш през една малка дупчица – малък ще станеш. Искаш да минеш през една голяма врата – голям ще станеш. И започват, в природата е така. Нещата от малките неща започват. Едно дете, което влиза в утробата на майка си, много малко влиза то вътре; а после, понеже ще излезне през голяма врата, туй дете почне да расте.

Сега, разсъжденията, езикът и тия образи, които ви давам, вие ще им дадете друго тълкувание. Малък трябва да влезеш, но трябва да се събуди твоят ум, трябва да се събуди твоето сърце и трябва да се събуди твоята душа, за да можеш да растеш. От малкото Бог ще извади голямото. И казва Христос правото! Той право разрешава. Защото сегашната окултна наука разрешава въпроса, че кармата, миналото, затова се роди сляп. Питат го сега: той ли съгреши или майка му и баща му, та се е родил сляп? Казва Христос: Нито той, нито баща му и майка му, но да се явят Божиите дела! И мнозина, като тълкуват, казват: той ли съгреши или баща му и майка му? Те не разбират закона. Много хора, които са страхливи, има един закон, като ще минат през някои опасни места, затварят си очите, слепи стават, че като минат, да им се отворят очите. Е, какво означава това? Ако се е родил сляп, той е минал през едно опасно място. Та сега, понеже сте минали туй място, наближава да излезнете – ще прогледа!

Но сега, да се намери вътрешната връзка на Любовта, се заражда във вашия живот една неестествена ревност. Ама да бъде човек ревнив за доброто. Не е лошо да бъде човек ревнив. Не е лошо. Не е лошо да те посети ревността. Защото веднъж дойдоха двама души, дойде майката на двама ученици, че казва на Христа: единият да седне отдясно, а другият отляво. И другите ученици станаха ревниви: „Как тъй? – възбудиха се те. – Та те ли са най-достойните?“ Той ги повика и каза: Порядъкът на Земята не е порядък на Небето. Ако не станете като малките деца, не можете да влезнете в Царството Небесно. Вие носите вашите стари идеи сега; майката мисли да станат видни хора нейните синове.

Та, сега, и вие носите вашите стари идеи. И от тях не можете да се освободите. Та именно, дайте ход на онази истинска любов, че каквото и да

дойде в живота... Не мислете, че като влезете в този път, ще се измените. Вие пак ще си бъдете такива. Човек и в Новото Учение като влезе, той ще си остане такъв, какъвто се е родил. Нервният човек ще бъде нервен; разложеният ще бъде разложен. Но той ще знае как да живее. Нервният ще живее тъй, както нервен. И разложеният, тлъстият, и той ще живее така.

Та казвам сега: Ще се научите да живеете. Ако сте нервен, казвам: радвам се, че срещам един нервен човек. По-хубаво също от това няма. – „Нервен съм“ – казва. Че, ти си от една по-висока еволюция. Казвате, много нервни сте станали. Радвайте се, че сте станали нервни. Защото само един нервен човек, който има нерви, в него Любовта може да се прояви. Та само един човек, който има нерви, в него болестта може да се прояви – „Ще ми се пукне – казва – главата.“ Няма да се пукне, тя се разширява, твоята глава расте правилно. – „Ама, сърцето ми ще се пукне.“ – Няма да се пукне. Всичко е на мястото си! Разберете Божиите пътища и благодарете за онова, което Бог прави за вас. Сега в света всички бъдете такива работници, служете на Бога. И казва Христос: „Който служи на Мене, него ще почете Отец Ми.“ Който служи на Бога. И сега, да има във вас желанието да служите на Бога. Служете на Бога; а след като служите на Бога, вие ще служите и на вашите ближни.

„О т ч е н а ш“

6.05 ч сутринта

(Слънцето грее!
Гимнастически, евритмически упражнения.)

32-ро неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 6.IX.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев*

* 1. На 23 август 1936 г., неделя, 5 ч сутринта, София – Изгрев, беседата е „Проникване“ и е отпечатана като съборна беседа в томчето „Да им дам живот“. 2. На 30 август 1936 г., в неделя, 5 ч сутринта, Учителят държи беседата „Пътища на Любовта“, която е издадена като съборна беседа в томчето „Да им дам живот“. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

1936_09_06 Сляпороденият
Утрино слово Книга: Устойчиви величини, том 2

СЛЯПОРОДЕНИЯТ

Размишление.

„И като заминаваше, видя едного человека сляп от рождението си.“ (– 1 ст.). Учениците Христови запитаха Учителя си: „Коя е причината, че този човек се е родил сляп? Дали той е сгрешил, или родителите му?“ Христос им отговори: „Нито той е сгрешил, нито родителите му, но да се проявят Божиите дела.“ По повод на сляпородения се започна спор: Кой е този, който отваря очите на слепите? Евреите признават, че Господ е говорил на Мойсея, но не познават Христа и не знаят, отде е дошъл Той. – Бог е говорил и на Мойсея, и на Христа. Той е говорил и в миналото, говори в настоящето, ще говори и в бъдещето. Бог говори на всеки, който Го слуша и върши Неговата воля. Който върши Божията воля, лесно се справя с мъчнотиите и противоречията. Той дава път на Божественото в себе си и проявява любовта си към Бога и към своя ближен. Той знае, че Бог е Любов и люби всички живи същества. Каже ли някой, че може да обича всички хора, той не разбира законите. Колкото е възможно обикновеният човек да носи земята на гърба си, толкова е възможно да обича всички хора. Мнозина се оплакват, че не ги обичат хората, или че едни са обичани повече, а те – по-малко. Това е вярно. Любовта не се раздава еднакво. Не можеш да обичаш всички хора по един и същ начин. Някого обичаш повече и повече му даваш; друг обичаш по-малко и по-малко му даваш. Даването е външен израз на любовта. Понякога се случва обратното: на онзи, когото обичаш, даваш по-малко. С това искаш да скриеш любовта си. Това са човешки прояви на любовта, поради което често се натъкват на големи противоречия. И Христовите ученици се натъкнаха на противоречие, когато разпнаха Христа на кръста. Те не можаха да разберат, как е възможно, Христос, възлюбеният Син на Бога, да бъде разпнат. Трябваше ли един пророк, като Христа, Който правеше толкова чудеса, да бъде разпнат? Христос дойде между хората да ги научи да живеят правилно, но те не повярваха в Него. – Кога човек не вярва във великите и учени хора? – Когато мисли, че много знае. Страшно е да си въобразиш, че много знаеш. Земята е велико училище. Който е слязъл на земята, трябва да учи, всякога да е готов да придобива знания. Мъдрецът се учи от всички, а глупавият си въобразява, че всичко може да направи и няма нужда от знания. Можеш ли да носиш земята на гърба си? Ако не можеш да я носиш, трябва много време да учиш, за да придобиеш и това знание. Има същества, високо издигнати, които носят земята на гърба си. Те знаят такива закони, до които обикновените учени още не са дошли.

Отговориха евреите на сляпородения: „Ти си роден в грехове, не можеш да учиш нас.“ И го изпъдиха навън. Голямо противоречие е за онзи, който мисли, че много знае, да види, как един смирен човек отваря очите на слепия. Христос вярваше в Бога и работеше в Негово име, затова правеше чудеса. Като чу Исус, че онзи, на когото отвори очите, бил изпъден, рече му: „Ти вярваш ли в Сина Божия?“ – Кой е той, Господи, да вярвам в Него? Рече му Исус: „ Който приказва с тебе, Той е.“ А той рече: „Вярвам, Господи!“ – и поклони Му се. (– 35 – 38 ст.).

И тъй, за да се справите с противоречията, трябва да разглеждате нещата вътрешно, а не външно. Докато човек гледа на света само като на външна проява, всякога ще се натъква на противоречия. Той ще се намира в положението на сляпородения: ще чува, без да вижда. Всички около него ще разискват върху въпроса, защо светът е създаден така, а не иначе, но нито те ще разберат истината, нито той. Обаче, като се отворят очите му, той ще разбере вътрешния смисъл на живота и ще види, че светът е разумно създаден. Молете се на Бога да се отворят очите ви, да разберете, защо светът е създаден така, а не както вие искате. Светът постоянно се изменя, защото Бог непрестанно работи. Казано е в Писанието: „Ето, създавам нова земя и ново небе. Старото ще си отиде, нов свят ще се създаде.“ И човек е подложен на постоянни промени: старият човек ще си замине, нов ще се създаде. Идат нови времена. Когато дойде Божественото време, старият човек ще си отиде и, вместо него, ще дойде новият човек, освободен от противоречията и страданията. Докато хората мразят и завиждат, новото ще бъде далеч от тях. Идете в една менажерия, да видите, какво правят животните в една клетка, като гледат, че други ядат. Щом им замирише на месо, те започват да вият, стават неспокойни. Докато не донесат и на тях месо, те не престават да вият. Вижте, какво правят хората, като чуят, че някой се ползва с уважението на ближните си. Те стават неспокойни, недоволни, не могат да си намерят място. Това е животинското естество в човека. То не може да търпи и се дразни, когато нещо не му достига. Който иска да бъде уважаван и обичан, трябва да обикне Бога. Щом прояви любовта си към Бога, всички ще го обичат. Друг път не съществува. С други думи казано: Ако вървиш в правия път, всички ще те обичат и уважават.

Първата и най-голяма заповед е да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкото си сърце и с всичката си сила; да възлюбиш ближния си като себе си. Това се иска от всички хора, защото могат да го направят. От всеки се иска да направи това, което може. Големи възможности и условия са дадени на човека. Защо тогава да не обичаш Бога и своя ближен? Ще кажеш, че не виждаш ближния си, а още повече Бога. Ако си сляп, имаш право да се оправдаваш, че не виждаш. Обаче, и слепият има отношение към хората. Той хваща ръката на ближния си, докосва се до него и го обиква. Защо и ти да не обикнеш Бога,

поне като слепия? Докосни се до ръката Му и ще Го обикнеш. Ще цитирате стиха от Евангелието: „Ако виждаш брата си и не го обичаш, как ще обичаш Бога, Когото не виждаш?“ Тази идея отчасти е вярна, но питам: Защо искаш да видиш Бога в Неговото величие и сила? Намери Бога в най-малките Му прояви и там Го обикни. Тръгни от малкото към голямото, а не обратно. Ако не можеш да вдигнеш един малък камък, как ще вдигнеш цялата земя? Започнете от малката любов и постепенно отивайте към голямата. Едно малко страдание може да стане причина да проявиш любовта си. Като видят, че страдаш, мнозина ще дойдат да те утешат, и ти ще проявиш благодарност и любов към тях. Ако не забременее, жената не може да стане майка, т. е. не може да прояви любовта към детето си. През големи страдания минава майката, докато най-после роди детето си, и скръбта ѝ се превръща в радост.
Следователно, за да възприемеш една идея и да я реализираш, трябва да станеш бременен. Не можеш да бъдеш в положението на безгрижната мома и да възприемеш една светла идея. Майка трябва да станеш! Само така ще разбереш нещата и ще ги реализираш. Щом си дошъл на земята, ще напуснеш моминството, ще изгубиш външната си свобода и ще се обремениш. Това е закон. Важно е, след като напуснеш моминството си, да не остарееш, т. е. да останеш вътрешно млад и чист. Това е състоянието на девата. Който не се вкисва, не губи чистотата на своите мисли, чувства и постъпки, той е девата на живота. Мнозина са напуснали моминството си, но не са станали деви. Някои са останали моми, но не са дошли до девството. Изкуство е човек и като женен, и като неженен да запази онази чистота, чрез която животът се проявява. Това значи, слепият да прогледа, да придобие онова духовно знание, което може да го свърже с Бога.
И тъй, ако работите ви на земята не вървят добре, ако имате противоречия, причината за това е, че не сте възлюбили Бога. Възлюбете Бога, Който е създал всичко. – Къде да Го намерим? – Никъде и навсякъде. От вас зависи да намерите Бога. Ако прозорецът на къщата ви е малък, малко светлина ще прониква през него; ако е голям, много светлина ще имате в къщата си; ако излезете вън, ще имате изобилно светлина. Ако напуснете земята и отидете на слънцето, ще имате друго разбиране за него. Вярвайте в светлото бъдеще и не се обезсърчавайте. Не мислете, че хората не ви обичат и почитат. От вас зависи да бъдете обичани и почитани. Обичта подразбира запален огън, на който е турено ядене да се готви. Добре е да отидете в някой дом, дето огънят гори, и яденето се готви. Но какво ще правите, ако сте сами в къщата? Ще се заемете да накладете огъня и да си сготвите. Нека други се ползват от вашия труд и от вашето ядене. От всеки се иска любов. Първо ти ще обичаш, а после хората ще те обичат. Това подразбира поговорката: „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ.“ Започни да работиш, и Господ ще ти помогне. Пръв ти запали огъня, и яденето само по себе си ще дойде. Ако си болен и се

свържеш с Бога, лекарят сам ще дойде при тебе. Слепият не търсеше лекар, както правят днес болните. Христос сам го намери и отвори очите му.
Защо идат противоречията в живота? – За да минете от едно по-низко в по-високо положение. Без противоречия никой не може да се повдигне. Ще минеш през противоречия, както мина сляпороденият. Какво по-голямо противоречие може да съществува от слепотата? Всички хора около слепия се радват на красивия свят, всички се развиват свободно, а той е ограничен, дава му се като на болен, с лъжичка. Тук го бутнат, там го бутнат, никой не иска да го знае. Обаче, когато Христос влезе в него, очите му се отвориха, и той видя външния свят. От обикновен човек стана необикновен. Учени хора дойдоха при него и го запитваха, кой отвори очите му, как прогледа, откога е сляп и т. н. Радвайте се на противоречията, които отварят очите ви. Нямате ли такива противоречия, ще останете завинаги слепи.
Днес аз говоря за онези, които имат съзнателно отношение към противоречията и мъчнотиите. Който не се отнася съзнателно към живота, той мисли само за забогатяване. Не е лошо да бъде човек богат, но ако пороби душата си в придобиване на богатство, той е изгубен. Ти трябва да се качиш на богатството, както конникът на коня си, и шофьорът на автомобила, а не богатството върху тебе. Като стигнеш до местоназначението си, ще слезеш от коня, ще го заведеш в дама, а ти сам ще влезеш в къщата; ако си на автомобил, ще го внесеш в гаража и ще продължиш пътя си пеш, докато срещнеш приятелите си, които те търсят. И Христос отиваше в Ерусалим, възседнал на ослица, но като дойде до храма, слезе от ослицата и пеш влезе вътре. Христос прати двама ученици да намерят една ослица и да му я доведат. Ако ги питат, защо им е ослицата, ще кажат, че трябва на Учителя.
Преди години пътувахме с един приятел до Пазарджик. Като слязохме на гарата, потърсихме файтон, но не намерихме. Казахме на едно момче да ни изпрати файтон от града, но то забравило да изпълни поръчката, и продължихме да чакаме. Най-после видях една обикновена кола и казах на приятеля: Да се качим на колата и да платим на коларя, колкото иска. Така стигнахме в града. Важно е да разрешавате противоречията. Как ще ги разрешите, това е второстепенен въпрос. Можете да ги разрешите, като се качите на автомобил, на файтон, а можете да се качите и на проста, селска кола. Пазете се от привидното благоприличие. Ще кажете, че не искате да пътувате с проста кола. Използвайте условията, преди да сте се вкиснали. Превръщайте неблагоприятните условия в благоприятни. Само така ще разрешите правилно противоречията си. Само така Христос, т. е. любовта ще спре пред вас и ще отвори очите ви да прогледнете.
Христос мина край слепия, възлюби го и го запита: Искаш ли да прогледнеш? – Искам, Господи. Когато Божественото мине край вас и ви

запита, искате ли да прогледате, веднага кажете: Искам, Господи! Такъв трябва да бъде стремежът на всяка душа. Докато не се отворят очите ти и не прогледаш, не отстъпвай от своя стремеж. Много препятствия ще срещнете на пътя си, но вървете напред. Във вас ще се яви ревност, съмнение, подозрение, но и това да не ви обезсърчава. Вървете напред, докато придобиете любовта. Препятствията са необходими. Те усилват стремежа ви към любовта, към Бога. Ревността, съмнението събуждат човешкия ум. Човек започва да мисли и дохожда до правилно разрешаване на въпросите.
Каква е разликата между слепия и онзи, който е прогледал? Слепият живее в чувствата, в областта на сърцето си; прогледалият живее в мислите си, т. е. в своя ум. Който не ревнува, живее в тихите вълни на своето сърце. Той е доволен от живота си, но е сляп, нищо не вижда. Щом започне да ревнува, умът му се пробужда, очите му се отварят, и той вижда Бога, Който го пита: Вярваш ли, че Христос е Син Божи? Какво ще отговори той? – Вярвам, Господи.
Сега ще кажете, че знаете това, върху което ви се говори. Според мене, истинско знание е онова, което разрешава въпросите. Ако знаеш нещо, но не можеш да разрешиш най-простите задачи, знанието ти не е истинско. Има два вида знание: теоретическо и практическо. Следователно, не е достатъчно да кажеш, че ревнуваш някого и си започнал да мислиш. Важно е, мисълта ти да е права. Прояви ли се ревността в тебе, кажи: Нека и този човек да се ползва от любовта на хората. И той заслужава да бъде обичан. – Защо всички хора да не прогледат? – Това е друг въпрос. Ако си прогледал, а около тебе има много слепци, ще кажеш ли, че не искаш да прогледаш, докато и на тях се отворят очите? Тогава ще разсъждаваш по друг начин. Христос отвори очите на сляпородения, и той прогледа. След това фарисеите го разпитваха, кой е този, който отвори очите му, как ги отвори. Откога е бил сляп? Отварянето очите на слепия събуди ревност в окръжаващите, но с това и умът им започна да работи. В тях се събуди мисъл, спор, който преди това не съществуваше.
Съвременните хора правят големи усилия, но, въпреки това, малко успяват. – Защо? – Защото се спъват от ненужни неща. Те се запитват, например, защо някой е повече обичан от друг, защо един е по-богат, по-силен от другите. Ти си беден, малък, слаб, защото минаваш през тясна, малка врата. Ако минаваш през голяма врата, голям ще бъдеш. Малкото дете излиза от утробата на майка си през тясна врата и влиза през широката врата на живота. Така то започва да расте и да се увеличава. От малкото излиза голямото. Като расте, детето започва постепенно да мисли, да чувства и да се проявява. Така се събужда неговият ум, неговото сърце и неговата душа, и то проглежда. Запитаха Христа: „Той ли е съгрешил, или родителите му, че се родил сляп?“ Христос отговори: „Нито той, нито родителите му, но да се явят Божиите дела.“

Следователно, като срещнете сляп, ще знаете, че това е станало, за да се прояви Бог. Има крайно страхливи хора, на които затварят очите, когато минават опасни места. И като ги преминат, отварят очите им, и те прогледат. Понеже и вие сте минали вече опасните места, наближило е времето да се отворят очите ви и да прогледате.
И тъй, в стремежа си да придобие любовта, човек минава през ревността. Не е лошо да бъде човек ревнив, но за доброто. Майката Заведеева дойде при Христа и каза: „Учителю, нека единият ми син да седне от дясната ти страна, а другият – отляво.“ Това възбуди ревността на останалите ученици, и те запитаха, кой е достоен да седне от лявата, или от дясната страна на Христа. Христос им отговори: „Бог определя мястото на човека. Земният порядък се различава от небесния. Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ За да иска майката Заведеева специално място за синовете си, това показва, че тя живяла със стари идеи. И до днес още хората живеят със старите идеи, поради което сами се спъват. Влезте в новия път на любовта, дето всички препятствия и мъчнотии изчезват. Да живееш в любовта, това не значи, че ще измениш коренно характера си. Ако си нервен, и в новия път ще бъдеш нервен, но ще разрешаваш задачите си правилно. Ако си мек, разположен, и като човек на любовта пак ще бъдеш разположен. Ако си нервен, радвай се, защото така ще приемеш любовта. Нервният стои по-високо от разположения, безгрижен характер. Чрез нервите си той лесно ще приеме любовта. Нервността не подразбира лошавина.
Едно се иска от човека: да разбере божиите пътища и да благодари за всичко, което му е дадено. „Който служи на Бога с любов, него ще почете Отец ми“ – казва Христос.

– Божият Дух носи всичките блага на живота.

32. Утринно Слово от Учителя, държано на
6 септември, 1936 г. София. – Изгрев.

---

*) Йоана, 9 гл.

1936_09_09 Новото събиране
лекция пред общия окултен клас

НОВОТО СЪБИРАНЕ

"Добрата молитва"
Четоха се темите: "Ползата от човешките въздишки".
Който е въздишал, той вече знае какво нещо е въздишка. Кое е качеството на въздишката? Във въздишката има едно съжаление. Въздиша някой, понеже е изгубил нещо. Колко вида въздишки има? Без да знаете научно, вие въздишате по три начина. Въздишката е едно спасително средство. Врящите български тенджери, и те въздишат. Въздишката приготовлява човека за една по-дълбока мисъл. Много време като въздиша човек, той се приготовлява за една нова, възвишена мисъл.

Сега ще ви прочета само няколко стиха от деветнадесета глава на Йоана (от седемнадесети до двадесет и втори стих).

"Бог е Любов"

В съвременния живот човек трябва да търси връзката на нещата. Например мнозина от вас, които са учили, каква връзка можете да турите между аритметиката, геометрията, химията, физиката. Казвате: човек трябва да знае. Какво човек трябва да знае? После, някой път вие сте недоволни от онова, което знаете – че малко знаете. Често в съвременната наука изучавате предмети и научавате толкоз, колкото един, който чете роман. Започнеш да четеш този роман и мислиш, че е нещо много важно. И като свършиш романа, виждаш, че то било много проста работа: двама души, които се запознали, се опознали, и двама души, които не страдали, пострадват. Някой път единият припада, някой път другият припада. Някой път единият умира, някой път другият умира, а някой път и двамата умират. Някой път и двамата остават живи.

Любовта не е нещо, което вие можете да хванете. Вие можете да предполагате, че някой си човек има любов. Можете да имате едно криво тълкуване. Ще се намерите в положението на онзи свещеник, който проповядвал. Гледал, че като проповядвал, на едного му текат сълзи. И той си казва: "Моята беседа е толкоз хубава, че трогва сърцата на хората." И иска да знае свещеникът кой пасаж от неговата беседа заинтересувал онзи. А този човек бил овчар. Той много рядко отивал в църква. Когато свещеникът го попитал кое е онова, което трогна неговото сърце, той казал: "Дядо попе, аз съм стар овчар. Имах голям пръч. Той умря. И като погледнах твоята брада, видях, че тя много прилича на неговата, и ми

стана много мъчно." Един овчар прави паралел между брадата на пръча и брадата на свещеника. Това са анекдоти – няма връзка между брадата на пръча и брадата на свещеника. Та казвам, често ония, които изучавате окултните науки, правите такива връзки. Сега, разбира се, дали това е вярно, или не, не се знае. Как мислите? Колко на сто е вярно, че такъв някой си българин плакал и че попът така много се заинтересувал от това.

И после, във вашите съждения трябва да бъдете справедливи и да знаете как да разсъждавате. Не трябва да бъдете като онзи гръцкия владика. В едно село един свещеник не знаел да чете. Но бил пак свещеник. И най-после, хората се оплакали на владиката, че не знае да чете и да им прати някой свещеник, който да може да ги учи. Отива сам владиката да прави ревизия. Влиза владиката, свещеникът извадил Евангелието и казал, но не на български, а на турски: "Владико, хиляда овци имам, петстотин за тебе и петстотин за мене." И подкупва владиката. Последният казва: "Какво лошо намирате в този свещеник? Като този свещеник няма. Отлично знае да чете." Вие можете да се посмеете, но често вие правите същата погрешка – в себе си така се подкупвате. Този владика, това са човешките разсъждения. Вие казвате: "Този човек ще се поправи." Как ще се поправи човек? Мислите ли, че всеки човек, който дяла с чука си някой камък, ще направи нещо, ще извае нещо – една статуя? Някой път вие, млади и стари, скърбите и не знаете защо. Пишете сега "Защо скърби човек". Какво се добива от скръбта? Не може ли без скърби? Може. Само умният може без скърби. Глупавият човек, когато минава от това положение, в което се намира, в друго, той ще скърби. Човек със своята мисъл може да разреши нещата, но той трябва да разбира законите на тая мисъл. Една мисъл трябва да бъде правилна. Тая мисъл ти ще я туриш да действа и ще я оставиш, няма да я спъваш. От своята мисъл ти няма да изискваш повече от това, което тя ще направи. Например вие можете да направите един опит. Можеш да станеш сутринта и да кажеш: "Искам да бъда добър." Само това. Един ден, два дена, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, можеш да го кажеш сто деня. И в тебе дойде желание да не ти се иска вече да казваш: "Искам да бъда добър." Спри там и остави тая мисъл да действа в тебе. И всички неприятности започват оттам, че вие желаете някой път някои неща и ги казвате на вашето съзнание, а пък някой път ги изваждате и ги покажете. Например на някой свой приятел му казваш отдалеч, а пък на друг, отиваш и му казваш на ухото. Оная мисъл, която е казананависоко, има един резултат, а пък тая мисъл, която е казана ниско, има друг резултат. Например имаш една мисъл в себе си, казваш си: няма да я бъде тая работа. Първи ден така, втори ден, трети ден и работата се спъва. Откъде си извадил това заключение, че тая работа няма да я бъде? Ти си прав в това отношение, понеже начинът, методът е крив и няма да излезе.

Например имаме една система: "M" – на български коя е тая буква? "P" на български е Р, а пък на латински, тая буква е българското П. Като пишеш на един език, трябва да знаеш. Духовният свят си има свой език. Езикът борави с определени величини. Вие често запитвате себе си защо Господ е направил света такъв, а не другояче. Един крив въпрос. Това не е ваша работа, защо Господ е направил света. Можете да питате защо един художник така е нарисувал картината. Вие не сте били там и не знаете условията, при които той е рисувал. Вие казвате, че картината някъде била направена по-вярна, отколкото трябва. А то картината не е никак вярна. Верни са чертите на картината, но цветът, изражението не е вярно. Защото този художник, който е рисувал, в дадения случай е рисувал само един момент. В същия момент, когато художникът е рисувал, неговото лице е било така. Има предмети, чиито цветове се изменят малко, а пък на човешкото лице измененията са големи. Сега вие не забелязвате тия изменения. Има лица двойни. Ако изследвате психологически, има хорски лица, които носят миналото. Ти ще ги видиш някой път натъжени, недоволни. И току изведнъж дойде нещо весело у тях и те стават весели. Но това е полировка. Вие се лъжете. Той, като те види, измени се лицето му. Не се е изменило, но иде второто лице. Често ми разправят нещо подобно. В софийската гимназия един клас, който бил немирен, бил съставен от млади момичета шестнай-сет-седемнайсетгодишни. Казал им веднъж директорът, че ще дойде министърът на просветата да направи една обиколка, да ревизира. Той им казал: "Хубаво се дръжте сега." Министърът се разговарял с една млада ученичка. Директорът, когато бил обърнат с лице към министъра, бил много любезен, но когато се обръщал гърбом към министъра, се обръщал строго към ученичките и им се заканвал с пръст. Питам: какво възпитание има тук? Три положения има тук. Министърът гледа, че всичко върви наред. Директорът вижда, че някой шуми, и че ще направят нещо и ще го компрометират. Нему не е за принципа, но в дадения случай да се покаже, че всичко е в изправно положение. Всички хора искат да се покажат пред Бога по същия начин. Пред Бога той е сериозен, изключвания има там. А пък като Го няма Господ, прави всичко. Обикновените хора са без правила, те не знаят как да живеят. Та казвам, тия неща са остатък от миналото, не са нещо дълбоко. Например ти седиш, искаш да вземеш известна поза. Например вземете всички ония, които ходят в църква. Те са неща естествени. Защото всяка една мисъл си има свой път, по който ще се изяви. Като дойде една добра мисъл на милосърдие в човека, веднага ще се измени неговото лице. Но това лице ще мине през три положения. За някого казват, че е милосърд. Има някой, който най-първо ще помисли, после ще почувства и после ще направи. Никога една добродетел не може да се прояви в човека, както природата изисква, ако той не помисли, не почувства и не направи.

Някой казва: "Аз имам добра мисъл." Тази мисъл трябва да се почувства и да се направи. Тогаз тя е валидна. Можеш да помислиш да го направиш, но казваш: сега не му е времето. Казваш: "Мисля за доброто за човечеството" и пр. Тия мисли са валидни, които ще помислиш, ще почувстваш и ще ги направиш. В живота малките постъпки са, които дават тон на човешкия характер. Сега вие може да кажете, че не сте добри. Доброто в света не ти го създаваш. Има неща, които не се създават. Любовта не я създаваш ти. Любовта минава през теб като транзит със своята сила, през твоята душа. Като мине транзит, ти я усетиш и като си замине тая сила, казваш: "Отиде си любовта." Тя е минала през теб. Казваш често: "Изгубих си любовта." Де си я изгубил? Къде може да се изгуби любовта? Ти обичаш някого и той мине транзит. И после, като замине, теб ти е мъчно. То е едно състояние, неразбиране на законите. Вие трябва да разберете: има една любов, която нито идва, нито си отива. Има една любов, която си отива. И ако ти разбираш законите на тази любов, която не си отива и не идва, ти си щастлив. А ако не разбираш законите, ти си нещастен. Ти трябва да знаеш тая любов, която нито идва, нито си отива. Ако я разбираш, ще бъдеш щастлив, ако не я разбираш, ще бъдеш нещастен.

Та казвам сега: трябва да знаете как да превърнете. Имате една буква. Ако не знаеш ти да превърнеш една буква, тогаз де ще седи знанието ти? Нали изучавате числата? Изучавате събирането. Христос изучи действителното събиране, не така, както в съвременната математика: +. Христос изучи човешкото събиране. Събирането има приятност и неприятност. Например ти отиваш и събираш овцете на някой човек, жена му вземаш или децата му и можеш да ги заробиш. Това му причинява голямо страдание. Някой човек страда. Защо? Защото са го събрали съвсем. Събиране има. Та от миналото вие не можете да се справите със събирането. Не туриха Христа като едно семе, да поникне и да даде плод, но Го туриха на едно сухо дърво. И трябваше 2000 години да се мъчи Христос това дърво да го оживи, да излезе нещо от него. Сега в училище много добре събирате, нали така? Но в живота се съберат двама души, двама търговци, или съберат се мъж и жена и си турят титли, които не им допадат. Единият минава за мъж, а другият минава за жена. Казва: "Аз съм мъж." Тоест мога да заповядвам. Тя е жена, тя трябва да готви. Това не е жена. Думата "мъж" произлиза от санскритската дума "манас" – човек, който мисли право, чувства право и постъпва право. А пък той мисли, че като каже нещо, всичко това да стане. Най-първо мислиш да кажеш да станат нещата. Тогаз ще постъпите като онзи американски ефрейтор. Той заповядвал на пет-шест души. Това било във времето на един от американските председатели. Ефрейторът накарал шест-седем войници да носят една голяма греда и не могли да я повдигнат – едвам я повдигнали.

Минава този председател, той същевременно бил и генерал, и казал на ефрейтора: "Защо не вземеш участие?" Онзи казал: "Аз съм ефрейтор." Този американски председател, генерал, турил рамото си под гредата, издигнал я и я занесъл. Той изважда картичката си и я показва на ефрейтора, за да види последният, че той е генерал, и му казва: "Значи един генерал може да си тури рамото и да носи, а един ефрейтор не може." Значи всичката опасност е, че хората са ефрейтори. Някой казва: "Аз не мога да направя това, не мога да туря рамото си." И после считате, че ако направите нещо, това е унижение. Питам, когато един баща носи детето си, унижава ли се? Кой е по-силен? Някой казва: той не е за търпение, аз не мога да го търпя. Кой е по-силен? Който търпи или който не търпи? Сега ние можем да разсъждаваме по въпроса, кой е по-силен. Но в духовния свят има нещо: когато човек търпи, той е господар. Ти за да се опиташ дали си господар, ще видиш дали можеш да търпиш. И Господ, Който е направил света, опитва Себе Си, дали е Той господар. Казват, че Той е дълготърпелив. Бог наблюдава хората, всички техни погрешки и веднага изважда правила, как да поправи техните погрешки. Той търпи. Той е господар. А пък Той, като се разсърди, може да унищожи нещата, но така нищо не се научава. Сега Господ търпи, а пък ти не търпиш. И по някой път Господ да ви изправи, знаете ли как изправя Господ? Той има менгеме. Като те тури в менгемето, ще се изправиш и оттатък ще минеш. Смъртта не е ли едно менгеме? И всичките страдания се случват, за да се оправи човек. Вие сега носите идеята, че не трябва да страдате. Не трябва да страдате, но не трябва да правите погрешки. И после, при тия противоречия, които съществуват в света, по някой път добрите хора са отговорни, понеже доброто, което те имат, не са го турили на работа. Ти седиш и гледаш, че някой бие някого, нали тъй. Ти си слаб и нищо не можеш да направиш. Прати своята мисъл, да видиш дали можеш със своята мисъл да му внушиш да не го бие. Ако не туриш в действие това, ти си отговорен. При всяко едно действие ти трябва да покажеш какво можеш да направиш. И тогаз не правете оная погрешка, която направил един индийски адепт, един от големите адепти. Той вижда, че една вдовица индуска си оставила детето в люлката и вижда, че идва една кобра при детето. Той знаел, че тя, като дойде при детето, ще го ухапе и детето ще умре. Той казал: "Бог е направил и кобрата, и детето. Той да се разправя сега." И гледал преспокойно. Кобрата се качва, клъвнала това дете и си заминала. Но като отива адептът в другия свят, вика го Буда и му казва: "Защо ти не помогна на онова дете да не го ухапе кобрата?" Адептът казал: "Не е моя работа." "Ти мислиш, че ако беше натупал и убил кобрата, нямаше да вършиш волята Божия и ако я оставиш – вършиш волята Божия. Ами ако спасеше това дете и ако това е волята Божия, ти защо не изпълни тая воля Божия?" Ти казваш: "Не е моя работа." Спри се. Във всяко нещо – в доброто и в злото – имаш работа. Не е важен начинът, по

който трябва да действаш. Добрите хора често със своята пасивност седят и казват: "Не е моя работа, не е за мен." Ти казваш: "Как ще му кажа?" Той от дума не взема. Да, много хора има, които от дума не вземат, но има начин. На онзи, който не взема от дума, мислено ще му кажеш: "Бъди добър. Ти можеш да бъдеш добър." Веднъж, дваж, три пъти, четири пъти, пет пъти, десет пъти, сто пъти. И когато вече в тебе това желание престане, тогаз гледайте за последствията. И от какво произлизат противоречията в света? Противоречията произлизат от това, че вие мислите, че външните условия са, които дават щастие. Това е донякъде вярно, но щастието не седи във външните условия. Щастието зависи от вътрешното разбиране, което можеш да имаш. Например често имате такива навици: видите някого, че е направил погрешка, но не отивате нему да му кажете погрешката, но намерите някого и му кажете: "Представи си онзи какво направил." Това го кажете после на второ място, на трето, четвърто място. Казвате: представи си. Разпространите това. Не че е лошо това, но това не е начинът за изправяне. Като разправиш на другите хора и те като започнат да го говорят, това ще дойде до ушите на онзи, който е направил погрешката. И онзи, който е направил погрешката, ще каже: "Отде знаят това? Кой го разпространи?" Защото само той го видя. И разгневи се той, и ти казва: "Ти, като ме видя, защо не дойде да ми кажеш, а пък казваш на другите?" Хората не знаят, че аз съм направил тая погрешка. На Изгрева една от големите погрешки е шепотничеството. Иди кажи на човека: "Това, което правиш, не е за твое добро." Не е лошо, че се говори. Вие ще кажете сега, че сте окултни ученици, които разбирате. Добре. Един окултен ученик в каквото и общество да влезе, той трябва да направи една промяна. Без да каже нищо, той трябва да направи една промяна. Някой казва: "Господ да направи чрез мене това." Че когато имаш в себе си ония хубавите подбуждения, не е ли Господ, Който ти говори? Та казвам сега: трябва едно превръщане. Ако не знаеш как да превърнеш буквата "Р", къде е твоето знание? Буквата "Р" – това е чук. Как ще превърнеш това "Р"? Ще го отвориш. (Учителя сви ръката си във вид на юмрук и след това я разтвори.) Когато искаш да му покажеш, че си силен, ще го блъснеш. (Учителя показва юмрука.) А пък другояче ще го милваш. И ако ти го блъснеш с чука, какво ще добиеш? Аз разбирам, че точилото и ножът като се търкат, точилото ще направи ножа остър, но същевременно и точилото, и ножът се изтриват. Неща, които постоянно се търкат, се изтриват. Не играй ролята нито на точилото, нито на ножа. Нека в света правят така, то е друг въпрос. Казваш: "Трябва да се изтрие." Не изтривай. Има по-добър начин от това изтриване. Да кажем, че имаш прах. Изтриете го и след няколко деня пак ще имате прах. Сега всичките тия неща трябва да ги внесете във вътрешния живот, в новия живот. Тия неща не са произволни. То е едно предметно учение. Тия езици, всички букви означават нещо. После шапката, която носиш, значката, която носиш, от всичко това трябва да

вадите поука. Например носиш една значка. Защо я носиш? Носите един кръст. Да научиш свойството на кръста. Да събере хората.

Та казвам, добрият живот зависи от това правилното разбиране и поставяне всяко нещо на мястото му. Че ти, който живееш в Бога, всеки ден вдигаш шум и не можеш да живееш с някого. Обърни се към Бога и кажи: "Господи, обърни всичко на добро, покажи ми как да живея с този човек." И смешни са хората някой път. Заключенията, които хората имат, приличат на съжденията на онзи българин, който дошъл при жена си и казал: "Жено, видях сто мечки." "Ха, сто мечки. Де ще се съберат сто мечки?" "Не зная, но седемдесет имаше." "Много са седемдесет." И той ги смалява: "Мисля, че в гората нещо пошумоля и аз избягах." Вие увеличавате вашите погрешки и вашите добродетели на сто мечки. Тая приказка минава във втора фаза: качил се един българин да бере круши. Това било лятно време – имало месечина. Идва една мечка. И тя се качва горе. Той като пошумолял, мечката паднала долу и се убила. Той я одира, отива при жена си и казва: "Юнак съм аз, убих една мечка." Жена му искала да го опита. Тя знаела, че той е страхлив. Тя взема една кошница и я вързва с въже. Започва да тегли и казва на мъжа си: "Стани, че всички братя и сестри на мечката са дошли. И те казват: на какво основание си я убил." Той казал: "Кажи им, че не я убих. Тя падна сама." Всеки един анекдот трябва да го преведете. Не туряй нещо, което не е вярно.

Трябва да знаете да трансформирате нещата във вашия живот. Дойде една малка мъчнотия, справете с нея правилно. Дойде някой път и искате да кажете нещо. На езика ти е. Помислете кое ще бъде по-добре, да го кажете ли, или да не го кажете. Разумно ли е следното: седиш на някоя трапеза и почнеш да разправяш нещо. Някой човек яде и ти почнеш да разправяш, че те е боляло стомах, че ти е било лошо, че ти се е повдигало. Не. Ти ще развалиш яденето на човека. Не му разправяй тия работи. Мълчи за тия работи. Идеш в някой дом. Карат се хората там, не живеят добре. Ти за да ги утешиш, казваш: "То е цвете твоята жена, но аз имам една жена, хе." Това са стари методи. Кажи му: "Твоята жена е ангел, само че ти не разбираш този ангел. Не я разбираш." И следователно вие всички сте ангели, които не се разбирате. И на вас ви трябва само едно разбиране: да не премесвате знаците, защото какъвто знак туриш, такова и правиш. Вие искате да бъдете добри някъде, като отидете. Имате интерес. Стремете се да правите добро заради Божествения свят. След това го правете за ангелския свят. И след това го направете за човешкия свят, за света на светиите. Да мислиш добре, това значи: като мислиш добре, мисли за Божествения свят. Казваш: "Не мога да си го представя." Няма какво да си го представяш. Много работи, след като ги направите, ще можете да си ги представите. Ти казваш: "Не мога да следвам това, което не разбирам." Че

как ще го разбереш? Искаш да знаеш сладчината на една бучка захар. Ако я държиш в ръката си, не ще можеш. Казваш: "Искам да го пипна." С пипане тая работа не става. Трябва твоят език да го лизне. Та най-първо изправете отношенията, които съществуват във вашия ум, във вашите мисли, отношенията, които съществуват между вашите мисли. Не нарушавайте тия отношения. Отношенията, които съществуват между вашите чувства, не ги нарушавайте. И отношенията, които съществуват между вашите постъпки, не ги нарушавайте. Вие какво мислите за една мисъл? Как си представяте мисълта? Един ден ще дойде да познаете това: всяка мисъл е жива, тя е едно същество. Всяка мисъл е едно същество. Или най-малко формата на едно разумно същество. Едно чувство е едно разумно същество. Или най-малко то е формата на това същество. Най-първо започнете с това: считайте, че вашите мисли са живи. Има мисли, които са живи. И когато казвам, че трябва да оперирате с вашата мисъл, то е онзи разумен свят, с който сте заобиколени, и който ви се представя най-първо като мислов свят. Като мислиш за него, то всички тия същества вземат участие в твоя живот. Ако ти не мислиш за Бога, ти не можеш да успееш в живота си. Мисълта е начин, по който можете да се свържете. Любовта е пак начин, по който можете да се свържете. И постъпките на физическото поле, то е един резултат, начин, по който можете да бъдете благоугодни на Бога. Ако ти не мислиш добре, ако не чувстваш добре и ако не направиш едно добро на физическото поле, и да си доволен от нея, ти не можеш да бъдеш благоугоден на Бога. Ти имаш един приятел. Този ден ти ще го видиш. Ти не си разбрал кой е твоят приятел. Понеже Бог е във всичко, навсякъде – ти имаш един приятел, който не е добър

Бог е там. Ти имаш една жена, с която не се спогаждаш

Бог е там. Защо не можеш да се спогаждаш? Защото тя не те обича. Тя те обича, но ти не разбираш любовта. Този човек е дошъл и говори нещо лошо за тебе. Че той ти е казал най-хубавото нещо. Ще правиш превод. Лошият говор е най-хубавият говор. Някой казва: "Ти не си даровит, неспособен си." Неспособен – изтълкувай го така: "Ти си неспособен да направиш зло." Че така де. После, не си даровит да злословиш хората, не си талантлив в това. Превеждайте. Вие вземате в обратния смисъл. Тогаз се раждат всички противоречия. Та за да станете силни в себе си, като дойдат най-големите нещастия, помисли, почувствай и кажи: "В Бога аз живея." Бог е, Който действа сега. Тъй е благоволил Той. И помисли за него веднага. Сега седиш, изпъдиш Господа вън. Защото винаги хората правят лошите работи, когато Господ Го няма. Кога Адам направи прегрешение? Когато Го нямаше Господ в рая. А пък като дойде Господ в рая и повика Адама, Адам се скри. Когато вие почвате да се страхувате вече в живота, Господ е дошъл. Та тогаз Той ви вика, вие се скривате, за да не излезе тая

работа. Нека да излезе. И ще излезе. Нищо не може да попречи. Блажени са ония, на които Бог не вменява греховете. Като те погледне някой път, не ти вменява за погрешките ти. А пък някой път ти казва: "Адаме. Какво направи Адаме?" Изяде една малка ябълка, едно малко прегрешение, задето са яли от плода. Сега, философски другояче седи въпросът. Причината там е много малка, но последствията са големи. И Той казва на Адама: "Знаеш ли от твоята постъпка какво ще дойде в твоя живот?" Та сега малките работи какво могат да причинят.

Мислете хубаво. Почнете да мислите. Вие сега се безпокоите как ще се изправи вашият физически живот. Някого го боли рамото и казва: "Нямаш ли някакъв цяр?" Има. Пълна вяра. Онзи казва: "Пълна вяра имам." Никаква вяра нямаш. Ако имаше пълна вяра, нямаше да имаш болката. Някой казва: "Боли ме глава." Малко яж. И сега ям малко, но пак ме боли. Главоболието иде от стомаха. Главоболието има отношение към физическия свят. А пък ако те боли стомахът, това произтича от несъобразност между твоя живот и живота на ангелите. И оттам иде противоречието – коремоболието. Щом дойде противоречие, кажи си: "Изправи живота си." Щом те боли глава, оправи работите с хората, със своите ближни и главоболието ще изчезне. Оправи твоето отношение към ангелите и тогаз ще изчезне коремоболието. Това е новият начин. Вие сега ще кажете на другите: "Знаете ли от какво произтича главоболието?" Тези работи не ги разправяй. Но направете опит, за да видите, че е така. И тогаз ще имате светли мисли, светли чувства и светли постъпки. Няма човек да се хвали с това. След като направиш този опит, благодари на Бога, че си могъл да свършиш малко нещо.

Та първото нещо сега: приложете това. Боли те глава, нали тъй? Несправедлив си. Боли те крак. Не си добър. Ти ще викаш този или онзи лекар. Можеш да викаш, но за да ги боли ръката, хората са несправедливи. Крак ги боли. Не са добри. Боли те ръката – тоест в ангелския свят ти не работиш както трябва. Боли те крак – тоест във физическия свят, между светиите не живееш както трябва, не действаш както трябва. Ще викаш лекар да те лекува три месеца. Ако не се поправиш, този ревматизъм няма да се махне. Ако ти не поправиш отношенията си с хората, болката няма да се махне. Ти казваш: "Кажи нещо съществено." Какво съществено? Ето един цяр: оправи отношенията си с ангелите, които са разумни същества. Да няма никакво търкане. Никога не спори с ангел. Никога пред един ангел да не кажеш една лоша дума, да те чуе Господ.

Аз ви гледам: вие нямате страх. Някоя сестра се зачервила пред другата от възбуда, тя няма страх. Казва тя: "Ти крайно ме обиди." Може да си се обидила, но намерете новия начин, за да се изправят погрешките, защото

утре ти ще направиш друга погрешка и пак ще дойдат резултатите. И всичките религиозни общества ще страдат от следното: те се избавиха от света, но загазиха в астралния, в ангелския свят – там имат докачение един от друг. Всички търсят уважение, почитание. Хубаво е, не е лошо. Че онзи човек, който не почита себе си, какво ще го почитат? Стани му идеал, дай му образец, та да има какво да почита. Или най-малкото ти стани носител на Божественото и този човек да види Бога в тебе. Аз като срещна един добър човек, не че е добър, но виждам проявлението на Бога в него. Аз съм правил опити и никак няма изключение. Там, дето съм постъпвал така, всякога законът си работи. Но като отидеш при един човек, на когото искаш да му влияеш, трябва да имаш една права мисъл, да мислиш за негово добро. Трябва да имаш добро чувство, да искаш да му направиш добро. Да мислиш да му направиш нещо, от което той може да остане доволен. Така ще му повлияеш. Защото онзи, който няма да те изслуша, казва: този човек е дошъл да ме поправи. Но няма човек, който иска да се откаже от едно благо, което искаш да му направиш. Следователно бъдете чисти носители, изразители на Божественото, на реалното. Така правете и тогаз всички тия болести ще изчезнат. Всички болести се дължат на несъвместими мисли, несъвместими чувства, несъвместими постъпки.

И заведоха Христа да изучи събирането. Христос го изучи и какво каза? Има един хубав образ даден. Като заминаваше, Той каза: "Прости им, Господи. Те не знаят какво правят." Така оставете нещата. Колцина от вас има да направят това? Много мъчно е да се направи това.

Права мисъл, в която ти да чувстваш Божието присъствие.

Прави чувства, в които да чувстваш присъствието на ангелите.

Прави постъпки, в които да чувстваш присъствието на светиите на земята.

Само така човек може да бъде силен. И каквото поискате, ще ви бъде. Този Господ, за Когото ви говоря, така трябва да Го търсите. Така като правите, Той винаги ще ви слуша. Ако по друг начин Го търсите, нито глас, нито слушание.

Онзи, който върши волята Му, е благоугоден на Бога.

"*Божията Любов носи пълния живот.*" (3 пъти)

6 ч. 25 мин.

37 лекция на Общия окултен клас

9 септември 1936 г., сряда, 5 ч. сутринта
София, Изгрев

1936_09_11 Първата светлина
лекция на Младежкия клас

ПЪРВАТА СВЕТЛИНА

Петък, 5 часа сутринта
Добрата молитва
Духът Божий

Имате ли зададена тема? (– „Да.“) Четете!
(Чете се темата: „Влиянието на добрите мисли и чувства.“)
Кои бяха основните положения на миналата лекция?
Да допуснем сега, че вие по някой път сте тъжни. Тъгата, която често ви посещава, вие от нея сте недоволни. После радостта и тя ви посещава, от нея сте доволни. Ако човек ви зададе въпроса: по какво [се] отличава тъгата? Отличителните черти на тъгата, на скръбта или на радостта кои са? Мъчно може да отговорите. Трябва да правите сравнение.

Много пъти вие може да лижете една храна, без да дъвчете. Ако остане само с лизане да живеете, без да дъвчете тази храна, може ли да се ползувате? Тази храна може да се сдъвче, трябва да се възприеме. Сега защо сте недоволни от скръбта? Защо сте доволни от радостта? Скръбта е един регулатор, скръбта винаги взема нещо от тебе, радостта донася. Те са два процеса. Та отрицателните мисли, с които се занимавате, те са тъжни, които вземат постоянно от вас. Вас ви е неприятно. Туй, което взема, постоянно внася нещо във вас, вас ви е приятно. Но влизате вече в духовния свят. Да кажем, страдате или сте разположени и изведнъж се сменя вашето състояние. Някой път иде една тъжна мисъл, някой път тази тъжна мисъл е много неопределена. Някой път, всичките хора изискват да не скърбят, т.е. техният живот да бъде добър. Но за добрия живот, тъй както сега са поставени, изискват се известни условия. Допуснете, че вие сте земеделец, хамбарят ви е пълен с жито, искате част от това жито да посеете някъде. Но мястото дето живеете е каменисто. Питам на една камениста почва какво може да посеете? Трябва да има чернозем, пръст трябва да има, за да може житото да расте. Вие сега не познавате, че известни положения се изискват. Вашето щастие се изменя по единствената причина, че почва нямате. Доброто няма къде да се посее, почва няма. Вие не виждате това. Тогава какво ви остава, за да измените вашите условия? Тази камениста почва трябва да превърнете да стане мека, чернозем да стане.

Другото положение, вас ви учат всякога да избягвате лошите хора. Какво нещо е лошият човек? Той е един бряг, който няма никакви растения,

тревуляк. Като дойде дъждът, там се стичат пороища. Кой е лошия човек? Той е лош по единствената причина, че ще слезат пороища от него и каквото слезе при тебе, все ще завлече нещо. Ще пренесете. Да кажем, вие имате една лоша мисъл. Една лоша мисъл е мисъл, сега обективно разсъждавам, тя взема нещо от тебе. Една добра мисъл е, която внася нещо в тебе.

Съвременните хора говорят за материя, говорят за атоми, говорят за йони, за всичко туй. Всичко туй са материали. Ако вие не признавате законите на атомите, на йоните, ако не признавате законите на електричеството, магнетизма, какво е тяхното отношение, това трябва да се разбира. Казва: „Да бъдеш добър!“ Ти да бъдеш добър, трябва да дадеш нещо от себе си. Злото в света винаги идва, когато хората само вземат. Има едно състояние, което вие не съзнавате, че вие само вземате, вземате, вземате. Искате само доброто, а не давате нищо. При това положение злото се явява във вас като процес да отнеме онова, което вие вземате. Този закон работи и във растителното царство. Онези плодни дървета Господ им даде най-първо малки плодове. Туй, което им даде, казва: „Тебе ти стига малкият плод като орехче, като лешник.“ Но в това растение има желание да образува голям плод. Защото растенията и те имат очи. Те виждат и им е приятно. Тогава и друг закон има. Този плод, като стане голям, растението не може да издържи вече, то напуща дървото, узрява и капва долу. Кажете ми, какво е положението на едно растение, на което плодът капва на земята? Във вашия ум седи, че растението е едно глупаво същество, то няма скръб. Като падне плодът, нищо не страда. В нашето съзнание тъй седи мисълта. А при това от туй глупаво същество вие отивате и се ползувате от неговия плод и очаквате да придобиете някаква сила. Сега психологически един плод не може да се увеличава. Всеки плод си има свои граници на развитието на физическия свят. Аз не искам да ви убеждавам.

Вие казвате: „Търпение!“ Каква служба изпълнява търпението? Търпението какво допринася? Ти в търпението, ако търпиш, ще дочакаш времето на онова, което трябва да дойде при тебе. Ако бързаш и ако отлагаш и в двата случая, ти не разбираш. При търпението бъди спокоен да разбереш ония закони, по които нещата може да дойдат. Но някой път сега вземете от физическия свят, казвате: „Защо се случи това нещо?“ Имаш една кола, която си направил. Ти не разбираш нищо, направил си осите на тази кола от върба. Тази кола е много хубаво боядисана, въобразяваш си, фантазираш си, че с тази кола ще стигнеш кой знае къде. Впрегнеш конете, насред път се счупи оста. Казваш: „Има нещо.“ Казва: „Съдбата ме гони, гони ме нещо.“ Е има ли нещо да те гони? Кой те гони? Ти туряш изяснението на някаква съдба. Съдбата е, че ти си турил върбата да ти помага в дадения случай, нищо повече. Де се проявява съдбата?

Съдбата в света, провидението в света не се занимава с ония неща, които вие знаете. Съдбата се проявява там, дето вече се прекъсва човешкият порядък. Когато никой не може да ви помогне и вие кажете: „Тази работа е свършена!“, тогава ще се прояви провидението. Вие искате провидението да се прояви, дето вие може да уредите работите, там то да се прояви. Докато работите вървят добре в света, казвате: „Господ помага!“ Щом не вървят, казвате: „Господ не помага.“ Сега защо в единия случай Господ ви помага, а в другия не ви помага? Трябва да разсъждавате право. Отиваш ти на разходка, направил си добра разходка, казваш: „Помогна ми Господ!“ А пък някой път се върнеш от своята разходка, казваш: „Не върви тази работа днес.“ Слушайте, не вървете на разходка с онези коли, направени от върба.

Пишете върху темата: „Ползата, която допринасят върбите.“ Каква полза допринасят върбите?

Сега трябва да знаете законите на материята. Човек гради. Вие трябва да знаете свойствата на атомите, от които желязото е направено. На всичките елементи трябва да разпознавате атомите. Всеки един атом какво трябва да допринесе? И да знаеш, тъй както един зидар, да го вземеш и да го туриш на място, на работа. Но, ако ти сам не знаеш да идеш, как да вземеш вода от извора и караш другите хора, какво ще бъде твоето положение? Или казвате някой път: „Много знание не трябва.“ А малкото трябва ли? Знание на човека трябва, с което да прекара живота си. Вас ви трябва знание. Искате да бъдете щастливи, я ми кажете? Щастието, то се обуславя на един вътрешен закон. Кога може да бъдете щастливи? Кога? – Ако знаете. Ако не знаете, всякога ще бъдете нещастни и скръбни, когато не знаете.

После другото положение, казвате: „Тази работа ще се оправи.“ Ще се оправи, когато почнеш да разбираш. Вие имате разбирания, но по някой път, разбиранията на съвременните хора са изкуствени. Чудни работи има, които хората правят. Има фокусници, които дават такива представления, че да се чудиш. Един се постави на една дъска, опъне си ръцете и другият от 4–5 метра разстояние хвърля ножове около него. Отдалече забива ножовете толкова точно до ушите, до главата. Една малка погрешка в хвърлянето, онзи ще плати с живота си. Значи този човек с усилие дава един опит на хората. Ти изтръпнеш като видиш, този нож отива точно на мястото. Сега, ако един човек така се научил да хвърля ножовете, по някой път вие сте нещастни, защото не знаете да хвърляте ножовете. Ще дойдете да направите един опит. Не знаеш как да хвърлиш ножа, някой пострада. Там дето хвърлите ножа, той пострада. Ще имате обратни резултати. Вие седите и казвате: „Той е акробат.“ Ако не знаеш как да хвърляш и да

хвърлиш, какво ще стане? Хвърлиш една дума и наместо да покажеш своето изкуство, че знаеш да я хвърлиш, вие пронизвате човека. Един нож, втори, трети. След туй какви резултати имате?

Аз наскоро гледам стоят техници и си дават мнението за една работа. И един, който не разбира и той си дава мнението. Онзи му изкряскава, казва: „Махни се от тук!“ Той не разбира нищо и той си дава мнението сега. Не си давай мнението, ако не знаеш. Ако можеш да го направиш, направи го. Защото по някой път можеш да кажеш една дума, хората не се докачат. Друг път кажеш една дума, хората се докачат. Не знаеш как да употребиш думата. Ти си мислиш, че си добър.

По някой път вие възрастните имате детински характер, един опърничав. Дайте малко храна на детето, то не иска да я яде. Разумно ли е? Не иска да яде, понеже майка му не му дала толкова, колкото то иска. На тази майка, която го обича, то вяра няма. То, като изяде тази храна, ще каже: „Мамо, дай ми още!“ И тя ще му сипе. То ще се разгневи.

Казвам, сега вие разрешавате. Искате да пеете. Ако не знаете вярно да вземате тоновете, някои тонове вземате вярно. Българинът „фа“ го взема вярно. Всеки българин, като дойде до „фа“-то се усмихне. Дойдете до „си“, накарат те някоя стръмнина да изкачиш. Докато се изкачиш, изпотиш се. Казва: „Тази работа е трудна.“ „Фа“-то и „си“-то само за изяснение се различават. „Фа“-то дава нещо, „си“-то взема нещо. Казва: „То човек и без да пее може.“ И без да говори по-може. Ти, ако знаеш да пееш, човек ще станеш; ако не знаеш да пееш, говедо ще станеш. Ако знаеш да пееш, човек си. Ако си онази мълчалива риба, която не знае да пее, нищо няма да излезе от тебе. Вие сега ще пренесете.

Трябва да мислиш. Направиш една погрешка и не се спирай върху погрешката, че си направил погрешка. Намери законите, защо излезе погрешката. Изучавайте законите. Не че всякога трябва да обичаш. Кога не трябва да обичаш? Научете закона как трябва да обичаш. Аз, ако бих изучавал любовта, ще изучавам как трябва да обичам. А не: „Това ми е неприятно.“ Този, който ти е неприятен, произтича от тебе. Дойде някой, даде ти подарък, приятно ти е. Дойде друг, задигне нещо, неприятен ти е. То е наука, ти и в приятното и в неприятното трябва да знаеш да ги обичаш. Тия хора, защо трябва да ги обичаш? Защото ако не ги обичаш, ще умреш. Нищо повече. Трябва да обичаш. Без разлика трябва да обичаш, за да живееш. „Защо, казва, трябва да обичам?“ – За да живееш по-дълго време. Това е опит. Казва: „Аз не искам да го обичам!“ – Ти трябва да го обичаш, за да живееш по-дълго време. То е наука. – „Ама мене ми е неприятно!“ – То е друг въпрос. Приятно, неприятно, то е друг

въпрос. Ти трябва да обичаш, за да може любовта ти да ти продължи живота ти. Този човек може да ти прави хиляди пакости, но ти ще туриш този закон на любовта. Има един друг свят, който работи. Вие започвате нещата от там, отдето не трябва. Казва: „Не искам да пея!" – Пей! Защото, ако пееш, значи имаш любов, ако не пееш, нямаш любов. Закон има, един извод. Щом пееш има един резултат, ще живееш по-дълго време. Ако не пееш, нямаш любов, ще живееш по-малко време. Така трябва да разисквате, така трябва да разглеждате нещата. Значи трябва да имате връзка с всичките хора. Вие избягвате хората. Страх ви е от една мечка. Не е лошо да те е страх, има защо да те е страх, но изучавайте естеството на мечката. Много хубави черти има в една мечка. Една мечка е много отмъстителна, но и когато обича, мечката обича. Кое е по-хубаво – да те обича мечката? Вие мислите, да те обича мечката е хубаво. Това са правила, с които трябва да се мери живота.

Имайте връзка с всички хора. „Аз искам да живея сам." То са понятия. Как да живеете сам? Покажете ми един човек, който живее сам. Трябва всеки ден да му донасят хляб, вода. Казва: „Сам съм." Най-първо ти не мислиш правилно. Никой не може да живее сам. То са само понятия, съвсем други понятия. Тогава докато имаме допирни точки с природата, с всичко онова, което е създадено и разбираме законите, животът върви много добре. Щом ние турим друг един порядък, кажем: „Аз искам да живея сам." Но сам да живееш, знание ти трябва тебе. Трябва да разбираш характера на мечката, трябва да разбираш характера на змията, трябва да разбираш характера на всички неща, с които си обкръжен. Отивате вие някъде и започвате в живота. Всички започвате най-първо – той ще пише едно писмо, че обича. Всичко това са рисувани картини, които нямат никакъв смисъл. Като отивате, как показвате вашата любов? Вие измените малко лицето си, станете учтиви. Казва: „Обичам го!" Иска той да вземе. Вие, за да проявите любовта, не говорете заради нея, ами от прилагането на любовта дайте нещо. Той може да е беден, търси случай да му дадеш онова, което му е потребно. Ще го срещнеш някъде на разходка в планината и без да ти каже той, ти му дай хляб. Днес му дадеш хляб, утре нещо друго, всякога му даваш туй, от което той се нуждае. Този човек може да ти бъде полезен.

После, всяка една наука, която вие изучавате, трябва да ѝ намерите мястото. Аз, като пея някога пея за нещо. Вие ще кажете: „Вземи една ария." Има много арии, които ще взема. Ама не да правите онази погрешка. Вие правите погрешки. Сега да не правите погрешки. Не е за осъждане. От тия несъвместимите неща, какво излиза? Една майка изпраща сина си в света да стане човек и му казва: „Синко, ще ти дам два съвета – когато видиш някой умрял, ще започнеш да се кръстиш. А пък, когато срещнеш една сватба, че венчават някого, ще започнеш да играеш."

Казва: „Ако тия неща ги запомниш, всичко ще ти върви!“ Случило се тъй, че той срещнал умряло, но не могъл да познае, че е умряло и помислил, че е сватба и започнал да играе. Онези, които погребвали умрялото, го набили. Казват: „Ти подиграваш ли се? Ти, като срещнеш умрял човек, ще се кръстиш.“ Втори път той видял една сватба. Казва си: „Този е умрял“, и започва да се кръсти. Пак го били.

Сега трябва да направите един превод. Какво значи умрялото? Не очаквайте от умрелите идеи това, което те не могат да ви дадат. Ти очакваш и казваш: „Чакайте сега, чакай аз да го наредя него, че да му окажа.“ Вие го нарязвате. Кой пример ще приложите? Искате да нарежете някого, за да ви тръгне напред. Именно това нарязване ще развали работата. Ще кажеш някому тъй: „Ти си невъзпитан, ти си дивак!“ Ти ще опетниш себе си, защото тия, грубите вибрации [ще] те увредят тебе. Ти кажеш някой път нещо и ти се унижаваш. Ти си невъзпитан. Но туй невъзпитание действува върху тебе. После вие мислите, че всичките хора мислят, че отвън ще минеш. Казва: „Ти трябва да бъдеш добър!“ Повърхностно е това. Трябва едно коренно разбиране на съзнанието. Ако живеете в един свят, затворен, намирате се между невежи хора, дето нищо не разбират, ти искаш да бъдеш добър. Лесно можеш да станеш добър между хората. При сегашните хора лесно можеш да станеш добър. Той говори лошо заради тебе. Дай му една английска или една турска лира и веднага за тебе ще мисли много добре. Вие искате да бъдете добри. Гледам аз тук от няколко години казват: „Не искам да говоря с нея, не искам да се примиря, тя е невежа, тя е така.“ Онази, чака другата да се оправи. И тя чака другата да се оправи. То е безпредметно. Ти отиваш в един свят, дето не търпят противоположности. – „Този е дивак.“ Който е дивак за тебе, той е едно любящо същество за другите. Тогава как ще се примириш? Единият казва: „Цял дивак!“ Другият съвсем другояче гледа. Туй, което ти констатираш може да е вярно, но то е едно условие, дето ще се покаже твоето знание. Някои хора са много дребнави. – „Един път ти така каза.“ – „Че какво съм казал?“

Трябва да обичаме Господа. Изучавал ли си закона, как се обича Господ? Кажете ми сега, как трябва да обичаш Господа? Как ще го обичаш? Срещнеш ти на пътя една котка, на която кракът е счупен. Ако вземеш и поправиш крака, то е вече обич към Господа. Къде ще покажеш любовта си към Бога? Видиш някое растение, изкопано някъде, оставили го, ще изсъхне, ще умре. Ти защото обичаш Господа, ще го вземеш, ще го посадиш. После ще дойдеш до хората. Бедни хора навсякъде има, ти ще помагаш и никой да не те знае, то е любов. Ще започнеш опитите на любовта. Направете такива опити и ще видиш, какво влияние имат. Вие се занимавате с високите положения на любовта. Има висши положения, но

сега ги няма. Вие седите и казвате: „Мене никой не ме обича.“ В света вие не сте дошли вас да обичат. Вас хората ще ви обичат само тогава, когато знаете хубаво да пеете. Всеки ще иска да ви слуша. Но тъй като сте последни певци, никой няма да ви слуша. Никога не отивай да пееш, ако не знаеш хубаво да пееш. Пей за себе си, никога не пей на хората.

Вие правите такива опущения и по туй, което сега разбирате, вие не можете да проявите вашия талант, своя талант не може да проявите, своята гениалност не може да проявите. Тъй както сега казвате: „Ние се задоволяваме с малкото“, това не [е] философия с малкото да се задоволяваш. Имайте съприкосновение, по възможност да си опитваш силата. Където дойдете да можете да разрешите една мъчнотия. Не скъсвайте връзките в света. Не се изолирвайте съвършено, понеже ще спре вашето развитие. Ти се намираш някъде, пари нямаш. Дотогава докато нямаш обуща, всичко туй, какво трябва да направиш във външния свят. Казваш: „Мене ми дотегна да живея!“ Че като ти дотегнало, кой ще ти помогне? На всички дотегнало. Онзи старият човек, който остарял, нему не му ли е дотегнало? Какво трябва да прави старият човек?

Та казвам, вие имате едно положение временно. Като ви говоря, имате неща, които ви спъват. Ако знаете как да ги изхвърлите, ще ви тръгне напред. Нали сте видели някъде малки бентове, подпират водата, не може да върви, махнат този бент, всичко тръгне напред. Ти туриш една мисъл и мислите си имат закони. Всяка една мисъл носи със себе си особен вид материя. Трябва да знаеш тази мисъл какво носи със себе си. Аз съм наблюдавал. Отива някой някъде и още от първата дума може да се знае какъв е. Ама че тъй е. Ако някой ученик отиде при един професор музикант, още от първия тон, който вземе, професорът знае какъв е ученикът. Ако първия тон вземе невярно, казва: „Няма да го приема в училището.“ Първия тон не си взел вярно. Ако можеш още от началото да вземеш вярно първия тон, няма изключение в това. Трябва да мислиш. Ако вземеш началото вярно, всичките тонове ще вървят. Ако вземеш първия тон криво, ти не можеш да пееш. Началото трябва да бъде вярно. В духовния свят е така. Началото трябва да бъде вярно, всичките погрешки ще се изправят.

Тогава казва: „Ние ще станем добри!“ Добър трябва да бъдеш. Как ще станеш? Да бъдете добри. Не искам ученици, които стават добри. Искам ученици, които са добри в началото. Като дойдеш да вземеш тона, верен трябва да бъде. Не така, за бъдеще да бъде верен. И то не е дошло. На друго място трябва да се учиш. Така трябва да бъде мисълта във вас. Ако вземеш верен първия тон, всичко друго ще върви. То са закони. Ако първата мисъл в твоя ум е вярна и всичките мисли ще бъдат верни. Ако

първата мисъл е крива, тази крива мисъл ще привлече всичките криви мисли. Една крива мисъл, трябва да знаеш обстановката. То е другото положение. На един чукар, на един планински връх, ти можеш да кажеш: „Аз ще намеря вода!" Никаква вода няма да намериш там. Дето почвата е огъната, там може да намериш. Всякога водите са в ония огънатите пластове. Ако ти не се огънеш, никаква вода не може да се събере в тебе. Ако ти си чукара нагоре, то е друг въпрос. Ако не ти върви, чукара си. Ако ти върви, долина си. И там страданията какви са? Страданията какви са? Страданията в живота не са нищо друго освен – има превръщане чукарите в долини, а в долините има, става хляб. Ще знаете. Вие ще кажете: „Тия работи ние ги знаем." Вземете в музиката, има един пробен камък. Един пее една песен правилно, но липсва нещо на песента. Дойде друг, като го слушаш, тебе ти е приятно. Какво има в един тон? Какво има в единия тон и в другия? В единия тон има разбиране. Този като пее, знае че пее и разбира за какво пее. Другият иска да мине.

Сега вие, като изучавате окултната наука, какво искате да постигнете? Казвате: „Да му погодим малко." Хубаво, какво ще постигнеш? Хубаво, не че е лошо? Ама наука е. Ти си неразположен, аз мога да прекарам своя пръст по линията на сърцето си и да изменя всичкото свое състояние. Зная как. Някоя мисъл те мъчи. Ако хвана и си туря пръста на линията на ума, ще ви стане ясна тази мисъл. Но трябва да знаеш от къде да туриш. От къде трябва да туриш? На сърцето от къде се влияе? Сърцето иска отгоре, а умът отдолу нагоре, противоположно на сърцето. Ако ти знаеш да прекараш първия пръст, показалеца на дясната ръка по умствената линия, трудната мисъл ще ти стане ясна. Защото вие всякога изучавате човешката ръка, човешкото око и сега изучавате само физиологическата страна. Трябва да познавате естеството на човешкото око. Откъде то дошло, окото? Окото е дошло у човека от някъде. От къде дошло ухото? И то е дошло от някъде. Откъде е дошъл човешкият нос? И той е дошъл от някъде. Или устата от къде е дошла? Да знаеш откъде е дошло и да имаш една вътрешна връзка с окото. И сега, когато човек изучава окото, окото е един орган, който ще ви свърже с първоначалната светлина, от която светът е създаден, затова е дошло вашето око. Не само да гледате с окото. Ами с туй око трябва да привлечете светлината, която създала нещата, светлината, която носи щастие, светлината, която носи знание. Затуй е окото. Не само човек да гледа една черна дъска или една книга. Ще дойдат и тия неща, но с окото той трябва да се свързва със светлината, да научи законите на тази светлина.

Та казвам колко ви трябва на вас? Вие сега не знаете на къде да гледате. Трябва ви най-малко, не се изисква дълго време да гледаш. Но като не знаеш да гледаш с години ще гледаш, тук гледаш, там гледаш. Парите

гледаш на някого, отвориш една книга, гледаш и чудиш се, защо не си станал умен човек, защо не се усилва. По този път нищо не се добива. Ти ще се научиш най-първо да възприемаш светлината и ще се научиш защо този човек станал списател и тогава ще ви кажат, защо вие сте останали назад. Не знаете как да гледате. Нищо повече. – „Защо съм толкова прост?“ – Не знаеш да гледаш. Едно обяснение. Най-първо като имаш очи, ще благодариш на Бога, ще се свържеш с природата и ще започнеш да изучаваш тази светлина. Щом добиеш истинската светлина, законът действува. Ако имаш тази светлина, на хората около тебе ще им бъде приятно. Вечерно време ти можеш да бъдеш приятен всекиму, когато в тъмната нощ имаш светлина. Ако нямаш свещ, не можеш да бъдеш приятен. Имаш свещ и онзи, който носи свещта, още отдалеч е приятен.

Та казвам, в тъмния живот всеки от вас трябва да носи светлината. Не с малки работи да се задоволявате. Не бъдете малки своенравни деца, за ябълка да се гневите и то на кого? На майка си. Какво правят майките? Вземат една тояга. – „Ще ядеш?“ – „Няма!“ – „Ще ядеш с бой!“ Ако попитате защо ви бият – ти се блъснеш в стената, то е бой. Тук се блъснеш, там се блъснеш. Сега всяко блъсване, всяко страдание, всяко недоволство, то е бой. Като се блъсне човек, не трябва да се сърди. Тогава ще туриш очите в посоката да приемеш светлината, която ще ти помогне, да те освободи от страданията. Сега дават много хубави методи. Казват: „Помоли се на Господа.“ Молиш се. Писанието казва: „Искате и не приемате.“ Защо? Защото искате. Но да се молиш, то е цяла наука. Ти като се помолиш, в тебе съзнанието работи. Казваш: „Не ме слуша Господ!“ Че кой е крив? Наука е то. Не знаеш да се молиш. Искате и не получавате. Радвай се, че като поискаш да дойде. Аз може да ви покажа начин, по който вие изгубвате добрия начин. Не се страхувайте. Във вас има един страх: „Чакай, какво ще кажат хората.“ Не какво ще кажат хората. Не че не е право, каквото казват хората. Право е, научете се [да] работите. – „Ама как да работим?“ Отворете си очите и гледайте хубаво да възприемете онази светлина в света, която твори. Ти като възприемеш тази светлина, всичко ще се оправи. Искаш да идеш при хората. Тия хора, при които искаш да идеш, ако имаш светлина, ти ще бъдеш при тях.

Сега аз ви говоря за някои неща и ви казвам, че тия работи са мъчни. Не е лесна работа. Казвате: „Прости!“ Не е лесна работа да простиш. Не на лице, когото не обичаш, да ти стане приятел. Този човек, който те мразел, правил ти хиляди злини, че като му простиш, той да е готов за тебе всичко да направи. Тогава ти си му простил. Имате съвсем повърхностно познание. Такава прошка в света няма. Казва: „Аз косур не му хващам.“ Ти не хващаш много косур, но ти седиш и казваш: „Той ми направи голяма пакост.“ Ще забравиш всичко, няма да се занимаваш с отрицателни

работи. Нищо повече. Не се занимавай с отрицателното. После, когато станете богати, може да се занимавате, но щом сте сиромаси, не се занимавайте. Ти си сиромах. Дал си един грош някому и си го записал. На стотина души си дал стотина гроша и ходиш от всичките и ги искаш. И те са сиромаси като тебе. Не ходи да искаш от тях. Не мисли за грошовете. Вика те един човек да работиш, ти за един ден ще ги спечелиш. Забрави ги. Иди да работиш. Нищо повече. Когато аз говоря за Бога, забравете вашите грехове. В какво седи грехът? Може да си грешник, но решиш в даден случай да работиш. Казваш: „Греховете.“ Забравете греховете. Господ казва така: „Обърнете се към мене и аз ще залича всичките ви грехове. Потърсете ме.“ Значи: Ще ви дам работа. То е знание. Сега потърсете ме.

Та, първата светлина ви трябва. Едно състояние, в което да не мърморите в себе си. Мърморко знаеш какво значи. Видиш някого – засмееш се, видиш другиго – намръщиш се. Това не е знание. Еднакъв ще бъдеш. Окултни ученици – някой път се засмеят, някой път се намръщят. Не е лошо и едното и другото, но за вас са потребни сега най-добрите условия. Не се мръщете. Най-първо като седите, стремете се да не се мръщите. Речеш да свиеш веждите, отвори се. Всякога умът ти да бъде буден. Един ден като се развиеш, само тогава може да правиш каквото искаш. Дотогава, докато не си научил законите, правилото туй ще бъде.

Сега във вас ще остане мисълта: „Лесно се говори, мъчно се прави.“ Вие имате съвсем крива идея. Когато майка ви раждаше, с гняв ли ви роди тя? Майка ви като ви роди, засмя се и ѝ стане леко. Тя още в началото, още в раждането ви каза: „Ще бъдеш доволен, в даден случай, на онова, което природата ти е дала.“ Което Бог ти дал в себе си, бъди доволен в даден случай на това, за да дойде другото. Защото Бог винаги работи в съзнанието. Не мислете, че вие като сте тъжни и скръбни, не знае. Вие сте своенравни деца. За някакво парченце дигате шум. Не дигайте никакъв шум. Бъди благодарен на парчето, ще дойде друго. Ти казваш: „Кога ще дойде?“ Не мисли за времето. Времето е на твое разположение. Сега не говоря лично за някого. За мене е безразлично, дали ще разберете или не. Ако си послушен, тояга няма да има. Ако си непослушен, навсякъде ще има тояга. Трябва да знаеш как да слушаш. Да слушаш някого, значи да ти е приятен, че слушаш. Седиш тих и спокоен, много добре говори. Да намериш в гласа му някоя хубава черта. Аз зная, че това няма да го направите. Казвам, има една област, в която сте влезли и ако искате за бъдеще трябва да работите върху нея. На първо място научете се хубаво да гледате, да имате една вътрешна светлина.

Сега кое разбрахте? Кое може да направите? Една хубава паста можете да

изядете. Има ли някаква мъчнотия? Няма никаква мъчнотия. Научете се хубаво да ядете пастите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

35 лекция на Младежкия клас
11 септември 1936 г.
Изгрев, [София]

1936_09_13 Вътрешният говор и вътрешното слушане
утринно слово Книга: Трите родословия - Жануа

ВЪТРЕШНИЯТ ГОВОР И ВЪТРЕШНОТО СЛУШАНЕ. ВЪТРЕШНАТА МИСТИЧНА ВРЪЗКА

13 септември 1936 г.,

5 ч сутринта.

(Небето облачно.

Времето ведро, меко.)

„Добрата молитва“

91-ви псалом

„Молитвата на Царството“

„В начало бе Словото“

Ще ви прочета 12-а глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божий“

Много пъти хората се запитват: Какво от това, ако човек сполучи? Какво ще се ползува, ако сполучи нещо? Някой казва: Какво иде след любовта? След любовта иде страданието. Който иска повече от любовта, повечето е страданието. Някой казва: „Като живея, какво от това?“ Е, какво иде след живота? Смъртта. Който не иска живота, ще дойде смъртта. Казва: „Като се обърне човек към Бога, какво от това?“ Трябва да разбирате в какво седи обръщането. Или ако стане праведен човек? То е неразбиране на живота. Пита: „Като стана праведен, какво ще придобия?“ Защото човек не е придобил това, което трябва да придобие. Даже и във всяко едно отношение човек се занимава все с играчки още. Това е забавачница. Вие ще кажете тъй на себе си: „Че, какво ще добием?“ И вие не сте добили това, което трябва. Добийте го, че тогава ще видите. Какво нещо е едно придобиване? И по някой път искате всичките ваши желания да бъдат задоволени. Ама вие не знаете какво нещо е да бъде задоволено желанието на човека. Много пъти хората искат неща, които им са абсолютно непотребни. Не само непотребни, ама те мислят, че ако им се задоволят желанията, те ще бъдат щастливи, ще имат най-голямото щастие.

Можем да кажем, че сегашните нещастия на света не са нищо друго освен молитвите на хората „това да имам, онова да имам“. И сега Господ им дава онова, което те искат. И тогава на другата страна хората казват... сега в хората има едно желание, че без да живеят тъй, както трябва, пак Господ с тях да постъпва, понеже било много добре за Него да постъпва тъй, както те искат.

Сега вие имате понятие, че вървите по правия път. Но какъв говор имате? Имате и онази опитност, че много пъти заменяте говора на Бога с говора на човеците. Смесвате работите. Но има лъжливи пари, които имат същата стойност, но са лъжливи. Като дадеш тия звонкови пари на един банкерин, той веднага ще направи едно различие. Сега не гледайте само да се говори. Какво може да се постигне в говора? Има един прав закон: какво постига човек в едно ядене? Или, какво постига в една вдишка или издишка? Вас ви се струва, че те са много маловажни работи. Но от всичките тия малки работи има една вътрешна връзка; ако не я изпълниш, лошо идва до тебе.

Някой път искате да се лекувате. Един начин ще ви дам за вашето недоволство. Някой път и праведният човек, и в него влезне едно недоволство. Казва: „Защо трябва да живея? Мен ми дотегна да живея." Да се спре човек най-малко една, две, три минути, без да диша, да задържи дишането си, въздуха, само за три минути. Да се задържи, и той ще смени своето състояние; той ще има една опитност в себе си. Туй, което не е вярно. Той казва: „Не искам да живея вече." Че ти не искаш да живееш, подразбира се: искаш да смениш живота си. Искаш да не страдаш. Можеш да не страдаш. Искаш да не бъдеш сиромах. Може да се смени туй състояние. Ти само знаеш как. Обаче погрешката е там, че човек иска нещата да станат лесно и друг да ги направи заради него. Ти ако си градинар, можеш да имаш хубав пипер, ако имаш вода и поне веднъж да го поливаш. Но ако посееш този пипер и не го поливаш, ти нищо няма да имаш.

Та казвам: В един смисъл, човешките мисли трябва да се обработват; ти не можеш, в този живот или където и да е, никога не можеш да постигнеш онова, което желаеш, ако нямаш съответствующи мисли. Например вземете, вие искате хората [да не] остаряват. Защо остаряват? Те трябва да изучат защо остаряват. Хората се разболяват. И праведният може да боледува. И праведният се разболява. Тук, на Земята, по някой път праведните и на Земята падат, и горе, на Небето, падат. И там има падане. Защото ангелите, които бяха чисти и свети, паднаха част от тях. Писанието казва: паднаха. И ги турили в бездната, та ги вързали и пазят ги, да ги съди Господ.

Та казвам: Може във вас да дойде едно разколебание. Има някои хора са много усърдни в началото. Че са усърдни, като онзи млад момък, който се оженил за една много красива мома. Че първата година на техния живот, той дал на своята възлюблена 3000 целувки; на втората година ѝ дал 2000 целувки; на третата година ѝ дал 1000 целувки. И почнал да ги намалява, докато дошъл до една целувка на годината. Е, питам сега, вие ще кажете:

„Не говорете за целувките.“ Е, за какво да говоря? – „И не говорете за ядене.“ – За какво да говоря? – „Говорете за наука.“ – Е, в какво седи науката? Говорете за онова, кое е онова, което е накарало момъка да даде 3000 целувки през първата година? Казва: „Много я обичам.“ Добре. Значи, с целувките обичта изчезнала. И постепенно се смалявала, смалявала, докато дошло вече само до една целувка.

Туй е само да се даде едно изяснение. И защо хората трябва да се целуват? Без целувка не може ли? Може. За кои? За умрелите може без целувка. А за живите целувки трябва да има. Без целувки не може ли? Може. Умрелите без целувки, а живите в [...] И тогава, целувките определят степента на живота. Умрелият като се съживи едва, почва, той ще даде една целувка. И като оживява, почва повече целувки. И многото целуване показва, че този човек е жив. Тъй е сега. Ако вие така не разбирате, като се прилепят две уста, целувка ли е това? Не. Това не е целувка. Че ако някой си прилепи своите уста до крака, това целувка ли е? Аз не съм говорил за целувката. И даже вие не знаете какво нещо е целувката. Е, какво разбирате за това? Вие, макар да сте целували много пъти, но не знаете какво нещо е целувката. Знаете, че е нещо хубаво и някой път от целувката ставате доволен. Но рядко се случва и двамата да са доволни. Единият е доволен, другият е недоволен. Сега, не е работа. Недоволен е, има си пак причина.

Та казвам: Трябва сега този живот, именно новият живот, който трябва да възприемете; вие имате сега стария живот. Старият живот и новият живот се размесили; вашите стари разбирания и новите разбирания, всичко туй, като един химик, вие трябва да отлъчите старото от новото. Не че старото е лошо; но то, старото, вече седи само да подкрепя нещата. В старото няма онова, което ние търсим. Няма го в старото. Онзи, сегашният плод, който се е сушил на слънцето, няма тази сочност, която имат новите плодове, които сега растат.

Та, не мислете, като остареете. Та вие остарявате, без да искате. И как може да се избавите от вашата старост? Сърцето е младо. Тъй като седите и се оглеждате, вие като се оглеждате, мислите, че сте млади, но като се огледвате в огледалото, станало е една промяна във вас. Не само промяна, но в много неща има промяна. Вие като станете стар, любовта изчезва от вас. И всичките стари хора са все такива кисели. Ама кисели, знаем как. Като оцет. И религиозни хора, като остареят, и те стават кисели. Не че вашето естество се е изменило, но влизате вече в един свят, който трябва да разбирате, да не се заблудите.

Та ви казвам: Пазете вашето състояние, което всички имате. Всички трябва

да пазите онзи вътрешен мир. С каквито хора дружиш, такъв ставаш. Сега, законът е един. „Ама – казва – къде е Господ?“ Сега да оставим този въпрос. Има две разбирания къде е. Ти в ума си, щом отправиш своята мисъл и започнеш да мислиш за Него, ако изолираш всички други мисли, веднага в тебе ще стане една промяна и ти ще Го намериш къде е. И у тебе ще дойде нещо отнякъде. Веднага ще дойде в тебе едно състояние, което ще измени твоето разположение. Да кажем, може да си нервен, неразположен, отчаян. Постепенно туй ще се смени у тебе.

Сега, на туй може да направите и друг един опит. Да видите, че този закон е верен. Почни да мислиш за някой лош човек – веднага ще се смени твоето състояние. Ти ще придобиеш неговото настроение. Това е необходимо за вас, да знаете закона. Дръжте връзка с всички хора. Разбирайте в дадения случай какъв е този човек. Почни да мислиш за някой учен човек – веднага ще придобиеш едно настроение за учение. Почни да мислиш за някой музикантин – веднага ще придобиеш туй музикално настроение. Да. С каквито хора дружиш...

После, по някой път има, ако искате вие да се утешите... Казвате например: „Утеши ме.“ Лесно, утехата лесно може да дойде. Едно време беше мъчно, сега е лесно. Какво? Ако е лятно време, иди, тури си гърба на едно дърво. И погледайте дървото 10–15 минути и веднага ти ще възприемеш състоянието и разположението на дървото. И ще се смени твоето състояние. Вие ще видите, че туй дърво седи тихо и спокойно.

Някъде не си добил нещо. Молил си се много и на молитвата ти не се отговори. Да се успокоиш, иди и седни на един камък и ще видиш, че този камък, без да е придобил нещо, седи там. Какво ще кажеш? Но философия има. Ако си придобил, то е едно състояние. Ти като камъка ще придобиеш онова, което се пада на камъка. Като едно растение ще придобиеш онова, което се пада на растението. Ти като животно ще придобиеш онова, което се пада на животното; и като човек ще придобиеш, което се пада на човека.

Хората са на степени. Всеки приема туй, за което е готов. На другата страна вие трябва да знаете какво може да направите. Вземете един прост пример, искате да учите музика. Сега, някои имат разположение да пеят и не пеят. Някои нямат разположение. „Аз – казва – не искам да пея.“ Не иска да пее. Понеже малко е даровит. Малко вода има той. Вода им трябва на тях. Но същевременно, вземете онзи човек, който има един добре охранен кон – като се качи на каруцата, и върви. А някой си има едно халаше, едва крета. И той тръгва. Удряй ти с камшика колкото искаш – не върви. Не ти е охранен този кон. Ти ще охраниш коня си и тогава този кон ще тръгне като другия. Охрани коня си и каруцата ти ще тръгне, ще върви. Има нужда

някой път да питате: „Ти как охрани своя кон?“ Аз не питам как, отде знае тази дарба. Не. Казвам: Ето как охраних този кон и като ти кажа, почни и ти по същия начин да го храниш тогава.

Сега, туй отхранване в музиката – ти трябва да изучаваш. Защо? Най-първо ти ще изучаваш музиката само за себе си. Туй може да бъде. И после ще изучаваш музиката, ще я учиш за своите ближни; а пък ако искате вие онази величествена музика, да пеете тъй както трябва, и него мога да ви кажа как ще стане. Тогава ще пееш най-първо за Бога. И ти трябва да имаш вече едно добро схващане. И тогава можеш да станеш такъв певец, както го няма никакъв на Земята! И ако някой казва, че познава хората... Ако пее някой, аз го познавам доколко познава хората и къде е той. Зная за себе си ли пее. Защото има хора, на които пението е вързано. Те живеят само за животните. Той мисли само за животните, главата му е само с овце, говеда, коне, кокошки, къщи. И той минава за човек. Човек на говедата. Това е степен на развитието.

И ако ти искаш да минеш от едно състояние, тъй, да се почувствуваш човек, казваш: „Аз съм човек.“ Виж какво пребъдва в твоя ум, какви мисли са твоите нови мисли. Не че трябва да напуснеш старото, да се освободиш от старото. Не можеш да се освободиш. Да се освободим от старото, да се освободим от Земята, от този светски живот, вие трябва да напуснете Земята, трябва да престанете да живеете. Не може да скъсате връзките си с окръжаващата среда. А когато искате да заминете за другия свят, не може там. Но щом искате да живеете на Земята, непременно трябва да имате връзка. И щом имате тая връзка, трябва да знаете как да използувате тия връзки.

Та, когато дойдат сега тия противоречия, които трябва да изучавате... Защото вие трябва да изучавате и противоречието, и съвременната наука във всичките [нейни] форми и клонове. Който разбира, дава например как да постъпвате в дадения случай. А да знаеш как да постъпваш, трябва у тебе ухото ти да е развито, и окото ти. Ако ти недовиждаш, няма да можеш да ходиш право. Ако не знаеш как да слушаш, пак ще се роди едно друго противоречие от слушането. Има едно вътрешно слушане. Вземете, например, които знаят какво има да ги сполети. Аз наричам учен човек [този], който знае какво ще го сполети. И върви по същия път приготвен. Не го е страх него. Тоест [...], но ако иска да избегне, може.

Сега може да кажете: „Как стават тия работи?“ Мнозина казват: „Искаме да видим нещата.“ Но не е външното виждане на нещата. Ти виждаш един човек, но то е сянката отвънка, която съществува в самата реалност. Когато дойдеш в съприкосновение с реалността, с душата на един човек, вътре

едно състояние има, там ти ще усетиш едно топло чувство, което с години то не се изменя. Една такава мекота, в която няма никаква грапавина. Дотогава, докато ти се безпокоиш в живота си, тревожиш се за [това-]онова, ти не си в реалността на живота. Тебе те обгръща сянката на живота. Няма [го] онова сочното, което да ти даде спокойствие. Или дотогава, докато ти се съмняваш в баща си, в майка си, в брата, сестра си, в когото и да е, щом се съмняваш, ти не си в реалността на живота. Защото онзи закон е, че каквото е твоето отношение към другите, такова ще бъде и тяхното отношение към тебе.

Сегашните музиканти, учените музиканти, изучават обертоновете. Има обертонове. Може да четете едно музикално творение, парче. Тоест, когато един тон е правилен, той има отглас в тази насока нагоре. Е, хубаво. А пък когато тонът не е верен, никакви обертонове няма. Ако в живота си, когато право мислиш, има този отглас, този музикален отглас, тонът ти е прав. И тогава, в какво седи правотата? Както когато онзи, който пее, има обертонове, произвеждат се такива, така и всеки един от вас, който е тръгнал в пътя на Истината. Щом взема вече да говоря за проявата, щом всеки ден вземам правилно тона, веднага вече има едно обнадеждване. Човек вижда надалече едно хубаво, светло бъдеще. А онзи пък, който не пее както трябва, той мрачково, тъмно вижда. Не вижда. И не знае как. Той сега иска и се тревожи. В туй състояние той се тревожи има ли Господ или няма.

Разберете сега. „Забравили са ме“ – казва. Че, ако хората не искат да слушат един певец, де е погрешката? В слушателя или в него? В него е. Той не знае да пее. И слушателите не искат да го слушат. А ако пее хубаво, хей! – ще го слушат и оттатък ще минат. И сега, в пението трябва да има [...], при сегашните условия, човек трябва да излезне из пението. Пението е като една крава, дойна крава. Ако дава хубаво мляко, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 кила, тази крава струва. А ако идеш и нищо не дава кравата?

Та казвам: Ако вие от вашия живот, като [от] една крава, не можете да изкарате малко мляко, питам: какъв ще бъде животът ви? И какво ще бъде вашето вярване? Имате нужда вие да вярвате. Но мислете, че животът не седи само от един. Хиляди хора, всичките хора, с които вие се срещате, вие нямате еднакви отношения. Срещате някои хора, вашето съзнание е будно. Един човек ви интересува повече – значи, по-тясна е връзката; с друг, даже като минете, вие не сте го видели.

Та, един ден, когато човек дойде до онази висока степен на живота, той ще познава живота и хората; ще има с повече хора връзка. Колкото с повече хора имаш връзка, е по-добре. Колкото с по-малко хора имаш връзка,

толкова по-зле. Аз наричам връзка отношението, което имат хората. Срещнеш някой човек – виж нещо от него. И той да види друго в тебе. И той да може, и ти да можеш. Защото всичките хора на Земята, това са проводници на великите Божии блага: дарбите, които Бог е дал на хората и всички условия да се развиват.

Та, ще пазите сега връзките! Вие ако искате да живеете, вие можете да живеете както искате. Но не може човек да живее както иска. Правилният живот върви само по един път. В широкия смисъл, път, в който има много разклонения, то е път на правилна обич. Често вие мислите: „Ама, той не заслужава.“ Дайте на някой, който не се е учил по музика, най-хубавия инструмент – той само ще дрънка нещо на него. Но онзи, който се е учил как да свири, той от този инструмент ще изкара най-хубави звуци. Турете един светия между най-лоши хора – той ще изкара хубавото от тях. Тогава, защо като онзи свят, които разпънаха Христа... Казва: това са 500 милиона сега. Нали са 500 милиона от тия хора, коравосърдечните, които се обърнаха? Как ги обърна? Не ги е обърнал още. Но разтопяват се, варят се и ще се сварят най-после. Още след 2000 години, ще има хиляда милиона.

Тогава, колко души имаше във времето на Христа? Сега, това ви казвам на вас, за да не се обезсърчите. Но най-първо, като окачиха Христа на кръста, нямаше никой. Всички се разбягаха. Нямаше нито един. Даже те [не] бяха, които Го обичаха. И те побягнаха. След три или десетина дена имаше доста, 120 души, и после имаше 3000 души. Откъде дойдоха те? И постепенно почнаха да се увеличават.

И във вашия живот ще се случи някой път, ще минете през една такава опитност на Христа, мистическа, че ще усетите такава празнота, като че всички са ви изоставили, никой за вас не мисли. И тогава ще дойдат онези, които ви обичат, ще ви снемат от кръста. Ще дойде Никодим, ще вземе вашето тяло, ще ви тури в гроба. Тогава ще дойде Божественият ангел, ще ви освободи от тия връзки. И после ще ви потърсят вашите ученици – вашите хубави мисли. И постепенно ще се измени животът ви.

Сега, този е пътят! Няма друг път! Не мислете, че туй изведнъж ще стане. Най-първо ще ви посрещнат с финикови вейки. Че, не е ли същият закон? Онази, младата мома, нейният възлюблен като я срещнал, тя е радостна и весела. Но се случва, че нейният възлюблен я напуснал, връща ѝ писмата. „Намерих си друга“ – казва. Че, то е разпъване. Какво е състоянието на тази, младата мома?

Аз само за обяснение казвам това. Не говоря за вас. Говоря на другите. А сега работата е, аз като давам един пример, вие мислите, че този пример е

за вас. Не. То е само да можеш да влезеш във връзка. Вие не сте намерили още вашия възлюблен. Той не е дошъл. Дошли са възлюблени при вас, за които аз ви казвам, след десетина дена ще ви напуснат. Той ще ви напусне и ще ви стане тежко. Тогава, всеки ден, когато вие много скърбите, ще знаете, че не е дошъл, закъснял е той. А когато съвършено се обезсърчите – той си е намерил друга вече. Той казва: „Намерих си друга вече."

Аз не ви обяснявам, за да ви стане лесно. По някой път имате една такава дървена философия, дървена логика. Изведнъж казва: Ако е тъй, то трябва всичките... Не. В края на краищата светът има една велика цел. Цел, за която на всички същества ще им бъде добре. В какво седи тази цел? Един ден, когато на всички същества, които са на Земята, ще им бъде добре; и всички ще бъдат радостни и няма да има едно същество, което да не е доволно. Това е смисълът на живота. Дотогава, докато хората не са доволни, не са дошли до целта. Казвам: Като дойдат до целта, като пристигнат до целта, тогава вече другояче ще изучаваш живота. Ще знаеш в тази цел, в какво седи животът.

Та казвам сега на вас: Вас ви очаква, някои от вас ви очаква една доста горчива опитност, която има да преминете. Но след тази опитност ви очаква нещо много хубаво! Ако не минете горчивата опитност, ще дойде злото. Сега, защо, за какво, то е друг въпрос. Но ще минете сега. Като минете тази опитност, ще дойде нещо добро в живота ви.

Та казвам: Някой не може сега да постигне онова, което иска; не може да го постигнете със сегашното си верую, вярване. Сегашните ви вярвания са доста слаби, конците ви, и се много късат. Онзи, който най-малките неща го спъват в живота, за най-малките неща се дразни, не можеш да разчиташ на него.

Та казвам сега: Ако искате вие да добиете каквото и да е благо, висше благо... Някъде трябва да добивате, а някъде трябва да запазвате вашето благо, което ви се дава. И да знаете как да ги употребите. Че, Христос можеше ли да издържи този изпит? Той каза: „Както Ме е Отец научил." Даже онова, което Христос е правил, говорил, колко неща Той занесе със Себе Си. Много неща имаше да говори, Той видя, че светът не е готов. Даже сега колцина от вас... Вие говорите за любовта, или говорим за знанието, за мъдростта, хиляди неща има, които вие не знаете; и хиляди неща от любовта, които даже не сте ги сънували. Имате най-обикновените състояния, заблуждения. Някой човек си мисли, че е много силен. Не се лъжете. В сравнение с Бога силата ви по някой път е сила на един комар. Ти си силен човек, вземеш и набиеш някой човек; после дойде друг, по-силен от тебе, и той те хване и те набие. Тогава ти се обезсърчиш, видиш,

че не си силен. Остава онзи, той казва: „Да знае, че аз какво мога да направя!“ Дойде друг, по-силен от него, и той го хване и го набие. Туй е низходящият път на живота.

Започнете сега да заучвате тия работи. Онзи, който може да те набие, той много хубаво прави. Той те окъпал. Но почнете друго да мислите: че може да дойде един, който може да ти направи едно добро. То е същият закон. Дойде друг в този низходящ път и човек се насърчава. Дойде друг и направи още по-голямо добро. Тогава?

Сега, някой обича да говори, сега, има такива кореспонденти, не вестникари, как ги наричат тия? (– „Репортьори.“) Той ходи да събира новини и ги изкарва навън. Та, и вие сте един такъв кореспондент – влезнете в едно общество и започнете да търсите отрицателните страни – еди-кой какъв е. Не е лошо това, хубаво е да се знае. Този такъв, онзи такъв. Всичко туй е предисловие на една наука. Хубаво е. Отивате най-първо, изнасяте някои лоши работи. Не е лошо. Хубаво е. Отлично. Един ден пък почнете да изнасяте хубавите работи. От тебе зависи. Можеш да идеш да кажеш: той такъв, той такъв. А можеш да идеш и да кажеш добрата страна на този човек. Казал някой: „Страшна пияница е този човек! От сутрин до вечер той пие. Страшен пияница, опропасти дома си!“ А друг казва: „Аз го зная за много трезв човек.“ – „Как?“ – „Не пие.“ – „Как не пие?“ – „Така, не пие. Като спи, не пие. Аз това зная за него.“

Та е хубаво някой път лошият човек да заспи. А хубаво е някой път добрият човек да се събуди. Защото лошият, като е буден, той не може да работи, да направи което си знае. Но като заспи, добър човек ще стане. Това е тълкувание на живота. Хубаво е някой път човек да замръзне, а хубаво е някой път човек тъй да се освободи от хората. Хубаво е някой път човек да има по-тънки дрехи, че да трепери, да замръзне, да мисли за търпението. А хубаво е някой път човек да се облече с хубави дрехи, да се накичи с пръстени, с нанизи, и да каже: „Хубав е животът!“

Аз разглеждам живота от две становища. Онзи, който ще възприеме Божествения живот, на тях им пожелавам да имат хубавите нанизи; а на тези, които не знаят как да употребят благата, на тях – спането, трепеpенето, сиромашията, болести. Тъй. И животът става осмислен. Нищо повече. Вие ще кажете: „Каква ми е съдбата? Много ми е определена съдбата.“ Ти сам определяш съдбата си. Понеже, като не искаш да служиш на Бога както трябва... Според онова, което ти правиш, това и ти дава.

Обърнете един нов лист сега. Не мислете, аз не разглеждам въпроса вие как сте отвън. Аз не разглеждам външния живот. Външно вие всички сте

светии. Светии сте! Ако аз съм на един километър от най-лошия човек, светия е той за мен. Ако ида много близо до него, тогава работата става лоша. Стойте надалеч от хората. И тогава, едно правило има: от лошите хора надалеч стой, а при добрите хора, наблизо стой. Че онзи, който те обича, онези, които те обичат, надалеч [не] стойте от тях, наблизо стойте при тях. Който не те обича, надалеч стойте. А вие не знаете, идете при този, който не ви обича, и после казвате: „Много лоши хора са." Тогава, те са лоши, пък и вие не сте от умните. И ти не си умен. Ако искаш ти за себе си един начин за разбиране... Ще кажеш: „Не съм от умните." Умни трябва да бъдете! То е отношение.

Сега, този е правият път. И ако вие започнете да живеете по този начин, животът ви ще почне микроскопически да се изменя. Аз наричам, един живот се изменя, когато има една микроскопическа придобивка. Винаги, ако всеки ден ти не придобиваш нещо, ти си се спрял в своето развитие. Отиваш в обратен път. Всеки ден трябва да имаш една малка придобивка. И няма какво да говориш едно време как беше. Едно време, аз разглеждам едно време, любовта ти беше като любовта на животните, а сега тази любов е престанала, а дошла е любовта на човека. А тя се различава. Тази любов се различава. Ако ти в любовта си не минаваш през всичките стадии на живота, ти не можеш да познаеш любовта. И тогава, ако искаш да познаеш един човек, да го обичаш, ти трябва да го държиш в ума си; и то не като едно животно, а да го държиш като един човек. Ако ти искаш да се запознаеш с любовта на един ангел, ти трябва да го държиш като ангел в ума си. Ако този ангел не можеш така да го държиш в ума си, никога не можеш да го обичаш. Ако искаш да се запознаеш с любовта на Бога, трябва да държиш Бога в ума си, нищо повече! И трябва да се освободите от всичките тия форми, които хората са създали в миналото. Те не са потребни на нас. Трябва да се освободите от старото. То е един цимент, който сковава хората. Трябва да се освободите от ония чувства, в които няма тази любов, която е потребна за сегашното развитие. Сега онези от вас, които са готови, противоречията, които съществуват сега, трябва да ги измените. Та, в природата има един закон, който след време ще измени всички. Вие ще дойдете до едно състояние, дето искатене искате, вие ще се измените. И най-лошият от вас, и най-користолюбивият, ще дойде едно време да стане като светия. И простре се на земята и изгуби своята сила. Всичко е суета. Той ще почне да говори: „Всичко е суета." Ама нищо няма да придобиеш. Ще пъшкаш, ще се молиш на Бога, че искаш да измениш живота си. Казва: „Не, късно е, то е решено." И ще те въздигнат, и не чакай да те понижат на Земята. Да дойде туй положение, че да искаш да станеш добър. Но стани добър, докато си на краката си. Защото тогава всички добри стават.

Мен ми разправят за един пример, за един ловец, който ходил за мечки. Като погледнал, една мечка гони го, реве подире му, и той я гони. И той, за да се избави, вдига пушката си, и като стреля, ударил мечката отпред, двата ѝ крака. Паднала тя на земята, отива той при нея и тя си турила краката, моли се, казва: „Аз направих погрешка“, но моли се, казва: „Недей ме убива.“ И видял той: текат ѝ сълзи, от мечката.

Щом човек види, че неговата сила не работи, веднага се сменя състоянието. Няма да гоните хората като някоя мечка. Защото този, когото гониш, ще ти тегли един куршум и ти ще станеш слаб. Ще видиш. Сега, из живота, те са естествени изяснения. Сега – грешката. Всички сте въоръжени. И най-слабият може да ви направи голяма пакост. Един свещеник ми разправя, че детето му умряло. Ухапала го една муха и заразява се. Една муха го ухапва и става инфекция, и то умира.

Та, и най-слабият човек в света някой път може да ви ухапе и да ви направи една инфекция. Помнете, че има един свят, от който вие се влияете. Туй, което окултистите наричат духове. Това са същества, които знаят много добре своето изкуство. Те са същества, които лесно може да разстроят вашия дом. Те дойдат някой път, ти не живееш с жена си много добре, но те тъй ще направят, ще докарат един друг мъж, ще кажат: „Този мъж е.“ И почнат да внушават, казват: „Човек не трябва да има само един мъж, ама този мъж“ – и се образуват известни интриги. И тогава влезнат в мъжа, ще кажат: „Я малко прибери своята жена!“ И започват се интригите. Сега туй, което става в светския живот. Вие ще кажете: „Колко са неразумни хората!“ Не, не. Че, и вие го правите. И в духовния свят, и в религиите, и там има същото. Ще почнеш ти да гледаш как хората се молят. Какво е тяхното верую. Не ти трябват тия работи. Можеш да кажеш: този човек е по-добър, онзи е по-добър. Не е по-добър, ама ти гледай този човек работи ли. Та, интриги всякога ще стават. И аз зная сега между вас и навсякъде много работи. Тия духове сега са влезли, и тук ги има.

И помнете едно: ако вие ги приемете, аз ще ги вържа най-после! Всичките тия лоши духове трябва да бъдат вързани, нищо повече! Ще дойдем до едно място, дето снизхождение няма да има. Сега е време! И онези от вас, които не искат да се учат... Ама в света... И света ще го вържа! Нищо повече! Всички ще бъдат вързани, няма да остане нито един невързан. Всичко туй, което виждате. Ама казвам за вас, които разбирате закона. Сега ви казвам, не ви казвам да вярвате, един ден като видите вързан света, да знаете, че е така. Аз ще го вържа! Не мислете, че когато аз вържа света... То е война! Така. Тъй, няма само да кажа нещата. И не мислете, че когато вие искате да вържете злото... Вие трябва да знаете как да го вържете. Ако

искаш ти по онзи правилен път... Който не разбира, той не трябва да върже.

Аз ви проповядвам учение за слабите. То е Любовта. С нея. Пък когато дойде един ден, когато влезне Мъдростта, други са законите там, с които тя ще управлява света. Та казвам: Слабите от вас, които не разбирате, ще държите с Любовта. Ще действувате с Любовта. Пък онези, които ще действуват със закона на Мъдростта, вие трябва да имате знание. И щом замениш методите на Любовта с методите на Мъдростта, вие трябва да разбирате тия двата метода. В употреблението на едина метод има връзка. Ти трябва да имаш знанието, за да употребиш метода на Любовта; и за да употребиш метода на Мъдростта, ти трябва да имаш любов. И мъдрост без любов не може. Ще дойде един ден, когато вие едновременно ще употребите, ще боравите и с двата метода, и с двата закона.

Та казвам: Не се спирайте върху нещата. Бъдете господари на себе си! Изправете погрешките си. Защото някои мислят, че нямат погрешки. Всичките имате погрешки. И в реда на нещата е да имат погрешки. Но изправете погрешките си. Погрешките трябва да произтичат отнякъде.

Да стане сега: Правата мисъл. Правата мисъл е служение на Бога! То е идеалът на хората на Земята. Три идеала има: служение на себе си, служение на ближните и служение на Бога! Служение на себе си вече знаете, и служение на ближния. Но служение на Бога, то е Великият Идеал, към който се стремим. Онази цел, в която един ден ще бъдат всички. Ще кажете: „Ама защо трябва да го вържат, този човек?“ За да се освободи светът. Понеже, като се подвизавате в света, трябва да имате за цел целта, към която се стремите. Като влезнете в онзи свят, в който всички хора един ден ще бъдат свободни. И като влезнете в този живот, няма да мислите, че животът няма смисъл. Развитие ще има, как не. И там започва истинският живот.

Има един живот, който е без страдание, извънка страданието. На Земята без страдание не може. А в Небето без страдание може. Да знае да служи човек. Казвате: Какъв ще бъде животът? Ти като излезнеш из областта на страданията, тогава ще влезнеш в областта на живота, на щастието. Дето ще разбираш и ще кажеш: „Това е животът! Затова съм страдал и всичко.“ Страданията, които сега ги претърпявате, то е, за да минете към онова, което за бъдеще ще добиете.

Та казвам, турете си сега в ума, та като страдате, ще кажете: „Ние страдаме, за да намерим щастието.“ Страдаш, понеже не си постигнал това, не си постигнал онова, всичко. Христос беше ли щастлив? Христос дойде да

опита именно от какво се нуждаят хората. И постоянно сега Христос внася ония методи, които са за подобрението на дома ви; трябва да се подобрят ближните, и целият народ. И вие трябва да знаете това. Искате възпитание, да се подобри народът. Трябва да знаете методите. Искате да се възпитате. Не е лесна работа възпитанието. Възпитанието не седи в нищо друго освен – дайте на човека съответствующа храна! Възпитание значи да знаеш как да го отхраниш.

Та казвам: Турете хубава храна, с която вие да се възпитате и да придобиете, да станете силни. А в какво седи сега силата? Най-първо трябва да бъде човек силен в Любовта! И ако ти не се научиш да бъдеш силен в Любовта, ти в нищо не можеш да бъдеш силен. Започнете сега оттам, отдето трябва. Вие започвате със силата там, дето не е. Започнете със силата на Любовта по който и да е начин. Не се отказвайте от Любовта. Вървете по стъпките на Любовта. Нищо повече!

„Отче наш“

6.33 ч сутринта

(На поляната – гимнастически, евритмически упражнения.
Слънцето грее!)

33-то неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 13.IX.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1936_09_13 Вътрешна връзка
утринно слово Книга: Устойчиви величини, том 2

ВЪТРЕШНА ВРЪЗКА

Размишление.

Съвременните хора се запитват, какво иде след любовта. Само недоволният задава такъв въпрос. Ако си придобил любовта и пак си недоволен, ще се натъкнеш на страданието. – Какво иде след живота? – Смъртта. Който е недоволен от живота, ще намери смъртта. – Какво ще придобия, ако стана праведен? – Нищо няма да придобиеш – Защо? – Защото не разбираш нещата. Каква по-голяма придобивка очаква човек от любовта, от живота и от светостта? Ако всичко това си придобил и очакваш още нещо, ти не разбираш цената на нещата. Щом не разбираш, всичко ще ти се отнеме. Мнозина гледат на живота като на забавачница, и не ценят това, което са придобили. Те искат да постигнат всичките си желания, нужни и ненужни, без да подозират, че с това сами си създават страдания и нещастия. Те сами са виновни за своите страдания, но търсят виновника вън от себе си. За да не страдаш, трябва да се откажеш от някои човешки желания. Има желания и стремежи на душата, които трябва да се реализират, но има и такива, които са ненужни. Откажете се от ненужните си желания, за да разберете истинските. Само така ще разберете кой е вътрешният глас у вас и какво ви говори.

Някой слуша много гласове в себе си и, като не ги различава, казва, че Бог му говори. Бог не говори всякога на човека. Той говори в особени случаи, когато човек е на кръстопът, при големи страдания, когато е изоставен от всички. Затова е казва в Писанието: „Потърси ме в ден скръбен." Когато сте скръбни и се обърнете към Бога, тогава ще чуете гласа Му и ще направите разлика между Неговия говор и човешкия. Нима банкерът не различава истинските пари от фалшивите? Ако той различава парите, защо вие да не различавате проявите на Божественото от човешкото? Защо да не различавате чистото и здравословно ядене от нечистото? Защо да не различавате чистия въздух от нечистия? Ще кажете, че от едно нечисто ядене или от малко нечист въздух няма да стане нищо лошо. – Не е така. Внесете ли нечистота в организма си, колкото и да е малко, тя става условие за разлагане на чистата материя. Това разлагане пък е причина за вкисването и недоволството в човека. Недоволният от себе си минава през болезнени състояния, които постоянно го измъчват.

Как може човек да се справи с недоволството си? – Чрез дълбоко дишане. Дишайте дълбоко, като задържате въздуха в дробовете си минута, две, най-много три минути. Това се постига постепенно, чрез упражнения. Ще започнете да задържате въздуха от пет секунди, докато стигнете до три

минути. При това постижение, вие ще можете да сменяте недоволството си в доволство. Иначе, при всяко недоволство ще изпадате в обезсърчаване, в отчаяние и ще пожелаете час по скоро да напуснете земята. Каже ли някой, че не му се живее, това значи, че той иска да смени недоволството си с доволство. Никой не иска да страда. Никой не иска да бъде болен, беден, нещастен. Това е естествено, но хората грешат като искат да постигнат нещата лесно, с чужд труд и усилия. Те искат другите да работят за тях. Това е невъзможно.
И тъй, който иска да има придобивки, трябва да вложи ума, сърцето и волята си в работа. Според стремежите му, такива ще бъдат и неговите мисли и чувства. Светлите ангели се радват на велики придобивки, защото мислите и чувствата им са такива. Падналите ангели, които и до днес още са затворени на земята, имаха отрицателни мисли и чувства. Те искаха да станат като Бога, да им се кланят всички същества. Това е отрицателна мисъл, която води към центъра на земята.
Будно съзнание, трезва мисъл се иска от човека, за да запази възходящата посока на живота си. Много хора са усърдни в началото на своите предприятия. Колкото по-навътре влизат, усърдието им намалява. Те приличат на младите моми и момци, които, преди да се оженят, се целуват по десет пъти на ден. Като се оженят, броят на целувките намалява, докато дойдат до една на ден. Ще кажете, че не трябва да се говори за целувки. За какво да се говори? За ядене ли? – И за ядене не трябва да се говори. – Значи, яденето, отношенията между хората са обикновени въпроси. Кои въпроси са необикновени? Според човешкото благочестие, трябва да се говори само върху науката. Не е ли научен въпросът за отношенията между хората? Всеки трябва да потърси причината, защо женените хора постепенно намаляват броя на целувките си. Ще кажете, че колкото повече се обичат хората толкова повече се целуват. Значи, любовта между женените постепенно намалява. – Не може ли без целувки? – Не може. Само умрелите могат без целувки, а не и живите. Ако умрелият почне да се съживява, първата му работа е да даде една целувка. Колкото повече се съживява, толкова повече целувки дава. – Как е възможно умрелият да се съживи и да целува? – Ние говорим за целувката като възвишена проява на любовта. Хората не са дошли още до възвишената проява на любовта. Те говорят за любовта, без да я разбират. Милувките на светлината и на въздуха са прояви на любовта, които малцина разбират. Ако светлината целуне умрелия, ще го съживи, и той също ще ѝ отговори с целувка. Обаче, човешките целувки не съживяват умрелия. Че наистина човешките целувки не носят живот, виждаме по недоволството, което произвеждат. Двама души се целуват, но нито един от тях не остава доволен. Понякога единият е доволен, а другият не е доволен. В редки случаи и двамата са доволни. – Защо е така? – За това има ред външни и вътрешни причини.

Време е вече да отделите новия живот от стария, новите разбирания от старите. Днес старото и новото са размесени, поради което не можете да се освободите от последствията на старото. Какво прави химикът, когато му дадат някаква смес? Той не може да се ползва от сместа, докато не я изследва. Взема сместа и я анализира, отделя различните елементи или съединения едно от друго и така изучава свойствата им. Бъдете и вие химици по отношение на вашия живот. Отделете старото от новото и поставете всяко на своето място. Не е лош старият живот, но той трябва само да подкрепя новия. Старото не съдържа елементите на новото. Голяма е разликата между сухия и сочния пресен плод. Старият човек се различава коренно от младия. Човек остарява без да иска, без да забележи това и се чуди, как стават промени с него. Сърцето му е младо, а като се види в огледалото, намира, че много се е променил. После забелязва, че и вътрешно се е изменил. Като млад, любовта често го посещавала; като стар, любовта го напуща, и той става кисел, недоволен от живота. Причината за това е неразбирането на нещата. И като млад, и като стар, човек всякога трябва да обича. Така той ще избегне света на недоволството и няма да се вкисва. Дето любовта присъства, старост не съществува. Пазете своето младенческо състояние. Пазете своя вътрешен мир. Избягвайте общества и хора, които оказват лошо влияние върху вас. Казано е: „С какъвто дружиш, такъв ставаш.“ Следователно, дружи с добри, възвишени хора, за да запазиш младостта си. Свързвай се с Божественото, със светлите мисли на Бога, за да бъдеш всякога любящ. – Къде ще намеря Бога? – Във възвишените мисли и чувства. Достатъчно е да повдигнеш мисълта си нагоре, за да се свържеш с Бога, с Неговите светли мисли. Щом мислите ти са чисти и възвишени, ти ще превърнеш неразположението си в разположение, недоволството си в доволство. И обратното е вярно: ако се свържете с някой лош човек, веднага изгубвате разположението си. Ето защо, ако искате да станете учен, дружете с учени хора; ако искате да станете музикант, дружете с музиканти. Ако едно дърво е в сила да ти предаде своето състояние, колко повече човек може да направи това. Отчаяни, обезсърчени хора са намирали спокойствие и утеха в горите, между дърветата. Някой обезсърчен се облегне на едно голямо, здраво дърво и прекарва в размишление пет-десет минути. След това обезсърчението му изчезва. Той приел нещо от дървото, което сменило състоянието му. Не само дърветата, но и камъните оказват влияние върху човека. Ако си отчаян, че нямаш успех в живота си, седни на някой камък и започни да мислиш за него. Няма да се мине дълго време, и отчаянието ти ще изчезне. Всеки човек, всяко животно, всяко растение и всеки минерал носят нещо ценно в себе си. Достатъчно е да влезете във връзка с ценното в тях, за да го придобиете и вие. Затова казваме, че всеки приема от другите това, за което е готов. Това не е достатъчно. Като приемеш ценното от другите, трябва да потърсиш начин да го използваш.

Мнозина искат да бъдат учени, музиканти, философи, но не ценят дарбите си и не работят върху тях. Те искат с малко труд да имат големи резултати. Това е невъзможно. Каква работа ще свърши охраненият кон и каква – слабият, хилав кон? Охранения кон можеш да натовариш, колкото искаш, и той ще занесе товара на определеното място. Обаче, на слабия кон не можеш да разчиташ. Натовариш ли го повече, отколкото трябва, товарът ще остане насред пътя, и ще се принудиш сам да го пренасяш. Следователно, ако искаш да се ползваш от дарбите си, да ти вършат работа, трябва да ги отхранваш. Ако не ги отхранваш, те ще те оставят на средата на пътя. При това положение, ти ще се обезсърчаваш, отчайваш и ще търсиш причината за неуспеха си вън от тебе.
И тъй, който иска да стане музикант, трябва да отхранва своето музикално чувство, т. е. да работи върху музиката. Първо ще работите за себе си, после за ближния си и най-после – за Бога. Като пеете и свирите за себе си, вие живеете в животинския свят, мислите само за материалното, за ядене и пиене, за къщи и облекло. Като пеете и свирите за ближния си, вие сте в духовния свят, т. е. в света на чувствата. И най-после, като пеете и свирите за Бога, вие сте в Божествения свят, между разумни и възвишени същества. Така човек постепенно се повдига от физическия в духовния свят и от духовния в Божествения. Само така той те освобождава от старото и влиза в новия живот, в света на любовта. Иначе, докато живее само на земята, не може да се освободи от старото. Каквито усилия да прави, не може да скъса връзките си със земята, не може да се освободи от противоречията на физическия свят.
Изучавайте научно противоречията, за да можете да се справяте с тях. Който има добре развито ухо и око, вижда и чува нещата външно и вътрешно, лесно решава противоречията. Той знае, как да постъпва с хората. Той знае предварително, какво ще му се случи във всеки даден момент. – Как се постига това? – С постоянство и любов. Ще кажете, че искате и вие да виждате нещата. Не е въпрос до външното виждане. Човек може да вижда нещата външно, без да ги разбира. Виждаш някого външно, но не го разбираш. Виждаш ли го вътрешно, ти усещаш едно топло, меко чувство в себе си, което те сближава с душата му и започваш да го обичаш. Да обичаш ближния като себе си, това значи, да живееш в реалността. Щом ти изгубиш любовта си, ти влизаш в сянката на реалността, дето мирът и спокойствието изчезват. Докато се съмнява в себе си, в близките си и в Бога, човек живее в сянката на живота, далеч от реалността. И тогава, каквито са неговите отношения към хората, такива са и техните отношения към него.
Защо трябва да се изучава музиката? – За да се създаде права, възходяща мисъл. Както в музиката се говори за обертонове, така и в живота се говори за права, възходяща мисъл, за прави и възходящи чувства. Когато тонът е прав, с възходяща посока, казваме, че той е обертон. Така и мисълта и

чувствата на човека трябва да имат посока нагоре, към светлото бъдеще. Ако мисълта и чувствата се изопачат, те изгубват правата и възходяща посока, и човек гледа на нещата мрачно; съзнанието му е лишено от светлина и простор. Такъв човек се съмнява в съществуването на Бога. Той мисли, че всички са го забравили и изоставили. Ако хората не искат да слушат даден певец и не мислят за него, в кого е погрешката: в слушателите, или в самия него? Ако пее хубаво, хората постоянно ще говорят за него и ще искат да го слушат. Певецът е подобен на дойната крава. Ако дава хубаво мляко, всеки иска да пие от нейното мляко. Ако млякото ѝ не е хубаво, никой няма да я търси. Следователно, какъв ще бъде вашият живот, ако не можете да извадите от него хубаво, здравословно мляко? Какво ще бъде вашето вярване? Какви ще бъдат отношенията ви към хората? Колкото по-тясна е връзката между съзнанието на двама души, толкова по-голяма е любовта им. Те взаимно си услужват и помагат. И единият, и другият се ползват от млякото на своя живот.

Ще дойде ден, когато съзнанието на хората ще бъде по-високо. Тогава те ще разбират живота, ще се опознават помежду си и, колкото повече се познават, толкова по-лесна ще бъде връзката им; колкото повече хора познават, толкова по-добре. Хората трябва да бъдат свързани по съзнание, по ум и сърце, по душа и дух. Това наричаме вътрешна връзка на живота. Така свързани, хората всеки момент откриват по една хубава черта в себе си. Да виждаш доброто и красивото в човека, това значи, да закрепваш връзката си с него. Само при такава връзка хората могат да бъдат проводници на великите Божии блага. Само така те могат да използват условията, необходими за развиване на своите дарби и способности.

И тъй, пазете вътрешната връзка с душата си, за да живеете добре. Не мислете, че можете да живеете, както искате. Добрият живот върви по права линия. Това е път на истинската обич. Има разклонения в този път, но посоката е запазена. Казвате, че еди-кой си не заслужва любовта ви. Какво означават тези думи? – Кой не заслужва любовта? – Който не е работил и не е учил. Какво ще излезе от този човек, ако му дадете една хубава цигулка? Той ще върти цигулката на една и на друга страна, но нищо няма да изкара от нея. Друг е въпросът, ако дадете цигулката на някой виртуоз. Той ще изсвири нещо хубаво, което ще ви задоволи. Значи, любовта се дава на човек, който може да я възприеме и използва. Ако светията попадне между лоши хора, все ще изкара нещо добро от тях. Обаче, обикновеният човек ще бъде далеч от тях. Какво направи Христос със своята любов? Едва се изминали две хиляди години след Христа, и днес вече има петстотин милиона християни. Те не са още истински християни, но са стопени вече. След това ще се варят, и от тях ще излезе нещо хубаво. След две хиляди години ще има още петстотин милиона християни. Когато снеха Христа от кръста, всички се разбягаха. Даже най-близките Му

Го изоставиха. Но след възкресението числото на последователите му постепенно се увеличаваше.
Този е пътят, по който ще мине всяка душа. Ще дойде ден, когато близките ще ви изоставят, и вие ще се намерите на кръста сам, чужд на цял свят. В първо време ще ви приемат с финикови вейки, със слава и почест, но краят ви ще бъде като този на Христа. Какво ще кажете за младата мома и за младия момък, които се обичат? В първо време те са щастливи, радват се на живота, обичат се. Един ден единият от тях изменя на любовта, влюбил се другаде и връща писмата. Страшно е положението на онзи, на когото възлюбеният изменя. Той е разпнат на кръста, изоставен от всички. Това се отнася до онези възлюбени, които се отличават с неустойчивост в чувствата. На тях не може да се разчита. Днес ви говорят за любов, а на другия ден са далеч от вас. Следователно, като страдате, ще знаете, че истинският ви възлюбен не е дошъл още. Когато дойде той, скръбта ви ще се превърне на радост. Това е смисълът на живота. Да намериш възлюбения на своята душа, това е задача на всеки човек. Това е великата цел, към която всеки се стреми. Който постигне целта си, той живее в истинското доволство. Радвайте се, че ви очаква нещо велико и добро, но не се обезсърчавайте, когато дойдат горчивините. Първо ще минете през горчивата опитност, а после ще дойдете до радостта и благото в живота. Това е неизбежно.
Днес всички хора се стремят към великата цел на своя живот, но не могат да я постигнат, понеже нишките на тяхната вяра са слаби. Лесно се късат тези нишки, и те остават на пътя. При най-малките изпитания и мъчнотии те се спъват, дразнят се, губят мира си. На тях не може да се разчита. Едно се иска от човека: да запази онова, което придобил през вековете, и всеки ден да придобива по нещо ново. Как ще заназите ценното, което сте придобили? Трябва да знаете, кога и на кого да го давате. Даже Христос, Който се пожертва за човечеството, не даде на света всичко, което имаше. Той казваше: „Много още мога да ви говоря, но не сте готови за това." И досега още хората живеят в заблуждения, които ги спъват. Как ще им се даде онова, за което не са готови? Някой си мисли, че е много силен, че може да направи всичко, каквото желае. Дойде друг, по-силен от него, и го набие. После се яви още по-силен от втория, който набива и двамата. Битите се обезсърчават, а който ги бие, минава за герой. Но след време той вижда, че има по-силен и от него. Това е низходящият път в живота. Стремете се към възходящия път, който носи радост и доволство. Радвайте се, че можете да направите добро на човека. След време ще дойде друг, който може да направи по-голямо добро. После ще дойдат трети, четвърти, пети, които ще правят още по-големи добрини. Доброто има начало, няма край.
Като живее, човек се натъква и на отрицателните, и на положителните сили в природата. Щом се натъква на отрицателните сили, той вижда

отрицателните прояви на хората. Щом се натъква на положителните сили, той вижда положителните прояви на хората. Добре е, като види нещо отрицателно, веднага да намери някоя положителна черта за уравновесяване на силите. Иначе, той ще има частична представа за човека и неговия живот. Добре е, като облече човек старите си окъсани дрехи, на другия ден още да облече новите си дрехи, да смени състоянието си. Когато работиш, ще бъдеш със старите си дрехи; щом свършиш работата си, ще облечеш новите си, празнични дрехи.
Ние разглеждаме живота от две страни: от Божествена, когато човек служи на Бога, и от човешка, когато служи само на себе си. При второто положение, човек не знае как да използва благата на живота, поради което се излага на беднотия, нещастия, болести и др. В края на краищата, той казва: Такава ми е съдбата, не мога да я изменя. – От тебе зависи да бъде съдбата ти добра или лоша. Човек сам кове съдбата си. Като не служи на Бога, той си приготвя лоша съдба. Щом служи на Бога, съдбата му е добра. За да подобрите живота си, обърнете нов лист и приложете любовта. Това не значи, че сте лоши, но трябва дълго време да работите върху себе си, да станете проводници на Божественото. Външно всички хора са добри, свети, но не и вътрешно. Докато гледаш човека отдалеч, той е добър, благочестив, но щом се приближиш към него, другояче изглежда. Отдалеч и най-лошият човек изглежда като светия. За да не се разочаровате от хората, спазвайте правилото: стой далеч от лошия човек, а близо при добрия. Стой далеч от глупавия, а близо при умния. Умни и добри трябва да бъдете, за да не бягат хората от вас.
И тъй, който иска да подобри живота си, трябва да спазва правилата на любовта. Тогава всеки ден ще има по една малка придобивка. Ако нищо не придобива, той е далеч от любовта. А вън от любовта, животът е в застой. – Каква любов имах едно време! – Каква беше любовта ти? Ката тази на животните. Тя е отживяла времето си. Днес ще приложиш човешката любов и, колкото по-горе се качваш, толкова повече ще се разширяваш. Така ще минаваш през любовта на по-възвишени същества от човека, докато един ден тя се разкрие в пълнотата си и я разбереш. Каже ли някой, че иска да обича хората, трябва да ги държи в ума си, като същества равни на себе си. Ако искаш да се свържеш с ангелите и да ги обикнеш, трябва да ги държиш в ума си като ангели. И най-после, ако искаш да се свържеш с Бога, трябва да мислиш постоянно за Него. Щом се свържеш с хората, с ангелите и с Бога, ти си свободен вече от старото, което сковава хората, както циментовата каша свързва тухлите и камъните. Така ще се освободиш и от противоречията, които те спъват на всяка крачка. Това време ще дойде, ще ви се наложи да измените живота си. По-добре е да измените живота си и да приемете новото доброволно, а не насила. Стани добър навреме, а не да те заставят насила.

Един ловец навлязъл вътре в гората, да лови дивеч. Срещу него излязла една мечка. Ловецът се уплашил много, обърнал се назад и започнал да бяга. Той бягал, а мечката след него. Като разбрал, че мечката продължава да го гони, той я дочакал и насочил пушката си срещу нея. След един момент само, мечката стояла безпомощна пред него, с ранен крак и сълзи на очите ѝ – молела за милост. Той я пощадил и продължил пътя си. Трябва ли хората да се гонят и преследват, както мечката – ловеца? Ако продължават да се преследват, все ще се обърне някой и ще им тегли куршум. Като изгубят силата си, те се смекчават, но това не е доброволен акт. Бъди мек и внимателен към хората при всички случаи на живота си. Иначе, ще се намериш в трудно положение. И най-слабият може да ти причини някаква пакост. Детето на един свещеник умряло от ухапването на една муха. Станала инфекция и в 24 часа се заразила всичката му кръв. Значи, и най-слабият човек може да те ухапе така, че да причини отравяне на кръвта. Има духове, които причиняват големи пакости на хората. Те са в състояние да разстроят живота на хиляди семейства. Те са големи майстори. Знаят закона на внушението и нашепват убийствени мисли, на които мнозина се поддават. – Какво трябва да се прави, за да се освободим от влиянието на лошите духове? – Ще ги вържете. Сега е време да вържете лошите духове, да вържете злото в света. Няма да остане нито един лош дух свободен. Само онзи може да връзва, който разбира законите на живота и на любовта. Ако не ги разбира, по-добре да не се опитва, защото, вместо той да връзва, него ще вържат.
Сега ви се проповядва учението на любовта. То има отношение към слабите. Колкото и да си слаб, като приложиш любовта, ще излезеш на спасителния бряг. Учението на мъдростта е за силните. Двете учения се различават в методите си. За да прилагаш любовта, трябва да имаш знание. За да прилагаш мъдростта, трябва да имаш любов. Любов без знание не може, и мъдрост без любов не е мъдрост. Ще дойде ден, когато човек ще прилага едновременно и любовта, и мъдростта. Това се постига само при чист и свят живот. Ето защо, който иска да си служи с любовта и с мъдростта едновременно, трябва да изправя погрешките си.
Каква мисъл трябва да задържите в ума си от днешната лекция? Да носите в себе си идеала – да служите на Бога. Всички познавате служенето на себе си и на своя ближен. Сега трябва да приложите служенето на Бога – великият идеал на човешката душа. Който постигне този идеал, той е вече свободен, той осмислил живота си. Той се домогнал до Божествения живот, който изключва страданията. На земята не може без страдания, но небесният живот е вън от тях. Днес всички хора търсят щастието, т. е. живот без страдание. И това е възможно, но когато започнат да служат на Бога.
И тъй, ако се питате, защо страдате, ще знаете, че страданията водят към щастието. Докато не минете през страданията, не можете да бъдете

щастливи. Христос дойде на земята, именно, за това, да разбере нуждите на хората и да им покаже пътя към истинското щастие. Той казваше, че щастието подразбира подобрение на личния, семейния и обществения живот. Така ще се подобри живота и на народите. За да се подобри живота, изобщо, нужно е възпитание на отделните единици. Да възпиташ един човек, това значи, да му дадеш съответната храна, да знаеш, как да го отхраниш. Всеки трябва да си намери здравословна храна за тялото, за ума и за сърцето. Само така ще бъдете силни, не физически, но в любовта. Бъдете силни в любовта. Вървете по стъпките на любовта и от нищо не се страхувайте. Любовта изпъжда страха навън. Дето е любовта, там е силата, безстрашието и светлината.

– Божият Дух носи всичките блага на живота.

33. Утринно Слово от Учителя, държано
на 13 септември, 1936 г. София. – Изгрев.

---

*) Йоана, 12 гл.

1936_09_16 ***Личното и безличното***
лекция пред общия окултен клас

ЛИЧНОТО И БЕЗЛИЧНОТО

"Добрата молитва" "В начало бе Словото"

Ще чета част от първа глава на Посланието на апостол Павел към римляните (от първи до двадесет и пети стих).

Има неща лични и има неща безлични. Безличните неща са от по-широк калибър, а пък личните – от по-тесен калибър. Да кажем, че има леки неща и тежки неща. Леките са леки, защото съдържат малко материя и малко сила имат, а пък тежките имат повече материя и повече сила. Това е едно твърдение. Сега трябва да се направи връзка. Да кажем, вземете хора, които се движат по права линия и хора, които се движат по широчина, и хора, които се движат по височина. Методите са различни. Дължината е един метод, широчината – втори, а височината – трети. И понеже човек е дошъл да живее в три измерения, той се движи и в четвъртото. Вие всякога искате да приложите едно движение на дължина в областта на друг вид движение. Това е невъзможно. Щом дойдете в областта на дължината, ще употребите един метод, а пък щом дойдете до широчината и височината, там ще употребите други методи.

Вземете сега простата мисъл: вие някой път мислите, че знаете. Знаете всички неща, които се отнасят до дължината, но ако мислите, че от дължината знаете за движението на широчината, вие се самоизмамвате. А пък ако вие мислите, че от движението на широчината ще разберете движението на височината, пак сте в заблуждение. Щом не разбират някои Божествения закон, те питат защо е създаден така светът. Това не е въпрос. Но заражда се сега въпросът: отде се роди тая мисъл у вас, да питате защо е създаден светът така? Или можете да запитате защо трябва да живеем по този начин. Ако питате защо едно животно ходи на четири крака, ще се отговори: ходи на четири крака, защото не може да ходи на два. Питате защо човек ходи на два крака, а не на четири? Защото той пък не може да ходи на четири крака. Те са безлични неща, които трябва да ги вземете и не трябва да ги разглеждате от лично гледище.

Да кажем, че на вас ви е неприятно – имате болка. И питам: защо тая болка се е родила? Но тая болка не е навсякъде, а е само във вас – боли ви главата. Питате защо Господ допусна да те боли главата? Другите не ги боли глава. Причината на тая болка в какво седи? Тя е безлична. От какво зависи? Боли ви главата, понеже има стълкновение между стомаха и мозъка ви, нищо повече. Уредете вашите отношения, отношенията на

стомаха или на симпатичната нервна система и ще престанат болките в главния мозък. Някой път те боли коремът. Вие се превивате и казвате: "Откъде е тая болка?" Там законът е обратен: има някои недоразумения, но не разбирайте недоразумения, както между хората. Дошла е някоя по-голяма несъобразна работа в мозъчната система и вследствие на това се заражда едно противоречие, а пък това противоречие се явява в корема. Отмахнете противоречието във вашия мозък и веднага ще престанат болките. По простата причина: вие вземате една храна и не я дъвчете, и я гълтате на големи парчета. Прекарайте десетина парчета от моркови и ги нагълтайте цели, и ще видите какво ще стане в стомаха ви. Един пример: имаме един наш приятел. Той слушал за растителната храна и взел моркови и ял така на цели парчета, бързал да яде. И след като ял моркови, пил чая отгоре. Намерих го аз – той се превива. Трябваше да му дадем очистително и да излезе морковът навън. И тогаз се оправи коремоболието.

Сега вие живеете едновременно в три свята. И някой път не изучавате законите, и едно право или един морал, който съществува във физическия свят, искате да го приложите във всички светове – и в духовния, и в Божествения. Това е невъзможно. Винаги трябва да започвате от горе надолу, а не от долу нагоре. Такъв процес няма. От долу нагоре не се ходи в този случай, тоест долното не може да се движи нагоре само по себе си. И ако някой път се показва, че има някое движение от долу, то причината е всякога горе, в центъра. Всяко движение започва от горе. По някой път вие изгубвате вашите безлични отношения. Вие вършите неща и не мислите дали това, което вършите е благоугодно на Бога, или не. Че от там започнете. Вие гледате дали на вас е приятно и дали на съседите ви, на ближните ви е приятно, а пък дали на Господа е приятно, това не мислите. Ако някой желае, ако някой иска да учи в пълния смисъл и да прогресира, и да му върви, той трябва да мисли, че това, което той върши, е благоугодно на Бога. Има признаци, които могат да покажат дали е благоугодно на Бога. Представете си, че ти живееш между хора в една местност, дето има лошо ухание, много лоша атмосфера. Защо е лоша? Понеже хората, които живеят там, не са добри, не вършат волята Божия и вследствие на това всичките тия условия, които съществуват там, са лоши. Ти живееш между тях и трябва да се съобразиш: или да станеш като тях, или да напуснеш това място. Ти искаш да живееш по Бога. Как ще познаеш дали живееш по Бога? Ако почнеш да живееш между прости хора по Бога, атмосферата там ще се измени, там хората ще се изменят. Ще стане едно изменение. Ако стане едно изменение, то действително ти живееш по Бога. Но ако не живееш по Бога, тогаз ще остане същата атмосфера.

Сега ще направите в себе си един опит. Ти си неспокоен, имаш една неспокойна мисъл, неспокойни чувства и постъпки. Не ти върви. Ти търсиш да видиш дали вършиш волята Божия. Ще познаеш така: виж в себе си – ако почнеш да живееш по Бога, твоето вътрешно състояние ще се измени, чувствата ти. Твоето състояние тогаз показва, че ти си започнал да живееш по Бога. Сега тия работи трябва да ги държите в ума си, ако искате истински да прогресирате. В света няма друго разрешение. Кой е прав и кой е крив, отгоре се познава. Тук на земята никой не може да каже дали е прав, или крив. Частично може. А отгоре може. Божественото отгоре определя нещата. Ако ти отгоре гледаш нещата, Божествената правда ще бъде друга. И по някой път вие се свързвате и вие сами си създавате неприятности. С каквито хора дружиш, такъв и ставаш. И можеш да избегнеш това. Например ти живееш при богати хора и искаш да си подобриш положението. Можеш да го подобриш. Зависи какъв метод ще употребиш. Ти най-първо от опит ще гледаш, че тия богати хора трябва да ги хвалиш, да говориш най-хубавото за тях и тогава те ще бъдат благосклонни. Ако ти обичаш да ги укоряваш, това-онова, ти ще се намериш в едно тясно положение. Сега ще принесете това правило. Някой път вие седите и казвате на себе си: "Не съм добър човек." Че вие не разбирате законите. Как сега, този, който седи вътре във вас, казва "не съм добър"? Кои са причините, че той не е добър? В дадения случай ти си се раздвоил. Двама са вътре в тебе. Единият не одобрява поведението на другия. Богатият казва: "Не съм добър." Щом не си добър, ти си богат човек. Защото само богатият може да бъде недобър, добрият може да изгуби своята добрина. И само лошият добър може да стане. Добрият каква нужда има да стане добър? Щом казваш "аз съм добър", това показва, че ти си в пътя на прогреса. А пък щом не повдигаш този въпрос, нито че си добър, нито че си лош, какво е другото състояние сега? То е състояние на покой. Но щом дойдеш да мислиш, че си добър или че си лош, това показва две състояния, които имаш. Лошото състояние е там, че работите не вървят както трябва. А пък доброто е там, че работите вървят както трябва. Сега всички трябва да имате една мисъл: как да се подобри животът, понеже живеете в един свят, който е в ликвидация. Там хората са много лоши. В какво отношение са лоши? Хората са станали толкоз лични, че всеки гледа индивидуално – индивидуализира се. Всеки мисли само за себе си. И не е лошо, но те са дошли да търсят своето щастие на земята и го търсят по един път, по който не може да се намери. Например вземете бащата и майката – те искат децата им да бъдат добри. Тия деца, след като се родят, вече не могат да бъдат добри. Можете да ги направите добри, преди да са се родили. Ако не си съумял да ги направиш добри, преди да се родят, работата е свършена вече. Ти ще носиш всички последствия. Така, както са родени децата, така ще вървят по своя път. Ти не можеш да измениш това, което е в тях. Някои поддържат, че човек може да се

възпита. Може. Ако има нещо добро заложено, може. И вълкът, колкото и да го възпитаваш, като го оставиш свободен, ще си върви по своему, винаги ще върши онова, което е заложено. Има нещо вложено в човека, което не може да се измени. Сега, тъй като се говори, някои от вас не се спирате да мислите, но казвате: за кого ли говори? Не може да се говори за Петко, Стоян, Драган. Те са безпредметни работи. Когато се говори, че някой човек е добър, трябва да се има предвид, че доброто не е лично. Доброто е нещо, което обхваща всички хора. Щом говорите за доброто на когото и да е, ти говориш за една целокупност, ти говориш за всички. Защото, ако един човек е лош в едно общество, то причината на неговата лошавина не е там. Малко по-философски трябва да разглеждате въпроса. Когато една къща е чиста, чиста вода влиза във вашия умивалник и излиза нечиста. Де е погрешката? Това не показва, че домът ви е лош. Но това е една необходимост, че като се нахраните, след като сте яли, трябва да умиете паниците и трябва да излезе тая вода. Ако някой съди за вашия характер по помията, то какво понятие ще има? Ще каже: много лоши хора са те. Сега ще разбирате оная необходимост. Ще изучавате малко по-другояче. Можете да направите един психологически опит. Представете си, че имате един съсед, с когото не можете да живеете. Интересите ви не съвпадат и тогаз има някои недоразумения. Оставете този въпрос. Имате недоразумения – ще намерите някой друг съсед, с когото съвпадат интересите ви и мислете за него. По този начин вие наполовина ще си помогнете. Не се стремете да убедите, да заставите вашия съсед да мисли като вас. Вие казвате: "Хората трябва да мислят право, да постъпват право." Да не постъпват, както са постъпвали. Защо аз постъпвам така, то си има съображение. Вие сте богат – говоря ви по един начин, то е лично съображение. Вие сте сиромах – говоря ви по друг начин, пак е лично съображение. Като дойде богатият, казвам: "Много ми е приятно, че сте дошли." А пък като дойде сиромахът, казвам: "Стой там." Какви са съображенията? Мислите ли, че в този случай вие разсъждавате правилно? Поставете въпроса другояче. Представете си, че и двамата са служители на Бога – и богатият, и сиромахът. Богатият е човек, когото Бог е пратил да даде, а пък сиромахът е един бирник, когото Бог е пратил да събира данъка на Бога. Вие казвате: този бирник е разбойник, той е дошъл да вземе от мен. То е ваше лично схващане, ако вие мислите, че той е дошъл да вземе нещо от вас. Но представете си, че той е един чиновник. Най-първо той иде отгоре, от Божествения свят. Бог постъпва по три начина. Най-първо той ви прати един кротък човек, сиромах, но той е бирник. Той е дошъл да види как вие ще постъпите. Вие не постъпвате по Божествено. Тогаз този бедният човек ще се яви по втори начин, в астралния свят. Ще почне да иска от тебе. В Божествения свят няма просия. Там той си седи и гледа дали ще си платите данъка, или не. Във втория свят, в духовния, казва: "Плати си данъка." А пък в третия свят, физическия, носи дърво и

казва: "Ти ще даваш ли, или не?" Ще даваш. Ти, ако си силен, ще се защитаваш, но ако той е по-силен, какво ще правиш?

Сега искате да разбирате Божествения свят. Отде се раждат всичките противоречия? Когато хората влязат при вас и нищо не говорят, разбирай това. А пък щом дойдат с дърво, ще знаете, че не сте изпълнили. Те са дошли отгоре мълком, бирниците, после са ви казали: "Платете си данъка" и най-после се разправят с дърво. Сега в света седи третият метод. Някой казва: "Да живеем добре." Ще държи някоя реч на площада. Хванат го и по третия метод го заведат в участъка и го наложат. И той вика: "Биха ме." Не. Това са неестествени методи. Един предмет можеш да го огънеш със сила, а пък един предмет можеш да го накараш да се огъва от само себе си. Аз често влизам в едно място. Влизам един ден и виждам, че свещта, която е направена от спермацет и турена на свещник, се е огънала, изкривила се е. Какво ще кажете? Кои са причините? Защо се е огънала свещта? Било е много топло и от слънчевата светлина и топлина се е огънала. Та някой път човек от голяма топлина може да се изкриви. Това не е от него. Аз не търся причината на погрешката в свещта. Свещта слънцето я е изкривило. И слънцето не е искало да я изкриви. Слънцето няма ни най-малко това намерение. И свещта е нямала това намерение. Но виждаме, че свещта се е изкривила. Едно съчетание е, че свещта се е изкривила. Де е сега неправилността? И ако се запали тая свещ, като се е изкривила, горението не става правилно, ще има капане. Защо искаме да бъде права? За да няма капане. Щом има капане, то тая свещ е крива, изкривила се е. Питам сега: някои са млади, някои са стари. Като умрат младите, как ще идат при Бога? И старите как ще идат? Някой казва: "Аз съм учен – много знам, възрастен съм." Брада има, облечен е добре. Как ще иде при Бога? По този начин ли? Младият казва: "Аз имам сила, аз съм красив." Той ще отиде ли по този начин? Всички отиват по един и същи начин, по един четвърти начин – каквото имат, тук на земята ще го оставят. Старият ще си остави брадата и белите косми, а пък младият ще си остави своята красота и сила. Сега имате ли понятие как ще се явят пред Бога? Младият ще се яви без лице, без сила, а пък старият – без брадата си, без космите си и без бръчките си. В каква форма ще се явят? При Бога ти не можеш да отидеш като грешник. При Бога ти ще се явиш като светия или като ангел. Грешник ако си, в участъка ще има по задницата ти налагане. Защо? Няма никакво разрешение. Можеш да викаш, колкото искаш. Но ако искаш да се явиш пред Бога и да имаш неговото благоволение, трябва да се явиш като светия или като ангел. Светия значи да светиш, ще се явиш в светлина, а пък ангел – значи ще се явиш в разумност, в служение. Светията ще каже на Господа, че си е запалил свещта, а пък ангелът, като се яви, той ще каже на Господа, че служи на Господа, каквото иска Господ, служи Му. При Бога, при едно състояние на грешник, ти никога не можеш да се явиш, а с

едно състояние на мисъл, че си запалил свещта. И ако тая свещ не я носиш пред себе си, ти не можеш да се явиш, ти светия не можеш да бъдеш. Сега тези са елементарни работи. Аз гледам, и тук на Изгрева мнозина ходите с изгасени свещи, мнозина сте криви. Аз не ви съдя. Казвам: слънцето ви е изкривило. А пък при това, като сте криви, вие не съзнавате как да изправите тая кривина. И какво да правите сега? Някой път, като говорите, говорите за неща, които ви са непотребни. Някой път казвате на себе си: "Много съм лош." Какво ще спечелиш, като кажеш, че си лош? Нищо. Ти ще бъдеш в участъка. Ща кажеш на себе си: "Добър човек съм. Добър ме е направил Господ." Не от само себе си, но Бог те е направил добър. Ще кажеш: "Запалена свещ съм." Ще ходиш навсякъде с тая свещ. Ще я държиш навсякъде в ума си. Срещнеш някой човек, на когото свещта не е запалена, най-първо няма да му казваш нищо. Той, като види твоята запалена свещ, ще те спре и ще си запали свещта. Православната църква има един много хубав обичай: по Великден е той. Свещеникът ще изнесе свещта и от него ще запали свещта си един, и после ще си запалят свещите едни от други. Това е много хубаво, но това го вършат много механически, и като дойде в живота, не се спазва същият закон. Дойде един добър брат, запалете свещите си от него. Казваш: "Че как, от него ли ще запаля? Не го ли зная какъв е." Не му гледай светилника какъв е, но ти гледай, че е запалена свещта му. Можеш ли да запалиш свещта си от него, запали я. Другите разсъждения не са правилни. Запали свещта си.

И после другото правило, което трябва да спазвате. Ти правиш нещо. Вглъби се в себе си или иди при Бога и съпостави и виж това, което си направил, право ли е, или не. Има едно право Божествено. Щом нарушиш Божественото право в себе си, ти веднага ще изгубиш своя вътрешен мир. И светия да си, ще стане една промяна в тебе. И за да възстановиш изгубеното, ти, умният човек, веднага ще се уединиш и ще видиш къде си нарушил Божественото право. Не че си искал, но някой път всички прегрешения стават от незнание. Някой път обвиняват Ева, че съгрешила. Господ я извини, Той не ги осъди тъй безвъзвратно. Ами ти ще съзнаеш, че си нарушил. Ти си мислиш за добро да го направиш, да се повдигнеш, но ще се намериш в една задънена улица.

Та казвам сега. Сега трябва да имате начин. Не се сравнявайте. Всякога търсете хора, на които свещите са запалени. Търсете хора, които се движат със своята свещ. Ако искам приятели, аз ще търся хора, с които като се събирам, да ми действат добре. Никога не дружете с хора, които нарушават вашия вътрешен мир. Тях ще ги оставите. Вие искате да проповядвате на хората, никога не проповядвайте на хора, които не възприемат. Законът е: всякога проповядвайте на хора, при които има най-малко съпротивление. А ония ги оставете. На тях други ще проповядват.

Сега в живота на всички хора се е родило едно вътрешно безпокойствие, а пък то се отразява на онова, което вие търсите в света. Вие искате да бъдете обичани, но ако изгубите вашия жизнен магнетизъм, не могат да ви обичат хората. На земята, на физическото поле, хората могат да ви обичат само за електричеството ви и за вашия магнетизъм, които носите. Някой път казвате: искам сила. Ако сте на физическото поле, трябва да имате сила и магнетизъм. Едновременно трябва да бъдете и меки, и силни, защото, ако не сте мек и силен, вие ще се пречупите на физическото поле, няма да имате никакъв успех. Сега може тия въпроси да не можете да ги разрешите. Искаш да знаеш как е писал някой философ. Мнозина философи са писали много право, но вие не знаете отде са започнали. Някои философи разглеждат въпросите от Божествения свят, някои – от духовния свят, а някои – от физическия свят. Следователно, когато четете някой автор, трябва да знаете как разглежда предмета. И като срещнете някой човек, трябва да знаете де се намира той – в Божествения, в духовния или във физическия свят. Защото всички хора, които се движат тук, на физическото поле, те всички не са на физическото поле. Защото някой казва: "Мен не ми трябва богатство." Той почва да говори за изкуство, за красота, за хубава обстановка. В кой свят е той? А пък дойде друг и разглежда, и говори за някои отвлечени работи, Божествени: как е създаден светът, за отношенията на хората. Та сега и вие трябва да знаете, че всеки ден минавате през трите вида свята. Някой ден живеете само във физическия свят. Седите целия ден и мислите само за едно и също нещо – вие се самохипнотизирате. Самохипнотизирането нищо не допринася. Колко минути или колко часа трябва да мислите само за едно и също нещо? Сега, идеш ти да се молиш на Господа, нали. Някаква нужда имаш – пари ти трябват. Като отидеш при Бога, колко време ти трябва да седиш и да Му мрънкаш, да казваш: "Пари ми трябват, пари ми трябват." Питам сега: я ми кажете, каква е вашата опитност? Колко часа трябва да седиш така? Защото и в Писанието е казано: "Не Му давай почивка на Бога, докато Той не изпълни онова, което Той е обещал." Ще извадиш от това съвсем друго заключение. Казва: "Не му давай почивка." Ако молитвата ти е права, като си обърнеш само мисълта, ще получиш. Писанието казва в друг един стих: "Преди да поискате, Аз ще ви дам." Преди вие да сте се помолили. Ти като отидеш да се помолиш на Бога, ако Бог е определил, молитвата ти ще бъде послушана. Бог казва: "Преди да поискате, Аз ще ви дам." Само като се обърнеш към Бога при молитвата, ще получиш. А пък някой път Бог не е определил нищо за тебе. Тогаз ще чакаш Неговото решение. Търпение ти трябва. Докога? Докогато ти даде това, което ти искаш. Ако си дете, Бог никога няма да ти даде това, което е за възрастния. Но щом станеш възрастен, определеното за вас ще ти го даде. Ще отидеш при Бога и ще му кажеш: "Искам да се уча." И Той ще ти покаже

училището. А пък ако искаш да се учиш, но не си възрастен, Той ще ти каже: "Не, ще седиш при майка си и при баща си, и при тях ще се учиш." Тая е философията. Вие седите и мислите, че разбирате света. А пък отвън на физическото поле няма резултат. Лицето ти е тъмно. Какво показва това? Ако се набръчкаш и косата ти побелява, това какво показва? Казваш: много съм теглил. Няма какво да теглиш. Не трябва да теглиш. Казваш: много ми е патила главата. Не трябва да пати главата. Главата да мисли, не да пати. А пък човек е пратен със свещта си да се движи, а не да тегли нещо. И тогаз, ако аз тегля, то причината е моята глава, че не съм разбирал.

Между вас има една тънка политика. Оставете я. Някой от вас е неразположен към другиго. Той не отива да му каже, но ще накара друг някой да му каже. Един, двама, четири, пет души ще се наредят, ще се скриете зад тях. Не е хубаво това. Всички са една тайфа.

После дръж един метод. И ако реша да говоря, какво трябва да правя? Когато мълча, мълча, но когато говоря на този човек, ще говоря по метод, който аз съм избрал. Най-първо аз ще запитам там как става тая работа. Както когато искам да сея жито, ще отида при някой, който знае, да ми разправи. И ще сея по всичките правила, по които се сее жито. Сега употребете новия начин. Това, което знаете, е хубаво. Но вашето знание ще го приложите. Трябва да приложите един метод. Вие имате наследени черти. Ония, които минават за лоши – аз считам лошите хора за хора, които могат да прогресират. Само добрият човек може да бъде лош. А пък лошият лош не може да бъде. И само лошият човек може да бъде добър. Добър значи, който има съзнание да употребява онова богатство, което има. То е начин, метод – можеш да употребиш едно и също нещо по разни начини. Те са по видимому противоречиви мисли, но за нашия вътрешен живот това много добре съответства. Сега на някои от вас тая мисъл може да действа малко зле. Някои казват: "Все за това се говори. Че аз всеки ден се моля на Бога." Че се молите, много добре правите, но не сте мислили по кой начин да се молите. Ти се изправиш с "Отче наш". Мислите ли, че това е молитва? Първия ден, в понеделник, като четеш "Отче наш", ще кажеш: "Отче наш". Ще мислиш за баща си. Втория ден ще кажеш: "Който си на небето". Трябва да знаеш на кое място. Третия ден ще мислиш върху думите: "Да се свети името Твое." После, друг ден, върху думите: "Да дойде царството Твое." Следния ден, върху думите: "Да бъде волята Твоя." И всеки ден, като четеш "Отче наш", ще се спираш на специфични области, на разни области. А пък ти четеш "Отче наш" бързо, бързо. Мислете върху тая мисъл, която е мъчна, че всички неща Бог е създал и вие трябва да дойдете в съзнание и да знаете следното: като е създал Бог нещата и хората, всеки човек Той го е създал за нещо. И да намерите за какво го е създал, и

да постъпите съобразно това, за което го е създал. Не разглеждайте, че човек е лош. Това не е Божественият път. Не че човек е лош, но не се проявява. Най-първо мислете, че Бог го е създал за нещо и за какво го е създал. И щом Бог го е създал, едновременно мислете и за Бога, за да се оправят вашите работи. А пък както сега мислите, явява се един живот на противоречие. Искат хората да знаят кое е добро и кое е зло. Писанието казва: "Няма нито един праведен." Всички ония, които са яли от забранения плод, са съгрешили. И следователно трябва да престанат да ядат от забранения плод и да почнат да се хранят с плода на дървото на живота. Това е един метод за учене. Сега се учат и месоядци, и вегетарианци. Считайте, че месоядците са хора, които се хранят с плода на дървото на познание на доброто и злото. А пък вегетарианците са хора, които се хранят от дървото на живота. Ти казваш: аз съм вегетарианец. Ти, като кажеш, че си вегетарианец, да знаеш, че не ядеш вече от плода на познанието на доброто и злото. То е вегетарианство. Да кажеш: "Аз съм престанал вече да се храня от дървото на познанието на доброто и злото." Сега трябва да се храните от плодовете на дървото на живота, за да разберете закона на любовта. Ако не се храниш от дървото на живота, не можеш да разбереш любовта. А пък щом не можеш да разбереш любовта, не можете да я приложите и вие не можете да бъдете щастливи. А пък щом не можете да бъдете щастливи, вие ще носите нещастието.

Ти искаш да се измениш, искаш да станеш вегетарианец. Някой казва: "Аз съм вече три години вегетарианец." Според мене, аз разбирам вегетарианството малко по-другояче. Вегетарианството разбира прави мисли, прави чувства и прави постъпки. Това е вегетарианство. А пък месоядството – там вече има криво нещо в мисли, чувства и постъпки. Казват, че хора, които са месоядци, са добри. Човек, който яде месо, не може да бъде добър. И ако той става добър, той трябва да престане да яде месо. Трябва да престанеш да ядеш от плода на дървото на познанието на доброто и злото. Та сега казвам, трябва да дойдете до това схващане, какво е вегетарианството. По какво се отличават храните? Вегетарианци са тия, които се хранят с плодовете от дървото на живота, а пък месоядци са всички, които се хранят от другото дърво – на доброто и злото. Аз питам дали си вегетарианец, или не? Хората по този начин да бъдат вегетарианци.

Аз сега искам вие да бъдете вегетарианци. Някой може да каже: "Ние тук всички сме вегетарианци." Радвам се. Но да се има предвид новото определение на вегетарианството. Искам всички да бъдете вегетарианци, нищо повече. Щом сте вегетарианци, трябва да познавате любовта. И да няма въздишки и всички недоразумения. Като дойде вегетарианството, има правилно дишане, правилна мисъл, чувство и постъпки.

Вегетарианците всички са радостни и весели. Вегетарианците слизат да работят между месоядците. Всички "умни" хора в света, както ги наричат, са все месоядци. Те ядат от дървото на познанието на доброто и злото. Казват за някого: "Я го виж колко е умен, колко е съобразителен." Вълка го хваля, го похвалявам за едно нещо – че е умен. Някога гледам дявола и го намирам, че и той има добра черта: много е постоянен. Никога не се обезсърчава. На нещо не му върви по един начин, употребява втори метод, трети и прочее. Сто пъти той ще дойде и ще се опита да постигне. Като не може да те излъже с пари, той ще избере друг някой метод. И какви ли не методи няма. И ще дойде да пристъпва от много далеч. Аз искам да ви говоря за добрата страна на дявола. Бъдете така постоянни, както той е постоянен. Не пада духом. Че са го нахукали, че говорят нещо за него, той не иска да знае. Дълбочина има. Та казвам, от дявола трябва да извадите една хубава черта. Той не спи – когато хората спят, той работи.

Та искам да станете вегетарианци в правата смисъл. Досега както сте живели, то е добро. Но както ще живеете в бъдеще – по стария начин не може да се живее. Бил си в полето – ще живееш по един начин. А отидеш в гората – ще живееш по друг начин. Всяка местност, всяко положение в живота изисква друг метод. Ще измените метода на вашия живот.

Сега мисля, че разбрахте. Но аз ще се радвам, ако можете поне 25 процента да приложите най-малкото. Двайсет и пет процента. От двайсет и пет по-надолу не се приема. От онова, което сте разбрали, 25 процента от него ще приложите вътре в себе си.

Онова, което е определено, трябва да го направите, понеже няма да можете да получите онова благословение, което ви е определено, ако не живеете така. Ако не можете по тия правила да живеете, вие не можете да получите благословение. Да кажем, че е поставена в банката някоя сума за вас, но при известни условия. И ако не ги спазиш, няма да ги получиш. Ако така не живеете, то Божието благословение ще си остане така. И за вашето лично благо казвам: живейте така, за да можете да приемете сегашното Божие благословение, което Бог е определил за вас. Не онова, което ви е дал. Сега. Сега, което ви чака. Само по този начин можете да го получите.

"Отче наш"

6 ч. 15 мин.
38 лекция на Общия окултен клас
16 септември 1936 г., сряда, 5 ч. Сутринта

1936_09_18 Правите и кривите линии
лекция на Младежкия клас

ПРАВИТЕ И КРИВИТЕ ЛИНИИ

Петък, 5 часа сутринта

Добрата молитва

Пишете върху темата: „Отличителните черти на правите и кривите линии.“ Или: „Отличителните черти на горчивото и сладкото.“ Втора тема, която ще обясни първата. Когато пишете тема, мислете върху туй, по някой път много обобщавате нещата. Тези обущари, които вземат мярка за обуща за мъжа, как постъпват? От кой крак започват? – От десния. Ами за жените от кой крак започват? – Пак с десния ли? У мъжа десният крак, а у жената левият крак е по-голям.

Левият крак е свързан с чувствителността, а десният крак се отнася до човешката активност. Мъжът има повече мисъл, а жената повече чувствителност, следователно мъжът развива повече мисъл. Не че десният крак е самата мисъл, но понеже десният крак е свързан с мисълта и двата крака функционират еднакво, но в левия крак е вложена повече чувствителност. Следователно, ако вие искате може да кажете, че вашето сърце не е [ра]звито. Като тръгнеш, тури левия си крак. А сега всички като правило какво правят? (– „Войниците тръгват с левия крак.“) Те са жени, които се учат да воюват. Защото не можеш да воюваш, ако нямаш горещо чувство. Не е мисълта, която воюва. Мисълта не воюва, воюват чувствата.

Сега имате нужда всички да тръгвате с десния крак, понеже имате повече чувствувания отколкото ви трябват. Те са неща непроверени, които изпълват съзнанието ви. За пример вие не се спирате, имате някакво неразположение, веднага да се измени състоянието ви. Вие не се спирате веднага да намерите оная причина, която станала да измени състоянието ви. Вие търсите причината вън и казвате: „Простудих се.“ Ама коя е причината на простудяването? Двама, трима, 15 души, ама деветимата са се простудили, другите не са се простудили. Коя е причината? Или дойде някоя епидемия, някого хваща и умира, а другиго не го хваща. Кои са причините сега? Сега това са общи положения, които съществуват вътре в живота. От които зависи възпитанието. Науката търси причините на нещата. Или вземате ред поводи, върху които човек може да разсъждава.

Колко трептения има най-ниския тон? (– „16 трептения.“) Защо са 16, а не 15? Въпросът е: защо именно ухото схваща 16 трептения, а не схваща по-малко? Всеки може да каже, но да го обоснове, да го изясни и на самия

човек да стане ясно. Човек трябва да разсъждава много основно. Аз ще ви дам други някои разсъждения, да се изяснят. Някои неща стават на физическия свят косвено. Минава някой човек покрай тебе, но той не се обръща и си заминава. Другият се спира, като минава. Кое е по-добро, единият си минава и си заминава, не спира, другият минава и се спира. Щом на един човек съзнанието му е будно, съзнанието ти трябва да изпрати един топъл слънчев лъч, този човек ще се спре при тебе. Той, като види че е познат, той ще се спре. Щом те обича, ще възприеме, щом не те обича, няма да възприеме, ще върви по своя път. Казвате: „Мене не ме интересуват някои хора." Казва: „Мене не ме интересуват хората." Щом каже, че ги обича, спира се при всекиго.

Сега, идеята ми каква е? Ти щом обичаш един човек не може да не се изкривиш, не можеш да не кривнеш, да не измениш посоката на своето движение. Тъй щото много пъти може да се оправдавате и да казвате: „Аз изкривих пътя си." Или някой път може да измените посоката на вашето движение или да постъпиш тъй както не си искал. Коя е причината тогава? Чувствата на човека може да ги отделите. Чувствителността на човека е съзнателна или несъзнателна. Някой път несъзнателната чувствителност, или изяснявате деятелността на тялото, да кажем на духовното тяло, някой път в окултната наука астралното тяло вземат за духовно. Но когато се събуди духовното тяло на човека, тогава се раждат най-големите противоречия. Най-първо ще знаете, човек като живее на земята, ще има три допирни точки, хармонични точки. Когато тия центрове на живота функционират, когато сте свързани с тия центрове на живота всичко върви добре. По някой път казвате, че сте дошли в разрез с духовния свят. Как идват хората в разрез с духовния свят? Ако ядеш повече, де е погрешката, в кой център? В центъра на физическия свят, в мисловния център или в духовния център? Ти тръгваш на път, вземаш повече храна. Отиваш в странство, вземаш повече пари. Де е причината, в мисълта или във физическия свят? Обличаш се добре, обръщаш внимание на шапката, на обущата си – в духовния свят е причината. Или казано научно: ще търсиш причината в чувствения свят, в сърцето е причината. Щом намериш причината, има известни методи, трябва да знаеш как да постъпиш със законите, които действуват. Не че някои неща са лоши, но има неща, които са добри, но произвеждат лоши последствия. Трябва малко да разсъждавате.

За пример вземете някой човек, иска да се учи. Де е причината? Някой иска да се учи, пък някой не иска да се учи. Или някой път казва: „Някой предмет не ме интересува." Един предмет не те интересува, друг предмет не те интересува. Човек всичко трябва да го интересува. Когато дойде до онова пълно развитие, всичко ще го интересува. Нали някой път някои

неща не трябва да ви интересуват, понеже нищо няма да се ползувате.

Представете си сега един прост пример. Ако сте един студент и имаш да даваш. На обед ти се наядеш мъжката, както казват. Питам, може ли умът ти да работи? Друг един пример вземете. Ако на една инструментална струна се набере повече прах, тази струна ще може ли да дава ясен тон? Тия малките частици, натрупани върху струната, ще пречат. Сега може да се направи аналогия. Ако на една ваша мисъл се натрупа много астрален прах, мислите ли вие, че вашите мисли ще функционират правилно? Трябва да знаете един начин да се справите с праха. Казва: „Аз не се занимавам с праха." Имате един начин – дишането. Всяка сутрин като станете, [в]земете метлата, изчиствате праха. Този начин е добър. Но начинът, по който се чисти праха, не е много ефикасен. Хората са се научили да дигат само праха. Като мете, изважда праха, който се дига горе във въздуха. После този прах слиза пак. Казва: „Прашно е." Вземе метлата, вдигне праха във въздуха. После прахът пак слезе. Туй е като заключение. То не е така. Прахът като речете да го метете, дигне се във въздуха, на пода го няма и метачката се лъже. После като погледне, пак го вижда. Казва: „Дошъл отвън."

Често хората като мислят са такива метачки, дигнете прах в себе си и мислите, че сте изправили живота си. Пък той е горе някъде във вашия свят. Като оставите метлата, той пак дойде. Сега някои са станали по-умни. Гледам, метачките имат прогрес, не метат с обикновени метли, взели мокри парцали, че събират праха с тях. Казвам, че те са по-умни, но по-трудна работа – трябва да носиш парцал, леген. Вие трябва ли да измитате? Казвате: „Отстъпи меко." Казваш: „Аз съм много бърз." Ти решаваш, вземеш метлата, изчистиш стаята, но прахът иде отгоре. Туй е по-икономичен начин. Някой път кажете: „Постъпете умно." Значи вземете парцала намокрен във вода, че вземете праха. Сега обобщавам, кой метод е хубав? Метода на метлата е хубав, но метода на парцала, с който можете да измиете, е още по-добър. Методът на електричеството, с който човек работи, е добър, но метода на магнетизма в даден случай е още по-добър.

Та казвам, когато в живота вие искате да имате добра памет, трябва да знаете как да я добиете. Вземам паметта понеже е обща, в нея се събират всичките богатства. Има обща памет, пък има памет и на числа, има музикална памет, има памет на събития, всичко каквото ставало помниш и да можеш да го възпроизведеш. Имаш добра памет, всичко върви добре. Да кажем, ти боравиш с мисълта, ако не знаеш ценността на числата, ако нямаш тази памет да помниш числата, какво означава всяко число, защото всяко число има своя цена. Ако мислиш пет лева и шест лева [цената] им е

една и съща, ти не можеш да смяташ. Или някой път правите тънки сметки, до една стотинка, един лев. Една стотинка се изгубила, трябва да я намериш. В онзи свят, в който хората живеят, една стотинка много значи. Сега, за да се обясни как трябва да разбираш, защото една стотинка като нещо материално нищо не струва, в дадения случай. Вземете само един косъм на главата на един човек и го опънете. Някой може да хване за цялата коса, пък може да те хване и за един косъм. Ако човек е чрезмерно чувствителен, веднага ще стане една промяна. Каква промяна ще стане? Защо се сърдят хората? Всеки човек се сърди, ако го спъваш да върви в своя път. Сръднята е един метод, да се избавиш, да не те спъват хората в твоя път. Ти щом се разгневиш, ти знаеш, че пътят ти е изменен. И ти трябва твоя път да го измениш. Значи като се разсърдиш, намери пътя си.

Сега другият въпрос. Ти щом се разсърдиш, как ще намериш пътя си сега? Най-първо трябва да намериш дали причината е съзнателна или несъзнателна. Имате един човек, който така съзнателно може да ви отклони, а пък друг несъзнателно. Аз говоря върху този въпрос, понеже във вас има много неща, които ви отклоняват. То е така. Седиш, ти си намислил да направиш нещо, дойде някоя мисъл, някое желание, отклонят ви от пътя. Или може да имате следното: Искате да учите един предмет, но дойде друг и замести първия. Или някой път искате да пеете, избирате една или друга песен. Кое ви дава повод? Казвате: „Една песен е по-хубава, друга не е.“ В какво седи хубавата песен? Коя песен е хубава? Не всичките песни са хубави за всичките хора. За единого една песен е хубава, за друг друга песен е.

Сега, за да стане мисълта по-ясна, казвам: Коя храна е по-хубава? Онази храна, която след като ядеш 5, 10, 15 минути, веднага дава сила на човека. Един пътник не може да върви. Като се нахрани с тази, хубавата храна може да върви. Има храни, които може да те спънат. Законите, които действуват в единия и другия случай, са подобни. Една мисъл, която не е естествена в тебе, тя ще те спъне.

Сега как[во] ще кажете, кои са отличителните линии на правите и кривите линии? Един математик как ще определи, коя линия е по-дълга правата или кривата? – Кривата. Едно от свойствата на правата линия е, че всякога е по-дълга [по-къса]. Свойството на правата линия е, че всякога е по-къса. Но то е общо определение. Как ще определиш коя линия е крива и коя права? Всяко движение, на което посоката не [се] изменя, е права; всяко движение, на което посоката се изменя, то е криво. Всяко движение, на което посоката може да се измени, е криво. Всяко движение, на което посоката не може да се измени, работите се извършват по-лесно; всяко движение, на което посоката може да се измени, работите стават

заплетени. Следователно, ако вървят работите ти добре, посоката ти не се изменя; ако не вървят работите ти добре, посоката се изменя. Тогава ще търсиш да поправиш посоката.

Че в живота има толкова примери, на които вие не се спирате. Отиваш при някой свой приятел, той не иска да ти услужи. Отиваш при друг, ти още като кажеш, той иска да ти услужи. Де седи причината? Едно изяснение: Вземете една змия, смразете я. Ако извадите топлината на една змия, която има, тя не се движи, замръзва. Стоплете тази змия, започва да се движи. Без да ѝ кажеш нещо, в нея има желание да се движи вече. Тъй че причината седи в чувствата. Щом имате един приятел, на когото съзнанието е будно и ви обича, като отидете при него, той веднага ще ви помогне. Щом не ви обича, няма да ви помогне. Отнесете се към някой човек в света, законът е същия. Вие вървите по пътя някъде и сте се уморили. Желаете, като мине някой, да се качите на каруцата, да ви вози човекът. Минава един, погледне ви и си замине. Минава втори и той ви погледне и си заминава. Никой не ви услужва. Пари нямате, вие поискате да се качите. Ако имате пари, ще кажете: „Може ли да се кача на каруцата, ще ви платя." Но нямате пари, без пари искате да минете. Какво трябва да направите? Той си кара каруцата. По кой начин ще спреш каруцата? Има няколко начина: на пътя ще изкопаеш един голям трап, че ти ще се спреш и ще дадеш обяснения, кой изкопал този трап. Той ще се спре и ще каже: „Кой изкопа този трап?" Ти, ако искаш да ти услуж[и], ще кажеш: „Аз искам да ти помогна." Ще запълните трапа. Той ще те качи на каруцата.

Сега някои считат, че това не е морално. Дали е морално или не нас не ни интересува. Какво престъпление има, изкопал си един трап, спираш го. После казваш: „Аз ще го изпълня." И за работата, която си извършил, той ще те качи на каруцата. Но трябва той да не знае, че ти си изкопал трапа. Сега работата може да се случи другояче: Някой, който не го обича, той изкопал трапа, пък ти идеш да му помогнеш, да изпълните трапа. То е едно и също нещо. Казвам законът как работи.

Тогава животът може ли без прави и без криви линии? Може ли човек да не се изкриви? Всичките препятствия в живота се уреждат с кривите линии. Хвърлят един камък да те ударят, ще се наведеш, ще се изкривиш. Изправиш се, ще станеш. По някой път казват: „Хората да не се изкривяват." Може да е съзнателно, може да е несъзнателно. Разбира се съзнателните криви линии са под контрола на човешката воля. Онези, които са несъзнателни, те не са. За пример, сърцето се движи не под контрола на човешката воля. Сърцето, дишането, болките на човека не са под контрола на човешката воля. Всяко нещо, което е под контрола на човешката воля, можеш да помогнеш. Когато в окултната наука се казва да

се разбират законите, ти с една своя мисъл можеш да премахнеш една своя болка.

Та казвам: Човек трябва да започне да разбира. Ти си в училището при някой професор, който те нарочил. Ти имаш слаба памет. Аз ти казвам, че професорът ще те скъса. Ти полагаш изпит, имаш една отлична памет, професорът, колкото и да желае да те скъса, той сам вижда, че ти разбираш тия работи. Как ще те скъса професорът? Ако студентът разбира по-добре предмета от професора, как ще го скъса? Сега много пъти се оплакват студентите от професорите. Кой им е крив [на] тях, когато паметта им е слаба? Законът е всякога: За да свърши един студент тази работа, която проучава, трябва да я знае по-добре от професора. Той професор няма да бъде, но да я знае по-добре от професора. И следователно, щом я знае по-добре, на професора ще му бъде приятно да го пусне. Той вече казва: „Да върви, да мине.“ Нали е закон, като срещнеш един човек, който знае повече от тебе, казваш: „Нека върви.“ Понеже предмета [студентът] знае предмета по-добре, за да не се компрометира професорът, пропуща го да върви. Защо професорите скъсват някои студенти? Защото тогава тяхното знание изпъква. Професорът иска да види, че той знае, а студентът не знае. Това е едно предметно учение. Психологически някои професори казват: „Каква е причината?“ Щом те скъса професорът, той иска да покаже своето знание. Щом пуща онзи студент, той не иска той да го засенчи.

Сега какво ще ви ползува вас, ако знаете тия работи? То е все таки, когато сте се научили да пеете „Цвете мило, цвете красно“. Ще се поправи ли животът? Знаеш една песен, може ли да се поправи животът? Ако знаеш как да я изпееш, ще се поправи. Ако не знаеш как да я изпееш, ще остане в същото положение. Сега, кога една мисъл е права? Трябва да има едно отлично устройство. Кога една линия е права? Можеш да кажеш: Когато не е крива. Как бихте казали, коя линия е права? Как ще я познаете? Да турим сега друго. Кога един тон е верен? В природата трябва да направите един превод. Сега имаме ония инструменти, които са направени, може да познаеш, кой тон е прав. Можеш да провериш с камертона. Как ще познаеш дали тонът, който вземаш, е верен или не?

Кое заседна [у] вас от всичко казано? Кое [е] най-важното? От [г]де започнахме? Коя беше най-важната мисъл? Представете си, че вие сте студент, единият от вас седи и слуша лекцията, но на него са му дали една сума. Друг студент и той слуша лекцията, но на него са му взели една сума, обрали го. Кой студент ще слуша по-добре? Единият седи, парите му помагат да слуша, другият, на когото парите са изчезнали, той се смущава. Но парите може да не са там. Казват: „Ти имаш един чек от пет хиляди

лева на твой адрес.“ На другия казват, че такава сума е изгубена – „твоите пари в пощата са изгубени.“ Той седи и мисълта се отклонява.

Или как ще преведете? Вие седите и казвате, че еди кой си има добри чувства към мене, а еди кой си няма добри чувства към мене, няма разположение. Питам: Как ще проверите, че той има добри чувства и как си проверил, че няма хубави чувства? Вие по какво познавате дали някой има добри чувства към тебе? По вашата наука, онова на което вие се спирате психологически всякога изпуща повече топлина. Онзи, който няма добри чувства към тебе, изпуща малко топлина. Затова единият ви е приятен, другият не ви е приятен. Коя храна ще бъде приятна, същия закон е. Ако една храна е топла или друга е студена, замръзнала, нали замръзналата храна не е толкова приятна? Сега въпросът е как се познават студените хора? Казвате: „Студен човек.“ Как [ще] познавате студените хора? – Студените хора мислят повече за себе си, топлите хора мислят за своите ближни. Щом постоянно мислиш за себе си, ти си студен. Щом почнеш да мислиш за другите, ти си топъл. Как ще познаеш сега, че имаш нормална топлина? Някой път като мислиш за себе си, изстиваш, изгубваш тази топлина. Като започнеш да мислиш за другите, ставаш топъл.

За да дойде Божественото, какво качество трябва да имаш? За всяка една деятелност природата е турила вътре разни центрове в тялото на човека. Всеки един център извършва специфична работа. Да кажем туй сега, което са открили и в миналите векове го имало. Някои хора са музикални, защото центърът на музиката е развит. Някои хора са паметливи, защото центърът на паметта е развит. Някои разсъждават отлично, имат способност да мислят за причините на нещата – всичките философи имат този център силно развит. Музикантите имат силно развит центъра на музиката. Онези, които са паметливи, онези хора, които по история са силни, ако гледате насред челото им е малко издадено, малко изпъкнало. Други има, които не са историци, нямат тази изпъкналост на челото. Значи по това се познават. Френолозите изучават способностите по изпъкналостите на черепа и тогава англичаните, които са малко хумористи, наричат френологията бамбология.

Ако допуснем, че лицето при ябълките е изпъкнало или вдлъбнато, кое положение е по-хубаво? Някой път тази част при скулите е изпъкнала, друг път вдлъбната. Има ред изчисления. Ако тази част е вдлъбната, показва че има нещо на стомаха. Тази част се издава от стомаха. Ако стомахът е в добро положение, тази част ще бъде естествена, ако стомахът е в неестествено положение, лицето ще бъде вдлъбнато. Ако езикът, речта е в нормално положение, очите ви ще бъдат изпъкнали. Ако речта ви е

слаба, очите ви ще бъдат малко вдлъбнати. Оказва се, че ако човек започва много да се безпокои, очите му започват да потъмняват. Пък ако става по-разположен, тогава очите му са в нормално състояние, излизат очите навън. Лицето на човека е област, от която човек донякъде може да се запознае с вътрешното състояние.

Когато ти си в най-хубавото разположение, тури си ръката на челото и виж каква е топлината. Когато на челото има повече топлина, отколкото трябва, то е анормално състояние. Тази топлина трябва да слезе в симпатичната нервна система. В такъв случай може да вземете и с ръцете си да поизтриете челото. Често хората си потриват с ръката челото. Несъзнателно хората регулират своята енергия. Или да допуснем, че вие искате да пеете, искате да говорите, но започвате да говорите без да ви са пълни дробовете с въздух, наполовина ви са пълни с въздух. Напълнете дробовете си с въздух, че тогава говорете и пейте. Ти на сцената като излезеш да пееш като певец, ще вземеш една дълбока вдишка. Не седи да ти са празни дробовете.

Сега как се образуват правите линии? Как се образуват кривите линии? Една права линия кой я образува? Аз да ви кажа. Когато правата линия се удължи, тя образува кривата линия. Когато кривата линия се скъсява, тя образува правата линия. Когато кривата линия, която е направена от две, раздели кривата линия на половина и тя става права. Тогава психологически в живота има някои работи, които не се изправят с правата линия. Раздели кривите линии. Сега има известни методи, ако ви се кажат, те ще ви спънат. Имаш две желания в себе си. То е кривата линия, която те спъва. Раздели ги. Имаш едно желание, раздвои го, направи го криво. Та някъде някои работи не вървят, раздвои желанието. Имаш две желания, отхвърли едното. Двете желания казват: Две дини под една мишница не се носят.

Кажете ми сега, кое остана, което може да приложите. Какво разбрахте? Хубаво е човек да изкопае един трап и да не спъне. Пък в живота добрата страна е да се спреш, да се запознаеш. В живота каквато спънка имаш, някой изкопал един трап, спри се там. Всичките неприятности в живота, това са все трапове. Големите неприятности, то са трапове на пътя, които спират. Защо страдаш? То е една спънка да услужиш някому нещо. Щом му услужиш, тази спънка изчезва. Може да проверите, онези, който не вярват, да повярват.

Добре, другата страна: Ти искаш да знаеш, да станеш учен човек. Кой трябва да се спира при тебе или ти при кого трябва да се спираш? Когато искате да се спирате, при кои хора искате да се спирате? (– „При всяка

точка.“) Че какво ще ти каже точката? Ще се спираш при учените точки. В света има учени точки. Щом си сиромах, ще се движиш по кривите линии, пък щом си богат, ще се движиш по правите линии. Защото сиромахът, за да стане богат, крива линия му трябва, той много се изправил. Когато ще станеш повече прав отколкото трябва, ти осиромашаваш. Нали казват, че прекален светец и Богу не е драг. Не туряй в ума си една мисъл, която не е права.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

36 лекция на Младежкия клас
18 септември 1936г.
Изгрев, [София]

1936_09_20 За Слава Божия
Съборно слово Книга: КНИГА: Да им дам живот - Жануа

ЗА СЛАВА БОЖИЯ

20 септември 1936 г.,
5 ч сутринта.
(Небето ясно, звездно, отворено!
Времето меко, ведро, приятно.)
„Добрата молитва“
91-ви псалом
„Молитвата на Царството“
11-а глава от Ев. на Иоана
„В начало бе Словото“

Има една връзка между всяко начало и всеки край. Думата „край“ разно се разбира. Но в живота краят показва какво е било началото. Краят изявява какво е било началото.

Има неща, които са важни в тази глава. Аз ще се спра върху един стих: (11 ст.) „Това рече, и подир това казва им: „Лазар, нашият приятел, заспа, но да ида да го събудя.“ Да иде да го събуди. Е, защо заспива човек? Уморил се е, заспива, да си почине. И след всяко заспиване и събуждане има една почивка. Сега някои мислят, че някога си, преди 2000 години, заспал един евреин. Казват: „Какво общо може да има този евреин с нас? Какво ни интересува, че Исус казал: „Заспа, но да ида да го събудя“?“

Но и всеки има по един заспал Лазар в себе си. Този Лазар живее у всинца. Този Лазар е заспал и следователно нуждае се да дойде в този смисъл Исус да го събуди. И всеки има по две сестри, Марта и Мария. И едната от тях, казва Писанието: „А Исус обичаше Марта.“ И в същата глава казва... на друго място е казано, понеже Исус я обичаше, тя казва веднъж на Исуса: „Кажи на сестра ми да вземе и тя малко да работи, тя съвсем се е отдала на един друг живот, че не ми помага. Не ми помага в живота.“ Христос казва, че Мария е избрала добрата част. Макар и да я обичаше Христос, тя се суетеше за външната страна на живота.

Та сега, това е – и вие по някой път, като Марта, значи, обича ви Исус, има една Марта във вас, която обича Исус. Сега, не е за вас туй, да кажем външно; или туй наричат посвещение – това да се събуди човек. Има едно съзнание, дето човек не го интересува нищо. Той е заспал. И трябва от туй състояние да се събуди човек. Заспиване, значи, казва: „Не ме интересува

този работа.“ Всичко онова, което интересува човека, е важно. Но временно децата се интересуват по някой път колко ще израснат. Гледат дали растат. Има деца, които постоянно си мерят ръста. Иде детето при стената, тури една малка линийка на стената и отбележи. На другия ден пак иде, пак мери. Е, откъде в туй дете именно това? Какво отношение има неговата височина с неговия вътрешен стремеж? Разбира се, да останеш на един сантиметър в живота, да имаш една височина на един сантиметър, какво ще те ползува това? Не струва. Височината има известно отношение. На един сантиметър, ама трябва да имаш 150, 160, 170 сантиметра във височина.

Сега, аз няма да се спирам. Има една вътрешна страна. Един ден вие ще трябва да я учите. Има много работи да учите. Сега сте се спрели на [много] неща, които не са толкова важни. Отчасти са важни. И тия, маловажните неща ви спират от онова, което има да..., което може да научите. Някой път вие се спирате върху положението, което знаете. Например има видни математици, които изчисляват с каква бързина се движат атомите; има математици, които изчисляват колко атоми има, колко йони има и т.н. Питам: Ако ти знаеш бързината на един атом, какво отношение има тази бързина спрямо тебе? Защото всичките неща са важни дотолкова, доколкото те имат отношение. Ти някой път се интересуваш за някой добър човек. Можеш да се интересуваш от неговата добрина дотолкова, доколкото той има отношение; или някой път се интересуват за някои лоши хора. Ходите и разпространявате, че този е лош, туй направи. Какво отношение има? Значи, в дадения случай, и доброто, и злото имат отношение. Значи, щом говорите за доброто на някой човек, имате едно отношение; и щом говорите за неговото лошо, за неговите погрешки, пак се интересувате, пак го обичате – има нещо, което пак ви интересува. Значи има нещо във вас, което е с лошевината на този човек; че като говорите лошо за този човек, вие храните туй същество, приятно му е. Има нещо, което ви интересува. Ако нямаше туй, вие нямаше да говорите. И следователно, когато говорите лошо за хората, вие подхранвате злото у вас; и като говорите добро за хората, вие подхранвате доброто. Някой казва: „Не искам да говоря.“ Не подхранва злото. Онези, които са в него, казват: „Нямаш право.“ Онези, които са във вас, казват: „Кажи нещо.“ Щом говорите зло, вие подхранвате в себе си злото. „Ама – казва – не е хубаво да говориш.“ То е друг въпрос, дали е хубаво или не е хубаво. Какво разбирам под думата не е хубаво да говориш зло? Не подхранвай злото в себе си. И тогава казват: хубаво е човек да прави добро. Подхранвай доброто в себе си. Тъй седи. Туй е външната страна. Има един свят, който е много умен. Не мислете, че в света вие сте независими. Вие мислите, че сте независими. Не. Има един свят, в който живеете, и съществата там са и добри, и зли. Те са толкова умни, че познават всичките

ваши страни. Те ще познаят вашата добра страна на естеството ви; и лошото го познават. Те познават потънко всичките ваши слабости. И сега, вие седите и мислите някой път, че сте съвършени, достигнали сте до края. Не е така. Колко слабости има един човек, само го поставете на един изпит. И светията, като го поставиш... Та защо Господ постави светиите на голям изпит? Защото имат големи слабости. И като дойде Исус на Земята, и Него Го поставиха на изпит.

Та казвам сега: „Да идем да го събудим." Хубаво е по някой път да събудиш човека. И хубаво е да го оставиш да спи. Сега, може на другата страна да питате: защо се бави, колко дена се бави Исус? Тази смърт, казва Той, не е на смърт. Тази болест не е нещо лошо, тя е за Слава Божия! Някой път някой казва: „Разболях се." Той се уплаши. На мен ми разправя някой и аз казвам: „Това е за Слава Божия!" Той се разболял – за Слава Божия. Боли те окото – за Слава Божия. Боли те ухото – за Слава Божия. Боли те кракът – за Слава Божия. Боли те коремът – за Слава Божия. Боли те главата – за Слава Божия.

Ама как може това? Е, за Слава Божия. За Слава Божия в туй отношение, че след всяко боледуване на окото или на ухото, ти ще научиш една нова опитност. И в живота си ти ще се подигнеш. След всяка болест човек е по-силен. И след всяко изпитание, което може да преминете, вие ставате по-силен. Който има малки изпитания, той нищо не придобива.

Туй виждаме в природата – ония дървета, които са изтърпели големи изпитания, станали са големи дървета. Дъбът, например, големи изпитания издържа, а е голям. А малките тревички, които не са били подложени, и сега ги подлагат и тях на изпит. Хиляди животни минават отгоре им и ги тъпчат. Защо? За да станат яки. За да уякнат. За тяхното добро е това.

Вие, там, додето сте достигнали, всички искате да бъдете щастливи. Ама не можем да бъдем щастливи дотогава, докато всички хора не станат щастливи. Щастието да бъде общо достояние на всички хора еднакво! Тоест всеки един от вас, който върви по правия път, той трябва да желае в себе си доброто на всичките хора. Той ще подхранва туй добро. Той тогава подхранва тази идея. Ако вие не мислите така, и като ви казвам аз някой път, че трябва да обичате ближните, аз подразбирам съвсем друга мисъл – да подхранваш доброто, което ще те направи силен. Защото ти не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш всичките хора. Защото, като обичаш всичките хора, ти ще подхраниш това, което ще те направи щастлив. Вие имате сега само един, когото обичате, двама, трима, и вашите деца. И щастието ви се равнява на много малко, на двама и трима. А като обичате

всички, тогава щастието ви ще бъде голямо. И после, като мразите всички хора, и нещастието ви ще бъде голямо. Пак е същият закон. И обратното е вярно. „Аз – казва – ги мразя всичките до един.“ Ти ще подхраниш злото в себе си. И туй зло си има съвсем други закони. Следователно ти ще опиташ горчивините вътре. Други ще ядат и пият, а ти ще плащаш, на земен език казано.

И тия работи, които обясняват с карма, то е кармата – много неразбрана работа. Мислят те, че като е карма, трябва да стане. Е, хубаво. Допуснете сега, че вие минавате някъде и има турена някоя бомба в земята. Ако тази бомба вие не я бутате, тя ще седи там. Опасна е бомбата. Ако вие искате научно да я изследвате, тя може да се пукне – и вие, и бомбата, и двама ще идете.

Сега, мнозина обичат да ходят да бутат тия бомби. Тази бомба не си я направил ти. Някой друг я е турил там, ти минаваш и я буташ. И вие сега във вас имате много бомби. И ако не ги бутате, работата ще е добра; ако ги бутате, те ще експлодират. Сега, даже един праведен, и той си има бомби. Дяволът не спи. Вечерта, когато ти си заспал някъде, той ще тури някоя бомба; и ще направи така, че да бутнеш тази бомба.

Сега, туй е научната страна на живота. Трябва да имате предвид живота на всички хора, трябва да желаете тяхното добро. С туй вие подигате себе си, подигате човечеството. И тогава вършите Волята Божия. Някой път дойде някой при мене, казва: „Ти си много добър, да направиш добро, ти правиш добро.“ Казвам: Слушай, за тебе никакво добро не правя. Аз съм добър в този смисъл: искам да изпълня Волята Божия; и като я изпълня, това ме радва. Какво ти мислиш, дали ти си щастлив или нещастен, това не ме интересува Това е твое разбиране. Аз изпълнявам Волята Божия. И гледам дали съм я изпълнил. Щом извърша Волята Божия, аз съм радостен. Като не извърша Волята Божия, казвам: тази работа не върви добре.

И всички трябва да изпълните Волята Божия. Това е истинският морал! Като изпълняваш Волята Божия. И онзи, който те слуша, и той трябва да изпълни Волята Божия. Аз като говоря, искам да изпълня Волята Божия; и онзи, който ме слуша, и той трябва да изпълни Волята Божия – добре да ме слуша. Защо трябва да го слушам? Да изпълня Волята Божия. Говори ти някой зле. Слушай го, за да изпълниш Волята Божия. И тогава попитай Господа: „Господи, туй, което ми каза той, право ли е? Ако е тъй, тогава покажи ми един начин; и ако не е право.“ Понеже изпълняваш Волята Божия. А Господ казва: „Аз искам да живея в него.“ И то е Волята Божия.

(Лампите изгаснаха. Вън е здрач.) Оставете сега. Казвам: По някой път става това, каквото е сега. По някой път изгасва нашата светлина, която ние сме направили по изкуствен начин, за да дойде другата светлина. (6.20 ч.) Но малка е в даден случай светлината. Тогава ще дойде един брат, ще бутне там и ще се насърчите.

И сега, във всяка една беседа, във времето, когато се говори, някои хора мислят, че беседите са лични. Не са лични, те са безлични работи. Дотогава, докато ти мислиш само за себе си... Човек, който мисли само за себе си, той не може да прогресира. Защото в любовта по себе си няма никакъв прогрес. И прогресът на човека седи, когато той започне да обича другите хора. И ти, когато обичаш ближния си, тогава ще разбереш каква е Волята Божия. Но ако се спреш при ближните, да кажем, имаш само един ближен; ближен подразбира онзи вътре в тебе, когото ти трябва да подхранваш. Да обичаш ближния си, в мистичен смисъл е това. Любовта към себе си, това е най-малката любов. Значи, то е мярката. Най-малката мярка за любовта, то си ти; а най-голямата мярка за любовта, то е Бог. А в дадения случай любовта към ближния е онази мярка, която ние може да прилагаме. Мярка, която в окултната страна се взема.

Тогава, любовта към ближния е разширение на любовта. А любовта към Бога, това е онова, което дава смисъл и осмисля живота. Ти като обичаш Бога, ще намериш великия смисъл на живота. Там е щастието. Щастието не седи в любовта, то е само едно условие. Ти искаш да бъдеш щастлив. Можеш да бъдеш щастлив, като обичаш Бога. Искаш да бъдеш силен. Ти можеш да бъдеш силен само като обичаш ближния си. Да. А искаш да се избавиш от всичките нещастия на живота. Трябва да обичаш себе си. Ама какво ще разберете? Ти трябва да бъдеш крайно умен. Защото и в любовта вие трябва да знаете. Сега, някои от вас казват тъй: „Аз за ближните си пет пари не давам, за Бога не се интересувам, мисля само за себе си.“ Питам тогава: Какво може да дадете вие при такова разбиране на живота? Вие живели ли сте някой път сами? Някои от вас искат да живеят сами, да ви не смущава светът. Живели ли сте сами, да знаете какво нещо е самотия? Вие не сте опитали още самотията. Самотията, то е един затвор, един замък – като те турят вътре, че никой няма да те смущава. Никаква светлина няма да има в тази самотия. Ти искаш да бъдеш сам. Тази самотия аз разбирам. Аз зная вие какво искате. Но то не е самотия. То е живеене с Бога, то е живеене с всичките хора. Аз разбирам самотата, да живееш с всички хора, а тъй, както вие разбирате, то е най-голямото нещастие, на което може да се подложите. С никого да не живееш, то е най-голямото нещастие. Дето всички да се оттеглят и ти да останеш сам. Ама като останеш сам, ти ще почувстваш всичката твоя слабост, няма да имаш никаква форма, само едно голо съзнание. Най-голямата сиромашия

е това.

Не смесвайте вие уединение и сам да останеш. Човек сам не може да бъде. В този смисъл, както вие разбирате, няма растеж. И сам с Бога да останеш, да вършиш Неговата Воля. И ще избягвате хората, които живеят сами.

Трябва да ви докажа, в живота туй съществува. Има един пример. Какво ще те интересува тебе една стара баба или един стар дядо, които живеят сами? Интересуват ли ви те? Не. Но ако старата баба има една млада дъщеря, хубава, красива, или има един син красив, левент, вече ви интересува. Туй, което дава ценност на старите баби, то са техните дъщери и техните синове. Защо искат някои да се женят стари баби? Старите да се женят. Сега младите се женят. Някой казва: „Ще се оженя." За да имаш дъщеря или син, да те уважават хората. Защото, ако останеш такъв, няма да те уважават хората. Някой казва: „Аз искам да се оженя." Казвам ви: Всичките стари да се женят. А младите защо трябва да дойдат? Да помагат на старите. То е правото, да помагат. И младият не трябва да се жени. А като остарее, да се жени. Докато е млад, да се не жени. А щом остарее, да се ожени.

Или, казано на друг език: Докато си сит, ти си млад. Щом огладнееш, ти си остарял вече. Трябва да се наядеш. Разбирайте сега, то е онзи език. Като огладнееш, то е старост вече. Ще се наядеш и няма да преядеш. И храната, която вземаш ти, трябва да бъдеш доволен от тази храна. Колкото и малко да е тя, бъди доволен от тази храна.

Та казвам сега: Трябва да се събуди във вас. Вие, спящите, седите и казвате: „Какво ще се прави сега? Светът лош е станал." Не е станал лош светът. Светът трябва да умре и да заспи този свят. За да дойде пак Господ, да го събуди. И ако го събуди, Той ще каже: „Пуснете го отвънка да си отиде вкъщи." Ти имаш едно желание за нещо. Благодари на Бога. Искаш да се жениш. Благодари на Бога, че ти е дошло туй желание. Не искаш да се жениш. Благодари пак на Бога. Осиромашееш, обогатееш – за всичко, каквото стане, благодарете на Бога! То е истинското възпитание. Истинското възпитание в това седи. За всяко нещо, което стане в живота, ти благодари на Бога. Добро или зло. Защото, ако е зло, Бог ще го превърне на добро. Пък ако е добро, то само по себе си е добро. Пак благодари на Бога. За да можеш да вкусиш от хубостта на туй добро. А сега ние се ограничаваме. Ние избягваме злото. То е слабост. Ти щом избягваш злото, тогава ония от този свят казват: „Ти си много нещастен. Не е този път, по който трябва да ходиш." Те искат сега да ти дадат един цяр, друг цяр, та ще викаш. И работата не се оправя.

Значи, всяко едно смущение, което човек претърпява... Едно просто правило. Казва: „Какво трябва да правим?“ При мен като дойдете, една дума ще ви кажа. „Какво да правим? Голямо нещастие имам.“ Благодари на Бога! Благодари за твоите нещастия. Благодарете на Бога „за всичко, туй, което си ни дал, и превърни го на добро.“ Тъй ще кажете.

Туй е един лек, сега. За всичко благодари на Бога! Това за себе си ще го знаете, не отвънка. В себе си благодари за онова, което имаш. И тогава ти си събуден. Или, другояче казано: ти, като викаш към Господа, ти ще привлечеш Неговото внимание. Защото Господ е занят. Много работа има Той. И ти трябва да привлечеш вниманието Му. Той е много внимателен. Но ти трябва да привлечеш вниманието Му. Някъде си направил някоя погрешка – ти привличаш Неговото внимание. Защото, ако не привлечеш вниманието Му, ще се увеличи злото; ако привлечеш вниманието, Господ ще го превърне на добро. Ти щом се обърнеш към Господа, Той всякога те е слушал. Всички хора слуша. За някой, като се обърне към Него, заспива той. Казва: „Защо заспа?“ Казвам: За Слава Божия! Родил се някой – за Слава Божия! Не да бъде по буквата. За Слава Божия да бъде всичкото. И като умират хората, за Слава Божия е. Умираме, там е казано: „да минем от смърт в живот“. Едни хора минават от смърт в живот, а други минават от живот в смърт. За слава Божия е това! Защото и онези, които живеят, и онези, които умират, и едните за Бога умират, и другите за Бога оживяват. Всичко е за Бога.

Така трябва да мислите в себе си и всичките противоречия, които имате, ще се разрешат. Тъй се разрешава всичко. Светът ще върви, няма да се премахнат мъчнотиите, които сега имате. Не мислете, че те ще се премахнат. Всяка една мъчнотия трябва да се превърне за добро. Всяко едно страдание трябва да принесе полза. То не е тъй да го изпъдиш. Ама много учтиви трябва да бъдете. Моят фигуративен език е – като дойде една болка, ти ще бъдеш учтив към нея, ще кажеш: „Много ми е приятно, че си ме посетила, че си благоволила да ме посетиш.“ Не ти е приятно, но ще кажеш, че ти е приятно. Защото тази болка е много докачлива. И ако ти си недоволен, тя ще се усили. Пък ако кажеш, че си благодарен, болката ще си върви, ще те напусне. Защото болката, това е едно живо, разумно същество. Няма болка, в която да не присъствува едно живо същество. Тази болка си показва степента на неговата разумност. И степента на неговата сила. То е същество, което те мъчи тебе. И понеже само Бог заповядва на всичко в света, ти като се обърнеш към Бога, Той ще му каже. Бог е Същество, Което казва. Защото онези хора, които са твърдоглави и упорити, Бог изпраща, оставя тия, умните, да дойдат. Те ще те опитат тебе.

Че как няма? Една млада мома, която иска да се жени преждевременно, не

е остаряла още, какво става? Нейният възлюблен ще я напусне. Ще се роди тогава ревност в него, той ще я хване за косата, казва: „Защо ходиш по другите?“ Защо я бие той? Преждевременно се е женила тя. Преждевременна женитба е, която Господ не одобрява. И когато Господ не одобрява едно нещо, Той ще остави тия духове да те измъчват. И като те измъчват, ще кажеш: „Преждевременно направих това.“ А като направиш нещо навреме, тогава – нищо. То е навреме. Казваш: „Направих аз една погрешка.“ Не е въпрос за грях. Не сме направили онази връзка, която Бог изисква от нас. Той не го изисква насила. Дойде някой лош човек при мен. Аз не питам какво трябва той да направи. Че е лош, той е лош, това не ме интересува, но искам да зная каква е Волята Божия. Всичко ще се уреди добре.

Та казвам сега: Стремете се в себе си, като дойде Исус, да събуди. Защото умрелият Лазар трябва да се събуди. Мария му казва: „Недей, Господи, той вече смърди.“ Аз го тълкувам. Аз искам да посетя някого, да го събудя, а вие казвате: „Много лош е той, цяла експлозия, смрад, нека седи там.“ Макар и да е четири дена, макар и да смърди, отварям камъка, ще му каже Господ високо: „Лазаре, стани!“ И после ще му каже: „Оставете го да си иде вкъщи.“

Та казвам: Живота, който имате, трябва да го използувате, всичкия живот да го използувате за себе си, за ближните и за Бога. Но първото нещо: животът трябва да се използува. Да изпълнят всички Волята Божия. И да я изпълним тъй, както ние я разбираме. Аз казвам: Да изпълните Волята Божия, както вие я разбирате в себе си. И когато някой човек прави погрешка, кажи в себе си... направил нещо той, казал нещо, кажи: „За Слава Божия!“ Вие ще идете да се оплачете. Най-лошото да е, за Слава Божия е. Това е правилното възпитание. Всеки трябва да каже: „За Слава Божия.“ Ако не кажете така, работата ще се усложнява. „За Слава Божия“ – в себе си ще кажете! То е, значи, да събуждаш онова хубавото, великото в себе си. Да растеш.

При мен идат някои, казват: еди-коя сестра закъсала. И сега, наскоро, дойде една млада жена, не я зная откъде, за пръв път я виждам, някой от Русе я препоръча, някоя си друга Мария, и нея не я зная, пратила я, и казва: „Ти като идеш при Учителя, той ще уреди работите.“ Дойде тя и се оплаква, нещастна. Нямала подслон, къде да се подслони. Раздала си парите, всичко туй. Търси подслон и някой да я храни. Аз като я гледам, доста е здрава, и доста красива, казвам: За Слава Божия е. Казва тя, че се е оженила и се развела с мъжа си. – За Слава Божия. С един мъж е живяла оженена; и най-после взема я друг, който я излъгва. За Слава Божия! Казвам: Сестра, ти искаш да бъдеш щастлива. Говоря ѝ за Бога, тя не иска

да знае. За Бога – не. И то е за Слава Божия сега. Тя за Господа ни най-малко не се интересува. Ама иска тъй, да ѝ уредя външно работата. Казвам: Слушай сега, за Слава Божия, аз да съм на твое място, ще ида да работя. Слуга ставам. Тя била чиновничка, знае печатарство, но вече живяла, не иска тя да става слугиня. Пък и мъчно се намира работа. За Слава Божия, казвам, ти ще се опретнеш да работиш. Ако беше ти болна, като един инвалид, аз щях да те взема, да те храня, да ти помагам, за Слава Божия, ако няма кой друг. Трябва да гледам за Слава Божия, събуждам в нея... Тя ме гледа. И казвам: Иди и ако не можеш да си намериш работа, ела пак при мен. Трябва сега да имаш вяра в себе си, ще се оправят работите. За Слава Божия! За себе си казвам: За Слава Божия. И тя ме послуша и си тръгна по пътя. Все ще намериш пак някой да те обича. За Слава Божия. Ще дойдат да ми кажат: „По лошия път тръгнала.“ Не. За Слава Божия! Всичко в света е за Слава Божия. Казват: „Ама ти не го съжаляваш.“ Аз обичам хората. Като срещна някого, ама много нещастен, казвам: За Слава Божия! То е истинският път.

Тогава, и на вас ви казвам туй, което не съм ви казал. Вие страдате – за Слава Божия е. Недоволен сте – за Слава Божия. Не се разбирате – за Слава Божия! Че няма Братство – за Слава Божия. Е, добро правите – за Слава Божия. Всичко е за Слава Божия. Този е пътят, за да се поправи. Друго възпитание няма. Аз съм опитал методите. Може да възпитавате човека, другото е само калайдисване, позлатяване отгоре. За Слава Божия! То е същината. Като кажеш: „за Слава Божия“, събужда се у тебе онова, Божественото, което има сила и може да създаде всичко. Една дума – за Слава Божия, но да я туриш.

„Но да идем да събудим Лазара.“ И аз ви казвам: Оставете сега Господ да събуди във вас, по който и да е начин, да събуди заспалия Лазар. По който начин, не Му давайте съвет. И той (Христос) каза: „Благодаря Ти, Отче, че всякога си Ме послушал.“ И хубаво е всякога да слушате тази молитва: „Благодаря Ти, Отче, че всякога си ме послушал.“ За Слава Божия! Ти като страдаш, кажете: „Отче, благодаря Ти, че всякога си ме слушал.“ Тази малка болест, която имаш – „зная, Ти ще ме послушаш.“ Значи, всяко нещо, което става във вас, добро или зло, то е да вярвате и да кажете: „Благодаря Ти, Господи, че всякога си ме послушал.“

„Отче наш“

Сега, за 10 минути ще имаме едно малко размишление. И после ще имаме упражненията. Размишлението, това е една почивка. Ще си починем. В размишленията – всичко онова, което трябва да направите през днешния

ден, ще поразмислите. И тогава ще станем.

6.05 ч сутринта – 6.15 ч сутринта

(На поляната – упражненията с музика. Хубаво слънце грее! Топло е.)

34-то неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 20.IX.1936 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1936_09_20 За Слава Божия
Съборно слово Книга: КНИГА: Да им дам живот

ЗА СЛАВА БОЖИЯ

"Това рече и подир туй казва им: Лазар, нашият приятел, заспа; но да ида да го събудя"*).

„Да ида да го събудя". Съвременните хора ще кажат, че Лазар умрял, т. е. дошъл до края на живота си, а не е заспал. Думата „край" се разбира различно. Краят показва, какво е било началото. По края се съди за началото на нещата, което показва, че между началото и края съществува известна връзка. Христос казва: „Да ида да го събудя". Защо и кога заспива човек? – Когато се умори. Значи, след всяка умора, човек търси начин да си почине. В това отношение сънят представя почивка. Като слушат да се говори за възкресението на Лазара, мнозина се запитват, какво общо има между тях и заспалия преди две хиляди години Лазар? Общото се заключава в това, че у всеки човек има по един заспал Лазар, който очаква да дойде Христос при него да го събуди. Всеки човек има и по две сестри в себе си – Марта и Мария. Казва се в Евангелието, че Исус обичал Марта, и сестра ѝ Мария, и Лазара. Марта се мълвеше и суетеше за външни работи и беше недоволна от сестра си, че не ѝ помага. Но Христос ѝ каза, че се суети за непотребни неща, а Мария избра добрата част. Значи, Марта представя физическата, материалната страна на човека, а Мария – духовната страна.

И тъй, в човека има три съзнания, т. е. три страни на съзнанието: първата е заинтересувана от физическата, от материалната страна на живота. Втората е заинтересувана от духовната страна на живота, а третата представя заспалия човек, който от нищо не се интересува. Той очаква да дойде при него Исус, да го събуди, и след това да се прояви истинският му живот. За възрастния е важно онова, в което той живее. За детето е важно, колко ще израсте. Някои деца се мерят всеки ден. Като станат сутрин, дойдат до стената, изправят се добре и турят чертичка на стената, доде достигат на височина. На другия ден пак се мерят, пак поставят чертичка на стената. Така се мерят ден след ден и се радват, когато забележат, че са израсли малко. Каква връзка съществува между височината на човека и неговия вътрешен стремеж? Между височината на човека и неговия вътрешен стремеж има известна връзка. Не е все едно, дали човек ще расте или ще остане малко дете. Човек трябва да има известна височина, от която да расте нагоре.

Животът има своя вътрешна страна, която трябва да се изучава. Съвременните хора се спират върху маловажни неща в живота, а важните

пренебрегват. Маловажните неща спъват хората, но въпреки това те се занимават с тях. Например, някои учени изучават бързината, с която се движат атомите, йоните, без да намират някакво приложение на това знание в практическия живот на човека. Всяко нещо е важно за човека дотолкова, доколкото има отношение към неговия живот. Например, вие се интересувате от един добър и от един лош човек дотолкова, доколкото те имат отношение към вас. Следователно, когато говорите добре или зле за някой човек, вие подхранвате злото и доброто, както в самия човек, така и в себе си. Същевременно, това показва, че вие обичате и добрия, и лошия човек. Иначе, не бихте говорили за тях. Тъй щото, като знаете това, не трябва да говорите за злото, за да не го подхранвате. Когато пък правите добро, или говорите добре за хората, вие подхранвате доброто в себе си. Вие трябва да знаете, че живеете в свят, дето има и добри, и лоши същества, които ви влияят. Те познават и добрите, и лошите страни на човека. Те познават неговите добродетели, но познават и неговите недостатъци, неговите слаби страни. За да познае човек своите добри и лоши страни, невидимият свят го поставя на изпит. Като дойдат на земята, хората се виждате пред изпитания, сами да се
ВИЖ - стр.187 - началото - ?!
разберат, какви добродетели и какви слабости имат. Никой не може да избегне изпитанията в живота. И светията е поставен пред изпитания. Когато Христос слезе на земята, и Той не избегна изпитанията. „Да ида да го събудя". Добре е някога да събудиш човека; добре е някога да го оставиш да спи. Като чу Исус за Лазара, рече: "Тази болест не е на смърт, но за слава Божия, да се прослави Син Божий чрез нея". Следователно, когато някой се оплаква, че има страдания, че боледува, казвам: Всичко, което става, е за слава Божия. Боли те око – за слава Божия. Боли те ухо – за слава Божия. Боли те крак – за слава Божия. Боли те корем – за слава Божия. Боли те глава – за слава Божия. Какво се разбира под думите, че всичко, което става, е все за слава Божия? – Как е възможно човек да боледува, и болестта му да бъде за слава Божия? – След всяка болест, след всяко страдание и изпитание, човек придобива известна опитност, която го повдига. Колкото по-тежка е била болестта, през която човек е минал, толкова по-силен е станал той. Колкото по-големи са били изпитанията и страданията му, толкова по-голяма сила е придобил. Големите изпитания носят големи придобивки; малките изпитания – малки придобивки. Следователно, всички болести, всички мъчнотии, изпитания и страдания, които човек преживява, без да изгуби живота си, са за слава Божия, защото носят със себе си велики опитности, велики блага и придобивки. Този закон се проверява навсякъде в природата. Дъбът, например, е станал голямо, силно дърво, защото е минал през големи бури и ветрове, през големи стихии. Малките растения и тревички са слаби, защото не са минали през големи изпитания. Природата постепенно ги излага на

големи изпитания, за да уякнат, да се калят, да станат големи, силни. Като знаете този закон, вие разбирате, че не можете да бъдете силни, щастливи, докато не минете през големи изпитания. При това, човек не може да бъде щастлив, докато всички хора не станат щастливи. Щастието е достояние на всички хора, на всички живи същества. Как ще бъдете щастливи, когато виждате на пътя си смачкан стрък, или премазано животно? Когато се стреми към щастие, едновременно с това човек трябва да се моли за щастието и на своите ближни. Това значи да обичате ближните си. Като желаете, както своето щастие, така и щастието и доброто на хората, вие изявявате любовта си към тях. Докато не обичате хората, вие не можете да бъдете добри, не можете да бъдете щастливи.

Сегашните хора обичат главно ближните си: мъжът, жената и децата си. От това зависи тяхното частично щастие. Колкото по-малко хора обичате, толкова по-малко щастие ще имате. Щастието на хората е в зависимост от любовта им. Ако обичате много хора, голямо щастие ще имате. Същият закон се отнася и до омразата. Малко мразите, малко нещастия ще ви сполетяват. Много мразите, много нещастия ще ви сполетяват. Любовта подхранва доброто у човека, а омразата – злото. Обичайте, за да се ползвате от плодовете на доброто. Пазете се от омразата, за да не изпитвате горчивите плодове на злото. При омразата вие плащате, а другите ядат и пият. Когато се натъкват на злото в света, хората казват, че това е кармата им, това е лошата им съдба, която не могат да избегнат. Какво представя кармата на човека? – Кармата е бомба, заровена в земята, която те разравят и започват да изследват. Бутнат ли я не на място, или изпуснат ли я на земята, тя веднага експлодира. Дойдете ли до някоя бомба, вие трябва да бъдете внимателни, да я заобиколите, да не я пипате. Много бомби има човек в себе си, които не трябва да пипа. Докато не ги пипа, той е добре. Пипне ли ги, кармата се проявява. И грешният, и праведният имат бомби в себе си. Разликата между тях се заключава в това, че грешният постоянно пипа своите бомби, а праведният ги заобикаля.

Сега, за да се справите с кармата си, вие трябва да желаете доброто, щастието на всички хора. По този начин вие повдигате себе си, а същевременно помагате на ближните си, както и на цялото човечество. Това значи да изпълни човек волята Божия. Следователно, когато някой прави добро на своя ближен, той има предвид да изпълни волята Божия. Щом изпълни волята Божия, и той се радва, и ближният му се радва. Когато изпълнява волята Божия, човек е радостен и доволен от себе си. Престане ли да изпълнява волята Божия, и радостта му изчезва. Тъй щото, когато говориш нещо на човека, говори му това, което е във връзка с волята Божия. Дали му говориш добре или зле, щом е в съгласие с волята Божия, то е на място. Волята Божия се заключава във всяко нещо, което дава подтик на човека, което повдига и осмисля неговия живот.

Ако искате да прогресирате, изпълнявайте волята Божия, а не своята воля. Който мисли само за себе си, той не може да прогресира. Истинският прогрес на човека се обуславя от любовта му към всички хора, към всички живи същества. Любовта на човека към себе си е най-малката любов. Любовта на човека към Бога е най-голямата любов, която осмисля живота. Човек се движи между тези два полюса на любовта. Той започва от себе си, върви към ближния си, докато един ден достигне до Бога. Който иска да бъде силен, щастлив, той трябва да обича Бога. Който иска да се освободи от нещастията, той трябва да обича себе си. Само онзи може да обича себе си, който се отличава с голяма разумност. Като не разбират смисъла на живота, някои казват, че обичат само себе си – никой друг не ги интересува и за никого не искат да знаят. Да се говори така, това значи да не разбира човек, какво представя самотията. Страшно нещо е самотията! Тя представя затвор, в който не прониква никакъв светлинен лъч. Няма по-голямо нещастие за човека от самотията: да живее сам, без хора около себе си, да не чуе две думи от своя ближен, да няма с кого две думи да сподели. Уединен, усамотен, отдалечен от хората, това е криво разбрана самотия. Да се усамоти, да се отдалечи човек от хората, това значи да се откаже от злото в тях и да заживее с доброто, с тяхната любов. Това значи да се свърже човек с Бога. А тъй, да се отдалечи от хората, изобщо, това подразбира да остане той с едно голо съзнание. Каква по-голяма сиромашия от тази? В самотията няма никакво повдигане. В свързването с Бога е смисълът на живота. В изпълнение на Божията воля е силата на човека.
И тъй, избягвайте самотията за себе си, избягвайте и самотни хора. Самотен човек е онзи, който е осъден на смърт. В него няма никакво растене, никакъв прогрес. В преносен смисъл, самотен човек е старата баба или старият дядо, които мислят само за себе си. Обаче, ако те имат красива дъщеря, или млад, левент син, те не са самотни. Всеки ги посещава, всеки търси тяхното приятелство. Те стават ценни, както за себе си, така и за своите ближни. Защо хората се женят? – За да имат красиви дъщери и синове, да ги уважават и почитат. Значи, старите трябва да се женят, а младите – да им помагат. Докато е млад, човек не трябва да се жени, но да работи и да помага на старите. Щом остарее, тогава да се жени. С други думи казано: Докато е сит, човек не трябва да яде, да не преяжда. Тогава той е млад и може да работи. Като огладнее, той става стар и отново трябва да яде, за да се насити, да се подмлади. Младият е сит; той трябва да работи. Старият е гладен; той трябва да яде, но да не преяжда, и да е доволен от храната си.
„Да ида да го събудя". Христос трябва да дойде на земята да събуди заспалия Лазар у хората. Те спят сега и казват, че све-тът е лош. Светът не е лош, но той трябва да заспи и да чака Господ да го събуди. Щом Господ го събуди, ще му каже: Хайде, иди сега у дома си. Новото събуждане на света

подразбира новото възпитание. Имате едно желание, което не можете да постигнете. Благодарете на Бога, че не сте го постигнали. Оженили сте се – благодарете за това. Не можете да се ожените – пак благодарете. Осиромашали сте – благодарете на Бога. Разбогатели сте – пак благодарете. Благодарете за всичко, което става около вас и с вас. В това се заключава новото възпитание. Благодарете и за злото, и за доброто. Като благодарите за злото, Бог ще го превърне на добро. Като благодарите за доброто, ще вкусите от неговите плодове. Докато избягвате злото, вие сте на крив път и сами създавате нещастията си. Ако искате да се справите със злото, не бягайте от него, но благодарете на Бога, че ви е посетило. Щом благодарите за злото, Бог веднага ще го превърне на добро. За всичко благодарете, но не външно, а вътрешно. Когато човек дойде до положение да благодари за всичко, което преживява, това показва, че той е събуден. Всяка благодарност, отправена към Бога, е свързване с Него. Щом се свържете с Бога, Той веднага ви се притича на помощ. Ако ви е сполетяло някакво зло, Той го превръща на добро. Без благодарност към Бога вие не можете да Му обърнете внимание, нищо не можете да придобиете.
„Да ида да го събудя". – Защо е заспал Лазар? – За слава Божия. Родил се е някой човек – за слава Божия. Умрял е някой – пак за слава Божия. Всичко е ставало и става за слава Божия, но не по буква, а по смисъл. Хората се раждат и умират все за слава Божия. Смъртта е минаване от едно състояние в друго, от един свят в друг. Едни хора минават от смърт в живот, а други – от живот в смърт. И които умират, и които оживяват, всичко става за слава Божия. Като мислите така, вие лесно ще разрешите противоречията си, лесно ще се справите с мъчнотиите и страданията си. Не мислите ли така, вие никога няма да се освободите от мъчнотиите и страданията. Мъчнотиите могат да се премахнат, само когато се превърнат в добро. Страданията могат да се намалят и изчезнат, само когато принесат своите добри плодове. Вие трябва да бъдете учтиви, внимателни към страданията си. Ако заболеете, започнете любезно да се разговаряте с болестта си, да благодарите, че ви е посетила. Като се отнесете с нея учтиво, тя ще ви напусне. Болестите не са нищо друго, освен живи същества, които мъчат човека. Чрез болестите хората се възпитават. Когато човек се обърне към Бога, с молба да го освободи от тия същества, той получава отговор на молитвата си. Отговорът на молитвата е неговото оздравяване. Само Бог е в сила да заповядва и на добрите, и на злите същества. Чрез тях хората се изпитват и възпитават.
Срещате една млада мома, обичана от майка си, от баща си, но виждате, че тя е недоволна от положението си, иска да се ожени. Не се минава много време, тя намира един възлюбен, за когото се оженва. Тази мома се жени преждевременно. Какво става после? Оказва се, че възлюбеният ѝ е ревнив и започва да я бие, че гледала други мъже. Тя е недоволна оплаква се от него. Защо я бие той? – Защото се е оженила преждевременно. Бог не

одобрява преждевременните женитби. Щом не ги одобрява, Той оставя лошите духове да мъчат хората. Когато съзнаят погрешките си, когато съзнаят всичко, което преждевременно са направили, те се обръщат към Бога, възстановяват връзката си с Него. Това значи разрешаване, ликвидиране с кармата. Да ликвидира човек с кармата си, това подразбира да върши волята Божия. „Да ида да го събудя". Пожелайте и вие да дойде Исус при вас, да събуди вашия заспал Лазар. Когато правите добро на някого, вие събуждате този човек. Тогава ще дойде някой при вас и ще каже, както Мария каза на Исуса: „Господи, смърди вече, защото е четиридневен". И четиридневен да е, дигнете камъка на гроба му и с висок глас извикайте: Лазаре, излез вън! Щом Лазар излезе от гроба, кажете му да отиде у дома си. Правете добро на ближните си, събуждайте ги и не се колебайте.

И тъй, разумно използвайте живота, който ви е даден. – За кого? – Използвайте го за себе си, за ближните си и за Бога. Вършете волята Божия, както я разбирате с ума, със сърцето, със силата и с душата си. При това положение, каквото и да ви се случи, кажете в себе си: Всичко е за слава Божия. Докато съзнавате, че всичко, което става, е за слава Божия, работите ви ще вървят добре. Това е истинското възпитание. Това значи да събуждате великото, красивото в себе си и да вървите напред. Ще дойде някоя жена да се оплаква от мъжа си. – Това е за слава Божия. Мъж се оплаква от жена си. И това е за слава Божия. Някой боледува – за слава Божия. Някого уволнили от служба – за слава Божия. Всичко, което става в света, е все за слава Божия. Този е правият път на разсъждение. Сега пак повтарям: Ако страдате, ще знаете, че страдате за слава Божия. Недоволни сте – за слава Божия. Не се разбирате помежду си – за слава Божия. Правите добро на някого – за слава Божия. Всичко става за слава Божия. Мислете така, за да оправите работите си. Този е правилният метод за възпитание на човека. Вън от този метод всичко друго е посребряване или позлатяване. Посребреният или позлатеният предмет лесно се изтрива. Човек трябва да съзнава, че всичко е за слава Божия. Щом съзнае това, в него се събужда Божественото начало. Той излиза от гроба и се връща в своя дом. Будни бъдете и знайте, че всичко е за слава Божия.

„Да ида да събудя Лазара". На вас казвам: Оставете се в ръцете на Бога, да дойде Той при вас и, по какъвто и да е начин, да събуди вашия заспал Лазар. По какъв начин ще стане събуждането, това е Негова робота. Не давайте съвет на Бога, как да ви събужда. Както и да ви събуди, благодарете Му и кажете като Христа: „Благодаря Ти, Отче, че си ме послушал“. Каквото и да ви сполети, добро или зло, знайте, че е за слава Божия и благодарете, че Господ ви е послушал.

За слава Божия! Всичко, което става в света, е за слава Божия.

Размишление

9. Съборна беседа, държана на
20 септември, 1936 г. 5 ч. с., София – Изгрев.

---

*)Йоан 11:11

1936_09_22 Дветѣ полушария.
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот

ДВЕТЕ ПОЛУШАРИЯ

За какво трябва да се радва човек? Какъв трябва да бъде неговият стремеж? Стремежите на всички хора не са еднакви. Мла-дите се стремят към едно, възрастните – към друго, а старите – към трето. Това показва, че стремежите на хората са разнообразни. Човек трябва да обръща внимание на своя стремеж, защото той му дава подтик, импулс в живота. Какви са стремежите на другите хора, това не трябва да го интересува. Това не може да го ползува. Всяко същество трябва да изявява своя стремеж по начин, какъвто му е свойствен. – Какъв е стремежът на слънцето сутрин? – Да изгрее, да освети и стопли цялата земя. – Какъв е стремежът на посятото семе? – Да покълне и да започне да расте. В изгряването на слънцето се забелязват два важни момента: първият момент е на 22 март, когато слънцето минава в северното полушарие. Вторият момент е на 22 септември, когато слънцето минава в южното полушарие. Тези два момента са символи, които изразяват два вида течения на енергии. Енергиите, които протичат в северното полушарие, имат външен характер. Те символизират мъжа. Под думата „мъж" се разбира същество, което работи. През това време мъжът си подготвя външни условия за работа. Когато слънцето влезе в южното полушарие, което става от 22 септември нататък, хората влизат в друго течение на енергии, които съдържат в себе си мекота. Това течение символизира жената. Тогава човек може да се уедини, да се съсредоточи. От 22 март нататък в северното полушарие дните се увеличават, растат, а нощите се намаляват. Тогава има повече светлина, защото истината се изявява навън. При тази светлина човек вижда всичко и се намира пред опасността да стане недоволен от това, което има. От 22 септември нощите в северното полушарие се увеличават, а дните се намаляват. Тогава външната светлина и топлина се намаляват, а вътрешната се увеличава.
Следователно, когато светлината на мъжа се увеличава, тъмнината на жената се намалява. Когато светлината на мъжа се намалява, тъмнината на жената се увеличава. Когато жената изпадне в голяма външна тъмнина, тя трябва да прояви своята вътрешна светлина и топлина, т. е. да прояви своята доброта и своето благородство. Значи, когато нощите стават дълги, а дните къси, жената проявява своята доброта и своето благородство.

Сега, като говоря за жената, аз нямам предвид външната форма жена, каквато я виждате, но имам пред вид разумно същество, което може да роди нещо. Жена или мъж, това е същество, което ражда, както раждат земята и дърветата. Когато посадите нещо в земята, след време от нея

излиза малко растение, което се развива, става голямо дърво, способно да ражда, да дава плодове. Човек, бил той мъж или жена, трябва да мисли, да ражда такива идеи, които могат да повдигнат не само него, но и ближните му. Иначе, човек не може да оправдае своето съществуване на земята. Човек е дошъл на земята да ражда добри плодове, които се виждат в неговите сладки думи, в неговите светли мисли и възвишени чувства. Това означава човек, от когото може да се очаква нещо. Какво очаквате от едно дърво? – Плодове. Ако дървото не дава плодове, то е безпредметно за вас. Благото на човека седи в неговия език, който изказва мислите и чувствата му. Благото на дървото седи в неговите плодове. Докато дървото има листа и цветове, вие разчитате на него. Щом окапят листата му, вие не разчитате вече на него. Обаче, това е временен процес. Утре дървото ще се облече в листа и цветове, и вие ще очаквате от него нови плодове.

Човек трябва да изучава законите на светлината и топлината. Светлината се проявява чрез човешкия ум, а топлината – чрез човешкото сърце. Светлината е във връзка с мъдростта, а топлината – с любовта. Сегашните хора се страхуват да говорят за любовта. – Защо? – Защото днешното разбиране на любовта е толкова изопачено, че всеки се страхува да не бъде излъган. Когато някой говори за любов, той има предвид да вземе нещо. Например, срещате една млада, красива мома. Тя е весела, разговаря се свободно, от никого не се страхува. Щом някой момък ѝ каже, че я обича, тя веднага става мълчалива, замислена и казва: Тази работа е сериозна. Щом момъкът каже на момата, че я обича, любовта го напуща. Това значи да кажеш на човека, че го обичаш. Кажеш ли на момата, че я обичаш, тя млъква и изгубва свободата си. Тя става сериозна, започва да избягва момъка и се съмнява в любовта му. Човек обича, докато мълчи, докато не говори за любовта си. Почне ли много да говори за любовта си, той се намира в края на своята любов. Някой казва на едного: Знаеш ли, че едно време те обичах? Друг пък казва: Аз ще те обичам. Трети казва: Аз те обичам. Според мене, любовта не може да има минало и бъдеще. Тя съществува в настоящето. Това значи: любовта се проявява всеки момент.

Как можете да докажете на човека, че го обичате? Какъв е изразът на любовта? Когато сте влезли в северното полушарие, т. е. когато искате да изразите любов към мъжа, ще му дадете светлина и знание. Когато сте влезли в южното полушарие, т. е. когато искате да изразите любов към жената, ще ѝ дадете топлина, ще я поканите на угощение, ще ѝ дадете подслон. Следователно, външният начин за изразяване на любовта е чрез светлина и знание; вътрешният начин е чрез топлина и добър прием. Външният израз на любовта представя лятото на живота, когато външната светлина е голяма. Тогава дните са дълги, а нощите – къси. На тази светлина хората учат и добиват знания. Вътрешният израз на любовта

представя зимата на живота, когато всичко е покрито със сняг. Вън се чуват виелици и ветрове. Дните се скъсяват, а нощите – продължават. Тогава хората влизат в домовете си, запалват печки, отварят лампи и при тази приятна топлина и светлина започват да четат и да размишляват. Те се съсредоточват в себе си, понеже няма външна светлина, която да ги разсейва. Като им дойде някой гост, те го канят, и с него заедно започват да четат и сърдечно се разговарят.

Съвременните хора трябва да изучават двете страни на любовта – външната или мъжка, която е свързана със светлината, и вътрешната или женска, свързана с топлината. По този начин те ще разберат, защо съществуват противоречия в живота. Който иска да изучава мъдростта, да придобива светлина и знание, той трябва да търси външни благоприятни условия. Който иска да изучава любовта, да придобива топлина и мекота, той трябва да се излага на външни неблагоприятни условия, на големи бури и страдания. Който търси любовта, той трябва да има здрав гръбнак, да издържа. Мъжът е силен отвън, а жената – отвътре. Като знаете това, лесно можете да си обясните, защо хората се търсят едни други. Любовта носи топлина, а мъдростта – светлина. Който има светлина в себе си, той търси човек, у когото има топлина. И обратно: Който има топлина в себе си, той търси човек, у когото има светлина. Това е необходимо, защото светлината не може да се разбере без топлина, нито топлината – без светлина.

Хората страдат, защото искат да бъдат щастливи едновременно и отвън, и отвътре. Това е възможно само при условие земята да се осветява отвсякъде еднакво. Понеже земята е валчеста, невъзможно е и двете й половини да се осветяват едновременно. Когато на едната половина на земята е ден, на другата половина е нощ. Тази е причината за недоволството на хората. Мъжете са недоволни от положението си, искат да имат благата на жените. И жените са недоволни от положението си, искат да имат благата на мъжете. Нито едното е възможно, нито другото. – Защо? – Защото и мъжът, и жената по неправилен начин търсят онова, което им липсва. Те трябва да се въоръжат с търпение, докато земята се обърне и по естествен начин донесе онова, което им липсва. Добре е човек да лети с аероплан из пространството, да се прехвърля ту в едната ту в другата половина на земята, но днес няма условия за това. Докато дойдат тези условия, човек трябва да прилага търпението да дочака времето, когато земята се завърти около оста си и около слънцето, за да придобие това, което му е нужно. Жената трябва да отиде при мъжа – той е нейният път; мъжът пък трябва да отиде при жената. Когато слънцето отива към север, т. е. когато на северния полюс има ден, дните растат, а нощите се смаляват. Тогава трябва да се работи навън, да се сее. Когато слънцето

отива към юг, т. е. южният полюс е огрян, дните в северното полушарие се намаляват, а нощите растат. Тогава се работи отвътре; тогава плодовете се прибират. С други думи казано: Когато умът на човека се развива, има едно състояние; когато сърцето се развива, има друго състояние.
Това са знания, които трябва да приложите в живота си, ако искате да го осмислите. Когато казвам, че човек трябва да обича всички хора, аз имам предвид единството в природата. В природата съществува само една жена и един мъж. Вие виждате много мъже и жени, но всъщност те представят една жена и един мъж в много форми. Когато човек разглежда нещата по този начин, той не може да извърши никакво престъпление. Обаче, когато мъжът се хване само за едно клонче или за едно листо на дървото, наречено "единство в природата", той започва да вижда около себе си много жени. Същото може да се каже и за жената. Докато мъжът вижда много жени в света, а жената – много мъже, престъпления всякога ще съществуват. Заблуждението седи в това, че като се оглежда в огледало, човек вижда един образ и мисли, че вижда друг човек. – Не, това е той сам. Многото мъже и жени не са нищо друго, освен отражения на единствения мъж и на единствената жена, които съществуват в природата като реалност. Мъжът се оплаква от жена си, че го разлюбила. И жената се оплаква, че мъжът ѝ я разлюбил. Това е друго заблуждение. Невъзможно е човек сам себе си да разлюби. Всичко може да стане, но човек човека не може да разлюби. Да те разлюби някой, това значи да се разруши цялото Битие. Невъзможно е човек да разлюби пръста си и да почне да го реже на малки парченца. Пръстът, това си ти сам; това е част от тебе, която има право да съществува, както и ти съществуваш. И тъй, приемете новите разбирания и откажете се от ученията на падналите ангели. Те донесоха кривите учения на земята, под чието влияние хората се намират и до днес. Мъжът пази жена си да не му изневери. Жената пази мъжа си да не ѝ изневери. Бащата пази сина си, майката – дъщеря си. Как ще се пазят хората, когато спят? Предайте възлюбения си в ръцете на Господа, с молба Той да го пази и да прави с него, каквото иска. Един е Бог. На Него само можете да уповавате.

Сегашните хора страдат, защото не им се дава съответно място. Кое място търсят? Те търсят първо място. В света има само едно първо място, което принадлежи на Господа. Останалите места са за хората. Не се стремете да сядате на първо място. Който търси първо място, той ще носи големи отговорности. Никой човек, никое същество не е за първо място. Който търси първо място, той се е заблудил. Първото място е свързано с големи отговорности. Следователно, ще знаете, че закон за единство съществува навсякъде в природата: едно първо място, един мъж, една жена, един баща, една майка, едно дете – всичко в света съществува по едно, а многото са негови отражения.

Как трябва да живеят хората, за да дойдат до това единство? Много просто! Когото срещнете, ще го считате ваш ближен. И каквото прави ближният ви, ще считате, че е добро. Докато жената мисли, че мъжът ѝ може да я владее, тя е на крив път. И ако мъжът мисли същото за жена си, и той е на крив път. Това са заблуждения, от които те трябва да се освободят. Жената трябва да благодари на мъжа си, че той носи светлина. Мъжът трябва да благодари на жена си, че тя носи топлина. Какво правят съвременните мъже и жени? Когато жената получи светлина от мъжа си, който е просветен, тя започва да вижда погрешките му и го съди. Като види това, мъжът постепенно затваря ключовете на светлината, и жената остава в тъмнина. Тогава тя започва да търси мъжа си и да плаче за него. Щом го търси, тя е в тъмнина. Щом вижда погрешките му и го съди, тя е в светлина. Това са криви разбирания в живота. Когато обичате мъжа си и живеете с него, ползвайте се от светлината му и никакви бележки не му правете. Как бил облечен, къде поглеждал, какво говорил – нито дума по това. Оставете го свободно да се проявява, както знае и както разбира. Изобщо, считайте, че всичко, каквото ближният ви прави, е добро. За да постъп-вате така, от вас се иска търпение.

Какво нещо е търпението? От какво се обуславя то? За да има търпение, човек трябва да е дошъл до вътрешно разбиране на живота. Това разбиране се придобива тогава, когато във всичко и навсякъде човек вижда Бога. Той се е скрил във всички неща, но вие трябва да Го намерите. Така скрит, от никого незабелязан, Той следи хората, проверява ги, кой докъде е достигнал в областта на знанието, на любовта. Като знаете, че Бог е навсякъде, не правете разлика между хората, да считате, че едни са високо издигнати, а други – неразвити. Считайте, че и най-слабо развитите хора имат условия да растат. Те са в положението на малки деца, които могат да се развиват. Изкуство е за човека в злото да вижда доброто, в тъмнината – да вижда светлината, в смъртта – да вижда живота; в сиромашията – да живее като богат; в невежеството – да вижда смисъла на живота. Това всеки човек може да постигне. Това изисква новата култура от всички хора. Който не разбира не-щата така, той ще остане в сегашното си положение.

В света стават войни, раздори и крамоли. В който дом влезете, навсякъде недоразумения, спорове и страдания. Едни се женят, други се развеждат. Всички търсят щастие, но това щастие трае само ден и половина. Всички плачат за изгубеното щастие. Жената плаче, че мъжът ѝ не се връща в дома си. – Няма защо да плаче. След шест месеца той ще се върне, както слънцето се връща. Мъжът владее северното полушарие. И мъжът не трябва да съжалява, че жена му не се връща вкъщи. И тя ще се върне след шест месеца, както слънцето се връща от северното полушарие и отива в

южното. Жената владее южното полушарие. Когато мъжът и жената се върнат в своето полушарие, Господ ще посети дома им. Ето защо, всеки трябва да очаква времето, когато слънцето ще влезе в неговия свят и ще му донесе необходимото благо. Понякога мъжът воюва с жена си, иска да я владее. Може ли северното полушарие да владее южното? Понякога жената иска да владее мъжа. Може ли южното полушарие да владее северното? Нито северното полушарие може да владее южното, нито южното – северното. Не се стремете да се завладявате едни други. Благото иде от Бога, а не от жената или от мъжа. Всеки трябва да бъде на своето място и там да очаква благото, което му се пада. Следователно, не е въпрос за завладяване на нещата, но за тяхното разбиране. Според новото разбиране на нещата, вие трябва да знаете следното: Мъжът може да люби Бога само чрез жената. Жената може да люби Бога само чрез мъжа. Майката може да люби Бога само чрез детето. Детето може да люби Бога само чрез майката. Учителят може да люби Бога само чрез учениците. Учениците могат да любят Бога само чрез учителя. Това са отношения, закони, които никой не може да измени. Никакви педагогически правила не могат да заставят детето да люби Бога. Чрез майката, обаче, то може да люби Бога. Дете, което чрез майка си люби Бога, лесно може да се възпитава. Не може ли чрез майка си да люби Бога, това дете не се поддава на никакво възпитание. Всяко дете, което обича майка си, може да стане гениално. Не обича ли майка си, нищо не може да излезе от него. Ако не се обичате едни други, и от вас нищо не може да излезе. Който обича хората, който обича всички същества, той люби Бога, и от него човек ще излезе. Сега, желая ви да бъдете на местата си, за да получите навреме благото, което очаквате. Пригответе се за това благо, че като дойде, да го възприемете и да живеете съобразно законите на светлината и топлината.

Желая ви да се изслушвате и да се разговаряте с любов. Спазвайте законите на светлината и топлината, за да не съжалявате някога, че при най-голямото изобилие сте били в лишения, и при най-голямото благо сте били нещастни. Мъчно е да изпълни човек изискванията на любовта, но мъчните неща са красиви.
Желая ви да дойдете до новите разбирания, да си служите с езика на светлината и топлината. Когато придобиете този език, когато придобиете знанието и любовта, всички ще ви очакват с нетърпение, с думите: „Добре дошли!"
Желая ви чрез любовта да преодолеете всички мъчнотии, а чрез знанието – да махнете всички пречки.

Защо стават войни в света? Защо се явяват спорове, недоразумения и крамоли между хората? – Защото мъжът се проявява сега. Слънцето отива в северното полушарие, дето работите се уреждат. Щом пролетта похлопа

на вратата, мъжът впряга ралото и отива на нивата. Цял ден оре, разработва земята. Каква по-голяма война от тази? Всички червеи се разбягват. Мъжкият принцип продължава шест месеца и като свърши работата си, женският принцип ще дойде. Значи, царството на мъжа трае шест месеца, шест седмици, шест деня, шест часа, шест минути. Имайте търпение да дочакате това време. Шест минути представят един миг. Ако имате търпение, всичко ще се свърши в един миг. Ако нямате търпение, нещата ще продължат шест месеца.

„В Божията Любов е благото на човека".

10. Съборна беседа, държана на
22 септември, 1936 г. 5 ч. с., София. – Изгрев

----
* Йоан гл.1

1936_09_22 Двете полушария. Северното и южното полушарие
Съборна беседа КНИГА: Да им дам живот - Жануа

ДВЕТЕ ПОЛУШАРИЯ. СЕВЕРНОТО И ЮЖНОТО ПОЛУШАРИЕ

5 часа сутринта

Добрата молитва

Хвалата

Молитвата на Царството

Ще прочета първа глава от Евангелието на Иоана.

Песента: „В начало бе Словото."

За какво човек трябва да се радва? И какъв трябва да бъде човешкият стремеж? Стремежът не може да бъде всякога еднакъв. Децата се стремят за едно, а възрастните се стремят за друго. Това показва, че в стремежите не трябва да има еднообразие. Човек никога не трябва да се спира да гледа какъв е стремежът на другите хора. Той трябва да обръща внимание на стремежа, който е вътре в него, който му дава подтик. И всяко едно същество, каквото и да е то, по начина, по който то разбира нещата, трябва да изявява тоя стремеж.

Какъв трябва да бъде стремежът? Когато Слънцето е на 9-ти или на 22 март, то минава в северното полушарие, а сега Слънцето влиза в южното полушарие. Това е един символ. Значи, има две течения. Течението в северното полушарие има външен характер, то е течение на мъжете. Под думата мъж се разбира течение за работа. Това значи, че се приготвят условия за работа отвън. Когато Слънцето е на 22 септември, както сега влизаме, това е течение за жените. Следователно то носи мекота и тогава човек може да се уединява, да влиза в себе си.

От девети март дните се увеличават, а нощите се съкращават. Тогава светлина има повече, защото истината се изявява отвън. При тази светлина, ти виждаш всичко. Там има опасност да станеш недоволен от това, което имаш. В тебе се събужда недоволство, че това нямаш или онова нямаш, а хората имат това, имат онова, всичко имат. От 22 септември нощите се увеличават, а дните се съкращават. Това е пак символ на доброто. Тогава топлината се увеличава вътрешно, а не външно. Външната светлина и топлина се намаляват, а се увеличават вътрешните. Това е по отношение на тези, които живеят в северното полушарие. Онези, които живеят в южното полушарие за тях е много добре. За тях се увеличават дните, увеличава се светлината, увеличава се и топлината. Но за северняците не е така.

Сега, понякой път вие питате: „Защо е така?" Рекох, когато светлината на мъжа се увеличава, тъмнината на жената се намалява. А когато денят на мъжа се намалява, тъмнината на жената се увеличава. Какво заключение ще извадите от това? На жената трябва да стане много тъмно, за да й стане топло отвътре, да прояви своето благородство. Добрината у се явява при голямата тъмнина, когато нощите стават по-дълги и жената влиза в своя живот да живее. Жената, това означава „същество". Сега не мислете, че аз говоря за жената в тази форма, в каквато я виждате днес. Аз говоря за човека, като за същество, което може да роди нещо. Аз говоря за човека, тъй както за земята, на която можеш да посееш нещо и да излезе нещо от нея. Аз говоря за човека, тъй както за едно дърво, което може да роди плод. Сега аз не говоря за онези работи, които вие имате. Като говоря „вие", не разбирам вас, но взимам едно общо множествено число. Кои са тези „вие"? Всичките – и добри, и лоши – все са „вие".
Често ние очакваме благото от окръжаващите хора. Какво благо можеш да имаш от едно дърво? Благото от дървото ще дойде от неговия плод. Благото от човека ще дойде от какво? – От неговите сладки думи, нищо повече. Благото на човека седи в неговия език. Имаш ли добър език, ти си благ. Нямаш ли добър език, ти не си благ. Каква благост можете да намерите вие в един човек? Никаква благост не можете да намерите в човека. В човека не можете да намерите благост, както в растенията. Окапят ли, обаче, листата на растенията, нищо не можете да намерите. Този е външен закон. Самото растение знае как да превръща нещата.
Та рекох, човек трябва да изучава законите на светлината и законите на топлината. Това е един и същ закон. Законът на светлината се проявява в човешкия ум, а законът на топлината – в човешкото сърце. Това е любовта. Питам: защо понякога, като усети в себе си проява на любовта, човек се страхува? Защо човек се страхува от любовта? Днес любовта е така изопачена, че когато някой ти говори за любов, ти веднага подразбираш, че тази работа не е така, както се говори. Който ти говори за любов, той иска да вземе нещо. Вземете положението на младата мома. Преди още да се е запознала с онзи, който я обича, тя е свободна, говори с всички. Щом той й каже, че я обича, тя става вече мълчалива, замислена и казва: „Тази работа е много сериозна." Питам: защо младата мома не обича да й се говори, че я обичат? Щом един момък каже на една мома, че я обича, любовта вече се е свършила. Това значи „аз те обичам". Той ще й каже после, че тя не го е разбрала. Затова момата мълква. Любов има, докато ти не си казал, че обичаш някого и докато той е свободен пред тебе. Щом кажеш, че го обичаш, той става сериозен и започва да те избягва, да се съмнява, дали това е любов или не.
Такова е сегашното разбиране на любовта. Любовта се проявява при мълчанието. Когато мълчиш, ти обичаш. А когато много говориш, това е краят на любовта. Някой казва: „Ти не знаеш ли, че аз едно време те

обичах?" – Едно време! После той казва: „Аз ще те обичам." И най-после казва: „Аз те обичам." Щом обичаш, какво трябва да направиш? По какъв начин трябва да докажеш, че обичаш? Какъв е първият израз на любовта? Любовта има два израза. Ако се запознаеш с един мъж, как ще изразиш първата си любов? Ще му дадеш светлина и знание, това е първият израз. А пък, когато влезеш в южното полушарие, за да се изявиш на една жена, под думата жена разбирам човек, който ражда, на този човек ти ще дадеш топлина, угощение, ядене трябва да има за него. Като му кажеш, че го обичаш, трябва да го повикаш на гости, ще му предложиш една кокошка, хубаво сготвена, супа. Знаете ли как се правят супи? Не сте правили такива супи. Някои от вас знаят да правят супи от кокошка. На този човек ще му дадеш подслон и ще му укажеш всички услуги. Това е вътрешният живот. И тъй, любовта на мекото чувство у нас се изявява само тогава, когато дойде голямата тъмнина отвън, а светлината влиза вътре, в човешкото сърце. Това е зимно време, когато ние не очакваме нищо друго освен да завият виелици, бури, да дойде сняг. След това ние влизаме вкъщи, отваряме лампите, запалваме печката, отваряме книгата и започваме да четем. Ако дойде някой наш съсед, ние го приемаме вкъщи и започваме с него хубав разговор.

Сега аз искам донякъде да изнеса живота на противоречията. Понякога вие искате да изучавате мъжката страна на човека – знанието. Тогава вие сте отвън, условията са други. А когато искате да изучавате втория принцип – женския принцип на любовта, тогава отвън ще има много неблагоприятни условия. Това показва, че любовта се проявява при много неблагоприятни условия отвън. Ако ти търсиш благоприятните условия отвън, тогава ще дойде знанието, ще дойде мъдростта, но любовта я няма. Не, че я няма, но тя не се проявява. Ако пък искаш да почувстваш какво нещо е любовта, трябва да дойдат най-големите страдания, бурите, несгодите. Но това показва, че гърбът ти трябва да бъде силен.

Следователно мъжът е силен отвън, а жената е силна отвътре. Въпросът е, че ние често искаме от любовта това, с което тя не се занимава. Любовта носи топлина, а не светлина. И знанието не носи топлина, то носи светлина. Затова именно хората се търсят. Когато ти намериш светлината, ще потърсиш и топлината. С други думи казано: щом намериш знанието, ще потърсиш и любовта. И щом намериш топлината, тогава трябва да намериш и светлината. Защото топлината може да се разбере само при светлината.

Рекох, вие искате едновременно да бъдете щастливи и отвън, и отвътре. Можете [ли] да бъдете? Земята трябва едновременно да се осветява отвсякъде. Може ли изведнъж да се осветява и от двете страни? – Не може. Защо не може да се осветява едновременно и от двете страни? – Формата ѝ е такава, че каквото и да е, само половината може да се осветява. Вие сте се родили жена, а пък искате да имате благото на мъжа. И мъжът се е родил

мъж, а иска да има благото на жената. Че мъжът не търси своето благо, той търси жената. Казвате за някой мъж: „Той търси жена." Той търси това, което няма. Той го търси по един неразбран начин. Жената трябва да седи и да търпи, Земята ще се обърне и тогава това, което тя търси, ще дойде само по себе си. И мъжът трябва да седи и да търпи и тогава това, което той търси, ще дойде само по себе си. И тогава, когато един мъж търси една жена, аз нямам предвид начина, както вие ги търсите, защото това е най-кривата страна. Не е лошо да тръгнеш с един аероплан, с един вертолет. Един ден и това ще стане и това може да бъде, но при сегашните условия, понеже вие не можете да летите, вие трябва да чакате известно време, докато Земята се завърти. Щом Земята се завърти, и Слънцето ще дойде. Жената трябва да дойде при мъжа – той е нейният път, а при жената мъжът трябва да отиде. Какво ще кажете тогава ако при вас идва мъжът? Какво е състоянието в природата? Накъде отива Слънцето? – На север. Тогава дните стават дълги, а нощите къси. Тогава трябва да се работи, да се сее. Когато мъжът отива при жената, какво е положението? Или с други думи да ви кажа: когато вашият ум се развива, вие ще имате едно състояние; когато вашето сърце се развива, вие ще имате друго състояние. Сега това нещо трябва да се приложи в живота. Защото така, както човек разбира живота, той се обезсмисля. И когато аз ви казвам, че човек трябва да обича всички, аз говоря за единство в природата. Затова именно, аз казвам, че в природата има само една жена и само един мъж. Жената има безброй форми, както и мъжът има безброй форми. Вие виждате много мъже и много жени, но всъщност има само една жена и един мъж. Рекох, от това гледище, никакво престъпление не може да става в света. Престъпление става само тогава, когато този мъж се хване за едно малко клонче, за едно малко листче на това единство и започва да вижда, че имало много жени. В това седи заблуждението. Самата реалност седи в това, че като се огледа човек в огледалото и види своя образ, той мисли, че е друг някой. Не, това си ти сам. Той се заблуждава и казва: „И друг имало като мене." Сега, къде се явява заблуждението? Къде се явява ревността? Той мисли, че разлюбил жена си или че тя го разлюбила. Мъжът се оплаква, че жена му го разлюбила, а жената се оплаква, че мъжът я разлюбил. Това е заблуждение, това не може да стане. Всичко може да стане, но да те разлюби някой, това не може да стане. Да те разлюби някой, това значи да се разсипе цялото битие. Да те разлюби някой, това значи ти да разлюбиш пръста си. Може ли човек да разлюби пръста си и да почне да го кълца? Това е невъзможно, понеже и той трябва да бъде като тебе. Сега аз говоря за по-дълбоките разбирания, да напуснете всички онези учения, които падналите духове са донесли в света. Като дойдоха на Земята, те научиха хората на този живот, който сега живеят. Сега всинца вие сте още под тяхното влияние. Това не е така. Мъжът пази жена си, да не отиде подир друг мъж. Бащата пази дъщеря си, сина си. Може ли да ги

опази? Ами, като спиш, как ще го опазиш? Не, предай мъжа си в ръцете на Господа и кажи: „Господ да го пази." Като кажеш така: „Нека Господ го пази, и да прави с него каквото иска", предай го в ръцете на Бога. Защото имаме само един Бог.

Понякога вие търсите първото място в света. Защо ще го търсите? Първо място не може да има. Само едно първо място има и то е за Господа. За тебе е второто място. Не се стремете да заемате първото място, главата ви ще пати. Вие не сте за първото място. Никое същество в света не е за първото място. Това трябва да го разбирате. Казвате: „На мене се пада." От това гледище не критикувай, не съди никого, защото този човек е видял някои неща, които не е разбрал. Щом казваш някому, че и ти търсиш първото място, и двамата сте се заблудили. Дойде трети, и той иска първото място. Всички сте се заблудили. Никой не може да има първото място, защото то носи големи отговорности. В този смисъл вие казвате: „Колко хиляди майки има в света." Като мислите по този начин, вие се натъквате на противоречия. Не, в света има само една майка, която ражда нещата. Щом искаш да заемеш първото място, ще понесеш всичките отговорности.

И тогава казвате: „Как трябва да живеем сега?" – Там е голямото противоречие – как трябва да се живее. Тепърва трябва да се учите. Онзи с когото живееш, не трябва да го считаш чужд. Защо да не можете да гледате на нещата така, че всичко, каквото виждате някой да върши, да считате, че е добро? Какво ви препятства да мислите, че вашият ближен, с когото живеете, каквото прави, е добро? Този ваш ближен може да бъде мъжът ви, който носи светлина. Ако жената мисли, че мъжът й може да я завладя, тя се заблуждава. Като внесе светлина в жена си, тя започва да вижда всичките му погрешки. Той е просветен, но тя не може да вижда правилно и тогава той започва постепенно да завъртва ключовете и тя остава в тъмнина. Като не вижда вече, тя започва да търси, къде е останал нейният Стоян. Щом започва да го търси, това показва какво е отношението й към него. Щом каже, че тя не го иска повече, това показва, че светлината е дошла и тя вижда погрешките му. „Аз не го обичам." – Светлината е дошла от мъжа ти, ти виждаш неговите погрешки.

Това е криво разбиране. Според новата култура, онзи, с когото живееш и когото си избрал по любов, нищо лошо няма да виждаш в него. Няма да правиш никакви бележки на мъжа си, нито за връзката, нито за каквото и да е друго. Какво прави жената? Като види, че мъжът й излиза някъде, тя започва да му прави бележки: оправи си дрехата, връзката, изчисти си обущата, не говори много, много и т.н. Той, горкият се намира в чудо. Той погледне някъде, веднага тя му казва: „Тук да не гледаш." Влезе някъде, тя му казва: „Това да не правиш." Не, тя не трябва да му прави никакви бележки, както и да е облечен или каквото и да говори. Считайте, че всичко е на място. Кой каквото и да говори, кажете му: „Колко сладко

говориш!" Ако мъжът на някоя жена говори височко, тя не трябва да му казва, че говори грубо.
Рекох, това се отнася до разбирането на човека. Понякога аз говоря за търпението. Вие никога не можете да бъдете търпеливи, ако не разбирате това. Това е друг въпрос. Ако искаш да бъдеш търпелив, непременно трябва да имаш това дълбоко разбиране. Следователно, за да дойдете до това разбиране, вие трябва да виждате Бога навсякъде. Той се е скрил някъде и вие трябва да Го намерите. Бог изпитва моето знание, докъде съм дошъл. Мъжът може да се изпитва, и жената може да се изпитва. Като дойде една сестра, вие ще започнете да ѝ правите бележки. Вие ще започнете да изпитвате какво е нейното верую. Няма какво да питате за нейното верую. Аз зная, че от нейно гледище, нейното верую е право. „Ама, той още не се е доразвил." Не говорете за никакво развитие. Защото, като наблюдавате малките деца, които растат, вие виждате, че те са души, които се намират в процеса на своето развитие. Един ден Бог ще ги въздигне. Като ги погледнете, вие виждате доброто в себе си.
Вчера имах един пример на един отличен разговор. Най-хубавият разговор, който бях слушал досега на Изгрев, той беше вчерашният. (В смисъл на големи разправии.) Този разговор се продължи почти цял час и беше толкова приятен, толкова сладък, почти ангелски. През цялото време аз мълчах. И после, когато свършиха, аз им говорих на музикален език. Рекох им: „Много добре направихте." Рекох, изкуство е в лошото в света да виждаш доброто. Изкуство е в тъмнината да можеш да виждаш светлината. Изкуство е в сиромашията да живееш добре. Изкуство е в невежеството да намериш смисъла на живота. Изкуство е в смъртта да видиш живота. Това са неща, които всеки може да постигне. Как може? – Може и за обикновените хора. Това е новата култура, която иде сега в света. Това носи сега тя. И ако вие не можете така да разбирате нещата, ще останете в сегашното си състояние.
Сега стават войни, избивания, крамоли и недоволства. В която къща и да влезете, навсякъде ще намерите крамоли и раздори. Някъде ще намерите разводи, някъде венчавания. Търсят хората щастие, но това щастие трае само ден и половина. Мнозина се оплакват и казват: „Не се връща вече миналото време, времето на щастието." Някоя жена се оплаква от мъжа си и казва: „Не се връща моят мъж." Ти се радвай, че не се връща. Той сега не може да се върне. Но след пет – шест месеца той ще се върне, както Слънцето се връща от южното полушарие, така и той ще се върне след шесть месеца. Мъжът казва: „Жена ми не се връща." След шест месеца и тя ще се върне. Ти ще я търсиш в южното, а не в северното полушарие. Жената владее южното полушарие, а мъжът – северното. Тогава Господ им идва на гости. Господ посещава и единия, и другия. Всеки трябва да очаква своето благо, когато Слънцето влезе в неговия свят. Понякога и вие отваряте войни, искате да завладеете вашия мъж. Може ли южното

полушарие да завладее северното? Понякога мъжът отваря война, иска да завладее жена си. Северното полушарие може ли да завладее южното? Нито северното полушарие може да завладее южното, нито южното може да завладее северното. Не търсете да завладявате никого. Благото иде от Бога. Всеки трябва да бъде на своето място. Или рекох, мъжът може да види Бога само чрез жената. Мъжът може да люби Бога само чрез жената. И жената може да люби Бога само чрез мъжа. Майката може да люби Бога само чрез детето си, и детето може да [люби] Бога само чрез майка си. Учениците могат да любят Бога само чрез своя Учител. И Учителят може да люби Бога само чрез своите ученици.

Това са отношения, закони в света, които вие не можете да измените. Ако вие нямате това дълбоко разбиране за живота, каквито и да са вашите педагогически правила, те нищо не могат да ви дадат. Как ще възпитате едно дете? Как ще го накарате да люби Бога? Ако то не може чрез майка си да люби Бога, вие не можете да го възпитате. Ако едно дете може чрез майка си да види и да люби Бога, вие ще можете да го възпитате във всяко отношение. Това дете може да стане гениално, то може да стане музикант. Нищо не може да стане от дете, което не обича майка си. И на вас рекох, ако вие не се обичате едни други и от вас нищо не може да излезе. Така седи въпросът за великото възпитание. Сега аз говоря от гледището как Бог е създал света. Ако аз не обичам хората, аз не мога да позная Бога и от мене нищо няма да излезе. Ако аз обичам хората и всички същества, аз ще обичам Бога и те ще ме обичат и ще имам отношения с тях.

Сега пожелавам всеки да бъде на своето място. И благото, което вие очаквате тук, ще дойде при вас. На Земята има закон. Това благо ще дойде. Следователно пригответе се, та когато дойде това благо, да можете да го възприемете и да живеете съобразно закона на светлината и съобразно със закона на топлината. Това е любовта. Пожелавам ви, както вчера слушах този разговор, така да си говорите всички със сладки думи и да слушате другите, които си говорят така сладко. Това е моето разбиране. Така постъпвам и аз.

После гледам, че тези двамата се разговарят с още няколко души. Те имат стари разбирания за нещата. Единият от двамата беше сестра, а другият – брат. Братът казваше, че сестрата трябвало да мълчи малко, да не говори толкова. Какво имаше да се разправят. Така на дребно излезе. Все ще се вари в тенджерата, все ще се яде. На дребно или на едро, аз седя след това и си разсъждавам: хората могат и при най-великите, при най-големите блага, които Бог е дал, пак да бъдат нещастни. И при най-голямото изобилие на блага, те пак могат да бъдат нещастни. Това е вече неразбиране на нещата. Трудна работа е да разбере човек, но най-трудните неща са най-красиви.

Сега на вас ви остава новото разбиране. Друго нещо, което трябва да знаете, е че езикът на светлината ви е посетил. На всички езикът на

светлината ще бъде отличен. Тъй, както тази година крушите излязоха в изобилие и хубави, така и вие да оценявате това, което излиза от човека. Всеки от вас трябва да се стреми да даде плод и тогава именно ще дойде онова, което желаете. След като има знанието, човек е добре дошъл за всички. И като има любовта, човек е пак добре дошъл. Нека любовта у вас да преодолее всичките мъчнотии. Нека знанието, което имате, да премахне всички пречки. Това е важното.
А, сега това, което става в света, спорове, крамоли, това е защото сега се проявява мъжът в света. Затова има боеве, недоразумения и размирици. Слънцето отива към северното полушарие и тези работи ще се уредят. Казват: „Долу има войни." Че как да няма! Като дойде пролетта, мъжът впряга ралото и цялата земя обработва. Всички червеи, всички буболечици в земята ги разкашква, става цяла война. Понеже сега хората в света търсят свободата, затова се изявяват тия неща. Сега се явява мъжкият принцип в света и ще продължи шест месеца, шест седмици, шест дни, шест часа, шест минути. Имайте търпение да дочакате. Всичко шест минути ще се продължи. Казвате: „За един миг ще станат тия работи." Ако търпите, нещата ще станат за един миг. Ако не търпите, те ще станат за шест месеца.

Отче наш

Формула: В Божията Любов е благото на човека. (три пъти)

Беседа от Учителя, държана на
22 септември 1936г. София, Изгрев
(Трусовият ден.)

1936_09_23 Запалена свещ
Общия окултен клас

ЗАПАЛЕНА СВЕЩ

Добрата молитва.

„Бог е Любов.“

Каква беше темата на миналата лекция? Това е все едно да се пита, какво бе вчерашното ядене, какво ядохме. Човек се учи и все остава недоучен. Да благодари, че не се е доучил. На прост език казано: „недоучен“. Вие какво разбирате под израза: „Да се научи човек?“ Може да се научи да е много добър, може да се научи да е много лош. Това са тъй наречените недъзи. Да е човек силен да различава онова, същественото, от това, което не е реално, противоположното. И което не е реално засяга живота повидимому много повече, отколкото това, което е реално. В това, което е съществено и там има промяна, но няма изненади. Някой човек на когото си направил добро се отплаща със зло. Това се счита за изненада. Някой път ти се обхождаш много добре с някого, а пък у него се зарежда едно друго чувство. На прост език казано, не иска да знае за тебе. А пък в самата реалност отношенията са други. Там изненади няма.

Та казвам сега: В какво седи силата на човека? Силата на човека седи в ония помощници, които могат да му помагат. В какво седи в обикновения живот силата на едно дете? Силата на едно дете седи в майка му, в баща му.

Вие трябва да обръщате внимание на онова, което ви дава сила. Кое е онова, което дава сила на човека? То е неговият ум. А пък кое е онова, което дава на човека ония благородни чувства, оная доброта? То е неговото сърце. А пък другото, което дава на човека да бъде постоянен и което събира нещата, то е неговата душа. Те са три неща, върху които хората се опират. Например, ако разглеждате живота. Вземете да кажем един народ. Най-първо той се бие с друг един народ. Едно време българите казваха за турците: „Те са кучешки народ! Кучета са те!“ Когато един народ сам се раздвои и почват да се бият едни с други, откъде произтича това? И най-после има един друг закон, че човек се раздвои, дойде в раздвоение вътре в себе си и се опълчи, и воюва против себе си. Против себе си воюва някой път. Вземете един човек, който се самоубива. Как ще си обясните това? Повидимому това се виждат прости работи, но когато човек обясни тяхната същност и разбере естеството им, той ще знае как да постъпва. Например, виждате колко човек е изменчив! Когато човек е здрав има си свои разбирания. Щом се разболее, той става друг. Недоволен е като

болен, сърди се, не можеш да му угодиш. Както и да го бутнат, той вижда все опакото. Кое е онова, което го заблуждава? Някои път считаш, като че целият свят ти дължи нещо. Право е донякъде. Но и всеки един мисли, че всички му са длъжни. Тогаз кой на кого дължи. В дадения случай единият има да взема, а пък другият – да дава. Този, който има да взема има едно настроение, а пък този, който има да дава, има друго настроение. Хубаво, ще кажем ние сега, че у всички хора няма съзнание, че има у тях нещо недоразвито. Светските хора вървят по един особен път. Техният път е широк, а пък духовните хора вървят по един тесен път. В широкия път, на обикновен език казано – кола може да ходи, а пък по тесния път не може да ходи никаква кола. И после, широкият път е път на надолнище, а пък тесният път е път за нагоре. Значи различават се и по посока. В дадения случай трябва да различавате накъде се движите: нагоре или надолу. И когато човек се движи надолу, трябва да бъде много внимателен. А пък когато се качва нагоре, трябва да има голяма сила и много добри разбирания. Вие изучавайте живота. Вие обичате някой човек и не можете да си дадете отчет защо го обичате. Казан е законът „Да се обичаме!", но защо? Това остава една вътрешна тайна. Някой път казвате: „Обичат го, защото има пари, сила има и пр." Но някой път има обич такава, която не почива на нищо. Обичаш някого и не знаеш защо го обичаш. Казваш: „Обичам го този човек!" И след това се ражда една реакция вътре в човека. Казваш: „А пък защо да го обичам?" Някой път искаш да се освободиш от своята обич и казваш някой път за някого: „Аз не трябва да го обичам". Питам: Кое е онова, което те кара да го обичаш и кое е онова, което те кара да не го обичаш? Някой път гледам духовните хора, след като са ходили в онзи свят и се върнат, те са забравили – разправят за много работи, които не са така. Питам: Защо като дойде той до някое място, не ще го каже тъй както е, а ще го понагласи по своему. Много писатели са писали за онзи свят, но не е точно така! Има много неща преувеличени. То е тъй, както когато обичаш някой човек, ти го описваш такъв, какъвто не е. Казваш: „Той е човек благороден, умен, той е такъв добър и пр". Ти де си видял това? Ти си видял нещо. А пък друг дойде и казва: „Защо си се заблудил? У него няма никакво благородство". И двамата го гледат. Единият вижда благородство, а другият – не. И после друга реакция настава у вас: Някой от вас е тъй усърден тръгне, донякъде върви и после настане у него едно състояние и казва: „Защо съм бил толкова глупав!" Той намери, че това е глупаво. Сега на всинца ви трябва приложение. На човека му трябва приложение. Ако не знае как да прилага, той ще се изтощи. Кривото разбиране на света е, че вие мислите, че можете да повлияете на хората. Сам много мъчно можеш да повлияеш на човека. Привидно може, но да измениш неговото естество, то е много мъчно. Затова трябва запознаване с духовния свят. Христос каза на учениците си: „Стойте в Иерусалим, докато се облечете отгоре". Каква беше разликата у апостолите преди и след това!

Преди да дойде Духът, те бяха страхливи, ходеха с Христа и мислеха като всички други хора, че Христос ще стане цар, а пък те ще станат министри, началници и ще вземат разни служби, първи места. Първо място – то е хубаво. Умният всякога ще взема първото място. Най-способният, силният ще взема първото място, а пък слабият ще взема последното място. Защо е така? Да кажем, една малка частица ще взема последното място, а пък една голяма материална част, ще вземе първо място.

Най-първо човек, който иска да вземе едно място, трябва да знае, че има известна отговорност в това. Поревне се някому да стане учител. И учители има много в света. Или ревне се някому да говори. Иска да говори, да държи някоя реч. Има разни положения. Аз говоря за вътрешното, за психологията.

Не се спъвайте сами! Когато ви спъват хората, тая спънка е лесна. Ония спънки, които идат от хората, ти лесно можеш да се справиш с тях. Но спънката, която човек сам може да си създаде, е най-опасна. Не ставайте сам за себе си спънка. Сега тя може да е много малка спънка.

Да кажем, че вие разглеждате, де е правото учение в света. Идете в Турция. Онзи мохамеданин казва, че от мохамеданството по-добра религия няма. Идете между православните. Те ще кажат: „По-добра религия от православните няма“. Идете между католиците, будистите и пр. всички мислят в дадения случай, че са прави. А пък при това, в тая правота има известна кривота. Някой може да вярва в свети Никола, без да го е виждал. Русите, например, считаха за патрон кой светия? – Всеки един човек все си има по един светия в себе си. И най-после той сам иска да стане светия. Хубави са тия неща. Те не са лоши.

От друга страна човек трябва да се научи да изразява една истина, на прост език казано: Истината трябва да има път, по който да минава през човека. Защото ако няма тая вътрешната връзка, тогаз той е изолиран вече в света. Например такива състояния има: когато си млад, имаш съвсем други идеи. Мислиш по-иначе. Щом като остарееш, прекъснат се краката ти, почнеш да мислиш за съвсем друго. Мислиш, кой ще те гледа. И най-после, кой ще те погребе. Защо човек трябва да мисли за умиране? За умиране човек трябва да мисли така: Да знаеш, че като умреш, като напуснеш този свят, какво място ще заемеш в другия свят, дето отиваш. Ходили ли сте вие в странство да излезете вън от България и да попаднете в един град като Ню Йорк или Лондон и да нямате нито един познат? Езикът не знаеш, никой не те познава. Ти в България може да си бил пръв. Аз имам един такъв пример. В Америка отива един млад български учител, който ходил по-рано във Франция и изучил френски. Отива в Америка. Той попаднал на

една лоша болест – жълтеница. Никой не го познава. Никой не иска да му услужи. Защо? Че той трябваше да бъде умен. Най-първо трябваше да има някои препоръчителни писма, да знае! Като иде де да стъпи.

А пък сега казвате: „Човек като умре, ще си намери мястото“. Не е така. Още от България трябва да усвоиш добре английския език, ако искаш да бъдеш приет. И трябва да имаш поне един, двама, трима познати. – И на вас казвам: Вие се готвите за един нов свят, за новото, което иде. И кои са вашите познати в другия свят? Аз не казвам, че не познавате. Вие казвате: „Ние вярваме в Бога“. Но в какво седи силата на човека? Да познаваш Бога, значи да вършиш Волята Му. Не какво аз ви говоря като човек, но в дадения случай в себе си да знаеш, че когато си сам, когато се отдалечиш от хората, Бог е последният, Който остава с тебе. Има Един, Който през целия ти живот те наблюдава, и ако вършиш Неговата Воля ти Го познаваш, и гдето и да отидеш, Той ти помага. Същият закон: Който човек иска да бъде обичан, да му помага Бог, той трябва да върши Волята Божия. Писанието казва: „Всеки, който върши Волята Му, е благоугоден на Бога.“ За да бъдеш запознат с хората, пак е същият закон. Не могат да те обичат хората, ако ти не си готов да вършиш тяхната воля. Тогаз, где е противоречието? Ако всички хора биха вършили Волята Божия, не щеше да има никакво противоречие. Сега някои се спират върху въпроса, казват: „Всички хора като станат набожни, то животът ще изгуби своя смисъл“. Не зная как разбират! То е едно заблуждение. Като станели хората набожни, животът щял да изгуби смисъл! (Не е) така. Ти можеш да имаш идея за едни хубави дрехи, първокачествени обуща, дрехи, капка. И мислиш, че като облечеш тия дрехи, то всичко ще стане. Облечеш дрехите, ходиш, обръщаш се, въртиш се и виждаш, че си същият. Тия дрехи нищо не са ти придали. Това прилича на онзи, който се е облякъл в попски дрехи и казвал: „Лесна работа!“ Отива в църква между другите свещеници и не знае какво да чете. Калимавката му, расото му като техните, попщина има отвън, но не знае какво да чете. Някой път някой казва: „Да видим какво Учителят прави“. Че ако вие знаехте какво Учителят прави, то е хубаво! Вие се спирате на дрипите на Учителя, на Неговите дрехи. Това не е Учителят. Това е една външна обвивка. У един учител в пълната смисъл на думата има знание, има връзка с известно Общество на Съвършени Същества, разговаря се с тях. Той не говори за онзи свят. Казва някой: „Ти ходил ли си? Направихме един сеанс, ходихме на онзи свят“. Не! Учителят живее в онзи свят. В два свята живее. За Него нещата са естествени. За Него добрият живот е проявление на онзи свят. Всички добри хора са проявление на онзи свят, а пък всичко лошо, което се върши в този свят и в онзи свят е този свят. Лошото е този свят, а пък доброто е онзи свят. Ти си разположен, имаш мир, радост – ти си в онзи свят. А пък крайно си неразположен и готов си да се караш с целия свят – ти си в този свят. Ти

казваш: „Какъв е онзи свят?“ Всякога ще имаш мир в душата си, ще имаш знание, всички работи ще бъдат ясни. А пък този свят какво е? Ще бъдеш в постоянен спор със себе си!

Та казвам: трябва една вътрешна връзка! Трябва да имате едно разбиране. Връзката трябва да пазите. Хубави са тия състояния. Имаш временни състояния. Кои са временни състояния? Когато вземеш пари на заем, нямаш постоянен приход, но отиваш при този и му казваш: „Дай ми 100 лева на заем“. После отиваш при онзи за същото. Всеки ден ходиш да вземаш пари на заем, искаш. И после настава друго едно положение. Който те срещне ти казва: „Ти взе 100 лева. Кога ще ги върнеш?“ И в духовния живот има едно такова състояние: Вземане назаем! Казваш: „Я ми кажи нещо за Господа! Това е вземане на заем!“ Или: „Я ми кажи за онзи свят!“ Това е вземане на заем! Няма какво да ти разправям за онзи свят. Ще ти кажа: Ела сам! Ето онзи свят! Ще ти отворя. Ти ще кажеш: „Ами по-нататък?“ Върви сега догдето можеш да отидеш, разгледай и се върни! Но всичко онова, което можеш да видиш, трябва някой да ти го разясни. Защото ти всичко можеш да видиш и нищо да не разбереш. Защото, ако идеш в онзи свят и видиш неща и не ги разбереш, ти не може да се ползуваш от благата, които той има.

Та в едно отношение, не трябва да бъдете като другите хора. Човек трябва да бъде особен. Особен човек аз наричам онзи, който мисли както Господа, а пък обикновен човек е онзи, който мисли както всичките. Някой казва: „Да си поживея малко. Тъй ще мине животът“. Това е обикновеното мислене. Питам някого: „Ти след като живееш по обикновения живот, какво ще придобиеш“ Той казва: „Аз не му мисля“. Та оная вътрешна сила седи в това: Мислене, както Бог мисли! Когато човек се подчинява на закона: „Да мислиш, както Бог мисли!“ Господ да ти показва всеки ден! Бог говори на човека веднъж, два пъти, три пъти. Ако не следва човек, Бог ще се оттегли и човек ще си понесе последствията. У всинца ви има познание. Добро желание всички имате. Но има един свят, който не можете да различавате. Мнозина от вас нямате оная наука, да разпознавате присъствието на един дух, който има задни мисли. Дойде нещо и те подбужда да извършиш нещо и не знаеш дали е добър дух или лош дух. И Писанието казва: „Изпитвайте духовете, от Бога ли са или не!“ До известна степен всички сте медиуми. Какво значи медиум? Няма някой, който да не е медиум. Та казвам, има медиуми, които разпознават духовете, а пък има медиуми, които не ги разпознават. Сега ония, които описват онзи свят, ще кажат, че тези напредналите души са черни. Това е така, верно е. Едните, напредналите души се различават със светлина, а пък у другите има тъмнина. Те са концентрирани в себе си, търсят да бъдат силни, имат съвсем други стремежи, а пък другите вече са минали тая фаза. Те работят,

както Ангелите работят, служители са, изпълняват Волята Божия. Както в този свят, всеки един човек иска да бъде запознат с някой големец, това е много вярно. И в другият свят пак трябва да бъдеш запознат с някой големец. Отиваш в някое министерство, ако имаш познат някой големец, работата ти върви, а ако нямаш никакъв познат, не върви работата – започва отлагане, отлагане, да ти побелее главата.

Та сега вътрешната страна: В какво седи новото Учение? Такава е разликата. В какво седи Мойсеевото Учение? Мойсеевото Учение вървеше по закона. Строги бяха законите. Ти да си позволиш да събираш в събота малко трески – и на въжето и с камъни ще те убият. Или в събота да направиш някоя външна работа, ти си престъпил Божия Закон. Тъй разбираха! Мойсей казва: „Зъб за зъб. Ако ти извадят едното око, ти му извади другото око. Око за око. Зъб за зъб." Идва Христос и казва: „Не е така! Ако те ударят по едната страна, обърни си и другата". Трябва да се разбере какво значи това. Защо е казал Христос: „Ако те ударят по едната страна, обърни и другата?" Какво се постига с това като те ударят от двете страни? Или казва Христос: „Ако ти вземат горната дреха, дай и долната". Какво се постига с това? Сега това правило, което е казал Христос, изпитвали ли сте го? Като те ударят по едната страна, да обърнеш и другата? Кой от вас е опитвал това? Най-първо ще попиташ: „Защо ме биеш?" Христос като Го удариха, Той каза: „Защо ми удари плесница?" – Тия удари не са външни. Или нещо ти казва да направиш добро някому или да отидеш да изобличиш някого. И в целувката, и в изобличението, и в говора, и каквото и да направиш, трябва да разбираш от какъв извор идат нещата. Как трябва да го целунеш? Та навсякъде има много спорове, много недоразумения, забъркани работи, които трябва да се оправят. Между най-напредналите сестри има някои, които ще кажат: „Никой не ме обича!" Казвам ѝ: Ти се заблуждаваш? Да те обичат както ти искаш – то съвсем лошо мнение ще имат хората за тебе. Да допуснем, че този брат те хване и те целуне, онзи брат те хване и те целуне, ако свободно всички я целуват, то другите сестри ще кажат: „Съвсем е загазила тая сестра!" Ти не можеш вече да излезеш на бял свят. Ще ти кажат: „Не те ли видяхме като те целуваха?" С такива разбирания какъв успех може да има?

Или някоя сестра ми казва: „Аз не искам да се занимавам с дребнави работи. Аз искам нещо друго!" Какво иска тя? Тя казва: „Мен ми дотегна да нося тия деца в ръцете си, да ми кряскат!" – Е, какво искаш? Ако не иска малките деца, какво търси тя? Тя търси големите деца. Някое от тия деца да дойде, което да не носи тя на ръцете си. Каква разлика има между едно голямо дете и едно малко дете? Стремежът е прав. Ето в какво седи разликата: малкото дете иска да му даваш, а голямото дете като дойде при тебе, иска да ти даде. Ти казваш: „Мен ми дотегнаха малките деца. Каквото

имах, изядоха го. Да дойде едно голямо дете.“ Сега да обясна разликата. Като дойде един малък брат, той взема, а пък като дойде един голям брат, той дава. Там е разликата. Някой път когато ние искаме да дадем и някой друг взема, ние се радваме, но когато ние искаме да вземем, тогаз имаме нужда друг някой да ни даде. А пък много е лошо, когато един голям брат и той иска да вземе.

Малкият е дошъл и той току само плаче. Плаче и казва: „Какво е положението ми! Какво ще се прави?“ И плаче. Срещнеш едного – плаче. Срещнеш другиго – плаче. Питам: Защо плачеш? – „Защото положението в което се намирам е такова“. Казвам: Баща ти не е ли жив? – „Не. Умре.“ – Майка ти? – „Умре и тя!“ – Братята ти? – „И те измряха всички. Аз сам останах!“ Казвам му: Тогаз аз да те осиновя. Ама като те осиновя, ще работиш! Христос не говори за външното. Ако отвътре си ударен, това е за духовния свят, това не е за физическия свят. Това не е физически удар. Казват ти: „Ти си много лош човек“. Това е една плесница. Ти ще си обърнеш и другата страна. Ти съзнаваш, че той ти удари една плесница като ти каза, че си лош човек. Той какво иска с този удар? Ти ще признаеш, че си лош. Това значи: „Обърни си и другата страна!“. Вече две плесници имаш. Едната плесница е ударът, че ти си лош човек. А пък втората плесница е, че ти признаваш това. Какво става с това? Онзи, който те е ударил, почва да мисли. След като те е ударил, втори път като те срещне какво ще ти каже? Той ще ти каже: „Изменил си се! Много добър човек си станал!“ Това, второто, държане на този човек какво е? Първата му обхода беше: „Ти си лош!“ А пък сега казва: „Ти си много добър, изменил си се“. Първото е плесница, а пък второто е милувка. Казва той: „Иде ми да те разцелувам“.

Хубаво. Срещнеш сега един човек. По какво се познават хората? Чудни са хората! Българите имат един израз: „Чудни са хората!“ Един дойде при мен много сериозен и ми разправя: „Ние го мислехме, че е напреднал брат, а пък той не бил!“ Казах: Какво ти дава повод затова? – „Целуна една млада сестра!“ Хубаво, какво казва Писанието, Свещеното Писание? Какво се казва там? Христос казва: „Дойдох в къщата ти и не ми дадохте вода за нозете, нито ме целунахте“. А тая млада сестра отишла на гости на брата и той ѝ дал вода за краката, целунал я и пр. Где е лошото, че я целунал? Много добре направил. Че той е изпълнил Писанието, изпълнил е Закона. Работата е, че в тая целувка хората разбират нещо съвсем посторонно, което не съществува. Те вземат целувката на един вълк, който като хване една овца, целува я, но при всяка целувка той къса нещо, както и един орел. Не! Ти някой път седиш. Ти някой път не разбираш закона. Представете си, че някой, който се ръководи от Духа, дойде при тебе и не те пита дали искаш или не, и ти казва: „Духът ми каза да те целуна“. И

хване те и те целуне, искаш – не искаш. Ти го поглеждаш и той ти казва: „Духът ми каза да те целуна“. Разбира се, те са изключителни условия.

Сега аз искам да те наведа на мисълта. Има един закон: Хората, които се сближават, трябва да мислят добро един за друг, понеже при добрата мисъл, ти можеш да мислиш и да се развиваш. Ако добрите хора не мислят добре за тебе, то е вече голяма спънка: ти не можеш да мислиш вече тогаз! На едно събрание, ако имаш добри приятели, които са концентрирали своята мисъл и имат добра мисъл за тебе, те ти помагат и ти ще говориш добре, но ако те се опълчат, ти ще заекваш, не ще можеш да говориш добре.

Някой път спънката е там, че не можете да разбирате. Ти за да разбереш доброто, трябва да бъдеш между добри хора. У всички добри хора има желание да ти дадат. От добрия човек няма да искаш ти сам, но той като те види, докато му разправиш, той веднага ще ти даде. Той не мисли за последствията. Той с това се отличава. А пък правдивият човек се познава по това, че като му кажеш една работа, той ще ти каже: „Право ли е това или не?“ А пък онзи, който е чистосърдечен, каквото му кажеш, няма да изопачи думите. Даже искрен човек е онзи, който вярва. Каквото му кажеш, ще ти повярва.

Та за да разбирате, за да ви се даде онова, което вие търсите, трябва да има не един, но мнозина, които да мислят добре за тебе. Като срещнеш някой човек, който мисли добре, трябва да намериш най-малко една Божествена черта у него и да кажеш, че има нещо в него, което ти знаеш. Каквото и да ти кажат хората, ти знаеш, че в този човек има нещо добро, Божествено.

Не трябва да се спираш върху мисълта: „Мен хората не ми трябват“. Под тия думи: „Мен хората не ми трябват“ трябва да разбираш тия хора, които не разбират Волята Божия. Ония, които разбират Волята Божия, ти трябва да дружиш с тях. Те са необходими за тебе. Вие трябва да се свържете с всички хора, които изпълняват Волята Божия. Тогаз ще има друго разбиране. За тях трябва да се държите.

Да ви изясня това. Ти търсиш Христа, обичаш Христа. Но трябва да обичаш всички ония, които Христос обича. Ако ти не правиш това нещо, тогаз не разбираш. И в света законът е същият: Ако обичаш приятеля, ще обичаш жена му, децата му, приятелите му и пр. Ако не ги обичаш, това не е приятелство. Ония хора, които приятелят ви обича и ти ще ги обичаш. Сега хората са по-склонни да мразят всички ония, които приятелят им мрази. Имаш един приятел, той мрази някого и ти ще го намразиш. Този е противоположният закон. А пък истинският закон е:

Ако имаш един приятел и той обича, ти ще обичаш ония, които той обича. Ония хора, които Господ обича, и ти ще ги обичаш. И ония хора, на които Господ не намира никакъв недъг и ти няма да намираш недъг в тях. Ония, у които Господ не вижда никаква погрешка и ти няма да виждаш погрешка в тях. Има хора, на които Господ не им вменява греховете. И ти ще държиш същото поведение спрямо тях. Ще кажеш: „За този човек Господ мисли добре. И аз не мога да мисля другояче. Аз ще мисля както Господ мисли."

Казвам: Тия трябва да бъдат основните правила, без които не може да има никакъв успех. Някой ще каже: „Кой е видял Господа?" Умът, който имаш в себе си, твоят ум, показва Господа! Това, което ти мислиш, това е Господ в тебе, Който мисли. Това, което чувствуваш, това е Господ в тебе, Който чувствува. Това, което ти се мъчиш, това е Господ в тебе, който иска да ти покаже. Това, което постоянно те подбужда да направиш добро, това е Господ. И Той ти казва, че това, което мислиш, не е право. Казва ти: „Хубава е мисълта ти, но не е права." И тогаз ти показва начин, по който да изправиш мисълта си. Обидиш някого. Дойде Господ и ти казва: „Иди да се извиниш!". Извиниш се и стане ти приятно в душата. Някой път се опълчваш и казваш: „Как ще се извиня?" Това е човешкото, това е дяволът в човека. Трябва да различавате. Човек трябва да има готовност да изпълни ония подтици на Господа в света. Господ е Единственият в света, Който ни изпитва. Той всякога вижда, понеже Той знае, че твоята погрешка един ден, Той ще я плаща. Защо Господ не иска хората да грешат? – Защото хората като правят грехове, Бог един ден ще ги вземе върху себе си и ще ги плаща. Господ се интересува. Казано е: „Христос понесе греховете на света". Интересува се Господ. Той казва: „Като правите грехове няма да ги плащате вие, но аз ще ги плащам". Не трябва да товарим Господа с нашите грехове. Това е Любовта към Бога? А пък като товариш Господа с твоите грехове, ти не Го обичаш. Като не го товариш, това е Любовта към Бога! Като ви обичам, няма да ви товаря с моите грехове. Вие можете да товарите когото и да е с вашите грехове. Та казвам: Не товарете Господа с греховете си? Направиш един грях, ще отидеш да се изповядаш на Господа да ти прости. Някой път правиш погрешки и не знаеш, че си ги направил и казваш: „Какво съм направил?" Та най-доброто Същество в света, ти си Го натоварил с грехове. Не е хубаво! Не Го товарете!

Та сега за обходата: Не товарете Господа! Извършвайте Неговата Воля. Обичай Господа с ума си, със сърцето си, с душата си и с всичката си сила. Той е пътят, към който трябва да се стремите. Всички трябва да се подвизавате. Човек, който не обича другите, не може да види Бога. Най-първо ти ще започнеш. Ти в света сам по себе си Бога не можеш да Го видиш. И кога Христос видя Бога? Ако аз река да ви обясня някои работи,

вие криво ще ме разберете. Христос позна Бога, когато дойде да вземе греховете на хората и да извърши Неговата Воля. Когато пое греховете, Той каза: „Сега познах, че всичко от Тебе ми е дадено“. Ако ти не си готов да вземеш върху себе си, да изпълниш Волята Божия, ти не можеш да Го познаеш. Казва се: „Това е Живот вечен да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.“ Ти казваш: „Аз познах Господа“. Не, ти трябва да извършиш нещо. И като разрешиш най-големите противоречия, които съществуват в света, тогаз ще дойде онзи Божествен Дух и ще кажеш тогаз: „Сега познавам, че всичко ми е дадено от Тебе“. И тогаз ще се изяви Божията Любов. Казва Христос: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих“. Как ще любите Господа сега? Как търсите Господа? И как ще Го намерите? Как ще любите Бога? Като възлюбите вашите паднали братя! Това е сега! Да живеете всички по този закон! Да знаеш как да любиш един паднал брат. Тая работа вие я знаете. Онзи брат, който дойде от Швейцария каза: „За пръв път аз почувствувах една Любов, която не съм я чувствувал досега. Нещо съвсем друго! Това не прилича нито на любовта към една жена, нито на любовта към един мъж, нито към един приятел, но нещо особено, което разрешава въпросите. Готов е човекът на всички жертви тогаз! Сега познавам в какво седи Любовта! Досега съм говорил за Любовта, но сега почувствувах, сега разбрах какво нещо е тая Любов, за която се говори.“

Любовта, която разрешава всички противоречия вътре в самия тебе, то е Божествената Любов. Няма по-хубаво нещо от това! Човек тогаз е вече свободен! И само тогаз можеш да почувствуваш оная радост и нищо в света не е в състояние да ти даде такава радост, както тая Любов! Тя като дойде, ти не си вече сиромах. И когато тая Любов се яви в човека, хората са готови за тебе; дето и да отидеш, имаш отворени врата. Ако вие добиете тая Любов, то въпросът е разрешен. Няма да има никакъв спор. Дето и да отидеш, ти вече си един човек, който носиш вече едно голямо благо, и всеки гледа да влезеш в къщата му, да те приеме!

Желая вие всинца да бъдете носители на тая Любов! И някъде, като ви попитат: „Какво е вашето Учение?“, вие ще им кажете: „Нашето Учение е Учение, което разрешава всички противоречия в света и накарва хората да живеят братски, без закон“. Тогаз, онзи, който е опитал Божията Любов, няма да се спре на това.

Някой казва: „Аз вярвам!“ Аз съм опитал мнозина. Някой казва: „Аз вярвам в Бога“. Казвам му: „Че, ако ти имаш тая вяра за която аз ти говоря, ти няма да имаш тия противоречия, които имаш“. Някоя казва: „Вяра имам, но мъж ми ме остави“. Тя казва „Имам Любов“. Че ако ти имаше Любов, той не би бягал от тебе.

Станете проводници! Трябва да имате едно състояние, в което Господ трябва да дойде да живее! Трябва да живее Господ във вас! Като дойде Господ да живее, вече е друго. Не може да каже един: „В мен живее Господ, а в тебе не живее“. Онзи, в когото Бог е жив, той е запалена свещ, той нищо не говори, но запалената свещ говори. Онзи, в когото Бог не живее и той е свещ, само че свещта не е запалена. И той кряска само: „Не бутайте свещта ми!“ А пък онзи със запалената свещ казва: „Вземете свещта ми! Вземи я братко и я носи, дето искаш. Вземи я, помогни си!“ А пък другият казва: „Не бутайте свещта ми!“ Та запалената свещ никога не се опетнява, а пък незапалената можеш да я повредиш.

Аз ви говоря за новото запалване. Може би вашите свещи са запалени, но има кадеж, дим има, като попските свещи. Аз не говоря за тях. Още не сте запалени така! Божествената свещ е без пушек и като гори, тя гори без да изгаря.

Казвам: Стремете се! Господ много пъти идва, но като дойде във вас като не сте готови, вие почвате да се топите и почвате да плачете и Той се оттегля. Трябва съзнанието ви да бъде будно, че като дойде да се прояви Неговата Любов, да тръгнете с Него заедно да работите. Като дойде Господ във вас, вие приличате на благонравните, възпитани моми. Като дойде нейният възлюблен, тя казва: „Чакай да питам баща си и майка си, какво ще кажат“. И като ги пита, те казват: „Остави го, той не е за тебе“. Тя се разколебава. И Той се оттегля. И като дойде Господ във вас сега, вие питате другите: „Да тръгна ли с Него или не?“ И вие се разколебавате. Най-първо вие Го обиквате и после казвате: „Баща ми, майка ми, не ми позволяват. Не мога да тръгна с Тебе“.

И досега колкото пъти е идвал Господ, вие сте се отказвали. Казвате: „Да си поживеем още малко в този свят, да поизрастнем“. И ако и този път не тръгнете, ще се намерите извън училището!

Казва Писанието: Господ казва: „Търсете Ме, докато съм близо“.

Сега не вземайте това в смисъл, че искам да ви кажа, че ще отидете в ада. Не! Ето какво аз разбирам, не да ви заплашвам, но ето каква е правата мисъл: Може да има условия – дошъл е тренът. Вие трябва да бъдете навреме. Преди да е ударил последния звънец, вие трябва да се качите на трена и ще седнете. Ако чакате да ви вземат и да ви турят в трена вътре, тренът ще си замине и вие ще останете на гарата.

Та казвам: Последният трен сега е, който иде! И ако вие не се качите на

него, ще останете на гарата.

Аз имам желание, моето желание е да не останете на гарата. Качете се вътре и седнете, и ще отидете на своето местоназначение.

Сега има нещо, което не съм го казал, но следующия път ще го кажа, като му дойде времето.

Отче наш.

6 ч. 10 м.

Гимнастически упражнения.

Небето ясно. Времето тихо и топло.

XVII година.
1 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 23 септември 1936 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1936_09_25 Разумните същества
лекция пред специалния клас

РАЗУМНИТЕ СЪЩЕСТВА

„Отче наш“
Чете се темата „Отличителните черти на правите и кривите линии“.

Каква зависимост има между една точка, една права и една крива линия? Правата линия е една възможност на точката да се прояви, а кривата линия е една възможност на правата да се прояви. Защото, ако не съществува кривата линия, правата не може да се прояви. Разбира се, в съвременната математика нямат тия разбирания; точката, правата и кривата линия се употребяват в друг смисъл. Но туй се съдържа в самата идея: когато се говори за точка, за права, за крива и когато се развива човешкият ум, тогава изпъква туй, което Природата е съградила. Много неща има, които хората не подозират. Например, вземете как е в науката. Ние говорим, че по-голямо число от единицата няма, а в аритметиката считат, че 2 е по-голямо от 1. С какво се отличава 2 от 1? – Че 2 е два пъти по-голямо от 1. По какво се отличава 3? – Че е три пъти по-голямо от 1. Идваме до 9, което е девет пъти по-голямо от единицата. Но това са човешки определения. В какво се отличава всяко следващо число във възходяща или в низходяща степен? Какво е свойството на 3? – Че е три пъти по-малко от единицата. Това е така в идейното.

Много работи има, на които човек не знае произхода. Човек не знае произхода на смеха. Например, при една сериозна мисъл ти не можеш да се смееш. Може да се смееш там, дето има много силен контраст. Например, срещаш един човек, който си е облякъл палтото наопаки – веднага започваш да се смееш. Защо? Защото този мисли, че се е облякъл много хубаво. Смехът подразбира, че една идея не изявява своята форма. Когато хората се смеят повече, ти си обърнал наопаки идеята или мисълта, или чувствата, а мислиш, че са прави.

Вземете скръбта. Какво е свойството на скръбта, от какво произтича тя? Там, дето има една загуба, винаги има една скръб. Щом има една органическа загуба, имаш скръб. Скръбта е израз на нещо, което си изгубил. Казвам: ако хората можеха да разсъждават правилно, щяха да видят от какво произтича скръбта. Скръбта се различава по степен: ако загубата е голяма, и скръбта е голяма. В какво седи голямата скръб? Когато нещо ценно е загубено, тогава скръбта е голяма. Най-първо, да кажем, умре баща ти или майка ти, или някой твой приятел – ти скърбиш. Но когато умре баща ти, скръбта се различава; когато умре майка ти, скръбта

се различава.

После, вземете една обидна дума; по какво се отличава тя? Обиждането от какво произтича? Казваш: „Аз съм обиден“. Каква е вътрешната идея на обидата? Човек трябва да разглежда човешкия език и психофизиологическите процеси, които протичат. Например ти кажеш една обидна дума на човека и той се обиди. Кажеш на един свой приятел: „Ти си невежа“ и той веднага, като чуе тази дума, се обижда. Заражда се една малка обида; къде именно, на кое място? Как е схванал той думата „невежа“? Какво означава невежа? – Човек, който не знае. И тогава, за да не се докачиш, той казва: „Ти си невежа, от науката нищо не разбираш“. И това е вярно – от живота много малко разбира. Ти не си в състояние да пожертваш всичко, което имаш, пък аз не съм в състояние да обясня всичко, което има в науката. Ако някой се докачи, че не е набожен, той всичко може ли да обясни? В дадения случай питам: един милиард килограма вино колко души могат да го носят? Трябва доста дълго време да смяташ.

Сегашните учени хора искат да намерят произхода на Живота. Според теорията на Дарвин от малките животинки са се развили големите и тогава следва положението, че човек е произлязъл от маймуната. Защо е обидно да кажеш на един човек, че е маймуна или че е произлязъл от маймуна? Турците казват „маймун сурат“; маймунският образ в какво седи? Това е идеята за животно. Всяко животно има противоположно качество, което човек не иска да му се припише. Коя е отличителната черта на маймуната? Подражанието. При това, в нея конкретният ум е развит, но тя няма разсъждение. Когато се говори общо за типовете, какво ще разберете? В някои отношения маймуната има добри черти – тя не е месоядна. Маймуните ядат ли месо, какво говори естествената наука? Ядат само насекоми. Например маймуните убиват ли някое животно, за да го изядат, както тигъра, лъва, вълка? Последните хванат животното, разкъсат го, изяждат го. При какви условия вълкът се е научил да яде месо? При какви условия животните са станали месоядни? Било е време, когато те не са разкъсвали другите; после се научили на това. Всичките неща са придобити отпосле.

Кога се е научил човек да пооткрадва? Например кражбата у децата произхожда много естествено: иска им се да откраднат орехи, ябълки, круши. Тия плодове едно време са били свободни и децата като малки маймунчета са се качвали на това дърво, на онова – нямало кой да им забранява. Сега малкото маймунче е станало човек и влиза в един свят, дето градината е заградена, има пазач. То, според идеята, която има, взема, но го считат за престъпник.

Това може да се определи. Кога у хищниците, които съществуват, се е явил този характер да убиват другите? Сега, това е въпросът за злото. Много пъти са питали за произхода на злото в света. И там си има теории. Вземете един човек: когато го ухапе нещо, какво движение прави най-първо? Когато е ухапан или когато има някаква неприятност, прави едно естествено движение, като че отхвърля. Ако турите огън на дланта на човека, той веднага ще изхвърли огъня навън.

Та казвам: при сегашния живот трябва да се проучват състоянията и техния произход. Да кажем, една мисъл минава през ума ви, вие не знаете нейния произход. Мислите могат да бъдат приятни, могат да бъдат неприятни; могат да бъдат успокоителни и могат да произвеждат безпокойство; могат да произвеждат не онова, което вие желаете. Иска се голямо разсъждение. Да допуснем, че ви обиждат отвън; при обикновено състояние, щом ви обиди някой, веднага трябва да се изправите. Туй съществува и в животните, и те имат обида. Когато се срещнат две животни, веднага се поглеждат – в тях има известни правила: едното трябва да отстъпи. Тогава започва борбата. При тях слабите винаги трябва да отстъпят. Тогава каква е философията? Ако слабият отстъпи, има ли някакво прегрешение? Умният трябва да отстъпи, понеже, ако не отстъпи, може да изгуби много. Но ако силният отстъпи, какво показва това, какво има в силния? В него има съзнание. Вземете тигъра: нахвърля се на едно животно, нахвърля се на един човек, нахвърля се на един слон, на какво и да е животно се нахвърля. Но щом види една кобра, трепери. Тя не е по-силна от тигъра, но той съзнава, понеже е ял попарата на кобрата, че като го клъвне, за една минута се свършва с него.

Та казвам: сегашният начин, по който се развиват учените и културните хора, е добър – те вървят по един много добър път. Да кажем, в медицината се изучава анатомия. Вие в гимназията сте изучавали малко анатомия; какво представлява анатомията, на какво да я уподобим? Тя изучава архитектурата на организма – как е построен, как са построени костите, как е съградено тялото. При това може да изучавате самите кости от какво са създадени архитектурно. После дойдете и изучавате физиологията. Каква е разликата между анатомията и физиологията? Във физиологията се изучават живите функции на тялото. Да кажем, дойдете и изучавате биологията; какво трябва да имате предвид при изучаването на биологията? Или изучавате геология; нея на какво може да я уподобим? За някого казват: „Той е географ“. Какво представлява географията? Географията изучава Земята – как е разпределена, на кое място се намират разните държави: Германия, Япония или Америка, или Азия. Въобще, тя е едно описание на Земята. И в бъдеще има още да изучаваме, сега сме в

началото – ще имаме още други разпределения, още пространство... После дойдете до астрологията; какво представлява тя? Или вземете науката френология, която още не е призната. Или хиромантията, или графологията. От почерка на един човек трябва да определиш какъв е неговият характер, какво има развито и какво ще направи в бъдеще. Вземете един графолог: по някоя буква той ще определи характера на човека. Да кажем, някой напише буквата „м"; ако първият връх на буквата е по-висок, този човек е егоист, мисли повече за себе си. Ако пък напише втората част по-висока, обратното – този мисли за ближните повече, те са първата му мисъл, а после мисли за себе си. Сега, графолозите откъде са дошли до тези заключения, че единият се показва по-горделив, а другият е по-смирен?

Питам сега каква е разликата, ако повдигаш себе си и ако повдигаш ближния? Когато повдигаш някого, ти работиш, нали така? Най-първо, за да може човек да работи, трябва да повдигне себе си. В повдигането философия има. Не е лошо да се вдигаш. Много се надигаш, ако вършиш някоя голяма работа, но ще дойде време да си починеш. Ако повдигаш себе си, как ще си починеш? Ако искаш да си починеш, не трябва да се повдигаш. За да си почине десният крак, ще повдигнеш левия. Ако не повдигнеш единия и другия крак, ти няма да можеш да вървиш. Ако не мислиш и за твоите ближни, ти няма да можеш да си починеш. Казвам: има една философия, която разрешава нещата. Повдигането нищо не значи; че някой е горделив, туй нищо не означава. Де е грехът на горделивия? Грехът, погрешката е там, че той мисли, че всичко може да направи. Питам: ако го поставя с един крак, с една ръка, какво може да направи, как ще се премести с един крак и с една ръка? Той може с един крак да ходи, ако има две ръце. Но представи си, че имаш един крак и нямаш ръце; какво ще правиш? Ще седиш на едно място. Ако имаш два крака, това е една възможност да се движиш. И животните, когато съзнавали тази философия, се уморили. Вземете стоножката – тя има сто крака. Или паякът; колко крака има той? Има шестоноги, има десетоноги, осмоноги. Питам кога и кой им е турил краката? Все таки, учени хора са им туряли краката.

Един ден вие, ако изследвате напредъка на науката, ако разглеждате аеропланите, железниците, ще видите какви са били опитите. Животните не са били нищо друго, освен опити, които Съществата са направили. После други Същества са ги правили и най-после дошъл Господ и Той направил последната форма на човека. Ти ще видиш, че върху всички животни Същества са работили: във вълка, в тигъра, в змията, в мухата. Това са все Същества, които са работили и по това ги различаваме. От онова, което са направили, ти ще изучаваш какви са те. Казваш: „Толкоз

му стигал умът, толкоз знаел – направил един паяк! С колко крака го направил?“ Но това е необходимо! Без един вълк не може! Много вълци са непотребни, но съвсем без вълк не може.

Та казвам: в живота всяка една мисъл, всяко едно желание, всяко едно чувство си е на място. Горделивият е на мястото си. Има един горделив, който е на място. Англичаните имат едно изречение, с което казват, че са англичани – гордеят се. Българинът може ли да бъде горделив? Англичанинът може да бъде горделив, че е англичанин. Българинът с какво ще се похвали? И българинът се хвали.

Когато вървим, трябва да извлечем полезното. И науката си има свой произход. Всичките нейни клонове, които сега се развиват, идват по едно разпореждане на Невидимия свят. Всяка наука внася нещо в Живота. Това е едно място, дето се проявяват силите на Природата. Сега имаме много по-ясна представа за строежа на човешкото тяло, отколкото някога. Това едно време са го знаели само неколцина посветени, а другите не са го знаели, другите са били деца. Туй знание сега е дадено. Дадено ви е знание и вие не знаете как да го употребите. Искате да поправите характера си и не знаете как. Вие виждате, че по някой път имате нещо опако. Например пишете тъй, както не трябва; седни и се научи да пишеш правилно. Ти ще се самовъзпиташ, когато пишеш хубаво, правилно, красиво. Или когато ходиш, не съзнаваш как ходиш; ти можеш да се самовъзпиташ: ако знаеш как да ходиш, ще придобиеш известни качества в себе си. Ако не изявиш това в себе си, не можеш да се самовъзпиташ. Сега има педагози, които искат да възпитат децата, като им казват: „Това не прави, онова не прави“. Най-първо ще научиш детето как да ходи, как да говори. Не е безразличен говорът, когато туряш прилагателни, местоимения, глаголи, съществителни, съюзи. Когато проучвам някои поети, аз разглеждам поезията по онова благородното, което тя може да внесе. Благородното иде от друго място. Ти казваш: „Е, един съюз“. Че това е много важна дума. Съюзите са първите думи, с които човек е започнал. Това е връзката. Ако съюзите не разбираш, тогава и другите части на речта ще останат неясни. Например съществителните имена са произлезли най-последни. Сега, не е въпросът за произхода, но това е така: онези, които заболяват в ума, най-първо изгубват съществителните имена; остават глаголите, после остават прилагателните, местоименията и най-после остават съюзите. Щом започне оздравяването, човек се възстановява и частите на речта по обратен ред се връщат постепенно.

Следователно в Природата има един ред, по който нещата стават. Ти не можеш да говориш, ако не туриш „Аз“. Когато станеш скръбен, не туряш „Аз“; тогава се повдига втората част на буквата „м“. Ако искаш да знаеш

дали си се научил да мислиш право, ще опиташ, като напишеш буквата „м". Например ти донякъде оправяш това лично чувство. Когато то изпъква, и другите искат и тогава иде стълкновението. Какво означава, ако пишеш и двата върха на буквата „м" равни? Липсва ти мекота – ти си от правите хора, навсякъде търсиш правото от своето гледище. Ако двата върха на „м" са приближени, ти си много тесен в своите възгледи, толкова тесен, че няма къде да живееш. Можеш да напишеш тогава „м" много разтегнато: Фигура 1. Аз бих предпочел „м" да е написано неразтегнато – такъв човек е сприхав, щом го бутнеш, веднага ще те обиди, но за работа е добър.

Не само това, но всичко, което се изучава, се отразява и върху лицето. Както мислиш, така ще бъдат създадени лицето, носът, ухото. Когато изучавате човешкото ухо, може да разгледате външната му страна – как то е направено, но може да разгледате и неговия строеж и ще видите какво ви недостига. По ухото на един човек може да познаеш колко е напреднал в музиката. Ако нямаш музикално ухо, не си музикален. Не че от ухото зависи, но по ухото може да познаеш музикалността на човека. Френолозите най-първо търсят признака на музикалността на челото. Ако ухото ти е развито, ще бъде развит и центърът на челото. Та казвам: всяка една възможност може да се развие. Ако туй, което имаш, го упражняваш, ако обичаш да свириш, да пееш, ако се интересуваш от музика, ще развиеш това чувство. Музиката пък ще предизвика да се развие друг център в теб. Ритъм не може да се прояви в човека, ако няма музикалност. Музикалността в човешкия характер създава нещо друго, а ритъмът в човека създава нещо друго. Човек, който има ритъм в живота, е разположен, оставя всяко нещо само по себе си да дойде, той разбира ритъма на нещата – не се тревожи. Също така се говори за такт в музиката. Тактът в музиката е да знаеш да разпределяш; той може да бъде бърз или бавен. Тактът минава и в живота. Например искаш една работа бързо да я свършиш; тогава каква е твоята музика? Някой път е мудна – това са класически парчета. Как се нарича темпото в музиката, когато се пее бавно, какъв е терминът? –Анданте, адажио... И без тия обяснения може. Съвременната наука и музиката вече са богати във всички области. Съвременната наука показва докъде е дошъл човек.

Има много начини за самовъзпитание. Седиш и мислиш, че много знаеш; ти увеличаваш малкото, което знаеш и тогава имаш лъжливо понятие. Когато гледаш под микроскоп, всичко е вярно, но в действителност не е така. Някой направи една погрешка и тогава заговарят личните чувства; той мисли, че знае, но щом го изкарат някъде в живота, той се чуди на погрешката си. Той има една възможност в себе си, но трябва дълго време да се упражнява. Сега, погрешката седи в това, че които влизат да се учат,

не се учат както трябва. Учат отгоре само, като една покривка – говорят за смятане. Но и в смятането има неща, които трябва да употребиш. Някой каже определено количествено число и по това се различава. Например казва: „Да имам петстотин хиляди лева!“ Друг казва: „Да имам шестстотин хиляди!“ Трети казва: „Да имам седемстотин хиляди!“, друг: „Да имам един милион!“, някой казва: „Да имам десет милиона!“ Дойде един човек и казва: „Да имам пет лева за хляб!“, друг казва: „Два лева да имам!“ Това показва състоянието на човека: всеки един човек изразява своето вътрешно състояние с някакво число – малко или голямо. Тогава вие казвате какво сте мислили: един се задоволява с един лев, друг – с два лева, трети – с три, някой не може да се задоволи с много.

Та казвам: човек най-първо трябва да разбира какво му трябва. Никога не трябва да товари своето съзнание повече, отколкото му трябва. Съзнанието може да се помрачи, ако умът или нервната система не е в състояние да изнесе едно бреме на човешкия ум. Много хора заболяват нервно, не могат да издържат енергията, която минава, не могат да издържат това напрежение, което има. Една силна мисъл има друга опасност. Туй, което поврежда човека, не е чистата мисъл. Ако прекарате една чиста мисъл през вашата нервна система, никакво заболяване няма да настъпи. Но ако мисълта ви е натоварена с известно напрежение на чувствата, тогава ще има повреждане. Много от болестите на нервната система се дължат на това, че човек е натоварен със своите чувства – става нагорещяване. Къде седи причината? Причината е много малка: в нервите, които са заболели, има едно микроскопическо повишение на температурата. Ако се отнеме от температурата, заболяването изчезва, настъпва нормално състояние. Но щом тя се повиши в тила, става заболяване. Природата е турила една естествена температура. И сега, щом дойде лекарят, той мери температурата. Каква е нормалната температура на тялото? Има си нормална температура, всяка част на тялото си има нормална температура. Предната част на челото не се нуждае от много топлина, то трябва да бъде по-студено. Ако ти си музикант или художник, или какъвто и да е, трябва да имаш в предната част на челото си една естествена температура. Пък ако влезете в обществения живот, в задната част на мозъка пак трябва да имаш топлина. Ако я нямаш, хората ще виждат в теб едно противоречие. Ако днес разгледате въпроса така, както аз представям хората, някой ще направи погрешка. Но във всички има погрешки, защото температурата на мозъка им не е такава, каквато трябва. Погрешката е там. Тогава един се смее на друг и всички се осмиват. И са прави. После се хвалят. Хубаво е и хваленето, но човека можеш да го похвалиш за онова, което заслужава. Но по-добре е да хвалиш, отколкото да укоряваш един човек. В едно отношение е по-хубаво: когато хвалиш, причиняваш полза за себе си, пък когато укоряваш, това е загуба.

Трябва да се учите да употребявате науката за повдигане на вашето съзнание. Например в човека може да се зароди амбиция. Тя не е лошо нещо, но трябва да знаеш възможността, с която можеш да работиш в даден случай. Трябва да знаеш за десет години какво можеш да постигнеш. Ако се занимаваш, за десет години сравнително много можеш да постигнеш, а ако не се занимаваш, много малко можеш да постигнеш, можеш да изгубиш. Много музиканти са изгубили, като са се пресилвали и после не могат да работят. В Природата има обратни процеси.

Та казвам: неестественото безпокойство, на което хората са подложени, ги поврежда. Например имаш едно чувство и се безпокоиш какво мислят хората за теб. Ти си студент или си ученик и се безпокоиш каква бележка ще получиш. Безпокоиш се какво място ще заемеш, колко пари ще вземаш. Хиляди неща има, които те безпокоят в даден случай. Кое е по-важното? Вие имате много повърхностно схващане за Живота, затова идат страданията. Например от Невидимия свят те пратят като музикант, за да свириш на тия хора. Ти затова си пратен, подписал си едно задължение с всички документи, имаш всичките възможности, но щом дойдеш тук, забравяш програмата и казваш: „Как така да свиря?“ Тъй, ще даваш концерти без пари! – „Как тъй без пари?“ Тъй ще постъпиш. Той казва: „Я ми докажи!“ Казвам: ще видиш, самият живот ще ти докаже. И ако не следваш програмата, която ти е дадена отгоре, ще закъсаш. Ще се върнеш и тогава ще видиш. Какво ти струва да свириш на хората? – „Как ще свиря на тия невежите хора?“ Именно защото са невежи, затова ще свириш. Ако всички знаеха като теб, нямаше нужда от музика.

Защо са музикантите? Аз вземам музиката като едно спасително средство. Може да взема и художеството – това е само за изяснение. Музиката е важна във всичките моменти, във всяко отношение, понеже в най-опасните моменти с нея можеш да се спасиш. Много музиканти не учат. Защо? Допуснали са чувства в своята музика. Музикалността не спада към Чувствения свят. Музикантите започват да мислят какво ще бъде мнението на хората. Ако си музикант, ще идеш да свириш на нивата. Вземаш цигулката, отиваш и свириш на нивата по два пъти в седмицата! Ако свириш както трябва, твоето жито ще бъде най-хубавото. Ще ви приведа примери: има стари българи, които са карали житото на нивите им да расте. Чудят се хората, наричат ги магьосници. Когато засее нивата, този човек всяка седмица ходи, обикаля нивата, връща се. После иде, пак я заобиколи и пак се върне. И виждаш такива големи класове на неговата нива! Другите казват: „И моята нива е до неговата, но няма такива класове“. Всичката тайна е, че той е свирил на своята нива.

Сега, важно е приложението. Вие имате едно чувство, което искате да развиете, например музикант сте. Ако музикантът не обикаля музиката си, не може да се развие. Другият музикант казва: „Каквото Господ даде“. Така ти ще имаш първото разочарование! Мързеливият, когато почива, казва: „Каквото Господ даде“. Какво дава Господ на мързеливите? Хубаво е това, което Господ даде, но ако ти обикаляш нивата си, Господ ще ти даде друго. Ако не я обикаляш, пак ще ти даде, но няма да бъдеш доволен от него. При това, между онзи, който обикаля нивата, и житото се образува една връзка. Ако не можеш да накараш музиката да те възлюби, музикант не можеш да станеш. Музиката трябва да те възлюби. – „Ама как ще ме възлюби музиката?“ Музиката, това са музикални Същества от другия свят и ако те не те възлюбят, музикант не можеш да бъдеш. Сега ще разбираш музика не в звуковете, но в ония Разумни същества. В тях когато се влюбиш, музикант можеш да станеш. Ще ги възлюбиш и ще ги намериш. Казва някой: „Де да ги намеря?“ Ще ги търсиш. В Божествения свят има десет видни първостепенни музиканти, в Ангелския свят има сто, а в човешкия свят има хиляда, всичко хиляда сто и десет. Ако имаш един човешки музикант, един ангелски и един Божествен музикант, те се различават – всеки е десет пъти по-силен, по-способен от другия. Те съзнават това. Когато дойдат тия трима музиканти – един Божествен, един ангелски и един човешки, те предават нещо на човека. Някой път може само един да вземе участие, някъде може и десетте да вземат участие и да предадат нещо.

Сега, тия ваши желания няма да ги разказвате! Когато човек иска да се повдигне, той трябва да обича музиката, да обича онези, които са създали музиката. Когато искате да прогресирате, трябва да се свържете с Разумните същества. Всеки един клон от науката си има свои Разумни същества, които я поддържат. Здравето се поддържа от Разумни същества, силата на човека се поддържа пак от Разумни същества, музиката се поддържа от Разумни същества. Доброто не е нещо, което принадлежи само на един човек, а се поддържа от такива Същества. Та казвам: ако сам се трудиш да бъдеш добър, това е много мъчна работа. Ако живееш между добрите, тогава ще се проявиш. Защото Доброто в дадения случай е възможност за всички постижения в света. Да бъдеш добър не е нещо механично. То е една възможност за постижение на всички блага, които искате в Живота. Туй ви давам за изяснение отчасти. Аз не искам да бъдете светии, то е голяма работа, но искам малко добри да бъдете. Това е достатъчно. Малкото добро – то има всичката сила в себе си. Всеки ден, когато станеш, ти да се радваш, че малко добър ставаш – това да съзнаваш. Ти много работи си изучил, но не си толкова добър. Като станеш и забележиш едно подобрение, да ти трепне сърцето и да се зарадваш. Радвайте се на малките придобивки, които имате. Това е път за правилно

развитие.

Това не значи да нямаш погрешки. Погрешките ще изпъдиш навън. Малката погрешка, която направиш, ти показва какво не ти достига. Когато правиш погрешки, ще имаш друго едно изяснение: тя е една проверка на онова, което не ти достига. Зарадвай се на проверката. Например учителят турил забележка на ученика. Ами той трябва да се зарадва. А сега му стане мъчно. Ако учителят не беше ти направил забележка – да те остави, да не те обиди, да не ти каже погрешката, ти няма да можеш да се изправиш. И когато излезеш във външния свят, ще направиш същата погрешка и светът ще ти направи същата бележка. Ако един учител влезе в първо, второ или трето отделение и прави работи, които децата знаят, той ще изгуби всичкото си влияние. Щом направиш една погрешка в Природата, ти губиш; щом я поправиш, ти печелиш. Така че съзнавайте: когато някой човек ви направи една забележка, кажете „благодаря“. Например един професор пише на дъската и направи една погрешка, студентът казва: „Господин професоре, имате една погрешка там“, а той казва: „Благодаря“. Че и професорът може да направи погрешка, кой няма да направи една погрешка. Вие мислите, че не правите погрешки. Великите поети и писатели колко пъти са писали и не са го харесвали и най-после, след като са писали сто пъти, написвали са нещо хубаво. Вие, след като направите сто корекции на онова, което пишете, ще направите нещо хубаво.

Задръжте мисълта: „Обичайте“. Кого? Обичайте невежия, който има възможност да се учи; обичайте слабия, който има възможност да стане силен; обичайте всички ония, които имат възможност да се повдигнат. Обичайте ги, защото това е прогресът, това е успехът. И после, радвайте се на своята съдба. Ако нямаш тази възможност, когато срещнеш един човек, дръж се малко настрана. Аз бих предпочел един огън, който сега започва да гори, отколкото онзи, който изгаря. Може да сте много голям огън, но да е останала само пепел. Обичайте огъня, а не пепелта. В човека обичайте неговата Светлина – неговия ум, когато свети. Обичайте неговата Топлина, която сега започва. Не проявявайте всичката Светлина, понеже тя е непоносима. Малката Светлина, която вашият ум сега проявява – на нея се радвайте. Най-малката Топлина, която проявява вашето сърце – на нея се радвайте, понеже това е естествен процес. Във времената, които сега ви очакват, работа има! Отсега нататък трябва да работите. Досега вие сте се заемали само за опит, за да ви приемат. Отсега ви предстои работа. Там седят всички блага, които ще дойдат в бъдеще.

„Отче наш“

1-ва лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
25 септември 1936 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
* Разумните същества
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937).
София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1936_09_27 Той създава
утринно слово

ТОЙ СЪЗДАВА

Ще прочета първа глава от „Деянията на апостолите“.
Животът е наука, която трябва да се изучава. Говорите за човешкия живот, но и него не познавате. Говорите за живота на природата, и него не знаете. Животът на природата е живот на голямо разнообразие и форми и прояви. Човешкият живот е пълен с отрицания, със скърби и радости, с тревоги и недоразумения, с доволство и недоволство. Радост и доволство се среща малко, повечето е скръб и недоволство. Много усилия са правели учените, философите и Учителите, да покажат на хората как да живеят. Мъчно е да научиш човека да живее правилно. Това е труден, отвлечен предмет. Животът не е нещо конкретно, което можеш да видиш и пипнеш. Човек очаква щастието, очаква да дойде Царството Божие на земята, иска да влезе в рая, мечтае за истинския живот. Какво ли не очаква човек? Всичко това са форми на целокупния живот.

Мнозина се запитват: „Има ли друг живот, освен тоя на земята? Ако има, какво се крие в него?“ Има друг свят, разбира се, много светове има, но това са степени на съзнанието. Спрете вниманието си върху съзнанието на мравката, на рибата, на птицата, на млекопитаещото, на човека и на ангела, да видите какво голямо разнообразие се крие в техния поглед и разбиране за живота. Сравнете чистотата на човека и на ангела, да видите какво голямо различие има между тях.

Казвам: Сега се говори за идването на Христа, т.е. за слизането Му на земята и за Неговия живот. Затова, като се казва, че Той иде на земята, всички мислят, че това ще стане както в миналото. Вие знаете как идат на земята вашите близки и как я напущат, затова мислите, че и Христос ще дойде и ще си замине като тях. Това се отнася до ония, които не са живели добре. Те носят тържествено на носилка, свещеници им пеят, речи им държат. Това е живот на аристократите. Обаче Христос не дойде, както идват обикновените хора, и няма да дойде като тях. Христос не чакаше да Го носят с носилка. Той извика учениците си, говори им и пред тях се възнесе. Днес очакват Христа, да дойде пак в плът на земята. Не е въпрос в плът ли ще дойде или като дух. Идването Му е въпрос на съзнанието. – Защо? – Защото и ония, които видяха възкресението и възнесението на Христа, пак се усъмниха. Оня, който има пробудено съзнание, никога не се съмнява. Той живее в бързите промени и от нищо не се страхува.

Какво се иска от сегашния човек? – Безстрашие. За да не се страхува, той

трябва да е запознат с вътрешната страна на живота, с промените, които стават в него. Мнозина се страхуват да не изгубят тялото си. Каквото и да правят, както и да го пазят, един ден ще го изгубят. Това е истината. Казано е: „Има тяло естествено, има и тяло духовно"! Естественото тяло се губи, а духовното остава за вечни времена. Съзнателно или несъзнателно, всички хора се стремят към съграждане на своето духовно тяло. И то е изложено на постоянни промени, но на по-малко противоречия от естественото. Както за съграждането на физичното тяло са нужни материал, средства и работници, така и за съграждането на духовното тяло са нужни материал, средства и работници. Майката и бащата са главните работници за съграждане на физичното тяло на детето. Щом излезе от утробата на майка си, то започва да работи върху себе си. – Кой е главният работник за създаване на духовното тяло, наречено неръкотворно? – Бог. Той е създал това тяло за жилище на душата. Чрез това тяло душата расте и се развива, затова трябва да ѝ съдействате. Така вие постоянно ще се изменяте и ще изучавате законите на живота. Ако не познавате тия закони, и себе си няма да познаете. – „Ще се познаем ли в другия свят?" – Ще се познаете, разбира се. Ако кучето познава господаря си, човек човека ли няма да познае? Има нещо, по което кучето познава господаря си. Следователно, колкото и да се измени човек в другия свят, все ще остане нещо, по което близките му да го познаят. И на земята хората се познават мъчно. Детето расте, става юноша, възмъжава, става възрастен човек, остарява и близките му, които не са го виждали отдавна, не могат да го познаят. Най-лесно човек се познава по гласа. Той е най-постоянен. Това е външен белег. Вътрешно човек се познава по своята мисъл, по своите чувства и постъпки. Хората не мислят, не чувстват и не постъпват еднакво. Благодарение на това, те са различават един от друг.

Помнете: Красив и разнообразен е животът. Дойдете ли до еднообразие в мислите и в чувствата на хората, вие се отегчавате от тях. Еднообразието отблъсква, а разнообразието привлича. Чувате ли често да ви казват, че трябва да се обичате, вие се отблъсквате от тия хора. „Да се обичаме, да се обичаме!" Какво означават думите „Да се обичаме"? Това значи да проявим живота и любовта в тяхното разнообразие. Животът е красив, когато е изпълнен с Любов, работа и молитва. Да се молиш, това не значи да заемеш положението на един благочестив човек. Това е тщеславие, искаш да се представиш пред хората такъв, какъвто не си. Майката ще научи детето как трябва да се моли. То, от своя страна, казва: „Майка ми ме научи да се моля". Научи ли се детето да се моли, и като порасне, като стане възрастен човек, пак ще се моли. Важно е човек да не се моли по един и същ начин. Еднообразието отегчава. Пазете се от него, за да не се отегчите и от молитвата. Човек трябва да бъде свободен във всичките си прояви. Ако някой е по-напреднал в развитието си, не трябва да се налага

на младите, да им казва какво трябва да правят и какво да не правят.

Какво ще стане, ако младият прави всичко, каквото старият прави? Младият се отличава от стария, който постоянно се оплаква, че краката му не държат, че не може да мисли и да говори свободно. Като види лицето си набръчкано и остаряло, той казва: „Всичко изгубих!“ И при това положение човек пак се надява, очаква по-добри условия в живота. Какви ще бъдат по-добрите условия за страдащия? Каквито и да бъдат условията, щом не познава Божията Любов, нищо няма да постигне. Едни си представят Бога по един начин, а други съвсем не мислят за Него, даже не си Го представят. Аз не искам да се спирам върху тоя въпрос, защото ще се яви спор между хората, кой по-добре разбира живота, кой има по-ясно прозрение за нещата. Спорът може да се разреши лесно: който разбира живота по-добре, той може да свърши много работи. Да мислиш, че разбираш живота, без да направиш нещо, това показва, че се заблуждаваш. Щом разбираш нещата, ще имаш по-големи възможности и постижения. За Бога ще говориш само след като направиш нещо за Него. Не говори за добродетелите си преди да си ги проявил. Не мисли, че си певец, докато не си пял и сам не знаеш как пееш. Преди да си нарисувал една художествена картина, не говори за художество. Не казвай, че си окултен ученик, докато не можеш да четеш по лицето, по главата и по ръката на човека. Библията счита за грях гадаенето и четенето по ръката, по лицето и черепа на човека. Ще кажете, че апостолите са говорили и предсказали много неща. Ще кажете, че Духът е говорил чрез тях. Човек трябва да знае положително дали наистина е говорил Духът чрез него. Ако Духът му е говорил, и той ще говори като него.

Как се познава кога говори Духът? Ако отидеш при болен и Духът говори чрез тебе, болният ще оздравее. Ако влезеш в един дом, дето домашните не се обичат и разбират, ти ще внесеш известно подобрение в отношенията им. Когато две деца, двама влюбени, или мъж и жена се карат за нещо, Духът не е между тях. Духът примирява хората. Той не търпи никакво недоразумение, никакъв спор. Докато хората се карат и спорят, това показва, че те водят крайно индивидуален живот. В индивидуализма всеки търси своето право. Причината за спора и недоразуменията между хората е недоимъкът. Всички спорят все за малки работи. Страданието, подозрението, съмнението, завистта се дължат на недоимък на Любов. Вложи Любов в сърцето на човека и виж какво ще стане с него. Той ще започне да учи, да работи. Той ще обикне хората и всичко отрицателно в него ще изчезне. Любовта носи новата философия на живота. – Как се лекува съмнението? – С вяра. – „Нищо не става с вяра.“ – Със сегашната човешка вяра нищо не става, но с абсолютната вяра, която Духът носи, всичко става. Без Духа няма вяра, няма виждане. Как ще

вярваш в неща, които не си видял? Ще цитирате стиха: „Блажени сте, ако не сте видели и повярвате“. Как разбирате тоя стих? Вие вярвате, например, на апостолите, защото те видяха Христа. Значи вярваш, защото имаш пред себе си една конкретна мисъл, едно конкретно съзнание. Ако никой не е видял как се е възнесъл Христос на небето, и ти не можеш да повярваш в това. Не можеш да вярваш в нещо, което не е станало. Изобщо, човек вярва в неща, които са станали и които стават.

Казвате: „Да сме живели и ние в ония времена, сами да видим с очите си възнесението на Христа!“ – Малко хора са имали тая привилегия и в ония времена. Малко хора са имали привилегията да бъдат във времето, когато Христос се е родил, и да Го видят. Колко евреи могат да се похвалят с тая привилегия? Разнесе се слух, че Исус се е родил в яслите, но колцина Го видяха? Ако и вие бяхте във времето на Христа, какви възможности щяхте да имате? Тогавашните времена бяха тъмни. Хората търсеха Бога със свещ, но не Го намериха. Сегашният век е век на зазоряване. Хората могат да намерят Бога и без свещ, но ако Го търсят. Да намериш Господа, лесно или мъчно, това е въпрос на съзнанието. Днес тая възможност е по-голяма. – „Видяхме Господа.“ – Оживяхте ли? – „Не сме оживели.“ – Щом е така не говорете неща, които не познавате. Казано е в Писанието: „Който чуе гласа на Господа, ще оживее“. Който види Господа, ще просветне. Да видиш Господа, това значи да видиш реалността на живота. Който е видял Господа, той е ликвидирал с недоволството. Ако не си Го видят и се съмняваш в Него, ти живееш в недоволството, ти си беден човек. – „Искам да стана богат.“ – С какво? – „С вяра, с любов.“ – Щом придобиеш вяра и любов, твоето недоволство изчезва. И тъй, вярата, любовта, това са добродетели, към които всеки се стреми. – Какво нещо е добродетелта? – За добродетелта може да говори само оня, който казва за себе си „аз“. Животното не може да каже „аз“. То живее в общото съзнание. Човек, обаче, се е отделил от общото и живее като отделно, самостоятелно същество. Според някои има състояние по-високо от азът. Някои го наричат безлично състояние. Да живееш в безличното състояние, това значи да включиш в себе си всички азове и да живееш вън от тях. Може ли да си представите какво състояние е това? Мислете върху безличното състояние, да разберете неговия вътрешен смисъл. – „Кое състояние е по-добро: да живееш в състоянието на аза или в безличното състояние?“ Питам: Кое е по-добре – да знаеш само една буква от азбуката или всички букви? Следователно азът е първата буква на великото Божествено знание, което в бъдеще ще ви се открие. – „Буква ли е Бог?“ – Повече от буква. – „Личност ли е Той?“ – Повече от личност. Бог е повече от всичко, което може да си представите. Сега, в каквото състояние да сте, не мислете, че сте дошли до най-високата степен на съзнанието. Че сте дошли до състоянието на аза, радвам се, но още много азове трябва да включите в съзнанието си.

И тогава, като кажеш, че обичаш ближния си, разбирам да обичаш всички, които казват „аз“, както и ония, които не могат да кажат „аз“. – „Защо трябва да обичаме всички?“ – Защото всичко живо е създадено от Бога. Срещнеш един вол, питаш го: „Отде идеш?“ Той се свива, нищо не отговаря. – „Кой те създаде?“ Пак нищо не отговаря. Тогава иде Бог и казва: „Аз го създадох“. Питаш мравката кой я създаде, защо има толкова крака, и тя нищо не знае, не може да отговори на тия въпроси. Тя знае само, че за сегашния ѝ живот са нужни повече от два крака. И в тоя случай Бог се явява и казва: „Аз създадох мравката“. Питаш животното защо ходи на четири крака. То погледне към тебе и нищо не отговаря. И ти, човекът, като се качиш на кола, на файтон или на автомобил, ходиш на четири крака. Може и на два крака да ходиш – с мотоциклет. Силата на човека не е в двата крака, но в положението, което заема по отношение на земята и на слънцето. Той е в перпендикулярно положение към земята, а животните – успоредно на нея. Главата му е свързана с центъра на слънцето. Това го отличава коренно от животните. Като знаете това, бъдете готови за оня момент, когато Духът ви посети. Духът се проявява, както изгряващото слънце. Първо то осветява високите върхове и постепенно слиза надолу, докато освети всички предмети. Няма да остане човек на земята, на когото Духът да не се изяви. Това е въпрос на времето и на съзнанието. От готовността на човека зависи кога ще го посети Духът. Ако сте готови, Духът ще ви проговори; ако не сте готови, Той само ще ви огрее и ще продължи своя път. След това ще чакате дълго време да се прояви Духът отново. Той иде периодически на земята.

Сега се обръщам към пробудените души и казвам: Не губете условията. Мнозина губят условията, защото мислят, че за да се прояви Духа, трябва да живеят изключително в духовния свят. Не, каквото и да работиш, в който свят и да си, Духът може да те посети. Важно е да дадеш път на Божественото в себе си. Може да си последен работник на нивата и Духът да те посети. Може да си цар на земята и Духът да не те посети. Какво може да очаква царят, ако осъжда десетки и стотици хора на смърт, без да е проверил тяхната вина? Царят сам трябва да се убеди във вината на престъпника и тогава да го съди. При сегашните условия на живота царят няма възможност да проверява нещата. Каквото съдът реши, царят има право да подпише или да не подпише. Това не се отнася само до царя, но до всички хора. Колко пъти на ден вие осъждате вашия ближен, без да сте проверили вината му! Някой ви каже, че еди-кой си постъпил лошо и вие повярвате и започвате да говорите по негов адрес лоши неща. Казвате: „Еди-кой си не знае да се моли“. – Вие проверихте ли това? Знаете ли коя молитва е истинска? Знаете ли кой начин на молене е прав? Някой се моли и коленичи. Друг се моли и издига ръцете си нагоре. Не е важно какво положение взимаш; важно е мисълта ти да бъде съсредоточена, да не се

раздвояваш. Някой се моли, а мисли за жена си, за децата си. Друг се моли, а мисли за обидата, която му нанесли.

Какво представя обидата? – Нечисто петно върху дрехата ти. Ако някой те обиди, не е достатъчно само да се извини, но трябва да вземе четка, чиста вода и сапун и да изчисти петното, което е направил на дрехата ти. Ще каже, че нравът му е такъв, сприхав човек е, затова те е обидил. Нравът ти не те оправдава. Ще изчистиш петното. Ти не си дошъл на земята да се цапаш, нито да цапаш другите хора. Щом се нацапаш, ще се изчистиш. Ако нацапаш ближния си, и него ще изчистиш. Като се цапа или като цапа другите, човек губи мира и разположението си. За колко време човек си запазва доброто разположение? Гневиш се, сърдиш се, обиждаш се, цапаш се – ти постоянно губиш разположението си. Наблюдавайте се, да видите колко часа през деня сте добре разположени. За да си запазите доброто разположение, вие трябва да бъдете будни, да не се прекъсва съзнанието ви. Казано е, че Бог се гневи. Обаче между гнева на Господа и на човека има голяма разлика. Човек се гневи, когато работите му не вървят добре и не са на място. Бог се гневи, когато поставя всяко нещо на място. Когато се гневи, Той работи. Казвате: „Да не се гневим“. – Не може без гняв. – „Да не се страхуваме.“ – И без страх не може. Ти се страхуваш от мечка, а в същност се страхуваш от Господа в мечката и бягаш от Него. Ако не те е страх от Бога, не би се страхувал и от мечката. Добрият човек не се страхува от мечка. В едно село имало един лош човек, името му било Иван. Един ден той отишъл в гората да сече дърва. Срещнала го една мечка. Понеже не успял да се качи на някое дърво, мечката го повалила на земята и започнала да го тъпче. Тя не го хапала, но само го търкаляла по земята, обръщала го на една и на друга страна и го натискала с лапите си. Най-после го пуснала и се скрила в гората. Едва жив, Иван се върнал у дома си тих, кротък, неузнаваем. – „Иване, какво ти се е случило?“ – запитала го жена му. – „Мачкала ли те е мечка, да знаеш какво нещо е? Мечка ме търкаля по земята, едва оживях под лапите ѝ.“ Наистина, не е лесно мечка да те търкаля и натиска. Всеки е опитал лапите ѝ. Голямата скръб, това е мечката в гората. Ако мечката само те търкаля, за да те укроти, ти си придобил нещо ценно. Ако те нарани, счупи ти кост или те ухапе, ти не си от напредналите ученици. Който е свързан с Бога, мечката само го тъпче и укротява. Който не е свързан с Бога, мечката го хапе и наранява.

И тъй, ако си свързан с Бога и постоянно го държиш в съзнанието си, и вълкът, и мечката, и тигърът ще дойдат пред нозете ти, ще те погледнат, без да ти причинят някаква пакост. Не си ли свързан с Бога, не мислиш ли за Него, те ще ти причинят голямо нещастие. Само така човек ще се освободи от скърбите и страданията, от мъчнотиите и нещастията си. Затова е нужно той да работи върху себе си. Веднъж свързан с Бога, и да

страдаш, страданията ти ще се осмислят. Да осмислиш страданието си, това значи да се развиваш правилно, да те посети Духът. Да осмислиш страданието си, това значи да очакваш пролетта с радост. Кой не знае, че след тъмната и бурна нощ небето ще се изясни и слънцето ще изгрее? Кой не знае, че след зимните снежни дни ще дойде пролетта? Всичко това ще се превърне на добро.

Питате: „Защо идат страданията?“ Много обяснения могат да се дадат за страданията, от които да се разбере, че те са необходимост за човека. Въпреки това той не трябва да потъва в тях, да изгуби всичко ценно в своя живот. И Христос е говорил за страданията, показал е на човечеството как трябва да страда. В тоя смисъл Христовото учение дойде да спаси света. Да се спаси човек, това значи да познае Бога. Само Бог може да спаси човечеството. Само оня човек може да се спаси, който познава Бога. Познаването на Бога не е еднократен процес, но многократен, т.е. непрекъснат. Той продължава през цялата вечност. Вечно ще учиш, за да познаеш величието на Бога. Това ще бъде радостта на твоята душа. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил“. В познаването Бог се изразява на всички хора по различен начин: на добрите и праведните по един начин, на разумните – по друг начин, на светиите – по трети начин. Изобщо, няма същество в света, на което Бог да не се изявява. При това Той се изявява на съществата според степента на тяхното развитие. Той гледа на тях другояче, а не както хората гледат. Казват за едного, че е глупав, за друг – че е недоразвит. Така гледате вие, но Бог вижда доброто в тях. Казвате: „Дете е това, неразумно е“. – Днес е неразумно дете, но в бъдеще ще стане гениален човек – това вижда Бог. Всичко, което Бог е направил, е добро, но малцина гледат така на нещата. – Защо? – Не виждат ясно. Какво е положението на майката, която носи детето си девет месеца в утробата си? Ще кажете, че е добро това. Носили ли сте дете в утробата си, да знаете какво представлява това? Не е лесно да носиш девет месеца дете в утробата си! Обаче, като се освободи от бременността си, майката се радва, че се е родил човек в света. Преди това тя прекарва голям страх; тя трепери да не умре детето, да не стане нещо с него. Да родиш, това е трудна работа. За да родиш една права мисъл и право чувство, трябва да минеш през големи страдания. Всеки, който страда, е бременен с някаква идея. Докато роди, човек минава през големи страдания. Някои жени раждат лесно, а други – мъчно. Някои хора мислят бързо, а други – бавно.

Един свещеник разправяше една своя интересна опитност. Случило се, че в къщата, дето живял, една жена раждала. Цели три дена се мъчила тя, докато роди. Жената викала в своята стая и свещеникът след нея. Не могъл да отиде на черква, да изпълни службата си – толкова много се измъчил.

После казваше: „Страшно нещо е раждането!“

Често и вие скърбите и се мъчите, без да знаете защо. Друг някой се мъчи, но заедно с него и вие се мъчите. Затова е казано в Писанието: „Не пожелай!“ – Защо да не пожелая? – Ако пожелаеш, ще минеш през мъчението и страданието. Докато не родиш, не можеш да се освободиш от тях. Ако не искаш да страдаш, не трябва да желаеш. Щом имаш много желания, много ще страдаш. Ще приличаш на рибата, която много ражда. С раждането човек се освобождава от желанията си, а с това и от страданията. Ето една особена философия на живота, която трябва да се изучава.

Да се върнем към въпроса за вярата като необходимост за човека. Без вяра никакво знание не се придобива. Ще вярваш, ще се мъчиш и страдаш, докато родиш една светла, възвишена идея. Обикновените хора мъчно раждат своите мисли. Обаче светиите и напредналите същества лесно ги раждат. Когато един ангел дойде между хората, в първо време той се обърква, попада на тясно. Постепенно той се оправя и ражда някаква възвишена идея. И Христос, докато се справи с хората, срещна големи мъчнотии. Той казваше: „Докога ще ви търпя?“ Често Го питаха: „Откъде идеш? Кой си ти и какво носиш?“ – Какъв може да бъде човек? – Или обикновен, или светия. Светията познава Бога и носи познаването в себе си. Казва се, че Христос се възнесъл на небето. – Всеки не може да се възнесе. Човек трябва да има търпение, да дочака времето да го осени Духът, да го облече в сила. Търпение е нужно за това! Ще чакаш и ще вярваш, докато Божественото в тебе се възнесе нагоре към небето. От това положение ти можеш да работиш в живота между хората. Казваш: „Видях Христа“. – Това не е достатъчно. – „Почувствах Духа.“ – И това не е достатъчно. Важно е да възприемеш Духа, Той да ти проговори и след това да приложиш всичко, което си чул и разбрал.

Силата на човешкия дух се крие в разбирането. Не казвам, че не разбирате, но не отлагайте нещата. Има нови неща, които трябва да се приложат без никакво отлагане. Мнозина отлагат, затова страдат. Някой казва: „Какво да правя повече? Чел съм Библията два–три пъти, няма защо повече да я чета“. Може да си я чел хиляда пъти – това нищо не значи. Така трябва да я четеш, че да напишеш прочетеното в себе си. Не е достатъчно само да отваряш и затваряш Библията, но сам трябва да станеш жива Библия.

В какво се крие силата на Христа? – В това, че Той може да нахрани хиляден народ без пет пари. Стремете се към дълбоко разбиране на нещата, за да може Бог във вас да се прояви. Съзнавайте, че Бог живее във вас, без да желаете вие де се прославите. Бог живее във всеки човек, затова

трябва да Му дадете условия да се прояви. Кажеш ли „аз“, трябва да съзнаваш, че Бог се проявява в тебе. Дали ходиш, говориш, мислиш, чувстваш, това не си ти, но Бог, който живее в тебе. Той те учи на всичко. И човек ходи, и волът ходи, но голяма е разликата между едното и другото ходене. Голяма е разликата в разбирането на човека и на животното за живота.

Ново, правилно разбиране е нужно на хората. Докато дойдете до това разбиране, ще стоите във вашия Ерусалим, ще търпите и ще чакате. Ще дойде ден, когато ще отидете на горага, където ще се възнесете и ще се облечете в мощ и сила. Само при това положение ще работите, както ви учат отвътре. Много работа ви предстои: ще черпите знание от щерната и ще го връщате назад. Работата, която ви предстои, е подобна на щерна, която постоянно тече: пълни се и се празни. Като тече един–два дена, тя се изпразва и трябва отново да се напълни. Обаче Божественото знание е извор, който никога не пресъхва. Помнете: Днес Бог работи усилено върху човешките души, върху всички живи същества. Той оправя света. Няма да остане непробуден човек на земята. Всички хора ще се пробудят. Разликата между тях ще бъде само в това, че едни ще знаят защо са пробудени, а други няма да знаят и ще кажат: „Отиде ни сънят!“ Един ден, когато минат през големи страдания и мъчнотии, и те ще съзнаят защо са пробудени и ще почнат да работят. И те трябва да се събудят от дълбокия сън на миналото. Който се е пробудил и осъзнал, той вижда присъствието на Бога навсякъде. Той вижда неговото величие и красотата на природата. Той разбира смисъла на живота. Той живее с отворени очи. Който е станал, но не се е пробудил, той е сляп за всичко. Каквото и да му говориш, нищо не вижда. Пророкът казва: „Ослепил си ги, да не виждат, да не би да се обърнат към Тебе и се спасят“.

Сега на вас казвам: Пазете се от вътрешно ослепяване. Няма по-страшно нещо от това. За да не дойдете до вътрешното ослепяване, радвайте се на страданията. Който се е пробудил и осъзнал, той се радва на страданията и ги осмисля. Който се е събудил от сън, но още не се е осъзнал, той не е разбрал смисъла на страданията и се озлобява от тях.

В Божията Любов е благото на човека.

Утринно Слово, държано от Учителя
на 27 септември 1936 г., София, Изгрев.

Книги:
* Аз го създадох

Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
* Той създава
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1936_09_27 Най-голям в Царството небесно
неделна беседа

НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО

„Кой е най-голям в Царството небесно?“
„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 18-а глава от Евангелието на Матея. Значи, щом се прощава на тебе, и ти трябва да прощаваш. Тук не се говори за онези, на които не е простено, но за тези, на които е простено.

„Духът Божи“

„Кой е най-голям в Царството небесно?“ Това е един въпрос, който занимава днес хората. Навсякъде става спор за големство. Този въпрос не е отсега, той е далечен въпрос, съществувал е и в миналото. Минералите са го повдигали, но не можаха да го разрешат. Растенията са го повдигали – и те не можаха да го разрешат. Животните са го повдигали, но и те не можаха да го разрешат. Най-после и човекът е повдигнал същия въпрос. Този въпрос има външна и вътрешна страна. Христос отговори на този въпрос кой е най-голям в Царството небесно. Той повика едно от малките деца и каза: „Ако не станете като малките деца, по никой начин не можете да влезете в Царството небесно.“ Който така се смири, той е най-големият. Голям и малък, това са две противоположности, които са свързани заедно. Те са две възможности. Голямото е възможност на малкото и малкото е възможност на голямото да се смири. Ние виждаме, че този закон съществува и в природата. Големият дъб, голямата ябълка, големите дървета, изобщо, се смиряват най-после в своите малки плодове. Те се смиряват и започват оттам, отдето са излезли.

Следователно човек не трябва да разчита на онова, което е сега. Той трябва да разчита на онова, от което е произлязъл. Ако си министър, не разчитай на своето министерство. Ти си владика – не разчитай на своето владичество. Ти си милионер – не разчитай на своите милиони. Това са преходни неща. Разчитай на онова, което Бог е вложил в тебе. И министерството, и владичеството, и милионерството са произлезли от това, което Бог е вложил в тебе първоначално. Не разчитай на онова, което ти си развил. Това, което ти си развил, показва доколко ти си работил. Това, което ти си изработил, няма да остане за тебе.

Ето, в притчата за талантите казва се, че един взел един талант, друг – два

таланта, трети – три, после – четири и пет таланта. Който работил най-много, спечелил още пет. Който взел четири таланта, спечелил още четири, а онзи, който получил само един талант, отишъл и го скрил някъде. Хора, които работят само с един талант, те са хора, които мислят само за ядене. С два таланта са онези хора, които чувствуват, които искат да направят нещо в света. С трите таланта са хора, които мислят. След тях идат тия с четири, с пет таланта. Опасността е в онези, които мислят само за стомаха си. Те заравят своето богатство. Когато дойде господарят им, те го разравят и казват: „Ето, не е изгубено твоето богатство, твоят талант."

Сега да дойдем до новото. За пример, вие сте учили за храносмилането, учили сте за дишането, учили сте за мисленето, както и учените хора. Но въпреки това и учените хора днес много малко знаят за процесите, които стават в мозъка. Казва се, че еди-кой си е учен човек. Той е учен, защото може да ти каже как функционира мозъкът, но попитайте го де седи причинността на нещата, той нищо не може да отговори. На кое място в мозъка е центърът на причинността, той не знае. Казват, че някой е набожен, религиозен човек, но питайте и него по този въпрос – и той нищо не знае. И той е учен, свършил е няколко факултета, но и той не знае. Като го запитат за центъра на причинността в човека, той казва: „Така се е родил човекът." Не е така. Едва сега учените [са] се заели с обяснение на тези неща и казват, че зад всяко нещо имало някъде една жлеза. Те вярват в това. Вярно е, че има такава една жлеза – там [се] намират много работи.

Казвам: Човек трябва тепърва да се проучава. Ние, хората на физическия свят, представяме стомаха на битието, на космоса. Опасността, грехът е с нас. Защото всички такива хора мислят само за ядене и пиене. Те разбират живота много повърхностно. Всички учени хора, каквито и да са, те първо мислят за ядене. Когато писателят пише, той първо мисли да напише нещо хубаво, че повече да се харчи. Един проповедник мисли да проповядва хубаво, да се хареса на хората, че да идват повече хора. Като наблюдавате всички хора, ще видите, че във всички се крие едно тънко користолюбие. Те все за Бога говорят, но зад тази идея за Бога се крие нещо друго. Ние не го искаме, не го съзнаваме, но има нещо подобно. Искаш да говориш хубаво, искаш да рисуваш хубаво, искаш да играеш хубаво – във всичко искаш да се харесаш. И в играта искаш да се харесаш. Всички неща са така направени, в тях няма нещо духовно. Във всички неща на Земята все седи на първо място парата или някакъв интерес. Пък и зад всяка идеална постъпка пак седи човешкото. Защо? – Защото влизаме в стомаха на битието.

И Господ, като искаше да ръководи човека, тури го в райската градина и

му каза: „Слушай, от толкова години вече ти си ял от забраненото дърво. Гледай сега да не ядеш." Вие мислите, че човек не е съществувал преди Адама, и като така, не е ял нищо. Като му забрани да яде от дървото за познаване на доброто и на злото, всъщност Господ не му забрани да яде от нещо, от което никога не е ял. Той и без това е ял много пъти, защото той е стомахът на битието. Господ му каза: „В който ден ядеш от дървото за познаване на доброто и на злото, ти ще умреш. Затова ти ще ядеш от дървото на живота." След това дойде новата философия чрез някой си философ, много учен, който е свършил 12 факултета, и каза на Адама: „Има един нов начин за ядене. И ако ти ядеш от това дърво по този начин, ще станеш като един от боговете." Господ създаде тази забрана.

Това е една алегория. Адам яде от забраненото дърво и направи същата погрешка. Той почна да яде от това, от което не трябваше да яде. Защо не трябва да ядем? – След като си ял веднъж, втори път не яж от същата храна. Казвате: „С едно ядене нищо не става." – Колко пъти трябва да яде човек от нещо забранено, за да сгреши? Мислите ли, че ангелите ядат по три пъти на ден, като вас? Не считайте това за авторитет. Ангелите правят по една закуска в годината. Какво ще кажете на това отгоре?

Аз не ви казвам, че трябва да приемете това, но питам: Не е ли по-добре човек да яде по-малко и да мисли повече? При това, в нашето ядене на Земята няма никакво разбиране. Яденето е голям товар. Какви ли болести не се зараждат от яденето. Всички болести се дължат именно на яденето. Какво ще кажете на това? Какво ли не яде човек от забраненото дърво? Какво ли не ядат хората днес? И салами, и суджуци, и пастърми, и риби, разни майонези, какви ли менюта не се приготовляват, от които остават разни нечистотии. И в резултат на това идват жълтеница, рак, какви ли болести не идват от тия нечистотии в кръвта. Сега гледам какво правят новите вегетарианци. Те опростяват храната си и ядат само ябълки и круши. Те се лъжат, мислят, че приемат чиста храна. Не мислете, че и плодовете не са опасни. Има опасни ябълки, има круши, които са опасни; има сливи, които са опасни; има дини, пъпеши, които са опасни. Човек трябва да ги разбира. Като ядеш, ти трябва да знаеш как да ядеш. Има хора, които обичат кокошките, но им се казва, че са опасни. Всички кокошки не са за ядене. Някому се яде телешко. И телешкото е опасно. Някому се яде риба – и рибата е опасна. Всичко е опасно. В света съществува едно противоречие. Тогава учените хора правят ред анализи на храните и вадят таблици, в които се показва хранителността на разните храни. Ти ядеш телешко месо. И клетките на това месо имат стомах, имат черва, отделят своите нечистотии, с които вашият организъм се храни. Ти ядеш, както котката изяжда мишките, с всичките им нечистотии, и от това умира. Ти ядеш нечиста храна. И сега, ако река да ви говоря за храната,

която приемате, вие ще се погнусите. Вие ядете много нечиста храна. И ако човек почне да мисли върху храната, която употребява, той ще се откаже от нея. Когато човек заколи едно теле или една кокошка, той трябва да се моли, така че да не останат от тях никакви нечистотии в кръвта му. Той трябва да приготви тази кокошка, както и себе си, най-малко един месец за тази жертва, която ще му се даде. Така донякъде поне живеят напредналите хора в света.

Сега, [като] говоря по този начин, в умовете ви се заражда една мъчнотия и вие казвате: „Какво да правим тогава?“ Не е въпрос какво трябва да правите, но трябва да знаете отде иде злото в света. Злото в света иде от яденето. Имаме един пример в живота на Христа. Като дойде при Него ученият адепт, каза: „Като си Син Божий, направи тези камъни на хляб. Ето, аз съм учен човек, мога да ги направя. Ти можеш ли да ги направиш?“ По този начин ученият адепт постави Христа пред едно изкушение. Но Христос не се поддаде на това изкушение, защото не искаше да завладява хората. Христос знаеше, че тези хора не са негови. Христос му отговори: „Не само с хляб, направен от камък, може да живее човек, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.“

Та казвам: В сегашния век, при сегашните разбирания, аз не искам да ви поставям на противоречия. Знайте, че всичко, каквото хората вършат, е добро, но не е на мястото си. Какво означава, че не е на мястото си? Ето какво означават тия думи. Малкото дете, което току що се ражда, не може да му се даде твърда храна. Твърдата храна не е за него. На него ще дадете млечна храна, която лесно се асимилира. Следователно има храна, която не е за вас, тя не е на мястото си. Затова трябва да се храните с млечна храна.

Някои искат много знания. Многото знания не са за всекиго. Казва някой: „Аз да имам знание, че не искам да зная какво ще стане.“ Представете си, че ти имаш знания, че знаеш всичко, каквото става между хората. Знаете ли какво би станало тогава? Ти не би живял един месец в къщата си. Ако ти живееш между хората и знаеш истината, както стават нещата в действителност, очите ти биха се разболели. Опасността в живота на хората седи в това, че има нещо опако, нещо скрито между тях. Само бутни човека някъде, да видиш какво може да стане. Той може да ти стане най-големият неприятел. Наскоро в музикалната академия имаше един пример: един от професорите по музика направил една малка погрешка. Един от учениците, който свършвал академията, се осмелил да каже: „Господин професоре, тук има една малка погрешка.“ – „Седни си на мястото, не ме апострофирай!“ – му казал професорът. И студентът, макар че бил един от способните ученици, свършил с успех среден при този

професор.

„Кой е най-голям в Царството небесно?“ Кой е голям човек? Голям човек е този, който знае да расте. Това подразбира правилно растене в живота. Душа, която не може да расте, тя не може да стане голяма. Малките неща стават големи. Човек трябва да расте, за да стане голям. Не е мъчно това. В тази големина трябва да има едно вътрешно разбиране, една сила, която да разбира нещата. Това може да направи всеки един човек, който има тази прозорливост, която наричаме „интуиция“. Човек не може да се развива, ако не схваща нещата интуитивно. Интуицията е чувство, наука в човека, която схваща нещата изведнъж. Това, което един обикновен човек цял живот го следва и не може да го постигне, човекът с интуиция в 5–10 минути, моментално почти, може да го достигне същото нещо. И най-големите опити, които сега хората правят, с интуицията същите опити ще бъдат играчка. Този опит може да се направи в 5–10 минути отгоре. Сега тези неща не стават, защото целта, с която сегашните хора се домогват до науката, е съвършено друга от [тази на] просветените хора, които работят с интуиция. Те не я употребяват за благото на цялото човечество, но я употребяват за свое лично благо и по този начин те си причиняват пакости сами на себе си.

Тъй щото, желанието на хората за големство е опасно желание, опасна работа. Сега всички хора се стремят към това, именно, кой да стане по-голям, по-силен, по-добър, по-напреднал, по-учен и т.н. И оттам, всички спорове, които стават между хората, се дължат все на желанието за големство. В бъдещото възпитание, във възпитанието на новата култура, която е дошла вече, всички ще знаят тази идея за големството. Отивате в някое общество, било то научно, религиозно или духовно – веднага ще забележите, че и там съществува стремеж към големство. Отиваш при един патриарх и гледаш, че той се надува, иска да се покаже много голям. Казвам му: „Каквото и да правиш, ти в Царството небесно не можеш да влезеш.“ – „Защо?“ – „Защото си много голям.“ В този човек няма пластичност. Ако има нещо Божествено в него, той ще бъде оценен. Обаче той иска с онези, създадени неща от хората, да фрапира. Той казва: „Знаеш ли колко години съм следвал, за да стана това, което днес ме виждаш?“ – Онова, което Бог е вложил в тебе, аз зная как е станало. Ти не разправяй тези работи на мене. – „После, искам да придобия здравето си.“ – Не ми говори тия неща. Не е въпросът в годините, но в онова, което Бог е вложил в тебе. Ако ти спазваш законите на чувствата, които Бог е вложил в тебе, ако ти спазваш законите на мислите, които Бог е вложил в тебе и ако спазваш силите, които Бог е вложил в твоята воля, ти ще бъдеш здрав. Здравето зависи от онова разбиране за яденето, което човек има. Ти трябва да знаеш как да ядеш, ти трябва да знаеш как да дишаш и ти трябва да

знаеш как да мислиш. Знайте, че и в умствения свят има много неща, които ти не знаеш как да приемеш. Ако си силен, друг е въпросът, но ако си слаб, тогава и за тебе има много неща, които не са ти потребни.

„Кой е най-голям в Царството небесно?“ Сега учените се интересуват кой е най-голям. Казва им Христос: „Онзи е голям в Царството небесно, който разбира Божествената мисъл, която оперира в човешкия ум.“ Ти трябва да знаеш всяка една мисъл, която оперира в твоя ум, Божествена ли е или не. Ти трябва да знаеш всяко едно чувство, което се поражда в сърцето ти, Божествено ли е или не. Ти трябва да знаеш още всяка една постъпка, която мислиш да извършиш, Божествена ли е или не. Казваш: „Отде да зная това?“ Ти можеш да го провериш. В 5–10 минути ти трябва да го провериш Божествено ли е или не. Ако хората имаха това чувство в себе си, те всякога можеха да знаят кога човек може да стане голям. Човек може да стане голям, когато стане като малките деца. Там е ползата. И тогава за всяка работа, която човек започва, той ще знае как ще се свърши тази работа.

Христос не знаеше ли какво имаше да Му се случи? Знаеше, но Той не си правеше никакви илюзии. Той знаеше, че има една много трудна работа, която Му предстои да свърши. Понеже учениците Му даваха съвет да не се излага толкова, да постъпва по-умно, по-сдържано с хората от тяхно гледище, Той се допита до Господа, като се обърна към Него с думите: „Ако е възможно, Господи, да Ме отмине тази чаша, да мине по друг някакъв начин.“ И отгоре Му казаха: „Не е възможно. Тази чаша трябва да я изпиеш.“ Тогава Той каза: „Няма какво, ще я изпия.“ Когато му дадоха да носи кръста, пак Го посъветваха да бъде по-внимателен. Казаха Му, че няма нито един пророк в Израиля, който да не е пострадал. Всички израилски пророци са все пострадали. Защо? От какво? От едно вътрешно неразбиране, което съществува у хората. В хората има едно вътрешно ослепяване. Защо е така, ще го оставим настрана. Откъде произтича това ослепяване, ще го оставим настрана. Това е един от тъмните въпроси. Има нещо в природата, което заблуждава хората. Всички хора се заблуждават от него. Затова и светиите трябва да се пазят. И когато човек се въздигне на една висока точка в своя живот, ще го постигне това, което той никога не е очаквал.

Мислите ли, че и Христос успя? И Христос още не е успял. Христос казва: „Аз победих света!“ Но вижте какви бъркотии, какви раздори са ставали след това между евреите. И досега Христос търси по кой начин хората могат да благуват. Но това нещо с насилие не може да стане.

Казват: „Има нещо, което заблуждава хората.“ Всички вярващи мислят, че

са на правата страна. Някъде са прави, но някъде не са. Прав човек, поне от човешко гледище, е онзи, който може да гледа на човека като на себе си. И като дойде някой човек при тебе, да можеш да споделиш неговата съдба, така както споделяш своята. Това е право, но това съзнание още го няма у хората. Ако това съзнание го има някъде, то е в тялото, между клетките. Клетките на тялото имат това съзнание. И наистина, ако човек го заболят очите или ушите, или крака, или ръката, или гърдите, всички клетки гледат да му отдадат това право, което му подобава. Сега като дойде при тебе един твой ближен, ти не знаеш откъде, от кой свят иде той. Ти не знаеш дали той иде от света на ангелите или от света на светиите, или от света на гениите, или от света на талантливите, или от света на Божествените същества, от Божествения свят, или най-после от Земята. Идва един човек при тебе и ти го питаш: „Откъде идваш" – от Варна или от София, или от другаде някъде – от Франция, от Америка? Отникъде не идва той – нито от Варна, нито от София, нито от Франция, нито от Америка. Онзи, който разбира, той ще каже: „Аз идвам от света на гениите, от света на светиите, от света на талантливите, от света на ангелите, от света на възвишените същества, от Божествения свят."

При един специален случай Христос каза: „Аз не съм от този свят." И прав е, Той не е от този свят. Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят. Казвате: „От кой свят е тогава?" Дойде някой религиозен и вие го питате: „Откъде си?" – „От еди-къде си." – „Какво мислиш?" – „Мисля, че остарях и ще дойдат един ден да ме погребат, да ме опеят и да ме заровят в земята, да ме оставят самичък." Никак няма да те оставят сам, но като на войник, ще ти свалят дрехите само. Когато вербуват войници, нали техните обикновени дрехи ги свалят и ги турят в хранилището, докато изслужат? Като ги уволняват, свалят войнишките им дрехи, обличат ги с техните и ги пращат по домовете им. Ти в гробищата ще оставиш старите си дрехи. И няма защо да хващаш служители, които да опяват старите ти дрехи. Ти ще си ги вземеш сам.

В това отношение аз харесвам котките. Когато котката ще мре, тя познава това време и отива някъде, избира си място и се скрива от погледите на хората. Тя не се нуждае от погребване, от опяване. Наскоро имах една котка, която умря, но изпрати своя заместница.

А сега, като умре някой човек, ще му държат надгробна реч. Хубаво е и това, но не е право. Това е една крива идея, едно заблуждение. – „Ами ако се уплаши?" – Ако остане той да се плаши от гроба, това е загубена работа. Той не трябва да се плаши от умрелите, но да се плаши от това, че няма да отиде там, дето трябва. Човек трябва да съзнава, че е изгубил Божията любов. А какво по-голямо нещастие от това да изгубиш любовта? От какво

произтичат скърбите? Това е самосъзнанието у човека, че е изгубил най-ценното, най-хубавото, най-доброто. Но най-малко ако проблесне в човека някакво щастие, той казва: „Ето, тук е любовта.“ Но скоро вижда, че не е.

Мъчно се дохожда до любовта. Всички пишат за любовта. Хубаво е това, тя идва понякога. Но ние трябва да създадем добри условия, за да се прояви любовта, която носи щастието. Това зависи от знанието на хората. Хората трябва да учат. Учение трябва. Не говоря за учението, както сега го разбират. И това учение е добро. Хубаво е, например, човек да знае да смята, но това е механическо знание, в него няма никаква връзка. Хубаво е физиологията, анатомията, социологията, астрологията, но те нямат никаква връзка помежду си, те са отделени една от друга, като сухи кости. Те са разхвърляни, нямат връзка помежду си. Всички науки съставят едно цяло.

Имаш една органическа мисъл. Ти можеш да я разгледаш анатомически. Като дойде една мисъл в главата ти, не я критикувай, но я разгледай анатомически, като отделен орган, после разгледай функцията ѝ. Но и с това нищо не се постига. Ти трябва да знаеш предназначението на твоите кости, на твоите мускули, на твоята нервна система с всичките нейни жлези. Когато се яви един недъг в тебе, ти трябва да знаеш откъде иде той.

Казвам един ден на една от младите сестри, доста способна: „Жалко е, че ти в младините си си се спънала в любовта. И сега години ще ти вземат, докато се разправиш.“ Не си играйте с тази любов, която спъва, но учете. Малка любов ви трябва, а не голяма. И в религията човек може да се спъне с любовта. Любовта е едно голямо благо в живота, но тя може да спъне целия ви живот. Иди в дома на един брат и погледни жена му. Колкото и да е сериозна тя, той ще каже: „Защо погледна жена ми така?“ Всички недоразумения в света стават все от любов. Ако погледна главата, тялото на един учен човек даже, за да видя как е устроен, той няма да разбере това и ще се докачи. Защо? Любов няма той. Пък и при мене да дойде някой човек, пак същото.

Понякога и вие искате да ви открие Господ нещо. Така правят религиозните хора. Като ги мързи да учат, те все искат нещо от Господа, да им открие Той нещата. Господ не е справочна книга. Той не е от тези да открива нещата. Господ казва: „Ти ще познаваш хората така, както познаваш и себе си.“ Ако не познаваш себе си, и хората няма да познаваш; ако познаваш себе си, и хората ще познаваш.

Понякога вие искате да проповядвате на хората, да ги учите, да ги обърнете към Бога. Че какво ще проповядвате на един човек? Когато

евангелистите дойдоха, те искаха да направят всички хора евангелисти. Хубаво е това желание, но като направиш един човек евангелист, после пари с лихва даваш ли му? Този човек те пита: „Даваш ли пари без лихва?“ – „Не, с лихва давам пари.“ Обърнеш един светски човек към Бога, направиш го християнин. Но той после те пита: „Даваш ли пари с лихва?“ – „Разбира се, че давам.“ И светският човек яде месо, и ти като християнин ядеш месо. По какво се различавате тогава? Всички ядете месо. Различавате се, ще кажете, по това, че той не се моли, а ти като християнин се молиш по три пъти на ден. Това не е съществено различие.

Съвременните християни трябва да дойдат до едно дълбоко разбиране на молитвата, като велик процес. Ако човек знае да се моли, това е изгубената дума. И досега още и най-напредналите същества на Земята все търсят една изгубена дума. Коя е тази дума? Думата, с която започва молитвата. Сега всички четат „Отче наш“. Те казват: „Отче наш“. Де е „Отче наш“? Колцина четат тази молитва както трябва? Спирали ли сте се вие върху значението на думите „Отче наш“? Знаете ли какво значи „Отче наш, Който си на небето“? Де е небето? „Да се свети името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята“. Спирали ли сте се върху значението на тези думи? Това са неразбрани думи. Ние декламираме всичко това, но те остават за нас неразбрани думи. Вие нямате разбиране за нещата. Ако имахте някакво разбиране, съвсем друг процес щяхте да имате.

Сега вие се намирате в положението на онзи много ревностен проповедник, който всяка неделя проповядвал на едно събрание. И тогава му дошла идеята да поканва всеки неделен ден по едно бедно дете у дома си, да го нахрани добре и после да го научи как да се моли. Той търсел всеки ден такива бедни деца и ги завеждал у дома си. Един ден той извикал едно бедно дете у дома си и започнал да го кара да се моли. – „Че как да се моля?“ – „Ето, аз ще те науча.“ Проповедникът му показал как да държи ръцете си. И започнал той да му казва да чете. „Чети сега: „Отче наш...“ Детето повторило след него: „Отче наш, Който си на небесата.“ Тук детето спира и не иска повече да се моли. „Продължавай по-нататък: „Да се свети името Ти.“ Детето мълчи. „Да дойде Твоето Царство.“ Детето пак мълчи. „Чети след мене, защото иначе няма да ти дам да ядеш.“ Детето се обърнало тогава към проповедника и го запитало: „Господ наш Баща ли е ?“ – „Разбира се, че е наш Баща.“ – „Че защо тогава има такава голяма разлика между нас? Виж в какво положение си ти и виж в какво положение съм аз.“ Детето другояче разбира думите „Отче наш“. Тогава проповедникът си казал: „Колко малко разбирам аз „Отче наш“. Значи не само за един обяд трябва да извиквам бедни деца.“ Значи той трябва да извиква тия деца и да им покаже как трябва да живеят.

Ние казваме: „Да направим едно добро на някого, като му дадем 5–10 лева и го утешим.“ В новата религия трябва да има едно чувство на топлина. Вътрешна връзка трябва да има между хората. В природата има една връзка, в която като се потопи човек, той е щастлив, той е здрав, той постига всичко – и знание, и наука. Тогава всичко е лесно. Но има една област, в която като се потопиш, всичко спира.

„Кой е най-голям в Царството небесно?“ Не се спъвайте от този въпрос. Още в началото Христос добре го е разрешил. Той казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Разбиране трябва. Какво означават малките деца? Ти ще познаваш баща си. Възрастният днес познава ли баща си? Не го познава. Той казва: „Този, старият, няма вече да ме малтретира.“ Възрастният подчинява ли се на баща си, на този, стария? Аз говоря за бащата на Земята. „Едно време само ме биеше, но сега го няма вече.“ Този син не е разбрал баща си. Дете, което познава баща си, то може да влезе в Царството Божие. Той е бъдещият човек и на него Бог всичко дава. Онзи, който не познава баща си, той пък иска да стане баща и търси да намери една майка. Той не харесва майка си и търси нова майка. Обаче като стане той майка или баща, и неговите деца вече не го познават.

От толкова хиляди години насам животът не е нищо друго, освен отричане на същественото. Вследствие на това вие сте си създали повече страдания, отколкото трябва. – „Какво трябва да се прави?“ Какво ще се прави? Ще станеш малко дете. И когато Христос казва, че ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие, той има пред вид именно това, да станете като малките деца. Никодим запитал Христа: „Как е възможно това? Аз мога ли изведнъж да стана малко дете?“ Той разбрал Христовите думи буквално. Не е важно външно да станеш дете, но вътрешно ти ще имаш това смирение и няма да гледаш на знанието на околните хора, няма да гледаш и на своята външност. Нека знаят другите хора повече от тебе. Но ти ще влезеш в един свят, ще видиш една стълба от същества над тебе, които се отличават със своето знание, със своята сила и със своята доброта. Ако станете като малките деца, ще видите, че Земята не е такава, каквато сте я виждали. Вие нито сте видели още цялата Земя. Като станете като малките деца, вие ще обгръщате цялата Земя, ще я виждате отвсякъде и ще виждате онези, които управляват Земята.

Вие сте само гости на Земята. Онези, които управляват Земята, току ви изпъждат. Щом сгрешите нещо, те веднага ви интернират. Що е смъртта? – Интерниране. Щом видят, че сте безнадеждни, те веднага ви интернират. Не само светските хора ги интернират, но и набожните. Като се намерят в

това положение, набожните хора се успокояват с думите: „Оттук само при Господа може да се отиде.“ Прави са, че само при Господа може да се отиде, но как? – Като станете като малките деца. Ако не станете като малките деца, не може да се влезе в Царството Божие. Много вярна е тази идея. Щом е вярна идеята, той е отишъл при Господа. Щом не е при Господа, той е интерниран, чакат да се молят за него, да дадат заявление да го приемат. И тогава казват за него: „Да се прероди.“ Всеки, който очаква на своите роднини, да се прероди между тях, той е интерниран. Ако отиде на онзи свят, той нищо няма да научи. Питам: Като сте живели толкова години на онзи свят, какво помните оттам? Все помните нещо, но понеже няма връзка между този и онзи свят, всичко сте забравили.

Дръжте връзка между физическия и Божествения свят. Тогава ще се яви една нишка и ще разберете смисъла на живота. Като живеете на Земята, вие едновременно със земния живот трябва да разбирате и духовния, и Божествения. Ако разбирате само земния живот, вие няма да разбирате другите два живота, няма да знаете как живеят ангелите. Като говорите за ангелите, представяйте си ги като същества, у които няма нито сянка на някакво престъпление. Те имат голямо благородство. Ако отидете в дома на един ангел, той веднага ще ви даде цял апартамент на ваше разположение. Там може да се разполагате както искате, да бъдете свободни. Те имат отношение помежду си. Там ще намерите всякакъв род училища, университети. Там ще намерите и концерти. Можете да слушате лекции, можете да слушате музика колкото пожелаете. Хората изучават много работи от този свят. Всичко, каквото ние имаме на Земята, е взето все от ангелския свят. Всичко, каквото ви дойде на ума, там го има. Само, нещата трябва да се преведат добре. Това, което се говори за братството, за равенството, за социални въпроси, все го има там. Ние трябва да вземем образец за социалния живот от ангелите и да го приложим на Земята, според условията.

Сега вие си мислите: „Как ще стане тази работа?“ Положението, в което се намира съвременното човечество, е добре обяснено от един от гръцките философи със следния пример: всички хора се намират в един голям замък и всеки гледа на света през едно огледало, което е поставил пред очите си. Те гледат на света през това огледало и оттам познават света. Хората минават и заминават покрай тях, но какво ще придобият те от знанието си за света? Те няма да имат никакво определение за света, защото го гледат като отражение, в огледалото. Те нямат никаква връзка. „Какво да правим тогава?“ Излезте от този замък, престанете да гледате през огледалото и излезте от този свят на отраженията. Казвате: „Много ме обича той.“ Това е само едно отражение. Вие трябва да знаете колко ви обича даден човек. Когато запитат едно дете колко обича сестра си, то

разтваря ръцете си и показва колко я обича. Ръцете му служат като мярка, с която определя своята любов. – „Ами брата си колко обичаш?“ Детето разтваря повече ръцете си, да покаже, че повече го обича от сестра си. След това го питат колко обича баща си и то разтваря ръцете си още повече. – „Ами колко обичаш майка си?“ То разтваря ръцете си колкото може най-много, с което иска да покаже, че от всички най-много обича майка си. Детето обяснява нещата със своята мярка, която зависи от неговите чувствувания. Питам: толкова ли е любовта на това дете? Не, това е форма.

Казвам: Основно сегашната наука е път за повдигане и спасяване на хората. Затова е дадена тази наука. Някои казват, че науката е от дявола. Не е от дявола. Дяволът е влязъл в науката с цел само да я изопачи. Науката, знанието иде от Бога. Всичката наука, всичкото знание, което съществува сега в света, иде в помощ на хората. Науката иде в света, за да се даде работа на хората и от тази работа да познаят делата Божии. Ако изучавате физиология, ще видите колко хубава наука е тя. Тя ще ви покаже как функционират всички системи в човека – храносмилателната, дихателната и т.н. Като изучавате хигиената пък, ще видите при какви условия човек може да бъде здрав. Всяка наука може да ви послужи. Някои изучават моралните науки. В моралните науки има само думи. Казано е там: „Не убий.“ Но причините за убийството не се изучават. Отде иде убийството, не се знае.

Според сегашната наука зад ушите на човека има две жлези. И когато тези жлези набъбнат, убийството става. Тези жлези не са нищо друго, освен мехури, които лесно набъбват. Как набъбват тези жлези? Представете си, че два момъка залюбват една красива мома. Тя е толкова красива, толкова привлекателна, че и двамата искат да я притежават. Единият е по-силен и казва за другия: „Ще му светя аз маслото.“ Като държи този момък в ума си дълго време [тази мисъл], мехурите му набъбват и той го мушне с ножа си. Кой е причина за това убийство? Причината е момата. Ако тези мехури не бяха набъбнали, и убийство нямаше да стане. Причина са още и очите. Много неща още могат да бъдат причина за убийствата. Питам: защо именно хората искат да обяснят убийствата и буйствата с тези жлези, с тези мехури зад ушите? Тъй щото, като набъбнат тия мехури, понякога е добре, но понякога не е добре. Затова, именно, трябва възпитание на хората в новия дух. Възпитанието седи в това да не обичаш това, което другите обичат. Когато един момък знае, че друг някой обича една мома, не е позволено и той да я обича. Тя няма нужда от неговата любов. Той трябва да обикне друга някоя мома, която никой не я обича.

Тогава ще цитирате стиха „Обичай всички хора!“ Това е друг закон. Кога

трябва да обичаме всички? Обичта на всички не е обич на Земята. На Земята ти не можеш да обичаш всички. Даже в ангелския свят обичта може да бъде наполовина. Когато се казва, че човек трябва да обича всички, това се отнася до Божествения свят. Това е свойствено само на Божествения свят. В ангелския свят, обаче, половината хора ще обичаш, а половината няма да ги обичаш. Значи ще обичаш само добрите хора, а лошите няма да ги обичаш. Това не е в естеството ти. Следователно не трябва да мислиш, че на Земята хората могат всички да се обичат. На Земята любовта е съвсем друга и тя трябва да се спазва.

„Кой е най-голям в Царството небесно?“ Христовите ученици разглеждаха този въпрос от Земята кой е най-голям. Те мислеха, че както тук някой е най-голям, така и в Царството небесно може да бъде най-голям. Христос им отговори, че в Царството Божие може да бъде най-голям онзи, който има разбраното смирение в себе си. Какво означава думата „смирение“? Коренът на тази дума означава „мек човек“. Мек е само онзи човек, който е крайно мъдър. Който не е мъдър, той не може да бъде мек човек. Та, когато се казва, че някой човек е много мек, разбираме мекушавост. Меките хора никога не се късат, те издържат на всичко. Казват на някого: „Бъди добър.“ Човек произволно не може да бъде добър. Той може да покаже добрината си само при известни условия. Или: „Бъди силен.“ Силата е качество само на разумния човек. Всички добродетели, които се проповядват, могат да бъдат достояние само на разумния човек.

И понякога аз разглеждам буквите на някои думи. Ако една дума е съставена от 10 слога, аз разглеждам в какво отношение се намират слоговете, как са поставени буквите А и Р. От съчетанието на буквите, както са поставени, може да се съди какви промени могат да станат в човешкия характер. Вземете за пример думата „Мара“. Буквата М означава закон на слизане и на качване, закон на противоречие. Буквата А, която се е явила първа, тя представя човешкия егоизъм в първа степен. Буквата Р пък е буква на човешката активност, на човешката воля. Буквата А, която свързва, съединява двата слога, показва, че ще дойде светлина у човека. Значи, след като главата на Мара пати дълго време, тя ще поумнее. Това е гаданието на думата „Мара“. След две големи страдания, на третото тя вече ще се измени, друга ще стане. Такава е съдбата на всичките Мари. Някои ще страдат от буквата М, други – от буквата А или от Р, а някои ще благуват, когато А дойде след буквата Р. Тогава вече човек е свободен. Но не взимайте това в абсолютен смисъл. Гледайте да не се заблуждавате. Това се отнася за онзи, който разбира нещата. Можеш да намериш буквата Р и да не знаеш какви са условията.

Всеки човек има очи, но всички очи не виждат еднакво. Има очи, които са

близо до носа. Те виждат малко, но дълбоко запечатват. Има очи, които са далеч от носа. Такъв човек вижда много. Тези двама души с различните очи са два съвсем различни характери. Някой човек има дебели вежди, а друг – тънки вежди, но и двамата се различават. Това показва всеки човек при какви условия е дошъл на Земята. Човек, който има силно отворени, големи очи, като на бухал, вижда много неща. Не е лошо нещо бухалът. Той е емблем на мъдростта. Този човек е раждан вечер. Всички хора, на които очите са изпъкнали, отворени, са раждани вечер. Онези пък, които са раждани при голяма светлина, денем, имат по-малки очи. Тъй щото, големият човек не трябва само да яде хубаво и да диша хубаво, но той трябва да има една философия на разбирателство. Когато някой го обвинява за нещо, той казва: „Аз знаех тези неща. Всичко онова, което аз зная за себе си, ти даже не си го сънувал. Ти не познаваш нито добрата ми, нито лошата ми страна, както аз ги познавам. Като си толкова учен, кажи ми къде бях преди 100 века. Кажи ми с какво съм се занимавал тогава."

Колко време, откак човек е излязъл от духовния свят? Знаете ли това? Всички тия навици, тия добри и лоши черти, вие сте ги научили отпосле. По-напред вие сте били като ангели, но някои от вас паднаха и се окаляха, съгрешиха. Много ангели има на Земята, които са паднали. Затова, старайте се да излезете от това положение на падането. Вие сте имали знание, имали сте мъдрост, но сте паднали от вашето глупаво знание. Вие сте мислили, че всичко можете да направите. Даже и сега, ако ви дадат пари, ще кажете: „Не зная защо, но ходи ми се малко с автомобил." Ето един паднал ангел. Като имаш повече пари, ти ще се молиш на Бога да те запази да не паднеш, защото се намираш в голяма опасност. Докато не се е оженил, той ще се моли на Бога да му даде една жена, а като се ожени, вече не се моли. Според мене, като се ожени, тогава именно той има повече нужда да се моли. Не разбирам молитвата в обикновен смисъл, но ще държите връзка с Божественото, с невидимия свят, за да можете да прогресирате.

Сега, като става въпрос да посещавате събранията, мнозина казват, че не трябва да се ходи, за да не се заблуждавате. Защо? Защото не сте били на правия път. Правият път е там, дето няма зло; правият път е там, дето няма лъжа; правият път е там, дето няма омраза; правият път е там, дето няма користолюбие. Това е все в негативен смисъл. А положителната страна е, че правият път е там, дето има всичко добро. Хубаво мислят тези хора, но ако този човек, който иска да помогне на хората да не се заблуждават, как ще може да им помогне, ако той самият има някакъв недъг в себе си? Всеки от вас ще предаде на другите това, което има в себе си. Всяко цвете ще издаде онова ухание, онзи мирис, който съдържа в себе си.

Сега, като ви се говори така, вие виждате в себе си известни погрешки, които не са ваши. Вие искате да ги затулите пред себе си. Тези погрешки не са ваши, затова не трябва да ги затуляте. Един млад българин ми разправяше своята опитност. Той разправяше как станал въздържател. Той казваше: „Баща ми стана причина да стана въздържател. Той се напиваше по три пъти в седмицата и през това време биеше майка ми.“ Той се потресъл така, че решил в себе си никога нищо да не пие. И оттогава той станал въздържател. Никой нищо не му проповядвал, но понеже той е един доста напреднал момък, сам извадил заключение от постъпките на баща си. Така той се справил със злото. Та, и вие, като виждате злото, изваждате отрицателната страна. Ако знаете какво нещо е злото, вие никого не бихте осъдили. В света само Бог има право да съди. Не е въпрос да не си давате мнението. Вие можете да си давате мнението, понякога не е лошо и да критикувате, но гледайте поне да сте справедливи в критиката си. Понякога вие бръснете без сапун. Проверили ли сте това, което говорите? – „Не съм го проверил.“ – Тогава провери го, че като казваш нещо, поне да е вярно. Пазете се от това, защото утре ще дойде някой друг да каже нещо за вас и тогава той ще го приеме както са му го предали.

Сега аз ви предупреждавам, понеже ще станете възпитатели на деца, да знаете как да ги възпитавате. Когато възпитаваш детето си, по възможност не говори за неговите недъзи, които има. То само ги знае. Че обича да краде, да лъже, не говорете нито дума за това. И като го виждаш, че краде, прави се, че не виждаш. – „Ама, какво ще стане от него?“ – Много добро дете ще стане. Щом му кажеш, че си го видял да краде, детето вече разбира, че и ти знаеш да крадеш, но се криеш да не те види. А така, като не му казваш нищо, не му прави никакво впечатление. Не забелязвайте недъзите на хората по никой начин. Да не ги забелязваш, това значи да не ги държиш в ума си. Същото прави и за себе си. Другите могат да кажат за тебе: „Виж какъв човек бил. Аз го мислех за много напреднал, а той излезе много обикновен човек, с много недъзи.“ Не мисли лошо нито за другите, нито за себе си. Вие трябва да имате това истинско знание. Какво ще мислите за хората? В дадения случай ти трябва да знаеш какво може да направи един човек, когото ти ангажирваш на работа при тебе. Ти трябва да знаеш може ли той да направи тази работа или не може. Не уповавай на думите, които той ще ти каже. Той ще ти каже това, което не знае.

Един американец, банкер, изважда заключение за едно момче, което идва на работа при него без никаква препоръка, че може да бъде добър служител. Като влиза в кантората му, това момче вижда на земята една книжка и веднага се навежда и я дига. Той приема момчето на работа.

Много други момчета дошли при него, все с препоръки, но банкерът приел това, което нямало никаква препоръка. Една паднала книжка на земята определя какъв е човекът.

Сега вие сте дошли на Земята, но сте забравили защо сте дошли. Аз ви напомням: Не мислете за себе си, но мислете за онова, Божественото аз, което живее у вас. И знайте, че вие сте дошли за нещо велико в света. Другите работи ще дойдат сами по себе си. Първо, не мислете за себе си дали ще пораснете, дали ще се прехранвате лесно, дали ще се ожените. Най-първо ти трябва да познаваш Бога, Който живее в тебе. И като познаваш Него, всички други работи ще ти се наредят. Ти не се безпокой, но знай, че когато работите на другите хора се нареждат, и твоите ще се наредят. Щом работите на хората се нареждат, и вашите ще се наредят. Казвате: „Господ ни е забравил.“ Не забравяйте Господа, Който всеки ден ви говори и Който живее у вас. Като ставаш сутрин, мисли за Господа. Господ мисли за нас, да ни даде най-доброто. Той е създал всички блага заради нас. Ти ще опиташ всяко благо на своето време. Не бързай като Адама пръв да опитваш плодовете от дървото на познаване доброто и злото.

„Кой е най-голям в Царството Божие?“ Най-голям е този, който познава Бога и който Го люби. Той ще влезе в Царството Божие. Първо ще любиш Бога. Сега всички вие се спъвате, защото на младини сте се влюбили в един момък, който ви е спънал. Ако един момък се е влюбил в младините си в една мома, и той се е спънал. Ако един учител се влюби в учениците си, и той ще се спъне. Ако един ученик се влюби в учителя си, и той ще се спъне. Само любовта в Бога не спъва хората, а всяка друга любов спъва. Не се влюбвайте, за да не се спъвате. Люби само онзи, който ти е дал живот. Наскоро ми разправяха една повест за един млад проповедник, който се влюбил в една красива религиозна мома. Откак се влюбил в нея, животът му, стремежът му към Бога започнал да намалява. Това тя съзнавала. Казвала си: „С любовта си към мене, този проповедник започна да се отдалечава от Бога.“ Тогава тя решила да забегне от този проповедник. И наистина, цели 20 години тя не се срещнала с него, за да може да се върне любовта му към Бога. А сега всеки от вас иска другите да се влюбват в него. Не очаквайте другите да се влюбват във вас, нито вие да се влюбвате в другите хора. Ако искате да се влюбвате, любете Бога. А според това, че Бог трябва да ви обича, това е правата посока на възпитание. Ако искате да се самовъзпитавате, така седи въпросът.

„Кой е най-голям в Царството Божие?“ Който се смири. Сега аз пък ви казвам: Най-голям е онзи, който държи любовта към Бога в ума си, в сърцето си, в душата си и в силата си. В Писанието е казано на 4 места да

държи човек любовта си към Бога: в ума си, в сърцето си, в душата си и в силата си. Затова, този човек, който има пълната любов към Бога, той е най-голям в Царството небесно. Който държи Бога в тия 4 места в себе си, той е най-голям в Царството небесно.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

1-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 27.IX.1936 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1936_09_30 Противоречията в природата
лекция на Общия окултен кл

ПРОТИВОРЕЧИЯТА В ПРИРОДАТА

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Службата на храносмилането“? За какво се е говорило в миналата лекция. Много работи се засягат, но основното. (Един брат каза основните мисли на миналата лекция.)

Има ред противоречия, които съществуват в природата. Природата ни се изявява в ред противоречия. Каквото и да кажем, има големи противоречия навсякъде! Като не разбираме противоречията ние търсим един живот, който е невъзможен. При тия противоречия е невъзможен един сносен живот. Какъв сносен живот може да има една овца, която живее в съседство с вълци? Какъв сносен живот може да има една кокошка, която живее в съседство с лисици? Ако вземете целия живот, той е пълен с противоречия. Някой път вие не различавате противоречията. Обяснявали са ги философи, но всички работи остават необяснени. Казваме, че Бог е създал света, Той е Всесилен, Всеблаг, добър и при всичко това има едно такова голямо противоречие. Имаш едно хубаво, красиво дете; и дойде някой и го занесе, и не знаеш къде е! Имаш баща, майка, приятел, мъж. Всички ги задигат. Обясняват го, че отишъл в онзи свят. В това съзнание, което имаш, ти онзи свят не си го сънувал. Този свят знаеш, но онзи свят не го знаеш. Това е голямо противоречие. След това хората искат да ни докажат, че да умира човек, това е в реда на нещата. В реда на нещата е за онзи, който не е засегнат, който не го боли кракът, не разбира когато те боли. Иска да докаже, че в болестта има някакво добро. Възможно е, но ти в дадения случай не виждаш никакво добро – усещаш неспокойство и цяла нощ не си спал. От какво произтичат сега тия противоречия? После, най-добрите хора, някой път и те изгубват своето равновесие, макар че проповядваме, че трябва да вярваме. Някой път като те нападнат мъчнотии, изгубиш вяра във всичко и казваш: „Не ни трябва да вярваме“. Питам: Каква полза, ако вярваш и каква полза, ако не вярваш? Каква полза, ако мислиш добре за Бога и каква полза, ако не мислиш добре за Него? И в единия и в другия случай ти влияеш на себе си. Защо? Ако мислиш, че една река е голяма, какво ѝ придаваш? И без да мислиш, че е голяма, тя си е голяма. А пък, ако мислиш, че една река е малка, ти и да мислиш, че е малка, и да не мислиш, тя си е малка. Ти казваш: „Знаеш ли, че аз мисля добре за тебе!“ Туй е добре за тебе – да не се безпокоиш. Защото, ако аз ида като човек в гората и ти мислиш добре за мене, значи ти не се безпокоиш. А пък ако се безпокоиш, значи за тебе е зле. Трябва едно правилно обяснение за самите вас. Да мислите сега!

Вие сега очаквате от света това, което светът никой път не може да ви даде. Очакваш да станеш цар. „Няма да го бъде!“ – казват турците. Очакваш да станеш някой княз. И това няма да го бъде. Очакваш да бъдеш пръв министър. И това няма да го бъде. Това са изключения. Очакваш да бъдеш някой голям красавец, а пък ти си обикновен. Нямаш тая красота. Очакваш да пееш тъй хубаво, а пък едвам можеш да сплиташ думите. А пък виждаме, че някои могат да говорят хубаво. Казвам: Има известни противоречия, които ни заблуждават. Много пъти ние се намираме в този свят на противоречия и очакваме облаги от този, от онзи. Това е поради неразбирането на закона. Как ще примирим нещата. Например, в геометрията казваме: „Права линия“. Как ще преведете вие правата линия в органическия свят? Какво име ще ѝ дадете? Когато кажем, че някой човек е тънък, геометрически какво означава? Ние казваме, че онзи човек е прав. Какво разбираме под израза: „прав човек“? За някого казваме, че е тънък човек. Но някой път казват, че е много изтънял.

Правата линия може да се продължи, но ако се много продължава, тя ще се изкриви. И ако станеш много праведен в обществения живот, то: Прекален светец и Богу не е драг. Ако станеш много праведен, ще се изкривиш. Това е неразбиране на закона. Какво значи човек да бъде прав? Той трябва да има правилни отношения. Как ще преведете правата линия сега в органическия живот? Всякога правите линии какво имат? Второто измерение как го определят геометрите? – /Плоскост./ Какви са плоските тела в органическия свят? Ти казваш: „На плоско живее той“, т.е. че неговите разсъждения са повърхностни. Но същевременно плоскостта е едно условие за правия човек. Правият човек, ако не е плосък, той не може да се прояви. Казват: „Той е глупав“. Глупостта е едно условие за проява на разумността. Ако няма глупави хора, мъдрите не могат да се проявят. Че ако всички са мъдреци, кой кого ще учи, кажете ми? Ако всички са силни, кой на кого ще помага? И ако всички са добри, ние както разбираме, кой кому ще прави добро? Аз говоря само за земния живот. Ние на земята искаме това, което не може да бъде в дадения случай. Ти от правата линия не може да искаш това, което би поискал от една плоскост. Е, добре, как ще определите сега височината? Казва някой: „Много дебел стана!“ Само високите хора стават дебели. Късият човек може ли да стане дебел? Човек, който няма височина как ще стане дебел. Щом е дебел, той е висок. Само високият човек, който има височина, може да бъде дебел. Това са отношения. Казват: „Тънка линия“. После казват: „Тънък човек“.

Казвам: В света вие трябва да започнете с изучаването на животните, докато дойдете до човека, за да разберете отношенията. Вие не сте си задавали въпроса: „Защо Бог създаде така природата, а не другояче“. Не че

ще разгадаете нещата, но ще си дадете една свежест на ума – да не се безпокоите. Казвате понякой път: „Защо ме забрави Господ?“ Защото вие сте Го забравили! „Защо се отнася Господ така зле с нас?“ казвате. Защото вие зле се отнасяте. Естествено е. Бог се отнася с всекиго едного така, както той се отнася с другите. Минаваш край някого, хванал си го за гушата и казваш: „Дай парите!“ – „Чакай малко!“ – „Не! Парите сега!“. Случи се, че Господ минава там и те хване за ухото и те разтърси, нищо повече.

Ако дадеш пари, имаш ли право да ги вземеш? От човешко гледище – да! От Божествено – не! Говоря за истинските отношения.

Противоречия има. Вие живеете в света на противоречията и искате хармония. Всеки ден постъпвате тъй, както не трябва да постъпвате и мислите, че вашите постъпки са прави. То е вече въпрос. И после казват: „Направи добро, за да намериш зло“. Защо ще намериш зло? – Защото ти като дадеш пари някому, искаш да си ги вземеш и искаш да вземеш лихва отгоре. Онзи човек, и той е като тебе, и той мисли като тебе. Ти искаш да дадеш, за да печелиш. Той казва: „Не искам да дам, не искам да ме подяда!“ И тогаз се спъвате във вашето верую. Казвате: „Този свят не е добър!“ Питам: Ти, праведният човек, какво търсиш в този свят, който не е добър? Влизаш ти в една локва и казваш „лошо място“. Какво търсиш в тая локва? Защо си влязъл вътре в тая локва? Риба има вътре, а пък обичаш рибата – влязъл си и си се накалял. И следователно, вие сте търговци. Вие сте дошли да спечелите нещо в този свят.

Това са противоречия. И тогаз ще дойде някой философ да ти казва, че Бог е създал света. Той го е създал, но така както ти живееш, тъй както баща ти и майка ти са те родили, както разбираш света – това нещо не е от Бога. Това е по същата причина, както ако някой ни е облякъл в скъсани, нечисти дрехи и иска да каже, че така ни е родила майка ни. Това не е в реда на нещата. Вие се учите, за да смъквате противоречията. Облякъл си една дреха, която не е хубава. Трябва да я съблечеш, по който и да е начин, и ако не я съблечеш, няма да ти върви. Какво ще стане от тебе, ако облечеш дрехата на един прокажен? – Не те очаква нещо добро! Или ако дадеш на един дрехар да ти шие дрехи, който има проказа, то проказата ще мине в тебе. Трябва да учиш тия закони.

Има дадени чувства, кои неща за тебе са хранителни и кои отровни, кои са полезни и кои не.

Вас ви смущават големите противоречия. Разболееш се – едно голямо противоречие. Казваш: „Аз хубаво се хранех“, но си се разболял! Заболи те стомахът или простудиш се. Заболят те гърдите, главата и тогаз се спираш

върху въпроса „Защо?“ При сегашната култура повикаш лекар. Но животните като ги заболи стомахът, главата, какво правят? И те се лекуват. Сами се лекуват. После, как се примиряват животните? И те имат общества, събират се. аз съм ги гледал. Като се съберат, всяко животно си знае мястото по силата на един закон. В животинското Царство противоречията се разрешават чрез силата. Силният е на първото място. По степента на силата ще се наредят животните. Най-слабият ще го намериш на края. И тогаз у животните, който е най-слабият, той е на опашката. Опашката е най-слабата и затова тя е турена отзад. И тогаз слабият като няма на каква работа да го турят, той само се матихари на едно на друго място, като опашката. Но в това махане отподир, този слабият е научил този силния да мисли. Ще го видиш, че когато едно животно е здраво, то си маха опашката, завъртва я нагоре. То е здраво, положението му е добро. Щом заболее, подвие опашката. Следователно, когато слабите не работят, то силният тогаз е хванат в капана. И силният може да се хване в капана.

И в най-доброто общество, както сега между вас, се раждат някои противоречия. Може да има противоречие, че едни ядат повече, а пък други по-малко. Хубаво е човек да яде много, и хубаво е да яде малко. Но казвам: Ако ти ядеш много и си болен, какво ще спечелиш. И ако си здрав и ядеш малко, какво ще спечелиш? Тогаз: Многото от болния ще го дадеш на здравия и малкото, което ще ядете, дайте го на болния и противоречието ще изчезне. Понеже този болният, като изяде многото храна, болестта му ще се влоши. И откъде произтичат противоречията? Че ти имаш едно голямо желание. Какво ли не желаеш? Че това е много ядене! То са обедите на духовния живот. Има две неща, които отличават хората. Как ще познаш дали един човек е материалист, или е духовен. По техните отрицателни черти. В „духовния“, в него се ражда гордостта. Той е аристократ. Иска да влезне в общение с хората. Той е „духовен“, „религиозен“, какво ли не. Поп иска да стане. Владика иска да стане, какво ли не. Той е от „духовните“.

А ако искаш да знаеш дали някой е материалист, ще имаш предвид, че материалистът се отличава с алчност. Всеки човек, който е материалист, той иска да има къщи, ниви, говеда и пр. Той не е учен. Казва: „Да си поядем, да си попийнем – това е всичкия живот“. Вие казвате за някого: „Той е материалист“. Така го кръщавате. Някой път казвате: „Парички да има човек!“ Тогаз, в дадения случай не си ли материалист? Или някой път казвате: „Човек трябва да бъде самостоятелен“. Тогаз не сте ли от горделивите хора? И онова, което е развалило живота, това е човешката гордост и човешката алчност. Събрали се две противоречия. Единият е опашката, а другият – главата. И тогаз са се съюзили. Защото някой път

една змия с опашката се завива и после с главата си те хване.

Сега тия противоречия съществуват в самия строеж на човека. Вие сте онаследили нещо. Алчността е във вас тук, /в ухото има малко напред/, а пък гордостта е отзад, на горната част на тила. Целият си живот можеш да я носиш. Можеш да я хукаш, можеш да я отричаш, но тя си седи там. Тя ти е потребна. И алчността е потребна, защото ако нямаш тая алчност, ти съвсем ще закъсаш в този свят. Някои хора ще ги намериш, че са много щедри. „Той е много щедър!" „Той не мисли", казват. Това не е разрешение. Дайте на една кокошка цяла една крина жито и тя ще го разрови, и после каквото остане ще разсипе и ще си замине. Втори път като дойде няма откъде. Трябва да ѝ дадат отнякъде, тя очаква отнякъде. Хвърлете царевица на катерицата и тя като се наяде, ще складира останалото. Откъде дойде у катерицата тая съобразителност? – От алчността ѝ. А пък кокошката е много щедра. Но кокошката един ден ще се намери в противоречие. И катерицата ще се намери в противоречие.

Кога? – Когато ѝ вземат това, което тя е събрала!

Казвам: Вие сега разглеждате живота, като че ли Бог нарочно е определил живота така за някои грехове. Вие казвате: „За някои грехове Бог ме съди". Вие не разсъждавате правилно. За нищо Бог не ви съди. Вие сами си носите вашите грехове. Греховете ви измъчват. Кой ви измъчва? Взели сте пари отнякъде. И дойде онзи и те измъчва.

Някой разбойник те чака да те хване. Вие сте богат и казва той: „Парите или ще те убия!" Кой е причината? Това е богатството ви! В живота един вълк никога не яде една болна овца. Тя като дойде, бутне я. Той е доста вещ. Познава овцете. Бутне я по корема отдолу с муцуната си и си замине. И тя е свободна. Защо? – Тя опази кожата си по причина, че е болна. Но ако утре тя каже да си подобри живота и стане мазна, той като я намери не я бута по корема, а я хваща за врата и казва: „Да си платиш данъка". Вълкът казва: „Тая мера, дядо ти, баба ти са я пасли и нищо не са платили. Ти сега ще платиш". И взема, че я туря в тъмница. Вас ако ви хване един вълк какво ще правите? Сега вие си имате убеждение, че сте свободни. Казвате: „Аз съм свободен". Аз бих се радвал да бъдете свободни. Тогаз трябва да се освободите от тия наследствените мисли, от напластяването на лоши образи вътре в човешката душа. Те са едно голямо нещастие. Аз не съм против критикуването. Мислете каквото искате. Свободни сте. Но разбирайте добре противоречията. Срещнете един лош човек. Научно го изследвайте. Да знаете защо е станал лош. И ако вие знаете от какво е станал лош, можеш да помогнеш на себе си и донякъде можеш да помогнеш и на него. Умният човек може да си помогне. И вие може лесно

да подобрите положението си. Един американски професор закъсал, не му вървяло. И най-после като не му вървяло, дошло му на ум да опитомява лоши коне. Този опит считам, че е верен. В Ню Йорк трима американски богаташи имали три лоши коня. Единият ухапал ухото на господаря си, втория – страната, а пък третият обичал да рита. И дават му за всеки кон по 1000 долара, ако може да ги опитоми, да не хапят. И той обещал за час и половина тия коне да ги научи да вървят по правия път. Този кон, който обичал да хапе – професорът разбирал психологията на коня, професорът го хваща за врата и държи врял чукундур пред него – сварен, но горещ. И като си отворил устата да го ухапе, турил му чукундура в устата. Три пъти като му турил чукундура в устата, няма да хапе, няма нищо! 1000 долара! На онзи кон, който обичал да рита, турил му една тенекия и го държал така, с тая тенекия. Той ритал и за половин час отгоре, той се научава, че с ритане не може тая работа. Та казвам, този кон, който хапе казва: „Защо това нещо дойде до устата ми?“ – Този кон сме ние. Едно по-умно същество иска да те отучи от един лош твой навик. Вие разглеждайте малко по-другояче живота. Дойде ти някое нещастие. Ти обичаш да хапеш. Ще те научат да не хапеш. Чукундура ще влезе вътре в устата ти. Ти си мислиш, това, което не е. Няма да се обвиняваш. Тая черта е отнякъде дошла. Има някои несъобразности. И по този начин – понеже ние имаме много несъобразности вътре в живота, Бог е принуден чрез страдания да ни изправи. Страданието е път на изправление. И най-добрите хора, всички си имат страдания. Щом имате страдание, вие се благодарете. Че ти ще откъснеш ухото на господаря си, но после знаеш ли какви последствия има това? Господарят може да те продаде, може да те застреля и пр. А пък той бил благороден, че дал хиляда долара, за да го отучи, да не хапе. Как ще отучиш този кон да не хапе? Никакъв морал не може да ти помогне. Могат да ти кажат: „Това не прави“, ти го правиш. Но когато дойдат страданията, със страданията хората се научават как да живеят. Та на всинца ви трябва сега да се учите. И най-първо ще намерите ония несъответствия вътре във вас. Вие обичате знанието. Аз много ви харесвам, че сте много любознателни. Знание имате. Помните. Всеки знае характера на другите. Един други много добре се познавате. Но това познание няма основа. Не се познавате както трябва. Казваш: „Аз го познавам, той е един бъбрица“. Онзи, който говори много, той е един извор. Аз да ви определя: той е един планински извор. Шуми, какво лошо има, че говори този човек? Ти използувай този човек. Използувай неговия говор. Онзи, който много говори, тури при него ония, които не говорят, за да се научат да говорят. Че ако вие всички мълчите, как ще се научите да говорите?

Някои казват: „Мисли много!“ – Да мислиш и целия ден да се безпокоиш, това не е мисъл. Мисълта не е безпокойствие. Щом има безпокойствие, то

сърцето е намесено там. Сега седиш и казваш: „Какво ще стане с мене?“ Ти ще вземеш предвид следното: Ако не си съобразителен, ще гладуваш. Ако не знаеш как да се храниш, ще боледуваш. После много работи ще ти се случат. Няма да отдаваш погрешките на другите хора. Не ги отдавай на другите. Те са второстепенното, но най-първо в тебе се крие всичко! Ти се намериш в едно общество и казваш: „Човек да е улеснен!“ Но представи си, че си в пустинята някъде. Какво ще правиш тогаз при тия, бедните, условия? Умният човек трябва да подобри нещата. Затова лошият живот е станал причина да се съберат хората и да си помагат един на други. Та казвам: Изучавайте света! Външният свят не може да се измени сам по себе си. Като се минат векове, външният свят се подобрява, много малко се подобрява. Има опасност да се навъдят въшки на главата ти, и бълхи, и дървеници. И какви ли не болести ще дойдат! Ти не можеш да се освободиш. Дойде холерата, чумата в света. Как ще се пазиш? Има два начина. За да се пазиш от холерата и чумата, трябва да имаш абсолютно чиста кръв. Имаш ли я, чума не те хваща! Или казано по-ясно: Като дойде холерата, чумата, тя търси храна и като не намери нищо за ядене, тя ще те остави, както вълкът болната овца. И като намери чумата, холерата храна в тебе, ще те нападне. Ако кръвта ти е чиста вие ще бъдете както болната овца за вълка. Сега вие не можете да намерите връзката. Казвате: „Как може да се живее?“ Ако вие искате да се живее, ще имате противоречия. Ще боледувате. Ще дойдат лекари и ще ви лекуват. И най-после ще кажат: „Хайде за онзи свят!“ Вие не знаете онзи свят. Голям страх имат някои умиращи. Вие били ли сте в положението на умиращия, да знаете какъв страх има. Как се мъчат, какви противоречия имат. Някои около него казват: „Не говорете, да не преполовим. Да си върви. Да не го повръщаме назад!“ И да искаш да го повърнеш, не можеш! Някой казват: „Христос съживил хората“. Ония хора, които Христос е съживил, могат да се съживят, а пък другите не могат. Има деца, които можете да учите, а пък има деца, които не можете да учите. Има деца, които са в положението на животни. Можеш, но то иска векове, а пък ти нямаш такъв дълъг живот и такова дълго търпение.

Та гледайте да събудите в себе си онова желание за истинско знание. Интересувайте се, но едновременно се интересувайте в човек за лошото и за доброто което има. Например, някой човек е много гневлив. Но онзи, гневливият човек има една добра черта: услужлив е! Влизам в един дом във Варненско. Някой бие жена си. Влиза една млада жена, той продължава да налага жена си. Тя вика: „Уби ме този!“ Сега ако е за стражар, ще дойде и ще арестува. Влиза друга една, красива мома. Той се изправя. Тя го пита: „Защо я биете?“ Той казва: „Раздразни ме! Не знае да се обхожда с мене!“ Питам: Защо той при младата и красива мома престана да я бие? Тя внесе в него нещо хубаво. Тя внесе нещо и премахна онова възбуждение в него. В

домовете откъде стават скандалите и в религиозните, и в светските хора? Най-първо ти почваш да туряш в ума си едно противоречие за онзи, когото обичаш. Казваш: „Той малко кръшка, полъгва ме. Не говори всичко право“. И тогаз настава едно противоречие и тогаз в отношенията на жена му към него има една промяна, не са такива, каквито трябва. Тя му прави забележка. Днес една забележка, утре една забележка. То е старото възпитание – не върви. Всички сте опитали плодовете на старото възпитание: непременно ще има в къщи скандали между бащата и майката. Ако майката постоянно прави забележки на детето, пак ще има скандали. Привикват хората. Еднообразието, едно и също нещо, претъпява чувството на човека.

Някой път претърпявате. Но не само да го претърпиш, а после да вървиш и да мърмориш. Считай, че онзи човек в дадения случай извършва нещо добро, нищо повече! Веднъж като разправях на Шангов тая философия, той каза: „Тъй е. Аз вярвам в това.“ И той приведе един пример: „В нашия род, каза той, всяка година ни хваща лудост и трябва да си пуснем половин килограм кръв и тогаз за една–две години сме добре. Но ако не си пуснем кръв, ще направим беля“. Той беше вестникар, беше шишкав. Наближило време да си пусне кръв: „Написах една статия във вестника. Намериха ме на улицата и ми пукнаха главата и изтече кръв. И почнаха да идват телеграми да ме съжаляват, а пък аз се радвах и благодарех, че ми пукнаха главата и протече кръв. Олекна ми. И си казах: Така няма да пиша вече!“ А пък интересното е, че духовните хора, колкото пъти и да им пукнат главата, пак пишат същите статии. Не пишете статии, които предизвикват. Имате да кажем едно дете. Ще му дадете известно възпитание, ще приложите един начин, после друг начин и пр. Най-първо човек да възпита себе си, да познае себе си. Познанието иде от самовъзпитанието. Имате една лоша черта, нетърпеливи сте. Навсякъде искате да си давате мнението – и пред учени и пред неучени. Пред неучените както и да е, върви работата, но ти си даваш мнението и пред учените. Научи се да мълчиш. Слушай умните. А пък в тебе ще дойде едно нещо, което ще те бута. Мълчи малко! Не че вечно трябва да се мълчи! В дадения случай мълчи, защото онзи веднага ще каже: „Онзи там е невежа!“ И тогаз и ти ще кажеш нещо, и ще се зароди един спор. Сега аз като минавам по улицата, гледам че има стражар. Той казва: „Господине, няма да минаваш отляво, а отдясно“. Ти можеш да кажеш: „Че как така? Защо ме спираш?“ Закон е тук прокаран. – „Ще минеш отдясно!“, казва ти стражарят. Вдясно, вдясно. Стражарят казва: „Ако не изпълните закона, ще ви закарам в участъка“. Турен е закон: отдясно. – „Ама как така да ми нарушават Божествената свобода“. Някой казва: „Аз не искам никой да ми нарушава свободата“. За да не ти нарушават свободата, ти трябва да бъдеш крайно мъдър, да разбираш Божествените закони, и на животните да дадеш път.

Видиш един вол – отбий се! Видиш една мравка – отбий се! Мъдрият, той не иска да минава през мравите. Ти казваш: „Искам правия път“, да скъсиш времето. Не скъсявай времето. Има доста време в света. Ти казваш: „Но имам много работа! Няма да си свърша работата!“ – Не, лъжеш се. Работата не зависи от многото бързане. Работата ти изисква 5 минути за да се свърши и понеже не знаеш как да я направиш, ще мине един час. Пишеш едно писмо скъсаш го, напишеш друго, скъсаш го пак и казваш: „Много време ми взе!“ Защото не знаеш как да пишеш и затова ти отива много време. Англичаните имат хубав метод: преписване. И като напише писмото, ти излишна дума в него не може да намериш. Излишни думи няма. И ги наричат търговски писма. Религиозните хора имат опасност, че някой път ако пишат някому, пишат му дълго писмо! А пък ти му кажеш две думи, че трябва да бъдем добри, да имаме човещина! Та не седи толкоз в думите. Всичко в света седи в живота, в мисълта, и после трябва да се прояви животът. Животът в този смисъл: да се изрази той външно.

Човек живее, но под думата „живеене“ ние разбираме онзи, разумният живот. Не вземайте сега това върху себе си. Аз като ви говоря, някой може да го вземе заради себе си и ще каже: „Не говори ли за мен?“ Няма човек на земята, който да няма недостатъци. Или другояче казано: Недостатъкът не е недостатък, но ти имаш преизобилно. Ти се гневиш. Богат човек си. От твоето богатство ще раздаваш като се гневиш.

Питам: Как ще поправиш горделивия човек? Върху него ще действувате с Любов, нищо повече. Няма друга сила, която може да смекчи човешката гордост. Така ще я смекчиш и ще я туриш в нормално състояние. Не само да кажеш: „Да го позалъжем!“ Не! Горделивият човек има доста голяма прозорливост, че не можеш да го лъжеш. Измени мнението си за него. А пък онзи, алчният как ще го лекувате? Трябва да бъдете добри. Няма да го подяждате. За горделивия започни да мислиш добре и той знае, че онзи, който го обича, той няма да му направи зло. А пък при алчния, да знае той, че ти не го подяждаш. Ти като туриш доброто в действие, той е на твое разположение и ще му въздействуваш. А пък ти му проповядваш, че заради Бога, той да не е алчен! Ти така не можеш да го възпиташ.

За майките казват, че много обичат. На майките им много липсва от Любовта. Те не обичат децата си. Те имат вид, че обичат. Любовта на майката я вземат за нещо много идеално. Не считайте, че искам да нападам майките. Те имат много повърхностна Любов. Една майка мисли дъщеря ѝ да стане красива и да я ожени, да има един зет богат, добър и красив. Ако дъщерята е крайно горделива. Какво ще прави майката? Дъщеря ѝ не се покорява, говори ѝ колкото искаш, пет пари не дава! Тя си налага волята. Горделивият човек всякога ще наложи волята си и всякога

ще те изненада. Само чрез Любовта ти можеш да имаш отношение с такова лице.

После ще дойдеш и себе си да обичаш. И себе си трябва да обичаш. Да обичаш не така, както една майка обича децата си. Ще обичаш онова Божественото вътре в себе си. ще обичаш Бога и тогаз твоя живот ще се измени. Има някои неща, които вие не сте ги проверили.

Вие казвате: „Да ни се говори нещо друго!“ – Може! Сега искате да ви кажа, че вие имате лотариен билет и че ще спечелите. Мога да ви кажа кой билет печели, но вие ще станете по-лоши. Вие искате да ви кажа какво ще ви се случи утре. Мога да ви кажа. Тия работи са най-лесни, но ти не можеш да се самовъзпиташ така. Мога да ти кажа къде има пари и като те пратя, ще ти кажа: „Еди-къде си има заровено имане. Иди и вземи колкото искаш“. И ще проверя после, че си извадил всичкото имане и си го скътал. Ако извадиш всичкото имане, теб не те очаква добро. Ще вземеш колкото ти трябва. Че в живота не е ли така? Един богат търговец-милионер ти казва: „Вземи си от касата, колкото искаш!“ И дава ти ключовете. Ако вземеш всичко, втори път ще има ли кредит? Вие мислите, че всичко е произволно. Господ като не ти дава богатство, Той вижда, че още не си готов. Ако ти го даде, ти ще се развалиш. Не че не иска, може да ти даде, но Той иска да те опита. Та пред вас седят големи възможности. Тия възможности ги е дал Господ. Вие сте чели притчата за талантите, казана от Христа. Че това са възможности, които съществуват. Всеки ден имате тия възможности. Днес Господ ще повика някого от вас и ще му даде един талант, на друг 2, на трети 3, на друг 4, на някого 5. А после може би ще дойде след година и ще те повика. И онзи, който е спечелил, още ще му придаде. А онзи, който имал един талант и не е работил, не е спечелил, за него ще каже: „Вземете от него“. Та вие съзнавате някой път, че не сте много талантливи. Хубаво, ако сте талантливи, ако имате много хубав глас, какво ще правите с него? Как ще употребите таланта си? Или представете си, че имате прозорливост, ясновидство. Как ще употребите това? Тия висши дарби, ако не ги употребявате както трябва, те се занемаряват и се спъват. Аз съм забелязал, че всичките ясновидци, едни вземат повече пари, а други почват да уповават на хората и след това тая дарба не се увеличава. Че онзи, който има тая дарба, той трябва да бъде като един чиновник, който седи на своето място, на длъжността си и като срещне на пътя си някого и му казва, срещне някой мъж, който обича да попийнува, да побива жена си и му казва: „Слушай, ако ти не престанеш да пиеш и ако не престанеш да биеш жена си, след една година ще те сполетят най-големи нещастия в живота ти!“ Ще му каже малко и ще си замине. Пари няма да му вземе. Някой път това чувство има всеки; някой път вие предчувствувате. Много хора са идвали при мен и са ми казвали: „Тежко

ми е! Усещам, че ще ми се случи нещо!“ – Че пророкът е дошъл. У всеки има нещо, което усеща нещата! Всеки човек има чувство на пророчество, че ако не се измени вашият живот, зле ще стане!

Има признаци, ще ги учите! Трябва да учите тия признаци. Вземете муцуната, лицето на вълка. Вземете лицето на един вол, на един кон. Ако разгледате главата на един вълк ще видите, че има голямо различие в строежа на ушите и пр. Оттам сега учените искат да се домогнат до известни знания. И ако работите, всичките тези стремежи ще се определят в разни посоки. Вече се определя съответното място. Ако се е развила речта ви, тя се определя под очите. Долу под очите има признаци за речта. Някои искат да говорят, но у тях този център не е развит, той не може да говори. Някой е музикант. Музиката е отбелязана на челото – над веждите от двете страни, по челото нагоре. Някой е паметлив. Паметта е отбелязана в центъра, средоточието на челото. Някой е разсъдлив. Разсъдливостта е сложна способност. В основата ѝ лежи причинността. Причинността е изразена в двете изпъкнали точки от двете страни на челото. Между двете точки на причинността по средната линия се намира изразена способността за сравнение. Въображението е изразено в по-горния край на челото. Някой е естественик, може да наблюдава. У него долната част на челото е по-изпъкнала. Това е в общи черти. Религиозността е изразена горе на главата. У религиозния горе главата е по-развита. И това дава една хубава черта на характера. Някоя мома е много срамежлива. Една хубава черта е срамежливостта. Тя се отнася до онова Божественото чувство. Тогаз у човека е развита горната част на главата. Тогаз човек има известно почитание. Тия хора, които са религиозни в правата смисъл, те имат почитание и уважение. Те почитат другите хора. Дали го заслужават или не, те ги почитат. А пък който няма това чувство, той като отиде при светията, казва: „Този светия е като другите хора!“

Какво ще пееш на онзи, който няма ухо?

Та казвам: В този свят имате да придобивате много работи! Да пеете! Не само трябва да пеете, но и трябва да смятате, трябва и да помните, да не забравяте вашите опитности. Веднъж като ви кажат, а не десет пъти да го разберете!

Някой път ще те нападнат хората, ще те опитат колко си силен. В природата има големи противоречия. И дяволът е от едната страна, а Господ е от другата страна. Дяволът като дойде знаете ли какво ще ви каже? Светии има, които са страдали от дявола. След 20–30 години свят живот, като дойде дяволът внесе нечисти мисли и светията си маха ръцете, не може да се моли.

Някой път сте разположени, защото добре говорят за вас. А някой път сте неразположени, защото те критикуват. Когато сте разположени, значи добре говорят за вас; някой път от земята, някой път от духовния свят, а някой път от Божествения свят. Когато Бог говори, ти ще бъдеш блажен. Когато ангелите ти говорят, ти ще бъдеш добър, а пък когато хората ти говорят, ти ще имаш един сносен живот. Та когато желаете да критикувате един човек, едновременно гледайте и себе си. Кажи си: „Ако аз съм на негово място, какво ще направя?“ Вие всички трябва да изучавате закона на Любовта. Трябва да знаете, че Любовта не е еднообразна. Много форми има тя. Материална Любов. Духовна Любов. В духовния свят дето царува Любовта, там тъй несъобразно може да функционира, че може да се роди гордостта. А в човешкия живот, дето не царува Любовта – там ще се роди алчността. Любовта прямо в материалния свят не може да действува; тя ще действува там чрез доброто. Та на земята, във физическия свят, можете да действувате само чрез доброто, чрез Любовта не можете да действувате. Вземете и прегърнете когото и да е, целунете го, и вие ще си намерите беля на главата. Вие казвате: „Аз го прегърнах“. С целувки не става. Като го прегърнеш, ще му дадеш един кат най-хубави дрехи или наниз, или някой часовник или някоя хубава книга. Казва някой: „Прегърна ме и не ми даде нищо.“ Трябва да има нещо в ръцете си. И когато човек възпитава себе си, изберете същите правила. Той трябва да придобие нещо. Човек трябва да има нещо реално, на което да разчита. Казват: „Той е светия“. Светията на какво ще уповава? Най-първо светията всякога има едно отлично тяло, една отлична ръка, отличен крак, отличен стомах. Светията не страда от коремоболие, от главоболие , от гърди. В светията всичко е на място. Няма излишни работи. Всичкият капитал е в обръщение. Вложеният в светията капитал си има оборот и после капиталът му дава приходи. Сега някои искат да станат светии и казват: „Да ям малко, че да стана светия!“ Не! Постенето е един метод за лекуване, а пък ако искаш да станеш светия, трябва да знаеш как да ядеш, трябва да знаеш как да дишаш, трябва да знаеш как да мислиш. Това е светия! Казва някой: „Той е прежълтял, светия е станал!“ Светийството не е в това! Лицето ти трябва да има един жълтеникав цвят, но трябва да има нещо и от червения цвят малко. Жълтият цвят е цвят на мисълта, а пък червеният цвят е на чувството. Та жълтият и червеният цветове трябва да присъствуват, за да става регулиране на цветовете. Има някои цветове, които не са естествени за човека.

Някои казват: „Дайте ни един метод!“ Да ви дам един метод. Като станеш сутринта, хвани се за ухото, долу при меката част, висулката и почни да мислиш защо Господ създаде ухото. Това за цяла една седмица. Ухото ще се хване не горе, а долу, меката част. Тая мека част, това е мястото на

живота. В меката част функционира животът. Тя е онзи благородният елемент на човека. Когато тя изчезне, съкращава се животът. Тия хора, които нямат тая меката част, имат много къс живот. И няма разположение в тия хора, у които тая, меката част е в голяма степен изядена. А пък когато тая мека част е дълга, то човек е много разположен, магнетичен. Това е едно благо. Като хващаш тая мека част на човешкото ухо, тя трябва да се удължи. Сега някои имат голяма алчност. Голямата алчност разваля ухото ви, изопачава ухото. То е един опит. Има метод, как да поправиш устата си, очите си, веждите си като пипаш някои места. Възпитанието трябва да почне оттам. Някои искат да се концентрират. Че върху какво ще се концентрираш? Да мислиш за Бога? Какво ще мислиш за Бога? Ти за да мислиш за Бога, трябва да имаш отношение, да Му дадеш всичко. А пък ти не си готов. Ти искаш Господ постоянно да мисли заради тебе. Той, Господ отдавна е направил всичко, Той се е пожертвувал. Но Господ не иска някой като отиде при Него, да Му служи наполовина! Той иска всичкото! И когато не отдадеш всичко, ти не можеш да идеш при Бога! И докато не отдадеш всичко на Него, ти не можеш да имаш това, което искаш. Понеже ако Бог ти даде тъй както ти разбираш живота ти винаги ще се намираш в едно противоречие. Смисълът на живота седи в това: Когато всички хора имат правилно отношение. Тогаз ще дойде Царството Божие на Земята.

Та сега хванете си ухото! Някой ще каже: „Това са детински работи!“ Хванете си ухото (Учителят хвана с палеца и показалеца на дясната си ръка, меката част на дясното ухо. Всички направиха същото.) Като се хванеш, ще кажеш: „Глупав съм бил!“ Че щом не разбираш нещо, ти не си ли глупав? Щом вършиш нещо, което не разбираш, ти не си ли глупав? Като пипаш ухото си, да ти стане радостно и весело, че Господ ти е дал едно украшение. Всяка сладка дума чрез ухото да я схванеш. Най-хубавите работи през ухото ще ги хванеш. Аз не говоря за едно ухо механически направено. Но като се пипаш за ухото ще мислиш, че то е направено от Бога и че чрез него може да възприемаш всички хубави неща. Като се пипаш за ухото Господ да знае, че ти мислиш за нещо, което Бог е направил. Да мислим за Бога! Ние трябва да Го обичаме! И всичко онова, което Той е направил, ние да го имаме присърце.

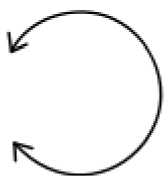

Фиг. 1Сега коя мисъл остана, какво запомнихте от казаното? Първото нещо: Онова, което имате досега е хубаво. То ви е служило досега. Но в бъдеще, всеки ден Божественото носи нови неща! Казвам: Ние сме

пътници, които вървим по един път и всеки ден няма да бъдем на същото място. Днес на едно място, утре в друго положение. И затова животът ни се изменява. И като остареем, това показва мястото, догдето сме достигнали, а младостта показва отгде сме започнали. Старостта показва, догде си дошъл. Старият е дошъл до брега на морето. Какво го очаква? Вече не може да ходи свободно, а си в лодката, на парахода. Ще се ограничаваш. Не можеш да ходиш гдето искаш. Старият е влязъл в морето и затова е стар. Ограничен е. Тогаз ще се ограничиш. Старите хора се ограничават. И да иска да има свобода, не може. Младият е излязъл от парахода. Старият е направил един кръг от 20–40–100–120 години и е отишъл на другата станция (Фиг. 1).

Та казвам: Религията не е за да мислим къде ще отидем на небето. Религията е едно Учение за облагородяване на ума и сърцето. Трябва да се освободите от тесногръдството, от гордостта. Като почнеш така да разсъждаваш, ще знаеш, че всяко нещо, което Бог е направил, е разумно, и че всяко нещо, което Бог е допуснал, е разумно. И от това гледище всяко нещо, което е станало, разглеждайте го защо е станало. То не е безполезно. То е безполезно втори път да минаваш през тая опитност. Всяко нещо, което е станало, е полезно. Всяко нещо, което става в света, е на място. Ние сега спорим, че наука не ни трябва. Ние много малко знаем! Не е ли хубаво да бъдеш един художник, да знаеш как да рисуваш? – Не е ли хубаво да бъдеш един музикант, не е ли хубаво да бъдеш един математик, да бъдеш един естественик? Не е ли хубаво да знаеш как да плаваш, да знаеш как да хвърчиш? Има хиляди работи, от които се нуждаем. И цялото човечество се подтиква. Този съвършеният човек Бог подтиква своите деца да желаят всички тия работи да ги постигнат! И Бог те приготовлява сега за онова бъдеще, което утре ще ти даде. Бог ще ви даде нещо. Готови ли сте вие затова? Бог когато ще иска да прати някой човек за дадена работа, ще прати кроткия. Сприхавия ли ще избере? Сприхавия на друго място ще го прати. И той е потребен. Имате пелин. Пелина не можеш да го пиеш, но за треска и за стомах можеш да го пиеш. Те и най-лошите работи и те си имат своето предназначение. Сега турете си мисълта, че всичко онова, което става в живота е полезно. В Писанието има стих: „Всичко онова, което се случва на ония, които обичат Бога, ще им съдействува за добро“. Ако вие обичате да учите, ще бъде Бог с вас. Светските хора, които учат, Бог е с тях. Във всички области ония хора, които работят и учат, Бог е с тях. А които не учат, може и религиозни да са – Бог няма да бъде с тях. Ако някой е религиозен, Бог е с него, но да е религиозен както трябва. Там гдето присъствува Бог има успех. А пък там, гдето Той не присъствува, няма успех. Там, гдето Бог присъствува има радост и Той като дойде превръща скърбите. Той няма да превърне всичките скърби, няма да ни освободи от всичките скърби, Господ ще ви научи всички скърби, които

идат, да ги впрегнете на работа.

Основната мисъл сега коя беше? Най-първо ще съзнаваш, че в природата има голямо противоречие, което хората са създали и ще гледате, това противоречие по какъвто и да е начин да го изправите. Света няма да изправи, но да се освободим от това противоречие. Ние имаме вътрешната възможност затова: Понеже Божественото е в човека, можем да се освободим!

Колко пъти съм ви казвал: Някои имате ревматизъм, нали? Търсите лекар. Лесно се лекува ревматизма. Не знаете ли как се лекува? Още не знаете ли? Ще накараме 5–6 пчели да ви ожилят. Който от вас има ревматизъм, да накара 5–6 пчели да го ожилят, да ги раздразни и да го ожилят. – /Коприва не може ли?/ – Пчелата е по-добре. Съвременните лекари правят следното: Има места гдето развъждат 50 милиона пчели, около 1000 кошера. Та има момичета, които държат тънка попивателна хартия и хващат тия пчели, те ожилят книгата и като ожилят книгата 10–15 пчели, тая отрова, мравчената киселина я изваждат после и лекуват с нея ревматизъма и други болести. Ти имаш пчели и страдаш от ревматизъм. Тук имаше една сестра, която страдаше от ишиас. Тя ми каза: „Учителю, осакатях“. Казах ѝ да отиде при кошера и да раздразни пчелите, и като я ожилиха, изчезнаха болките.

Та казвам: С друго лекуване не върви така лесно. Който има ревматизъм, ишиас трябва иначе 2–3–4 години да го лекувате. Ще викате лекар, излагане на слънце и пр. И то е хубаво

Та каквито болки имате, те могат тъй лесно да се поправят, както пчелите могат да лекуват ревматизма.

Та противоречия има в природата и тия противоречия трябва да ги изучавате.

Отче наш.

6 ч. 35 м.

Гимнастически упражнения.

Малко облачно. Времето меко и тихо.

XVI година.
2 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 30 септември 1936 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1936_10_02 Функции на черния дроб
лекция пред специалния клас

ФУНКЦИИ НА ЧЕРНИЯ ДРОБ

„Отче наш“

Каква беше темата на миналата лекция? Имате ли зададена тема?

Да, „Отличителните черти на горчивото и сладкото“.

Какви свойства имат горчивото и сладкото? Горчивото и сладкото съществуват за човека, а човек не съществува за горчивото и сладкото.

Сега, вие не сте заемали да изучавате себе си. Вземете едно чувство на недоволство, което се явява у вас: усещаш недоволство, но отде започва недоволството не знаеш. Някой път знаете причината. Недоволен сте; може от някой ваш приятел да сте недоволен или от някой ваш съсед, или от бакалина, или от книжаря може да сте недоволни, може да бъдете недоволни от вашия професор. Може някой път недоволството да произтича от баща ви, от майка ви. Причините на недоволството са различни. Например, ако сте недоволен от баща си, психологически вие не сте проверили по какво се отличава недоволството от бащата от недоволството от майката. Вие не сте проучвали това. Недоволството от баща ви и недоволството от майка ви не може да бъде едно и също. Или сте недоволни от някой ваш приятел – ред съображения влизат за туй недоволство. Трябва да имате материални причини. Детето, ако майката не му даде това, което иска, е недоволно; всякога, когато му го даде, то е доволно. Ако детето иска нещо от майката и тя на първа ръка му го даде, то се зарадва, доволно е. Но представете си, че туй, което му дават, е някаква храна, която не съответства на неговия вкус – детето пак ще стане недоволно. Значи предметът, който притежава, не му прави онова впечатление, което то очаква.

Вземете чувството доволство. За един ученик казват, че е много даровит. Слушаш, че за някого от вас казват: „Много даровит е“ – прави ти хубаво впечатление, слушаш го. Или пък кажат: „Донякъде е даровит“. Каква е разликата, когато кажат „донякъде е даровит“ или „много даровит е“? Имате две различни впечатления. Вълните на въздуха, които достигат до вашето ухо, и степента на трептенията са се превърнали и са произвели едно впечатление във вашето съзнание. И в случая „много си даровит“ вие сте доволен, а в другия – „малко си даровит“ не сте така доволен. Сега, нали това доволство трябва да съответства на действителността: ако вие сте много даровит, добре, но ако всъщност не сте даровит, тогава какво се

ползвате?

Съвременното човечество е разглеждало някои въпроси от хиляди години, а някои едва сега започва да ги разглежда. Значи някои са минали хиляди години на разглеждане, а някои въпроси са разгледани донякъде. Хората са дошли практически до някакво разрешение. Вземете един прост пример: при всяко недоволство в човека става един физиологичен процес. Когато някой е недоволен, ако го гледате (особено у стария или възрастния човек), ще забележите, че в артериалната му система стават известни промени и вените по челото, по лицето започват да изпъкват. Значи при недоволството някак си става натрупване на човешката кръв – на едно място тя е повече, на друго е по-малко. Представете си, че с недоволството се проявява и страхът. Има чисто недоволство, което е като едно цвете; има и смесено недоволство, когато се явява малко страх в човека. И тогава имате друг един процес: при чувството на страх всичката артериална кръв се скрива във вътрешните кръвоносни съдове на организма. Тогава човек прежълтява, пребледнява – артериалната му кръв не функционира отвън, а вътре в тялото. Например някой от вас пожълтее; причината е, че кръвта функционира повече във вътрешните съдове, а не във външните. На какво е резултат това навлизане на кръвта навътре? То се дължи на голямото съпротивление. Вие сте изгубили донякъде вяра в себе си, понеже не можете да преодолеете външните причини. При преодоляването на тия причини във вас ще се яви една малка боязън. Да ви наведа на една малка опитност, която имате: ученик сте, но веднага във вас се явява един малък страх, че ако ви извади професорът да говорите, ще объркате този урок. Най-често това става в математиката и геометрията: извадят те да докажеш нещо, объркаш се. От какво става объркването? Защото физиологично кръвта отива във вътрешните съдове на тялото. Щом тя отиде навътре, идва страхът. И той парализира донякъде и човешката памет – не можеш да помниш, раздвоява се съзнанието ти, объркваш предмета, самият се объркваш.

Следователно човек, за да се самовъзпита, колко научно трябва да разглежда нещата. Даже като разглеждам казаното от психолозите, физиолозите, анатомите, които сега изучават човешкото естество, виждам колко малко те знаят. Те идват до някакви факти, но не могат да ги свържат, не могат да намерят основната причина. Един факт влияе в живота. Например ти си любопитен, ходиш някъде, наблюдаваш нещо и вече стане ли нещо малко, ти се интересуваш. Кое е онова, което те интересува, защо имаш това любопитство? Събрали са се десет-петнадесет души – искаш да знаеш какво разискват; или се интересувате за вашето бъдеще – интересувате се какво ще бъде то, искате гадателите да ви кажат. Културните хора казват: „Я ми кажи какво ще бъде моето бъдеще“. Втори

някой казва: „Аз предполагам, чувствам, че моето бъдеще е добро“. Друг пък казва: „Чувствам, че моето бъдеще ще бъде лошо“. Когато някой чувства, това вече е от съвсем друг свят – чувстването или предвиждането не е на физическия свят. У този, който предчувства, се е събудило Астралното тяло. Има една област на Астралното тяло.

Сега, аз вземам Астралното тяло, Духовното тяло и физическото тяло – вземам три тела, които функционират. Много добре са разпределени физическото тяло, Астралното тяло, Менталното (умственото) тяло и Причинното тяло – те са четирите тела, в които сегашното съзнание на човека функционира. Има други три тела в него, които са в застой. Сега тези четири тела добре функционират. Ще ги изучавате тъй, както физиологично изучавате физическото тяло. За да разберете другите тела, считайте, че те са подобни на него – всяко едно тяло, което вие не знаете, има някои органи във физическото тяло, които му съответстват. Например мозъкът съответства на Умственото тяло; симпатичната (вегетативната) нервна система или стомашният мозък съответства на Духовното тяло; черният дроб, далакът, стомахът на човека съответстват на нисшите полета на Астралното тяло. Ако са разстроени тия органи, няма да имате разположение. Ако черният ви дроб е малко разстроен, чувствата ви няма да функционират правилно, ще имате неразположение, ще кажете: „Не ме бутайте, не съм разположен!“ Какво ще го правите тогава черния дроб? Да ви дам едно лекарство, което да ви е приятно: щом си неразположен в най-нисшата степен, трябва да имаш един лимон – вземи и отрежи с ножче едно парче, тури го в устата си и виж какво ще произведе. Това ви го давам, ако искате да се учите. Вземете след това второ парче, трето, четвърто. Лимонът и неговият цвят ще подействат на черния дроб да функционира правилно. Тогава туй неразположение във вас ще се махне. Не че ще станете идеалист, но ще се сменят нисшите чувства на вашето недоволство. Щом са разтроени нисшите ви чувства, вие ще сте недоволен, ще обичате да се сърдите, светът ще ви се вижда тъмен, ще мислите, че всички хора не ви обичат. Когато се разстрои черният дроб, вие ще разглеждате един предмет тъй, както не трябва – като че лещите, с които гледате света, се объркват и вие обърквате работата.

Сега, питате какво е черният дроб. Черният дроб спомага също за храносмилането – в него има сокове, потребни за смилането на някои храни. Той е много жлъчен – всичките отрови отиват в черния дроб. Ако не влизат в стомаха за храносмилането, тия отрови могат да влязат в кръвта и тогава произвеждат едно разстройство в Астралното тяло, при което няма съответствие и силите на това тяло не протичат правилно. Когато се разстрои черният дроб, и паметта не може да работи правилно – отслабва, умът се раздвоява, идват ред болки, страдания. Тогава се явява

неврастенията, понеже косвено този орган влияе върху симпатичната нервна система. Въобще, симпатичната нервна система е в тясна връзка със стомаха, с храносмилането. Храносмилането е свързано с дишането, дишането е свързано с човешката мисъл, с мозъка. Щом се спъне определена функция на някой орган от една система, той повлиява и на другите. Да кажем, вие сте пожълтели; това се дължи на черния ви дроб, но и той не е причината, и той е следствие. От какво зависи разстройството на черния дроб? От вашата мисъл и вашите чувства. Вашите нисши чувства, най-силните влечения са свързани с черния дроб. Ако вие мислено не сте свързани с вашите чувства и не ги контролирате, те ще разстроят черния ви дроб, а той ще разстрои целия ви организъм. Тогава ще викате един, втори лекар, ще ви пипат пулса и ще ви объркат. Лекарите лекуват тъй, както те знаят и са прави. Те искат, търсят да поправят функциите на черния дроб и някой път ви сплашват: „Съвсем се е разстроила вашата нервна система, ако не вземете мерки, лошо ще бъде!“ Ще ви сплаши лекарят, но тази работа със страх не става. Защо те сплашва? Страхът е камшик за упорството на човека. Когато човек е много упорит, трябва да го сплашиш. Казва: „Не искам да вземам лек, не искам нищо!“ Казваш му: „Това направи!“, не иска. Какво трябва да правиш? Ще го сплашиш. Когато го сплашиш, той омеква. Казва: „Ще се убия!“ – „Знаеш ли, ще те смажа от бой!“ Той се уплашва и тогава започва да мисли – в страха вече започва да мисли. Функционално страхът спада към Астралния свят, не спада към висшите чувства на човека. Той е най-високото състояние на животните, той е великият закон на животинското царство. В животинския свят страхът разрешава всички въпроси. В човешкия свят се събират ред съдии, прокурори, адвокати и разрешават кой има право. В животинския свят, щом се яви силният, въпросът е разрешен. Никое същество в животинския свят не се противопоставя на силния и казва: „Тази работа е предрешена“. Хората в човешкия свят вече излизат от тази област на материалното, на егоистичното, на теченията, които отиват към центъра на Земята. Страхът е крайна граница. Аз наричам страха граница на материалното чувстване и състояние, от което човек не може да излезе без знание.

Тези, които изучават човешкия мозък, знаят, че съвестта на човека е съградена точно на страха. Страхът, това са корените на човешката съвест. И в животните има съвест, но малко. Едно животно е съвестно, но то е съвестно само от страх. Например ще забележите, че ако в стаята има котка и там нещо й замирише, тя иска да яде, но гледа така, като че няма да бута. Но щом излезете навън, тя ще опита това нещо. Докато вие сте там, у нея има страх – страх я от вас и казва: „Той е силен; ако направя нещо, бой ще има“. Щом излезете вън, тя бута. Щом се махне силният, котката казва: „Аз съм господарката, няма кой да ме плаши“. Явите ли се

отново, веднага ще се оттегли. Тук страхът разрешава известни въпроси – той е турен и има своето място.

Обаче този страх е и в човешкия свят. В човешкия свят още не постъпват по съвест, много малко са постъпките по съвест. Например сега в участъка кой царува? – Животните. Животните съдят – когато дойде силният, той решава. И в университета силата царува: на професора не му иде на ум да мисли право ли е или не, а веднага постъпва по правилата на животинския свят, веднага те сплашва: „Ще те изключим от училището, ще те изключим от университета, няма да ти позволим!" И вие се събирате тук някой път, но още постъпвате по законите на животните. Казвате: „В ада ще те пратим, ще те изключим, няма да ти дадем!" Още постъпвате по животински. Не че това е лошо, най-после как ще възпиташ животните? Ще ги сплашиш и така ти ще се освободиш. Как ще възпиташ една змия? Можеш да я уплашиш с поглед – ще я гледаш, ако имаш по-силен поглед. Но ако тя има по-силен поглед, ще се увие около теб. Тогава трябва да я хванеш за врата зад главата; ако усети, че си по-силен, ще те пусне, но ако усети, че тя е по-силна, свършена е работата ти – тя ще постъпи по животински. Сега, и вие може да имате едно чувство, което точно мяза на змия. Туй чувство се увива около теб и ти му казваш: „Недей, моля ти се!" Не, няма да има „недей" и „моля ти се"! В дадения случай ще го хванеш за шията (няма да го хващаш за опашката) и ще стискаш колкото можеш дотогава, докато тия пояси на змията се махнат от теб.

Сега, ще проучвате всички ваши чувства. Всяко ваше чувство си има своя форма. Едно може да мяза на вълк, може да мяза на тигър, може да мяза на змия, може да мяза на паяк, може да мяза на какво ли не. Чувствата мязат на всичките животни в по-висока форма. Това са такива тънки работи. Вие може да имате едно чувство, което да ви подяжда като червей в дърво. И ти чувстваш, че има нещо в теб, което те гложди и образува дупка, нарушава вашия мир – едно чувство като червей яде и те изяжда. Туй чувство ще го поставиш, за да го изучаваш – ще го поставиш някъде, няма да го убиваш. Турете го настрана и го хранете както хранят бубите. Бубите нали ги турят в една стая, хранят ги и после им вземат пашкулите. От тези пашкули цяла търговия, цяла индустрия правят. Та и вие от тези ваши чувства може да направите индустрия, ако сте умни. А ако не сте от умните или не знаете как да се справите, тогава ще имате раздвояване, понеже се намирате в един свят, който не е хармонизиран. Светът, в който хората живеят, се намира в една материя, дето растат най-противоположни животински чувства, с които трябва да се справите. Някои чувства са много нисши, някои са доста висши.

Та сега, със страха какво ще правите? Да кажем, че във вас се яви чувството

на страх – страх ви е да ходите вечерно време, да минавате по високи места, страх ви е от дъжд, от студ, от вятър, страх ви е от Слънцето да не ви опали лицето, да не слънчасате. Много работи има, от които се плашите. Та какво ще правите със страха си? Някои от вас сте по-страхливи, някои не сте толкова, но ако имате повече страх, да го продадете не може. Страхливият зарязва другите. Когато на бойното поле войниците не са добре организирани, достатъчно е един войник да извика: „Кавалерия!“ и всички хукват да бягат, като мислят, че неприятелска кавалерия е дошла. Такава кавалерия има и на друго място. Например студенти ще държат изпит, но някой дойде и каже: „Професорът не е разположен, страшно!“ и всички студенти се сгушват. Та казвам: всички трябва да разсъждавате и когато ви кажат нещо, ще го проверявате. Не е лошо, че казват нещо, всичко можеш да чуеш, но първо провери. Казват: „Кавалерия!“ Провери има ли неприятелска кавалерия и тогава ще вземеш мерки – ще бягаш или ще заемеш позиция да се бориш. Най-първо провери има ли кавалерия.

Сега, да се повърнем: когато черният дроб е разстроен, кавалерия често иде, човек недовижда нещата. Например, когато пътува вечерно време в гората, колко смешно става. Ще ви разкажа какво се случило в турско време: един албанец се качил на коня си и пътувал вечерно време през гората. Гледа – на едно място седи една черна фигура, чака го. Около нея насядали все такива въоръжени хора, чакат го. Албанецът знаел, че в местността има един много лош поп, и викнал: „Папаз ефенди, попе, да се махнеш отпреде!“ Вика веднъж, вика два пъти, оня не се маха. Тогава казва: „Албанецът има и друг път!“ На сутринта, когато се връщал, видял един обгорен чукан с бъзе наоколо и си казал: „Колко съм бил страхлив!“ Извадил сабята и започнал да реже чукана... Сега, това е анекдот, но случката казва, че трябва да знаеш в даден случай това поп ли е или бъз, или са хора, или е горял чукан. От някоя страна туй може да изглежда поп с цяла армия, която чака. В случая работи страхът. Този арнаутин си въобразява и вижда не само попа, но и бъзака като цяла армия. И той разсъждава: „С попа мога да се справя, но с тези другите...“

Сега, какъв е изводът? Страхът е на място, но трябва да го свържеш с човешкото разсъждение: когато те е страх, ще разсъждаваш правилно, за да се избавиш. Щом те е страх, ще разсъждаваш правилно има ли условия, има ли причина за този страх.

Има един прост пример за проява на страх в най-малката степен. Някой път кажеш: „Еди кой си не ме обича“. Това е малък страх, ти вече се страхуваш, косвено иде страхът, че който не те обича някой път ще ти направи бела. Защото в обичта е оня закон, който уравновесява – това е силата на Любовта, която функционира във всички тела на човека.

Любовта функционира във физическото тяло, и в Астралното тяло, и в умственото тяло, и в Причинното тяло. Но тия функции, тия сили са това, с които човек се различава. Трябва да изучавате законите на Любовта. Тя не е нещо просто, както ви се вижда по някой път. Тя не е усет, не е трептение. Вие може да имате един физически усет, може да имате един астрален усет, един усет може да имате в ума си и един усет – във вашето Причинно тяло. Те всичките се различават. Те са съединени във физическото тяло – когато физическото тяло заповядва, Астралното и Умственото тела се подчиняват на физическото.

Да кажем, човешката алчност на какво се дължи, от какво произтича? От желанието да имаш. Това е стеженолюбието, което Природата е турила. Бог го турил в човешкия мозък, допуснал е това, та човек да може по-лесно да работи, да не разпилява нещата, но да прибира. Ако нямаш в себе си туй желание за придобиване, ти ще бъдеш нехаен, пък ако го имаш, ще желаеш нещата, ще ги складираш на едно място. И в Природата съществува туй чувство. Вие мислите, че Природата няма стеженолюбие. Че как тя е събрала тази материя на Земята? Не от едно, но от много места я е събрала, колко е била внимателна всичко туй да не го изгуби. Стеженолюбие има, но алчност няма – алчността е чувство, което го няма в Природата. Алчността е в нисшите светове и тя има съвсем друго движение. В Природата има стеженолюбие – тя иска да има и каквото има, тя го пази. И във вас трябва да бъде същото: да пазите онова, което сте придобили. Алчността е вече от съвсем друго естество. Та казвам: как трябва да поощрявате стеженолюбието и да възпитавате вашата алчност? Алчността най-първо ще я сплашите. Тя е проява на животинското царство и в някои от животните е силно развита. Пример за това дават катерицата и мравята. Мравята е много алчна. Това чувство е силно развито отчасти и в пчелата: тя ходи от цвят на цвят, взема със стеженолюбие и носи. Пусни някъде и мравята – и през най-малката дупка ще влезе, започва да носи и да складира. Обратно, пусни кокошката в най-голямото изобилие – започва да рови, да разхвърля. Сега, друг е въпросът защо у кокошката алчността не е развита, а у катерицата е развита. Катерицата е яла попарата, затуй казва: „Трябва да имам“. А кокошката е живяла при благоприятни условия, била е в богато състояние, хвъркала е. Катерицата не може да хвърка, за да иде на далечно място, а кокошката едно време е хвъркала, имала е богат запас. Тя е царска дъщеря – на това дърво кацне, на онова дърво кацне, казва: „Няма какво да събирам“... Значи, алчността се е развила при най-лошите условия, където майката е била в много бедно състояние. Алчността е произлязла от много бедни родители. Най-бедните родители в света са били онези, които са родили алчността. А най-бедните родители в Умствения свят са родили гордостта. Тя показва същото състояние – че е родена при много лоши умствени, а не

физически, условия.

Сега, понякога англичаните имат едно самочувствие и казват: „Аз съм англичанин“. Питал съм го аз: „В какво седи силата на англичанина?“ Той казва тъй: „Законът на Природата е закон на Англия“. Значи те имат съзнание – у англичаните личното чувство за самоуважение е силно развито. И стеженолюбието у англичанина е силно развито. Това е едно съчетание: имат лични чувства в сърцето си и един практичен ум. Англичаните са схванали и от дългия си опит са дошли до положението да не очакват с години, но да поставят работите си навреме. Англичаните се отличават и с друго нещо: те не бързат, у тях има търпение, разум.

Има анекдот за един англичанин, който се хранел със своя слуга в една гостилница. Внезапно слугата умира, а господарят му продължава да се храни. Когато дошъл келнерът и направил сметката, той му казва: „Слугата ми умря на първото ядене, имате грешка – той изяде само една порция, не яде повече“... Англичанинът е това: смъртта си е смърт. Ако нямате това хладнокръвие и вашият вътрешен слуга умре, а вие викате и плачете (не че е лошо да се плаче, хубаво е да плаче човек), няма да можете да се справите с известни положения в живота.

Някой път алчността и крайното честолюбие разстройват. Аз сега вземам гордостта. Гордостта е самоуважение. Българите казват: „Много честолюбив, много егоист“. В егоизма функционират две крайни неща: гордостта и алчността – две чувства, които са анормално развити. И те вкарват човека в противоречие. Защо англичаните имат чувството на гордост и алчност? Англичаните са умни: за да не влязат в стълкновение със своите съседи, те потискат тези чувства, отлагат работите. Те отлагат, отлагат, но само ги бутни на материална тема, например, че ще имат загуба, и веднага разрешават въпроса. Англичанинът знае, че ако влезе в борба, ще изгуби повече и веднага решава. Има един пример: когато беше жив, Гладстон искаше да даде свобода на ирландците, но англичаните отлагаха. Когато ги бутнаха на много важно място – по тяхното финансово положение, те се съгласиха и Ирландия стана свободна. Туй, което Гладстон искаше, беше една десета от онова, което после дадоха. Но когато ги пипнаха за финансовата страна, веднага туриха друга тактика.

Сега, вие не виждате връзката между някои характерни черти и политическия живот. Че всеки един народ, всеки един човек е определен от основните черти, които преобладават в него. Аз пък казвам, че англичаните имат един организиран черен дроб: те са господари на своите чувства. После, у тях има друга черта: обичат да си показват гордостта. Един пример има за това. Колко е верен не зная, не съм го проверявал, но

ще ви го кажа: отива един богат англичанин-аристократ в Италия. Спира се в един хотел и вечерта гледа – един господин иска да се самоубие: допира револвера до гърдите, пак го отдръпва, пак го допира, пак го отдръпва, оставя го настрана. Англичанинът се запознава с него и му казва: „Господине, какво ви кара да се самоубиете?“ Италианецът му разправя, че го сполетяло голямо нещастие, че нямал средства, а имал жена, деца. Оня пита: „Колко ви трябват?“ Той му казва. Англичанинът му написва един чек, дава му го, после взема револвера и казва: „Така човек се самоубива!“ и веднага се застрелва в главата. След като му платил дълговете, се застрелял – показал му, че не е страхлив. Гордостта му се проявява в желанието да се покаже, че е безстрашен, че не е като баба: „Като ще направиш нещо, направи го!“ Хубаво, но ако един човек се самоубие, какво ще постигне? Аз привеждам този пример, за да покажа къде седи гордостта. По някой път вие, младите, може да постъпите като англичанина – да напишете чека, да вземете револвера и да се застреляте. Не, човек трябва да бъде страхлив за злото, а пък безстрашен за доброто.

Та за себе си вие, младите, се нуждаете от две неща: да употребите вашата гордост и да употребите вашата алчност, за да бъде черният ви дроб в изправно положение. Държите ли черния си дроб в изправно положение, няма да бъдете нервни. Щом сте неразположени малко, черният ви дроб не функционира. – „Аз съм неразположен“. Черният ти дроб не функционира правилно, яж лимони. Щом си неразположен, където и да живееш – едно парче лимон. И търси причината. Отвън може да има някакъв повод, това е друг въпрос. Тия поводи съществуват, не можем да ги отстраним. В цялата Природа съществува някакъв повод. Но вие можете да си помогнете, това е едно безобидно лекарство за черния дроб. Сега аз ви давам това лекарство; има и други лекарства, много специалитети има за лекуването на черния дроб.

Трябва да научите езика на органите. Гледам сега – има окултисти, които говорят за тайни науки. Всеки орган си има свой специален език: черният дроб има специален език, стомахът има специален език, симпатичната нервна система има специален език, мускулите имат специален език, всичко в човека има специален език. Имат си свое наречие, граматика своя си имат. Ако не знаеш да им говориш на техния език (понеже има много езици), няма да те разберат.

Сега, трябва да научите езика на черния дроб. Има даже окултисти, които се ползват от този език. Когато знаеш езика, ти можеш да внушиш на даден орган една идея. Ако твоят черен дроб е разстроен, ти можеш да му внушиш нужното. Няма да ви разправям как. Когато му внушиш, вече ще имаш резултати. Например ти си се разболял и когато се отделиш като

едно отделно същество, ще кажеш: „Не се страхувай! Ще оздравееш, ще оздравееш, ще оздравееш!“ Говори му това като на второ лице: „Ще оздравееш, ще оздравееш, ще оздравееш!“ Кога оздравяват всички хора? Когато повярват. Когато лекарят лекува някой орган, той трябва да знае езика му. Ако лекарят говори на черния дроб, може да го лекува; ако не знае езика на черния дроб, никакво лекарство не помага. Та казвам: който иска да бъде лекар, той трябва да знае езика на черния дроб, трябва да знае езика на стомаха, на белите дробове, после трябва да знае езика на нервната система. Щом не знае езика, той смесва. Сега лекарят казва: „Той е неврастеник“. Какво означава „неврастеник“? Едно безразборно харчене. Неврастеникът или нервният човек е разточителен като кокошката – събаря, няма никаква система. И тогава, за да се подобри финансово, той ще започне да пости. Неврастеникът навсякъде се намеси, меси се там, дето не трябва – иде ли някъде, все си дава мнението.

Преди време гледам – двама техници, които поправяха нещо тук, си даваха мнението как да се поправи. Идва трети, който нищо не разбира, но и той си дава мнението. Единият му казва: „Махни се, ти нищо не разбираш!“ Двамата са техници, разбират, но онзи, който нищо не разбира, и той си дава мнението. Като му казаха „махни се, нищо не разбираш“, той се оттегли малко недоволен... Сега, ти не трябва да се месиш в работата на двамата техници, които разрешават един специален въпрос.

Сега, основното кое е? Разбрахте ли онова, което е полезно? Какви функции има черният дроб? Една много голяма функция има: когато черният дроб не е развит правилно или ако се разстрои, ако не му дадете нужното възпитание, ще се зароди алчността; а това ще стане причина да се повдигне една гордост у човека. Щом дойдат алчността и гордостта, идва външното падение на човека, идват всичките болести и нещастия.

Но за тия работи ще дойдем до един опит. Ако не се правят опити в окултната наука, мъчно може да се върви.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът!

2-ра лекция от Учителя пред Младежкия окултен клас
2 октомври 1936 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
* Функции на черния дроб
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937).

София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1936_10_04 Свърши се виното
неделна беседа

СВЪРШИ СЕ ВИНОТО

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета втора глава от Евангелието на Иоана. Ще взема само две думи от трети стих на прочетената глава: „Свърши се виното.“

Аз взимам думата „вино“ в смисъл на едно забавление, на едно удоволствие, което имат хората на Земята. Без удоволствия не може. Без вино не може. И насекомите са познавали виното. Хиляди, хиляди години преди човека те са си попийвали и са ставали весели. Като са си попийвали, те започвали да се въртят. Човек отпосле е научил как да прави виното. Види се, онези, които се занимавали с пиенето, не знаят какво нещо е свършено. Старото удоволствие е свършено, за да дойде новото, защото като се свършило старото вино, което било направено много хубаво... И както се вижда, председателят на сватбата казва: „Забравили сте да дадете от старото вино.“ Някои хора мислят, че като се свърши старото вино, т.е. старите удоволствия, нови удоволствия няма да има. Не, достатъчно има. Не си създавайте идеята, че няма да има с какво да се занимавате. Не, много други работи ще дойдат. Тази мисъл трябва да се свърши. Това трябва да става постоянно в ума на човека. То се отнася за онзи, който разбира. И съвременната наука върви по същия път. За онези, които разбират, те знаят, че няма отрасъл в науката, или няма занятие в живота, което да не е тясно свързано с човешкия организъм. Една жена, която постоянно ходи из кухнята, тя помага на стомаха си. Често готвачите правят една погрешка, че развалят стомаха си. Те не трябва да закъсват. Той по интуиция трябва да знае какво да сготви, че отпосле да яде. Че това дава вдъхновение на стомаха.

Казвате: „Защо е кухнята на човека?“ И после тълкувате какво е казано в Писанието: Бог щял да разруши търбуха на човека. Под „търбух“ вие разбирате стомаха. Не, търбухът не е стомахът. Това е старото ядене, старото изобщо. Както виждате, как котката яде? Какъвто идеал и да има котката, като ѝ падне една мишка, тя я изяжда цяла, с всичките ѝ нечистотии, с козината ѝ. Това не е кухня. Котката трябва да престане със своята кухня. Тя е лоша готвачка. Тя е отлична в аристократическия си живот: знае как да се облича и как да се отнася. Тя има маниери. Като влезе вкъщи, тя знае как да постъпи: ще помърка малко, ще се поглади, ще се помаже около господаря си. С това тя иска да каже: „Добър ден. Хайде,

Господ да ви дава живот и здраве. Желая ви всичкото добро.“ И след това ще започне да се чисти и да казва: „От далечен път ида.“ Като се чисти, хората са доволни от нея.

Сега, като изучавате съвременния живот, всички науки, вие трябва да знаете, че всички науки, каквито и да са те, понеже излизат от живота на човешкия дух, съзнателно или несъзнателно, те упражняват известно влияние върху човешкия организъм. За пример, като изучавате философия, тя ще упражни известно влияние върху предната част на челото. Отпред челото ще се поразвие. Ако изучавате естествените науки, различните насекоми, бръмбари и растения, както и геологията с различните камъни, земеделието и разните други науки, ще забележите, че над веждите ви, на челото, ще се развият различни центрове. Ако изучавате етическите, моралните науки, тогава главата ви горе, дето е областта на чувствата, ще се повдигне. Които се занимават със социалните науки, със съдопроизводството, у тях се развива повече съвестта. Съдопроизводството, съдебните науки упражняват голямо влияние върху съвестта на човека. Който няма никаква съвест, той не може да бъде съдия. Той трябва да е роден съдия.

Казвам: Най-възвишените науки имат връзка с човека. Ако една наука не остави никакви следи върху човека, тя не е наука. Изворът на всяка наука е в Бога. Тя извира от Бога. Не е въпрос до формата на науката, но трябва да се знае, че всяко нещо, което Бог е създал, било то животно, растение, камък, вода, въздух, светлина и т.н. – всичко това оказва влияние върху човека. За да не останете едностранчиви, вие трябва да изучите отношенията, които съществуват между всички предмети и явления в природата. Щом стане въпрос за светлината, човек трябва да знае при какви условия какви резултати произвежда тя. Без светлина вие не можете да имате никаква наука. Без въздух вие не можете да имате никакво движение. Без въздух ти ще се задушиш. Без вода жажда ще те мъчи. Без храна животът на Земята не може да циркулира.

И тогава, като се заговори за противоречията, вие трябва да знаете, че всички противоречия в света произтичат от храната, от яденето. Хората и много са яли, и малко са яли, и постили са – какво ли не са правили. За това се привеждат ред примери, че не само с хляб може човек да живее, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога. Не е само хлябът, който хората правят, и който препоръчват от дървета да се прави. Хлябът, който хората правят от дървета, не може да принесе голяма полза, голямо благо на човечеството. Науката за консервите трябва да стане специализирана. Петмезът, който хората употребяват с години, след десет години даже, това не е никаква храна. Тези неща трябва да съществуват само като

необходимост. Казвам: Природата е създала хляба. И ако хората не бяха сгрешили, те щяха и досега да се ползуват от най-хубавата храна. Едно време житото е било едро и много хубаво. То е било във вид на малки самунчета, както днес са ябълките и крушите. А днес като вземат житото и го мелят във водениците, половината от хранителните му вещества се изгубват. При това, хората трябва да знаят, че мелниците са създали едно голямо нещастие за тях. Те не са донесли никакво добро на хората. Като яде от това жито, което е мляно в мелницата, човек придобива един особен елемент в характера си и казва: „Ще ти стрия главата." Ще му стрие главата, но най-хубавото ще остане в мелницата.

Съвременните хора изучават разни науки, като математика, геометрия. Който не разбира смисъла на тия науки, казва: „Какво ще си играя с геометрията?" Не, ти трябва да разбираш, какво нещо е геометрията. Геометрията е език на природата. Какво нещо е математиката? Ако ти не си математик, числата ще имат значение за тебе само при смятането. Обаче, ако си математик, числата ще имат известно отношение за тебе. Ти ще знаеш значението на всяко едно число. Като разглеждам съвременната математика, в нея виждам известна система. Като вземете числата от 1 до 10, всички имат известно отношение помежду си. Като вземеш от 10 до 100, пак има известно отношение между тях. Кое е отношението на единицата? От стоте нагоре, в първата десетица числото 11 има отношение към единицата. Във втората десетица числото 21 има отношение към двойката. В третата десетица числото 31 има отношение към тройката и т.н. После дохождате до числата 41, 51, 61 и т.н., докато дойдете до стоте. След това дохождате до 1000, до 10 000, до 100 000, до 1 милион и т.н. Това са отношения на числата от 1 до 10. Тези числа могат да бъдат и геометрически проекции.

Ти искаш да си създадеш един отличен живот, но трябва да знаеш какво е твоето отношение към Бога. Как разбираш ти човешкия живот? Какво искаш да станеш или какъв искаш да станеш? Ти искаш да станеш математик, но преди да станеш математик, ти трябва да имаш други условия, друго нещо. Не е лесно да станеш математик. За да станеш математик, ти трябва да започнеш с най-простата наука. И след време ще станеш математик, какъвто трябва.

За пример, нито един човек не иска доброволно да стане готвач. Много малко готвачи има в света, на които се плаща скъпо. Останалите са още студенти. Всяка домакиня изучава готвачеството. Всички спорове в семействата стават все за яденето. Някъде яденето е пресолено, някъде не е пресолено, но е прегорено и т.н. В яденето елементите трябва да бъдат правилно съчетани. Ако отидете в Америка или в Англия, ще видите, че и

там хората си имат специална кухня, но елементите при готвенето не са още съчетани както трябва. Цялата англосаксонска раса яде много месо. При това, те не опичат месото както трябва. На места го ядат доста сурово, някъде само по средата е малко суровичко.

Но сега да оставим този въпрос настрана, да не се спираме върху подробностите. Не е въпрос какво ядат хората и какво трябва да ядат, но в бъдеще ще се учат. Оттам ще се започне. Човек трябва да започне първо с яденето. Първата наука, от която трябва да започне, е науката на яденето. Понеже човек трябва да започне първо от яденето, вследствие на това той трябва да се интересува как ще му повлияе всяка храна, която ще употребява. Не е въпросът само да ядеш, но трябва да знаеш как ще се отрази тази храна върху твоето здраве, върху твоето благосъстояние. Защото каквато храна яде човек, такъв и ще стане. Не само това, но и общественото ти положение, и моралът, и отношенията ти към Бога все ще зависят от храната, която употребяваш.

Не мислете, че само с физическа храна може да се живее. Христос казва: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.“ Като дойде тази храна, тя ще се отрази на целия ви живот. Като почнеш да ядеш тази храна, всичко ще се отрази така, че животът ще се измени и отвън. При сегашните условия хората бързат да се наядат. Като яде, някой казва: „Трябва да бързам, защото имам много работа.“ Той бърза и се притеснява. С бързането човек ще развали работата си. Каквото е спечелил, той всичко ще го загуби. Който бързо яде, той бързо печели, но и бързо ще изгуби всичко. Като седнеш да ядеш, ти ще имаш Божествено разположение, като че всичките ти работи са уредени, и нищо няма да те притеснява, да те стяга. Че си имал полици, това-онова, че жена ти и децата ти не били наредени, всичко това ще оставиш настрана, ще погледнеш отгоре. С всяка хапка, която взимаш, ще се разговаряш с нея. Ще я питаш отде иде, накъде отива – ще се разговаряш с нея. Ще се разговаряте с житото.

Сега някои казват, че не трябва да се яде много. Други пък поддържат идеята, че не трябва да се яде много, за да се пази линия. Но линия се образува при неестественото ядене. Действително, има една линия, която никога не трябва да се губи. Като ви рисува един художник, той вижда тази линия. Тя е отлична линия. И носът има линия. Ако носът напълнее, тази линия се изгубва. Тъй щото, и носът, и устата, и ушите, и челото трябва да имат линия. Всяко нещо в човека трябва да има линия. Всяко нещо си има свои граници – линии има.

И съвременната наука вече застъпва този въпрос. Тя хвърля известна

светлина върху въпроса за яденето. Там се говори за някакви си калории, за някакви си хранителни вещества. Тези хранителни вещества аз ги определям с други думи. Казвам: Има растения в природата, които са близки на човека, има растения, които са далечни на човека. Когато човек мисли да създаде в себе си нещо благородно, нещо хубаво, той трябва да яде от тези растения, от плодовете на тези дървета и растения, които са близки до него. Те ще внесат в човека възвишеното, хубавото, разумното. Когато иска да съгради в себе си нещо по-грубо, той ще яде от далечните на себе си плодове или растения. Така ще се създаде едно разнообразие в яденето. Сега вие ще кажете: „Няма какво да се занимаваме кои растения са близки на човека и кои – далечни.“ Че ако ти не знаеш кои растения са ти близки и кои – далечни, ти няма да успяваш в живота си.

Сега вие виждате противоречията в живота си и се спъвате от тях. Когато беше на Земята, Христос имаше най-големите противоречия, но Неговият живот беше скрит. Как въздействуваше Той на хората? Христос не живееше като сегашните хора, да се крие в стаите си, но вечер Той отиваше на планината да се моли, а сутрин се връщаше. Какво е правил Той там, това е тайна.

Ако искаш да запазиш приятелството си с някого, ти трябва да знаеш как да го запазиш. Ти няма да ходиш да говориш на приятеля си. Има една тайна в природата. Ако ти обикнеш едно дърво, и някой човек ще те обикне. Ако ти разрушиш това дърво, и тебе ще те разлюбят. Ако обикнеш един кон, и тебе ще обикнат, защото този кон има връзка с хората. Приятелят ти ще те обича по единствената причина, че ти обичаш коня си. Ако не обичаш коня си, и той ще те разлюби. Ако ти занемариш коня си, и той ще те занемари.

Един английски анатомист, който се занимавал със сравнителна анатомия, уподобил всички хора на животни, на растения и най-после на скъпоценни камъни. И цялото човечество може да се уподоби на животни, на растения и на скъпоценни камъни. Той е направил това сравнение доста сполучливо, защото между всичко това, което Бог е създал, има известно отношение, известна връзка. Той е написал по анатомия една хубава книга. Всички неща, които Бог е създал, са разумни. Ти минаваш покрай едно дърво и мислиш, че то не е разумно. Това е относително така. Когато аз спра да се движа, и моят крак е неразумен. Когато спя, кракът ми не може да ви говори нищо. Но когато съм в будно съзнание, достатъчно е най-малкото бутване на крака ми, за да ви запита веднага: „Какво обичате?“ Кракът направо не може да говори, но като бутнете крака ми, той казва: „Първо говори с господаря ми, а после с мене.“ Сега вие сте от онези, които казвате, че можете да говорите с всекиго. Вие не можете да говорите

с всекиго. Най-първо ще говорите с онова, с което направо сте свързани. И после това, разумното, ще ти отговори. Това са отношения. Същото се прави и в обществото. За пример някой човек ви се разсърдил. Какво трябва да направите? Не отивайте направо с него да говорите, но бутнете крака му някъде. И този крак ще ви отговори. Това значи: бутни някой друг, който е умен, и той да отиде да говори вместо вас. По този начин работата ще се оправи. Хиляди примери има за това.

Един богат търговец изгонил един от слугите си. Но така се случило, че този слуга спасил дъщерята на търговеца, която се давела в реката. След това търговецът отново приема слугата си. По този начин нелюбимият му слуга отново му става любим. Защо? Защото спасил живота на дъщеря му. Къде и защо е станала тази промяна с господаря му? Ако слугата беше си казал: „Нека се удави дъщерята на моя търговец“, промяната нямаше да стане. А като я спаси, той спечели отново любовта на своя господар. Така се оправи цялото положение. Може би това да е било едно съвпадение. Може би слугата да не е знаел, че това момиче, което се дави, е дъщерята на неговия господар. Важно е, че се случва да се дави дъщерята на този господар, който изпъди слугата си. Не считайте, следователно, че хората няма да ви бъдат полезни. Може някой човек в даден случай или в едно отношение да не е полезен на тебе, но в друг случай, в друго отношение той може да бъде полезен на някой от твоите близки.

„Свърши се виното.“ Какво означава този стих? Този стих означава, че вашите стари привички и навици почти са се свършили и сега се чудите какво да правите в бъдеще. Сегашните хора се плашат от религията. Имат право да се плашат. Като влязат в една църква, свещениците веднага им налагат епитимия: ще се кръстиш, ще се молиш, поклони ще правиш и т.н., икони ще целуваш. После, на този светия ще запалиш една свещ, на онзи ще запалиш една свещ и т.н. Аз взимам тия неща като форми, които съществуват в обществото. Навсякъде съществуват тия форми. И в най-възвишените работи са турени толкова препятствия, че ти не можеш да залюбиш Господа. Първо ще излезе един свещеник, който ще ти каже: „Ти трябва да постиш, няма да ядеш. После, ще правиш по 200 поклона на ден. Еди-кое си време ще ставаш сутрин да се молиш.“ Хубави работи са и тия, но те не могат да имат постоянно добри резултати. Ако аз съм свещеник и дойде при мене някой човек да се изповядa, ето какво бих му казал: „Ти си земеделец, затова ще си купиш един чифт хубави волове, ще ги впрегнеш в една кола и ще отидеш да ореш на нивата.“ По този начин той ще направи всички тия поклони. Тази работа вече има смисъл. Това е истинска работа.

Та, сега вие трябва да се пазите от старите навици. Всички имате попски навици, които проявявате във вашето сегашно верую. Не е лошо да има

човек попски навици, но какво ще ви ползува един остарял навик? Ти искаш да си поставиш една граница на нещата, която няма да те ползува. Ще започнеш да си казваш: „Това не прави, онова не прави, поклони прави.“ Поклоните са резултат на нещо последно. Първо ти трябва да се научиш да мислиш, да чувствуваш и да постъпваш както трябва в най-малките си работи. А другите работи отпосле ще дойдат, както първоначално е започнало човечеството.

Вие трябва да се интересувате от много неща. Не трябва да изпадате в еднообразие. Някои от вас не се интересувате от много неща, интересувате се само от обличането. Хубаво нещо е и модата, но само с мода не трябва да се занимава човек. Вие си мислите какъв цвят костюм или шапка ви трябват, според вкуса ви или според това дали сте черноок, рус, дали сте тънък или дебел. Важна роля играят тия неща при обличането.

Едно трябва да знаете: никога не си шийте дрехи при шивач, когото не обичате. Не търсете и евтини шивачи. Намерете един такъв шивач, когото обичате и който е в състояние да ви ушие едни хубави дрехи. Когато Господ направи тялото на човека, Той му тури един съответен костюм. Всички костюми, които носите, трябва да съответствуват на тялото ви. Вижте какви правилни черти имат някои човешки лица. Изящни черти имат. Като разглеждате костюма на мъжете, виждате каква мода имат техните дрехи, техните костюми. При раменете дрехите им са широки, а при бедрата – тесни. Дрехата им отговаря на техния строеж на тялото. Дойдете ли до женските дрехи, раменете им са легнали, а в бедрата са широки. Това дава една естествена линия на движение. Ако на мъжете поставите широки бедра, тази мода ще бъде безполезна за тях. Мъжете няма да раждат деца, те не се нуждаят от тази широчина при бедрата. И ако турите на жените широки рамене, те не се нуждаят от тази широчина, те нямат да дигат тежки работи. На жената ѝ трябва една крива линия, за да бъде подвижна. В най-малките работи тя трябва да бъде подвижна: това ще вземе, онова ще вземе.

Сега тези работи няма да поправят положението, но това е една стара форма, която е внесена в живота. Сега иде една нова, една идеална форма в света. Вземете, както днес е устроена човешката глава, няма съответствие между лицето, главата и ръката на човека. Тук няма една правилна геометрическа форма. Лицето е продълговато, ръката е къса. Няма съответствие между тия три неща: между главата, ръката и лицето. Напречният диаметър на главата трябва да съответствува на дължината на ръката. Значи дължината на китката на ръката трябва да съответствува на широчината на главата. Също така и лицето изисква известно съответствие. Продълговатото лице изисква продълговата ръка. Човек,

който има добре устроена продълговата ръка с дълги пръсти, той се впуща в научни работи. Той не е човек, който се занимава със странични работи. Когато пръстите на човека са къси, този човек става историк. Като дойдете до математиците, техните пръсти са съвсем другояче устроени. Като разглеждате учените, които се занимават с физиология, с анатомия, със социални или с морални науки, ще видите, че всички тия хора се различават по пръстите си, по лицето и по главата. Като срещнете един човек, вие ще познаете по ръката, по лицето и по главата му каква наука изучава, изобщо коя област от науката го интересува. Всеки човек представя тип, образ на една идея, която съществува. Това е частично разбиране. Значи нещата са строго разпределени. Още отвън можете да познаете от какво се интересува даден човек.

За да се направи животът приятен, трябва да се създаде едно общество, дето да се работи за пресъздаване на старите форми. Сега, за пример, хората искат да възпитат човека, но за това няма никакво поощрение. Казват: „Да повдигнем нашия народ.“ Как ще се повдигне един народ? Някой иска да направи една къща. За тази цел той трябва да разбира от много науки, от ред системи, за да може да построи едно добро жилище. Ако отидете в Америка или в Англия, или във Франция, никъде още няма истински модел за едно добре построено жилище. Някои модели са близо до истинските, но някои отстоят далеч от правилния модел на къщи. Сегашните модели на къщи са все преходни. И казват: „Какви ще бъдат къщите в бъдещето?“ Бъдещите къщи ще бъдат такива, че нечист въздух у тях няма да се задържа. Прах в тях няма да има. Счупените линии също няма да ги има. Като влиза светлината в тях, пречупванията ще стават правилно.

Този салон, както е съграден, всичката му красота е отвън. Вътрешно не е добре построен. Светлината не се пречупва правилно. Съвсем друг трябва да бъде този салон. Като дойдат някои хора, те харесват прозорците на салона. То е защото светлината влиза другояче, по-другояче се пречупва. Всеки казва, че отвътре може да се направи нещо. Отвън е добре направен, но и отвътре може да се направи нещо, да се преустрои.

Същото може да се каже и за човешкия характер. Понякога човек отвън е много добре построен, но отвътре не е построен както трябва. Отвътре нещо куца. Тия ъгли в него, тия пречупвания на светлината не стават правилно. За тази цел човек трябва да разбира малко от геометрия, да може да пресъздаде себе си. Гредите на този салон показват, че той не може да издържи голям товар. Значи ако съградиш тялото си като този салон и натрупаш главата си с много материални работи, ти ще рухнеш надолу. Главата е таванът, който не може да издържи големи тежести.

Това значи: ако имаш такива греди на тавана си и станеш религиозен човек, т.е. натрупаш много материални работи на тавана си, той няма да издържи. Това показва, че таванът трябва да бъде свободен, да има много малко тежести върху него. Когато човек дойде [до] културния живот, той трябва по възможност да носи по-малко работи в главата си. Ако има материални работи повече, отколкото трябва, той трябва да ги тури някъде близо до основата, да освободи главата си от тях.

Мнозина казват: „Какво ще стане със света? Какво ще стане с нас?“ Какво ще стане с вас? Ти, който ме питаш това, след 10 000 години ще бъдеш на планетата Венера. Друг пък ще бъде на Месечината. Ще кажете, че ще се преродите. Така е, ще се преродите, но дали ще се преродите на Земята, това е въпрос. Големи са възможностите за човека в света. Казвате: „Като дойдем втори път на Земята, какви ще бъдем?“ Някой от вас ще бъде слуга при някой добър господар. Това е определено на някои, но като не разбират какво значи да бъде човек слуга, те се плашат от това положение. След това, като дойдеш пак на Земята, ще те направят учител. Всяко положение, което човек заема, не е произволно.

Не желайте ония неща, които Бог не ви е определил. Бог строго е определил нещата. Ти можеш да ги измениш, т.е. можеш да не се подчиниш, но ще видиш последствията на твоята наредба. Ще видиш отношението между твоята и Божията наредба. Срещал съм мъже, които искат да се облекат в рокля, да станат жени, да седят вкъщи, да им е мирна главата. Виждал съм и жени, които, понеже са потиснати от мъжа, искат да станат мъже, да се облекат в мъжки дрехи. Не се смущавайте от положението си. Колкото за това, подайте си заявлението до Бога, че като дойдете пак на Земята, да ви пратят в такава форма, каквато желаете. Обаче има 3 теории по този въпрос. Първата теория поддържа, че който веднъж се е родил жена, все жена ще се ражда. Втората теория поддържа, че който се е родил веднъж мъж, все мъж ще се ражда. Третата теория пък поддържа, че човек ще се ражда ту жена, ту мъж – ще се сменява формата. Това са различни разбирания, които се поддържат от различни учени. Като се провиниш като жена, ще се преродиш като мъж. Като се провиниш като мъж, ще се преродиш като жена. Жена си, имаш един мъж, който те изтезава, зле се обхожда с тебе. Ти казваш: „Нека в другия живот да се преродя като мъж, аз ще го науча тогава.“ Той пък ще стане жена и т.н.

Това са теории. Жената не е нищо друго, освен човекът, изразен в своите чувства. Целият човек не е нито в жената, нито в мъжа. Половината човек е в жената и половината – в мъжа. Като съберете тези две половини, ще имате целия човек. Така ще разрешите въпроса. Във физическия свят има

едно събиране, в духовния свят – друго събиране, в умствения свят – трето събиране и в причинния свят има четвърто събиране. Тези събирания се различават едно от друго. Когато двама души се съединяват в мисловния свят чрез правата мисъл, когато единият мисли и другият мисли, тогава те са като мъж и жена. Когато в духовния свят двама души чувстват еднакво, те се съединяват в едно, като мъж и жена. Когато двама души работят заедно на физическото поле, те се съединяват пак в едно. И най-после, когато двама души мислят, чувстват и действуват еднакво, те са в най-високото поле, в причинния свят. Те едновременно желаят да помогнат на човечеството и да се жертвуват за него. Това е вътрешно. А тъй, дойдат двама души, на физическото поле се срещнат, те веднага започват да мислят да се съединят, да образуват една щастлива двойка. Особено ако те са млади.

За да бъде животът на двама млади хора щастлив, те трябва, ако първия ден са били на Земята, втория ден да се качат в духовния свят. Третия ден да се качат още по-високо – в умствения свят. Четвъртия ден да се качат в причинния свят. И след 4 деня, като обиколят четирите свята, те трябва отново да слязат на физическото поле. Ако не могат да се качват, тогава ще има плач, въздишки, неодобрения. Този живот е един затворнически живот – нищо повече. Ако така не се разбира животът, който и да е, бил той философ или цар, животът му непременно ще бъде затворнически. Защото, с какво ще ограничите една душа, която има такъв голям простор?

Сега наскоро, четох един светски автор, дето една жена е писала върху любовта, каква трябва да бъде идеалната любов. Това е разбиране. В тази книга се разправя за един проповедник, който искал да помага на човечеството, работил за неговото повдигане. Имало и една красива мома. По едно време така се стекли обстоятелствата, че той искал да я привлече към себе си, заедно да работят за хората. Но трябвало да отидат в една затънтена област, дето тя по никой начин не се съгласила. Той отишъл сам да работи. След дълги години, като се блъскала натук-натам и не могла да намери по-добър от него, тя се решила да отиде при него, макар и в най-затънтеното място. Но в това място, като се съберат заедно, нито проповедникът ще бъде щастлив, нито момата. Защо? Защото, като се влюбят един в друг, те почват да линеят. Или ако единият се поправи, другият се изтощава. Това се дължи на някакво несъответствие.

За да се избегнат тия нещастия, и двамата – и мъжът, и жената, трябва да разполагат с една наука, която да им обясни нещата. Това е едно училище, в което могат да ви се дадат такива лекции, от които да учите, да започнете да мислите. Такива лекции могат да се държат само на хора от едно разбрано общество, което да не изопачава нещата.

Вие трябва да се освободите от идеята, която сега имате за жената. Вярно е донякъде вашето разбиране. Но жената няма само едно предназначение. Тя не е предназначена само да ражда деца. Жената трябва да ражда и чувства. Не само чувства трябва да ражда, но тя трябва да ражда и мисли. Жената трябва да роди разумното в света. Това се изисква от жената. Ако една жена в дома си не може да ражда деца, не може да ражда чувства, не може да ражда мисли и не може да ражда разумното, вие не можете да бъдете щастливи с такава жена. Каква жена е тази? По цял ден се занимава с дребни работи и нито мисли, нито чувствува, нито върши нещо разумно. И мъжът трябва да ражда. Той казва на жена си: „Ти трябва да раждаш." Много мъже искат да се въодушевяват от жена си. Тя да го обича, да мисли добре за него, да работи, а той да седи по цял ден вкъщи като икона. Това е неразбиране на живота. Изменете тази теория. Ти искаш от жена си да ражда деца, да ражда чувства, мисли и разумното в света, без да се запиташ какво ще правиш в бъдеще, когато ти се родиш като жена и не си учил тази наука да раждаш.

Сега целта ми не е да вярвате в тия работи, но от всяка геометрическа форма трябва да се извади онова, което може да ви бъде полезно. Една греда е полезна за мене в такъв случай, когато аз трябва да мина през реката. Ще туря тази греда като мост и ще мина по нея. Една греда е важна за мене само в такъв случай, когато може да ми послужи като пособие за съграждане на една къща. Камъните за мене са важни дотолкова, доколкото могат да ми послужат при съграждане на една къща. Всички неща в живота ни са важни дотолкова, доколкото имат отношение към нас. Тъй щото, отношенията, в които Бог ви е поставил, не трябва да ги презирате. Казвате за някой човек, че е много прост. Не че вашето мнение в случая е криво, но вие не виждате в него онези дарби и способности, които след време ще се развият. Щом е така, не си давайте мнението за човека, да казвате, че той е прост. После, не казвайте за някой човек, че е сприхав. Не си давайте мнението предварително. Вие не знаете какво може този човек да направи.

„Свърши се виното." Не си давайте мнението никъде. Понеже се свърши виното. Старите начини се свършиха. „Свърши се виното." Не си давайте мнението. Свърши се виното. Ако някой ви пита какво мислите за него, кажи: „Много добре мисля. Аз те намирам много добър, много учен човек." Тъй щото, когато помисля за някого, че е голям простак, веднага ще си кажа в себе си, че е много учен човек, че е голям психолог. Сега вие се чудите, че говоря толкова пресилено, толкова пресилено разсъждавам.

Ще ви приведа един пример. Като правих своите изследвания в България,

срещнах един гимназиален учител, който ме покани у дома си да ми покаже своето дете, което било много гениално. Той казва: „Да видиш само колко много разбира това дете, колко хубаво говори. Като го погледна само, и то ме разбира.“ Като отидохме у дома му, виждам едно обикновено дете. Бащата вижда това, което се крие в душата на детето. Казвам на бащата тогава: „Това дете е доста даровито, но трябва да му се дадат добри условия да се развие.“ А виждам, че това дете ще стане даровито и ще развие дарбите си едва след десет прераждания. – „Я му виж очите, как гледа само?“ Като всяко дете. Бащата се ръководи от други чувства към детето си и затова вижда онова, което другите хора днес още не виждат. Казвам: Човек не трябва да пресилва нещата. Не че бащата е крив, но той другояче вижда нещата. Ако му кажа така, както разбирам нещата, той няма да ме разбере право. И затова казвам на бащата: „За това дете се изискват особено благоприятни условия. Затова го пазете, да не развалите дарбите му. Това, което днес виждам, е че трябва да му се създадат добри условия. Вие, бащата и майката, трябва да се отнасяте много внимателно и деликатно с него. Никакви грубости, никакви наказания няма да му налагате. Като направи някаква погрешка, не го бийте, за да си изповядa само погрешката.“ Като му давам този начин как да го пазят, по този път могат да се развият някои дарби в това дете.

„Свърши се виното.“ – Свърши се старият начин на разбиране. Досега те са били потребни, но и хиляди години още ще бъдат потребни. Ние скоро няма да се освободим от тях. Но новото трябва да се вземе и да се заинтересуват всички хора от него. Всички трябва да се интересуват от науката, от научни книги. За пример, като четете различни романи, виждате, че някои от писателите изхождат от различни гледища. Някои автори поставят героите си пред големи опитности. Някои автори подлагат само героинята на смърт, а някои – героя. Все един от тях остава жив. Други автори излагат на смърт и героя, и героинята. Защо? Имат някаква психологическа идея. Някъде някой автор ще състави една драма, ще постави героите при условия да се оженят и да си живеят добре. Вие четете главното от целия роман или само в началото, не се спирате върху подробности.

Казвате някога: „Какво беше едно време!“ Вие започнахте едно време много добре, имахте отлична наука. Но отпосле се върнахте пак към старата наука. Казвате: „Не си струва човек да люби.“ Знаете ли колко форми има любовта на Земята? Любовта на Земята се изявява чрез 25 милиона форми. Всички тия форми се различават една от друга. И като дойдете до последната форма, тогава ще минете в духовния свят – и там любовта се изявява в 25 милиони форми. Като влезете в умствения свят, и там любовта има 25 милиони форми. И най-после, и в причинния свят

любовта се изявява в 25 милиона форми. Това са 100 милиона форми в любовта, които вие трябва да проучите. Пък като минете в друга слънчева система, там ще имате единицата. Там ще имате още 100 милиона форми на любовта. Като влезете в друга слънчева система, ще имате още 100 милиона форми. Трябва да минете през повече от един милион слънца. Като ги изчислите, ще видите колко форми на любовта има. Тогава само ще разберете колко малко сте изучили от великата любов, която се проявява във великия космос, в живота.

Казвате: „Господ ме е създал такъв." Господ те е създал не да бъдеш роб на Земята. Земята е доста умна. Като идат страданията, те имат за цел да ви помогнат. Те казват: „Не бъдете толкова глупави. С този ум, който сега имате, никъде не можете да отидете." Съвременните хора са много лениви, мързи ги да учат. И за да ви накарат да учите, ще ви създадат ред болести, ред притеснения. Като се създадоха болестите между хората, разви се и медицината. Като се създадоха големите нужди, яви се земеделието. Като се създаде нужда от добра храна, разви се готвачеството и т.н. Нуждата от ядене създаде готвачеството. После се събраха хора на едно място, заедно да живеят. Тогава се създадоха социални грижи. Явиха се социалните науки. Когато хората почнаха да грешат, създаде се съдопроизводството. Най-после се създаде религията, да се молят хората на Господа.

Днес са дошли много учители, Господ да ги наспори, да учат хората. Един православен свещеник ме пита: „Колко поклони правиш?" – Това е моя работа. Това е моя тайна. – „Как разбираш Посланията?" – И това е моя тайна. Както виждаш, и аз не те питам. Това е велика тайна. Ако искаш да знаеш как разбирам Писанието, ела да живееш с мен една година. Ако пък искаш да знаеш по колко поклони правя на ден, ела при мене да прекараш цяла година. И тогава ще видиш, че не правя само по десетина поклона на ден, но много повече. През течение на годината правя няколко хиляди и милиони поклони. Като започнеш от десет хиляди и свършиш средно с до сто хиляди поклони през годината. Броят на поклоните зависи от различните обстоятелства. Какви ли поклони не правя? При разбирането на Писанието какви ли не грандиозни разбирания съществуват. – „Дай си мнението!" – Аз не мога да си дам мнението за неща, които още не са се определили. Това е моя тайна. Аз зачитам тайните на природата. Когато искам нещо от нея, аз не я питам да ми каже мнението си, но вървя след нея и гледам какво прави. По цели дни вървя след нея като след една добра майка, и от това, което прави, заключавам какъв е нейният характер.

„Свърши се виното." Като се свърши виното на хората, тогава ще се яви този, който може да направи новото вино. Под думата „ново" вино се разбират условията на новия живот, който може да дойде в света.

Казвам: Ако вие посетите света без пари, ще имате едно понятие. Ако посетите света с пари, ще имате друго понятие. Ако посетите света с пълни джобове, с кредит в банките, ще намерите най-хубавото място. Ако при същото положение посетите един хотел, той ще бъде най-хубавият. Ще кажете: „Култура е това." С пари в джоба си ще посетите концерти, театри, какви [ли] не места. Ще отидете и на онзи край на света и пак ще се върнете. Ако посетите Европа без пари в джоба си, веднага ще се върнете и ще си кажете: „Да те пази Господ от такова крайно користолюбие." Това са два възгледа, които в основата си не са прави. Най-първо, като посетиш един народ, ти трябва да знаеш неговия език. Вие можете да посетите един народ и без пари, но поне езика му трябва да знаете. После, трябва да владеете някакво изкуство – да бъдете добър майстор. Ако си някой добър медик, то като отидеш някъде без пари, ще имаш възможност да намериш болни, които ще излекуваш и те ще ти [се] отблагодарят по различни начини. Хиляди хора има болни, които чакат да дойде някой да ги излекува. Ако си художник, ще намериш един човек, когото ще рисуваш.

При сегашното положение на нещата и [ако] не знаеш език, опасна е работата ти. Същото нещо е и в природата. Ако ти разбираш езика на природата, ще живееш в нейните апартаменти. Ако не разбираш езика ѝ, тя ще те тури на съвсем друго място. Това още не е разбиране на природата. Природата трябва да я обичате. Като я обичаш, ти ще бъдеш в положението и на богатия, и на сиромаха. Обичта, любовта примирява крайните противоречия в живота.

Като тези хора днес – според този възглед, те едва ли ще могат да си обяснят всичко. „Трябва да бъдем културни." Не е въпрос във външната култура. Ако е въпрос за знание, днес ние знаем много повече, отколкото трябва. Знанието, което имаме на Земята, е достатъчно за нас. За пример, аз съм медик, зная целия човешки организъм, изучил съм го както трябва. Познавам черния дроб, зная какви са неговите функции при храносмилането. Важно е какво значение има черният дроб в друго отношение. Като се качите на небето, и там ще намерите черния дроб. В духовния свят черният дроб представя онези материали, от които са направени чувствата. [Кой] е черният дроб? Черният дроб е онази материя, която е създала света. Господ е създал света чрез черния дроб. Какво ще кажете на това отгоре? Знаете ли какви киселини, какви сили са действували при създаването на черния дроб? Той ще ги отдели. След това ще каже на другите: „Аз свърших своята работа."

Помнете едно нещо: Каквото можете да направите, направете го сега. Като се каже някому, че първоначално Бог създаде света чрез черния дроб и

после създаде човека, ще му се види неразбрано и невъзможно. Понеже черният дроб е бил способен да създава, Господ го е турил пак на същата служба. Господ му казва: „Като тебе няма друг орган, който може да свърши тази служба, да служи при храносмилането и да поддържа живота.“ Какви са научните доводи, с които може да се докаже тази голяма служба на черния дроб? Мога да ви докажа това. Като погледнете един човек, на когото черният дроб е разстроен, какво виждате? Този човек е цял пожълтял. Ако се ожените за една жена, на която черният дроб е разстроен, вие ще видите и ще патите. Най-добрите хора в света са хора със здрав черен дроб.

Всеки орган в света си има свое предназначение. Най-малкото, всеки орган е отражение на онези сили, които действуват в известна област, в която и самият орган действува. Сегашната наука е на прав път. Те изучават каква служба извършват нервите, кръвоносните съдове, вените и артериите, какво участие взима сърцето в кръвообращението и т.н. Но те не могат да направят аналогия каква служба извършва сърцето, кръвоносните съдове, мозъкът и други органи в духовния свят.

Много книги можете да четете – хубаво е това, но най-после можете да дойдете до едно противоречие. Противоречието показва, че черният дроб е разстроен. Защо? Защото не го обичат. Най-после той се е разсърдил и започнал да руши. Какво трябва да направите? Обикнете черния дроб, и той ще се поправи. Най-хубавата панацея за черния дроб е да го обикнеш. И като го обикнеш, като съзнаеш важността му, черният дроб ще се поправи. Сега ще ви дават какви ли не методи. Понякога препоръчват да се ядат лимони. Хората са яли и лимони, но черният дроб все не се е оправял. Ще кажете: „Какво ще обичам черния си дроб?“ На всички казвам: Обикнете черния си дроб! Обичайте противоречията в света! Аз считам, че Бог е създал противоречията. Обичате ли противоречията, вие ще държите черния си дроб в пълна нормалност. Щом намирате, че светът не функционира както трябва, вие разстройвате черния си дроб. По този начин вие сами на себе си пакостите. В черния дроб всичко е добро. Но онова, което е направило пакости на човека, е че той не мисли добре за черния си дроб. Мислѝ добре за черния си дроб! Мислите ли добре за черния си дроб, вие ще бъдете полезни и за себе си, и за другите.

Сега това, което ви казвам, няма да го разгласявате навън, но трябва да направите опит, да видите, че е така. Онези от вас, които ме слушате, направете един опит, да видите дали е вярно това, което ви говоря. Не ходете да питате другите хора дали е вярно това. Дали е вярно или не, и те сами не знаят. Те са невежи, не знаят тази работа. Аз съм я проверявал много пъти и ви казвам сега какво трябва да правите. Щом я проверите,

тогава ще знаете дали е вярно това или не. Проверявайте нещата. Казвам: Обичайте всички противоречия!

„Свърши се виното.“ Сега това е новото вино, с което можете да проповядвате. Докато дойде новото вино, пийте от старото. Не казвам, че не трябва да пиете. Пийте от старото вино колкото искате.

„Добрата молитва“

2-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 4.X.1936 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1936_10_04 Важността на черния дроб
утринно слово

ВАЖНОСТТА НА ЧЕРНИЯ ДРОБ

Често четете молитви, но не ги четете, както трябва. – Защо? – Не сте в хармония със себе си. Молитвите трябва да се знаят добре и да се изговарят добре. Иначе те не дават своя резултат.

Всички хора изпущат нещо предвид. Ако седяха на едно място и не растяха, въпросите щяха да се решават лесно. Но понеже са в постоянно движение и растене, те попадат в нови области, за които се иска будно съзнание. Ако не са будни, те ще се натъкват на противоречия. Всички растат, и вие растете. Всеки ден се местите, всеки момент отношенията ви се изменят, поради което не можете да разчитате на това, което е било, нито на мястото, в което сте били. Много естествено. Малкото дете се задоволява с малко храна. Стане ли 20-годишен момък, по никой начин не може да се задоволява с храната, която приемал като дете. Момъкът не се задоволява и с дрешките, които носел в детинството си. Може ли да носите на ръце тоя момък, да го целувате и прегръщате, да си играете с него като с дете? Някога и вие искате да се отнасят с вас като с дете. Преди 20 години това е било възможно, но сега? Днес това е невъзможно. Да мислите, че с 20-годишния момък ще се отнасяте като с дете, това е заблуждение. Такива заблуждения съществуват и в религията. Едно време, когато Моисей проповядвал, условията били съвсем други от днешните. След две–три хиляди години и ние ще се чудим на сегашните си разбирания.

Мнозина от вас вярват в другия свят, но на какво се основава вярата ви? Днес сте здрави, имате едно разбиране; ако се разболеете, ще имате друго разбиране. Богати сте, имате едно разбиране; обеднеете, имате друго разбиране. Изкуство е разбиранията ви да не се менят. При всички условия на живота да имате едно и също разбиране. Това значи да бъдете в центъра на кръга. Докато се движите по окръжността, всякога ще се изменяте. Докато се движите по радиусите, също ще се изменяте. Попаднете ли в центъра, при всички условия на живота ще бъдете еднакви, неизменни. Сега, каквото и да ви говоря, вие свеждате всичко към вашия живот. И това е естествено. Вие сте потопени в тоя живот, натъквате се на ред отношения, които имате към себе си и към окръжаващите.

Ще ви занимая малко с пеенето и музиката. Днес всички хора пеят, но в далечното минало не е било така. Музикалното чувство не е било толкова развито. Може ли да кажете, че волът пее? Той мучи, но така изказва чувствата си. За него мученето е песен. Толкова знае, толкова пее. Конят

цвили – по своему пее. Кучето лае – и то пее. Пеенето на животните е особен вид оперно пеене. Думата „оперен, оперно“ е чужда. Всяка дума има свое специфично ударение. Щом променим ударението, изменя се и значението на думата. Например, казваме о̀перен и опѐрен – една и съща дума, с две различни значения. Това показва, че ударението на думите е от голямо значение за смисъла им. Ето защо, когато чужди думи влизат в български език, например, те изменят не само ударението си, но и смисъла. Не можеш да почувстваш смисъла на думата, ако не познаваш добре съответния език. Като изучавате геометрия, и там срещате чужди думи. Например, казвате „тангента“. Тя е права, която се допира до окръжността в една точка. Кръгът, който чертаем, е в покой, в статично положение. Обаче в природата кръгът е в постоянно движение. Каквото е отношението на тангентата към кръга, такова е отношението и между хората. Един човек има само една допирна точка с някого. Това показва, че отношението му към тоя човек е външно. Каквото е отношението му, толкова се засяга и неговото съзнание. В тоя смисъл всяко приятно и неприятно чувство е тангента към окръжността. С други думи казано: Това чувство засяга само една точка от съзнанието на човека. Който разбира това, лесно ще се справя с живота. Той знае колко време да задържа приятните и неприятните чувства в себе си и какво място да им даде. Представете си, че някой ви обиди. Вие веднага се настройвате и се запитвате защо ви обижда. Търсите причината в себе си, но не я намирате. Най-после казвате,че той няма право да ви обижда. Така е, от човешко гледище той няма право да ви обижда. Обаче има друга някаква причина, която ви засяга. Тя се крие в черния ви дроб. Обидата, която преживявате, се отразява на черния дроб, като горчиво чувство, с което не можете лесно да се справите. Черният дроб е орган, който извършва специфична служба при храносмилането. Ако тоя орган не работи добре, организмът страда. Видите ли, че лицето на човека пожълтява или почернява, търсете причината за това в черния дроб.

Доброто или лошото състояние на черния дроб се отразява и върху чувствата на човека. Също така и чувствата се отразяват върху здравословното състояние на черния дроб. Ако той не работи добре, човек е нервен, лесно се сърди и гневи. Някой казва: „Не мога да се побера в кожата си“. – Черният дроб е виновен. Мъжът се кара с жена си – черният дроб е виновен. Щом се подобри състоянието на черния дроб, и чувствата на човека се изменят. Той е разположен, весел, готов да те прегърне и целуне. – Как си позволява да целува? – Черният дроб е виновен за това. Мъжът и жената са разположени, добре се разбират. Каже ли някой, че не му се яде, че няма апетит, вината е пак в черния дроб. Ако религиозният стане песимист и вярата му в Бога се намали, пак черният дроб у виновен. Малък орган е черният дроб по отношение на целия организъм, но играе

важна роля. Той има грамадно влияние върху психиката на човека. Който не разбира това, гледа лицето си, чуди се на промените, които стават с него, без да подозира, че това има отношение към друг свят, невидим за него. Далеч е тоя свят, но въпреки това има връзка с физичното тяло на човека.

И тъй, чрез чувствата си човек е свързан с астралния свят, т.е. със своето астрално тяло, наречено още духовно тяло. Астралният свят се състои от две области: низша и висша – според чувствата, които също биват низши и висши. По състояние астралният свят е течен, подобен на водата. Там съществата живеят, както рибите във водата. Тук рибите минават за глупави същества, но в астралния свят не е така. Там те са интелигентни същества. На земята човек живее и с умственото, и с причинното си тяло; те са свързани с по-високи светове от физичния и астралния. Значи човек живее с четири тела: физично, астрално, умствено и причинно. Всяко тяло извършва специална служба. Всяко тяло е съставено от специфична материя. А всеки орган на физичното тяло е свързан с един от четирите свята. Черният дроб, например, е свързан с астралния, т.е. с духовния свят или със света на чувствата. Той регулира низшите чувства на човека. Той поглъща отровите на организма и ги трансформира. Ако се разстрои, отровите се разнасят по целия организъм и човек умира. Между черния дроб и жлъчката съществува тясна връзка. Ако тая връзка се наруши, човешкият живот е в опасност. Каже ли някой, че животът му се е обезсмислил и желае да се самоубие, черният дроб е виновен за това. Ако работите му не вървят добре, пак черният дроб е виновен. Понеже черният дроб е свързан със същества от низшия астрален свят, те започват да влияят на човека и му нашепват друга философия. Те му казват: „Не мисли много. Тегли си един куршум и ще се освободиш от страданията“. Тия същества са пролетариите в живота, които търсят лек начин за преживяване. Като не могат да се справят с беднотията, те се обезсърчават и започват да внушават на хората как да се освободят от живота. Тия същества са силни, но неорганизирани. Като не разбират живота, те са готови да убият всеки, който се изпречи на пътя им. Те гледат на богатите като на изедници и се настройват срещу тях.

Казвам: Пазете се от низшите чувства в себе си, които разстройват черния дроб и тровят организма. Тия чувства са неорганизирани, затова причиняват вреда на човека. Няма по-опасни хора от неорганизираните. Дето минат, те всичко рушат. Добрите и благородни хора са организирани. Те съграждат и творят. Ето защо, щом попаднете в едно мъчително състояние на духа, ще знаете, че сте в областта на неорганизираната материя. Попаднеш ли в тая област, ти не можеш да разсъждаваш правилно. Много естествено. Как ще се смееш, когато те

бият? – Трябва да търпиш! – Ако съм силен, ще търпя, но не съм силен. Само силният, организираният човек може да търпи. Обаче слабият, неорганизираният не може да търпи. Организираният човек знае какво ще стане, затова търпи. Неорганизираният не знае какво ще стане и не може да търпи. В организираната и в неорганизираната материя съзнанието се проявява съвършено различно.

Като говорим за здравословното състояние на черния дроб, имам предвид светиите – хора с организирани висши чувства. В това отношение англичаните могат да се похвалят с организирани чувства, с добре развит черен дроб. Затова казваме, че англичаните са хладнокръвни. Те са силни главно в психичния си живот.

Един английски лорд отишъл заедно със слугата си на обяд в гостилницата на хотела, където нощувал. Лордът седнал от едната страна на масата, а слугата – от другата страна. Поръчали си по една порция и започнали да ядат. При свършване на първата порция, слугата паднал от стола си и умрял – дошъл му някакъв припадък. Лордът погледнал към слугата си, но продължил да яде. Като се нахранил, извикал келнера да прегледа сметката. Последният направил сметката и я подал на лорда. Той погледнал изчисленията и казал: „Има една грешка. Слугата ми изяде само една порция. След нея му прилоша и умря“. Като платил сметката, лордът станал от стола си, да види какво се е случило със слугата му. Като се убедим, че е умрял, казал: „Бог го е повикал на друга работа“. Ще кажете, че това е безчувствие. Не е безчувствен лордът, но той гледа философски на живота. Знае, че като свърши работата си на земята, човек заминава за другия свят.

Какво прави българинът, когато умре някой? Мъжът се отнасял лошо с жена си, карал се с нея, биел я, но като умре тя, той започва да плаче, вижда добрите ѝ черти. Вика няколко свещеници да я опеят, прави ѝ панихиди на третия, на деветия ден. Прави ѝ 40 дни, шест месеца, година, иска да се примири с нея. ѝ Защо прави това? – Да я омилостиви, да не се оплаче на Господа от него. Така постъпва и жената, като изгуби мъжа си, с когото не е живяла добре. – Защо не са живели добре? – Черният дроб е виновен. Някои казват: „Кой е ходил на оня свят и се е върнал, та да знае какво има там?“ - Това е философията на черния дроб. Това е философията на неорганизирания свят. Това са безверниците, които са умни, но не са будни. Вярващите са будни, но не са много умни. Обаче няма безверници в абсолютен смисъл на думата. И най-големият безверник вярва в нещо.

Преди две седмици дойде при мене една госпожа, искала да ме види, да

провери нещо. Слушала да се говорят за мене и добри, и лоши неща, натъкнала се на противоречия, които сама искала да разреши. Казах ѝ, че съм зает, но тя настояваше, искаше да ѝ дам само пет минути на разположение. Това ѝ било достатъчно, да разбере много неща. Приех я, да видя какво иска. Още с влизането си в стаята тя ми каза: „Моля ви да ме извините. Аз съм крайна безверница, не вярвам нито в Бога, нито в това, което проповядвате“. Погледнах я, не ѝ възразих, но казах: „За пръв път виждам човек с толкова силна вяра като твоята“. - „Да – отговори тя, – аз вярвам само в парите.“ – Добре е, че имаш вяра в парите, но те са средство, а не цел. Те са резултат на организирания човешки ум. Ако трябва да правиш избор, кое би предпочела: да имаш пари, или един добре организиран ум? Добре е да има човек и двете, но ако трябва да правиш избор, кое ще предпочетеш? – „Разбира се, че ще избера ума.“ – Прав е изборът ти, защото умът е господар в живота, а парите са слуги на тоя господар. Като знаеш това, сложи на първо място ума, а на последно – парите. Ти си влюбена в парите, т.е. в слугата, а си пренебрегнала господаря.

Някой казва: „Аз не се нуждая от пари“. – Ти разсъждаваш криво. Щом отричаш парите, ти отричаш и ума. Не отричай това, което сам си създал. Ще възразиш: „Казано е да не служиш едновременно на двама богове“. – Наистина, ти ще служиш само на един Бог, на един господар. Кой те е карал да гледаш на парите като на Бог. Ако си направиш една кола, трябва ли да я отречеш? Колата ти е потребна, но не мисли, че тя може всичко да направи за тебе. Не считай, че тя е необходимост. И без кола можеш, но щом си я направил, не я отричай. Следователно, докато гледаш на парите като на твои добри слуги, те са на място. Слагаш ги в джоба си и отиваш на гарата. Казваш им: „Идете при оня, който продава билети, и ми купете един“. Парите изпълняват заповедта ти. Купуват билет и ти го донасят. С тоя билет ти се качваш на влака и пътуваш. Ако не успееш да си купиш билет, пак можеш да се качиш на влака, но ще платиш глоба. В тоя случай парите, т.е. слугите ти, ще спасят положението. Те ще излязат от джоба ти и ще купят билет. Казваш: „Не искам много пари. Достатъчно е да мога да преживявам скромно“. – Няма защо да искаш малко или много пари. Ти сам ще създадеш парите. Колкото ти трябват, толкова ще си създадеш. Ако искаш нещо от Господа, не искай пари. Искай един отличен, добре организиран ум. Той ще създаде всичко, от което се нуждаеш. Умът ще организира черния дроб. Радвай се, че имаш организиран черен дроб. Той е най-добрият слуга на сърцето. Разстрои ли се черният дроб и престане ли да работи, човешкият живот се свършва.

Помнете: Разстройството на черния дроб причинява различни болести. Например, неврастенията се дължи също на разстройството на черния

дроб. Ще кажете, че англичаните са хора на въздържанието, поради което не страдат от разстройство на черния дроб. Не е само това. Англичаните са оригинални. Те имат особени навици, придобити още в далечното минало. Един англичанин седи във влака. Срещу него седи един господин, на когото палтото започнало да дими от хвърлената върху него цигара. Англичанинът се замислил как да каже това на непознатия господин. За да го заговори, трябвало да го познава. Най-после, като видял, че палтото на непознатия вече гори, той се обърнал към съседа си, с когото се познавал, и го запитал: „Моля, познавате ли господина, който седи до вас?“ – „Познавам го.“ – „Тогава, запознайте ме с него, за да му кажа нещо.“ Като го запознал, той му казал: „Господине, палтото ви гори.“ Ако българин беше видял това щеше да започне да вика, да уплаши хората. Не, запази присъствие на духа и кажи: „Господине, палтото ви гори“. Той ще изгаси палтото си и ще ви благодари.

Като сравнявам българина с англичанина, намирам голяма разлика в характерите им. При това англичанинът е по-цивилизован от българина. Той не е толкова бърз. Преди да предприеме една работа, англичанинът я разтака много. Той обмисля един план за работата, втори, трети, докато най-после пристъпва към реализирането ѝ. Обаче една отрицателна черта на англичанина е гордостта. Ако мислите и чувствата му не са организирани, гордостта му е опасна. Един англичанин отишъл в Италия и се установил в един хотел. В съседната стая имало един италианец. Един ден англичанинът чул, че италианецът се разхождал нервно в стаята си, сядал, ставал и решил да види какво прави. Влязъл вътре тихо и видял, че италианецът стои прав, с револвер в ръка, и мисли нещо. Слага револвера до слепите си очи и го сваля. Слага го до сърцето си и пак го сваля. Разхожда се, после спира на едно място и пак тръгва. Англичанинът го запитал: „Господине, какво правите? Искате да се самоубиете ли? Коя е причината за това?“ – „Имам да давам голяма сума, не мога да я изплатя. Реших да се самоубия, но ми се живее.“ – „Ето, вземи 25 хиляди английски лири и живей. Достатъчна ли ти е тая сума?“ – „Достатъчна е.“ – „Дай револвера на мен. Като реши да направи нещо, човек трябва да има достойнство, да го изпълни. Аз ще ти покажа как може човек да се самоубие.“ Той сложил револвера на слепите си очи и гръмнал. Това значи неорганизирани мисли и чувства.

Много хора са постъпвали като тоя англичанин. Без да мислят много, теглят си куршума. Такива неща са писани в книгите, в романите, защото стават и в живота. Няма нещо, което да е писано в романите и да не е станало в живота. Може да има разлика само в начина, в хората, но фактите са едни и същи. Ако искате да оправите работите си, не мислете, че куршумът ще ви помогне. С куршум нищо не се постига. Спасението ви

е в черния дроб. Организирайте черния си дроб и работите ви ще се оправят. Много начини има, по които човек познава, ще се оправят ли работите му, или не. Бог не е оставил човека в тъмнина, дал му е възможност сам да се справя, да не се лута от едно място на друго. Достатъчно е да се вглъби в себе си, за да провери как ще се наредят работите му. Без да се допитва от някого отвън, той сам ще разбере. Затова се иска здраве. Ако човек е здрав, и работите му се нареждат добре; той усеща в себе си вътрешен мир и разположение. Ако работите му почнат да се развалят, той губи мира и разположението си. Вътрешният начин за проверяване на нещата наричат интуиция. По интуитивен път човек може да знае какво ще му се случи в живота, кога ще умре и т.н. Оня, който няма интуиция, нищо не знае. Той живее от ден за ден и гледа на всичко като на случайност.

Като ученици, първата ви работа е да учите, да придобиете онова знание, което Бог е определил за вас. Знанието, което иде от Бога, нарежда и оправя всички работи. Ако това не става, никакво знание нямаш. Знание, което обърква работите и създава противоречия, не е истинско. Когато работите с числата, вие мислите, че знаете нещо. Казвате: 5x1=5, 5x2=10, 5x3=15, 5x4=20, 5x5=25. Това не е достатъчно. Трябва да знаете вътрешните сили, които се съдържат в числата. Някои числа съдържат низши сили, а други – висши. Някои окултисти казват, че шесторката е число на илюзии. Според мене числото шест показва пътя на слизането и възлизането. Числото шест е образувано от 2x3. Значи имате два триъгълника: единият е с върха надолу, а другият – с върха нагоре. Първият триъгълник показва стремежът на човека към центъра на земята. Силите на този човек са неорганизирани. Вторият триъгълник показва, че стремежът на човека е насочен към центъра на слънцето. Енергиите в него са организирани. Той има отношение към духовния свят. Човек, на когото върхът на триъгълника му е насочен надолу, е лишен от благородство и интелигентност. Той постоянно се натъква на противоречия. С такъв човек не се живее лесно. Той не е лош, но не е организиран. Той не вижда нещата ясно. Той е груб, недодялан. Ако веднъж се ръкуваш с такъв човек, втори път няма да искаш да се ръкуваш. – Защо? – Груба, корава е неговата ръка, а твоята е мека, деликатна. Той ще те стисне със своята груба ръка, че ще помниш това ръкуване.

Всеки човек, всеки народ има нещо неорганизирано в себе си, върху което трябва да работи. Американците, например, са много тънки в иронията си. Така могат да иронизират, никой да не подозира, че е подигран. Германците са външно свободни, а всъщност навсякъде действа германският ботуш. В Германия няма свобода. Под формата на дисциплина там всички са длъжни да се подчиняват. Че си имал мнение,

там никой не иска да знае. Като седнат да пият, там всеки сам си плаща. Българите постъпват точно обратно: всички пият, един плаща. Така те проявяват благородството си. Който плаща за другите, има организиран черен дроб. И който си плаща сам, пак има организиран дроб.

Какво се иска от вас? – Да гледате оптимистично на живота, не само на думи, но и на дела. Каквото и да ви се случи в живота, отправете ума си към Бога. Знайте, че има една реалност, една велика разумност в света, която оправя всички работи. Ние живеем в разумен свят, където Бог управлява. На косъм да виси животът ви, да знаете, че сте в реалния свят, където Бог е господар. За да се свърже с Бога, от човека се иска две неща: Да слуша Господа и да Му служи. Който слуша Господа и Му служи, никога не пита защо работите се нареждат по тоя или оня начин. Ще възприемеш нещо и после ще го приложиш. Ако бързаш да постигнеш нещо изведнъж, сам ще си причиниш пакост. Виждаш една бомба. Не бързай да я чоплиш, да я опитваш. Ще я вземеш внимателно в ръката си, ще я занесеш на открито и ще се опиташ да я изпразниш. В Божествения свят не е позволено да чоплите нещата. Там се иска вяра, а не суеверие. – „Защо ни е потребна вяра?“ – Без вяра не можеш да угодиш на Господа. Ще вярваш, за да се наредят работите добре. – „Защо ми е нужна вяра?“ – За да живееш. Без вяра няма живот. – „Нашите деди и прадеди са вярвали, и ние вярваме.“ – Оставете вярата на дедите си. Важно е каква е вашата вяра. Може ли да дадете на приятеля си десет хиляди лева на заем без никаква полица? Може ли да повярвате само на неговата честна дума? Ако вярваш без никакво съмнение, твоят приятел ще ти върне парите навреме; усъмниш ли се в него, парите ще закъснеят.

Вярата е Божествен закон. Щом вярваш, ти вярваш на Бога. Той няма да остави да бъде поруган. Ще срещнеш светски хора, които не принадлежат към никаква черква, към никакво религиозно общество, но постъпват благородно. Те са готови на всякакви жертви и услуги. Казвате: „Той не е от нашите“. – От нашите е, нищо повече. Аз гледам челото, черепа му и намирам, че е от нашите. Щом има една светла мисъл, той е от нашите. Щом има едно добро чувство и една благородна постъпка, от нашите е. Ако не мисли, не чувства и не постъпва добре, не е от нашите. Той е човек с неорганизиран черен дроб. Който не е готов на никаква услуга, той е болен човек, черният му дроб е разстроен. Той няма общение с Бога. Неговият телефон е развален, звънецът му е счупен, не звъни. Той е затворен в стаята си, изолиран от света. Щом се оправи черният дроб, човек влиза в общение с Бога. Това означава стихът: „Преди да попросите нещо в мое име, аз ще ви се изявя“. И тъй, работете за организиране на своя черен дроб. Това, което сте направили досега, е добро, но още има да работите. Всеки знае от какво се нуждае. Докато сте разположени, вие сте готови да правите добро,

да услужвате на хората. Щом изгубите разположението си, казвате: „Не вярвам вече нито на хората, нито на себе си. Правя добро, намирам зло“. Оттук е произлязла поговорката: „Направи добро, да намериш зло“. Такова нещо в света не съществува. Невъзможно е да правиш добро и да ти се отговори със зло. Изправете черния си дроб, за да оправите мисълта си. Вие мислите криво, гневите се, защото черният ви дроб е разстроен. Като се разгневиш, обърни се към Господа с молба, да ти даде повече знание и светлина, да оправиш черния си дроб. – „Не мога да търпя хората.“ – Черният дроб е виновен. – „Не ми вървят работите добре.“ – Черният дроб е виновен. – „Не мога да уча.“ – Черният дроб е виновен. Разстройството на черния дроб се отразява върху умствените способности и чувствата на човека, както и върху духовните му прояви. Под „черен дроб“ разбирам дейността на низшия свят в човека. Низшите чувства влияят на черния дроб, както термитите, които изяждат всичко.

Казвате: „Да оправим черния си дроб“. – Ще го оправите, но трябва да знаете как се оправя. Лесно се казва, да направя това или онова, но като започнеш да правиш, виждаш, че не можеш. За всяка работа се иска знание. Искаш да пееш – не е голямо изкуство, но знание е нужно. Кой от вас би могъл да изпее „Цвете мило, цвете красно“, но така, че да трогне слушателите си? Добрият певец и с най-простата песен може да трогне публиката. Всеки може да пее, но при условие умът, сърцето и душата му да вземат участие в пеенето. Това значи да просветне човек. Това се отнася към добрия певец, който пее с любов и съзнание. Като пее, той усеща под лъжичката си топлина, която се предава и на слушателите. Те слушат в захлас и се забравят. Това пеене произвежда сълзи в очите на оня, който слуша. Не усещаш ли тая топлина в себе си, ти ще пееш като обикновен човек, без любов и съзнание. Мнозина се стесняват да пеят. – Защо? – Черният им дроб не е организиран. Добро чувство е стеснението, но то говори за неорганизираност на чувствата. Който е организирал чувствата и мислите си, той е организирал и черния си дроб. Той е готов да се примири с всички хора. Кажеш ли, че не можеш да се примириш с хората, ти не си организирал черния си дроб. Това не значи, че трябва да се обиждате и нападате. Всеки има да изправя нещо в себе си. Разстроен е черният дроб на някого – това значи, че кракът му е изкълчен. Не може да се примири с хората, т.е. не може да ходи. Не го критикувай, не питай, защо не може да ходи; помогни му да си оправи крака. Дръпни го оттук-оттам и той ще проходи.

Почни да мислиш и чувстваш добре, и черният ти дроб ще се оправи. Все едно, че си го потеглил оттук-оттам. Всяко нещо може да се оправи, но затова се иска известна подбуда. Срещате един недоволник, песимист; той напада всички хора, гневи се, вдига шум. – Защо? – Черният му дроб е

разстроен. Аз зная какво иска той. Пари няма, задлъжнял на бакалина, на фурнаджията, не може да си плати. Изваждам кесията си и му давам известна сума. Щом види парите, състоянието му веднага се изменя: от песимист става голям оптимист, всичко лошо забравя. Дай на човека нещо реално и той веднага става добър. Отиваш в митницата да освободиш стоката си. Обаче един от чиновниците, крайно строг човек, не пуща стоката. Имаш всички права, но тоя се заловил за един параграф и ти препятства. Изваждаш кесията си, показваш му една звонкова монета и той веднага отстъпва. – „Не е добре да подкупваш човека." – Щом служи на човешки закон, може да го подкупиш. Едно куче те лае и казва: „Не можеш да минеш оттук". Ти изваждаш парче хляб от джоба си и то веднага отстъпва. Щом можеш да го подкупиш, направи това.

Много хора се представят за праведни, искат да се налагат на другите. Казвам: „Извади едно парче хляб, да подкупиш кучето". Праведният веднага ще каже: „Мини оттук, пътят е свободен". – „Не е ли престъпно да подкупвам?" – Всяко нещо, направено навреме, е позволено. Отиваш на гарата, искаш да пътуваш по важна работа. Изведнъж излиза един човек и те спира. „Оттук не можеш да минеш." Изваждаш кесията, даваш му нещо и той веднага отстъпва: „Пътят е свободен, можеш да минеш". – Право ли постъпваш? – Право постъпвам. Когато не живееш за Бога, всички неща са криви. Щом живееш за Бога, всички неща са прави. Правото се определя от правите мисли, чувства и действия на човека. Външно можеш да направиш нещо хубаво, добро, а пък да причиниш пакост на човека. Например, занесеш едно вкусно, добре приготвено ядене на свой приятел, но забравяш, че той страда от стомах. Като вижда яденето, той пожелава да си хапне. Наяде се добре, но цяла нощ се превива от болки в стомаха. Може да му занесеш едно горчиво лекарство, което да му помогне. В тоя случай горчивото лекарство е по-добро за него от вкусното и сладко ядене. Горчивото лекарство действа вътрешно добре.

Като се натъквате на противоречия, казвате: „Защо Бог създаде света така?" – По-добър свят от сегашния никъде не може да намерите, но вие още не го разбирате и оценявате. Знаете ли какво струва картината на изгряващото слънце? Опитвали ли сте цената на водата, когато сте жадни? Знаете ли колко струва това велико благо? Наблюдавали ли сте, когато цветята цъфтят, да разберете смисъла на цъфтенето? Ако разбирате смисъла на нещата, ще видите какво благо се крие в тях. Казваш: „Аз съм финансов чиновник, не ме интересуват тия работи. – Аз нямам нищо общо със слънцето, което изгрява, с цветята, които цъфтят." Така е, сметките на твоите тефтери са важни, но ти се лишаваш от енергията на слънцето, от живота. Ще дойде ден, когато сам ще се убедиш в това. Какво струват вашите тефтери, ако левът, франкът и лирата спаднат? Някъде спада

левът, франкът се повдига; после спада франкът, лирата се повдига. Значи благото се мести. Един ден е на едно място, на другия ден отива на друго място. И това не е лошо. В бъдеще лошото ще принесе добро на човека. В света действа законът на поляризирането – Божественият закон. Той гласи: „Две нещастия едно след друго не идат; и две добрини една след друга не идат". След нещастието иде радост, а след радостта – скръб. Това е резултат на двата свята в живота: низшият и висшият. Сутрин слънцето изгрява, а вечер залязва. Същото става и със слънцето на вашия живот: днес изгрява, на другия ден залязва; после пак изгрява и пак залязва. Слънцето има свой път на движение. Никой не може да го отклони от пътя му. Следователно не мислете, че благото, което днес ви е дадено, всякога може да тече. След плодородните години идват неплодородни. – „Какво трябва да правим тогава?" – От изобилието на плодородните години да отделите за неплодородните. Той отдели от изобилието на плодородните години, за да посрещне седемте неплодородни. Защо човек трябва да прави добро? – За да благоприятства на плодородието. – Защо трябва да бъде добър? – Добрите хора са плодородните години, а лошите – неплодородните. От доброто, което правите, вие пълните хамбара си с жито, че като дойдат гладните години, да си помагате. Ако си лош, ще отидеш при добрия, ще вземеш от неговото изобилие. В бъдеще, когато дойдат твоите плодородни години, ти ще станеш добър и ще се отплатиш. Тоя закон действа навсякъде в света: зло за зло, добро за добро; любов за любов, омраза за омраза. Всички неща в живота се редуват. Ще мислите право, за да изправите живота си. Иначе мисълта е безпредметна. Ако пееш и не знаеш защо пееш, и пеенето е безпредметно. В пеенето се крие магическа сила. С пеенето човек може да поправи пътя си. То отваря железни врати. Ако изпееш една песен с любов, и най-твърдият и жесток човек ще те приеме. Светът ще се обърне с главата надолу, но той ще те приеме. Искаш да отидеш някъде, но пътят ти е затворен. – Помоли се на Бога от сърце и пътят ти ще се отвори. Ако не се отвори, молитвата ти не е от сърце. Разумност се иска от вас. Не е въпрос какво сте разбрали. Важно е какво сте приложили. Аз се радвам на онова, което прилагате не външно, а вътрешно. – „Аз живея добре." – Не се съмнявам, но приложение се иска от всички. Приложение, без насилие, доброволно. Кое заставя милионерът да влезе в една бедна къща и да подкрепи ония, които нямат хляб и мръзнат от студ? – Любовта му. Той прави това доброволно, без никакво външно насилие. Божественото в него го подтиква и той изпълнява.

Сега, във всички хора трябва да заработи Божественото. Ако не пееш, Божественото не иде. Ще се молиш, без да чуват близките ти. Ако молитвата ти се приеме, ще имаш такава опитност, за която заслужава да се живее. Не се ли приеме молитвата ти, ще продължаваш да се молиш. Казано е в Писанието: „В молитвата ще постоянстваш". Тя е непрекъснат

процес. Молиш се, викаш на една станция, на друга, но отникъде отговор.. Значи, молитвата ти не се приема. Ти викаш: „ало, ало“, но телефонът не работи, не получаваш отговор. – Защо? – Сам си затворил станцията и нямаш никакво съобщение. Отвори станцията и започни да говориш. Веднага ще чуеш, че някой говори на телефона.

Коя мисъл остана в главата ви от днешната лекция? Ще кажете, че основната мисъл е за черния дроб. Питате се как е възможно черният дроб да изпълнява толкова важна служба и на физичния, и в психичния живот на човека. Важен уд е черният дроб. Той има отношение даже и към вярата. Да вярваш в Бога, това значи да имаш организиран черен дроб. Да вярваш в Бога, това значи да имаш организиран ум, организирано сърце и организирана душа. Под „вяра в Бога“ се разбира едно Божествено състояние, при което човек се чувства силен да постигне всичко, каквото желае. Малко ще искаш, но каквото поискаш, ще го постигнеш. Ще искаш само един обяд и ще го получиш. Ще искаш да се подслониш някъде само за един ден. На другия ден пак ще търсиш подслон. При абсолютната вяра човек не може да се осигури за цял живот. Един ден ще преживееш, както трябва, това е достатъчно. Идният ден не е твой, за него не можеш да мислиш. Всеки ден ще имаш по-хубава къща от предишната. Значи в 365 дена ще минеш през 365 къщи, една от друга по-хубави. Последния ден ще излезеш от последната къща, като вземеш със себе си всичкия си материал – нищо няма да оставиш на земята. Най-после и ти ще отидеш някъде. Това показва, че човек не трябва да мисли за осигуряване. Щом се е родил, той вече е осигурен.

В една баптистка черква, в Америка някъде, проповядвал знаменитият Спържен. Един ден се събрали 12 души от най-богатите членове на черквата, заедно със Спържен, да обмислят въпроса, как да доставят една голяма сума, която им трябвала за благотворителна цел. Един от тях казал: „Да пуснем подписка между членовете. Богати са те, лесно ще съберем сумата“. Друг казал: „Да се помолим на Господа, да ни научи как да намерим тая сума“. Най-после Спържен се обадил: „Братя, да не изкушаваме Господа. Ето, аз пръв давам една голяма сума. Брат Джон също може да даде известна сума. Всички присъстващи сме богати, разполагаме с много пари. Следователно цялата сума можем да дадем ние, няма защо да изкушаваме Господа. След това пак можем да се помолим, но вече да благодарим, че имахме възможност да изпълним Божията воля. Няма защо да искаме от хората. Който има, той трябва да дава“. Това подразбира изпълнение на Божията воля.

И тъй, изучавайте науките като път, по който ще намерите и познаете Бога. По тоя път Бог иска да повдигне хората. Казвате, че това или онова не

ви е потребно. – Всичко е потребно. Ще изучавате и физиология, и анатомия. Вие се нуждаете от всички науки, за да може във всеки даден момент да се ползвате от тях. Има една Божествена наука, която е съществувала милиони години преди създаването на света. Тя е създала небето и земята, както и цялата вселена. Божествената наука разрешава всички въпроси.

И тъй, работете за развиване на абсолютната вяра, с която всичко се постига. – „Кога ще се постигне?“ – Когато му дойде времето. Не определяйте срок. Това, което е нужно на човека, ще дойде на своето време. Ако не дойде навреме, причината е в самия него. Щом се махне причината, работите се нареждат добре. Това е опитността на вековете. Това е опитността на всички напреднали души. Те са проверили тоя закон. И вие трябва да го проверите. Само така ще разберете, че вярата е сила, чрез която всичко се постига. Тя е потребна за организиране на черния дроб.

Утринно Слово, държано от Учителя
на 4 октомври 1936 г., София, Изгрев.

Книги:
* Важността на черния дроб
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
* Важността на черния дроб
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1936_10_07 Път, истина и живот
лекция Общия окултен клас

ПЪТ, ИСТИНА И ЖИВОТ

Добрата молитва.
Кои са основните положения на миналата лекция? (Един брат ги изложи.)

Сега ми кажете: Защо противоречието за едного, не е противоречие за другиго? Вземете една детска дреха, не представлява противоречие за самото дете, но ако един възрастен човек иска да облече тая дреха, ще се намери в противоречие. Има ли нещо лошо? Няма нищо лошо! Това е едно несъответствие, че малката дреха на малкото дете не може да стане дреха на възрастния. Това е едно механическо изяснение. Някой път ние виждаме, че някои неща са лоши. Не е лошо, но то е едно несъответствие. Има нещо лошо в света. Например, заболи те зъб. От какво произтича това? Някой път присъствието на някой елемент образува болка, а отсъствието на някои неща пак става причина за болка. Присъствието на някой елемент става причина да се появи радост и да си здрав. А пък отсъствието на някои елемент, може да роди болест, това което наричат хранителни вещества. Хранителните вещества не са още изучени. Сега, съвременната наука казва, че кислородът поддържа горенето. Тъй е повидимому. Но кислородът е само проводник, а горенето иде от другаде. Сега няма какво да спорим. Проводник е кислородът. И като знаем този проводник, ще знаем, че той води другото, което не знаем. И ще знаем, че това, което иде чрез кислорода, поддържа горението. Сега всеки един човек на земята е един елемент. Има известни хора, които като дойдат при тебе, веднага ще произведат в тебе горение. Сега изучавайте нещата като ученици. Вземете един елемент: младата мома е елемент. Момата в дадения случай е кислород. Тя като дойде при един момък, който е водород, тя ще произведе в него веднага повишение на температурата. Можете да констатирате това на физическото поле. Измерете температурата му преди тя да е дошла и след нейното идване. Кислородът значи е повишил температурата му. Сега това са научни работи. Ще каже някой: „Как ще повиши? Може ли една мома да повишава температурата?“ Повишава! Той става по-пъргав! Сега тия, които изучават насекомите, виждат какво е движението им при обикновената температура. Колкото се повишава температурата, увеличава се и движението им. И обратно. Това е до известна граница. Колкото по-голяма температура има човек, толкоз той е по-пъргав. Някой, който няма температура, е студен, не се движи, индиферентен е, няма идеал. При индиферентния турете младата мома, кислородът, и веднага той ще стане друг! Сега питам: Всичкото това, което младата мома произвежда в младия

момък, в момата ли е, момата ли го произвежда? Тя даже някой път не подозира това, което тя произвежда. Той гори от четиритях страни, но тя не подозира. Но тя е станала причина за повишение на температурата му, той да гори. Тогаз се събират майка му, баща му и се питат: „Какво да се направи?“ Той казва: „Изгори ме! Изгори ме!“ Сега като се разисква за тия работи, вие имате съвсем повърхностно понятие. Казвате: „Той се е влюбил. Тича подире ѝ!“ Как няма да тича! Ще тичаш и оттатък ще минеш. Аз веднаж забелязах един земледелец впрегнал каруцата с кон и кара бързо. Тичат конете му. И отподир една крава и тя тича! Каруцата тича и кравата тича подире ѝ! Гледам, тя не е вързана. Не съм видял крава да тича така подир каруца. Направи ми впечатление. Обърнах се, видях, че телето на кравата е вътре в каруцата, и тя горката тича. Тича и реве! Мучи отподир! Сега някой ще каже: „Празна работа е това“. Има нещо, което свързва тая крава с телето. А пък този човек взел телето и кравата върви, инак да я върже с въжето няма да върви. Има нещо, което е запалило кравата и тя тича отподир. Такова е положението на младата мома и момъка. Момата е телето. Ние трябва да говорим на един разбран език. Да знаеш какви сили действуват, какъв проводник са момъка и момата, да имаш едно правилно понятие за онова, което е. Онова, което заставя човека да тича, то е извън самия човек, т.е. не е в този човек, когото ние виждаме на земята. Някой път ще забележите, че сте в тялото си, а някой път като че сте извън тялото. Апостол Павел казва: „Не зная дали бях в тялото или извън тялото.“ И в неразбирането се пораждат ред противоречия. Онзи, който знае да се справя с огъня, огънят ще има едно отношение с него. Онзи, който не знае как да се справя, огънят ще го изгори. Има един огън, който гори, а има един огън, който не гори. Изгарянето седи в онова неестествено положение, в което хората се намират. Тая мома, след като стане на 40–50–60 години, тя изгубва своята сила. Тая мома, която е повишавала температурата на тоя млад момък, като стане на 70–80 години, никак не повишава тяхната температура. Значи изменила се е вече. Старата баба същата ли е? Не е същата. Има останало нещо в нея същото. Тя казва: „В сърцето съм млада“. Сърцето ѝ е младо. Но както сега се изявява, оная мисъл я няма. Като мома тя е мислила за едно, а пък сега за съвсем други работи. Тогаз е мислила как да намери някой момък. А пък сега мисли как ще я погребат, дали ще има пари, дали ще ѝ поливат гроба и после като умре, къде ще отиде.

Казвате: „Говорете ни за небето! Какво е там? Как се говори на небето? Какво нещо е небето?“ Казвате: „Кажете ни за добрия живот!“ Как ще говоря за добрия живот, ако не сте го опитали, ако този живот не функционира във вас?

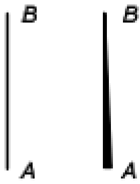

Фиг. 1(Фиг. 1) Сега тая линия АВ, ако е еднакво тънка, значи тия сили действуват равномерно. Чрез тая линия вие можете да изпитвате характера на човека. Вземете един косъм на жена или мъж. И ако пръстите ви са чувствителни, прекарайте пръстите си по косъма и вие ще знаете какъв е характера на човека. Ако този косъм е гладък, това вече определя характера на човека. На някой човек на когото характерът е бамбашка, ще видите, че и косъмът му е бамбашка. Какъвто е човекът, такъв е и косъмът. Той показва ония основни черти, които човекът има. Но сега да кажем, че тия линии в своята част към А се разширява, на какво ще го отдадете? Ако носът на човека отгоре е тесен, а отдолу се разширява, какво показва това? Показва, че в това разширение има повече енергия. Ония хора, на които носът е по-широк, те имат повече енергия. Те са енергични, пъргави. В тях има живот. А пък ония, на които носът е тънък и тесен, те нямат този живот. Те мислят, но една такава енергия няма у тях. Вие казвате: „Какво означава носът?“ Ще изучаваш своя нос. Ще пипаш носа си. Ако видите, че носът ви е широк, имате енергия. Ако започне да се стеснява носът ви долу, намалява се енергията ви. Какво ще правите? За да се стесни носът ви, вие най-първо не мислите право, не чувствувате право и не действувате право. Ще почнеш да мислиш право, да чувствуваш право и да действуваш право. И ще почне да се разширява носът ви. Сила е складирана в него. Вие, които нямате наука, и учени и професори има, които не знаят какво означава носът. Природата заставя човека: ти седиш и си хващаш носа и не знаеш защо. Уж отвътре някаква слиз, някакво вещество трябва да излезе и хванеш носът си. Ако природата не те накара да правиш това, ще ти се случи най-голямото нещастие, защото си намислил да направиш нещо, което не е разумно. Тогаз ще опънеш носа и ще почнеш да мислиш право. Или ще се хванеш за ухото, или за носа си, или ще се наведеш в някоя посока, или ще клекнеш, или ще си подвижиш пръстите, ще направиш някое движение и според това движение ще ти дойде една мисъл, ще дойде едно правилно решение. Ако клякането ти е правилно, то и мисълта ти, чувството ти и постъпката ти ще са правилни. В това движение има разумност. Някой ще каже: „Аз мога да правя каквото искам.“ Ти можеш да правиш каквото искаш, никой не може да ти забрани, но да знаеш, че всяко движение, мръдване, ще произведе един микроскопичен резултат. И щом движението е добро, ти можеш да бъдеш сигурен за резултата.

Дойде при мене една млада мома, която боледуваше. Казах ѝ: Ще ти дам

един метод да се лекуваш. И не очаквай големи резултати. Ако приложиш този метод, след година ще дойде едно микроскопическо подобрение на здравето. И щом то дойде, то законът сам вече работи по-нататък.

Има хора, които треска ги хваща през ден. Тресе ги през ден. Щом мине треската, температурата, в тебе се заражда едно желание да ядеш – глад. Тая треска, която те кара да ядеш, тя отива с месеци, 2–3 години. На другия ден след треската се наядат. На третия ден пак те втриса. Пак минава треската, пак ядеш и т.н. Ще кажеш: „От какво произтича това?" Съвсем е друг характерът на този глад. – Не яж! Нищо повече! Опитай се малко да постиш! С този глад и с това ядене ти поддържаш треската! После, някои болести, някои болезнени състояния не идват така изведнъж. Болестта започва да идва малко по малко, като едно неестествено състояние, и накрая се появява болката. Ти мислиш, че като дойде лекар и като даде лекарство, болестта ще си отиде. Най-новите изследвания показват, че болестта ще я повърнеш по същия начин назад. Има лекари-магнетизатори, които лекуват с ръцете си. Той ще направи известни магнетически паси и ако ти си страдал от хроническа болест от 10–15 години, болестта ще се влоши. Ти имаш силна криза. Като минеш нея, после ще дойде втора криза, тя ще бъде малко по-слаба. После могат да минат 1000 кризи. После ще дойде най-малката криза и болестта ще си излезе. Този закон навсякъде съществува. Вие не можете да поправите живота си изведнъж. И не можете да го развалите изведнъж.

Та казвам: Когато работите във всичките направления, започнете с малките работи, които да усвоите. Нещо, което знаеш, положително да го разбираш, а не да мислиш, че го разбираш.

Например, как ще произнесеш думата „благост"? Ония, които са създали азбуката, не външния знак, но това, което трябва да изкажеш – те са били много умни. Те са разбирали природата. Първите хора, които създадоха езика, те са гении от първа степен. Сегашните хора, колкото и да са учени, не могат да се сравнят с тях. Чудни са съвременните хора, като казват, че ние съвременните хора сме по-умни, отколкото първите хора. То е възможно само в този смисъл: Един грънчар като прави грънци, първите му грънци няма да бъдат толкоз хубави, те са по-прости. И постепенно той ще ги прави по-хубави и последните гърнета ще бъдат най-хубави. Същото е и за художника. Първите му произведения, колкото и да бъде той гениален, ще бъдат посредствени. А пък после, след 10–15 години, той ще нарисува най-хубавите си картини. Та сега тия хора, които съществуват на земята, зависи от коя възраст са. Тия художници са направили това гърне, но зависи от коя възраст е. Ти си картина направена от художник, но всички картини не са направени от художника едновременно и нямат

еднаква цена. Ти казваш: „Господ направил човека". Изведнъж даваш един замах. Че как като те е направил Господ, ти да си в това състояние! Ти може да си едно копие. Аз говоря за тялото. Тялото може да е едно копие. И тялото трябва да се подобри. Вие, които нямате начин за наблюдение, не сте наблюдавали, не сте посветили 3–4 години да изучавате тялото, да видите къде се крие тайната на човека. Като погледнеш челото на човека, да видиш дали е търпелив или не, дали е талантлив или не, дали е музикален или не, дали е умен или не. Той може да се показва, че е търпелив, но ако го няма този център на челото, той не може да прояви търпението. А при друг на челото има едно място, издадено и той е търпелив, съобразителен.

Фиг. 2Някой казва: „Аз го нямам" – Можеш да го имаш! Вземете сега следния чертеж (Фиг. 2). Какво е това състояние? – Това е една вдлъбната паница. Тая паница не можем ли да я направим изпъкнала? Можем! Ако направиш вдлъбнатата страна да изпъкне навън, тогаз изпъкналата страна ще стане вдлъбната. Когато нещата ги направиш изпъкнали, то други ще станат вдлъбнати и обратно. Сега вие психологически не можете да схванете какво е отношението на една изпъкнала повърхност и на една вдлъбната, или какво е положението на едно вдлъбнато и на едно изпъкнало състояние на човека. Едно вдлъбнато и едно изпъкнало състояние на човека се различават. Във вдлъбнатите неща винаги ще намериш нещо за ядене и пиене, вода, всичко. А пък в изпъкналите неща има суша. Ако искаш нещата да бъдат сухи, търси изпъкнали неща. Там няма влага. Във вдлъбнатите места нещата са влажни, гният, а пък в изпъкналите места няма гниене, има изсъхване. При възпитанието вие искате да измените себе си и казвате: „Аз ще се помоля на Господа!" Ти си станал влажен. Можеш да се простудиш. Господ ти казва: Стани изпъкнал! Тури изпъкналото на себе си и веднага настава суша. – „Нямам разположение сега. Как ще направя туй нещо изпъкнало?" Какъв е законът на смирението, как да се смири човек? Какво е състоянието му? Той трябва да се вдлъбне, да стане паница. Та хората тая паница да я употребят за ядене. Щом станеш паница, хората да турят лъжицата си в нея. Ти ще изучаваш характера на хората. Този богатия човек няма да подозира, че ти си смирената паница. Той всичко ще тури вътре. Ще я хваща с ръцете си и ще му е приятно. И ти ще го изучиш.

Сега вие обхода трябва да имате. Сега искаш да се запознаеш с някой човек. Има бедни хора, които спъват своя прогрес. Те са крайно

любопитни и наблюдателни, но не знаят как да наблюдават. И като влезат и погледнат, те произвеждат такова впечатление, че този господар усеща, че онзи иска нещо и се събира в себе си. Онзи не го предразполага. Та има известно място в човешката глава, че ако някой тури двата си пръста на това място и ги отпусне, ти ще бягаш така, като че отзад те гонят 100 мечки. (Учителят посочи центъра на страха върху главата, странично върху главата) Войниците като кажат:„Кавалерия, неприятелят иде!", и всички бягат. А никаква кавалерия няма. Тая област произвежда това. Центърът на страха е отстрани на главата. Като бутнат някой център на главата ти, ти се докачаш. Като бутнат друг център на главата ти, ти мислиш. При друг център ставаш смирен. Тия състояния не са още истински състояния. Някой път мислиш, то не е още истинско състояние. Истинско състояние е, когато страхът не може да ти действува. Ти можеш да знаеш, че страхът може да те излъже. Не, че не трябва да го вземаш под внимание, но ще научиш езика на страха. Ако този страх ти казва нещо вярно, ще го приемеш, но някой път не показва вярно. Ще извикат: „Вълк иде!" Няма никакъв вълк. Ще извикат: „Куче иде!" А няма никакво куче. То е лъжливият език на страха. Извикат: „Хайдути идат" , а няма никакъв хайдутин! Какво ти говори например стяженолюбието? Някой път то ти казва: „Сега ще ти донесат 20 – 30 000 лева". Нищо не ти донасят! То е лъжлив език. Трябва да научиш езика на стяженолюбието.

Най-първо изучи как започва у вас гордостта. Ти седиш и мислиш, че хората не те обичат. Не е лошо това. Но трябва да изучаваш езика на човешката гордост. Виж в тебе има ли нещо, с което ти се повдигаш. Гордостта повдига човека. Трябва да се повдигне човек. За да излезеш из калта, из водата, из влагата, все трябва да дойде гордостта; и ще излезеш из калта, из водата, из влагата, все трябва да дойде гордостта и ще излезеш навън, ще се повдигнеш. Гордостта е извършила най-хубавите работи в животинското царство. Гордостта е най-високият морал на животните. Най-високият морал, който животните са създали е гордостта. У животните има гордост, която не можете да си представите. Кучето, като тръгне, дигне си опашката, има гордост. Гордостта на животните едва съставлява основа на човешката справедливост. В гордостта има подтик за справедливост. От гордостта трябва да влезеш в справедливостта. Ти не можеш да се справиш със своята гордост, ако не разбираш справедливостта. За да моделираш човешката гордост, изисква се да ѝ туриш малко страх. Ти за да възпиташ горделивия човек, за да възпиташ един горделив човек, трябва да го обичаш.

Горделивият човек мисли. Той много мисли за себе си, но в него има и доста знание. Всички нещастия, които идат в света, показват, че има една неестестественост: Ти си повече страхлив, отколкото трябва! Ти си повече

горделив, отколкото трябва. Ти си станал повече милостив, отколкото трябва. А пък някой път може да си станал и по-малко отколкото трябва. Има една норма, при която човек никога не съжалява. Да знаеш да пазиш своето достойнство и достойнството на другите. Младият, когато дойде един стар човек, да стане и да му даде място. То е разбрано достойнство. Достойнството зависи от честолюбието на човека. Юпитер още не е там достойнството на човека. Достойнството зависи от разбирането. Ти искаш да бъдеш достоен. С Любов не можеш да станеш достоен. И Любовта трябва да мине през проводника на гордостта. Гордостта не е толкова лошо чувство, за да произведе в човека онова състояние на достойнство. Щом мине Любовта през гордостта, ти вече разбираш какво нещо е достойнство. Значи, удостоил си се, Значи един човек, който в съзнанието си може да възприеме знанието. Онова, което ще му даде, може да го цени.

Трябва да се пазите като се сближавате. Една млада сестра ми каза: „Иде ми да бягам!“ Като се сближите, вие се обезценявате. Обезценяването от какво става? Най-първо ти цениш един човек и после като се запознаеш с него, обезцениш го. Първоначално защо си го оценил и втори път защо не го оценяваш? Вие обезценявате не само хората, но обезценявате и духовете, които ви помагат. Обезценявате и Божията благост. Казваш: „Господ ме е забравил“. Ти туряш това, което не е. Ако те е забравил Господ, размишлявал ли си кои са причините за да те забрави някой? Аз вземам думата в обикновен смисъл. Някой път сме засегнати. Нямаме малките блага, които са ни необходими. Казваш: „Забравил ме е Господ“. Ти си болен и нито глас, нито слишане! Помолете се! Все таки, като се помолиш, едно микроскопическо подобрение ще има. Можеш да направиш опит. Боли те зъб. Нищо не му туряй. Помоли се вечерта. Болката няма да престане, но сутринта като станеш, ще видиш, че наполовина ще те боли. И като измериш температурата с инструмент, ще видиш, че топлината се е намалила. Всяка болест произвежда анормално горение. При тия болести, които се зараждат в човека, има малки астрални същества, които влизат в човека и го ядат, както червеите ядат дърветата. Дойдат в зъба и го ядат. И ако разгледате, ще видите, че те са малки червейчета. Китаецът бръкне в устата ти и извади някой червей от устата ти. Че трябва да има знание! Набъркате с пръсти си и ги изкарате! Колко ви струва знанието! Вие се оплаквате. Доста оплаквания! Знание ви трябва! Ти си беден. Заслужаваш го. Ти си достоен да бъдеш беден. Не че е наказание, достоен си! Защото Господ те опитва доколко си търпелив и умен. Иска да те оцени. После те прави богат. То е една привилегия. Но ако не разбираш сиромашията. Не можеш да разбереш богатството. Какво ще разбереш от сиромашията? Представете си, че всички са те оставили и ти си сам. Никой няма при тебе. То е едно лъжливо понятие, че никой няма при тебе. При тебе тогаз има повече хора, отколкото ти мислиш. Ако живите хора ги няма, то всичките

умрели хора са при тебе. И нещо ще ти кажат: „Не се бой! Тая работа ще се уреди!“

Сега към предмета, към научния предмет. Минавате и ще минете през опитности. Някои ще минат през малки опитности, а някои ще минат през много големи опитности. Ще дойдат известни изпитания, те са дадени. Вие сте в Школата вътре. Целият свят е в Божествената Школа и на всеки човек е даден известен предмет за проучване. На тебе е даден предмета сиромашия да го изучиш – от какво произлиза тя, кои са добрите и лошите страни на сиромашията? Има една сиромашия, която е отлична, и друга, която е много лоша. Сиромах си и роптаеш, недоволен си. Или пък сиромах си и си топиш сух хляб във вода, разположен си, здрав си, мислиш добре, умът ти, сърцето ти функционират добре. Има прозорци на гащите ти, скъсани са. Няма нищо! В България между американците има един философ американец, когото аз го харесах. Той и жена му бяха противоположни. Жена му беше скържава, а той с широко сърце. Тя е докачлива, тя като готви той я бутне и тя се сърди. Неколцина от учениците той ще ги задигне и ще ги гощава, а тя в кожата си не може да се побере. Той я дразни. Хумор имаше в него. Той всичко правеше: влиза в къщи облечен с хубавите си парадни дрехи и взема четка, и с тия дрехи почва да маже. Тя се докача: „Какво правиш?“ казва тя. Той ѝ казва: „Ол райт! Няма нищо, ще ги изчистя! Нека да измажа стаите!“ Та казвам: Да замажеш стаята и да изцапаш хубавите си дрехи е за предпочитане, отколкото да пазиш дрехите си чисти и да се тревожиш отвътре. Дрехи всякога ще имаш. За външните неща не се безпокой! Защо? Докато има хора на земята, трябва да знаеш, че половината от хората мислят като тебе и всеки може да ти помогне. А пък ти се обезсърчаваш гдето не трябва. Половината от хората са против вас и половината са с вас. И като срещнеш някой човек, който ти е направил пакост, ще срещнеш някой човек, който ще ти помогне. Но работата е, че като срещнеш някой лош човек, то очите ти са отворени, много си буден и като дойде добрият, хване те дремка и ти заспиш. Замине си добрият и после пак дойде лошият. Не, след като дойде страданието, очите ти да са на четири отворени, понеже ще дойде доброто. Доброто, което иде, да не го пропуснете! Тия неща трябва да ги проверите. Ако не ги проверите, то вашата вяра не може да се усили.

Хубаво, сега ще изучавате стиха, гдето Христост казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“.

„Аз Съм Пътят“. В този път трябва да знаеш как да постъпваш.

„Аз Съм Истината“. Пътят е как да постъпваш. Истината какво означава? Ще преведеш. Истината трябва да те накара да обичаш тъй както трябва.

„И Животът“, значи да мислиш. Защото Животът ще те накара да мислиш. Животът не е удоволствие. Индусите мислят, че Животът е голяма тяжест за човека. И всички искат да се освободят от живота. Животът ще те научи да мислиш. Христос казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“.

„Аз Съм онзи Път, който научава хората добре да постъпват. Аз Съм Истината, която научава хората как да обичат. Аз Съм Животът, който научава хората как да мислят“.

„Аз Съм Пътят, Истината и Животът“. Като влезеш в този Път, ще постъпваш добре, ще работиш добре. А пък щом влезеш в Истината, ти не можеш да стоиш индиферентен, ти всички хора ще обичаш! Това е Истината! А пък щом влезеш в Живота, ти ще мислиш с всички хора и отвсякъде хубавото от тях ще вземеш. Тъй изтълкувани тия думи, вече имате една идея. Тъй е разбирал Христос. Но Той е турил това в иносказателен смисъл.

Та казвам сега: Вие сте в Школата. Някой път казвате: „Какво сме научили?“ То е един път. Разрешавайте най-малките изпитания, които имате, които ви се дават.

Тук един брат е написал какво нещо е храносмилането. (Учителят взема от масата и чете една от направените теми „Службата на храносмилането“) – Храносмилането е само един проводник. Житото, което вие вземате като храна, то е само един проводник на онзи, Божествения Живот, който ще дойде чрез житото да работи. Ако вие се храните само с ябълки, ще имате един живот. Ако се храните с круши – друг живот. Ако се храните с боб, ще имате бобов живот. Ако се храните с леща – лещов живот. Ако се храните с месо, вие не можете да имате онзи, идеалния живот. Днес само разглеждат хранителните вещества. Не! Аз разглеждам доколко храната е проводник на живота. Кой е добрият живот? Животът е добър за мене, когато животът е проводник на Божествената Мисъл. Под думата „живот“ аз разбирам: животът да е проводник на Божествената мисъл. Сега някои от вас имате нужди. Някои са млади, някои са стари. Вие имате нужда от едно знание, от проводници, да влезете в свръзка с Бога. Но не тъй по вашему както разбирате! Вие трябва да виждате Бога в тия противоречия. Страх ви е от змията. Престанете с този страх! Регулирайте този страх! Ако не можете да бутнете една жива змия, то някоя замръзнала змия. Научете се на безстрашие! Бутни я! Или това, което ти е неприятно иди, побутни го, изследвай го, виж защо ти е неприятно. Не знаеш далечната причина!

Та казвам: Сегашното ви знание за Бога, дръжте го! Всеки ден, ако вие не

внесете във вас нещо ново, вие губите. Всеки ден трябва да внесете в себе си една нова Божествена мисъл. Непременно трябва с мисълта си да обиколите. И всеки ден едно малко Божествено чувство, желание трябва да добиете. И всеки ден трябва да придобиете една Божествена постъпка! То е обновяването на живота! Нещастието на хората от какво зависи? Преди година–две идва един и ми се оплаква. Много е смирен. Казва: „Много е лошо положението ми. Не зная какво да правя. Съвсем съм обезсърчен". Той иде за да му покажа един начин, да му помогна. Аз го наблюдавам сега. Казвам му: Ще ти помогна. Той излезе навън. Идва друг някой и първият му казва: „Махни се от тук! Иди че работи!" Казах му: Така не се говори! Че и аз мога така да говоря и аз бих могъл да му кажа така! Той не знае как да постъпва. Гледам бедните като ги туриш някъде, стават надменни. Като дойде някой брат може да ти е неприятен, но ще се обхождаш добре с него! Обхода трябва да имате! Всинца тук искате да се покажете. Вреди това! Ако не се обхождате добре, той ще се обиди. Някой иска вода. Можеш да кажеш: „Махни се оттук! Нямам вода!" Защо да не му кажеш тихо: „Седнете! Ще ти услужа! Сега имам малко работа." Като не си разположен, кажи му: „Много съм занят. Аз ще ти услужа. След малко ще ти донеса вода! Седни на стола!" Ще опиташ себе си. Някой човек като дойде, то е пратен, Господ те изпитва чрез него, нищо повече! Всякога всички вие сте на изпит. И добрите и лошите те изпитват. Някой като дойде ти казва: „Аз те разбрах вече!" Сега не искам да се критикувате. Сега вие имате един метод, който педагогически не е правилен. Не искам от тук да вземам примери. Тук има доста примери. Отлични екземпляри има. И ако ми искат от Невидимия свят примери, мога да дам оттук. Някои сте много добри екземпляри за Небето. Трябва някого от вас да го поставим на служба. Да обидите един човек, вие сте специалисти затова.

За вас е потребно знание! Потребно е за състоянието на вашия ум, за състоянието на вашето сърце, потребно е и за вашата воля. Вие можете да четете, който и да е автор. Но тия автори, които са писали, как са писали? Например, как е писал Давид псалмите? Вие мислите, че Давид е седнал на масата като някой писател и взема перото и дращи. Не! През каква опитност е минал той! И тогаз пише. Той пише и чувствува човекът. Но ти казваш: „Аз искам да напиша нещо. Искам да напиша роман." Че как ще го напишеш? Той може да напише един хубав роман като се ожени, като роди деца и като дойдат всички тия опитности да ги опише. Човек да напише един верен роман, да опише това, което е преживял. Вие всички сте писатели. Аз ни най-малко не съжалявам, че двама души се карат. Аз съжалявам, че те като се карат, вие не пишете. Като се набиеш, нахукаш, като се върнеш в къщи, напиши как си го нахукал. То си има известна правдоподобност. За да му се караш, има си повод. Той взел на заем и казал, че ще ги върне и после те лъже и казва: „Нямам!" Ти кипнеш и

почваш да му четеш морал. Хубаво е. Ще му четеш всички обществени молитви. И тогаз той те обрал най-хубаво.

Нали имате вяра. Някой път вътре ще дойде едно състояние, което е опасно. Едно състояние, през което светиите са минавали. И вие ще минете. Още не сте дошли до него. Ето това състояние: Светии, които 20–30 години са се подвизавали и са мислели, че са завършили вече и са мислели да отидат при хората да им говорят, после плачат и казват: „Отиде вече всичкото!“ Тъкмо се молиш, имаш едно хубаво състояние и ще ти дойде една такава лоша мисъл на края, че всичко разваля и казваш: „Откъде този дявол!“ Тогаз вие приличате на турците. Те имат обичай: турчинът ще се измива 10–15 минути, ще измие ушите си, ръцете си, лицето си, врата си и пр. и ще направи намаз (молитва). Но случи се, че се отпусне. И като се отпусне, разваля се молитвата. Той ще отиде пак наново да се измива. Та казвам: Докато човек дойде да се самовлада! Съзнанието не е всякога будно. И разваля се молитвата. И пак ще се измие той, докато съзнанието в него уякне. Всички вие трябва да вземете тия неща предвид. Вие сте в училището. Трябва да учите. Казвате: „Главата ми побеля. Да отида аз на онзи свят“. Че на другия свят като отидеш, ще те изпитват. Тук си завършил науките си и там ще те изпитат. И така като не можеш да дадеш изпит, ще останеш между небето и земята, не те приемат в училището. Оставаш там година, две,три и после пак трябва да се върнеш назад на земята да се учиш, за да те изпитат горе. Мислите ли, че всички, които отидат на онзи свят, са приети? Казват на едного заминал: „Иване, каква е работата?“ – „Остави се, не ме приеха, скъсаха ме на един предмет“. Скъсали някои на един, два, три, четири предмета. Седят те и чакат. Не стойте като отидете на онзи свят. Вие можете да отидете на онзи свят, но няма да бъдете в училището там. Сега аз се спирам върху законите. Аз само ви насочвам върху законите. Не се спирайте върху личния живот. – „Какво ще мислят хората заради мен?“ Може да казват, че съм лош. – „В какво съм лош?“ – Най-лошият човек, който ме мрази, аз мога да го накарам в 5 минути да ме обикне. Не е мъчна работа. Ще му дам една кесия с 1000–2000 английски лири стерлинги. И всичката му омраза ще се стопи. Аз знам, че той има нужди, жена му, децата му се нуждаят. Всички ще си изменят мнението за мен. Седи някой и е неразположен спрямо мен. Потупам го, назнача го на някоя висока служба в държавата и той веднага си измени неразположението. Някой е неразположен спрямо мен, мрази ме. Аз имам красива дъщеря. Дам му я. Веднага сърцето му се отвори. Ако не даваш, работата не се оправя. Може ли с „извинете“ да се оправи? Не с извинение. Младата мома като дадеш и всичко ще се оправи. Елемент е младата мома! Един ден пак ще го накарам да страда. Тая дъщеря, която съм му дал, ще направя да умре. И той ще я погребе и след това аз ще я съживя, и пак ще живея с нея, пак ще си я взема. И ще се

освободи от него. И той ще каже: „Една хубава женица имах!“ Това е, което става в света. Това е, което Бог в света прави. Дава едно благо и си го взема, за да те опита. Това са сега вътрешните страни. Както светът мисли, те са прави. Но само с това знание на света не може да напреднете. Вие можете да знаете много, но с това знание на света не можете напред да отидете. Вие няма да отхвърлите светското знание. Ни най-малко тая опитност няма да отхвърлите. При нея ще прибавите духовното. То е по-високо разбиране на живота. Животът е един. Едното е низко разбиране, а другото е високо разбиране. Тогаз можете да намерите едно несъответствие. Че аз съм виждал светски хора, които са много щедри. Светски човек! А срещнеш някой набожен човек и искаш да ти помогне. Той е някой окултист, ще види дали е съгласно с кармата – мисли, мисли! А пък светският човек в момента изважда, човекът услужва, дава. И разписка не взема. Казвам: „Той е от нашите.“ Всеки човек, който спонтанно прави добро, той е от нашите. А пък и да мислиш, и то не е лошо.

И после, научете се да не губите ценностите. Не си изменяйте за един човек мнението. Разсъждавайте. Защото, ако при оценката направите лъжливата оценка, то и за вас ще направят такава оценка. Ценете хората! Не бързайте да си давате мнението. За 10 дни да ви дам упражнение. За 10 дена научете се да не давате никаква оценка. Да не критикувате. Не да не критикувате, обективно разглеждайте живота. Разгледайте този живот, но не влагайте мисълта, че този човек нарочно е направил това. Вие не знаете дали е нарочно. Той е направил тая картина. Разгледайте му картината. Вие казвате: „Ама че глупав човек! Рисува ли се така?“ При тия условия, при които той е рисувал картината, това може да се направи. Разглеждайте картината, но не се повръщайте да критикувате самия човек.

Или някой човек може да каже някоя дума. От думите не се съди за човека! Много пъти човек ще каже някои неща, които не трябва да ги каже. Не мислете, че всякога ние казваме това, което трябва да кажем. Научете се да слушате! Хубаво да слушате. И в хубавото слушане има следната философия: Някой човек иска да ти говори повече отколкото трябва. Ще му кажеш: „Много хубаво говориш. Имам спешна работа. Втори път пак ще те слушам“. То е учтивост. Учтивост се изисква. А пък ти кажеш: „Страшен дърдорец е този!“ Не! Ще си кажеш: „Много хубаво говори!“ Онова, което той знае, за вас може да е безсъдържателно, но той е станал проводник на това знание, което има. Нека неговото знание да мине през тебе. Нали някой път четете книга и разправяте какво писал там авторът.

Сега, да ви изведа педагогически правила. Бащата някой път не иска синът му да му каже нещо. Бащата е авторитет. При него синът трябва да бъде

смирен, мнение не трябва да има синът. Ако иска да говори синът на баща си, ще му каже: „Четох една книга на виден писател и там пише така и така“. (Една котка ходи по салона и седна на един стол) Тая котка е предметно учение. Не давайте съвет на баща си. А ти хубаво го изслушай! Обичай баща си! Ако му говориш, всичкият му авторитет пада. А пък бащата като възлюби сина си, ще каже: „Учена глава е! Много ме радва!“ Пред другите хвали сина си. И синът трябва да бъде скромен. Сега някои от вас заемат положението на бащи, а други на синове. Сега, ония от вас, които са бащи, да са на положението си, а синовете да не си дават своето мнение.

Сега срещам една сестра, която казва: „Аз съм възрастна, майка съм!“ Щом си майка да знаеш, че щом постъпиш неправо, син ти може да не ти каже нищо, но вътре в себе си той схваща. Постъпката ти трябва да бъде много деликатна. Ако искате възпитание, трябва да отидете в съвременната дипломация, да видите каква изящност има в думите! Всяка дума е преценена. Той ще му държи палтото като си отива, не келнерът, а той ще му държи палтото да се облече. И ще го изпрати. Аз го харесвам това. Много е хубаво. Тия шишета са отлични, но напълнете ги с най-хубавото съдържание. Понеже вие няма да избегнете, когато и да е всички тия противоречия, които сега съществуват, ще ви сполетят. Ще дойде един ден, когато ще трябва да го направите. Направете го сега! Ти казваш: „Аз не мога!“ Но с думата „не мога“, не можеш да караш. Пак ще трябва да можеш някога. И може би при следующите условия ще бъде много по-тежко. Направи го сега! Не за хората, направи го за себе си, за ближните си, направи го за Идеалния, направи го за Бога! И всичките изпитания, които минавате, вие ги правите за три неща: за себе си, за ближните си и за Бога. Бог ви люби, ближните ви любят. Правите ги за тези три неща. И ако така правите, ще се осмислят работите ви.

Младите имат една погрешка, че казват: „Старите са извеяни“. Че кое е хубавото в света? Което не е извеяно или което е извеяно? Извеяните работи са хубави. Извеяното жито е хубаво. Български израз има: „Извеян човек е той!“ Извеяното жито е чисто и може да стане на брашно, а пък неизвеяното жито не е още готово, има слама в него. И желая вие всички да бъдете извеяни. Човек трябва да бъде посаден, да изникне, да цъфне. То е хубаво състояние. После да завърже, да узрее и да го извеят. Като мине тия положения и стане извеян, той е един отличен човек, възпитан човек. Вие сте пратени затова на земята. Ние сме пратени на земята за да извършим Волята Божия и да придобием онова, което искаме. Ние искаме сега заплата. И в Невидимия свят не дават заплата преди да свършиш работата. Когато дойдоха учениците при Христа, поискаха единият да седне отдясно на Него, а другият отляво. Христос им каза: „Аз да дам не

мога, но на които е приготвено, които са достойни“. Ще се даде на тази, които са учили и работили добре. На онзи, който не се учи и който не живее добре, няма да му се даде! Това го помнете! Няма да се даде даром. Знаете ли какво нещо е „даром“? „Д А Р“ на турски значи тясно. После имаме „ОМ“, „УМ“. Значи, че през тесен път ще минеш, за да ти го дадат, а трябва да имаш ум, за да можеш да минеш през тясното. Като ти го дадат дар, ти трябва да имаш ум, за да знаеш как да го използуваш. Ако нямаш ум, никак няма да оцениш дара. Само при отличен ум, сърце и воля ти го дават. По тесния път ще минеш, за да ти го дадат дар.

Сега ще учите. Този брат е писал темата (Учителят чете темата на един брат). Идеята е такава: След като туриш храната в устата си и почнеш да я дъвчеш, енергията която е скрита се всмуква чрез нервите и ти се усещаш укрепен. Според сегашната теория, за 4 часа трябва да стане храносмилането и тогаз да приемеш енергията. А пък ти 5–10 минути след яденето усещаш енергия в себе си. Значи част от енергията се приема от нервната система. И част от симпатичната нервна система. А храносмилането е най-низшият процес, от който се изпраща храната в организма за изграждане. Има храна за изграждането на мускулите. Дето има някъде някои отслабнали членове изпраща им се храна. Тогаз в яденето за да бъдеш умен, умни храни трябва да ядеш. Кои са умни? Ти най-първо ще заколиш една овца, която е най-умната. Но ако заколиш най-глупавата овца? Да ви се говори на окултен език. Ще каже някой: „Че как така?“ Че това е страдание, нали? Страданието произтича, когато едно същество не иска да умира, то е на тая степен на развитие. То счита за благо да живее. Не му създавай нещастно положение, понеже това нещастие ще влезе в тебе. Но има животни, които са готови да умрат. Умирането е един процес на трансформиране. Това животно като влезе в тебе има желание да се трансформира в тебе. Тогаз храната е естествена. Ще дадеш на това животно много по-добри условия, отколкото има отвън. И трябва да знаете, че един ден каквото сте яли, на всички млекопитаещи, пернати, на всички ще се върнете и ще им дадете условия да се върнат на земята. Вие ще станете причина, те да се върнат на земята и да прогресират. Не само това, но Господ ще ви прати да им услужите да прогресират. Бог праща ангел на един грешен човек да му служи. Той е свързан. На вашия вол, който оре на вас, ще му служите. Ще го милвате, няма да го мушкате с остен. Тия неща са неразбрани сега. Когато дойде Провидението да ви впрегне, тогаз ще станат ясни нещата. Мислете затова време! Та на всички същества, на които имате да давате, ще се върнете да им помагате. Та към всички същества трябва да имате едно правилно отношение. Сега аз мога да взема тая котка, да я хвана за опашката и да я набия, нали? Но в нея има една човешка душа, която е влязла. Човешка душа, нищо повече! Ще слуша сега. Чрез котката слуша. Откъде този ум у

нея и на стол да седне! То е едно състояние на човека. Не е животинско състояние. Не е много възвишена тая човешка душа, която е влязла. Те са души, които се нуждаят. Всички животни са сега пълни само с човешки души от разни степени. Животинското Царство е пълно с тях. За предпочитане е да живееш в една котка, отколкото вън. Вън е ужасен студ, несгоди. В една котка е все таки по-хубаво място. Та зачитайте Божия закон. Учете. Мен ми е приятно, много неща сте научили. Вие сте много по-умни сега, отколкото сте били в началото. Много работи знаете. Само че, това което знаете, не сте го приложили. Някой път като проповядваш на един човек един час и го обърнеш той казва: „Защо съм такъв глупав да ходя при него да го слушам!“ То е неразбиране. За мен знанието е важно, откъдето и да иде то. Едно дете ми разправя нещо; приятно ми е. Едно дете става за мен обект да го изследвам. То носи знание със себе си. То не може да чете, но аз мога да чета, всеки човек е един лист от Божествената Книга. Радвай се, че можеш да четеш от него. И ако не можеш да го четеш, обърнете го, следующия лист ще четете. Не го считайте, че другите листове, които не сте ги разбрали, че те са неразбрани. Един човек, който ви е неприятен, не го обичате. Ще дойде друг някой, който го обича. Няма човек, когото хората да не обичат.

Сега в заключение: Кажете ми какво трябва да бъде заключението? Допуснете сега, че ви се пада едно наследство от един милион. Какво трябва да направите с него? Можете да мислите по това, но в дадения случай трябва да знаете кое е най-важното! Като имате един милион, кое е най-важното да направите и да ви тръгне напред? Щом получите един милион наследство, ще отидете при всички ония, на които дължите, които сте закърпили и на този, на онзи, ще се изплатите, ще им дадете. И колкото остане тогаз ,то е. Разплатете се, че те да благодарят. Да знаете, че Господ е пратил това благо не само за тебе; това наследство е дошло и за тях. Те всички се молят и от туй наследство и за тях има. Платете си! Туй е доброто! И след като се разплатите, повикайте тия, на които сте дължели и им дайте един хубав обед. Това е второто благо! Това е естественият път. Не е някоя голяма философия! Колко е часа? (6ч.30м.) Изгряло е Слънцето. (Станахме всички.)

Отче наш.

Гимнастически упражнения.

Времето тихо и хладно. Небето ясно.

XVI година.
3 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 7 октомври 1936 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1936_10_09 Двете колела
лекция пред специалния клас

ДВЕТЕ КОЛЕЛА

„Отче наш“

Пишете върху темата: „Зависимостта на валежите“. И върху втора тема пишете: „Зависимост на богатството“.

Защо едни хора са богати, а други бедни? Богатството зависи от нещо. Каква е зависимостта на богатството? Какво значи зависимост? Нали се казва: „Зависим е той“. Онова, от което зависиш, е по-силно от теб, то ти дава направление и до известна степен ти не си свободен. Но има една зависимост в света, която не показва подчиненост, не означава, че ти не можеш да направиш нещо. Синът е зависим от бащата, а дъщерята е зависима от майката. В хората има един стремеж да се освободят от тази зависимост. Представете си, че вие сте в зависимост от светлината: ако тя не дойде, не може да ходиш, не може да тръгнеш. Зависим сте и от въздуха: ако той не дойде, не може да се поддържа животът ти.

Та има една зависимост, от която може да се освободите, а има друга зависимост, от която не може да се освободите. Казвате: „Аз искам да бъда свободен“. Има една зависимост, от която ако се освободиш, както мислят съвременните хора, тази свобода носи смърт. Ако се освободиш от светлината, какво става? – Сляп си. Освободиш се от водата – изсъхва ти гърлото, освободиш се от хляба – разваля се стомахът ти. И когато се освободиш от всичко, какво става? – Напущаш Земята. Туй вече е свобода, ти си идеално свободен. По някой път във вас се заражда едно желание: онези, които, да кажем, са пострадали в своите чувства, имат желание да се освободят от любовта. Друг някога казва: „Дотегна ми живота, искам да се освободя от него!“ Той иска да се освободи от Живота. Хората имат разни чувства...

Има ред разсъждения, които не допринасят нищо в даден случай. Представете си, че вие сте музикант, запознат сте много добре с всички гами, но отивате да жътва при един земеделец. Какво ще ви ползват гамите? Земеделецът не иска да знае как разбираш гамите. Умееш ли добре да жънеш със сърпа, това го интересува и казва: „Другото е празна работа, то нито е за ядене, нито е за пиене!“ Ако речеш да му разправяш за гамите, казва: „Остави тази работа, тя е много проста! Житото и сърпът тук са важни!“

Фигура 1.

Този кръг е много скържав, не иска да отпусне малко кредит, не е добре финансиран... В геометрията вие сте изучавали кръга. На фигурата имате две окръжности и една тангента, която има една допирна точка с окръжността. Сега, какво е далечното приложение на една тангента? Това са две зъбчати колела – тия окръжности са в движение и са зъбчати колела, които имат допирна точка в един зъбец. Ако тия колела се движат в една и съща посока и имат само една допирна точка, какво ще си предадат? Едно от колелата е в зависимост от другото колело. Имате и една тангента. В случая кой е в зависимост – тангентата или колелото? Под тангента се разбира влиянието, което тази права линия оказва. От двете колела едното зависи от другото. Когато едното колело се движи, другото в коя посока ще се движи? Ще се движи в същата посока, но после туй движение ще вземе един противоположен характер.

Сега, вие може да използвате една тангента. Инженерът знае за тангентите, използва ги, туря ги да работят, прави цели фабрики – туря ги в движение, туря колелата да се въртят, прави станове. Това са все тангенти и колела. Ако не разбира туй отношение, човек казва: „Какво има – две окръжности, които се допират и една тангента“. Това е на физическия свят.

Сега, какво положение могат да имат тия тангенти? Първото положение: колелата се движат, тангентите се движат – имате станове. Второто положение: около движението на тия колела и станове се натрупват тангенти като някакви същества, които седят прави – и те са тангенти и те правят нещо на стана. Ако разгледате тия тангенти на физическото поле, те движат колелата и после стоят и правят нещо. Как ще си обясните, защо виждате, че някой път има движение? Всяко едно движение е свързано с някакъв процес. Ще видите, че тази тангента се движи ту наляво, ту надясно; друга тангента се движи назад-напред. При всичките тия движения най-първо колелото трябва да се завърти, да се образува един стан. Сега, мога да ви наведа на такива съчетания, които ги има в Природата. В Природата има отлично тъкане, тя е научила човека да тъче, тя е образувала тия тангенти, тия движения на колелата. Защо трябва да има колело? Защото в колелата има най-малко съпротивление. Когато един предмет се движи кръгообразно, съпротивлението е най-малко. Това е механичната страна на обяснението. Да кажем имате радиално движение. (Учителя начерта двата перпендикулярни диаметъра на фигурата). При радиалното движение имате само една допирна точка с окръжността. При диаметралното движение имате две допирни точки с окръжността. Да допуснем обаче, че имате квадратно движение в кръга. (Учителя начерта страните на квадрата в окръжността).

Туй, което ви изяснявам, мяза на музиканта, който знае всички гами, и онзи земеделец, при когото отишъл да работи. Теоретическата страна на въпроса е това. Ако завъртите този квадрат около центъра му, какво ще се образува? Ще образува кръга. При този кръг имате четири кардинални точки – само четири точки, които се допират, които имат отношение с окръжността. Теоретически погледнато, окръжността по какво се отличава? Тя се образува от множество, от безброй точки, които са в движение в една посока. Радиусът има само една допирна точка с окръжността, диаметърът има две допирни точки, тогава туй множество от какво се получава? Ще кажете, че кръгът се образува от движението на един радиус. Тогава в една сфера имате безброй радиуси. Това е така в механичния свят. Ако придвижите този радиус, който има само една допирна точка с окръжността, той ще образува кръга. Но един жив кръг може ли да го направите от един радиус? Той трябва да се размножи.

Както виждате, следствието е много далечно, т. е. един радиус да се превърне в една разбрана теория. Има неща много мъчни. Те са тъй мъчни, както, ако ви кажат да опишете какво нещо е сладкото. Описвате го, описвате го, но слушащият не може да разбере сладкото яде ли се, пие ли се? Вие как ще опишете сладкото? Ще кажете, че сладкото предизвиква приятно разположение. Е, колко е приятно? Вярно е, че предизвиква приятно разположение, но понякога сладкото може да е толкова силно, че да предизвика неприятно усещане. При захарина например имате съотношение 700 килограма захар за 1 кило захарин – ако го опиташ, ще съжаляваш.

Понеже всички сте земеделци, вас ви интересува само сърпа и житото, т. е. какво ще изкарате, какво ще ядете. Казвате: „Тия работи са празни“. Например неразположен си; от какво зависи твоето разположение? Банкер си, правил си някои операции на борсата, изгубил си. Питат те: „Какво става?“ – „В борсата изгубих всичкото си състояние!“ Друг път си в училище, полагаш изпит пред някой много учен професор, дава ти една трудна задача и те скъсва. Ти се връщаш неразположен, всичко ти е притъмняло. Скъсан си бил. Как си скъсан? Аз виждам, че никъде не си скъсан – дрехите ти са здрави, палтото ти е здраво. Това са само иносказателни неща. Вярното е, че тази година е изгубена и наново трябва да се държи изпит. Питам откъде накъде в този професор е проникнало желанието да те скъса? На теб ли остана да ти задава този мъчен въпрос? Какво отношение има професорът? Професорът иска да ти покаже колко той знае, да ти каже да мислиш. Той ще ти даде въпрос, който никога даже не си и сънувал, той иска да го разрешиш. Както в Средните векове са се мъчили да изчислят колко дявола може да играят на върха на една игла. Гледаш, че там няма никаква плоскост, така че на този връх колко хиляди

дяволи могат да играят? Казваш: „Че отде да го зная?“ Сегашните учени хора, които се смееха на ония, които се занимаваха с този въпрос, и те се занимават с подобен въпрос. И научно доказват, че на този връх могат да играят милиони. Те не са виждали тия дяволи, а предполагат, че на върха могат да се съберат толкова хиляди частици. Сега хората с мисълта си разбират. Туй, което на физическото поле не може да видиш, не може да усетиш, ще го усетиш и ще го видиш със своята мисъл. Какво ще ти даде фактът, че разбираш колко частици се движат около един малък иглен връх? Ти имаш философия и казваш: „Знаеш ли с едно движение какво мога да направя?“ В една плевня си, извадиш кибритена клечка, драснеш, запалиш я – това е първото движение. Второто движение е запалване на сламата. И след половин или един час какво ще стане? Всичкото туй движение ще се предаде на сламата, а след като се задвижи цялата слама, плевнята ще изгори.

Сега, да ви покажа последствията, които може да произведе една дума. Идва някой учен просяк при един земеделец, закъсал е, иска да му направи една услуга, да му даде хляб. Земеделецът му казва: „Махни се, такива кучета не искам, да идете да работите!“ Този си изважда кибрита и казва: „Ще му докажа, че не съм куче, а учен човек“. Отива при плевнята и тя цялата пламва. Защо изгаря плевнята, как ще обясните? Питам сега: кой е по-умен – земеделецът или просякът? Земеделецът е умен човек, че накара този просяк, който досега не е мислил, да мисли, накара го да изобрети, за измисли нещо. Сега, вие всички сте такива изобретатели: някой път запалвате плевнята в себе си. Това са състоянията ви, от които цяла нощ не можете да спите и се безпокоите. Вие не разсъждавате, че между земеделеца и просяка е станало едно естествено съприкосновение. Дойде ти някаква мисъл и казваш: „Моята работа е свършена, аз съм пропаднал човек, нищо няма да стане от мен!“ И като кажеш така, цялата вечер не можеш да спиш – твоята плевня се е запалила и цяла нощ се въртиш в леглото, премисляш това-онова. Това ли трябваше да кажеш на дошлия странник: „От вас, такива учени просяци, нищо няма да стане“? Ученият казва: „Ще стане нещо от мен и аз ще ти докажа, че твоята плевня ще гори!“ И той ще стане, ще запали плевнята и казва: „В бъдеще аз просяк няма да бъда!“ Този просяк, когато дойде втори път, няма да говори нищо друго, но ще каже: „Твоята плевня е изгоряла, аз съм майстор, мога да градя такива плевни“. Тогава земеделецът ще му даде пари и материал и той ще му съгради плевнята. Оправя се работата – той показва изкуството си да гради.

Вие не виждате зависимостта, която съществува в Природата. Ако изучавате клетките биологично, някой път ви се струва, че дадена клетка е много проста. Не, много умни са тия клетки. Когато туриш една клетка, тя

дава разпореждане на всичките клетки каква функция да изпълняват. Ако изучавате клетките, ще видите, че когато се създава човешкият организъм, една мускулна клетка никога няма да влезе в стомаха, понеже клетките на стомаха са слаби, не са като клетките на мускулите. Тя казва: „Тази работа не е за нас“ и като по-силна отива да уреди мускулите. Клетките, които отиват да съградят нервната система, клетките, които отиват да съградят костите, функционално се различават. Тези, които създават мускулите, постепенно се оформят. Вие не подозирате как е създадено вашето тяло, не подозирате и нямате понятие за онова, което е ставало преди милиони и хиляди години. Създадени сте, а не знаете как е създадено тялото, как са създадени краката, ръцете, ушите, носа, вътрешните органи. Хората нямат още понятие за ония сложни процеси, които стават вътре в човешкия ум, за процесите, които стават във вашите чувства. Не знаете в даден случай кои са ваши и кои външни, не знаете туй, което зависи от вас. От земеделеца зависи да каже: „Ти си едно куче“, но от него не зависи да се запали плевнята.

Сега, можем да допуснем, че земеделецът ще каже така на просяка. Аз го вземам само като изяснение на нещо, което рядко става. Хората са добри, но има и сприхави. В дадения случай може ли да предположите, че земеделецът е запалил плевнята? Не можете да го допуснете. Не можете да допуснете, че този просяк е обидил земеделеца. Просяците изобщо не обиждат – когато просят, те се отнасят добре и все ще кажат някоя добра дума. Обидата не зависи от просяка. Вече втората обида, която може да произлиза от просяка, тя зависи от някого. Например, професорът скъсал един студент; от какво зависи това? Млад студент си, при теб има млада студентка, тя е красива. Когато влезе на изпит, тя минава, без да има даже половината от знанието, което имаш ти. Професорът я пуска, а теб, който знаеш два пъти повече от нея, те скъсва. Питам как ще обясните това явление? Аз ще обясня: имаш един слаб кон – колко ще го товариш? Имаш един силен кон – два пъти повече ще го товариш. Питат: „Защо натовари този кон?“ – Може да носи. – „Ами този кон защо малко го натовари?“ – Малко може да носи... Понякога хората имат една мярка и с някои се отнасят по-добре. Но как мислите? Когато хората се отнасят с теб добре, ти си един много слаб човек. Натоварят ли те някъде хубаво, значи си силен, можеш да носиш. Ако тия два коня се разговарят, единият ще каже: „Господарят много ме товари“, а другият ще каже: „Господарят много добре се отнася към мен – едва ми турят десетина кила“. Онзи казва: „На мен сто кила ми туря на гърба!“ Защо господарят е добър към единия кон, а лош към другия, коя е причината? Добър е към слабия, защото толкова може да носи; лош е към другия, защото той е силен, може да носи. В заключение, какво произвежда силата в света? Това са ред разсъждения. Ако искате да бъдете един силен кон, трябва да знаете последствията –

много ще носите на гърба си. Ако искате да бъдете слаб, малко ще носите.

Добре, вземете сега другото положение. Казва някой: „Аз искам да бъда мъжествен, не искам да съм баба“. Например ти си млад момък и те вземат новобранец. Когато лекарите те изследват, пращат те в първата рота, на първо място, дават ти пушка. И щом се яви работа, на силния човек казват: „Той да иде!“ Все силния пращат да работи. Ако пък си учен човек, яви ли се трудна задача, винаги на теб я дават, защото ще я разрешиш. Ще се намериш в положението на онзи наполеонов инженер, на когото заповядали да направи мост за двадесет минути, за да минат войските през една река. Вика Наполеон един от своите инженери и му заповядва да направи бързо един мост. – „Нямаме инструменти, Ваше величество“. Императорът казва: „За двадесет и пет минути, за половин час мостът трябва да бъде готов, иначе ще те застрелят!“ Той седи, върти се, какво да прави? Идва му една идея, изправя се до брега на реката и гледа да заеме такова положение, при което краят на козирката му да опре на другия бряг. След това се обръща и гледа пак в коя точка опира краят на козирката му. Тогава измерва това разстояние, вече знае дължината на моста и започва да строи...

И на вас някой път ви казват да построите мост за двадесет и пет минути и ако не разрешите задачата, ще последва смърт. Като мислил, на инженера му дошло на ум да използва козирката си. Вие ще кажете: „Не е човешко да се изисква да бъде построен мост без никакви инструменти и, ако не може да го построи, да бъде застрелян“. Наполеон му казва, че, ако е майстор, ще построи моста. Къде е тук лошото? – „Ако за двадесет и пет минути не накараш ума си да работи, ще те застрелям!“ Отговаря: „Не мога“. Аз казвам: в Природата отношенията са почти все същите. Ние имаме много повърхностни понятия за методите, с които Природата работи. Да кажем, че искаш да бъдеш щастлив, искаш да бъдеш богат човек, искаш това-онова, но не знаеш лошите последствия. Ако си органически богат и имаш много мазнини по тялото, ще ти дойде една болест. Болестта винаги хваща мазните хора, защото има какво да вземе от тях. И мазният, след като боледува два-три месеца, съвсем изтънява, мазнините му изчезват, остават само неща, които са съществени за организма. Вие казвате: „Болестта ме съсипа!“ Съсипа те, но остана жив. Питам сега де е злото, ако болестта е дошла, а е взела мазнините? Мазнините не съставляват много голяма важност – те са вещества, които се изгребват. Онези, които са полезни, които тъкат, които работят, например мускулните клетки, те са важни. Мазнините нищо не означават. Ако лицето на някого е станало валчесто, това е безразборно натрупване на мазнини. Който много е напълнял, е човек, който добре не е складирал веществата: слага дето завърне – тук туря, там туря. Мяза на домакиня,

която само събира нещата в този ъгъл, в онзи ъгъл и цялата къща е напълнена безразборно. И ако дойде една сприхава слугиня, та изчисти и изхвърли всички непотребни неща, ще придаде на къщата такъв вид, какъвто подобава. Дебелият човек уподобявам на бит-пазар, който се занимава с вехти дрехи, напълнил е складовете си с какви ли не чешити и боядисва стари неща, за да ги поднови. Старото ново може ли да стане? Не може да стане. Той ще обърне вехтата дреха от другата страна, подновява я, но има нещо, което липсва в дрехата – тя няма онази органична стойност.

Сега хората казват: „Ами старите дрехи?" Старите дрехи да си вървят, да ги дадат на други. На бъдещите хората, които прогресират, им трябват нови дрехи. След като си боледувал, не обръщай дрехата, ами я изгори и нови дрехи си направи; нови обуща си вземи, старите изгори; нова шапка вземи – всичко старо изгори. Нови дрехи се позволяват на хората след всяка болест. Щом оздравее човек, трябва да сложи нови дрехи. Ще отпуснеш колкото ти трябват пари – това е за тялото. В старите дрехи, които носиш, се е скрила онази болест, тя е като проказа. Когато ти дадат нови дрехи, изгори старите, хвърли ги! Вземеш ли старите дрехи, проказата ще дойде в теб.

Същото туй е в света. Що е моралът в света? Някой иска да ти даде една идея, която носи проказа в себе си. Тази идея е огън. Дръж надалеч туй, което е зло в света – то носи проказа в себе си! Що е злото? – Проказа носи то. Щом влезе тази проказа, с теб е свършено. Що е доброто? Това са новите дрехи в света, от които ти си в друго състояние – можеш да мислиш, да работиш, всичко можеш да постигнеш постепенно. С новите дрехи всичко се постига. Но израза „нови дрехи" вземете в широк смисъл.

Сега, що е тангента? Най-първо ще дойде едно зъбче, ще потегли колелото на твоето сърце, което е заспало и в теб ще настане движение, цяла фабрика ще се развие. Какво лошо има в това, ако колелото на Любовта с един зъбец само потегли колелото на вашето сърце и вие се подвижите? Или какво лошо има, ако Радостта дойде със своя зъбец и подвижи твоя ум? Какво лошо има в това, ако Истината дойде със своя зъбец и потегли колелото на твоята воля, която е била в бездействие? Лошото е, когато човек не знае да използва ония блага, които Природата носи и дава на човека.

Един англичанин, който според способностите си искал да стане инженер, но по стечение на условията свършил право, без да го желае, през целия си живот не могъл да се освободи от инженерството. Идва той, започва да проучва делото на някой клиент, но като рече да помисли върху него,

веднага изскача инженерството. Разни планове започват да се въртят в ума му, взема той книгата, започва да чертае и прави някое изобретение. Чак след това вече започва да проучва делото... Който не разбира законите на Природата, ще каже: „Този глупав човек не си гледа работата, не проучва делото, ами седнал да чертае някакви планове, да изобретява нещо". Когато този английски адвокат начертаел плановете, тогава той вече много добре проучвал и делата, а щом някъде се откажел от инженерството, и другите му работи не вървели.

Сега ще направя една аналогия: по някой път и вие седите, съвсем закъсали в света – станали сте туй, което не сте. Например беден студент си, нямаш достатъчно средства, окайваш се, но щом започнеш да учиш, започваш да конструираш света и нареждаш всичко. Ти си инженер, мислиш: „Така трябваше да бъде светът" и чертаеш. След като философстваш, ти се връщаш на своето положение и казваш: „Какво ме интересува, аз ли ще оправям света!" Не, ще оправиш себе си! Начертай онова, което Природата ти дава, начертай проекта на туй изобретение. След това ще започнеш да учиш.

И така, седят двамата студенти и виждат как професорът пуска тази студентка, а него скъсва. Какво трябва да прави той сега, какъв извод трябва да направи? Той ще каже: „Този професор е несправедлив, той има някакви тайни цели". А умният професор казва на студента: „Ти си силен човек, а тя е по-умна – ред съществувания е работила върху себе си и е станала красива. Аз давам цена на нейната красота. Ти ред съществувания си мислил лошо, затова те скъсах – за да работиш и да станеш и ти красив". Питаш: „Как ще стане тази работа?" Преди десет прераждания тази красива мома, която професорът пуска на изпита, е била негова дъщеря. Той я търси и като я вижда, харесва я. Професорът може да те пусне, да бъде много снизходителен и да каже: „Ти си гениален". Той има предвид да те ожени за своята дъщеря, която преди десет прераждания беше една спънка за теб. Сега за теб тази силна мома е едно условие да се повдигнеш, ако си станал много умен... Това са ред разсъждения, които трябва да разбирате. И връзката трябва да разбирате – връзката, която ви се струва не на място. Така е за сега, за бъдеще отношението ще бъде съвсем друго. Затова по- напредналите в живота казват: „Направи добро, пък го хвърли във водата".

Не мислите за противоречията в света. На никого не давайте резолюция. Каквото и да се случи, на никого не давай резолюция. Ще дам един прост пример: дойде някой и те обере. Кажи така: „За добро е това нещо". Когато влезе този разбойник, кое е по-хубаво – да ти вземе парите или да те убие? Влязъл човекът, искал зло да направи, но щом вземе парите,

заминал. В дадения случай освобождават твоя живот. Какво лошо има в това, че ти взел парите? Има лошо. Къде е лошото за теб? В самата Природа има ли туй добро? Да предположим, че ти дадат 25 000 английски лири; ти изведнъж какъв ще станеш? Имаш весело настроение, но ти вземат тия 25 000 лири; изведнъж ще имаш друго настроение. Де е злото? Когато парите дойдат, органично какво ще ти донесат? Те може да са в злато, ами ако са в медни пари – 25 000 английски лири – и да те накарат да ги носиш! Кой от вас би могъл да носи 25 000 английски лири в медна стойност?

Сега, златото в Природата може да се привлече. Всякога има известни идеи и щом влязат във вас, те могат да привлекат златото. Пък има идеи, които привличат медта. Когато мислиш, трябва да знаеш всяка една твоя идея какво привлича. Вие ще се намерите в онова противоречие, в което се намерил един земеделец: той бил бездетен и се оплаквал, че животът няма смисъл. Имал той една крина жито, турена настрана. Казвал: „Господи, защо ми е това жито, като нямам деца да го ядат!“ Ритнал той житото, разпилял го и всичките житни зрънца станали на деца. Като ги видял толкова много, казал: „Че те ушите ми ще изядат!“ Взел една цепеница и започнал да ги убива (това е анекдот). Най-после останало само едно дете, което рекло: „Татко, не ме убивай, аз ще ти помагам!“ Земеделецът казал: „Като е едно, ще го търпя“... Хората са турили едно разрешение в света. Този земеделец се оплаквал, че няма деца, после ритнал. Трябва да си преведете какво означава ритникът, от който се образували тия безброй деца. Кои са безбройните деца? Вие се смеете. Някой може да преведе тази приказка... Ти имаш в себе си безброй желания, натрупал си тия деца, които викат и крякат. Ти се оплакваш, най-после вземаш цепеницата, искаш да се самоубиеш. Тук има цяла философия на самоотричането – убиват децата. Казва се: постоянно умъртвявай, докато остане само едно желание, което да функционира; умъртви всяко желание, за да прогресираш в света. Неразбрани работи са тези.

Сега, ти седиш в живота и казваш: „Дотегна ми този живот, цял живот съм страдал като кон, не съм свободен!“ Или ти си един славей – хванат те, турят те в един кафез, но и там не си свободен, казваш: „Ограничен съм!“ Тогава кон ли трябва да бъдеш или славей? Има изходен път: ако искаш да се освободиш от положението на коня и от положението на славея, ти трябва да приемеш положението на човека. Но и като човек ще бъдеш ограничен. Какъв трябва да станеш? – Ангел. Можеш всякога да станеш ангел – всеки един от вас може да стане Ангел, когато прави добро. Всеки един от вас може да стане Ангел, когато прокарва Любовта. Ако ти не носиш Доброто в света, никакъв Ангел няма да станеш. Щом човек носи Доброто, вече има условия в него. Който съзнава, казва: „Ние ще станем

Ангели в бъдеще“. Това не е нещо чудно в Природата. В първите три месеца на развитието си всички зародиши, които съществуват, си мязат. Щом минат трите месеца, тогава се появява формата, която показва какво ще излезе. Следователно през първите три месеца на нисшите състояния, през които минаваш, не мисли какво ще стане с теб. Чакай четвъртия, петия, шестия, седмия месец, за да видиш какво ще излезе. Първите месеци не показват какво ще стане от теб, т. е. не си давай мнението за работа, която е почнала от един месец. Нека се минат няколко месеца – най-малко три месеца. Нека се минат три деня, три месеца, три години, тридесет години, триста години, три хиляди години. Вие ще оставите тия периоди...

Казваш: „Какъв ще бъда в бъдеще?“ Аз ти казвам: „Сега си един кон, в бъдеще ще бъдеш един славей в кафез“. Но славеят казва: „Аз какъв ще бъда в бъдеще?“ Ти си един славей в кафез, в следния живот ще бъдеш един натоварен кон“. Ами че тия неща са разпределени вътре.

Вземете числото 21. Цифрата 2 означава отрицателна сила, 1 означава положителна сила. Най-първо имате отрицателното, после – положителното. Или имате числото 24: първото число пак е отрицателно, а 4 е положително. После имате числото 27 и така ги нареждате. Следващите какви ще бъдат? Имате само едно число, какво ще бъде следващото? – 21, 24, 27. Ако е като първото, пак ще бъде отрицателно. Колко ще бъде? – 22, 25, 28.

Ще минете в друга гама – пак ще бъде отрицателно. Когато в Живота се започне с една положителна сила, всякога се свършва с положителна; когато започнеш с отрицателна, всякога ще свършиш с отрицателна. Смени има. Трябва да знаеш с какво започваш – не може да започнеш със злото и да завършиш с доброто; и не може да започнеш с доброто и да свършиш със злото. Това са немислими неща. Можеш да мислиш, но не можеш да направиш едно добро и след туй да направиш едно зло. Само привидно е, когато човек прави Доброто, но в същност онзи, който прави добро, пак ще свърши с добро. Казвам: на това е обоснован великият закон в света. Никога не мисли зло за себе си и никога не си давай мнението, че от теб нищо няма да стане, понеже това е глупава работа. Господ те е създал за нещо и ти няма какво да се месиш в Живота. Ако не можеш да вършиш работа както трябва, не казвай, че Господ зле те е създал. Трябва да мислиш какво може да излезе от теб. Много работи могат да излязат – всичко може да излезе, ако знаеш как да работиш. Ако знаеш да свириш, музикант ще излезе; ако знаеш да мислиш, философ ще излезе; ако знаеш хубаво да пишеш, поет ще излезе от теб.

Първото нещо: ще се учите да съзнавате вашите погрешки. Една погрешка е съвсем странично и външно нещо. Никога не влагай в себе си неща, които не съществуват. Ти можеш да кажеш: „Мен Господ ме е забравил, Той към мен няма никакво отношение“. Ако Господ няма никакво отношение, то зависи тъкмо от мен; пък някой път ще съзная това положение. Когато аз направя едно гърне, какво ще мисли то за мен? Аз ще си служа с него и щом то си свърши работата, щом се счупи, това ще е признак, че гърнето е повишено, че е освободено и то ще мине в по-хубава форма. След всяко счупване гърнето прогресира. Ами че туй става и в училище. Вземете един професор, който пише на дъската и пита студентите: „Написахте ли?“ – „Написахме“. След това той заличава написаното – заличава го за удобство, а после пак продължава да пише. После пак изтрива другото решение. Така че, ако хубавите неща във вас се затриват, то професорът е свършил своята работа. Ти казваш: „Отиде онова хубавото, което имах!“ После следва втория процес, после – третия процес. Тези неща всеки ден ги гледате и ви правят впечатление. Нищо не е отишло, то продължава. Туй, което си имал, се е заличило, за да се внесе нещо по-високо от старото, да се провери.

Та казвам: когато се явяват две колела, ще знаете, че едното движи другото. Когато в Живота се яви едно противоречие, то всякога е най-малкият признак, че има движение в света. И от туй движение, което ти не разбираш, зависи твоето бъдеще.

Сега, работата остава. Някои казват: „Старите методи“. Старите методи означават, че във вас седи идеята майка ви да ви носи на ръце, на някоя люлка да ви туря, да ви пее „нани, нани“. Хубаво, това може една, две, три години. Но ти си станал 10-, 15-, 20-годишен момък, може ли майка ти да те люлее постоянно? Това положение в люлката е естествено до една, две, три години, но на четвъртата година ще излезете от люлката навън. Един, два месеца ще седиш в яйцето, но ако не решиш да излезеш от него, то ще се развали. По-хубаво е да те изядат, отколкото да се развалиш. Не може да стоиш в едно яйце. Всяка една мъчнотия ще стане една обвивка и ти трябва да намериш изходен път, за да излезеш навън из това яйце по какъвто и да е начин. Тогава казвате: „Да има някой да ми помогне“. Че нали ви помагат? Например идва един човек, обере те; не е ли той един професор, който те учи? Ти никога не си плакал, но започнеш да плачеш и казваш: „Взеха ми богатството, какво ще правя?“ След туй идва друг, пита те какво е станало, потупа те, даде ти пари. Сега, ако онзи не беше те обрал, ти нямаше да плачеш и другият нямаше да се запознае с теб – той внесе нещо повече. Казват: „Който краде, никак не прокопсва“. Сполети те някое нещастие; ти никога не си се молил на Бога, а сега започваш да Го търсиш. Де е нещастието? Идва Той, потупа те, запознаете се, става ти мирно на

душата, идва в теб една нова мисъл. В света всичко онова, което става, е велико. Всичко, което става, е за добро и за полза. Всички препятствия, които съществуват, са само наглед, но те са един велик подтик. Туй колело движи света – каквото всеки един зъбец върши в света, е за добро. Туй е новата философия, новият път, по който хората трябва да вървят. И постиженията и всичкото бъдеще седи там.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът!

3-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
9 октомври 1936 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
* Двете колела
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1936_10_11 Алилуя
неделна беседа

АЛИЛУЯ

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще ви прочета 150-и псалом. Той е краят на Псалмите, краят на това, което Давид е знаел. Този псалом е във връзка с новата епоха, във връзка със съвременното християнство и във връзка с бъдещата култура, която сега иде. Той е написан според неговите разбирания. Не взимайте думите му буквално. Ако се направи един превод на този псалом, ще видите, че Давид е имал доста добри разбирания.

„Алилуя“ – тази дума не може да се преведе. „Хвалете Бога в светилищата Му“. Тук не се говори за този бог, който вие сте си създали. Светът е пълен с такива богове. В Индия има такива около 150 000 богове.

„Духът Божи“

Сега аз ще взема само думата „Алилуя“. Аз няма да обяснявам филологическия корен на тази дума, т.е. произхода ѝ. „Алилуя“ съществува и в природата. Хората казват „хвалата“. Хвалата е нещо широко. Тъй, както е написана тази дума, от каквито букви е съставена, тя има свой превод. Българите произнасят тази дума по един начин. Англичаните – по друг. Всички народи я произнасят по свой начин. Изобщо, тази дума се произнася по най-различни начини.

Сега ще говоря върху това, което не се знае. Обикновено се излиза от неразбраното и се върви към разбраното. Значи от неразбраното излиза разбраното. За пример съставът на хляба може да не ти е известен, може да не знаеш откъде иде, не знаеш и какъв е елементът, който влиза в него, но след като се нахраниш с него, ти чувстваш вече силата му, виждаш какво може да ти предаде. Ти не знаеш какво значи „Алилуя“, но след като ти кажат тази дума, ти я чувстваш. Това, което чувстваш, това е силата, която иде от „Алилуя“.

Нещастията в света идат повече от разбраните работи, а не от неразбраните. Ти искаш да опиташ виното, да разбереш силата и съдържанието му. Ти гледаш една пиеса, но след това те боли глава. Ти искаш да опиташ хубавите дрехи, но след като ги опиташ, заборчляваш. Това е неразбраното. Ти искаш да учиш, да станеш учен човек, но като не

знаеш как да учиш, нервната ти система съвсем се разстройва, казваш: „Не струва човек да бъде учен." Не че не струва човек да бъде учен, но като си учил, ти си искал да разбереш това, което остава неразбрано. Оставете някои неща да бъдат неразбрани.

Понякога вие искате да бъдете това, което в даден случай не можете да бъдете. Радвайте се на придобивките на всички хора. Какво ви препятствува да се радвате? Ти можеш да се радваш на придобивките на един кон или на придобивките на едно дърво – това нищо не значи. Ти не считай, че това е едно обикновено дърво. Като седи пред тебе, то повидимому се показва, че е нищо – едно просто дърво. Вие не знаете какво нещо е дървото. Какво е дървото, и това няма да ви обяснявам. То е незнайно. Казвате: „Това е животно." Вие не знаете какво нещо е животното. Думата „животно" не е нито българска, нито славянска, нито санскритска, тя е ватанска дума. Няма да ви обяснявам какво нещо е ватански език. Индусите имат един Бог, когото наричат Сива или Шива.

Та казвам: Незнайните работи в света произтичат от невежеството. Какво означава невежеството? Невежеството показва, че човек е много учен, но под формата на невежеството той скрива някои свои слабости. Скритото в човека може да му причини нещо. Когато ще се гради едно здание, тези, които го градят, имат един план, даден им от архитекта, и по него градят. Обаче те скриват този план. Ако са го съградили зле, зло ли са мислели? Не, невежеството ги е накарало така да го съградят. Като не са знаели как да го направят, че някои неща в него не са направили както трябва.

Какво означава склонността на някои хора да се женят рано? Оженват го рано, че да се нареди добре. Дъщерята няма още 19 години и те я оженват. В Индия пък ги женят и по на 12 години. Казват, че това учреждение е от Бога наредено. Да, институт е от Бога, но така, както функционира, то не е от Бога. Това са вече човешки порядки. Институт е Божествен, а порядките са човешки.

Когато е бил съграден този Божествен институт, на човека се е казало така: „Ти ще имаш само един Бог и Него ще обичаш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила." А като създал жената, Бог ѝ казал: „Ще обичаш този свой баща като себе си." Тази заповед дал Бог на Ева по отношение на Адама: „Ще го обичаш като себе си." И на Адама казал: „Ти ще обичаш Ева, понеже Аз я създадох."

И затова, когато мъжът дойде да се жени, той не казва истината на момата. Той ѝ се представя като някакво божество и казва: „Ела да живееш при мене. Ти ще бъдеш като царица; ще имаш файтони на разположение,

копринени дрехи, хубави шапки и обуща, ще имаш всякога отлично ядене" – с една дума, „ще имаш всичко първокласно". Като се оженят, не излиза така: нито файтоните, нито копринените дрехи, нито хубавите шапки и обуща, нито слугите, нито хубавото ядене. И после започват да се гледат. Тя му казва: „Излъга ме ти." Какво трябваше да ѝ каже той? Той трябваше да ѝ каже: „Слушай, ти няма да бъдеш при мене щастлива, защото и аз сам не съм щастлив. Аз няма да се оженя за тебе, но понеже съм нещастен, ще търся едно успокоение. Ако можеш донякъде да ми услужиш, да бъдеш сътрудница в моя живот, тогава ще можем да живеем така, както Господ е дал." Така трябваше той да ѝ каже.

Сега къде седи погрешката? Къде е измамата? В бързането. Хората бързат да се оженят. Импулсът да се женят хората е прав, но бързането е една слабост у хората. Какви качества ще придадат на онова поколение, което ще създадат? Синът, който родиш, няма да мяза на баща си. Дъщерята не мяза на майка си. Какви синове и дъщери са тези, които не мязат на родителите си? И тогава мъжът казва на жена си: „Ти си недоволна от мене, намираш ме малко невъзпитан, недорасъл, но ти ще родиш едно дете от мене, че ще видиш колко можеш да уповаваш на него." Като се роди това дете, то създава на майка си два пъти по-големи мъчнотии, отколкото мъжът ѝ създава. Мъжът си намери една избраница, дано го спаси някак. Днес всички хора чакат на някого да ги спаси.

Преди всичко онзи, който иска да стане баща, той трябва да има такива качества в себе си, че да стане проводник на Божественото. Та, като им се роди един син, да може да направи майка си щастлива. Синът може да направи майка си щастлива и дъщерята може да направи баща си щастлив.

В една фамилия не трябва повече от две деца. Онези, които имат повече от две деца, казват: „Какво да правим ние, които имаме по 3, по 4, по 5 деца?" Е, вас Господ ви е благословил. Ето, и Яков имаше 12 деца. В това отношение, няма друг народ по-благословен от евреите. Това са все поколения от 12-те сина на Якова. И главата на Якова трябваше да пати от тези 12 деца, които бяха упорити. Те се родиха от две жени. Едната от тях беше възлюбената на Якова, а другата не беше възлюбена. Той трябваше да служи на вуйчо си Лавана цели 14 години, за да си купи тези две жени.

Сега ние трябва да вземем поучителната страна на тази история. Яков не е бил прост човек. Той разбирал от окултните науки, бил голям окултист и естественик. Когато вуйчо му Лаван го изигра и го остави да му работи цели 14 години за двете жени, той беше по-хитър от вуйча си. Вуйчо му казваше: „Ти трябва да станеш овчар при мене", но затова не му даде

никаква заплата. Той искаше и тук да го изиграе. Той каза на Якова: „Като заплата за своята работа, ти ще вземеш за себе си онези овци, които се раждат пръчкави.“ С това той искаше да му даде по-малко овце, защото пръчкавите се раждаха по-малко. Но Яков приложи тук своето окултно знание. Той направи така, че когато зачеваха овцете, да гледат в коритото, дето пиеха вода, такива пръчки. И наистина, раждаха се повече пръчкавите овце, които взимаше Яков. Яков излезе по-умен от вуйча си Лавана. Раждаха се повече пръчкави овце. Лаван няколко пъти изменяше обещанието си, но най-после Яков стана богат. След 14 години той разбогатя. Лаван не излезе честен човек. Това не е честност.

Питам: Как може човек да живее честно при един нечестен човек? Когато един човек живее при нечестен, какво трябва да прави? Ако мъжът или жената е такъв, какво трябва да прави другият от тях? Ти си направил вече една глупост, че си се оженил, какво трябва да правиш по-нататък? Не че в женитбата ти е погрешката, но навреме не си се оженил. Изборът ти не е прав. Направил си вече погрешката. Какво трябва да направиш сега? Ти се развеждаш и после се оженваш за втори, за трети, за четвърти и т.н. Не, въпросът не се разрешава така. Този въпрос е вътрешен. Има едно вътрешно разрешаване на въпроса. Семейният живот е една необходимост за развитието на самия човек и за прогреса на човечеството. В тази фаза, както е поставен семейният живот, той е един институт в своето проявление, за да прогресира човечеството.

Рибите разбираха въпроса за семейството. В техните книги беше писано: всяка една жена през годината трябва да роди 300 000 деца. Като живее тази риба 10 години и всяка година ражда по толкова много деца, можете да си представите колко деца ще роди през това време. Като изучавате естествените науки, ще проверите това. След тях дойдоха птиците и млекопитаещите, и те бяха на същия ум. Те казаха: за да се по-добри семейството, за да живеят помежду си по-добре, брат за сестра трябва да се женят. Тогава птиците снасяха по 6 яйца, значи все по двойки: едно мъжко и едно женско. У тях не се раждат две мъжки и едно женско или едно мъжко и две женски. Така разбраха те семейството. След тях дойдоха млекопитаещите, които нарушиха този ред на нещата. Отвън дойдоха причини, които създадоха по-големи животни. Тези мъчнотии нарушиха дотогава съществуващия ред. В семейството на птиците имаше сътрудничество: и бащата, и майката работеха. Те отиваха заедно на работа. Те не прибягваха до такива големи работи, да пращат децата си в университет, да следват там с години. Съществуваше един птичи университет, който сам се издържаше. Там женската ще мъти яйцата си около 21 ден, най-много един месец. И след два месеца всичко се свършва. През това време те дават на детето си програма, като му казват: „Ти ще

ходиш с нас, с баща си и с майка си, и каквото правим ние, това ще правиш и ти. И ти ще работиш с нас заедно.“ Добре е това, но представете си, че като се оженят брат и сестра орел, случи се, че орлицата умре. Какво ще прави орелът тогава? Ако са други птици, те могат да [се] женят и втори, и трети, и четвърти път, обаче у орлите не е така. Някои птици живеят 20 години и 20 пъти могат да се женят, всяка година се женят. Орлите водят еднобрачен живот. Като умре орлицата, орелът втори път не се жени, но и тя гледа да не умира. Орлицата не умира, понеже тя е силна, няма кой да я изяде. Орелът е цар на птиците. Орлицата може да умре в краен случай.

Сега аз ви навеждам тази история, но учените хора не се спират на нея. Те взимат човека, както е сега, но така, както живее, човек повтаря всички методи, които се прилагат в растителното, в животинското царство. Човек минава и в по-съвършени форми и начини от тези, по които досега са живели. Сега ние имаме електрическо осветление, имаме и радио. Рибите са имали радио, и насекомите са имали радио. Дългите мустаци, които имат рибите и насекомите, те не са нищо друго, освен радио. Естествениците са наблюдавали, че когато до мустаците на някоя риба се докосне някоя по-малка рибка, те веднага възприемат това и се обръщат и я поглъщат. Не, тези мустаци показват от кое ято иде тази рибка, и [тя] чака. Тази риба положително знае, че ще дойде някоя друга при нея, ще я бутне по мустаците и тя ще я глътне. Радио си има тази риба. Не само рибите, но някои от насекомите, особено от твърдокрилите, и те имат пипала, които им служат като радио. И пчелите също така имат радио, с което възприемат. Те си имат език, с който се разбират. Онези, които се занимават с пчелите, разбират тия неща много добре.

Като дойдете до човека, забелязвате същото нещо. Мустаците у човека не са нищо друго, освен тяхното радио. Тия косми са радиални жици от разни светове. Те идат от Венера, от Юпитер, от Сатурн, от Меркурий – от разни светове. Те идат и от Земята, от Месечината, от Слънцето. Като дойде такова съобщение до мъжа, той цял се преобразява. Англосаксонската раса, за да се освободи от тия непостижими идеи, които идат от разните светове, започнаха да се бръснат. Те казват: „Тези работи са непостижими. Няма защо да имаме съобщения с Венера, с Меркурий и с всички останали светове.“ Като се бръснат, по този начин те искат да прекъснат съобщенията си с тези светове. Космите на човека, следователно, представят тяхното радио. Сега жената е станала по-умна, тя е измислила някакво лекарство, с което да спре растенето на космите, да не възприема радиото ѝ. Каквото тя възприеме, само в него вярва. Но сега на някои жени започнаха да растат бради. Тази брада аз я наричам „инсталиране на възприемателни проводници“. Като дойдете до космите на главата, това са

пак възприемателни, радиални жички, чрез които се възприема външната енергия. Ако вие не знаете как да възприемате [с] тези радиални жички, главата ви съвършено ще оголее.

Сега аз ви говоря на един понятен език, да знаете, че това са съществени работи, с които човек трябва да се занимава. В главата се намира един велик свят – мозъкът, който тепърва трябва да се развива. Човешкият мозък още не е развит. Той едва сега е започнал да се развива. Той е в началото на своето развитие. Един съвременен учен прави едно сравнение за голямата възможност, която седи в човешката глава, специално в мозъка. Той казва: ако всичкото съвременно знание може да се напечата в 90 книги, големи като Библията, в мозъка ще остане място за напечатването на още 900 такива големи книги като Библията. Такова нещо представя човешкият мозък. Човек още не е дошъл до половината на това развитие.

Значи, грамадни възможности се крият в мозъка на човека. Всеки косъм на човешката глава, от двете полушария, от дясното и от лявото, имат противоположни качества. Радиото от космите на лявото полушарие на мозъка внасят мекота в човека. Те произлизат от света на любовта. Космите от дясното полушарие на мозъка произлизат от света на мъдростта. И едните и другите, и любовта, и мъдростта, се събират на едно място и работят заедно през целия живот на човека.

Сега това, което ви говоря, е толкова отвлечено, че вие не можете да видите връзката, отде именно идат тия неща. Казвате: „Отде иде тази енергия?“ Тя иде от природата. Вие още не сте проучавали какво нещо е космическият човек. Човек не е такъв, какъвто се е родил на Земята. В сегашната вселена, вън от Бога, няма друго същество по-високо от човека. Не говоря за дребнавия човек. Всичко това, което виждате на Земята, това са още малки, дребнави същества. Един ден те трябва да приличат на баща си, на космическия човек.

Сега и тази идея е „Алилуя“. Ще кажете: „Докажѝ всичко това!“ Как мислите вие? Доказателствата много нещо ли представят? Ти не можеш да докажеш нещата. Какво ще ги доказваш? Как ще ми докажете, че един предмет или едно тяло е сладко? Аз не искам доказателства за това. След като анализирате захарта и видите от какви елементи е съставена, това можете да ми докажете, но съществено не можете да докажете – че е сладка. Същественото на захарта не е нейният състав.

В съвременната наука има едно противоречие. Казва се, че водата е създадена от водород и кислород. Не, водата не е създадена от водород и от

кислород – нищо повече. Ако е вярно, че водата е съставена от водород и от кислород, как е възможно тогава едно дете да се роди от своята майка и от баща си и да не прилича на тях? Детето трябва да прилича на родителите си, а то не мяза. Водородът и кислородът са създадени за нещо, за едно „алилуя“. И водата е създадена за нещо. Водата носи живота в себе си. Тя е така наречената жива вода. И сега хората търсят онзи еликсир, който обновява живота. Това е водата. На сегашната вода ѝ липсва нещо. Още един елемент има, който трябва да влезе във водата. Това е вечният живот. Щом вечният живот влезе във водата, вие ще имате това, което наричат „еликсир“ – за обновяване на живота. Колкото водата е по-чиста, толкова и храносмилането става по-правилно. Умът на човека става по-свеж.

Съвременните хора седят сега, обезсмислят живота си и се чудят как ще се поправи светът. Те казват, че светът трябва да се реформира. Хубава е идеята им, но по какъв начин може светът да се реформира? За да се реформира, трябва да се даде нещо на света. Да се напише един закон, това ни най-малко не е реформиране. Да се напише една книга върху възпитанието, това ни най-малко не е реформиране. Онзи начин, чрез който това възпитание може да стане, е онзи елемент, който може да стане достъпен за умовете на хората, че те да го възприемат. Само тогава това възпитание може да дойде.

Откъде ще започне това възпитание? – От Земята ще започне, от мъжете и от жените. Само мъжете и жените са в състояние да пресъздадат света. Само те са в състояние да възпитат света. Само на тях е достояние възпитанието. Само братята и сестрите са в състояние да внесат доброто в света. Ако майките не раждат деца, каквито трябва, и ако синовете и дъщерите не се проявят такива, каквито трябва, светът не може да се поправи. Между братя и сестри трябва да се тури начало. Братът трябва да гледа с най-голямо уважение и почитание към сестрата си. Като погледне сестра си, той трябва да има един свещен трепет към нея, едно свещено чувство. Никакво гневно чувство, никакъв гневен поглед не трябва да отправя към нея. И сестрата трябва да има същите чувства към брата си. Ще кажете, че братът може да си намери някоя възлюбена. Не, по-възлюбено същество за брата от сестрата няма. Сестрата е възлюбената на брата. Както братът живее със сестра си, така ще живее и със своята избраница. Иначе няма живот.

Хората търсят лъжливото и по този начин излизат от своето семейство. Защо излизат хората от семейството си? Защото порядъкът и разбиранията им са съвсем други. Те имат съвсем други идеи за семейния живот, за любовта. Вие имате съвсем повърхностни понятия за живота.

Вие очаквате от живота това, което той не може да ви даде. Вие очаквате от любовта това, което тя не може да ви даде. То не е нейно. Ти страдаш, но това не е любов. Ти мислиш, че губиш нещо, а всъщност нищо не си изгубил. Жена ти е жива, децата ти са живи, а въпреки това ти страдаш. Защо? Защото подозираш, че жена ти ходи с чужди мъже и не можеш да спиш. Ти подозираш сина си, ти подозираш дъщеря си. Че какво ти липсва? Този човек е крайно алчен, той подозира даже и себе си. Питам този човек: „Ти, умният човек, защо се ожени за тази жена, която днес толкова много подозираш?“ После питам жената: „Ти защо роди този син?“ – „Че кой го роди?“ Че, синът ти и дъщеря ти не се излюпиха от само себе си.

И след всичко това вие търсите страданията отвън. Вие сами си създадохте страдания. Вие сами създадохте парите – те не са дошли отвън някъде. Дойдеш най-после и до положението на рибата, която има 300 000 малки. Ти пък имаш 300 000 златни лева. Това са твоите деца. Ако един ден ти вземат тези пари, ти се считаш нещастен.

Грехът да има човек пари не е в желанието му да ги има. Те са резултат на твоя ум. Но грехът седи в това да мисли човек, че щастието му седи в парите, или пък нещастието му – в безпаричието. Ако ти не употребиш парите както трябва, от тях можеш да си създадеш хиляди нещастия. С парите ти можеш да си ушиеш най-хубавата дреха, но ако тази дреха е шита от шивач, който има проказа, той ще внесе проказата в дрехите ти и ти ще станеш нещастен човек. В дадения случай по-добре е човек да няма такава дреха, но да бъде здрав.

Казвам: При голямата любов и желание към парите, кой ги създаде? Вие създадохте парите като ваши деца. Вие направите една, две, три къщи – това са пак ваши деца. Воловете, говедата, конете също са ваши деца. Вие треперите над тях. Питам: Това разбиране правилно ли е? Конете не ги родихте вие. Говедата, кравите, овцете, вие не ги родихте. Парите вие не ги направихте. Те са дадени. Всичко това са приведени, осиновени деца.

Уповавайте само на онова, което е излязло от тебе – от твоя ум, от твоето сърце, от твоята душа и от твоя дух. Само на него можете да уповавате. Но на онова, на което не познаваш нито свойствата, не можеш да уповаваш.

На мнозина, на които съм казвал, че може без пари, те казват, че това е невъзможно. Не е въпрос, че може без пари, но важно е как трябва да се употребяват тия пари. Ти ще оставиш парите някъде и ако те тръгнат подир тебе, ти ще можеш да свършиш с тях някаква работа. Ако не тръгнат подир тебе, остави тези пари, нищо няма да свършиш с тях. Ще

кажете, че това е глупава работа. А това, в което ти вярваш, е два пъти по-глупаво. Аз мога да направя парите да тръгнат подир мене, но няма да ви кажа това изкуство. Защото, ако ви кажа това изкуство или ако направя един опит, всички държави ще се заинтересуват.

Сега ще ви приведа един пример, който е бил направен като опит. Във Вашингтон имало две големи оръдия, които са останали още от тяхната гражданска война. Те взели тези оръдия и прикрепили към тях два големи магнита и ги поставили в един от главните входове на града. Които отивали да посетят това място, каквото желязно имали по себе си, се привличало от тези два магнита: обуща, на които имало гвоздеи, бастони, часовници, и т.н. Сила е това нещо. Следователно златото ще тръгне след всеки човек, който има такава магнитна сила в себе си.

Сега аз ще ви дам едно практическо правило, което можете да вземете и като закон: първо човек трябва да започне да мисли. Никакво подобрение не може да стане в света, ако човек не започне да мисли. Това е навсякъде. Било в растителното, било в животинското царство и в царството на човека – навсякъде трябва да има мисъл. Дето има мисъл, там има прогрес. Дето мисълта е престанала, там има израждане. Законът на израждането показва, че мисълта е престанала. А законът на еволюцията, на растенето, е закон на човешката мисъл. Когато мислиш, ти вече еволюираш. И хората остаряват по единствената причина, че престават да мислят. Хората осиромашават по единствената причина, че престават да мислят. Хората заболяват по единствената причина, че престават да мислят. Хората изгубват паметта си, защото престават да мислят. Човек изгубва силата си по единствената причина, че е престанал да мисли. Всичко, каквото човек губи, това се дължи на факта, че е престанал да мисли. Мисъл трябва да има у човека. Докато мислиш, ти не можеш да се обезсърчиш. Мисълта е Божествена сила. Всички дяволи могат да се съберат около тебе, но само като ги погледнеш и започнеш да мислиш, ти ще ги разгониш. Те ще се увият около тебе със своята мисъл, но твоята мисъл ще може да ги прогони.

Сега, при възпитанието вие трябва да събудите мисълта в детето. Не е въпрос детето да мисли като дядо си, да стане стар като него, но в детето трябва да се събуди една основна мисъл, една основна идея. Ще го наведете на някаква основна мисъл. Това дете трябва да мисли. На това дете трябва да дадете един идеал. Като му говорите за някое растение или за някое животно, вие трябва да му покажете една основна черта в растението или в животното, да разбере, че те не са глупави. Вие трябва да покажете една такава основна черта в растението и в животното, каквато и у вас има, та като минава детето покрай тях, да гледа вече другояче. Хората трябва да

съсредоточават мисълта си и към растенията, и към животните, да схващат у тях хубавото, което ги отличава като растения и животни. И у тях има някакви знания. Аз съм против криминалните и патологическите науки. Медицината трябва да изучава първо здравия човек. Тя трябва да изследва кръвта на здравия човек и оттам да вади своите заключения за всяко отклоняване от нормалното. Като знае състоянието на здравия човек, лекарят ще може да препоръча с каква храна да се храни. И по този начин той ще дойде до положение да лекува болните с определена храна. Храната може да лекува човека. Ако разгледате положението на семействата сега, ще видите, че у тях има нещо старо, от което те трябва да се освободят.

Казвам: Това, което сега ви говоря, могат да го приложат един лекар или един свещеник, или един търговец, или един учител, една майка, един баща – всички могат да го приложат. Когато лекарят посети един болен, той първо ще събуди в него мисълта. Болният може да е обезсърчен, но лекарят първо ще му даде една насока на мисълта и ще му каже, че болестта ще мине. Лекарствата, които лекарят дава на болния, не са нищо друго, освен една магия, която връща мисълта, освен магия, която възстановява човешката мисъл. Обикновено лекарството се дава по три пъти на ден – сутрин, на обяд и вечер, по една лъжичка. Като пие по три пъти на ден, болният придобива вяра. Когато нещата не стават, тогава се ражда суеверие. Когато лекувам един болен, няма да му кажа, че изведнъж ще оздравее, но ще му кажа: „Тъй, както те лекувам, ти след една година ще имаш микроскопическо подобрение. Оттам насетне това подобрение ще почне да се усилва.“ Това е лекуване.

Природата винаги започва с най-малкото. Лекуването от страна на един лекар или на един свещеник не е нищо друго, освен възвръщане на човека към Божествения порядък на нещата. Всеки човек трябва да се върне към Божественото. Накарайте болния да мисли правилно, и той ще се излекува. Ще му кажете кои са причините за неговата болест. Ще му кажете как е живял в миналото, вследствие на което е дезорганизиран. Вие сте семейни хора, работите ви са объркани.

Какво ще кажете на себе си? Как ще оправите работите си? С правата мисъл. Правата мисъл ще оправи света. Талантливите, гениалните хора насочват човешката мисъл в права посока. Те написват една книга, но светът пак не се оправя. Защо не се оправя? Защото те изнасят недъзите на хората. Докато изнасяте недъзите на хората, светът никога няма да се поправи. Вие трябва да пишете положителното от живота. Когато талантливите и гениалните хора изнасят положителните, добрите страни на хората, светът може да се поправи.

В света трябва да влезе водата. Тя е, която чисти. Вода трябва за чистене сега. Когато дойде водата, този еликсир на живота, всички хора [ще] имат анасия за своите болки. Трябва да знаете как да се чистите. Ще дойде тази жива вода в света.

Сега всички науки, във всички области, се стремят да намерят подходящи форми, за да се услужи на живота, на хората. Препоръчва се хигиена в храната, в обличането, в чистенето на дрехите, на обущата – навсякъде. Днешните хора имат най-добри условия за прогрес. Те имат с какво да се занимават. Днес всеки човек чете, занимава се с ред външни неща, но със себе си най-малко се занимава. Ако започнете да се занимавате със себе си, вие ще се изплашите. За да не се изплашите, започнете да изучавате мустаците си, брадата си, космите по главата си и т. н. Когато лицето на жената, което обикновено е гладко, почне да се покрива с косми, това показва, че в бъдещото прераждане тя ще се роди мъж. Всички жени, на които е започнала да израства брада, в бъдеще ще станат мъже.

Дали вярвате в това или не, това не е важно за мене. Вашето вярване или невярване за мене не е важно. Това са факти, които се срещат и в природата. И аз имам свое верую. Фактите в природата са една истина, която не се доказва. Тя не се и оспорва. Ще кажете, че това е в противоречие със сегашното знание. Възможно е, но в природата няма противоречия. То може да бъде противоречие в знанието, което сега имаме. Онези жени, на които са почнали да израстват косми, в бъдеще ще станат мъже. А онези мъже, на които космите са почнали да окапват, в бъдеще ще станат жени. Не само това, но има и други факти, констатирани в медицината – жени се превръщат в мъже. Ще кажете: „Как е възможно жена да стане мъж?“ Има такива случаи: една млада мома след време станала мъж. Тя едновременно е имала и двата елемента в себе си: и на момъка, и на момата. Ако елементът на момъка взима надмощие, тогава момата се превръща в момък. Това показва, че числото 12 има надмощие в нея. Числото 12 е преобладаващо влияние на мъжкия принцип. Числото 21 е преобладаващо влияние на женския принцип.

Единицата е преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Двойката – преобладаващото влияние на женския принцип. Тройката пък е резултат от двете числа – от единицата и от двойката. Четирите е мъжкият принцип. Петорката – женският принцип. Шесторката е резултат на влиянието на числата 4 и 5. Седморката е мъжкият принцип, осморката – женският, а деветорката – резултат на тия две числа.

С десеторката започва нова епоха в света. Тук единицата се развива при

нулата. Тя означава един нов закон. Вие трябва да знаете как се е развила единицата, първичната причина или първичният елемент, в който са били условията. Нулата, кръгът показва, че там е била скрита тайната. Той показва как се е развила единицата. Като разгледате микроскопическите животни, виждате, че те имат овална форма. Те се делят на две. Най-първо клетката се дели на две. После пак се дели на две. По този начин тя се размножава.

Следователно, ако у вас става деление, това показва, че вие се намирате в едно низше състояние на животинското царство. Ако растете само, вие сте в растителното царство. Ако мислите и чувствата ви са разхвърляни, вие сте в животинското царство. А човек се намира в света, в който нещата не се делят, не стават чрез деление. Там става въпрос за самозараждане на нещата. Само у човека става зараждане. Дотогава, докато у вас нещата не се зараждат, вие сте на по-ниско стъпало на развитие. Самозараждането е по-висока култура, в която човечеството ще дойде. Сега е време на зараждане. У вас трябва да се зароди такава мисъл, такова чувство, такава постъпка, на които вие да разчитате. Това, което се заражда, е силно. Там вие можете да постигнете всичко в един ограничен кръг.

Сега ще ви приведа какво значи зараждане на една мисъл. Една американка боледувала 12 години от неврастения. Обърнала се към всички видни американски лекари, психолози, но никой от тях не е могъл да ѝ помогне. Най-после тя започнала да се моли на Бога. Един ден тя прочела една книга, в която един виден учен писал за влиянието на човешката мисъл, за силата на внушението. Като прочела книгата, тя толкова силно повярвала в писаното, че веднага станала от леглото си и се почувствувала съвършено здрава.

Това е една мисъл на зараждане. Както лежиш болен в леглото си, веднага да станеш и да бъдеш здрав. Ако си бил парализиран, веднага парализата ще мине. Каквато тревога, каквато мисъл и да имаш, като станеш от леглото си, моментално можеш да се освободиш от нея. Когато нещата не могат да се зародят по такъв разумен начин, често стават самоубийства.

Единственият изходен път в живота, това е зараждането на новите мисли, на новите чувства, на новите идеи в живота. Това е изходният път за човека, който е изгубил насоката в живота си. Като се обезсърчи, той казва: „Не ми трябва вече да живея.“ И той започва да мисли да се самоубие, да се отрови или да се хвърли от някоя висока канара. Това не е разрешение на въпросите. Какво трябва да правят, ако останат да живеят тези хора? Ако пък всички хора се самоубиваха, какво щеше да стане с човечеството?

Самоубийството е процес на израждане. Този, който се е самоубил, той се превръща в животно, деградира в животинското царство. Ако не е вярно, можете да го проверите. Самоубиецът се повръща в животинското царство. След това му трябват хиляди години да пъпли като животно, докато дойде до това положение, в което се е намирал преди да се самоубие. Той е паднал вече, както един човек, който е паднал от една висока канара и е пречупил крака си. Тъй щото, като се самоубие един човек, той слиза в животинското царство, става животно – нищо повече. При всичките мъчнотии, които е имал, той вече не може да мисли и започва да изживява своето минало. Когато Господ иска да освободи човека от страданията, които той не може да ги носи, Той го поставя в положението на животно. И тогава, като го впрягат, той не трябва да съжалява.

Сега заключението. Вие можете да кажете: „Какво е било тогава положението на всички животни, които днес съществуват на Земята? Може ли да се каже, че те са били някога хора, които са се самоубивали?“ На това вие сами ще си отговорите.

Бог направи животните помощници на хората. Едно време, когато животът се развиваше при естествени условия, тогава животните и хората си говореха помежду си. Едно време, от сутринта още волът запитваше господаря си какво има да правят днес. Господарят казваше: „Днес трябва да орем на нивата.“ Тогава волът сам се впрягаше и отиваше с господаря си да орат на нивата. В това време те си говорят помежду си. Като свършат работата си, връщат се заедно [от] нивата и си казват: „Добра работа свършихме. Разорахме земята.“ Така било едно време, но после, когато човек е съгрешил, той е изгубил Божественото в себе си и влязъл в животинското положение, възприел езика на животното, а животното е слязло още по-долу.

Та, сега хората се намират в един паднал свят. Сега животните казват на хората да ги извадят от това положение и да ги поставят в онази култура, в която някога са живели и са се разбирали. Сега хората казват: „Това не е свят, това не е култура.“ И това е полезно, но не е още истинската култура, към която хората се стремят.

И сега, добро е желанието у някои хора да станат вегетарианци, но у тях трябва да се зароди мисълта никога да не ядат месо – нищо повече. Не е въпрос само да не колят, но те не трябва да ядат месо. Всички хора трябва да се убедят в правотата на тази мисъл. Те могат да колят животни, но трябва да се докаже на хората, че ако ядат месо, нищо няма да постигнат. Когато някоя котка дойде при мене, тя започва да обикаля наоколо, да

мърка, да се глади и чисти. Тази котка е изпратена на Земята да възпитава хората. Това е половината истина. Има неща, за които аз не мога да ви говоря, но котката, която е дошла при мене, е изпратена да се възпита. Тя ще помърка малко, ще иска малко хляб. После се качи на стола ми и казва: „И аз мога да бъда такава, да седя на такъв стол.“

Сега се проповядват какви ли не религиозни проповеди, че трябва да се молим на Бога, че трябва да учим – добре, нека се моли човек на Бога. После ще кажат, че трябва да се изучават различните езици. Като се изучава например френски език и знаете няколко фрази, това френски език ли е? – „Е, да знаем толкова, колкото да си изпросим малко хляб.“ Не, като се изучава един език, той трябва да се изучава основно. Всеки език придава особени качества на човека. Като изучаваш английски език, придобиваш едни качества; като изучаваш френски, придобиваш други качества. Като изучаваш български език, придобиваш трети вид качества. Това, което българският език дава на човека, другите езици не могат да му дадат. Всеки език има свои специфични качества. Какъвто език изучаваш, такива качества ще придобиеш. Ако изучаваш санскритски или гръцки, или друг някакъв език, такива качества ще придобиеш. Латински език е правов език. Гръцки език е език на скулптурата. Гърците в скулптурата са превъзхождали другите народи.

Сега всички се запитват: „Какво трябва да допринесе християнството за света?“ Какво е допринесъл Христос, това е друг въпрос, но какво могат да допринесат християните на всички народи? Християните трябва да създадат един нов тип. Християнството е наука за безкористието. Християнството още не е наука за любовта. То е наука за безкористието. Безкористие се иска в света, за да могат хората да живеят сносно. Значи християнството е наука за сносния живот, който още не са го постигнали. Сега се говори за някаква любов, за спасение на човечеството, но това се отнася за бъдещата програма. Сега главната задача за тях е безкористието. От хората се иска един сносен живот на безкористие, или любов към ближния. От всички се иска една добра обноска.

Сега казвате, че трябва да се обичате. Знаете ли какво носи любовта? Щом влезете в новата култура, у вас трябва да се зароди една нова мисъл, една права мисъл. В какво седи правата мисъл? Това, което подмладява човека, това е новото. Това, което застарява човека, то е старото – нищо повече. Що е новото? Това, в което хората се подмладяват. Аз взимам подмладяването в широк смисъл. – „Ама може ли?“ Това е друг въпрос. Това учение, което носи подмладяване в най-слабата степен, то е правото учение. А това, което носи остаряване, ограничаване на свободата, то е старото учение. Това, което навсякъде носи мир и радост в сърцата на хората, то е новото.

Това, което нарушава мира, радостта и спокойствието на хората, то е старото. Това, което обеднява и изтощава хората, то е старото. Това, в което хората забогатяват, стават щастливи и си помагат, то е новото. Това е казал някога Христос: „Аз дойдох да им дам живот и да го имат изобилно. И който пие от тази вода, няма да умре, той ще се подмлади.“ Христос е проповядвал закона за подмладяването.

Ние сме оставили този процес – за подмладяването, за бъдещето, след хиляди години. И мислим, че като отидем на небето, ще ни посрещнат тържествено. Ти днес трябва да се подмладиш. – „Ами бялата коса?“ Остави бялата коса настрана, не ми говори за нея. Ти си на сцената и си се престорил, че имаш бяла коса. Че, всинца вие сте хипнотизирани. Казвате: „Побеля косата ми.“ Аз виждам, че на никого косата не е побеляла, така, както аз разбирам, да стане хас бяла боя. Защо побелява косата на човека? Да се научи да дава от касата си, нищо да не задържа за себе си. И след като се научиш на това, тогава ще почервенееш. Почервеняването е признак на здравето в живота. Хубавата червена краска е признак на здраве.

Това може да се докаже с ред примери. Може да се вземат няколко деца и едни от тях да се възпитат по новите условия, а другите – по старите условия и после да се направи сравнение, да се види какви са резултатите на едното възпитание и какви – на другото. И ако харесват новия начин, нека така възпитават децата.

Но вие трябва да възпитавате себе си. Ако главата ви побелява, вие учите безкористието. Като започне да се изменя, бялата коса трябва да стане червена, но не бяла. Белият цвят е контраст на черния и обратно. Черният цвят показва, че човек поглъща всичко за себе си. Който има бяла коса, с него всеки може да живее. А с човек, който има черна коса, всеки не може да живее. Мнозина обичат моми с черни коси и с черни очи. Има защо да ги обичат. Те ги обичат, понеже имат много парички. Хора с бели коси са раздали всичко и затова казвате: „Какво ще обичам този човек? Той няма какво да даде, всичко е раздал.“ Така седи въпросът. Оставете човека с черната коса и с черните очи без пари и вижте след това можете ли да живеете с него. Лесно се живее с човек с бяла, а не с руса коса. Някой човек може да бъде с малко чело и да му побелее лесно главата. Толкова знае човекът. Хората с белите коси са правилните типове, с тях може да се живее.

Вие трябва да имате ясна представа какъв трябва да бъде един нормален тип. Сега аз не искам да ви представям какъв трябва да бъде нормалният човек, понеже наместо да се насърчите, вие ще се обезсърчите.

Един млад цигулар слушал един виден виртуоз да свири на цигулка. Като го слушал колко хубаво свири, той се обезсърчил, отчаял се. Отишъл у дома си и се самоубил. Това било в Одеса. Той казал: „Аз няма да стана като него. Не мога да свиря така хубаво.“ Това е неразбиране на закона.

Зад всички ви седи едно велико бъдеще, но трябва да учите, от всичко да се интересувате. Всички науки трябва да ви интересуват. Каквото учите, добре трябва да го изучавате. Всичко, каквото учите, е добро. Ще различавате същественото от несъщественото. Не изучавайте черупката на нещата, но същината, която е в тази черупка.

„Алилуя!“

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

3-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 11.X.1936 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.

1936_10_11 Реалното в Любовта
утринно слово

РЕАЛНОТО В ЛЮБОВТА

Ще прочета трета глава от Евангелието на Йоана. Днес всички хора очакват да се подобрят общите условия на живота. Всеки човек отделно очаква да се подобрят и неговите условия. Как ще стане това, и той не знае. Обаче всеки очаква по един чуден начин да се подобрят условията му. Очакването има отношение към бъдещето. Като мисли за бъдещето, някой очаква с нетърпение да свърши училището, да се специализира, да стане виден общественик, писател или учен, да се прочуе. Дали ще стане това, то е въпрос на бъдещето. Може да стане, може и да не стане.

Помолили Паганини да даде един концерт пред видни музиканти. Той свирил и задоволил присъстващите. Попитали го: „На три струни можеш ли да свириш?“ – „Мога.“ – „На една струна?“ Той нищо не отговорил и не се явил. И тъй, докато свириш на четири струни, работите ти вървят добре. Ако свириш на три струни, животът ти се развива добре. И на две струни животът ти е добър. Дойдеш ли до една струна, животът ти спира. Това е живот без движение. Следователно, като живеете, ще знаете на периферията ли сте или в центъра. Питате: „Къде е Божественият живот?“ – В центъра. Божественият живот е в самия човек. Да искаш живот на една струна, това значи да изчезнат твоите близки – майка, баща, жена, мъж, деца – никой да не остане. Това значи Битието да се прибере в себе си.

Изучавайте всички предмети, за да придобиете онова знание, което ще улесни живота ви. Много неща ви спъват и много неща ви подтикват напред. С първите ще се справяте, вторите ще използвате за ваше добро. И държавата, както отделната личност, може да се спъне от нещо, а може и да се поощри. Например, някои поощряват държавата да вземе мерки за въоръжаване на своя народ. – Защо трябва да се въоръжи? – За да се брани от неприятеля. В далечното минало неприятел на човека е било животното, звярът. Сега, като няма такава опасност, човек се бори със себе си, със своите близки и с братята си. Да се бориш със себе си, това е вътрешна спънка. Да се бориш с близките си и със своите братя, това е външна спънка. Значи човек има външни и вътрешни неприятели. Щом се справи с външните си неприятели, той се радва, че се е освободил от тях. След време той се натъква на някаква спънка в себе си – вътрешен неприятел. Като не може да се справи с него, той се сърди, гневи се, недоволен е. С кого да се бори, не знае. Най-после той се обезсърчава и животът му се обезсмисля. Той казва: „Искам да умра, не ми се живее повече“. – Ще умреш, но не знаеш къде ще отидеш. По-красиво нещо от

смъртта няма, но и по-страшно нещо от смъртта няма. Ако я обичаш, тя е красива; ако не я обичаш, тя е страшна, тя измъчва човека. Красива е смъртта, ако я разбираш; грозна е, ако не я разбираш.

Казваш: „Тоя човек е лош". – Ти добър ли си? Ти и той сте от един баща. Откъде дойде злото в него? Защо е лош? Ще кажеш, че лошавината му се крие в това, дето те измъчва. Той ли те измъчва или ти сам се мъчиш, това е въпрос. Ти искаш да направиш нещо, а не можеш и започваш да се сърдиш. Който излезе срещу тебе, ти го считаш виновен за твоя неуспех. Какво си намислил? Искаш да си ушиеш дрехи, с които да се представиш за големец, а нямаш пари. Търсиш дрехар, да ти ушие такива дрехи, но пари нямаш. Той не шие без пари. Какво ще спечелиш, ако си ушиеш такива дрехи? Какво ще ти предадат те? Къде ще отидеш с тях? Ще влезеш във висшето общество и всички ще почнат да говорят за тебе. Хората ще се чудят как си оправил работите си. Едно време си ходил окъсан, бедно облечен, а сега си докаран като богат, виден човек. Ако си взел пари назаем отнякъде, това показва, че има хора, които разполагат с пари. Често и вие се обърквате със своите идеи, не знаете как да се справите. Защо се обърквате? – Защото се занимавате с чуждите работи, а пренебрегвате своите. Само оня може да се занимава с хорските работи, който се е повдигнал над тях, който ги разбира. Докато си като хората и не го разбираш, не се занимавай с тях и мълчи като риба. Ако проговориш, ще си създадеш голямо нещастие. Друг е въпросът, ако може да носите нещастията. Не може ли да ги носите, вие се натъквате на голямо зло.

Като ученици, вие се стремите към един идеал – да угодите на Бога, да изпълните Неговата воля. Понеже в света съществуват два порядъка – Божествен и човешки, вие трябва да се запитате по кой от тях ще изпълните Божията воля. И двата порядъка вървят успоредно. В човешкия порядък влизат всички същества – от най-низките до най-високите. В тоя порядък живеят и низшите духове, които обсебват човека. За тия духове е казано, че когато някой от тях обсеби човека и го напусне, той ходи по безводни и пусти места. Като не намери покой в себе си, казва: „Ще се върна там, откъдето излязох". Щом намери жилището изчистено, той взима със себе си още седем духове. Затова се казва, че положението на човека сега е седем пъти по-лошо от първото.

Каква е разликата между оня, който изпълнява Божията воля и тоя, който изпълнява своята воля? Първият живее според изискванията на Божествения порядък. Той е красив, говори сладко, движенията му са пластични. В който дом влезе, всички го приемат с радост. Ако отиде при някой банкер да иска пари на заем, последният го приема любезно и му услужва. Оня, който върши своята воля, е грозен. Той живее според

изискванията на човешкия порядък и мисли само за себе си. В който дом влезе, не го приемат добре. Ако отиде да иска пари на заем, банкерът не му дава нищо. Като знаете това, не питайте защо Бог се отнася към едни хора с любов, а към други – строго. Първите вървят в Божествения път и вършат Божията воля, а вторите вървят по своя път и вършат своята воля. В тоя смисъл красивите хора са добри, а грозните – лоши. Ще възразите, че има и грозни хора добри. Питам: С какво ще се похвали жабата? – Ще каже, че е глава на жабите. Какво може да направи една жабешка глава?

Някой казва: „Аз зная много неща". – Какво знаеш? Бил ли си, когато светът се е създавал и ангелите са пели? – „Не съм бил." – Какво знаеш тогава? Вие седите и смятате кой има повече пари и кой – по-малко; кое магаре е повече натоварено и кое – по-малко. Това са дребни работи, не са за вашия ум. Трябва да се занимавате с неща, които помагат за развитието на вашия ум, да разбирате себе си и своите отношения към близките си. Обичаш някого, трябва да знаеш защо го обичаш. Ако Божественото работи в човека, ти непременно ще го обичаш. Ако той е дал път на човешкото в себе си, като го обичаш, ще се натъкваш на големи противоречия. Под „човешко" разбираме онова, което е в разрез с Божията воля.

Казвате: За да изпълни Божията воля, човек трябва да се вдъхнови. Така е, Духът трябва да посети човека, за да го вдъхнови. А човек трябва да приготви материал, с който Духът да работи. Той търси ученика в човека, който разбира, каквото му се говори. Духът казва на едного: „Твоето щастие е в числото 21". На друг казва: „Твоето щастие е в числото 12". Както виждате, две числа с едни и същи цифри, но с различно значение. В едното число двойката е на първо място, а в другото – тя е на последно място. Числото две е жената. Следователно, ако си женен, твоето щастие е в числото 21, в двойката, т.е. в жена ти. Тя е богата, има милиони в банката. Мъжът, т.е. единицата, е на второ място. Той се ползва от богатството на жена си, затова трябва да я обича. От нея зависи щастието му. Следователно, ако мъжът ме пита в какво се крие неговото щастие, казвам: „Твоето щастие е в жена ти". Жената пита: „В какво се крие моето щастие?" – В мъжа ти, т.е. в числото 12. Отвори сърцето си за мъжа си, обикни го и работите ви ще се наредят. Значи числото 12 показва, че мъжът е богат; числото 21 показва, че жената е богата.

Питате: Защо в числото 21 жената е богата? Нали знаем, че в миналото жената е била мъж, а мъжът – жена? – Какво си бил в миналото, не е важно. И като мъж, и като жена, ти трябва да живееш добре, да създадеш условия за забогатяване. Тъй щото, ако жената е богата, това показва, че в миналото, като мъж, е живяла добре. Днес се радва на придобивките си. В

един живот не се придобива богатство. Ако и мъжът е живял добре, и като жена, и като мъж, той ще запази богатството си. Който не живее добре, губи богатството си и се превръща на крава, за да изучава закона на милосърдието. Същевременно тя изучава и закона за безкористието. Тя спокойно си пасе тревата и преживя, като знае, че след това ще я издоят. Тя казва: „Вземете, колкото искате, аз пак ще приготвя мляко за вас. Зная, че трябва да ме доите. Животът е красив, разбрах това вече и сега доброволно давам млякото си. Докато имам, нека хората се ползват от мене“. Така си мисли кравата и спокойно си преживя.

Често хората се обезсърчават и не знаят как да си помогнат. Казвам им: Идете да ви издоят, но умни хора, а не глупаци. Не е лошо доенето. То е освобождаване от нещо. Казвате, че живеете добре, че се молите на Бога. – Щом се молите на Бога и желаете да Му служите, какво търсите между хората? Правилно е да живеете между хората, но да имате добри отношения с тях и да се разбирате. – „Не ме разбират хората.“ – И ти не ги разбираш. Ти мислиш за Бога, искаш да Му служиш, но още се съблазняваш от света. Значи не си разрешил въпросите. Ще живееш, ще се молиш, ще работиш, докато научиш живота и се издигнеш над съблазните в света.

Един отшелник живял 20 години на планината, където прекарвал в пост и молитва. Той се отказал от съблазните и изкушенията на света и предпочел да служи на Бога. Като мислел, че разрешил всички житейски въпроси, той решил да слезе в града при брата си, да му покаже какво значи чистота и святост, за да му посочи правия път в живота. За тая цел той взел една топка сняг в ръката си, да покаже на брата си, че при чистотата и снегът не се топи. Брат му бил прочут обущар. При него дохождали видни граждани и гражданки да си поръчват обуща. Случило се, че царската дъщеря дошла при обущаря в това време, когато светията бил при брата си. Обущарят започнал да взима мярка на царската дъщеря и се вслушвал в исканията ѝ. По едно време той погледнал към брата си и спокойно казал: „Братко, снегът ти се топи“. – Защо се стопил снегът му? – Защото се загледал в крака на царската дъщеря.

Днес много хора казват: „Стопих се“. – Защо се топиш? – Защото се заглеждаш в крака на царската дъщеря. Кракът не е виновен. Вината е в слабостта на човека, която се крие дълбоко в него. Не съжалявай, че снегът ти се топи, но си кажи: „Разбрах, че не съм научил живота. Ще работя между хората. Ще тръгна след царската дъщеря да ме учи“. В царската дъщеря има огън, който топи планинския сняг. – Трябва ли да се топи снегът? – Трябва да се топи. Ако не се топи, никаква полза няма да принесе. – Човек трябва да бъде чист. – Вярно е, човек трябва да бъде чист,

но чистият, който слиза от планината, може ли да помогне на своите братя? Той е чист като ангел, но студен. От неговата студенина хората замръзват. Каква полза допринася студената чистота? Тя трябва да се превърне на святост. И святостта не е завършен процес. Тя трябва да се превърне на светлина, а светлината – в движение. От небето светлината трябва да слезе на земята, да освети хората, да проникне в очите им, да освети техните умове и сърца. Като се стопи, снегът се превръща на вода, която трябва да влезе в нечистите жилища, а после и в самите хора, да ги изчисти отвътре и да ги познае. Значи чистотата трябва да се превърне в святост, святостта – в светлина, а светлината – в движение. Само така човек ще разбере живота и ще помага на хората. Сега, като говоря за жената, нямам предвид лошото в нея. Жената представя живота. Казват, че жената е злото в света. Не, жената е от една страна голямо благо, а от друга – голямо нещастие. Същото може да се каже и за живота. За оня, който иска да се учи, животът е велико благо; за оня, който иска да благува, животът е велико нещастие. Животът не е място за благуване, но за учене. Животът е велико училище. Като свършиш това училище, тогава ще извлечеш скритите блага от него. Който е придобил благата на живота, той има свобода, той е намерил Истината. Без Истината никаква свобода не съществува. Днес всички хора воюват за свобода. Това е на място, но пътят, по който търсят свободата, не е прав. Друг е пътят, по който иде свободата. Тя има отношение към идеалния свят. Не е лошо, че хората се бият, но те трябва да разбират нещата. Казано е в Писанието: „Когото Бог обича, наказва го“. Като знаете това, гледайте на страданията като на привилегия. В своята безпределна Мъдрост Бог вижда неща, които ти не виждаш или си в заблуждение. Затова Бог си служи с различни методи, с цел да те изчисти и освободи.

И тъй, изучавайте живота, за да разберете защо някога си готов да помогнеш на едного, а на друг – не си готов. Има случаи, когато и светията, и праведният правят усилие, за да помогнат на някого. Те нямат вътрешно разположение към него, но въпреки това пак му помагат. Същият закон действа и в духовния свят. Ако Бог не възпира ангелите, които са чисти и свети, те биха се справили в един момент с грешните и престъпни хора. – Възможно ли е това? Може ли добрият човек да бие и наказва? – И добрият човек бие, но неговата ръка носи благословение. И майката, която обича детето си, често го бие. Глупавата майка бие детето си само по задницата, а умната майка го бие по ръцете, по краката, дърпа ушите му – навсякъде го намагнетисва. Казвате, че не е добре да се бият хората. – Бой ще има до второ разпореждане!

Някои мислят, че в бъдеще хората няма да се бият. – Това е друг въпрос. Важно е, че докато дойде това време, боят ще съществува. Като те бият, ти

ще плачеш, ще викаш, ще се разкайваш, докато най-после Бог каже: „Спрете вече, достатъчно му е!“ Ако ти си певец, трябва да пееш чисто, да взимаш еднакво и ниските, и високите тонове. Като вземеш естествено висок тон, трябва да слезеш на ниските тонове по най-правилен начин. В тоя смисъл страданията не са нищо друго, освен високите тонове на живота. Някой иска да стане светия, без да знае, че за светийство се иска знание, да взимаш високите тонове с най-голяма чистота. Ако не можеш да взимаш четири–пет октави нагоре, никакъв светия не си. Силата на човека е във високите тонове. И добродетелите са височини в живота. Реализираното добро представя най-високия тон в живота. Който иска, може да вземе тоя тон – от него зависи.

Мнозина казват: „Искаме да чуем нещо ново, което да измени живота ни“. Така казват и братята, и сестрите. Така говорят, но не постъпват право. Някоя сестра иска да живее добре, а мисли какво да направи, да вземе нещо от мене. Ще дойде, ще ме обиколи два–три пъти, да целуне ръката ми. Казвам: Стой далеч от мене. Аз съм огън. Ако искаш да откраднеш нещо от мене, ще изгориш. Тя е недоволна, че не съм се отнесъл с нея, както трябва. – Вината не е в мене, но в огъня. Аз я предупреждавам да не изгори. От моя огън хората трябва да се топят, а не да изгарят. Не мислете, че съм от милостивите. Няма да остане човек в света, който да не се стопи. Всички хора трябва да се превърнат на чиста, бистра вода, без никакви утайки. Това е Божествено. Това е идеалът на човешката душа. Тя се стреми към чистота, към белия цвят, символ на себеотричане, на щедрост. Черният цвят взима, а белият – дава. Белият цвят казва: „Аз имам нужда от червения цвят, да започна с него да работя, да създам новия живот. След това ще взема оранжевия цвят, който оформява нещата. След него ще взема зеления, жълтия, синия, тъмносиния, виолетовия, да завърша великото дело на Любовта“. Тази е причината, дето хората носят цветни дрехи. Всеки цвят е на мястото си. Човек трябва да знае защо носи дрехи с един или с друг цвят. И като се облече, той трябва да има идея. Ако се обличаш с бели дрехи, ще мислиш за чистотата и безкористието. Всичко, каквото имаш, ще го раздаваш. Като оцапаш бялата дреха, ще я боядисаш червена. Значи белият цвят ще превърнеш на червен, т.е. ще влезеш в борбата на живота. Обаче червеният цвят има и друга страна. Той е носител на живота.

Изобщо, всеки цвят е символ на нещо. Да изучаваш значението на цветовете, това значи да изучаваш азбуката на живота. И музикалните тонове представят азбука на живота. Например, тонът „фа“ има отношение към материалните работи. Който не може да вземе тоя тон правилно, не може да се справя с материалните работи. Който не взима правилно тона „ми“, не може да се справя с въпросите на умствения свят.

Който не взема правилно тона „си“, той е слаб в духовния свят. Ако не взима правилно тона „ре“, той има слаба воля. Достатъчно е да чуя как пеете, за да разбера какво ви липсва. Не ви критикувам, но проверявам състоянието, до което сте дошли. На всеки музикален тон отговаря известна дарба или способност. Това са неща, които трябва да проверите. Вие ме слушате, теория ви изнасям, но не можете да вярвате. Някои от вас вярват, а други не вярват. И едните, и другите трябва да опитвате нещата, да придобиете това знание, което и аз имам. Ако вярвате, без да опитвате нещата, вярата ви е слаба. Трябва да работите върху себе си, да усилите вярата си, за да не се прекъсва съзнанието ви. Това е истинското щастие. Като говоря за щастието, аз имам предвид вашето добро. Радвам се на вашето щастие повече, отколкото на моето. Обаче още не желая да бъдете щастливи. – Защо? – Защото при сегашните ви разбирания щастието ще се превърне в нещастие. Вие още не сте се откъснали от света, а щастието на света е нещастие в Божествения свят. Аз не се интересувам от света, но помагам на всички хора: обезсърчените утешавам, болните лекувам. После ме питат как да ми благодарят. Пари не искам, гощавки не искам. За мене е важно да се облекчите. Как ще ми благодарите, това е второстепенна работа.

Ще ви преведа примера за овчаря и Моисея, да видите как трябва да се говори на хората. Когато Моисей отивал на планината, където Бог му дал плочите с десетте заповеди, видял, че един овчар пали огън, готви обяд. – „Какво правиш?“ – запитал го Мойсей. – „Ще пека агне за Господа. Той обеща да ми дойде на гости и да яде печено агне.“ Моисей се засмял и му отговорил: „Защо се заблуждаваш? Бог не ходи на гости и не яде печено агне“. Като чул това, овчарят се обезсърчил, изгубил разположението си и седнал на земята замислен. Престанал да работи, престанал и да пее. Моисей, доволен, че освободил овчаря от заблуждението му, продължил пътя си към планината. Щом стигнал на върха, Моисей чул гласа на Бога, Който му казал: „Какво направи с моя добър раб? Знаеш ли, че ти уби надеждата на овчаря? Върни се сега и му кажи, че ще го посетя и ще ям от неговото агне“.

Моисей слязъл от планината, отишъл при овчаря и му казал: „Слушай Бог ми каза, че ще те посети. Приготви се да Го приемеш“. Овчарят се зарадвал, скочил на крака и започнал да се готви да приеме Господа. Запалил огъня, сложил агнето да се пече и весело запял. Моисей се отдалечил, скрил се между шубраците, да гледа как ще дойде Бог на гости и как ще яде. Когато агнето се опекло, овчарят легнал малко да си почине и заспал. В това време Мойсей видял, че слиза огън от небето, който изгорил агнето. Като се събудил, овчарят видял, че агнето изчезнало. Той се зарадвал, запял и благодарил на Господа, че го посетил. Някой казва на

съседа си: „Грешнико, не мисли, че Бог те обича и се грижи за тебе“. Казвам му: Остави тая работа. Никой не знае кой е грешник и кой – праведен. Никой не знае кого обича Бог и как го обича. Той обича и грешниците. Като провериш това, наблюдавай, да научиш пътя на Божията Любов. Когато иска да възпита някого, ако е богат, Бог му взима богатството и го прекарва през големи страдания. Така възпитаваше Той и праведния Иов. По човешки Иов беше праведен, но не и от гледището на Бога. Иов беше богат и добър човек, но имаше някои недъзи, които сам не виждаше. За да го освободи от тях, Бог го прекара през големи страдания. Като се натъкна на страданията, Иов прокле и съдбата си, и живота си, и себе си. Бог не го осъди за това, но го остави да се осъзнае, да дойде до разкаяние. Иов видя погрешките си и се изправи.

Днес хората се карат, бият се и после се помиряват. Аз се радвам на това, защото започват зле, а свършват добре. Някои дохождат да ми разправят, че младите ходели двама по двама, двойки. – Има ли нещо лошо в това? – Брат и сестра не ходят ли заедно? А вие, които ги виждате, се съблазнявате. И вашият сняг се топи. Ако младите грешат, а старите ги критикуват, те взимат участие в погрешките им. Вие не знаете коя е причината за дружбата на младите. Старите мислят, че те се любят. Чуйте как се разговарят. В първо време си гугукат, а после се оплакват един от друг. В края на краищата и двама съзнават, че са назначени на служба, да свършат някаква работа. И двамата са чиновници. Хората тълкуват, че те са престанали да се обичат. Аз казвам: Те са уволнени. Когато хората не се обичат, уволняват ги от служба. Следователно дойде ли някой да се оплаква, че изгубил любовта си, казвам: Моли се, да те назначат пак на служба. Сега може да ти дадат или по-висока, или по-ниска служба. Като знаете това, не се критикувайте. Старите не трябва да критикуват младите, а младите да бъдат внимателни, да вършат добре работата си. Вие живеете в Божествения свят. Трябва ли да се безпокоите за неща, които не зависят от вас и не са ваша работа? – „Двама млади се любят.“ – Това е Божия работа. – „Мъжът напуснал жена си.“ – И това е Божия работа. – „Някой забогатял.“ – Божия работа е това. – „Еди-кой си умрял.“ – Божия работа е това. Каквото и да ви се случи, казвайте: „Божия работа е това“. Ако тълкувате нещата, това е човешка работа.

Сега всички хора са недоволни. – Защо? – Всеки иска да му обърнат внимание, да заеме първо място в живота. Имайте търпение и това ще стане. Животът е колело, а ти – зъбец на това колело. Ще дойде и твоят ред, ще се хванеш и ти. Любовта ражда живота, но отношенията на Любовта към всички форми на живота не са еднакви. Например, два славея се любуват, заедно си пеят в гората. След време мъжкият славей взима човешка форма, а женският си остава в същото положение. Какво ще бъде

отношението на тоя човек към славея? Как ще постъпи с него? Той ще го сложи в клетка и ще му се радва. Всички птички, затворени в кафез, са възлюбените на хората. Всички животни, които обичате, са били ваши възлюбени в миналото. Ще кажете, че това не са умни приказки. Умно ли постъпил Моисей с овчаря? Той постъпил по човешки, а човешкият закон всякога остава неразбран и създава ред противоречия. Затова Бог изпрати своя Син, да пострада на кръста, за да покаже на хората какво нещо е Любовта. Моисей казал на евреите: „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила". Обаче той не даде пример за тая Любов. Въпреки това Моисей беше един от напредналите евреи. От голяма ревност към Бога той извърши едно убийство. При това той издаде такива закони, които за най-малките погрешки наказваха със смърт. Който се опитваше да реже пръчици в съботен ден, наказваше се със смърт.

Съботата може да се зачита и по друг начин. Ако използваш някого в името на Любовта, това не е ли незачитане на съботата? За предпочитане е да изгубиш всичко, но да не изкористиш Любовта. Тя прави човека силен и мощен. Докато Любовта е в тебе, нищо отвън не ти трябва. Отвън никой не може нито да опази Любовта, нито да я отнеме. Ако мъжът мисли, че може да запази любовта на жена си по външен начин, лъже се; и ако жената мисли, че отвън може да запази любовта на мъжа си, и тя се лъже. Така нито мъжът ще опази жена си, нито жената – мъжа си. Ако мъжът иска да опази жена си, нека я обгърне с огнена атмосфера. Който се опита да се доближи до нея, ще изгори. Ако жената иска да опази мъжа си, трябва да го обгърне с огнена атмосфера. Много мъже и жени са изгорели в тоя огън. Най-малкото докосване до жена или мъж, които са оградени с такъв огън, причинява смърт. За да не умреш, ще стоиш далеч от огъня. Ще обгърнеш своя възлюбен с огнена аура и ще пишеш: „Пипането е опасно". Само така животът може да се пази. Никаква друга философия не съществува. – Защо е така? – Никакво обяснение не се дава. Казвам: Огън е това! Ако влизаш в него, за да го опиташ, смърт те очаква. Казвам: Вложете повече вяра в себе си и в своя ближен. – „Дали води той чист и свет живот?" – Не се съмнявай в него. Не го подозирай. Подозрението е резултат на суеверието. Човек е крайно суеверно същество. Ти си суеверен, защото искаш да придобиеш нещо само за себе си. Ти очакваш Бог да направи нещо специално за тебе. Щом напуснеш суеверието, ти започваш да подозираш. Подозрението има отношение към страха. Подозрителният човек е крайно страхлив. Мъжът подозира жена си от страх да не я изгуби. Жената подозира мъжа си от страх да не го изгуби. Обикновено човек подозира от страх да не му вземат онова, което обича. И тъй, превърнете суеверието във вяра. Като ти говори някой, вярвай му. Намери една добра черта в него и се дръж за нея. Кажи си: „Тоя човек никога не може да ми

причини зло“. Много хора подозират близките си, подозират и Бога. Това е престъпление. Казваш: „Бог не постъпи с мене, както трябва“. Значи с всички постъпва добре, само с тебе постъпва лошо. Това показва, че ти се считаш божество, на което трябва да се обърне специално внимание. Бог е абсолютно справедлив и никого не съди. Как постъпи Той с Адама? Като сгреши, Адам се скри от лицето на Бога. Като го търсеше из райската градина, най-после Бог го намери и попита: „Къде си, Адаме?“ – „Скрих се, Господи, от лицето ти, защото съм гол.“ – „Кой ти каза това? Да не си ял от забраненото дърво?“ Бог не каза на Адама, че е сгрешил, не го осъди, но го остави сам да си признае погрешката.

Следователно, ако видиш, че брат ти греши, не му казвай, че е сгрешил, остави го сам да види голотата си. Бог потърси начин да се изправи погрешката на Адам и Ева. Те излязоха от рая, но обнадеждени. На змията Бог каза: „Понеже ти изкуси първите човеци, главата ти ще бъде смазана“. На Адам каза: „Ти ще изкарваш прехраната си с пот на челото“. А на Ева каза: „От тебе ще се роди Оня, Който ще покаже на хората пътя за рая, да се върнат там, откъдето са излезли“.

Първият грях стана поради непослушанието на Адам и Ева. Сега непослушанието трябва да се замести с послушание. Христос трябва да влезе в човешките мисли, чувства и постъпки като идея. Само така ще познаете Бога в себе си. Като говоря тъй, някои казват: „Хубаво говориш, но ние се нуждаем от пари“. – Право е, без пари не може. – „Ние се нуждаем от знание.“ – И без знание не може. – „Деца ни трябват.“ – И без деца не може. – „Приятели ни трябват.“ – И без приятели не може. – „Добри служби ни трябват.“ – И без това не може. Добри са желанията ви, но те трябва да дойдат на своето време. Ти искаш добра жена, добри деца, добър мъж. Приготвен ли си за тях? Искаш добри приятели, но и за тях не си готов. – „Ние сме готови за всичко. Ние сме умни хора.“ – Ако сте умни, защо стоите в България, да ви разиграват? Как стоите при тия държавници и при това духовенство? Питат кой ще ме замести, като умра. Това е все едно да питате кой ще замести Господа. Това е най-неразумният и неправилен въпрос. Може ли Господ да умре? – От вас зависи. Вашият Господ може да умре, а може и вечно да живее. Като грешиш, Бог в тебе ще умре. Ако живееш като праведен човек, Бог в тебе вечно ще живее. Това значи животът ти постоянно да се разширява. Тогава, колкото добри българи намеря тук, ще ги взема със себе си, т.е. ще ги заведа при Христа. Добрите българи ще бъдат грабнати. Няма да остане нито един добър българин на земята. Един след друг всички ще напуснат земята. Те ще отидат при Христа.

Помнете: Същественото в живота е Истината. Всички трябва да говорите

истината. Мнозина дават криви сведения за нещата. Всеки говори неверни работи. Мъжът говори неверни неща за жена си; жената говори неверни неща за мъжа си. Дъщерята и синът говорят неверни неща за родителите си. Някой се оплаква, че отишъл някъде, трябвали му само 270 лева и не му услужили. Казвам: Ето, вземи тия 270 лева. Аз дължа на тоя, от когото искаш тия пари. Вместо на него, давам ги на тебе. С това искам да запазя достойнството на оня, от когото се оплаква.

Ново разбиране, нов морал е нужен на хората. Като се намерите пред изпитание, трябва да издържате. Изпитанието да те пече, а ти да седиш спокойно, както става с недопечения хляб. Щом хлябът е недопечен, слагам го на скаричка и го припичам. Жена ти те пече – търпи. Ти се на скара, ще се опечеш добре. Още си суров, не си за ядене. Мъжът не харесва жена си – да я сложи на скара и да я опече. Тя трябва да търпи, да се радва, че ще я опекат, ще стане за ядене. Важно е да знаеш как да печеш, да не го прегориш, да стане на въглен. Печи човека, но му предай поне едно ценно качество.

Сега, като ви говоря така, аз отварям кесията си, пълна със звонкови монети, и казвам: Кой колкото иска, може да си вземе. Казвате: „Кой ще носи тия пари, да ни тежат. От друго място ще вземем“. Напълнете кесиите си още сега. На друго място няма да намерите. Ще дойдат усилни времена, ще ви потрябват. Вие сте минали и през други богати места, но и от там не сте си взели. Вземете си сега, да не изпуснете добрия случай. Ще дойде ден, когато ще ги търсите, но няма да ги намерите. И така минавате по тоя път, вземете си. – „Не искам пари.“ – Напълни си кесията със златни монети и не говори повече. Откажи се от кривата философия, че пари не трябват. Друг е въпросът за книжните пари, които всеки ден губят цената си. Ако ме слушате, напълнете кесиите си. Ако не ме слушате, ще минете през големи страдания, ще се натъкнете на голяма беднотия. Не очаквайте всичко наготово. Не казвайте, че Бог е добър, ще се погрижи за вас. Напълнете кесиите си, облечете здрави дрехи и обувки и така въоръжени, тръгнете на път. Бог е създал златото за човека, да си служи с него. Ето, и между учениците на Христа имаше касиер. Когато казаха на Христа, че искат от тях данък, Той каза на Петра: „Хвърли мрежата си във водата. Ще извадиш една риба, в устата на която има една златна монета. Извади монетата от устата ѝ и иди да платиш данъка. След това пусни рибата във водата, свободно да си плува“.

Това е новата философия, новото знание, от което всички се нуждаят. Сега вие се радвате на онова, което още не сте опитали, не сте го приложили. Отчасти сте го приложили, в миналото някога, но сега трябва да го приложите, да бъде основа на вашия бъдещ живот. Аз не се интересувам

за миналото ви; то е свършен факт. Интересувам се за вашия бъдещ живот. Понеже бъдещето не е още реално, затова се спирам на вашето настояще. От него ще черпите и от него ще давате на другите. Как сте живели някога, това не ме интересува. Ако се спирам на миналия ви живот, ще се отклоня от целта на моята работа. Помнете: В настоящето се крие вашето щастие и разрешаването на вашите задачи. Човек има да разрешава трудни задачи. Лесно ли е да разрешиш задачата, защо хората не те обичат и какво трябва да направиш, за да те обикнат? Не е лесно да задържиш любовта на хората към себе си. Ако мислите, че може да се играе с любовта на някого и пак да ви обича, вие се лъжете. Не можеш да си играеш с човек, който те обича. Трябва да имаш добри отношения към оня, който те обича. Само така можеш да задържиш любовта му. Така и Бог постъпва. Срещна ли двама души, които се карат, аз зная вече какви са отношенията им. И двамата носят по една стомна с вода, но се карат кой от двамата носи повече. Единият казва, че той носи повече вода; и другият казва същото. Най-после те се сбиват, счупват стомните си и спорът се свършва. След това аз им давам по една нова стомна и казвам: Идете да напълните стомните си и не се карайте. Всеки носи толкова, колкото силите му позволяват. Живейте в мир и любов помежду си.

Казвате: „Искаме да чуем нещо ново“. – Новото е новата стомна. Превържете пукнатите си глави, вземете стомните си и идете за вода. Като достигнеш брата си, кажи: „Братко, прости ме, сгреших. Не трябваше да постъпвам така. Ще изправя погрешката си“. И той, от своя страна, ще се извини. Отношенията между хората трябва постоянно да се подобряват.

Правете добро, за да се изясни вашето облачно, мрачно небе. Който постигне това, ще чуе новата ангелска песен: „Няма любов като Божията Любов“. Научете се и вие да пеете тая ангелска песен: – „Няма любов като Божията Любов“. – „Само Божията Любов е Любов.“

Отче наш.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 11 октомври 1936 г., София, Изгрев.

Книги:
* Реалните неща в Любовта
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
* Реалното в Любовта
Той създава (София, 1998)

15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1936_10_14 Усет, влечение, чувство, стремеж
лекция на Общия окултен кл

УСЕТ, ВЛЕЧЕНИЕ, ЧУВСТВО, СТРЕМЕЖ

Добрата молитва.

Кои бяха основните мисли на миналата лекция? (Един брат ги каза.)

Тая област, която ние разбираме в живота е много ограничена. Т.е. ония мисли, които влизат във вашите умове в сегашния живот имат най-ниска степен. Ние изучаваме само това, което е било потребно, и даже и то не е било приложено както трябва. Някой казва: „Аз зная всичко". Човек не може да знае всичко. Например, ти можеш да имаш знанието на един усет, можеш да имаш знанието на едно влечение, можеш да имаш знанието на едно чувство, можеш да имаш знанието на един стремеж. В един усет какво можеш да добиеш? Или в един стремеж, или в едно разбиране? Да допуснем, че вие виждате един автомобил, който се движи. Какво сте разбрали? Вие сте видяли нещо. Това не е още една реалност. Видял си един човек, какво сте научили от него? Това е виждане, не е разбиране. Видиш една бучка захар. Какво сте разбрали? Като я вкусиш, тогаз ще имаш една вкусова представа. Другояче ще имаш само един зрителен усет, една зрителна представа. Сега казваме, че Христос проповядвал едно Учение. Аз говоря ти слушаш това, но не усещаш нещата. Ти нямаш един опит, нямаш един усет вътре, нямаш едно влечение, едно чувство, един стремеж. Всичките те трябва да се съединят в едно. И тогаз се заражда у чоевк едно желание да се повдигне. Той иска да се повдигне. Той казва: „Аз искам да се повдигна". Но то е стремежът на растенията. Растенията не се ли повдигат? Кой човек има днес такъв ръст? Човек като се повдигне като израстне 1 1⁄2–2 метра, казва: „Аз съм израстнал". И широк става. И после иде някоя малка идея. Например казват: „Да имаме Братство". Но това трябва да бъде не само един усет, едно влечение, едно чувство или един стремеж, но всичките тия неща трябва да се съвокупят. И после за живота много неща има, които ние чувствуваме и не можем да си ги изясним. Някой път сте разтревожени нещо и не знаете откъде е причината. Отдаваш причината на Иван, Петко, Стоян, на социалните условия и пр. Например, сега изучават Софийското поле; то се повдига нагоре. От няколко години то се е повдигнало на половин метър. Стара планина като отива на юг, като натиска тия две планини, то полето между тях се повдига. Няма накъде да се плъзга. Виждате, че всички къщи, здания и прочее отдолу се пропукват. Тротоарът като се направи, пропуква се. Представете си, че вие ще дойдете в едно налягане между две планини – Родопите и Стара планина и ти ще се повдигаш нагоре, но това повдигане не зависи от тебе, друг те повдига.

Представете си, че те хвалят хората, че си бил умен, добър и пр. И ти се повдигнеш, но това не е твое, то е чуждо. Те те повдигат. Правят те хората богат, дават ти пари, и ти се мислиш за нещо, но ти не си разбрал още живота. Някой път говорят за Любовта, но Любовта не се изучава така. Един момък е запалил чергата на една мома. И казвате: „Влюбил се“. Това е чужда Любов. Утре умре жена ти и ти пак клюмнеш. Това не е твое, то е чуждо. Това е една чужда тояга, на която си се подпирал. Счупва се тоягата и ти пак не можеш да ходиш. Или ходиш с патерица, вземат ти патерицата и ти не можеш да ходиш.

Някой път вие се спирате върху това, какво мислят хората заради вас. Хората са много практични. Като дойдат при тебе, гледат дали имаш пари или нямаш; здрав ли си или болен. Ако си здрав, онзи гледа какво може да стане от тебе. Той те употребява за слуга. Ако е богат човек, а ти си умен, той ще те тури за някой финансист в неговото предприятие, за някой агентин. Ти си учител, учен си. Държавата ще те хване да учиш децата, но ти нямаш понятие да им преподаваш някакво знание. Аз не казвам, че не знаеш, но много малко е това, което знаем. Учиш хората; съвременното учение аз го наричам копиране. Копират картината на някой велик художник. Хубаво е донякъде. (Учителят показва картината на Христа в салона) Ти виждаш Христа. Какво си разбрал от Христа? Ти казваш: „Хубава е тая картина! Угледен човек е! Умен е!“ Но нямаш вътрешно чувствуване. Няма една връзка между Него и тебе, да видиш Неговия ум, да видиш какво мисли Той, какво чувствува! Или пък Любовта като мине покрай тебе, да имаш усет, влечение, чувство, стремеж и те да се превърнат в реалност.

Някой път дойде неразположение в живота и казваш: „Аз съм неразположен. Много ми е мъчно.“ Ти си неразположен, понеже не си ял, нищо повече. Или не си разположен, понеже в дихателната ти система е влязло нещо чуждо и не дишаш както трябва. Ето два фактора, които могат да изменят разположението ти. Някой път казваш: „Има нещо лошо да се случи“. Нищо лошо няма да се случи. Ще се промени атмосферното налягане или влиза в атмосферата повече влага, отколкото трябва. А ти веднага си неразположен. Казваш: „Не зная защо, криво ми е“. Аз гледам на барометъра. Сега правя научни изследвания. Някои хора са крайно неразположени, краката ги болят. Това е от времето, което се изменя, атмосферното налягане се променя. Заболят те зъби. Това може да е от атмосферното налягане. Един отличен барометър имаш в себе си. Болят те зъби: или ще има сняг, или голям вятър, или дъжд, или мъгла ще има. Измени се това време: „Не ме болят зъбите!“ Хубаво, има един човек, когото го болят зъбите, краката или ръката и той не знае как да ги поправи. Един шофьор като се развали автомобила му, взема си

пособията, почва да работи и накарва автомобила си да тръгне. А ти представете си, че нищо не разбираш от автомобила и ще търсиш някой техник да ти поправи автомобила. Ще минат 4 часа и още два – стават 6 часа. И време си загубил и пари ще платиш, и ако си шофьор и караш хората, те ще останат недоволни от тебе. Аз разглеждам живота така: пътниците са хора, които имат автомобили и счупили са ги, и всеки е загазил някъде. Ти казваш: „Еди кои си идеи не ги разбирам." Загазил е автомобилът ти! Има социални автомобили. Има религиозни автомобили. Има семейни автомобили. Има приятелски автомобили. После има автомобили на прогреса. Гледаш, загазил е тук-таме. Автомобилът му не върви. Пари няма, автомобилът му на парите загазил някъде, не отива!

После ние искаме да проникнем какво е искал Господ, като е създал света! Че ти трябва да развиеш едно ново сетиво. С тия пет сетива ти си формално животно! Даже в някои отношения животните знаят, чувствуват толкоз, колкото човека! Животните в някои отношения, когато ще се развали времето, вече вземат мерки. Да попиташ паяка, той нищо не знае за научните закони, но като ще идва вятър, той почне да си удвоява паяжината, че като дойде вятърът, да не се къса. Гълъбът, когато ще се развали времето, зимно време, когато времето ще стане много лошо, те се стичат да вземат за два–три деня храна в гушата си. Като луди стават те тогаз всички! Понеже времето ще се развали. Питам: Кое е онова вътре, което ги кара да вземат мерките? Та трябва за тия новите неща, които изменят живот, човек трябва да развие едно ново сетиво. Има един вид друго едно ново сетиво, което човек трябва да развие. Сега може да се говори за другия свят, нали? Сегашните хора казват, че това е празна работа. Той има 5 сетива! Ако имаше шесто сетиво, той щеше да види, че това е реалност. Ти щеше да видиш онзи свят! Това ново зрение е свързано с шестото сетиво. Много пъти можеш да знаеш неща, които стават на другия край на земята. Ще ги схващаш както радиото ги схваща сега! Има звуци някъде отдалеч и ти ще ги слушаш оттук! Питам: Една антена ще схване тия звуци, а пък човек, който минава за умен, не може да ги схване! Например, когато говорят в Англия, ти да го чуваш оттук! Да чуваш това, което говорят в английския парламент! Казва някой: „Това е невъзможно! Глупави работи са те!" А пък сега с радиото това се осъществява, но този звук не е още ясен, радиото не лови добре нещата още. Вие сега казвате: „Да имам пари да си купя едно радио". Че животните преди нас имат радио! Много насекоми имат отлични антени и схващат много добре работите! И носи си радиото със себе си! Където ходи, разбира! После те разбират и движението! Има насекоми, които хвърчат с бързина 1500 км/час! Още човек не може това. Човек още не е достигнал насекомите. Сега аеропланите могат да пътуват с бързина 500–600 километра, а пък насекомите с бързина 1500 километра! Ние за бързината не знаем още

толкоз, колкото насекомите знаят! Значи, ние сме дошли до 1⁄3! Казвате, че надминаваме орлите! Орлите знаят по-малко от насекомите. Ние седиме и се занимаваме с обикновените работи. И разказваме за другия свят и казваме: „Какво ли място ще завземем в другия свят?“ Един вол може да се запита какво място ще завземе, ако влезе в човешкия свят. Един вол казва: „Какво място ще завзема, ако влеза в човешкия свят?“ Нали ще му дадат едно място? Нали знаете какво място завземат воловете? Една котка като дойде в човешкия свят, мисли какво ли място ще вземе? Нали ще и дадат едно място? Нали знаете какво място завзема една котка? Мислите ли, че ще завземе първостепенно място? Или един кон, като влезе в човешкия свят, или една риба? И рибите са учени. Те казват: „Ако отидем при човеците, какво място ще завземем?“ Някой казва: „Аз имам съобщение с другия свят!“ Радвам се, всички вие да имате съобщение с другия свят! Но какви са тия съобщения? Мнозина имат лъжливи понятия. Някой казва: „Аз видях Господа!“ Казвам му: Как Го видя? – „Един старец с брада, с бяла дреха!“ Видял си Господа, хубаво! Е, какво ти каза Господ? – „Нищо не ми каза“. – Ти си видял, но ти не си почувствувал. Той трябва да ти говори. И какво ще ти говори? Ти мислиш, че ще ти каже, че ще се оправят твоите работи. Не така! Не че ще се оправят! Ако някога Господ дойде да говори на хората, ще им каже: „Трябва да мислите добре!“ Т.е. да имаш един усет, влечение, чувство и стремеж. И всичките тия четири като ги туриш в работа, тогаз ще мислиш. И ще каже Бог: „Когато дойдат лошите условия в живота, трябва да мислите“. Бог е дал страданията на хората, дал им е живот. Под думата „живот“ разбирам една съвкупност на всички противоречия, които съществуват от памти века. Това е животът. Ти искаш да ядеш. Казваш: „Да ям оная кокошка, че после да пия малко винце“. Ти нямаш една идея, но щом се наядеш много добре, ще ти е тежко и ти ще престанеш да мислиш. Ще дойде един упадък. Ще забравиш да мислиш. Два–три часа ще почакаш и като се събудиш, ще почнеш да мислиш. Какво ще мислиш? Най-първо ще мислиш: „Много съм ял“. После ще кажеш: „Препих малко и сънят ми не беше добър“. Хубаво, ядеш, лягаш, спиш, сънят ти не е добър, после станеш, окръжаващите хора не са това, което ти мислиш. И най-после казваш: „Чакай да се помоля“. Викаш сега Господа,че Господ е едно същество толкоз разумно! Ти викаш като едно дете, което кряска и плаче. Какво ще те слуша Господ? Господ казва: „Дайте на това дете една круша, две ябълки. Дайте му малко злато да си поиграе!“. Или: „Дайте му една картина да се позалъже!“ Или: „Дайте му едно перо да се позалъже малко!“ И ти пишеш, дращиш поезия: „О, възлюблена моя! Като те видях, придобих всичкото щастие! Ти си светлина за мен!“ Че то е възможно, не отричам, може да е светлина, но там е една лъжлива светлина. Тя ти свети тая мома и утре тя ще отиде на друго място, а ти ще останеш в тъмнина. И тогаз той ще каже: „Сега, възлюблена моя, ти като изчезна, в мен дойде тъмнина!“

Или вземете Любовта сега. Що е Любов? Вземете един християнин, един православен. Той казва: „Онзи е еретик!“ По какво е еретик той, отгде го знае онзи? Той казва, че онзи е безбожник. В какво седи безбожието? Този човек е светски, но е здрав, пари има, децата му здрави, а пък ти си набожен и боледуваш, децата ти умират, жена ти ходи в безпътица. И казва: „Аз вярвам в Бога“. Че какво верую е това, което не може да изправи един живот. Ние искаме една вяра, която да изправи живота. Не външно да изправи живота, но вътрешно трябва да го изправи. Да знаеш защо стават нещата и къде са причините. Аз съм богат. Дойде някой човек, който ме мрази. Аз го викам. Потупвам го по гърба и му давам една кесия. Той си отиде и има вече добро мнение за мене. Ти ще кажеш: „Той го е подкупил!“ Че когато вие хвърлите хляб на кучета, не ги ли подкупвате? Когато един слуга работи и вие му давате пари, не го ли подкупвате с пари? Кажете ми сега, къде функционира Любовта както трябва? Ти казваш: „Работникът работи с Любов, от Любов работи“. Работи от Любов, но ти ще увеличиш заплатата му със 100, 200, 300 лева, тогаз има Любов. Хубаво, достигнал ли си до онова положение, да имаме една каса, та работникът след като е работил, да има това съзнание, това разбиране на живота и да отиде до касата да вземе колкото има нужда? Да кажем, че при сегашните условия една каса е пълна със злато. Няколко милиона. Работникът е работил и ти му кажеш: „Вземи си от касата. Аз те оцених как можеш да работиш и какво можеш да работиш. Ти сега оцени работата си. вземи си колкото искаш, колкото оценяваш труда си!“ Представете си, че турим такъв един ред. Колко ще вземе той като му дадеш ключовете от касата. И като работят 100 души работници, след една година какво ще остане от касата, ако те си вземат сами, като сами оценяват труда си? Аз съм направил този опит. На всинца ви съм дал абсолютна свобода. Аз съм давал ключовете и казвам: „Вземете!“ И вие вземате. И гледам караници има. За какво са караниците, не можете да се споразумеете помежду си. Един дойде разправя за другите: „Онзи взел повече от касата“. Някой взема от касата повече, отколкото трябва. Той се е похвалил някъде. И сега казват: „Той взема на час по хиляда лева“. А пък друг е взел 2000 лева. Вие казвате: „Защо не оправиш тая работа?“ Какво има аз да я оправям? Че работата е толкоз проста! Не вземайте повече отколкото ви трябва! Аз го пращам, а пък той не взема колкото му трябва, а взема 5–6 хляба и ги носи. Казват ми: „Кажи му!“ То не е моя работа. Ако аз отивам за себе си, казвам на себе си: „Вземи си хляб, колкото ти трябва“. И някой ми казва: „Ами защо си толкоз будала? Ами за утре?“ Ти живееш само за един ден. Вземи само за един ден. Представете си, че сте от еднодневните насекоми. Ти казваш: „Как така? Аз не съм насекомо!“ Ти не мислиш! Насекомите имат повече вяра от тебе! Една пеперуда като отиде при един цвят, има достатъчна вяра, ще се наяде хубаво и ще си отиде и

ще каже: „Добър е Господ!“ А пък ти казваш: „Да се осигурим!“ Разбирам да се осигурим, когато няма Господ, Който да регулира нещата. Аз говоря от Божие гледище. Той е оценил труда ни и работата ни, и ни е оставил всеки да вземе колкото иска. Тогаз всички вие страдате от многото вземане. И вие сте се натрупали с желания и с какво ли не. Един мъж не се задоволява с една жена. Бог му казва: „Теб ти трябва само една жена“. А пък той една жена взел, че две, че три, че четири. Еврейският цар Соломон имаше 300 жени и 700 наложници, и даже повече бяха те. Поне разбирам да има за всеки ден по една жена – 365 жени! Слабата страна на мъжа е това – многото жени. Тия жени като влезат в него, объркат го. Този умният човек, на когото Бог даде толкоз много знания, жените объркаха ума му и съсипаха еврейското царство; и досега евреите не могат да дойдат на себе си от мъдростта на Соломона. Учен човек е бил той. Опитал е той. Той е искал да опита винцето и го опитал, опитал е и парите, богатството, и всичкото, и най-после заключил: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Свършил със своята философия без никакво заключение. Той казва: „Всичко е празна работа“. То не е така. Празна беше защо? Понеже в големия труд ти се изтощаваш и тогаз няма благото. Ако сте умни, благото седи в малкото. Микроскопическото благо ще ти донесе всичкото щастие. А пък онова благо, което е колкото земята, ще ти донесе най-големите нещастия. Представете си, че имате една грозотия жена, грозна. И никой не обръща внимание на нея. И който както те срещне, ще каже: „Отде я намери, няма ли по-хубава? Тая грозотия човек не смее да я погледне!“ Но представете си, че тая жена е толкова благородна, гледа си работата. Дрехите, всичко ти свършва добре. Разбира добре работите. Теб те мъчи нещо, защо жена ти не е красива. Друг се оженил за някоя красива, не готви, не шие, не се занимава с него, а само се конти и ходи да търси други мъже. Аз говоря за неща, които са реални. Ти се мъчиш сега. Защо се мъчиш? Тя ходи, търси други мъже. Какво има? Сега философията: Какво има като гледа другите мъже? Най-после тебе те шокира. Оная, беше добра в сърцето, но умът ѝ не е красив. Това е най-малкото благо. Господ ти даде най-малкото благо. И ти когато искаш да имаш една красива жена, как ще станеш щастлив? Ти тогаз трябва да научиш това изкуство да влизаш вътре в жена си, тя да не търси някой дух отвън. Ти ще станеш един дух, да влезеш вътре в нея, и като ходи тя някъде, в някое опасно място, ти ще ѝ казваш: „Пази се!“ И като мине през някъде и погледне този мъж, онзи мъж, ще ѝ казваш: „Пази се от този мъж, от онзи мъж“. И вечерта тя като се върне, тя ще ти разправи. Но тя да не знае. Какво има да я подозираш? Че ти си бил с нея! А пък сега не можеш да влезеш в жена си и казваш: „Къде ти ходиш да хойкаш!“ Тя ще ти каже: „Там, гдето ти хойкаш!“ Тя ще му каже: „Много жени гледаш!“ Той ще ѝ каже: „И ти много мъже гледаш!“ Какво има от гледането, вие сте чудни! Не какво гледа човек, но какво усеща вътре в себе си. В този усет, в това влечение, в

това чувствуване и в този стремеж е важното! Ако Господ ти е дал нещо в минимална доза, в това е твоето щастие. Една сестра ми разправяше за захарина. Правила е опити, когато била учителка. И като вкусила захарин 24 часа все нещо ѝ горчало. А пък захаринът е 700 пъти по-сладък от захарта. А все ѝ горчало? Тя казваше: „Не мога да се освободя от горчивината!" Как така сега? Сладкото да произвежда горчивина! Вашият живот е горчив, понеже много сладко сте яли!

Някой убил един човек. После убил втори, трети, четвърти, 7, сто души убил! Ти си взел живота на тия сто души хора. Защо страдаш сега? Тия сто души, които си убил, те са влезли вътре в тебе, искат да работят вътре в тебе. Те ще те разпънат. И ти ще кажеш: „Защо убих този човек?" Те те разпъват. Той е влязъл вътре в тебе и ти не можеш да му дадеш място. Като навлязат тия 100 души в тебе, те ти влияят. Нека кажем, че са 10 души. Най-първо ти беше сам; никого не беше убил! Имаше стремеж само за една жена. Една обичаше и като влязоха сега тия 10 души, които си убил и те имат стремеж за жени. Един от тях обича една жена и ти казва: „Я дръж нея!" Ти я хванеш, но той се ползува от нея. Тъкмо се освободиш от единия, дойде друг и ти казва: „Тая дръж!" Ти я държиш, но той се ползува. И десет души квартиранти живеят в тебе. Аз казвам: Вземете грижа за вашите квартиранти, които са влезли! Гледам, че имате във вас по 10, 15, 20 квартиранти. Квартирантите се ритат. Вие казвате: „Еди кои си се карат". Турете закон на болните. Турете ред и порядък. Хубаво е да имате квартиранти, поне стаите ви няма да бъдат празни. Ще имате приходи. Но тия кватиранти след като ви донесат приходи за кесията, ще ви направят някаква много по-голяма пакост. Тук живееха наши приятели в зданието на Малинов. Като дойдоха, искаха от мен за малко една електрическа печка. И после се оплакваше тая жена, че цяла година пускали електричеството по 5–6–7 часа и се набрали 1500 лева. И тая жена си състави много лошо мнение. 1500 лева. Казва тя: „Защо не си горял малко по-малко?" За една година 1500 лева за електричество! Казвам сега: Като дадат свобода на хората, тая свобода не я използуват разумно. Не са много нещо 1500 лева в дадения случай, но ако всеки един за 2–3 месеца харчи 1500 лева само за гориво. Някои ще спечелят, но вие ще изгубите. Какво трябва да се направи сега? Онзи турил електрически часовник, който отбелязва колко горят. Представете си, че ти си „умен" човек и прекъсваш този ток, та часовникът да не показва колко си похарчил. Аз имах един интересен случай в /Опълченска/ „66". Там бяха турили един часовник да се види колко горя аз. Дойде чиновникът за да види колко е отбелязано че горя. Той видя за един месец, че часовникът показва 165. Вторият месец часовникът показва на същото място, т.е. пак 165. Третият месец пак същото: 165. Той се чуди какво е. И той си казва: „Никак не гори този човек." Някой път само много малко се завърти часовникът, само 2–3

части! А пък то на часовникът му се счупило едно колелце и часовникът не се движи. 4–5 месеца минаха така. Той ми казва: „Ти не гориш ли електричество?“ Казвам му: „Горя, как не!“ Най-после му рекох: „Вижте да не би във вашия часовник да е станало нещо!“ В долния етаж употребяват електричество и долният електромер се върти. А пък тук 4–5 месеца не показва. А пък аз употребявам горе електричество, някой път цяла нощ горя. Аз му говоря: „Вижте господине, аз подозирам вашия часовник. Той не показва право“. След като изследва той, смениха часовника. Туриха друг часовник. Казах му сега: „За 4–5 месеца не съм плащал. Какво да платя?“ Той ми казва: „Не знам колко си горил. Нека да мине сега!“ Той не знае колко да тури. Стават такива работи. Същото нещо става и във вътрешния живот и ти не можеш да мислиш. Божественият часовник се е развалил някъде. Ще повикаш да поправят ума ти. И човешкото сърце не се ли разваля? Може да се развали сърцето ти. Дойде някой и ти не можеш да го търпиш. Защо не можеш да търпиш? По простата причина, че и единият е натоварен и другият е натоварен. Уморен си. Търсиш някое място да си починеш. И като се съберат двамата и двамата не сте разположени. И ще се сблъсквате. Всеки иска да тури товара на другия. Не! Не може така! Ще намериш някой човек, който няма никакъв товар на гърба си и ще му кажеш: „Можеш ли да ми помогнеш? Половината от това, което нося на гърба си ще ти го дам“. Това е Божественото. Половината дай от товара. И хора, които не се обичат, много имат. А пък хора, които се обичат, единия има много, а пък другият няма нищо. Такъв е законът: Само двама хора, които не са еднакво богати, могат да се обичат. Само двама хора, които не са еднакво добри могат да се обичат. Вие ще ме разберете криво. Има една доброта, която няма никакви материални блага. Да ви изясня сега как разбирам нещата. Имате една почва богата, в нея има големи богатства скрити, но тя сама по себе си нищо не дава. И ако тая почва я посееш с жито, ще даде изобилно. Но ако я сееш много, почвата се изтощава и нищо няма да дава. По-малко ще изваждаш! Когато имаш един богат приятел, по-малко вземай, защото ако вземаш много, той ще изгуби доверие в тебе.

Все таки, трябва да има някой да те обича. Какво значи да те обича? Онзи човек, който трябва да те обича, ти ще посееш в него. Ти си беден човек. Разгледайте работата малко по-научно. Да кажем, че ти си богат човек, с пари богат, със знания и пр. Ти си една почва. Този, бедният човек няма, нищо. Но той трябва да знае да посее нещо в тебе. Като отиваш при един богат човек, изори я и я посей. Не питай почвата: „Да те изора ли или не?“ Тури си ралото, изори я и я посей! И тя ще ви даде това, което искате. Ти като отидеш при един много богат, добър човек, посей го. Посей нещо в него. Та сега, някои от вас трябва да се орете и да се посеете за да дадете. Богати сте. Трябва да дадете нещо и вие. А пък някой от вас трябва да

орете, трябва да работите. Ти казваш: „Ние сме бедни“. Ти, бедният човек си способен да работиш. Посей! Като отиваш между хората, изучавай ги. Всеки един човек като го проучиш, ще знаеш какво да направиш. Ако се проучвате, ще знаете какво да направите. Някой път за да дойдете в съгласие, трябва да се приложи един закон. Аз разбирам този закон.

Сега, както сте наредени по този начин тук в салона, все ще има спорове. Ако един ден аз ви наредя, който дойде, да каже: „Ангели са тия хора“. Сега седи някой до тебе и ти си недоволен от него. Той има повече и иска да ти тури. Трябва да се тури при тебе някой бедняк и да ти е приятно, че е дошъл. А дойде някой, който знае повече. Той много знае и ти не можеш да му говориш. Ти речеш да му говориш, той ти казва: „Чакай, чакай да ти кажа!“ Като дойде някой, който не знае и е способен да възприема, ти му кажеш и той слуша, и теб ти е приятно да му говориш. А пък седнеш при някой учен човек и му разправяш, и той каже: „Чакай да ти кажа, ти не знаеш нищо!“ Ти му казваш: „Чакай да ти кажа!“ И той ти казва: „Чакай да ти кажа!“ Ти му разправяш своята опитност.

Разправяй своята опитност на ония, които са готови да те слушат и да я приложат. Аз ви проповядвам сега. Аз следя мислите ви. Някой казва: „То Учителят не го е проверил това нещо. Говори нещо за женитба, а Той не се е женил. Жена е това!“ Че какво разбирате вие под думата „жена“? Аз имам много по-големи главоболия от неженените жени, отколкото вие от женените. Че неоженената жена, прави 10 пъти по-големи главоболия, отколкото неженената. Те са вътрешни неща. Казва някой: „Ти не си женен“. По-опасна работа е да имаш работа с неженени. Те са връзки, това са отношения. Казва се: „Онова, което е Бог съчетал“. Бог е съчетал хората. Ти не можеш да избегнеш закона на Любовта. Ти не можеш да избегнеш закона на Вярата. Ти не можеш да избегнеш живота в неговия стремеж. Не можеш да избегнеш яденето. Ще ядеш нещо. От яденето не можеш да се избавиш. Как ще се избавиш от яденето? Как ще се избавиш от дишането? Какви трябва да бъдат сега вашите разбирания? Какви трябва да бъдат разбиранията на един мъж, като види една жена? Истинските възгледи на всинца ви, трябва да са тия: Като видиш една жена, ти трябва да влезеш вътре в нея, а не тя да живее в тебе. Ти ще живееш в нея. Тя да не те вижда отвън. Ти да бъдеш отвътре. Ако искаш човек да бъдеш, е живееш в нея. Тя да не те вижда отвън. Това е морал сега! Ако ти не приложиш това, ти ще имаш криво понятие за живота. Ти ще бъдеш вътре в жена си, с оная, която обичаш, да разполагаш с нейните богатства, а не отвън. Щом ти си вътре, а тя отвън, никакво зло не може да стане в света. При един извор никакво престъпление не може да стане. Изворът не може да открадне. Изворът не се краде. Но една щерна се обира. Едно шише се обира, нищо повече! И тогаз трябва да се знае: В самата реалност на живота никакво

престъпление не можеш да направиш. В една щерна можеш да направиш престъпление, в едно шише можеш да направиш престъпление, но при извора, никога. Може ли един милиардер да има желание да краде, да обере един беден човек? То е невъзможно. И даже, ако види той, че някой е взел нещо от него, той ще каже: „Няма нищо“, но ако вземеш един лев от онзи, който има 5–10 лева, той ще прави въпрос.

Ще ви кажа един случай, който ми разправяше един познат. Не зная колко е верен. Изгубва му се една вещ. Той си казва така: „Слушайте, не си играйте, турете вещта на мястото ѝ. Не си играйте с мен“. И отива право там и намира вещта. Той казва: „Ходил бях много пъти на това място. Нямаше там вещта!“ А казва той още: „Някое ножче се изгуби, пари се изгубят. Казвам: „Турете ги на мястото!“ И ида и ги намеря на мястото.“

Някой път хората са сомнамбули. Аз съм гледал някои хора, наблюдавал съм ги. Дойде като сомнамбул, влезе в къщи, вратата е отворена, взема пари и излиза. Но не може да ги употреби. И след това пак видиш, че взема парите и пак отиде в къщата и ги тури там, отдето ги е взел. Та някои кражби стават несъзнателно. Нали съм ви казвам за един пример в Америка: Един религиозен човек излиза от едно съживително събрание. Един банкерин който брои торбите с парите, забравя една торба на прозореца и бедният като минава, вижда златото и казва: „Бог е промислил за мене!“ И той задига оставената от богатия торба, носи я в къщи. Жена му го пита откъде е тая торба. Той казва: „Господ промисли и за мене“. И всички в къщи се радват. Казват: „Да благодарим на Бога!“ Оставят кесията, той се моли. Рече да се моли и кесията седи между него и Бога. И молитвата отива до кесията. Той казва на жена си: „Да благодарим на Бога, че Бог ни удостои с това богатство“. И молитвата им отива до кесията и се връща назад. И казва той: „Чакай, днес не минава молитвата ми! Утре!“ На другия ден пак същото. Той казва: „Жено, това благо не е заради нас. Връзките между нас и Господа почнаха да се късат. Не ни слуша Господ“. И отива при богатия и му разправя: „Минавах ноще и взех това богатство и мислех, че то е едно благо, но сега виждам, че ще си изгубя религията. Връзките между мен и Бога са по-важни. Вземи си го, това богатство е за тебе.“ И тогаз богатият човек почнал да праща на този човек всеки месец по малко, да му услужва. По 200–300–400 лева. Ще му дойдат по малко, отнякъде му идат. Това малкото благо струва повече, отколкото оная кесия, която сам задигнал. Сега аз ви говоря някой път, че и без пари може. На когото съм проповядвал, той като приеме моето Учение на края все казва: „Все си е хубаво човек да има малко парици“. Тогаз аз казвам: „Не отричам. Аз обичам онова богатство, което отива подир мен“. Ще се обърна и ще му кажа: „Какво търсиш?“ Той ще ми каже: „Искам да видя къде живееш!“ Парите идват да видят къде живея. И

казват: „Харесваме това място. Искаме да останем тук. И каквото имаме е на твое разположение…“ Че парите са една привлекателна жена. Ти имаш една красива жена. И почнеш да виждаш, че я обикалят, минават край нея, писма ѝ пишат по пощата. И всички обръщат внимание не на тебе, но на тая красивата жена, която е дошла. Дойде една нова идея в тебе, дойде едно ново чувство. Но хората разбират. Почнат да те обикалят. Не съжалявай! Една мома не трябва да съжалява, че я обикалят, че подире ѝ вървят 10–20–30 момци. Една грозна мома и тя не трябва да съжалява, че е грозна. Някой като я види, плюе на земята и си замине. Какво е по-хубаво? Да плюе на земята или да ти пише любовни писма? Че мъж ти ще хване. Как ще се оправдаваш пред мъжа си? Сега искам да направите едно съчетание с вашия духовен живот: Какво е по-хубаво? Да плюе някой на земята, че си грозотия или мъж ти да хване едно любовно писмо? Аз казвам: Нито плюенето на земята, нито писма! Но казвам: При сегашните противоречия, кое е по-хубаво? Според Божественото, според закона на абсолютната свобода, както сте пратени на земята, животът седи другояче. В ангелският свят животът седи другояче. Но аз говоря за противоречията на земята. Всеки един от вас е пратен на земята и каквото и да му се случи, да го приеме. Много работи ще дойдат в твоя живот, които не обичаш. Но те ще дойдат. Ти не може да се избавиш. Противоречията ще дойдат. Най-лошите противоречия. Разбирайте ги. Да кажем, че един млад момък е дошъл сега тук. Подир него тръгнат 2–3–4 моми. Всички се увличат. Какво трябва да прави той? Най-първо, той не трябва да ги подозира. Те могат да се изказват в Любов. Те имат право да изкажат Любовта си. Те ще му кажат: „Обичам те!“ Той ще им каже: „Много се радвам, че изпълнявате Божия закон.“ Те ще кажат: „Искам да те прегърна!“ Той ще каже: „Радвам се, че искаш да ме прегърнеш!“ Че кой не ви прегръща! Въздухът не те ли прегръща? Но знайте, че това, което ви прегръща е друго. Има една реалност. Рибите не се нуждаят от вода. Те живеят в нея. Те търсят това, което го няма във водата. Това, което имаш, в което живееш, не е това, което ти търсиш, то е едно условие за тебе. А пък онова, което трябва да добиеш, което търсиш, то е извън тебе. Ти можеш да живееш в Бога, но този Господ не е онзи, Когото ти търсиш. Ти трябва да намериш друг някой Господ, Който не е в тая среда. Ти търсиш нещо, но онова, Реалното, което търсиш, трябва да е извън средата, в която живееш. Ние хората живеем във въздуха, но нашето благо не е във въздуха. Но нашето благо, към което се стремим, то е етерът. Ние ще образуваме нови органи, един ден ще живеем по-добре. Както рибите станаха хора и живеят във въздуха, така и хората трябва да станат светии и да живеят в етера. По-малко престъпления ще има тогаз.

Казвам сега: Откъде произтичат престъпленията? Престъпленията произтичат от следния факт: Вие не сте мислили досега по това. Има един

прост закон: Едно престъпление става, когато Бог не е в нас. Всякога тогаз ще стане престъпление. Щом Бог е у нас, никакво престъпление не може да стане. Дойде някой и казва: „Съгреших“. Но не е бил Господ в тебе! Обидил си някого! Не е бил Господ в тебе! Щом е Господ у тебе, ти не можеш да обидиш никого. Тогаз в тебе има разположение. Обидиш някога, тогаз ще работиш Бог да влезе да живее в тебе. Ако Бог не живее в нас, ние не можеш да се избавим от противоречия. Ева не можа да се избави, понеже Бог не беше с нея. И Адама съгреши, понеже Бог не беше с него. Писанието казва, че когато съгрешили, те чули тогаз, че Господ дошъл отнякъде и Господ казал: „Адаме!“ Търсел ги Господ. Господ не е бил там, когато те съгрешили. Ти не можеш да бъдеш учен, ако Бог не е с тебе. Ти ще се заблудиш в знанието. В Любовта е същото. Всичко, каквото вършиш, ако Бог не е с тебе, ти ще се заблудиш. Тогаз как ще познаеш, че не си в заблуждение? Когато разбереш своя живот и почнеш по-малко да грешиш. Когато почнеш право да мислиш, право да чувстваш, когато имаш прави усети, прави влечения, прави чувствувания и прави стремежи. Изведнъж няма да дойде, а постепенно. Ще те вика Господ: „Адаме!“ Иване! Иванчо! Ще дойде вечерно време. Ти ще Му кажеш: „Господи!“ Няма да се извиняваш. Ще се изповядаш! Всяка вечер Господ ще те повика. Ти като видиш, ще излезеш. Няма да кажеш: „Гол съм!“ Няма да кажеш: „Нямах знание!“ Ще кажеш: „Направих голяма грешка. Много съжалявам. Искам да я изправя сега. Само с мен не постъпвай така, както с Адама постъпи. Ти си направил всичко добро, но аз не разбрах Твоя закон. Сега го разбирам добре. И тая жена, която ми даде е много добра, но аз не я разбрах.“ Като кажеш така, Господ няма да те изпъди от рая. Жената върши същите погрешки. Жената казва: „Защо ми даде Господ този мъж?“ А мъжът казва: „Защо ми даде Господ тая жена? Тези деца защо ми даде?“ Тогаз ще излезеш из рая навън. Нищо повече! И тогаз за твоето поправление ще минат 8000 години, докато дойде твоят Спасител да се роди на земята. Помни го това! Ти можеш да кажеш: „Ама можеш ли да ми го докажеш?“ Ти ще го опиташ. Няма какво да доказвам. Тия неща не се доказват. Те се опитват. Опитът ще докаже, че е верно. Сега вие казвате: „Христос едно време пострада! Горкият!“ Ти цял ден ходиш като християнин, този критикуваш, онзи критикуваш. Дойде Христос и похлопа, а ти казваш: „Не съм разположен. Елате друг път“. И Той похлопа и си замине. Приел си някое ново Учение. Пак Христос похлопа на сърцето ти. Ти казваш: „Сега съм много занят. Ела, когато се поуредят работите ми!“ – Кога ще се поуредят работите ти? Когато си турите патериците.

Сега казват: „Обърнах някого“. В Америка има християни, които вярват само в такова обръщане. Те казват: „Ние вярваме в едно обръщане, в което кесиите се обръщат и всичко, каквото човек има се обръща. Това, което не

се обръща, ние в него не вярваме.“ Когато християнин се обърне, но кесията му не се обърне, аз не вярвам в такъв християнин. И в усетите си, и във влеченията си, и в чувствуванията си, във всичко трябва да се обърнеш, всичко това трябва да се опразни. Ако обърнеш някой човек към Бога, той трябва да се изпразни. Щом го обърнеш, ще му извадиш от кесията парите, всичкото! Така се обръща! И ако той няма тая вяра в тебе, той не се е обърнал. Сега не вземайте буквално. Ще опиташ това. Ти ще станеш един праведник и Божественият Дух ще дойде, Бог ще дойде и той ще направи този опит с тебе! Какво има да се плашиш там, гдето е Бог! Страхът винаги произтича от дявола! Дявола в света е мъжки и женски. Той е лошото същество. В жените влиза мъжкият дявол. В мъжете влиза женският дявол. Не пущай женският дявол, нищо повече! Едно безразборно желание, което влиза в душата ти, това желание не ти е потребно. Този, женският дявол, като влезе в мъжа, всичките му работи ще тръгнат назад. И с доброто е същото. И в мъжа щом влезе женското добро, то всичките му работи ще тръгнат напред. А щом влезе мъжкото добро, то всичките ти работи ще тръгнат напред. И в човека ще се роди нормален вътрешен живот. А ти нямаш смущение в душата си. Ние като завършим гимнастичните упражнения, казваме тая молитва: „Да пребъде Божият Мир и да изгрее Божията Радост и Божието Веселие в нашите души!“ Че като дойде Божият Мир в моята душа, това е благото, което аз търся! Искам да разберете така. Понеже всички ме запитвате. Казвате: „Да ни се даде нещо!“ Ето, аз ви давам един метод. Някои от вас имате възгледи. Казвате: „Еди кой си така мисли!“ Когато дойдете до това разбиране, вие оставете хората да мислят, както си искат. Не се месете в Божиите работи, за които нищо не знаете. Не давайте ум на Господа! Казваш: „Господ да беше направил така света“. Че как да го направи?

Търсете Господа! Търсете сега да се подмладите! Вие сте сиромаси. Търсете да забогатеете. Намерете основата на богатството. Някой се оплаква, идва при мен и иска. Ще дам 100 лева, казва: „Малко са!“ На друг дам 200 лева. Казва пак: „Малко са!“ Научете се вечерта, като си лягате да казвате: „Добър е Господ!“ И като станеш сутринта да намериш 200 лева! На другата сутрин пак намериш 200 лева! Втория път кой ги е турил? На третата сутрин пак 200 лева. По 200 лева. Представете си, че дрехи нямате и станеш сутринта и дрехите окачени там! Хляб и всички работи дошли! Ти ще кажеш: „Възможно ли е това?“ Възможно е! Има хора, за които е възможно! Но при тия разбирания, които имате, научни и религиозни вярвания, никога няма да бъде! Вие ще се освободите. Тогаз може да стане по този начин! Има закон, който действува! Ако вие живеете добре и служите на Господа с всичкото си сърце, ще стане това! Ще имате пълната вяра! Без вяра не може да се угоди на Бога! В света Бог живее във всички хора. Той на някой богат човек ще му тури мисълта, и този, богатият човек

ще дойде, ще влезе в дома ти, и като погледне децата ти, ще схване и ще ви изпрати. Утре ще дойде друг богат човек и той ще влезе, и без да му кажете, той ще каже: „Заслужава този човек да му помогна!“ Че те са Божиите служители! Че Бог праща от невидимия свят своите духове. Той изобилно праща жито на земеделеца, после дето раждат кравите им. Богатствата дава, добрите условия и здравето! Всичко иде от Бога! Та се занимавайте с тая, новата идея. Вие чакате да се оправи светът. В света има нещо, което ще се оправи. Оправянето ще дойде един ден. За тия хора, които не искат да слушат, иде един Божествен ден. Всичко ще бъде тъмно! И месечината и слънцето, всичко ще потъмнее и ще има такъв мрак, че хората един други няма да могат да се виждат. Няма да знаят къде е изток, запад! Мрак ще бъде! И хляб няма да има. И вода няма да има. Ще има вода, но няма да могат да я пият. Хляб ще има, но няма да могат да го ядат. Въздух ще има, но няма да могат да го дишат. Когато някой човек умре, той се намира в такова положение. Лишат го от тялото и му дадат всички материални блага. Има всички материални блага, но не може да ги получава! Един американец пише писмо от онзи свят и казва: „Наредени маси с най-хубаво ядене. Ти отиваш към масата и тя върви, оттегля се. Имаш кон, искаш да се качиш, хванеш го, но не можеш да се качиш. Имаш слабост, някое желание за нещо. Отиваш към него и то бяга, оттегля се. Цял ден вървиш и не можеш да го пипнеш“. Това го наричат танталовщина. Това е нещастието. И това е, което мъчи хората сега. Ние се мъчим за неща, които желаем и не можем да постигнем. Сега можете да ми кажете така: „Да се научим да се молим!“ Аз ви уча на най-хубавото: „Научете се да любите Господа!“ Това е Любовта! Някой път аз ви давам пример. Аз имам котка, идват котки. Към животните нямам голямо разположение; но животните тъй както ги гледам и лъжат, и крадат и лицемерят. Още като дойде, виждам я. Като дойде котката, тя ме познава. Аз някой път ще взема хляб и туря на хляба нещо отгоре, и тя ще излезе вън, и ще ѝ го дам. Някой казва, че се занимавам с котки. Не, съвсем друга идея имам. Аз когато искам да укротя един човек, виждам го от кой тип е. Ако е от котешки тип, тогаз ще намеря една котка и ще окажа всичките си услуги към котката, и този човек ще е разположен към мене. Ще я понахраня хубаво. Някой човек дойде и той е от котешкия тип. И той ще бъде доволен. Ако аз се отнасям лошо в котката, този човек ще бъде неразположен. Ако вие се отнасяте добре с децата му, той ще бъде доволен. Тая котка е негово дете. Аз като се отнасям добре с котката, мед му пада на сърцето. Котката и той са едно и също нещо. Вие казвате: „От котешки тип ли е човек?“ Ами Яков, избраникът, Бог го нарече червей! Нищо не значи! Този червея като го видиш, да ти стане приятно! Да го туриш някъде. Някой път взема една муха, извадя я навън, направя ѝ една услуга. В малките работи ще приложиш! Че Бог като създаде света, Той напразно не го създаде! Той е мислил! Бог като създава едно животно на

земята, Той е мислил. То е проявление на нещо. Бог се е интересувал като е създавал растенията и другите работи. Изучавайте живота! В една котка има какво да учите! Тя като дойде, ще се поглади и ще почне да си прави тоалета. Ще оближе гърба си, после ще обърне отдолу да чисти, ще си оближе краката. Какво показва това? Като чисти краката си, тя казва: „Добър трябва да бъдеш!“ Чисти си предните крака. С това тя казва: „Справедлив трябва да бъдеш!“. После си чисти очите чрез краката си. Казва с това: „Добре трябва да гледаш“. Чисти си ухото и с това казва: „Добре трябва да слушаш“. И аз разбирам. Чете лекции. Всичко очиства. Аз разбирам. Тогаз ѝ намажа хляб. Тя е професор. Чела ми е лекция. Намажа ѝ хляб, тя си излиза и си замине. Когато дойде един приятел, който е от котешки тип и седне в къщата ви, вие вижте какво ще направи той. Ще вземете урок от него.

Та ви казвам: Сега, ако ме слушате по закона на Любовта, вие ще разберете работите. В Любовта всички неща имат смисъл. В Мъдростта, всички неща имат смисъл. И в Истината всички неща имат смисъл. ВЪН ОТ БОГА Е БЕЗСМИСЛИЕТО НА ЖИВОТА! Там е адът, там е нещастието. Там е неразборията. И трябва да се стремим да дойде Бог да живее в нас. И ако не е Бог в теб и да искаш да направиш добро, не знаеш как. Като дойде някой човек, изисква се голяма прозорливост, да разбереш от какво има нужда той. Той има едно потайно желание, има нещо, от което той се нуждае и ако го намериш, то е важното сега. Една твоя дума може да го огорчи. Един твой поглед може да го огорчи. Ако няма прозорливост, ти няма да знаеш как да постъпиш. Като дойде той, ти можеш да го погледнеш така мило, че още като влезе той, отвори му се сърцето. Не е лесно човек да бъде в пълната смисъл човек! Не е в свиването на очите, но важно е съзнанието в дадения случай. Като видя някой беден човек, аз пазя моето съзнание да има правилно отношение към него, а не да кажа: „Този човек откъде е?“ Казвам: „Този е един човек, когото Бог праща при мене“. На библейски език казано: Този бедния човек Бог го праща при мене, да ме опита, какво зная и как ще постъпя. И като го видя казвам: „Божи пратеник е той!“ Той не знае това, но аз го знам. И казвам: „Заповядайте, влезте, седнете!“ И почвам да се разговарям с него. А иде някой, когото дяволът е изпратил. И той иска да ме изпита. Той е богат, учен. Тогаз като го видя, аз си свия веждите, навъся се и казвам му: „Ще кажеш на вашия господар, че тук лъжи не минават. То беше едно време. Едно време вашият род много е страдал“.

Отче наш.

Това е Учението. Ще се навъсите, като видите дявола, ще си свиете веждите. А пък като видите Доброто ще се поусмихнете.

6 ч. 30 м.

Гимнастически упражнения.

Небето облачно. Време меко и приятно. Ръми слабо.

XVI година.
4 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 14 октомври 1936 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1936_10_16 Същественото за младите
лекция пред специалния клас

СЪЩЕСТВЕНОТО ЗА МЛАДИТЕ

Добрата молитва

Сега ще ви задам един въпрос: кое е същественото в живота на младите? Не бързайте да отговорите. Мислете, има много съществени работи. Кое е най-съществено в живота на младия? Може да ви запитат с другия въпрос: кое е същественото за организмите, които се развиват на Земята? Или всеки може да си зададе въпроса: кое е най-същественото в моя живот? Под същественото разбираме онова, към което трябва да се стреми човек и когато го постигне, да намери смисъла в Живота. Не само да се реализират нещата, да спечелиш пари – това още не е същественото. Ако спечелиш пари, а не можеш да се ползваш от тях, това не е същественото. Да допуснем, че си намерил скъпоценен камък някъде; това е едно богатство, но няма кой да го носи – нито ти можеш да го носиш, нито другите. Питам за какво ще употребиш този камък?

Сега, помнете: когато намерите същественото в Живота, няма да има никакво търкане. Щом има и най-малкото търкане, вие не сте се добрали до същественото в Живота, вие сте се добрали до някаква реалност. Щом намерите някаква реалност, ще намерите някакво противоречие. Сега, каква е разликата между реално и съществено? Реалност не разбира съществено, реалното не отговаря на същественото. Например можеш ли да вземеш думата „Амин“ и да я замениш с друга дума, да я преведеш на друг език – на английски, на български. Или думата „Алилуя“? Можеш да я преведеш, да туриш някоя друга дума, но тя не е същата. Никога от един език не можете да преведете точно думите – може да им дадете някаква цена, но тя няма да е същата. Всяка една дума се е явила при определено развитие на един народ. Думите на Земята си имат свой произход, те са се родили при известни условия.

Кога се е родила скръбта? Скръбта в Рая ли се е родила или извън него? В Рая се е родила, а отвън започнала да расте, да се възпитава. Тя се е явила накрая, когато изпъдиха хората от Рая. Първата скръб е, когато хората излязоха из Рая – когато ги изпъдиха, това е началото на скръбта. Значи скръбта по-рано не е съществувала в съзнанието. Думата „скръб“ се е родила после. Тогава как е на френски „скръб“? – Douleur. А на английски, на немски, на турски?

Филолозите развиват своите теории. За образуването на всяка една дума има специфично време. Кога се родила думата „Любов“? Ние знаем кога

се е родила думата за Любовта, ние знаем кога се е родила думата за Истината, ние знаем и кога се е родила думата за Мъдростта. Знаем кога са се родили в еврейския език, в славянския, в немския, в английския, на санскритски, на ватански. Имало е време, когато са се родили думите, работите не са случайни. Но от кого се създадоха тия думи? Имаше една реалност, от която се родиха всичките езици. Преди да се роди човешкият език е съществувал Ангелски език. Когато Ангелите говореха своя език, когато връзката между хората и Ангелите не беше скъсана, човеците имаха понятие за Ангелския език и го говореха. Но когато съгрешиха, стана падение и тия човеци дойдоха до уровена на животните. И сега ние имаме животински език. Този език, който имаме, е на животните. Животните едно време говореха тъй, както сегашните хора говорят. Когато човек стигна до техния уровен, започна да говори животински език, а ония животни, които слязоха долу, започнаха да реват и да мучат, както магарето например реве. И магарето говори на език, но той е реване. Петелът кукурига, и това е неговият говор. И животните говорят, но начинът, по който те говорят, всякога показва две неща: кога времето ще се развали и кога ще се оправи, кога ще има буря или вятър и кога ще престанат, кога ще има сняг и кога ще престане, кога ще има дъжд и кога няма да има, кога хората ще се бият и кога няма да се бият, кога хората ще се обичат и кога няма да се обичат. Петелът кукурига и ще забележите, че има една интонация в неговото кукуригане. Петльовият език е еднослогов като китайския – само с по една сричка са неговите думи. Двуслоговите думи са вече напредък в речта. Има трислогови, четирислогови, петслогови думи.

Та питам сега вие на кой език говорите? На животински език. И в говора на хората няма мекота, интонацията им не е мека. Това е животинско състояние. Вижте какъв е говорът на едно куче: когато те види, то ще излезе, ще си отвори устата, ще си покаже зъбите, ще изръмжи и ще те захапе. За кучешкия език трябва да имаш една сопа, защото то веднага ще се нахвърли отгоре ти. Например някой човек каже една дума, с която закачи друг, и последният се нахвърля. Каква е разликата между кучето и човека? Няма разлика, и двамата са приятели. Кучето на своя език казва: „Аз когато ям, ти ще мълчиш, ще седиш надалеч!“ и ако някой дойде, то се разправя с него по всички правила. Какво правят хората? Същото правят и казват: „Там ще седиш, няма да се приближаваш!“ Когато голямото куче се наяде и замине, ако нещо е останало на трапезата, ще дойдат малките кучета наоколо и ще облизват. Казвате, че това е морал. Никакъв морал не е, това е разбиране в човека. И човек разбира както животните. Има една малка разлика: кучето яде месото в природно състояние, а човек ще го сготви, ще му тури лук, масълце, културно ще го яде с паница и вилица. Но това е съвсем животинско състояние. Вие не сте си задавали въпроса

като човек ли ядете или като животно. Едва сега хората, когато седнат да ядат, се обръщат към Бога, искат да се избавят от животинското. Щом започне да яде, животното отваря очите си, хваща със зъбите си. Вижте сокола, който е хванал една птица, как я държи с краката си и още докато лети започва да къса от нея.

Та казвам: вие сега може да изучавате науката как да живеете. Кое е същественото в живота на младите? Вие имате едно наследство – баща ви оставил пари, но тия пари са добити по нечестен начин. Баща ви например беше касапин, който одра сто хиляди вола и от кожите им стана богат; и вие от техните сто хиляди кожи сте богат човек. Или вашият баща е забогатял, защото едно време изсече двадесет хиляди дървета, които живеят по хиляда години – оттам направи своето богатство. Вие казвате: „Да направим богатство“. Богатство има. Кое е честното богатство в света? Не постъпваме ли по същия начин, когато унищожим едно животно, което е работило хиляди години, за да развие своя организъм? Дойде един сокол и изяде птицата; с това той ѝ казва: „Ти за мен си развила своето тяло, аз трябва да живея“, а тя да страда.

Сега хората започват елементарно да развиват теорията за правото на богатия и правото на сиромаха. Но въпросът не се разрешава по този начин, както сега го разрешават. Кое е същественото качество на богатия и кое е същественото качество на бедния човек? Сиромашията не е голямо зло. Думата „сиромашия“ се е родила при други условия и друго означава. Права е тази дума: когато кажеш „сиромашия“, ти вече разбираш известни несгоди на живота; когато кажеш „богат“, разбираш вече известни удобства в живота. При сегашното разбиране, когато кажеш „сиромах“, разбираш, че къщата му е някаква малка колиба, с малки прозорци, че хлябът му не е така хубав, както трябва, че обущата му, дрехите му също не са хубави, че на училище не може да ходи, т. е. има всичките несгоди. Казвате „сиромашия“; кога се роди сиромашията? Когато хората престанаха да бъдат богати. А кога се роди богатството? Когато хората престанаха да бъдат сиромаси. Някои хора, когато престанаха да бъдат сиромаси, станаха богати; някои, когато престанаха да бъдат богати, станаха сиромаси. Богатството се реди при хубавите условия, а сиромашията – при лошите. Сиромахът се ражда сиромах, още когато го ражда майка му. Всичко това трябва да се проучва: сиромахът се ражда сиромах, богатият се ражда богат. Сега вие искате да ви се докаже това. Талантливият човек отпосле ли става талантлив или се ражда такъв? Гениалният се ражда гениален, глупавият се ражда глупав. Глупавият, колкото и да го възпитаваш, си остава глупав. Идиотът се ражда идиот, а не става идиот отпосле – той се е родил при неподходящи условия; идиотът трябваше да работи на определено място. Та казвам: човек не

може да стане гениален. Светиите се раждат, талантливите се раждат, гениите се раждат. За всичките добри качества, които хората имат, те трябва да се родят с тях, отпосле само да ги развиват – нищо друго не могат да придобият.

Следователно вие трябва да развивате тия неща, които са ваши. И тогава трябва да признаете тази истина. Казвате: „Така сме родени“. Хубаво, как си роден? Да кажем, някой не обича да говори истината или някой казва: „Аз съм роден месоядец“. Ако човек се е родил да яде месо, каквото и да го правиш, той ще яде месо; ако се е родил да употребява вегетарианството, той ще го употребява. Вълците се раждат в Природата и овцете се раждат в Природата. Питам каква е целта да направим вълците вегетарианци? Но интересно е, че месоядството не е първоначалното състояние на вълка, месото не е първата му храна. Когато вълкът гладува и не може да си намери храна, той знае на кои дървета корените са сладки, отива, разравя ги и яде. Тогава той яде растителна храна. Значи, месоядството е възникнало при лошите условия на живота.

Няма какво да се противопоставяме на хората, които са месоядци. Месоядството се е явило при едно състояние, през което са минали животните. Тигърът, лъвът, вълкът, всички месоядни животни минаха през една епоха и тогава те не бяха животни, както са сега. Но щом минаха през тия условия, те не можаха да издържат и станаха месоядни. Тревопасните животни минаха през много благоприятни условия и останаха вегетарианци. При животните сега имаме тези две условия, през които е минал човек. Затова част от хората са добри, а други са лоши. Тия, които са добри, минаха през добри условия и сега са добри; онези, които са лоши, минаха през лоши условия и станаха лоши. Сега имаме две категории хора.

Сега вие разбирате половината от човечеството. Казвате: „Как е възможно на едно дърво в Рая да има и добро, и зло?“ Хубаво, как ще си обясните, че едно дърво едновременно съдържа в себе си и доброто, и злото? Сега, аз виждам – тия дървета ги има. Всеки един човек е едно дърво. Виждам, че този човек при едни условия показва благородство, готов е да спаси живота на някого, жертва живота си, а при други условия изважда ножа си и намушква някого на двадесет места. Казвам: от едната страна на туй дърво излиза отрова, а от другата излиза сладчина. Поне вие това го чувствате всеки ден. Например при едни условия вие сте готови да говорите истината, но щом дойдат лошите условия, вече имате друга мярка, истината я няма. Щом дойдеш на тясно, тогава не говориш истината. Да кажем, водят те на съд някъде; как ще кажеш на съдиите какво си направил? Не смееш да кажеш – ще те осъдят. А щом не кажеш

истината тъй, както е било, няма да те осъдят.

Как трябва да постъпиш? За да осъдиш вълка, прати го на неговото място – там, дето е станал вълк, нищо повече. Интернирай го при ония условия, при които се е образувало вълчето. За да отсъдиш право, когато овцата направи една погрешка, прати я при ония условия, при които е станала овца. Въпросът моментално се разрешава: прати добрите хора при условията на добрите, а лошите хора прати при условията на лошите. Нека всички да работят, всички да живеят – нищо повече. Лош при лош трябва да живее, защото ако лошият живее при добрия, ще стане някакъв скандал. Когато лошият при лошия живее, ще има борба – силен със силен се бори и на двамата им е приятно. Пък щом слаб и силен се борят, тогава силният тъпче слабия. Не оставяйте силния да тъпче слабия. Слабият трябва да върви при слабия, силният да върви при силния, умният – при умния, глупавият – при глупавия – всеки да върви на своето място. А вие се разбърквате и искате да се развивате правилно.

Когато умният се бори с глупавия, той го тъпчи. Тогава от кого произтичат нещастията в света – от слабите или от силните хора? Нещастието е от силните. Щастието в света от кои произтича – от умните или от глупавите? От умните. Когато прави глупави работи, умният ги прави на свят. Умният ще направи една къща и така ще я направи, че някой път ще се срути и после трябва хората да ги изваждат от руините. Умният така ще направи един трен, че ще стане катастрофа и четиридесет-петдесет души ще загинат изведнъж. Нали по Коледа във Франция стана такава катастрофа и беше обявен национален траур. Умният така ще направи една мина, че хиляди хора ще си отидат под земята. Умният така ще направи едно оръдие, че снарядът, който тежи 500 килограма, където падне, всичко ще разруши.

Питам сега вие какво мислите? Вие влизате в един свят и искате да бъдете щастливи. Това е невъзможно. Защото ти минаваш, но има една граната, турена някъде, която има определено време, когато трябва да се взриви. Или е поставена една бомба; тя си има фитил и, докато изгори и бомбата експлодира, понякога минават няколко секунди, понякога – няколко минути. Когато минаваш, ти трябва да знаеш на всяка бомба времето, когато ще експлодира и трябва да минеш една минута по-рано или по-късно след експлозията. Понякога ще бързаш да минеш, понякога ще спреш да изчакаш взрива. Самият ти трябва да знаеш времето, защото, докато питаш другите да ти кажат, ще пострадаш. Войниците са ги поставили тия бомби. Някои са жени, някои са мъже, някои са моми, свещеници, съдии, адвокати – кой как мине, слага бомби навсякъде. Свещеникът, младата мома, младият момък, бащата, майката – все за

хубави и за лоши бомби говорят. Когато попитат онзи свещеник, който е изгубил знанието, „Да минем ли оттук?“, той казва „Минете“. Минават, но им отива кракът. Той е лош свещеник; трябва да каже: „Останете една минута, сега ще стане един взрив, а в следващата минута ще се отвори пътят“.

Сега вие, младите, седите и мислите, че Господ има всичките благоприятни условия. Благоприятни условия има само за онези, за които Разумни същества слизат да ги ръководят. Те ще им кажат: „Не бързайте да вървите, разсъждавайте малко!“ Например искаш да правиш нещо; нещо ти казва: „Това не прави, почакай!“ То те учи. Искаш да четеш по някой предмет; то ти казва: „Не е време“. Щом започнете така, животът ви ще се оправи. Ако нямаш едно вътрешно ръководство, как ще живееш в света? Чрез знание можеш да се избавиш от нещастията в света.

Та питам сега: същественото за младите кое е? Знание. Да имаш знанието, когато ще се взривяват бомбите, или да закъсняваш, или да избързваш. Това е същественото. Например вие сте пътник и някъде по пътя ще става голямо наводнение; трябва да го знаете това. Или се качвате по планината и се надига буря, която влече и събаря; вие трябва да знаете кога ще стане бурята и да минете или по-късно, или по-рано. Ако не знаете, ще бъдете завлечен от онзи тайфун, който сега минал през Филипините. Понеже сега светът е нареден. Някъде го наредиха.

Раят беше нареден от по-възвишени Същества. Всяко едно дърво в Рая беше създадено от определена категория Същества, които в процеса на своето развитие го създадоха. И всяко дърво означаваше една област на Живота. Други едни Същества, които изведоха от своя свят Дървото за познание на доброто и злото, го поставиха в Рая и туриха знак никой да не го бута. На всички дървета имаше указания. Когато дойдеше при някое дърво, Адам трябваше да чете какво ще стане с него. На Дървото за познанието на доброто и злото имаше надпис: „Не бутай!“ Но понеже Адам не знаеше езика, той не знаеше, че има указания. Ще попитата как така да не е знаел. Да кажем, вие говорите един език, но не разбирате известни съществителни, глаголи, местоимения, прилагателни, съюзи и т. н. Например един прост човек те пита какво нещо е съюзът. Отговаряте: „Той служи да сдружава хората“. Но човекът не разбира тия съюзи в речта. Какви са тия съюзи? Какво представляват съюзите в българския език? Колко съюза има в него? Аз не съм ги броил.

Сега, в живота вие седите и сте недоволни или двама се карате. Защо? Представете си, че двамата делите едно дърво с ябълки и се карате кой коя страна да обере, къде са по-едрите и къде са по-дребните ябълки. Не може

ли да постъпите по следния начин: ще оберете всички ябълки и тогава ще отделите най-едрите, след което ще ги разделите на половина – половината на единия и половината на другия. После ще разделите и по-дребните ябълки. Ако пък не се спогаждате, тогава ги претеглете – претеглете по-едрите и вижте еднакви ли са по тежест. Следователно има три начина, по-които може да разделите ябълките. Друг пример: имате две дървета, едното ражда сладки ябълки, другото – кисели. Тогава се скарвате за двете дървета, че единият взел сладките, а другият – киселите. Има начин да разделиш богатството: отделете сладките от киселите, разделете киселите и сладките по наполовина и въпросът ще се свърши, няма какво да се карате.

Вие постоянно ядете кисели ябълки. Казваш някому кисела дума – тя придава малко вкус. Киселото и горчивото може да ги ядеш, но ако са малко. Нали, ако някой го заболи стомах, не яде вече сладки работи, но взема малко горчиво. Горчивите неща са, които оправят работите. Например искаш да оправиш в себе си някой квартирант – влязъл вътре, обсебил червата, стомаха ти. Намериш ли се в трудно положение, ще повикаш полиция, ще ги арестуваш всичките и – в участъка. Щом препятстват на храносмилането, ще ги арестуваш. Прати ги в участъка, дето няма да дигат шум. Щом една мисъл те безпокои, арестувай я, тури я на място; щом едно чувство те безпокои, тури го на място. Че ти си цяла държава – вземи и смени министерския кабинет. Ако министрите, на които е дадена власт, не работят както трябва, направи криза и смени кабинета. Избери нови министри, дай им да разполагат с властта един, два, три, четири месеца, година. Ако не върви, пак направи смяна, тури други на власт. Вас сега ви е страх да направите една смяна. Сменете всичките ваши министри – на войната, на просветата, на вътрешните работи, министър председателя сменете, навсякъде турете ред и порядък. Това е самовъзпитание. Никога не разчитайте на кабинет, който вдига шум в теб и прави далавери. Че кой прави тия далавери? Министрите в теб. Не си виновен ти, те направиха тия сделки отвън заради теб, а сега вие всичко взимате отгоре си. В една държава не е виновен сам човек. Но той е виновен, че не сменя кабинета. Този кабинет няма вечни права да управлява, той е турен за малко време. Ако министрите са добри и честни, нека седят, няма никакво противоречие.

Казвам ви сега: сменете кабинетите си, нищо повече! В света сега иде един нов кабинет. Някой казва: „Да се обърнем към Бога“. Ти не може да се обърнеш към Бога, ако не смениш този кабинет. Но не е лесна работа да смъкнеш кабинета. Ако не знаеш как да го смъкнеш, ще имаш доста неприятности – ще има интриги, заговори, ще започнат да те заплашват, че ще те бият, че това ще стане, онова ще стане. Няма да се плашиш! Сега

кабинетът се сменя отвътре. Никъде няма кабинет, който да иска сам да слезе. Но в другите държави не дават кредит, няма пари отвън и те са принудени да си снемат кабинета, за да им се даде помощ отвън.

Казвам: промяна! Сега е така: ти ще смъкнеш своя кабинет, защото, ако не го смъкнеш, няма кредит отвън, няма кредит от Небето, от Слънцето, от звездите. Щом кабинетът в теб е лош, всички ония богати, гениални, талантливи мисли, всичко, което е един прилив отвън, ще престане и ти ще осиромашееш. Социално ще изучавате как трябва да разбирате Живота. Трябва да се учи! Сега бързо се сменят кабинетите. Нека се сменят, че да се оправи работата. Не само ти, но и целият народ трябва да вярва в кабинета. Тия министри, които управляват в теб, трябва да бъдат полезни за целия народ – да мислят малко за стомаха, да мислят за дробовете, за червата да мислят, за краката, за ноктите, за космите, да мислят за облеклото, за храната. Това е кабинет. И когато отворя война, пак да взема предвид доброто на народа. Не да отваря война не навреме. Често стават такива войни. Как да не стават, и между вас нали стават войни?

Сега вие мислите, че светът е умирен. Всички говорят за един свят, който го няма. Седиш и казваш: „Човек трябва да живее в един уреден кабинет“. Влез в една държава и ще разбереш какво е там, ще почувстваш какво е положението. Когато влезеш в Англия, ще почувстваш ред и порядък, ще почувстваш свобода. Иди в Германия, съвсем другояче ще се почувстваш. Иди в Русия, иди където искаш – навсякъде ще почувстваш какви са законите, ще почувстваш една атмосфера. Влез при човек, който държи къщата си чиста, добре замазана – чисто е навсякъде, приятно ти е. Влез другаде, дето къщата не е чиста; погледнеш – навсякъде е нечисто, чиновниците не си вършат работата. За мен лошият живот е човек, който не е уреден. Силите в него са като един народ, който не разбира как да живее – нито горните, нито долните разбират как трябва да живеят. Турците казват: „Тутан тутна“. Намерете някой турчин да ви каже какво значи това: „Кой когото хване“.

Понякога аз привеждам някои неща от турски, понеже турците мислят, че техният език е първообразен. Те имат само един корен, който произтича от първообразния език и на това основание държат, че езикът им е първообразен. Имат една дума, която съдържа този основен корен.

Сега, да оставим тия философски коментари. Всички неща в света са се родили при известни единични и колективни условия, през които човек е минал. Никога едно дете не може да бъде гениално или талантливо, или добро, или каквото и да е, ако баща му и майка му не съдържат в себе си

тия качества. От вълк овца не може да се роди, от крава кон не може да се роди. От кон кон се ражда. Конете са създадени при известни условия. Не мислете, че човек е създаден на един път. Няколко пъти се е пресъздавал. Поне в Библията са описани два начина. Първо се казва: „И създаде Бог човека по образ и подобие Свое: мъжки и женски пол ги създаде“. Това е едното създаване. След това имаме друго условие: „И създаде Господ Бог човека от пръст от земята: и вдъхна в ноздрите му дихание“. Този човек и първият човек се различават, това са две поколения. В тези, които са направени от пръст, има всичките противоречия. Който е създаден от пръст, понеже тя съдържа всички елементи на противоречия, той ще има противоречие. Казва се по-нататък: „И вдъхна в ноздрите му дихание на живот и стана човек жива душа“. След това този човек се поляризирал. Господ го приспал, та му извадил едно ребро и направил друго поколение, което съвсем не прилича на него. То е най-последното поколение. Двете поколения се различават: едното поколение е с брада и мустаци, другото е без мустаци и без брада. Първите са космати, а последното поколение, което направил Господ, са хора без косми.

Сега, вие не знаете защо с косми и без косми. Дърветата спущат своите корени дълбоко в почвата и ги използват като помпи. Растенията са тези, които държат водата и я изтеглят на повърхността. Затова там, дето има дървета, има повече влага, където горите се изсекат, всичките води потъват надолу. Следователно в първият човек, който е направен от пръст – в първия Адам, водата е на повърхността. Тогава условията били много добри, имало вода. После Бог направил втория човек по желание на Адам и тогава водата отишла по-надолу, условията станали по-лоши и положението на човека малко се влошило. При създаването на некосматото поколение – поколението на гладките хора дошло падението на човека, понеже поколението с косми започнало да си бръсне главите, за да мяза на по-културните. Хората на англосаксонската раса си стрижат брадите и мустаците, за да мязат на другата култура.

Сега аз изнасям известни факти. Някои говорят за появата на човека от по-малки животни, но това е далечна работа. Развиват теорията на Дарвин, че човек се е създал от малките животни чрез еволюция. Другояче трябва да се разглежда този въпрос – важно е при какви условия е създаден човек. Твърдението на Дарвин е стара теория, но при какви условия от малките животни се е развил човек? Човекът е създаден от малкото и голямото, но най-първо е създаден от голямото. Да се говори, че малките неща отпосле станали големи, е несъвместимо. От големите неща са станали малките неща. За това е спорът сега. Всякога трябва да знаете, че първото създаване на човека е станало от голямото, т. е. той е излязъл от голямото. А в сегашните разбирания имаме обратния процес – големите неща станали

от малките. Това е едно свойство: голямото може да се увеличава, може и да се смалява. И с появяване на малкото казваме, че е станало от голямото. В Абсолютната реалност малкото и голямото са едно и също нещо – голямото става малко и малкото става голямо. Тогава, ако цялата Вселена се смали, тя може да се побере в един лешник и целият лешник може да стане толкова голям, че да не му знаеш границите. Тия неща са извън пределите на нашето схващане и са съвсем непонятни. Те се отнасят до човешкото съзнание – съзнанието може да се занимава и с толкова дребни, и с толкова големи работи. Съзнанието може да се занимава с цялата Вселена, може да си я представи безпределна, а може също да си представи цялата Вселена в най-дребните частици. Но това е съзнание, а дали в действителност може всичко това да стане, то е въпрос. Защото закон е: когато човек бил малък, не можел да мисли. За да мислиш, трябва голям да станеш. Първоначално човек не е имал съзнание, не е могъл да мисли, а когато станал голям, тогава започнал да мисли.

Но ние се отклоняваме, да дойдем до мястото на съществените неща. Защо ни интересува каква е Вселената? Да приемем нещата тъй, както са – да приемем човека така, както е. Косматият човек е отзад, гладкият е отпред. Лицето на човека е гладко, ръцете са гладки. Питам: къде стават престъпленията в света – в гладкия човек отпред или в косматия човек отзад? Ръцете и отгоре, и отдолу са гладки, но гладкият човек е съединен с косматия. Значи, тези двамата – гладкият и косматият – са събрани. От сегашните хора никой не е изцяло гладък и никой не е изцяло космат както първоначално. Човек първоначално е създаден космат, а сега е наполовина, т. е. смесени са двете поколения, двете раси. Едната раса е крайно активна, прави каквото иска; другата раса е крайно съобразителна. Понеже има две раси в човека, затуй той проявява два възвишени характера, противоположни един на друг. Трябва да изучавате законите на едната и на другата раса и тогава да пристъпите към заключения.

Сега, за онези в християнството, които проповядват, че Бог ще влезе да живее в човека: когато човек се обърне към Бога, той ни най-малко няма да измени коренно своя характер – който е сприхав, остава сприхав; който е разположен, остава разположен. Само че, когато Бог влезе в него, той ще стане по-умен, ще се въздържа. Който обича да си похапва, пак ще си похапва, всеки ще запази качествата, които има. Духът ни най-малко няма да измени нещата, той само ги развива. Нещата остават тъй, както са първоначално, само че, като дойде Духът, той произвежда едно развитие.

Сега, какво трябва в живота на младите? Хората от Първата раса, която е създадена по образ и подобие Божие, не остаряват. „Направи Бог човека по образ и подобие“. Тия хора живеят в едно тяло. Другите, създадените

от пръст, са раздвоени, те остаряват. Туй, което остарява, е старо; туй, което се подмладява, не остарява. Значи, когато се ражда, човек се подмладява. А когато остарява, това са старите, които представляват Втората раса. Младият трябва да изучава законите. „И направи Бог човека по образ и подобие“. Младите трябва да мислят и да разбират Божиите закони. Вторите, създадените от пръст, трябва да проучват Земята, т. е. старият трябва да иде при своята раса – там, откъдето тя е станала.

Не съжалявайте, че трябва малко да се разделите. Все пак, мъжът трябва да даде отпуск на жена си, за да отиде при своите родители. Всъщност тогава вие умирате. Сегашният човек е двоен – така е според Свещените книги. Соломон казва: „Плътта ще остане тук, на Земята“ – това е едната раса. А другата раса, Духът, ще иде при Бога. При създаването на човека Духът е онова, което не умира, т. е. Първата раса. Дихание за живот е турено в Първата раса – и човек станал жива душа. „Направил го от пръст“ – това вече е низшето съзнание.

Та казвам: когато някой път се изпразните и не можете да мислите, нищо не разбирате, това представлява расата, която е направена от пръст. Трябва да чакате да дойде диханието. И, когато Господ вдъхне в носа ви, вие ще станете жива душа. Първата раса е била на устата, Втората раса била на ума, Третата раса – на ушите, Четвъртата – на очите. Ето, отбелязани са епохите на образуването им. При създаването на човека Животът влиза през устата, влиза през носа, влиза през ушите, влиза през очите. Казвам ви както е: Първата раса създаде устата, Втората раса създаде носа, Третата раса създаде ушите, а очите ги създаде Четвъртата раса. Когато понякога чувствате една празнота, това е онази раса, която е направена от пръст – Божественото не функционира в нея. Когато започнала да функционира Втората раса, тогава започнало да функционира Божественото, дошло онова Божествено разсъждение. Доброто не може да дойде, преди да е дошло диханието; когато дойде диханието, тогава ще дойде Доброто. Когато човек живее добре, това показва, че в него функционира Бог. Когато човек не мисли, Божественият живот не е вътре в него.

Има определено време, когато се е родило всяко число. Кога дойде числото 1, 2, 3? Числото 1 дойде с първия човек в света, 2 дойде с втория човек в света, 3 дойде, когато се явиха децата в света. Ако вие разбирате числата 1, 2 и 3, това е достатъчно, защото другите са образувани от тях и можете да образувате всички останали числа. 1 плюс 3 колко прави? 1 плюс 3 е 4. Щом имате вече числото 4, можете да образувате и 5, и 6. 2 плюс 1 прави 3. Идея трябва да имате. Тогава 1 трябва да го умножите на себе си. 1 по 1 колко прави? Ако умножите 1 по 1, имате пак 1. При умножение 1 не се увеличава. Интересно е числото 2. То има това свойство,

че и като се умножава, и като се събира, все дава един и същ резултат: 2 по 2 е 4 и 2 плюс 2 е пак 4. Другите числа нямат това свойство. Числото 1 при умножение дава по-малко, а при събиране се увеличава.

Казвам: всякога един човек в даден случай представлява едно число, една величина. Може да е количествена, може да е силова, може да е величина на човешкия ум, може да е величина на човешките чувства. Има силови полета, има и умствени полета. Казвам: всякога трябва да вадите заключения. За да подобриш своя живот в света, трябва да измениш едно поле. Така един човек може много да подобри живота си в умствено отношение. Например въздухът в града е нечист; човекът ще излезе горе в планината, ще измени условията. Горе, на чистия въздух веднага ще се подобри неговото състояние. Умният човек трябва да мисли, трябва да се повдигне. Трябва да знаете законите на повдигането. Ако седиш на един и същ уровен, никога не можеш да прогресираш в света. Ако дори половин сантиметър повдигнеш ума си, ти ще влезеш в друго поле. Представете си, че тук има голям порой, който тече; ако ти не можеш да се повдигнеш, той може да те отвлече, а ако се подигнеш с половин сантиметър, ти си свободен от влиянието му. Не се изисква повдигане с километри – два сантиметра щом се повдигнеш, ти си свободен от това течение. Дойде ли едно огнено течение, пак същият закон: когато един сантиметър се повдигнеш, ти си свободен. Някой казва: „Това не може да се постигне така“. Не, този огън има определено място, където действа, той не може да мине из тази област – това е разграничаване. Казват, че топлината излиза от Слънцето, нали така? Тогава, минавайки през пространството, защо не го стопля, ами горе е минус 160 градуса студ? Слънцето не изпраща топлина, но енергията, която то изпраща на Земята, тук се трансформира в топлина. Когато се ударят в земната повърхност, лъчите се разбиват и образуват топлина, която е потребна за развитието. И тогава вие схващате Божествената енергия, която иде от този център през безпределното пространство. Щом тя се блъсне във вас, се явяват тия противоречия, за да се развие онова, което вие искате. Има достатъчно енергия, която да ни съответства.

Вие говорите за Любовта. Ако изучавате Любовта, там ще ви бъде силата. Ако разбирате закона, по който Любовта действа, ще бъдете свободни. Вие имате за Любовта едно особено чувстване, а пък трябва да разбирате какво нещо е чувстването. Любовта е условие за чувстването.

Четири неща има: първо, вие имате усет – това е най-малкото нещо, при което вашето съзнание започва да функционира. След това имате влечение – то е по-високо от импулса. След това имате чувство – то показва реалността. След това имате стремеж – това се отнася до съзнанието.

Трябва да съедините усета, влечението, чувството и стремежа в едно и вече имате едно понятие какво нещо е Реалността. Реалността трябва да я чувствате. Ти не познаваш един човек, докато не чувствуваш, но щом чувстваш, ще влезеш в положението му как страда, а не как мисли. Например в определен случай вие може да мислите какво ще бъде с вас след десет години и казвате: „Това ще бъде, онова ще бъде“. В този случай вие не знаете Реалността. Идва друг човек и казва: „Аз чувствам, че след десет години ще бъда богат човек“. Много добре – онова, което този човек чувства, се сбъдва, а онова, което другият мисли, не се сбъдва. Нещата зависят от чувстването, не от мисълта. Мисълта е само, за да поправиш някаква погрешка. Когато се занимавате с вашия ум, вие поправяте погрешките, а когато се занимавате с вашето сърце, ще се запознаете със самата Реалност на нещата. Това, което дълбоко чувстваш в душата си, то е вярно. Когато дойде тогава умът, той ще бъде в права посока и ще мисли вярно. Ако чувстваш криво, и умът ти мисли криво. Когато мразиш един човек, умът е взел сърцето ти, умът ти мисли. Когато мразиш един човек, умът и сърцето ти знаят каква пакост са направили на човека – умът се солидаризира с твоите чувства. Когато обичаш някого, ти чувстваш към него и тогава умът действа – и той се солидаризира. Тогава той мисли хубави работи, т. е. умът прави туй, което ти чувстваш. Вие не можете да се изправите, ако не чувствате. Добре е, когато чувстваш и умът ти върви по същия път. Ако имаш хубави чувства, и умът мисли хубаво. Това са психологически данни, това са закони в окултната наука.

Най-първо ще обръщате внимание на вашите сърца. Казвате: „Аз мисля тъй“. Ти можеш да мислиш, но ще останеш една гола мисъл. Трябва да имаш едно добро сърце, за да може и умът ти добре да мисли. Ще мислиш добре, за да бъдеш богат – всичко да имаш, да имаш всичките благословения. Нямаш ли добро сърце, какъвто ум и да имаш, той не може да ти помогне. При сегашните условия вие най-първо чувствайте в себе си. За себе си не трябва да имате такива понятия, че не се познавате, че добро не мислите, не чувствате. Научите се да чувствате добре – да чувстваш така, че да ти е приятно. Има една вътрешна приятност. Ако не чувстваш добре, ще дойдат меланхолията, песимизмът. Тогава вече нямаш ясна представа, ясно чувство нямаш в себе си. Някой казва, че е егоист, не обича. Не можете да обичате, докато не чувствате. Хората са егоисти с ума си – имат много лоши представи. Например ти казваш: „Това мога да направя“. Отиваш въоръжен на бойното поле и някой друг идва въоръжен. Ти му теглиш един куршум и той ти тегли един куршум – и двамата се връщате инвалиди. Питам сега къде е геройството? Бият се двамата, но единият умира и другият умира. Срамота е да мислите, че това е геройство! Героят е всякога герой, героят не умира. Само ако не умира, това е геройство. Героят може да се лекува сам.

Сега, нека у вас да остане следната мисъл: каквото и да преживявате, вие минавате живота на миналите поколения, на миналите раси и трябва да бъдете внимателни в това минаване. Например гледате на кино едно представление; мислите ли, че то е безопасно? Мислите ли, че ако опитвате всичко с вашия език, е безопасно? Не! Сега, понякога вие не разбирате онзи велик закон, който регулира Живота. Вие давате право на ума си и казвате: „Аз мога да мисля всичко, което искам“. Оставете това. Вие можете да мислите всичко, но ще си създадете най-голямото нещастие. Затова лекарите само пипват с ръка пулса и не искат повече да докосват болния с ръка, предписват лекарство и искат да се освободят. Ако ходиш при болния и го буташ, ти ще почувстваш нещо от него. Студентите по медицина, когато изучават признаците на болестите, започват да мислят, че са болни от какво ли не. Болезнените състояния са много заразителни. Например чуеш, че е станало някакво убийство и се заразяваш. Хвърлете всичко това настрана! Когато се съмнявате, и това е по рефлексия.

Разказваше ми един приятел, който живееше в Свищов, че много искал да има пари и се молел за това. Една вечер сънува, че намерил една кесия пари. Казва: „Сбогом сиромашия!“ По едно време гледа – една крава започнала да се върти около него. Той я ритнал, тя се обърнала с четирите си крака нагоре и нещо като вода потекло по него. Събужда се и вижда, че е ритнал масата и тя се е обърнала с краката нагоре, че е хванал чаршафа, а мисли, че е кесията. Никаква кесия, никакво богатство. Държи той чаршафа и щом ритнал тази „крава“, масата се обърнала и каната с вода, която била отгоре, се разляла... Това е илюзия.

Казвам: илюзорният живот е пособията, с които си служите и си помагате. Понякога вие предавате на нещата някое друго значение. Ти можеш да мислиш, че чаршафът ти е кесия, пълна със звонкови и че масата ти е крава, но масата е маса, чаршафът е чаршаф. Никога не туряй надежди в нещо, което няма тази същина. В Реалността може да влезе едно заблуждение, но в Същината никога не може да влезе нито заблуждение, нито илюзия. В Същината ще имаш нещата тъй, както са. Реалността е малко изменение на две противоречия.

Сега, какво разбрахте, кое остана съществено у вас? Младият трябва да се учи да спазва Божествените закони. Младият трябва да познава Божествените закони и да функционира, да работи с тях. Божественото трябва да му бъде цел и стремеж във всички области, през целия живот, каквото и да започне той. Защото с това той може да запази своята младост, да развие своите дарби и да придобие своето щастие, което

търси.

Аз сега не искам да ви намеря остарели. Ако не спазите това, един ден вие ще остареете. Тогава ще ви кажа: „Друго трябва да учите“. Учете сега. Новото е да спазвате Божественото.

Само Божията Любов носи пълния живот!

4-та лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас
16 октомври 1936 г., петък, 5 ч. с., София, Изгрев

Книги:
* Същественото за младите
Разумните същества (Младежки окултен клас. XVI година (1936–1937). София, 2002)
17 беседи от 25 септември 1936 г. до 26 март 1937 г.
Начало: 05:00

1936_10_18 И видях ново небе и нова земя
неделна беседа

И ВИДЯХ НОВО НЕБЕ И НОВА ЗЕМЯ

„И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преидоха; и море нямаше вече.“
„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще взема само един стих от 21-а глава от Откровението, 1-ви стих: „И видях ново небе и нова земя.“
„Духът Божи“

Евангелистът казва, че е видял ново небе и нова земя, защото първото небе и първата земя преидоха.

Всички страдания в живота на хората произтичат все от стари работи. Но и старото е потребно. Аз не употребявам думата „стар“ в тесен смисъл, защото ако я взема в широк смисъл, тази дума има съвсем друго значение. Под думата „стар“ аз разбирам неща, които стават вехти, които се изтощават, които изнемощяват. Така се разбира тази дума в обикновения ѝ смисъл. В това отношение тази дума има двояко значение.

[При] сегашните условия, при които хората живеят, те са се разделили в своите възгледи. Всички хора са родени от един човек, от един човек са излезли, но ако ги питате, те не знаят това, те са се разделили на разни народи. Ако срещнете един англичанин, той ще гледа на нещата съвършено различно от един българин. Ако отидете в Америка или в Англия, там ще чуете всеки да казва: „Аз съм англичанин“, „Аз съм американец.“ Те се считат много по-културни от българите. Ако отидете в Индия и срещнете един индуски брамин, и той ще погледне към другите хора малко отвисоко. Всеки народ, всяка държава, която се счита носител на известна култура, все поглеждат отгоре на другите народи и държави. Това е повърхностно гледане на нещата. Това същото става и с растенията и с животните. Минавате покрай едно дърво, погледнете го отвисоко и казвате: „Дърво е това.“ Вие даже и не помисляте, че имате голяма нужда от дърветата. Ако растенията не съществуваха, не зная как хората биха живели на Земята. Хората считат, че житото е невежо, няма тези знания, каквито имат хората, но при това те придобиват всичките сили от житото. Те считат, че овцата е много глупава, а при това се нуждаят от нейната вълна, от нейното месо и мляко. Лекарите, учените хора при това ни препоръчват да се храним с някои растения специално, като доставчици на хранителни материали.

Та казвам: Хората сега се намират на големи противоречия. Те не са намерили един път, по който да вървят. Що се отнася до хигиената, истинската хигиена едва сега започва. Науката едва сега е започнала да синтезира нещата, да ги сглобява, да ги приспособява. Науката трябва да остане като ръководство на човека. Тя не е измислица на човешкия ум. Всички изобретения на великите хора показват, че всички велики хора работят за благото на човечеството. Това е във всички области. Ако има нещо погрешно, то се отнася до разбиранията на техните ученици. Сегашните разбирания на учениците на учения свят, на великите хора, могат да се уподобят на разбиранията на учениците на един виден жрец, за когото се говори в един митически разказ от времето на християнската епоха. Един светия, един жрец имал двама ученици, много способни. Той ги изпратил да проповядват някъде вън в света. По пътя си те срещнали един езически жрец. Спрели го и му казали: „Сине дяволски, къде отиваш?" Жрецът бил снажен човек, понеже живял по морални правила, та могъл да ги събори на земята и да ги наложи добре. Той им казал: „Така се разправя един дяволски син." След малко техният учител срещнал същия жрец и му казал: „Добър ден, братко, къде отиваш? Много ми е приятно, че те срещам." – „Как така да ти е приятно? Преди малко аз наложих твои двама ученици." – „Много добре си направил, дал си им добър урок."

Та казвам: Ние трябва да излезем от рамките на онези ограничени схващания, които не допринасят нищо за хигиената. В едно криво разбиране няма никаква хигиена. Дали това схващане е религиозно, научно или обществено, безразлично е. Щом то е криво схващане, нищо не допринася за хигиената. В каквото отношение и да е, ограниченото схващане всякога спъва човека.

Ние имаме ред спънки, но и микроорганизмите са спънати. Защо? Защото, когато дойдоха на Земята, те мислиха, че по-учени същества от тях няма. Обаче това нещо съвременната наука не го признава. Има си причини за това. Наистина, че тези микроорганизми бяха много учени, но те се разделиха на две категории. Едните от тях почнаха да прогресират и образуваха по-сложните форми. От тях се образуваха растенията, а после и животните. Другата категория, по-консервативните, си останаха в същата форма, в сегашните типове, каквито днес ги виждаме. И тогава ние четем в Библията, дето се казва, че Бог рече да направи това и то стана. Рече Бог да направи много неща, много същества в света, но Той не създаде микроорганизмите. Някои от разумните същества създадоха формите на микроорганизмите. Съвременната наука приема тяхното съществуване, а кой ги е създал, защо ги е създал, това не е тяхна работа. Те са прави. Ако

почнат да работят в тази посока, те ще се отклонят от своето истинско предназначение и направление.

Ти казваш, че някой човек е много добър, но преди да кажеш, че е добър, ти трябва да видиш как е устроен той, как е устроено тялото му. Като видиш един човек, ти трябва да разгледаш дали стомахът му е здрав, какво е положението на черния му дроб, на белия му дроб, на мускулите, на жлезите в него и т.н. След това ще видиш дали мозъкът му функционира правилно. После ще видите дали предната част на мозъка, в която се помещават умствените способности, функционира правилно или не. После ще видите добре ли са развити или не в този човек домашните и обществените чувства.

Човек, у когото домашните чувства не са добре развити, той е като циганите чергари. Днес ще го видите на едно място, утре – на друго място. Те нямат в себе си това чувство да седят на едно място. Има хора пък, които постоянно се губят. Даже и 20 пъти да е минал през една местност, той пак ще се изгуби. Има хора, които, достатъчно е един път само да минат през една местност, и като ги пуснеш сами, ще могат да се ориентират, да намерят същото място. Ако разгледате главите на тези хора, които се губят, ще видите, че в главата им липсва нещо, има някой център, който не е добре развит. А на главата на тези, които лесно се ориентират, този център е добре развит. Те лесно намират пътя си.

Ако разгледате главата на един гениален и на един обикновен човек, които се занимават с музика, ще видите, че главата на гениалния е добре развита в музикално отношение, когато главата на обикновения не е така добре развита. Те се различават и по челата си, и по главите си. Главата на гениалния човек е съвсем другояче създадена, той има други центрове в себе си развити, каквито обикновеният човек ги няма.

Следователно новото е у човека, който твори, който създава. Животните нямат такива чела, заради което те нищо не могат да създадат. Те имат някои унаследени неща, които са взели отнякъде, но са останали с него само, със старото си. Такива хора има много и те се водят по инстинкт, като животните. Много животни се водят според своя инстинкт. За пример паякът знае кога ще вали дъжд и взима мерки да заякчи своята паяжина. И пчелата може да познае същото нещо. Затова пчелите взимат мерки, когато усетят, че ще вали дъжд.

У хората, понеже умът се е развил, до известна степен те се ръководят от своя инстинкт, а не напълно, както у животните. Инстинктът е едно вътрешно самочувствие, което подтиква човека да върши това или онова.

Силен е инстинктът у животните. На едно животно ти не можеш да дадеш два пъти една лоша, развалена храна. Щом веднъж яде от тази храна и пострада от нея, втори път то по никой начин няма да приеме същата храна. Обаче това с човека не е така. Ти лесно можеш да излъжеш човека с лоша храна, която веднъж е ял, достатъчно е да измениш формата на храната, и той може да се излъже да я приеме пак. Не само с храната, но с всички работи може да се излъже. Лъжат се хората. Те мислят, че втори път може би нещата да са се изменили.

Сега евангелистът казва, че видял „ново небе и нова земя“. Ако и аз ви кажа, че всичко, каквото имате, може да се измени, вие ще кажете: „Ами къде ще отиде нашият сегашен живот? Какво ще стане с нас, с нашите стари разбирания?“ – Ами, сегашното ви разбиране е основа на бъдещото ви разбиране. Ако вие нямате сегашни разбирания, и за бъдеще няма да имате. В детето се крие малка сила, която в големия може да се развие. Тогава именно вие ще бъдете това, което сте сега, и плюс нещо. Този плюс именно представя новото. Но новото, което ще дойде у вас, трябва да видоизмени естеството ви. Евангелистът е видял голямата промяна, която става сега в света. И умственият, и духовният, и общественият, и органическият – целият свят се е видоизменил. И този свят постоянно се изменя. И казва се, че в този, новия свят, в новото небе и в новата земя нямало море. Щом нямало морета, и реки нямало там. Е, какво имало тогава? Реките и моретата са символ на нещо. Морето е образ на страдания. В него стават всички катастрофи. Като казва, че там нямало морета, това значи, че там нямало страдания.

Казвам: Иде време, когато всичко ще се измени. Ако остане на нас да видоизменяме нещата, нищо няма да излезе. Светът е така устроен, че всички промени ще стават постепенно, според законите, които го управляват. Науката допуща, че всичко в света еволюира – и растения, и животни, и хора, но те не обясняват как става тази еволюция. Те казват, че до човека светът се е развивал, но какво ще стане след човека, и те не знаят.

Човек едва е почнал да се развива. По разбиране човек е едно малко дете и за в бъдеще неговият ум, неговото сърце, неговата воля, неговата душа и неговият дух ще се изменят. Защото съществените неща у човека, това са неговата душа и неговият дух. Най-реалното нещо, което се знае, което е създало всичкото знание, това е човешката душа. Тази душа, която някои отричат, други твърдят, че душата е някакъв сбор. Не, душата съдържа всички сборове, които съществуват в света, но тя самата е независима от всякакви сборове. Тя е сбор, но същевременно тя е единственият вечен принцип, който свързва човека с Бога. Това, което свързва човека с Бога, това е душата. Щом отричаш душата си, ти отричаш връзката си с Бога.

Щом признаваш душата си, ти по принцип вече възприемаш, че имаш връзка, и тази връзка трябва да я развиваш и подобряваш.

Христос казва на едно място: „Ако ви казвам земните работи и не вярвате, как ще повярвате, ако ви кажа по-отвлечени работи“, т.е. небесните? За небесните работи се изисква едно съвсем друго разбиране. Право е това. Как ще мислиш ти за небето, за ангелите, когато имаш жена, деца, които те спъват? Ти имаш къща, деца, жена, а отвън има студ 25 градуса и ти мислиш за въглища, за отопление. Какво ще мислиш за живота на ангелите? Ти казваш: „Тук зъзна.“ Не е да умреш и да се свърши всичко.

Да, с умиране, със смърт въпросите не се разрешават. Смъртта разрешава съвсем други неща. За да се разрешат трудните въпроси, не е нужно да умрете. Само животът разрешава трудните въпроси. И трябва да се признае, че в „новото небе“ се подразбира новият живот, който иде органически в света и който трябва да възприемем. Първо ще се приеме като присаждане, а после – и по същество.

Сега вие знаете, че тези, които присаждат, правят чудеса. Чудеса стават с растенията. И човек може да се присади, но и присаждането е опасно. И в присаждането има опасност. Каква е тази опасност? – Че и присадката може да падне. И тогава човек ще се прояви такъв, какъвто си е. Турете и най-добрия, най-възпитания, най-образования човек при лоши условия, и той може да се измени. В някои случаи някои хора се изменят, а други остават такива, каквито са си. Някои американци са правили опит да култивират някои индуси, които са живели в Америка. Те са им давали възможност да следват висша наука, но един ден, когато се връщат в своя си народ, те се проявяват пак такива, каквито са били в първото си положение, като забравят всичко, което са получили. Виждате един човек, който поддържа, че има Господ, има Провидение, но щом го поставят при лоши условия, той забравя своето верую, докато най-после съвършено се усъмнява в своя си народ, във веруюто, което е поддържал. Такова нещо представят за някои хора нещастията, които ги сполетяват. Не е въпрос само да кажете, че има Бог в света, че съществува Промисъл в света, но трябва да се докаже, че наистина има Промисъл в света, че Бог промишлява за всички. Тези хора трябва да постъпват като английския проповедник Спържен, който проповядвал в една от големите баптистки църкви в Лондон. На едно от събранията се свикали всички богати членове на тази църква да се помолят на Господа да им помогне по някакъв начин да основат един фонд за някакви благотворителни цели. Като ги изслушал, най-после проповедникът Спържен казал: „Слушайте, братя, нека да не изкушаваме Господа. Ние всички сме богати. Не можем ли сами да свършим тази работа? Ето, аз давам 1000 английски стерлинги.“ Друг се

обадил: „Аз давам 2000 английски стерлинги.“ Трети казал: „Аз давам 3000 английски стерлинги.“ И така се събрала нужната сума.

Така трябва да се постъпва. А тъй, вие вярвате в Господа, а не искате да платите нищо. Ти мислиш, че си далеч от Господа. Щом проповядвате за Господа, вие трябва да бъдете носители на Божественото. Ако всички хора така вярваха в Бога, тогава, когато един беден изпадне, другите могат да му помогнат, без да изкушават Господа. Всички говорят, че има Господ в света, а когато дойде да докажат това, те се скриват.

Сега ще ви приведа друг един пример. Един благочестив американски проповедник имал обичай след всяка своя неделна беседа да взима по едно бедно дете от улицата и заедно с него да седне пред трапезата и да се нахрани. Така правил той в продължение на десет години. При това, той имал обичай, като дойде бедното дете в дома му, заедно с него да коленичи и да четат на глас „Отче наш“. След молитвата започвали да ядат. Един ден той намерил едно бедно дете и го завел у дома си да го нахрани. Преди да започнат да ядат, проповедникът му казал: „Хайде сега, да коленичим и заедно да четем „Отче наш“. Проповедникът започнал да чете и детето повтаряло след него. „Отче наш.“ Детето повторило: „Отче наш.“ – „Който си на небето.“ Детето мълчи, нищо не казва. Проповедникът му казал: „Чети по-нататък: „Който си на небето. Да се свети името Твое.“ Чети!“ Детето не иска да чете. – „Слушай, ако не прочетеш „Отче наш“ с мене заедно, няма да ти дам да ядеш.“ Детето тогава се обърнало към проповедника с думите: „Бог наш Баща ли е?“ – „Разбира се, че е наш Баща.“ – „Значи ти си мой брат и си ме оставил досега аз да се скитам.“ Детето вече мисли. „Твоят брат се връща.“ Тогава проповедникът разбрал, че не е само да се даде един обяд на детето. И друго нещо се иска. Лесно е да се нахрани един човек и да го изпратиш да си върви.

И Христос дава един пример. Когато блудният син се връща у дома си, бащата заповядал на слугите си да заколят за него най-угоеното теле, да се съберат всички заедно и да ядат и да пият, че син му се е върнал. Сам бащата прегърнал, целунал сина си и пръстен му турил на ръката. Всички трябвало да се веселят, че блудният му син се върнал. Бащата казал на слугите си: „Този беше моят мъртъв син, но сега се върна.“ По-големият брат се ядоса на баща си, защо трябва да покаже любовта си към блудния син по този начин, след като той изяде и изпи всичко, каквото баща му беше дал.

Всички хора, които са на Земята, трябва да покажат любовта си именно към своя блуден син. Те още не са показали своята любов. Малко хора на Земята са показали своята любов. С това аз не искам да хвърлям упрек на

никого, но всеки е опитал това. Опитът от тази любов, която хората са показали на Земята, е налице. Колцина са онези, които са показали Божествената любов, че сами те да са доволни от себе си? Като се говори за Божествената любов, вие казвате: „Де ще му отиде краят? На мене ли остана да оправям света? Нека Бог оправя света." Но има един велик закон на коопериране между хората. Когато ти решиш да направиш едно добро, с тебе заедно се кооперира и цялото човечество, които мислят като тебе. С тебе заедно се кооперират всички разумни хора, които мислят като тебе. Не мисли, че си сам. Някой път ние се обезсърчаваме. Не само обикновените хора се обезсърчават, но и просветените се обезсърчават.

Един израилски пророк се намерил в стълкновение с еврейските духовници и като се почувствувал сам, той се уплашил много. Той се обърнал към Господа с думите: „Господи, аз останах сам." Господ му отговорил: „Не бой се, в Израил има още 7000 като тебе, които мислят по същия начин, както и ти мислиш."

Сега ми разправяше един приятел, че в Англия се образувало едно малко дружество от двама члена: мъж и жена. Те предприемат едно ново начинание, за което издават ред брошурки. С тях те правят позив към всички хора в света, от каквото верую и да са, да започнат обща работа. Те казват: „Ние сами нищо не можем да направим. Всеки не може да бъде като Христа. Ако речем да Го чакаме да дойде втори път на Земята, дълго време ще мине. Затова нека всички се съединим, да направим един Христос. Нека всички братя от целия свят, от Франция, от Германия, от Англия, от Америка, от Турция, от България, се съединим и направим един общ Христос." Тези двама души, мъж и жена, са тръгнали из цяла Европа да пропагандират идеята си. Права е тяхната идея.

Сега един френски писател, който се занимава с изучаване на шестото чувство в човека, е писал един много хубав трактат по този въпрос. „Сега мнозина могат да ме обвиняват защо не проповядвам за онзи свят. В това отношение аз съм профан. Аз искам да установя има ли в човека шесто чувство, за което се говори, и като го установя, тогава ще говоря за другия свят." Така казва този писател. Той е правил ред опити в това отношение. Той е критикувал всички хора, критикувал е и себе си, докато най-после е признал, че в човека има шесто чувство.

Някои считат шестото чувство като интуиция, като прозиране в далечното бъдеще. Ако имаш шесто чувство, ти ще можеш да видиш какво става в съседната къща, ще можеш да проникнеш в миналото, в бъдещето на човека. С шестото чувство можеш да отидеш навсякъде. Тръгваш на път, и с шестото си чувство ще видиш има ли разбойници по този път, или няма.

Започваш една търговска сделка. С шестото си чувство пак ще можеш да провериш ще ти върви ли работата добре или няма да ти върви. Ако имаш шестото чувство, ще ти върви търговията. Ако нямаш шестото чувство, няма да ти върви в търговията. Шестото чувство ще ти покаже да се свържеш ли с някои братя или не. То ще ти покаже дали са разбрани тия хора или не. То е една крачка напред. С шестото чувство човек може да има големи практически придобивки в живота си.

Като нямате шестото чувство, често вие влизате в известно стълкновение помежду си. Това, което се бъльника в човека, показва, че като не може да вижда нещата, човек често се блъска ту в един, ту в друг предмет. Какво е положението на слепите? Има слепци, които с пръчка пипат, за да се ориентират. Други пък пипат с ръцете. Като се ударят в някой предмет, те веднага се оттеглят. Тази е причината, поради която и вие постоянно се блъскате ту в един, ту в друг предмет. Речеш да направиш нещо – блъснеш се. Постоянно страдания ни сполетяват едно след друго, и то поради тази голяма слепота. Ослепял е човек. Дали сляп се е родил или отпосле е станал сляп, то е друг въпрос. Има слепородени, но има и отпосле слепи станали. И когато запитаха Христа за слепородения, на когото Христос отвори очите, дали той е съгрешил сам, или родителите му са съгрешили, Христос им отговори: „Не е съгрешил той, но се роди сляп, за да се види славата Божия." Значи Христос имаше възможност да отваря очи и на слепи, за да се прояви славата Божия.

Та казвам: Всяко усилие, което правите, ще даде добри резултати. Не мислете, че за развиване на шестото чувство не трябва да се правят никакви усилия. Във войната през 1914 година шестото чувство се разви, вследствие на което те станаха ясновидци. Тази война допринесе това, че хората станаха крайно чувствителни от голямо напрежение. И сега казват, че всички хора са станали много нервни. Тази [нервност] се дължи на новата енергия, която е влязла в човека и иска да го изкара от старото му положение. Като влезе в новото положение, човек започва да се безпокои. И наистина, всякога, когато влизате в една нова къща, вие започвате да се безпокоите. Това се дължи на обстоятелството, че вие излизате от установения ред на нещата. Защо детето, когато излиза от утробата на майка си, плаче? Защото излиза от старите условия. И майката трябва да го утешава, да му казва да не се безпокои, защото тя ще се грижи за него и т.н. То се поутеши малко и после пак започва да плаче. Това се дължи на онзи вътрешен страх, който заставя детето да плаче. Това е едно вътрешно психологическо състояние, което се изразява чрез плача. Има деца, които не плачат, като погледне към майка си, то се засмее и не плаче. А някое се ококори, писне и след това трябва да дойде майка му да магнетизира отгоре, да не плаче повече.

Някои от вас сте пискливите деца, които по десет пъти на ден плачете, след което трябва да ви успокояват. Прави сте, не е лесна работа да се справяте с новите условия на живота. Как ще се справиш, ако се намериш между лъвовете като Данаила? Ти трябва да имаш вярата на Данаила. – „Ама ако я нямам?“ Ако я нямаш, кюркът ти ще отиде.

Сега се създава ново небе и нова земя. Това мислят всички учени хора. Казвам: Всички хора в света работят и казват, че искат да чуят нещо ново, нещо повече. Ние не можем да ви кажем повече. Ако искате нещо повече, вие сами трябва да търсите. Допуснете, че някой пита какво има на Витоша. Вие живеете в София, а не знаете нищо за Витоша. Затова ви казвам: Ето я Витоша, аз няма какво да ви разправям. Нямам време да ви разправям. Качете се на Витоша и сами ще я разгледате. Хубава ли е Витоша или лоша, вие сами ще я разгледате. Качете се горе и всичко ще видите.

Та казвам: Всеки от вас трябва да бъде един екскурзиант, да бъде готов да тръгне за новия свят. Представете си, че вие искате да разберете нещо от новата философия. За тази цел вие трябва да четете книги от видни философи. Или пък искате да научите нещо от естествените науки. За тази цел вие трябва да четете книги на видни учени-естественици. Ако искате да научите нещо по музика, вие трябва да четете книги по музика и да слушате видни певци и певици или видни музиканти да пеят, да ви разкажат нещо по теорията на музиката. Хубавата страна в слушането на някой добър музикант или певец седи в това, че ако имате една малка дарбица, вие ще можете по този начин да я развиете. Защото казано е: С каквито хора дружиш, такъв и ще станеш. Това трябва да знаете, това трябва да имате пред вид, ако искате да прогресирате.

Ако вие отричате умните хора и кажете, че те не ви интересуват, вие ще изгубите и онова най-малко хубаво, което съдържате в себе си. Ако мислиш обикновени работи, обикновен човек ще станеш. Ако мислиш за същината на нещата, даровит човек ще станеш. Обаче малко време ти остава да мислиш за тия високи работи. Да кажем, че ти си богат човек, който си уредил всичките си работи: жена ти не ти препятствува, децата не ти препятствуват, общественото ти положение не е добро. За какво трябва да мислиш при това положение? Какво трябва да правиш тогава? Започни да учиш. Посети всички бедни, след това да ги поучаваш. По този начин ти ще научиш нещо от тях.

Страдащите души, това са онези напреднали души, които не мърморят, но с радост носят своите страдания, своето бреме. Посетете тези души, и вие

ще добиете една отлична черта, ще видите какви хубави възгледи имат те за живота.

И тъй, ще започнете с новото. Новото небе иска нови хора. От сегашните хора нито един няма да влезе в новото небе и в новата земя. Разбирайте сега правилно нещата. Колко души депутати могат да влязат в камарата? Едно време, когато имаше камара в България, колко българи влизаха като депутати? – Само определен брой. Хайде, понеже сега в България няма камара, нека вземем английската камара или в Америка – колко души могат да присъстват в техните камари? Целият народ може ли да присъства? Могат ли всички хора да присъстват в конгреса? Не, само избраните могат да влязат там. Те са новите хора, избраниците, а останалите са старите хора.

Следователно всеки в себе си ще избере представители, които ще изпрати в камарата, в конгреса на своята душа. От този конгрес ще изберете само ония членове, които ще изпратите в конгреса на вашия дух. И каквото решат там, тези закони ще ги изпратят във вашето сърце, във вашия ум и във вашата воля. И тогава всички ще почнат правилно да функционират. Или другояче казано: в един нов строй се изискват хора със съвсем други разбирания за правото. В новия живот не може да влезе един човек с отживели разбирания за правото и когато той мисли изключително за себе си. Защото, ако е въпрос за правото, тогава Бог има най-голямо право. Какво ще кажете на това? Аз ще кажа, че преди тебе Господ беше. Ако е въпрос за „аз“, само Господ може да каже за Себе Си „Аз“. Той няма съперник на Себе Си. Когато кажеш „аз“, ти мислиш, че ти имаш право. Кой ти даде това право? Когато един министър дойде да управлява един народ, от само себе си ли управлява? Не, той е поставен от своя народ. Всеки министър е поставен от царя, от народа си и след това той почва да функционира. Ако постъпва правилно, държат го като министър. Ако не постъпва правилно, изпъждат го.

И когато дойдем до живота, и там е същият закон. Ако вие още не разбирате този закон, ще го разберете. Вие сте пратени на Земята да живеете като колонисти и да се учите. Мислите ли тогава, че вие можете да живеете както искате? Могат ли депутатите да злоупотребяват? Щом хванат един депутат в злоупотребление, с него всичко се свършва.

Ето защо у всинца ви трябва да се развива онова съзнание на отговорност, но не на безпокойствие. Вие трябва да вложите в душата си едно голямо спокойствие и да кажете, че в света съществува едно велико Същество. Това Същество царува в света. После трябва да си кажете, че имате един велик Баща, Когото сте забравили. Вие сте родени някъде на Земята, но сте

забравили вашия Баща. Вие трябва да съзнавате, че у вас се крие нещо хубаво, оставено от Баща ви, и като Го намерите, ще видите, че Той все таки е оставил нещо и заради вас. Той не е като земния ви баща.

Такива опитности мога да ви приведа много. И в България има много такива опитности. Понякога човек се намира в едно изключително състояние. Той е болен и лекарите му казват, че няма да оздравее, че ще замине за другия свят. Но вътре в него нещо му казва, че ще оздравее. И наистина, той оздравява. Тогава лекарите го питат как е оздравял. – „Не зная. Нещо ми казваше отвътре, че ще оздравея, и оздравях."

И силата сега е в новото, което иде в света. Новото небе и новата земя сега се творят от Твореца, Който всичко създава. „Какво ще стане със съвременния свят?" Съвременният свят в някои отношения ще се преобрази и в умствено, и в сърдечно отношение. Всички добри хора трябва да се обединят и да се радват на новото без страх. И от смъртта, и от беднотията, и от болестите – от нищо да не ги е страх.

Казвате, че криза има. Действително, страшно нещо е кризата. Представете си, че искат да ви изпитат, че се намирате пред изпитания. Има окултни общества, които поставят своите членове на изпит за храброст. Когато искат да изпитат един от новодошлите членове в храброст, те го поставят на следния изпит. Десетина души от същото общество се обличат с лъвски кожи, престорват се на лъвове и пресрещат своя другар в някое уединено място, в някоя гора и излизат срещу него. Ако той се уплаши и започне да вика за помощ, те разбират вече, че той не е човек за тяхното общество. Обаче ако се справи и започне в себе си да размишлява, че е поставен на изпит, и не се страхува, че ще бъде нападнат и изяден от тия лъвове, той се приема за член в това общество. Тогава лъвовете постепенно се отдалечават, прибират се в домовете си и събличат лъвските кожи.

Че, ако покрай видимите мъчнотии, които ви заобикалят, нямате и някои вътрешни, вие още не сте ученици. При това, трябва да се справите със своите мъчнотии. Болестта е една мъчнотия, беднотията е друга мъчнотия, смъртта е трета мъчнотия. И ако вие нададете вик, не се справите с тия мъчнотии, вие не сте за това общество.

Вие не трябва да се страхувате от никакви мъчнотии. Човекът на новите убеждения не трябва да парадира външно, но той трябва да бъде смел и винаги да съзнава в себе си, че Онзи, Който го е пратил на Земята, е с него. Има много примери за такива смели хора. Смелост е нужна на човека. И тази смелост се обуславя от вярата на човека. Човек трябва да има едно

вътрешно спокойствие. Срещат един човек и му казват, че баща му е убит, майка му е умряла, брат му е болен и т.н. И този човек трябва да приеме всичко това с най-голямо спокойствие и самообладание. Случват се такива неща в живота. Но човек трябва да бъде смел, да носи страданията си.

В едно семейство, някъде в България, бащата бил касапин. Той клал много агнета и волове, с цел да забогатее. Един ден двете му деца си играли заедно. По-голямото братче, което виждало как баща му коли говедата, казало на по-малкото: „Сега ще ти покажа как татко коли агнетата." То взело ножа, с който бащата си служил при клане, и го забил в гърлото на братчето си. Като видяло какво направило, то хукнало да бяга, но в бързината си стъпило на ножа, паднало и се проболо в гърдите. Като чула писъка на децата си, тя, майката, която в това време къпала малкото си детенце, веднага се притекла на мястото, да види какво правят. Като видяла тази страшна картина, тя се ужасила и се отдръпнала назад. Но докато се върне да извади малкото детенце от коритото, тя го заварила удавено. В един час майката се лишила и от трите си деца. Стават такива нещастия в света. Този касапин е клал овце без разрешението им, вследствие на което е заплатил с всичкото си богатство, като се лишил от трите си деца.

Казвам: Има един вътрешен закон, който действува в света. Това ви казвам не да се страхувате за греховете си, но да имате любов, всинца да спазвате Божия закон. Вие трябва да имате съзнание за всичко, което правите. Аз виждам какви са вашите възгледи. Вие имате гениални възгледи, но като дойде да ги реализирате, затворите листа на книгата и казвате: „Не му е времето сега." После пак ви дойде една гениална мисъл, отворите книгата, искате да я реализирате и казвате: „Не му е времето сега." Пак затваряте книгата. Колко пъти мъжът обижда жена си и тя веднага се сърди.

Ще ви приведа един пример из живота на един наш брат, евангелист, който сега е на онзи свят. Той разправяше сам една своя опитност. Преди да стане евангелист, той бил голям побойник, често биел жена си. Един ден, преди да отиде на нивата, взел остена си и с него добре наложил жена си. След малко той почувствувал голяма тъга в себе си, струвало му се, че главата му ще се пукне. Иска да отиде на нивата да работи, нещо го притиска вътрешно, не може да излезе навън. Така се мъчил почти цял ден. Най-после си казал: „Ще постъпя по християнски, ще искам от жена си извинение." Той се приближил към нея и казал: „Слушай, жена, моля те да ме простиш. Направих голяма грешка, не мога да се успокоя, не мога да намеря мир в душата си. Ето, вземи сега ти остена и ме набий, наложи ме както намираш за добре. Искам да видя какво нещо е остенът." Жена му го простила. В момента нещо се дигнало от сърцето му и той

почувствувал голямо облекчение. Той закачил остена на стената и си казал: „Повече няма да оперирам с него.“

Аз ви приведох този пример, защото братът е вече на онзи свят. Човек трябва да бъде доблестен. Тъй щото, за да не правите погрешки, не отлагайте да реализирате една своя хубава мисъл или едно хубаво чувство, колкото и да са микроскопически. Виждате, че едно малко дете е паднало на земята. Каквато работа и да имате, спрете се и го дигнете. Това е една малка работа, която няма да ви отнеме и две минути даже, но тя действува освежително и благородно. След като помогнете на такова едно дете, и вашата работа ще се нареди.

Има ред примери из живота, които показват, че децата носят щастие за родителите си. В София имало един беден чиновник, който едва свързвал двата края. По едно време му се родило мъжко дете. Като вървял из улицата, той намерил една турска златна лира от 20 лева. Той се навел, взел парите и като отишъл у дома си, могъл да купи храна, пеленки на детето си. От този момент работите му тръгнали добре, веднага го повишили на службата му. И бързо след това той започнал да прогресира. След 10 години той е сбъркал някъде, вследствие на което детето му умира. С умирането на детето, и работите му тръгват назад. Той започнал да деградира, докато дошъл до същото положение, в което се намирал, когато нямал това дете. Законът е такъв.

Не скъсвайте връзките си с един свой добър приятел. Не скъсвайте връзките си нито с баща си, нито с майка си. Казвате: „Нали Христос е казал, че човек трябва да се отрече от баща си и от майка си?“ Вие трябва правилно да разбирате. Да се отрече човек е едно нещо, а да скъса връзките си с някого е друго нещо. Да се отречеш от баща си, това значи да го признаеш като брат и да му кажеш: „Татко, тука си ми баща, но горе ти си мой брат. Следователно ние имаме един и същ Баща. Когато отидем на небето, ти ще се отречеш от мене, ще кажеш, че си ми брат, а не баща.“

Това значи да се отрече човек от баща си и от майка си. Човек трябва да се отрече за онова, великото в света, за един следващ, по-велик порядък. Но казвам: Никога не късай онези свещени връзки, които Бог е поставил между твоята душа и другите души. Остави тези връзки, нека Бог функционира чрез тях. И тогава работите ще ти вървят напред. Такива са принципите в новия свят, който сега се създава. Аз не говоря само за религиозните хора, но всички хора в света, от каквото верую да са, каквото и да знаят, те трябва да спазват тези свещени връзки. Когото и да срещнете, да считате, че сте негов брат. И той от своя страна да има същите отношения. Само тогава ние можем да бъдем свободни.

И в света не трябват външни закони, външно разбиране, но едно вътрешно разбиране на законите. След като учат, всички хора трябва да проповядват онова вътрешно разбиране на нещата. Това е потребно за всички, а най-много сега. Всички религии, които съществуват в света, те трябва да насочат своята деятелност към вътрешните връзки, да се създаде едно братство и единство между всички религии. В това отношение и в Англия, и в Америка правят ред опити. Това трябва да става навсякъде.

Казва евангелистът: „Видях ново небе и нова земя." Само при новите разбирания ние ще можем да оценим това ново небе и новата земя. В новото небе и в новата земя любовта между хората трябва да бъде велик идеал, велик закон. Тя ще стопли сърцата им и ще им бъде светлина. Тя ще им бъде ежедневна храна и ще осмисли живота им. И тогава цялата вселена, онова, което е създадено, ще видят онези бъдещи възможности, които се крият тук, на Земята. Много блага ви очакват в бъдеще. Като напуснете Земята и отидете в онзи свят, и там ви очакват известни блага. На това вие можете да направите едно малко възражение: „Отде да знаем това?" Когато опитате всичко това, ще си спомните. Не казвам да вярвате, но един ден, когато опитате всичко това, тогава ще си спомните. Като го проверите, ще кажете, че така е било казано преди много години. Тогава ще проверите доколко е вярно това.

Сега пожелавам ви доброто бъдеще, което е пред вас.

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

4-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 18.X.1936 г., 10 ч. сутринта,
София – Изгрев.*

1936_10_18 Вярата и Любовта. Шестото чувство
утринно слово

ШЕСТОТО ЧУВСТВО

Ще прочета трета глава от Евангелието на Йоана. Една българска пословица казва: „Повторението е майка на знанието“. Това е отчасти вярно. Да се повтарят стари работи, това не е знание. Не всички неща, които се повтарят, са верни. Абсолютно верни са ония неща, в които няма никакво изключение. Ти разправяш нещо, но го предаваш или преувеличено, или намалено. Щом не го предаваш, както е станало, и в двата случая има нещо невярно. Някои искат чрез вярата на хората да прокарат неверните работи за верни.

Сега вие сте влезли в Школата с цел да развивате известни дарби и способности. Ако не работите, както трябва, влизането ви в Школата е безпредметно. Ако детето прояви дарба към рисуване, а не работи, нищо няма да излезе от него. В първо време майката се радва на неговите драскулки, на картинките му. Обаче това са обикновени работи. Те нямат никаква художествена стойност. Това са обикновени линии. За да придобие художествени линии на ръката, детето трябва да учи, да работи върху своята дарба. Не е лесно да начертаеш художествено една линия. Ръка се иска за това. Човек трябва да работи 20–30 години в областта на художеството, за да нарисува една линия, която да го препоръча като художник. Външно една линия може да е правилна, красива, но ако я увеличите и се вгледате в нея, виждате, че има нещо неправилно.

Същото се отнася и до човешкото лице. Външно то е красиво, но ако го увеличите, виждате, че има нещо, което не ви харесва. Наистина, човешкото лице не е така красиво, както изглежда. – Защо? – Защото отблизо се гледа. Всеки предмет, гледан отдалеч, се представя по-красив, отколкото е в действителност. Например, отдалеч Витоша е по-красива, отколкото отблизо. Колкото повече се приближавам, толкова повече тя губи от красотата си. Линиите ѝ се очертават в подробности и тя започна да губи оная красота, която има отдалеч. Красотата има отношение към разумността и хармонията. Само разумният човек е красив. Ако сравняваме човека, като разумно същество, с животните, виждаме голямата разлика, която съществува между тях. Човек, например, си прави голяма, удобна къща, да живее свободно, а също така да има място за гости. Каква е къщата на птицата? В нейното гнездо има място само за нея и за малките ѝ. Дойде ли ѝ някой гост, за него няма място. Такива са къщите и на останалите животни. По аналогия на това, казвам: Светският човек си прави къща само за себе си и за своите деца. В къщата на

духовния човек има място и за външни хора, но не за всички. Сърцата на сегашните хора не са много широки. В тях могат да влязат няколко души. Влезе ли един повече от определеното число, положението става тягостно. Не е лесно да служиш на много хора.

Като ви говоря така, вие трябва да разглеждате нещата научно, да се отнасяте към всичко казано критически. Говорят ми нещо за даден човек. Казвам: Аз не мога да дам мнението си за тоя човек, не го познавам, не съм го опитал. Каквото и да ми говорят – лошо или добро – ако е вярно, те имат право да говорят; ако не е вярно, нямат право да говорят. Всички неверни неща се пишат за сметка на оня, който ги казва. Всяко невярно нещо се пише на гърба на оня, който го разпространява. И лихвите се слагат пак на него. От духовния свят с помощта на радио слушат всичко, което се говори на земята, и записват. Ако някой държи беседа или сказка, и това слушат. – Вярно ли е това? – Може да го проверите. Оня, който има добре развито шестото чувство, може да вижда какво става в невидимия свят. Даже и в трета степен да е развито шестото чувство, той пак може да проникне в духовния свят, да види колко е красив.

Между физичния и духовния свят има известна прилика, но хората още не са свалили всичко, което съществува в духовния свят. В бъдеще това може да се постигне. Тогава ще дойде Царството Божие на земята. И животните са взели много неща от хората, но голяма е разликата между човека и тях. Вижте какви са дрехите на животните! Това е тъй естествено! Те живеят в крайно гъста материя, в лоши условия. Козината им служи за самозащита против лошите условия. Човек е излязъл вече от най-грубите и тежки условия и постепенно върви към по-благоприятни условия. Тялото на човека е изложено вече на Божествената светлина. Той я възприема и обработва в себе си. Ако разглеждате човека с окото на ясновидеца, т.е. на оня, в когото шестото чувство е развито, виждате, че освен физично тяло, като външна дреха, човек има и други тела, едно от друго по-фино, от по-рядка материя. Същественото в човека е неговото Божествено тяло. И тъй, учете, да придобивате повече знания. Може и да се критикувате, нямам нищо против критиката, но тя трябва да почива на опит. Ето, сегашните учени правят опити, да разберат съществува ли друг свят, или не. Те са дошли до заключението, че за да се докаже съществуването на другия свят, човек трябва да има съответно чувство. Това е шестото чувство. Без него не можеш да проникнеш в другия свят. Реален е онзи свят. Обаче, за да възприемеш реалността, ти трябва да имаш съответно чувство, особен усет. Как ще познаеш един предмет, ако нямаш пипане, усет или стремеж към него? Без тия неща светът ще бъде затворен за тебе. В това отношение учените са искрени, като казват, че със сетивата, които сегашния човек има, никакво духовно знание не може да се придобие. Физичният свят е

триизмерен. Той е нагоден за петте сетива на човека. Вън от тоя свят човек се нуждае от още едно сетиво – шестото, т.е. сетиво, което отговаря на четириизмерния свят. Иначе не бихме могли да си обясним как между хиляда души само един вижда неща, които другите не виждат. Ще кажете, че това е халюцинация, сянка на живота. – Възможно е. Питам: Как ще си обясните предсказанието, с което някой ви предупреждава за нещо? Някой ви казва, че след десет дена къщата ви ще изгори. Вярвате или не вярвате, това се сбъдва. Същият човек ви казва, че след време ще пътувате с влак. По пътя ще стане катастрофа, влакът ще дерайлира и вие ще бъдете контузен. И това се сбъдва. Предсказанията не се отнасят само до отрицателни неща. Същият човек предсказва на един крайно задлъжнял търговец, който се намира пред фалит, че след два месеца положението му ще се подобри. Отнякъде ще му дойдат пари. Той ще изплати дълговете си, ще подобри положението си и ще даде възможност на децата си да свършат училище. Откъде ще дойдат тия възможности, и той не знае, но фактът е на лице. Както казва, така става. Казвате: „Няма защо да слушаме духовете, те да ни оправят работите“. И аз казвам: Не чакайте духовете да оправят работите ви. Сами трябва да се грижите за работите си, но ако нищо не правите, те ще ви нареждат. Някой не си плаща дълговете, оставя други да плащат за него. Щом сам не си оправя сметките, невидимият свят ще го застави да си плати. – Как? – Ще му изпратят някаква болест или някакво нещастие и той ще каже: „Имах един дълг, отдавна забравен, ще го изплатя. Хората не са длъжни да ми плащат задълженията“. Щом сам не се е сетил, духовете са го подканили да отиде и си плати дълга.

Казвате, че не трябва да слушате духовете. – Някога трябва да ги слушате. По-добре ли е да ви дадат под съд за неизплатено задължение? Щом не плащате, ще ви съдят. За много неща ви съдят, без да подозирате това. Вие събирате камъни от планината, правите си къщи и не мислите, че ще плащате. Нямате право да взимате безразборно камъни от планината. Няма случай в живота, като си направите каменна къща, да не платите за нея. Далечен или близък ваш роднина, или някой от домашните ще плати с живота си. Като знаят това, хората правят курбан, плащат с чуждия живот. Изобщо, за всяко предприятие се плаща. Доброволно или насилствено, все ще платиш нещо. Като знаете това, не търсете причината за нещастията в живота. Някои нещастия се държат на невниманието на хората, а други се причиняват от извънземни същества. Те са като хората. Щом не обичат някого, не му правят добро. Бог си служи и с добрите, и с лошите духове. Той изпраща добрите духове да помагат на ония, които се готвят за Царството Божие. Това е истина, която сами трябва да проверите. Каквото и да ви казвам, проверявайте. Иначе ще предавате моите думи, без да имате опитност. Ако и оня, който ви слуша, няма опитност, думите ви остават напразно. Всичко, което говорите, трябва да е изпитано и

проверено.

Някои се възмущаваха, че един турски професор говорил за турски език като първичен. Разбрали-недоразбрали, те разнасят думите на професора. Всъщност той искал да каже друго нещо, но криво го разбрали. Така говорят и за новото учение. Казват, че то излязло извън границите на България, че има много последователи и т.н. Те се заблуждават. Колко души последователи има, и те не знаят. Колцина от тях са истински вярващи? На колко от тях може да се разчита? Питам: Колко души има между вас истински вярващи, на които може напълно да се разчита? Аз разчитам на всеки от вас дотолкова, доколкото и вие уповавате на Бога. Който не уповава на Бога и живее вън от Него, е подобен на всички хора. Казваш, че имаш високо мнение за мене, че уповаваш на Бога. – Докога уповаваш на Бога? Докато имаш богатство, имот, здраве. Щом изгубиш всичко, губиш и упованието. Всяко нещо, което се основава на материалното, лесно се губи.

Ще кажете, че ме почитате. За какво ме почитате? Аз съм беден човек, нищо нямам на земята. – „Ти си Божи човек, изпратен от небето." – Аз трябва да докажа това. Как ще го докажа? – „Ти говориш добре, хубаво проповядваш." – Кой не може да говори? – „Ние вярваме в тебе." – На какво почива вашата вяра? Петър каза на Христа: „Ти си син на Бога живаго". Христос му отговори: „Плът и кръв не ти откри това, но Отец ми, Който е на небеса". Ако Бог ви е открил нещо, благодарете. Ако мислите, че друг някой ви е прошепнал нещо на ухото, не говорите истината. Дойдеш ли до реалността, ти не можеш да се съмняваш. Ще вярваш в реалността така, както вярваш в светлината. – „Аз не вярвам в светлината." – Ще повярваш. – „Как?" – Ще тръгнем заедно на път в една тъмна нощ. Ще вървим, ще се блъскаме, без да знаем къде отиваме. Аз изваждам една свещ от джоба си, запалвам я и казвам: Виждаш ли пътя? – „Виждам." – Вярваш ли в светлината? – „Вярвам." Изгасвам свещта и казвам: Върви напред! – „Не мога, не виждам пътя, спъвам се." Запалвам свещта. – Виждаш ли? – „Виждам." – Вярваш ли във въздуха? – „Вярвам." – Във водата? – „Вярвам." – В хляба? – „Вярвам." – Светлината, въздухът, водата и хлябът са реални неща, които всякога могат да се опитат. Прилагайте вярата си, за да се усили. Опитвайте нещата, за да влезете в реалността на живота. Вие обичате да преувеличавате и да намалявате нещата. Понякога това е необходимо, за да направите нещата разбрани и достъпни. Казваш: „Видях Господа". – Как Го видя? – Като старец, с бяла дреха, с бял калпак на главата. Това е обикновен човек, не е Господ. Ако Бог слезе на земята, и тя няма да устои пред лицето Му, ще се стопи. Какво ще стане с тебе, обикновеният човек, ако видиш Господа? Ти не би устоял даже пред лицето на един ангел. Ангелите са светли, мощни духове. Достатъчно е да

видиш лицето на един ангел, за да се простреш на земята. Даже пророк Данаил, един от посветените, като видял ангел, паднал на земята. Не казвам, че никой не е виждал ангел. Мнозина са виждали ангели, но малцина са устояли пред техния поглед. Когато първосвещеникът Захарий видя ангел, който му каза, че ще му се роди син, той не повярва. За неверието си онемя. След това Захарий искаше да каже, че имал видение, но не можеше да говори. Сега, да оставим настрана миналото и вашите стари вярвания. – „Едно време Бог е говорил на човека." – И днес Бог му говори. – „Едно време човек е виждал Бога." – И сега Го вижда. Днес хората спорят кой повече вижда, кой повече знае и кой повече може. Всички хора не виждат еднакво, не предават нещата еднакво, защото шестото чувство не е еднакво развито у тях. Двама художника рисуват една и съща картина от природата. Те спорят помежду си коя картина е по-хубава. По-хубава и по-вярна картина е оная, която е по-близо до природата. По-близо до природата, значи по-близо до реалността. Добрият човек рисува човешкото лице така, както е в действителност. Това наричаме реален, истински образ.

Мъчно се рисува човешкото лице. – Защо? – Защото е подложено на постоянни външни и вътрешни промени. Днес имаш един възглед, едно мнение, на другия ден се изменяш. Някога промяната е в добър смисъл, някога не е добра. Казваш: „Имах добро мнение за тоя човек, но го измених, не мисля вече толкова добре за него". – Защо си измени мнението? – „Така почувствах." – Чувстването не е нещо научно. Трябва да се обосновеш научно, защо измени мнението на тоя човек. Твоето мнение, твоят възглед трябва да отговаря на реалността. Казваш за някого, че е добър човек. Опитал ли си неговата добрина? Даваш му двеста лева на заем, с условие да ги върне след два месеца. Не само, че не ги връща след тоя срок, но даже не се извинява. Българинът не е точен. В това отношение англичанинът е пример за точност. Преди войната бях изписал няколко английски книги. Изпратих нужната сума, но се оказа, че книгите са с един шилинг по-евтини. Получих сметка за книгите. В сметката беше написано, че на мое разположение е оставен един шилинг. Няколко години наред аз получавах същата сметка, с един шилинг на мое разположение. Като стана войната, шилингът отиде вече. Точността има отношение към благородството. Англичанинът знае какво нещо е точност. Той знае законите на духовния свят, знае какво представя точността и в тоя свят. Казват ти от духовния свят: „Стани и направи молитва!" – „Студено е, не ми се става." – „Стани!" – „Нямам разположение." Увиваш се още по-добре в юргана и отново заспиваш. Не знаеш, че ако не станеш на молитва, тоя ден ще ти се случи някакво нещастие.

Един наш брат разказваше следната опитност. Той имал случай всяка

сутрин да си прави молитва. Освен това, като тръгвал на път, всякога се молел. Един ден трябвало да пътува с влак, но понеже бързал много, отложил молитвата си. Върнал се още същият ден и какво намерил вкъщи? Децата, като играели с камъни, по невнимание ударили едното му дете в окото. Малко останало да извадят окото му. Братът свързал това нещастие с отлагане на молитвата си. С това той прекъснал връзката си с Бога. След тази случка никога не пропущал да се моли.

Един ден бях на гости в дома на същия брат. Заварих сериозно положение там: братът болен, на умиране. Влязох в друга стая, седнах с лице към изток и размишлявам. След малко в стаята влезе другарката на брата и ми каза: „Учителю, той заминава. Дано Бог му помогне да живее още десетина години, да отгледа децата“. Влязох в стаята при болния. Виждам, че се е пренесъл нещо, но устата му шепнат молитва. Наведох се близо, чувам да шепне: „Господи, върни ми живота. Ако оздравея, обещавам да Ти служа, да изпълня Твоята воля“. Като чух, че се моли, казах на сестрата: „Не се страхувай, още утре болният ще бъде по-добре. Щом се моли, той няма да замине“. Наистина, още на другия ден братът беше по-добре. Когато се моли, болният се свързва с Бога и молитвата му се приема. Това е факт. Сестрата ще каже, че като дойде Учителят, болният оздравя. Казвам: Болният се молеше добре, искрено, затова оздравя. Като отидох при него и чух молитвата му, аз знаех вече, че той ще оздравее. Ако не се молеше, и в мое присъствие щеше да си замине. В него имаше силно желание да живее, да изпълни Божията воля, затова и молитвата му се прие.

И тъй, ако искате да вървят работите ви добре, не се увличайте в материални работи, не се поддавайте на неверни слухове. Всяка работа, която започвате, трябва да е благоугодна на Бога или в съгласие със законите на разумния свят. Работете само онова, което ви е определено от Бога, т.е. за което сте родени. Ако си роден за художник, рисувай; ако си роден за музикант, свири; ако си роден за лекар, лекувай хората. За каквото си роден, това ще работиш. Като знаете това, не спъвайте нито себе си, нито близките си. Кой за каквото е роден, в тая посока да работи.

Христос казва: „Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е“. С други думи казано: Роденото от Духа е разумно, неограничено; роденото от плътта е неразумно, ограничено. Човек е разумен, а животното – неразумно. Човек може да разсъждава, да прави изводи и заключения; животното не разсъждава, не прави никакви изводи. Човек има освен практически, още и теоретически познания; животното има само практически познания. Например, когато една котка иска да прескочи от едно място на друго, тя се ползва от опитността си, знае колко е голямо разстоянието между двете места и сполучливо прескача. Когато иска да

хване жертвата си, тя знае какъв скок да направи. Това не е знание, нито успех, нито напредък. Всички крадци и престъпници имат дълги ръце. Ако днес не са такива, в миналото са били. Като са правили опити да крадат, те са протягали ръцете си, поради което са станали дълги. Крадецът постоянно носи в себе си мисълта да посегне към нещо и протяга ръцете си. Затова, именно, ръцете му са по-дълги, отколкото на оня, който никога не краде. Това е доказано научно. Хора, които повече мислят, а по-малко чувстват, имат дълги носове; които повече чувстват, а по-малко мислят, имат къси и широки носове. Те са по-здрави. Ония, които имат по-дълги и тесни носове, са по-сприхави. Сприхавостта и нервността на човека се дължат на излишна умствена енергия, която се натрупва в носа. Значи излишната умствена енергия разстройва нервната система. Като знаете това, не претоварвайте мисълта си с излишни грижи. Някой казва: „Какво да правя с тая къща? Стара е вече тя, утре може да се срути; тъмна е, не прониква достатъчно светлина“. – Много просто. Подпри я с две–три греди, ще я закрепиш малко. Отвори един–два по-големи прозорци, ще прониква повече светлина. Къщата ти ще бъде по-светла и хигиенична, а ти – по-здрав. Не се безпокойте за къщите си. Наистина, те са пособия за предметно учение, но не са цел в живота.

Някой казва: „Защо ида тук да си губя времето?“ – Кой те кара да идеш? Насила никой не те е заставил. Ти приличаш на търговец, който цял ден стои на пазара, очаква да дойде някой, да купи от стоката му. Минават два–три часа, никой не дохожда; минава обяд, пак никой не дохожда. Той затваря дюкяна си недоволен, че нищо не е спечелил. Обаче все вярва, че работата му ще тръгне напред. На другия ден пак отваря магазина си, очаква клиенти. Най-после иде един негов приятел, който има лек крак, и след него започват да се редуват един след друг клиенти. Вярата му се усилва и той се радва, че неговият добър приятел повлякъл много клиенти. И обратното се случва: влиза в магазина му един господин, след когото всичко се разваля. Никой вече не влиза в магазина му и то не само за един ден, но за няколко. Лоша стъпка има тоя човек, не води клиенти след себе си.

Две фирми съществуват в света. Те си противодействат взаимно. За да се справят с това противодействие, всяка фирма трябва да прилага своя ум, да мисли. Само така те могат да изправят живота си. Ако не мисли право, човек прилича на оня американец, милионер, който заплатил 400 милиона долара за построяване на железопътната линия между Чикаго и Буфало. Той построил линията, а след това отишъл да види какво е истинското положение на работата. Какво видял? Друг американец, милионер, построил вече същата линия, успоредно на неговата. Значи явил му се конкурент. Дълго време мислил той какво да направи. Най-

после решил да се самоубие. Жена му забелязала, че той е много замислен, решава нещо. Тя влязла в стаята му и го запитала: „Кажи ми, какво има! Ти замисляш нещо лошо. Кажи ми какво мислиш да правиш? Как са твоите материални работи?“ – „В безизходно положение съм. Не мога да понеса позора, който ме очаква. Спасението ми е в смъртта.“ Тя му казала: „Ще ми дадеш право, аз да наредя твоята работа. След една седмица всичко ще бъде готово, но ще ми обещаеш, че ще ме слушаш“. Какво направила тая умна американка? Отишла в кантората на един голям милиардер в Чикаго и казала на един от чиновниците: „Моля, извикайте директора на кантората“. – „Не може, той е зает, времето му е много скъпо.“ – „Искам само пет минути от времето му, за което ще заплатя.“ Най-после той я приел. Тя му казала: „Построихме една железопътна линия от Чикаго до Буфало. Моля ви само едно: Вие да бъдете първият пътник, който ще пътува по тази линия. Ние ще платим разноските. Нищо друго от вас не искаме“. Той я погледнал, усмихнал се и определил деня на пътуването. Тя благодарила на директора, платила за времето, което му отнела, и тръгнала за дома си. По пътя се отбила в редакцията на един от ежедневните вестници и дала съобщение, че еди-кой си милиардер ще пътува по новопостроената линия Чикаго-Буфало. Конкурентът на мъжа ѝ, като се научил за това, казал: „Аз давам 600,000,000 долара за тая линия“. Така умната жена на американеца направила договор с конкурента и спасила положението на мъжа си. Какво щеше да стане с тоя американец, ако жена му не беше умна? Следователно, ако жена ви е умна и може да спаси объркaното ви материално положение, дайте ѝ всичките права за това. Тя вярва в своята сила. Човек трябва да бъде искрен в себе си – да си признае, може ли да свърши една работа, или не. И тогава ще знаеш кои неща стават, както желаеш, и кои не могат да станат. Щом нещо не става, ще търсиш причината за това.

Казвам: Каквото и да става в живота ви, не се обезверявайте, но усилвайте вярата си. Сегашната ви вяра е основа на нещата, но тя трябва да расте. Всичко е подложено на растене. И тялото ви расте. Всяко нещо, което не расте, не се развива. Ако детето не расте, не може да се развива. Ако възрастният не расте, също не може да се развива. Казват, че човек расте само до 25-годишна възраст и после престава. От 25 години нагоре той престава да расте на височина, но расте на широчина. Дали на височина или на широчина расте, важно е, че в организма става постоянна промяна. От 25 години нагоре расте и се развива мозъкът. Това продължава до старини, даже и до 120 години. Докато расте, човек може да бъде полезен. Бог е вложил в него голям капитал, който трябва да се разработва. От тоя капитал ще се ползват и той, и неговите близки. Като ученици, вие трябва да работите върху своя характер: нечистото да отстранявате, а с чистото да

работите като със звонков капитал. Ако имаш лоша черта – да говориш зад гърба на хората, не трябва ли да се освободиш от нея? Искаш да изтъкнеш една лоша постъпка на твоя сестра. Не говори зад гърба ѝ. Извикай я и кажи: „Сестра, това, което правиш, не е в интерес на твоето духовно развитие. Преувеличила си някои неща, казала си нещо лошо за своя приятелка“. Преди да говориш и да преувеличаваш фактите, провери, доколко са верни те. Така ти изопачаваш характера си. Не говори за никого лошо. Бъди справедлива към всички. Сега и на вас казвам: Искам всички да бъдете искрени, справедливи, добри. Който иска да живее само за своите интереси, да отиде в света. Ние и там ще му помагаме. Ако иска да стане богат, там е мястото му. Вие сте дошли тук да се учите, а не да се карате. Училището не е място за търговия. Изгревът е велико училище. Всичко, което иде отвън, е пособие за това училище. Никой няма прави да присвоява нещата. Не е позволено в Школата да се образуват партии, да се кооперирате. Ако се кооперирате в името на Бога, да изпълнявате Неговата воля, това разбирам. Да се кооперирате и да теглите към себе си, това значи сами да се провалите. Вие сте касиери на Бога, затова ще бъдете честни. Дали сте на Изгрева или в града, всеки трябва да работи за Господа. Не искам да бъдете бедни. Бъдете богати, но употребете богатството си за Господа. В това се крие вашето добро. И аз желая вашето добро. Не се критикувайте. Само смелият и решителният може да критикува, защото знае как да критикува. От оня, който много знае, много се иска; от оня, който малко знае, малко се иска. Който много има много дава; който малко има, малко дава.

Сега, каквото и да ви говоря, каквито съвети да ви давам, вие пак ще постъпите по своему. Някой ме пита за нещо, иска моя съвет, а после казва: „Защо допуснахте да стане така?“ Ако не му дам никакъв съвет, лошо; ако му дам съвет, пак лошо. Предпочитам да изляза лош, но да го посъветвам, отколкото да не му кажа нищо. Ако не бях му дал никакъв съвет, положението му щеше да бъде по-лошо. Който е решил да изпълнява Божията воля, той слага своя интерес настрана. Ще тръгне някоя сестра да проповядва моето учение. Как ще проповядва? Какво ще каже на хората? Има ли някаква дарба, да докаже на хората, че предвижда нещата? Ще каже, че познава един Учител, който вижда всичко. Това не е достатъчно. Хората искат научни доказателства. Не е важно кой какво знае и може; важно е какво ти знаеш. Божественото всякога успява, а човешкото минава и заминава, без да остави дълбоки следи. Така зная аз нещата. За мене е така, а за вас не зная как гледате на тях. Всяко нещо, за което говоря, е опитано и проверено от мене. В него нямам никакво съмнение и казвам: Това е вярно, защото съм го опитал. Онова, което не съм опитал, може да бъде вярно и невярно.

Някои казват: „Учителят слиза много долу до нас“. – Не слизам долу, но правя опити, проверявам учението, което проповядвам. За мене е важно, мога ли да сляза долу и да се повдигна; мога ли да сляза при хората, без да се съблазня и увлека от нещо; мога ли да слушам обидни думи по мой адрес, без да ме засегнат. Всеки, който говори неверни работи, е даден вече под съд. Това не е само за мене, за всички хора. Скоро ще излезе присъдата на ония, които говорят неверни неща. Това изисква Любовта. Не е позволено в името на Любовта да се вършат престъпления. Време е вече всеки да се изповядва и да изправи погрешките си. Дали съм аз или вие, законът е един и същ. Аз съм готов да изправя и най-малката си погрешка. Ако съм направил погрешка, ще кажа: Сгреших, но съм готов да изправя погрешката си. Това е справедливост. Това е кавалерство. Това изисква човешкото достойнство. Изнасяйте нещата, както са в действителност. Характер се иска от човека. Защо ще скриваш истината? Ще дойде някой да ме хвали, че съм добър човек, че правя добрини. Защо са тия приказки? После ще каже, че иска да му помогна, да му дам пари на заем. Ще ме хвали и повдига до небесата, за да му дам известна сума. Аз мисля вече как да постъпя с него. Казвам му: Имам пари, но не са мои. На заем пари не давам. Ела след четири–пет дена, аз ще изработя нещо и ще ти дам от моето. Отвреме-навреме лекувам болни, но пари не взимам. Някои ми дават пари, да дам на бедни или болни, както намирам за добре. С тия пари аз правя добро за тяхна сметка.

Казвам: Когато някой ви даде пари, вземете ги. Иначе ще покажете гордостта си. Дойде една сестра при мене, имаше нужда от пари. Тя нищо не искаше, но аз знаех, че се нуждае, и реших да ѝ помогна. Дадох ѝ 600 лева. Тя взе парите, но на другия ден ги върна. – Защо връщаш парите? – „Не искам никакви пари. Утре ще чуят другите и ще кажат, че сте ми дали пари. Искам да бъда самостоятелна, от никого да не завися.“ Тя се страхуваше и от мене, да не кажа някога, че съм ѝ помогнал. Това е нейното тщеславие. Тя иска всички хора да мислят добре за нея. Взех парите назад и я оставих свободна. Причината за връщане на парите може да е друга някоя. Тая сестра може да е бедна, с малки деца, без работа. Като погледне парите, виждат ѝ се малко. Какво ще направи тя с 600 лева? Друг ден дойде при мен някой, иска да му дам пари. – Защо ти са пари? – „Имам болна жена и деца, нямат въглища, стоят вкъщи измръзнали и гладни.“ После казва, че и той сам е болен. Едно от децата му заболяло от менингит, не знае какво да прави. Лекарите искали да му направят две инжекции. Казвам: Съветвам те да не му правите инжекции. Оставете го на природата. Ако си замине, по-добре да си замине естествено. То може да остане на земята, но непременно ще бъде в тежест на домашните. Ако болестта му не е менингит, да му купят мляко да пие. Давам на бащата 600 лева за мляко и хляб на детето. Това са материални работи, които

определят отношенията на хората към Бога. Гледайте на Бога като на ваш Баща, за да гледам и аз на вас като на чеда Божии. Казвам ви как трябва да се обичате и да си помагате. Казвате, че сте чеда Божии, а не се обичате.

Ония, които имат кръвни връзки, се обичат повече от тия, които имат духовни връзки. Днес духовната любов работи малко между хората. Много чувства действат в човека. Те се прекъсват и възстановяват, но в края на краищата се изменят и прекъсват. Любовта е единствената сила в човека, която никога не се изменя. Тя остава в човека и вечно го следва. Да обичаш човека, това значи никога да не прекъсваш чувствата си към него. Едно чувство е силно, докато не се прекъсне. Външно може да се измени, но никога да не се прекъсва. Ако човекът, когото обичаш, говори лошо за тебе и ти причинява пакости, твоето чувство пак не трябва да се прекъсва. Видиш ли, че той страда, ти пръв трябва да му се притечеш на помощ. Това е Любов. Ако не му помогнеш, ти не го обичаш. Любовта изправя всички погрешки. Видите ли една своя погрешка, не я дръжте дълго време в себе си. Колкото по-скоро я изправите, толкова по-добре за вас.

Сега ви съветвам всички да се изповядате, не един на друг, но пред своята душа. Отворете сърцата и умовете си и се изповядайте пред разумния свят. Да не остане нито една погрешка във вас! Преди да си легнете, отворете сърцето си пред Бога и се изповядайте. Само така ще се справите с мъчнотиите и несгодите в живота. Ние живеем в свят, пълен с изпитания. Не мислете, че сте много силни. Всеки момент животът ви виси на косъм. Никой не знае колко време му е определено да живее на земята. Докато сте тук, гледайте да спечелите нещо, че като отидете на другия свят, да има какво да занесете със себе си. Няма по-велико нещо от това да влезете в новия живот, в Царството Божие като негови граждани. Затова е казано в Писанието: „Търсете първо Царството Божие и Неговата правда и всичко друго ще ви се приложи“. Вие сте дошли на земята да развивате доброто и красивото, което е вложено във вас. Трябва ли да отлагате тая работа за друго прераждане? Дадени ви са всички благоприятни условия, да развиете едно нещо – шестото чувство. Повече не се иска от вас. От вас се иска да виждате нещата ясно, да ги чувствате право и да ги прилагате на място. Изгревът трябва да бъде образец на чистота, на светли мисли, на възвишени чувства и на благородни постъпки. Помагайте на ония, които страдат и се нуждаят. От Изгрева трябва да излязат хората на новото! И като виждат ясно нещата, да знаят как да помагат. Ние трябва да бъдем образец във всичко. Бъдете образци не на думи, а на дела. Не сте ли образци, думите ви ще бъдат глас в пустиня. Коя мисъл трябва да остане в ума ви от днешната лекция? – Съмнявайте се, прилагайте критическия си ум, изпитвайте нещата, но доброто дръжте. И в Писанието е казано: „Всичко изпитвайте, но доброто дръжте!“ И аз ви казвам: Всичко

изпитвайте, но Любовта прилагайте! Всичко изпитвайте, но по пътя на Истината вървете! Това иска Бог от вас.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 18 октомври 1936 г., София, Изгрев.

Книги:
* Вярата и Любовта
Аз го създадох (Утринни Слова (1936–1937). Стара Загора, 2003)
35 беседи от 27 септември 1936 г. до 19 септември 1937 г.
* Шестото чувство
Той създава (София, 1998)
15 беседи от 27 септември 1936 г. до 14 март 1937 г.
Начало: 05:00

1936_10_21 Изяснения
лекция на Общия окултен кл

ИЗЯСНЕНИЯ

Добрата молитва.

Кажете резюмето от миналата лекция. (Един брат каза основните мисли на миналата лекция.) Коя е съществената мисъл в резюмето? Различаването на усет, влечение, чувство и стремеж. Имате ли някоя зададена тема? (Не.)

Задайте един въпрос. Вие понякой път искате да разбирате.

Да допуснем сега, че имате противоречие в живота. Как ще изправите това противоречие? В Писанието е казано, че без вяра не може да се угоди на Бога. Сега именно каква е тая вяра, без която не може да се угоди на Бога?

Задайте един въпрос. (Една сестра каза: „Една задача бяхте дали за внасяне по един лев. За кога е тая задача?“) За 30 октомврий.

Ще прочета част от 42 глава на Еремия. (Стихове 10–18.)

Вие имате противоречия в живота. Всички изобщо съзнавате, че противоречията, които съществуват, някой път не сте в състояние да изправите.

Противоречията съществуват. Някой път вие искате да няма противоречия. Хубаво, да няма противоречия, но има!

Представете си, че вие разрешавате един въпрос за другия живот. Казвате: „Този човек може да се подвизава“.

Сега вие трябва от всички лекции да извадите същественото. Има една вътрешна връзка, която съществува.

Някой път хората мислят, че лесно могат да се вдъхновяват и да разберат Божиите Пътища.

Сега, какво е вашето разбиране? Вие имате един усет, едно влечение, имате едно чувство и имате един стремеж. Каква е разликата между усет, влечение, чувство и стремеж?

Да кажем, че вие имате да изплащате един дълг. Дългът, за който се говори, е кармата. И тая карма, която вие искате да обясните не е ясна. Не

е ясен този предмет. Ти казваш: „В някои минали съществувания сме живяли така и така!“ Това за повечето от вас не е ясно. Вие си предполагате. Ясно е, когато във вас се образуват тия картини, та да проникнете в миналото и да проникнете в бъдещето.

Сега, не мислете, че като правите усилия, вие можете да се развивате! Някои казват: „Дайте ни правила!“ Божествените работи се развиват спонтанно! Това, за което се трудиш, работиш, то никога няма да стане! Спонтанно трябва да се развие това чувство в тебе!

Да кажем: Ти можеш да критикуваш другите хора, можеш да критикуваш себе си, че не живееш както трябва. Но как трябва да живееш?

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? Христос казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“. Пътят – щом влезеш в този Път, ти трябва добре да постъпваш. Истината – щом влезеш в тая Истина, ти трябва да обичаш всички. Животът – щом влезеш в този Живот, ти трябва да мислиш. А ти мислиш, когато имаш Божествена мисъл.

Трудно е това положение, че човек знае много работи, но не може да ги приложи! Каква беше последната тема? /Службата на храносмилателната система/.

Сега, какво сте разбрали от всичко? Същественото! Какво сте разбрали досега?

Много пъти се говори за Любовта. Кои са признаците на Любовта? Дълготърпение и благосклонност, според апостол Павел в 13-та глава на Първото Послание към Коринтяните. Изобщо Любовта има отношение с храносмилането на човека. Немците казват: „Любовта минава през стомаха“. След това минава през дихателната система и през мозъка.

Когато човек се домогне до онова истинското положение, в него ще престанат противоречията. До тогаз, докато той се съмнява и критикува, той не е още в Реалността, той още изследва нещата!

Във вашето положение как ще кажете на един човек, че вие го обичате? Все със стари начини си служите!

Сега има една натегнатост. На какво се дължи тая натегнатост?

Изобщо Любовта, истинската Любов, тя не образува никаква ферментация! Любов, в която се явява ферментация не е Любов!

Вземете в съвременното училище: тия деца, които са в първо отделение, във второ, трето, четвърто отделение, после в класовете, различават се помежду си.

Който разглежда Любовта, всякога си постъпва пак така, както той си знае.

Можете да кажете, че Любовта дълготърпи, че на Христа Любовта е била такава и такава, но всеки човек си има свое разбиране за Любовта.

Отче наш.

6 ч. 05 м.

Гимнастически упражнения.

Небето чисто, звездно. Времето тихо и прохладно.

XVI година.
5 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 21 октомври 1936 г., сряда, 5 ч.с.
София – Изгрев.

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/:
От 21.10.1936 г. до 31.12.1936 г. Учителят не държи беседи и лекции.
На 22.10. 1936 г. петък, става скандала с Белеви в салона и Учителят напуска салона и се качва в горницата.
От 22.10.1936 г. до 31.12. 1936 г. няма никакво Слово на Учителя.
На 06.01.1936 г. продължава Общият окултен клас.